

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان دی ہے

نہکلنک ہر شبد بھنڈار

تینیسواں بھاگ

- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ کلا امرتسر ۱
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ کڈن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ سکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۴
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ گربخش سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ کرم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۶
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ سردارا سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۶
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ سرنگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۷
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہربھجن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۸
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ ہردیپ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۹
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۹
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ کرنیل سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۱۰

- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ مسائنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۱۰
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۱
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۶
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸
- ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھجن سنگھ دے گرہ وئی ۲۵
- ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ سرجیت کور ناٹھیوال نوت جیٹھووال امرتسر ۲۷
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار شام دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۹
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۳۲
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار شادیاں دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۳۵
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۵
- ۲۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ودیشی ٹورتے جان سمیں سویرے جیٹھووال امرتسر ۵۱
- ۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ۵۵
- ۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار مہنگا سنگھ دے نوت دھیرپڑ وئی ۵۶
- ۲۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ سربیل سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۵۷
- ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ وشوامتر دی شادی سمیں سویرے میرٹھ چھاؤنی ۵۹

- ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ریشم سنگھ دے گرہ میر ٹھ چھاؤنی ۶۰
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ اجیر سنگھ دے گرہ گوالیئر ۶۲
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۸ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال ۶۵
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۶۷
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ ٹوپن رام دے گرہ اٹارسی ۷۲
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۷۵
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ چمن لال دے گرہ اٹارسی ۷۸
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ کوڑا مل تے سدن مل دے گرہ اٹارسی ۷۹
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۸۰
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ پارو مل دے گرہ اٹارسی ۸۵
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۸۶
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ سُرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۸۸
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ ستا سنگھ دے گرہ اُجین ۹۶
- ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گرہ پونے ۹۸
- ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ ہر بنس سنگھ دے گرہ پونے ۱۰۱

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ بھان سنگھ دے گرہ پونے ۱۰۲

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ گیان سنگھ دے گرہ پونے ۱۰۴

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۸ عجیب سنگھ دے گرہ پونے ۱۰۶

۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ بمبئی ۱۰۸

۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ خُشہال سنگھ دے گرہ بمبئی ۱۱۱

۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ سری گرو سنگھ سبھا گرو دوارا دادر وچ سر عزیز فقیر دے پانتشاہ جی نال بچن ہون تے وبار ہويا بمبئی ۱۱۳

۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ سری گرو سنگھ سبھا گرو دوارا وچ گرو دوارا پر بندھکاں دے بچن پچھن تے بمبئی ۱۱۶

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۸ بندرگاہ توں جہاز چلن سمیں کانا سٹن تے ساڈھے تن شام نوں وبار ہويا بمبئی ۱۲۱

۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۸ سمندری جہاز وچ رات ساڈھے دس وجے وبار ہويا ۱۲۳

۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۸ سمندری جہاز وچ کپتان ملا پھسکی تے دنیا کیتی ۱۲۶

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۸ مسکت بندرگاہ تے جہاز بچن تے دنیا کیتی ۱۲۷

۳۰ ساون شہنشاہی سمت ۸ مسکت بندرگاہ توں جہاز ترن سمیں اقبال احمد خان ڈی ۵ حازی اچھ بلڈنگ بمبئی تے علی حسین سن آف محمد حسین ۱۲۹

ناظم رتن ام دی بینی کرن تے کہ ہر مذہب اپنے آپ نوں بہتر سمجھد اہے پرست کی ہے؟ پھر بیننتی کیتی کہ آپ جی دا شُبھ نام کی ہے ۱۳۰

۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۸ ڈیبئی بندرگاہ توں رات نوں جہاز چلن سمیں ۱۳۲

۳۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ سمندر وچ جہاز چلیاں جانیاں ہی وبار ہويا ۱۳۴

- ۳۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ دواں بندرگاہ تے جہاز کھڑے ہون سمیں شام ساڈھے چھ وے ۱۳۶
- ۳۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ شام ساڈھے ست وے ٹکا سٹن سمیں سمندر وچ ۱۳۸
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ بحرین تے کھڑے جہاز وچ وبار ہویا ۱۳۹
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے اٹھ وے شام بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ ۱۴۴
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے دس وے رات بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ ۱۴۷
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ وبار ہویا ۱۵۰
- ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے کویت بندرگاہ تے سمندر وچ جہاز کھڑے وچ کرپا ۱۵۴
- ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ سویرے کرپا کیتی کویت ۱۵۵
- ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سماں ۹ وے اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۵۸
- ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ رات باراں وے اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۰
- ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ رات تین وے اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۲
- ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۳
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۱۶۵
- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ رکھڑی والے دن کویت ۱۶۶
- ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ بصرہ حد تو ادھ میل اُتے دوپہر عراق وڈیاں ۱۶۸

۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے بصرہ عراق ۱۷۰

۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں ۹ میل باہر جتھے محمد صاحب نوں دتے زہر دا بوٹا آگیا سی

سوا پھر ہتھیاراں دا پہرہ لا کے وبار ہويا ۱۷۴

مکہ مُشرپھ نوں بھیجن لئی ۱۸۱

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ دجلا دریا دے کنڈھے تے بغداد عراق ۱۸۲

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ جتھے سری گرو نانک دیو جی نے بھول لودھی نال بیٹھ کے بچن کیتے سن اُس مقبرے تے جا کے مہاراج جی نے کرپا کیتی

بغداد عراق ۱۸۵

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر پنڈ مُصاحب پھرات دے کنڈھے خون گڈھن سمیں ۱۹۰

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ حضرت عباس دی مقدس جگہ تے کر بلے عراق دے بغداد شہر توں بعد ۱۹۲

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر کر بلے دروازائے کبلا امام حسین علی دی درگاہ تے ۱۹۳

۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر نزپھ دربار اعلیٰ دے مقبرے تے ۱۹۴

۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سیریا دیس تیکلوٹچک توں کشلی دے رستے وچ کھیتاں وچ عبدل کریم دے خربوزے بھیٹا کرن تے ۱۹۴

۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ تُرکی استمبول شہر رات نوں آٹوموبائل دفتر دے اگے تاج پہن کے ۱۹۵

۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ تُرکی دے استمبول شہر توں اک سواک میل باہر چکگ پنڈ توں باہر ۱۹۹

۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ پیرس توں باہر فرانس دی راجدھانی دریا دے کنڈھے تے ۲۰۲

- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس دی راجدھانی پیرس وچ نوٹی ڈیم چرچ ویکھ کے دریا دے کنڈھے تے ۲۰۶
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس توں پھیری وچ کیلے توں ڈوبر جانڈیاں ہویاں ۲۰۸
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ ڈوبر توں نکل کے ست ک میل تے لنڈن جانڈیاں ۲۱۸
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ گند سنگھ دے گره انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال ۷۶ بریسپورڈ روڈ ۲۲۳
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ جوگندر لال دے گره رات نوں انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ۴۲ رینیلگھ روڈ جووندر ۲۲۸
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ہرنس سنگھ دے گره انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ۲۳۲
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال رام گریا گرو دوارے وچ ۲۳۶
- پھر سنگت بینتی کیتی سری گرو گرنتھ صاحب گرو ہے شہنشاہ جی نے رحمت کیتی ۲۴۱
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لنڈن ایئر پورٹ تے رجندر دے کنڈالئی وداہون سمیں ۲۴۵
- ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سکھ پوکور دے گره انگلینڈ ورمنگم والس آل ۶۵ کیرنز سٹریٹ ڈبلیو ایس ۲۴۶
- ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ہندر سنگھ تے سوہن سنگھ دے گره برگم والس آل ۶۵ کیرنز سٹریٹ انگلینڈ ۲۴۹
- ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ملکیت سنگھ نت دے گره انگلینڈ نارٹھ لنڈن ۱۰ مسول ہل ۳۲ کرین بورن روڈ ۲۵۳
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ بھاگ سنگھ ہر ادے گره انگلینڈ نارٹھ لنڈن ۱۵، ۸۴ کارلنگ پھورڈ روڈ بھاگ سنگھ ہر ادے گره ۲۵۵
- ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ رنجیت سنگھ نوٹ انگلینڈ نارٹھ لنڈن ۸ کلوویلی روڈ ۷ ہارن جی ۲۵۹
- پہلی آسو شہنشاہی سمت ۸ زربھے سنگھ دے گره انگلینڈ نارٹھ لنڈن ۴۱ وڈ لیڈ گارڈن ۲۶۲

- پہلی آسُو شہنشاہی سمت ۸ جو گندر سنگھ دے گره سرب ہر سنگت نوٹ انگلینڈ ساوتھ حال ۸۲ ریتل روڈ ۲۶۴
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۸ ساوتھ حال سری گرو سنگھ سجا گردوارا لنڈن انگلینڈ ۲۷۰
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۸ جو گندر سنگھ دے گره انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ۵۱ مینس پھیلڈ روڈ ۲۷۳
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۸ گردیپ سنگھ دے گره انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ۱۵۶ بیکنس پھیلڈ روڈ ۲۷۸
- ۲ آسُو شہنشاہی سمت ۸ پیارے لال دے گره انگلینڈ لنڈن ساوتھ ۷ بریبورن گروب پیکم ۲۷۹
- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۸ منجیت کور دے گره انگلینڈ ساوتھ لنڈن ۷ بریبورن گروب پیکم ۲۸۲
- ۴ آسُو شہنشاہی سمت ۸ ہرچن سنگھ براڈ دے گره انگلینڈ ساوتھ حال ۳۱ ٹیوڈر روڈ ۲۸۳
- ۵ آسُو شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گره انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ۱۵۹ بیکنس پھیلڈ روڈ ۲۸۶
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۸ چن سنگھ دے گره مکان دی نیہ رکھن سمیں انگلینڈ ہونز لوہ ڈیکس ۷۰ دے ایونیو کیرن پھورڈ ۲۹۰
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۸ مائی لیشر کور دے گره انگلینڈ برمنگم موسلی ۲۳ اے بلی واک ۲۹۱
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۸ مائی مہندر کور دے گره انگلینڈ برمنگم موسلی ۲۳ اے بلی واک ۲۹۶
- ۹ آسُو شہنشاہی سمت ۸ تیرتھ سنگھ دے گره انگلینڈ والسال لیپور ۲۳ کارل سٹریٹ ۲۹۹
- ۱۰ آسُو شہنشاہی سمت ۸ پرکاش سنگھ دے گره انگلینڈ ہولوور ہیمپٹن سٹاف ۷۵ ڈنسٹ آل روڈ ۳۰۲
- ۱۰ آسُو شہنشاہی سمت ۸ کیسر سنگھ دے گره انگلینڈ والسال لیپور ۲۳ کارل سٹریٹ ۳۰۵
- ۱۱ آسُو شہنشاہی سمت ۸ اجمیر کور دے گره انگلینڈ والس آل سٹاف ۶۵ کیرنز سٹریٹ ۳۱۳

- ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لنڈن گرین حال گرو دوارے وِج وِہار ہو یا ۳۱۶
- ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ سوہن سنگھ للیاں دے گرہ انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ۸۵ ینلے روڈ ۳۳۶
- ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ ہر بھجن سنگھ گڑھ شکر والے دے گرہ انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ہڈل سیکس ۴۱ ہوم نوڈ روڈ ۳۳۸
- ۱۶ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ مکند سنگھ دے گرہ انگلینڈ لنڈن ساوتھ حال ۵۶ بریس پھورڈ روڈ ۳۱۴
- ۱۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ پیارے لال دے گرہ انگلینڈ ساوتھ لنڈن ۷ بریورن گروپ پیکم ۳۴۷
- ۱۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ درشن سنگھ دے گرہ انگلینڈ بل ویدری کینٹ ۲۹ رپلی روڈ ۳۴۹
- ۲۰ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ کینٹبری دے کیتھیڈرل وکھے مسٹر این وائیٹ ٹامسن ڈیمن کینٹبری کیتھیڈرل دے نوٹ ۳۵۳
- ۲۳ اَسُو شہنشاہی سمت ۸ فرانس پیرس ۲ ریو سسلی پورٹ ڈی کیلشی ۱۷ ای پیرس ۷۵ سیلین ڈی پیری زون ڈرن دے گرہ ۳۵۴
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دے گرہ کویت ۳۵۵
- ۱۰ کتک شہنشاہی سمت ۸ گرو دوارا نیگرا سالمیا وکھے کویت ۳۵۸
- ۱۳ کتک شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ کویت ۳۶۱
- پہلی گھڑ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۳۷۹
- ۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۸ ہرچیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۸۴
- ۱۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۸ بختیش سنگھ سکے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۸۶
- ۱۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۸ پنڈر سنگھ جنڈیالا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۳۸۸

- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فرور پُر چھاؤنی ۳۸۹
- ۳۰ گھڑ شہنشاہی سمت ۸ رتن سنگھ دلپ سنگھ پریتم سنگھ سُچا سنگھ نہنگ سلکھن سنگھ کشمیر سنگھ جیٹھووال امرتسر ۳۹۲
- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۳۹۳
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۰۲
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۴۰۳
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ جگدیش کور دے گرہ امرتسر ۴۰۴
- ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں بوٹا سنگھ ایکلڈے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۴۰۵
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۰۶
- ۲۰ پوہ شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ ڈلے وال جالندھر ۴۰۷
- ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۸ لنگر دی چھت پاؤن سے جیٹھووال امرتسر ۴۰۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۸ لنگر دی چٹھ سمیں سویرے جیٹھووال امرتسر ۴۱۱
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۱۴
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۳۵
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۸ سویرے شادیاں دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۴۲
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ماں جی بٹن کور دے دربار لیاؤن سمیں دوپہرے جیٹھووال امرتسر ۴۴۶

- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات گردھارا سنگھ لاگری دے لوہڑی منگن تے جیٹھووال امرتسر ۴۴۸
- پہلی ماگہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۵۱
- ۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہووالے دے انتم سسکار دے سمیں وہار ہويا جیٹھووال امرتسر ۴۵۸
- ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۴۶۲
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ سویرے ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہووالے دی انتم سسکار توں بعد راکھ اکتھی کرن سمیں جیٹھووال امرتسر ۴۶۷
- ۱۲ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہووالے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۴۷۲
- ۱۴ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپڑ چھاؤنی ۴۷۶
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار نواسی کھیتاں وچ کم کرن والیاں سکھاں دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۴۷۸
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ دلپ سنگھ چرن سنگھ تارا سنگھ دے گرہ ماناوالا امرتسر ۴۷۹
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۴۸۲
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ کارج سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۴۸۵
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ اوتار سنگھ دے گرہ کاؤنکے امرتسر ۴۸۶
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ ہزارا سنگھ دے گرہ گھنگ پڑ امرتسر ۴۸۸
- ۱۸ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ سورن سنگھ دے گرہ گمان پڑ امرتسر ۴۸۹
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ گمان پڑ امرتسر ۴۹۲

- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ زین سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۴۹۴
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پورن سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۴۹۶
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۴۹۷
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ہری سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۴۹۷
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ عجیب سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۴۹۹
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مکھتیار سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۵۰۱
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پیر سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۵۰۲
- ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گربخش سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۵۰۳
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ چن سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۵۰۴
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کرم سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۵۰۵
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ارجن سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۵۰۷
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۵۰۸
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دے گرہ بھوجپاں امرتسر ۵۰۹
- ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مسنا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۵۱۱
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ دارا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۵۱۳

- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کرنیل سنگھ دے گره نورنگباد امرتسر ۵۱۴
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مکھن سنگھ دے گره نورنگباد امرتسر ۵۱۶
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ ہندر سنگھ دے گره باٹھ امرتسر ۵۱۷
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ بی بی عجیب کور دے گره باٹھ امرتسر ۵۱۸
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کندن سنگھ دے گره مال چک امرتسر ۵۱۹
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گرنام سنگھ دے گره کنگ امرتسر ۵۲۱
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ زین سنگھ دے گره کنگ امرتسر ۵۲۲
- ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ سکھدیو رام دے گره کلا امرتسر ۵۲۴
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ روشن لال دے گره کلا امرتسر ۵۲۷
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ دیال سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵۲۷
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵۲۸
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵۳۰
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ کندن سنگھ دے گره کلا امرتسر ۵۳۱
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ اتم سنگھ دے گره ویرووال امرتسر ۵۳۲
- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ سوہن سنگھ دے گره رام پڑ امرتسر ۵۳۵

- ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ اودھم سنگھ دے گره جلالاباد امرتسر ۵۳۶
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گلزار سنگھ دے گره جلالاباد امرتسر ۵۴۰
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ مختیار سنگھ دے گره جلالاباد امرتسر ۵۴۱
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ گرگھ سنگھ دے گره بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۵۴۲
- ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت ۸ پال سنگھ دے گره بھلائی پُر امرتسر ۵۴۳
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۸ رات نوں وہار ہویا جیٹھووال امرتسر ۵۴۵
- ۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۵۵۲
- ۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہزارا سنگھ دے گره پھتوچک کپور تھلا ۵۵۶
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گیان سنگھ دے گره سُرکھ پُر کپور تھلا ۵۵۸
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ منجیت کور دے گره نور پُر کپور تھلا ۵۶۰
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرتار کور دے گره مزید پُر کپور تھلا ۵۶۱
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ مہندر سنگھ دے گره ہرنام پُر کپور تھلا ۵۶۳
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سُندر سنگھ دے نوت دوابے دے نور سمیں کلا ۵۶۴
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سروپ سنگھ دے گره ٹبہ کپور تھلا ۵۶۵
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پیارا سنگھ دے گره جانگی کپور تھلا ۵۶۶

- ۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ جاگیر سنگھ دے گرہ شکار پُر کپور تھلا ۵۶۷
- ۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ گردت سنگھ دے گرہ ولنی کپور تھلا ۵۶۷
- ۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دولت سنگھ گردیال سنگھ دے نوت کپور تھلا ۵۶۹
- ۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ گر پنجن سنگھ دے گرہ آہم پُر کپور تھلا ۵۷۰
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پھمن سنگھ دے گرہ آہم پُر کپور تھلا ۵۷۳
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ آہم پُر کپور تھلا ۵۷۳
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ ترسیم سنگھ دے گرہ آہم پُر کپور تھلا ۵۷۴
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سنگھ دے گرہ آہم پُر کپور تھلا ۵۷۵
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ کرم سنگھ دے گرہ آہم پُر کپور تھلا ۵۷۵
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گرہ کوٹلی جالندھر ۵۷۶
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ ہر دیال سنگھ دے گرہ جالندھر ۵۷۸
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پیارا سنگھ دے گرہ جالندھر ۵۷۹
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ نگینہ سنگھ دے گرہ جالندھر ۵۸۱
- ۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ ہیراں جالندھر ۵۸۳
- ۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سورن سنگھ دے گرہ ہیراں جالندھر ۵۹۰

- ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گرچرن کور دے نوت ہیراں جاندھر ۵۹۱
- ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ سریں جاندھر ۵۹۲
- ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پریتم سنگھ دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۵۹۳
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرتار کور دے گرہ جنڈیالا جاندھر ۵۹۵
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گر میج سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۶
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گر میت کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۶
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سماں کور دے نوت رڑکا جاندھر ۵۹۷
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پرکاش کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۸
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ تیج کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۵۹۹
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ درشن سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۰
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سرجیت سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۰
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پریتم کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۱
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھجنو دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۱
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چھندو دے گرہ بلاگا جاندھر ۶۰۲
- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گرداور سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۳

- ۹ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جوگندر سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۳
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جاگیر کور دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۴
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گردیو کور دے گرہ بلاکا جاندھر ۶۰۵
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرتار سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۵
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ آتما سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۶
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ نرمل سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۷
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۰۷
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گرہ نواں پنڈ جاندھر ۶۰۸
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ ڈلے وال جاندھر ۶۰۹
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ حضورا سنگھ دے گرہ گرایا جاندھر ۶۱۰
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کیہر سنگھ دے گرہ رڑکا جاندھر ۶۱۱
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سادھو سنگھ دے گرہ پھلوڑا جاندھر ۶۱۲
- ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گر میت سنگھ دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۱۳
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ منسا سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۱۵
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رام سنگھ دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۱۵

- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۱۶
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چرن کور دے گرہ ماہل گیلا جاندھر ۶۱۶
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ہندر کور دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۱۷
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گردیو سنگھ دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۱۸
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گریت سنگھ دے گرہ پھرالا جاندھر ۶۱۸
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پریم سنگھ دے گرہ جمشیر جاندھر ۶۱۹
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سنگھ دے گرہ جمشیر جاندھر ۶۲۱
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جسیر سنگھ دے گرہ کوٹلی تھان سنگھ جاندھر ۶۲۱
- ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت ۸ مہنگا سنگھ دے گرہ ہری پُر جاندھر ۶۲۲
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھجنو دے نوٹ ہری پُر جاندھر ۶۲۳
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ شو سنگھ دے گرہ جل پوتا جاندھر ۶۲۶
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سنت گربخش دے گرہ نویں ڈرولی جاندھر ۶۲۹
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھجن سنگھ دے گرہ آدم پُر جاندھر ۶۳۰
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جرنیل سنگھ دے گرہ سکوال جاندھر ۶۳۲
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جاندھر ۶۳۳

- ۱۳ پھلن شہنشاہی سمت ۸ ہر بنس سنگھ دے نوٹ کرتار پُر جالندھر ۶۳۹
- ۱۳ پھلن شہنشاہی سمت ۸ بٹا سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴۰
- ۱۳ پھلن شہنشاہی سمت ۸ رویل سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴۱
- ۱۳ پھلن شہنشاہی سمت ۸ مہندر کور دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۶۴۱
- ۱۳ پھلن شہنشاہی سمت ۸ رنجیت سنگھ سیوا سنگھ جگجیت سنگھ کلسیاں ۶۴۲
- ۱۴ پھلن شہنشاہی سمت ۸ بی بی منی دے گرہ کلسیاں امرتسر ۶۴۵
- ۱۴ پھلن شہنشاہی سمت ۸ گنڈھا سنگھ دے گرہ دراجکے امرتسر ۶۴۶
- ۱۶ پھلن شہنشاہی سمت ۸ سُرچیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۶۴۷
- ۱۷ پھلن شہنشاہی سمت ۸ کیسر سنگھ بوٹا سنگھ دے گرہ مہسم پُرا امرتسر ۶۴۸
- ۱۸ پھلن شہنشاہی سمت ۸ ہر جیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۶۵۰
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار مہندر کور سُرچیت کور کلسیاں دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۶۵۱
- ۱۹ پھلن شہنشاہی سمت ۸ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۵۲
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۸ رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۵۴
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۶۵۵
- ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت ۸ کیسری دیوی دے گرہ ستواری جموں ۶۵۶

- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ کرشن لال دے گرہ جموں ۶۵۷
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پھمن سنگھ دے گرہ جموں ۶۵۸
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سنسار سنگھ دے گرہ جموں ۶۵۹
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ راج سنگھ دے گرہ جموں ۶۶۰
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پرتاپ سنگھ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۱
- ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ جیون سنگھ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۳
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پرکاش سنگھ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۴
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سدھرو دیوی دیوانہ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۵
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سدھرو دیوی گھگریل دے نوت مشری والا کیمپ جموں ۶۶۶
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ ایشر سنگھ دے گرہ مشری والا کیمپ جموں ۶۶۷
- ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ گردت سنگھ چھمب دے گرہ کیشن پریکیمپ جموں ۶۶۹
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پورن سنگھ دے گرہ کیشن پریکیمپ جموں ۶۷۱
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ شاہنی دیوی دے گرہ کیشن پریکیمپ جموں ۶۷۲
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ اندرو دیوی دے گرہ کیشن پریکیمپ جموں ۶۷۳
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ شنکر سنگھ دے گرہ کیشن پریکیمپ جموں ۶۷۳

- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ رسال سنگھ تے ودیا دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۴
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پرکاشو دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۴
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ طوطی دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۵
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ بلونت کور دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۵
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ بھاگ سنگھ دے گرہ کیشن پُر کیمپ جموں ۶۷۶
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ گیان چند کھوجو رام دے گرہ منوال کیمپ جموں ۶۷۷
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ گیان سنگھ دے گرہ منوال کیمپ جموں ۶۷۸
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ شاہنی دیوی ماجرہ دے نوت منوال کیمپ جموں ۶۷۹
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سردارا سنگھ دے گھر وڑدیاں وہڑے وچ ہی سیڑ جموں ۶۷۹
- ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سردارا سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۸۱
- ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۶۸۲
- ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ بھائیاں دیوی دے گرہ کلوتے جموں ۶۸۳
- ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پیارا سنگھ دے گرہ کلوتے جموں ۶۸۴
- ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ رنیا رام دے گرہ کلوتے جموں ۶۸۴
- ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ مائی کچھی دے گرہ سیڑ جموں ۶۸۵

- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پرکاش سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۶۸۶
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۶۸۸
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۶۹۰
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھگت سنگھ دے گرہ کیرپنڈ جموں ۶۹۱
- ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سُدر سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۶۹۲
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دولت رام دے گرہ کوٹلی جموں ۶۹۴
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۶۹۵
- ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت ۸ تیج بھان دے گرہ سیئی خُرد جموں ۶۹۷
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گوہڑا رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۶۹۸
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چرن داس دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۰
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گیان سنگھ دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۱
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ شو سنگھ دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۳
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ نانک چند دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۵
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بیلو رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۶
- ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت ۸ رام چند دے گرہ نکووال جموں ۷۰۷

- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ امر و دیوی دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۸
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پریم چند دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۰۹
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سردار سنگھ دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۰
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ گرا رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۱
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ چن پرکاش دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۲
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ روپلا رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۳
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ جھنڈو رام جیوڑیاں دے نوٹ سیئی جموں ۷۱۴
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ فقیر سنگھ دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۴
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ پیرو رام دے گرہ سیئی خُرد جموں ۷۱۶
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سوہا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۱۶
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ ایشر داس دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۱۸
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ نامو دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۰
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ بیلا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۰
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ سیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۱
- ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ کچھن سنگھ دے گرہ دروازے وڑدیاں ہی سیئی کلاں ۷۲۳

- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چھمن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۳
- ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سنت رام گوکلے چک نوت سیئی کلاں جموں ۷۲۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کلونت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پریمی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۷
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۸
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۲۹
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ چوڑھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۰
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بچن لال دھرمو دیوی سیئی کلاں جموں ۷۳۱
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بھائیاں دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ ویرو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کھیم کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۶
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سنٹو کھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۶

- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۷
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ گرگھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۸
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ میلہ رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۳۹
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرمو دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۰
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ اندر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۰
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ پنوں رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۱
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرپال سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ کرشن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سکھدیو سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۲
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جسبیر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ جگدیش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۳
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ لال سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ بچن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ فرنگی رام دے گرہ تریوا جموں ۷۴۵
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۸ سائیں داس دے گرہ تریوا جموں ۷۴۶

- ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ انت رام دے گرہ تریوا جموں ۷۴۷
- ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ انگریز سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۴۸
- ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ جگیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۲
- ۲۸ پھلگن شہنشاہی سمت ۸ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۷۵۳
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۷۵۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ کلا سنگت دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۳
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہر بھجن سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۵
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ کشمیر سنگھ دے گرہ سادھو سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۷۶۶
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۶۷
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوکھ سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۷۶۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۷۷۰
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گرہ ہم راز پُر گرداس پُر ۷۷۲
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ بی بی ہرنس کور دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۷۷۳
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ بی بی سلکھنی دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۷۷۵
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ دارا سنگھ دے گرہ غزنی پُر گرداس پُر ۷۷۵

- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ راوی دے کنڈھے دپہر دے سمیں وہار ہویا گرداس پُر ۷۷۸
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۸۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ گنڈھا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ رویل کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۷۹۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۲
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ منشا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۵
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۵

- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیاری دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ بختیش سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۶
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہندر کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرنام کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۷
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ورسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۸
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۰۹
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۸۱۰
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۸۱۱
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ لاج کور دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۸۱۲
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۸۱۳
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ بوڑ سنگھ دے گرہ وزیر پُر گرداس پُر ۸۱۴
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہنگا سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۸۱۵
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ سدا گرداس پُر ۸۱۶
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گر بخش دے گرہ نشہرا گرداس پُر ۸۱۷
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گیان سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۸۱۹

- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۸۲۰
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہر دیپ سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۸۲۰
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ اُج دریا دے کنڈے دیہر دے سمیں گرداس پُر ۸۲۱
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ بچن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۳
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوگھ سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۴
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سوہن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۵
- ۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ اوتار سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۶
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۸۲۷
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنسار سنگھ دے گرہ مرار گرداس پُر ۸۲۸
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گرہ انتور گرداس پُر ۸۳۰
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۸۳۱
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہندر سنگھ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۸۳۲
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ جیتو دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۸۳۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ دیوراج دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۸۳۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے گرہ بھیم پُر گرداس پُر ۸۳۵

- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۸۳۶
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر کور دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۸۳۶
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوند سنگھ دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۸۳۷
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۸۳۸
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ دھرم سنگھ دے گرہ نیاثالا گرداس پُر ۸۴۰
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرچن سنگھ دے گرہ نیاثالا گرداس پُر ۸۴۱
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ سروپ سنگھ دے گرہ گرداس پُر شہر ۸۴۲
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ چن سنگھ دے گرہ ٹھیکری گرداس پُر ۸۴۳
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ اوتار سنگھ دے گرہ ماڑھی پنوا گرداس پُر ۸۴۳
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ ماڑھی پنوا گرداس پُر ۸۴۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ ماڑھی پنوا گرداس پُر ۸۴۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ ورسا سنگھ دے گرہ ہر گوہند پُر شہر ۸۴۶
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ موہن سنگھ دے گرہ تارا چک گرداس پُر ۸۴۸
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ کیپٹن بتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیں گرداس پُر ۸۵۰
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجیت سنگھ دے گرہ فیض پُر گرداس پُر ۸۵۱

- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن سنگھ دے گرہ نیاثالا گرداس پُر ۸۵۲
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ زرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۳
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ملکیت سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ سُر جن سنگھ لال سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ مدن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۸
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ گھڑ سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۵۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۶۰
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرنیک سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۶۱
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ رویل سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۹۶۲
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۸۶۲
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ کلدیپ کور دے گرہ لدھیانہ ۸۶۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ پھولاں رانی دے گرہ لدھیانہ ۸۶۳
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہربنس کور دے گرہ لدھیانہ ۹۶۴
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرچرن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۹۶۵

- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ لدھیانہ ۸۶۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ دھٹا سنگھ دے گرہ ڈھیہہ پئی لدھیانہ ۸۶۶
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۶۸
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ پاکھر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۶۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۰
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرم سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۱
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۲
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۳
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے گرہ بسراواں لدھیانہ ۸۷۴
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۵
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۷۶
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ لتالا لدھیانہ ۸۷۶
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ سری رام سنگھ دے گرہ مکسودڑا لدھیانہ ۸۷۷
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ نچھتر سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۷۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گجن سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۸۰

- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۸۲
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرنام کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۸۸۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ للہیڑی لدھیانہ ۸۸۵
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۸۸۶
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ چینچل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۸۸۸
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ پچھمن سنگھ دے گرہ دھسوری امبالہ ۸۹۰
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ رنگیل پُر روپڑ ۸۹۰
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ مُرنڈا امبالہ ۸۹۱
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھجن سنگھ دے گرہ شیخ پُرا امبالہ ۸۹۱
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہر دیال کور دے گرہ شیخ پُرا امبالہ ۸۹۲
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ منجیت کور دے گرہ دھسوری امبالہ ۸۹۳
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہر سنگھ دے گرہ شیخ پُرا امبالہ ۸۹۴
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سروپ کور دے گرہ گوسلا امبالہ ۸۹۴
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ میوہ سنگھ دے گرہ کلودی امبالہ ۸۹۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ نتھا سنگھ دے گرہ بڈھیڑی امبالہ ۸۹۶

- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہرچرن سنگھ دے گرہ بڈھیڑی امبالہ ۸۹۷
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیارا سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ۸۹۷
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ نرمل سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ۸۹۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ امر چند دے گرہ چنڈی گڑھ ۸۹۸
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرنیل سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ۸۹۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ پرتھی سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ۸۹۹
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ لوٹو کلونی چنڈی گڑھ ۹۰۰
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سیوا سنگھ دے گرہ رڑکی کلاں امبالہ ۹۰۱
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ بچن سنگھ دے گرہ دھیان پُرا امبالہ ۹۰۲
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجیت سنگھ دے گرہ گھڑوا امبالہ ۹۰۳
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ گھڑوا امبالہ ۹۰۳
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیر سنگھ دے گرہ بٹھلانا امبالہ ۹۰۴
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ مانک پُرا امبالہ ۹۰۴
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنت سنگھ دے گرہ مانک پُرا امبالہ ۹۰۵
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہزارا سنگھ دے گرہ چوئی کلا امبالہ ۹۰۶

- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریتم سنگھ دے گرہ راجے ماجرہ امبالہ ۹۰۶
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ جیٹھا سنگھ دے گرہ بھلانا امبالہ ۹۰۷
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریتم سنگھ دے گرہ راجے ماجرہ امبالہ ۹۰۷
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہر چندر سنگھ دے گرہ دھیان پُرا روپڑ ۹۰۸
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ پیارا سنگھ دے گرہ روڑ روپڑ ۹۰۸
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریتم سنگھ دے گرہ خوجا روپڑ ۹۰۹
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ امرودوی دے گرہ خوجا روپڑ ۹۱۱
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوگھ سنگھ دے گرہ سوڈھیاں ہوشیار پُرا ۹۱۲
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریتم کور دے گرہ سوڈھیاں جالندھر ۹۱۳
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ گردپو سنگھ دے گرہ دسانجھ خُرد ہوشیار پُرا ۹۱۳
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ درشن سنگھ دے گرہ دسانجھ خُرد ہوشیار پُرا ۹۱۶
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ ملکھا سنگھ دے گرہ سیلے خُرد ہوشیار پُرا ۹۱۷
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہر بھجن سنگھ دے گرہ ڈاڈیاں ہوشیار پُرا ۹۱۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ نصیب کور دے گرہ ڈوڈا ہوشیار پُرا ۹۱۹
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ پال سنگھ دے گرہ داؤد پُرا کپور تھلا ۹۲۱

- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ فتح پُر سیکری ہوشیار پُر ۹۲۴
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۹۲۵
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ منشی رام دے گرہ میانی ہوشیار پُر ۹۲۷
- ۲۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ سومراج سنگھ دے گرہ کوٹلے جالندھر ۹۳۰
- ۲۱ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ سُسانا جالندھر ۹۳۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرنام کور دے گرہ سُسانا جالندھر ۹۳۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ تارو سنگھ دے گرہ جنڈیرے جالندھر ۹۳۵
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ سُرندر سنگھ دے گرہ رُوپووالی ہوشیار پُر ۹۳۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ دھنا سنگھ دے گرہ کُلیاں جالندھر ۹۳۸
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ ترسیم سنگھ دے گرہ خردا جالندھر ۹۳۹
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھجن سنگھ، ملہار سنگھ دے گرہ بیرم پُر جالندھر ۹۴۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ امریک سنگھ دے گرہ سرائیں جالندھر ۹۴۲
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ میلہ سنگھ دے گرہ سرائیں جالندھر ۹۴۴
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ گرمیت کور دے گرہ گراالا جالندھر ۹۴۵
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ خیال سنگھ دے گرہ دسوہا ہوشیار پُر ۹۴۶

- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ وطن سنگھ دے گرہ سریں پُر ہوشیار پُر ۹۴۷
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ دیال سنگھ دے گرہ ڈڈ ہوشیار پُر ۹۵۰
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹۵۱
- ۲۲ چیت شہنشاہی سمت ۹ کرتار سنگھ دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹۵۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ بلبیر کور دے گرہ پنج ڈھیرا ہوشیار پُر ۹۵۴
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ گیان چند گاندھی دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۵
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ نرین سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۶
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ جیا لال دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۷
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہر بنس سنگھ دے کوتا بولن تے تلواڑا ہوشیار پُر ۹۵۹
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ دلچیت سنگھ دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۶۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ آتم چند دے گرہ تلواڑا ہوشیار پُر ۹۶۲
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ رام سنگھ دربارا سنگھ دے گرہ گالہڑیاں ہوشیار پُر ۹۶۳
- ۲۳ چیت شہنشاہی سمت ۹ ریشم سنگھ دے گرہ موکیریاں ہوشیار پُر ۹۶۴
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۹ امیر سنگھ گلاٹی دے نوت جیٹھووال امرتسر ۹۶۵

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ سردول سنگھ دے گرہ امبالہ چھاؤنی ۹۶۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۹ آسا سنگھ دے گرہ کلسانی گر کشیتر ۹۶۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ کالا سنگھ دے گرہ کلسانی گر کشیتر ۹۷۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ بنتا سنگھ دے گرہ مگل ماجرہ کرنال ۹۷۲
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ہر بنس سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھناں کرنال ۹۷۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سمپورن سنگھ دے گرہ ٹھیکری چھناں کرنال ۹۷۵
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ سداگر سنگھ دے گرہ بھٹھ ماجرہ کرنال ۹۷۶
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۹ ار جن سنگھ دے گرہ بلوچ پڑ کرنال ۹۷۷
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ موہن سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری کرنال ۹۷۸
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ رن سنگھ دے گرہ جیت نگر کرنال ۹۸۰
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجیت کور دے گرہ جیت نگر کرنال ۹۸۱
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ گڑھی لانگری کرنال ۹۸۲
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ سنتوگھ سنگھ دے گرہ قومی فارم کرنال ۹۸۴
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۹ چنن سنگھ دے گرہ ہرنولا کرنال ۹۸۵
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ بھان سنگھ پریتم سنگھ دے گرہ نانکسر کرنال ۹۸۸

- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ سوہن سنگھ دے گرہ نانک پُر کرنال ۹۹۱
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ زرنجن سنگھ دے گرہ گرکشیترا ۹۹۲
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرڈول سنگھ دے گرہ گرکشیترا ۹۹۳
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ گر مچ سنگھ دے گرہ تھنسیسر ۹۹۴
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ بجن سنگھ دے گرہ چے کرنال ۹۹۵
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ ٹھاکر سنگھ دے گرہ امین کرنال ۹۹۶
- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۹ جگتار سنگھ دے گرہ امین کرنال ۹۹۷
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ سرجن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۸
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۸
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۹
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۹۹۹
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۰۰۰
- ۳۰ چیت شہنشاہی سمت ۹ پریتم سنگھ دے گرہ مانگا سرائے امرتسر ۱۰۰۰
- پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۱
- ۲ و ساکھ شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۱۰۱۰

- ۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بنس سنگھ دے گرہ نواں پنڈ گُرداس پُر ۱۰۱۲
- ۶ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ مالوا دوا با سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں رجوال لدھیانہ ۱۰۱۴
- ۱۰ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ سنگت دے واڈھی کر کے رات آؤن دے سمیں رجوال لدھیانہ ۱۰۱۵
- ۱۳ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۰۱۶
- ۱۷ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ماجھا سنگت واڈھی کرن آیاں نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۹
- ۱۸ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت دے واڈھی کرن سمیں ۱۰۲۱
- ۲۲ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال گُرداس پُر سنگت دے واڈھی کرن سمیں ۱۰۲۴
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ سروپ سنگھ دے آرے دی چٹھ کرن سمیں گُرداس پُر شہر ۱۰۲۶
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گُرداس پُر ۱۰۲۷
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گُرداس پُر ۱۰۲۸
- ۲۴ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ ہر سنگت دے نوٹ بابو پُر گُرداس پُر ۱۰۲۸
- ۳۰ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ پاتشاہ جی دی بمبی تے، کشمیر سنگھ، جسیر سنگھ، بھاگ سنگھ، کلوٹ سنگھ، میلہ سنگھ، جکتار سنگھ، گر میت کور، چرن کور، جاگیر سنگھ، نرمل سنگھ، سلکھن سنگھ، جرنیل سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، جوگا سنگھ، بھجن سنگھ، پریتم سنگھ، کشمیر سنگھ جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۰
- ۳۱ وِساکھ شہنشاہی سمت ۹ موتا سنگھ کلسیاں والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۱

- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۳
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار سویر ویلے جیٹھووال امرتسر ۱۰۳۹
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ کلسیاں امرتسر ۱۰۴۰
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ترپت کور جوگندر کور دے نوٹ ۱۰۴۲
- ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دربار نواسیاں دلپ سنگھ، رتن سنگھ، سلکھن سنگھ، جرنیل سنگھ، کلونت سنگھ، پریتم سنگھ، کشمیر سنگھ، بکار سنگھ، بھجن سنگھ، کیہر سنگھ، جاگیر سنگھ، جسیر سنگھ، ایشر سنگھ، بھان سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۰۴۵
- ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دلی ۱۰۴۶
- ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دلی ۱۰۴۹
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۰۵۲
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ قابل سنگھ دے گرہ باسر کے امرتسر ۱۰۵۶
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ باسر کے امرتسر ۱۰۵۹
- ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ زین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۱۰۶۰
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ زین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۱۰۶۲
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ کلا ہر سنگت دے نوٹ کلا امرتسر ۱۰۶۷
- ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ کلا ہر سنگت دے نوٹ کلا امرتسر ۱۰۷۱

- ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ کلا ہر سنگت دے نوت کلا امرتسر ۱۰۷۵
- ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۸
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نون جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۲
- بھارت دے راشٹرپتی وی ۰ وی ۰ گری نون شبد بھینچیا ۱۰۹۸
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار سویرے شادیاں دے سمیں جیٹھووال ۱۱۰۱
- ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۰۶
- ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۵
- ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۹ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپور چھاؤنی ۱۱۱۶
- پہلی ساون شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۱۱۷
- ۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ جسمیر سنگھ دے گرہ گنگا نگر راجستھان ۱۱۲۷
- ۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ ملکیت سنگھ دے گرہ بن عالی گنگا نگر ۱۱۳۰
- ۴ ساون شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ رتے وال گنگا نگر ۱۱۳۲
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ مانہہ سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگا نگر ۱۱۳۴
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ تارا سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگا نگر ۱۱۳۹
- ۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ رتن سنگھ دے گرہ ۲۵ بی بی گنگا نگر ۱۱۴۲

- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ سکھندر سنگھ جسبیر کور نوٹ ۲۵ بی بی گنگا نگر ۱۱۴۶
- ۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرچرن کور دے گرہ فروزپڑ شہر ۱۱۴۸
- ۹ ساون شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار نواسی جرنیل سنگھ رتن سنگھ دلپ سنگھ پریتم سنگھ سلکھن سنگھ ہر بھجن سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۱۵۰
- ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ سرندر کور دے گرہ ہر بھگت دوار دلی ۱۱۵۲
- ۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۹ اجیر سنگھ دے گرہ ماتا گنجی بلٹری ڈیری فارم گوالیئر ۱۱۵۴
- ۱۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ دے گرہ ابراہیم گنج بھوپال ۱۱۵۶
- ۱۹ ساون شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ پنچدیاں ہی اٹارسی ۱۱۵۹
- ۲۰ ساون شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۶۵
- ۲۰ ساون شہنشاہی سمت ۹ ہر دت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۶۷
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ سرندر سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۰
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۳
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ جسونت سنگھ دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۵
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ پٹولا بائی سندھی دے گرہ اٹارسی ۱۱۷۸
- ۲۲ ساون شہنشاہی سمت ۹ چن لال دے گرہ اٹارسی ۱۱۸۰
- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ پریموتی دے گرہ اٹارسی ۱۱۸۲

- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ امرجیت کور دے گرہ اٹاری ۱۱۸۵
- ۲۳ ساون شہنشاہی سمت ۹ پارو مل دے گرہ اٹاری ۱۱۸۷
- ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گرہ ناگ پُر ۱۱۸۹
- ۲۵ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی ڈرگ ۱۱۹۲
- ۲۶ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرگھ سنگھ دے گرہ بھلائی ڈرگ ۱۱۹۵
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۹ کرتار سنگھ دے گرہ ڈرگ ۱۱۹۹
- ۲۷ ساون شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گرہ ڈرگ ۱۲۰۱
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ جبل پُر رکھڑی والے دن رکھڑی بنھن سمیں مانہ سنگھ دے گرہ ۱۲۰۶
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ گرداس سنگھ دے گرہ جبل پُر ۱۲۱۰
- ۲۸ ساون شہنشاہی سمت ۹ مانہ سنگھ دے گرہ جبل پُر ۱۲۱۲
- ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ اٹاری ۱۲۱۵
- پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۲۱۶
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں ۱۲۲۵
- ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۲۶
- ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۲۸

- ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ رگھبیر سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۲۳۰
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ دیدار سنگھ دے گرہ جٹا امرتسر ۱۲۳۳
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۳۵
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہیرا سنگھ زرنجن سنگھ تیجا سنگھ موہن سنگھ چن سنگھ کرتار سنگھ انوکھ سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۳۷
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ انوکھ سنگھ دے گرہ چمبل امرتسر ۱۲۳۸
- ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ سوہن سنگھ دے گرہ شاہ بکر فریدکوٹ ۱۲۳۹
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ بغیچا سنگھ دے گرہ فتح گڑھ فریدکوٹ ۱۲۴۲
- ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا فروزپڑ ۱۲۴۳
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ کچھن سنگھ دے گرہ واڑا فروزپڑ ۱۲۴۸
- ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی ضلع خاں فروزپڑ ۱۲۵۰
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ مل سنگھ دے گرہ راجی والا فریدکوٹ ۱۲۵۲
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ کپور سنگھ دے گرہ موگا شہر فریدکوٹ ۱۲۵۳
- ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ گرتیج سنگھ دے گرہ گھل کلاں فریدکوٹ ۱۲۵۴
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت نوں دھنا سنگھ دے گرہ ڈگرؤ فریدکوٹ ۱۲۵۷
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ میلہ سنگھ دے گرہ ڈگرؤ فریدکوٹ ۱۲۵۸

- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ سیٹل سنگھ دے گرہ ڈگرو فریدکوٹ ۱۲۵۹
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ سپورن سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپڑ ۱۲۶۱
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ سندر سنگھ دے گرہ فروزشاہ فروزپڑ ۱۲۶۲
- ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپڑ ۱۲۶۳
- ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی فروزپڑ چھاؤنی ۱۲۶۴
- ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ سادھو سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ فروزپڑ ۱۲۱۷
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ راجندر سنگھ دے نوت بستی تیغا سنگھ فروزپڑ ۱۲۷۳
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ سلکھن سنگھ دے گرہ رکنامگلا فروزپڑ ۱۲۷۶
- ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ سروپ سنگھ دے گرہ ڈھڈیکے فروزپڑ ۱۲۷۹
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ اقبال سنگھ دے گرہ ڈوگر بستی فریدکوٹ ۱۲۸۲
- ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر سنگت دے نوت بٹھنڈہ ۱۲۸۳
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ مادھا سنگھ دے گرہ بٹھنڈہ ۱۲۸۹
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہری سنگھ دے گرہ چک رام سنگھ والا بٹھنڈہ ۱۲۹۲
- ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ دھن کور دے گرہ چک فتح سنگھ فریدکوٹ ۱۲۹۳
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ شام سنگھ دے گرہ بٹھنڈہ روڈ برنالہ ۱۲۹۷

- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ اتم سنگھ دے گرہ پٹیالہ گیٹ نابھہ ۱۲۹۹
- ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ بلونت سنگھ دے گرہ سیوک کلونی پلاٹ نن ۳۱۰ پٹیالہ ۱۳۰۲
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ہر بنس سنگھ دے گرہ دھوری گیٹ سنگرور ۱۳۰۵
- ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ترلوک سنگھ دے گرہ سنام شہر پٹیالہ ۱۳۰۹
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ جسونت سنگھ دے گرہ راجپانا فریدکوٹ ۱۳۱۲
- ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ کرتار سنگھ دے گرہ چٹک فریدکوٹ ۱۳۱۴
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ مہندر کور دے گرہ چٹک فریدکوٹ ۱۳۱۷
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ گردیال سنگھ دے گرہ رامووالا فریدکوٹ ۱۳۱۹
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ غالب رن سنگھ والا لدھیانہ ۱۳۲۰
- ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ زرنجن سنگھ دے گرہ سرابھانگر لدھیانہ ۱۳۲۲
- ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۹ ناظر سنگھ دے گرہ لاڈووال جالندھر ۱۳۲۵
- پہلی آسو شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۳۲۶
- ۲ آسو شہنشاہی سمت ۹ گر بخش سنگھ دے گرہ مینیاں امرتسر ۱۳۴۷
- ۳ آسو شہنشاہی سمت ۹ گردیال سنگھ دے گرہ سویرے مینیاں امرتسر ۱۳۴۹
- ۳ آسو شہنشاہی سمت ۹ مینیاں توں ہر بھگت دوار وکھے پُج کے جیٹھووال ۱۳۵۳

- ۳ آسُو شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۳۵۵
- ۶ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۵۸
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دی بمبی تے جنڈیالا امرتسر ۱۳۵۹
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۱
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۲
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سنتوگھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۴
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۵
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ گلزار سنگھ دے گرہ جنڈیالا امرتسر ۱۳۶۶
- ۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ ہری سنگھ دے سریر چھٹن نوٹ کلا امرتسر ۱۳۶۷
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۰
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۳
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۴
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ کڈن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۶
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ سکھدیو سنگھ سندر لال دے نوٹ کلا امرتسر ۱۳۷۶
- ۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۸

- ۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ گربخش سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۸
- ۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ کرم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۷۹
- ۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۱۳۸۰
- ۸ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ ترن تارن امرتسر ۱۳۸۰
- ۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ دارا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۱۳۸۲
- ۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ مسنا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۱۳۸۲
- ۹ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۱۳۸۶
- ۱۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ ارجن سنگھ دے گرہ بجدیاں ہی سلیم پُر ہوشیار پُر ۱۳۸۷
- رات نوں کرپا کیتی ارجن سنگھ تے رنجیت سنگھ دے نوٹ ۱۳۸۸
- ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ ملا رام دے گرہ بھٹھے تے سروال ہوشیار پُر ۱۳۹۳
- ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۱۳۹۲
- ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ اتم سنگھ دے گرہ ویجووال امرتسر ۱۳۹۵
- ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ سوہن سنگھ دے گرہ رام پُر امرتسر ۱۳۹۷
- ۱۷ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ تارا سنگھ گلوبوا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۳۹۹
- ۲۲ اَسُو شہنشاہی سمت ۹ نرندر کور دے نوٹ گوال ٹولی فروز پُر چھاؤنی ۱۴۰۰

- ۲۴ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلحیت سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۴
- ۲۶ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ گلوبوا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۵
- ۲۷ آسُو شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ بٹالا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۶
- ۲۸ آسُو شہنشاہی سمت ۹ امیر سنگھ گلاٹی دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۰۹
- ۲۹ آسُو شہنشاہی سمت ۹ رات نوں ساڈھے گیاراں وجے جسیر کور اٹاری دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۴
- ۳۰ آسُو شہنشاہی سمت ۹ دوپہر جرنیل سنگھ شاہ والے دے دربار بچن تے جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۷
- پہلی سنگھ شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۱۸
- ۲ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ بختیش سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۲۶
- ۳ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ کرنیل سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۲۹
- ۳ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۰
- ۳ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ چندن سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۱
- ۳ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ ہندر سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۲
- ۳ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ کرم سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۳
- ۳ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ جیت سنگھ دے گرہ قادراباد امرتسر ۱۴۳۴
- ۳ سنگھ شہنشاہی سمت ۹ عمراؤ سنگھ دے گرہ بلپریا امرتسر ۱۴۳۵

- ۳ کتک شہنشاہی سمت ۹ مسّا سنگھ دے گرہ بلپریا امرتسر ۱۴۳۷
- ۴ کتک شہنشاہی سمت ۹ پھمن سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۴۳۹
- بھائیے تیجا سنگھ نوں گل وکڑی پا کے شبد اُچاریا راتیں ۱۴۴۱
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ دلپیر سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۴۴۲
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ رنجیت سنگھ سیوا سنگھ کلسیاں امرتسر ۱۴۴۳
- ۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ موتا سنگھ دے گرہ کلسیاں امرتسر ۱۴۴۵
- ۸ کتک شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات جسبیر کور اٹارسی دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۴۴۵
- سنگھان دے اگے جسبیر کور نوں لہا پا کے اپر جوگندر سنگھ توں ڈھائی گز لال کپڑا دوا کے پھیر کرپا کیتی ۱۴۵۳
- رات نوں ہی اکی سکھاں دے اکی منٹ شبد پڑھن توں بعد کرپا کیتی ۱۴۵۷
- ۱۴ کتک شہنشاہی سمت ۹ جرنیل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۱۴۵۸
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ چینچل سنگھ دے گرہ مہون لدھیانہ ۱۴۶۲
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ دربارا سنگھ دے گرہ باٹھ لدھیانہ ۱۴۶۵
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ پنڈ دھوڑی توں باہر سڑک تے جلوُس دے چلن توں پہلاں روپڑ ۱۴۶۶
- ۱۵ کتک شہنشاہی سمت ۹ سرب مالوا سنگت دے اگٹھ نوٹ رات دھوڑی روپڑ ۱۴۶۷
- ۱۶ کتک شہنشاہی سمت ۹ کچھن سنگھ دے نوٹ وہار ہویا دھوڑی روپڑ ۱۴۷۴

- ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت ۹ مالوا سنگت دے نوٹ دھوڑی روپڑ ۱۴۷۹
- ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دینا نگر والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۸۶
- ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت ۹ ہر جیت سنگھ جیٹھووال والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۰
- ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۲
- ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت ۹ سُر جیت سنگھ جیٹھووال والے دے چھوٹے کا کے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۳
- ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت ۹ شام سنگھ کلسیاں والے دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۶
- پہلی مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۴۹۷
- ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار نواسی سلکھن سنگھ جرنیل سنگھ پریتم سنگھ کشمیر سنگھ دلپ سنگھ رتن سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۲
- ۳ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر بناؤن دی سیوا کرن والی سنگت نوٹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۴
- ۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سویرے لنگر سچے پاتشاہ جی دے ورتاؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۱۷
- ۶ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ عجیب سنگھ گلوبوا دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۰
- ۱۲ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ترلوک سنگھ ہری پُر ضلع جالندھر دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۵۲۱
- ۱۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دی نواسی ستونٹ کور دے نوٹ ۱۵۲۳
- ۱۹ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چیلا سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۴
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۸

- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرچن سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۸
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ پچھمن سنگھ دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۲۹
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ رام کور دے گرہ وزارت روڈ جموں ۱۵۳۰
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ امرودیوی نہرتے جموں ۱۵۳۰
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ایشر سنگھ دڑ جموں ۱۵۳۱
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورت سنگھ گروالی جموں ۱۵۳۲
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سرجیت کور وزارت روڈ جموں ۱۵۳۳
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ کیشن لال جموں ۱۵۳۳
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سنسار سنگھ دے گرہ جموں ۱۵۳۴
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ جموں شہر ۱۵۳۴
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ انگریز سنگھ دے گرہ جموں شہر ۱۵۳۵
- ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ تیج بھان دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۳۷
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہر دیو سنگھ دے سرپر چھڈن نوٹ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۰
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ شو سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۱
- ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ گوڑا رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۳

- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۹ چرن داس دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۴
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۵
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۹ فقیر سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۶
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۹ پیرو رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۷
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۹ نانک چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۷
- ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۴۸
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ روپلا رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۰
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ جھنڈو رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۱
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ چن پرکاش دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۲
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ بیلو رام دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۲
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ پریم چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۳
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۴
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ ہر بنس سنگھ دے نوٹ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۵
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ رام چند دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۵
- ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت ۹ چنو دیوی دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۵۵۶

- ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سوہا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۵۷
- ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ ایشر داس دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۵۸
- ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ کچھن سنگھ دے گرہ باہر و ہڑے وچ سیئی کلاں جموں ۱۵۵۹
- ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ کچھن سنگھ دے گرہ رات نوں سیئی کلاں جموں ۱۵۶۰
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ کلونت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۳
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سُر جیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۳
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ وزیرو دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۴
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سنت رام دے گرہ گوکلے چک جموں ۱۵۶۴
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پریکی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۵
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جالندھر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۶
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پُنوں رام دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۷
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ روشن لال دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۷
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بشن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۸
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ چوہڑا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۶۹
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گر بچن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۰

- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ فرنگی رام دے گرہ ترپوا جموں ۱۵۷۰
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سانئی داس دے گرہ ترپوا جموں ۱۵۷۱
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ انت رام دے گرہ ترپوا جموں ۱۵۷۲
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ کرپال سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۳
- ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ ہنسا جموں ۱۵۷۵
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۶
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ شانئی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۷
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۷
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ چرنجیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۷۹
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ اندر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۰
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۱
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرگھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۲
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ کھیم کور دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۳
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۴
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۴

- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۵
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۶
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۶
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ رمیش سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں ۱۵۸۷
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ دولت رام دے گرہ کوٹلی جموں ۱۵۸۸
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوی سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۱۵۹۰
- ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ ماجرہ جموں ۱۵۹۲
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جیون سنگھ دے گرہ چوہماہ (اکھنور) جموں ۱۵۹۲
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ مایا دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۱۵۹۳
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاش سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۱۵۹۶
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سندر سنگھ دے گرہ گھووالی جموں ۱۵۹۶
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ گھووالی جموں ۱۵۹۷
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جگیت سنگھ دے گرہ کیرپنڈ جموں ۱۵۹۸
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سیوا سنگھ دے گرہ کیرپنڈ جموں ۱۵۹۹
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ کیرپنڈ جموں ۱۵۹۹

- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گرہ کوٹھے نہال پڑ جموں ۱۶۰۱
- ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۲
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بچھی دیوی دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۵
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۶
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۸
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جوگندر سنگھ دے گرہ سیڑ جموں ۱۶۰۸
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ رنیارام دے گرہ کلوائے جموں ۱۶۰۹
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پریتم سنگھ دے گرہ کلوائے جموں ۱۶۱۰
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سیوارام دے گرہ کلوائے جموں ۱۶۱۱
- ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پیارے لال دے گرہ کلوائے جموں ۱۶۱۱
- ۲۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ تول باہر کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۲
- ۲۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۳
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ اندرا دیوی دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۵
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۶
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ شکر سنگھ دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۷

- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ رسال سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۷
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ ہنس راج دے ٹینٹ وکھے کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۸
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۱۹
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۰
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ کھولو رام دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۲
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بلو ندر سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۳
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گیان سنگھ دے ٹینٹ وکھے منوال کیمپ جموں ۱۶۲۴
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۵
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ منوال کیمپ جموں ۱۶۲۵
- ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے ٹینٹ وکھے کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۲۶
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بچنو دیوی دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۲۹
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بلونت کور دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۳۰
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۳۱
- ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ کیشن پرائیمپ جموں ۱۶۳۲

پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۹ شام نوں دوا با سنگت دے بستریاں دی سیوا لیاؤن سمیں ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۳

- پہلی پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۶۳۵
- ۲ پوہ شہنشاہی سمت ۹ دوا با سنگت دے نوٹ پھرا لا جاندھر ۱۶۴۴
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ منشا سنگھ دے گرہ پھرا لا جاندھر ۱۶۵۰
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ چرن کور دے گرہ پھرا لا جاندھر ۱۶۵۱
- ۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ نچھتر سنگھ دے گھر مالوا سنگت نوٹ دوراہا لدھیانہ ۱۶۵۲
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ گجن سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۶۶۱
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۶۶۲
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ گرنام کور دے گرہ دوراہا لدھیانہ ۱۶۶۳
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ گوہند بھون گردرشن سنگھ دے گرہ سرہند ۱۶۶۴
- ۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ٹھاکر سنگھ دے گرہ کرنال سنگت نوٹ نانک سرگر کشیتر ۱۶۶۷
- ۵ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار وکھے رات نوں دھیر پڑ دئی-۱۶۷۱
- ۶ پوہ شہنشاہی سمت ۹ نجیاباد ۱۶۸۵
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۹ سویرے لنگر دی چار دیواری دی نیہہ رکھن توں پہلاں سویرے جیٹھووال امرتسر ۱۶۸۹
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۹ لنگر دی چار دیواری دی نیہہ رکھن سمے شہنشاہ جی نے گٹ وچوں خون گڈھ کے وہار کیتا جیٹھووال امرتسر ۱۶۹۲
- ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت ۹ اندر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۶۹۵

- ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۰۰
- ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت ۹ دربار نواسیاں دلپ سنگھ رتن سنگھ پریتم سنگھ جرنیل سنگھ سلکھن سنگھ جاگیر سنگھ دے نوٹ جیٹھووال ۱۷۰۲
- ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۷۰۴
- ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت ۹ اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا شہر گرداس پُر ۱۷۰۵
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۹ شام نوں لنگر دی چار دیواری دے اندر لنگھن سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۷۰۸
- ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۱۹
- ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۲۹
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت نوں ہر بھگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۷۳۹
- ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۱
- ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت ۹ لوہڑی والی رات جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۷
- پہلی ماگھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۴۸
- ۲ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ زین سنگھ دے گرہ ویرکا امرتسر ۱۷۵۰
- ۵ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار ہرجندر سنگھ قادراباد دے جنم نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۵۱
- ۶ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ منجیت سنگھ دے جنم نوٹ فروزپُر چھاؤنی گوال ٹولی ۱۷۵۳
- ۷ ماگھ شہنشاہی سمت ۹ گرداس پُر سنگت نوٹ دینا نگر گرداس پُر ۱۷۵۴

- ۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ آر ایل شرما دے گرہ نیڑے کچی چھاؤنی کرن نگر جموں ۱۷۵۵
- ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ تیج بھان دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۷۶۱
- ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ کرپال سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جموں ۱۷۶۲
- ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ گرنام سنگھ سپرڈ دے نوٹ سیئی کیمپ جموں ۱۷۶۳
- ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ شو سنگھ دے گرہ سیئی کیمپ جم ۱۷۶۴
- ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ سیئی کیمپ توں واپس جموں شہر جانڈیاں ایک کے پار کنارے تے سیئی دی سنگت نوٹ ۱۷۶۵
- ۱۱ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ مانگا سرائے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۶
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ بہرا سنگھ چمبل دی شادی سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۷۶۹
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ سادھو سنگھ دے گرہ جھاکے امرتسر ۱۷۷۲
- ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ کرم سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۱۷۷۵
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ ار جن سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۱۷۷۹
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ گربخش سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۱۷۸۰
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ چنن سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۱۷۸۱
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ جاگیر سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۱۷۸۲
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ دلپ سنگھ دے گرہ گلوبووا امرتسر ۱۷۸۳

- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ مختیار سنگھ دے گرہ گلوبوا امرتسر ۱۷۸۵
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ دریام سنگھ دے گرہ ملیاں امرتسر ۱۷۸۵
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ سوہل امرتسر ۱۷۸۷
- ۱۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار ہرپال سنگھ گڑھی لانگری دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۸۹
- ۱۷ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ گردیو سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ہر سنگت دے نوٹ چنڈی گڑھ ۱۷۹۱
- ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ سیوا سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ہریانا ۱۷۹۲
- ۲۱ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار سنگت نوٹ دھیرپڑ دلی-۹ ۱۷۹۵
- ۲۶ ماگہ شہنشاہی سمت ۹ منجیت کور نورپڑ دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۷۹۸
- پہلی پھگن شہنشاہی سمت ۹ رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۷۹۹
- ۲ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سنسار سنگھ رڑکا کلا دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۸۰۸
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۹ چرن سنگھ دے گرہ ماناوالا امرتسر ۱۸۰۹
- ۵ پھگن شہنشاہی سمت ۹ منگل سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۱۸۱۱
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۹ کارج سنگھ دے گرہ سارنگڑا امرتسر ۱۸۱۳
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۹ اوتار سنگھ دے گرہ کاؤں کے امرتسر ۱۸۱۵
- ۶ پھگن شہنشاہی سمت ۹ زین سنگھ دے گرہ گمان پڑ امرتسر ۱۸۱۶

- ۷ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سورن سنگھ دے گرہ گمان پُر امرتسر ۱۸۱۸
- ۸ پھگن شہنشاہی سمت ۹ کرتار پُر دی سرجیت کور دے نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۰
- ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار بنگلا دیس جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۸۲۱
- ۱۳ پھگن شہنشاہی سمت ۹ گرداور سنگھ دے گرہ رُٹکا کلا جالندھر ۱۸۲۳
- ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت ۹ مہندر سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۱۸۲۴
- ۱۵ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سُر میل سنگھ دے گرہ سویرے میرٹھ چھاؤنی ۱۸۲۷
- ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ ۱۸۲۸
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ رتن سنگھ دے گرہ جے اینڈ کے کچھی نگر دلی ۱۸۳۱
- ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ ۳۶ گرو رام داس نگر دلی ۱۸۳۲
- ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت ۹ سکھ پو سنگھ دے گرہ گڑگاؤں ہریانا ۱۸۳۴
- ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ہر بھجن سنگھ دے گرہ بڑا جنگلی نادیا ویسٹ بنگال ۱۸۳۵
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ ڈھاکا بنگلا دیش نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا یونیورسٹی دے پچھے ۳ ماہین سنگھ روڈ سویر ویلے ۱۸۳۶
- ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت ۹ بنگلا بازار گرو دوارا سنگت ٹولا ڈھاکا بنگلا دیش وکھے ۱۸۴۴
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ڈھاکا بنگلا دیس ریس کورس روڈ مین سنگھ روڈ نانک شاہی گرو دوارے وکھے سویرے ۱۸۴۹
- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرو دوارا نانک شاہی ڈھاکا بنگلا دیس وکیل ازیزل رحمن تے مولانا ۱۸۵۳

- پہلی چیت شہنشاہی سمت ۱۰ رات نون نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا بنگلا دیس ۱۸۵۴
- ۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرو دوارا نانک شاہی ڈھاکا بنگلا دیس ایڈووکیٹ یعقوب علی صاحب دے نال ۱۸۵۶
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرچرن سنگھ دے گرہ چکر بڑیاں کلکتہ ۱۸۵۸
- ۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ملکیت سنگھ دے گرہ کلکتہ ۱۸۶۰
- ۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کرتار سنگھ دے گرہ سیون بائی ون وجے باسوروڈ کلکتہ ۱۸۶۳
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بردبان اجیت سنگھ دے گرہ لکشمی پُر جی ٹی روڈ معرفت گُدری سنگھ کوٹھی نن-۷ ۱۸۶۴
- ۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ آسن سول سوہن سنگھ پوربا سیوٹ مشین دے گرہ ۱۸۶۵
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ موہن سنگھ دے گرہ برن پُر بردبان نرسنگ باند ۱۸۶۸
- ۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جوگندر سنگھ دے گرہ ٹاٹا نگر ۱۸۶۹
- ۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دیو دت دے گرہ مُسلا پُر ہاٹ پٹنا ۱۸۷۳
- ۱۰ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ستونت کور دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۷۴
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کرپا سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۷۵
- ۱۱ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گردت سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۷۷
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گرچن سنگھ دے گرہ چکیری کان پُر شہر توں باہر ۱۸۷۹
- ۱۲ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۸۰

- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دیش چندر ترپاٹھی دے گرہ لکھنؤ بدھر ودیال ۱۸۸۴
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ امرت کور دے گرہ مہو موہن لال گنج لکھنؤ ۱۸۸۵
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ اوتار سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۸۷
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ محل سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۸۹
- ۱۳ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جگدیش سنگھ دے گرہ شاستری نگر کان پُر ۱۸۹۱
- ۱۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ درشن سنگھ دے نوت دھیر پُر دلی ۱۸۹۳
- ۱۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھجن سنگھ دے گرہ دلی ۱۸۹۵
- ۱۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھجن سنگھ دے گرہ شیخ سر روپڑ ۱۸۹۸
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مہر سنگھ دے گرہ شیخ سر روپڑ ۱۹۰۱
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ نصیب کور بڑھیری دے نوت شیخ سر روپڑ ۱۹۰۲
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سرجیت کور رنگیل پُر دے نوت شیخ سر روپڑ ۱۹۰۳
- ۱۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ڈاک خانہ جیپال بانگر بگا سنگھ دے گرہ نت لدھیانہ ۱۹۰۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ملکیت سنگھ دے گرہ سراجا نگر چندہ سنگھ کلونی لدھیانہ ۱۹۱۱
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ نرویر سنگھ دے گرہ انجن شیڈ کوچان - ۹ مکان ن - ۷۰۹ لدھیانہ ۱۹۱۲
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سنگھ دے گرہ نیو جنتا نگر لدھیانہ ۱۹۱۳

- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بنس سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۹۱۴
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ درشن سنگھ اجوودھ دے نوٹ لدھیانہ ۱۹۱۵
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جرنیل سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۱۹۱۶
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بنگلا دیش ٹور توں واپس ہر بھگت دوار پبجن دے سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۹۱۷
- ۱۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۱۸
- ۱۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کندن سنگھ کلا نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۹۲۲
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کیشن سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۳
- ۲۴ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دھرتا سنگھ کلانور دے نوٹ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ وکیل سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گردیو سنگھ شوہن دے نوٹ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۲۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سروپ سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بہادر سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دارا سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۲
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہزارا سنگھ دے گرہ الہڑ پنڈی گرداس پُر ۱۹۳۳
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ درشن کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۴

- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ رویل کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۴
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ پیارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بلاکا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۵
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ منشا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۶
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۷
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ پیاری دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مہندر کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۸
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ورسا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مکھن سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۳۹
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گنڈھا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ کرتار کور دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۰
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دلپ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۱
- ۲۵ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہزارا سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۲
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ میلو دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۳
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ میلہ سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۳

- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ دیدار سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۴
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سنت سنگھ دے گرہ بابو پُر گرداس پُر ۱۹۴۵
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ گربخش سنگھ دے گرہ نشہرا گرداس پُر ۱۹۴۶
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ اگیان سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۷
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مختار سنگھ دے گرہ ممیاں گرداس پُر ۱۹۴۷
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ترلوک سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۸
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ چتر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۸
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ عطر سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۴۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بوڑ سنگھ دے گرہ وزید پُر گرداس پُر ۱۹۴۹
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر دیپ سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۵۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ جیت سنگھ دے گرہ اوگرا گرداس پُر ۱۹۵۰
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ بچن سنگھ دے گرہ سمل سکور گرداس پُر ۱۹۵۱
- ۲۶ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ مہندر سنگھ سورن سنگھ ہر بھجن سنگھ دے گرہ دینا نگر گرداس پُر ۱۹۵۳
- ۲۷ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ سروپ سنگھ دے گرہ گرداس پُر ۱۹۵۴
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۵۶

- ۲۹ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ اُدھم سنگھ دے گره جلالاباد امرتسر ۱۹۵۸
- پہلی وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۶۱
- ۲ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر دیپ سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۶۷
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ پریتم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۶۹
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ درشن سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۶۹
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سرکھ سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۰
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سردارا سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۱
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ کندن سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۲
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سکھدیو سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۲
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ پریتم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۴
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ جاگیر کور دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۵
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ گربخش سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۵
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ کرم سنگھ دے گره کلا امرتسر ۱۹۷۶
- ۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ مکھن سنگھ دے گره نورنگاباد امرتسر ۱۹۷۷
- ۹ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں لاڈووال لدھیانہ ۱۹۷۸

- ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ دھرم چند دے گرہ لدھیانہ ۱۹۸۰
- ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ماجھاسنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۲
- ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں بگے امرتسر ۱۹۸۳
- ۱۷ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سے جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۵
- ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۸۶
- ۲۳ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ سنگت دے کنک دی گہائی کر کے جان سے بگے امرتسر ۱۹۸۸
- ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت ۱۰ نہروں پار مشین کنک والی تے کم کرن والیاں بندیاں نوٹ جیٹھووال امرتسر ۱۹۹۰
- پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۱۹۹۲
- ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار جیٹھووال سنگت دے باہروں کھیتاں وچوں سیوا کر کے آؤن سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۲
- ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سُبھاگ ونٹی دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۲۰۰۵
- ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ ار جن سنگھ دے گرہ سلیم پُر ہوشیار پُر ۲۰۰۸
- ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ جوگندر سنگھ دے گرہ فتح گڑ ہوشیار پُر ۲۰۱۱
- ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ منجیت سنگھ دے گرہ کپور تھلا ۲۰۱۲
- ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ گرگھ دوار بھلائی پُر امرتسر ۲۰۱۵
- ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر امرتسر ۲۰۳۰

- ۱۵ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ گردش کور دے نوت جیٹووال امرتسر ۲۰۳۱
- ۱۹ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ چیلا سنگھ اجیت سنگھ گرچرن سنگھ رام کور سرجیت کور شاکے چک جموں ۲۰۳۳
- ۲۰ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ سنسار سنگھ سورنو لیلوا دنتی سدھرو دیوی کرمو دیوی باج سنگھ کنگریل جموں ۲۰۳۶
- ۲۰ جیٹ شہنشاہی ۱۰ پھن سنگھ کیسری دیوی امر و دیوی پرکاشو دیوی بھاگ کور جموں ۲۰۳۸
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ کرشن لال پنڈووا جیون سنگھ جھماں کیسر سنگھ جھماں پھتو رام مبارائے بنتی دیوی مبارائے موہن لال مبارائے دھرم چند گولڈا ۲۰۴۰
- ۲۱ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ ایشر سنگھ پرتاپ سنگھ پرکاش سنگھ ہرنس سنگھ پریتم سنگھ ڈ جھنڈو رام جیوڑیاں کلدیپ سنگھ مٹھی ۲۰۴۲
- ۲۲ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ بھگت سنگھ سیوا سنگھ جگیت سنگھ پنڈ کیر پنڈ جسبیر کور کوٹھے نہال پُرسمبل ۲۰۴۴
- ۲۲ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ سردار سنگھ گرنام سنگھ جوگندر سنگھ کچھی دیوی ہرنس کور خزان سنگھ رنیر سنگھ پُرا دھرم کور ڈگینا سیڑ جموں ۲۰۴۶
- ۲۳ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ رنیرام سیوارام پیارے لال پریتم سنگھ پنڈ جاڑ پیاری دیوی بدی پُرا کلوئے جموں ۲۰۴۸
- ۲۳ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ دیوی سنگھ ہری سنگھ پرکاش چند ٹھاکر داس جیتو دیوی گھو والی جموں ۲۰۵۰
- ۲۴ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ دولت سنگھ کوٹلی پریتو دیوی جنڈ میلو وکیل سنگھ ہنسا شاہنی دیوی چک ماجرہ کرشنا دیوی برلا کچھی دیوی موسے چک جموں ۲۰۵۲
- ۲۴ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ سیئی کلا تیج بھان شو سنگھ گوہڑا رام گیان چند چرن داس رام چند نکو وال سنتی دیوی دیوانگڑھ ۲۰۵۴
- ۲۵ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ نانک چند فقیر سنگھ پیرارام رویلا رام گرا رام بنتی دیوی سیئی خرد جموں ۲۰۵۷
- ۲۵ جیٹ شہنشاہی سمت ۱۰ سردار چند پریم چند امر و دیوی سورنو دیوی وڈی سیئی کرشن لال سیئی خرد جموں ۲۰۵۹

- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ سوہا سنگھ ایشر داس پریمی دیوی لال چند شانتی دیوی بسو دیوی جموں سنت سنگھ دیوان گڑھ سیئی کیمپ ۵۰۶۱
- ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ پچھمن سنگھ کلونت سنگھ بچن سنگھ بھجن سنگھ سُرین سنگھ کھیم کور سیئی کلاں جموں ۲۰۶۳
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ دیوا سنگھ بٹن سنگھ دھرم کور پُنوں رام جاندھر سنگھ طوطی دیوی نند پُر پیاری دیوی کھیر و وال سیئی خُرد جموں ۲۰۶۶
- ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ انگریز سنگھ بنسو دیوی جسبیر سنگھ بچن سنگھ دھرمو دیوی منگل سنگھ سیئی کلاں جموں ۲۰۶۸
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ بیلا سنگھ سیوا سنگھ دیوا سنگھ بھائییا دیوی بنتی دیوی وِرو دیوی گردینی سیئی کلاں جموں ۲۰۷۰
- ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ پورن سنگھ راجا سنگھ گرگھ سنگھ کاستو دیوی کچھی دیوی سیئی کیمپ جموں ۲۰۷۲
- ۲۸ چیت شہنشاہی سمت ۱۰ وکیل سنگھ دے گرہ رمیش سنگھ چوہڑ سنگھ پندر رام بچنو دیوی سیئی کیمپ جموں ۲۰۷۳
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ فرنگی رام سائیں داس انت رام تریوا سنت رام گوکلے چکّ چنو دیوی سنت کور سیئی کلاں جموں ۲۰۷۵
- ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ کرپال سنگھ کرشن سنگھ سکھدیو سنگھ جسبیر سنگھ روشن لال کرمو دیوی درشن سنگھ سیئی کلاں جموں ۲۰۷۷
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ گیان چند کھوجو رام رھیلو رام لال سنگھ آتما سنگھ گیان سنگھ سورن سنگھ ولوندر سنگھ ۲۰۷۹
- ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ گردت سنگھ شاہنی دیوی اندرو دیوی بنتی دیوی رسال سنگھ بلونت کور کیشن پُر کیمپ جموں ۲۰۸۱
- ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت ۱۰ بھاگ سنگھ پورن سنگھ بھگوان داس طوطی دیوی پرکاشو دیوی سوماں دیوی کیشن پُر کیمپ جموں ۲۰۸۳
- پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۸۶
- ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ٹھیکیدار ٹھاکر سنگھ دے گرہ امرتسر شہر ۲۰۹۳
- ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۰۹۵

۱۸ ہاڈ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار سویرے شادیاں سمیں جیٹھووال امرتسر ۲۰۱۱۳

۱۸ ہاڈ شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۱۲۵

پہلی ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بھگت دوار رات نوں جیٹھووال امرتسر ۲۱۳۱

۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ پال سنگھ سرمیل سنگھ صورت سنگھ ڈالا ہزارا سنگھ پھتو چک چرن کور ڈھلواں سرجیت کور ڈھلواں گرچرن سنگھ پنڈوری سنت سنگھ

رائے پُر پیر بخش ہزارا سنگھ ڈھلواں ڈیپو داؤد پُر کپورتھلا ۲۱۴۱

۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ امریک سنگھ میلہ سنگھ سرانی ماہار سنگھ بیرم پُر ہر بھجن سنگھ بیرم پُر رام سنگھ پھتووال بلدیو کور کندھالا شیخا سرانی ۲۱۴۴

۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ سوم راج سنگھ ارجن سنگھ سلیم پُر منشی رام میانی ملارام بھرا بیگووال جوگندر سنگھ فتح گڑھ گرمیت کور کراالا کوٹلہ کالو والا ۲۱۴۷

۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ خیال سنگھ وطن سنگھ سرینہ پُر جیالال تلواڑا دلچیت سنگھ تلواڑا آتم چند تلواڑا گیان چند

تلواڑا سُرندر سنگھ روپو وال دھنا سنگھ کلیاں دسوبا ۲۱۵۰

۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ کرتار سنگھ لال سنگھ ہر بھجن سنگھ نواں پنڈ دیال سنگھ ڈڈ رام سنگھ گالہریاں دربارا سنگھ منگل سنگھ گالہریاں ریشم سنگھ پنج ڈھیرا،

پنج ڈھیرا ۲۱۵۲

۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گرچرن سنگھ گرتخت سنگھ زہورا تارو سنگھ جنڈپرا گرنام کور مہندر کور سسانا جہورا ۲۱۵۵

۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ریشم سنگھ دولت سنگھ کپورتھلا گردیال سنگھ کرتار سنگھ امر کور کپورتھلا سادھو سنگھ کپورتھلا بسنت کور کڑال کلاں

سرجیت کور گوسل کیشن سنگھ سُرخ پُر خہرا مجھا سنگھ ۲۱۵۸

۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ مہنگا سنگھ ہر بھجن سنگھ آدم پُر جیت کور چلو تا ہر بھجن کور کوٹلی تھان سنگھ جرنیل سنگھ سگوال اقبال سنگھ جلیال پُر
ہری پُر ۲۱۶۰

۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گر بچن سنگھ اوتار سنگھ ترسیم سنگھ محکم سنگھ اجیت سنگھ پھمن سنگھ گر بچن کور بھاگ دتی آہم پُر
پریتم سنگھ کوٹلی ابراہم درشن کور پاتڑ آہم پُر ۲۱۶۲

۸ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بی بی چرنی جو کے سچے پاتشاہ جی دے چرناں وچ سیوا کردی ہوئی اوہناں دے محکم انوسار اپنے سواس پورے کر کے سچھنڈ چلی
گئی اس دے اتم سسکار سمیں وبار ہويا جیٹھووال امرتسر ۲۱۶۵

۸ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ منحیت کور فقیر سنگھ مزید پُر بھجن کور نور پُر مہندر سنگھ ہر نام پُر نور پُر ۲۱۷۰

۸ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ پیارا سنگھ نگینہ سنگھ ہر دیال سنگھ جاندھر شہر جاگیر کور باہمنیاں بچن کور بوپارائے مل سنگھ لیاں پال سنگھ لیاں
کرتار سنگھ گاندھراں سورن سنگھ ہیراں ۲۱۷۲

۹ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ پریتم سنگھ کرتار کور کھیڑا جمشیر پریم سنگھ مہندر کور اجاگر سنگھ سرینہ بھپندر سنگھ پھرالا مہندر کور چیمہ کلا جنڈیالا ۲۱۷۵

۹ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گر میج سنگھ سُر جیت سنگھ جاگیر کور کیہر سنگھ جوگندر سنگھ بھجن کور کرتار سنگھ اودھم کور رڑکا
گر نام سنگھ سورانی جسیر کور دولت پُر رڑکا ۲۱۷۸

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ آتما سنگھ درشن سنگھ گرداور سنگھ بتا سنگھ مہندر سنگھ درشن سنگھ سُر جیت سنگھ کرتار سنگھ بلگا چھندو گردیو کور بلگا پرکاش کور سُنڑ
رڑکا ۲۱۸۰

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہر سنگت نوٹ رُکا کلا جالندھر ۲۱۸۱

۱۰ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ لال سنگھ پریم سنگھ گردیو سنگھ نواپنڈ حضورا سنگھ گرایا نچھتر کور گرایا ناظر سنگھ لاڈووال ترلوک سنگھ ہری پُر بے انت کور دھنیتا

ڈلیوال ۲۱۸۳

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ نصیب کور ڈوڈا رہانا درشن سنگھ دوسانجھ سادھو سنگھ پھگواڑا رہانا خرد ۲۱۸۵

۱۱ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گریت سنگھ چرن کور پنڈ پھرا لا رام سنگھ منسا سنگھ پھرا لا گنیشا سنگھ کوٹ کلا سادھو سنگھ سلار پُر مہندر سنگھ دولت پُر

چرن کور محل گہلا گردیو سنگھ ستنام سنگھ پریم سنگھ سورن سنگھ پھرا لا، پھرا لا ۲۱۸۷

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ سنتوگ سنگھ پریم سنگھ پھگواڑا ملکھا سنگھ سیلاں خرد پریم کور ماہل گہلا سوڈھیاں ۲۱۸۹

۱۲ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ جاگیر سنگھ پھمن سنگھ دھسوری بجن سنگھ میہر سنگھ شیخ پُر پریم سنگھ راجے ماجرہ سروپ کور گونسلا بجن سنگھ دھیان پُر

سُرچیت سنگھ گھڑوا گرثرن سنگھ ننگل کرپال سنگھ دھسوری سُرچیت سنگھ جگت پُر سُرچیت سنگھ راجے ماجرہ رنگیل پُر ۲۱۹۲

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ پیر سنگھ پنڈ بھلانا جیٹھا سنگھ بھلانا سنت سنگھ مانک پُر کلر گردیو سنگھ مانک پُر کلر ہزارا سنگھ چنی پیارا سنگھ روڈا سورن سنگھ

برکت پُر ۲۱۹۳

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ کرنیل سنگھ پنڈ بڑھیری نرمل سنگھ امرتسر بنا سنگھ کرتار پُر گردیو سنگھ دسانجھ خرد جاگیر سنگھ بھڑی امر چند پنچ کوبا ہرچرن سنگھ

اوتار سنگھ چندی گڑھ پیارا سنگھ نکھنور گرنام سنگھ جنیت پُر ۲۱۹۵

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گجن سنگھ نچھتر سنگھ بھاگ سنگھ گرنام کور دوراہا گرنام سنگھ اندر سنگھ پریم سنگھ بھیم سنگھ گردپو سنگھ بنت سنگھ ہر بنس سنگھ سری رام مکسودڑا جرنیل سنگھ چینچل سنگھ مہون گردپو سنگھ للہیڑی بگا سنگھ نت سردارا سنگھ روڑی جگدیش سنگھ اجنودھ انگریز کور بھرپور گڑھ گرمیت سنگھ چک معافی دوراہا ۲۱۹۷

۱۳ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ جسونت سنگھ ہر بنس سنگھ لال سنگھ ہرنیک سنگھ گردپو سنگھ زرنجن سنگھ ملکیت سنگھ سردارا سنگھ زوریر سنگھ گھر سنگھ مدن سنگھ ہرچرن سنگھ سرجن سنگھ کلدیپ کور پھولارانی ہرویل سنگھ مہندر سنگھ ہر بنس کور سکھونت کور لدھیانہ جوگندر سنگھ داکھاں درشن سنگھ اجنودھ مختیار سنگھ منڈیاں بھگوان سنگھ تنوڑ مہندر سنگھ داکھاں پورن سنگھ منڈیانی شام کور منڈیانی کرم سنگھ گڑے لدھیانہ ۲۱۹۹

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بلونت سنگھ سورمے دے ملن سمیں اوہناں دے نوٹ ٹانڈا ۲۲۰۰
 ۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ گرنام سنگھ دھٹا سنگھ ڈھیہہ پئی ہری سنگھ میہما سنگھ والا پاکھر سنگھ موہی ناہر سنگھ رقبہ بلونت سنگھ بجر وال گردیال کور بوپارائے بڈھیل ۲۲۰۳

۱۴ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ناظر سنگھ سادھو سنگھ سردارا سنگھ کرم سنگھ سرون سنگھ منگل سنگھ پکھووال ہرچیت سنگھ لیل گریچ سنگھ ہری سنگھ برج پٹو رام سدھار چینچل سنگھ سدھار ہرچرن سنگھ ڈانگو بھاگ سنگھ بسراواں گردیال سنگھ ننگل خرد پکھووال ۲۲۰۵
 ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بنس سنگھ ستندر پال کور پٹیالہ سردارا سنگھ چھاجلا ترلوک سنگھ سنام شام سنگھ برنالہ ہردپو کور برج لٹاں سنگرور شہر ۲۲۰۷
 ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بلونت سنگھ بجن سنگھ چکی بلدیو سنگھ بوٹا سنگھ والا پریم سنگھ دون کلا موہن سنگھ نابھ پٹیالہ ۲۲۰۹

۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ دربار ہر سنگت نوت دھیر پُر دلی ۲۲۱۲

۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ بھان سنگھ پریتم سنگھ سوہن سنگھ ٹھاکر سنگھ بیڑ امین جگتار سنگھ بیڑ امین زرنجن سنگھ سردول سنگھ اجیت سنگھ گرمیج سنگھ گرکشیت

موہن سنگھ گڑھی لانگری مان سنگھ بوڈی بچن سنگھ بنا نانک پُر ۲۲۱۵

۱۷ ساون شہنشاہی سمت ۱۰ ہر بنس سنگھ سُرین سنگھ کلسانی، آسا سنگھ کلسانی بلبیر سنگھ جیت نگر بتا سنگھ مگل ماجرہ کلا سنگھ کلسانا سنتا سنگھ شریف گڑھ چان

سنگھ ہرنولا حضورا سنگھ روہتک لکھا سنگھ بابو پُر سداگر سنگھ بھٹھ ماجرا سمپورن سنگھ ٹھیکری سُرچیت کور جیت نگر

ارجن سنگھ بلوچ پُر ٹھیکری چھنا کرنال ۲۲۱۷

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے
سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان دی بے

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر حکم لو دستی، مہر اکو نام لگایا۔ قول وعدہ کرو شرطی، شرع توں باہر گنڈھ پوایا۔ سب دا اکو اک اینکار ندھ پرتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دے حکم وِچ سارے ہوئے بھرتی، جگ چوکڑی نام لکھوایا۔ کھیل تلو اُس دے گھر دی، جو گرہ گرہ اپنا رنگ رنگایا۔ دھار تلو نرائن نر دی، نر ہر اپنی کل پر گٹایا۔ سار پاؤ سروور سر دی، جو امرت جل برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سٹایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر نر گن دھار کرو تیاری، ترے گن اتینا رہیا جنایا۔ سارے مل کے بولو اک جیکاری، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ بنا سیس توں کرو نمسکاری، بنا چرن توں لاگو پایا۔ ویلا وقت دیکھو اپنی دھاری، دھرنی دھرت اکھ اٹھایا۔ کی سندیسہ دتا لوک مات بن سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ کی اکھراں کیتی لکھاری، کاغذ قلم سیاہی نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سمجھایا۔ گر اوتار پیغمبر دیکھو اپنی اپنی دھار، دھرم دھار کھوج کھوجایا۔ پھیر بولو سچ جیکار، اچی کوک کوک سٹایا۔ سوادھان ہووو وِچ سچکھنڈ سچے دربار، درگاہ ساچی لو انگڑایا۔ اپنیاں اپنیاں سکھاں مریداں دا لیکھا لو وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ نوست پاؤ سار،

مہاسار تھی ہو کے بھجّو واہو داہیا۔ ہرجن ویکھو نال پیار، نگاہ نگاہ وچوں اٹھایا۔ پھیر شبدی دیو اشار، اشارہ میرے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ گر اوتار پیغمبر تنکو لوک مات استھانا، استھل دوارے کھوج کھوجایا۔ نگاہ مارو جگت جہانا، بن نیناں نین اٹھایا۔ ہرجن ویکھو چتر سبانا، گر گھ گر گر پردہ لاہیا۔ کون پر بھ چرن کول کرے دھیانا، سیس جگدیش رہیا نوایا۔ کون توں میرا میں تیرا گائے گانا، آتم پر ماتم صفت صلاحیا۔ کون ویکھے دھرم نشانہ، دھرم نشانہ اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر بھو اپنا بستہ، لیکھا اپنے نال رکھایا۔ لوک مات در تنکو رستہ، بن تن سریر بھجّو واہو داہیا۔ کپھری کوٹے ڈھر دا نام ہووے ستا، کھوجو چائیں چانیا۔ کتھے پیچ ہووے رکھا، ہووے مات سہایا۔ بھیت کھولے لکھنا لکھ دا، پردہ انتر نر نتر آپ چکایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن خوشیاں والی رات، بھنڑی نال وڈیایا۔ آو سچھنڈ دی سچ لو سوغات، پلے ست ست بندھایا۔ بنا ہتھاں توں اٹھاؤ ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ قول اقرار کرو جھگڑا چھڈنا ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ کھیل تنکا کملاپات، جو پت پر میثور رہیا کرایا۔ سب نے بھگتاں دی تنکئی جماعت، جتھے وکھری وکھری نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے اتے دھرم دھار پابندی، بندنا وچ سیس نوایا۔ جگت سر شٹی ویکھی اندھی، نیرتہین لوکایا۔ جن بھگتاں دھار ویکھی چنگی، چارے گنٹ وٹی ودھایا۔ جنہاں اکو منگ منگی، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ سرتی ہووے کدے نہ رنڈی، شبدی کنت کنتوہل ہنڈھایا۔ جھگڑا رہے نہ پر کرتی پنچھی، پنجاں چوراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلجک آیو میٹنی لمبی، لمحہ لمحہ تیرے آگے سیس نوایا۔ کوڑ کڑیاں رہے نہ دمبھی، بھیکھ پکھنڈ دینا چکایا۔ جن بھگتاں بنا سب نے سنگی، سگلا سنگ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ اک اک سمجھایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر وست لو حضور، حضرت جھولیاں مات بھرایا۔ پینڈا مکاونا پچھلا دوری، آگا نیڑے نظری آیا۔ پرکاش تنکو کوہ طوری، تریا توں باہر نور الاہیا۔ پچھلی رہے نہ کوئے مجبوری، مجرم نظر کوئے نہ آیا۔ نام ندھان لو سروری، سرت شبد نال جڑایا۔ سارے اکٹھے ہو کے جن بھگتاں دی جھولی پاؤ مزدوری، جو جگ جگ نام کلمہ گایا۔ شکرانے وچ

ہوو مشکورے، شکر یا کہہ کے خوشی بنایا۔ سارے کہو گرکھ من مت رہے نہ موڑھی، گرمت نال ملایا۔ سب دے مستک لگے اکو دھوڑی، ٹکے خاک
 خاک رمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو گرکھاں اندر دست رکھ، نام
 ندھانا آپ لکایا۔ جیہڑے مل گئے آگے نہ ہون وکھ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نیز سب دی ملی رہے اکھ، جگت اکھیاں نین شرمایا۔ بھاگ ہین بنا
 دے لکھ، بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچی منگ منگایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا قول اقرار چر
 دا، چریں وچھنے میل ملایا۔ سب دا ٹھنڈا کردے ہردا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جے کرپا ندھان آگیوں پھر دا پھر دا، نرگن اپنا پندھ مکایا۔ پیار بخش
 دے ساچے پر دا، پتا پڑکھ اکال دیا کمایا۔ گھر وسیرا دینا تھر دا، تھر گھر وجے ودھایا۔ تھہ بن گیڑا کدے نہ گڑدا، چوڑا سی گیڑ نہ کوئے کٹایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سچ دی دست دتی، دیونہار وڈیایا۔ سمت شہنشاہی اٹھ اٹھائی
 جیٹھ دی متی، متر پیارا ہوئے سہایا۔ جس دی بدل سکے کوئے نہ تھتی، تھت وار ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سنگر دی دھار شبد دی تھی، نکیوں وڈے دے
 بنایا۔ گرکھو تھادی سنگر شبد دھار دی سکھی، سکھیا جگت نہ کوئے پڑھایا۔ جس نوں گو بند کہا دھاروں سکھی، تھی والوں آکھ سنا یا۔ اوسے دے محکم دی
 پتر کا شبد دھار دی چٹھی، دھر فرمانے نال درڑایا۔ تھادا جھگڑا میڈیا پتھر اٹی، کایا مندر اک سہایا۔ تھادی دھار کدے نہ جاوے بھٹی، کوڑی ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ سب نے مائس دیہہ جنم دی جتی، جگت دی ہار نیڑ نہ آیا۔ تھادی اندر سنگر پیار دی دست رہے تھی، پریم وچ اپنی سیو کمایا۔ سچ دی کرنی
 لگے مٹھی، انرس آپ بھرایا۔ سدا ہتھ رکھے تھادی پٹھی، پشت پناہ آپ جنایا۔ تھادی جنم کرم دی کرنی آپ نچٹھی، نام بھگتی نہ کوئے دکھایا۔ اک
 ہاے اتے لا کے ٹپی، ہنگ برہم دا میلا لیا ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، تھادی محبت پیار نال جاوے لکھی، جس دا لیکھا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر کندن سنگھ دے گرہ *

سو کہے میں سچ سوامی، سچ سچ سکھدایا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھاں سرشٹ سبایا۔ سندیسہ دیواں نام کلامی، کلمہ کائنات درڑایا۔ مالک ہوواں اک انامی، آد انت بے پرواہیا۔ میرا دوسر کوئے نہ ثانی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی نور نور نورانی، ظہور اپنا آپ پرگٹایا۔ پاتشاہ شاہ شہنشاہ سلطانی، دیونہار سبایا۔ سندیسہ دھر دھر دھار پیغامی، حکمی حکم اُپجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت آد اینکار اک اکھوایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر سکھدیو راج دے گرہ *

سو پُرکھ نرنجن کہے میرا کھیل بے انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ میرا نام ندھانا منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ جو سب دی بنائے بنت، گھرن بھننہار اک اکھوایا۔ جس دی مہاسدا اگنت، اکھر سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے بھگت دھار سنت، صوفی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد اکو رت بسنت، خزاں رُپ نہ کوئے درسائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرا نور الہی اللہ، دوچار رُپ نہ کوئے درسائیا۔ میں واحد آد انت اگلا، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ سدا وساں نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ اپنے پرکاش نال بلا، جوت نور رُشنائیا۔ میرا کھیل اچھل اچھلا، چھل سمجھے کوئے نہ رائیا۔ میرا شبدی دھار دلا، جو دھاسور پیر اکھوایا۔ جس دا بھے بھاؤ کسے نہ ٹھلا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ کھیل ویکھاں زمیں اسماناں تھلاں، جل تھل اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نرگن دھار ہر گھٹ رلا، وکھرا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں نیکن نیکا، رُوپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئی۔ میرا نت نوت وکھرا طریقہ، ترتیب سمجھ کسے نہ آئی۔ میں مالک خالق لکھ چوراسی جنت جیو کا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ میں لہنا دینا جانا ساڈھے تن ہتھہ سیںء کا، تن وجود مائی ویکھ وکھائی۔ میں امرت برساں دھر دے میگھ مینہہ کا، بھنڈارا مُجبت نام ورتائی۔ جگ جگ رستہ بدلاں دھرنی والی لپہ کا، لائن اپنی آپ سمجھائی۔ میرا ناتا جگت نہیں پتر دھی کا، جن بھگتاں سنگ وکھائی۔ میرا کھیل دھرم دھار وسیع کا، حدان ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میرا حکم سندیسہ ترجیح کا، ادلا بدلی اپنی خوشی وکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرے پیغمبر وسیع کا، اوتار گر بچیا رہن کوئے نہ پایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر گر بخش سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں آد جگادی وڈا، وڈ وڈی میری وڈیائی۔ اپنا اپنے نال لڈاواں لڈا، نرگن نرگن خوشی بنائی۔ اپنا سچ نشانہ آپے گڈاں، سچکھنڈ ساچے آپ جھلایا۔ رُوپ درساواں سدا ماس ناڑی ہڈاں، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اپنی دھار وچوں شبدی دھار کڈھاں، آد دی بن جنیندی مائی۔ ساچا یید بنائی یدا، جدپ اپنا کھیل کھلایا۔ حکمے اندر اپنا آپ بدھا، بندھن اپنا بھیو وکھائی۔ نور الہی بن کے ربا، مہربان محبوب سو بھاپایا۔ اپنی آپ لگا کے سبھا، سچ سندیسہ اک سٹائی۔ میرا کھیل ہونا ہبھا، ہم ساجن ہو کے ویکھ وکھائی۔ میں ویس وٹاؤنا آد انت مدھا، اپنی کل دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا بھیو دتے کسے نہ وجہ، وجوہات سمجھ کسے نہ آئی۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں وساں سدا اوہلے، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ میرا شبد ڈلارا اگمی بولے، ناد انادی دُھن کرے شنوائیا۔ صفتی ساچے گائے ڈھولے، تُوں میرا میں تیرا راگ الائی۔ گر اوتار پیغمبر بنائے گولے، در ٹھانڈے سیو کمائی۔ جگ چوکڑی کھیلے ہولے، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا رنگ رنگائی۔ نرگن ہو کے سرگن دھار مَوَلے، مولا ہو کے اپنی مہر کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت سب دا تول تولے، تولنہار اک اکھوائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر سردارا سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں اوچ اگم، بے انت اتھاہ اک اکھوائیا۔ گنگن رہاواں بناں تھم، تھان تھنتر دیاں وڈیائی۔ ہرکھ سوگ مٹاواں غم، چنتا چکھا رہے نہ رائی۔ جن بھگتاں سواراں جگ جگ کم، کوڑ کامنی پرے ہٹائی۔ لیکھے لاواں پون سواسی دم، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ بھيو گھلاواں کایا مائی چم، چم درشی دیاں بدلائی۔ نور چکاواں اک برہم، پاربرہم ہو کے ویکھ وکھائی۔ سچ درساواں اکو دھرم، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نہہکرمی ہو کے کماواں کرم، کرم کانڈاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گرگھاں لیکھے لاواں جرم، جنم اپنے رنگ رنگائی۔ انتر رہن نہ دیواں بھرم، بھانڈا بھرم بھاؤ بھٹائی۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، اکو نور دیاں درسائی۔ اپنا ناؤں دھرا کے ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ ہر جن لیا کے اپنی سرن، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ گیزر مُکا کے مرن جنم، درگاہ سچ دیاں وڈیائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب سچھ کرنی کرن، کرنہار کرتار اک اکھوائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر سرگھ سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں آد نرنجنا، آد جگادی بے پرواہیا۔ دین دیاں درد دُکھ بھجے بھنجننا، مہربان وڈ وڈیاںیا۔ سچ سوامی دُھر دا سچنا، سگلا سنگ نبھایا۔ چرن دھوڑ کر اوں مہنا، دُرمت میل مٹایا۔ نیتز نام پاواں انجنا، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ شبد ڈورُو ڈنکا ہو کے وچنا، دو جہان کراں شنوایا۔ برہمنڈ کھنڈ اکو دپیک جگنا، پُری لوء کرے رُشنایا۔ آد جگادی اکال مورت مدنا، مدھ سوڈن آپ اکھوایا۔ پنج تت مائی نہیں بدنا، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جس دی آد جگاد اکو رنگنا، دوسر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا لیکھناں اعلیٰ ادنیٰ، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میرا کھیل عجیب، عجب نرالا آپ کراںیا۔ جگ جگ سدا دیواں ترتیب، طریقہ اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیغمبراں درس دکھا کے دُھر دی دید، پیدا دانستہ کراں رُشنایا۔ سٹ دُلا رے بنا عزیز، لوک مات مات وڈیاںیا۔ نام کلمے دی دے تمیز، دُھر دی سکھیا اک سمجھایا۔ نرگن ہو کے سرگن کراں ریچھ، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ چار جگ دے شاستر میری صفتی صفت رسید، اکھرا اکھراں نال وڈیاںیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کراں قرآن مجید، مجاہد ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ سمت شہنشاہی نو میلا کرنا نال مجیب، تیج بہادر آسا پور کراںیا۔ محمد دی لیکھے لاؤنی عید، عید الفطر نال ملاںیا۔ جو شرع چھری کیتے شہید، شہنشاہ ہو کے دیاں مان وڈیاںیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھن لا کے نیچھ، بن نیناں نین تکایا۔ صدی چودھویں آسا نسا پوری کراں امید، ترسنا پورب رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دی غفلت کھولے نیند، آلس نندرا جگت جہان کوڑ کرایا وچوں دے جگایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہ سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ * *

پُرکھ اکال کہے میں بے نظیرا، نظری نظر کسے نہ آئیندا۔ میرا رُوپ لا تصویرا، مُصوّر تصوّر کر نہ کوئے سمجھائیندا۔ میرا گرہ اک اخیرا، جس دا انت کوئے نہ پائیندا۔ میرا ناں گنی گھیرا، گہر گور وند وندائیندا۔ میرا لیکھا نال بھگت کبیرا، قبراں توں باہر میل ملائیندا۔ میں توڑنہارا شرع زنجیرا، کڑی کڑی نال بدلائیندا۔ بدلنہارا جگت ضمیرا، زمیں اسماناں کھوج کھجائیندا۔ ورولنہارا سمند ساگر نیرا، دھرنی دھرت دھول خاک پردہ لائیندا۔ میں لیکھا جانا غریب امیرا، شاہ سلطاناں لہنا جھولی پائیندا۔ میں بدلنہارا تقدیرا، تگلبرائ ڈیرہ ڈھائیندا۔ میں لیکھے لاؤن والا روداس کبیرا، کوڈی قیمت آپے پائیندا۔ میں کھولنہارا جگت زنجیرا، جاگرت جوت ویس وٹائیندا۔ میں کھڑکا و نہارا جگت شمشیراں، شرع شرع نال ٹکرائیندا۔ میں گھتتہارا وہیرا، سنجگ تریتا دوا پرپاندھی جگت بھوائیندا۔ میں مالک خالق پیرن پیرا، پاربرہم پت پر میشور اکو اک وڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد میٹنہارا پچھلیاں کیراں، لیک اُلیک اگلا راہ دکھائیندا۔

۸

۸

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر ہر بھجن سنگھ دے گرہ * *

پُرکھ اکال کہے میرا ناؤں ہر گوبندا، گوبند گوبند گوبند کھیل کھلائیا۔ میری لہر دھار ساگر سندھا، گہر گبھیر گور وڈ وڈیائیا۔ نرگن دھار سارے میری بندا، نور جوت جوت رُشنائیا۔ آد انت جگا جگت نت نوت لہنا سب نوں دندا، دیونہار اک اکھوائیا۔ امرت دھار بخشاں شبدی سُرپت اندا، اندرا سن دیاں وڈیائیا۔ جگت جہان دا میرا وچا جندا، قفل کھولے کوئے نہ رائیا۔ میں ویکھنہارا جیو پنڈا، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ کھیل کھلاواں جیرج انڈا، اُتھج سبتج وند وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب توں اتم اپنا نام رکھے چھندا، پیار مُجّت موہ مہر والا درڑائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ کلا ضلع امرتسر ہر دیپ سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میں ست سچ دا داتا، دانی دُھر دا اک اکھوائیا۔ نرگن سرگن سب دا پتا ماتا، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم رکھاں ناتا، میل ملاواں ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت دا ہوواں جاتا، جاگرت جوت کراں رُشائیا۔ بن کے پر م پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی اک سمجھائیا۔ سندیسہ دیواں ست سچ ساتا، سنگر رُوپ سماپا۔ بھيو گھلاواں پردہ آپا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ پردہ اوہلا کھولاں تاکا، نرگن نور کراں رُشائیا۔ بھاگ لگاواں مائی خاکا، پنج تت وٹی ودھائیا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھاں کھاتا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ اوتار پیغمبر گر بنا کے شانا، شناخت اپنی اک درڑائیا۔ ایہتھے اوتھے بن کے راکھا، رکھیا کراں تھاؤں تھانیا۔ ہر جن نوجوان چھوہرا ویکھاں بانکا، لوک مات دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جگ دیاں میٹے واٹاں، پچھلا پنڈھ رہے نہ رانیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر کھن سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے میرا رُوپ انوپ، رنگ رکھ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ آد جگادی مہما انوپ، کتھنی کتھے نہ کوئے وڈیائیا۔ شاہ سلطانا دُھر دا بھوپ، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ منزل رکھاں حق مقصود، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ لیکھا رہے نہ ایکا دُوج، دُتیا بھاؤ نہ کوئے بنائیا۔ آد جگادی اگم سوچھ، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ میری سمجھے نہ کوئے حدود، عرش فرش کہن کوئے نہ پائیا۔ ہر گھٹ سدا موجود، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ کدے نہ ہوواں نیست و نابود، جڑ سکے نہ کوئے اُکھڑائیا۔ مہر مُجت والا محبوب، مو اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وسنہارا دھام عرش عروج، سچھنڈ دوارے ساچے سوبھا پائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ نورا نگا باد ضلع امرتسر کرنیل سنگھ دے گرہ * *

پُرکھ اکال پروردگار سچ رحیاء، رحمت حق حق کمانیدا۔ آدانا جگ قدیماء، قدرت داما ملک بے پرواہ اکھوانیدا۔ جس دی حد حدود جانے کوئے نہ
 سیماء، انت بھیونہ کوئے کھلانیدا۔ اوہ وسنہار عالیشان درگاہ سچ عظیماء، سچکھنڈ درگاہ سچ سوہا پانیدا۔ جس نے دین دنی کرائی تقسیماء، اوتار پیغمبر گر نام
 کلمے ونڈ ونڈانیدا۔ اوہ لیکھا جانے نر مدینہ، آتم برہم پردہ آپ چکانیدا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سینہ، جگ جگ اپنارنگ رنگانیدا۔ سب دا ویکھنہارا
 مرنا جینا، وشن برہما شو نال ملانیدا۔ لکھ چوراسی تگے کھانا پینا، رازق رزق رحیم اپنی کار کمانیدا۔ جھگڑا میٹنہارا مذہباں دیناں، شرع شریعت پندہ
 مکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیدا۔ پُرکھ اکال کہے میں مہربان محبوب، مہبان اکھوانیا۔
 میرا نشانہ عرش عروج، عالیشان سوہا پانیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ پنچ تت بھوت، تن مائی خاک بھیو کوئے نہ آتیا۔ میرا لیکھا اگم کوٹ، جس نوں چار
 جگ دے شاستر سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ میرا نور نورانہ شبدری دھار میرا دئے ثبوت، گر اوتار پیغمبر ڈھولے گیت گانیا۔ میں لیکھا جانا دین دنی کلبوت، کایا
 کعبے پھول پھولانیا۔ آد جگادی ہر گھٹ موجود، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ میرا کوئی نہ جانے تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری سمجھ کسے نہ آتیا۔ میرا اکوست دلارا
 دُلہا شبدری دوت، دو جہاناں مرد مردانہ اک اکھوانیا۔ جس دی سنجگ تریتا دوا پر کھجگ سارے کردے پونج، پوجس پوجس سپیس نوانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا دھرم دی دشا سچ دی کوٹ، کٹیا دو
 جہان پھول پھولانیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت ۸ پنڈ نورا نگا باد ضلع امرتسر مسان سنگھ دے گرہ * *

پُرکھ اکال کہے میرا سہنجنا سدا وقت، وار تھت گھڑی پل سمجھ کسے نہ آتیا۔ نرگن سرگن کھیل کھیلاں وچ جگت، جاگرت جوت نور کر رُشانیا۔
 ویس وٹاواں اپنی شکت، شخصیت اپنے رنگ رنگانیا۔ لیکھے لاواں بوند رکت، دھر میلا میلا سچ سبھانیا۔ ہرجن بنا کے ساچے بھگت، دین مذہب وچوں

باہر کڈھائیا۔ دے وڈیائی اُپر دھرت، دھرنی دھول دھول سہائیا۔ رحمت کر کے اُتے عرش، عرشی پریتم ہو کے ملاں چائیں چائیا۔ چوڑاسی وچوں کڈھاں کر کے ترس، پھاسی جم نہ کوئے لٹکائیا۔ میگھ اگم دیاواں برس، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ جنم جنم دی میٹاں حرص، ہوس کوڑ دیاں گوائیا۔ اپنا پورا کر اں فرض، گرگھاں ہواواں سہائیا۔ کھیل دساں اگم اسچرج، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ شرع چھری کوہے کسے نہ کرد، قاتل مقنول دا پندھ نکائیا۔ پریم پیار مُجت دی منظور کر عرض، آرزو سب دی کھوج کھوجائیا۔ توں میرا میں تیرا نام ندھانا دساں طرز، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ سندیسہ دیاواں گرج، بن رسنا جہوا پتی دند شبد شنوائیا۔ جنم کرم دارہن نہ دیاواں قرض، مقروض ہو کے لیکھا دیاں چکائیا۔ جودھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، مدد کراں تھاوں تھائیا۔ غریب نمائیاں ونڈاں درد، دکھیاں اپنے گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، پورب لہنا لیکھا دھرم دھار جھولی پائیا۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

ہاڑ کہے میرے ساتھی سے اُتے ہوڑا، ہوکا دیاواں چائیں چائیا۔ بھگت بھگوان دا آد انت دا جوڑا، جوڑی جگ جگ بنت بنائیا۔ جس وچ اٹکائے کوئے نہ روڑا، بندھن بندھ نہ کوئے دکھائیا۔ دواں دی اکو دھارتے اکو لوڑا، لڑیندا سجن وکھ دکھائیا۔ سسا سنگر جس دامارگ ہوئے نہ سوڑا، بھیرٹی گلی نہ کوئے بھوائیا۔ رس امرت نہ ہوئے کوڑا، وکھ روپ نہ کوئے بنائیا۔ ساچی منزل دا حقیقی پوڑا، سچ دوارا اک دکھائیا۔ جو چار جگ پھرے دوڑا، نرگن سرگن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم آپ ورتائیا۔ ہاہا کہے میری دھار اک ٹپی، ٹیکا ٹپنی سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرے محبوب نے جگت جہان دی بدل دینی لپی، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ جس دی دھار سب توں تکھی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چترائیا۔ لیکھا لیکھ سکے نہ کوئے لکھی، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ نارد کہے اوئے ہاہیا آہ میری بودی وچ وکھ لے اُس پر بھ دی چٹھی، جس دے اکھر

نظر کوئے نہ پائیا۔ نہ ایہہ کالی نہ ایہہ چٹی، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو تک سمت شہنشاہی اٹھ پہلی ہاڑ دی متی، مترا تیتوں دیاں جنائیا۔ آہ تک اوہ تک چار جگ دی شرع پٹی، بھڑی بھڑی کر گرائیا۔ مان رہنا نہیں پتھر اٹی، پاہن پوجن کوئے نہ جائیا۔ اکو اتے اک دی سرت ہووے کئی، ٹک کئی آتم پر ماتم نال بنائیا۔ دُھر دی دھار ہووے مٹھی، انرس اپنا آپ چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ چٹھی کہے ناردا توں باہمن کہ کئی، کینیاں دے جنائیا۔ تیتوں ہر کھ سوگ کہ غمی، کہ خوشیاں ونڈ ونڈائیا۔ تیرا پیار ہڈ ماس ناڑی کہ چمی، چم درشتی کی وڈیائیا۔ کی نیتز نیر ورو لے چھم چھمی، نیناں ہنچھوواں ہار بنائیا۔ کی تیری آبو سال بسالالمی، لمحہ لمحہ دے درڑائیا۔ نارد کہے سبجنا اکو بچن مٹی، متا توں باہر جنائیا۔ میں سنڈیہ سُن دا نہیں کدے کئی، سروناں چلے نہ کوئے پتڑائیا۔ میرا پیارا محبوب اکو دُھر دا تئی، جوتن وجود توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جیہڑا وسے کدے نہ چھپر چھتی، شہنشاہ مالک بے پرواہیا۔ جگ جگ سب دا بیڑا رہیا بٹھی، گر اوتار پینمبراں گنڈھ پوائیا۔ میں اوسے دی دھار اوسے دا وجود اوسے دا تئی، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ چٹھی کہے میری خبر نرالی، بے خبراں مات سٹائیا۔ ایہہ حکم جوت اکالی، اکل کل دھاری رہیا درڑائیا۔ جس نے سمجھل سب دی سرت سمجھالی، سمبل اپنا آپ سہائیا۔ اوہ کھیل کرے نرالی، نرکار نور الاہیا۔ کلج کوڑ کڑیارے کرے ٹھالی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ست دھرم دا بن کے مالی، بوٹے ہر جن لئے لگائیا۔ اوہدا لیکھا کوئے نہ جانے شالی، کی شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ پتہ نہیں کدوں مالک تے کدوں سوالی، در درویش اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چٹھی کہے میرا سنڈیہ بنا وقت، گھڑی پل نہ کوئے رکھائیا۔ میں بے دار کراں جگت، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ دُھر دا حکم اکو اگتا سخت، نہ کوئی روکے روک رُکائیا۔ کی حکم سنڈیہ دیوے پُرکھ اکالا جگرے لخت، شبدی شبد دھار سمجھائیا۔ کوٹاں وچوں میرے پیارے بھنے بھگت، بھگتی ویکھنی تھاؤں تھانیا۔ میں تگاں اتوں عرش، عالی جاہ ہو کے کھوج کھوجائیا۔ توں بھجنا اتے دھرت، دھول پندھ مکائیا۔ میرے کول آؤنا پرت، پت پر میثور رہیا سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ چٹھی

کہے سَنگُ شبد بن جانارد دوت، دوہری دھار سمجھائیا۔ لیکھا ویکھ پنج تت بھوت، کایا گڑھ پھول پھولائیا۔ تانا پیٹا ویکھنا سوت، سوتردھاری رہیا سمجھائیا۔ پچیارہے نہ کوئے کلبوت، کایا کعبے ویکھ دکھائیا۔ میتوں ہر گھٹ بٹننا موجد، در در اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں آگیا لوک مات دی بھومی، بھومکا والیو دیاں جنائیا۔ میں ویکھنی لکھ چوراسی جونی، اجونی اپنا حکم درڑایا۔ پچھے نالوں ویکھنی دونی، ایک دو آ جوڑ جڑایا۔ نگی جہی دھار دسدی کرشن والی اٹھاراں کشتونی، جو پوٹیاں اُتے لکایا۔ میرا صاحب بڑا جنونی، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ہاڑ کہے نارد اکیوں ایویں کریں ہلارا، بنا ہلاں رہیا سنائیا۔ اٹھ ویکھ پر بھ دا نظارہ، جو نظریہ دے بدلایا۔ زرگن زراکار لے اوتارا، اوتر اپنا کھیل کھلایا۔ پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال رکھایا۔ جن بھگتاں سہا بھگت دوارا، ہر جن ملے چائیں چائیا۔ چار درناں دس اک جیکارا، توں میرا میں تیرا پردہ دتا اٹھایا۔ میری اُس دے آگے نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت وچ سپیس جھکایا۔ اکو مناسب نے پرم پُرکھ پروردگارا، یار سانجھاں نور الاہیا۔ جس داشبدی شبد اشارہ، سینت نام والی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سچ حکم سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو سنو حکم اتھا، اتھرا ہو کے دیاں جنائیا۔ پیغمبراں دی قبول ہندی ویکھو دعا، دوئے جوڑ جو سپیس نوائیا۔ اوتار بن دے ویکھو گواہ، شہادت گرو رہے بھگتایا۔ توں مالک واحد اک خدا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس حصے جڑ وند دتی وندا، دین دنی کونے گوشیاں وچ لکایا۔ سب نے مٹی تیری رضا، رازق رزق رحیم تیری سرنائیا۔ سچ دس کیوں سب دے سرتے کوکدی قضا، ڈور وڈنک رہی کھڑکایا۔ تیرے پیار دا کس نوں بلدا مزہ، محبت وچ کون جھٹ لنگھایا۔ کیوں چو ہندے ذن، چھری شرع بنیا روپ قصایا۔ تیرا روپ اکو نور نورانے بگا، دوسر وند نہ کوئے وندایا۔ جن بھگتاں دے دے سدا، ہوں صدقے واری گھول گھمایا۔ تیرا نور بن تیری کرپا کسے نہ لدھا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو کی پر بھو تھادا ڈیڈی کہ می، بنا ممتا توں دیو جنائیا۔ کی تھانوں پیار کرے ہڈ ماس ناڑی کہ چھی، کہ آتم میلے سچ سبھایا۔ سانجھا ہووے کی تھادی وچ خوشی غمی،

چنتا چکھا باہر کڈھائیا۔ کہ جگ جگ تہاڈی پریتی ہووے لمی، جیون جیون نال ملایا۔ تہاڈی دھار اُس دی دھار وچوں جئی، جسن والیو بھیو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے جن بھگتو کی تہاڈا اکو پیو دادا، ید اکو اک سہائیا۔ کہ تہاڈا میل سیتا رام کیشن رادھا، نو نو لاگے پائیا۔ کس ڈور نال چور ہو کے تہانوں باندھا، بندھن اپنا رہیا پائیا۔ تہانوں مان دتا وڈھ سنتن سادھا، ست اپنا رنگ رنگایا۔ پر یاد کر لو اپنے اندروں کڈھ دیو ہووے والی آگا، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ویکھو کھیل کنت سہاگا، کی کرنی کار کماپیا۔ یاد رکھنا ہاڈ ستاراں سب نے اکو پنگت وچ بہہ کے کھانا پرشادا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہتھاں اُتے اُس دالینا سوادا، برتن جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ اندر پریم دا ہووے لاڈا، مُجبت وچ توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ تہاڈے انتشکرن وچ ہووے وادھا، منسا من دی من وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے سب نے پیار وچ جانا تک، اپنا آسن لایا۔ پنگت بہیگی گرسکھ اک سو اک، زیرو اک نال وڈیایا۔ سب دے ہتھاں اُتے پورن نام دی پہلوں رکھی جائیگی چٹ، خالی نظر کوئے نہ آپیا۔ پھیر ہتھ لایگا اُتے تہاڈی پٹھ، پشت پناہ آپ کٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے سنگر دھار دا لنگر ورتے، خوشیاں نال ورتایا۔ نمسکار کرے دھرتی دھرتے، دھول سیس جھکایا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن چرے، چاروں گنٹ متا پکایا۔ سانوں لالچ دتا دیناں مذہباں وچ رہے پرچے، پراچین دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ چھوٹے چھوٹے نام دے دے کے خرچے، جگت رہبر دتا درڑایا۔ ساتھوں لٹھے مول نہ قرضے، مقرض ہو کے ویکھئے تھانوں تھانیا۔ انت اک ارداس بیننتی عرضے، آرزو اک سنایا۔ پر بھو جے تیرا بھگت تھوڑا جہا سماں ہووے جے جائے، پھیر جگہ جگہ تیرے نام دی وجے ودھایا۔ تیرا درس کیتیاں دین دُنی سب تر جائے، مالا منکے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دی یاد وچ کوٹن کوٹ یاد کردے مر گئے، مرگشالا دین دُہایا۔ کئی دھونیاں اُتے سڑ گئے، کھلاں کھل لہایا۔ کئی سیر قدماں اُتے دھر گئے، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ پر میں خیران ہو گیا کئی تیرے بھگت تیرے حکم آگے اڑ گئے، اڑکا تیرے پریم والا جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کماپیا۔ نارد کہے جن بھگتو تہاڈا کی

ارادہ، من نسا دیو جنایا۔ سچ دسوت گرو مننا کہ شبد گرو والا بازا، جو بازی دو جہان اپنے ہتھ رکھایا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا تخت تاجا، تخت نواسی
 جگ پھاسی دئے کٹایا۔ غریب نمائیاں رکھے لاجا، کوجھیاں کملیاں سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہنس بنائے کاگا، سوہنگ دھر دی چوگ چنگایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، سچ دا میل لائے ملائی۔ ہاڑ کہے جن بھکتو میرا پروشنا پہلا، پہلی والیو تھانوں اخیر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تھان
 جانا اُس پر بھو دیاں وچ محلاں، جس محل نوں سچھنڈ کہہ کے سارے گایا۔ میں وی اُس دے دوارے اُتے تھلاں، بنا قدماں چلاں چائیں چانیا۔ پر یاد
 کر لو، تھانوں مارگ مل گیا سہلا، کوٹن کوٹ مر مر کے اپنا آپ گئے گوانیا۔ اوہ ویکھو رائے دھرم سب دے لیکھے دا چکی پھر دا تھیلا، گرگھیاں نوں نیوں
 نیوں سیس نوانیا۔ رائے دھرم کہے میری رہی کوئی نہ جیلا، چوراسی بندھن نہ کوئے بھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ پہلی ہاڑ کہے میرا دوس دھاڑا دھرنی، دھول والیو دیاں سنانیا۔ پُرکھ اکال نے کرنی اپنی کرنی، کل کلو وچ ورتایا۔ کھیل کھیلی
 ورنی برنی، جھگڑا میٹنا کوڑ لوکایا۔ اتم سب نے آونا اک پر بھو دی سرنی، سرنگت سب دی دئے سمجھایا۔ اکونک اخیر پڑھنی، ڈھولا دھر دا راگ
 الایا۔ منزل حق حقیقی چڑھنی، چڑھدے لہندے اکو راہ دکھایا۔ جس نے نویں گھاٹن گھرنی، دکھن پہاڑ پردہ دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ ہاڑ کہے میرے پر بھو دا اکو وچنا ہڑپا، ہڑ جگت وچ لیا ئیا۔ جو کہہ کے گیا نانک تپا، طرح طرح
 نال سمجھایا۔ جس نے اپنی چھاتی دے اُتے لکھیا اکھریپا، پورن برہم بے پرواہیا۔ اُس دا اکو اکھرتے اکو تپا، ٹاپو آں توں باہر دئے سنانیا۔ پچھے گرگھیاں
 نوں دیندار ہے گپھا، درشن نت نت دکھایا۔ کدے کدے دے وی مار جایا کریگا چھپا، ساہمنے ہو کے نظری آئی۔ کسے نوں ہس کے مخول وچ کر جایا
 کریگا ٹھٹھا، اشاریاں نال درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 ست دیپ دا بیڑا چلائے اکٹھا، نو کھنڈ تنکے نال بندھایا۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پر بھ ساچا پیتا، مٹر پیارا آد انت اکھوایا۔ جگ چوکڑی چلائے ریتا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا حکم ورتا پیتا۔ لکھ چوراسی وچوں ہر جن کرائے ٹھنڈا پیتا، اگنی تتوت تت بھجھایا۔ سچ سوامی وسے وسنہارا چیتا، من ٹھگوری دُور کرائیا۔ پردہ لاپے ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگایا۔ سچ نام کرے بختیشا، دُھر دی وست امولک جھولی پائیا۔ مہربان مہر کرے جگدیشا، جگدیشر اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن سرگن میلے سچ سُبھایا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے دان، نام ندھانا جھولی پائیا۔ انتر آتم بخشے گیان، پاربرہم برہم پردہ آپ اٹھایا۔ شبدی دیوے سچی دُھنکان، دُھن آتمک راگ سناپیا۔ امرت رس نچھر دیوے پین کھان، بوند سوانتی کول نابھ ٹپکایا۔ ست سچ کھائے اک نشان، دھرم دی دھار اک پرگٹایا۔ کوڑی کریا ناتا توڑے جگت جہان، جاگرت جوت بن گوت کر رُشناپیا۔ سچ پریتی بخشے چرن دھیان، دھوڑی ٹکا مستک خاک دے رمایا۔ کرپا کر آپ سری بھگوان، ہر جن میلے چائیں چانپا۔ سرت سوانی شبدی ہانی ملے اگما کاہن، جس دارنگ روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آپیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ ہووے پروان، در دوارے دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنایا۔ جن بھگتاں پر بھ دیوے دات، دین دیال دیا کمائیدا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، زرگن زرگن میلے میل ملاپیدا۔ توں میرا میں تیرا سناے گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ درڑائیدا۔ سچ سوامی ہو کے وسے ساتھ، ایٹھے اوٹھے سگلا سنگ نبھائیدا۔ اشٹ جنائے اک رگھناتھ، رگھپت پردہ اپنا آپ اٹھائیدا۔ جھگڑا میٹے لوک مات، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیدا۔ ونڈ ونڈائے نہ کوئے ذات پات، دین مذہب بندھن نہ کوئے جنائیدا۔ جن بھگتاں انتر نر مٹر ویکھے مار جھات، جھاک اپنی آپ درسائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملاپیدا۔ جن بھگتاں پر بھ کھولے انتر پردہ، پردہ نشیں بھيو چکایا۔ لیکھا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن سرتی ست سمجھایا۔ بھيو گھلائے اپنے گھر دا، گھر گھر کرے رُشناپیا۔ جتھے دیپ اگما اکو بلدا، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ شبد انادی انحد گھلدا، بن رسنا جھوا ڈھولا رہیا سناپیا۔ بھيو گھلائے نہچل دھام اٹل دا، سچ دوارا اک

جنائیا۔ سو سَنگھاسن پُرکھ ابناشن لَمّدا، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ جتھے لیکھا رہے نہ کلج کل دا، کوڑی کرپا پنڈھ مُکائیا۔ پنڈھ رہے نہ جل تھل دا، مہیل لہنا دے چُکائیا۔ کھیل دکھائے نہچل دھام اٹل دا، جس گرہ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک وسائیا۔ جن بھگتاں پر بھ بھاگ لگائے کایا مندر، تن وجود وجے ودھائیا۔ پرکاش کرے اندھیری کندھر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ بجر کپائی توڑے چندر، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ منو آمن بھوے نہ بندر، وہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ دیوے پرکاش بنا سورہ چندر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اکو دتے ساچی بندن، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھوڑی ککا مستک لاوے چندن، شبدی دھار مہک مہکائیا۔ نچ نیز لوچن کھولے رہن نہ دیوے اندھن، کول نین نین بگسائیا۔ کوڑ وکارے آوے چندن، کھنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں سچ پریتی آوے ونڈن، پریتم ہو کے دیوے چائیں چائیا۔ سنت سہیلے لائے انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ لیکھا جانے برہمانڈ برہمنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ دیکھے کھیل وچ ورجھنڈن، انڈج جیرج اُتھج سیتج پردہ دے چُکائیا۔ جن بھگتاں ترے گن مایا میٹے اگن، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سچ پیار دی چاڑھے رنگن، دو جہاناں اتر نہ جائیا۔ لیکھا لائے کایا مائی سریر بدن، بدی دا ڈیرہ دے دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ جن بھگتاں پر بھ کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آتم درس دا بن کے دانی، وست دُھر دی اک ورتائیا۔ نام تیرا نیلا مارے کانی، کایا پردہ دے چُکائیا۔ دُھر دا نام کلمہ دتے کلامی، کائنات توں باہر پڑھائیا۔ بھو کھلائے جسم ضمیر جسمانی، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ منزل بخشے حق رُوحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ اکو دیوے پد نربانی، جتھے نرگن مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ انتر نرنتر آپ ہووے جان جانی، جانہار اک اھوائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگت پر بھو دی دھرم دھار نشانی، نشانہ لوک مات دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا پورا کرے تریتا جگ رام رام دا بانی، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

لال رنگ کہے میرا لیکھا آد آد آد، پر بھہ دتی مان وڈیاںیا۔ میرا لہنا دینا جگا جگا، جگ چوکڑی وجدی رہے ودھایا۔ میتوں پُرکھ اکالے دتی داد، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ میرا بھيو بودھ اگادھ، بھيو سکے نہ کوئے جنایا۔ سنگر شبد نوں ساچی یاد، جس یادداشت اپنے وچ چھپایا۔ جس دا انت کہے نہ کوئے سنت سادھ، پردہ سکے نہ کوئے چکایا۔ اُس دی دُھر دی اگم آواز، رسنا جھوا بتی دند نہ کوئے وڈیاںیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو سیوا گئے لاگ، زرگن زرگن رنگ رنگایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا کھیل کرے آپ مہراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا اک انک کل دھاری تاج، تخت نو اسی دُھر درگاہیا۔ جو سب دی سا جنا گیا سا ج، سا جن ہارا بے پرواہیا۔ کسے دی لئے نہ کوئے امداد، ساتھی سنگ نہ کوئے دکھایا۔ جو سے اپنی سچ محراب، محبوب مالک نور الہیا۔ جس دی بن اکھراں والی کتاب، زراکھر دھار آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ لال رنگ کہے میرا کھیل اپارا، اپر مپر سوامی آپ درڈایا۔ میرا جوتی نور جوت اُجیارا، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ سو پُرکھ زرنجن کہہ کے میرا نام اُچارہ، ہر پُرکھ زرنجن اپنی خوشی بنایا۔ ایکنکار میری بنائی دھارا، آد زرنجن ڈگمگایا۔ ابناشی کرتے کیتا تیارا، سری بھگوان دیکھے چائیں چائیا۔ پاربرہم خوشیاں وچ کیتا اظہارا، ظاہر ظہور دتی وڈیاںیا۔ سنگر شبد کیتا پیارا، پریم پریتی اکو بندھن پائیا۔ وشنوں وشنو دتا اشارہ، بن سینت اکھ ہلاںیا۔ برہما کوک کوک پکارا، چار جگ توں باہر تیری وڈیاںیا۔ شکر ہس کے کہا تیرا کھیل نیارا، لوک مات وجے ودھایا۔ ترے گن دا تک نظارہ، رجو طمو ستو دیکھ دکھایا۔ تیج تت دا دیکھ پسارا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بنت بنایا۔ پون سواس دا دیکھ ہلارا، پون اُنجا سیمس جھکایا۔ نو دوارا تک کوڑا، جگت واسنا نال وڈیاںیا۔ تھت وار دا دیکھ اکھاڑا، باراں راسی سو بھاپایا۔ پروشٹا اپنا لیکھا جانے سارا، مہاسار تھی تیری بے پرواہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم دیوے وڈیائی وچ سنسارا، سگلا سنگ بنایا۔ لال رنگ کہے میرا رُپ انوپ کرپا کیتی آپ زرنکارا، زہر اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ لال رنگ کہے میں ہو یا پرگٹ، پرگنا سمجھ کسے نہ آئی۔ پر بھہ نے اپنا نور دھریا ہر گھٹ، چوراسی چڑھا اک

اکھوایا۔ جوت جگائی لٹ لٹ، نور نورانہ نظری آئی۔ دھرم دھار دا کھول کے ہٹ، ونج سچ سچ کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ لال رنگ کہے میری ڈنڈاوت بندنا، بندگی وچ سیس نوایا۔ دتی وڈیائی پُرکھ اکال انڈنا، انڈ انڈ وچ رکھایا۔
 جس ویلے پرکاش کیتا سورہ چندنا، میرا پیار رنگ وکھایا۔ منڈل منڈپ پائی گنڈھنا، تار ستار وٹی ودھایا۔ کھیل رچائی برہمنڈنا، پُری لوء آکاش پاتال
 گگن گگنتر ہوئی رُشانیا۔ سچ پیار چرن دھوڑی سب دے مستک لایا چندنا، تلک لیکھا ڈھر درگاہیا۔ پھیر مان وڈیائی دتی وچ ورجنڈنا، دھرنی دھرت دھول
 دھول خوشی بنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ لال رنگ کہے میرا رُپ دھریا جگ، لوک
 مات ملی وڈیائی۔ لال رُپ ہویا اگ، اگنی اگ تپایا۔ میرا کھیل کیتا بنا حد، حدود سمجھ کسے نہ آئی۔ مینٹوں اپنی بنا کے ید، یدی بھیو دتا گھلایا۔ توں
 جگ چوڑی سب توں رہنا اگ، مایا ممتا وچ کدے نہ آئی۔ میرے حکم وچ جانا بجھ، بندھن اور کوائے نہ پائی۔ تیرے نال کھیل کرانگا ہبھ، دُور ڈراڈی
 ونڈ نہ کوائے ونڈایا۔ لال رنگ کہے میں ہویا گدگد، خوشیاں وچ سیس نوایا۔ پر بھو میرا نہ کوئی ماس ناڑی ہڈ، تتوت نظر کوائے نہ آئی۔ ویکھیں کتے
 پیار مُجّت نہ جائیں چھڈ، ناتا لوک مات تڑایا۔ اپنے دروں نہ دیوں کڈھ، مٹی خاک وچ سمائی۔ میرا رُپ کدے نہ ہووے گگ، دھبہ کوڑ لگے نہ
 رایا۔ توں سورہ سورہ سرگ، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائی۔ میں تیرا سدا درشن لوواں لہ، اور لوڑ رہے نہ رایا۔ اپنے ملن دا آپ بنائیں سبب، بے پرواہ
 اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ لال رنگ کہے پر بھ کیتی کرپا اگم، اگم دتی وڈیائی۔
 توں نور نورانہ میری دھاروں پیا جم، جمن والی اور کوائے نہ مایا۔ نہ کوائے ہڈ ماس ناڑی جم، جم درشتی دتی بدلایا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھانہ
 کوائے جلائی۔ تیرا جگ جگ سوہنا سہنجا ہووے کم، نت نوت چلنا میری وچ رضایا۔ تیرا لہنا دینا ہووے نال پون سواسی دم، دامنگیر آپ اکھوایا۔
 سبجگ تربتا دواپر کلجگ بیڑا دیواں بھ، بھنہار آپ اکھوایا۔ توں میرا لاڈلا چن، نور نورانہ نظری آئی۔ سُن حکم گھنگھور کن، اناد انادی کرے شنوایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ پُرکھ اکال کہا لال رنگ مار لے جھاک، پردہ دیاں چکائی۔ میرا نور

نورانہ جوت جو لا تیری بنائے پوشاکی، ا شنبہ اپنا رنگ رنگایا۔ دینت سنگھارے سنبھ نسنبھ خاکی، خالص اپنا بل پرگٹایا۔ سنگھ آسوار چڑھے راکی، چاروں گنت ویکھ دکھایا۔ انتم سب دی پوری کرے واٹی، لیکھا لوک مات مکایا۔ آوے خوشیاں والی راتی، منڈل منڈپ سو بھاپایا۔ راہ تگے کملاپاتی، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ تُوں جاتا میں تیرا نور ذاتی، جوتی جاتے تیری وڈ وڈیایا۔ تیرا رُوپ تیری حیاتی، تیری زندگی تیرے وچ رکھایا۔ تُوں صاحب اک ابناشی، جس مرن وچ کدے نہ آیا۔ پُرکھ اکال خوشیاں وچ کیتی ہاسی، ہس کے دتا درڑایا۔ شکر آجاتوں کیلاشی، برہے برہم لوک تجایا۔ وشنوں بن جا سچا ساتھی، سگلا سنگ رکھایا۔ سارے مل کے مٹایے واٹی، پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ رہے نہ رایا۔ اوتھے چلیے جتھے میری جوت جگے للائی، لاٹاں والی اپنا آسن لایا۔ جس دانہ کوئی پوجانہ کوئی پاٹھی، اشٹ دیوا کو اک رکھایا۔ جو سب دی کرے راکی، رکھک ہو کے شتر و آں رہی گھایا۔ سب نے خوشیاں وچ مٹی آکھی، پُرکھ اکال آگے سپس نواپا۔ چلو چلیے بن کے ست سچ دے براتی، برہما شو بھجے چائیں چانپا۔ آگے کھیل تکیا پنا آفتابی، سور یہ نظر کوئے نہ آیا۔ جنگل اُجاڑ بیٹھی جس دا نور آدی، نور نورانہ نظری آیا۔ اشٹ بھجاں چک کے لائی سادھی، شستر ہتھیاں وچ ٹکایا۔ شکتی شستر پُرکھ اکال امدادی، دوجی لوڑ رہی نہ رایا۔ جھٹ تھم ملیا جواپی، پر م پُرکھ دتا سناپا۔ ایہہ لیکھا نہیں کوئی کتابی، اکھراں والی نہ کوئی پڑھایا۔ تھم وچ کیتا خطابی، سندیسہ اک سناپا۔ لال دی دھار لال بھوشن والیے، تیری دھر دے لال نال انج شادی، شہنشاہ دُلھا جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ لال رنگ دھرم دی دھار اُتے بہنا نال مزاجی، سنگھاسن سچ دا اک بناپا۔ دُرگا آگے رُوپ دھر کے اپنی سادھنا سادھی، سچ سچ رنگ رنگایا۔ جھٹ وشن برہما شو بن گئے ڈھاڈی، پنا ہتھیاں تالی دتی وجایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد گایا گاتھی، دوجا راگ نہ کوئے سناپا۔ جھٹ سندیسہ دتا پُرکھ اکال تھم صفاتی، شبدی دھار درڑایا۔ میرا کھیل سدا انادی، جس نوں کوئی نہ میٹ مٹایا۔ جگ بدلن دی میٹوں وادی، کوٹن کوٹ چوکڑیاں بیٹھیاں سپس نواپا۔ لال رنگ کہے کی ساچی ساجن ساچی، سچ دے درڑایا۔ پُرکھ اکال کہا دھرم دا بناواں اک سماجی، سمجھ وچ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ لال رنگ کہے میں تیرا تھم مٹا، منسا تیرے وچ ملاپا۔ میں لگا انگ

تئا، تت مل کے اپنا کھیل دکھائیا۔ جھٹ پڑکھ اکال نے روپ بنایا ننھا، نیکن نیکا دتا دکھائیا۔ پھیر دھناڈھ بنیا دھنا، اتوٹ اتٹ ورتائیا۔ پھیر جگت جہان
 دکھایا بتا، حدوداں ونڈ ونڈائیا۔ پھیر سمجھایا میں آد اک تے انت دا میرا اکو کتا، دوجا روپ نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ لال رنگ کہے پر بھو مینوں کریں پروان، در تیرے سپس نوایا۔ میں بچہ تیرا آنجان، میری چلے نہ
 کوئے چترائیا۔ مینوں بخشش کیتی وچ جہان، دھرنی دھول دھول اُتے لکائیا۔ سدا میلا رکھیں اپنے نال، مہربان مہر نظر نظر اٹھائیا۔ ست سچ دا دیویں
 دان، داتے دانی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پڑکھ اکال کہا، لال تیرا رنگ
 رنگاواں گا۔ دُرگا ا شنبھ دی دھار، دھرنی دھرت دھول سہاواں گا۔ آپے پڑکھ آپے نار، کنت کنٹول آپ ہو جاواں گا۔ آپے سچ سہنجی کراں بھتار،
 پر م پڑکھ نور رشناواں گا۔ جگ جگ کھیل کراں اپار، اپر میر سوامی ہو کے ویکھ دکھاواں گا۔ تیرا دھرم دا دھرم پیار، دھرم دی دھار نال پرگٹاواں گا۔
 سبج ساچے دیاں ادھار، اوتار اٹھاراں نال وڈیاواں گا۔ سپتس رکھیاں کر وچار، تیری پلو گنڈھ پواواں گا۔ میرا کھیل اپر اپار، پت پر میشور ہو کے
 ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناواں گا۔ لال رنگ تیرا سنت کمارا میتا، براہ نال
 وڈیائیا۔ گیء پُرش اتیتا، حیکریو نال ملائیا۔ نر نرائن ٹھانڈا سیتا، کپل من سکھائیا۔ دتاترے چلائے ریتا، رکھو دیو ویکھ دکھائیا۔ تیرا پر تھو بنے میتا، متس
 مل کے وجے ودھائیا۔ کچھپ تیرا رنگ جانے ٹھیکا، دھنتر اپنی گنڈھ پوائیا۔ موہنی دوارے ہونا وسنیکا، براہمن باون بردھ نال رکھائیا۔ ہری ہر تیرا
 لیکھا جانے جی کا، نر نرائن خوشی دکھائیا۔ تیریاں آساں نساں پوریاں کراں امیدیاں، دیواں مان وڈیائیا۔ گج تیریاں رکھے اڈیکاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔
 توں لوک مات سدا ہونا وسنیکا، سچ دوار سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ لال رنگ تیرا پورن ہووے کام، ہر
 کرتا آپ کرائیا۔ تریتا جگ کرے پر نام، رام پرس ویکھ دکھائیا۔ رام رام دئے مان، دسرتھ بیٹا انگ لگائیا۔ سیتا تیرا جھلائے نشان، نشانہ ست دھرم
 پرگٹائیا۔ بالیک کرے دکھیان، بھيو ابھیدا آپ کھلائیا۔ سب نے تیتوں کرنا دان، سبھاپتی تیرا لیکھا دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ ست رنگ تیری دھرم دھار دی راسا، لال رنگ تیتوں لے وڈیائی۔ تیرا وید ویاسا کھولے بھیو خلاصہ، پُران اٹھاراں گنت گنائیا۔ چار لکھ ستاراں ہزار سلوک جس دی راسا، لال رنگ چیرا سیس لگائی۔ جمنا تیریاں تگنیاں شاخاں، گوکل ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سُدائے پوریاں کرنیاں واٹاں، تندل تندل نال بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکائی۔ لال رنگ تیرا سوہنا ہووے چیرا، چری وچھنے ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں دینا دھیرا، دھیرج دھرم دھار پرگنائیا۔ جس ویلے پر بھ نے رَویداس دا لیکھے لاؤنا کسیرا، لال رنگ رنگاں وچوں اپنا آپ جنائی۔ نالے اشارہ دینا میرے صاحب دے ہتھ سب دیاں تقدیراں، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ جس ویلے دھرم دا دھرم دے نال ہووے وتیرہ، دھرم دھرم نال بندھائی۔ جس ویلے شرع دیاں شرع نال بنیاں زنجیراں، حصے جگت ونڈ ونڈائی۔ پھیر تیرا کھیل بے نظیرا، نظر توں اوہلے دیاں وکھائی۔ سر لتھنے سادھاں سنتاں جگت فقیراں، دھرنی لال رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ پُرکھ اکال کہے لال رنگ اوہ تک لے اگئی دھار، دھرنی دیاں وکھائی۔ لیکھا گناتیتی اوتار، موسیٰ آوے واہو داہیا۔ عیسیٰ کھیل کرے اپار، حضرت حضرتوں پردہ لاہیا۔ اُس ویلے تیرا لال رنگ ویکھے جگت سنسار، چاروں گنٹ دھیان لگائی۔ عیسیٰ کرے وچار، وچرکے دئے سنائی۔ سُنو مُریدو حال، مُرشد ہو کے بھیو کھلایا۔ میری ویکھنا مٹی کھال، تن وجود نظری آئی۔ جس ویلے میتوں چھریاں نال کرن حلال، لال رنگ میرے سینے وچوں کڈھائی۔ پھیر اتم ویہویں صدی سب نے ہونا بے حال، بہیل ہو کے رووے لوکائی۔ میرا باپ ہووے کرپال، کرپاندھ اک اکھوائیا۔ اسماناں توں اترے مار کے چھال، جس والی دے کوئی نہ مائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے لال رنگ آہ ویکھ اپنا عہد، عہد نامہ دیاں وکھائی۔ جس ویلے محمد نے روپ دھریا مجاہد، خود خدا دتی وڈیائی۔ اُس ویلے مٹھا رس کھادھا شہد، شاید پر بھ نے ایہو وست جھولی پائی۔ نالے جنم دا دسیا ساہت، ساہت ست والی بنائی۔ اک مٹھی بھر کے ریت، بالو اپنے اتوں سٹائی۔ پھیر نوری اللہ کھولیا بھیت، پردہ دتا چکائی۔ کیوں مدینے ول ویکھ، ہجر کرنا چائیں چانیا۔ تیری بدل جانی رکھ، تقدیر تدبیر نال تکبیر اپنی دئے پڑھائی۔

تیرے نال صدی چوڑھویں دا ہیبت، چوڑاں صدیاں وڈیاں۔ پیغمبر رن بھومی سونے کھیت، تن نظر کوئے نہ آئی۔ توں دیکھ لے نیتن نیت، نرگن دھار سوبھا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ محمد ست کیتا سجدہ، صاحب سیس نوائی۔ میں تیرا غلام بردا، خاکی خاک نظری آئی۔ ذرا بھو کھول اپنے گھر دا، گرہ پردہ دے چکائی۔ پروردگار کہا چوڑاں طبقات اندر تیرا نور وڑدا، ظہور دیاں چکائی۔ اوہ دیکھ لیکھا سیس دھڑ دا، لیکھا تک خلق خدا۔ دین دین نال لڑدا، دُنی دُنی نال ٹکرائی۔ صدی چوڑھویں دیکھ دھرنی نوں لال رنگ چڑھدا، چڑھدیوں لہندے اپنا روپ پرگٹائی۔ محمد جھٹ دوویں کن پھڑدا، واسطہ پر بھ دے آگے پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ محمد کہے میرے مالک میری چوڑاں صدیاں حد، حدود دتی ونڈائی۔ کی ڈھولا گاواں صد، کی کلمہ نام صفت صلاحیا۔ کی لیکھا جانا جگ، کائنات درڑائی۔ دیوے حکم سورا سرگ، ہر سچ نال سمجھائی۔ صدی چوڑھویں جانی لنگھ، اپنا پندھ مکائی۔ تیری اُمت کچی بھج جانی ونگ، کاجی ماٹی رہن نہ پائی۔ شرع دا شرع نال ہونا جنگ، شریعت سکے نہ کوئے بچائی۔ چاروں گنٹ تینا لال رنگ، بن نیناں اکھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ صدی چوڑھویں جھٹ شبدی دھار بولی، عالمین دے مالک دیاں جنائی۔ میری محمد ہتھ پھڑائی ڈولی، سوہنا جوڑ جڑائی۔ میں چلنا ہوئی ہوئی، سال بسالا پندھ مکائی۔ میرا انت انت دا بھو کھولی، پردہ رہے نہ رانی۔ میں تیرے اتوں گھول گھولی، آپ آپا بھیٹ کرائی۔ تیری کھیل سدا انمولی، انمل تیری وڈیاں۔ سچ دس میرے انت محمد دی رکھیں چولی، کہ اپنا ویس وٹائی۔ پروردگار کہا صدی چوڑھویں نہ پارولی، رحمت نال سمجھائی۔ میری دھار اول دی اولی، اولیا سمجھے کوئی نہ رانی۔ میرا کلمہ فرمان دُھر دا ڈھولی، سنہرا اک سنائی۔ امام اماما روپ دھر کے آواں اتے دھولی، دھرنی اتے وجے ودھائی۔ جیہڑا ڈرگا دی دھار ننھا روپ وکھایا پُرکھ اکال پہلی اپنی کیتی پہنی، آتم آتم نال وڈیاں۔ اُس ویلے شبد دی دھار جوت اجبار پر سدا کراں دھرم دھار دی گولی، چار جگ دی گوک وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ صدی چوڑھویں جھٹ وقت لیا تا، نگاہ نگاہ وچوں اٹھائی۔ جاں دوس تکیا اوہ دوس سی تن ہاڑ، ہاڑا کڈھ کے سیس نوائی۔ ہن محمد دا لیکھا

ہونا وچ اُجاڑ، بھجنا واہو داہیا۔ کی تیرا کھیل پروردگار، ساچھے یار دینا سمجھایا۔ کی ویس وٹائے اتم وار، میرا لہنا میری جھولی پائی۔ جھٹ کلمے دا ہویا
 اظہار، بصری اسم توں باہر سمجھایا۔ ہو جا خبردار، بے خبراں خبر سنائی۔ امام امان نور نورانہ ہونا اُجیار، جوتی جوت ڈگمگائی۔ محمد دا لہنا دینا قرضہ دیاں اُتار،
 صدی چوڑھویں لیکھا دیاں مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا روپ اک درسائی۔ صدی چوڑھویں کہے میری
 انت آخری اک عرضوئی، عرض آرزو نال ملایا۔ کس دوارے ملے ڈھوئی، میں ڈھو آ لے کے آواں چائیں چائیا۔ میں توں تیرا نام دروہی، دروہی دروہی
 کہہ کے سپس نوائیا۔ پروردگار ہس کے کہا ایس بھیو نوں جانے کوئی، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ صدی چوڑھویں جس ویلے تیری گولی نے کہا ہن میں
 موئی، مر مر اپنا جیون اپنے لیکھے پائی۔ اُس ویلے کلا ورتی اوہی، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائی۔ لال رنگ لال نال جانا چھوہی، اپنی سیو مکائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائی۔ تن ہاڑ کہے میں سنیا ہندا دیکھیا خطاب، مخاطب ہو کے دُھر دا حکم
 جنائی۔ انت کھیل دسنا تے کنارے فرات، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ لال رنگ نے دیکھنا مار جھات، گولی تن دے نال چھہائی۔ لیکھا لکھنا قلم دوات،
 جس دا حرف حروف سمجھ کسے نہ آئی۔ جھٹ محمد نے لیا تاک، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ میرا وجود ملنا نال ماٹی خاک، اُس ویلے میرا مقبرہ دئے گواہیا۔
 مدینے وچوں آئے آواز، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ توں میرا حق جناب، شہنشاہ عالیجاہ اکھوایا۔ جس ویلے میرے محبوب مالک نے چھڈ دتا پنجاب،
 پنج وکار روون مارن دھاپیا۔ پنجاں تتاں لگنی آگ، چاروں گنت نہ کوئے بھجائی۔ جوتی نور دا جگنا چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ گرگھیاں گرگھیاں نوں
 ملنا اگتا داج، داتا دانی آپ ورتائی۔ لال رنگ کہے گولی دی چولی نے سب نوں لاوئی آگ، اگ بھڑکے تھاوں تھانیا۔ پھیر لیکھا دسنا وچ بغداد، بغلگیر
 بن کے دُھر دا ماہیا۔ شرع دا جھگڑا میٹنا شتاب، چھری پکڑے نہ کوئے قصائی۔ اکے مالک نوں ادب ہونا آداب، نیوں نیوں سپس جھکائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے انت دا آد، آد دا انت اپنے وچ
 رکھائی۔

* ۱۱ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ دلی ہر بھجن سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے میں جگت وچولا، آدانت جگ جگ سیو کمائی۔ زرگن دھار سرگن سناواں ڈھولا، آتم پر ماتم پردہ آپ چکائی۔ سچ سوامی مالک دستاں
 مولا، خالق پرتپالک ہو کے دیکھ دکھائی۔ امرت رس نچھر دیواں بوند سوانتی کولا، مہربان مہر مہر نظر اٹھائی۔ کایا مائی ساڈھے تن ہتھ بدل دیواں چولا،
 چولی دھر دے رنگ رنگائی۔ منوآ منسا بنا کے گولا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ بجر کپائی پردہ کھولا، ترے گن لیکھا دیاں مکائی۔ ترسنا جگت پائے نہ رولا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سنگر شبد کہے میرا ست سچ دا جاپ، رسنا جہوا کہن کوئے نہ پائی۔
 کرپا کرے پر م پڑکھ پر بھ آپ، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائی۔ کوڑی کریا اندھ اندھیرا میٹے رات، بن سورہ چند کرے رُشنائی۔ آتم پردہ کھولے
 تاک، اولہا رہن کوئے نہ پائی۔ زرگن ہو کے سرگن پچھے وات، واقف کار اک اکھوائی۔ رُوح بُت کرے پاک، پت پت پُنت اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ سچ
 منزل چڑھائے گھاٹ، اگلا پنہ دے مکائی۔ سچ پریتی بخشے کھاٹ، سنگھاسن آسن اک وڈیائی۔ جنم جنم دی کرم دی کرم دی دُرمت میل دیوے کاٹ،
 کٹاکش اپنا نام رکھائی۔ سچ دوار دکھائے ہاٹ، وست امولک اگم جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مالک
 بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میں داتا گنی گہیر، گہر گور اک اکھوائی۔ میری نظر نہ آئے کسے تصویر، تصور موصور نہ کوئے جنائی۔ میری آدانت جگ
 جگت وچ تدبیر، طریقہ اپنے ہتھ رکھائی۔ جس دا ہوکا دتا کبیر، قبراں توں باہر سنائی۔ اوہ مالک بے نظیر، جگ نیز نظر کوئے نہ پائی۔ جس دی منزل
 حق اخیر، خالق خلق نور الایہا۔ سو کایا چولی بدلے چیر، چری وچھنے لئے ملائی۔ جنم کرم دی میٹے تقدیر، تکبر من رہے نہ رانیا۔ نام کھنڈا پھڑ شمشیر،
 شرع دا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ سنگر شبد کہے میرا صاحب پڑکھ
 ابناش، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو جن بھگتاں دیوے جوت پرکاش، کایا منڈل منڈپ کرے رُشنائی۔ اگیان اندھیرا ہوئے وناس، کوڑی کریا رہے نہ رانیا۔
 توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دتے جاپ، جگ جیون داتا اپنے رنگ رنگائی۔ ترے گن میٹ کے کوڑے تاپ، امرت میگھ اک برسائی۔ درشن دیوے

ساکیات، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملائی۔ سنگر گر گر سنگر کھولے انتر
 درشت، دُتیا بھاؤ رہے نہ رانی۔ جوتی جاتا بن کے ایشٹ، ایشٹ دیو اک اکھوائیا۔ جس دا سندیسہ دتارام وششت، وشیاں توں باہر سمجھائی۔ اُس دا لیکھا
 کوئی نہ جانا وچ کھت، اکھراں انک نہ کوئے بنائی۔ بالمپک دتا بھوکھت، بھوش اک درڑائی۔ جس دا لہنا نہ ٹانک نہ جست، ایکا دو آونڈ نہ کوئے ونڈائی۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ سنگر شبد ہووے مہربان، مہر نظر اٹھائی۔ انتر دیوے برہم
 گیان، پاربرہم پر بھ بھو ابھید گھلایا۔ شبد سنائے بناکان، دُهن انادی انحد آپ وجائی۔ نچھر رس دیوے پین کھان، امرت جھرنا آپ جھرائیا۔ ایڑاپنگل
 سکھمن ڈھولے پر بھ دے گان، صفتی صفت صفت وڈیائی۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائی۔ جن بھگتاں ساچے
 سنتاں دیوے دان، داتا دانی خالی جھولی آپ بھرائیا۔ سوئی سرت کرائے سوادھان، سرتی سرت سرت اٹھائی۔ اٹھ ویکھ مار دھیان، کایا مندر نین اٹھائی۔
 گرہ ویکھ شاہ سلطان، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نوں جگ چوکڑی شاستر گان، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ سو بھگتاں ملے آپ آن، دوسر سنگ نہ کوئے
 رکھائی۔ کایا مندر دیپ جوت جگائے مہان، بن تیل باقی اٹھے پھر ڈمگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی
 انتر جامی اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ آدانت دا کملا پاتی، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جوت جگائے بن تیل باقی، نور نور ڈمگائی۔ سوت
 جاگت درس دیوے بہن بھاتی، انک کل دھاری اپنی کل پر گٹائی۔ دو جہاناں پچھے واتی، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہائی۔ نرگن سرگن بن کے ساتھی، سکلا سنگ
 بنائی۔ جنم جنم دی میٹے وائی، کرم کرم دا لیکھا رہے نہ رانی۔ منو آ منسا کھیل نکائے بازی گر ناٹی، نو آ سوانگ نہ کوئے جنائی۔ نرگن جوت جگائے للاٹی،
 نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گرہ اک وکھائی۔ سچ گرہ دیپک جوتی جائے جگ، کایا مندر
 اندر وجے ودھائی۔ کرپا کرے سورا سرگ، پُرکھ اکالا دین دیالا اپنی دیا کمائی۔ ہنس بدھی رہے نہ گگ، ست سچ وچ ملائی۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ،
 شہنشاہ اپنا پردہ لاہیا۔ ترے گن مایا بُجھائے اگ، اگنی اگ نہ کوئے تپائی۔ نو دوارے پینڈا کئے حد، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ آتم پر ماتم پئے لہ، باہر

کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ گرہ پرکاش ہووے دیپک جوتی کرے ڈمگ، للاٹ للائی سو بھاپانیا۔ اندھیرا رہے نہ ڈونگھی کھڈ، کایا کھنڈر ہوئے رُشانیا۔ آتم پر ماتم ہوئے کدے نہ اڈ، وچھوڑا جگت رہے نہ رانیا۔ سُر ت شبد نہ جائے چھڈ، سوانی اپنے رنگ رنگانیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سانجھا ہووے چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ خوشی رہے بند بند، بندنا اکو اک سمجھانیا۔ آون جاون لکھ پوراسی کئے پندھ، رائے دھرم نہ دئے سزانیا۔ جگت جہان کوڑ ساگر منزل جائے لنگھ، متا وہن نہ کوئے وہانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آتم سیجا سوہے آپ پلنگ، بن پاوے چول آپ کُانیا۔ گھر نور نورانہ چڑھے چند، بن چند کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیانیا۔ ستگر شبد کہے میں جوتی جاتا، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم جوڑاں ناتا، جیو لیش گنڈھ وکھانیا۔ سُر ت شبد بخشاں اگئی داتا، وست امولک اک ورتانیا۔ مستک رکھ بدل دیواں ماتھا، بدھنا نیوں نیوں سیس نوانیا۔ آد انت سری بھگونت پر م پُرکھ جوتی جاتا، جاگرت جوت بن ورن گوت اک اھوانیا۔ نرگن نرکار جن بھگتاں درشن دیوے ساکھیاتا، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی نور نورانہ مرد مردانہ نظری آنیا۔ جس دا کھیل ویکھے وشن وشنو دھار پرکاشا، برہما برہم کھوج کھوجانیا۔ شکر راہ تگے اُتے آکاشا، اکل کل دھاری کی اپنی کھیل وکھانیا۔ سو صاحب ستگر دین دیا ل پُرکھ اکال پروردگار سانجھیا آتم نور نور جوت پرکاشا، جس دا پرکاش جگ نیز نظر کسے نہ آنیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگا جگت نرگن سرگن سرگن نرگن ویکھے اپنا کھیل تماشا، خالق خلق مخلوق اپنا کھیل وکھانیا۔

* ۱۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال سُر جیت کور ناتھیوال نوت *

ہاڑ کہے میرے انتر ہوئی خیرانی، ہر ہر دا ویکھ وکھانیا۔ کیوں کلج کوڑ چڑھی طغیانی، چاروں گنٹ لہر اٹھانیا۔ جھگڑا پیا چارے کھانی، چار گنٹ رووے مارے دھاہیا۔ ڈھر دی سمجھے کوئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کوئے چلائیا۔ منوآ من ہو یا اہمانی، نون سو اکھرنہ کوئے پڑھانیا۔ شرع چھری بنی

شیطان، شریعتِ پندہ نہ کوئے مُکائیا۔ آتم برہم جانے نہ کوئے نشانی، منزلِ حق نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلائیا۔ ہاڑ کہے میرا انتر کرے پکار، کوک کوک سُنائیا۔ کی کھیل سر جنہار، کی کرتا رہیا کرائیا۔ میں تکیا سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیاں درڑائیا۔ مترو متراں دا رہیا کوئی نہ یار، یارانہ حق نہ کوئے نبھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن پاوے کوئے نہ سار، مہاسار تھی ملن کوئے نہ پائیا۔ دروہی سب دی منزل ہوئی دُشوار، دُشمن کھے نہ کوئے کرائیا۔ میں روواں زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ میرے مالک میں تیرا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ تیری کرپا دُھر دے پروردگار، یامین تیری وڈیائیا۔ میں تگاں جھکدے چار یار، چاروں کُنٹ سپس نوایا۔ سجدے کردے اہل کار، نوست دین گواہیا۔ کی تھم سچی سرکار، کی کرتا کار بھگتائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہا پکار، میرا باپ اگم اتھایا۔ محمد سجدے وچ کر کے نمسکار، نو نو سپس نوایا۔ میرا امام اماما شاہ سیکدار، شہنشاہ اک اھوائیا۔ جس لہنا دینا سب دا قرضہ دینا اتار، مقروض نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پندراں ہاڑ کہے میتوں زرگن دھار لگا دھکا، بلونا اک جنائیا۔ جس لیکھ مُکاؤنا مدینہ مکہ، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی دھار پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ سب دا لیکھا پورا کرے اکٹھا، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلجک الٹی گیرے لٹھا، گیرا گیرے وچوں بھوائیا۔ ترے گن مایا تپائے بھٹھا، بن گنی اگت جلائییا۔ میں اُس دے اگے واسطہ گھتاں، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پر بھو اپنا بھو کھول دے رتا، رتن امولک گرگھ گود ٹکائیا۔ پردہ رہے نہ چیتن ستا، ست ستوادی رنگ دینا رنگائیا۔ میں بنا سپس توں ٹیکاں متھا، چرن کول سپس نوایا۔ میرا سگل و سورا جائے لٹھا، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ ہاڑ کہے پر بھو میری اک عرضوی، بیننتی وچ جنائیا۔ جس نوں سمجھے مول نہ کوئی، اکھرا اکھراں نال صلاحیا۔ میری طوبی میری دروہی، دو جہاناں سپس نوایا۔ تڈھ بن ملے کتے نہ ڈھوئی، جن بھگتاں ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ ہاڑ کہے پر بھ بھگتاں بنا پیتا، متر پیارا اک اھوائیا۔ سنجگ سچ چلاونی ریتا، ریتوان نور الاہیا۔ سب دی جھولی پاؤنا کیتا، مہر نظر اک اٹھایا۔ جن بھگتاں سینہ کرنا ٹھانڈا

سیتا، اگنی تن نہ کوئے رکھائیا۔ جھٹ ہردے وسنا چیتا، جگت ٹھگوری ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں مالک ترے گن اتیتا، ترے بھون تیری سرنائیا۔ ہر جن تیری پھلوڑی تیرا بھیچ، تُوں مالک اک اکھوائیا۔ ست سچ دی بخش حدیثا، حضراتاں توں باہر کرنی پڑھائیا۔ جن بھگتاں پوریاں کرنیاں آساں اُمیداء، رسیدہ اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں پردہ رہے نہ کوئے پوشیدہ، پشت پناہ اپنا ہتھ دینا لکائیا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال شام دے سمیں ضلع امرتسر *

ستاراں ہاڑ دا دوس مہان، مہما اگنت گنی نہ جائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، پت پریشور بے پرواہ اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو آد جگادی دیونہارا دان، آتم پر ماتم دے وڈیائیا۔ پنچ تت کرے کلیان، کایا کجے کر رُشنائیا۔ اُس دے چرن کوللاں وچ سرب دھیان، دوسراشٹ نہ کوئے منائیا۔ ہر سنگت مل کے کریئے پروان، پر م پُرکھ اگے سپس نوایا۔ اسپس کلجگ دی شرع چھڈی شیطان، پھندن جگت سماج کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ہر سنگت ساچا کرنا قول، اقرار اک اکھوائیا۔ سندیسہ دینا اُپر دھرنی دھول، دھرت رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم مل کے جانا مَوَل، مَوَلا دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم دے تلنا پورے تول، تکلڑ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ دیکھو کتے وعدے توں نہ جائیوڈول، اندولت پر م پُرکھ اگے سپس نوایا۔ جگت بھرانت پردہ لینا کھول، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ سچ سماج دا دھرم دی دھار دا جن بھگتو و جاونا ڈھول، ڈھولا تُوں میرا میں تیرا گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لاسب دے وسے کول، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جن بھگتو جھوٹھی چھڈنی جگت دات، مایا دنی کم کسے نہ آئیا۔ انتر اپنے مار کے دیکھو جھات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ پریتی سرتی شبدی جوڑونات، آتم پر ماتم میلا میلو چائیں چانیا۔ یاد رکھنی ستاراں ہاڑ دی رات، رُترتی بھیو وچ مہکائیا۔ وعدہ کرو جھگڑا مٹ گیا ذات پات،

دین مذہب ورن برن شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دھن دولت دا کلجگ دی جھولی پایا کوڑا کھات، سچ دھرم واسطے لوڑ رہی نہ رانیا۔ تئیں آتم دھار سچ بن جاؤ پارجات، جگت مایا ملما دینا تجانیا۔ سارے اک پر بھوتے کرو وشواس، جگت وشیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہاڈے اُتے دھرم دی دھرم نال آس، پیار مُجبت ناتا لینا جُڑایا۔ کھیلے کھیل پر م پُرکھ پاربرہم پر بھ آپ، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ سب نے نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دا پچھلا کرنا پورا بھوکھت واک، پیشین گوئیاں دھرم دی دھار لیکھے لایا۔ کسے نے کسے دا ہونا نہیں مُتجان، لوڑوند جگت نظر کوئے نہ آیا۔ اپنی ہمت وچ اپنا کرنا کم کاج، سیوک ہو کے اپنی سیوکمایا۔ کتیا والے پُتراں والیاں نال ناتا جوڑنا سد کے نال، جگت مایا آس نہ کوئے رکھایا۔ انت سب نے چھڈ کے پا جانی وفات، انت نظر کوئے نہ آیا۔ تئیں سچ آتما پر ماتما نال تہاڈا ساک، سچن اکو اک اکھوایا۔ سارے خوشی وچ توں میرا میں تیرا دیو آواز، دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ آتما پر ماتما دا کھل گیا راز، پاربرہم برہم پردہ دتا اٹھایا۔ اسیں اُس پر بھو دی ذات، جس پر بھو نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ جس دی صفت کردے چار جگ دے گرنتھاں والے کاغذات، اکھراکھرنال ملانیا۔ اچ اُس دی درگاہ وچوں سچھنڈ وچوں مقامے حق وچوں لینا سچ پریم دی دات، مُجبت دیاں جھولیاں لینیاں بھرایا۔ ساڈا اکٹھیاں دا اکو دن ہو گیا اتفاق، دین مذہب دا جھگڑا دتا مکانیا۔ تئیں نوں کوئی بُری نگاہ نال سکے نہ جھاک، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ ساڈا اکو روپ تت آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش، من مت بدھ رنگ رنگایا۔ ساڈے اندر پریم دی وجے ٹھاٹھ، لہر لہر نال ٹکرایا۔ اسیں سچ دھرم دی اندر دے کے جانی گانٹھ، جس نوں من کلپنا نہ سکے گھلایا۔ ساڈا وبار پوجا ایہو پاٹھ، ایہو سمرن لینا بنایا۔ ساڈی اگے نیڑے تے پچھے دُور رہ گئی واٹ، آتما گھر وچ بہہ کے اپنے پر بھ دا درشن لینا پانیا۔ اچ توں پچھلے سماج دی شرع نوں دتا کاٹ، کٹاکش نام والا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد اپنا کھیل وکھایا۔ جن بھگتو اچ دا دوس ویکھو چنگا، سوہنی ملے وڈیایا۔ تہاڈا اندر آتما تیر تھ اگئی گنگا، سچ سروور نظری آیا۔ شبدي دھار وجے مردنگا، انحد نادی دُھن شنوایا۔ اوہ جوتی نور کر جانا چندا، بن سورہ چند کرے رُشانیا۔ تہاڈا مالک سور سربنگا، جو دیونہار نور الاہیا۔ اوہ تئیں پنچ تت خاکی بندہ، بندنا وچ سارے سپس نوایا۔ جگت سماج جگت دُنیا دا دھندا، بندھن سرشٹی والا نظری آیا۔ اچ توں سنگر شبد دا

ہتھ وچ پھڑ لو کھنڈا، کوڑی کریا کرنی صفائی۔ تہاڈا اندر کھنڈ برہمنڈا، جیو پنڈ تہاڈا نظری آئی۔ تسیں پر بھو نال پیار کرو تہاڈا آتم کدے نہ ہوئے رنڈا، جگت رنڈیا دینا کٹائی۔ تسیں توں میرا میں تیرا گایا چھندا، جو نانک زرنگن زرنگن دھار سٹائی۔ ذرا میرا ویکھو پچھلا گدا جاندا پنڈھا، پاندھی بیٹھے پنڈھ مکائی۔ کوڑی دُنیا کوڑی سرشی کوڑا کائنات دا دھندا، کوڑی واشنا کم کسے نہ آئی۔ اوہ تہاڈے اندر اُس پر بھو دا دُرنگا، جس دی باڈی بنت نہ کوئے بنائی۔ اوہ اپنے اندر دھن دولت ویکھو نام بھنڈار اچنبا، اتوٹ اٹ ورتائی۔ سارے خوشی وچ کہو جگت جہان دے سر وچ مارانگے ڈنڈا، دیون والیاں نالوں ناتا دیوانگے تڑائی۔ نال سرکار نوں کہاںگے آو چار کُنٹ و جاؤ ایسے دا مردنگا، سماج راج ست مل کے وجے ودھائی۔ خوشی وچ سارے جی آیاں آیاں نوں ملے آتم رس دا اندا، جو اندر والا اند اند وچوں گیا جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائی۔ جن بھگتو کوڑی ریتی دالک دینا توڑ، آتما پر ماتما ٹٹی لینی ملائی۔ سرت شبد دا ناتا لینا جوڑ، جوڑی بھگت بھگوان دکھائی۔ آتما من دی کلپنا نوں لینا موڑ، شبد ہوڑا آگے رکھائی۔ او جگت مایا رس مٹھا کدی نہ سمجھو کوڑ، کوڑی کریا نہ کوئے وڈیائی۔ کلپنا پچھے کدے نہ جانا دوڑ، امیراں گھر خوشی نہ کدے بنائی۔ تہاڈی ساریاں دی اکو منزل تے اکو سترگرو دا پوڑ، تے نام دا ڈنڈا اکو چڑھ کے خوشی لینی بنائی۔ اکو گرہ وچ اکو گھر وچ تہاڈا ہووے کارج اندا، اند اند نال لینا ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتائی۔ جن بھگتو تہاڈی سچی اک تعلیم، طلبا دھرم دھار بنائی۔ تہاڈا اصول اک عظیم، عالیشان دتا سمجھائی۔ تسیں آد توں پر ماتما دی آتما قدیم، انت پر ماتما دارپ نظری آئی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ چار جگ جگت سماج دی ہندی رہی ترمیم، جگ جگ دھارا رہیا بدلایا۔ ہن اگلا مارگ ویکھو مہین، جگت نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں دی ایہو گوئی پیشین، پیشتر گئے سنائی۔ جس ویلے کلجگ انتم اندھیرا ہویا دھرم رہیا نہ اسمان زمین، زمیں زماں رووے مارے دھاہیا۔ جھگڑا ویکھنا جگت جہان رُسا چین، شرع شرع نال ٹکرائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میں جاواں واری صدقے، بل بل سیس نوائی۔ جس نوں چار جگ دے شاستر لہدے، جگ چو کڑی سندیسے نام والے درڑائی۔ اُس دے نام نگارے دو جہاناں

وَجِدْ، اِنحد نادى تال شنوايَا۔ اُس دے حکم نال جگت سماج جان بھجْدے، کوڑ گُڑيارا ڈيرہ دُهاہيا۔ اِکو کھيل ہونے اُس پر بھوُ سمر تھ دے، جو مالک اگم اتھاہيا۔ تْساں قول ياد رکھنے اِنج جو کھڑے کيتے ہتھ دے، ہتھ پُرکھ اکال اگے ڈاہيا۔ مہربان محبوب ساڈے اندر ہمت دے تے نال سچے پيار دى وتھ دے، وصل يار اپنا دينا کرايَا۔ کوڑى کريا نوں بھگتاں دے چرناں ہيٹھاں متھ دے، متھن کر کوڑ جگت لوکايَا۔ سب نوں ساچى اِکو سکھيا سکھ دے، سکھيا سب نے يِنى اپنايَا۔ تْسيس دُلا رے بچے دُولھے پر ماتما اِک دے، اوہو تهاڈا پتا اوہو تهاڈى مانيَا۔ اُس توں بنا سارے جگت جہان گئے پندے، رو رو اپنا آپ جگايَا۔ جن بھگتو تْسيس پر بھو دے سچ سَنگھاسن لُڈے، جتھے سوريہ چند نہ کوئے رُشنايَا۔ تهاڈے جھکڑے مٹ گئے پتھر اِٹ دے، آتما پر ماتما مل کے وجے ودھايَا۔ تهاڈے ہتھ اُتے اِنج نشانے آجانے اُس پورن سَنگر والى چٹ دے، جس نوں چٹے بازاں والا کہہ کے سارے گايَا۔ تهاڈے من جے پر بھو دے پيار وِچ ہون ٹکدے، ٹک لکى اِکو نال لگايَا۔ پھير تْسيس جگت جنجالاں نوں شتوہ دريا سارے سُدے، جگت مایا دا جھکڑا دينا چُکايَا۔ اِنج دے ليکھ خوشياں نال لکھارى لکھدے، لکھيا ليکھ نہ کوئے مٹايَا۔ او امير و غريبو شهنشاهو کنگالو تهاڈے جھکڑے مٹ گئے وڈے چھوٹے تے وِچ دے، پنجاب سرکار دے منترى نصيب سَنگھ تهاڈے وِچ بہہ کے اِکو خوشى اپنے گل وِچ پايَا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنى کريا کر، کرے کھيل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شير سَنگھ وِشنو بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑى نِت نوت نرگن نرگن کھيل کرے اپنے ہت دے، ہتکاري ہو کے نرکاري ہو کے سرگن نرگن نرگن سرگن اپنا کھيل دے کھلایَا۔

* ۱۷ ہاڑ نوں شهنشاهى سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر *

ستاراں ہاڑ کہے سُن میت پيارے پيا، پر م پُرکھ دا بھيو دے کھلایَا۔ کيوں ميرے وِچ جگت جہان تيا، اگنى تت نہ کوئے بُجھايَا۔ اُٹھ ویکھ لے گو بند والا دُھنیا ٹييا، ٹاپو روون مارن دھاہيا۔ محمد دا بوٹا پکيا، صدى چو دھويس دے گواہيا۔ منو آ منسا وِچ پھرے سب دا نٹھيا، بھجے واہو داہيا۔ جگت شرع

نہ پایا رٹیا، جھگڑا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ کیوں زیرو نال زیرو ہویا بیٹیا، صفر صفر روپ درسائیا۔ آتم پر ماتم ناتا گیا مٹیا، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ دُہائی پھر
 گئی اٹھسٹھیا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی مارے دھاہیا۔ نیترووے مندر مسیت گرو دوار مٹھیا، چرچ رہے گر لائیا۔ بہڑی جوت دسے نہ لٹ لٹیا، نور نظر
 کوئے نہ آئیا۔ سرشٹی دی بدھی مل گئی وچ گھٹیا، دھرم دارنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جگت سرشٹی پوجے پتھراں اٹیا، پاہناں سیس نوایا۔ منوآ انتر کسے نہ
 لکھیا، ساتنک ست نہ کسے ورتائیا۔ کلج کوڑ گڑیار نہ کسے نچھٹھیا، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ انت دین ذنی دا کی نکلے سٹیا، میٹوں دے سمجھائیا۔ ویکھیں غصے
 وچ نہ ہوویں چھتھیا، پریم پریم لینا بندھائیا۔ کیوں اوتار پیغمبر گرو آں دی بھل گئی سکھیا، ست دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ توں کیوں نہیں ہوکا دیندا جگت
 جہان مٹھیا، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ ہاڑ کہے کیوں میرے وچ وا
 وگے تتی، ساتنک ست نہ کوئے ورتائیا۔ کیوں آتم پر ماتم ناتا مٹیا، نرگن نرگن میل نہ کوئے ملایا۔ کیوں وچھوڑا ہویا کملا پتی، پت پر میثور ملن کوئے
 نہ پائیا۔ جگت جہان ویکھ اٹھیں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کسے دی پت رہیا کوئے نہ رکھی، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ کلج کھیل بازی گر نٹی، سواگی اپنا
 سوانگ رکھائیا۔ ست دی دسے کوئی نہ ہئی، ہٹوانا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دس کیوں صدی چو دھویں بھرنی چٹی، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ اوہ ویکھ محمد آشا
 پھرے نٹھی، بھجے واہو داہیا۔ کلے دی کائنات وچ بن کے پٹھی، آپ اپنا کھیل کھلایا۔ شرع دی تپائی جائے بھٹھی، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ کیوں
 سب دا جیون پیا نٹی، ہار جت پردہ نہ کوئے چکائیا۔ مد پیالے پیندے گٹ گٹی، جگت وکار وچ ہلکائیا۔ میٹوں سچ سندیسہ دسیں تھوڑا رتی، انملڑا حکم
 جنائیا۔ کی لیکھا دسیا نانک جگ دھار چھٹی چھٹی، بھگت دوار دے گواہیا۔ جس چھتیاں دی آساگر اوتار پیغمبراں رکھی، بن نیناں اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ہاڑ کہے میرا دھرم دھار دا پروشٹا، ستاراں وجے ودھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا
 پکا کرنا نسیا، نہچل دھام دینی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم لاؤنا عشقا، حقیقی مزاجی دا لیکھا دینا مکائیا۔ نور نورانہ سب نوں ہووے دسدا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ کھیل تنگنا
 ابناشی اچت دا، کی اچت اپنا حکم ورتائیا۔ اشارہ جاننا ساچی تھت دا، جس دا بیٹھے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ ہاڑ کہے میرا لیکھا اک حقیقی، حکماں توں باہر جنایا۔ میرا مالک لاشریکی، نور نورانہ نور الایہا۔ جس دے وچ حق توفیقی، طاقتور
 بے پرواہیا۔ اُس نے بدل دتی نیٹی، نیتوان ویکھ وکھایا۔ ویکھو کلج دھار رہی چکی، چیک چھاڑا رہی پانیا۔ میری پریم دھار ہونی پھسکی، رس اگم نہ کوئے
 چوایا۔ سرشٹی جائے مول نہ جیتی، میں رو رو کے دیاں ڈھایا۔ اکو پر بھو دی سچ پریتی، جو پریتم ہو کے ویکھ وکھایا۔ جن بھکتو پچھلی یاد نہ کریو بیٹی،
 آگے اگلا قدم اٹھایا۔ سب نے بدل لینا نیٹی، نیتوان ویکھ وکھایا۔ تہاڈی پر بھلت ہووے نگی جہی باغیچی، باغ ڈھر دا دئے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھکتو میں سب نوں دیواں ودھائی، وادھا پر بھ دے نال ودھایا۔
 جس نے دتی جگت وڈیائی، ہر وڈا بے پرواہیا۔ کایا رنگ رہیا چڑھائی، دوسر سنگ نہ کوئے بنایا۔ انتر پردہ رہیا اٹھائی، نور نورانہ نور الایہا۔ جس دے حکم
 نے بدل دینی شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ چاروں گنٹ تگنی ڈھائی، دوہری دھرم دی دھار پرگٹایا۔ جس تہاڈی کوڑ دی میٹنی شاہی، شہنشاہ اپنا رنگ
 رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ ہاڑ کہے میں تہانوں دساں تہاڈی بیٹی، بن پردہ پردہ چکایا۔ تہاڈے اندر آوے
 ست دی ریٹی، ریتوان ویکھ وکھایا۔ تہاڈی آتمار ہے ایتی، ترے گن وچ نہ کوئے بندھایا۔ پُرکھ اکال کرے بختیشی، رحمت نام ورتایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ہاڑ ستاراں کہے تہاں دھرم دی دھار کھادھا پرشادا، کھانا جگت والا سمجھایا۔
 ایہہ ور دتاسی کرشن نوں رادھا، کرشن ہس کے پھر رادھا دی جھولی پانیا۔ کلج مان رہنا نہیں سنتن سادھا، سچ سادھنا وچ نظر کوئے نہ آیا۔ اُس ویلے
 پورا قول کراواں گا وعدہ، ابھل بھل وچ کدے نہ آیا۔ تیرا لیکھا مُکاواں گا باقاعدہ، قاعدگی ڈھر دی نال پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ اک سہایا۔ ہاڑ کہے جن بھکتو میرا تہانوں سجدہ، نیوں نیوں لاگاں پانیا۔ کلج کھیل ویکھو کوڑ گڑیاری اگت دا، تنو
 تت رہی جلائی۔ کپٹ وکار ویکھو جگ دا، دین دنی رووے مارے دھاپیا۔ تہانوں پر م پُرکھ پر ماتم آپ سددا، سدا نام والا جنایا۔ تہاڈا بنس ہن آگے جانا
 ودھدا، جگت جہان نہ کوئے اٹکایا۔ تہاڈا پیار تہاڈے وچ سجدہ، جو سجن نور الایہا۔ تہاڈا پنڈھ مکایا شاہ رگ دا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ تہاں شبد راگ

سُننا اُنحد دا، اِز اِگی آپ سُنایا۔ تہانوں گھر گھر پھرے لہدا، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ ہاڑ ستاراں کہے جن بھگتو تْساں سَتجگ دی دھار کھادھا لنگر، کھجگ رووے مارے دھاہیا۔ جس لیکھا مُکاؤنا ڈھوراں ڈنگر، پشوآں ہوئے سہایا۔ اوہ مالک تہاڈے وڑنا اندر، اپنا رنگ رنگایا۔ بجر کپائی توڑے جندر، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔ منوآ من نہ دوڑے بندر، دہ دِشا نہ اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔ تہانوں پرکاش دیوے پنا سوریہ چندر، نرگن نور جوت کرے رُشائیا۔ تْساں کسے دوارے نہیں جانا منگن، مانگت ہو نہ جھولی ڈاہیا۔ کِرپا کرے سورا سربنگن، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سب دی پروان کرے بدن، ہر جن اپنے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ جنم دے وچھریاں ٹٹی آیا گنڈھن، گنڈھ اپنا نام پوایا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال شادیاں دے سمیں ضلع امرتسر *

پُرکھ اکال کہے سُن شبد انادی سَت، دُو لھے دُھر دے دیاں جنایا۔ نرگن دھار اپنی ویکھ اگئی رُت، نرور ہو کے اکھ اُٹھایا۔ حکم مٹنا ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ رہیا درڑایا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، بھو ا بھو دینا کھلایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا پنج تت بت، بتخانیاں ویکھ وکھایا۔ میرے نوجوان مرد مردان اوتاراں پیغمبراں گروآں کولوں پُچھ، سندیہ دے اگم اتھایا۔ کیوں جگت جہان تتاں رہیا جھک، نرگن سپس نہ کوئے نوایا۔ کیوں آتم پر ماتا بھلی تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا کوئے نہ گایا۔ ست دھرم دا بوٹا رہیا تنک، امرت سنج ہر انہ کوئے کرایا۔ پیار مُجت دی دھار وچوں اُٹھ، پرگٹ اپنی لے انگڑایا۔ کھجگ انتم آپ ٹٹھ، مہربان ہو کے ویکھ وکھایا۔ کوڑی کریا جڑ پُٹ، مایا ممتا دے گوایا۔ شرع شریعت دی رہے کوئے نہ لٹ، ہوئے ہنگتا گڑھ دینا تڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رہنا نہیں چپ، اتر پورب پچھم دکھن بھجنا واہو داہیا۔ صدی چودھویں سوریہ رہیا چھپ، ست آفتاب نظر کوئے نہ آیا۔ کیوں کائنات ہویا اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے کھیل

کھلایا۔ سنگر شبد کہے میرے پڑکھ اکالے باپ، مات پت تیری وڈیائی۔ میں نرگن دھار کراں بات، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے وڈیائی۔ دھر سندیسہ
 دیواں آکھ، بنا اکھر اکھر جنائی۔ اوتار پیغمبر گرو گریو مارو جھات، سچکھنڈ دوارے در دروازہ اگم کھلایا۔ کیوں دیناں مذہباں جگت اندھیرا پایا رات، ست
 سچ نہ کوئے رشنایا۔ اپنا لیکھا ویکھو جو لکھیا قلم دوات، چارجگ دے شاستر دین گواہیا۔ کی بھوکھتاں وچ درشتاں وچ آئے آکھ، ڈھولے دین دنی سنایا۔
 بنا پڑکھ اکال توں کسے دی پچھے کوئی نہ وات، واتا ورن بدلے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتایا۔ سنگر شبد کہے تینی اوتار لاہو پردہ، پردہ رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان ویکھو سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ کھیل ویکھو ہنکار گڑھ دا، ساتک
 ست نہ کوئے ورتایا۔ پر بھ دا کھیل تگنا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ سو بھاپایا۔ جو روپ دھرے نرائن نر دا، نر ہر اپنا کھیل کھلایا۔ تساں بیان دتا اوہ
 مالک گھر گھر دا، تن وجودا سو بھاپایا۔ نہ جنم نہ مردا، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ جس دا کلمہ نام تت وجود پڑھدا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ لیکھا لہنا
 سب توں منگدا، منگنہار بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کایا چولی رنگدا، رنگ اک چڑھائیا۔ ناتا توڑے بھکھ ننگ دا، جگت ترسنا دے مٹائیا۔ بھو کھلایے ہنگ
 برہم دا، پار برہم پر بھ اپنا میل ملائیا۔ جو مالک خالق پون سواسی دم دا، دامنیگر اک ہو جایا۔ اوہ جگت ناتا جوڑے مائی چم دا، تتوتتاں نال ملائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے پیغمبر وکھ توں لاہو نقاب، نقطہ رہن کوئے نہ پائیا۔ جس
 محبوب نوں کیتا آداب، سجدیاں وچ سیس بھکائیا۔ اُس دا حجرہ تلو محراب، موخانہ کھوج کھوجائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال نہ کوئی جواب، اکھراں والی نہ کوئے
 پڑھائیا۔ نہ کوئے حصہ نہ کوئی باب، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئی ڈھولاگیت راگ، کلمہ کلام نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ پیغمبر ویکھو جگت جہان دی شرع، شریعت کھوج کھوجائیا۔ پورب لیکھا تلو اپنے گرہ در، گھر پردہ آپ چکائیا۔ جس دی آدانت
 دھار وچ نہ کوئے جپوت نہ کوئے مرا، ایکا جوت نور رشنایا۔ جس دا حکم دھر فرمانا بڑا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نے تہاڈا مانو ذاتی نال بنایا دھڑا،
 مانس مانگھ کھوج کھوجائیا۔ اوہ ست دوارے درگاہ ساچی کھڑا، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے اٹھائیا۔ جس دا نام کلمہ سب نے پڑھا، اکھر اکھر میل ملائیا۔ اوہ نگاہ

مارے اپنی جگہ، جگہ جگہ دیکھ وکھائیا۔ جس کھیل کھلایا طرح طرح، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے گرو گرو دیوا، دیو آتما دیکھ وکھائیا۔ نگاہ مارو دھام نچل نہکیوا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے الکھ ابھیوا، اگوچر بے پرواہیا۔ جس دی صفت چارے بانی کرے نال جہوا، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے رہی گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سُنو حکم اتھا، بودھ اگادھ درڑائیا۔ پرہھ مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ وشن برہما شو رہیا اٹھا، ترے گن اتیتا دیا کمائیا۔ سوادھان ہو کے سچ دوارے جانا آ، بھجنا واہو داہیا۔ سندیسہ سُننا تھاؤں تھاں، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ رت سہنجنی سہاونی کرے مہرواں، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اپنی کرنی دا لیکھا اپنے کول لینا اٹھا، نو سو چرانوے چوکڑی پچھلا دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ اوتار پیغمبر دیکھے کھیل اپارا، اپر میر آپ درڑائیا۔ دیناں مذہباں تلو زرن نین اکھ اگھاڑا، جگت لوچن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شرع شریعت دیکھو اکھاڑا، نو کھنڈ پر تھی کھوج کھوجائیا۔ متی یاد رکھنی ویہہ سو اٹھ سمت شہنشاہی اٹھ، اکیاں دا لیکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل رہیا وکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا سچھنڈ دوارا سو بھاونت، سو بھنیک اکھوائیا۔ جتھے اکو سب دا کنت، دو جاسنگ نہ کوئے وکھائیا۔ اکو نام اگتا منت، اکو داتا صفت صلاحیا۔ اکو آد اکو انت، اکو مدھ کھیل کھلایا۔ اکو بنائے ساچی بنت، جس دا روپ رنگ دیکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو اگمی ہووے پنڈت، جس دی سکھیا اکھراں وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا حکم اگتا اک، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ سب دا لیکھا سب دے وچ، پردیاں پردیاں وچ چھپائیا۔ ستجگ تریتا دوپر گھر لہنا چت، کلج اپنے نال ملائیا۔ کیوں جگت سرت نہ جائے ٹک، انتشکرن ہوئے نہ کوئے صفائیا۔ دین مذہب دا لیکھا نہ سکے نجٹھ، دھرم دی دھار رووے مارے دھاہیا۔ اوہ تلو دھرنی دھرت دھول رہی پٹ، بن نیناں نیر وہائیا۔ کیوں سب نے دین دنی دتی پٹھ، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ منزل پوڑی راہ مکے نہ سوا گٹھ، دو جہاناں پنڈھ نہ کوئے چکائیا۔ کیوں آتما پر ماتما بھلیا ہت، پاربرہم مل کے وجے نہ کسے ودھائیا۔ کیوں ٹھگوری آئی چت، من بھجے واہو

داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن دیئے اک صلاح، مشورہ سننگر شبد
 نال پکائیا۔ ساڈے چار جگ دے دکھڑے دکھڑے راہ، رہبر بن کے آئے درڑائیا۔ شاستر سمتر وید پُران ساڈے گواہ، انجیل قرآن لیکھارہے سنائیا۔
 کہانی بانی بھیو نہ را، پردہ اوہلا کوئے نہ پائیا۔ بے شک اسماں سب نوں دسیا کو پتاتے اکو ماں، پروردگار اک اکھوائیا۔ پر بھو تیرے حکم نال دکھڑے
 دکھڑے دس کے ناں، کلمہ کائنات سنائیا۔ جھگڑا پایا تھاؤں تھاں، دھرنی دھرت دھول دھول رہی سنائیا۔ انتم سب دی پکڑے کوئے نہ بانہہ، لہنا سکے
 نہ کوئے چکائیا۔ اسیں بھوکھتاں وچ لکھتاں وچ درشتاں وچ ایشاں وچ آئے جنا، دُھر دا حکم اک جنائیا۔ جس ویلے کجگ انتم جائے آ، صدی بیسویں اپنا
 رنگ دکھائیا۔ صدی چوڑھویں سر توں پو لوے لاہ، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیا۔ ست دھرم دی دیوے کوئے نہ چھاں، کجگ اگنی اگت تپائیا۔ اُس
 ویلے کرپا کرے مہرواں، محبوب نور الاہیا۔ جو ہر گھٹ کرے رُشا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ اوہ سب دا ساڈھے تن ہتھ دیکھے گراں، کایا مندر کھوج
 کھوجائیا۔ جن بھگتاں ملن دارکھے چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ جس نوں گوہند نے کہا واہو واہ، واہگرو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبد پیارے سوت، ست سچ سنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے دوت، دو جہاناں
 کھیل کھلائیا۔ میں مالک اگم اوچ، اوچ اتھاہ اک اکھوائیا۔ میتھوں اگلا حال پُچھ، بھیو ابھیدا دیاں کھلائیا۔ بچھلا پینڈا جائے نک، جگت جگیا سوآں دینا
 سنائیا۔ جس طرح اوتار پیغمبر گرو میری اکو گاؤندے تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ایسے طرح دین دُنی دا بدلنا رُخ، رُخصت مذہباں وچوں
 جنائیا۔ سب نے اکو نوں جانا جھک، واحد اکو نور الاہیا۔ ست سہنجی کرنی رُت، مولا ہو کے دیکھ دکھائیا۔ اوہ ویلا گیا ڈھک، اوتار پیغمبر گرو دین
 گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا آپ ملایا۔ اوتار کہن پر بھ شبدی دھار ساڈی منگ، شبد شبنوائیا۔
 توں صاحب سورا سربنگ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سانوں چاڑھ دے ساچا رنگ، ست رنگ تیرا نظری آئیا۔ جھگڑا رہے نہ چند پرچنڈ، تیر ترکش دا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ تیرا کھیل تکیئے وچ برہمنڈ، پُری لوء وچے ودھائیا۔ خوشیاں وچ پھرن سورہ چند، منڈل منڈپ بھجن واہو داہیا۔ اسیں ہوکا دینا ساڈا گیا پندھ،

اگے واٹ رہی نہ رانیا۔ کلجک دینا نہیں کوئی سنگ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ ست دھرم دا کوڑی کریا نال ہونا جنگ، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹایا۔ مایا ممتا کرنی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا ڈھر دا اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پیغمبر کہن پروردگار ساڈا سجدہ، بے نظیر سیس نوانیا۔ ایہہ کھیل تیرے اگے گھر دا، جس گرہ نوں دیکھن کوئے نہ پانیا۔ جتھے اکو نور تیرا نرن نردا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جو حکم سندیہ گھلدا، شبدی شبد پڑھایا۔ کلمہ کائنات تیرا درلدا، درویش ہو کے سیو کمایا۔ اسیں جانیا تیرا کھیل اچھل اچھل دا، ول چھل تیری بے پرواہیا۔ ہن ساڈا ویلا جاندا ڈھلدا، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس نوانیا۔ کسے نوں پتہ نہیں گھڑی پل دا، کی پاربرہم اپنا حکم ورتایا۔ جھگڑا میٹنا کایا ماٹی کھل دا، خالق خلق دیا کمایا۔ تیرا حکم اکو اٹل دا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا پردہ دینا چکایا۔ گر ست سنگر کہن صاحب ابنشا، سو پڑکھ نرنج تیری سرنایا۔ ہر پڑکھ نرنج تیرا کھیل تماش، ایکنکار تیری وڈ وڈیایا۔ آد نرنج تیرا نور پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ سری بھگوان پاوے راسا، بن گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ ابناشی کرتا بن کے جاتا، جوتی جاتا اک اکھوانیا۔ پاربرہم برہم دا بن کے پتاما، نرنج نور نور اک پرگٹایا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تماش، سبجک تریتا دواپر کلجک ونڈ ونڈایا۔ روپ دھرے کل بازی گر ناٹا، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ نام کلمے دا کھول کے ہاٹا، ہٹی شرع والی سمجھایا۔ اتم سب دی میٹ وانا، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرے نال اکو اگئی ناتا، جس نوں سکے نہ کوئے تڑایا۔ اتم پر ماتم ڈھر دی گاتھا، جس دی بدلی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پڑکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر میرے دُلھے لال، لالن ہو کے دیاں جنایا۔ پورب دا پچھے پیتیا کال، جگ چوکڑی اپنا پنہدہ نکایا۔ سچکھنڈ دیکھو کھیل حق حلال، دوجی نظر کوئے نہ آیا۔ دین دنی تلو چال، کی ریتی دئے گواہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی بے حال، بہل ہو کے مارے دھاہیا۔ کسے دا حل نہ ہوئے سوال، انکڑے کم کسے نہ آیا۔ پھل لگے نہ کایا ڈال، سنمئل رکھ رہے لہرایا۔ چارے کنتاں کرے بھال، بجھے واہو داہیا۔ کون اتم ملی پر ماتم نال، مل کے وجے ودھایا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے جگایا۔ کیوں نہیں سرت سب دی سکے سنجال، گھر گھر اندر دیکھ

دکھائیا۔ کیوں نام خزانہ لٹیا دھن مال، مایا ممتا ہوئی ہلاکیا۔ پریم نال چھے دین دیاں، درگاہ ساچی آپ سناکیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 بھیا بھیدا آپ گھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پر بھ تیری مہربانی، مہربان تیری سرنایا۔ ساڈی نام کلمے دی نشانی، دین دنی دے گرنھ دین گواہیا۔
 شہادت دیوے اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمناسرستی نال ملایا۔ کی لہنا دینا چوپرانی، پنے پنے سیس نواکیا۔ پر سچ دینے ساڈا جھگڑا جگت دیوانی، پورب
 دا چلیا آکیا۔ اسان ونڈ ونڈائی جسم جسمانی، شرع زنجیر نال بندھایا۔ تیرے کلمے دی تیرے نام دی جگت جگیا سوآں کولوں لئی قربانی، دھڑ سیس دکھ
 کرایا۔ آتم برہم پاربرہم سچ شبد سچ آدانت دا گیانی، جس دا گیان جگت دھیان وچ کدے نہ آکیا۔ تیری مہما دی صفت صلاح دی وڈیانی دی نراکھ
 دھار وچوں اکھراں نال لکھائی بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ انت اخیر صدی چو دھویں بھل گئے کلج جیو نادانی، نگاہ نگاہ نہ کوئے اٹھایا۔ شرع چھری ہوئی
 دین مذہب والی شیطانی، تیرا رنگ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ساڈی اکو منگ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔ ٹوں ہر گھٹ اندر جان جانی، جانہار
 اک اکھوایا۔ کلج کوڑی کرپا شرع دی میٹ ٹغیانی، شوہ دریا رڑھایا۔ مایا ممتا منسا من نہ رہے ابھمانی، ہوئے روگ دینا چکاکیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا گرہ دینا دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈے شہنشاہ نواب، بے پرواہ تیری سرنایا۔ اسیں منگ منگیئے آج، ہاڑ اٹھاراں نال ملایا۔
 تیرے سیس سوہنا سہنجننا سوہوے تاج، تخت نواسی نظری آکیا۔ دین دنی دا دھر دے حکم نال بدل سماج، سمگری اپنا نام ورتایا۔ چار ورن اٹھاراں برن
 سوئی سرتی جائے جاگ، جاگرت جوت کر رشناکیا۔ شبد اگئی وجے ناد، انحد نادی دھن شنوایا۔ ہنس بناوے پھڑ کے کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ گرہ دیکھ
 جوت جگے چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ دُرمیت میل دھوداغ، پاپاں کر صفایا۔ ساری سرشٹی دی درشٹی دی اپنے ہتھ پھڑ واگ، ڈوری اپنے نام
 بندھایا۔ ساڈا تیرے وچ تیرا رپ تیرا نام کلمہ تیری نماز، نمو نمو کہہ کے سیس نواکیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا حکم دینا ورتایا۔
 گر اوتار پیغمبر کہن ساڈی ڈنڈاوت بندنا سجدہ سلام، صاحب سوامی سیس نواکیا۔ ٹوں آد جگادی نوجوان، مرد مردان اک اکھوایا۔ تیرا رپ رنگ رکھ
 سکے نہ کوئی پہچان، جگ نیز نظر کوئے نہ آکیا۔ ٹوں سب نوں جگ جگ دیندا آیا دان، گر اوتار پیغمبر اں جھولی نام بھراکیا۔ پر ساڈی اک بینستی مان،

نمرتا وچ سپیس نوائیا۔ تیتوں پیغمبراں کہا امام، نور نورانہ نور الایہا۔ کل کلکی تیرا نشان، نشانے دو جہان کھوج کھو جائیا۔ ساڈا پچھلا لیکھانہ پچان، بے پچان بے پرواہیا۔ ساڈا پیار محبت کر پروان، پر م پڑکھ تیری وڈیائیا۔ اسیں بولینے بنا زبان، شبدی شبد شنوائیا۔ توں خالق خلق زمیں اسمان، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ ساری دُنیا دا اک دھرم تے اک کر دے ایمان، ایشٹ اکو اک سمجھائیا۔ اکو رسم ہووے جہان، قسم کھا کے رہے سنائیا۔ ست سماج ست دا دے دے دان، ست ستوادی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سب دے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنگر شبد ساڈی دے شہادت، مُصنّف اکو نظری آئیا۔ سانوں قبول اکو عبادت، اکو کلمہ نام دھیائیا۔ کسے دی رہی نہ کوئے لیاقت، اپنی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ اسیں پچھے دیندے رہے ضمانت، شرع شرع نال جڑائیا۔ توں مالک صحیح سلامت، نور نورانہ نظری آئیا۔ سانوں ایوں دسداسب دے اُتے آؤنی قیامت، قائم مقام بن تیرے نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھ جہالت، وکار ہنکار دے گوائیا۔ تیرا سچھنڈ دوارا تے تیری حقیقی عدالت، حق دے مالک دے وڈیائیا۔ جتھے چلے نہ کوئے وکالت، وکلا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مارگ دینا لائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو ساڈی اک ارداس، بیننتی سچ سنائیا۔ پچھلا لیکھا تیرے پاس، اگے ونڈ رہی نہ رائیا۔ وشنوں نیوں نیوں رہیا آکھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ برہما بولے ساچ، سچ تیری سرنائیا۔ سنگر بھجا آوے اتوں کیلاش، کلادھار تیری وڈیائیا۔ سب دے پیار وچ پر م پڑکھ کلجگ کوڑی کریا کر دے ناس، ناستک نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو تیرے نام دا وِشا تے اکو ہووے وِشواس، جگت وِشیاں وِچوں باہر کڈھائیا۔ توں پر ماتم دین دُنی تیرا آتم تیرا نور جوت پرکاش، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا اکو نام اکو کلمہ اکو شبد اکو دُهن ناد، انحد نادى ناد جنائیا۔ اکو سندیسہ دیواں وچ برہما، برمانڈ آپ سمجھائیا۔ صدی چودھویں تیری ست دی ہووے آواز، سچ سچ جنائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا پورب پچھلا سماج، سماج والے تیری جھولی پائیا۔ اگے تیرا اکو حکم ہووے راج، سندیسہ اکو اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا دُھر دا ور، در تیرے سپیس نوائیا۔ پڑکھ اکال کہے میں دُھر دا حکم سناواں گا۔ وِشن برہما شو آلس نندرا وچوں باہر کڈھاواں گا۔ تینی اوتاراں لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ پیغمبراں دا پردہ پردیاں وچوں اٹھاواں گا۔ گرو گرو دیو نانک گو بند سنگ ملاواں گا۔

پُری لوء برہمنڈ کھنڈ دو جہان کھوج کھجاواں گا۔ لیکھا جان کے سوریہ چند، منڈل منڈپ سمجھاواں گا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شبد اگمی ڈنک وجاواں گا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوہند پُری انند، انند سب دا پھول پھولاواں گا۔ تہاڈا چار جُگ دا جگت سماج سچ دوارے دیواں ٹنگ، گرہ اپنا آپ رکھاواں گا۔ اکو نام ندھانا سری بھگوانا ہو کے دیواں ونڈ، حصہ جُز نہ کوئے رکھاواں گا۔ تُوں میرا میس تیرا سوہنگ ڈھولا سب نے گاؤنا چھند، سوہنگ دھار اک پرگٹاواں گا۔ بھاگ لگا کے تت پنچ، پنچم ناد دُھن شنواواں گا۔ پنچ وکارا میٹ کے جنگ، جھگڑا کوڑ میٹ مٹاواں گا۔ ست سچ دی پا کے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسواں گا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں اوچاں نیچاں پا کے اکو گنڈھ، راؤ رنکاں اکو گھر وساواں گا۔ اوہ ویکھو صدی چوڑھویں رہی لنگھ، پیئڈے سب دے انت مُکاواں گا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سہائے اک پلنگ، جس دا باڈی آپ اک اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکاواں گا۔ اوتار پینمبر گرو خوشیاں وچ مارنی تالی، سچ دوارے وچ ودھائیا۔ کھیل ویکھنا سماں حالی، سنگمھ ہو کے اکھ کھلایا۔ جن بھگتاں دی سنگر شبد کرے دلالی، وچولا اور نہ کوئے رکھایا۔ جس دی آتما اوسے نے سرت سمبھالی، سمبل بیٹھا ڈھر دا ماہیا۔ جس دے کول نہ شہنشاہی نہ کنگالی، اکو رنگ رنگایا۔ ست نام سچ دی دست دیوے باہلی، اتوٹ اتھ آپ ورتایا۔ جیہڑی جگت ہتھ نہ آوے بھالی، راج راجان روون مارن دھاہیا۔ جس نے کلج رین میٹنی کالی، کلا اپنی اک ورتایا۔ اُس دے درتے سارے سواں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ آد انت دانور جوت اکالی، جمن مرن وچ کدے نہ آیا۔ جس نے سچج تریتا دواپر کیتی سب دی چالی، کلج انتم دے مٹایا۔ بے شک اُس دی آيو چار لکھ بتی ہزار گرنتھاں وچ باہلی، بہتی جگت نہ کوئے ہنڈھایا۔ صدی چوڑھویں انت سب دے ہتھ ہو جانے خالی، دھناڈھ نظر کوئے نہ آیا۔ پھل رہنا نہیں کسے ڈالی، پھول سکے نہ کوئے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ دا حکم اک ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے اوہ ویکھو بھجا آ گیا ہاڑ مہینہ، پروشٹا اٹھاراں نال لیا۔ پر بھو جھگڑا مٹا دے مذہباں دیناں، دین دُنی دے بدلایا۔ تیرے گرہ ہووے مرنا چینا، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ میں نال لے کے آیا ترے گن مایاتینا، رجو طمو ستونال ملایا۔ میں میننتی کردا ساچے بھگتاں تے رنگ چاڑھ دے بھینا، دو جہاناں اتر کدے

نہ جائیو۔ تیرے پریم دی مثال نہیں کوئی جل مینا، جگت والی وڈیائیو۔ تُوں آتما دا مالک نہ نرنہ مدینا، استری پُرکھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیو۔ سب دا ٹھانڈا
 کردے سینہ، اگنی تت گوائیو۔ تُوں نرنہ مدینا، پریم پُرکھ تیری سرنائیو۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیو۔
 پُرکھ اکال خوشیاں دے وچ ہسیا، ہس کے رہیا سنائیو۔ کہا اٹھاراں ہاڑ آئیوں نسیا، بھھیئا واہو داہیا۔ اوہ ویکھ کلجک رین اندھیری مسیا، ساچا چند نہ کوئے
 چکائیو۔ متا مایا تیر نرالا کسیا، جگیا سو آں گھائل رہی کرائیو۔ ڈسنی ہو کے سب نوں ڈسیا، وکھ من وچ بھرائیو۔ ساچا صاحب کسے نہ نکلیا، بھلیا بے پرواہیا۔
 جو سندیسہ دتا محمد مدینہ مکیا، کعبیاں پرے سنائیو۔ میرا محبوب نور الہی اللہ اکو سچیا، پروردگار سچ سکھدائیو۔ جس کا یا بھانڈا ویکھنا کچیا، گڑھ ہوئے کھوج
 کھوجائیو۔ اوہ اپنی دھار وچ ہونا متیا، جوتی جاتا ڈگمگائیو۔ گوبند نے جیکارا لایا فتیا، فتح اکو اک بلائیو۔ کلجک کوڑی کریا دی کرنی ہتیا، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیو۔
 سبجگ دا ساچا دینا پتیا، پت پریشور ہو کے آپ جنائیو۔ جس دا لیکھ نہ جاوے لکھیا، الکھ اگوچر اک اکھوائیو۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا گھر سہائیو۔ ہاڑ کہے پر بھو آتم پر ماتم تیرا رشتہ، ساک سجن اک اکھوائیو۔ جس دا بھيو جانے نہ کوئے فرشتہ، جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرائیل
 سیس جھکائیو۔ تیرا آد انت دا ایشا، اوتار پیغمبر گرو تینوں سیس نوئیو۔ تُوں سب دی بدلنہارا درشا، ایشٹ دیو تیری سرنائیو۔ ساری دُنیا رُوپ بنا لے اپنے
 سکھ دا، سکھیا ست ست سمجھائیو۔ دُہائی دروہی تیرے اُتے من کسے نہ ٹکدا، سرت وچ سرت نہ کوئے سمائیو۔ میں تیرے دوارے دو ہتھ مار کے پڑدا،
 ہائے ہائے کر سنائیو۔ سماں ویکھ لے ہار جت دا، چیتن چیتن کھوج کھوجائیو۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیو۔ ہاڑ کہے پر بھو
 آتما پر ماتم تیرا نور نار کنت، کنت کنتوئل تیری وڈیائیو۔ ایہو آسا آد انت، سادھ سنت منگ منگائیو۔ کلجک انت بنا دے بنت، گھرن بھنہار تیری
 وڈیائیو۔ لیکھے لالے جیو جنت، جاگرت جوت کر رُشنائیو۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیو۔ سنگر شبد توں وڈا نہیں کوئی پنڈت،
 بدھی توں پرے نہ کوئے سمجھائیو۔ چار ورنال اٹھاراں برنال تن وجود تیری اکو ہووے سنگت، پنگت اکو لینی بنائیو۔ میری تیرے در دوارے منت،
 سیس جگدیش اکو اک جھکائیو۔ شرع شریعت کرے کوئے نہ علت، عالماں علم دینا درڑائیو۔ تیرا رہے کوئے نہ نندک، دُتیا بھاؤ دینا مٹائیو۔ تُوں پھرنا

چارے کوٹاں چارے سمت، لہندا چڑھدا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ میری تد میٹنی چنت، چنتا چکھا کوڑ دینی گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا سچ دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے ہاڑ اٹھاراں، حکم اک سنائیا۔ سَتجگ سَت سچ سَت دیاں دھاراں، تیرے نال رکھائیا۔ اِکو پریم ہووے پُرکھ نار، استری پُرکھ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اِکو گرہ ہون بہاراں، رُڑی اِکو اِک سہائیا۔ اِکو مان ملے چار یاراں، پنچ پیارا اِکو رنگ رنگائیا۔ سب دا سانجھا سچ ہووے دوارا، دوارکا واسی سچ گیا سنائیا۔ اِکو کھیل کرے سچّی سرکارا، رام رنیا ویکھ وکھائیا۔ نور الاهی پروردگارا، سانجھیا وڈ وڈیائیا۔ سنگر شبد شبد اُجیارا، دوسر روپ نہ کوئے دھرائیا۔ سانجھی وال جگت جہان بنے سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نوائیا۔ جگت ناتا جوڑے اپر اپارا، میللا میلے سچ سُبھائیا۔ مان دیوے کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو رنگ رنگائے گاڑھا، اگے اتر کدے نہ جائیا۔ گرگھ لاڑی گرگھ لاڑا، گرگھ گرگھ نال مل کے وجے ودھائیا۔ کلج مارے کوئے نہ دھاڑا، مایا ممتا وجے نہ کوئے ودھائیا۔ ایس دوس نوں سارے مناؤن گے گھر نال پیارا، پریم پریتی وچ رکھائیا۔ ہاڑ کہے میں دوئے جوڑ کراں نمسکارا، نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ پر بھوٹوں آدانت سب دا سانجھیا یارا، میت مُرار اِک اکھوائیا۔ بھگت بھگوان دی دھار وچ انند کارج کریگا جگت جہان سارا، شرع شرع نالوں بدلایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا حق دا بولن جیکارا، تُوں ہی داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ ہاڑ کہے جن بھگتو میری نمو نمو نمسکارا، نمرتا وچ جنائیا۔ سب دا اِکو پُرکھ اکال نال ہووے پیار، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ جس نوں جُھکدے پیغمبر گر اوتار، در بیٹھے سپس نوائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سب دی پاوے سار، مہاسار تھی اِک اکھوائیا۔ او سے دے حکم اندر پچھلے میتے جگ چار، سَتجگ تریتا دواپر کلج کلج اپنا پندھ مُکائیا۔ ریتی ریتی بدل جاوے سنسار، مائس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ خوشیاں نال انند کارج دا ہویا وہار، ناتا بھگتاں بھگتاں نال جُڑائیا۔ سنگر شبد شبد سنگر در آیاں نوں پیار دی درد نال دیوے پیار، سر سب دے ہتھ ٹکائیا۔ سر توں اُتے تے اُتے دی منزل جگت دُشوار، بنا سنگر توں چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتو تھانوں کرپا نال پریم پُرکھ داتا تار، تار نہار اپنے گھر وساوے چائیں چائیا۔ تْساں خوشیاں وچ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لاؤندے رہنا جیکار، آتم انتر مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن کردا
آیا کار، کرنی دا کرتا قدرت دا قادر پروردگار بے عیب نور الہیہ۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں ضلع امرتسر *

بھگتی کہے وے شبہی ناردو، ناردو بھیو دے گھلایا۔ میری تیرے آگے عارضو، عرض وچ سپس نواپیا۔ نارد کہے نی اوہ بے پرواہ جس ویلے چاہے
تاردو، تارنہار اک اھوایا۔ کوڑی کرپا جگت وچوں ماردو، مرد مردانہ حکم ورتایا۔ زمیں اسماناں دو جہاناں پاڑدو، ٹکڑے ٹکڑے کر دکھایا۔ اوہ مالک
ہردک ہاردو، ہردیاں پھول پھولایا۔ جن بھگتاں پیچ سوار دو، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ دکھایا۔ بھگتی کہے
وے نارد شبہ پکھنڈی، سچ دے سمجھایا۔ کپڑا مارگ کپڑی ڈنڈی، رستہ کون سو بھاپایا۔ نارد کہے کھلیے توں اوس پر بھوتوں بنا رنڈی، جگت ملی نہ کوئے
وڈیایا۔ سچ لہے نہ کوئے انندی، انند وچ نہ کوئے رکھایا۔ اک خبر سناواں چنگی، چنگی طرح درڑایا۔ نی اوہ بابل بڑا ڈھنگی، جہنوں کھندے بے پرواہیا۔
اُس جگ جگ دھار ونڈی، جھٹے لوک مات بنایا۔ اپنے حکم دی لا پابندی، بندھنا وچ سرب بندھایا۔ جگت ترسنا کر کے تنگی، جگت جہان دتی دکھایا۔
جس دی جگ چو کڑی لنگھی، بھجی واہو داہیا۔ اُس دی بنا اکھراں توں شبہ دھار دی سندھی، جس دا لیکھنا نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کھیل آپ گھلایا۔ بھگتی کہے وے نارد میں بڑی جو بن ونٹی، سوہنیاں دیاں سناپیا۔ میرا جو بن اک بسنتی، نورنگ
اک نظری آپیا۔ میں کدے کسے دی نہ منڈی، منسا جگت نہ کوئے دکھایا۔ میں ونجارن نہیں تن دی، تتاں سنگ نہ کوئے بنایا۔ میں سروتی نہیں کن
دی، سروناں نہ کوئے چترایا۔ میں ونجارن اوسے آگے چن دی، جس نوں چند ستارے سپس جھکایا۔ میں پیاسی سچ برہم دی، پاربرہم ویکھ دکھایا۔
میں سچ دواویوں جہی، جس والی اور کوئے نہ مایا۔ میں سب دے بیڑے بٹھ دی، جگت ساگراں پار کرائیا۔ میری وڈیائی دھن دھن دی، دھن کہے

لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک دیا کمائی۔ بھگتی کہے وے نارد تیری کدھرے پھردی بودی، بدھی توں پرے دے جنا۔ توں جگت سادھو کہ جوگی، کہ جُگیشر ناؤں پرگٹائی۔ کس بدھ دھار اپنی سودھی، سُدھ سچ دے سمجھائی۔ توں کس دست دالو بھی، لالچ وچ لچائی۔ جے میں ہتھ لاواں تیرے گوڈیں، سچ نال دبا۔ پھیر اُنگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، سوچاں تھاوں تھانیا۔ تیری ٹنڈ روڈی بھوڈی، صاف سُتھری سو بھاپائی۔ تیری ٹھوڈی دے کھودی، مچھ داہڑی نہ کوئے ودھائی۔ تیری کایا دے کو جھی، تتاں رنگ نہ کوئے رنگائی۔ تینوں کتھوں تائیں سو جھی، بھو ابھیدا دینا گھلایا۔ تیری کتنی لمبی اودھی، آو گنت گنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ نارد کہے سُن بھگتی جگت ونجاری، ونجاں والیے دیاں جنا۔ تینوں خریدن والا دے نہ کوئے وپاری، قیمت مات نہ کوئے رکھایا۔ تیرا رُپ جانے نہ کوئے گواری، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ توں چاروں کُنٹ جاویں وارو واری، بھجس واہو داہیا۔ کملیے تیرے نال لاوے کوئی نہ یاری، یارانہ سچ نہ کوئے رکھایا۔ بھویں میری مچھ نہیں کوئی داہڑی، سپس سوہنا صاف سُتھرا نظری آئی۔ میں کدی کسے دی منگن گیا نہیں واڑی، خالی جھولی نہ آگے ڈاہیا۔ میں کسے دی کیتی نہیں کدی داہڑی، نو نو سپس نہ کوئے جھکائی۔ میں کدی پھریا نہیں جنگل جوہ پہاڑی، ٹلے پر بتاں ڈیرہ لایا۔ توں کیوں پھریں چار کُنٹ نی کر کر ہار شنگاری، اپنا رُپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ بھگتی کہے وے نارد پندو، پندتا دے سمجھائی۔ کی کھیل ویکھیا جیرج اندو، اُتبج سیتج پھول پھولائی۔ کی پرکاش تکیا تارا چندو، سوریہ رنگ رنگائی۔ کی کھیل کرے دینا بندھو، دین دیال بے پرواہیا۔ وے کہو جہا اگلا سماں لنگھو، جگت وچ اپنا پندھ مُکائی۔ نارد کہا کملیے میں کوئی براہمن نہیں گنگو، جگت مایا وچ لچائی۔ میں کوئی چندرا نہیں چندو، چند ستار دین گواہیا۔ میں اکو گل دتاں، نی ویراگنے میرا صاحب اکو وست وندو، دیونہار اپنی دیا کمائی۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم گنڈھو، گنڈھ اپنے نال رکھایا۔ سب داسینہ کرے ٹھنڈو، ٹھنڈک آپ ورتایا۔ بھویں میںوں لچا کہو بھویں کہو لندو، میں سچ سچ دینا سنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تاتا اک اھوایا۔ بھگتی کہے براہمن آگے کر لے غور، نگاہ نگاہ وچوں اٹھایا۔ کس بدھ جن بھگتاں کارج

جائے سور، بنا میرے توں ملے نہ کسے وڈیاںیا۔ میں پریم دی پریتم نال بٹھاں ڈور، پریمیاں پریم نال بٹھاںیا۔ میں اندروں کڈھاں پنج چور، شرع شیطان باہر کڈھاںیا۔ میں دساں اندھیرے گھور، کایا مندر ڈیرہ لائیا۔ میرے وچ بڑا زور، جو رُو زر دیاں تجاںیا۔ رُوپ بنا کے ہور دا ہور، اورا ویس وٹاںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ نارد کہے نی بھگتیئے دس تیری کی طاقت، بل کی رکھایا۔ توں کس دی کریں شناخت، پھر باہوں لئیں جگایا۔ کی تیری ہووے لیاقت، عقل کی وڈیاںیا۔ کی تیرے کول وراثت، مینٹوں دے سمجھایا۔ کلجک جیو کوئی نہ آوے تیری وچ حراست، خیرانی سب دے اُتے چھایا۔ تیری سارے کرن خلافت، سگلا سنگ نہ کوئے بناںیا۔ تیرے وچ کی کرنی مہانت، بھو دینا کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پروا ہیا۔ بھگتی کہے ناردانہ کر بول کوڑا، گرتن وچ سناںیا۔ توں کی جانے میرا منزل پوڑا، ڈنڈا ڈنڈاوت والا نظر کوئے نہ آںیا۔ میرا مارگ بڑا سوڑا، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرایا۔ جھٹ نارد بولیا میرا حکم سُن لے تھوڑا، تھوڑیئے نکیئے چھوٹے تینٹوں دیاں جناںیا۔ اوہ وکھ بھگتی والیاں بھگوان نوں کہا اوہ آوے بن کے براہمن گوڑا، میں اوسے برہم دا براہمن رُوپ نظری آںیا۔ جس دا اکو کھیل ہونا بھگت بھگوان دا جوڑا، میلا دُھر دا لینا ملاںیا۔ سسے اُتے لا کے ہوڑا، ہاہے پٹی رنگ رنگاںیا۔ نی جگت دیئے ونجانے تینٹوں جواب دینا کورا، اکو وار سناںیا۔ میرا شبد ڈلارا بانکا چھوہرا، جو بن ونا نظری آںیا۔ جس دے اگے چلے کوئے نہ زورا، چار جگ دے شاستر گر اوتار پیغمبر جن بھگت بیٹھے سیس نوآںیا۔ اُس دی اوسے نوں پی لوڑا، لڑیندا سجن کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتاںیا۔ بھگتی کہے جاوے نارد پلائی، کیوں پل پل اپنا آپ رہیا بدلایا۔ وے توں اوترا نخطا میں تینٹوں کڈھاں گالی، زور زور سناںیا۔ تیری شکل نہ گوری نہ کالی، رُوپ رنگ نہ کوئے بناںیا۔ توں سچ دس کس گگن منڈل و سیس کہ آکاش پاتالی، کی دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ نارد ہس کے کہا، تالی مار کے کہا، نی سنگر شبد دا میں دلالی، دلال ہو کے رہیا جناںیا۔ جس نے سب دی سرت سمجھالی، اوہ صاحب بے پروا ہیا۔ نی بھگتیئے تیری کس نے گھال گھالی، توں گھائل کیتی لوکاںیا۔ دس تیرا کیہڑا وارث تے کیہڑا والی، کون مالک نظری آںیا۔ مینٹوں ایوں دسدا تیرے بنا ساری دُنیا خالی، جگ وچ نظر کوئے نہ آںیا۔ میں

سنگر شبد شبد سنگر جس دی توں سدا بنی رہیں سوالی، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ ہن کھیل کراں نرالی، نرگن اپنی کار بھگتایا۔ اٹھ دیکھ نیتز حالی، بن نیناں اکھ اٹھایا۔ کی کھیل کرے شہنشاہ والی دو جہانی، نرگن سرگن اپنا حکم ورتایا۔ اوہ داتا بن کے دانی، دیاوان دیا کمایا۔ لیکھے لائے جیو پرانی، پنے پنے دیکھ دکھایا۔ منزل دسے اک اسانی، زمیں اسماناں پار جنایا۔ اپنی منزل آپ بنا روحانی۔ روح بت کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں تیری کٹن نہ دیوے غلامی، غلام بناؤن والیے تیرا لیکھا دینا مکایا۔ دھر سندیسہ دے پیغامی، پیغمبراں توں پرے اپنا رنگ چڑھایا۔ جیہڑا جگت جہان دسے فانی، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ویس آپ وٹایا۔ بھگتی کہے میں بڑی گسپھر، نارد دیاں جنایا۔ میری صفت کیتی کیر، کوک کوک سٹنایا۔ روداس چمارے بدلی تقدیر، تدبیر اک درٹایا۔ مینٹوں مندے پیغمبر پیر، صوفی سنت دھیان رکھایا۔ میں سب دی بدلاں ضمیر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میل ملاواں نال بے نظیر، نظریہ دیاں بدلایا۔ سدھ کراں پنچ تت سریر، دُرمت میل دھوایا۔ میری منزل اک اخیر، میل ملاواں دھر دے ماہیا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ کوئے تقدیر، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اک آتما اک پرما تما میل ملاوا ہوئے مینٹوں ملے واد اشیر، خوشیاں وچ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹنایا۔ نارد کہے بھگتینے نی تیرا سفر بڑا لما، اگلا پندھ نہ کوئے مکایا۔ جگت جہان تیتوں دیکھ کے کما، تھر تھراہٹ وچ ڈھایا۔ کڈا مشکل چڑھنا ڈنڈا، پوڑی پوڑی دیکھ دکھایا۔ دوس رین گاؤندا رہاں چھندا، اٹھے پھر دھیان رکھایا۔ بندگی وچ پھس جائے بندہ، بندھن تیرے نال پانیا۔ دُنیا وچ حال ہووے مندا، جگت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ من ملے نہ سکھ اندا، ترسنا کوڑ جگت ہلکایا۔ تک کھیل سورا سربنگا، ہر کرتا آپ اکھوایا۔ نیتز ہن کر کے اندھا، جگت لوچن کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ بھگتی کہے نارد امیرے بنا کوئی نہیں تریا، پار کنارہ نظر کسے نہ آیا۔ مینٹوں سب نے آد جگاد وریا، جگ جگ میلا میلیا سچ سبھایا۔ بنا میرے توں جگت جہان مریا، تن وجود مائی خاک کم کسے نہ آیا۔ میں سچ سندیسہ دیواں اڈیا، اڑ کے نال جنایا۔ بنا بھگتی توں پر بھ دی منزل کوئے نہ چڑھیا، درگاہ ساچی پجمن کوئے نہ پانیا۔ سچ دوار کوئی نہ کھڑھیا، سنگمکھ ہو نہ درشن پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے نی بھگتی تیرا مارگ بڑا سخت، سختی نال جنائیا۔ میٹوں یاد آؤندا ویلا وقت، جس ویلے بھگتاں ملی سزائیا۔ تیری تک کے اصولاں والی شرط، شرع رہی شرمائیا۔ توں جگ جگ کھیل کیتا اُتے دھرت، دھولی بھویو کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا سہائیا۔ سنگر شبد کہے بھگتی میں اوہ نارد مُنی، جس نوں مُنی مُنیشتر سیس نوایا۔ میں اوہ داتا وڈگن گنی، گہر گبھیر اک اکھوائیا۔ جو سب دی پکار رہیا سنی، لکھ پچوراسی ویکھ دکھائیا۔ شبد انادی ناد دُھنی، انخد ناد کرے شنوائیا۔ جس دی چوٹی کدے نہ جائے مُنی، میری بودی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے میں سنگر شبد سہنجنا، سوبھاؤنت سوبھنیک۔ میرا مالک آد زرخنا، جس دے وچ حق توفیق۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھنجنا، جو آد جگاد بدلے ریت۔ چرن دھوڑ دیوے مجنا، امرت سچ کرے بختیش۔ نج نیتز پاوے انجنا، ترے گن داتا اک انیت۔ سچ پریم دی چاڑھے رنگنا، ہر مالک اگم انڈیٹھ۔ جس دے حکم اندر سب نے ونجھنا، جگت دا جگت رہے کوئے نہ میت۔ او سے دی ڈنڈاوت او سے دی بندنا، او سے نوں رکھیا چیت۔ جو زرخن داتا سجننا، جس صاحب اُتے اُمید۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک جس دی کرن تعریف۔ بھگتی کہے بے توں نارد شبد گردیوا، سنگر تیری وڈیائیا۔ میں تیرے حکم وچ جگ جگ کرنی سیوا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ توں مالک خالق و سیں نہچل دھام نہکیوا، زرخن زرویر نظری آئیا۔ توں بے پرواہ الکھ ابھیوا، بے انت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھائیا۔ سنگر شبد کہے میں نارد اوہ نرائن، جس نوں سارے سیس نوایا۔ میرے ڈھولے سارے کہن، صفتاں وچ سنائیا۔ میں کلجگ انتم لیکھا آیا دین، لہنا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن سین، ساک اک اکھوائیا۔ درشن دیواں نین، نین منداری وجے ودھائیا۔ جھگڑا بیٹاں طرفین، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ نظری آواں این دا این، نور نورانہ سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ نارد کہے نی بھگتی بھگت بھگوان اک مک، رُپ اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں اندر گیا تک، آسن سنگھاسن آپ سہائیا۔ سچ مُجت وچ گیا وک، اپنی قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ نی توں ہتھ مار اپنی چھاتی اُتے ہک، دو ہتھ دے

لگائیا۔ وے پر بھو کیوں میرے نالوں پریتی لئی کھچ، کی پریتم تیری بے پرواہیا۔ جھٹ نارد نوں آگئی نچھ، چھک مار کے رہیا سنائیا۔ نی سوہنیئے کملیئے اوہ بھگتاں دے وڑ گیا وچ، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ تیتوں غٹھے وچ چڑھے نہ چپ، چپ چپاتی چرنی سیس نوایا۔ بھگتی کہے میں وی کلج دی سوانی بلاں نوں لاوانگی سٹک لب، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میں پردہ چک کے ویکھانگی وچوں مایا والی چٹ، ہوئی ہوئی اکھ اٹھائیا۔ نالے دساں گی میرے کول پرائیاں بھگتاں دی چٹ، جو چٹے دا لیکھا چٹا دے جنائیا۔ کلج میرا لہنا لوو نچھ، سچ سچ دیاں درڑائیا۔ نارد کہے جگت دی بھگتی تیتوں بھگتاں کرنا ٹھٹھ، میں سچ دیاں سنائیا۔ اوہ اکو وار آگئے پر بھو دے چرناں ہیٹھ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ کملیئے توں وی بھگتاں دے نال ایہتھے لیٹ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اپنی کیتی کرنی کر دے بھیٹ، اکو وار سیس نوایا۔ آگے بھگت بھگوان دی چلنی کھید، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ بھگتی کہے جے پر بھ دا سہنجنادر، ست دے سنائیا۔ جنہاں نوں اکو وار مل گیا ور، در پایا بے پرواہیا۔ ساچی منزل گئے چڑھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ دوارے گئے وڑ، آگے جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ میں سچ سرنائی جاواں پڑ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سب دا سانجھا ہو جائے اکو گڑھ، جتھے بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ نہ کوئی بھے رہے نہ ڈر، چنتا سوگ نہ کوئے دکھائیا۔ جتھے اوتار پینغمبر گرو توں ہی توں ہی رہے کر، دو جا راگ نہ کوئے الاٹیا۔ سو لیکھا پورا کرے اٹھاراں ہاڑ، ہاڑ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پنڈھ مکائیا۔ بھگتی کہے جگت سمجھدا نارد کوئی شیطان، جگ جگ کھیل کھلایا۔ نارد کہے میں بڑا بلوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ میں براہمن سرب بنایا جمان، منگاں تھاوں تھانیا۔ سخیاں نوں اٹھایا کاہن، پیتا نوں رام جنائیا۔ آپ پھر کے وچ پبابان، جنگل جوہ سہانیا۔ پھیر بن کے نوجوان، جو بن ونا بھجا واہو داہیا۔ میری شکل سکے نہ کوئے پہچان، عقل عاقلان وچ نہ کوئے درڑائیا۔ میرا کھیل بڑا کن حیران، حیرانی وچ سرب رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ سنگر نارد کہے میں بن جاواں و نجارا، اپنا روپ بدلایا۔ سمند ساگراں کرنا پار کنارہ، بھجنا واہو داہیا۔ محمد نوں بلونا دینا نال چار یارا، یارانہ سب دا ویکھ دکھائیا۔ موسیٰ دینا اشارہ، اشاریاں نال اٹھائیا۔ عیسیٰ دا لیکھا ویکھنا دن دہاڑا، دوس اپنے رنگ رنگائیا۔ نالے درویش بننا فقیر بننا بے نظیر بننا

نالے بنا ڈھر دا لاڑا، جو بن اپنا اک دکھایا۔ کتے دھار دھرم کتے پریشانی دا لاؤنا اکھاڑا، دوویں رنگ رنگایا۔ کھیل کرنا جنگلاں وچ اُجاڑاں، پہاڑاں دکھ
 دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار چوہیاں اوتاراں،
 جن بھگتاں درشن دیندا رہے کایا در دوارا، سچ سوامی ہو کے دیا کمایا۔

* ۲۲ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ودیشی ٹورتے جان سمیں سویرے * *

صدی چوڈھویں کہے میرے انتر چڑھ گئی لالی، لال گلالا ملیا ڈھر دا ماہیا۔ میں پورب دی پترکا آپ سمبھالی، سمبل دیکھاں ڈھر دا ماہیا۔ جس دا
 نور جوت اکالی، اکل کل دھاری وڈ وڈیایا۔ جس دی سیوا سمت سمتی گھالی، گھائل ہو کے بھجی واہو داہیا۔ اوہ مالک تکیا جو عرش فرش دا والی، والی دو
 جہان اکھوایا۔ میرے انتر خوشی باہلی، خوشیاں رنگ رنگایا۔ میں درتے ہوئی سوالی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ توں دین مذہب دا مالی، اوتار پیغمبر گر
 سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ صدی چوڈھویں کہے میری نمسکار، در ٹھانڈے سیس
 نوایا۔ میں نال لیائی محمد یار، چار یاری سنگ رکھایا۔ میرا لیکھا ویکھ چوڈاں طبق دی دھار، چوڈس چند دے گواہیا۔ تیرے بردے تیرے برخوردار،
 تیری سیو کمایا۔ کردی رہی انتظار، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ کد آوے سانجھا یار، یارانہ توڑ نبھایا۔ دوس رین میری مکے نہ کدے گفتار، گفت شنید خوشی
 بنایا۔ توں مالک سب دا کردار، قادر اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ صدی
 چوڈھویں کہے میں ہار شنگار کیتا، سوہنا روپ بنایا۔ درشن کر صاحب انڈیٹھا، انڈیٹھی دھار ویکھ دکھایا۔ میٹوں رس ملیا پیٹھا، کوڑی کر یا باہر سٹایا۔ وکار
 رہیا نہ کوڑا ریٹھا، ہنکار دتا گواہیا۔ جس دا جگت جہان تین والا انگیٹھا، اگنی ترے گن تت دکھایا۔ سو میٹوں چاڑھے رنگ مچھٹھا، اتر کدے نہ جانیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا صاحب ملیا میت، متر اک اکھوایا۔ میں

چھڈ کے حجرے مسیت، کعبیاں آئی تجائیا۔ نیتریکھ ترے گن انیت، ترے بھون دھنی سیس نوایا۔ میرے سدا و سیا چیت، ٹھکوری رہے نہ رانیا۔ میرا جھکدار ہے سیس، سر سر دوویں بھیٹ کرائیا۔ میرا کلغی دھر جگدیش، جگدیش نور الاہیا۔ جس دی آیت حدیث، حضراتاں کیتی پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ صدی چودھویں کہے میرا سہنجنا لباس، مستک نور نور رشانیا۔ میں آگئی اُس صاحب دے پاس، جس توں پاسا سکے نہ کوئے بدلانیا۔ اک سندیسہ دیواں خاص، سچ نال سنانیا۔ جن بھگتو پورا رکھنا وشواس، وشا جگت نہ کوئے بھلایا۔ جس دے درشن نوں بھجا پھرے شکر اُتے کیلاش، برہما واہو داہیا۔ وشنوں تک منڈل دی راس، نو نو لاگے پانیا۔ گوہند دی پوری کرے ارداس، ارداسا اپنے وچ رکھانیا۔ میں سب نوں دین آئی شاباش، نو نو سیس نوایا۔ تہاڈے اندر اُس پر بھو دا واس، جو آتم پر ماتم نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگانیا۔ صدی چودھویں کہے محمد آتگیئے سب دا جُما، جسم ضمیر کھوج کھوجانیا۔ گٹھری بھیسے کوڑ گڑیار دا غصہ، گنڈھ اپنے نال رکھانیا۔ پر بھو دا بھگت رہے کوئے نہ رُسا، رُسیاں لئے منانیا۔ توں قول کیتا سی جس ویلے لو کٹائی مچھا، مشکل ویلے ہونا آپ سہانیا۔ اوہ دیکھ کھیل ہندا دیپ کُشا، کچھ کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں اُس صاحب توں بچھاں، جو پشت پناہ ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھانیا۔ صدی چودھویں کہے جن بھگتو خوشیاں نال وسو، گیت خوشیاں والے گانیا۔ اندر پر بھو نوں یاد کرو بلاں نال ہسو، مستک تیوڑی نہ کوئے رکھانیا۔ امرت دھار پیو رسو، بنا رسنا رس چکھانیا۔ درشن پاؤ نچ نیتز نین اکھو، لوچن انتر زرنتر اک کھلایا۔ اوٹ اک پر بھو دی رکھو، دوسر سیس نہ کسے جھکانیا۔ بھاگ لگاؤ کایا مٹو، مٹکی پھوٹن والا کرشن دے گواہیا۔ جوت دیکھو لٹ لٹو، نور نور انہں نظری آنیا۔ دھرم دی دھار سور بیر جٹو، جٹا جوٹ دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ساچا لاہا ایکو کھٹو، کھٹکا جگت رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ صدی چودھویں کہے محمد دیکھ بھگت دوار، چوہ یاراں سنگ دھیان لگانیا۔ جتھے نور الاہی پروردگار، مالک خالق اک اکھوانیا۔ پاتشاہاں دا پاتشاہ غریباں دا غریب آپ زرنکار، زرن گن سرگن اپنی کار کمانیا۔ ساڈے نال کرن چلیا پیار، اُمت اُمتی

ویکھ وکھانیا۔ جس دا صفتاں والا اظہار، مہما وچ وڈیانیا۔ اوہ حکم سندیہ دیوے اکو وار، اک اگلا گم اتھاہیا۔ جن بھگتو رہنا ہوشیار، جگت دلدر دینا مٹانیا۔
 تہاڈی کوڑی کریا لے جائے باہر، حکم اپنا اک ورتانیا۔ صدی چودھویں کہے میٹوں آیا چتکار، نور نور نور رُشانیا۔ پھیر ویکھیا نال پیار، بن نیناں نین
 اٹھانیا۔ میں جھٹ عرض وتی گُجار، بینتی اک سنانیا۔ سُن صاحب میری سرکار، شہنشاہ تیری سرانیا۔ کس بدھ لہنا دینا پورا کرے وچ سنسار، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری لیکھا رہے نہ رانیا۔ آدم حوا کر رہے وچار، بن سمجھ توں سمجھ بدلانیا۔ کس ویلے ہووے دیدار، دید عید کرے نور رُشانیا۔ ادھروں
 محمد روپ دھرے ساکار، نرکار بھیو چُکانیا۔ جس دی آد جگاد اپنی رفتار، رفتہ رفتہ اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ مالک خود مختیار، مختیار نامے سب دے ویکھ
 وکھانیا۔ جس نوں سب نے کہا امام اما کل کلکی نہکنتک نرکار، نرویر اک اکھوانیا۔ اوہ جن بھگتاں نال جان والیاں نوں اپنے دوویں ہتھ جوڑ کے کرے
 نمسکار، وڈیاں چھوٹیاں سپس نوانیا۔ ویکھو بنیو نہ کوئے غدار، غداری کم کسے نہ آنیا۔ گر سکھ گر سکھ نال کرنا پیار، گرگھ گرگھ وچ سانیا۔ عیسیٰ کہے میں
 ویکھنا ضرور نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھانیا۔ موسیٰ کہے میں حاضر ہوواں سچ سچے دربار، در ٹھانڈے سپس نوانیا۔ جن بھگتو تئیں وڈے تہاڈا صاحب
 تہاڈے چرناں دی چھار، دھوڑی تہاڈے ٹلے خاک رمانیا۔ پورب دا لہنا جگاں دا قرضہ جہاں دا ادھار، کرماں دا لیکھا پور کرانیا۔ انج توں پورن نہیں
 پورن سمجھنا چوہیاں اوتار، چوہیسا جگدیشا اپنا کھیل کھلایا۔ سارے خوشی وچ ہس کے دیو وکھال، ہنس کھ کھ ہنس گرگھ نظری آنیا۔ گرگھو تئیں پاتشاہ
 تہاڈا سنگر سدا کنگال، جگ جگ پریمی منگے تھاون تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔
 جن بھگت کہن پر بھو سانوں بخش دے اپنی دھوڑ، چرنودک نام ندھان ورتانیا۔ انتر رہے نہ کسے دا مورکھ موڑھ، بدھ بیک دینی کرانیا۔ ساڈے
 اندروں کڈھنا غصہ غرور، ہوئے گڑھ تڑانیا۔ نام جُماری بخش سرور، سر سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ ساڈی بینتی کریں منظور، در ٹھانڈے سپس نوانیا۔ توں
 مالک حاضر حضور، ہر کرتا اک اکھوانیا۔ سانوں درس دیندا رہیں ضرور، حاضر حضور ظاہر ظہور نظری آنیا۔ پچھلے بخش دے سرب قصور، آگے اپنا رنگ
 رنگانیا۔ اوہ موسیٰ انتظار کردا اُتے کوہ طور، عیسیٰ بھجے واہو داہیا۔ محمد تیرا نام کر کے گیا مشہور، کلکیاں وچ صلاحیا۔ صدی چودھویں کہے میرے مالک

حاضر حضور، قدم بوسی وچ اپنا سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ محمد کہے میرے طبقات سمجھالی سرتی، ست ست لین انگڑایا۔ ایہہ کھیل اگمی دھر کی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ آشار کھی سی اُس الہی نور کی، جو نور نورانہ نظری آئی۔ میں دھار بنائی سی اپنی مزدور کی، مزدوری کر کے جھٹ لنگھایا۔ صدی چودھویں کہے میں تیرے نالوں کراں پھرتی، پھرتیلی ہو کے دیاں دکھایا۔ اک گل گرگھ جان والے میرے مالک نوں دین اک اک برکی، برقع شیر والا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد کہے میں اکو دساں دس، جس دی دس سارے آئے پائی۔ جو ہر گھٹ رہیا وس، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ زرگن دھار ہو کے دو جہاناں رہیا نس، بجے واہو داہیا۔ جس پچھلا لیکھا کرنا بس، اگلا مارگ دے لگایا۔ تیر انیلا مارے کس، قسم کھا کے دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پڑکھ اکال کہے ہر جن میرے ست ڈار، بچے دھر دے نظری آئی۔ جنہاں نال قول اقرار، پورب دا پورب چلیا آئی۔ سو لہنا دینا پورا کر ادھار، لیکھا سب دا جھولی پائی۔ ہر سنگت جان والیاں نوں گل وچ پائے دو دو ہار، ہار باراں باراں ماس دا پنڈھ مکائی۔ پھیر ہتھ ملاؤنا بھگت بھگت دی دھار، ناتا دھرم والا جڑایا۔ تساں جانا سمندراں توں پار، دھرنی دھرت دھول پنڈھ مکائی۔ پاتشاہاں دے نال تہاڈا وی ہویا کرے دیدار، سوہنا دھر داسنگ بنایا۔ تہاڈی سارے کردے رہیے انتظار، راہ تکیے چائیں چانیا۔ جس ویلے کنڈھے اترنا ارار، آر پار دا پنڈھ مکائی۔ تہاڈا سوہنا ہووے سنگار، سنہری بندیاں مستک وچ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت نوں دیوے اوہ پیار، جس پیار دی کھوج وچ اوتار پیغمبر گئے سیو کمایا۔

* ۲۳ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ گڑ گاؤں شہر سیوا سنگھ دے گرہ * *

صدی چوڑھویں کہے میں صدقے، ہوں واری گھول گھمائی۔ جس دی یاد کردے ساں کد دے، مُتاں دے نگاہ نین اٹھائی۔ دُھر کلمے وچ آئیوں سدکے، سندیسہ کائنات درڑائی۔ چوڑاں طبقات آئیوں لہہ کے، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ ویکھ کھیل اُس الہی رب دے، جو نور نورانہ بے پرواہیا۔ جس دے لہنے دینے جگت سبب دے، جگ جگ اپنا کھیل ورتائی۔ جس دے دوارے اُتے بہہ کے سارے سجدے، سجن میت اکو رنگ دکھائی۔ اوہ لیکھے پورے کرے اتم اپنے حج دے، حُجرہ اکو اک سہائی۔ جس دے ناد تور وچدے، تریا توں پرے کرے شنوائیا۔ اُس لیکھے ویکھنے جگ دے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مان رکھنے بھگتاں والی پگ دے، جو سیس جگدیش سہائی۔ سانوں وچھوڑے ہونے انت الگ دے، اگے میل نہ کوئے ملائی۔ جھگڑے رہنے نہیں دین مذہب دی حد دے، حدوڈ ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اوتار پیغمبر گرو ناتے ویکھنے چھڈ دے، سگلا سنگ نہ کوئے بنائی۔ کھیل تگنے کایا ماٹی ہڈ دے، چم درشی پھول پھولائی۔ ہن شرع دازنجیر کٹ دے، شریعت رہن کوئے نہ پائی۔ سب نے ونجارے بنا اکو ہٹ دے، اوتار پیغمبر گر جھولیاں ڈاہیا۔ وس پینا سنگر شبد دھار جٹ دے، جو جٹا جوٹاں لیکھا دے مکائی۔ جس رہبر دارا رہے تگدے، نظر بے نظیر ول لکائی۔ اوہ اتم فیصلے کرے حق دے، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ اُس وعدے پورے کرنے یک دے، جو یکے بعد دیگرے سب نوں دتے سنائی۔ جگت جیو جہان ویکھ نسدے، بھجن واہو داہیا۔ ناتے رہے نہ امرت رس دے، سنجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ ہن ونجارے رہنا نہیں صفتاں والے جس دے، صفتی صفت نہ کوئے وڈیائی۔ کھیل تگئے لکھنا لکھ دے، جو لکھ اگوچر آپ کرائیا۔ درشن پائیے اوس پر تکھ دے، جو پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جو مہربان مہربان درشن دیوے جھب دے، جھک اپنی اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نوں جگ چوڑی اوتار پیغمبر گر گئے لہدے، بن نیناں نین اٹھائی۔

* ۲۴ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ ہر بھگت دوار دھیر پُر دئی مہنگا سنگھ دے نوت * ❁

محمد ویکھ کھیل ڈھر امام، صدی چودھویں رہی جنایا۔ حضرت بن اکھراں توں سُن کلام، کائنات دے علم توں باہر پڑھائیا۔ کی سندیسہ دیوے شاہ سلطان، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس دا بنیا تارا چند نشان، اُمت اُمتی رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک خالق والی دو جہان، چوداں طبقات ویکھ وکھائیا۔ جس دا اسم اعظم اسلام، اسلام علیکم کہہ کے سیس نوایا۔ اُس دا تھم سُن اگتا فرمان، فُرنیاں توں باہر سنائیا۔ جس لیکھا چکاؤنا عوام، دین دُنی پھول پھولائیا۔ اوہ جھگڑا میٹن آیا تمام، طمع شرع نہ کوئے رکھائیا۔ حقیقت حق دادے جام، خُماری اِکو اک رکھائیا۔ محبوب ہووے مہربان، محبان بیدو اپنا کھیل وکھائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، زنو مرد نو لاگن پائیا۔ اوہ قدرت دا قادر نوجوان، جو بن وندا وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد تک اوہ محبوب، جو مُجبت وچ سائیا۔ جس دی مذہباں والی نہیں حدوڈ، شرع وند نہ کوئے ونڈائیا۔ جدھر تکیئے اُدھر موجود، حاضر حضور نظری آئیا۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی نور رُشنائیا۔ اوہ لیکھا مُکائے ایکا دوج، دویت دُتیا بھو مٹائیا۔ اُس دی سمجھ نہ آوے سوچھ، بے سمجھ ہوئی لوکائیا۔ سو لیکھا جانے کایا پنج بھوت، ماٹی خاک پھول پھولائیا۔ پردہ رہن نہ دیوے تن وجود، نورے چشم کرے رُشنائیا۔ کوڑی کرپا کرے نیست و نابود، جڑ ممتا دے اُکھرائیا۔ جس دا گر اوتار پیغمبر دین ثبوت، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ اوہ ویکھنہارا چارے کوٹ، گنٹ دشا پھول پھولائیا۔ شرع دی میٹن والا حدوڈ، حد اپنی اک درسائیا۔ جو وسے عالیشان اُچ عروج، عالی جاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جگت جہان رکھنہار محفوظ، مہربان ہر اپنا ہتھ لکائیا۔

* ۲۵ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ میرٹ چھاؤنی سر میل سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میں کہاں دھن دھن، بن رسنا جہوا ہتی دند صفت صلاحیا۔ پروردگار سانجھے یار میرے کہتے بھاگ متھن، بھاگ ہین ملی وڈیا۔ نور الہی نرا کار تکیا چن، جس نوں چند ستار سیس جھکایا۔ میری آسا نسا گئی من، خواہش اور نہ کوئے رکھایا۔ میں فرمانا سنیا پنا کن، پنا سروناں دتا درڑایا۔ جس مالک نے کلجگ کوڑی کریا کرنی کھن کھن، کھنڈا کھڑگ نام اٹھایا۔ جگت وکارے دینا ڈن، ڈورؤ ڈنکا اکو نام کرے شنوایا۔ بھو کھلاؤنا آتم برہم، اللہ ہو انا ہو پردہ دے اٹھایا۔ صوفی فقیر بھگت بنا کے جن، جن جنیندی بنے دھر دی مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں نور نورانہ تکیا بنا جھلک، جوتی جاتا نظری آیا۔ میری بدل نہ سکی پلک، پلک وچ برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجایا۔ نظری آیا نور الہی خالق خلق، خالص اکو اک ویکھ وکھایا۔ جس دا جلوہ اُتے فلک، دھرنی دھول کرے رُشانیا۔ اُس دی جھلی نہ جائے ڈلک، جس ڈاواں ڈول کرنی لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا مالک اک اکھوایا۔

صدی چوڈھویں کہے میں تکیا شاہ شہانہ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلاما، سجدیاں وچ سیس نوایا۔ سُنن اگم کلاما، الف یے توں باہر پڑھایا۔ شبدي وجے داممہ، دُھن انادی اک سُنایا۔ جس انت پہریا بانا، بانی دو جہان اکھوایا۔ جس نوں جھکدے سیتا رام، رادھا کرشن کرشن رادھا رُپ وکھایا۔ سو لیکھا جانے زمیں اسماناں، برہمنڈاں کھنڈاں پردہ آپ اٹھایا۔ جو ہر گھٹ جانی جانا، لکھ چوراسی ویکھ وکھایا۔ سو سوامی انتریامی ہوئے پردھانا، پاربرہم پت پریشور اپنا رُپ بدلایا۔ جس دا اکو ہووے نام ندھانا، کلمہ کائنات سُنایا۔ نوست جھلائے نشانہ، نشانہ دھرم دھار پرگٹایا۔ محبوب ہووے مہربانا، محبان بیدو اپنا کھیل کھلایا۔ جس نے دین دُنی بدل دینا زمانہ، زمیں اسماناں ویکھے چائیں چانیا۔ سو شاہو بھوپ بن سلطاناں، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سنیا دھر فرمان، پنا اکھراں دتا درڑایا۔ نہ بولیا کسے زبان، جہوا چلی نہ کوئے چٹرایا۔ میرا انتر ہو یا خیران، خیرانی وچ گرلایا۔ کی کھیل کرے نوجوان، مرد

مردانہ اپنا حکم ورتائیا۔ جھٹ سندیسہ سُنیَا اک اک دا اک گیان، دُتیا بھاؤ نہ کوئے دکھائیا۔ شاہ پاتشاہ والی دو جہان، نرگن نر ویر نر کار نر کار اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چو دھویں ویکھے آن، آنا فنا سب دا پردہ دئے اُٹھائیا۔ جو سوربیر بن بلوان، بلدھاری اپنی کار کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر لیکھا سب دا لئے جان، جانہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹے نشان، نوست رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھیا دھر دی دھار نور الہ، بے پرواہ وڈیائیا۔ جو سب دا بنے ملاح، بیڑا لکھ چوڑا سی اپنے کندھ اُٹھائیا۔ دھر سندیسہ دئے سنا، اسنت اپنا حکم دئے ورتائیا۔ کلجگ رین اندھیرا میٹے شاہ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوتار پیغمبر گر بنائے گواہ، شہادت شبد دھار بھگتائیا۔ لہنا دینا خالق خلق سب دا دئے چکا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دے آگے سارے کردے آئے دُعا، طوبی طوبی کر کے سپس نوایا۔ اوہ واحد اک خد، خود مالک نور الہیا۔ جس نے دین مذہب جز دتے ونڈا، حد حدود کلمیاں والی رکھائیا۔ انتم سب دا لیکھا کرے صفا، صف ملیچھاں دئے اُٹھائیا۔ کوڑی کریا کرے رفع، رحمت سچ سچ کمائیا۔ ست دھرم چلائے رتھا، رتھوا ہی اکو اک نظری آئیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جنائے کتھا، کتھنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کلجگ اندر سبجگ کھیل کرے بیتھار تھ بیتھا، یدی اپنا حکم ورتائیا۔ بھيو گھلائے پُرکھ سمرتھا، سچ سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پردہ آپ اُٹھائیا۔ سب دا لہنا دینا نرگن سرگن دیوے ہتھو ہتھا، بچھلا لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ سرشٹی درشٹی کوڑی کریا زیرو زیرو نال کرے بٹا، صفر صفر نال اڈایا۔ ست دھرم دی ساچی دیوے اکو متا، پاربرہم برہم میلانے ملایا۔ لہنا دینا مکائے پنج تتا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش لیکھا کوڑ دئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی ویس وٹائے نیت نو تا، نرگن سرگن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کار بھگتائیا۔

* ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ میرٹ چھاؤنی و شوا متر دی شادی سمیں سویرے * *

دھرنی کہے میرا خوشی بند بند، بندگی ڈنڈاوت وچ پر بھ نوں سیس نوایا۔ جتھے توں میرا میں تیرا گایا چھند، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔
 صفت صلاح کرن بتی دند، جہوا گھر گسپیر رہی گن گایا۔ میرے انتر زرنتر آئی ٹھنڈ، اگنی تت رہیا نہ رانیا۔ ست دھرم دی میرے پلے بٹھی گنڈھ،
 کوڑی کریا دتی گھلایا۔ میں نگہ ماری نظر آیا سورا سرننگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان سورہ چند، منڈل منڈپ سیس نوایا۔
 اوہ سچ سوامی انتر جامی جن بھگتاں پوری کرے منگ، آشنا آشنا ملایا۔ سچ پریتی چاڑھ کے رنگ، دُرمت میل دے دھوایا۔ آون جاون میٹے پنڈھ،
 چوڑا سی گیر نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کما گیا۔ دھرنی کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا،
 گرہ سچ وجے ودھایا۔ پر بھ پایا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پنڈھ مکا گیا۔ میرا بھرما ڈھٹھیا ڈیرہ، بھرم رہیا نہ رانیا۔ اکو رنگ تکیا سنجھ سویرا، رت رتڑی اک
 مہکایا۔ اکو روپ تکیا گرو گرو چیرا، چیل گرو مل کے وجے ودھایا۔ سچ سوامی کرے مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ بھاگ لگائے میرے دیہڑا، گھر مندر سو بھا
 پانیا۔ جن بھگت وسائے کھیڑا، کایا کھڑکی آپ گھلایا۔ جگت وکار رہے نہ جھیرا، جھگڑا دتیا بھاؤ کڈھایا۔ مارگ دس کے نیرن نیڑا، گرہ میلا میلے سچ
 سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ دھرنی کہے میرے انتر آئی خوشحالی، خوشیاں راگ
 سنایا۔ میرے مستک چڑھی لالی، نور نورانہ نور رُشنا گیا۔ پھل لگا میری ڈالی، پت ٹہنی دتی مہکایا۔ میں سچ دوار تے بنی سوا، بیننتی اپنی اک جنایا۔
 کرپا کر جوت اکالی، اکل کل دھار تیری سیو کما گیا۔ جگ چو کڑی تیری سیوا گھالی، نت نوت بھجی واہو داہیا۔ کلجگ انتم میٹ رین اندھیری کالی، کلا اپنی
 اک پرگٹایا۔ توں جگت جہان دامالی، مالک خالق اک اھوایا۔ تیرے سچ دوارے میرے اُتے ہووے دھرم دی دھرمسالی، دُھر دوارا اکو نظری آ گیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے بے پرواہ، بے انت تیری سرنا گیا۔ توں
 داتا دانی شہنشاہ، پاتشاہ اک اھوایا۔ اوتار پیغمبر گرو دین صلاح، مشورہ دھرم دھار بنایا۔ چاروں کُنٹ تگن تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجا گیا۔

ست دھرم دا رہیا کوئے نہ ناں، بھرے بھلی کوڑ لوکائیا۔ جھگڑاپیا پتا پوت پتر ماں، ناتا سکے نہ کوئے جڑائیا۔ ہنس بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ سرشت گولائیا۔ دین مذہب رووے مار دھاہ، بن نیناں نیر وہائیا۔ کرپا کر پروردگار میرے خُدا، خود مالک ہو سہائیا۔ جو مانس مانس نالوں ہوئے جُدا، جُز دکھرا ونڈ وندائیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ سب نوں اِکو دے راہ، آتم پر ماتم پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڑھویں اتم پکڑ بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ غریب نمائیاں نتھادیاں دے تھاں، گرہ اپنا اک سہائیا۔ تیرے چرن کول بل بل جاں، گھولی اپنا آپ گھول گھمائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ساری سرشتی درشتی کہے واہ واہ، واہوا کہہ کے خوشی منائیا۔ سر سوامی دینی ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ آتم پر ماتم لینی پرنا، پر م پُرکھ اپنا میل ملانیا۔ تتاں نال ناتا تت دینا جڑا، جوڑی جگت وڈ وڈیائیا۔ مانو ذاتی ساچی دھار دین دُنی دھرم دا دھرم ہووے واہ، ریتی بھگت بھگوان دینی چلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے درس دا دھرنی دھول دھول دھرت کہے میرے انتر سدا رہے چا، چاؤ گھنیرا میری جھولی دینا پائیا۔

* ۲۶ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ میرٹ چھاؤنی ریشم سنگھ دے گرہ *

نارد کہے واہ پر بھو ابناشی اچت، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ میں بھگتی دی دھار تیرا دلارا ست، نرگن نرگن نظری آئیا۔ اپنی گودی میںوں چک، سچھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ میں حیران ہو گیا سُن کے تیری تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا دتا جنائیا۔ دین دُنی دا بدل دینا رُخ، رخصت دینی کوڑ گڑیار لوکائیا۔ سچ دھرم دا بخشا سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی سہنجی کرنی لکھ، آپ بنا جنیندی مائیا۔ کھج کوڑ گڑیار کڈھنا کٹ، کایا کٹیا ہوئے صفائیا۔ نرگن دھار نر ویر ہو کے اٹھ، نر اکار دو جہان کر رُشنائیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے ٹٹھ، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ پیار مُجبت نال جن بھگتاں پھڑگٹ، بانہہ سکے نہ کوئے بچھڈائیا۔ چاروں گنٹ ویکھ مایا متاپی لٹ، لٹیرا کھج بھجے واہو داہیا۔ سرشتی تیرا نام جے بلاں بٹ، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ ست سچ بوٹا گیا سک، امرت سچ ہر انہ کوئے کرائیا۔ توں کیرھی دھار بیٹھوں لگ، پردہ پردیاں وچوں دے اٹھائیا۔ صدی

چوڑھویں تیرا نشانہ نہ جائے اُک، تیرا نیلا دینا چلائی۔ جس کارن محمد کٹائی مجھ، لہاں جگت دکھائی۔ سو سہنجی کرنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائی۔ نارد کہے صدی چوڑھویں بیٹھی رہیں نہ چپ، نیر نین نین شرمائی۔ شرع تک اندھیرا گھپ، سور یہ چند نہ کوئے چکائی۔ سب دی کھلی ویکھ گت، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائی۔ ساچے مارگ توں دین دُنی رہی گھتھ، منزل حق چڑھن کوئے نہ پائی۔ ست سچ رہیا نہ کسے وچ منکھ، منس مانو روون مارن دھاہیا۔ تیرا آتم تیرے نالوں گیارُس، رُسیاں سکے نہ کوئے منائی۔ کلجگ انتم ویلا رہیا ڈھک، اوتار پیغمبر گر ویکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائی۔ نارد کہے میرے مالک اگم خصم، خاوند تیری وڈیائی۔ جگت جہان ویکھ نورے چشم، چشمے دید دھیان رکھائی۔ تیری دروہی تیری قسم، سنگد کھا کے دیاں سنائی۔ مُجبت رہی نہ کسے جسم، ضمیر دین دُنیا گئی بدلایا۔ اکو اک واحد کردے اسم، اسم اعظم تیرا نظری آئی۔ اوتار پیغمبر گر تیرا نور دسن، دوسر رُپ نہ کوئے بدلایا۔ تیری مہما سارے لکھن، وید پُران انجیل قرآن صفت صلاحیا۔ تیری درگاہ ساچی سیجا سارے لٹن، آسن اکو نظری آئی۔ تیرے نام کلمے دی لوک مات دے کے چٹن، چٹے تے کالا گئے پائی۔ تیری شرع شریعت نہ دیوے ٹکن، مذہب مذہب نال لڑائی۔ اوہ ویکھ صدی چوڑھویں لگی پٹن، بن نیئاں رووے مارے دھاہیا۔ جگت جہان کھڑک جائے اٹ نال اٹن، پاتھر پاہن بھججن واہو داہیا۔ تُوں صاحب سوامی پُرکھ اکالا بن متن، متر پیارا گوہند دیاں درڑائی۔ آتم پر ماتم کر ہن، ہتکاری ہو کے اپنا جوڑ جڑائی۔ تیری سکھیا سار شبد دی سارے سکھن، سار اپنی دے سمجھائی۔ بن تیری کرپا کلجگ انتم کوئے نہ آئے نچٹھن، لیکھا سکے نہ کوئے مکائی۔ مہربان محبوب اپنا بھانا دس مٹھن، انرس اپنا دے چکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ نارد کہے پر بھو میں کی دساں، اُف ہائے سیس نوایا۔ نالے روواں نالے ہساں، ہستی تیری بے پرواہیا۔ تُوں نگاہ مار بنا اکھاں، اکھیاں والے تیتوں گئے بھلایا۔ تیرا بھگت ملے نہ کوئے وچوں کوٹاں لکھاں، انگنت دے لوکائی۔ جے میرا وس ہووے میں دین دُنی متھاں، متھ کے دیاں دکھائی۔ جیہڑی گرنٹھ شاستراں چلائی کتھا، کتھنی کتھ سکے کوئے نہ رائی۔ تیرے ستھر کوئے نہ لتھا، یارڈا سچ نہ کوئے ہنڈھائی۔ اوہ ویکھ اپنیاں پنج تت اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نال

رلائیآ۔ چاروں کُنٹ تیرے نام کلمے پایا رٹا، دین دُنی رہی گر لائیآ۔ کسے دی قیمت رہی کوئے نہ ٹکا، مایا ممتا گھائل کیتی لوکائیآ۔ میں اپنا سر تیرے چرن
 کوللاں سٹاں، سپیس جگدیش نوائیآ۔ تُوں سب دا لہنا دینا مُکا دے ایکنکار اِکٹھا، بھتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ پیغمبراں دا پورا کر پٹا، پٹے والا نال ملائیآ۔
 صدی چوڈھویں وقت جاندا ٹپا، ٹاپوآں توں پرے لیکھا چکاؤنا تھاوں تھانیا۔ میں چار کُنٹ پھراں نٹھا، اتر پورب کچھم دکھن واہو داہیا۔ بن تیری کرپا
 تیرا نور دسے نہ لٹ لٹا، جوت جوت نہ کوئے رُشنائیآ۔ کسے انتر نرتر شبد ناد وجے نہ انحداء، نادى ناد نہ کوئے شنوائیآ۔ امرت رس پیئے کوئے نہ مدھا،
 مدھر دُهن سُنن کوئے نہ پائیآ۔ سچ دوار ایکنکار جن بھگتاں شبدی دھار دے سدا، صدقے واری گھول گھائیآ۔ کلجگ انت اخیر جاندا لدا، بھار کوڑی کرپا
 سر اٹھائیآ۔ تیری اِکو پُشت اِکو کُلا اِکو یدا، آتم پر ماتم تیرا نور الاہیا۔ گرکھاں درشن دے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ اپنا پردہ اندروں دے اٹھائیآ۔ ہر جن ہنس بنا
 کگا، گر سکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ کایا مندر پوتر کر جگہ، آتم سچ سہنجنی اِک سہائیآ۔ تیرے نام دا سچ خُماری وِچ آوے مزہ، بن رسنا رس چکھائیآ۔ جن
 بھگتاں سدا رکھنا اپنی وِچ رضا، رازق رزق رحیم قُدرت دے قادر اپنی دیا کمائیآ۔ میٹوں ایوں دسدا نارد کہے نو کھنڈ پر تھی سب نوں ملنی سزا، جو
 سازش پر بھ نال کرے لوکائیآ۔ جس دی بیان کر سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ سب نے لیکھا دینا جس نے پشو پنچھی کیتے ذبح،
 چھری شرع والی چلائیآ۔ صدی چوڈھویں دُہائی دیوے اُف ہائے میریا ربا، یا مبین تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سر بگا، مرد مردانہ نوجوانا سری بھگوانا اِکو نظری آئیآ۔

* ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت ۸ جمیر سنگھ دے گرہ گوالیر شہر *

صدی چوڈھویں کہے محمد ہو مخاطب، پردہ رہن کوئے نہ پائیآ۔ کی آیت شرائط لکھی بن اگلی کاتب، جبرائیل شہادت دے بھگتائیآ۔ کس بدھ بے
 نظیر کرے تعاقب، چوڈاں طبق ویکھ دکھائیآ۔ سچ کلمے دی دس کیرٹی صداقت، بھيو ابھید دے گھلائیآ۔ کیوں دین مذہب دی بدلی عادت، عدل سچ دانہ

کوئے کمائیآ۔ حق نماز نہ کوئے عبادت، شرع شریعت گئی تجائیآ۔ کس نے علما شرفا دتی اجازت، جاہد مجاہد بھیو گھلایآ۔ عقل بدھی نہ رہی لیاقت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیآ۔ محمد کہے کی سندیسہ دئے میرا احباب، پروردگار نور الایہا۔ میں دیکھاں بن حرف حروف کتاب، بن کتب خانیاں پھول پھولائیآ۔ جس وچ لیکھا نہیں عشق حقیقی تے مجاج، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ نہ کوئے حجرہ نہ کوئے محراب، شکل عقل نہ کوئے چترائیآ۔ اکو نور الایہی اللہ حق آداب، ادب وچ سجدہ سر سر نوائیآ۔ جس نے سب دے مکھ توں لاہنی نقاب، پردہ پردہ دئے چکائیآ۔ اُس دی آمد وچ صدی چوڈھویں اک دوائے اعجاز، عاجز ہو کے سیس نوائیآ۔ جس دا نور نورانہ روپ شہانہ اُس دا ہوواں محتاج، خادم ہو کے سیس نوائیآ۔ سچ مینارے دُھر ممبر چڑھ کے ماراں آواز، اناہو تیرا راہ تکائیآ۔ سو مالک خالق کھولے آغاز، مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ مینوں پچھلی آ گئی یاد، یادداشت دیاں سنائیآ۔ انتم سب دا لیکھا پورا کرنا واحد، وعدہ اپنا دیکھ دکھائیآ۔ جس دا اکو کلمہ ہونا عائد، کائنات آپ سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلایآ۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دیکھ کھیل عظیم، عالیجاہ کی جنائیآ۔ جس نے زرگن سرگن دھار کیتی تقسیم، ونڈ شرع والی پوائیآ۔ اوہ کھیل کرے خالق قدیم، قدرت دا مالک نور الایہا۔ امام اماما پرگٹ ہو اُتے زمین، زمیں زماں دیکھ دکھائیآ۔ جس دا نقطہ مارگ جگت مہین، نیتز نین نظر نہ آئیآ۔ اوہ میرے انت شرع دی شرع نال کرے ترمیم، طرفداری رہن کوئے نہ پائیآ۔ تیری لیکھے لائے گوئی پیشین، پیشینگوئی دیکھے چائیں چانیا۔ ہن اُس اُتے کرنا پینا یقین، جو یک اپنا تھم ورتائیآ۔ جس جھگڑا میٹنا نر مدین، مدعا اکو اک سمجھائیآ۔ سب دا حق حقوق لہنا چھین، چوڈاں طبق رہے گر لائیآ۔ چوڈاں ودیا کرے ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ چار کٹ جو سر شٹی ہوئی نابین، نور ظہور دئے چکائیآ۔ سب نے اُس نوں کہنا آمین، آمد وچ سارے سیس نوائیآ۔ اوہ پاکھر پاؤن والا آسو اُتے زین، شاہ شہانہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اھوائیآ۔ محمد کہے میں نگاہ ماری عرش فرش، چوڈاں طبق دھیان لگائیآ۔ مہربان محبوب کرے ترس، رحمت اپنی حق کمائیآ۔ میرا لیکھا پورا کرے کچھ ایسے برس، برسی اُمت والی نال ملائیآ۔ شرع بغدادی دیوے درس، امدادی اور نہ کوئے رکھائیآ۔

نانک دا پچھلا لاہوے قرض، مقروض اپنا پنہہ مکائیا۔ صدی چودھویں تیری منظور کرے عرض، آرز اپنے نال رکھائیا۔ ساڈی لیکھے لاوے غرض، غرضیکہ اپنا بھوونہ کوئے جنائیا۔ دُھر دا کھیل کرے اسپرج، اچرج اپنی کار بُھگتائیا۔ میں پچھلی کھول کے دیکھاں فرد، جو پنا اکھراں نظری آئیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، کوجھیاں ہوئے سہائیا۔ تیرا میٹے اندھیرا گرد، گردش دیکھے جگت لوکائیا۔ جو دھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چودھویں کہے محمد ویکھ پچھلیاں تواریاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دیاں کلماں وچ رکھیاں اڈیکاں، تیس تیسے نال وڈیائیا۔ سو امت اُمتی پرکھے نیتا، نیتوان نور الاہیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا مندر مسیتا، کعبیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھ چکاؤنا اُوچاں نیچاں، راؤ رنگ اکو در ٹکائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے بختیشا، رحمت رحمان رحیم آپ کمائیا۔ جس نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سب دیاں سانجھیاں کرنیاں حدیثاں، حضرتتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ اکو چھتر جھلنا جس دے سپسا، چھتر دھاری سارے سپس نوائیا۔ جس داراہ تگے حضرت عیسیٰ، موسیٰ بجھے واہو داہیا۔ اوہ بھو کھلائے بیس بیسا، سرگن زرگن اپنی کار بُھگتائیا۔ صدی چودھویں سب دا بن کے میتا، مٹر پیارا گوہند میلا لئے ملائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، تحفہ تحفہ نانک زرگن دے ورتائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹاں، کیٹ کیٹا دیکھ دکھائیا۔ اُس دا بھانا سب نے مٹنا کر کے پیٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کجگ کوڑی کریا بھنے کوڑا ریٹھا، امرت رس دے چکھائیا۔ مانس مانو مانکھ چاڑھے رنگ میٹھا، چار ورن اٹھاراں برن اتر کدے نہ جائیا۔ آپ ہو کے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا کھیل کھلائیا۔ جس نوں کہنا سب نے جگت جگدیشا، جگدیشر نور الاہیا۔ اوہ ساڈیاں پوریاں کرے آساں امیداں، اُس دی آمد وچ خوشی وچ پھریئے واہو داہیا۔ صدی چودھویں کہے تیرے کلمے کرنیاں تصدیقاں، میں سال بسالا شہادت دیاں بُھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ محمد کہے میرا اکو اک سجدہ، سر سر جھکائیا۔ میں خادم اُس دا بردا، بندنا وچ نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ میں درویش اُس در دا، جس درے دربار نور الاہیا۔ میں خادم اُس گرہ گھر دا، جتھے جلوہ گر ڈمگائیا۔ میں اوسے دی آیت پڑھدا، جو کلمہ صفت صلاحیا۔ میں اُس محبوب دی منزل چڑھدا، جو چوڈاں طبق ہوئے سہائیا۔ صدی چودھویں میں اوسے کولوں رہیا ڈردا،

انت اُس داراہ تکائیا۔ جو جگ چوکڑی سب نوں بھنڈا گھڑدا، گھڑن بھنڈنہار بے پرواہیا۔ جس دا کھیل ہونا لہندا چڑھدا، لہندیوں چڑھدے چڑھدیوں لہندے آوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے حضرت پادے صحیح، صحیح سلامت دھیان لگائیا۔ کی حکم سندیسہ فرمان نازل ہندا وچی، واحد کی جنائیا۔ کی اُمت دھار آیت شرائط کہی، صفتاں نال صلاحیا۔ جھٹ محمد نیوں کے کہا میری اپنی کیتی انت گئی، مالک نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی وست اوسے نوں دیں، قدم بوسی کر کے قداماں وچ لگائیا۔ آگے کھیل تگنی نئی، نور نورانہ کی اپنی کار بھگتائیا۔ صدی چوڑھویں توں راہ وچ جا کے بہیں، بن قداماں پنڈھ مکائیا۔ اوہ تک گوہند دا لیکھا مکیا سال سینکڑے ڈھئی، ڈھنیا اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہن سب دا لیکھا منگے کڈھ کے اپنی اگئی وہی، جس دا کاتب نظر کوئے نہ آئیا۔ پتہ نہیں اُس دا کی مدعا تے کیہڑا مدئی، مُدتاں دا مالک کی اپنا حکم ورتائیا۔ میری آشا میری تمنا اُس دے قداماں اُتے سجدے وچ ڈھئی، نو نولاگی پائیا۔ تیرے بنا دھر دے محبوب کائنات کلمے والیاں دی پت گئی، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ کوڑی کر یا دے ہوئے نشئی، آب حیات وصلے یار ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیرے نام دی خود خدا اک دروہی، یامین محبان بیدو بی خیر یا اللہ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلے کوٹن وار کئی، آد انت کہن کوئے نہ پائیا۔

* پہلی ساون شہنشاہی سمت ۸ منگل سنگھ دے گرہ بھوپال شہر *

صدی چوڑھویں کہے میں تگاں راہ امام، بن نیز لوچن نیناں نیناں اٹھائیا۔ جس دا حکم سندیسہ آگم کلام، کائنات دے کلیاں باہر پڑھائیا۔ جس دی شرع دین مذہب اسلام، اسم اعظم نور الاہیا۔ اوسے دے قداماں کراں پرنام، پر م پُرکھ سپس نوائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو غلام، سنجگ تریتا دواپر کھج سیو مکائیا۔ سو سب دا لیکھا پورا کرے وچ جہان، دو جہاناں پھول پھولائیا۔ شرع چھری میٹے جگت شیطان، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔

نرگن نرگن دس ایمان، عمل دسے بے پرواہیا۔ میٹوں ہو یا اک پیغام، پیغمبراں توں باہر دتا درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل دھر دا ہر، دھر مالک وڈ وڈیائیا۔ صدی چودھویں کہے میں سنی اگئی خبر، بے خبر دتی جنائیا۔ اشارہ کیتا ویکھ محمد دی قبر، مقبرہ پھول پھولائیا۔ کی
 کرنی کرے زاہر زہر، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو شرع دا شیر بر، شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ اوہ ویکھنہارا جگت جہاناں ٹبر، نوست پردہ آپ اٹھائیا۔ جس دی
 اکو دھن مدھر، شہ ناد کرے شنوائیا۔ سب دی پوری کرے سدھر، صدمہ ویکھے تھاول تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 دھر دا ہر، دھر مالک نور الایا۔ صدی چودھویں کہے میٹوں دسیا اکو بول، انبولت دتا جنائیا۔ میری حقیقت دا وچا ڈھول، ڈنکا ڈورونام خدائیا۔ کچھ عیسیٰ
 کچھ موسیٰ لیکھا استمبول، بھيو ابھیدا دیاں گھلایا۔ توں نرگن دھار آونا کول، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جس ویلے چرن ٹکيا اُپر دھول، پار کنارہ سوبھا پائیا۔
 جس خالق مالک نو سو نڑھنویں فقیراں اندر جانا مول، مولا ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ سوا پانیاں ویکھنی چول، دانہ دانہ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دی دھار اک پرگٹایا۔ صدی چودھویں کہے میں آواں پیریں ننگی، بن پیراں پندھ مکائیا۔ کچھ میرا
 لیکھا نال فرنگی، فارس توں پرے دیاں درڑائیا۔ میرے مالک دجلا فرات دے ویکھیں کنڈھی، کوپھاکعبیاں نال دھانیا۔ بغداد توں ونگی ٹیڈھی ڈنڈی، نو
 میل تے نظری آئیا۔ جتھوں محمد لئی اگائی زہر دی گنڈھی، نشانہ سوا گٹھ لمبائی چوڑائیا۔ جتھے پہرہ ہونا شستر دھار جنگی، ہر جن نوجوان نظری آئیا۔ نال
 پانی دی دھار رکھنی ٹھنڈی، حسین آشارہیا دکھائیا۔ اعلیٰ نے ڈھال اوتھے منگی، واسطہ اکو آگے رکھائیا۔ راہ تگے چند نوجندی، نور نورانہ نین بگسائیا۔ جس
 دی منزل پچھے رہ گئی لمبی، اگلا پندھ رہیا نہ رانیا۔ میں تھر تھر اہٹ وچ کبی، طوبی طوبی کہہ کے دیاں سنائیا۔ میں بندگی وچ کدے نہ ہوئی بندی،
 بندیاں وچوں لیکھا دینا مکائیا۔ میرا لہنا دینا یک شمبی، مہربان محبوب تیرے آگے رکھائیا۔ اوتھے ہندسا لکھنا دو پنج تے پنچھی، جس دا بھيو عیسیٰ گیا
 سمجھائیا۔ میں کھڑی ہوواں اک ٹنگی، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ رحمت دی دات میرے محبوب وندھی، بخشش میری جھولی پائیا۔ اوتھے نانک دا پیارا اک
 بھجنگی، بالی بدھ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ صدی چودھویں کہے میں

آواں پیر دئی، آہٹ سُنن کوئے نہ پائیا۔ میں دیکھاں جلوہ گر نورِ الٰہی رئی، شاہ سلطانا اِکو سوبھا پائیا۔ جو لکھ چوڑاسی جیو جنت دا طبعی، طبیعت دیکھے خلق خُداِیَا۔ جس نوں جھکنے پیغمبر نبی، رسول قدم بوسی وچ سیس نوایا۔ اُس دی جوت نرالی ہونی جگی، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اوتھے گرکھاں نے پانی لگاؤنا مگھ لبیں، اندر گھٹ نہ کوئے لنگھایا۔ سوا پھر سبھا رہنی سبھی، دُھر دا کلمہ دئے وڈیایا۔ بچھلی ریتی سب نے جانا چھڈی، جھٹھنی کوڑ جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ہوواں جھٹ آدھینا، سجدے وچ سیس نوایا۔ اوتھے لیکھا لکھنا اک مکہ اک مدینہ، مڈبراں دینا درڑایا۔ ملا شیخ مساکاں تکنا سینہ، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ تیر انیالا مارنا نام نکینہ، دو جہاناں پار کرایا۔ حق حقوق سب دا جانا چھینا، شاید مہربان ملن کسے نہ پائیا۔ جس دے ہتھ مرنا جینا، اوہ مرد مردان اپنا حکم ورتایا۔ پھیر کھیل تکنا رُسا چھینا، چاروں کُٹ نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدری دھار جوت پرینا، پر م پُرکھ پر ماتم بے پرواہیا۔

* پہلی ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹاری شہر اٹاری سنگت نوت جسونت سنگھ دے گرہ *

سمت شہنشاہی اٹھ کہے میرا آیا پریمی ساؤن، سوریا اپنا روپ بدلایا۔ پر بھ دا بھیو کھلائے کرپا ندھان باؤن، بلدھاری دیا کماپا۔ پردہ رہے نہ رمیا رامن، جوتی جوت کرے رُشناپا۔ لیکھا ویکھے گھنڈیا شامن، نور نورانہ ڈگمگایا۔ پیغمبراں پکڑن والا دامن، دامنگیر اگم اتھاپا۔ گرو گردیوا بن کے ضامن، ضامنی اپنی اک جنایا۔ لیکھا پورا کرے گوڑ براہمن، وشن برہما شو نال ملاپا۔ دو جہاناں کرے چانن، برہمنڈ کھنڈ ڈگمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ساؤن کہے میں چڑھیا لوک مات، ماتر بھومی خوشی منایا۔ میرے صاحب نے تکنی کلجک اندھیری رات، بن نیناں نین اٹھایا۔ زمیں اسماناں ماری جھات، جھاک اپنی اک درڑایا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، واقیا ویکھے تھاؤں تھانپا۔ جس

دا لیکھا کھ نہ سکے قلم دوات، کاغذ چلے نہ کوئے چترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملانیا۔ ساون کہے میری آئی اگئی رت، مہربان رتڑی رہیا مہکانیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس بھاگ لگاؤنا کایا مائی بت، بتخانیاں کرے صفانیا۔ میں اُس صاحب نوں جاواں جھک، نو نو لاگاں پانیا۔ جس دی آتم پر ماتم دھر دی تک، تخم تاثیر دین دئی دے بدلانیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر سارے رہے پچھ، گل پلو واسطہ پانیا۔ ساڈا پینڈا رہیا تک، اگے واٹ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم اک سنانیا۔ ساون کہے میں خوشیاں دے وچ چڑھیا، چڑھا لہندا ویکھ دکھانیا۔ نرگن دھار اکھرا کھشتر اکو پڑھیا، جس داروپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آنیا۔ میں سچ دی منزل حقیقی چڑھیا، چاروں کٹ کھوج کھوجانیا۔ میرا مالک میرا محبوب میرا پر ماتم کسے نہ وریا، نار دھاگن دے جگت لوکانیا۔ میں خیرانی دے وچ ڈریا، بھے وچ بھجا واہو داہیا۔ جاں تکیا پُرکھ اکال دی سرن کوئے نہ پریا، سپس جگدیش نہ کوئے نوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اگم اتھاپیا۔ ساون کہے میرا آیا خوشیاں والا پروشا، پرم پُرکھ دتی وڈیانیا۔ جس دا آدانت دا اکو ایشا، ایش دیونور نورانہ اک اکھوانیا۔ جو سب دی کھولنہارا درشا، درشی دین دئی دیکھے چائیں چاننیا۔ جس دا لہندا دینا ٹانک جستا، نرگن سرگن وجدی رہے ودھانیا۔ اوہ اوتار پیغمبراں گرو آں پورا کرے نسچا، نہچل دھام دا مالک دیا کمانیا۔ جس دا لیکھ شبد شبدی دھار لکھدا، شبدی شبد شبد کرے شنوانیا۔ اوہ روپ دھار اگے پت دا، پت پر میثور ہو کے ویکھ دکھانیا۔ جو سچج تریتا دوا پر لہندا دینا آیا نچھدا، کھجک انتم ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمانیا۔ ساون کہے صدی چودھویں آوے بھجی، بھجن بندگی والیاں رہی جنانیا۔ ویکھو نوبت نور الاهی وئی، جس دی وجہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دی پریت سب نال لگی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہ صاحب سورا سرگی، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ میں اُس نوں نور الاهی کہاں ربی، یا مین کہہ کے سپس نوانیا۔ جس دے حکم وچ لکھ چوراسی آتم بدھی، بندنا وچ دین دئی سپس نوانیا۔ اُس دے حکم وچ سیوا کرے چودھویں صدی، صدقے واری گھولی گھول گھمانیا۔ اوہ مالک محبوب آوندا کدی کدی، قدیم دے وچھڑے میل ملانیا۔ جس حضرت نوح دی ویکھنی نوح

ندی، ہو بہو اپنا پھیرا پائیا۔ میں اُس نوں سیس نواداں یدی، یدپ اپنامان گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا پائیا۔ صدی چوڑھویں کہے سُن ساون میرے میت، مترا دیاں جنائیا۔ سچ دس پر بھو دی ریت، کی کرنی کار کمائیا۔ میں نمانی ناچیز، ہوئے ہنگتا نہ کوئے رکھائیا۔ میں مندر جاواں کہ مسیت، کون دوارا تگاں چائیں چائیا۔ قدم رکھاں کس اندر دلیز، سچ دینا سمجھائیا۔ ساون ہس کے کہے کملیئے میں اک مالک دا عزیز، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ جس نے پیغمبراں دتی تمیز، تہذیب دتی سمجھائیا۔ اوہ انتم سب دی پوری کرے ریجھ، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ تیری آسا میری منسا دوہاں دی اک امید، آمد وچ سیس نوایا۔ آہ تک رام نے پیتا نوں کیتی تاکید، ڈھر فرمانا اک درٹایا۔ رادھا نوں کرشن کہا سی ٹھیک، ٹھا کر دیکھ بے پرواہیا۔ وید ویاس لکھی تاریخ، توارخ دئے گواہیا۔ جس توں حضرت موسیٰ عیسیٰ منگی بھیکھ، خالی جھولی جگت بھرائیا۔ حضرت دا کلمہ محمد احمد دا کلمہ کرے تصدیق، شہادت کلمے والی بھگتائیا۔ نانک نے دسیا ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اگم اتھاپیا۔ گوہند نے کھنڈے دی دھار نال ماری لیک، لائن این دتی بنائیا۔ پُرکھ اکال دا کھیل ہونا عجیب، عجب نرالا اپنا حکم ورتائیا۔ جو سب نوں دیندا آیا ترتیب، طرح طرح نال سمجھائیا۔ اوہ انتم دا لیکھائی لاکے نیجھ، نرگن نر ویر نر کار نر کار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ساون کہے صدی چوڑھویں تک امام اگئی، غم خوار بے پرواہیا۔ جس دی دھاروں کملیئے جئی، جمن والی اور کوئے نہ مائیا۔ تیتوں چلائے پناساس دمی، سواساں دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ سنیں سندیسہ بنا کئی، کی فرمانا اگم اتھاپیا۔ جو سب دی بیننتی رہیا مٹی، منسا سب دی پور کرائیا۔ جو نور نورانہ نرگن دھار چن چٹی، چند چاندنا اک اکھوائیا۔ اوہ نرگن نور جوت جگائے اپنی شمع، بنا شمع دانان کرے رُشنائیا۔ جھگڑا میٹے کایا ماٹی چٹی، چم درشتی دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ساون کی میں اُس دی کراں آرتی، گھرت دپیک نال رُشنائیا۔ کہ کلمہ پڑھاں فارسی، صفت صفتاں نال وڈیائیا۔ کی مہما دساں اگے یار دی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کی صورت دساں پُرکھ نار دی، نر نرائن کی وڈیائیا۔ کی رت دساں سچ بہار دی، بسنت نیوں نیوں لاگے پائیا۔ کی شکل دساں دلبر دلدار دی، حقیقت حق وچوں

درڑائیا۔ کی مہما کراں بے شمار دی، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ کرائیا۔ ساون کہے میں دستاں اک صلاح، سچ نال سنائیا۔ اٹھ ویکھ بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جو سب دے بخشنہار گناہ، بے عیب نور الاہیا۔ اُس دی چلیئے وچ رضا، رازق رزق رحیم اکھوائیا۔ جس نے صدی چودھویں تیرے انت وچ سب نوں دینی سزا، سزا یافتہ دے لوکائیا۔ اٹھ ویکھ نو دیشاں دے سرتے کوکدی قضا، قزاق کلجک بھجے واہو داہیا۔ جتھے متر متر نال کرنا دغا، سچن نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس دی تصور کراونی جگہ، حکم دھر دا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ صدی چودھویں کہے سُن ساون پیارے سچنا، سچ نال سنائیا۔ تیرے مالک دا ڈور وکتھے وچنا، کون ڈنکا کرے شنوائیا۔ جس لیکھا ویکھنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ حقیراں کھوج کھوجائیا۔ اوہ نور الاہی مورت گوپال مدنا، مدھ سوڈن اک اکھوائیا۔ جس نوں سارے کردے بندنا، بندگی والے بندے سارے سپس نوئیا۔ ساچا دیپک کون کوئے جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کس مہورت وچ اُس دی صورت دا ہووے سگنا، سگل سرشی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ ساون کہے اوہ صاحب میرا بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام اکو منت، منتو اکو اک درڑائیا۔ اکو مالک خالق خاوند اکو کنت، کنت کنتوئل اک اکھوائیا۔ جس نوں کوٹن کوٹ لبھدے سنت، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دین دُنی دئے پڑھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی بنا کے اک سنگت، ناتا جوڑے تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا میٹے جیرج انڈج، اتبھج سیتج بھيور ہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اُتھ دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ ساون کہے میں کھول کے ویکھاں اپنی گنڈھا، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پورب دھیان لگائیا۔ جس دا بھيو پائے کوئی نہ پنڈا، چار جگ دے شاستر پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ جس نے بھگتاں سینہ کرنا ٹھنڈا، اگنی تت دینا بھجھائیا۔ آتم پر ماتم دینا اک اندا، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ زرگن نور جوت چاڑھ کے چندا، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ شبد دُھن ناد سنائے اچنبا، سرون دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دا کلجک ویلا جاندا لنگھا، صدی چودھویں سپس نوئیا۔ اوہ سب دا ویکھنہارا انتم کنڈھا، کنڈھی بیٹھا دھر دا ماہیا۔

جس جگت جہان پائیاں ونڈاں، انتم لہنا پورا دئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر دُھر دا کھیل آپ کھلایا۔ ساون کہے آہ اوہ نارد کدھروں آؤندا، میرا دوس دئے گواہیا۔ جیہڑا بنا رسناں توں گاؤندا، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنایا۔ اپنی بودی پھرے بلاؤندا، ساری سرشٹی رہیا سُنایا۔ میرا مالک کدے بناؤندا کدے ڈھاؤندا، گھڑن بھٹنہار اک اکھوایا۔ کدے اُجاڑے کدے وساؤندا، جگ جگ ریتی چلی آئی۔ کدے کلمے نام پڑھاؤندا، کدے فاتحہ وچ سب دی کرے صفایا۔ میں دُھر دا حکم اک سُناؤندا، سُننا خلق خُدا ئیا۔ گوڑ براہمن ویس وٹاؤندا، نہہکنک کرے رُشنا ئیا۔ امام اِماما پھیرا پاؤندا، جس نوں بابا آدم حوّا گئے گایا۔ کل کلکی رنگ رنگاؤندا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتا ئیا۔ سمبل اپنا دھام سہاؤندا، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھایا۔ جوتی نور نور چکاؤندا، نرگن دھار کرے رُشنا ئیا۔ شبدی شبد شبد سمجھاؤندا، بُدھی توں پار کرے پڑھایا۔ ہر جن ساچے میل ملاؤندا، جن بھگتاں ویکھ وکھایا۔ سرشٹی درشٹی پھرے بھراؤندا، بھرم بھرم نال کرے کُڑمایا۔ اپنا بھيو ابھید چھپاؤندا، سمجھ وچ کسے نہ آئی۔ نارد کہے میں دسناں کھیل اپارا، اپر پیر اک جنایا۔ جس نوں کہندے چوہیاں اوتارا، نر نرائن نور الاہیا۔ اوہ بہہ کے دھام نیارا، نرگن اپنی کل ورتا ئیا۔ کھیل کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال رکھایا۔ میل ملائے تینی اوتارا، نر نرائن جوڑ جُڑایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دئے نظارہ، نظریہ سب دا دئے بدلایا۔ نانک گوہند دے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنا ئیا۔ جس نے نوواں دیساں دا نو سو نڑنویں کوس دار کھنا دائرہ، چاروں کُنٹ وند وندایا۔ کچھ لیکھا پورا کرنا وچ قاہرہ، کالم قلم نال بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملا ئیا۔ نارد کہے میتوں سمجھو نہ جگت شرارتی، شرع والیاں دیاں جنایا۔ اپنا لیکھ ویکھو عبارت، جو اکھراں نال اکھڑ ملا ئیا۔ میری گل نہیں تکرار دی، دُھر دا حکم حکم درڑا ئیا۔ تہاڈی پریتی رہی نہیں سانجھے یار دی، یارانے سارے گئے تڑا ئیا۔ ہن وڈیائی رہنی نہیں کسے اوتار پیغمبر گرو مختیار دی، مہلت پُچی چائیں چانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھج کوڑی کریا لکار دی، اُچی کوک کوک سُنایا۔ طاقت رہنی نہیں کسے تلوار دی، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکایا۔ کھج بھٹھی تپنی اک انگیار دی، گنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ کھیل ورتی اک سکدار دی، جو سکہ نام کلمہ دئے بدلایا۔ اوڈھ گنی انتم جگ چار دی، چار یاری دئے گواہیا۔ وڈیائی رہنی نہیں

کسے غدار دی، گداگر ہوئے لوکائیا۔ شان شوق دے نہ کسے بازار دی، ہٹوانے روون مارن دھاہیا۔ نارد کہے چاروں گنٹ دھرنی دھرت دھول دھول
 درگاہ ساچی رو رو پکار دی، بن نیناں نیر دہانیا۔ دروہی تیری استغفار دی، تیرا نام دُہانیا۔ جن بھگتاں سک تیرے دیدار دی، درس دینا چائیں چانیا۔ نارد
 کہے جن بھگتو کچھ خبر دتاں سمند ساگر پار دی، تھلاں دا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار
 کمائیا۔ ساون کہے سُن سمت اٹھ، اٹھاں تتاں توں باہر دیاں جنائیا۔ تُوں خوشیاں وِچ نٹھ، بھج واہو داہیا۔ میرا نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا ویکھ ہٹھ،
 ہٹھیلا ہو کے دیاں سنانیا۔ تریتے جگ دی کھول کے ویکھ گٹھ، پردہ پردیاں وِچ اٹھانیا۔ ایہتھے رام رہیا سی دن ست، ست ست دی کھیل کھلایا۔ جتھے
 ہر سنگت دا ہویا اکٹھ، پہلی ساون وِجی ودھانیا۔ سنجگ بھگت دوارے دی بھگت ایہتھے کرنگے چٹھ، چار جگ دا لیکھ نال بنایا۔ رین بسیرا اوتھے لینا کٹ،
 جتھے تے بھجے واہو داہیا۔ جس نے شرع دی میٹنی وٹ، جھگڑا کوڑ دینا مٹانیا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ دا مالک نور الاہیا۔ جس جگت دویت دا
 میلنا پھٹ، پٹی دُھر دی دھرم دھار بندھانیا۔ جن بھگتاں پچھلا وچھوڑا جاوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگانیا۔ ہر سنگت سنگت ہر اٹارسی کھیرا کدے نہ
 ہووے بھٹھ، بھٹھیلا کلج سیس نوایا۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی گاؤندے شبدي دھار بھٹ، اکھراں جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دُنی دی سانجھی کرے مت، جگت متا مترا ڈیرہ ڈھاہیا۔

* ۲ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر ٹوپن رام دے گرہ *

ہس کے کہن سپتس اتری رکھی، خوشی نال جنانیا۔ بھاردواج ویکھ اگمی سطر لکھی، جو سطح بلندی اُتے نظر کسے نہ آئی۔ جس دی بنا انگریاں توں
 سہاؤنی متی، مترا پیارا رہیا جنانیا۔ پروشٹا دو ساون دی تھتی، دوس وار دے گواہیا۔ جس دی دھار تریتا دواپر کلج کسے نہ دسی، دہ دشا اکھ نہ کوئے

کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ساون کہے سپتس رکھ کرن اشارے، آشادادی خوشی بنایا۔ لیکھا تک جمن کنارے، جل تھل وجے ودھایا۔ جس دی کھیل وچ سنسارے، سو سوامی اپنی کل ورتایا۔ نگاہ ماریے جگ چوکڑی کھیل نیارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا تھم ورتایا۔ جو ہر گھٹ وسیا لیکھا جانے گپت ظاہرے، ظاہر ظہور کرے رُشنا یا۔ اوہ اپنی کل اکل کل دھارے، دھار کلکی ولس وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سپتس رکھ کہن ویکھ دھار دھار جمن، سرتی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیری لہر لہر دا چننا، چم درشٹی جگت بدلایا۔ ساچا وقت ہوئے سہنجنا، سوہنی رت سہایا۔ جس دے کنڈھے چرن چُھہاونا دُشت دمن، دُشت دمن ونڈ ونڈایا۔ جس دا لیکھا پورا کرنا گوبند چننا، چن چن نور الاہیا۔ اُس دا تھم سب نے مننا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سپتس رکھی کہن ساڈی اُس نوں بندنا، بندگی وچ سیس نوا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ جمن کہے رشی بیٹھے میرے اُتے کنڈھے، گھاٹ میری خوشی منایا۔ اک دُوجے نوں ریت دے دانے رہے ونڈے، بن مٹھی ہتھ ونڈایا۔ کدے ہتھ مارن وچ میرے پانی ٹھنڈے، انگلاں چار گنٹ بھوایا۔ کدی ہس کے کہن کوٹن جگ چوکڑی لنگھے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پنڈھ مکا یا۔ کدے خوشیاں وچ ساچی منگن رہے منگے، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ کدے چٹھ کے دھرم دھار دے ڈنڈے، ڈنڈاوت وچ سیس نوا یا۔ کدے خوشیاں وچ پریم پریتی رنگ رنگے، رنگت ویکھی بے پرواہیا۔ کدے نگاہ مارن کلجگ دھار تگن بندے، بندگی والا نظر کوئے نہ آیا۔ پر ماتم پیار بنا آتم دے رنڈے، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ سرشٹی درشٹی اشٹی دے کریر جنڈے، پاتھر پاہن لاگن پانیا۔ چوراسی والے سفر مگن نہ لبے، لمحہ لمحہ سمجھ کسے نہ آیا۔ پھیر اک دُوجے دے ہلاون کندھے، خوشیاں وچ خوشی بنایا۔ نگاہ مارو کی کلجگ دے کوڑی دھار وچ دھندے، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجایا۔ کی کھیل ہووے وچ ورجنڈے، برہمنڈ کی وڈیا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ سپتس رکھیاں جھٹ نگاہ ماری گنٹ ہم، پر بت چوٹی دھیان لگایا۔ کی اوتھے ہووے نیم، کون دھار وجے ودھایا۔ اک دُوجے نوں لگے کہن، کہہ کہہ رہے سنا یا۔ اُس دا لیکھا بالمیک

نے لکھیا وچ رمان، رام راما دئے گواہیا۔ جو شہنشاہ طرفین، طرفداری وچ کدے نہ آئیا۔ جس نے اٹھاراں دھیائے بنائے ساک سین، سجن اکھراکھرا
 دکھائیا۔ الف یے گائے گائے، گا گاہیا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جمنا کہے میرے
 کندھے آیا پون دا جھکوا، ریت بالو دتی اڈائیا۔ اُس ویلے سپتس رکھی بول اکو بولا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ نالے ڈھر آواز آئی اوہ ویکھو میرا
 سمبل والا چولا، جس چولی چولے نوں سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جتھے برہمنڈ کھنڈ دا ہٹ کھولا، ونجارے بھجن واہو داہیا۔ مولا دھار ہو کے مولا، مولوی ملّا
 شیخ مسانک سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تہاڈے نال وعدہ پورا کراں توہا، اقرار پورا دیاں کرائیا۔ پر بھہ ہو کے اُپر دھرنی دھرت دھول دھولا، دھرم دی دھار
 اک دکھائیا۔ لکھ چوراسی دین دُنی دا ویکھاں رولا، ہوئی ہوئی اپنا پردہ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم
 اک سنائیا۔ سپتس رکھ کہن ساڈے انتر وچانا، دُھن ہوئی شنوائیا۔ اسان تکیا برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ نور تکیا آدی آدی جگاد، جگ چوکڑی دا
 مالک بے پرواہیا۔ جس نوں سارے رہے ارادہ، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ سو کلج انت سیری بھگونت جن بھگتاں آپ کرے امداد، دوسر لوڑ نہ کوئے
 رکھائیا۔ پرگٹ ہو کے ایکنکارا اک اگلا واحد، وعدے سب دے پور کرائیا۔ کھیل کھیلے اک توں دو دو اک توں بعد، سرگن زرگن روپ وٹائیا۔ جس نے
 سب دی لیکھے رکھنی یاد، یادداشت بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں کھیڑا کرے آباد، گرہ مندر اک سہائیا۔ پنج ت دی دے کے داد، سر اپنا ہتھ
 رکھائیا۔ جگت جہان رکھے لاج، لاجاوت ویکھ دکھائیا۔ شبد اگئی مار آواز، سوئی سرت شبد جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ سپتس رکھ کہن سہنجا ویکھیا سچ کنارہ، کنارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ شبدی شبد دا دتا اشارہ، عیش و عشرت توں باہر سنائیا۔
 اوہ تلو زرگن سرگن زرگن روپ چوہیاں اوتارا، جس نوں چوہیسا جگدیشا کہے لوکائیا۔ اوہ آوے اپنی وچوں دھارا، دھرنی دھرت دھول کرے
 رُشنائیا۔ اُس دا کھیل ہونا دوبارہ، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ بھگت سہیلا میت بن مرارا، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں لجیا رکھے وچ سنسارا،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نوائیا۔ گرکھاں پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ نمانیاں بنے آپ سہارا، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگا گیا۔ سپتس رکھ کہن پر بھو دا کھیل سدا بے انت، بے انت بے پرواہیا۔ جس دی مہما کردے سادھ سنت، جیو جنت رہے جس گایا۔ اُس دی مہما سدا اگنت، الکھ اگوچر وڈ وڈیا گیا۔ جس نے نام جنایا اپنا منت، تُوں میرا میں تیرا دتا درڑا گیا۔ اوہ تک سندیسہ دتا سنگھ جسونت، جسم ضمیر توں باہر درڑا گیا۔ جگت دی دھار وچھوڑا ہون والا نار کنت، ٹوپن پریم ناتا رہے نہ رانیا۔ بھگتاں دی دھار وچ سری بھگوان کیتی منت، جن بھگتو اپنا آپ لو بچا گیا۔ دو چار اکھر لکھو نال ہمت، حوصلہ حرص والا رکھایا۔ آگے چھوڑھی سال رہے نہ کوئی کرنی چنت، مہربان مہربان مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنم جنم دی میٹے چنت، کرم کرم دالیکھا پور کرایا۔

* ۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹاری شہر جوگندر سنگھ دے گرہ * *

صدی چوڑھویں کہے میں سُنیا حق ہوکا، حکم دتا دُھر درگاہیا۔ تیرے انت اخیر اگئی موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آ گیا۔ محمد دی دھار تک لے چوڑاں طبق چوڑاں لوکا، لوک پر لوک نین اٹھایا۔ دین دنی جگت دھار ویکھ لے دھوکھا، ست سچ نہ کوئے وڈیا گیا۔ تیرا وقت بیت گیا چوکھا، اگلا پندھ لینا مکا گیا۔ درگاہ ساچی بنا اکھاں توں ویکھ لے پوتھا، جس وچ الف یے نہ کوئے وڈیا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ چُکایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں سُنیا اگم ترانہ، تریا توں باہر جنایا۔ کی حکم دیوے سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار بھگتایا۔ نو ست مارے دھیانا، نو نو چار کھوج کھوجا گیا۔ جگت تت ویکھے نشانہ، بے نشاں پردہ آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ اک درڑا گیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں سُنیا فرمان ایک، فریاں توں باہر جنایا۔ جس تے سب نے رکھنی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رامایا۔ جو آد جگاد ویس کرے انیک، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ اوہ جوتی جاتا بدل کے بھیکھ، شبہی شبد روپ وٹایا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا ملا شیخ، مساسکاں پیغمبراں

چار یاری نال ملائیا۔ بے پرواہ ہو کے کھولنا اپنا بھیت، بھو دئے سمجھائیا۔ جس کارن سنگر ار جن سیس پوائی ریت، راوی کنڈھا لیکھا لیکھے لائیا۔ گو بند
گو بند نال کرے ہیت، گو بند میلا سہج سبھائیا۔ سو مالک وسنہارا سبھنڈ دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ دو جہاناں بن زرش، نر نرائن اپنا حکم ورتائیا۔
جس دے آگے کسے دی چلے کوئے نہ پیش، پیشتر پیشین گویاں سارے گئے سنائیا۔ سو صاحب سوامی رہن والا ہمیش، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ کلجگ انتم
دین دُنی دی بدل دیوے رکھ، رشی مُنی سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک وڈ وڈیائیا۔
صدی چوڈھویں کہے میرے انتر سنی گھنگھور، گھوری ہو کے دتی جنائیا۔ میرا کھیل اور کا اور، بھو سبھے کوئے نہ رائیا۔ لکھ چوڑا سی اپنے ہتھ وچ پھرنی
ڈور، ڈوری شبد نام بندھائیا۔ جس دی سب نے رکھی لوڑ، لڑیندا سجن ہو کے لئے انکڑائیا انتم دھرنی دھرت دھول اُتے جائے بہر، بہڑی بہڑی میری
دہائیا۔ جس دا شاہ شہانہ آسو رہیا دوڑ، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جس نبی رسولاں مارنا پہلا پوڑ، پوڑی ڈنڈے ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ جیو ویکھے مٹھے کوڑ،
انتر نر نتر بھو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں سُنیا حکم الہ،
عالمین دیاں جنائیا۔ میں مالک خالق پر تپالک بے پرواہ، بے عیب نور خدائیا۔ اوتار پیغمبر گر میرا تکرے راہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں ڈھر دارام نور
الہی اک خد، کاہن کاہنا نظری آئیا۔ جیہڑی دین دُنی اک دُوبے نالوں کیتی جد، جز مذہباں والے ونڈ ونڈائیا۔ سب دا لیکھا منگاں آ، دو جہاناں پھول
پھولائیا۔ رائے دھرم چتر کپت نین رہے شرما، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ وشن برہما شو کہن واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب سچ وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سیس گیا جھک، بن سیس سیس نوائیا۔ پھیر سنی اگنی تک، توں
میرا میں تیرا راک الایا۔ بچھلا پینڈا جانا تک، آگے پنڈھ نہ کوئے بھوئیا۔ اپنا لہنا دینا آپے چک، بھار اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس دیاں سکھناں رہے سکھ،
خوشیاں پنڈھ مکائیا۔ اُس دا ویلا گیا تیج، وقت سہنجنا نال ملائیا۔ اپنا بھو کھلائے گجھ، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ تیری سار لئے چھیتی سدھ، ودھی سدھی
ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت سبھے کوئے نہ عقل بدھ، نیتز نین نظر کسے نہ آئیا۔ جس نے لیکھا مکاؤنا کلجگ، جگ چو کڑی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں سچ سندیس سناواں گی۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، تس پردہ
 انت اٹھاواں گی۔ اوہ مالک خالق اک نریش، نر نرائن سمجھاواں گی۔ جس دا لہنا نال گوہند دس دسمیش، دہ دشا ڈنک وجاواں گی۔ جس نوں جھکدے
 وشن برہما شو ہمیش گیش، شیش سہنسر مکھ الاواں گی۔ اوہ وسیا سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ درڑاواں گی۔ جس دا کھیل ہونا پردیس، محمد امت نال
 رلاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگاواں گی۔ صدی چوڑھویں کہے میں منگ اگئی منگاں گی۔
 صاحب سوامی انترجامی کولوں مول نہ سنگاں گی۔ لال گلا لا روپ اگم اگمڑے رنگاں گی۔ میرا صاحب شاہو بھوپ، سچ دوار اُس دا لنگھاگی۔ جس دانہ کوئی
 رنگ ریکھ روپ، گھر سہنجنے اُس دے ونجاں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اپنی آسا کوٹنگاں گی۔ صدی
 چوڑھویں کہے آف آہ آگیا جبرائیل، کی جابر حکم سناٹیا۔ میں دھر کلمہ نبی رسولاں کولوں کراواں تعمیل، بچیا نظر کوئے نہ آتیا۔ رسولاں دساں کھیل
 ویکھو عظیم، کی اعظم رہیا کراٹیا۔ جس تہاڈی کیتی تقسیم، ونڈن ونڈ دکھائیا۔ اوہ مالک خالق قدیم، قدرت دا قادر نور الاہیا۔ جس دی دین دنی او سے
 دی تعلیم، طلبے پیغمبر نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ جبرائیل کہے حکم اللہ ولزی زو نظ
 زبے جس کُنزا الہود اعظم آزونے زمتوہ زوزے زوا نورے خدا الہ اللہ بے پرواہ اک اکھوائیا۔ محمدے کلمہ زیگے لڑہو وزہی زکولوا زینہ زکو
 نورے طلوعا شمع نور نور رشناٹیا۔ ستگر شبد شبد گرو، گردیو اک اکھوائیا۔ جس دا حکم بنا حاکماں ہونا شروع، بنا شرع توں شرع پڑھائیا۔ اُس دا لہنا دینا
 لیکھا جگت جہان کولوں کدے نہ مڑو، دیونہار نہ کوئے اکھوائیا۔ صدی چوڑھویں انت کوڑ گڑیا ریاں بیڑا شوہ دریا رڑھو، نبی نوح دُور بیٹھا سپس نوٹیا۔
 سچکنڈ سچ دوارے بنا بھگتاں توں پر م پُرکھ دی لبھنی نہیں کسے نوں جوہ، بے وطنان وطن نہ کوئے دسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نرگن نروریر نرکار نرکار جس دا کلمہ ستگر شبد شبد دھار
 پھرُو، من منسا فرنا نظر کوئے نہ آتیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹاری شہر چمن لال دے گرہ * ❁

دُھر کلمہ کہے اے مالک کُل، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم نام انمل، کرتے قیمت کوئے نہ پائیا۔ توں آد جگادی صلح کُل، زرویر اک اکھوئیا۔ جگ چوکڑی کدے نہ جائے بھل، اُبھل تیری بے پرواہیا۔ تیرے تول سکے کوئے نہ تُل، اٹل تیری وڈ وڈیائیا۔ جگت جہان بن تیرے رہیا رُل، چار کُنٹ دھوڑی خاک اڈائیا۔ امرت رس سب دا گیا ڈلھ، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت وکار اندھیر رہیا جھل، جھکولا پون پانی دیوے تھاؤں تھانیا۔ ست دا بوٹا گیا تُل، دُھر دا بھل نہ کوئے لگائیا۔ تیری پریتی وچ جائے کوئے نہ گھل، گھولی گھول نہ کوئے گھمائیا۔ چاروں کُنٹ سب دا دیوا ہون والا گل، گلشن مہک نہ کوئے مہکائیا۔ بن تیری کرپا سچ دوارا سکے کوئی نہ گھل، خالق خلق بھيو نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دور، در تیرے آس رکھائیا۔ دُھر کلمہ کہے میرے صاحب صاحب سلطانا، سنگر گر گر تینوں سیس نوائیا۔ آد جگاد نگاہانا، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ انتم ویکھ مار دھیانا، نگاہ وچوں اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ شرع شیطانا، شریعت گھر گھر کرے لڑائیا۔ اپنا ویکھ زمیں اسمانا، طبق طبقاں پھول پھولایا۔ تیرا تیرے نالوں ہو یا بیگانہ، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ بن تیرے شبدی دھار توں سچ رہیا نہ کوئے ترانہ، تریا توں پار سمجھ کسے نہ آئیا۔ ویکھ کھیل سری بھگوانا، بھگوان اپنی لئے انگڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں دے ہندیاں بدل گیا زمانہ، ظاہر ظہور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ نیتز رووے تیرا آسمانی شامیانہ، جس وچ شمع نور نہ کوئے رُشنائیا۔ تیری یاد وچ اپنی فریاد وچ گر اوتار پیغمبراں تیرے حکم دا دتا بیانا، انت تیرے ہتھ رکھائیا۔ اٹھ ویکھ میرے صاحب سلطانا، شہنشاہ پردہ آپ چکائیا۔ توں مرد مرد مردانہ، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری کرپا نال میں ہوواں لوک مات پردھانا، پردھانگی تیری دیاں سمجھائیا۔ نو کھنڈاں دساں کل کلکی پہریا جامہ، امام اماما ویس وٹائیا۔ جس دا ڈنکا نام دامہ، دماں والیاں دیاں سنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا تمانا، طمع مذہب نہ کوئے رکھائیا۔ شرع زنجیر دارہے نہ کوئے غلاما، بندھن دین دُنی تڑائیا۔ میرا محبوب مالک خالق تیرے قدماں وچ میری سلاما، سجدیاں وچ بردا ہو کے سیس نوائیا۔ لیکھا پورا کریں ضرور وچ گر اسانا، گھر اسانا اپنا رنگ رنگائیا۔ ایہہ لیکھا بنا لکھت توں پُرانا، پُرانا بھوکھت دے

گواہیا۔ میری اکو آشا اكو چاہنا، چاو اپنا دتا جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل زمیں اسماناں، دو جہاناں تیرا حکم ورتے تھاؤں تھانیا۔

* ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر کوڑا مل تے سدن مل دے گرہ *
 * ۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر کوڑا مل تے سدن مل دے گرہ *

کلمہ کہے پر بھو توں آد انت ایکا، ایکنکار اک اھوایا۔ کلجگ انتم سب دا پورا کرا دے ٹھیکہ، ٹھیکیداری دین مذہب رہن کوئے نہ پایا۔ آتم دھار تیری ہووے ٹیکا، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ میں اکلوتا تیرا هوواں بیٹا، جس بیٹے نوں شبد گوہند کہے لوکایا۔ تیری آدی سیجا اُتے هوواں لیٹا، جگادی تیری خوشی بنایا۔ توں مالک لوک مات میٹوں منتخب کر لے اپنا نیتا، نر نرائن اپنی دیا کمایا۔ میں اوتار پیغمبراں گرو آں سب نوں پچھلا کراواں چیتا، پورب دا پردہ آپ اٹھایا۔ اٹھو ویکھو چاروں کُنٹ بالو اڈدی ریتا، اگنی تتی تیت تپایا۔ آتم پر ماتم کرے کوئے نہ پیتا، ہتکاری روپ نہ کوئے وٹایا۔ توں آد انت جگت کرسانا کھیتا، باڈی تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی دی دعوے نال بدل دے ریکھا، ریکھا اپنی اک سمجھایا۔ تیرا منظور ہووے محبوب شبدی دھار بھیکھا، بھیکھ کوڑا دینا مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دُھر کلمہ کہے میرے مالک میری من، منسا دیاں جنایا۔ تیرا اکو چمکے نوری چن، جس نوں سور یہ چند سیس نواپا۔ جگت وکارا کوڑا ریٹھا دینا بھن، گھرن بھنہار تیری سرناپا۔ بھاگ لگاؤنا بھگتاں تن، تتوت دینی وڈیایا۔ پیار مُجبت وچ بناؤنے جن، بنا آپ جنیندی مایا۔ وسیرا ویکھنا چھری چھن، چھتر دھاری کھوج کھوجایا۔ گھر بھنڈارا دینا جل ان، اتوٹ اٹ ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا پورا کرنا نرگن دھار اپنے برہم، پار برہم اپنی دیا کمایا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹاری شہر جسونت سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے پر بھو میتوں مار دھچھا، زور نال لگایا۔ جس نال میتوں نظر آئے تیرا روپ پیا، پورن پر میشور بے پرواہیا۔ پر یاد کر میں تیتوں سپتس
 رکھیاں دی اک سناون لگا گپا، جس نوں شاستر کہہ سکن نہ رانیا۔ جس دا اکو مول تے اکو ٹپا، انت اکو ویکھ وکھانیا۔ اوہناں خوشیاں وچ بچن کیتا سچا،
 ماچھوواڑے ڈیرہ لایا۔ نالے کھچیاں اپنیاں لیاں، سروں ننگے ہو کے دتی دہانیا۔ میں اُس ویلے نکیاں وڈیاں لے کے اٹاں، پاتھر پان کول لگایا۔ جس
 اُتے اوہناں تیرے دھرم دیاں لکھیاں چٹاں، اوہ چٹاناں دین گواہیا۔ جس دا سمجھیا کسے نہ سٹہ، سٹے بازی وچ لوکایا۔ پہلے اُتے لکھیا شیر سنگھ دا نشان
 ہووے اُتے کھٹا گٹا، انت اوہ وچ سمانیا۔ پھیر سب نے اکٹھا بنایا اک چٹھا، جس نوں چٹھی رسین پھرن والا نظر کوئے نہ آیا۔ میں تکدا رہیا بٹ
 بنا، نگاہ زمیں اسان اٹھانیا۔ پھیر دھرتی اُتے لٹا، لما پے کے ویکھ وکھانیا۔ میتوں نظر آیا دو جہان دا قطعہ، جتھے کیتے اوتار پینمبر گروشن برہما شو بیٹھے
 سیس نوایا۔ پھیر حکم سنیا اگئی جو سنایا میرے پتا، پت پر میشور دتا درٹانیا۔ بنا میری کرپا جگ چوکڑی کسے دی پوری ہووے نہ اچھا، اچھا وچ سارے
 جگ سیس نوایا۔ میتوں اُس ویلے آگئی نچھا، چھیں چھیں کر کے دتا سناٹا۔ جھٹ اتری پے گیا چھتھا، نگاہ میرے دل اٹھانیا۔ میں اوہ ویلے
 دوہٹھ مار کے پتا، بھڑی بھڑی کر سناٹا۔ رشی جی تساں اے من نہیں اپنا جتا، کیوں بھجو واہو داہیا۔ میں پر بھو دا بھگت کدے نہ ہوواں دوچتا، جگت
 ریتی نہ کدے اپنایا۔ جے کوئی میتوں کہے ایہہ کسے گرو دا سکھا، میں سر پھیر کے نہ دیاں کراٹیا۔ آہ تلو کی لیکھ میری اُتے ہکا، حکمت نال دتے
 لکھانیا۔ یاد رکھیو کجگ انت اکو میرے صاحب دا چلیگا سکھ، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ جھٹ سپتس رکھیاں پھڑ کے اوہنوں کھچا، گھسیٹن واہو داہیا۔ جاہ
 ساڈا چھڈ جا پچھا، براہمن تیری لوڑ نہ کوئے رکھانیا۔ نارد کہے میں اوہ ویلے اک حکم اگئی لکھا، جس نوں لکھن والی جانے مول نہ سیاہیا۔ اُس ویلے
 میرے صاحب میری جھولی پائی بھکھا، بھکھاری اکو میں ہی نظری آیا۔ جاں نکیا اُس وچ کجگ جیواں دی بھری وکھا، جس وکھ نوں بن سنگر شبد سکے نہ
 کوئے مٹانیا۔ میرے انتر تیر انیالا وچا تکھا، میں رو کے دتا سناٹا۔ اے میرے ابناشی اپتا، کی تیری بے پرواہیا۔ کیوں کجگ کوڑی ہووے رتا، سچ رت

نہ کوئے مہکائیا۔ پُرکھ اکال کہا اے نارد اُس ویلے میری رہے کوئے نہ بچھا، پریبی نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرے نالوں جگت ناتا ہووے سچا، جگت سنبندھی
 مل کے خوشی بنائیآ۔ میرا انتر پیار سب نالوں ہووے ٹٹا، بن میری کرپا گنڈھ نہ کوئے پوائیآ۔ میتوں ضرور گاؤن گے ہلاں بٹا، ہردے سکے نہ کوئے
 وسائیآ۔ نارد کہے میں اُس ویلے پر بھونال رُسا، رُس کے اپنی بودی دتی ہلائیآ۔ کروٹ وچ بدلایا جُسا، پاسا پرت لئی انگڑائیآ۔ میں بنا مچھاں توں تاء دتا
 مچھاں، اپنا بل پر گٹائیآ۔ میرے صاحب میرے مالک دُھر دے پتا کیوں بچن کریں رُکھا، تیرے قدماں سپس نوئیآ۔ توں آدی جننی جن بھگت آتم
 دھار پر گٹے تیری لکھا، دوجی جمن والی اور کوئے نہ مائیآ۔ بن تیری کرپا جگت جہان جاوے لٹا، لٹیرا سنجگ تریتا دوپر کلجگ چارے جگڑا نظری آئیآ۔ نارد
 کہے پھیر پر بھونے میری دھون وچ ماریا مُکا، مُنہ دے بھار سُٹائیآ۔ تھکم دتا اوہ ویکھ کلجگ انتم ویلا دُھکا، سپتس رکھیاں نال ملائیآ۔ میرے نام دے تھان
 لکھ وچ ہونا نڑی تے حُقہ، تھکم بھلنا بے پرواہیا۔ توں اُس ویلے رہیں نہ سٹا، لینی شبد دھار انگڑائیآ۔ میرا بھانا کدے نہ رُکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ نارد
 کہے نالے پر بھونے بلونیاں پھڑ کے گٹا، گھٹنیاں بھار سُٹائیآ۔ پھیر دے کے اگئی جھوٹا، جھولا دو جہان جھلایآ۔ پھیر دکھایا کلجگ انتم جگت جہان جھوٹا،
 سچ وچ سچ نہ کوئے سمائیآ۔ سب دا خالی دے سے کایا ٹھوٹھا، امرت نام رس نظر کوئے نہ آئیآ۔ بن پر بھو دی کرپا جگت خالی دے بوٹا، پھل بھل نظر کوئے
 نہ آئیآ۔ نارد کہے میں جھٹ دوویں میٹ لئیاں مُٹھاں، پھیر مستک اُتے ٹکائیآ۔ کن پکڑ کے تکیاں چارے گٹھاں، اُنگی ٹھوڈی اُتے رکھائیآ۔ جاں نین
 اٹھایا کلجگ پائیاں لٹاں، لٹیرا کلجگ بھجے واہو داہیا۔ جاں اندر وڑ کے ویکھیا کوڑ گُکرم سچ پیار نال جُٹا، جو بل اپنا آپ دکھائیآ۔ جاں پھیر نگاہ ماری میتوں
 جگت پیار دا آیا ہوٹا، مُجبت ذنی والی نظری آئیآ۔ ذنیا والے پر بھو میتوں کہن ایہہ صاحب شیطان دا ٹوٹا، تے شبد نوں شیطان ٹوٹی کہہ کے سارے گائیآ۔
 میں حیران ہو گیا پریشانی وچ جُھکا، جُھک کے سپس نہ کوئے نوئیآ۔ جاں تکیا گھر گھر ایہو دُکھا، دُکھاں بھری لوکائیآ۔ پھیر تیرے ول اسماناں توں پرے
 چُکیا لکھا، گگن گلگنتراں پندھ مُکائیآ۔ میرے مالک صاحب تیرے بنا تیریاں بھگتاں نوں کہے کوئے نہ پتا، پتا پوت نہ کوئے گود اٹھائیآ۔ کرپاندھ گھر گن
 ساگر سچ سوامی کرختا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ نارد کہے پھیر میتوں سندیسہ دتا اک نکا، سچ سچ سچ نال سنائیآ۔ نارد کہے میں بھگت دوارے بھگتاں

گرہ ہواں وکا، میری قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ نارد کہے میں سرِ قدماں تے سٹاں، نو نو سسِ نوائیا۔ پر بھو نے اشارہ کیتا اوہ دیکھ اپنیاں چٹاں، جو شہادت دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں سنگر شبد شبدی دھار اگم، اگوچر نظر کسے نہ آئیا۔ میرا کتھا کہانی والا چم، جگت جوانی جگت نال ہنڈھائیا۔ میرا اُنجا پون سوامی توں باہر دم، بنا دماں توں سواس چلائیآ۔ جگ جگت وچ پھرنا میرا کم، کمینہ بن کے بھجاں واہو داہیا۔ نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غم، ہرکھ سوگ وند نہ کوئے وندائیا۔ پر جگت جگت میں اک پلے بدھی گل، جس گل وچ بھیت پر بھ نے دتا چھپائیا۔ اوہنوں سمجھن دا چار جگت دے شاستر سمجھا سکے نہ ول، پردہ سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ صرف تھوڑا جہا اشارہ کیتا سی باؤن نے راجے بل، چھلیا ہو کے آپ جنائیا۔ آہ تک اوہ تک تے دیکھ کھج کل، کلکاتی راجے دسن قصائیا۔ کوڑ گڑیا راکھ گھر ڈیرہ بہے مل، آسن کایا مندر اندر لائیا۔ سرشٹی بھل جانا جیہڑا وسے جل تھل، مہینل رہیا سمائیآ۔ اُس آؤنا لوک مات چل، زرگن اپنا کھیل کھلائیآ۔ اُس ویلے جھٹ سسِ نوایا بل، بل اپنا آپ کرائیا۔ وقت نہ گھڑی لگی نہ پل، پکاں دے پچھے کھیل دتا دکھائیا۔ نارد کہے اُس ویلے میرے اندر وچاسل، گھاؤ ڈونگھا نظری آئیآ۔ میری ہلن لگی کھل، ہوکیاں ہوکیاں نال گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے میں دیکھاں اوہ چٹھیاں، جس دا اکھر نہ کوئے سمجھائیا۔ جس وچ اگمی لکھتاں لکھیاں، جگت کاتباں سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ اُس وچ اک صاحب دی شرع تے اک صاحب دیاں تیاں، جس نوں متر پیارا گو بند کہا ماہیا۔ اوہ کسے دوارے نہ وکیاں، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ نہ وڈیاں نہ نکیاں، سبے اکے رنگ سمائیآ۔ اوہ کھج نوں دیکھ مینوں مارن کھچیاں، ہلونے دے کے رہیاں جگائیا۔ وے نارد اکیوں نہیں ساڈیاں گلاں دسدا وچلیاں، وچلا بھو گھلائیآ۔ اسیں نہ اوچ نہ نیچیاں، وڈی چھوٹی بنت نہ کوئے بنائیآ۔ سانوں ایسے کارن چڑھدیاں کھچیاں، وڈے چھوٹے لڑ لڑ مرن تے ناتا رکھن بھین بھائیآ۔ پر بھو دے پیار دیاں پھلواریاں تے باغیچیاں، آد جگاد جگت چو کڑی جن بھگت نظری آئیآ۔ ایہو اشارہ دیوے محمد وچ حدیثیاں، کلیاں وچ گائیا۔ پھیر ساڈا لیکھ دیکھ جگت جہان دیاں چکیاں جانیاں پیسیاں، چکناچور ہووے لوکائیا۔ پھیر پیو پتراں ماواں دھیاں ناراں مرداں اک دُوبے نوں وٹنیاں

کسیسیاں، قسمت دے ماریو کیوں بھلیا بے پرواہیا۔ جس صاحب دے کول جگت دیاں جگدیشیاں، جگدیشر اک اھوائیا۔ اُس دیاں کیا رسیاں، جو رستے جاندیاں نوں دے بھلایا۔ جے اوہ رحمت کرے تے رحمت دیاں بخشیشیاں، کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ ناردا ویکھ ساڈا لیکھ اُتے گیٹیاں، سپتس رکھیاں نوں ہلونا دے لگایا۔ ساریاں دے کولوں لیکھے مک جانے گر اوتار پیغمبراں لوک مات سچھنڈ دیاں ٹکٹاں ویکھنیاں نہیں جگت دیاں ٹیٹیاں، سارے لیکھا پر بھ دے ہتھ پھڑایا۔ بچھلیاں جگاں دیاں کہانیاں بچھے بیتیاں، بچھلا لیکھا رہے نہ رانیا۔ آگے اکو اک دیاں چلنیاں ریتیاں، ریتوان بے پرواہیا۔ مان ملنا ہست کیٹاں چاٹیاں، گجاں مان تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنا یا۔ چٹاں کہن ناردا سوہنیاں بودی گھرک، انگلاں جگت والیاں ہلایا۔ اوہ ویکھ ساڈے وچ لیکھا کھیا کلجگ انت پر م پُرکھ آؤنا تڑت، زرگن اپنا پنڈھ مکایا۔ اُس نے سب دی ویکھنی نرت تے سرت، سرتی توں پرے اپنا شبد رکھایا۔ پھیرا ہن کھیل کھیلنا وچ تڑک، تڑکی وچ تورا نادی شنوایا۔ ایہہ لہنا سب دا پورب، بچھلا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتایا۔ چٹاں کہن ناردا سانوں دوجے پاسیوں پلٹ، بنا ورقے توں ورقہ اٹایا۔ ناردا بنا ہتھاں توں ہتھ لایا جھٹ، جھٹکا دتا لگایا۔ جاں تکیاں اکو نظر آیا جو وسے گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ دا مالک بے پرواہیا۔ جو ساریاں برہمنڈاں کھنڈاں رہیا ٹپ، ٹاپو آں توں پرے اپنا تھم ورتایا۔ ناردا کہا واہ میرے صاحب سمرتھ، تیری بے پرواہیا۔ تیری مہما اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ میں تیرا جگ چوکڑی چلدا ویکھاں رتھ، رتھو اہی سارے تیری سیو کمایا۔ پر مینٹوں اک گل دس، بنا کتاں توں دینا سنا یا۔ توں کیوں بھگوان ہو کے بھگتاں دے پیس وس، ایہہ تیری کی وڈیا یا۔ جوتی دھار پیا ہس، بن مکھ توں ہس کے دتا وکھایا۔ ناردا اوہ میرا میں اوہناں داماناں رس، رستہ آتم پر ماتم جنایا۔ ناردا سر پھیریا جھٹ، انگلی دتی ہلایا۔ پر بھو توں مینٹوں کلجگ وکھایا تے میں اُس دی پلے بٹھ لئی گھٹ، پھیر بودی وچ لگایا۔ اوہ ویکھ لے تیرے بھگت تیرے پیار نوں رہے چھڈ، مُجبت وچ نہ کوئے سما یا۔ اوہناں داناتا سنسار ماس ناڑی تے ہڈ، جیہڑا مٹی خاک اگن وچ جلا یا۔ نالے ناردا نے گھوری لئی وٹ، تاڑی پا کے نگاہ پُرکھ اکال ول اٹھایا۔ نالے ہس کے کہا پر بھو بھواویں میرا سیس کٹ، دھڑ اپنے قدم لگایا۔ پر اک مینٹوں اپنے

حکم دادے دے خط، خوشخطی تیرا پریم نظری آئی۔ جس ویلے چار جگ دے شاستر سنسار نوں دے نہ سکے مت، تیرے صفتاں والے کلمے کم کسے نہ آئی۔ ایہہ لیکھا میں تیتوں پھیر وکھاواں گا وت، جس ویلے بے وطن ہوئی لوکائی۔ تیتوں کوئی نہیں مٹیگا پر میثور پت، جگت پتیاں دے پچھے بھجن واہو داہیا۔ اُس ویلے میں لنگڑا لولا ہوناتے میری ٹٹ جانی لت، بلہین اکھوائیا۔ جھٹ سری بھگوان نے گھسن ماریا کس، زور نال دباہیا۔ نارد کیتا عش عش، تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا شبد سروپ دو جہاناں لواں کچھ، کچھ مجھ چرناں ہیٹ دباہیا۔ پر اک میری بیننتی تیرا درشن ہوئے سروپ سوچھ، سوچھ سروپی نظری آئی۔ پر م پڑکھ کہا میری اکو دھارتے اکو مت، اکو حکم مننا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتاہیا۔ نارد کہے پھیر چٹھی کھولی میں، او سے نوں لیا اٹائی۔ میں لیکھا پڑھیا میرے اندروں نکلی ہیں، خیران ہو کے ویکھ وکھائی۔ جاں نکیا پڑھیا سمجھ آئی ایہتے ہو کے پیغمبر گرو اوتار گئے کے، قائم مقام نظر کوئے نہ آئی۔ سدا جگ چوکڑی بنا پر بھوتوں بھنڈارا کوئی نہ دے، راجے بل نوں باؤن ایہو آیا سمجھائی۔ پر بھو دی کرپا بنا کدے اُتے کوئے نہ شے، شہنشاہ اپنی دیا کمائی۔ نارد کہے ایسے کر کے اُس چٹھیاں دے ادھار اُتے ہر سنگت نوں حکم دتا لنگر ورتاؤں توں پہلاں تے لنگر ورتاؤں توں بعد سدا بولنی سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگواندی ہے، بے بے جیکار بناہیا۔ ایہہ لیکھا ہر بھگت دوار تے بھگتاں دے گرہ گرہ، پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ نارد کہے میرا صاحب سوامی جس استھان ہے، سو تھان تھنتر وے ودھائی۔ جو سدا سد سرشی نوں کردالے، اُتے اپنے حکم وچ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مستک لیکھ بناہیا۔ نارد کہے لیکھا کھیا بھوکھت واک، بھاکھیا سمجھ کسے نہ آئی۔ پر بھ کرپا کیتی میں کھول کے ویکھیا تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ کلج انت جس ویلے سرشی دا گیا اخلاق، نفاق وچ گر لائی۔ اُس ویلے مہر کرے مہربان آپ، اپنی دیا کمائی۔ کوٹ جنم دے جن بھگتاں میٹے پاپ، پت پنت بناہیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ اپنے ملن دی دس کے جانج، یاچک اپنے رنگ رنگائی۔ تن مائی بھانڈا ویکھے کاج، کنجن گڑھ سہائی۔ ترے گن گنی تلے آنج، رجو طمو ستو پھول پھولائی۔ جن بھگتاں نوں ودیائی دے کے وچ مات، سر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگتاں دی دھوڑی اپنے مستک لاوے

خاک، مان نمانا آپ اکھوایا۔ جس دا آد انت پرتاپ، پت پر میثور بے پرواہیا۔ نارد کہے میں اوسے دا پتر اوسے دے چلتر نوں رہیا واچ، واچک شبد
 گرو اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد انت جگا
 جگنت اکو شبد حکم دی بات، دوسر گل کہن کوئے نہ پایا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر پارول دے گرہ *

نارد کہے چاروں طرف پتر کا کھولی، برہما چارے مکھ اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا گاوے بولی، بن رسنا جہوا شبد شنوایا۔ پھیر لکھ چوراسی تگی چولی،
 کایات نظری آئی۔ پھیر اتم جاندی دیکھی ڈولی، تھر رہن کوئے نہ پایا۔ پھیر تکیا قدرت رچنا رچنا قدرت پر بھ دی گولی، سیوک ہو کے سیوکمانیا۔
 جس دے وچ دین دنی دی ہولی، ہولا دیکھے بے پرواہیا۔ جو آد جگاد سب دی بھر دا جھولی، جھولا نام جھلایا۔ اوہ بھگتاں دے ہم جولی، ہم ساجن نظری
 آئی۔ پھیر دیکھیا جس اتم شبدی دھار پر ماتم چھوہ لی، شوعلہ اگن جوت رُشٹایا۔ اُس مان ملیا اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول وٹی ودھایا۔ جو سب دے
 وعدے پورے کرے اقرار تولی، کول نین اک اکھوایا۔ اوہ پندھ مکاوے ہولی ہولی، آہستہ آہستہ اپنا قدم اٹھایا۔ نارد کہے میری آسا پئی تولی، کاہلی ہو
 کے بھجی واہو داہیا۔ اے پر بھو میں تیری رت دیکھنی مولی، جو رتڑی بھگتاں نال مہکایا۔ ادھروں کلجک دسیا پاوے رولی، اچی کوک کوک جنایا۔ میں
 سب دی سچی آشنا منشا ڈھاہنی، کوڑی کریارنگ بنایا۔ کایا گڑھ ہنکار بناوئی، مایا متا نال سہایا۔ سچ خوشی کسے دے گھر نہ رہے پراہنی، چھن آوے تے
 اٹھ جانا۔ جگت کامنا ہونی کاں کاوئی، جوڑا جگت جگت وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں من نسا پور کراوئی، ہنسا گر مکھ روپ درسایا۔

* ۳ ساؤن شهنشاهی سمت ۸ اٹاری شہر ہر دت سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے میں ویکھاں کھلج، جگت جگت دھیان لگائیا۔ جاں میں پیر دھریا مینوں دھرنی ماری ہنجھ، ہلونا دتا لگائیا۔ اٹھ ویکھ پرم پڑکھ دا ویلا گیا
 پنج، پوجا تک جگت لوکائیا۔ سب دا بھاؤ ہويا دُتیا دُج، ایکا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ست دھرم دین دُنی وچوں گیا اڈ، چار گنٹ رہن کوئے نہ پائیا۔ اُجل
 دے کوئے نہ بدھ، من کلپنا سرشٹ ہلکائیا۔ کسے دی لئے کوئے نہ سدھ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ نیترووے دھرنی بسدھ، بسدھا دئے دُہائیا۔ دروہی
 میرے اُتے ہون والا بدھ، یُدھشٹر دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے
 میں کھیل تکیا بے نظیر، جگ نیتز نہ کوئے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا انت اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر پیر، گر گر لاگن پائیا۔
 اوہ کھیل کرے لیکھا جانے شاہ حقیر، شاہ سلطانا نور الاہیا۔ جس دی دو جہان جاگیر، برہمنڈ کھنڈ حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے میں تگاں نور الاہ، عالمین بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے واحد خد، خود مالک شهنشاہیا۔ اُس دے
 اگے حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرے دُعا، کلمیاں وچ سجدہ سیس نوایا۔ میرے رہر بے پرواہ، پروردگار تیری سرنائیا۔ کیوں ساڈا لیکھا ہون لگا جد، جُز
 جگت ونڈ ونڈائیا۔ کیوں اُمت اُمتی ملن والی سزا، سزایافتہ دے لوکائیا۔ توں مالک خالق نور نورانہ والی دو جہاں، چوداں طبق تیرا راہ تکائیا۔ تینوں
 جھکدے زمیں سماں، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ دھرنی کہے سُن نارد
 سچے پیت، مترا دیاں درڑائیا۔ میرے اندروں نکلے چپک، بن نیناں نیر دیاں وہائیا۔ میرے مالک وچ حق توفیق، طاقتور نور الاہیا۔ جس محمد نوں دسی
 حدیث، رسولان کری پڑھائیا۔ اوہ نرگن دھار اوتار چو بیس، جگدیش اگم اتھاپیا۔ جس نوں وید ویاس کہا براہمن گوڑا ٹھیک، ٹھا کر دُھر دا نظری آئیا۔
 جس دی نام کلمے کرن تصدیق، شہادت اکھراں والی بھگتائیا۔ دھرنی کہے مینوں اُس مالک دی اُمید، جس دی آمد وچ سارے بیٹھے سیس نوایا۔ میری
 سدھراں بھری پوری کرے ریجھ، سر میرے ہتھ لکائیا۔ دین دُنی دے کایا کھیت اندر دھرم دا بیچے پنج، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ میری سیوا لیکھے لائے

میں کملی کو جھی ناچیز، جگت مٹی خاک نظری آئی۔ اٹھ دیکھ صدی چودھویں رہی بیت، اپنا پنڈھ مکائی۔ جھگڑا تک مندر مسیت، کعبے روون مارن دھاہیا۔ کی کھیل کرے پر بھو ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائی۔ نارد کہا دھرنیے اوہ لکھ چوراسی پر کھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائی۔ سچ پریم دی کرے بختیش، رحمت اپنی حق کمائی۔ دھر دا کلمہ دسے باہر حدیث، حضرتان توں پرے پڑھائی۔ جس دے چھتر جھلنا سیس، چھتر دھاری نور الاہیا۔ اُس دا اکو ڈھولا اکو ہووے گیت، توں میرا میں تیرا راگ سنائی۔ اکو اشٹ اک پریت، پریتم اکو سوہا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نور نورانہ نور کرے رُشائی۔ نارد کہے سُن دھرنی میں دساں بھارتھ بھتھا، یدی آپ درڑائی۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ وڈ وڈیائی۔ جس دی اوتار پیغمبراں گرواں گائی گاتھا، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ اوہ کلج لہنا دینا سب دا چکائے ہتھو ہتھا، جگت ادھار نہ کوئے جنائی۔ اٹھ دیکھ لے سب دا بُرج ڈھٹھا، گڑھ کوڑی کریا دے تڑائی۔ لیکھا جانے تت اٹھا، نو دوارے پھولے تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا جانے تیرتھ اٹھسٹھا، گنگا گوداوری جمناسرتی پردہ آپ چکائی۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، رتن امولک ہیرے ہرجن دیکھے چائیں چائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر جنہاں اپنی آتم ستا، ست ستوادی اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میں کی سوچاں، جگت بدھی چلے نہ کوئے چترائی۔ میں اکو درس پر بھو دا لوچاں، لوچن اکو نین کھلایا۔ جس نال تگاں چوداں لوکاں، چوداں طبق پردہ رہے نہ رانیا۔ پھیر سناں اگتا سلوکا، توں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ پھیر سناواں جگت جگیا سوآں چوراسی وچوں مانس جنم موقع، مکمل پر بھ نوں مل کے خوشی لینی بنائی۔ نو کھنڈ پر تھی دیواں ہوکا، حکم سناواں دھر درگاہیا۔ آد انت جگا جگت اکو سنگر شبد بہتا، ہتے گر کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرویر نرکار نرکار اپنا کھیل کھیلے نال شوفا، غمی چنتا جگت والی گوائیا۔

* ۴ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ اٹارسی شہر سُرندر سنگھ دے گرہ * *

کجگ کہے پر بھ میرا دیکھ لے زور، جور زور دتی وڈیا نیا۔ ہر گھٹ اندر میں ہور دا ہور، ہور دا ہور رُوپ بدلایا۔ وڈا ڈاکو بن کے چور، ڈاکا ماراں تھاوں تھانیا۔ تیری کرپا نال تیرے ہندیاں رکھاں اندھیرا گھور، تیرا چانن نظر کسے نہ آیا۔ میرا دل چاہندا میں سارے تیرے نالوں دیاں وچھوڑ، توں اک اکلّا بھجے واہو داہیا۔ نو سال تک کسے دا ہون نہ دیواں جوڑ، صدی چوڑھویں نال ملا نیا۔ میں کلپنا وچ کلپ کے پاواں شور، شور نال سنا نیا۔ مہربان اک وار ساریاں دی اپنے نالوں کٹ دے ڈور، تیرا درس کرن والا رہن کوئے نہ پانیا۔ جھوٹے بھانڈے ماٹی دے پھوڑ، تن وجود کم کسے نہ آیا۔ میری بیننتی دوئے ہتھ جوڑ، نو نولاگاں پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ کجگ کہے پر بھو میری پشت دے تھاپی، تھپک تھپک وڈیا نیا۔ میں رہن دیواں نہ کوئے تیرا جاپی، بل اپنا آپ دکھایا۔ اوہ دیکھ دھرنی رہی کانپی، کب کب کے رہی سنا نیا۔ میرے اُتے مائس خاکی، پنجاں تتاں والے بھججن واہو داہیا۔ باہروں نرمل اندروں کاتی، قدرت دے مالک تیری سمجھ کوئے نہ آیا۔ توں پاربرہم برہم تیری سمجھ کوئے نہ ذاتی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میری منظور کر بیننتی جو کیتی نو وار راتیں، در تیرے سیس نوایا۔ شرع دارہے کوئے نہ حاجی، حضراتاں دا میل نہ کوئے ملا نیا۔ بن تیرے سرتی ہووے کسے نہ جاگی، جاگرت سارے دینے سوائیا۔ میں چاہندا دین دنی دی بدھی کر کاگی، گھر گھر کاگ وانگ گرلایا۔ ساچے نام دا دسے کوئے نہ راگی، دُھر داراگ نہ کوئے الا نیا۔ بے مہاریاں دا بنے کوئے نہ واگی، اوتار پیغمبر گرو سیر ہتھ نہ کسے اُکایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوانگی، ہر کرتا نور الاہیا۔ توں آد توں انت انت توں آد جگ جگ اکلّا پاندھی، اک اکلے جگت محلے دیکھ چائیں چانیا۔ چاروں کُنٹ تیرے حکم دی چلے آندھی، اندھیرا ہوئے کوڑ لوکایا۔ اوہ دیکھ صدی چوڑھویں کھلی گت ہتھ پھڑی پراندی، بھجے واہو داہیا۔ کوکاں مارے محمد میرے صاحب بنا پت جاندی، جاندی واری بھل لے بخشایا۔ اُن ساڈے گرہ آوٹا سکھی ساندی، کملیا اپنی لے انگڑایا۔ ذرا نگاہ مار لے کسے نے گاں کھادھی کسے نے کھادھی ڈھانڈی، پچیا نظر کوئے نہ آیا۔ میتوں ایں جاپدا اُس نے دیکھنے ساڈے موسیٰ والے گوانڈھی، ہمسایہ کھوج کھوجانیا۔ اُس

دا لیکھا میں کی دستاں اُس دی باندی، جس دی بندنا وچ نو لاگاں پائیا۔ میں سوگند قسم اُس خصم دی کھاندی، جیہڑی خصمانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے اٹھ محمد میریا ویرا، ویران دیکھ لوکائیا۔ میرا پروردگار گھتی آئے وہیرا، نظر کسے نہ آئیا۔ جس دے بھگتاں کول ترکش تیرا، رام راما سیو کمائیا۔ اُس توڑن آؤنا شرع دیاں زنجیراں، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دے سیس اُتے ساڈے گرہ وڑدیاں نیلا ہووے چیرا، نیلی دھار رنگ رنگائیا۔ میرا مالک پیرن پیرا، بے پرواہ سوہا پائیا۔ اسیں بیننتی کرنی ساڈی بدل جائیں تقدیرا، تقدیر ضمیر وچ نہ کسے پھسائیا۔ جس دے کول نام شبد شمشیرا، کھنڈا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ محمد کہے کی سچ آوے میرا مالک، نورانہ نور الاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے اوہ پیار وچ سب نوں دیوے دعوت، دعویدار اک اکھوائیا۔ محمد کہے کی بخشش کرے سخاوت، رحمت کی کمائیا۔ صدی چوڑھویں کہے اُس کو کلمہ کہنا، سارے چھڈ دیو بغاوت، بگلگیر ہو کے اکو رنگ دکھائیا۔ آد دا آد انت دا انت اکو نام کلمہ میرا نیامت، وست اموک اک ورتائیا۔ حضرتو دیکھو میں سدا صحیح سلامت، صاحب سلطانا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جھٹ کجگ کہے صدی چوڑھویں نہ کر ایڈا چاء، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نوں تیرے محمد نے کہا خدا، خود مالک نور الاہیا۔ ایویں اُس توں ہو نہ فدا، اپنی خوشی بنائیا۔ اوہ جس نوں چاہے اپنے نالوں کرے جُدا، تے جس نوں چاہے اپنے نال ملائیا۔ اُس دے کول انت کلا دی ودھا، جس دی ودھی جگت شاستر کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کجگ کہے صدی چوڑھویں میں ہی ایہتھے آواں گا۔ کوڑ دا ڈنکا اک وجاواں گا۔ بھرم بھلکھے سرب بھلاواں گا۔ ایہہ مولا نہیں تے مولا کجگ کہے میں اکھواواں گا۔ اپنا ڈولا پھیر فرکاواں گا۔ ڈھول مردنگا اک وجاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک دکھواواں گا۔ صدی چوڑھویں کہے کجگ توں بڑا سوہنا، جگت جہان نظری آئیا۔ توں بڑا پریمی پیار وچ سب نوں موہنا، مُجبت والا اک اکھوائیا۔ پر میٹوں ایں دسدا توں جس گھر وچ وڑ جاویں اُس گھر وچ پے

جاندارونا، رو رو کے سارے مارن دھاہیا۔ تیرا کھیل بڑا انہونا، ہونی نے بچے نہیں ہیٹھ دتے دبائیا۔ میں بیننتی کردی توں کسے بچھے بچھے سونا، آگے آگے قدم نہ کوئے لکائیا۔ سانوں خوشیاں ساڈے ماہی محبوب نے آؤنا، جس دی یاد وچ چوڈاں سو سال راہ نکائیا۔ اسیں اپنا آپ اُس دے چرناں ہیٹھ وچھاؤنا، قدم بوسی کر کے دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ میرا محبوب نہیں اوہ جگت دا نہیں پراہنا، اوہ گل مالک نظری آئیا۔ جس نے کلجگ نوں ڈھاہناتے سبجگ نوں وساؤنا، ایہہ اوہدی بے پرواہیا۔ دھرتی اُتے اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق اپنی کار بھگتائیا۔ کلجگ اوہدیاں پریمیاں نوں صوفیاں نوں توں اپنے جال وچ نہ پھساؤنا، جگت جنجالا نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں توں کڈی سوہنی سٹکھی، بندی سوہا پائیا۔ نیں میں تیرا روپ تک کے اکھیں، میرا دل کردا الف یے دے اکھریاں مٹائیا۔ مینوں تے نارد نوں بھل گئی کرشن والی سخی، جس سخی نے اشارہ کلجگ دتا کرائیا۔ اک وار توں کھڑ کھڑا کے ہئی، ہس کے دینا جنائیا۔ میرا دل کردا تیری گت نوں پا کے رسی، چاروں کنت بھجیاں واہو داہیا۔ نالے ہوکا دیواں ایہہ دیکھو صدی چوڈھویں جس دے وچ سب نے کھادھی مچھی تے ڈڈی، پشو پنچھیاں کھل لہائیا۔ پھیر توں اپنی کتھا کہانی اُس پر بھو نوں دسیں، جو آد انت دا مالک اک اکھوائیا۔ آہ دیکھ میں وی او سے دی پڑھی پٹی، پٹنے والا نال ملایا۔ مینوں اوہناں اشارہ دتا کلجگ ساڈے نال سمند ساگراں ٹپیں، بھارت وچ نال چلیں چائیں چائیا۔ جیہڑی میریاں بھگتاں کوڑ گڑیار دی کھٹی ہووے کھٹی، اُس دی گنڈھ اپنے سر لینی لکائیا۔ جس دی یاد وچ نانک نے لیکھ لکھیا جگ چھٹی، چھٹی راگاں توں باہر درڑائیا۔ اوہ مالک کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں آہ محمد نوں دکھا اپنی تختی، تخت نواسی رہیا جنائیا۔ جس دے حکم وچ ہووے سختی، سخت اپنا حکم ورتائیا۔ مینوں ایں دسدا پیراں پیغمبراں دی آونی کبختی، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ میرے محبوب دی سب توں وکھری ہستی، ہست کپٹاں لیکھا دے چکائیا۔ جگت خُماری لاہے مستی، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ پر ایہہ کھیل اون تیتوں دینا دستی، توں مدینے مکے دینا پُجائیا۔ نالے محمد نوں کہنا دیکھ ساڈی حالت ہوئی خستی، خصم نوں کھانا کدھروں آیا بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے کلجگ ایہہ گل

نہیں پھدی، میں نیوں کے سیس نوایا۔ میں چاہندی اوہدے چرن ہوواں جھدی، بن ہٹھاں توں ہتھ چھہایا۔ میںوں قسم او سے میں تے او سے
 رب دی، جس نوں ربیول رحمان کہے لوکایا۔ کلجک ہس پیا آہندا کلمیے توں وی کی جانیں اوہدی صورت کسے جٹ دی، ولپا چھلیا اپنا روپ بدلایا۔
 جھٹ محمد بول پیا اوہدا نور نورانہ جوت ہووے لٹ لٹ دی، دو جہاناں ڈمگایا۔ اوہ کھیل دیکھے میرے چوداں طبقات ہٹ دی، ہٹوانا بے پرواہیا۔ صدی
 چودھویں کہے کلجک میں خوشیاں نال ہوواں ٹپدی، ٹاپوآں توں پرے بھجاں واہو داہیا۔ کھیل تھیں اُس الکھ دی، جو الکھ اگوچر اک اکھوایا۔ اُس دی
 دھار ہونی سچ دی، سچ نال وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجک کہے فی صدی
 چودھویں تیرا آگیا بڈھاپا، ہوش حواس قائم لے کرایا۔ اوہ دیکھ چار یاری چڑھیا تاپا، محمد نین رہیا شرمایا۔ اُمت دا چیتھڑ ویکھ پاٹا، اوڈھن سیس نہ
 کوئے ٹکایا۔ کلیمیاں والیاں نوں آیا گھٹا، روزہ نماز پار نہ کوئے لنگھایا۔ جس نے اپنی منسا پوری کرنی تے پوری کرنی تیری واٹا، وٹنا تیرے دلش آ
 کے لاوے چائیں چانیا۔ تیری اکو دست ٹٹی ہونی پُرانی کھٹا، کھٹیا جگت والی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجک کہے صدی چودھویں میں دستاں نال ایمان، امان نال جنایا۔ کد تک محمد دا لیکھا چکنا وچوں قرآن، کائنات ہووے
 صفایا۔ جو اماماں دا امام، عملوں توں رہت نور الاہیا۔ شرع والیاں اُس نوں کہنا شیطان، سمجھ والا سمجھ نہ کوئے رکھایا۔ اُس دا وسیرا بیابان، جنگلاں
 جوہاں رنگ چڑھایا۔ توں کس بدھ کرے پہچان، میںوں دے سمجھایا۔ جھٹ محمد کہا اوہ نور الاہی امام، نور ظہور کرے رُشٹایا۔ اُس دی اگم توں اگمی
 کلام، کائنات توں باہر سنایا۔ جس نے پچھلا بدل دینا سرب انتظام، اگلا بندوبست اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہ سوربیر بلوان، بلدھاری وڈ وڈیایا۔ اوہنوں سمجھے
 نہ کوئے انسان، انسان بدھی کم کسے نہ آیا۔ صدی چودھویں کہے میں اُس دا جدوں سناں گی کلام، سُن کے او سے نوں سیس نوایا۔ کلجک کہندا اوہ
 وقت دیکھ لے صُبح ہووے کہ شام، سرگھی سندھیا کھوج کھوجایا۔ محمد کہا اوہ سدا مہربان، مہر نظر اک ٹکایا۔ کلجک کہے صدی چودھویں لگ جاویں محمد
 چھپ جاویں اُن سب نوں کرن آؤنا غلام، بردے دھر دے لئے بنایا۔ ہن مالک تئیں اُمت تمام، ایسے طمع وچ دین دنی لڑایا۔ آہ دیکھو اک حکم

اُس دا گننام، جس نوں اکھراں وچ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ نالے تھانوں کلمے دتے نالے انت شرع نوں کیتا بدنام، سچ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دست آپ ورتایا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں میرا وی اوسے نال ٹھیکہ، میں جگت دا ٹھیکیدار اکھوایا۔ میں وی کسے دارہن نہیں دینا ایکا، اک دوجے نال سارے دینے لڑایا۔ پر بھوتے رکھے کوئے نہ ٹیکا، ٹکے مستک سارے رہے پُھہایا۔ میں سب نوں بھلا دینا سوہراتے پیکا، سوہرے پیئے کم کسے نہ آیا۔ چار یاری مُکاونا لیکھا، لکھت پچھلی دئے گواہیا۔ لہنا دینا پورا کرنا مُلا شیخا، مسانکاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنا بدل کے بھیکھا، بھیکھی دین دیاں جنایا۔ نالے ہوکا دیاں پروردگار کسے نہ ویکھا، بن ویکھیاں منن کوئے نہ پائیا۔ پتہ نہیں کون پھرے دیس پردیسا، اپنا کھیل کھلایا۔ جو مالک رہے ہمیشہ، سو صاحب وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ کلجگ کہے سمت شہنشاہی اٹھ وچ میری وڈی کار، سیوا پر بھو دتی لگایا۔ میں ویکھنے گنٹ چار، دہ دشا دھیان لگایا۔ ویکھنے وید چار، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ ویکھنے ورن چار، کھتری براہمن شور ویش بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ ویکھنے سنگ محمد یار چار، چوڈس چند نال ملایا۔ پھیر ساریاں نوں بچھنا دسو ایس ویلے پر بھو اتے کس نوں اعتبار، کہ بے اعتباری وچ لوکایا۔ کلجگ کہے میں بڑا ہوشیار، ہوشیاری نال سب نوں دینا سناٹیا۔ دُنیا دارو تہاڈا کس دے نال پیار، لکھ کے دیو وکھایا۔ جگت جگیا سو او جگت سنبندھی جگت وچ دن دوتے چار، انت کم کوئے نہ آیا۔ مر مر جئے جئے مرے وارو وار، لکھ چوراسی وچ بھوایا۔ کوٹاں وچوں شاید کلجگ کہے کوئی بھگت کہے بانہہ اٹھال، اوہ میرا مالک دُھر درگاہیا۔ جس دے پچھے میں پاتشاہ ہو کے ہوواں کنگال، کنگلا ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ کلجگ کہے میرے ہندیاں کوئی سرت نہ سکے سنبھال، سمبل بیٹھا ماہی نظر کسے نہ آیا۔ صدی چوڈھویں میں توں وی کوئی لہ لے دلال، جو وچولا ہو کے تیتوں لئے ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وی اوسے پچھے گھانناں رہی گھال، میری کوئی مہینیاں دناں برسوں دی سیوا نہیں میں چوڈاں سو سال اوسے داراہ تکایا۔ اوہ آپے میری سرت لو سنبھال، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ کلجگ کہے بیسیئے رائے توں نہیں جاندی اوہدی چال، اوہ ول چھلدھاری اپنے جال وچ سب نوں لئے پھسایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں اوسے دی یاد وچ ہو گئی نڈھال، اپنا بل نہ کوئے

رکھائیا۔ میرا پکارے روم روم وال وال، والی وارث آوے میرا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم ورتائیا۔ کلج کہے صدی چوڈھویں ذرا میرے ول ویکھ، متھے تاوڑی نہ کوئے رکھائیا۔ صدی چوڈھویں نین چکلیا کلج نے کہا آہ ویکھ دس دسمیش، دو لھا ڈھر دا نظری آئیا۔ جس دے ساہمنے سارے ہونے پیش، پیشتر دیاں درڑائیا۔ جس دا سہمبل وچ ویس، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیا۔ اُس دا اگم توں اگمرا لیکھ، لکھت لکھت نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلج کہے صدی چوڈھویں تیرا میرا چنگا راج، چل سب نوں دیئے سناٹیا۔ پر بھو دے بھگتاں نوں وی کہیے تہاڈا پر بھو بڑا دھوکھے باز، دھوکھے وچ کوئے نہ آئیا۔ ایہدے نالوں تہاڈے چنگے اپنے کاج، کاجاں وچ اپنی خوشی بناٹیا۔ ایس توں بناٹیں اک دوجے نوں کہو ٹسیں میرے گرو مہاراج، پت پتی اک دوجے نوں سپس نوٹیا۔ بھین بھرا تہاڈے ایس نالوں چنگا ساک، ایس نوں چھڈو پروار نوں ملو چائیں چائیا۔ جس نے اوتاراں پینمبراں گرو آں توں دین مذہباں دا پوایا نفاق، کلمے کلمے نال ٹکرائیا۔ ایس توں سارے پاؤ نجات، پلا لو چھڈائیا۔ ایس دی عادت جگ جگ کالے کرنے کاغذات، اکھراں نال ملانیا۔ سنسار دا سکھ من دا پیار ویکھو لوک مات، نو دوارے دا رس چکھو چائیں چائیا۔ مات پتا نوں ملیاں آوے شانت، پر بھو نوں مل کے بھجن بندگی وچ اپنا آپ پھسائیا۔ تہاڈا منشا جنم کلج جیو وکل رہے پارجات، تہاڈے ورگا نظر کوئے نہ آئیا۔ سارے اپنے اندر ویکھو مار جھات، پردہ پردے وچوں چکائیا۔ جھٹ صدی چوڈھویں بولی کلج کفر والے نہ کر واک، کلمہ کفر نہ کوئے سناٹیا۔ پر بھو دے بھگت اچے وی لوک مات پاک، جنہاں دے اُتے اپنا ہتھ لکائیا۔ کلج نے جھٹ کڈھ لیا گو بند والا کاٹ، جو ماچھو واڑے لکھائیا۔ نالے صدی چوڈھویں نوں ماری ڈاٹ، بھے وچ رہیا ڈرائیا۔ ہن ویکھ لے تیری چھیتی مُکاوے واٹ، وٹنا ملن والیئے تیرے تے بڈھاپا گیا آئیا۔ تیرا گھلا ہووے جھٹ، مینڈھی سپس نہ کوئے گندائیا۔ تیرا لیکھا مکنا چوڈاں ہاٹ، چوڈاں طبق روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ کلج کہے میرے صاحب سنگرو، ست ست دیا کمائیا۔ تیرا حکم میٹوں ملیا شروع، شروع توں میں اپنی جھولی پائیا۔ بھوویں میٹوں سارے کردے ڈرو ڈرو، بھیرا کہہ کے میٹوں رہے سناٹیا۔

پر میں وی سب نوں کہا جگیا سواو تہاڈی سرتی کدے نہ جڑو، شبد دانانا نہ کوئے ملائیا۔ جس ویلے میرے صاحب دا مہانا مڑو، بن و نجاں توں پار کرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو ات چنگی کہ پتھر، پتھر من والیو دیو سنائیا۔
 یارڑا چنگا کے ستھر، کہ سچ جگت وڈیائیا۔ پر بھو پیار چنگا کہ جگت والے اتھر، آسوآں رنگ رنگیائیا۔ سنساری گلاں چنگیاں کہ دھر دے لیکھ دا اکھر، جس
 اکھر نال گر اوتار پیغمبر اں بنت بنائیا۔ مٹی وچ ملنا چنگا کہ چڑھنا سخر، ست دیو درڑائیا۔ سنگر وچ سماونا چنگا کہ کوڑ گڑیارا فکر، فقرہ بے سمجھی والا گائیا۔
 میری اکو آشا کلجگ کہے جن بھگتو جے اپنے اندر اپنے صاحب دا دیکھو چتر، باہر چتر دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو آتما دا متر، پر ماتا روپ الاہیا۔ ایہہ کایا
 ماٹی جگت وکاری چکڑ، پوتر صاف نہ کوئے کرائیا۔ جنم جنم دی رہی وچھڑ، وچھڑیاں میل نہ کوئے کرائیا۔ جس دا گرن تھاں شاشتراں اوتار پیغمبر اں
 گروآں کیتا ذکر، ذکرئے چیر پوا کے دتی دہائیا۔ انا الحق حق کہا اوہ حقیقت دا مالک اپنی دھاروں آوے نکل، نور نرانا نور الاہیا۔ نہ اوہ سونا نہ اوہ چاندی
 نہ اوہ پتل، جگت دھات قیمت کوئے نہ پائیا۔ باہروں دیکھو پنچ تت کنبھ تے جہنوں کہندے بٹھل، اندر بٹھلو بے پرواہیا۔ جن بھگتو جس سریر نوں
 سارے گھر دے انت پٹن، اوہ سریر کم کسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان آتما پر ماتا سچکھنڈ دوارے دوویں نکلن، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ پر بھو دا حکم ہن بن دا
 لیکھ لکھن، پھیر حکم دینا ورتائیا۔ کلجگ کہے میری دہائی میٹوں وی ملدا نہیں کتے نکلن، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ جدھر نکاں کوڑی کریا سارے وکن،
 قیمت نکلیاں والی پوائیا۔ میری دروہی میری دہائی ایہہ سرشٹ سبائی مستھن، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ گرگھ ورتے بھگت سہیلے سنگر شبد دی سکھیا سکھن،
 سکھیا وچ سکھ سنگر وچ سمائیا۔ ہر سنگت تہاڈا اکو مائی باپ تے اکو پتن، پتا پڑکھ اکال اک اھوائیا۔ جو جنم جنم دے لیکھے آئے نچھن، کرم کرم دے
 روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر صاحب وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو میٹوں دیو معانی، اٹارسی والیو
 میں تہانوں سپس نوائیا۔ میری بخش دیو گستاخی، میں رو روماراں دھاپیا۔ میری ہر تھاں بے انصافی، انصاف سنگر ہتھ پھڑائیا۔ میں ہن جانا اتے کوہ
 کافی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کلجگ کہے جن بھگتو میٹوں تھوڑا مار دیو دھکا، دکھیل کے دیو

دکھائیا۔ میں اقرار کراں پکا، وعدہ اک سمجھائیا۔ سب دامالک اک یکا، واحد نور الایہا۔ میں پہلوں جا کے محمد نوں ملاں وچ مکہ، مدینے مقبراں ویکھ
 دکھائیا۔ پر یاد رکھیو ستاں گرکھاں دے کول اک اک ہووے نکا، نال جان والیو بھل نہ جانا رائیا۔ جس ٹکے پچھے میں ساری دُنیا وچ پاؤنا رٹا، تے شاہ
 سلطاناں دینا لڑائیا۔ صفر نوں زیرو زیرو نوں صفر نال کرنا بٹا، اگلا بچھلا انک سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلج کہے گرکھو میتوں اپنے وکار ہنکار دی بنھ دیو گٹھا،
 میں سر تے لواں لکائیا۔ سر پیر دوواں نال جاواں نٹھا، بھجیاں واہو داہیا۔ اگے جا کے صدی چوڑھویں نوں کراں ٹھٹھا، مخول دیاں اڈائیا۔ کی کہاں
 کھلیے نالے پُرکھ اکال آوند اتے نال آوند اشبد پٹھا، نوجوانا سو بھاپائیا۔ جس دانور جوت پرکاش لٹ لٹا، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ جس نے بدل دینا سل دے
 نال پتھر پتھر نال وٹا، جگت ترازوآں پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا حکم ورتائیا۔ کلج کہے جن
 بھگتو اچ میتوں دے دیو اپنے غصے والی پونجی، پونجی دارو میرا بھار دیو بنائیا۔ میں چاہندا سنگر دا درس کرو تہاڈے اندروں دُرمت میل جائے پونجھی،
 وکار رہن کوئے نہ پائیا۔ نہ کوئی محسول منگاں تے نہ کوئی منگاں چنگی، بنا چنگی خانیاں توں تہاڈا بھار دیاں لنگھائیا۔ ویکھو پریشانی وچ کوئی نہ پائیو اوندھی،
 نین موند ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ اشاریاں تے ہتھاں نال کسے نوں نہ وڈھیو چونڈی، ایہہ گل منن دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ کلج کہے گرکھو ایہہ بندہ
 نہیں ایہہ اندھا نہیں ایہہ نہ سمجھیو کہ لکڑی دی پھڑی پھر دا کھونڈی، کھڈاں دو جہان ویکھ دکھائیا۔ ایہدی صورت نو سو پُرانوے چوکڑی جگ کدی
 نہیں لہدی ڈھونڈی، ڈھونڈ ڈھونڈ کے اوتار پیغمبر گئے سیو کمائیا۔ کلج کہے تہاں بڑیاں خوشیاں نال کسے مٹھیا کی کھادھی تے کسے کھادھی بوندی،
 تے میں بھگھارہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر میری انتر پر بھو دی یاد وچ اکو وار ہوگی، ہائے ہائے کر سنائیا۔ جھٹ میتوں ملی امرت سوانت بوندی، رس
 دتا چکھائیا۔ میری زبان ہو گئی گوگی، مکھ کہہ نہ کچھ سنائیا۔ پھیر ویکھیا اوہ پر بھو تیری کڈی وڈی لکھ چوڑاسی جوئی، جوئیاں وچ بھواون والیا کی تیری
 بے پرواہیا۔ نالے میں کہا میں تیرا ڈلار اتے نالے گر اوتار پیغمبر اں داخونی، جس نے دین مذہب سارے دتے لڑائیا۔ نالے نیوں کے کہا پر بھوتوں بڑا
 قانونی، قانون دے قواعد قاعدے سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کلج کہے پھیر میں اکھ ملی نیر وگیا میں ہسیا اوہ مالکا دُنیا تیرا کھیل ویکھے بیرونی، باہر دھیان لگائیا۔

جاں تُوں میرے آہ ماریا تے مینوں نُوں نظر آیا اندرونی، میرا پردہ دتا اٹھایا۔ پھیر میری دھار ہلونی، ہلُون کے دتا جگایا۔ پیار دتا کلجک جاہ کوڑ کڑیار دا جھوٹا جھولی، جھولیاں وچ لوکایا۔ اوہ دیکھ حضرت دی اُمت پھلی پھولی، چوواں طبقات اکھ اٹھایا۔ نالے چیر ماری ہوئی جی کولی، کل مالک دتا درڑایا۔ میں سر شئی نوں ایس پٹنا جس طرح جٹ اپنے کھیت وچوں پٹے مولی، ایسے طرح جٹ دا روپ لیا بدلایا۔ اوہ دیکھ برہما دا سنگھاسن ہلے چارے چولی، پاوا چول رہے گر لایا۔ شکر دی مستک توں ڈگری جائے دھولی، ترسول نیوں نیوں لاگے پانیا۔ وشنوں لہدا پھرے کنت کنتولی، بھجے واہو داہیا۔ اوہ دیکھ پکاردا عیسیٰ کہے جس مینوں چاڑھیا سولی، گل پھاسی دتی لٹکایا۔ محمد کہے مینوں اوہدی کلام اچے نہیں بھولی، جو بھلیاں مارگ لایا۔ نانک کہے میرا کنت کنتولی، قدرت دا قادر اک اکھوایا۔ گوہند کہے اوہ میرا پتا بڑا اصولی، اصول وچ اپنا اصل لئے پرگٹایا۔ جس نے سب دے کولوں پچھلی کرنی وصولی، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ صدی چوڑھویں کہے ہائے میرے وچ اُمت ساری بھولی، روزہ نماز بانگ کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان جگ بدلنا کھیل سدا معمولی، وڈے دی وڈی وڈ وڈیایا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ اُجین شہر سنٹا سنگھ دے گرہ *

پنج ساون کہے میرا پروشٹا سچ، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ میں خوشیاں وچ رہیا نچ، نرگن دھار بھجا واہو داہیا۔ بھاگ لگاواں بھگتاں کایا ساچی کچ، کنچن گڑھ سہایا۔ لوں لوں اندر جاواں رچ، رچنا پر بھ دی دیاں دکھایا۔ میل ملاواں پر میثور پت، پار برہم برہم میلا سچ سبھایا۔ چرن پریتی جوڑاں نت، پریتم درساواں اگم اتھایا۔ شبد انادی دساں ست، ست ستوادی آپ درڑایا۔ اک سمجھا کے سنگر مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت بھجایا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھدر گاہیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، جگ جگ دا لیکھا جھولی پانیا۔ اپنی مہما دتے اکھ، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کلجک کوڑی کریا دیوے متھ، نام کھنڈا اک کھڑکایا۔ لیکھا پورا کرے تن سریرت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش

من مت بدھ پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملایا۔ پنچ ساؤن کہے میری رُت بسنت، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ جس دی مہما سدا بے انت، شاستر سمرت وید پُران کہن کوئے نہ پانیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت پردہ آپ اٹھایا۔ ہوئے گڑھ توڑے ہنگت، ہنگ برہم بھیو چکانیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ ہرجن بنائے ساچی سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش وڈ نہ کوئے وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ساؤن پنچ کہے میری رُتری سوبھاؤنت، میرا صاحب دئے وڈیایا۔ میل ملاواں بھگت بھگونت، بھگون اپنا رنگ رنگایا۔ جس دی مہما سدا بے انت، بے عیب نور الاہیا۔ جو توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، بوند سوانتی اگم چوایا۔ بھیو کھلائے بہشت جنت، جاگرت جوت کر رُشایا۔ جو مالک خالق پرتپالک آدانت، انتشکرن ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سو کھجگ اندر سنجگ بنائے بنت، گھڑن بھننہار بے پرواہیا۔ دُھر دانام دے کے نیا منت، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد کرے پڑھایا۔ جنم کرم دی میٹے چنت، روگ سوگ سکلا ڈھ گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ پنچم ساؤن کہے میرا صاحب بڑا مہربان، محبوب بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دیوے جیا دان، آتم پر ماتم پردہ آپ چکانیا۔ ساچی سرتی میلے کاہن، سرتی شبدی میل ملایا۔ بھگت سہیلے لئے پہچان، جگ چوکڑی بھل رہے نہ رانیا۔ انتر نرنتر دسے گان، بن رسنا جہوا آپ سناپایا۔ کرپا کر نوجوان، مرد مردانہ وڈ وڈیایا۔ کھجگ اتم ویلے مار دھیان، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر سمجھایا۔ جس دا لیکھا سمجھ سکے نہ کوئے انسان، پنچ ت نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا تھم ورتایا۔ جس نوں جھکدے شاہ پاتشاہ راج راجان، وشن برہما شو دیوت سُر سیس نوایا۔ گر، اوتار پینغمبر اوسے دے ڈھولے گان، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ سو سنگر ساچا سچ سوامی ہرجن ساچے میلے آن، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا سیری بھگوان، بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا اک اکھوایا۔ پنچ ساؤن کہے پر بھ آد جگادی دُھر دا پیتا، متر پیارا اک اکھوایا۔ جس دی سب توں وکھری ریتا، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ آیا۔ ترے گن مایا ہو اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا تھم ورتایا۔ لکھ

چوڑاسی پرکھے نیتا، بھگت سُہیلے لئے جگائیا۔ امرت آتم رس دیوے ٹھانڈا سینا، اگنی تت بُجھائیا۔ سچ پریتی بخشے چرن پریتا، پریتم ہو کے ویکھ دکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دتے سُہاگی گیتا، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ جھگڑا میٹے اُوچاں نیچاں، برہم پار برہم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ ساوَن کہا میں ہو گیا حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ کس بدھ کرپا کرے سری بھگوان، بھگوان اپنا پردہ لایا۔ جوتی جاتا بن کے نوجوان، جو بن ونا اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں انتر آتم پر ماتم کرے پروان، پر م پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ ویکھے وگسے ہر وڈا مہربان، محبوب نُور الایا۔ جو زرگن نُور جوت مہان، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ پنچم ساوَن کہے سو سنگر شبد اُجین پہنچیا آن، چوتھے جگ دا پندھ مُکائیا۔ سنت سنگھ نوں کر پروان، پر م پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جنم مرن دا لیکھا نچکے وچ جہان، لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی رہے نہ رانیا۔ سچھنڈ دوارے کرے پروان، درگاہ ساچی جوتی جوت رکھائیا۔ جنم جنم دی کرم دی سیوا کرے پروان، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر گھر سُہایا تھان، تھنتر سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں آکاش پاتال گگن گگنتر سور یہ بھان ز میں اسمان منڈل منڈپ زرگن سرگن سرگن زرگن کھوج کھوجائیا۔

* ۱۴ ساوَن شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر پریتم سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں سُن سندیسہ جابر جبر، جبرائیل رہیا درڑائیا۔ ویکھ نُور نُورانہ شہنشاہے شاہ بر، پروردگار سانجھیا یار اگم اتھایا۔ جس نے پیغمبراں پوری کرنی منسا آسا سدھر، سد سد اپنا تھم ورتائیا۔ دھوڑی خاک قدم بوسی وچ کرے اُس دی قدر، سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ جو نُور نُورانہ نُور الایا اپنا ویس آئے بدل، مہان بیو بی خیر یا الہ اک اکھوائیا۔ چوڈاں طبق جس دے اڈیکدے عدل، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس شرع نال شرع کرنی قتل، قاتل مشنول دا پندھ مُکائیا۔ اوہ ویکھنہارا دھام مقدس بیتل، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جس نوں محمد چار یاری سنگ رہیا پینکل، کلمہ الف یے سمجھائیا۔ اوہ

تکنہارا بُدھی سب دی چنچل، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ جبرائیل کہے سُن صدی چوڑھویں دُھر سندیسہ، دو جہاناں دیاں جنائیا۔ تُوں اپنا بدل ویسا، الفی الف والی بدلایا۔ دُھر درگاہی تک نریشا، نُور نُورانہ نُورِ الاہیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، مر جیوت رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ اوہ منگن آئے لیکھا، لیکھا کھت نال ملایا۔ کی اُس دی کریئے بھٹیا، جگت نیازاں کی وڈیائیا۔ اوہ مالک دُھر دا کھیوٹ کھٹیا، سمند ساگراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دا مسیح بنیا بیٹا، باپ کہہ کے پرتاپ اک ودھایا۔ محمد اوسے دا کرایا چیتا، چیمتن سب نوں گیا کرایا۔ اوہ محض محبوب اکو ہووے نیتا، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ جبرائیل کہے سُن بن حرف دی دھار، یک واحد کی درڑایا۔ جس دی بنا زباں توں کُفتار، کُفت شنید رہیا سنایا۔ اوہ حقیقت دا مالک دو جہاناں پروردگار، شاہ شہانہ نظری آئیا۔ جس نوں سجدہ کراں بار بار، بندنا وچ سیس نوایا۔ اوہ کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جس دا راہ تگدے چار یار، سنگ محمد اکھ اٹھایا۔ اوہ سندیسہ دیوے کلکیاں باہر، گل مالک دیا کمائیا۔ تُوں شرع دا چھڈ تکرار، شریعت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نبی رسولان دس پُکار، پیغمبراں دے جنایا۔ تسیں تے مقبریاں والے وچ مزار، قبران ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی کھیل کھلایا۔ صدی چوڑھویں کہے سُن جبرائیل فرشتہ، فیصلہ حق جنایا۔ کی لیکھا محمد گزشتہ، بہر یہال دے سمجھایا۔ کی اسم اعظم دا نیچا، نہچل دھام وجے کی ودھایا۔ اُف میرا پندھ مک گیا آہستہ آہستہ، سفر اوڑ رہیا نہ رانیا۔ اوہ تک جبرائیل سب دا لیکھا رہیا کھدا، اسرائیل نال ملایا۔ میکائیل سب نوں رہیا جندا، چوڑاں صدیاں بھجا واہو داہیا۔ انت لہنا دینا ہونا ایکا اک دا، واحد اپنی کار بھگتایا۔ اوہ نشان ویکھ شرع والی چٹ دا، جو محمد ہتھ پھڑایا۔ نظارہ تک مکے کعبے والے پتھر اٹ دا، جس دی ونڈ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ صدی چوڑھویں کہے جبرائیل میں کی تکاں، طاقت رہی نہ رانیا۔ اُس دا کھیل حقیقت حقا، حق دا مالک بے پرواہیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتا، رتی رت رہی کُرایا۔ مینٹوں ایوں دسدا اوہدیاں بھگتاں ساگروں پار لیاؤنا اک اک ٹکا، تک لکی نال ویکھ وکھایا۔ پھیر چاروں کُنٹ اڈنا گھٹا،

مٹی خاک دے دُہائی۔ جس دین نال دین دا کرنا وٹا، دُنی دُنی نال بدلایا۔ جس اعلیٰ دے مزار تے اپنا ویس رکھنا کھٹا، کھنڈا کھڑگ نال چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے انتر آئی حیرانی، حیرت وچ دیاں جنایا۔ اوہ مالک خالق شہنشاہی سلطانی، نُور نُورانہ نُورِ الاہیا۔ جس دا ویس ہونا ایرانی، دجلا فرات دے گواہیا۔ کوفے دسنی اپنی اگلی کہانی، کوہ قافاں پردہ لاہیا۔ نُوسو نڑھنویں فقیراں منزل دس رُوحانی، رُوح بُت توں پرے دے سمجھایا۔ انت جھکڑا میٹنا جسم جسمانی، ضمیر دے بدلایا۔ اُس دا اکو حکم کلمہ کائنات ہووے اعلانی، چاروں کُنٹ دے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ جبرائیل کہے سُن صدی چوڑھویں قدیم دے مالک جائیں جُھک، قداما سپس نوایا۔ توں میرا میں تیرا پڑھیں تک، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ ویکھیں ایس نشانیوں جائیں نہ اک، اُگن آتھن سپس نوایا۔ میں محمد کولوں آواں بچھ، پشت پناہ میرے ہتھ ٹکایا۔ جس کارن لب کٹائی مجھ، مشکل پردہ دے چکایا۔ اوہ مالک تک جس دے کول سب کچھ، ملک الموت نیوں نیوں لاگے پانیا۔ در آیا زمرانتا وچ لینا بچھ، بندگی وچ سپس نوایا۔ میرے مالک خالق پر تپالک تیرا کلمہ شبد گرو پینغمبر کیہڑا سٹ، دُلا را دے جنایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی کس نوں گودی رکھیں چک، ماٹی خاک نہ کدے رُلایا۔ ترسنا نیڑ نہ آوے بھکھ، کلپنا کوڑ نہ کدے ودھایا۔ جس دی سدا موی رہے رُت، رُتری اپنے نال مہکایا۔ آب جل نہ پیئے گھٹ، رسنا رس نہ کوئے دکھایا۔ سو دُلا راسٹ سچ کیہڑا تیرا سٹ، پت پر میثور دے سمجھایا۔ جس دا پردہ اوہلا رہے نہ کوئے لگ، بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا دے کھلایا۔ جس دی چار جگ دے شاستر سکھنا رہے سکھ، اوتار پینغمبر گر راہ رہے تکایا۔ کی اوہ مائس ہوئے منکھ، کہ مانو ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن سرگن نرگن سدا سدا ابناشی اچت، چیتن اپنا پردہ دینا اٹھایا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر ہرنس سنگھ دے گرہ * *

جبرائیل کہے صدی چوڑھویں زولے الوجہ نلزہی بوزتے چانستی نور الاہیا۔ دست بدست دُعا دوزک بہشت دوویں سیس نوایا۔ وعدے واہب نورے خدانہ اجہن حضرتو نور الاہیا۔ وجودے خاک خاکے پاک تن وزگ ازہدے حضورے دُعا، درگاہ ساچی مقامے حق بے پرواہیا۔ سجدہ اے ادا محمدے رضا، چار یاری فدا ویزالحک وست مہت دینلزوا ظاہر ظہور اک اکھوایا۔ بازیدے وشد پروردگارے نزد چشمے چشمہ نورے سماں زمیں زماں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا محبوب نورانہ، مُجت دا مالک اک اکھوایا۔ جنھ اُمت اُمتی دُھر دا کلمہ دتا ترانہ، تریا توں پرے اپنا حکم ورتایا۔ جس نوں سجدیاں وچ پیغمبر کرن سلاما، قدم بوسی وچ خوشی بنایا۔ اوہ شاہو بھوپ نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوایا۔ جس دا حکم چوڑاں طبق پیغاما، الف یے توں باہر پڑھایا۔ سو خالق خلق مہربانا، پروردگار اگم اتھاپیا۔ جس لہنا دینا چکاؤنا دو جہاناں برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پردہ رہن کوئے نہ پانیا۔ سو حکم سندیسہ دیوے دُھر فرمانا، جس دا چار جگ دے شاستر بھيو کہہ سکن نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا مالک خالق پرتپالک نور الہ، عالمین وڈ وڈیایا۔ جو ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سدا ملارج، کھیوٹ کھیٹا بے پرواہیا۔ سو لہنا دینا پورب لیکھا دئے چکا، چکنی ہو کے ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جو جل تھل مہیئل و سیا نور خُدا، خود مالک اپنا کھیل کھلایا۔ اُس دے قدماں ہوواں فدا، جو فطرت دا مالک بے پرواہیا۔ جگ بدلنا جس دی ادا، سنجگ تریتا دواپرانت کلجگ پار کرائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو یاد وچ بیٹھے سیس نوا، بن قدماں سیس جھکانیا۔ سو مالک ویکھے تھان تھنتر جگت تھان، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ محمد دا لہنا دینا پورے کرے آ، صدی چوڑھویں کہے میری آسا پور کرائیا۔ پار کنارے چرن کول لئے کُکا، نور نورانہ نور الاہیا۔ میں مکے مدینے سندیسہ دیاں پُچا، مقبریاں وچ ستے پیغمبراں دیاں اٹھایا۔ اپنا لیکھا بنا کاتب توں بنا کتب خانیاں دیو وکھا، الف یے رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں گیت اگما گاؤنا،

۱۰۱

۱۰۱

دیش پردیشاں دیاں سُنایا۔ میرا محبوب ماہی آؤنا، محبت دا مالک وڈ وڈیایا۔ جس نے کجگ کوڑی کر یا لیکھ مُکاؤنا، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سندیسہ آتم پر ماتم اللہ ہو اناہو اکو ڈھولا گاؤنا، سوہنگ شبد تھاؤں تھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکا رنگ رنگاؤنا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کایا کجے گرو دوار اکو دپیک جوت جگاؤنا، انحد دُهن کرے شنوایا۔ امرت رس بوند سوانتی آب حیات پیاؤنا، حیاتی زندگی دے بدلایا۔ میں او سے دی دھار وچ اپنا آپ سماؤنا، سمبل دے مالک مل کے وجے ودھایا۔ جس امام ااما کالی نیلی دھار ویس وٹاؤنا، کل کلکی اپنا کھیل کھلایا۔ نانک دا لیکھا پور کر اؤنا، بغداد دے گواہیا۔ صدی چودھویں کہے جبرائیل محمد دا پیار چار دن دا پراہنا، چار یاری سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت زرگن سرگن سرگن زرگن سچ سوامی انتر جامی گھٹ نواسی انتر اپنا کھیل کھلاؤنا، بسنتر جگت والی بھجایا۔

* ۱۵ ساون شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر بھان سنگھ دے گرہ * *

صدی چودھویں کہے میں کھیل مٹاں بے نظیر، جگ نیز لوچن نین نظر کسے نہ آیا۔ میتوں عرشاں توں پرے اشارہ دے کبیر، مقبریاں توں باہر رہیا سمجھایا۔ اٹھ ویکھ اپنی تقدیر، گھ نقاب لے اٹھایا۔ نال رلا ولی غوث فقیر، صوفیاں دے ہلایا۔ کی آسا رکھی محمد اپنی وچ تکبیر، تدبیر اک درڑایا۔ کی کھیل کرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہ حقیر، نور نورانہ نور الایا۔ جس دین دُنی بدل دینی ضمیر، انتر زرنتر ویکھ دکھایا۔ جس دانام کھنڈا کلمہ الای شمشیر، شمع نور ڈمگایا۔ سو دین دُنی ویکھنہارا دلگیر، نوست پردہ آپ اٹھایا۔ جس شرع وچوں شرع کرنی تعمیر، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے اخیر، آخر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ صدی چودھویں کہے میں راہ مٹاں وچھوڑے وچ بجر، ہجرت کیتی محمد دے صلاحیا۔ میں سندیسہ دیواں پیر خواجہ خضر، دُھر دا حکم اک درڑایا۔ ذرا نگاہ مارو نیز نین

نجھر، جگت لوچن کم کسے نہ آئی۔ جس پیغمبراں دے مقبریاں وچ دیکھن آؤنا پنجر، ماٹی خاک پھول پھولائی۔ سمنڈ ساگر راہ تگے دیوتا اندر، اندر اسن اپنا آپ تجائی۔ جو آد جگادی شاہ سلطانا جس دی لکھ چوڑاسی بندن، آتم پر ماتم ویس وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ خواجہ خضر کہے میں آہ آب حیات دا پیرا، پیغمبراں کھیل کھلایا۔ میرا محبوب گنی گہیرا، گنونت اک اکھوئی۔ جس دی نظر نہ آئے تصویرا، لاشریک نور الایہا۔ اوہدا کلمہ کائنات اگنی ہیرا، قیمت سکے نہ کوئے چکائی۔ اوہ گھتی آئے وہیرا، بھجے واہو داہیا۔ جس دے سیس سہنجنا نیلا ہووے چیرا، چری وچھنے ویکھ دکھائی۔ میری عرض عرضوئی نال آشا رکھاں کسیرا، سچ نال سنائی۔ میرے صاحب سلطانا مہربانا سری بھگوانا تیرے ہتھ میری تقدیرا، تکبر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے الکھ جگائی۔ خواجہ کہے میرا مہربان مہربانا، مہر نظر اٹھائی۔ میں منگنا اگنی دانا، در ٹھانڈے سیس جھکائی۔ کرپا کر شاہ سلطانا، شہنشاہ تیری وڈیائی۔ توں والی دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ سارے سیس نوائی۔ میں مورکھ مگدھ آنجانا، بلہین نظری آئی۔ توں آد جگادی کاہنا، لکھ چوڑاسی مالک دھر در گاہیا۔ تیرا کلمہ نام ترانہ، تریا توں پرے شنوئی۔ میری بینتی جس ویلے سمنڈ ساگر توں اپنا چرن ٹکانا، سچا کھبے نال بدلایا۔ میں حاضر ہوواں کراں چرن دھیانا، بن سیس سیس نوائی۔ جس ویلے ساگر وچ سمنڈ وچ ساگر انتر انتر ہون روانہ، روانگی ویکھنی چائیں چانیا۔ میری بخشش اپنی رحمت دات دیویں ساڈھے تن ہتھ داکانا، کسیرا روداس والا نال ملائی۔ میں سندیسہ دیواں بتالی لکھ جوئی جل وچ کرے بسراما، جل جل دھار وڈیائی۔ تیرا سندیسہ ہووے دھر فرمانا، دھر دی کار آپ کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیتوں جھکدے آد جگاد زمیں اسماناں، چوڑاں طبق تیری آس رکھائی۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ پونے شہر گیان سنگھ دے گرہ * *

صدی چودھویں کہے میں تگاں نور الاهی چٹا، جس نوں سورہہ چن سس نوایا۔ جس بھو کھلاؤنا گوبند والا کتا، کائنات دا پردہ دے اٹھایا۔ دین مذہب شرع دا توڑے بنا، بندگی اکو دے سمجھایا۔ کوڑی کریا ہر گھٹ اندر کرے منع، من منسا میٹ مٹایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ساڈھے تن ہتھ تیاں، تتوت کھوج کھوجایا۔ ہر جن اُپجائے چوراسی وچوں جنال، بنے آپ جنیندی مایا۔ جس لیکھے لاؤنا چوواں سو تہہ انک دا پنا، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتایا۔ جس دا دھر فرمانا صدی چودھویں انت ہونا رواں، روانگی کلج کوڑی کریا دے کرایا۔ ست دھرم دا سہنجا بخشے سماں، ست ستوادی اپنا ڈنک وجایا۔ آگے وقت رہے مول نہ لما، لمحہ لمحہ اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نور جوت جگائے شمع، شمس تبریز دی آشا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ صدی چودھویں کہے میرا صاحب مہر کرے مہربانا، محبوب خلق خدا یا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلما، سجدیاں وچ سس جھکایا۔ اوہ جوتی جاتا اگم اما، پنج تت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ شبدی دھار شبد دمامہ، دو جہاناں ڈنک وجایا۔ ۱۰۴

شرع زنجیر کٹے رہن دیوے نہ کوئے غلاما، بندھن بند نہ کوئے رکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بدل جائے نظاما، نو ست اپنا رنگ رنگایا۔ گھٹ نو اسی پڑکھ ابناشی ہووے جانی جانا، جانہار اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک نور الاهی۔ صدی چودھویں کہے میرا مالک الوزی جلوزہا نورے نزع نور الاهی۔ تختے زم عرشے زگنل زودے مُفد عرشے نود زمیں زماں خالق اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم اک سنایا۔ صدی چودھویں کہے میں نو نو کراں سجدہ، سس جگدیش جھکایا۔ جس دا پیغمبر ہو یا بردا، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ اوہ کھیل ویکھے چوواں طبق اپنے گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولایا۔ جتھے لیکھا نہیں سس دھڑ دا، مائی خاک ونڈ ونڈایا۔ اکو دپک جوتی جوتی نور نورانہ جگدا، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ اوہ کھیل سورے سرگ دا، پروردگار اپنی کار بھگتایا۔ صدی چودھویں کہے میرا پُرانا لیکھا انج دا، جبرائیل میکائیل اسرائیل اسرائیل چارے دین گواہیا۔ محمد شرع دی دھار وچ بھجدا، شریعت اپنی گنڈھ بندھایا۔ نو نو کوڑ گڑیارا

انگیار دگدا، چاروں گنٹ اگن تپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر پردہ آپ چکایا۔ صدی چودھویں کہے میں کی کہنا، کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں مالک خالق پرتپالک تگاں اپنے نچ نیتز نیناں، لوچن اگم گھلایا۔ جتھے نہ کوئی ساک سجن سینا، متر پیارا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نے انت میرا چکاونا لہنا، بھگونت اپنا حکم ورتایا۔ دروہی اتم شرع دا بُرج ڈھننا، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک بنایا۔ نبی نوح دا وہن وہنا، خواجہ خضر دئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر دی کرنی کار کمایا۔ صدی چودھویں کہے میں توں دسے نورِ الہ، عالمین اکو نظری آیا۔ جس نوں سیس دیواں جھکا، نو نولاگاں پانیا۔ توں مالک بے پرواہ، بے انت بے انت سارے گایا۔ میرے محبوب اپنا کلمہ اک اک درٹا، جو درشٹی سرشٹی دئے بدلایا۔ ہر گھٹ زرگن نور کرے رشنا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ ذہن آتمک راگ دئے سنا، بدھی توں پرے کر پڑھایا۔ بھيو ابھیدار ہے نہ راء، رحمت اپنی سچ برسانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ پروردگار کہے سُن صدی چودھویں حدیث، حضراتاں توں باہر سنايا۔ میرا مالک اک جگدیش، جگدیشور بے پرواہیا۔ نو سو پُرانوے جگ چوکڑی میری کردے رہے اڈیک، بن نیناں نین اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گرو کرن تصدیق، شہادت شبد والی بھگتایا۔ وشن برہما شوکتن لا کے نیجھ، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھایا۔ جو گوبند ماچھوواڑے کر کے گیا تصدیق، سندیسہ پُرکھ اکال درٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر دی کرنی کار کمایا۔ صدی چودھویں کہے میرا نور اگم اتھاہ، جگ نیتز نظر نہ آیا۔ لیکھا لکھ سکے نہ کوئے راء، بھيو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ میں آد انت دا اک ملاح، کھیوٹ کھیٹا ڈھر در گاہیا۔ جس کوٹن کوٹ جگ دتے بدلا، سنجگ تریتا دواپر کجگ بھجے واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو سیوا گئے کما، نام کلمہ صفت صلاحیا۔ سو سارے منگن اک دُعا، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی پاربرہم پروردگار کجگ کوڑی کریا دے مٹا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دا ساچا جگ دے چلا، چاروں گنٹ تیرے نام دی وجے ودھایا۔ توں مالک خالق پرتپالک اک خُدا، خُدی دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دا حکم اک سمجھایا۔ ڈھر دا حکم اک سمجھاواں گا۔ جوتی نور نور رشناواں گا۔ شبدی شبد ڈنک

وجاواں گا۔ بے انت بے انت بے انت اک اکھواواں گا۔ ہر جن گرکھ ویکھ سنت، صوفی فقیراں جوڑ بڑاواں گا۔ کلجک مایا تک انت، انت کل اپنی آپ پرگٹاواں گا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھاواں گا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بدھی توں پرے بھیو کھلاواں گا۔ مانو ذاتی بنا کے اکو سنگت، اکو رنگت نام رنگاواں گا۔ دوجے دوارے ہوئے کوئی نہ منگت، اشٹ پرکھ اکال اک پرگٹاواں گا۔ ناتا توڑ کے بھکھ ننگت، ترسنا کوڑی کوڑ چکاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن نرگن بناونہارا بنت، گھرن بھنہار سرتھ، سرتھ کل اک اکھواواں گا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت ۸ پونہ شہر عجائب سنگھ دے گرہ *

۱۰۶ سنگر شبد کہے پر بھو توں آد جگادی، بے انت بے پرواہ وڈ وڈیاں۔ تیرا کھیل برہم برہادی، برہمانڈ وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا روپ انوپ وسمادی، بسمل سمجھ کسے نہ آئی۔ توں بودھ اگادھاراگی، انراگی دھن کرے شنوائیا۔ توں وشن برہما شو ساچا ساجی، نر ویر اپنی کل پرگٹائیا۔ توں مہربان محبوب موہن مادھو مادھی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو توں دین دیا، دیاندھ اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ دوار تیری سچی دھر مسالہ، درگاہ سچ مقامے حق سو بھاپائیا۔ تیرا دیک نور ہوئے اجالا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ تیرا کھیل نرگن نر ویر نرکار نرکار نرالا، نیت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک دھرم دی دھار بدلدا آئیوں چالا، چال نرالی اپنی اک رکھائیا۔ لیکھا جانے شاہ کنگالا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ در تیرے سارے کردے رہن سوالا، بھکھ بھکھاری وشن برہما شو جھولیاں ڈاہیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری گھالنا رہے گھالا، نیت نوت تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی تیری اوٹ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرے مالک حق محبوب، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرا عالیشان عروج، عالیجاہ تیری وڈ وڈیاں۔ تیری سمجھ سکے نہ کوئے حدود، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ توں ہر گھٹ اندر دو جہاناں

موجود، برہمنڈاں کھنڈاں پڑیاں لو آں نظری آئیآ۔ تیری منزل حق مقصود، درگاہ ساچی وجدی رہے ودھائیآ۔ تیرا نام کلمہ حضرتیاں توں باہر ہزارا درود، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ مہربان جن بھگتاں صوفیاں سدا رکھے محفوظ، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالے دین دیا لے تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ سنگر شبد کہے پر بھو توں آد جگادی دیوی دیوا، دیو آتما تیری سرنائیا۔ تیرے نام پدارتھ اگئی میوہ، چار جگ دے شاستر گا گا خوشی بنائیآ۔ تیرا نام کوسک منیا تھیوا، جوت للاٹ کرے رُشنائیآ۔ تیری صفت کرے کی جہوا، رسنارس نہ کوئے وڈیائیآ۔ توں وسنہارا نہچیل دھام نہکیوا، اٹل محل تیرا نور کرے رُشنائیآ۔ توں پاربرہم پت پر میثور الکھ ابھیوا، اگوچر تیری صفت کہن وچ نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیرے ہتھ تیری وڈیائیآ۔ سنگر شبد کہے میرے صاحب سچ سلطان، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ کلجگ انتم ویکھ کوڑ نشان، چاروں گنٹ سو بھاپائیآ۔ آتم رہیا نہ کسے گیان، برہم و دیا نہ کسے سمجھائیآ۔ شرع چھری ہوئی شیطان، قتل گاہ بنی لوکائیآ۔ دین مذہب ہوئے ویران، ویری کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سو بھاپائیآ۔ کرپا کر مرد مردان نوجوان، سور پیر اپنی دیا کمائیآ۔ لکھ چوراسی تیرا انتر زرنتر ویکھ مار دھیان، مانس مانو مانکھ کھوج کھوجائیآ۔ جن بھگتاں اُتے ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ نام بھنڈارا اٹھ دے دان، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ دوس رین اندر باہر گپت ظاہر تیرا نام گان، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے سنائیآ۔ شبد انادی دھن آتمک سنا سچی دُھنکان، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ دیکھ جوتی جوت جگا مہان، بن تیل باقی ہوئے رُشنائیآ۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن گرہ مندر براجن، آلس نندرا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پُرکھ اکالا اکل کل دھاری اپنی دیا کمائیآ۔ سنگر شبد کہے میرے پر م پُرکھ پر ماتم، سچ سوامی تیری اوٹ تکائیآ۔ ہر جن ویکھ اپنا آتم، انتر درشتی پردہ لاہیا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ سب نوں اپنے نام دادس مہاتم، مہابلی تیری بے پرواہیا۔ توں مالک خالق آد جگادی پُراتن، پراپسنتی مدھم بیکھری تیرا ڈھولا گائیآ۔ توں دینا بندھو ناتھ انا تھن، دیا ندھ اک اکھوائیا۔ کلجگ جن بھگتاں دے ساتھن، سگلا سنگ بنائیآ۔ پونے والے ہر بھگت سارے مل کے آکھن، دے جاگدیاں راتیں ستیاں درشن دینا چائیں چائیا۔ کرپا کرے پُرکھ

سمراتھن، نچ لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لیکھا پورا کرے گپت ظاہر باطن، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔

* ۲۱ ساون شہنشاہی سمت ۸ اجیت سنگھ دے گرہ بمبئی شہر وچ وہار ہويا *

سنگر کرپا من جائے ٹک، دہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ ایشٹ سوامی بنے اک، پاربرہم پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو وسے سریر سدا نیت، نوت اپنی کار کما یا۔ جگت نیت نہ پے دس، نچ لوچن نظری آ یا۔ کوڑی کرپا لاپے وس، امرت رس بوند سوانتی آپ چوایا۔ جنم وچوں جنم دا لیکھالنے لکھ، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بجر کپاٹی پاڑ کے اٹ، پاہن پاتھر دُور کرائیا۔ درس دکھائے گھر آتم نچ، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ شبد شبد سنگر سنگر شبد من بنھن دی ساچی بدھ، اوتار پیغمبر گر سارے گئے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا اپنا میل ملا یا۔ منوآ من نہ جائے نٹھ، سنگر ڈوری شبد بنھائیا۔ ویکھ وکھانے ت اٹھ، اپ تیج دئے پر تھی آکاش من مت بدھ کھوج کھوجائیا۔ سرتی سرت دیوے ہٹھ، مہربان سر اپنا ہٹھ لکائیا۔ نچ نیت کھول کے اکھ، پر تکھ ملے بے پرواہیا۔ آتمارہن نہ دیوے وکھ، پر ماتم اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ حقیقت دا بھيو کھلائے حق، ہوکا حق سنائیا۔ جیکارا لائے ناد شبد ذھن الکھ، اگوچر اپنا تھم ورتائیا۔ اُس ویلے من منسا منوآ جائے ڈھٹھ، بلہین نو نو لاگے پائیا۔ پھیر پرکاش ہووے جوتی لٹ لٹ، گرہ مندر ڈگمگائیا۔ میل ملانے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ سوامی اپنا گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا من منسا من ہی وچ سما یا۔ منوآ چار کٹ نہ سکے دوڑ، دوس رین بھجے نہ واہو داہیا۔ سنگر کرپا رس رہے کوئے نہ کوڑ، امرت رس دئے بھرائیا۔ سچ دوارے لا کے دھرم دھار دا پوڑ، پوڑی ڈنڈا اکو دئے وکھائیا۔ جتھے زمل دھار براہمن گوڑ، گوڑی راگ جس نوں سیس نوایا۔ منسا من نہ ہووے چور، ٹھکی چوری نہ کوئے کما یا۔ اندروں مٹے اندھیرا گھور، نوری چند کرے رُشنائیا۔ سنگر شبد شبد سنگر بنھے اپنی نام دی ڈور، ڈوری اپنے ہٹھ رکھائیا۔ تہناں

گرگمھاں بھگتاں سنٹاں بھاگ ہون متھور، مٹھیا دسے لوکائیا۔ من پانہ سکے شور، اچی کوک نہ کوئے سٹائیا۔ جھگڑانہ رہے زر جوروزور، ذرہ ذرہ اکو نور
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا گھر، گرہ مندر وجدی رہے ودھائیا۔ منوآ من بڑا چلاک، چار جگ دے
 شاستر دین گواہیا۔ کسے دا اندروں کھلن نہ دیوے تاک، بجر کپاٹ پردہ نہ کوئے کھلایا۔ چار کٹ دھوڑ اڈاوے خاک، خاکی بندے مائس ویکھ دکھایا۔
 کلپنا دی چڑھیا رہے راک، منسا جگت جہان بھوائیا۔ کوڑ گڑیار دی اندھیری رکھے رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ ست سچ دی ملے کسے نہ دات، وست
 امولک جھولی کوئے نہ پائیا۔ جنہاں اُتے سٹنگر کرپا کرے آپ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دیوے جاپ، ساچا ڈھولا اگم
 اتھاپیا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، ترے بھون دھنی اپنا رنگ رنگایا۔ تن وجود مائی خاک کر کے پاک، پتت پُنت ساچا رنگ رنگایا۔ زرگن دھار
 سرگن ہو کے پُچھے وات، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ منوآ من من توں ملے نجات، منسا من نہ کوئے بھوائیا۔ سو ہر جن گرگھ پارجات، پاربرہم مل کے
 وجے ودھایا۔ جنہاں دا لیکھانال کملاپات، پت پر میثور اپنا بھو دے کھلایا۔ من کہے میں اوہناں گرگمھاں دے چرنی جانا لاگ، جنہاں دامالک اکو اک
 اگم اتھاپیا۔ جس گرہ دیپک جوت جگے چراغ، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسنگ آپ بنا ئیا۔
 من کہے میتوں گاؤندے چار جگ دے مئی رکھی، صوفی سنت فقیر دین گواہیا۔ گرنتھ شاستر وید پُران انجیل قرآن میری دھار لکھی، قلم شاہی نال
 وڈیائیا۔ میری کھیل آد دی آد جگ دی جگ سدا سدا نکی، نکلیاں وڈیاں دیاں سٹائیا۔ میری سمجھ سکے کوئے نہ متی، دوس رین پر وٹھا سکے نہ کوئے
 سمجھایا۔ میں گھر اندر کایا مندر سریر وچ سندیہ دیواں بنا لکھی ہوئی چٹھی، پتر کا منسا والی سمجھایا۔ جگیا سواو سنساریا و جگت و بچار پنج وکار والی پر بھ توں
 مٹھی، سچ دارس ہتھ کسے نہ آئیا۔ میری کھیل سدا اندھٹی، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ سوامی انترجامی میرا مالک بے پرواہیا۔ من کہے جد ڈگا میں تے ڈگا ہر کے دوار، گرو گرو دیو سپس نوایا۔ جو سدا سدا سد بخشنہار، بخشش رحمت
 آپ کمائیا۔ جس دی دھار وچ تیئی اوتار، راما کرشنا رنگ رنگایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کیتا اپار، اپر پیر اپنی کل ورتائیا۔ نانک گوہند کھیل وچ سنسار،

سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ من کہے میں بڑا بلکار، بلدھاری اک اکھوایا۔ میرا نور جوت آکار، نراکار نظری آیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی ست
 دیپ سمند ساگراں دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کھیاں اپراپار، اپرپہر ہو کے اپنی کار بھگتایا۔ من کہے بنا سنگر شبد توں میتوں دیوے کوئے نہ
 ہار، میرا سیس جھکن کدے نہ پائیا۔ جنہاں اُتے کرپا کرے آپ نرنکار، نرور مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تنہاں بھگتاں من کہے میں نیوں نیوں کراں
 نمسکار، ڈنڈاوت وچ دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھایا۔

ہار کہن اسیں بن گئے ہار، کلی کلی جوڑ جڑایا۔ پہلاں کرے پر بھو چرن نمسکار، نو نو سیس جھکایا۔ پھیر تکیئے وشن برہما شو دھار، ترے گن توں
 پرے پردہ اٹھایا۔ ساڈا کھیل رہیا نال تینی اوتار، پیغمبراں گنڈھ پوایا۔ گرو گرو دیو جاندے رہے بلہار، بلہاری اپنا سیس نوایا۔ جگ بدلایا سہجگ تریتا
 دوپر کھجگ ویکھی بہار، چاروں کُنٹ اکھ کھلایا۔ سچ سنگدھی نام دھرم دی رہی نہ وچ سنسار، کوڑ کرپا گرہ گرہ بھجے واہو داہیا۔ جگت واشنا جگت کرپا جگت
 داشنگار، تن وجود مائی خاک سو بھاپایا۔ جدھر تکیئے اُدھر دے و بھچار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ اسیں سندیسہ دینا سارے ہووو خبردار، بے خبراں
 خبر جنایا۔ دین دُنی ورن برن ہو یا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پُرکھ اکال نوں کہن دُھر دے رام پروردگار، بے پرواہ کی تیری بے پرواہیا۔
 سرشٹی درشٹی انتر نرنتر ویکھ نگاہ مار، نرنراں پردہ آپ چکایا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم بنے نہ کوئے مُرار، ایش جیو جگدیش تیرا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ہار
 کہن اسیں رو رو درگاہ ساچی سچھنڈ دوار کرنی پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ کرپا کر منوہر لکھی نراں دُھر دے گوپال، دین دیال اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ ہار کہن سانوں بدھاناں تند، کچا دھاگا ڈوری دے گواہیا۔ ساڈا پکارے بند
 بند، بندگی والا بندہ نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا اندھ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دین دُنی پر م پُرکھ تیتوں گاؤن ہٹی دند، ہر دے ہر نہ کوئے
 وسایا۔ اٹھ ویکھ مہربان اوتار پیغمبراں گرو آں پینڈا رہیا لنگھ، منزل بمنزل بیٹھے پندھ مکایا۔ تیرا نچھر دھار آتم رس لئے نہ کوئے انند، انند وچوں انند

نہ کوئے پر گٹائیا۔ جگت واسنا پھرے نو کھنڈ، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئے نہ چھند، شاستر سمرت وید پُران انجیل
 قرآن کھانی بانی جس دی دئے گواہیا۔ نگاہ مار محبوب آتم سیجا دیکھ پلنگ، کایا مندر اندر پردہ آپ اٹھائیا۔ توں مالک خالق صاحب سورا سر بنگ، شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ ہار کہن ساڈی آد دی آد انت دی انت در دوار آگے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر بھو اپنے پیاریاں دے ڈلاریاں
 دے تن مائی خاک رنگ، رنگت دُھر دانام چڑھائیا۔ بیچ وکار زرنتر کرے کوئے نہ جنگ، من منسا دینی مٹائیا۔ پریمیاں دے پیار وچ انتر پاؤنی ٹھنڈ،
 اگنی تت دینا بھجائیا۔ ست دھرم دی سچ نام دی رام راما پلے بنھنی گنڈھ، کاہن کاہنا ہونا سہائیا۔ چارے وید دھرم دھار دا دین سنگ، سکلا ساتھی اکو
 نظری آئیا۔ ہار کہن ساڈی ڈنڈاوت بندنا نمسکار سجدے وچ سیس جھکائیے تے منگیئے پر م پُرکھ تیرا اوہ اند، جس اند وچ ہر جن ہر بھگت مل کے خوشی
 بنائیا۔

* ۲۳ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ بمبئی شہر خوشحال سنگھ دے گرہ *

خواجہ کہے میری اگئی آس، ترسنا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اندرا توں وی آجا پاس، پچھلا پندھ مکائیا۔ کھیل تکیئے پُرکھ ابناش، پار برہم کی اپنا مھم
 ورتائیا۔ جس نوں سارے گاؤندے سواس سواس، ساہ ساہ نام دھیائیا۔ اوہ زرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اُس دے سیوک سیوادار خاص،
 خالق خلق لئے انگڑائیا۔ جس نوں جھکدے پر تھمی آکاش، گگن گلگنتر سیس نوائیا۔ جس داراہ تگدے رہے جگ چوکڑی برس ماس، دوس رین گھڑی پل
 راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مھم اک سنائیا۔ خواجہ کہے میری اگئی خواہش، انتر انتر دھیان لگائیا۔
 جس دی جگ چوکڑی کردے رہے تلاش، جیو جنت بھجن واہو داہیا۔ اُس صاحب کہیئے شاباش، جو شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ جو گر اوتار پینمبراں پوری
 کرے آس، نراسا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ تن وجود محبوب اپنے سہائے لباس، خواجہ کہے جس اُتے نیوں نیوں لاگاں پائیا۔ جو گوہند ماچھو واڑے گیا آکھ،

آخر اُس دا لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ چرن دھوڑی لاواں راھ، مستک ٹکے خاک رمانیا۔ سندیسہ دیواں پیغمبر و شرع وچ رہے نہ کوئے گستاخ، ہوئے گڑھ نہ کوئے بنایا۔ سارے اک محبوب دے ہونے مشتاق، جو مشکل حل کرایا۔ شرع شریعت شرعی بنے نہ کوئے عیاش، واسنا من نہ کوئے ہلاکایا۔ اکو جلوہ جلوہ نور تگو پرکاش، جو پرکاشت خلق خدایا۔ جس نے سب دا لیکھا لہنا دینا پورا کرنا پنج تت لاش، ہڈ ماس ناڑی دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ خواجہ کہے میری آدی اکو سدھر، صدقے واری گھولی گھول گھمایا۔ مہربان محبوب مہر کرے ندر، جو ندری ندر نہال اکھوایا۔ جس بتالی لکھ جوئی پاؤنی قدر، قدرت دا مالک اپنا چرن چھہایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں دھرم دی دھار کرے عدل، انصاف اپنا اک سمجھایا۔ اُس دی کرپا نال کلج کوڑ گڑیارا جانا بدل، بدلا لچکے تھاؤں تھانیا۔ شرع کرے کسے نہ قتل، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تٹ کنارے مقدس کرے بتیل، پاک پت پت پت بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ خواجہ کہے میں محبوب اگئی جھکاں، بنا قدماں سیس نوایا۔ جلدھارا وچ کدے نہ رکاں، بھجاں واہو داہیا۔ صاحب سوامی آکے پچھاں، در بینتی اک درڑایا۔ چار گنٹ دہ دشا تیریاں کس بدھ سہاون رتاں، رتڑی جگت وچ مہکایا۔ بھاگ لگے کایا بتاں، بتانیاں ہوئے صفایا۔ اکو رنگ دسن چھاواں دھپاں، شبے روز وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ خواجہ خضر کہے میں لگاناں سینے، اپنی اگن دیاں بھجھایا۔ پھیر سندیسہ دیواں مکے مدینے، کعبیاں کراں شنوایا۔ پیغمبر و سب دے حق حقوق جانے چھینے، مالک رہن کوئے نہ پانیا۔ امتی رنگ رہنے نہیں بھینے، کسمبڑا روپ جائے بدلایا۔ کھیل ویکھنا لوک تینے، ترے گن اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ خواجہ کہے میں ویکھاں سمند ساگر، ساگراں دھیان لگایا۔ کس دا کرم ہو یا اُجاگر، نرگن روپ لیا بدلایا۔ جس دی آشار کھی گرو گرو تیغ بہادر، تیغ سیس نال چھہایا۔ اوہ کھیل کرے کرتا کریم قادر، قدرت دا مالک نور الاہیا۔ میں اُس دا درویش در بھکھاری عاجز، عزیز ہو کے سیس نوایا۔ جس سب دی میٹنی شرع والی سازش، شریعت دا لیکھا دینا چکایا۔ میں اک بینتی کرنی کرنی گزارش، گزشتہ

حال دینا سُنائیآ۔ مہربان اپنے حکم وچ سُنی نہ کسے دی سفارش، سفارشی نظر کوئے نہ آئیآ۔ جگت و دیا رہیا کوئے نہ عارف، علما چلے نہ کوئے چتر آئیآ۔ تیرا شبد گردیو تیرے کلمے دا کرے تعارف، دُتیا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرا چرن سجا اٹھیا وچ بھارت، سجن سارے دیکھن چائیں چائیا۔ تیری کوئی دین دُنی والی نہیں تجارت، ہٹوانا ہٹ نہ کوئے دکھائیآ۔ نام کلمے دی نہیں آڑھت، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ تیرا اکو حکم اکو سندیسہ اکو مارگ اکو معرفت، محبوب اکو نظری آئیآ۔ میں تیرے نور درس دی دید وچ کراں زیارت، عید دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ دینا رنگائیآ۔ خواجہ کہے میری اک اک عرضوئی، بنا عرض توں عرض جنائیآ۔ پیغمبراں پیراں دی دروہی، دستگیر تیری سرنائیا۔ تیرا بھيو جانے نہ کوئی، پردہ نشیں پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ تھہ بن چوڈاں طبق ملے نہ ڈھوئی، چوڈس چند رووے مارے دھاہیا۔ سب دی سرتی جگت وچ سوئی، ستیاں سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ آب حیات بوند کسے نہ چوئی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد انت جگا جگنت نرگن نرویر نرکار نرکار پروردگار سانجھے یار تیرے بنا پت کھوئی، سپس جگدیش ہتھ نہ کوئے کائیآ۔

* ۲۴ ساون شہنشاہی سمت ۸ بمبئی سری گرو سنگھ سبھا گرو دوارا دادر وچ سر عزیز فقیر دے پاتشاہ جی نال بچن ہون تے وبار ہویا *

آد نرنجن آد پُرکھ اپر پیر دھار، نرگن نور نور جوت رُشنائیا۔ شبد شبد اگمی جس دی کار، کرنی کرتا اپنا کھیل کھلائیآ۔ سچھنڈ دوارا ایکنکارا درگاہ ساچی ہو اُجیار، مقامے حق ڈگگائیآ۔ وشن برہما شو کر تیار، ترے گن مایا پنچ تت اپنا حکم ورتائیآ۔ پر ماتم آتم ہو اُجیار، وست امولک اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار، اپنی آپ ورتائیآ۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتیج کر تیار، چار اسی سو بھا پائیآ۔ مانس مانگھ ماٹو تن وجود کایا مائی کر شنکار، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیآ۔ نرگن نور جوت کر آکار، جوتی جاتا اپنا کھیل کھلائیآ۔ دُھر دا حکم سندیسہ شبد دُھن ناد کلمہ پیغام سندیسہ دیوے ایکنکار، اک اکل اپنی کار بھگتائیآ۔ جو پرگٹ

ہووے سرگن ست سرپ وچ سنسار، اوتار پیغمبر گرو سنگرو نام شنوائیا۔ بنا رسنا جہوا ہتی دند کایا مندر دھر دے کجے دیوے اپنا حکم کرتا، کرنی دا کرتا
 اپنی کار بھگتایا۔ جس دا سندیسہ پراپسنتی مدھم بیکھری جگت جہان دے وچار، شبدی شبد شبد مات پرگٹایا۔ تس دا لیکھا وید پُران شاشتر گیتا گیان، انجیل
 قرآن بائبل تریت گرو گرنھ صاحب گرو دیو گرو گم سمجھنا۔ جس حکم وچ دین مذہب نام کلمہ ونڈ دتی جگت ادھار، فرمانا سندیسہ دھر درگاہیا۔ او سے
 دے پیار وچ سارے کر کے گئے گفتار، کُفت شنید دھر دا کھیل سمجھنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم
 ورتایا۔ آد پُرکھ اپر پیر ایک، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بخشنہارا ساچی ٹیک ایک، اینکارا اپنی کار بھگتایا۔ آد نرنجن وسنہارا گئے دیس،
 جوتی جاتا ڈگمگایا۔ ابناشی کرتا شاہ پاتشاہ شہنشاہ نریش، تخت نواسی اکو نظری آتیا۔ سری بھگوان سدا رہے ہمیش، آد انت کہہ نہ کوئے سمجھنا۔ پاربرہم
 آپے جانے اپنا ویس، ویس انیکا اپنا روپ وٹایا۔ شبدی دھار شبد دیوے سندیس، شبد نام شبد کلمہ شبد شنوائیا۔ شبدی دھار وچ لکھ چورا سی لیکھا جانے
 ایک، اک اگلا اپنا حکم ورتایا۔ اوتار تئی جس دی رکھ کے گئے ٹیک، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں سجدیاں وچ سیس نوائیا۔ نانک گوہند گوہند نانک
 جوت دس دسمیش، پُرکھ اکال مل کے وجے ودھایا۔ سو مالک خالق پرتپالک نرگن نرویر نرکار نرنکار پروردگار سانجھیاں واحد سدا رہے ہمیش، اجونی
 رہت اپنا حکم ورتایا۔ تن وجود کایا ماٹی اندر شبد دھن ناد آواز ازاں بانگ حکم دینا اُس دا کھیل ہمیش، جگ چوکڑی ریتی چلی آتیا۔ سنتاں بھگتاں صوفیاں
 درویشاں نچ نیز گیان نیز دب نیز اپنی اکھ نال لئے ویکھ، جگت ویکھن دی لوڑ رہے نہ راتیا۔ جس دے دوارے اُتے صدی چودھویں ہن سارے ہوئے
 پیش، پیشتر پیشین گویاں وچ جو اپنا بھو گیا کھلایا۔ سارے بیٹھے درگاہ ساچی مقامے حق حق ساچے دیس، جس دی دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جتھے
 دین مذہب ذات پات نام کلمہ تتاں والا دے نہ کوئے شیخ، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پیغمبر گرو اوتار اکو جوت دھار سب دا اکو شبد سندیس، توں
 میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے الا تیا۔ سو مالک بے پرواہ نت نوت جگ چوکڑی نرگن توں سرگن کر کے آوند ا بھیس، بھیکھا دھاری اپنا بھیکھ بدلایا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا پردہ آپ چکانیا۔ پُرکھ اکال کھیل اپارا، پروردگار آپ کرایا۔ درگاہ ساچی

سجھنڈ دوارے اکتھے کیتے پیغمبر گر اوتارا، جوت جوت وچوں پرگٹائیا۔ شبد سندیسہ دیوے اینکارا، اک اکلّا واحد اپنا حکم ورتائیا۔ سارے بولو پر بھوتوں میرا میں تیرا آتما پر ماتما اللہ ہو انا ہو سب دا اک جیکارا، دو جی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نالے نگاہ مارو شبدی دھار جوت سرُپ بنا تاں توں ویکھو جگت سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ بابا آدم مائی حوا نوں کرو خبردارا، سندیسہ دینا چائیں چائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چو داں لوک چو داں طبق چو داں و دیا چو دس چند چو دھویں صدی کیوں ہو یا دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دین مذہب اوچ نیچ ذات پات راو رنگ من متا کیوں لگا اکھاڑا، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا سب دے پچھے لگی پنچم دھاڑا، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ترے گن مایا اگنی تت تپائیا۔ سچ پرکاش کسے دے نہ بہتر ناڑا، تن سو سٹھ ہاڈی نہ کوئے رُشنائیا۔ لوک مات مارو جھات نال اتفاق ویکھو بھوکھت واک دین دُنی سچ دھرم سچ کلمہ سچ اسم روپ بن گیا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، خزاں رُت چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ تہاڑے سب دے ہندیاں کیوں کلج سب دے اندر ماری جاندا کوڑ کریا دا دھاڑا، ڈاکو ہو کے بھجے واہو داہیا۔ ذرا آگے تلو شاہ سلطاناں راج راجاناں دیناں مذہباں لگن والا اکھاڑا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جھٹ خدا محمد نوں دے اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ آہ تک اوہ تک اپنی صدی چو دھویں دا انت کنارہ، کنارے بیٹھی اُمت تیرا راہ تکائیا۔ ذرا لیکھا ویکھ سنگ محمد چار یارا، ابو بقر عمر اُشان علی کی درڑائیا۔ ہور تک گو بند والا نظارہ، ماچھو واڑا دے گواہیا۔ پُرکھ اکال کہے تیئی اوتار ہو جاو خبردارا، بے خبراں خبر سنائیا۔ جیہڑا سرب سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب دے اندر گپت تے سب دے اندر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ اُس داناد اُس دا دُهن دُهن آتم راگ راگ راگنیاں توں باہرا، جس نوں برہما نارد سُرستی مستی وچ سپس جھکائیا۔ اوہ کھیل کرے کرنی دا کرتا قدرت دا مالک پاربرہم پت پر میثور سچ سچا سجھنڈ دوارا، درگاہ ساچی اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنا آپ چکائیا۔ پُرکھ اکال کہے اوتار پیغمبر گر لوک مات مارو جھاک، نو ست دھیان لگائیا۔ تن وجود ویکھو بندے خاکی، خاک وچ ملی خلق خدائیا۔ کسے دے اندروں کایا مندروں بجر کپائی کھلی نہ تاکی، سادھ سنت روون بیٹھے مارن دھاہیا۔ جدھر تلو اُدھر اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جھگڑا ویکھو دین مذہب ذات پاتی، اوچ

پنچ کرے لڑائیا۔ لیکھا ویکھو اوہ گوبند دا دھرم دھار دی وسا کھی، جس نے وساہ کے چار ورن اٹھاراں برن پر بھ دے نال دتے ملائیا۔ جھٹ گوبند کہے میرے پر م پُرکھ میرے کول بنا اکھراں توں اوہ پاتی، جس وچ لیکھا محمد نوں دتا سنا ئیا۔ محمد حمد وچ تیرے کلمے دا بنیا نمازی، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ دین مذہب کسے دی بنی نہیں ملکیت تے عارضی، جگ چوکڑی پئیدار اپنا لیکھا سارے پور کرائیا۔ جس پُرکھ اکال دین دیال نے آد انت توں سر شئی ساجی، سبجگ تریتا دواپر کلجگ (کھیل کھلائیا۔) دین دُنی اُلٹاؤندا آیا بازی، بازاں والا گوبند اُس دی دئے گواہیا۔ جس دے اشارے وچ اوتار پیغمبر گرو سچکھنڈ دوارے درگاہ ساچی بیٹھے اک گھر دے حاجی، حجرہ حق اکو نظری آئیا۔ اوہناں دی جوت دھار جوت وچ پرکاشی، تن وجود روپ نہ کوائے درسا ئیا۔ اوہ کھیل کرے کلجگ انت لوک ماتی، دین دُنی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس داشبد کلمہ پیغام انسنت سُنن توں بنا سدا نادی، انا دکال توں چلیا آئیا۔ جگ بدلنا جس نوں سدا سدا دی وادی، وعدے گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکلّا نور الاہیا۔ پروردگار کہے ولی اُل زہا نورے نوز ازی وزش زوقے ملاح مینو زویہ تختے زویہ عرشے نوی جیمو خدا اُس خدا بے پرواہ بے پرواہی وچ سما ئیا۔ جیہڑا آتمنا لوں پر ماتم ہو کے کدے نہ ہووے جدا، جز وکھرا ونڈ نہ کوائے ونڈائیا۔ اُس دی اکو آواز تے اکو صدا، اکو ترانہ گیت سنگیت بن رسنا جہوا پتی دند بنا ستاراں توں کایا مندر اندر رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک خلق دا خلق مخلوق ویکھنہارا چائیں چائیا۔

* ۲۵ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ بمبئی سری گرو سنگھ سجا گرو دوارا وچ گرو دوارا پر بندھکاں دے بچن بچھن تے *

سچے پاتشاہ دین دیال، آد پُرکھ اگم اتھاہیا۔ وست امولک دیوے لال، انملڑی دات آپ ورتائیا۔ دپیک جوتی جوت بال، آتم اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر رکھے سنبھال، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگم

اپار ہر گوپال داتا بے پرواہیا۔ ساچی دین دیوے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ آتم پر ماتم کر اجیار، بن تیل باقی دیا ڈمگائیا۔ ترے گن مایا کھیل سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیو کمائیا۔ پنچ تت کر آکار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش سگلا سنگ بنائیا۔ رکت بوند دے اپار، ادر اپنا رنگ رنگائیا۔ نو دوار کھول کواڑ، وشو وانشا وچ سمائیا۔ ناد دُھن شبد جیکار، انادی تال وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی وست آپ ورتائیا۔ سچ وست دیوے نرنکار، نرویر وڈ وڈیاںیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم اپار، اپر پر سوامی وست امولک آپ ورتائیا۔ نام بھنڈارا دیوے دیونہار، تن خزینے آپ بھرائیا۔ شبدی شبد دُھنکار، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ من مت بدھ کرے خبردار، پردہ اولہا دے اٹھائیا۔ پرا پسنستی مدھم بیکھری پاوے سار، مہاسار تھی اپنی کل ورتائیا۔ رسنا جھوار سنا کر شنگار، ساچا رنگ دے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست کایا گوک امولک آپ ٹکائیا۔ دیونہار پُرکھ اگم، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ پون سواسی دیوے دم، پون انجا بھيو چُکائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی چم، چم درشتی اشٹ وچ سمائیا۔ لیکھا جانے پورب کرم، کرم کانڈ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ آتم ست سروپ پر ماتم ست برہم، ست پار برہم ست ست اپنا دے دھرم، جس دھرم دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چوراسی وچوں اتم سریشٹ مانس جرم، جنم اپنے لیکھے لائیا۔ ست سچ دُھر دا نام دے کے کڈھے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، ایک نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ نج نیز کھول کے ہرن پھرن، لوچن اکو ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دات داتا ہو کے دیونہار دیا کمائیا۔ ستگر دات سدا الکھ، لکھ سکے کوئے نہ رائیا۔ ہر گھٹ اندر نرگن نور کر پرتکھ، پارکھو ویکھے چائیں چائیا۔ کایا ماٹی وست امولک دے کے سچ، سچ نام اک درٹائیا۔ ساڈھے تن کروڑ لوں لوں اندر رچ، رچنا اپنی دے سمجھائیا۔ بھيو گھلا کے بدھ مت، من نساتوں پرے اپنا پردہ لاہیا۔ جگت وکارا کرے بھٹھ، کھیڑا دھرم دھار و سائیا۔ سچ مہبت وچ جوتی جاتا دے رت، رتن امولک اپنے دے بنائیا۔ پنچ پیچ اپنی رت ساچے وت، جس دی تھت وار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اک اکھوائیا۔ دیوے دات دیون یوگ، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جگت کریا جگت روگ، جگت وانشا وچ ہلاکائیا۔ ست وست سچ دات دیوے

اتوٹ، نام بھنڈارا اگم اتھاہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ست سچ دی ساچی دیوے چوگ، انملی انٹلی اپنی آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ دیونہار صاحب سوامی، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ نواسی ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سچ جنائے درگاہ ساچی سچھنڈ دھامی، محل اٹل وجے ودھانیا۔ جس گرہ سے نرگن نہکامی، نرؤیر سو بھاپانیا۔ مہربان ہو کے لوک مات مائس مائس شبد دھار شبد گردیو شبد سنگر بخشش کرے اگمی بانی، بان انیلا تیر لگانیا۔ وست ونڈے چارے کھانی، انڈج جیرج اتبھج سیچ اپنی دیا کمانیا۔ جن بھگتاں گرگھاں گر سکھاں ساچے سنتاں دیوے پد اک نربانی، نربان اپنا پردہ دے اٹھانیا۔ امرت رس بوند سوانتی دیوے دُھر دا پانی، جس نوں اٹھسٹھ سارے سپس نوانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملاوے دُھر سنجوگی ہانی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جانیا۔ دیونہارا داتا پُرکھ اکالا دین دیالا جگ چوکڑی سدا سدا دانی، داتا اکو اک اکھوانیا۔ جس دی اوتار پینمبر گرو گردیو نشانی، نشانہ لوک مات نام نام درٹانیا۔ جو سدا سدا کر نہارا مہربانی، مہربان محبوب مُجت وچ اپنا رنگ رنگانیا۔ ماتا پتا دی بخشی دات تن وجود بوند رکت دا ہو جائے فانی، لوک مات رہن نہ پانیا۔ پاربرہم پت پر میثور دی آتم ساچی دات سدا سدا ست رہے نو جوانی، بردھ بال روپ نہ کوئے وٹانیا۔ دیونہارا دیاندھ ٹھا کر پتا، جس اتوں وٹھو جان سرب قربانی، نو نو سپس نوانیا۔ اوہدا لیکھا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی دو جہانی، دوئے دھار نرگن سرگن سرگن اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست پنا جگت دست ست پُرکھ ست ستواد سدا سدا آپ ورتانیا۔ پُرکھ اکال دیونہار سمرتھ، سمرتھ سمرتھ سمرتھ اک اکھوانیا۔ جو جگ چوکڑی چلائے رتھ، رتھوا ہی ہو کے کھیل کھیلے چائیں چانیا۔ تن وجود ماٹی خاک انگ سریر تن لگائے ہتھ، جو سیوا سنگر سچ کمانیا۔ جگت نشانہ بخش اکھ، نیز لوچن دوئے ونڈ ونڈانیا۔ مہربان ہو کے انتر ہو پرتکھ، نج لوچن کرے رُشانیا۔ بھيو گھلائے حقیقت حق، حق دامالک آپ ہو جانیا۔ جو دیونہار سدا سدا انتھک، دیندیاں توٹ رہے نہ رانیا۔ سو پُرکھ اکالا نرگن نرؤیر نرکار نرکار جس دا چار جگ دے شاستر گاؤندے جس، صفت صلاحی وڈ وڈیا نیا۔ اُس دی دین اُس دی دات اُس دی بخشش اُس دی رحمت کدے ہو نہ سکے بس، انگنت پریمیاں پیاریاں گرگھاں دی جھولی پانیا۔ جس نے ہر بنس سنگھ ہوراں دی پٹھ

تے رکھیا ہتھ، سادھو سنگھ اپنے پیار مُجت دی اُنگی نال چلایا۔ ہیڈ گرنتھی صاحب ہوراں شبد دھار وِچ من کر کے دس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ سَنگَرُ شبد تے شبد گرو گرنہ، صاحب گوہند گیا سمجھایا۔ سَنگَرُ دوارا نانک داہٹ، جتھے تولا بیٹھا تیراں تیراں دا اپنا واک سَنایا۔ جس دی جوت برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان آکاش پاتال چارے کھانی وِچ جگے لٹ لٹ، چارے بانی دا مالک نانک دی دھار نرگن سرگن دوویں کھیل کھلایا۔ اوسے دی دات انملی جگت ترازو کدے نہ تلی، جے کرپا کرے رکھ دیوے بھگتاں دی پُھلوڑی بھلی، کبیر جلاہا سچھنڈ چڑھ کے کوک کوک کے سب نوں گیا سَنایا۔ اُس دی دین اُس دی دات پریمیاں دے اندروں باہر کدے نہ ڈلی، جس اندر وڑ گئی خُماری چڑھ گئی مستی وِچ مست مست محبوب نوں مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ وست دیونہارا سچ سچ دی دات، جو اِکو رنگ رنگائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

پُرکھ اکال دا مشن مشن نانک گوہند، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نانک دا مشن نہیں کوئی حصہ بھارت ہند، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اِکو ڈنک وجایا۔ جو ذات پات دین مذہب اُوچ نیچ راؤ رنگ دی میٹے چند، چنتا چکھا شرع والی دُور کرایا۔ جس دی بخشش پر م پُرکھ کرے بخشند، ہر داتا اگم اتھاپیا۔ گوہند ت نہیں وجود نہیں سریر نہیں اوہ شبد گوہند، جس نوں گوہند گوہند گوہند سارے رہے گایا۔ گوہند دا ڈنکا مردنگا جگت ہنکاریاں دی بھنے کنگ، کنگرے کنگرے پُرکھ اکال دا نام جپایا۔ جس دا حکم فرمان سندیسہ شبدی دھار ساگر سندھ، گہر گبھیر گور دُھر دا نام اِک درڑایا۔ مانو ذاتی بھو گھلاؤنا جیو پنڈ، کایا مندر اندر برہمنڈ کھنڈ سمجھایا۔ کوئی پوجارہن نہیں دینی پتھر پاہن تے لنگ، بنا کاہن توں سیس نہ کسے نواپا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد بن نبیاں توں وہاوندے ہنچھ، ہنچھواں ہار بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دیا کمایا۔ نانک گوہند دا مشن ایکنکار، تتاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکو جوت سچّی سرکار، جو جوتی جاتا لکھ چوراہا دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا اِک شبد اِک نام اِک کلمہ اِک

جیکار، اکو ڈھولا اکو سوہلا جو دو جہاناں کرے شنوایا۔ سرشی دی درشی اندر بلوئا دے کے کرے خبردار، بے خبراں خبر جنایا۔ دنیادارو جگت جگیا سو او اٹھو ہووو ہوشیار، جگت مایا دا پردہ دیو اٹھایا۔ پوجن نوں اکو اک سچا کرتار، جو قدرت دا مالک نظری آئی۔ جس نوں ہری اوم ہری تت ست سیتا رام رادھے کرشن اللہ ستنام واگرو کہہ کے لیا اچار، اُس گرو نوں واہ واہ سنگرو لئیے منایا۔ جس وچ دین مذہب دی نہیں کوئی خار، لاشریک نور الہیہ۔ جس نے سب دا پچھلا قرض دینا اتار، صدی چودھویں لیکھا محمد دا جھولی پائی۔ جو نانک سنگر زرگن دھار وچ بغداد، بگلگیراں نوں آیا آکھ، بنا اکھراں توں اکھر سنایا۔ اوہناں اکھراں نوں بنا پڑکھ اکال تے بنا نانک توں سکے کوئے نہ وانج، بنا سنگر گوہند دے کرے نہ کوئے پڑھایا۔ ایہہ تھم سندیسہ ماچھو واڑے پرم پڑکھ نال سیجاتے تے کیتا سی واک، واقعہ کلج دا دتا دکھایا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیالے ذرا اپنی دھرنی دھرت دھول اُتے جھاک، چاروں گنٹ اکھ اٹھایا۔ جدھر ویکھیں دے کسے نہ ساچ، سچ نظر کوئے نہ آئی۔ کلے والا رہے کوئے نہ پاک، پاکیزہ دے نہ خلق خدا آئی۔ جھٹ پڑکھ اکال نے شب وچ دتی آواز، دھر سندیسہ دتا درڑایا۔ گوہند گوہند گوہند تیرا میں کھنجاں والا اڈایا باز، پھیر بازاں والیا تیرا شب گرو بھجے واہو داہیا۔ جہاں چر تیرا اک نال اک مل کے نوست پورا نہ ہو یا راج، رعیت اک نہ رنگ رنگایا۔ سرشی درشی اندروں ہوئے گی تیری داس، داس داسی ہو کے سیو کمایا۔ نانک گوہند دا مشن اپنا نہیں اوہ پڑکھ اکال دا خاص، جس نے خالص خالصہ خصم دی دھار وچوں دتا پرگٹایا۔ اُس نور دا ظہور دا کرن جانا پرکاش، تھم دھر دے نال دھر دا تھم سنایا۔ جس نانک نج نیتز ویکھے لکھ آکاشاں دے آکاش، چوداں طبقات والیو سارے او سے نوں سیس لو نوائیا۔ پڑکھ اکال جس دے سدا سے پاس، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جانی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو اک ایکنکار بے پرواہیا۔ نانک دا مشن گوہند دھار دھر دا تھم ضروری، ظاہر ظہور کرے رُشایا۔ اک آواز موسیٰ دتی سی اُتے کوہ طور، منہ دے بھار پے کے ہائے اف نال سنایا۔ عیسیٰ کہے میرا مالک اک نوری، نور نورانہ اک اکھوایا۔ جس دے تھم نال میں صلیب لئی مجبوری، پھاسی گل وچ لٹکایا۔ محمد کہا اوہ محبوب حاضر حضور، حضراتاں دا مالک اک اکھوایا۔ سنگر گوہند کہا چار ورن اٹھاراں برن ہندو مسلم سارے لو اُس پڑکھ اکال

دے چرناں دی دھوڑی، جیہڑا آد جگاد جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ اوتارو پیغمبرو اپنا آپ کدے نہ کریو مشہوری، مشورے دھر دے نال سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر سچ دا مشن سنگر شبد سنگر دو جہاناں جگت چلایا۔ گوہند دا مشن بڑا سکھلا، سب نوں گیا جنایا۔ جگیا سو او کو من لو پڑھ اکال اکلا، دوجے سنگر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو سے جلاں تھلاں، مہینل اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی دھار سب دے اندر رلا، جوتی جاتا ڈگر گانیا۔ شبد سندیسہ دھر در گاہوں رہیا گھلا، بن رسنا جہوا ڈھولا گانیا۔ جس نوں محمد کہے اللہ، عالمین نور الاہیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا اپنے پرکاش وچ آپے بلا، آپ آپا اپنے وچوں پرگٹایا۔ جس نے سنگر نانک نوں کہا جاہ ستنام نال سب دا کر بھلا، کھوٹے کھرے اپنے گلے لگایا۔ گوہند نوں کہا شبد کھنڈے دا کر دے ہلا، ہلت پلت وچ کوڑی کریا کر صفائی۔ میرا پیار والا تیرے نال بھجھا پلا، پلو گنڈھ نہ کوئے بھجھدایا۔ توں پھرنا جنگلاں جوہاں وچ تھلا، اسگاہاں بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مشن نانک دی دھار گوہند، گوہند دی دھار سنگر شبد دی دھار پڑھ اکال، جس اکال دا کلمہ سارے گاؤں تھاوں تھانیا۔

* ۲۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ بمبئی بندرگاہ توں جہاز چلن سمیں کانا سٹن تے ساڈھے تن شام نوں وبار ہویا *

کسیرا کہے میری آسا پٹی چودھویں صدی، چوداں طبق دین گواہیا۔ ترکھا بھجھنی نو سو نڑھنویں ندی، جل دھارا راہ تکایا۔ دھر دے تھم اندر لکھ بتالی جوئی بدھی، بندنا وچ سارے سیس نوایا۔ پروردگار سانجھے یار تیری پریت آتم پرما تم لگی، انتر زرنتر مل کے وجے ودھایا۔ دھن بھاگ تیری جوت سمند ساگراں جگی، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اپنے ہتھ رکھایا۔ کسیرا کہے میرا لیکھا نال رویداس چمارا، چم درشتی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرا صاحب گنی گہیر ظاہرا، پیر پیرا بے پرواہیا۔ جس دا اوتار پیغمبروں گرو آں لایا نعرہ، حقیقت حق حق سنائی۔ اوہ چل کے آیا سچھنڈ نو اسی وچ جلدھارا، جل تھل مہینل ویکھ دکھایا۔ سب نوں کیتا انتر زرنتر بے دارا، آلس نندرا دتی مٹایا۔ جس دا لیکھا

لکھدے رہے شاستر جگ چارا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ڈھولے گایا۔ اوہ پریتم پریمی سچ مُجّت وچ کرے پیارا، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگایا۔ جس نے
 لیکھا پورا کیتا بھارت کھنڈ دا بھارت کنارہ، بھرم رہیا نہ رانیا۔ جتھے دوارکا واسی کرشن کیتا اشارہ، بن نیناں نین اٹھایا۔ کرپا کرے آپ نرکارا، نرگن اپنی
 کار بھگتایا۔ کلجگ انتم چوبیسالئے اوتارا، ہر جگدیشا ڈھر دا قدم لگایا۔ نوست بن ونجھ مہانیاں ملاوے پار کنارہ، جیو جنت ویکھ وکھایا۔ جنہاں دی جوئی
 پھیر نہ ہوئے دوبارہ، دوہرا اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سمنڈ کہے کسیرے
 میرے اندر ماری آواز، ہلونا دتا لگایا۔ اٹھ ویکھ غریب نواز، غریب نہانیاں ہوئے سہایا۔ جس نے دین دنی دا بدل دینا راج، رعیت لکھ چوراسی ویکھے
 تھاؤں تھانیا۔ سب دا سانجھا کرے سماج، سمگری نام والی ورتایا۔ جو آشار کھی نانک نرگن سرگن بغداد، اپنا کھیل وکھایا۔ شبد دا شبد سنا دے ناد،
 انادی آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سمنڈ کہے کسیرا وچا وچ میری چھاتی، ہلونا دتا
 لگایا۔ کملیا اٹھ ویکھ کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری جھاکی، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ جو آد جگاد دانادی، سگلا سنگ
 بنایا۔ اُس نے لیکھا دسنا سنگر نانک دا ساڈھے دس اچ دی راتی، رتڑی شبد دھار مہکایا۔ پھیر سب دی اندر اندر پچھے واتی، پچیارہن کوائے نہ پائیا۔ نوئیں
 نوئیں جگ دی دتے ساکھی، ساکہ پچھلا دئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ کانا کہے
 میں جیوت جی مریا، مر جیوت روپ بدلایا۔ میں جگت ساگر تریا، سمنڈ ساگر ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکالا اکو وریا، ورتاتا بے پرواہیا۔ جس نے بھگتاں
 کارج کریا، کرنی کرتا کار کماہیا۔ میں چار جگ دا شاستر جو میرے نال لکھیا اوہ پڑھیا، اکھر اکھر کھوج کھوجایا۔ نگاہ ماری اکو روپ نظر آیا چوٹی جڑیا، جو
 چیتن اپنی ونڈ ونڈایا۔ میں اُس دی سرنی جاندی وار پریا، نیوں نیوں سیمس جھکایا۔ نالے ہس کے کہا لیکھا پورا کریں اڑیا، مہربان اپنی دیا کماہیا۔ میرا
 جگت دلدر جھڑیا، خواجہ خضر دئے گواہیا۔ اندر آ کے نمسکار رہیا کریا، نمو نمو تیری بے پرواہیا۔ وشن برہما شو تنگن گھریا، سورہ چن اکھ اٹھایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد کرنی دا کرتا لکھ بتالی بھے چکاوے ڈریا، بھو اپنا اک چکائی۔

* ۲۶ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ سمندری جہاز وچ رات ساڈھے دس وجے وہار ہویا *

کسیرا کہے میں ویکھی اگئی وست، سمند ساگر اندر دھیان لگائی۔ جس تے نشان تکیا نانک ہست، ہتھیلی بن ریکھ نظری آئی۔ اُس اشارہ کیتا لہنا پورا ہووے متس، مجھ دیا کمائی۔ جس ویلے کجگ شرع دی ہووے حسد، سچ پیار نظر کوئے نہ آئی۔ جھگڑا ہووے دین مذہب، ذات پات کرے لڑائی۔ چاروں کُنٹ اندھیرا غضب، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ دُھر پریم دار ہے کوئے نہ وجد، حقیقی رنگ نہ کوئے رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ کسیرا کہے میں ہور تکیا نظارہ، پر بھ نظر دتی بدلائی۔ میں آگیا دُور کنارہ، بھجیا واہو داہیا۔ مٹی جلدھارا، جل جل ہیں ماہیں سمائی۔ وچوں نظری آیا ایککارا، اک اکلا دُھر دا ماہیا۔ جس نے کچھپ دتا اشارہ، کچھ اپنا حکم سنائی۔ اتم پرگٹ ہو کے آواں چوہیاں اوتارا، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائی۔ جل ہوڑیاں پاواں سارا، وچھڑیاں باہر کڈھائی۔ ویکھاں دُونگھیاں غارا، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ سب دا لاہواں بھارا، پچھلا قرض چکائی۔ سمند ساگراں پرگٹ ہوواں ظاہرا، ظاہر اپنا آپ کرائی۔ کچھپ نوں ایہو دسیا سی نعرہ، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے سنائی۔ جس دا وید ویاس لیکھا کھیا دھیائے اٹھاراں، اک پُران اک دھیائے رُپ درسنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ کانا کہے نانک نے میرے وچ سٹی سی کانی، قلم گھڑ کے آپ لکائی۔ ہتھ بدھی سی گانی، بنا منکیاں آپ لکائی۔ پھیر تکیا ز میں اسمانی، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ حکم سنیا پرگٹ ہووے نور نورانی، نور نورانہ دُھر درگاہیا۔ ویکھو جل پانی، اندر باہر کھوج کھوجائی۔ شہنشاہ بن سلطانی، سٹ ہر جن نال رکھائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا جھگڑا ویکھے دیوانی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ اُس دی ست سچ دی

ٹھانڈے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتائیا۔ کوڈی کہے میری کانے نال تقدیر، سچ دیاں سنائیا۔ میرے صاحب دی انوکھی تدبیر، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ مینٹوں خوشیاں نال نکلیا کبیر، بنا کایا توں دھیان لگائیا۔ میں روپداس دے دیکھے پاٹے چیر، چیتھڑ لیرو لیر سو بھا پائیا۔ میری اکھیں وگیا نیر، نیناں چھبر لائیا۔ جس گنگا دی بھینٹا واسطے اپنی رمبی نال ماری سی لکیر، لائن میرے اُتے بنائیا۔ جاہ تیرا لیکھا انتم کلجگ نال نو سو نڑینویں فقیر صوفی سنتاں رنگ رنگائیا۔ تینتوں ظاہر کرے میرا گنی گبیر، گہر گور اپنی دیا کمائیا۔ جو شبد دھار سمنڈ ساگراں جائے چیر، چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا شاہ حقیر، اوج نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ شرع دا کٹنا زنجیر، چھری شرع بنے نہ جگت قصائیا۔ دین دنی بدلنی ضمیر، من منسا دئے گوائیا۔ بھاگ لگاوے تن ماٹی سریر، پنچ تت وجے ودھائیا۔ جو لیکھا لکھیا حضرت محمد وچ قرآن مجید، دُھر دے کعبے کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں جل وچ ڈُبی، جگت ڈُبا ویکھ وکھائیا۔ میں روواں اُچی ساہ بُھسی، ہوکیاں وچ جنائیا۔ میرے مالک نے دھار رہن نہیں دینی دوجی، دو آیکا گنڈھ پوائیا۔ جس دی رمز شبد دھار دی گجھی، جگت والیاں نہ کوئے سمجھائیا۔ میں اوسے دی سیوا وچ رُجھی، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ جو کھیل کردا جگ جگی، جگا جگنتر ویس وٹائیا۔ جس دی جوت ہووے اُگھی، اُگن آتھن نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا کھیل آپ کھلائیا۔ سمنڈ کہے میں ویکھاں گھڑی پلاں، پلاں توں پرے دھیان لگائیا۔ میریاں کوکن لہراں تے چھلاں، روون مارن دھاہیا۔ جو وسے جلاں تھلاں، مہینلاں رہیا سمائیا۔ کد آوے ساڈے وچ محلاں، محل اپنا اک بنائیا۔ اوہ ہووے دُھر دی دھار اکلا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ جس دا نہنچل دھام اثلا، درگاہ ساچی سچھنڈ سو بھا پائیا۔ اُس داروپ ہووے ول چھلا، ول چھل اپنی کار بھگتائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو آں شبد سندیسہ گھلا، جگ جگ مات سنائیا۔ جس نوں محمد کہا الہی اللہ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس نے گو بند پھڑایا پلا، پاربرہم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ سمنڈ کہے میری آد آد دی ترسنا، ترکھاؤنت ہو کے دیاں دُہائیا۔ میری شہادت دیوے برہما شو وشنا، وشو دا پردہ آپ چکائیا۔ مینٹوں اشارہ دتا رام

تیرا لیکھا اُس نے لکھنا، جس دا لیکھا نہ کوئے بنایا۔ تُوں کلجگ انتم اُس دے چرنی ٹکنا، جس دے ٹکے دھوڑی سارے خاک رمانیا۔ میرا لیکھا نال پتھر اٹھا، لکھا گڑھ سہانیا۔ تیرا لہنا انت اک اک نے نجھنا، جس دا جیٹھا سٹ شدی دھار سو بھا پانیا۔ تُوں اُس دے چرناں ہیٹھ لٹنا، اپنا آپ گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھانیا۔ سمنڈ کہے میں ماناں اوہ رس، جو رس رسنا وچ نہ آیا۔ میری کی کرے بنی مس، سمنڈر ست ست نہ کوئے وڈیاںیا۔ میری میرے وچوں ہوئی بس، بلہین دیاں دہانیا۔ تیرا لکھیا نہ جاوے جس، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، تیری اک سرناںیا۔ میری اندروں کھلی اکھ، پر تکھ نکیا بے پرواہیا۔ جس دھرتی نالوں میرے وچ جدی رکھی بتالی لکھ، لکھ لکھنا وڈ وڈیاںیا۔ اچ اوہ سوامی گرہ میرے آیا سچ، سچ دیاں سناںیا۔ جیو جنت سارے پئے نچ، نچن ٹپن گدن چائیں چانیا۔ ساڈا ملیا پر میثور پت، پاربرہم بے پرواہیا۔ جو پروردگار نور الہی سمرتھ، بے انت اک اکھوانیا۔ اوہ ساڈے سرتے رکھے ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ٹکانیا۔ جس کھیل کھلایا نو اگست، اگست منی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا سروپ سدا سوچھ، جوتی جاتا نظری آیا۔

* ۲۹ ساون شہنشاہی سمت ۸ سمنڈری جہاز وچ اُس دے کپتان ملافسکی تے دیا کیتی * *

کیپٹن ملافسکی ہو یا ملاپ، دوار کا شپ دے گواہیا۔ نور نورانہ ملے باپ، گاڈ ڈھر درگاہیا۔ تن وجود سریر باڈی کرے پاک، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ تن سو آسی دن بعد ملے آپ، درس ایسے طرح دکھانیا۔ وقت ساڈھے باراں ہوئے رات، باراں اگست وچے ودھانیا۔ انتر انتر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ واحد واحد جوڑے نات، ناتا اپنے نال رکھانیا۔ مسیح دا پورا ہووے واک، کیتھلک رومن سارے ویکھ دکھانیا۔ پولش پولینڈ وچ پوشیدہ کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکانیا۔ اچ دا وقت سماں رکھنا یاد، یادداشت اگلی دے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دی سچ نام دیوے دات، محبت وچوں مہر نظر بے نظیر اٹھانیا۔

* ۳۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ مسکت بندرگاہ تے جہاز پچن تے دیا کیتی * *

نارد کہے میری بودی دتا ہلارا، اچھل اچھل رہی سنائیآ۔ اوہ دیکھ کھیل اگئی یارا، کی پروردگار دکھائیآ۔ خواجہ کوک کوک پکارا، اندر ہوکا رہیا سنائیآ۔ میں نگاہ ماری مینوں دسیا دوار کا کنارہ، ساؤن ستائی رنگ رنگائیآ۔ میں ہس کے کہا کاہن اوہ دیکھ سخیاں دا اکھاڑا، بن گوپیاں ناچ نچائیآ۔ جیہڑا پھر دا وچ جل دھارا، جل وایو رنگ رنگائیآ۔ میں جھٹ نیوں کے کیتی نمسکارا، نمو نمو سیس جھکائیآ۔ نالے ہس کے کہا ائے میرے پر بھو سمند ساگر دیکھ کھارا، کھائی کڈھے دھیان لگائیآ۔ اپنی دین دنی دیکھ جگت و اشنا کھجی گارا، چکڑ باہر نہ کوئے کڈھائیآ۔ نالے کوک کے آہ دا ماریا نعرہ، ہائے ہائے کر سنائیآ۔ توں چو وہیاں کہ چو بیسا کہ کلکی اوتارا، کہ امام ااما نظری آئیآ۔ جھٹ شبد سنیا میرا انت نہ پاراوارا، بے پرواہ اپنی کھیل کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ نارد کہے میں اک دن ہاسے وچ کرشن دی پکڑی بانہہ، آگے ہو اٹکائیآ۔ توں اپنا دس ناں، جس نام نال دو جہان ترائیآ۔ تتاں والے انگنت رام کرشن جمے ماں، انت خاک وچ مل جائیآ۔ پھیر ہس کے کہا دس کون سچ ملاح، کھیوٹ اک اکھوائیآ۔ جو چو راسی بٹے دیوے لا، جلاں تھلاں ہوئے سہائیآ۔ جس نوں دیکھ سکے کوئی نہ، جگت جہان نظر کسے نہ آئیآ۔ اوہ دیکھے ہر گھٹ تھان، تھان تھنتر پھول پھولائیآ۔ کرشن نے میری بودی نوں ہلونا دتا لا، ہلا کے دتا دکھائیآ۔ نارد تیری بودی بدھی توں پرے گواہ، شہادت عقل توں بنا بھگتائیآ۔ کلجک انتم کاہن دا کاہن جاوے آ، جس نوں گھنٹیا سیس نوائیآ۔ اوہ سب دا لہنا دینا دے مکا، پورب لیکھا رہے نہ رائیآ۔ تٹ کناریاں پھیرا جائے پا، جلاں ہوئے سہائیآ۔ نارد کہے جھٹ کرشن نے میرے سیس تھکی دتی لا، میرے نین بند کرائیآ۔ مینوں ویلا دتا سمجھا، پردہ اوہلا آپ چکائیآ۔ میں اُس سمیں نوں بھلیا نہ، وقت نال وقت لیا ملایا۔ چھٹی ساؤن ساڈھے دس مینوں سندیسہ پچا میرے انتر چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائیآ۔ تِس سوامی انتر جامی دا درس چار تیس لیا پا، وقت سہنجا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیآ۔ نارد کہے میں زرگن دھار درشن پایا، شبد وٹی ودھائیآ۔ مینوں دوروں تے ترے گن مایا، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ میں ہس کے کہا کھلیے میں پنجاں تتاں توں پٹو چھڈایا،

تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ اُس کاہن دے کول چل کے آیا، جس کاہن نوں کاہن گیا درڑائیا۔ دوپر دا چیتا کلجک انت نہ اے بھلایا، ابھل دتی وڈیائیا۔ کھیل تکیا بے پرواہیا، بے پرواہ دتا سمجھائیا۔ جاں میں نگاہ ماری میٹوں روپداس دا کسیرا نظری آیا، جو پچھوں بھجیا آوے واہو داہیا۔ کانا قلم والا سہایا، جس کل کاتباں رنگ رنگائیا۔ جھٹ میں آگے ہو کے حکم دتا سنایا، کیوں بھجے واہو داہیا۔ دھر دا مالک لہیاں ہتھ کسے نہ آیا، کھوجن وچ کدے نہ آئیا۔ کسیرے کہا جس سمند ساگر چرن کول بدلایا، بدلی دو جہان کرائیا۔ ناردا میں تیتوں سندیسہ دیون آیا، سچ نال دینا سنایا۔ میں اپنا آپ تیری بھیٹ کرایا، چرن کول کول چرن دینی سرنائیا۔ بتالی دا لیکھا لکھ نال وڈیایا، اکھ تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے میں وی اوسے داراہ تکایا، پھراں واہو داہیا۔ جگ پچھوں اُس دے درس دا درس پایا، دید درس نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے میں کھیل تکیا راتی ستائی ساون، سماں اٹھ دس وڈیائیا۔ نارد کہے میٹوں چیتا آیا کی سندیسہ دتا باون، باون اکھری توں باہر درڑائیا۔ کی لیکھا لکھیا پتھر اُتے جس ویلے رام چلیا ول راون، اکھ اکھ نال رلائی۔ جس نوں سپتارام سارے گاؤں، گا گا خوشی بنائیا۔ کلجک انتم آوے پتت پاؤں، پایاں لئے ترائی۔ سب دا پکڑے دامن، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس نوں پیغمبراں بناؤنا اپنا ضامن، ضامن اپنی پور کرائیا۔ کلجک میٹے اندھیری شامن، شمع نور کرے رُشنائیا۔ شرع دارہن دیوے نہ کوئے غلامن، زنجیر جگت دے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اٹھائی ساون کہے میرا چڑھیا دوس دہاڑا، دہمڑی سیس نوئی۔ دھر درگاہی تکیا لاڑا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دے آگے خواجہ خضر کڈھے ہاڑا، نو نولاگے پائیا۔ دین مذہب دامیٹ کے پاڑا، پٹی دھر دا نام پڑھائیا۔ شریعت شرع نہ رہے اکھاڑا، کھاڑی کراچی دی دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے میرے نال میری آشا چل پئی گوپی، منسا سوہنا روپ بنائیا۔ کراچی پہنچ کے کھواجے خضر دی ویکھی ٹوپی، پگڑی نال وٹائیا۔ میں ہس کے کہا آو ولی اللہ ساڈی دوہاں دی اکو گوتی، دوسر وڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دوہاں دے اندر اکو جوتی، اکو نور نور رُشنائیا۔ اکو کایا کعبہ اکو مندر تن وجود کوٹھی، کٹیا سوہنا پائیا۔ اکو صفت صلاح سارے پڑھدے پوتھی، رام اللہ ڈھولا گائیا۔ میرا حق دا

حق سلوکی، سوہلا دتا جنایا۔ جس دی اڈیک چروکھی، چوڈاں صد بیٹھے راہ تکایا۔ اوہ سب دا راہ بیٹھا روکی، آگے ہو کے ڈیرہ لایا۔ جس نوں سہارا نہیں سانڈھنی بوتی، چُپائے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ خواجہ کہے مسکت نال پیار، نارد من جنایا۔ دوویں ہوئے ہوشیار، بدھی توں پرے دھیان لگایا۔ کی پیغمبراں دتی وچار، کی اوتار گئے سمجھایا۔ کی گروآں کیتا اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ نارد کہے اُن ہس کے کہا اسیں سارے بندے خاکی ساڈا مالک اک ایکنکار، استغفار اک اکھوایا۔ ساڈے کلبوتاں اوتاراں پیغمبراں گروآں بنایا۔ جوڈاں وکھ وکھ ونڈایا۔ کسے دھوتی پہنی کسے پہنی سلوار، کوئی کمر کسا کس کے بھجیا واہو داہیا۔ نارد کہے میں اُچی کوک کے رو کے دہاہ مار کے بانہہ پھڑ کے کہا آہ ویکھ میرے یار، یارا دیاں جنایا۔ سب دا اکو مالک واحد خالق پروردگار، جس دا روپ رنگ رکھ جگت نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ کھیل کرے پر اپار، پر میر اپنی کل ورتایا۔ صدی چوڈھویں پاوے سار، چٹاں دا چند نور رُشنا یا۔ امام ااما ہو تیار، سچ دامہ رہیا وجایا۔ اُس گھاٹ پہنچیا جتھے حضراتاں گزارش وچ کیتی پکار، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔

* ۳۰ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ مسکت بندرگاہ توں جہاز ترن سمیں اقبال احمد خان ڈی-۵ حاجی اچھو بلڈنگ بمبئی تے علی حسین سن آف محمد حسین ناظم رتنام دی بنیتی کرن تے کہ ہر مذہب اپنے آپ نوں بہتر سمجھدا ہے پرست کی ہے *

مذہب خود خدا کی ہے تہذیب، کائنات دین دنی سمجھایا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دے عزیز، مُجبت وچ اپنا نام کلمہ دتا سنایا۔ جنہاں سچ دی حکم دتی تمیز، مقامے حق درگاہ سچ سچکھنڈ دا پردہ دتا اٹھایا۔ دُھر دے حکم پیغام دی سچے نام دی کیتی تصدیق، شہادت اپنے کلمے والی بھگتایا۔ سارے مارگ سارے رستے خدا رام اللہ واگرؤ نوں ملن والے ٹھیک، اکو ٹھا کر نوں سارے سیس نوایا۔ جس دی صفت کرے قرآن مجید قرآنے حدیث، حکم

دُھر دارہی سناٹیا۔ سارے مذہب مذہبی رہنما غفلت وچوں کھولن نیند، سُرت شبد شبد نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ دین مذہب سارے سچے، سچ نال ملاٹیا۔ جو سندیسے دیندے کایا مائی بھانڈے کچے، تن وجود کرن صفاٹیا۔ جیہڑا حضرت حضور ملدا مدینے کئے، اوہ ہر کایا کعبے وچ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ایہو سندیسے رام کرشن نے دتے، آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے وجے ودھایا۔ نانک گوبند ایسے دھار وچ وسے، جو پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھیاں واحد لاشریک رہیا درڑایا۔ خُدا دی مہر نال لوک مات کائنات سرشٹی وچ آئے دیگرے بعد یکے، دُھر دا پیغام دھرنی دھرت دھول دھول گئے سناٹیا۔ جتنے مذہب جتنے رہنما ایہہ سچ گھر وچ پیار مُجّت وچ سکے، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو اپنے مذہب وچ مُجہد ہون پلے، پروردگار اکو نوں سیس نواٹیا۔ اوہناں دے اندر نہ کوئے شک نہ کوئے شکوک نہ کوئے کھٹے، مذہب دی شرع وچ شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ مقامے حق اوتھے سارے اک نور تے اکو نور وچ سارے کیتے اکتھے، جتنے دین مذہب ذات پات نظر کوئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ دین مذہب خود خُدا دارا، رہبر بے پرواہیا۔ جس نے وحی ہو کے اپنے دُھر حکم کلمے نام وی دتے سنا، سندیسے اگم اتھاہیا۔ میریو میرے نال نہ ہوئیو جُدا، جُز وکھرا حصّہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اک آد جُگاد جُگ چو کڑی سب دا رام حق خُدا، اللہ واگرو بے پرواہیا۔ ساریاں مذہباں دا خُدا نوں ملن دارستہ تے اکو مدّعا، دُوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک خلق دا خالق ایکا ایک نور الاہیا۔

۱۳۰

۱۳۰

* پھر میننتی کیتی آپ جی دا شبھ نام کی ہے * *

میرا شبھ نام جگت کہے پورن سنگھ، پورن سنگر دتی وڈیاٹیا۔ جوت آواز دتی دل ربا وجدی کنگ، ستار ستار سطح بلندی توں اُتے سناٹیا۔ ست وچ سچ وچ ایہہ آتما پر ماتما دی ہند، نور دا نور تن وجود وچ سو بھا پائیا۔ جس نے جنم لیا وچ بھارت ہند، جس نوں ہُن پاکستان کہہ کے گاٹیا۔ ضلع لائلپور چک

ستائی ایہہ سی رہن والا پنڈ، نہر جھنگ برانچ سو بھا پائی۔ پروردگار نے رحمت کیتی اپنے پیار مُجت دی دھار بخشی ساگر سندھ، آب حیات دُھر دا دتا پلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک دکھائی۔ سچا گھر سچا لکانا، سچ گرہ اکو نظری آئی۔ جتھے وسے مالک رحیم رحمانا، رحمتاں دا داتا بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے چوڑاں طبق زمیں آسماناں، سمند ساگر نیوں نیوں لاگن پائی۔ جس دا کھیل سدا دو جہاناں، نور نورانہ ڈمگائی۔ جس صدی چوڑھویں کھیل تکنا زمیں آسماناں، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائی۔ اُس مقام جتھے کسے دا نہیں نظام، واحد مالک اکو نظری آئی۔ اُس دے نور وچ ظہور وچ مشکور ہو کے کراں بسرام، بسمل کہہ کے بسمل ہو کے اوسے وچ سمائی۔ جس نوں کہندے پردہ نشیں لکھ تے رکھے نقاب، بنا صوفیاں توں کسے دا منظور نہ کرے آداب، سجدہ اپنا اک درسائی۔ اوسے دے گرہ اوسے دے گھر اوسے دے مندر اُس دے کعبے اُس دی دھار وچ حق دا حق آرام، آرامگاہ نظر کوئے نہ آئی۔ جاں مٹاں نہ اوتھے کوئی صبح نہ کوئے شام، سورہ چند بیٹھے لکھ چھپائی۔ اکو حقیقت دا حق والا پیغام، پیغمبراں توں پرے کرے شنوایا۔ اوسے دے بنا قدماں توں قدم بوسی کر کے اک اک سلام، جو اماماں دا امام نور الایہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی ایک رنگ رنگائی۔ سچ گرہ گھر سچ لکانا، جتھے لاشریک دے نور الایہا۔ اوتھے نہ کوئی راگ نہ کوئی دُھن نہ کوئے گانا، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔ نہ کوئی شاعر نہ کوئی شرع نہ کوئی شریعت نہ کوئی مستی وچ مستانہ، نہ کوئی جام میخانے والے ہتھ پھرائیا۔ جدھر تکیئے اکو محبوب مہربان جس دی بخشش نام کلمہ دین دُنی نوں دتا نظرانہ، نظر وچ مہربان اپنے رنگ رنگائی۔ اُس منزل تے اکو حقیقت دا حق پیمانہ، جس نوں ناپ والا ساقی ویکھن کوئے نہ پائی۔ اوتھے داس دا غریباں دے غریب دا غریب خانہ، جتھے غُربت نظر کوئے نہ آئی۔ ایس نورے الایہی دا اناہو دا اللہ ہو دے وچ آشیانہ، جس آشیانے وچوں باہر نہ کوئے کڈھائی۔ اُس میرے مالک دا ایڈا وڈا دولت خانہ، جس نے اپنے نام کلمے دی دولت اوتاراں پیغمبراں گروآں نوں دتی ورتائی۔ جس دے حکم نال پھیر بدل جانا زمانہ، زمیں زماں سارے سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوایا۔ اقبالے الوز ہیہ زونا وزش موزٹو زمین نورے یوش محمدے تگش شوورے شمع شمع نورے نور دیدہ دانستہ

سب نوں نظری آئی۔ اوہ مُحبتے محبوب، جس دا عالیشان عروج، جتھے صوفیاں نوں رکھے محفوظ، شرع دی نہیں کوئی دوج، مذہب دی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ انسان نے انسانے انز زہو زلولا وود عرشے نزی خدائے سود اُسہا بے مہلہو یک واحد اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک خالق بے عیب پروردگار سانجھا یار یار نہ اپنے نال رکھائی۔

* ۳۱ ساون شہنشاہی سمت ۸ ڈبئی بندرگاہ توں رات نوں جہاز چلن سمیں *

کسیرا کہے میں ماری چُجھی، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ میری قائم رہی نہ بُدھی، بُدھ دا لیکھا دئے گواہیا۔ جس سندیسہ دتا میرا صاحب کھیل کھیلے جگ جگی، جگت اپنی کار بُھگتائی۔ اُس دی زرگن دھار ہو گئی اُگھی، چڑھدے توں لہندے اپنا پردہ لاہیا۔ جس دی رمز کسے نہ بُجھی، اشارہ سمجھ کسے نہ آئی۔ جھٹ اُس دے کول آئی اک گھگی، گھوں گھوں کر کے دتا سنائی۔ پھیر کھنجر ہلا کے اڈی، چلی چائیں چانیا۔ نالے ہس کے کہا میتوں کتھا کہانی دس بُدھی، کی شروع وچ اپنا رنگ رنگائی۔ بُدھ نے سچ نال پائی اُدھی، چرن کولاں دھیان رکھائی۔ سچ نال رسنا کوندی، پریم نال سنائی۔ جس سمند ساگراں دھار ویکھنی ڈوگھی، وہناں دے گہن چرن چُجھائی۔ اُس دی شبد دی دھار دی کھونڈی، کھنڈا کھڑگ ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دی شکل لبھنی نہیں ڈھونڈی، چارگنٹ ویکھن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائی۔ گھگی کہے بُدھ لیکھا دس واستک، پردہ رہے نہ رانیا۔ بُدھ کہا جس ویلے دین دُنی ہوئی ناستک، سچ دھرم دئے ڈھائی۔ من بُدھی ہوئے راکشش، دیوت روپ نہ کوئے درسائی۔ چاروں گنٹ دسے آتش، ساتک ست نہ کوئے ورتائی۔ اُس ویلے زرگن دھار سرگن سروپ چرن چُجھائے گاہ بندر مسکت، مغرب دا لیکھا ویکھ وکھائی۔ جس دی آشار کھی جسرت، دسرتھ دھیان لگائی۔ محمد نے اشارہ کیتا دین دُنی ویکھے جسرت، بے پرواہ بے پرواہی وچ سنائی۔ جس دا لیکھا کھے نہ کوئے وچ نشر نثرت، نظم نغمہ نہ کوئے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ نارد کہے آہ ویکھ اوئے

ساونا اکتی، اک تیسیا دیاں جنایا۔ میرا بچن سُن پنا دند بٹی، جس دی تیس بتیسا دئے گواہیا۔ اوہ ویکھ جس نوں گاؤندے راگ چھتی، چھتر دھاری وڈ وڈیاںیا۔ جس نوں کہندے کملاپتی، پت پر میشور بے پرواہیا۔ اوہ مینٹوں اشارہ دیوے رتی، جگت و دیا توں باہر سمجھایا۔ چاروں گنٹ اگتتی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سب دی کایا چولی پھٹی، چیتھڑ سیس نہ کوئے لکایا۔ دھرم دی رہی کوئے نہ ہٹی، ست سچ نہ کوئے دکھایا۔ جھٹ ویکھ لے ناردا گوہند والی پٹی، جو پاٹل ہو کے گیا جنایا۔ جس دی دین مذہب دی شرع پینی نٹی، نٹوآ اپنا سوانگ ورتایا۔ جس یوسف دی قیمت پوائی اٹی، ہٹوہٹ پھرایا۔ اُس دی جوت جگے لٹ لٹی، لہندی دشا کرے رُشانیا۔ اوہ ہند نوں آیا چھڈی، پاکستان دا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دئے سمجھایا۔ نارد کہے اوہ بھگوان رہیا ہس، ہس کے رہیا جنایا۔ مینٹوں رہیا دس، اشارے نال دکھایا۔ میں ہتھ رہیا مس، تلی تلی نال رگڑایا۔ میری چڑھ گئی اُپر ناسکانس، اپنا رُخ بدلایا۔ میرا رہیا کوئی نہ وس، واسطہ دتا پایا۔ پر بھو میری ہوئی بس، تیرے چرناں سیس نوایا۔ جھٹ اگوں اشارہ ملیا سچ، سچ نال سنایا۔ ناردا اٹھ ویکھ ایہتھے پھر گیا سی کچھ، کچھپ یارواں اوتار سمجھایا۔ اوہ نشانی گیا رکھ، گھ وچوں باہر کڈھایا۔ جس ویلے مالک آئے سچ، پچھم واہو داہیا۔ نويس رچنا دیوے رچ، نويس کھیل کھلایا۔ جھٹ پُٹھا ہو کے جوڑے پیر ہتھ، سیس دتا نوایا۔ پھیر کھول کے اپنی اکھ، نو سو قدم کنڈھے توں پچھے سو بھا پایا۔ گاون لگا جس، تیری بے پرواہیا۔ بتالی لکھ دی پوری کرنی اس، آسا تیرے اگے دھرایا۔ پھیر سدھا ہويا جھٹ، اپنا آپ بدلایا۔ بنا کتھنی توں کتھا دتی کتھ، کہہ کہہ گیا سنایا۔ ایہتھے خضر نوں لگنا وٹ، خواجہ روپ بدلایا۔ توں صاحب میرا سمرتھ، سچ تیری سرنايا۔ میرا لیکھا لاؤنا ڈبئی والا گھاٹ، گھاٹا پچھلا پور کرایا۔ میری منزل مکے نال تیری واٹ، در تیرے آس رکھایا۔ جھٹ سہنجی ہووے رات، رین بھڑی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کرنی نہ پئے تلاش، اکل کل دھاری اپنی کل اپنے ہتھ لینی رکھایا۔

* ۳۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ سمندر وچ جہاز چلیا جانیاں ہی وہار ہویا * ❁

بٹی ساؤن کہے میں دیکھیا کھیل اچھیا، پر بھ اچرج دتا دکھایا۔ نال تکیا نارد گنجیا، بودی بدوآں وانگ ہلایا۔ اُنھ دیکھیا پچھلا سماں لنگھیا، بیتیا کھوج کھوجایا۔ جھٹ یاد آئی جس ویلے باؤن ڈھائی کرم تھان منگیا، راجے بل دوار آس رکھایا۔ اُس سپیس نوا کے کہا چنگیا، لے لو میرے گوسانیا۔ باؤن دا پہلا چرن ایس دھار اُتوں دی لنگھیا، جس دی نو سو نڑھنوں (جو جن) لمبایا۔ ڈھائی کرماں وچ اپنی منسا بیڑا بنھیا، دھرنی پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سمند کہے جس ویلے میرے اُتوں چرن ہویا پار، میں چرن کول سپیس دتا نواہیا۔ نالے ہس کے کہا ولیئے چھلیئے نرنکار، کی تیری بے پرواہیا۔ میرے اندر مجھ کچھ لے اوتار، مجھاں کچھاں والا روپ دکھایا۔ میرا دل کردا توں میرے گھر آویں بن سکدار، سر سر حکم منایا۔ میں تیرا درس کراں اپار، اپر پیر سوامی سپیس نواہیا۔ باؤن شبد دتا جس ویلے کل کلکی لواں اوتار، کل کاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ پرگٹ ہو وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ تیرا گرہ سہاواں بن سچی سرکار، شاہ پاتشاہ آپ اکھوایا۔ نال لیاواں تیی اوتار، پیغمبراں سنگ بنایا۔ گروآں بٹھاں دھار، دھرنی دُروں نین اٹھایا۔ تیرا لیکھا دیکھاں منجھدھار، سمند ساگر پھول پھولایا۔ ساچی کرنی دی پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے دیکھ دکھایا۔ سچ دوس سچ لہنا لیا وچار، سچ کرنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ساؤن کہے میں سُنیا اگم سلوک، میرے صاحب دتا سُنایا۔ میرے اندر لگی چوٹ، چوٹی چڑھ کے دتا ہلایا۔ میں دیکھن چلیا چوڈاں لوک، چوڈاں طبقات پردہ لاہیا۔ چوڈاں چوڈاں منٹ اک اک دامال تھوک، اک اک نال جوڑ جڑایا۔ جس نوں کوئی نہ سکے روک، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ محمد نوں جنایا دیکھ اپنی مَوچ، کی مجلس بے پرواہیا۔ پھیر تک اللہ دا چوج، جو نور ظہور کرے رُشَنایا۔ جس دے لیکھے نمازاں روز، روزے دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چوڈاں لوک کہن سانوں وقت ملیا چوڈاں منٹ، چوڈاں چوڈاں اک اک دی ونڈ ونڈایا۔ اسیں ساریاں کیتی مَنّت، پلو گل وچ پانیا۔ توں آسوں شرع والی سمت، محمد کلمہ دے گواہیا۔ دین دُنی دی تئے عِلّت،

عالماں کھوج کھوجائیا۔ دروہی تیرے باجھوں ساری ذلت، خواری رہی گر لائیا۔ حق محبوبا مہربانا پیار دا دے خلعت، خلا وچ اپنا حکم ورتائیا۔ صدی
 چوڑھویں میٹ کے ذلت، اک سو چھیانوہ منٹ تیرے پریم دی تار رہے وجائیا۔ تیرے گرہ دار ہے کوئے نہ نندک، دویتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سب
 دی میٹ کے چنت، چکھا اگن نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے میٹوں سارے
 کہندے گنجا، بودی لمبی سو بھاپائیا۔ میں کچھ لیکھا دستاں سنج، جس نے دو اپر جگ تکیا چائیں چائیا۔ اُس نے نگاہ ماری اشارہ کیتا نانک تپے نے لاؤنا پنچہ، پنچہ
 پنچے نال سہائیا۔ ہر گوہند دا کھیل ہونا بونجا، بونجا دھار لینے ترائیا۔ پھیر ویکھیا کھج دا کھیل بڑا لمبا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ نشان تکیا محمد تارا چندا،
 چند ستار سو بھاپائیا۔ جگت سیس دسیا ننگا، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ گوہند دا نظری آیا کنگھا، ہتی دنداں والا اکیاں دا روپ وٹائیا۔ پھیر ساہ لیا ٹھنڈا،
 ہوئے وچ سناٹا۔ پھر سُنیا دُھر دا چھندا، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا بے پرواہیا۔ پھیر تکیا جوتی جاتا تن وجودی بندہ، بندگی توں باہر سو بھاپائیا۔ پھیر ویکھیا
 اُس دے کول شبد دھار دا پھندا، دو جہاناں رہیا بندھائیا۔ جھٹ کرشن اشارہ دتا اوہ ضرور لنگھے دوارکا کُنڈھا، کُنڈھی پار اپنا رنگ رنگائیا۔ جس لیکھے لاؤنا
 جگت ڈھال تے کھنڈا، تیر ترکشاش گنڈھ پوائیا۔ جگت شرع دیاں میٹے ونڈاں، شریعتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ بودھ اگادھی بنے پنڈا، جگت و دیا توں باہر کرے
 پڑھائیا۔ ملا شیخاں ہلوانے کندھا، کلمہ اک سناٹا۔ بنا صاحب توں جس دسوتا دین دُنی جھوٹھا دھندا، بنا صاحب توں سچ وچ نہ کوئے سائیا۔ سب دا اکو
 مارگ دسنا اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس دا لیکھا پیغمبراں دسیاں یک شنبہ، دوسر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ سمند کہے میرے اندر جنت جیو، جیو آتما ویکھ وکھائیا۔ تیرا لیکھا انت انت انتریو، انتر دریشی پھول پھولائیا۔
 منس اُدھارے بخشے ساڈھے تن ہتھ سپو، روداس چمارا دئے گواہیا۔ جل ہوڑے جل دھارا وچ ہین، مہینل روون مارن دھاہیا۔ تُوں قادر اک کریم،
 کرتا بے پرواہیا۔ تُوں رحمت دا مالک رحیم، نورانہ نور الاہیا۔ تیری نو دس گیاراں بیس تیس چار لکھ دی تقسیم، چوڑا سی ونڈ ونڈائیا۔ میٹوں تیرے اُتے
 یقین، بھروسے وچ سیس نوائیا۔ تُوں مالک اک عظیم، عالیجاہ اھوائیا۔ تُوں دھرتی تلی زمین، سمند ساگراں ویکھ وکھائیا۔ ایہہ سارے تیرے اُدھین،

نُو سُو چُرانوے چوکڑی جُگ دے تیرا راہ تکائیا۔ تُوں مالک اک پرہین، پرم پُرکھ اکھوائیا۔ تیتوں یاد کیتا محمد جس ویلے حرف لکھیا سین، ہتھ سینے اُتے رکھائیا۔ میرے خُدا خود مالک انت ضرور کریں ترمیم، طرح طرح دی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیا۔ سمند کہے میرے اندر مار لے جھاک، جھاکیاں دین والیا اپنی دیا کمائیا۔ تُوں کیہرا بندہ خاکی، جس نوں دین دُنی اپنی ونڈ وچ پائیا۔ تُوں مالک اک ابناشی، کرتا بے پرواہیا۔ اوہ ویکھ شکر تے کیلاشی، برہما برہم لوک وچوں اکھ اٹھائیا۔ وشنوں کہے شاباشی، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ تینی اوتار کہن ساڈی پوری کر آسی، نر سار رہن کوئے نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہے ساڈی کر بند خلاصی، بندھن شرع والے تڑائیا۔ گر دس کہن ساری سرشٹی تیری ہووے داسی، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ اکو جوت ہووے پرکاشی، پرکاش ہووے خلق خُدا ئیا۔ سارے گاؤندے تیتوں سواس سواسی، ساہ ساہ نال بدلایا۔ بن تیری کرپا کسے کم نہ آوے وجود لاشی، تتاں لیکھ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا نال لکھ چوراہی، جم کی پھاسی فیصلے نال دینی کٹایا۔

* ۳۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ دوہا بندرگاہ تے جہاز کھڑے ہون سمیں شام ساڈھے چھ وچے *

سنگر شبد کہے ہر کا بھو نہ جانے کوآ، کوک کوک سارے گئے سنایا۔ اُنی سُو چھیاٹھ بکرمی منی سنگھ سی سوآ، مستوانا جیل سہائیا۔ پر بھو پرکاش ویکھیا ترے لوآ، ترے بھون دتا درڑایا۔ نالے ہسیا نالے روآ، نیناں نیر وہایا۔ جھٹ سنگر شبد شبدی امرت چوآ، ساتنک ست ورتایا۔ سوادھان اٹھ کھلوآ، اپنی لئی انگڑایا۔ اگلا کھیل کی ہوآ، صاحب سنگر دتا وکھایا۔ اٹھ نگاہ مار جس ویلے تیرا پاتشاہ جائے وچ دوہا، دوہری کھیل کھلایا۔ تیرے پیار دا تیری سیوا دا اک اک ٹکالے کے جاوے ڈھوآ، گرگھاں گنڈھ بٹھایا۔ ست سمندراں کرے نواں نروآ، ستیاں لئے جگایا۔ جھٹ آتم نال چھوہا، چھوہر اپنی دیا کمائیا۔ وانگ بکرے گیا کوہا، تن وجود اپنی سرت بھلایا۔ منی سنگھ کہے میرا سب کچھ گیا کھوہا، لُٹیا بے پرواہیا۔ جھٹ صاحب نے باہوں پھڑ کے

جوہا، ہلونا دتا لگائیا۔ تیری مُجبتِ وِچ سب کجھ ہوآ، تیری قلم دے گواہیا۔ اوہ تک پورن سَنگَر پریم وِچ جائے پروآ، پر م پُرکھ گنڈھ پوائیا۔ سب دا لیکھا
 جائے دھوآ، دھول کرے صفائیا۔ اپنے جہا آپے ہوآ، آپ اپنی کل درتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ منی سَنگھ جھٹ مارے ہتھ چھاتی، خوشی نال لگائیا۔ میرا صاحبِ کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوہ کھیل دیکھے کلج
 اندھیری راتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ میری کانے دی قلم دی ہووے خلاصی، ساڈھے تن ہتھ کانا ساگراں وِچ رُٹھائیا۔ پنجاں لکھاریاں پچھے واتی،
 میریاں پنچے اُنکلاں دین گواہیا۔ پھیر پھڑ کے اپنی چادر پاٹی، لماپے کے نیتز بند کرائیا۔ پر بھو تیری جگت اگئی گھائی، بنا تیری کرپا چڑھن کوئے نہ پائیا۔
 بونجا تر و نجا سال دی تیری واٹی، پندھ نیڑے سو بھا پائیا۔ میں شاہ سلطاناں لکھنے کاٹ جوابی، نو کاٹ میرا حصہ ونڈ ونڈائیا۔ نو کھنڈ پر تھی رہنا نہیں کوئی
 پاٹھی، پوجا جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے نام شبد دی اِکو چلے لاٹھی، ڈنڈا ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ جھگڑا مکے اٹھ ساٹھی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی
 نیناں نیر وہائیا۔ لیکھا تَننا مندر مسجد شو دوالے ماٹھی، چرچاں کھوج کھوجائیا۔ تیرے سندیسے والی شبد دھار دی پاتی، سَنگَر شبد ہتھ پھڑائیا۔ جس نوں سمجھے
 نہ سَنکر اُتے کیلاشی، برہما وِشن بھو نہ کوئے کھلائیا۔ تیرا اک نور نور جوت پرکاشی، پورن سَنگَر پورن سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنا آپ درتائیا۔ جھٹ منی سَنگھ کیتی ارداس، چکر چاروں کُنٹ لگائیا۔ تیرا کھیل دیکھنا خاص، صاحب تیرے وِچ
 سمائیا۔ مات گر بھ جنم لوواں نہ دس دس ماس، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ تیرے چرناں دھوڑی لگے میرے تن دی راکھ، بیاس کنارہ دے گواہیا۔ اک
 سندیسے جاواں آکھ، سیس جگدیش جھکائیا۔ تیری جوت دا تیرا ہووے پرکاش، پرکاش تیرا نظری آئیا۔ جن بھگتاں دیویں آپ وِشواس، وِشیاں توں باہر
 کڈھائیا۔ جے تیتوں پاہن پتھر کہن پھیر وی رکھیں ساتھ، سکلا سنگ بنائیا۔ ایہہ سماں پھیر نہیں آؤنا ہاتھ، جگ چوکڑی روون مارن دھاہیا۔ میرا سندیسے
 کملاپات، پت پر میثور تیرے آگے لگائیا۔ ستاں گرکھاں ست مکے سمند ساگر دی جھولی پاؤنی دات، وقت ساڈھے ست سہائیا۔ میرا کانا قلم روداس کسیرا

تیرے چرن پاس، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کرنی آس، آشا تیرے چرناں وچ رکھایا۔

* ۳۲ ساؤن شہنشاہی سمت ۸ شام ساڈھے ست وچے ٹکا سٹن سمیں سمند وچ * *

سمند کہے میں تیرا روپ اتھا، اتھا دینی وڈیایا۔ ڈھر دے مالک بے پرواہ، وڈ تیری بے پرواہیا۔ جگت کریا دی پوجا جن بھگتاں میرے وچ دتی سٹا، کوڑی کریا پندھ مکایا۔ خواجہ خضر کہے حاضر ہوئے آدم تے حوا، حاضر ہو کے ویکھ دکھایا۔ تینی اوتار کر نہ سکنا ناہ، پیغمبر بنا کلیوں کلمہ رہے جنایا۔ گر دس کہن توں شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ ست دھرم دامارگ سبجگ دینا چلا، سچ سچ ورتایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوارے مایا ممتا جھگڑا دینا مکا، کلمہ وچ نہ کوئے ہلکایا۔ توں بنا سب دا خیر خواہ، خالص اپنا رنگ رنگایا۔ سب دی قبول کرنی دُعا، در تیرے آس تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری وڈ وڈیایا۔ ست ٹکے کہن اک دن روداس نے کمائے ٹکے ست، پانا گنڈھ کے خوشی بنا یا۔ اوہدا خوشی ہو یا پنج تت، تتاں وٹی ودھایا۔ ادھروں پُرکھ اکال آگیا جھٹ، اپنا ویس وٹایا۔ انوکھا ہیرا دکھایا کڈھ، انملا لال جنایا۔ روداس نے اوہنوں پچھے دتا چھڈ، ست ٹکے پر بھ دی بھیٹ چڑھایا۔ نالے متھے تے پا کے وٹ، غصہ پریم وچ دکھایا۔ گھر گبھیر ایہہ سانجھ کے اپنے کول رکھ، تیری دولت تیرے ہتھ پھڑایا۔ ابناشی کرتا پیا ہس، ہس کے دتا سنا یا۔ روداس اوہ ویکھ کلجگ دا انت کنارہ تٹ، کنڈھا گھاٹ کھوج کھوجایا۔ تیرے پریم دے ٹکے سمند ساگر وچ دیواں گھت، خزانہ سبجگ والا بھگتاں ہتھ رکھایا۔ روداس خوشی وچ پیا نچ، ٹیپا چائیں چانیا۔ میرے صاحب کی ایہہ بچن ہووے سچ، سچ دینا جنایا۔ میرا بھانڈا رہنا نہیں کایا ماٹی کچ، تن وجود نظر کوئے نہ آیا۔ ابناشی کرتے کہا تیرا پھیر بناواں رتھ، تتاں والا لوک مات چلایا۔ آپ بن کے پُرکھ سمرتھ، آواں چائیں چانیا۔ تیتوں سچ دیواں دس، ست نال ملایا۔ پہلوں جن بھگتاں دے ہتھ اُتے اک اک نبیا رکھ، پگڑی

سپس دستار بندھائیا۔ پھیر کھیل کراں اکھ، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ اوتھے جاواں نس، جتھے سنگر شبد راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تیریاں ٹکیاں نال پردہ لئے ڈھک، تیرا کسیرا کوڈی سمند ساگراں وچ نال ملایا۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ وبار ہویا *

بھادروں کہے میں لوک مات چڑھیا، چڑھا لہندا ویکھ وکھائیا۔ میں نراکھر دھار گوبند کٹا پڑھیا، جس کئے دی سمجھ کسے نہ آئی۔ محمد دا نشانہ چند ستارا ویکھیا چڑھیا، چاروں کٹ نین اٹھایا۔ جگت جہان تکیا ہنکاری گڑھیا، ہوئے ہنگتا نال ملایا۔ ترے گن گنی دین دنی سڑیا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میں نگاہ ماری چوٹی جڑیا، چیتن ویکھیا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلج کہے بھادروں تیرا دوس چنگا، چنگی طرح جنایا۔ میرا کھیل ویکھ جو کھلائے سورا سربنگا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ میں لیکھا پورا کرنا جو سندیسہ دتا گوبند پری انندا، انند چند گیا سمجھایا۔ جس داشبدی دھار اگنی کھنڈا، جگت کھڑگاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھرے وچ برہمنڈاں، پڑیاں لوآں کھوج کھوجایا۔ میریاں اُس دے ہتھ ونداں، جو وند نہارا اگم اتھاہیا۔ میں دروہی پھیرنی وچ ورہنڈاں، نوست بھجاں واہو داہیا۔ میرے کول پہلی ساون دیاں کوڑ گڑیاں دیاں چکیاں پنڈاں، گھڑی پر بھ دتی بندھایا۔ میں اُس نوں سٹنا سمند ساگراں کنڈھا، جتھے محمد اشارہی گرلایا۔ میرا سفر رہیا نہ لمبا، صدی چودھویں سندیسہ دیواں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ بھادروں کہے میرا جگت دوس دھاڑا، جگ چوکڑی سال بسالا وجدی رہے ودھایا۔ میں تٹنا اکو اگتا لاڑا، نرگن نرویر نرنکار نراکار بے پرواہیا۔ جو لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پربت سمند ساگراں پھول پھولایا۔ جس دے اگے تینی اوتاراں کڈھیا ہاڑا، نو نو لاگے پانیا۔ پیغمبراں کہا اوہ امام نور نیارا، اللہ الہی روپ سمائی۔ گرواں کہا جوت نرنکارا، جوتی

جاتا ڈگمگائیا۔ آد جگادی کھیلے کھیل وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سمجھ کسے نہ آئیآ۔ سو لیکھا جانے دین دُنی جیو جنت دُھر دا، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔
 بھادروں کہے اوہ نارد آیا نٹھا، بودی اپنی رہیا ہلایآ۔ نالے ہسے مخول کرے ٹھٹھا، متھے تیوڑی رہیا پائیآ۔ نالے کہے واہ میرے پر میثور پتا، پت پر میثور
 تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام ندھان جگت جہان رہیا نہ رتا، رتی رت رہی گر لائیآ۔ اپنی آتم دھار ویکھ ستا، ست ستوادی کایا مندر پھول پھولائیآ۔ دین
 مذہب اک دُوجے دی کردے ہتا، ہتاری ہوئی خلق خدایآ۔ شرع وچ دسے نہ کوئے سچا، شریعت رووے مارے دھاہیا۔ اپنا لیکھا پورا کرنا محمد والا مدینہ
 مکہ، کعبیاں بھل رہے نہ رائیآ۔ گو بند دا فتح ویکھنا ڈنکا، ڈور و اپنا نام سنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم اک
 سنائیآ۔ نارد کہے میں شبدی دھار تیرا ست، اپرا دھی نظر کوئے نہ آئیآ۔ توں مالک ابناشی اچت، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری
 سہنجی ویکھاں رت، رتڑی اپنے نال لینی مہکائیآ۔ پر مینٹوں تیری دین دُنی ویکھ کے دُکھ، دُکھیا ہو کے دیاں سنائیآ۔ بھگت جنمے کوئے نہ گھ، جنیندی
 بنے کوئے نہ مائیآ۔ سارے لٹکدے اُلٹے رُکھ، دس دس ماس اگن تپائیآ۔ مہربان محبوب لوک مات مار جھات آپ پُچھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ اوتار
 پیغمبر گرو ساریاں کر سنمکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیآ۔ نارد کہے پر بھو تیرا کلجک بڑا چلاک،
 چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ جس دین دُنی دی اڈائی خاک، خاک چھار کیتی لوکائیآ۔ وجود رہیا کسے نہ پاک، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیآ۔ ساچے منڈل
 پین دیوے نہ راس، گوپی کاہن دین دُہائیآ۔ بنا کلمیاں توں خالی دسے اُمت والی لاش، نعرہ حق نہ کوئے سنائیآ۔ نام ست ست نام دا دسے نہ کوئے پرکاش،
 جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا نور نظر کسے نہ آئیآ۔ اٹھ ویکھ چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ جو پیشین گویاں وچ لیکھا لکھیا اُتے
 کاغذات، قلم شاہی رنگ رنگائیآ۔ بھوکھتاں اپنیاں نوں واچ، واچک ہو کے پردہ لاہیا۔ پھری دروہی لوک مات، چاروں گنٹ رہی گر لائیآ۔ ست دھرم دی
 کرے کوئے نہ بات، باطن پردہ نہ کوئے گھلایآ۔ توں صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی آتم دا کملاپات، پروردگار نور الاہیا۔ میں تیرے در
 داسیوک درویش داس، بھکھاری منگتا نظری آئیآ۔ تیرا سمند ساگراں دے وچ ملن دا ہو یا اتفاق، اتفاقا اپنا میل ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ بھادروں کہے نارد اوہ تک میرا سوامی، سو پڑھ نہ نرجن نظری آئی۔ جو آد جگاد انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خُدا ئی۔ جس دا شبد ناد بودھ اگادھی بانی، بُدھی توں پرے کرے پڑھائی۔ جس نوں گاؤندی چارے کھانی، پراپسنتی مدھم بیکھری ڈھولے رہی سُنائی۔ اوہ نرگن نُوْر نُوْر جوت نُوْرانی، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سو بھاپائی۔ کلجگ انتم کھیل کرے مہانی، مہابلی اپنا ویس وٹائی۔ جس دی چار جگ دے شاستر دین نشانی، نشانہ نام کلے والا لگائی۔ اوہ تھم سندیسہ دیوے دُھر فرمائی، شبدی شبد شنوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاپی۔ نارد کہے بھادروں اوہ تک دین دُنی دی حالت، نو کھنڈ ست دیپ دھیان لگائی۔ من منسا ہوئی جہالت، بُدھ بیک نہ کوئے کرائی۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم حق دی کرے نہ کوئے عبادت، اللہ ہو انا ہو نعرہ کوئے نہ لائی۔ ست دھرم دی رہی نہ کوئے صداقت، سچ دارنگ نہ کوئے چڑھائی۔ پروردگار نوں کہو اوتاراں پیغمبراں گرواں سب نوں لوک مات کر مخاطب، اپنی دین دُنی ویکھن تھاؤں تھانیا۔ جنہاں واسطے نام کلے لکھائے بن کے کاتب، نراکھراں وچ بدلایا۔ سنگر شبد سنگر سب دی دیوے شہادت، چار جگ دی گواہی اکو وار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دُھر دا تھم سُنائی۔ سنگر شبد کہے میں سچکھنڈ دوارے جاندا ہاں۔ درگاہ ساچی سچ دھام سہاؤندا ہاں۔ تیی اوتار پکڑ اٹھاؤندا ہاں۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جگاؤندا ہاں۔ نانک نرگن دھار نال بلاؤندا ہاں۔ سچ سندیسہ نر نریشا تیرا اک الاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماؤندا ہاں۔ سنگر شبد کہے میں ویکھاں سچ دوار، درگاہ ساچی دھیان لگائی۔ اٹھو چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو میرے صاحب دے برخوردار بالے لو انگڑائی۔ جوتی وچوں جوت ہووے اجیار، تن وجود نہ کوئے رکھائی۔ دیناں مذہباں توں ہونا باہر، ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں آکاشاں پاتالاں گگن گگننتراں زمیں اسماناں آؤنا پار، پار کنارہ ویکھ وکھائی۔ جس دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا نام کلمہ اکھراں وچ آئے اچار، شرع شریعت ونڈ ونڈائی۔ مانس مانو مانگھ حصے کیتے اپرا پار، دین مذہب رنگ رنگائی۔ کلجگ انتم پاوے سار، مہاسار تھی رہیا سُنائی۔ سچ مُجبت رہیا نہ کوئے پیار، مہربان ملن کوئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار،

نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ اپنا اپنا لیکھا لَوِ وچار، پورب بچارہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ تینی اوتار کہن کی تکیئے اُتے دھرت، دھول دھیان لگائیا۔ ساڈے وچوں پھیر آیا کوئے نہ پرت، دین دُنی نہ دیکھن پائیا۔ ساڈی پُرکھ اکال نال اِکو شرط، شرع توں باہر لیکھا دتا لکھائیا۔ تُوں مالک والی عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ تُوں جودھا سوربیر مردانہ مرد، مدد دیویں تھاول تھانیا۔ کجج انت سب دی سانجھی ونڈی درد، دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ ساڈی منظور کری عرض، کل کلکی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا لینا ملایا۔ پیغمبر کہن واحد مالک مہربان، مہربان تیری سرناپا۔ حضرت عیسیٰ نگاہ ماری زمیں اسمان، زمیں زماں ویکھ وکھائیا۔ موسیٰ کوہ طور دھرے دھیان، نیتز نین نہ کوئے گھلایا۔ محمد مئے دتا بیان، صدی چوڈھویں سنگ رلاپا۔ انت کھیل ہونا مہان، خالق خلق آپ کھلایا۔ ثابت رہنا نہیں کسے ایمان، کامل مُرشد ویکھے بے پرواہیا۔ جس نے ہلونا دینا چوڈاں طبق ستّ زمیں ستّ اسمان، چوڈاں لوکاں پردہ لاہیا۔ اوہ نُور نُورانہ شاہ سلطانا آوے اِک امام، الاہی اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا اِکو کلمہ ہووے کلام، کائنات دے سمجھائیا۔ اِکو سجدہ ہووے سلام، سلام علیکم اِک سمجھائیا۔ اِکو حق ہووے مقام، درگاہ ساچی نظری آپا۔ ایہہ حقیقت دا پیغام، رسول معقول گیا درڑاپا۔ جس نے بدل دینا انتظام، انتقام اپنے ہتھ رکھائیا۔ اِک لکھ چوڈھی ہزار پیغمبر دین بیان، مقبریاں وچ سارے کرن صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نُور کرے رُشنائیا۔ سنگر شبد کہے دس گرو گرو سندیسہ، شبد شبد دھار جنائیا۔ پرگٹ ہووے نر نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ سو آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ نہ آپا۔ بھگت ادھارنا جس دا پیشہ، صوفی سنتاں لئے ملایا۔ جس دے کولوں دیناں مذہباں نوں اندیشہ، چار کُٹ ویکھ وکھائیا۔ اوہنوں جُھکدے سُرپت اند وشن برہما شو ہمیشا، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ اوہ پھرے دیس پردیسا، اُتر پورب پچھم دکھن واہو داہیا۔ اُس دا رُپ انوپ نہ مُچھ نہ داہری کیسا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ لیکھا جانے پنڈت پاندھے ملا شیخا، مساکاں پردہ دے اُٹھایا۔ غریب نماںیاں کرے پتا، کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ گوہند ڈھنیے دا کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ ماچھوواڑے دا یاد رکھے لیکھا، جگت لیکھنی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

دُھر دا ہر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ دس گرو گردیو دتا بیان، شبد شبد دھار جنایا۔ نانک نرگن سرگن کہا بلی بلوان، نہکلنک آوے چائیں چائیا۔ گوہند کہا
 ڈنکا وجائے جگت جہان، کل کلکی اپنی کل پرگٹائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے بُدھی وچ انسان، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ چار جگ دے شاستر او سے
 دے ڈھولے گان، صفت صفت نال ملایا۔ سمنند ساگر کہن بتالی لکھ او سے دا دان، جو گھر گبھیہر ساڈے وچ ٹکائیا۔ جس دا لیکھا مجھ کچھ کیتا پروان،
 باون سدیسہ گیا سنائیا۔ حضرت محمد اشارہ کیتا وچ بانگ اذان، اعلیٰ ادنیٰ اک سنائیا۔ مالک خالق اوتوں جاؤ قربان، جو کر بلے دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ چار یاری
 کرے پروان، حضرت اعلیٰ دئے گواہیا۔ حسن حسین دا اک نشان، نشانہ جگت وچ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا مالک خالق پروردگار، سانجھا یار نور الایہا۔ سانجھا یار نور الایہا، عالمین اک اکھوائیا۔ مہبان بیدو میخیریا مبین کرے خدایا، الہزی ولزوی ظہور
 کرے رُشنائیا۔ جو صوفیاں فقیراں نالوں کدے نہ ہوئے جداء، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سارے او سے توں ہوئے فدایا، حضرت ابراہیم دئے گواہیا۔ جس
 انتم صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر سب نوں کہنا الوداع، تھکی پشت پناہ ٹکائیا۔ اکو سجدے وچ اک محبوب آگے سارے کرو دُعا، دوآبہ کعبہ اکو
 نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ صدی چو دھویں کہے میں دوس رین اڈیکاں، بن
 اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میں سال بسالا بدل دیاں ویکھیاں تواریخاں، تریکاں دھیان لگائیا۔ میرے کول گونج دیاں حضرت محمد دیاں تبلیغاں، جو واحد دا وعدہ گیا
 سمجھائیا۔ جس نے چو داں طبقات ماریاں لیکاں، لائن عین اک بنائیا۔ اُمت نوں حق دیاں کیتیاں وصیتاں، وصل یار والا سمجھائیا۔ کلمے دیاں دے
 نصیحتاں، نشر نال دتا درڑائیا۔ انتم لیکھا گنا جگت شرع دیاں اقلیتاں، کل مالک اکو نظری آئی۔ جس نے بدل دینیاں اندروں دین دُنی طبیعتاں، طیب
 اکو بے پرواہیا۔ جس لیکھے لاونیاں مندر مسجد شوڈ آئے مسیتاں، جگت مسلہ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں ویکھاں نین چک، گھ نقاب نہ کوئے رکھائیا۔ میرا پیٹڈا کس ویلے جائے نک، مکمل ملے نور
 الایہا۔ جس دا تھم کدے نہ جاوے رُک، نہ کوئی روکے روک رکائیا۔ جس نوں زمیں اسمان رہے جھک، چو داں طبقات سجدہ سپس جھکائیا۔ اوہ اپنی

دھاروں آپے اُٹھ، نُوْر نُوْرانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے مالک قبہ از، واحد لا الہ سِیس نوائیا۔ تُوں رازق رحیم رز، تیری رحمت بے پرواہیا۔ میں در درویش تیری عاجز، ست سچ سیو کمائیا۔ میرے انت ویکھ دین دُنی آتش، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ شرع شرع نال کرے سازش، کلمہ کلمے نال ٹھکرائیا۔ تُوں سب دا مالک لیکھا جان باطن، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میری اِکو خواہش اِکو منسا اِکو آسن، آشاوند تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صحیح سلامت صاحبِ بخشند سب دے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ تُوں دین دُنی دا مالک پُراتن، قدیم دا اِکو نظری آئیا۔ تیری ونڈ نہ کوئی ذات نہ کوئے پاتن، اِکو نُوْر اِک ظہور اِکو ظاہر کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہنکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، تیرا سچ دوارا سچھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق حق حقیقت والے سارے آکھن، آخر اخیر بے نظیر اپنارنگ اپنی مہر نظر نال دینا جنائیا۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے اٹھ وے شام بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ *

صدی چوڑھویں کہے میرا پورا ہویا عہد، عہدنامہ محمد والا دئے گواہیا۔ میری آسا منسا پوری ہووے اُمید، ترسنا تر کھادئے گواہیا۔ جس نے شبدي دھار میٹوں کیتا قید، بندھن اپنا دتا پائیا۔ جس کارن آیا محض، مو اپنا حکم ورتائیا۔ پورا کرے فرائض، فرضی کھیل نہ کوئے دکھائیا۔ میری دُہائی کوئی نہ سمجھيو حکم نجائز، جائزہ لئے تھاؤں تھانیا۔ جس دا حکم ہونا رائز، آرزو میری لیکھے پائیا۔ انت کڈھ کے جائے نتاج، نتیجہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میٹوں لیا بٹھ، بندھن دتا پائیا۔ میرا سندیسہ نئے کوئے نہ کن، اُمت اُمتی سمجھ کسے نہ پائیا۔ میں اشارہ دیواں تارا چند، چند ستار رہی درڑائیا۔ میں ہن خوشی کراں کہ غم، کیہڑا رنگ بدلایا۔ کیوں میری نہ ماٹی نہ چم، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ میں ہساں کہ روواں چھما چھم، شمع نُوْر تھکاں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے ہتھماں بدھا تند، بن تندی ڈوری پائیا۔ میرا مالک وڈ بخشد، رحمان اک اکھوائیا۔ مار کے میرے پچھے آیا پندھ، پاندھی ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ نہ کوئی جھگڑا نہ کوئی جنگ، شرع شریعت نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھا جانے اندھیرا اندھ، اندھ اندھیارا پھول پھولائیا۔ جس نے سُنجی کیتی جگت سیجا پلنگ، دھرنی دھرت دھول آسن لائیا۔ میرے سینے پاوے ٹھنڈ، پچھلی اگت بُجھائیا۔ اگلی دات دیوے ونڈ، ونڈنہارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں گئی بھگت دوارے، بھگتاں ویکھ کے خوشی منائیا۔ جیہڑے پریم وچ لاون جیکارے، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ درشن دے پریتم پیارے، نین میٹ ویکھن چائیں چانیا۔ کدے جوت دے تگن چتکارے، کدے شبد دُھن شنوائیا۔ کدے روون زارو زارے، تیری جھلی نہ جائے جدائیا۔ آمل محبوب پیارے، مُجّت ساڈی لے انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھیا عجب تماشا، پر بھو عجیب دتا دکھائیا۔ نالے خوشی نالے ہاسا، نال ویراگی ویراگ روپ بدلایا۔ اندرے اندر اپنا آپ دین دلاسا، خوشیاں رنگ جنائیا۔ جے سنگر ہویا درس دیو ساکھیا تا، سنمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ سمنڈ نالوں ساڈا پیار ماردا ٹھاٹھا، ساگراں نالوں وڈھ اُچھال رکھائیا۔ سانوں کدے پین نہیں دیندا گھاٹا، لیکھا لیکھے نال بنائیا۔ کنیاں گر سکھاں پریم وچ کھول لہنا جھاٹا، نچن ٹپن کُدن چائیں چانیا۔ صاحب تیریاں دُور نہیں کوئی واٹاں، وٹنا ملن والیا ہونا آپ سہائیا۔ بحرین دا لیکھا لیکھیا یسُوہ نے اپنی وچ کلمے والی کتابا، محمد کعبے باہر گیا سُنایا۔ جس ویلے دُھر دا کلمہ بن کے آیا شاہزادہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس ویلے دین دُنی دا جھگڑا ہوئے فسادا، نوگنڈھ نہ کوئے تڑائیا۔ راج راجان ہوئے محتاجا، شاہ سلطان پھرن واہو داہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا نانک وچ بغدادا، بگلگیراں کھوج کھوجائیا۔ جس سکا مسّا اپنی خوشی نال کھانا پرشادا، جگت رس نہ کوئے وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ چڑھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ویکھے جگت مُسافر، مُسافر خانے دین مذہب دھیان لگائیا۔ مومن تگے کافر، کلمہ کُفر والا جنائیا۔ عالم ویکھے عارف، علما کھوج کھوجائیا۔ میرے محبوب دا کرائے نہ کوئے تُعارف، تعریف سارے رہے گائیا۔ میرا سجدہ نال مُشارف، مُسطغا ہو

کے سپس نوانیا۔ جس دی حقیقت توں پرے زیارت، زیارت گاہاں تگن بن نیناں نین اٹھانیا۔ اُس دی سمجھ نہ کوئے عبارت، الف یے بھو نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں کھیل دساں تیک طرفی، طرفداری نہ کوئے رکھانیا۔ جس دا حکم ورتنا دو حرفی، دو جہاناں آپ ورتانیا۔ جو پھرے شرکن غربی، شمالن نین اٹھانیا۔ اُس سندیسہ دینا وچ عربی، عرب عربانیاں دے سنانیا۔ جس دا لیکھ انت جانے کوئے نہ دے کے ضربی، حاصل سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ اُس دے کول صدی چوڈھویں کہے میں کنارے اتردیاں دیوانگی اک عرضی، آرزو پیغمبراں نال ملانیا۔ کویت دا کنڈھا میرے مالک دی میری ہووگی وردی، گولی تارے چند نال کھلی گت رکھانیا۔ اندرتوں میرا میں تیرا ہووے پڑھدی، چوڈاں وار ڈھولا گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ صدی چوڈھویں کہے جس ویلے ساڈھے دس ہون گے رات، اک بیننتی دیاں سنانیا۔ سورج دے نہ کوئے آفتاب، اپنا نور نہ کوئے چکانیا۔ لیکھا دسا جس نوں لکھے آپ جناب، حرف دو ڈھائی پانیا۔ پھیر میں جاواں مکے دی وچ محراب، کعبے سپس نوانیا۔ نال لے کے آواں پیغمبراں دے پیار دا اعزاز، رسول جو رسم نال گیا سمجھانیا۔ پہلوں سجدے وچ دھر دے وضو نال پڑھاں نماز، نوازش وچ سپس جھکانیا۔ تاں کہ میرا خدا خود مالک میںوں کہے شاباش، میری پشت پناہ ہتھ لکانیا۔ میرا خوشی ہوئے مزاج، طبیعت دے بدلانیا۔ پھیر میں کہا تیرے سارے محتاج، تیری آس تکانیا۔ کلمیاں وچ کرن یاد، یادداشت رہے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے ہتھ پیر دی بیڑی، بیڑا جگت جہان بندھانیا۔ سمند ساگر وچوں چھیڑ چھیڑی، ترکیب اپنی اک دکھانیا۔ سب دی جڑ دینی اکیڑی، اگن آتھن ہوئے صفانیا۔ میرا صاحب نہ لائے دیری، دُور دُرڈا پندھ مکانیا۔ اوہ مالک خالق میں اُس دی چیری، چری وچھنیاں لیا ملانیا۔ جن بھگتو تہاڈی پیار دھار میرے محبوب کول بتھیری، بے انت بے انت اپنے وچوں پرگٹانیا۔ غلطی پچھے کیتی جیہڑی، اوہ اچ دتی بخشانیا۔ اگے کھیل ویکھنی بتھیری، بہہ رنگا کی اپنی کار کمانیا۔ اک لیکھے لاؤنی جو گھوڑی دی وچھیری جس محمد درشن پا کے اپنی خوشی بنانیا۔ اوہدا لیکھ لکھنا وچ ہنیری، بالو تھل اپنا رنگ رنگانیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اپنی کل ورتے اکل کلا ودھیری، انت کنت بھگونت کہن کوئے نہ پائیا۔

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ساڈھے دس وجے رات بحرین بندرگاہ تے کھڑے جہاز وچ سمندر وچ * ❁

صدی چوڈھویں کہے کلجگ تیتوں بھاگ لگا ددھ پتر، دھیاں دے پیار وچ سارے پر بھ نوں گئے بھلایا۔ ویکھیں اپنے قول اقرار توں جائیں نہ ٹکر، وعدہ اپنا ویکھ وکھانیا۔ کچھ لیکھ یاد کر کی تیتوں ورتا پروہت شکر، بل دوارے بچن درٹایا۔ میں چاہندی توں میرے مالک نالوں پہلوں جاویں اتر، بھار اپنا بھگتاں والی گنڈھ نال رکھایا۔ میں مسی تسی کھاندی رہی ٹکر، ٹکڑے ٹکڑے ویکھی خلق خدایا۔ میٹوں یاد آیا لالو دا ٹکڑ، جو کوک کوک سنانیا۔ توں صاحب دالاڈلا پتر، چھوٹا ننھا سوبھا پائیا۔ تیری سہنجنی سوہنی ہوئی رتر، رتر ٹی ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میری آسا پور کرانیا۔ کلجگ کہے نی صدی چوڈھویں جگت دیئے چنئیے، چند ستار ویکھ خوشی بنایا۔ ذرا نگاہ مار نیترا تھئیے، بن نیناں نین اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کمایا۔ کلجگ کہے صدی چوڈھویں میری گنڈھ ویکھ لے گھٹی، گھٹ کے لئے بندھانیا۔ میں وی اچ صاحب توں لینا سی چھٹی، نیوں کے سیس نوایا۔ میں کھیل وکھایا جن بھگتو تھادی اک ویراں پر بھ نالوں ٹٹی، ٹٹی پھیر گنڈھ پوائیا۔ پر یاد کر لے توں اتم جانا لٹی، لٹیرا بنیا دھردر گاہیا۔ اُس دے قدام وچ رام دھار دی جتی، جوتی جاتا ڈگر گانیا۔ اوہدا شبد سندیسہ دوٹی، سنہیہڑا اک سمجھانیا۔ توں ویکھیں کایا وجود کلبوٹی، اُمتی پھول پھولانیا۔ پر اپنا دل رکھیں مضبوطے، میں سختی نال سنانیا۔ اک ویراں اُن صاحب دی بلی لینا نال لینا اہوٹی، قربانی والیاں قربان کر کے دے وکھانیا۔ میں سچ دساں، تیرے کول کوئی لاون نہیں آیا لوٹی، جھوٹھی گل سنانیا۔ اک ویر تیرے انت وچ دین دنی جانی پھوکی، بھنکارا میں وی دینا لگانیا۔ دین مذہباں دی کھیل ہونی کسوٹی، قسم کھا کے دیاں سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا دُھر آپ ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے کھجگ توں کی آکھیا، بھراو ادے جنائیا۔ کھجگ کہے میں دسی دُھر دی بھاکھیا، بھکھ انگیارا تپے لوکائیا۔ کھیل کرے الکھنا الاکھیا، الکھ اگوچر دُھر درگاھیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو جگت دی شاخیا، حصے تتاں والے ونڈائیا۔ اوہ بے نظیر گھر گبھیہر پرکاشیا، پرکاش کرے نور الاہیا۔ سانوں سب نوں دیوے شاباشیا، کرنی دا لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ سچ پرگٹائیا۔ کھجگ کہے صدی چوڑھویں دیکھ لے میں چکھیا بھار، بھارت وچوں گنڈھ لیائیا۔ سمنڈ ساگراں کر کے پار، پار کنارہ دیکھ دکھائیا۔ اچ اتر جاواں کنڈھے ارار، بن قداماں قدم لگائیا۔ سب نوں کراں خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ امام اماما تلو سکدار، نور نورانہ نور الاہیا۔ پر اک گل یاد رکھیں میں دساں وار وار، وارنے جا کے سپس نوایا۔ جس نے اچ تیتوں کیتا گرفتار، پیشی تیری کل نوں دیکھ دکھائیا۔ توں آؤنا چرن دوار، بھجنا واہو داہیا۔ شبد سندیسہ لے کے جاواں ہلونا دیواں چار یار، سنگ محمد لے انگڑائیا۔ مکے کعبے دسی گفتر، گفٹ شنید کھیل تکنا دُھر درگاھیا۔ میرا دست تیرے دست نال ملے وچ پیار، محبت محبت نال رکھائیا۔ انشاء اللہ دوہاں دا لیکھا پورا کرے اکسار، یک سار اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ کھجگ کہے جن بھگتو میں تہاڈے پنڈے تے جاواں گھرک، ہوئی ہوئی ہتھ چھہائیا۔ میرے صاحب نے دیکھنے ترک، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ جو اک دوجے نوں رہے گھرک، گھوریاں وٹن تھاون تھانیا۔ اس فرتیلے نے اپنا حکم دینا فرت، فرتیاں توں باہر سنائیا۔ میری تے صدی چوڑھویں دی لگی بُرد، دوہاں نے زور لینا لگائیا۔ ساڈا پتہ تے ڈاک خانہ محمد دی دھار خرد، کلاں دا لیکھا پر بھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ویلا دے سہائیا۔ جن بھگتو میں چلیا تھانوں وڈھ کے چوندھی، چٹکیاں رہیا وجائیا۔ میری زبان ہو گئی گوئی، کچھ کہہ نہ سکاں رانیا۔ میں آواز سن دا تہاڈے اندر توں ہی توں دی، توں میرا میں تیرا دوجا راگ نہ کوئے الایا۔ میتوں کھیل دے ہو بہو دی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم وجے ودھائیا۔ گرکھو تہاڈی کوئی دھار نہیں جگت والے بت روح دی، رُوہاں بتاں توں پرے تہاڈا میلا نور الاہیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں دین مذہب شرع والے گرو دی، جو حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ رنگا گیا۔ کلج کہے بھگتو میرے نال انت کر لو پیار، پھیر پتہ نہیں ملنا کیہڑی تھانیا۔ درشن سنگھ توں وی بڑا یار، یارانہ بچھلا رہیا
 جنایا۔ کپور سنگھ تیری مُجّت ناڑ ناڑ، ناڑی ناڑی دے گواہیا۔ ناظر سنگھ میٹوں دکھا دے اپنا یار، یارانہ جس دا اکو نظری آئی۔ امرجیت سنگھ میٹوں
 تیرے اُتے اعتبار، پر بھ توں بُھل دینی بخشائیا۔ تربت کور توں اپنا غصہ میٹوں دے دے اُدھار، میں اُدھار لے کے سمند ساگر وچ سُٹا گیا۔ جگندر کور
 تیرا صدی چو دھویں نال پیار، تارے چند والیے میٹوں تھکی دے لگایا۔ دوندر کور تیرا پتا پڑکھ اکال، اکل کل دھاری نظری آئی۔ میرا تہاڈے اگے
 سوال، خالی جھولی رہیا دکھایا۔ اپنے بندھن وچوں میٹوں دیو نکال، میں جاواں چائیں چانیا۔ سچ بچھو میں ہنے ماراں چھال، چھلانگ دیاں لگایا۔ تہاڈی
 کایا مندر بن جائے دھر مسال، دھرم دوارا سو بھا پائیا۔ تہاڈا جیون ہوئے خوشحال، خوشیاں رنگ رنگا گیا۔ پر میرے صاحب دے حکم دی وڈی جھال،
 جس اتار پینمبر گرو دیناں مذہباں وچ جھلے دتا بنایا۔ سمند ساگراں توں باہر اُس دا اچھال، جس دا کنڈھا گھاٹ نظر کوئے نہ آئی۔ تئیں میری کرنی
 دے دلال، کرتا تہانوں دے وڈیا گیا۔ پر اک گل یاد رکھیو، تئیں اپنے آپ نوں رکھنا سنبھال، سبمل بیٹھا اپنا حکم ورتا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھایا۔ کلج کہے میں جاندا جاندا دساں اخیر، نو نو لاگاں پائیا۔ میرا مالک دستگیر،
 پروردگار اک اھوائیا۔ جس دا نور بے نظیر، جگ نیتر دیکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک درڑا گیا۔ تہانوں خوشیاں نال لے کیر،
 کعبیاں توں پرے اکھ ملا گیا۔ پر سویرے روز کٹھے ہو کے اک وار اپنے سنگرو دی ضرور تکیا کرو تصویر، جس وچ لا تصویر بیٹھا سو بھا پائیا۔ تہاڈا پوتر رہے
 سریر، چنتا روگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں وی او سے دا عزیز، برخوردار اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دی ست دے تمیز، ست دا لیکھا دے مکایا۔

* ۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے بحرین بندر گاہ تے کھڑے جہاز وچ وہار ہویا * ❁

نارد کہے پیغمبر و سوارو بل بٹ، زبان والا رس نال ملائیا۔ تہاڈی جوہ اندر بھٹا ہوئے بسکٹ، پہلی وار جنہاں نوں بھوگ دتا لگائیا۔ محمد کہے باہنا
اسیں کھاندے رہے ستو تے جو دا ٹک، اوہناں نالوں چنگے نظری آئیا۔ سانڈھنیاں اُتے ملدا رہیا پانی دا گھٹ، حلق خشک دے گواہیا۔ ہن تے مریداں
نوں مفت دی ملی لٹ، مُرشد بنیا دُھر درگاہیا۔ شرع دا جھگڑا گیا چھٹ، تیر تلوار نہ کوئے اٹھائیا۔ کایا وچ صرف من جائے رُٹھ، رُسیاں پھیر منائیا۔
میتوں خوشی میرا محبوب رہیا تھہ، ٹٹیاں تڑٹیاں اپنی گنڈھ پوائیا۔ میتوں یاد آگیا میری مہار تھی سی اٹھ، نکیل نک وچوں باہر نظری آئیا۔ میں کُہان
نوں پھڑیا گھٹ، دوہاں ہتھاں نال دبائیا۔ مکھ توں ہو کے چپ، واسطہ اللہ آگے پائیا۔ میتوں ملدا رہوں چھپ چھپ، اولیاں وچ اپنا رنگ رنکائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ محمد کہے اوٹھ نے گردن دتی موڑ، سیس میرے مستک نال چھہائیا۔
جھٹ میں تھی مہار دتی جوڑ، نکیل نک وچ پائیا۔ سجدے وچ کہا میتوں تیری سدا لوڑ، مہربان سدا ملنا چائیں چائیا۔ جھٹ اندر کلمے نے پایا شور، شور
دتا مچائیا۔ جس ویلے صدی چو دھویں ہویا اندھیرا گھور، تیرا چند چند نظر نہ آئیا۔ تیری اُمت دی تیرے ہتھ رہنی نہیں ڈور، بے مہاری بھجے واہو داہیا۔
اُس ویلے تیرے دیش آوانگا تیرے کول، بدیشاں پنڈھ مکائیا۔ جھٹ سمند نے اکھ ویکھی کھول، نور چمک نال چکائیا۔ اپنی چھاتی دا بنا کے ڈھول،
دُہتھڑ زور نال لگائیا۔ خوشی وچ کہا یا مین بول، مین تیری سرنائیا۔ اُمت دا پورا کرنا قول، وعدہ وعدیاں وچوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میتوں وی دے دیو بسکٹ دا بھورا، بھورا بھورا کھان والیو میری ترسنا پور کرائیا۔
ویکھیو کوئی اُسنت وچ بنیو نہ بولا، سچ دیاں درڑائیا۔ جو تہاڈا صاحب اوہو صاحب مورا، مہر اکو نام والی لگائیا۔ پر میں پھر دا وانگ چورا، جگ نیتز نظر کسے
نہ آئیا۔ میں چار جگ دا بانکا چھوہرا، بردھ بال اکو رنگ وکھائیا۔ میں وی سمند ساگراں وچ آگیا کھا کے موڑا، مڑ مڑ ایسے داراہ تکائیا۔ یاد رکھیو
بھگت بھگوان دا بھگوان بھگت دا بنائی رکھے جوڑا، جگت جوڑیاں کم کسے نہ آئیا۔ برہوں وچ میتھوں وی جھلیا نہیں جاندا وچھوڑا، حکم وچ اپنی سیو کمائیا۔

سر شئی ہا ہے دے اُتے ویکھدی ہوڑا، بھگتاں دی در شئی سسے تے ہوڑا ہا ہے دی ٹپی ایکا روپ سمایا۔ مینوں یاد آگیا بابو پُر دا بوہڑا، جس اُتے ٹیں ٹیں کر کے دتا سنایا۔ راوی دا کنڈھا ویکھیا تھوڑا تھوڑا، تھوڑا لیکھا محمد دا نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے میں وی کھا پی کے رجا، دُگا ڈھٹھا بھورا کھا کے خوشی بنایا۔ جس کارن صاحب نے چرن رکھیا سجا، سمند ساگر آپ کُکایا۔ ایہہ لیکھا جس ویلے کرشن نوں بدھک دا بان وچا، کھبا چرن ونھ کے رنگ رنگایا۔ نارد کہے مینوں اوہ چیتے اے جگہ، جتھے میں وی بچیا چائیں چانیا۔ میں ہس کے کہا کاہن جی بچھے گوآں چاریاں کی آگے چاروگے مجھاں، مجھیاں دا چھڑو بن کے خوشی منایا۔ نارد کے جھٹ کرشن اٹھایا پنچہ، پنچے انگلیاں دتیاں وکھایا۔ کلجگ انتم کھیل کھلاؤنا پُرکھ اکال باہر دھار بونجا، باؤن اکھری سمجھ کوئے نہ آیا۔ پھیر کھیل کرے اچنجا، اچرن اپنی کل ورتایا۔ جگت جہان وچ شستر لڑے کوئے نہ جنگا، جہالت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اپنا چھڈ کے بستر منجا، سنگھاسن سکھ آسن نال تھانیا۔ سمند ساگراں کرے ٹھنڈا، گنی تت بُجھایا۔ کرشن کہا اے نارد کہے وچ وچا تیر، بھگتاں دا سیر ایسے دا رس کلجگ دا پینڈا لمبا، بنا رسنا توں رس چکھایا۔ سجا چرن سمند ساگر پار جائے لنگھا، ایہہ اوہدی بے پرواہیا۔ میریاں تتاں والیاں ٹنگاں، پنجاں تتاں سو بھاپایا۔ اوہ کاہن پھرے وچ برہمنڈاں، جیرج انڈاں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے میں مخول وچ کہا کرشنا کاہنا، گوپیاں والیا گوپ روپ وٹایا۔ جس بدھک نے ماریا تیر نشانہ، اُس نوں جہنم دے وچ دے پہنچایا۔ ایہہ تیرا شترؤ مہانا، دشمن اک اھوایا۔ نالے نارد نے کھ وچوں گایا گانا، رادھا رکنی والیا کچھ مینوں دے سنایا۔ پھیر میں ستار دا سنیاترنا، توں ہی توں ہی دتی کھڑکایا۔ واہ میریا بھگوانا، کی تیری بے پرواہیا۔ توں ستا وچ بیابانا، بان نرالا چرناں وچ نظری آیا۔ مینوں ایں جا پدا تیرا خراب ہو گیا خانہ، تیرا پدم عدم دا روپ جنایا۔ کرشن کہا نارد میں وڈا نگاہبانا، بن نیناں نین اٹھایا۔ مینوں کلجگ دے وچ جہانا، اپنی کل ورتایا۔ اُس ویلے نرگن دھار آوے مرد مردانہ، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ میرا خون دے خون نال بھگتاں رنگ رنگانا، بنا بھگتیوں پار لنگھایا۔ بدھک دا اپنے نال سہائے زمانہ، زمیں زماں ویکھ وکھایا۔ اپنی مہر دا کر کے شمانا، آس گرکھاں دے سہانیا۔ جس دے کول ہونا نہیں کوئی بیگانہ، میرے خون

شبد مضمون بن کے شاہی دی بے پرواہی دے چلائی۔ اُس دا کھیل ہووے مرد مردانہ، مدد اور نہ منگ منگائی۔ شستر پھڑے نہ چلہ تیر کمانا، تلوار دھار نہ کوئے رکھائی۔ اوہ جانے شرع دے وچ میداناں، پیغمبراں آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ نارد کہا کرشن جی کی تہانوں ہندی درد، میتوں دیو سنائی۔ کرشن نے کہا اوہ ویکھ کلج دی فرد، کی فیصلہ رہی سنائی۔ جس دی شرع چھری بنی کرد، محمد دھار بٹھائی۔ مولی تند اُس دا پورا کرنا فرض، فضل رحمت نال رکھائی۔ جھٹ نارد نے پھیر کیتی عرض، عرض گزار کے دتا جنائی۔ نالے بول کے کہا عرض، کوک کوک سنائی۔ کاہن جی کی تہانوں پھیر ہندی درد، ڈہری وار بچھ بچھائی۔ کاہن نے کہا سریر نوں سریر نال دے ضرب، انڈے ویکھ جگت لوکائی۔ چوراسی سکھیا ارب کھرب، نیلم پدم سکھ گنت گنائیا۔ دھن دولت ویکھ درب، جگت خزانہ چار گنت ہلاکائی۔ پر یاد رکھیں میرا کاہن مشرق توں جائے وچ غرب، غالباً اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائی۔ نارد کہے کاہن جی تہاڈے نال ہوئی بُری، تہانوں پھاند کی تیر دتا لگائی۔ آہ ویکھو میرے کول چھری، جے آکھوتے اس نوں چیر کے دیاں دکھائی۔ ایہہ بڑی نکھی کسے پاسیوں نہیں مڑی، دھار سوہنی نظری آئی۔ کرشن نے کہا نارد اوہ ویکھ بدھک دی بھے نال میرے اندر سرتی جڑی، دھیان اکو وچ سمائی۔ کہے میری بیڑی جاندی رڑھی، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے کاہن میری چھری بڑی نکھی، جھٹ تیتوں چیر کے دیاں دکھائی۔ کرشن کہا نارد میرے کول تقدیر اوہدی لکھی، بدھک دا اگلا لیکھ بنائی۔ جس ویلے ہاے دے اتے لگنی پٹی، ٹیکا پٹنی کرے لوکائی۔ جھگڑا پینا پتھر اٹی، پاہن دین ڈہائی۔ ثابت رہے کوئے نہ سکھی، سکھ مُرید سارے بھجن واہو داہیا۔ اوہ ویکھ سمت شہنشاہی اٹھ دی متی، مترا تیتوں دیاں جنائی۔ ایسے کرد نال محمد دی بنے لپی، گنڈھ اکھراں نال پوائیا۔ سہج دی دھار جو سنگر وچ لگی، باہر نظر کتے نہ آئی۔ آہ میرے خون دے نال لکھی ویکھ چٹھی، جو کھبے چرن نال لکھائی۔ جس ویلے عرب دیش دی اُس دے قدماں چھوہنی مٹی، میٹ دیوے کوڑ لوکائی۔ جھٹ نارد دی بودی پٹی، کوک کوک سنائی۔ وے کاہنا ایہہ دو اکھراں دی دھار کتے نہ سٹیں، میرے ہتھ دے پھڑائی۔ کرشن نے

کہا نہ کالی نہ ایہہ چٹّی، رنگ روپ نہ کوئے سمجھائیآ۔ نارد دی بودی لمی ہو کے لٹی، اپنامان گوائیآ۔ کاہن تیری رسنا بڑی مٹھی، گوییاں وانگ مینٹوں لیا بھرمایا۔ میری ہتھ رکھ پٹھی، پشت پناہ لکائیآ۔ میری سرت رہے ٹکی، کلجگ انت بھل کدے نہ جائیآ۔ پر میری کرد ایہہ وی دھار مُنی رکھی، درد بھگتاں لئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لھم اپنے ہتھ رکھائیآ۔ نارد کہے کاہنا تیرے کاہن دا وڈا قانون، قاعدہ سمجھ کسے نہ آئیآ۔ کی اُس دا آد جگاد مضمون اکھر لکھ لکھ انت نہ کوئے کرائیآ۔ کرشن نے ہس کے کہا اوہ کردے بے دردے تیرے نال اُس پر بھو دے بھگت کڈھنگے خون، صاحب دی بھیٹ چڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ رنگائیآ۔ کرد کہے مینٹوں نہ بنا خون خوار، ظالم روپ بنایا۔ میں تیریاں بھگتاں کرنا چاہندی پیار، مُجّت وچ ویکھ وکھائیآ۔ پھیر کرشن نے چرن دیا وچوں نکلی خون دی دھار، وگی واہو داہیا۔ نالے ہس کے کہا ایہہ بدھک دا پیار، تیر نشانہ سگلا سنگ بنایا۔ جس تے کرپا ہونی پھیر اپر اپار، اپر میر دے وڈیائیآ۔ پُرکھ اکال صدی چو دھویں کرے شنگار، بھیکھا دھاری اپنا بھیکھ بدلایا۔ کلجگ بدھک دی کنیا ہوئی مٹیار، گولی محمد نشانہ نال رلائیآ۔ گرکھاں خون کڈھنا نال پیار، امرجیت سنگھ سچے انگوٹھے وچوں کڈھائیآ۔ تربیت کور دوجی انگلی کرے تیار، کپور سنگھ تہی رنگ رنگائیآ۔ ناظر سنگھ چو تھی دا کرے وبار، درشن سنگھ پنجویں ونڈ ونڈائیآ۔ دوندر کور کہے ہتھ دی چھوٹی انگل لئے اٹھال، سچے ہتھ نال دبائیآ۔ جگندر کور تھلے رکھ کے ڈھال، دوجی انگل کرد دے جُھہائیآ۔ خون نکلے قطرہ لال، لال لال مستک رنگ رنگائیآ۔ اُس ویلے ضرور بھورے رنگ دی صاحب دے ہیٹھ وچھے دوشال، آشنا محمد دی نال رلائیآ۔ ساریاں دا لکھ ہووے ول شمال، سمت کرشن والی سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی سرت لئے سنبھال، سنبھال کے گرگھ اپنی گود رکھائیآ۔

* ۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سویرے کویت بندرگاہ تے سمندر وچ جہاز کھڑے وچ کرپا کیتی *

دھرنی کہے میں جگ چوکڑی گھماں، جگ چوکڑی بھجیاں واہو داہیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پروردگار دے چرن چھا، نو نو لاگا پایا۔ حضرت محمد کہے شکرانے والا میرا جما، جملا اکھر دین گواہیا۔ جگت جہان دسداسنا، سنج مسان دے لوکایا۔ کھیل کرے مالک کُنا، کل مالک اگم اتھایا۔ جو لیکھا جانے بتالی جوئا، لکھ نال وڈیایا۔ اُس دا چار جگ دے شاستر دے نہ سکن نمونہ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ اوہ لیکھے لائے جن بھگت بھگتی وھونہ، مہر نظر اٹھایا۔ جس دا پرکاش نہ کوئے سمجھے چوٹا کہ دونا، بے انت اپنی کار بھگتایا۔ اوہ دھرنی نوں دیون آیا ہلونا، ہلارا اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا کھیل نہ معلوم، عقل بدھی سمجھن کوئے نہ آیا۔ اوہ آشا پوری کرے اوتار پیغمبر گرو معصوماں، ننھیاں ویکھ دکھایا۔ شرع مذہب ویکھے جومہا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اٹھایا۔ صدی چوڈھویں کہے دھرنی نی تینوں سارے کہندے ماتا، دھول دے سمجھایا۔ جگت شاستر گاؤندے گاتھا، اکھر اکھر جوڑ جڑایا۔ تینوں سارے ٹیکن ماتھا، مٹی خاک رمایا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں ایہہ کھیل پرکھ ابناشا، جگ جگ اپنی کار کمایا۔ میں دیکھدی رہی جگت تماشہا، سنج تریتا دوپر کھج اپنی اکھ اٹھایا۔ تیرے اتم مینوں آؤندا ہاسا، ہس کے دیاں دکھایا۔ جس دین دنی بدل دینا پاسہ، پیشین گوئیاں سب دیاں ویکھ دکھایا۔ توں اُس دا مننا آکھا، نو نو سیس جھکایا۔ جو دو جہان راکھا، چوڈاں طبق ہوئے سہایا۔ جس دا اکو نور جوتی دھار سب دی جگے للاٹا، ہر گھٹ رہیا سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سناہیا۔ دھرنی کہے صدی چوڈھویں میرے اندر بڑی ریجھ، خوشیاں نال جنایا۔ میرا مالک گیا تیج، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دے پیغمبر بنے عزیز، عیسیٰ موسیٰ محمد سیس نواہیا۔ اوہ تیرے گرہ آؤنا اوہدا قدم دھرنی کہے میری ہونا دہلیز، سوہنا چرن لکایا۔ جس نے کپور سنگھ نوں پوائی لال قمیض، لال گلالا رنگ چڑھایا۔ ذراتک لے لا کے نیجھ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جو شرع شریعت اُمت بیجیا نیج، اوہ ویکھے چائیں چانیا۔ بھو کھولے بھرم والی حدیث، حضرتان توں باہر کرے پڑھایا۔ جس دے چھتر بھلنا سیس، دو جہان وچے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن وے لال رنگا، جگت کپڑیا دیاں سنائیا۔ حضرت محمد دیاں منگاں، چار یاری سنگ دھیان رکھائیا۔ جس ویلے میرا اتم ویلا لنگھا، چڑھدا لہندا ویکھ وکھائیا۔ کسے داسینہ رہے نہ ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ میں اکو منگ اُس پر بھو تو منگاں، پروردگار میری جھولی دینا پائیا۔ میرا سفر رہیا نہ لمبا، اتم لیکھا رہیا مُکائیا۔ میں جدوں سُن دی تُوں میرا میں تیرا چھندا، مُچھندگی دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ مینٹوں یاد آگیا جو سندیسہ دتا گو بند پُری اندا، اندر چڑھن لگیاں دتا سنائیا۔ جس دا بھو پائے کوئے نہ پنڈا، گرہ کچھتر سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا پُرکھ اکال صاحب گنی گہندا، گہر گور گور اکھوئیا۔ جس لیکھے لاؤنا نشان تارا چندا، آسا محمد پور کرائیا۔ اُس دے گرہ وڑدیاں ستاں گرکھاں اپنے گانے دیاں کھولیاں گنڈھاں، لال رنگ دھرتی اُتے دینا سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان جگ چوکڑی میٹنہارا پنڈھا، پاندھی ویکھے خلق خدائیا۔

* ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ سویرے کرپا کیتی * *

صدی چوڈھویں کہے میں ملی اک اللہ، جس نوں ولی اللہ سارے سپس نوئیا۔ چوڈاں طبق توں باہر پھرے اکلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جو وسے تن وجود مائی کھلا، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ میرا وچھوڑے دا میٹن آیا سلا، صلح کل اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے مارو تھلا، تنکا تنکا دے گواہیا۔ جس داسنگ بھگتی دھار بھگت دلا، ست زمیں ست آسمان ویکھن چائیں چائیا۔ جس لہنا پورا کرنا گو بند دھار ڈلا، اشارہ عرب گو بند اکھ اٹھائیا۔ جس لیکھا ویکھنا گرداس قلم اچھلا، ول چھلدھاری اپنی کھیل کھلایا۔ جس دھرم دی دھار گولی دا تن دن اک موڈھے تے رکھنا پلا، ترے گن مایا پنڈھ مُکائیا۔ مینٹوں خوشی دے سے مجھ کچھ دھار وچ جلا، سارے رہے سنائیا۔ تیرے آیا اگم محلا، خیالاں دے محل والیئے اپنا محل لہنا سہائیا۔ پر اک گل اوہدے کول ہونا تیل دا پلا، پلک پلک اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں ویکھ

کے چند نور، نور وچ سماييا۔ جس وعدہ کيتا پورا، پُرياں لوآں توں باہر نظري آيا۔ تکیا حاضر حضور، کويت تٹ سو بھاپايا۔ ميں محمد نوں کہا ہو جا مشکور، شکر يا کہہ کے سيس نوايا۔ محمد کہا ميٹوں چڑھ گیا رنگ گوڑھا، بنا تن وجود رنگت نظري آيا۔ ميٹوں نظر آگیا نانک دا اونکار والا اوڑا، جس الف نال حلف ليا اٹھاييا۔ جھٹ میری نظر پئی کوہ طور، موسیٰ نور چکاييا۔ ایسے دی سنی تورا، جو ترت رہيا وجاييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگاييا۔ صدی چودھویں کہے ميں تک کے نور الاء، اللہ اللہ کہہ کے سيس نوايا۔ نالے کہا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہيا۔ جس میری گولی اپنی گولک وچوں کڈھ کے ساڈے دیش دتی پہنچا، بچھلا پنڈھ مکاييا۔ جے محبوب ایہدا مقبرہ کر بلے دے بنا، پیغمبر اں دی آشار ہے نہ رانیا۔ میرے حق خُدا، تیرے اگے عرضوييا۔ جھٹ نارد پہنچیا آ، اپنے کن رہيا کھچاييا۔ ونگا منہ کر کے رہيا مسکرا، ہس ہس رہيا سنايا۔ واہ نی سوانیے کی گھوں بولیا ناں، چاء خوشیاں نال سنايا۔ نی ایہدا مالک بے پرواہ، بے انت اک اکھوييا۔ ميٹوں پتہ نہیں تیریاں پیغمبر اں ایہدے چرناں کرنی دُعا، قداماں آس رکھاييا۔ ایہدا مقبرہ بنیگا نہیں ساریاں مقبریاں دا انت جائے کرا، کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتاييا۔ تُوں ہُن اپنی گل سنا، بچھلی رین کی کھیل کھلایيا۔ جھٹ صدی چودھویں نین لیا بدلا، بن اکھیاں اکھ بھوييا۔ ميں کی دستاں آ، کی کی حال سنايا۔ ميں مکے گئی بیتل وچ ماری ہا، مقدس دتا سنايا۔ ميٹوں وی اٹاں پٹھراں دا دتا بنا، خُدا نور نظر کوئے نہ آيا۔ کعبیاں ونڈ ونڈا، قبل دا روپ نہ کوئے درسايا۔ زن ہی وزہو توزی مجا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنايا۔ صدی چودھویں کہے ميں گئی مدینے شریف، شرفا محمد دتا جنايا۔ حضرت کی اُس دی تعریف، جو حضور اک اکھوييا۔ اوہ دُوا کہ ضعیف، بھيو دینا کھلایيا۔ اوہدی صفت کی تصنیف، تحریر کی جنايا۔ اوہ حقیر کہ حریف، حکم کی درٹاييا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمايا۔ محمد کہے میرا مقبرہ کھا گیا تن وجود، مکاہ نظر کوئے نہ آيا۔ اوہ میرا محبوب، جو اوم دوم سوم وچ کدے نہ آيا۔ کی تیرا کراون آیا کوچ، کوچا گلی ویکھ دکھاييا۔ صدی چودھویں کہے ميٹوں ایہو رہيا سو بھ، سمجھ توں پرے درٹاييا۔ اوہ کلمیاں دیناں اسلاماں مذہباں توں باہر موجود، دو جہاناں اکو نور الاءيا۔ جس تلخی کلے والی حدود، حداں وچ بے حد

اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ سچ رکھایا۔ محمد کہے میری خواہش پُرانی تمنا، تامن ترسنا نہ کوئے رکھایا۔ جس نے میرا انت کرنا امنا، آمد وچ آوے بے پرواہیا۔ میری اُمت نہ دیکھے چمنا، گلشن تھلاں وچ مہکایا۔ اُس لیکھا ضرور پورا کرنا جو کرشن کہا کنارے چمنا، دواپر اپنا رنگ رنگایا۔ میرا وجود اُس دی کھیل دیکھ کے کمبنا، ہلونا سمجھ کسے نہ آئی۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، عدل عدالت اک رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد میں اک گل دساں خاص، خصوصیت نال جنایا۔ میں بڑی ساں اداس، اداسی وچ اوسے داراہ تکایا۔ میرے اندر تھلاں والی سی پیاس، سکے نہ کوئے بُجھایا۔ جس ویلے میرے محبوب نے میرا تن چھہایا لباس، اُس ویلے پیاس دی آگ اپنے وچ رکھایا۔ میں پھری وچ آکاش، بھجی واہو دہیا۔ شکر نوں کہا چھڈ دے کیلاش، کل دھاری درشن پایا۔ برہے نوں کہا آجا پاس، برہم دیش تجایا۔ وشنو نوں کہا توں اوسے دا ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ اوتاراں نوں کہا تہانوں ایسے نے دتی دات، دیونہارا بے پرواہیا۔ پیغمبراں نوں کہا تیس ایسے دی ذات، ایسے دانور چمکایا۔ گروآں نوں کہا تلو سنگر ساکھیاں، سچ سوامی نظری آئی۔ جس دی کھج انت سب نے رکھی خواہش، ساڈا مالک آوے چائیں چانیا۔ اُس آؤنا عرب دے گھاٹ کرو تلاش، جو ارف اپنا نام بدلایا۔ نور تلو ظہور تلو لاٹ، تن وجود اندر اپنا روپ رکھایا۔ جس ساڈا لیکھا پورا کرنا اچ دی رات، نو باراں تن تے وقت سہایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں ساری کھول کے دساں گی بات، باطن پردہ دیاں اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میل لے ملائی۔ صدی چوڑھویں کہے جس نے اپنے اندر ساڈی ساری رکھی تیس، ہوس ساری نال رکھایا۔ اُس نوں دیکھن رکھی سپت، انگلاں منہ وچ پایا۔ جس اپنا سہنجا کیتا وقت، بے وقفاں دا وقت دیکھ رکھایا۔ نال لیا کے جنم جنم دے بھگت، بھگتی وچ اپنا کھیل کھلایا۔ جس دھار بدلنی جگت، جگتی شبدی ونڈ ونڈایا۔ میں اُس دے آگے کراں عرض، نہانی ہو کے سیس جھکایا۔ میرا لیکھا اپنے در کریں درج، درجہ چرناں دا دینا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہربان اپنی اک رکھایا۔

* ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سماں نووجے کویت شہر اچیت سنگھ دے گرہ * *

صدی چوڈھویں کہے میٹوں اشارہ کرے تارا چند، بن سینت سینت لگائیا۔ ساڈا خوشی ہویا بند بند، بندگی وچ سپس جھکائیا۔ جیہڑا محبوب پار کنارہ آیا لنگھ، اپنا رنگ رنگائیا۔ سب دا شرع دا توڑے بند، بندھن رہن کوئے نہ پائیا۔ چار گنٹ ویکھے اندھیرا اندھ، خالق خلق پھول پھولائیا۔ ساڈے گرہ سانوں دئے اند، اند اپنا اک درسائیا۔ جس دا لیکھا پنا مہانیاں ونجھ، چلے بے پرواہیا۔ نہ خوشی نہ رنج، غمی غم خوار نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈی خوشی وچ ویہ گئی ہنجھ، ہنجھواں ہار بنائیا۔ جس مذہباں دی ڈھاہنی کندھ، دُتیا بھاؤ دئے چکائیا۔ کوڑی واسنا کرنی کھنڈ، برہمنڈ آپ سمجھائیا۔ پھیرے دروہی وچ ورجھنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا چکائے جیرج اند، اُتہج سیتج پردہ رہے نہ رائیا۔ اُس دے کولوں اک وست لئیے منگ، مانگت ہو کے جھولی لئیے ڈاہیا۔ اوہدا سُنھننا سماں تے اپنا کھیل کرے آرنجھ، شروع دی شرع اک جنائیا۔ گواہی دیوے محمد دا مولیٰ والا تند، کچا تند رہیا جنائیا۔ جس دا کلمہ گایا صفتاں والے دند، زبازیر زبر بنائیا۔ سو ڈھولا دتے چھنڈ، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ اسپس ویکھے کے ہوئے دنگ، خیرانی ساڈے اندر آئیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے سپنے پئی ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ شکر ہے اُس نے اپنی کھولی گنڈھ، پلو لیا ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن وے تارا چندا، چندری ویکھے لوکائیا۔ دین مذہب جگت جہان ہویا گندھ، کوڑ کلپنا من نسا ہلکائیا۔ نیز ہین ہویا اندھا، نج لوچن نہ کوئے کھلایا۔ خُدا دے نام دا سارے لیندے چندہ، ہندو مسلم سکھ عیسائی بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ مُجبت وچ میرا محبوب ہویا رنڈا، جگت داسی سیو نہ کوئے کمائیا۔ جس نے صوفیاں بھگتاں دے پیار وچ رسنا بھوگ لگایا گنڈھا، اوہ گنڈھ ساڈے نال پائیا۔ پہلوں اُمت دیاں ونڈا کے ونڈاں، کلمہ شرع والا سُنایا۔ لڑا کے وچ جنگا، شہادتاں شرع دیاں بھگتائیا۔ اُس نوں پھیر وی سارے کہندے چنگا، اُس دی چنگی بے پرواہیا۔ پر میرا ہلون کے کندھا، آلس نندرا وچوں اُٹھائیا۔ نال اشارہ دتا نور تک ظہور تک تک خاکی بندہ، خالق مالک دتا سُنایا۔ میں پھری سمند ساگر کنڈا، ارب کھرب دا مالک راہ تکائیا۔ میٹوں دُروں اشارہ دسیا اوہ ہلائے ست رنگ دا ڈنڈا، ست زمیں اسماناں سپس نوایا۔ میں قدم بوسی وچ اپنا

آپ پایا لمبا، خاک مستک نال جُھبھایا۔ تیرا شروع دا کھیل ہونا آرمبھا، رمبھا دئے گواہیا۔ پھیر میرا اپنا آپ کما، ہلونا وجیا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ تارا چند کہے صدی چوڑھویں مار دھیان، اپنا نین اٹھایا۔ تیرا وقت پہنچیا آن، آنا فنا خالق اپنا کھیل کھلایا۔ محمد دا کلمہ دئے بیان، شہادت حدیثاں والی پائی۔ ساڈا مٹن والا نشان، نشانہ نظر کوئے نہ آئی۔ انتم ٹٹنا سب دامن، مائس سارے روون مارن دھاہیا۔ اسیں سبجگ تریتا دواپر کجگ تکیا جگت جہان، منڈل راسی اپنا آسن لائی۔ میرے محبوب توں بنا دھرنی اُتے رہی نہیں کسے دی شان، شہنشاہ رہن کوئے نہ پائی۔ جو آیا سولے کے آیا نام کلے دا دان، داتا دانی آپ ورتایا۔ اسیں ہو رہے حیران، حیرانی ساڈے اندر چھایا۔ اسیں چوڑاں صد دے تیرے نال ہوئے پروان، پروانگی دُھر اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ تارا چند کہے ساڈا دیکھ پرکاش لشک، جس نوں لشکر سارے سپس نوائیا۔ محمد حضرت دا جس نال عشق، عاشق معشوق دوویں کھیل کھلایا۔ دیکھیں انت صدی چوڑھویں نہ جاویں خسک، اپنا پلو نہ کوئے چھڈایا۔ پر بھو دا کھیل نہ ٹانک نہ جست، جستجو سب دی پھول پھولایا۔ حضرت دا اشارہ قیامت وچ سب نوں ملے بہشت، صحیح سلامت خود مالک لئے اٹھایا۔ اُس نوں تنگو سارے اپنی اپنی درشت، انتر درشتی دھیان لگایا۔ جس لیکھا پورا کرنا رام وششٹ، مئی گردیو گیا درڑایا۔ جس دی آشار کھی یسوہ کرسٹ، کرسن دا لیکھ نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ صدی چوڑھویں کہے میں وکی اک دے ہاٹ، قیمت اور کوئے نہ پائی۔ میری منزل گنی واٹ، پندھ دین دنی چکایا۔ سونا ملے نہ کسے کھاٹ، کھٹیا رووے مارے دھاہیا۔ میرے محبوب دا لیکھا کچھ سمند والے گھاٹ، گھاٹا میرا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست نور جوت کر پرکاش، پرکاش اگے ڈگگایا۔

* ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ رات باراں وجے کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ *

صدی چوڈھویں کہے میرے اللہ موز جے ازی کوزستو ہمز لہا ویول زکن یاوسے مخلوقے نورے چشمے زانکو زہی نوڑمہا توفلکے خدا رفیقے نہا کونے قزاق شاہے احباب و نزت عضوق زازینسو اسہوبے خدا محمدے رضا رازق رزق رحیم بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر تھم آپ ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سجدہ نال ادب، آداب نال سیس جھکائیا۔ جس وچ سارے ہونے جذب، شرع شریعت نظر کونے نہ آئیا۔ جس لیکھا پورا کرنا دین مذہب، اوتار پیغمبر گروآں پیشین گویاں اپنے رنگ رنگائیا۔ کائنات حیران ہونی تعجب، پریشانی وچ سارے دین ڈھائیا۔ اوہ پروردگار سانجھیاں محبوب محبت والا اپنا اگمی چکے قدم، جو قدم قدیم توں نظر کسے نہ آئیا۔ جس دی مستی وچ سنتاں فقیراں آیا وجد، مستی وچ اوسے دے ڈھولے گائیا۔ اوہ کلجگ انت نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ میٹن آئے حسد، دئی دویت رہن کونے نہ پائیا۔ اوہ بے مقام لاحق لاشریک مقامے حق دا نور نورانہ مرشد، جس دے مرید اوتار پیغمبر گروشن برہما شو سیو کمائیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت اپنی کر کے آپ فرصت، پاربرہم پر بھ اپنا کھیل کھلائیا۔ جس سنساری بھنڈاری سنگھاری سرگن دھار سب نوں دینی فرصت، شبدي شبد تھم سنائیا۔ اُس مہربان محبوب دی کی حرفاں حرفاں الف یے وچ کراں اُلفت، جس دی صفت صلاح وڈیائی اکھر کہن کونے نہ پائیا۔ اوہ دین دنی لیکھا ویکھے غریب نمانے مفلس، اپاہااں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں کہے سُن سندیسہ چند ستار، سطح بلندی دیاں جنائیا۔ جس دی مرید مرشد مجلس وچ کرن انتظار، انت زرت دھیان لگائیا۔ اوہ نور نورانہ ہو اجیار، اپنا ظہور کرے رُشنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرن آیا خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ درگاہ ساچی مقامے حق اٹھو میرے برخوردار، عزیزو اپنی لو انگڑائیا۔ اپنی اُمت دین کلمہ تلو وچ سنسار، ملا شیخ مسانک پردہ اندر اٹھائیا۔ جس نوں واحد ملیا حقیقت وچ یار، جو ڈھر دامالک اک اکھوائیا۔ جس نے امام اماما ویس دھرنا اپرا، اگم اگمڑا اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا تھم اک سنائیا۔ چند ستار کہے سُن چوڈھویں صدی ساڈی دھرم دھار دی

بھین، کلمہ محمد دئے گواہیا۔ چاروں گنٹ اپنی دیکھ اندھیری رین، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند نام کلمہ سارے کہن، ہردے اندر کایا مندر دُھر دے کعبے وچ پروردگار نہ کوئے وسائیا۔ من کامنا جگت واسنا مایا ہوئی ڈین، دیناں مذہباں رہی کھائیا۔ ذرا نگاہ مار لے جس کارن نُقطہ لایا عین اُتے غین، قیاف دا قطر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مالک سیج نالوں سارے ہوئے طرفین، طرف اُتر پورب پچھم دکھن چارے گنٹ دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہوئے ہنگتا کوڑ گڑیارا دا وہندا وہن، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ من منسا ملے کسے نہ چین، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ کچھ لیکھ یاد کر کر بلے والا حسن حسین، شاہ علی دی آشنا نال ملایا۔ ابو بقر دا دینا کی دین، عمر آہ بھر کے کی سنائیا۔ چوتھے یار دا کس کارن ہو یا بہن، جگت سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ تارا چند کہے صدی چو دھویں سن شبد اگتا نانک، کی زرگن سرگن گیا سنائیا۔ جس ویلے تیرا وقت ہو یا بھے بھیانک، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوتاراں پینمبراں گرو آں دی دھرم رہے نہ کوئے امانت، عمل سیج نہ کوئے کمائیا۔ شرع دی شرع رہے نہ کوئے ضمانت، ناتا دھرم جان تڑائیا۔ من کلپنا جگت واسنا کرے بغاوت، بغلگیر ہو کے بغداد نانک گیا سمجھائیا۔ پر بھو دا کھیل ہونا تیرے انت اچانک، امام اماما اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے زیارت، ذرہ ذرہ اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا اکو حکم اکو عبارت، لیکھا اکو اک سنائیا۔ تیرا انت مُریداں دی مُرشد کرے نہ کوئے سفارش، سجدیاں وچ سارے سیس نوایا۔ اُس محبوب دی مہربان نور الہ دی اُستت کر سکے نہ کوئے تعارف، تعریف کہہ سکے نہ رانیا۔ بھيو پاوے کوئے نہ عارف، علما عقل وچ نہ کوئے جنائیا۔ اوہدا لیکھا پورا ہونا بھارت، بھارت دا وارث، عرب عربانیاں کھوج کھوجائیا۔ جس دے کول حکم دھار دے نو کارڈ، نوواں کھنڈاں حکم دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں صدقے واری اُس توں گھولی، اپنا آپ گھول گھمائیا۔ جس دی کلمیاں کلاماں توں باہر بولی، انبولت اپنا راگ سنائیا۔ جس دی تن وجود کایا نہیں وچولی، وچلا بھيو سنگر شبد ہو کے آپ جنائیا۔ اوہ میرے کواڑ چو داں طبقات سنگ رہیا کھولی، محمد ڈھولی ڈگا کلمے والا لائیا۔ جس دا حکم میرے وچ ورتنا ہوئی ہوئی، حکم اپنا اک ورتائیا۔ نو دیاں جگت دھار وچ پاوے روئی، رونق اپنی اک بنائیا۔ اُس

دا کھیل ہونا دیس پردیس اُپر دھولی، دھرنی دھرت دھول بیٹھی بن نیناں نین اُٹھایا۔ جس دا سگن کچا تند موی، مولا ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھار اپنے نام کلمے دی آپے گاؤنی، گاوت گاوت گاوت اپنا رنگ رنگایا۔

* ۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ رات تن و بے کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد کہے مینوں نظر آیا نانک دا نراکھ، جو اکھراں روپ بنایا۔ جس نے تارے پاہن پتھر، لوک مات دتی وڈیایا۔ اُس دی یاد وچ مارو تھل وھاؤندے اتھر، بن نیناں نیر وھایا۔ جس دی پیار شرنی شکر، رس انزس انڈھڑا دتا چکھایا۔ اُس دی یاد وچ سینکڑے سال کیتے بسر، سو بچھرت میل ملایا۔ سو شرع دا ویکھے ہشر، حضرتاں دا پردہ دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاہیا۔ نراکھ کہے میری اکھراں والی ونڈ، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میری نام کلمے دی گنڈھ، شبدی دھار سو بھا پانیا۔ جو مانس مانو پاوے ٹھنڈ، مانس اپنے رنگ رنگایا۔ نانک اشارہ کیتا انت لیکھا گنا تارا چند، محمد نشان نشان دے بدلایا۔ کھیل کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا چار جگ توں وکھرا ہونا پندھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ اُس لیکھے لاؤنی جیرج انڈ، اُتجج سیتج ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ سنگر شبد کہے نانک لہندے چڑھدے ماری لیک، لکیر فقیر دتی بنایا۔ پھیر ستنام نال کیتا تصدیق، شہادت دُھر دی اک رکھایا۔ نال محمد دی تکی تلینگ، جس نوں طبق ویکھ وکھایا۔ پھیر نیتز لئے میٹ، میل ملیا شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شبد سندیسہ دتا ٹھیک، دُھر فرمانا اک الایا۔ مہابلی اترے اپنی تریک، توارخ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دا مارگ ہونا باریک، گو بند کھنڈا دھار ونڈ ونڈایا۔ اُس نوں کہنا جگت جگت جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ جس صدی چو دھویں انت سب نوں جانا پیس، پیس پیسے خلق خدایا۔ چار گنٹ بھجے ابلیس، دوس رین کھیل

کھلایا۔ لہنا پورا کرنا محمد والی حدیث، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک اک اکھوایا۔ نراکھر کہے میتوں لکھیا خوشخط، بنا قلم شاہی دتی وڈیایا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ بندہ پنج تت، تتوت نظر کسے نہ آئی۔ اُس وچ لکھی اوہ برہم مت، جس نوں برہما شو وشن سارے رہے صلاحیا۔ جس انت لیکھے لاؤنی دین مذہب دی رت، رتی رت لیکھے لاہیا۔ اوہ صاحب سوامی پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نے سبج تریتا دواپر کلج چلایا رتھ، رتھواہی ہو کے ویکھ دکھایا۔ سو صاحب سچ دی سچ دیوے وتھ، وست امولک آپ ورتایا۔ ماروتھلاں آوے نٹھ، قدم قدماں نال بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا سرپ آد جگاد سدا سوچھ، ست سرپ اپنا کھیل دکھایا۔

* ۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دین دنی دا ہو چھا ہویا کرم، گگرم کرے لوکایا۔ جگت واسنا ہویا بھرم، بھاڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ پیار ودھیا کایا مانی چرم، چم درستی نال ملائی۔ پُرکھ اکال پوجے کوئے نہ چرن، چرنودک کھ نہ کوئے چوایا۔ سچ صاحب دی ملے کسے نہ سرن، سرنگت نہ کوئے اکھوایا۔ اکھراں والی وڈیا پڑھن، نراکھر پردہ نہ کوئے چکایا۔ حقیقی منزل مول نہ چڑھن، نو دوار بھو نہ کوئے چکایا۔ دین مذہب شرع شریعت وچ لڑن، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ نربھے کولوں مول نہ ڈرن، بھو اندر نہ کوئے دکایا۔ میں کلج انت صاحب نال پنجن آئی کرن، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ سچ دوارا میرے اُتے دسے نہ کوئے درن، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار تنگن تھاؤں تھانیا۔ کواں وچوں بھگت سہیلے ورلے تیرا بھانا جرن، بھاوی سب دے اُتے نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب کملاپاتی، پت پریشور تیری اک سرنایا۔ سنت کمار لیٹیا اُتے میری چھاتی، براہ بھجیا واہو داہیا۔ یگ پُرش جوڑیا ناتی، حیگریب اپنا کھیل کھلایا۔ نر نرائن میں تیرا ویکھیا کھیل

تماشی، کپل من اپنی خوشی بنائیا۔ دتا ترے پرگٹ کر کے تیری ذاتی، حکم دھر دا گیا سنائیا۔ رکھپ دیو اٹھویں اوتار اک خبر اگئی آکھی، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ پر تھو میرے وچوں متھن کے کڈھیا ان داتی، بھنڈارا جگت ورتائیا۔ متس بن کے سمنند ساگر کھیل کھیلی جل جیواں بنیا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ کچھپ ہو کے مندر اچکيا آپ لیٹیا بیٹھ صفاتی، صفا جگت والی ہلایا۔ دھنتر تیرا کھیل تک ابناشی، اوشدھ جگت رنگ رنگائیا۔ موہنی دھار تیری بہہ بھانتی، باون اپنا پندھ مکائیا۔ ہری ہر اپنی کرنی کیتی میرے نال جوڑیا ناتی، نر سنگھ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ نر نرائن تیری جوت میرے اُتے پرکاشی، پرکاشت ہويا چائیں چائیا۔ اک لیکھا اوہدا بھيو پھیر دسنا جو سنجگ دا ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ تریتے پرس رام چڑھیا میری گھائی، رام راما رنگ رنگائیا۔ وید ویاس لیکھا لکھیا چار لکھ ستاراں ہزار سلوک پُران اٹھاراں بہہ بھانتی، بھوکھت پُران نو ہزار سلوک تیری دئے گواہیا۔ گھننیا کرشن کھیل کھیلیا منڈل گوپی پائی راسی، تٹ کنارہ جمنا والا سہائیا۔ بدھ میرے اُتے آسن لا کے تیری ماری جھاکي، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ تیرا کھیل میں جگ چوکڑی تکیا صفاتی، ابناشی تیری بے پرواہیا۔ ٹوں پیغمبراں دتا اخلاقی، اخلاق اپنے نال بنائیا۔ موسے دتی حیاتی، جیون زندگی وچوں بدلایا۔ مسیح سندیسہ دتا پاتی، کلمہ دھر دا اک درڑائیا۔ محمد پردہ لاه چوڑاں طبق ہائی، حمد اپنی اک سنائیا۔ نانک نرگن سرگن ستنام دی دے کے داتی، میرے اُتے بھجیا چائیں چائیا۔ نانک کھیل کیتا بہہ بھانتی، جمان غریبی سنگ رکھائیا۔ گوہند ہتھ پھڑا کے بائی، امرت بھنڈارا دتا ورتائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ میرے اُتے بدلے رہے اپنی واٹی، جگت پیٹڈا پندھ مکائیا۔ میں سُن دی رہی میرے صاحب سب نے رکھی ایہو آسی، آشا اپنی آشا وچوں پرگٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت آوے پرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دھر درگاہیا۔ جس نوں سیس نوائے شکر گیلاشی، برہما بھجے واہو داہیا۔ وشنوں کہے میں ہو کے داسن داسی، ساچی سیو کمائیا۔ اٹھاراں بھگت سودا لین اگئی ہائی، وست اکو اک ورتائیا۔ صوفیاں کلام دیوے ساچی، دھر دا کلمہ اک سنائیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب میرے اُتے سب نے ایہہ دھار خوشیاں نال آکھی، آکھ کے گئے سنائیا۔ بے شک ٹوں سچھنڈ درگاہ سچ دانو آسی، ہر جن تیرے تھر گھر ڈیرہ لائیا۔ چار جگ دے شاستر تیری حکم والی پاتی، پترکا تیری دئے گواہیا۔ مہربان ایس ویلے اپنی دُنی ویکھ کایا ماٹی، وجود ساڈھے تن ہتھ پھول پھولائیا۔ دُرمت میل کسے نہ جائے کاٹی،

و بھار بھری لوکانیا۔ تیرا نام کلمہ پڑھن والے ٹھگی چوری کرن بد معاشی، دھرم دوارا دھرم نہ کوئے کمائی۔ من کلپنا ودھی عیاشی، سُرَت نرت تیرا میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پُرکھ اکال در تیرے آس رکھائی۔ دھرنی کہے ویکھ صاحب اپنا جگ، چار گنٹ دھیان لگائی۔ دہ دشا کام کرودھ دی اگت، لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلکائی۔ گُرمت سارے گئے تچ، مُرید مُرشد ملن کوئے نہ پائی۔ میرے اُتے قبول ہوئے کسے نہ حج، حُجرہ حق نہ کوئے سہائی۔ صدی چودھویں میرے مالک میری رکھنی لُج، خلق دے خالق میرا لیکھا دینا چُکائی۔ میرے اُتے چرن لُکاؤنا بھج بھج، بھجن بندگی والے ویکھنے چائیں چائیا۔ انت اخیر بے نظیر دھرم نشانہ دینا گڈ، واحد گاڈ اکو نظری آئی۔ مقبرے روون پکارن ماس ناڑی ہڈ، کوک کوک جنائی۔ کیتے میرے اُتے گئے لد، گرو اوتار پیغمبر پھیریاں پائی۔ دین مذہب بنا کے حد، کلمے نام جگت سنائی۔ انت میں نہانی تیرے چرن رہی ڈھٹھ، بلہین سنائی۔ کلج لیکھا مُکا کے تت اٹھ، اٹھ سال صدی چودھویں تیری سیو کمائی۔ کوڑ گڑیا رکھیڑا کر دے بھٹھ، بھٹھیلا کلج گنی ڈاہیا۔ اکو پرکاش ہووے تیرا نُوری جوت لٹ لٹ، لاٹاں والیئے تینوں سیس نوائیا۔ اکو کلمہ مانو ذاتی لئے رٹ، اکو اشٹ دینا بنائی۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرتھ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ میں بن ہتھاں توں جوڑاں ہتھ، دھرنی کہے نیوں نیوں لاگاں پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا پورا دے دے حق، حقیقت دے مالک اپنی دیا کمائی۔

* ۸ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ * *

بھادروں کہے میرے پر وشٹے ست دی ونڈ، ست زمیں اسمان دین گواہیا۔ چوداں طبق کٹی دی کھلی ویکھن گنڈھ، تریپت اپنی سیو کمائی۔ ایہہ اشارہ کیتا سی نانک جس ویلے ستا چھایا ہیٹھ جنڈ، سپ گھ اُتے سو بھاپائی۔ اشارہ کر کے تارا چند، دوس رین اکو حکم ورتائی۔ صدی چودھویں تک کے پندھ، پاندھی اپنا کھیل کھلایا۔ پھیر خوشی ہو یا بند بند، بنا بندگی وٹی ودھائی۔ بھرماں رہی مول نہ کندھ، کندھی بیٹھا سو بھاپائی۔ میرا صاحب سورا سربنگ،

جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ اوہ لیکھا مُکاوے جیرج انڈ، اُتبیج سیتج پردہ لاہیا۔ پورن جوت پورن ہووے انند، انند انند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ ست بھادروں کہے تھم دی دھار گنڈھ گئی گھل، بندھن رہیا نہ رائیا۔ حضرتان دے ہلنوں ہٹے بل، بے شاہ نپر وہائیا۔ مالک تگن صلح گل، گل مالک نور الاہیا۔ جو سب دی قیمت پائے مل، انمل امل اپنی دست ورتائیا۔ اُس دی پریتی جانا گھل، اپنا آپ گھول گھمائیا۔ جس دے تھم اندر جگت اندھیرا جانا جھل، جھلک اپنی اک دکھائیا۔ ہنکار وکار جانا بھل، پھڑ باہوں نہ کوئے اٹھائیا۔ جگت بوٹا جانا مل، خلیہ دین دُنی بدلایا۔ میرا صاحب سدا اٹھل، بھادروں کہے میں نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد اگئی دھول، دھول توں پرے اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ رکھڑی والے دن * *

صدی چوڈھویں کہے میں پھری وچ کویت، کعبے گھر گھر ویکھ دکھائیا۔ شرع دی شرع اندر دویت، تن وجود پاک نظر کوئے نہ آئی۔ میرے محبوب تیری بھلے سرب ہدایت، نئے وچ من نہ کوئے لکائیا۔ میں تیرے آگے اپنی اک رکھنی شریعت، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ میں چوڈاں سو سال توں سیوا کردی بن لائق، نالائق تگاں خلق خدائیا۔ ذرا اپنی ویکھ محمد اشارے والی آیت، اتیادک دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا میرے نال محض، مہربان پردہ دینا چکائیا۔ میری منگ ہووگی جائز، بصرے جا کے دینی سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے غریب نوازا، پروردگار تیری سرنائیا۔ جس ویلے عراق دے اندر وڑیا دروازہ، در میرا سو بھا پائیا۔ اوتھے حاضر ہووے گا خضر خواجہ، لوٹا جل ہتھ اٹھائیا۔ میں یاد کراواں گی جو تھم سندیسہ شروع وچ دتا دیس ماجھا، آون لگیاں آپ لکھائیا۔ اُس دا سب نوں دینا

پئیگا جواہا، جواہا جلی تیرے ہتھ رکھائیا۔ کتے محمد دے دیش دا ایویں سُپنا نہ رہ جائے جواہا، خواہ مخاہ اپنا وقت سُہائیا۔ پھیر تیتوں اکلے نوں جانا پئیگا کوفاتے وچ بغدادا، اپنا پندھ مُکائیا۔ توں نور نورانہ مہربانا میرا آد دا انت ابا دادا، امی جان توں ہی نظری آئیا۔ میں دوسرا ویکھنا نہیں چاہندی سوانگا، سچ نال سچ دا کھیل کھلائیا۔ میں پنا منبراں توں دیواں گی بانگا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ حضرت محمد نوں کہاں گی اپنیاں پوریاں کر تانگھاں، خواہش تمنا بچھلی نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے ساڈے گرہ آوے اوہ، جس دی آمد وچ سیس جھکائیا۔ جس دا زرگن سرگن ہووے موہ، مُجبت آتم پر ماتم بندھائیا۔ میتوں کوئی بہتا نہیں چاہیدا گروہ، جو تھکم وچ تھکم نہ کوئے رکھائیا۔ تیرے نور دی ساچی ہووے لوہ، جس لوئن میرا دتا کھلائیا۔ میں سُن کے درگاہ ساچی دی سو، سو سوامی در تیرے سیس نوایا۔ میرے لئی ڈھو آ جو لے کے ڈھو، پیار مُجبت دا ناتا میری جھولی دینا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے توں شہنشاہ پروردگار، عالمین تیری وڈیائیا۔ پیغمبر تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ توں سب دا سانجھ یار، واحد اک نور الایہا۔ توں اُس کر بلے آؤنا جتھے محمد دا لیکھے لگے دوہت والا پرور، حضرت علی گنڈھ وکھائیا۔ ایہہ منزل گھائی سب توں دُشوار، جتھے مُرشد پچھے مُرید اپنا آپ تن شہید گئے کرائیا۔ نہ کوئے کرودھ نہ ہنکار، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ تھل مارو پانی اگنی رووے زارو زار، بن نیناں نیر دہائیا۔ میں ضرور عرض دیواں گجار، گزارش وچ سیس جھکائیا۔ بصرے وچ نانک دا ادھار، اوہ زراکھر اکھر دینے پرگٹائیا۔ میرے مہربان میری نمو نمو ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ نمسکار، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تھانڈے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے انتر اک اُمید، تمنا اپنی دیاں جنائیا۔ تیرا درس کراں کُفت سُنید، تگاں نور نورانہ نور الایہا۔ پہلے سُنی حرفاں والی تمہید، اکھراں والی ونڈ ونڈیائیا۔ نال تیرا ہووے محمد عزیز، رسول رسوللہ سیس نوایا۔ جس ویلے میرے گرہ آئوں پہلا قدم رکھیا دلیز، دہ دشا ہووے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پروردگار سانجھے یار نور الاهی اللہ تیری اڈیک، عالم دے مالک عالمین تیرا دھیان لگایا۔

* ۹ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ بصرہ حد توں ادھ میل اُتے دُپہرے عراق وڑدیاں *

محمد کہے میرے اندروں نکلی آہ، آہ دتا سناٹیا۔ واہ میرے خُدا، تیری بے پرواہیا۔ تیرا ہتھ نہ آیا کسے مدعا، مُدتاں دے بیٹھے دھیان لگایا۔ ایس تھاں بیٹھا سی اک بڈھا، جس بغداد بوٹا زہر دتا اگایا۔ اوہنوں جگت سماں بیتیا جگا، وقت رہیا گُراٹیا۔ اُس دی آشنا میں انت رکھی اُپر لبا، زہر بیجن والیا تیرا خدا ہوئے سہایا۔ نالے خُدا نوں کہا واہ میریا ابا، بابا تیرے ہتھ وڈیایا۔ اُس دی لیکھے لاوئی اوہ جگہ، جس جگہ بہہ کے تیری یاد اپنے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ محمد کہے واہ میرے بخشند، بخشنہار تیری سرناٹیا۔ اوہ دیکھ میری ونڈ، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جس کارن چوڈاں دوس ترپت بندھائی گنڈھ، بھگتاں دا کوڑ گُریارا ہوئے ہنگتا گڑھ وچ بندھایا۔ جس دا لیکھا دھرم رائے نہ دئے دنڈ، چترکپت نہ لیکھ دکھایا۔ اوہ سارے گُرم اگوانڈھی ایٹھے آئے لنگھ، میری آشنا نال ملاٹیا۔ اوہناں زور نال کہا اسیں تیرے نال کراں گے جنگ، بھگتاں سنگ اپنا بل دکھایا۔ حضرت کہے میری آشنا میرے اگئی چند، چند ستار تیرا راہ تکایا۔ تیرا دیس تیرا بھیس تیرا ویس خلق پکھنڈ، پکھنڈی تیرا نور نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ گنڈھ کہے جس ویلے میٹوں ہوئی جہی کھولیا، میں انتر انتر دتی دہایا۔ میں محمد نوں سندیسے وچ جا کے بولیا، سچ نال سناٹیا۔ اٹھ اُس دے وچولیا، جس تیرے انت دا بیء دتا بجایا۔ اوہ دھام دیکھنا تھ مؤلیا، انمول آئے چائیں چانیا۔ محمد کہے میں وی نکیا اپنا اقرار قولیا، کلے توں پرے دیکھ دکھایا۔ میرا انتر ہو یا اڈولیا، صدق وچ خوشی منایا۔ اک پریم دتا جھکولیا، ساز دتا ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ گنڈھ کہے میں گنڈھ جگت نہیں سی بنھی، بندھن کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ میٹوں محمد دی گل سننی پی کتیں، اننت دتا سمجھایا۔ جس دا وسیرا نہیں چھیر

چھٹی، اوہ آوے دُھر داماہیا۔ اُس دی رسم قسم نال نویں، نویں دیاں سمجھائیا۔ ایہتھے حاضر ہووے ارجن بیٹھاتی توی، اپنا پندھ مکائیا۔ نیتز رووے بھادی بھوی، رو رو مارے دھاہیا۔ جیہڑی آشا پرہلاد نے گوی، گا کے دتی سنائیا۔ اُس نوں ضرور پورا کرے اپنی بدھ نال اوتار چوھی، چوہیسا ہر رگھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ گنڈھ کہے تربت مکھ کر لے دشا لہندی، لہندے ول دھیان لگائیا۔ خوشی وچ اچ اُس امام نوں لاوئی مہندی، جس دی رنگن چڑھے تھاون تھانیا۔ جگت واشنا کدے بندی کدے ڈھندی، ایہہ پر بھ دی بے پرواہیا۔ بھگت آتما سدا بھانا سہندی، جگ جگ سر اپنا بھار اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گنڈھ کہے میں چو داں دن رہی گھٹی، میتوں سکیا نہ کوئے جھڈائیا۔ میں گئی لٹی، رو کے دیاں ڈھائیا۔ میں پکاریا اچی اچی، کوک کوک سنائیا۔ ایہہ تیری دھار سُچی، توں داتا بے پرواہیا۔ اک ویراں سنت منی سنگھ دے پیار انساں اپنیاں پیاریاں نالوں ٹٹی، جتھے ٹٹیاں نوں دیکھن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھیر سچ پیار وچ جٹی، جوڑے دُھر دے لینے بنائیا۔ جس ویلے بصرہ وچ نانک نے اپنی چھاتی وچ ماری سی کی، مکمل دتا جنائیا۔ بھگتاں دے مستک تے دھار ہووے دوٹکی، دوہرا رنگ رنگائیا۔ توں میرا میں تیرا چھاتی رہے نہ لگی، لوک پر لوک دیکھ دکھائیا۔ جس نے انت سب دی کھیل اٹاؤنی حقی، حکم اپنا اک ورتائیا۔ اُس دی سہنجی ہووے رتی، بصرہ دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گنڈھ کہے اوہ صدی چو دھوپیں دیکھو آوئی دوڑی، بھجے واہو داہیا۔ میں نہ کوئی ڈنڈا لایا پوڑی، زمیں اسماناں دیکھ دکھائیا۔ دھرتی دیکھی لمبی چوڑی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ انت میتوں اک گل اوڑی، جس دا نشان محمد گیا لگائیا۔ میں راہ وچ آوندی ہو گئی بوری، بوری ہو دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چو دھوپیں کہے جن بھگتو اپنی ہتھیں کرو تصدیق، شہادت دُھر دا نام پائیا۔ جس دی تہاڈے نال پریت، اوہ مالک سب دا نظری آئیا۔ اچ رین سبائی میں کھیل نکاں گی ٹھیک، نیتز نین اکھ اٹھائیا۔ میتوں بڑے چراں دی اڈیک، آیا دُھر درگاہیا۔ تیس سارے خوشی وچ کہوئی اوہ ساڈا سنگر داتا میت، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بھیکھ وٹاؤنا لیکھ لکھاؤنا اُس دی

پُرانی ریت، اچھل چھل اپنا حکم ورتائیا۔ اسیں سارے مل کے اُس دی سہنجی کرنی تریک، توارنچ پچھلی دیکھ دکھائیا۔ محمد دی محض مکنی تبلیغ، کی حکم گیا جنائیا۔ اوہ مالک لاشریک، واحد اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلالے ملایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد دارات نوں وچھاؤنا ہیٹھاں دُھسا، گولی سوہنی سیو کمائیا۔ پھیر لیکھا دسنا کیوں سب دے اندر غُصہ، گلا کی لکھت بنائیا۔ پیار بھرنا اگتا جُسا، جسم ضمیر دینا رنگائیا۔ ایہہ لیکھا دیس کچھا، کچھپ نسا پور کرائیا۔ ایس کارن میرا پروردگار تھانوں جھکا، صدی چوڈھویں کہے چوڈاں طبق تھادی سرنی دتے لگائیا۔ اوہ تھادا درجہ پیغمبراں توں اُچا، پیراں دا پیر رہیا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری نسا سب دے اگے، سچ دیاں سنائیا۔ تیرا کھیل سورا سر بگے، صورتاں محمد دیاں دین گواہیا۔ مہندی وچ تھھاں تے پنچ رکھنے ڈبے، نشان چھوٹے چھوٹے دکھائیا۔ جیہڑے داغ کرشن نوں سی لگے، اوہناں لہنا پورا دینا کرائیا۔ پھیر جن بھگتاں دے ساری دُنیا وچ سدا سدا رہنگے مزے، مزہ آتم رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے قبول کرنے جے، اوتار پیغمبر گر تیرے چرن کعبے آؤن چائیں چائیا۔

۱۷۰

۱۷۰

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق وچ بصرہ شہر وکھے سویرے * *

بصرہ کہے مُدتاں توں میرا ایٹھے بسر، بشرطے خود مالک میرا رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا کسے لکھیا نہیں وچ نثر، نصیب رونمانہ کوئے کرائیا۔ میں وی دُروں تکدراہیا جو پیغمبراں دا ہویا حشر، حسرت وچ اپنا دھیان لگائیا۔ میری کلپنا دا حضرت محمد اُتے ہویا اثر، اوہ اشارہ پروردگار ول کرائیا۔ میرا محبوب آپ کریگا جشن، مقدس اپنا قدم مبارک آپ لگائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا چار جگ حسین حسن، اعلی اللہ اپنا میل ملایا۔ سو بھيو ابھیدا اپنا آوے دس، پردہ پورب آپ چکائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چو کڑی نسن، اوتار پیغمبر گر بھججن واہو داہیا۔ خالی جھولی جوڑن ہتھن، سجدے وچ سیس نوائیا۔ صدی

چو دھویں اوہ آدے سب دی پت رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس لہندی دِشا توں پھیر جانا ول دکھن، اپنا چرن اٹھائیا۔ لیکھا پورا کرنا دیپ
 لکھن، لیکھا وید ویاس پھول پھولائیا۔ پرکاش کرے الکھ الکھن، اگوچر اگم اتھاپیا۔ شبدی دھار داسبد کھول کے ہنن، وست اگم کلمہ نام ورتائیا۔ کلج
 کوڑی کرپا جڑ جائے پٹن، آشا سب دی نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ بصرہ کہے میرا
 انساناں والا نہیں وجود، میری ماٹی دے گواہیا۔ میری دھرتی دی خاک راہ تگدی رہی محبوب، جس دی مجلس بے پرواہیا۔ جس نے کوڑ گکرم کرنا نیست
 و نابود، جڑ نظر کوئے نہ آتیا۔ منزل حق دس مقصود، مقصد سب دا آپ سمجھائیا۔ جس پچھے شرع والے گئے جھونج، اُمت اُمتی شہادت پائیا۔ اوہ مالک
 اوچو اوچ، اگم اک اکھوائیا۔ سو اپنا دین آیا ثبوت، خالق اپنا رنگ رنگائیا۔ جدھر تگیاں اُدھر موجود، شاہ مغلِس اپنی کھیل کھلائیا۔ جس عراق دی آ کے
 وچ حدود، حد پچھلی دتی مکائیا۔ ایہہ آشا کھلی وچ ہزارا درود، بصری اسم دے گواہیا۔ میرا مالک صاحب اک ملوک، ملک اُلموت توں اپنا کھیل کھلائیا۔
 جس دا تھم رہن دیوے نہ سکتے سلوک، پہلوں سلوک اپنا لیا تڑائیا۔ کی کرے تت کلبوت، وجود بھیو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بصرہ کہے میری حمد لا الہ رسول سئل سمنم جوویز کنے مالڈک وعدے خدا از ہی نورے چش
 گوشے عش شمشے ساؤ الوزے زک ہو حضرتے محمد لیکھا دُھر درگاہیا۔ بصرہ کہے میرے اُتے نانک ماری جھاتی، جھک جھک کے دتا سنائیا۔ پھیر دھرتی
 دی ویکھی چھاتی، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آتیا۔ پھیر نگاہ ماری ول کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل نور صفاتی، صفا ہستی سب دی میٹ
 مٹائیا۔ جس دے کول زندگی حیاتی، جیون سب دا اپنے ہتھ سمجھائیا۔ اُس دا تھم شبد پیغام کلمہ سندیہ کاغذاتی، کایا کعبہ کربلا دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ اُس
 دن نانک بنیا سی آپ ربانی، ستار اپنی انگل چھہائیا۔ نالے نگاہ ماری میرے ست پرکھ نال ست گُرگھ آون گے پنجابی، پنجاں دریاواں رنگ رنگائیا۔ اُس
 دی کھیل ہونی اہلادی، اعلان دُھر دا اک جنائیا۔ شرع توں باہر کھیل حقیقی تے مجازی، مزہ اپنا اک درڑائیا۔ جس نے عراق وچ قدم رکھدیاں کھیل کرنا
 انقلابی، انقلاب پہلے گرکھاں وچ پرگٹائیا۔ پھیر نو دیش دیشاں دی ہووے بربادی، نو بھادروں نو دوار نو رس جگت واشنا کے دن دی سب دی جھولی پائیا۔

اگلا کھیل ہونا وچ بغدادی، بگے آسو اپنا چرن ٹکائیا۔ مہربان مہر دا بنے حاجی، جُجرہ اپنا حق سہائیا۔ جس نے نو کارڈ نو دھار لکھنے جوانی، مضمون اِکو اکھر بنائیا۔ سب دا لہنا دینا شتابی، شرع شرع وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بصرہ کہے میں دسیا نال شرط، شرع والیاں دتا سمجھائیا۔ جیہڑا قول کیتا سی رام نال بھرت، اُس دا بھرم دتا مٹائیا۔ جس کارن بھیلنی بھکھی رکھدی سی ورت، ورتماں سماں دتا بھگتائیا۔ جس دی سیتا رکھی سی شرط، اوہ شریعت شرع سنگ رکھائیا۔ جس نوں کاہن کہا سی اُتے عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ وید ویاس آکھیا آوے پرت، پت پریشور بے پرواہیا۔ موسیٰ کہا میری او سے نال کھت پڑھت، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ حضرت عیسیٰ کہا اُس دا اِکو رستہ تے اِکو سڑک، راہ اِکو اک جنائیا۔ حضرت محمد پیشینگوئی دتی نہ دھڑک، نگاہ چو داں طبق اٹھائیا۔ نانک کہا اوہ ضرور آویگا ایس دھرت، دھرتی قدم بوسی کر کے سیس نوائیا۔ گو بند کہا اوہدا لیکھا نہیں بوند رکت، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکائیا۔ اوہ سنگر شبد شبد دھار دی شکت، شخصیت جگت نہ کوئے دکھائیا۔ سب دے اُتے مہربان ہو کے کر کے ترس، تسیہا ویکھے خلق خدائیا۔ مہربان ہو کے مہر مُجبت دیوے برس، برسی برسی سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ نو بھادروں کہے نو دیش رہے تڑپ، اگنی اندرے اندر بھڑکائیا۔ میں کوگ سناواں کڑک، حکم بے پرواہیا۔ جس نے اپنے حکم نال پہلے بھگتاں اپنی کیتی جھڑپ، جھگڑا دتا پائیا۔ ایہہ حکم دتا سی گو بند وچ دیش ڈپ، دوہری کار بھگتائیا۔ میں ایسے خواہش وچ رہیا بھٹک، بھٹکنا اپنی دیاں جنائیا۔ کچھ لیکھا رنجیت سنگھ دا اُتے اٹک، جس ویلے گو بند درشن کیتا چائیں چائیا۔ اوہ پاہن نال گیا لٹک، اپنا سیس جھکائیا۔ مہینہ سی کنگ، پروشا نو نظری آئیا۔ گو بند سندیہ دتا سخت، سختی نال سناٹیا۔ میرے پُرکھ اکال دا آؤنا وقت، گرگھاں دیاں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ بصرہ کہے میں پُرانا بسیا، بستر دھرتی سو بھا پائیا۔ نہ کدی رویا نہ کدی ہسیا، خوشی غمی نہ کوئے رکھائیا۔ میتوں سندیہ وچ حکم اگتا دسیا، فرمانا اِک جنائیا۔ مہربان آوے نسیا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس میٹنی کلج زین اندھیری مسیا، نور نورانہ چند چکائیا۔ اُس دا پرکاش رہے نہ چھپیا، چھاپے مارے تھاؤں تھانیا۔ جس آتم پر ماتم سوہنگ جپاؤنا جیپا، پار برہم برہم

پردہ آپ اٹھائیا۔ اوہ سمند ساگراں آوے ٹیپا، اپنا پندھ چُکائیا۔ نانک نے نرگن سرگن دھار اُس نوں تکیا، تقویٰ جس اُتے اوتار پیغمبر گئے رکھائیا۔ اُس
 داسندیہ جانا مدینہ مکیا، مُدتاں دا لیکھا پور کرائیا۔ کیوں گوہند دا ڈھنیا اپنا پندھ مُکا کے ٹیپا، پیٹڈا رہیا نہ رائیا۔ جس سب دا لیکھا پورا کرنا اکٹھیا، بچیا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بصرہ کہے میرا پندھ نہ رہیا دُور، نیرن نیرا گیا
 آئیا۔ میرے وچ قدم رکھیا حضور، قدیم دی آسا پور کرائیا۔ میں شکرانے وچ ہویا مشکور، شکر گزار صوفیاں بھگتاں دا اکھوائیا۔ جنہاں نے میرا نام
 دیش پردیشاں کرنا مشہور، مشورہ پر بھ نال رکھائیا۔ نانک دی آشا میں دساں ضرور، مردانے ترسنا نال ملائیا۔ بھکھے کہا نانک تیرے نام داتیتوں سرور،
 میرے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ نانک کہا مردانے اوہ ویکھ تھلاں وچ انگور، کڈے سوہنے سوبھا پائیا۔ مردانے کہا میں مورکھ موڑھ، میتوں نظر کچھ نہ آئیا۔
 میتوں تے ایویں دسدا کوڑ، میرا من رہیا بھرائیا۔ نانک نے کہا اوہ ویکھ موسیٰ تگے اُتوں کوہ طور، تریا توں پرے اکھ کھلائی۔ عیسیٰ سولی تے چڑھیا حکم
 کرے منظور، نو نو سیس جھکائیا۔ حضرت محمد کہا جس ویلے شرع دا پئے فتور، فتویٰ لگے تھاوں تھانیا۔ نانک کہا مردانے میرا بچن نہیں کوڑ، سچ دیاں
 سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بصرہ کہے میں نانک نال ہویا مخاطب، دُوروں دُوروں نگاہ
 ملائیا۔ تیرا بچن لکھیا نہیں کسے کاتب، کاغذ شاہی قلم وند نہ کوئے وندائیا۔ اِس نوں کون ثبوت کریگا ثابت، ثالث کون اکھوائیا۔ نانک کہا جس خدا دی
 سارے کرن عبادت، سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میں دسیا اُس دی نال اجازت، حکم دتا سنائیا۔ اوہ ضرور اپنیاں بھگتاں نوں کھو اوہیگا انگوراں والی نیامت،
 مردانے بھل رہے نہ رائیا۔ آپ بن کے صحیح سلامت، صبح شام اکو وند وندائیا۔ اِس دھرتی دے اُتے رُوپ بنائے گا آپ قیامت، مُرید کدھرے تے
 مُرشد کدھرے گھ بھوائیا۔ ایہہ اخیرى صدی چودھویں دی ہوئے گی علامت، عالم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ بصرہ کہے میری خوشی نال مٹی خاک، خاک سار ہو کے سیس نوائیا۔ میں کھیل تکیا جس طرح پروردگار نے دین
 دُنی نوں دینا طلاق، ناتا جگت والا تڑائیا۔ اوہ کھیل ویکھیا حالات، خیرانی میرے اندر چھائیا۔ ایہدی کرپا پنا دین دُنی وچ رہ نہیں سکدا اتفاق، مُجت ناتا نہ

کوئے جنائیا۔ چاروں کُنٹ ہونی اندھیری رات، گُرمکھاں دی اک گھڑی گھڑیال دو جہان وجائیا۔ جس دی اڈیک رکھدے دجلا فرات، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ اوہدا تھم شبد کلمہ جگت دی شرع کٹ دیوے فلاد، فلاسراں دی عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ جو اشارہ کیتا نر سنگھ پرہلاد، اپنا بھو کھلایا۔ جس ویلے کلجگ انت پیو پُت بنے جلا، مُجبت مات لوک کرے نہ رانیا۔ اُس ویلے میرا نُور کرے امداد، جوتی جاتا پھیرا پانیا۔ شرع وچوں سارے کر آزاد، پرہلاد تیرے وانگ بھگت دے بنایا۔ پرہلاد کہا تیرا تھم بودھ اگادھ، کچھ پردہ دے اٹھایا۔ کی دُنیا دا ہووے گا مزاج، طبیعت کس بدھ نظری آئی۔ نر سنگھ اشارہ دتا شرع والے پڑھنگے نماز، روزے رضا وچ رکھایا۔ خُدا دار ہے نہ کوئے آداب، ادب وچ سپس نہ کوئے نوانیا۔ پھیر لیکھا دسنا اُس وچ بغداد، جس کارن گر پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنانیا۔ بصرہ کہے میری اک گزارش، گُمریا حال سنانیا۔ جن بھگتو کریو سفارش، صفا دیوے تھاؤں تھانیا۔ میری پوری ہووے زیارت، سر میرے ہتھ لکانیا۔ تساں خوشی نال لکھنی عبارت، جس دی اڈیک وچ انگنت سال لنگھایا۔ میں سُنیا جس دا پیغمبراں نال ہویا تُعارف، تعریف کلمیاں والی سنانیا۔ اُس آؤنا وچوں بھارت، اپنا پردہ لاہیا۔ سب دا بننا وارث، ورسہ کلجگ والا گوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بصرہ کہے میرے وچوں باہر جا کے پرسارتھ نال پرساد نانک دی آشا مردانے دی خواہش انگور ضرور دینے ورتانیا۔

* ۱۱ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں نو میل باہر جتھے محمد صاحب نوں

دے زہر دا بوٹا اگیا سی سواپہر ہتھیاراں دا پہرہ لاکے وہا ہویا *

دھرنی کہے میرا لیکھا دسے بے نظیر، جو نظیر نوں بصرے وچوں بغداد وچ وسایا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، لاشریک بے پرواہیا۔ جو آد جگاد دین دنی کرے تعمیر، اوتار پیغمبر گرو تھم سمجھایا۔ جس دے کول نام کھنڈا شمشیر، دو جہان آپ چکایا۔ اوہ بناؤ نہارا سرب تقدیر، مُقدّر اپنے ہتھ

رکھائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے تدبیر، طریقہ جگت نہ کوئے درڑائیا۔ جس لکھ چوراسی بنائے سریر، تن وجود رنگ رنگائیا۔ کھیل کھیلے شاہ حقیر، گھٹ گھٹ اپنا رنگ رنگائیا۔ انت کرے سرب اخیر، آخر اپنی کار بھگتائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کسے دی ملکیت سدا نہیں رہی جاگیر، جاگیر دار رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ نظیر کہے میرے اُتے ہوئی مہر نظر، میرا نظریہ دتا بدلایا۔ میں بصرے وچ زندگی کر کے آیا بصر، حکم دھر دے نال اپنا پندھ مُکائیا۔ بغداد پہنچ کے کیتا جشن، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ کار کرن لگاناں ہتھن، اپنا بل وکھائیا۔ دھرنی لگا متھن، کھودی چائیں چائیا۔ پوست بوٹا لگا گڈن، نگاہ زمیں آسمان لکائیا۔ میتوں اشارہ ہويا ولوں مدینے مکن، کعبیاں کھیل وکھائیا۔ نوری اللہ آوے تیرے وطن، بے وطن بے پرواہیا۔ حضرت محمد دا تیرا لیکھا انت بیتھارتھ سمجھے کوئے نہ یتن، پردہ بھینو نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نظیر کہے میرا بوٹا ہويا تیار، میں سیوا سچ کمائیا۔ میرے وپاری آئے دوچار، قیمت دین سنائیا۔ یہودن ٹکے نو کر کے میرے نال ادھار، لے کے گئی چائیں چائیا۔ جس دا لیکھا محمد نال پیار، دھر دا میل ملایا۔ ست سچ دتا کھوال، سوا پانیاز دئے گواہیا۔ جس دی جھل نہ سکيا جھال، گیاراں دوس اپنا وجود کھائیا۔ انت محبوب نے مُجبت وچ بچھیا حال، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ سب کچھ ابو بقر نوں سنبھال، تن لیکھا رہے نہ رانیا۔ چوڈاں طبقات توں باہر مارنی چھال، شالہ اپنا گھر وکھائیا۔ جتھے نور جوت بے مثال، مسل شاستر دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میں بھجی آئی پیریں ننگیں، اپنا پندھ مُکائیا۔ میں کھڑی ہوئی اک ٹنگی، پوگل وچ رکھائیا۔ میری انت رت جاندی لنگھی، لنگڑی لولی ہو کے دیاں سنائیا۔ تیری دُنیا ہوئی اندھی، نیتراکھ نہ کوئے کھلائییا۔ میری خوشیاں والی رہی نہ ونگی، تیری لال مہندی میرا جو بن گئی لٹائیا۔ میں پھراں کوٹھے کندھی، بھجیاں واہو داہیا۔ جدھر تگیاں پابندی، وندن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ میری آبو لنگھ گئی لمبی، وقت تھوڑا نظری آئییا۔ میری آشا جیہڑی علی نے منگ منگی، حضرت حضور سپس نوائیا۔ جس ویلے امت امتی آوے تنگی، تنگ دست ہووے لوکائیا۔ انتر ترسنا ہووے رنڈی، خواہش پور نہ کوئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے بھنڈی،

ور بھنڈ رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سچ تیری سرناہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری پہلی
 صدی دا حال، میں دیکھیا چائیں چانہیا۔ سنگ محمد چار یار ہوئے بے حال، بہیل ہو کے سجدہ تیرے آگے کرائیا۔ تیری شرع نہ ہووے نڈھال، میری
 اُمت دے وڈیاہیا۔ ہتھ بٹھ کے حضرت علی پٹھی کر کے ڈھال، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میرے پروردگار میری کر سنبھال، تیرے قدماں سپس نواہیا۔
 سب دے سرتے کو کے کال، کال نگارہ رہیا وجاہیا۔ مقبریاں وچوں رووے وجود کھال، خالق خلق تیری سرناہیا۔ آہ ویکھ مریداں حال، توں مُرشد
 بے پرواہیا۔ اُس ویلے محمد دے کول علی دی نشانی سی اک شال، شال بھورے رنگ دکھایا۔ اُس دے اُتے نہ کوئی جواب نہ کوئی سوال، بنا اکھر اکھر
 نظری آہیا۔ اوہ ویکھ نوری نور جلال، جلوہ گر بے پرواہیا۔ جس دی جگ چوڑھویں اوٹری چال، حکم حکم وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا نور نور الاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں اک ٹنگ کھلوتی، خالق فلق دے مالک دیاں سناہیا۔ اوہ ویکھ اُمت دی
 جگت آشاروتی، نیناں نیر وہاہیا۔ جتھے بے مہار ہوئی حسین والی بوتی، سانڈھنی پوگئی چھڈایا۔ اوتھے تیرا ظہور نکلیا اگم دھار دی جوتی، نور نور نے نظری
 آہیا۔ پھیر تیری تگی اوٹی، اوڑک سپس نواہیا۔ جتھے حسین حسن دی ہوئی بوٹی بوٹی، شستر گھائل کر کے خوشی بناہیا۔ پانی ہتھ نہ آیا لوٹی، جل آب نہ
 کوئے پیاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری اوٹ نکاہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں کھلوتی اک ٹنگ دے بھار،
 پیر سکاں نہ کوئے بدلایا۔ میں سندیسہ دتا محمد یار، در تیرے سپس نواہیا۔ اٹھ تک حضرت عیسیٰ دی وچار، کی وچر کے رہیا سناہیا۔ جس دارُپ ہونا پر
 اپار، الکھ اگوچر اپنی کل ورتاہیا۔ نظر نہ آوے وچ سنسار، بے نظیر نظر سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میری تیرے نال سندھی، سندھیا ویلے گنڈھ پواہیا۔ جس ویلے ویہویں صدی جاوے لنگھی، بھجے واہو داہیا۔
 سب دے نیز وگے انجھی، ہنچھواں ہار بناہیا۔ میرے مالکا خالکا توں دو پنچ دھار توں باہر آونا میں لیکھا کھدا ہندسا پنچھی، پنچ تت تیرا نور جوت کرے
 رُشناہیا۔ جس نے سب نوں مُجت دی دھار دینی ٹھنڈی، اگنی تت پت گواہیا۔ میری پریت تیرے نال جانی گنڈھی، ناتا جوڑنا چائیں چانہیا۔ چاروں گنٹ

ہونا فساد جنگی، دنگا کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چودھویں کہے میرے صاحب دین دیال، پروردگار تیری سرنائیا۔ میری گولی اوہ بال، جو ننھی بچی نانک ہئی آئی چائیں چائیا۔ اُس دا پورا کرنا سوال، سوا پہر تیرے چرناں سپس نوائیا۔ تُوں داتا دانی دیونہار سچا دھن مال، وڈ خزینہ بے پرواہیا۔ تیرے اگے چلے نہ کسے مجال، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سب دی کرنی اپنے ہکم نال کر بحال، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ میرے اندر اٹھے اچھال، اچھل اچھل کے دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے صدی چودھویں میرا بھاگ متھن، سچ دیاں سنائیا۔ میرے گرہ چڑھیا اوہ اگئی چن، جس نوں چن ستارے سپس نوائیا۔ اُس دا کہنا لئیے من، من منسا دور کرائیا۔ بھانڈا بھرم دیئے بھن، ہوئے گڑھ رہے نہ رانیا۔ جس نے لیکھے لاؤنا سب دا کھانا پینا ان، اند اپنے وچوں درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چودھویں کہے اوہ تک حسین کی رکھی آس، دھرنی تیرے اُتے دھیان لگائیا۔ جس دی کر بلے نہ بھجھی پیاس، گُراہٹ وچ دُہائیا۔ اُس دی کرنی پئی تلاش، جس تسیبے دتے تھل اسگاہیا۔ انت لین آئی شاباش، پندھ ماریا چائیں چائیا۔ میرے صاحب مینوں تیرے اُتے وشواس، جس وچھڑیاں لیا ملانیا۔ میری آشنا نہ ہوئی نراس، نرگن تیری اک سرنائیا۔ تیرے گرکھ بلاں پانی دا لاؤن گلاس، اندر گھٹ نہ کوئے لنگھائیا۔ میرا لہنا پورا ہووے وچ مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ میری خوشیاں والی ہووے پر بھات، تیرے نام کلمے دی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی آسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے صدی چودھویں تُوں نگاہ مار میری اُتے چھاتی، کی شہنشاہ کھیل کھلائیا۔ جس نے اوتاراں پیغمبراں لیکھے لائی حیاتی، زندگی پیر فقیراں رنگ چڑھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا اتفاقی، اتفاقہ گیا آئیا۔ جس دی محمد نے پائی جھاک، جُھک جُھک اُس نوں سپس نوائیا۔ اپنی ہتھیں کھول نہ سکیا تاکی، رحمت نال ملی وڈیائیا۔ اللہ رسول دا جُڑیا ناتی، جبرائیل حکم سنائیا۔ ایہہ کھیل صاحب ابناشی، کی ابناشی اپنی کل ورتائیا۔ جس نوں حضرت کہا ہم شاہ اللہ ملاشی، ہل وزیہ نور الاہیا۔ اوہ سب دی بخش دیوے گستاخی، غصّہ گلانہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک

اپنا رنگ رنگا گیا۔ دھرنی کہے صدی چودھویں توں نئی جی ہالی، بچپن تیرا نظری آئی۔ محمد دی اُمت نئی جی ڈالی، شرع جگت ونڈ ونڈا گیا۔ میرے پروردگار دی لکھ چوڑاسی نال خوشحالی، خوشیاں وچ سما گیا۔ اوہ سب دا نمک حلالی، جو تن وجوداں اندر ڈیرہ لائی۔ جس دی کرے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ سارے در درویش دسن سوالی، جگ جگ منگن تھاؤں تھانیا۔ اُس دی صورت لبھے نہ بھالی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اپنے انت ویکھ کھیل نرالی، نرکار نور جوت رُشائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے حالی، ماضی لیکھنا نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ صدی چودھویں کہے سُن دھرتی ماٹی، میں مٹکیاں والیاں دا حال سنایا۔ میرے کول اگئی پاتی، پترکا دیاں دکھایا۔ جس دے اُتے حضرت محمد دا قول لکھیا اتفاقی، وعدہ اک کرایا۔ جس ویلے دین دنی وچ انت ہووے بے اتفاقی، ثابت رہن کوئے نہ پایا۔ اُس ویلے نرگن دھار آوے جس دی جگت والی حیاتی، آبو عمر ونڈ نہ کوئے ونڈا گیا۔ جھگڑا میٹے کاغذاتی، کلمیاں اپنیاں وچ سما گیا۔ کھیلے کھیل خود بذاتی، جوتی جاتا نور الایہا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ صدی چودھویں کہے دھرنی آہ ویکھ میرا قول اقرار، اقرار نامہ دیاں جنایا۔ جس ویلے حضرت محمد مکے وچوں ہو یا باہر، مدینہ راہ نکایا۔ اُس ویلے نور الایہی ہو یا ظاہر، ظہور کیتی رُشائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ کوئے شاعر، شرع وچ بند نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ صدی چودھویں کہے جس ویلے میری رکھی بُنیاد، دھرنی تیرے اُتے ناں پرگٹایا۔ میں روکے کیتی فریاد، دروہی تیرا نام خُدا گیا۔ میتوں درگاہوں آئی آواز، ہوکا حق الایہا۔ چوداں صد تیرا ہووے آغاز، چوداں سو سال تیری وڈیایا۔ تیرا میلانا روزہ نماز، دُضواں سنگ بنایا۔ پھیر لیکھا پورا کراں آواں اُتوں آکاش، اپنا آپ پھیرا پایا۔ میتوں آپے کراں تالاش، پھڑ باہوں لواں اٹھایا۔ تیری دفن نہیں ہونی لاش، مقبریاں وچ نہ کوئے ٹکایا۔ تیرا لیکھا نہیں کوئے پھانہش، عالماں فاضلاں توں باہر تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا سنگ اک بنایا۔ صدی چودھویں کہے میں مکے کیتی اپنی عرض، خواہش دتی سنایا۔ میتوں شرع دی نہیں کوئی غرض، دین دنی نہ کوئے چترایا۔ میں کوئی عورت نہیں مرد، تن وجود

نہ کوئے رکھائیا۔ میں کوئی چھری نہیں کرد، قتل گاہ رنگ چڑھائیا۔ میں تیرے حکم دا پورا کراں فرض، فضل تیتوں سیس نوایا۔ انت کس بدھ میری
 ونڈے درد، میتوں دے سمجھائیا۔ میرا ہون نہ دیویں حرج، در تیرے واسطہ پائیا۔ دُھر داشبد کلمہ الہی حکم آیا نال گرج، زور نال درڑائیا۔ میرا نور
 رُپ ہونا اسچرج، اسچرج اپنی کار بھگتائیا۔ انت آواں دیس تہاڈے عرب، اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانا مشرق توں مغرب، شرکن پردہ آپ چکائیا۔ دین
 دُنی دھن دولت ویکھاں درب، مایا متا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔
 صدی چوڈھویں کہے میری منظور کیتی دُعا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا رُپ نوری نور خُدا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے انت اخیر اپنا نور کراں رُشنا،
 جوتی جاتا ڈگگائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا دیواں کرا، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ تیرے دوارے چرن دیواں پُجھا، قدم مبارک اک ٹکائیا۔ جس کئے وچ تیتوں
 جنم دتا دوا، دُعا ایسے کر کے قبول کراں چائیں چائیا۔ انت سنی نوں لوواں جگا، بن نیترا کھ کھلائییا۔ توں بھجی آؤنا واہو داہ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیری اک
 ٹنگی دی سناہا، ہوکا ویکھاں چائیں چائیا۔ دُھر دی وست تیری جھولی دیواں پا، کلمہ اک دُھر درگاہیا۔ تیرا ٹھنڈا ہووے ساہ، اگنی اگت بھجائیا۔ کئے دا
 وعدہ پورا دیاں کراں، مدینے دا لیکھنا ل رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر اپنا حکم ورتائیا۔ صدی چوڈھویں
 کھول اپنی اکھن، بچھلا لیکھ یاد کرائیا۔ جس ویلے محمد اُتے دتا کفن، سو ساہرا ونڈ ونڈائیا۔ کرن لگے دفن، مٹی گور وچ ٹکائیا۔ کلمہ لگے رٹن، یار متر
 روون مارن دھاہیا۔ اندرے اندر لگے پٹن، کوک کوک سنائییا۔ اُس ویلے چار فرشتے لیکھا لگے سی کھن، کھ لکھ بند کرائیا۔ شرع دا رہیا کوئے نہ متن،
 شریعت دا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نور الہی وچ سارے دسن، اوتار پیغمبر ڈیرہ لائییا۔ اوسے دے کعبے وچ لٹن، جس دا حجرہ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائییا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے صاحب میں تکیا انت نظارہ، بے نظیر دتا وکھائیا۔
 ایس دُنی دا انت تیرے وچ کنارہ، نیا سب دی ڈولے تھاؤں تھانیا۔ محمد نے انت میرے کول لگایا اک نعرہ، بن رسنا جہوا سنائییا۔ صدی چوڈھویں میرا
 امام پیغمبر اں دا پیغمبر اں ظاہرا، رسولاں دا رسول نور الہیا۔ جس دا سمجھ و سب کوئے نہ دائرہ، حدود ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ مالک خالق گمجھیر گہرا،

بے انت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک کھیل دکھایا۔ صدی چوڑھویں کہا رسولو کی کرے مہربانی، مہربان دیا کمائیا۔ کی انت اُس دی نشانی، نشانہ دے سمجھایا۔ حضرت محمد کہا اوہ سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوایا۔ تیری جوہ نہ سمجھے بیگانی، میرا حصہ نہ کوئے رکھایا۔ اوہ مالک دو جہانی، دو جہاناں ہوئے سہایا۔ تیتوں دے کے کلمے والا پیغامی، اپنا سنگ دکھایا۔ تُوں پکڑنا اُس دا دامن دای، دامنگیر میل ملائیا۔ ویکھیں کتے بنے نہ اُس دی نمک حرامی، سچ حکم چوں نکنا چائیں چانیا۔ انت لیئی نہیں کوئی بدنامی، بنا بدن توں سیس نوایا۔ اُس دا حکم سندیہ ہونا اگم پیغامی، پیغمبر رسول نوں دینا پہنچایا۔ ویکھیں کتے پسینہ آوے نہ تیری پیشانی، پریشانی نہ کوئے رکھایا۔ اوہ جلوہ گر نور نورانی، نوری اللہ اک وڈیایا۔ میری گل کدے نہ سمجھنی پُرانی، پورب لیکھا تیرے سنگ بنایا۔ اُس دا اشارہ میرے سورے حدیثا دین وچ قرآنی، آیتاں گنڈھ پوایا۔ جس نے سب دی کٹنی غلامی، غلام نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو مارگ دسنا انعامی، شرع اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر نور کرے رُشائیا۔ صدی چوڑھویں کہے بسلا اللہ رحیم، رحمت کرے بے پرواہیا۔ میں اُس دا حکم کراں تسلیم، نو نو سیس جھکائیا۔ جس دی اعلیٰ ادنیٰ اک تعلیم، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ قدرت دا مالک قدیم، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔ جس نے لیکھے لاؤنی سب دی گوئی پیشین، پیشین گوئیاں ویکھ دکھایا۔ میں اُس نوں کہاں آمین، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ جیہڑی میتوں دے تعلیم، میں طلبا ہو کے سکھاں چائیں چانیا۔ میرے انت اُس شرع دی میٹنی تقسیم، حدو داں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دا کھیل ہونا غنیم، غنیمت وچ ویکھاں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر فرمانا اک سنایا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد میتوں جو دیوے سندیس، خوشی نال اپنی جھولی پائیا۔ مکے مدینے کراں پیش، پیشتر اُس نوں سیس نوایا۔ جس دا لیکھا آگے نہیں لکھیا لیکھ، لکھت پچھلی دے گواہیا۔ اوہ مالک اک نریش، نر نرائن نور الاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔

* مکہ مُشرف نوں بھیجن لئی *

مُشرفِ بَسْمَلِ قَبْلے نُوحِزِ وَزِ وَ زَمِ زِي كُوندھ نكش شے زو وزی از موزے ملیتے دنزی الكوز گوشے شمع نچش چكشے وضوال بے زی ناوی زا اَلبا مَوْتی لَزے زولے خُدا اللہ بے پرواہ نُورے رُشنا اِمامے و سَمَا و جُودے رَهْمَا پُورنے فرما شرکنے گر بنے كُندیندے دوا دوس ناخستو بیزبت زوی ہرہیہ حضرتے حزو محوے چشمے نو پھش پروردگار بیزا زوا ہیا۔

از ملکتے مدینہ متلو تل میا آزو از نکوشے گویزی ظوکوا زانبی و نہو بے شریبے شجگ اَلو سوولو نُوجو بلول جسمے یکھلم کزنوا مسوتو ازا جالواو کوزا جسو رسوللاہ مُسنگو گوزی شو بے خُدو دوائے مزیہ ز پھنو روول تلزیہ و کھلم بلزہو ز نما چکھتے زانکما الو الو اعضاء مستو دستی تیسے زود نُورے نُود ادائے ادا اللہ اللہ اللہ اللہ ول زحلیا۔

دھرنی کہے میں مٹی خاک جگ، جگ جگ کھیل دیکھے چائیں چانیا۔ جو اوتار پیغمبر گر آیا میرے اُتے مذہب دی لا کے گیا اگ، مانساں اندر مانساں والی شرع بدلانیا۔ میرے اُتے ا بے تک اک دا ہویا نہیں ج، اک نوں اک من کے واحد نوں سیس نہ کوئے جھکانیا۔ میں دوس رین رہی بھج، بھجاں چائیں چانیا۔ میتوں خوشی ہوئی ا ب، گیاراں بھادروں میرا رنگ رنگانیا۔ جن بھگتاں دی خوشی والی سبھا گئی س ب، ویری سجن رہن کوئے نہ پانیا۔ اک دُوبے نوں ساریاں پیار و بچ لہناسد، بغداد دی دھرتی کہے میری آسا پور کرانیا۔ ایہہ پہلا لیکھ کوئی لایا نہیں ا ب، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ بے تئیں بھارت وچوں ایٹھے آئے بھج، جتھے نانک تپا تپ کر کے آسا گیا رکھانیا۔ تئیں مل کے رہنا سب، میں صدقے واری گھولی گھول گھمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرے اُتے رہے نہ کوئے پریشانی، خوشی سب

دے اندر نظری آئی۔ تہاڑی ستاں گرکھاں دی سبجگ ایس توں اگلے تک رہنی سدا نشانی، چار جگ تہاڑا جس گائی۔ جنہاں لیکھا لکھیا نال قلم کانی، درشن سنگھ ترپت کور جگندر کور گولی سنگ بنائی۔ کپور سنگھ گل لال پہن کے رنگ لہانی، دُرگانوں ٹھنڈ دتی ورتائی۔ ناظر سنگھ گوہند دی دڑپ والی لیکھے لائی کلام زبانی، جو خوشی نال سنائی۔ امرجیت سنگھ دے نوکارڈ نوواں دیساں دی کھیل تگن مہانی، مہابلی ہو کے بھججن واہو داہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ایسے دا منگدی رہی دانی، داتا دانی ہو کے دے ورتائی۔ دوندر کور پاربرہم پت پر میثور اٹھاں تتاں کھیل جہانی، جگت جگت وچ بنائی۔ صدی چودھویں کہے میں اک ٹنگ کھلوتی اچے تک نہیں پیتا پانی، میری پیاس پیاس نوں رہی بدلایا۔ نی کلمیے جس ویلے مل جائے مالک شاہ سلطانی، پھیر دُنیا فانی کم کسے نہ آئی۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڑے واسطے ایہہ دیش اسلامی، کلمہ محمد والا گائی۔ میرے پروردگار واسطے ایہہ شرع دی اک نئی جی ٹھمرانی، جو حکم نال چلایا۔ انت اُس نوں ویکھن آیا جس دے پچھے ساریاں دتی قربانی، کر بلا بیٹھا اکھ اٹھایا۔ ایہہ لیکھا لکھت دا کلمے دا نام دا کوئی گل بات نہیں زبانی، زباناں والیو بھل کدے نہ جانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی منزل کرے آسانی، سر احسان نہ کسے چڑھایا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر دے دجلا دریا دے کنڈھے تے *

دجلا کہے میں پانی دھار وھندا، وھن دُھر دا دیاں جنایا۔ جس ویلے گر ناک چڑھدیوں آیا لہندا، قدم قدم نال اٹھایا۔ نو دن میرے کنڈھے مردانے نال سی آ کے بہندا، رباب احباب والی وجایا۔ انتر انتر پُرکھ اکال دی چرنی ڈھندا، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ کدے اٹھا کدے لہا پیندا، پیند سرہانا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کدے کھیل تگے میری نئے دا، جو بھجے واہو داہیا۔ کدے ہنکار تگے تُرکاں والی میں دا، نسا جگت والی گوائیا۔ کدے اسماناں دے اُتے تگے کی کھیل ہونا کھے دا، خیر خواہ نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر چاروں گُنٹ نظارہ تگے ہر شے دا، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ پھیر میرا راہ تگے گہہ دا،

جو رستہ لئے بدلایا۔ پھیر حق تکتے اس دھرتی اُتے کس بیج دا، مالک کون اکھوایا۔ جاں پردہ چکیا نظارہ نکلیا اک نرہجے دا، جو نرہجو اپنا حکم ورتایا۔ جس لیکھا پورا کرنا میرے چرن کول گرہ دا، گرہ آوے چائیں چانیا۔ جھگڑا مٹاونا دویت دوئے دا، دُتیا بھو مُکایا۔ دجلا کہے نانک کہا نشان رہے نہ کسے ہندو مُسلم مذہب دی بے دا، بے بے لکو پڑھ اکال کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دجلا کہے میں خوشیاں دے وچ گھنمدا، گھنمگھیریاں نچن ٹپن گدن چائیں چانیا۔ میں نرگن سرگن نانک دے چرن چمدا، چرنودک اپنے وچ لکایا۔ جھٹ اُس میٹوں اشارہ کیتا مالک کن دا، جو کنبے اوتار پیغمبر گروآں ویکھ وکھایا۔ اُس دا کھیل ہونا صلح گل دا، دویت وچ دوش نہ کونے پرگٹایا۔ اوہدا روپ ہونا انمل دا، قیمت سکے نہ کونے چکایا۔ صدی چودھویں انت اُس دا دارا ہونا کھلدا، خالق خلق اپنا پردہ لاہیا۔ اُس ویلے دین مذہب ہووے زلدا، شرع سکے نہ کونے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملایا۔ دجلا کہے نانک میرے ول پیار نال تکیا، میرا تقویٰ دتا بھانیا۔ پھیر اشارہ کیتا مدینہ مکیا، کعبیاں رنگ رنگایا۔ جس ویلے میرا محبوب آوے حقیقا، حقیقت دا مالک دُھر درگاہیا۔ نو سو نڑھنویں فقیراں دے اندر ہووے (وسیا)، نو نو نو دا پنڈھ مُکایا۔ اُس ویلے مردانہ بھکھ نال سی تھکیا، تھکاوٹ انتریاں وچ آیا۔ اوہ بولیا چھیتی جھٹیا، سچ دتا سنايا۔ ہتھ مار کے اُتے پٹیا، بہڑی بہڑی کر گرایا۔ نانک میرا خالی ویکھ ٹیا، اندر دست نظر کونے نہ آیا۔ بہڑی تیرے نال میں ایہہ کی کھٹیا، بھکھارہ کے جھٹ لنگھایا۔ جھٹ گرو نانک نے اپنا چرن اوہدے ول سٹیا، انگوٹھا آگے دتا کرایا۔ مردانے پریم نال چٹیا، چٹک ترسنا رہی نہ رانیا۔ پھیر خوشیاں دے وچ پٹیا، دجلا کہے پانی میرے وچوں پی کے ہتھ چھاتی اُتے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دجلا کہے میرے اُتے نانک ڈھائی گھنٹے لئی لائی سادھی، سماں سمیں نال بتایا۔ اُس ویلے اُس داروہ لباس سی بغدادی، بغلی گل وچ لکایا۔ نال مردانہ سی ربابی، جو تند ستار ہلایا۔ جیہڑا بھکھ دا بڑا عادی، گھڑی گھڑی پل پل کھان نوں دل لچایا۔ اُس نوں رُسن دی بڑی سی وادی، وعدے جھٹ پچھلے جائے بھلایا۔ دجلا کہے مردانے کہا اوہ بابا نانکا تیرے نالوں تاں چنگی سی میری بڈھی دادی، جیہڑی ٹک دہیں نال کھوایا۔ سدا گھر چڑھی رہندی سی

ہانڈی، جس ویلے چاہواں لواں کھانیا۔ ہن میں تیری باندی، کی تیری بندنا نال اپنا آپ لواں پرچانیا۔ جھٹ چڑھدیوں آگئی آندھی، ہوا زور زور چلائی۔ مردانہ کہے میںوں یاد آؤندی ماں دی، جیہڑی گودیاں وچ لاڈ لڈائیا۔ میںوں قسم سُر گاں دی، جی کردا ناکا تیرے نالوں پلا جاواں جھڈائیا۔ میںوں اک خواہش ہاں تے نانہہ دی، جے سادھی نہیں کھولنی سر دے ہلائی۔ ایہتھے بُکھ پیاس نالوں بہتی لوڑ چھاں دی، اگنی اگت رہی جلائی۔ پھیر جھٹ اندروں آواز نکلی دھاہ دی، ہوکیاں وچ جنائیا۔ جھٹ سنگر نانک اشارہ دتا مردانیاں اوہ کھیل ویکھ اُس بے پرواہ دی، جو بے پرواہی وچ سمائی۔ میںوں خواہش اوسے دے ناں دی، جو نر نرکارا نور الایا۔ جس دی صفت چار جگ ہوئی واہ واہ دی، واہ واہ کہہ کے سارے گئے سنائیا۔ محمد اُس دی خبر اڈائی افواہ دی کلمے وچ جنائیا۔ ایہتھے آمد ہونی عالیجاہ دی، الل صبح اپنا کھیل کھلایا۔ ایہہ شہادت بُھگتاؤنی دجلے گواہ دی، دوجا مانس ایس ویلے دارہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دی کھیل ورتنی اپنی کلا دی، کل دھاری اپنی کل دکھائی۔ لیکھے لاؤنی دھار جلاں دی، جل تھل دوویں ویکھ دکھائی۔ جس دی کھیل گھڑی پلاں دی، پلاں دے پچھے ڈھردر گاہیا۔ مردانے کہا نانک سنگر توں سو نہہ کھا اللہ دی، کی اللہ ایہو کھیل ورتائیا۔ جھٹ سنگر نانک کہا اوہدی کرنی نال بھگتاں والے دلاں دی، ست ست زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل کھلایا۔ دجلا کہے میں سنیا اگم بھوکھ، سنگر نانک دتا سنائیا۔ میں اپنی تہہ وچ لیا کھ، جس دا حرف نہ کوئے مٹایا۔ دھن بھاگ میں وی تکانگا اُس صاحب دے سکھ، جو سکھیا وچ سمائی۔ اوہ محبوب ویکھنا اک، جس نوں واحد ایکنکار کر کے سارے گائیا۔ میری سرتی جانی ٹک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ میں جن بھگتاں نوں بیٹھاواں گا اپنی ہک، حکمت اپنی آپ بنائیا۔ اڈیک کراں گانت، جو نوٹ آوے میرا ماہیا۔ میں تگاں پر میثور پت، پاربرہم ڈھردر گاہیا۔ جو میرا یاد رکھے ہت، شہادت نانک نانک نانک نال بُھگتایا۔ نشانہ ہووے نہ کوئی پتھر اٹ، کندھا گھاٹ نہ کوئے رکھایا۔ میرے امتر اوسے دے نام دی چٹ، جو چٹے اُتے کالا دیوے پائیا۔ میں سناں بچن انمولے مٹھ، مٹھڑا رس چکھائیا۔ جس پہلوں لیکھے لاکے آؤنا تھاں سوا گٹھ، گٹھ مارو ڈنڈ دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ دجلا کہے جھٹ مردانے نوں آئی اُباسی، کھ

کھول کے ہتھ مکھ اُتے اُٹکایا۔ نالے رووے نالے کرے ہاسی، نالے بھکھ ول تکانیا۔ پھیر غصے وچ کہا، اوہ نانکا، بہڑی تیری کدوں ختم ہووگی اُداسی، گھر دیاں نالوں وچھوڑا تھلاں وچ پوائیا۔ مینٹوں یاد آوندی میری ماسی، جیہڑی چلیاں دُدھ پلایا۔ مینٹوں معاف کریں میری گستاخی، میں پلو جاواں جھڈایا۔ آہ لے رباب میں نہیں تیرا ساتھی، اک اکلّا پھرنا واہو داہیا۔ جھٹ سنگر نانک ماری جھاکی، مہر نظر اُٹکایا۔ مردانے میری من لے آکھی، سہج نال سنایا۔ سُن بھوکھت واکی، پردہ کٹاں اُتوں چُکایا۔ اوہ نظارہ تک جتھے کھیل کرنا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی کار بھگتایا۔ زرگن نور جوت ہووے پرکاشی، دو جہاناں چند چُکایا۔ اوہدے نال وی تیرے ورگے گرگھ ہونے بہہ بھاتی، جن بھگت روپ بدلایا۔ کوئی دِنے رُسے تے کوئی رُسے راتی، زرتڑی ایسے طرح مہکایا۔ پر یاد رکھیں جس ویلے میرے بچن اُتے گھائی، کنڈھے ڈیرہ لایا۔ دجلے دے نال اوہناں دی بدل جاوے حیاتی، فرات نال گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا آد جگادی، کلج انت سری بھگونت اپنا تھم ورتایا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر وچ جتھے سری گرو نانک دیو جی نے بحلول

نال بیٹھ کے بچن کیتے سن اُس دے مقبرے تے جا کے مہاراج جی نے کرپا کیتی *

زرگن سرگن سنگر نانک دھار، دھرنی دھرت دھول دھول چرن اُٹکایا۔ شبد اُداسی پھریا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سپس نوائیا۔ جس دا کھیل تگن تینی اوتار، جوت جوت وچوں دھیان لگایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرے وچار، کی کلمیاں توں باہر کائنات اپنا رنگ رنگایا۔ جو پھرے بنا شرع دی چار دیوار، حدود ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہندو مسلم دوہاں توں وسیا باہر، نور نورانہ نور الایہا۔ غریب نمائیاں بن کے خدمتگار، خادم ہو کے دیکھ وکھایا۔ جیہڑی جگت منزل دُشوار، دُشمن دوئی نظر کوئے نہ آئی۔ سوکے کعبے کر کے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ نال مردانے دی ستار، توں

ہی تُوں ہی راگِ الاِیاء۔ جتھے سَنگَرِ ناکِ سچے پاتشاہ پاربرہم پُرکھ اکال دا نکیا دربار، درگاہ ساچی کھوج کھوجاِیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر میلانے ملایا۔ نانکِ نرگنِ سرگنِ سرگنِ نرگنِ دا امدادی، دوسراوٹ نہ کوئے تکاِیاء۔ پُرکھ اکال دا سُن شبدِ نادِ انادی،
 دُھن آتمکِ وجدی رہے ودھایا۔ نرُویرِ نالِ ہو یا اہلادی، جس دا انا لُحقِ سارے ڈھولے گاِیاء۔ اوہدا کھیل سدا اِتفاقی، اِتفاقیہ اپنا رنگِ رنگاِیاء۔ درویش
 ہو کے نریش ہو کے پہنچیا وِچِ بغدادی، بنگلِیرِ سارے لئے بناِیاء۔ اُس ویلے مہینہ سی اجمادی، جُمہ نیوں نیوں لاگے پائیا۔ نگاہِ ماری دجلا فراتی، بن اکھٹاں
 اکھ اُٹھایا۔ محمد دا لیکھا نکیا شرعِ کاغذاتی، کی کلمہ دے گواہیا۔ کی حکمِ سندیسہ پیغامِ دُھر صفاتی، حدیثاں توں باہر سماِیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکمِ اکِ سناِیاء۔ سَنگَرِ ناکِ سُنیا شبدِ اگئی ڈھول، ڈھول بے پرواہیا۔ جس دا اکھراں والا نہیں بول، جگت والی نہ کوئے
 پڑھایا۔ اوہ دُھر دا حکمِ نرول، جو ستنامِ وِچِ سماِیاء۔ جھٹ سچ دا سچِ دوارا کھول، خالقِ خلقِ دتا سمجھایا۔ ذرا ویکھیں بُجیا کولِ بجلول، جس نوں بانئیلِ وِچ
 عیسیٰ گیا درڑایا۔ جگت دھاری کسے ہاسی کیتی کسے مخول، کوئی مسخری رہیا اڈایا۔ مردانہ گیا ڈول، ہوئی جی سناِیاء۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکمِ اکِ ورتایا۔ سَنگَرِ ناکِ کہا مردانے ایویں نہ ڈر، ڈرپوکِ رُپِ وٹایا۔ آہ ویکھ اوہ ویکھ میرے نالِ میرا ہر، دُجا
 رُپِ نہ کوئے وٹایا۔ میں آیا اُس اُمت دے گھر، جس دی رسولِ شہادتِ دینِ گواہیا۔ جس دا لیکھا صدی چودھویں اتمِ مکنا دھرنی نہیں رہنی جڑ، جڑ
 چیتنِ دوویں کھوج کھوجاِیاء۔ توں ڈھائی قدم کھجور اُتے چڑھ، راجے بل دا لیکھا باون والا پور وکھایا۔ جتھے ماٹی خاکِ وِچِ دفن ہوئے سیس دھڑ، کفناں
 والے سارے رہے گرلایا۔ سَنگَرِ ناکِ محبوبِ پیارے مُجبتِ وِچِ کرپا کر، کرپا ندھان تیرے ہتھ وڈایا۔ سانوں لارا دتا سہارا دتا انت بہشتی جانا وڑ،
 حوراں سنگِ بناِیاء۔ اسیں مقبریاں وِچِ رہے سڑ، سائتکِ ست نہ کوئے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب
 دُھر درگاہیا۔ نانکِ سَنگَرِ دھریا ہتھ اُتے چھاتی، شہنشاہِ ولِ دھیان لگایا۔ توں پارس کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سب نوں جیون ساچی زندگی دے
 حیاتی، جیون اپنے نالِ ملایا۔ شرعِ دی میٹ سرب گستانی، توں بخشنہارِ اکِ اکھوایا۔ مُریدِ مُرشدِ سارے منگنِ معانی، بجلول دا مقبرہ اپنی خواہش

سناٹا۔ چار گنت دہ دشا دھرنی اندر کر تلاشی، ست زمیں اسمان چوڑاں طبقات پھول پھولایا۔ تیرا کھیل اللہ معاشی، مشکل سب دی حل کرایا۔ میں تیرا سیوک چیری داسی، نانک سرگن زرگن آیا چائیں چائیا۔ میرا لیکھا تیرے کول بھوکھت واکی، شبد سندیسے وچ درڑایا۔ کلجگ انتم لہنا دینا پورا کرنا باقی، باقاعدہ اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ پڑکھ اکال کہا سنگر نانک تیرا شبد سنگر یودھا مردانہ مرد، مدد دی لوڑ رہے نہ رایا۔ تیری بیننتی منظور درگاہ ساچی عرض، آرزو تیرے نال رکھایا۔ صدی چودھویں حضرت محمد دی پوری ہووے غرض، غرض سب دی ویکھ وکھایا۔ بے عیب بے پرواہ اپنا کھیل کرے اسچرج، اسچرج لپلا آپ ورتایا۔ جھٹ مردانے نوں اٹھی درد، دکھی ہو کے حال سناٹا۔ اک مرید نے نانک تپے دے آگے رکھی کرد، خوشیاں نال ہتھ پھڑایا۔ نانک ہس کے کہا ایہہ کرد نہیں ہر گوہند دی بنے گی کھڑگ، کھنڈا گوہند سنگھ روپ وٹایا۔ جو لیکھا لکھیا وچ پُران گرڑ، تس دا لہنا پور کرایا۔ میرا مالک خالق پرتپالک نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا لیکھا جانے گور مرڑ، مقبریاں پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا کھیل وکھایا۔ چھری کہا سنگر نانک میں تیرے آگئی وچ پنچے، پنچاں توں کھہرا دینا جھڈایا۔ نہ ہرکھ رہے نہ سوگ رہے نہ رنجے، رنجش پچھلی دے گویا۔ میرا سنگ رہے نال کسے نہ گنجے، ثابت صورت میرا میلا دینا ملاٹا۔ ایہہ دنیادار عقل بدھی دے اندھے، تیری سار کوئے نہ پائیا۔ باہروں دسن پنچاں تتاں کلبوتی بندے، بندگی وچ نہ کوئے سناٹا۔ توں آئیوں دجلا دے کنڈھے، دجلا دا جل تیرا چرن چھوہ کے اپنی خوشی بناٹا۔ پر اک گل دس جس شرع دی ونڈن ونڈے، حصے مذہباں والے پائیا۔ اُس داسماں کیہڑی دھار لنگھے، میٹوں دے درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر نانک کہا اوہ میرا صاحب سری بھگوانا، پروردگار بے پرواہیا۔ جیہڑا جگ چوکڑی بدل دے زمانہ، زمیں زماں ویکھ وکھایا۔ جس دا نور جوت پرکاش اسمانا، اسم اعظم اک اکھوٹا۔ اوہ کدے نہ ہوئے بیگانہ، سانجھا پیر گنی گہیر اکو نظری آٹا۔ ست سچ ست دھرم اُس دا نشانہ، میرا ستنام ست دی دے گواہیا۔ جھٹ سنگر نانک کرد اُتے اپنے ہتھ نال ست رنگ دا بدھا گانا، مولا مولی گنڈھ پوٹا۔ اوہ دیکھے کھیل وچ جہانا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چوڑاں لوک چوڑاں

طبق برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گلگنتر زمیں اسمان زرگن زرویر زرنکار وکھ وکھایا۔ جس دے چرن جُھکدے سیتا رام، کوٹن کرشن کاہنا، سنگ
 پیغمبر سجدیاں وچ سیس نوایا۔ اوہ میرا ضرور سُنے پیغام، پیغمبراں دا پیغمبر امام اِکو نورِ الاہیا۔ جس دا شبد کلمہ وجے اِک دمامہ، دو جہاناں کرے شنوایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ سنگر نانک کہا پروردگار کرے مہربانی، مقبریاں والیو دیاں
 جنایا۔ اوہ جلوہ گر نورانی، شہنشاہ نورِ الاہیا۔ جس دات وجود نہیں جسمانی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہدا کھیل باہر زمیں اسمانی،
 انت کہن کوئے نہ آیا۔ جس ویلے کوڑ گڑیار انت چڑھی طغیانی، صدی چودھویں وہن وہایا۔ اوہ ویکھنہارا پیغمبراں دی قربانی، رسولان حق کلمہ کرے
 شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سناایا۔ گانا کہے میتوں کہندے کچا تند، کردنال بندھایا۔ میرا
 صاحب سدا بخشد، بے پرواہ بے پرواہی وچ سناایا۔ جس نشان بنایا تارا چند، چند ستار تِس نوں سیس نوایا۔ اوہدا انت کھیل ہونا پُری انند، انند اپنا اِک
 پرگٹایا۔ جگت جہان دی منزل لگھ، پُرکھ اکال دا حکم سناایا۔ شرع دی رہے کوئے نہ ونڈ، اِکو روپ خلق خدایا۔ جس دا کھیل ہونا وچ برہمنڈ، زمیں
 اسماناں کار بھگتایا۔ جس نوں بھگنے کریر جنڈ، بنا سیتی سیس نوایا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھی مارے پندھ، سنگر شبد روپ بدلائیا۔ جس نے حکمی حکم کراؤنا جنگ،
 جنگل جوہاں روون مارن دھاہیا۔ نوواں دیشاں پہلوں لیکھا کرے ارمبھ، شرع شروع والی وکھایا۔ ساڈی ستاں دی اِکٹھی کر کے گنڈھ، نانک نے اِکو تند
 بندھایا۔ انت پاوے ضرور ٹھنڈ، سائتک ست ست ورتایا۔ جگت میٹے اندھیرا پکھنڈ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سد اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر نانک لکھیا بھوکھت لیکھ، زمیں اسماناں وچ لکھایا۔ جس نوں لبھے نہ کوئے کتیب، کتب خانہ نہ کوئے وڈایا۔ جس وچ دین دُنی
 دا فریب، چارے فرشتے جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل سارے بند کرایا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے عرب دے دیش، ارباں کھرباں توں باہر اپنی کار
 بھگتایا۔ کجگ چار گنٹ داتگے کلیش، کیلاش اتے شکر وکھ وکھایا۔ اوہدا دو جہاناں اِک پردیش، پردیسی بنے دُھر درگاہیا۔ اوہدا سنگ دس دسمیش، جو
 جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ رنگ کہن نال کرد اسیں نانک تپے دی درگاہ وچ ہوئے پیش، پیشنگوئی پچھلی نال ملائی۔ جس پُرکھ اکال دین دیال دا حکم

رہنا ہمیشہ، ہم ساجن اِکو نظری آئیآ۔ اُس دے چرن کول وِشیاں توں باہر وِشیش، اُتم سریشٹ اِکو سوبھا پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اِک چڑھائیآ۔ بھلول دی کہے قبر، کعبیاں رہی سُنائیآ۔ تھوڑا سارے کرو صبر، بے صبری وِچ نہ روو مارو دھاہیا۔ ویکھو کھیل دُھر امام کرے زبر، جابر اِک اکھوائیآ۔ جس نے ساری ماؤ ذاتی مُٹھتا دا اِک بناؤنا ٹبر، انسان انساناں وِچ ملایا۔ اُس دی ایہہ پہلی خبر، بے خبراں دینا سُنائیآ۔ جس نوں کہندے وسے اُپر اَمبر، دھرنی دھرت اوہو بھجے واہو داہیا۔ اوہ گمبھیر گہر گور، بے نظیر اِک اکھوائیآ۔ صدی چوڑھویں سب دی پوری کرے سدھر، صدے والا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اوہ انقلابی بے محتاجی سچا کرے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھائیآ۔ شرع نال شریعت شریعت نال شرع دیوے بدل، شہنشاہ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال پروردگار سانجھیاں اپنا تھم ورتائیآ۔ چھری کہے چھری شرع والی جگت جہان ہونے قتل، قاتل مشول سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ نانک دا گھر مقدس بتیل، جتھے پاربرہم پت پریشور نرگن نرور اپنی دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دین دُنی دا ویکھے پتن، پاٹل گوہند سنگر شبد وڈ وڈیائیآ۔

بُھل کہن اسیں آئے اُس وِچ قبرستان، جتھے مُردے مُرید دوویں راہ نکائیآ۔ مُرشد مُرشد دیوے دان، مُرشداں اپنا رنگ رنگائیآ۔ نانک گرہ پُرکھ اکال در ہووے پروان، پر پُرکھ اپنی گنڈھ پوائیآ۔ دھرنی اُتے دھرتی اُتے دھول اُتے سدا قائم رہے نشان، زمیں اسمان دوویں ویکھ وکھائیآ۔ سچ دی شرع تے سچ دا ایمان، سچ دا دھرم ست پُرکھ دا اِکو نظری آئیآ۔ جس دا نام جس دا کلمہ جس دی صفتاں والی کلام، کائنات جس دے ڈھولے گائیآ۔ اوسے دے مذہب تے اوسے دا اسلام، اوسے دی رعیت اوسے دے کرن دھیان، اِک بن دوجا واحد اور نہ کوئے اکھوائیآ۔ اوہ ضرور کلج میٹے اندھیری شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیآ۔ جتھے نانک بھلول کول کیتا بسرام، بستر ماٹی خاک اُتے وچھائیآ۔ اوہ حرف حروف اوہ جس دا بے تک ملیا نہیں

کوئی ترجمان، ترجمہ کرنے کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ نانک (فرمان) متلائے ولزول کلمہ زو جوئے وجوہ تاموزو ازو نورے نوا غملے چشمینو تلوازوی جوزے نانکے تول ربا بے مردنگ شبو جاشتے نفی زواہ۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر پنڈ مصاحب فرات دے کنڈھے خون کڈھن سمیں *

فرات کہے میری لگی رہی سرتی، بنا سوچ توں سوچ وچ سمایا۔ جس ویلے میں آواز سنی شبد دھار گو بند گری، میرے اندر آئی چائیں چانیا۔ اوہ کھیل چھڈن والی انند پڑ دی، پری انند دے گواہیا۔ جس اشارہ کیتا نال فرتی، فریاں توں باہر سنایا۔ میرا مالک لیکھا جانے عربی اپرانا تری، دو جہاناں اپنا کھیل کھلایا۔ صدی چو دھویں جس ویلے ہون لگی مردی، مرید مرشد سارے راہ تکایا۔ جیہڑی گرگھ دھار میری سر سے وچ رڑھدی، ایہہ چار یاری دا لیکھا دے چکایا۔ میرے محبوب شرع مکاؤنی شربنی شکر گڑ دی، چاول چانال ورتایا۔ مینوں بھروسہ گل اے نہیں بھلدی، فرات کہے میں سچ دیاں سنایا۔ ہن کھیل ویکھنی مالک کل دی، جس نوں سجدے پیغمبر کرن تھاؤں تھانیا۔ جس آسا پوری کرنی علی والے دل دل دی، ڈھال اپنا رنگ رنگایا۔ ایہتے وڈیائی نہیں کسے صفت بل دی، بلیں چلے نہ کوئے پترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ فرات کہے میں ویکھیا اوہ اگنی درشا، جس دی دید نور الاہیا۔ میرے ول گو بند اشارہ کیتا سی اے سرسا، وھندے وھن ویکھ وکھایا۔ حکم دتا جس ویلے صدی چو دھویں تیرا اک تن نو دا آوے برسا، برسی پروردگار آپ منایا۔ اوہ دھرنی اے آوے اتوں عرشا، فرش خاکی سو بھاپایا۔ جس ویلے دین مذہب ہو یا سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ جگت جگیا سو ہوئے مردا، پار کنار نہ کوئے لنگھایا۔ اوہ لیکھا جانے حضرت محمد والے گھر دا، پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ جو مینوں اشارے نال سددا، سدیسہ رہیا سنایا۔ انت تیرے وچ فراتا خون ویکھنا وگدا، وھندے وھن سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ فرات کہے مینوں ناپیا بنا فیتہ، پیمائش شبد والی کرائیا۔ گو بند اپنی چھاتی اے ماریاں تن

لیکاں، تِناں لوکاں دا لیکھ چُکائیا۔ ہسّ کے کہا تیرے وِچ صاحبِ حق توفیقاً، تیری بے پرواہیا۔ ہن سر سے دا وہن پھیر فرات کہے میریاں تیریاں اڈیکاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ جھٹ چوڈاں طبقات نکلیاں چیکاں، کوک کوک سُنائیا۔ ہائے اوہ کتے کرن نہ آئے پوریاں محمد والیاں وصیتاں، وسیع ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا لیکھا باہر مندر مسیتاں، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ فرات کہے جس ویلے میری نگاہ سر سے اُتے جاندی، میں رو رو دیاں دُہائیا۔ پوہ مہینہ ٹھکا وگے آندھی، جل دھار رہی ٹھرائیا۔ جس دے کندھے ماتا گجری شبد ایہو گاندی، واہوا تیری بے پرواہیا۔ نالے وِچ سُٹی اک پراندی، سچ نال مکائیا۔ قسم کھادھی اکو تیرے ناں دی، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ گو بند میری مُجّت چھٹی ماں دی، متا رہی نہ رانیا۔ گو بند ہسّ کے کہا کَلج انتم بُدھی ہونی کاں دی، کاگ وانگ گُرائیا۔ نگاہ مار اُمت والی تھاں دی، فرات کندھے اکھ اٹھایا۔ جتھے سہانتا کرنی نہیں کسے بانہہ دی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ اوتھے وڈیائی ہونی پُرکھ اکال پھیر واہ واہ دی، اک کلمہ اللہ سارے گایا۔ رُت سُنجنی ہونی بے پرواہ دی، میرے گرکھاں نال ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ فرات کہے اُس دن میرے وِچ آیا طوفان، اُپر اپنا رنگ رنگایا۔ میرے اندر آیا گیان، سمجھ دتی بدلایا۔ شبد سُنیا فرمان، کلمہ اگم اتھاہیا۔ کملیا تیرے دوارے سب دا محبوب آؤنا بن مہمان، صدی چوڈھویں انت وجے ودھایا۔ تیرے کندھے تیرے دیش دا ہووے پین کھان، جگت رس نہ کوئے بنایا۔ پھیر لہنا دینا پینا جیہڑا سر سے یدھ ہو یا گھمسان، گھنمن گھیری رہی سُنایا۔ تیرے کندھے ثابت رہنا نہیں کسے ایمان، امن وِچ نظر کوئے نہ آیا۔ سارے ہوون پریشان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ فرات کہے میں سُنیا بنا کان، سندیسہ اک الاہیا۔ میں ویکھدا رہیا کدوں آوے میرا سلطان، میٹوں سُنیاں لے جگایا۔ میں بال بالانا دان، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ میں سیوک بناں غلام، جن بھگتاں سپس نوائیا۔ جنہاں اپنے خُون دا میرے اُتے دتا دان، دانشمندی نال اپنا آپ لیا بچایا۔ میری صفت کرن والی نہیں زبان، بے زبان ہو کے دیاں سُنایا۔ مُرشدو مُریدو مُریدو مُرشدو اک اک دا کرو دھیان، اک اک وِچ سَمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا آپ بنایا۔ ڈھال

کہے میں جگت خون دی بھکھی، بھکھی نہ کوئے رجائیا۔ میں پھراں وچ عرب دے دکھی، علی دئے گواہیا۔ میں کھا کے روٹی رُکھی، اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جگت جہان رہی لگی، اپنا سیس نہ باہر کڈھائیا۔ جس ویلے شرع سنی دوئی، میرے انتر لئی انگڑائیا۔ نہن دیناں مذہباں دی اودھ رہی لگی، آیو عمر نہ کوئے ودھائیا۔ دُنیا کائنات سرشٹ سبائی سنی، ستیاں نہ کوئے اٹھائیا۔ انگنتاں وچوں ہر جن بھگت اک مُٹھی، جو مُٹھی خاک فرات دی جھولی پائیا۔ جنہاں دے خون دی دھار جل دھار نالوں اُچی، اُچ اگم نال مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ فرات کہے میرا چرن کول قداماں وچ سجدہ، سر اک نوائیا۔ میں شکرئے والا دہاڑا سمجھاں اچ دا، جس عاجز نوں درشن ملیا چائیں چائیا۔ میں اگے پچھے بھجدا، بھجیاں واہو داہیا۔ میں خادم او سے رب دا، جو ربے رحیم نور الاہیا۔ اُس دے چرناں وچ پھبدا، سوہنا رنگ بنائیا۔ جو مالک ہونا جگ دا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتو تہاڈے نال میرا ناتا بھجدا، جوڑ لینا جڑائیا۔ جگت جہان دیکھو تیا اگ دا، میرا پانی وہن شانت نہ کوئی کرائیا۔ میں حکم مٹاں اُس سورے سرگ دا، جو شہنشاہ شاہ پاتشاہیا۔ میرا لیکھا پورا ہویا جگ چو کڑی حج دا، حضرت حضور ملیا امام نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیرنگھ وشنوں بھگوان، میل ملائے اپنے سب دا، سبھی میرے اُتے ترس کمائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ حضرت عباس دی مقدس جگہ تے کر بلے عراق دے بغداد شہر توں بعد *

کر بلا کہے وعدے خدا، ر بے عالمین نور الاہیا۔ جس توں سارے ہوئے فدا، اُس دی یاد وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ محبوب دل رُبا، مُجت دا مالک نور الاہیا۔ جس دے اگے سارے کردے دُعا، سجدے وچ سیس جھکائیا۔ اوہ مقبریاں دیکھے تھاوں تھان، جگہ جگہ کھوج کھوجاں۔ الہنز جکوز ہی جوئے مزہو لویک محبوبے خدا پروردگارے نور الاہیا۔ چشمے دنش وہیزا بہشت اسلامے اسم مزہی مخلوق خالق خلق اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ کلمہ حق ایمان، کائنات سچ سنائیا۔ سب دا واحد اک امام، اللہ اللہ بے پرواہیا۔ جس دے پیغمبر رسول بنے بنام، سندیسہ درگاہ ساچی مقامے حق حق سنائیا۔ اوہ نورے بے نظیر واحد اک یک، یکے بعد دیگرے رسولِ الہ محمد دے وڈیائیا۔ شاہے شوش فرشے عرش چوداں طبق طبیب بے نظیر نورے نور ظہورے اللہ عالمین اک اکھوائیا۔ تلوزہی زا کو زمہی سجدہ قدم بوشی چشمے نور شاہے شہنشاہ سلطانے پسر مدر بے عیب پروردگار سانجھیا یا ایک اکلا نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حق دا مالک خلق دا خالق خادم عزیز ویکھنہارا چار کنت اپنی مہرے نظر نظر اک اٹھائیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر کر بلے دروازائے قبلہ امام حسین علی دی درگاہ تے *

۱۹۳ واحد اللہ یک عبادت یا مین یا مین نور نور الہیا۔ خدائے محس حسین قبول ہوئی شہادت، شرع شریعت رنگ رنگائیا۔ جس دی دین اسلام کرے زیارت، زیارت گاہ خلق خدائیا۔ اُس دی خواہش تمنا اک نیامت، انت آشا گیا رکھائیا۔ میرا محبوب مُجبت والا صحیح سلامت، فرماں بردار ہو کے جس دی سیو کمائیا۔ اوہ اماما امام لیکھا جانے انت قیامت، صدی چودھویں اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دار حیم رحمان اک اکھوائیا۔ حسین وزیول مرس نورے چشمے چشم مخلوقے خلق وعدے ازک اللہ اللہ محمدے رسولِ الہ پیغامے وحی جبرائیل پھنچھ صحیح شہادت حسین عبادت عین جس دی درگاہ مقامے حق حقیقت وچ قائم قیامگاہ بے پرواہ نور الہ وعدے خدا قدیم قدرت قادرے رحیم رحمت وچ ویکھ وکھائیا۔ حسینے خون شرع دا مضمون اُمتی قانون قاعدہ باقاعدہ بسمل بسمل اللہ کہہ کے قدم بوسی اپنا سر سر سجدے وچ جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مُرشدے مُرید در سے دید حضرت محمدے تبلیغ اسمے اعظم ہزارا اے درود حضور اک اللہ الہیا۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ عراق دے بغداد شہر توں باہر نزدیجہ دربار علی دے مقبرے تے *

مقدسے خاک زمینے نظر نور ظہور زیو ازا، مہربانے رہنما حقیقتے حق زدہجا ولزی شبا بے اباب و، ہنسی دے دنا نورے وز حاضر حضور اکو نور نوری اللہ محمدے رسول رسوللہ اللہ اکو نظری آئی۔ رسولے محمدے رفیق حضرت علی اللہ محبوب وچ سمانیا۔ جس دی یاد یادداشت وچ عجیب حضرت نور آدم ساچا سنگ رکھانیا۔ جس دا نورے ظہور ہو بہو منزل مقصود، مقامے حق حقیقت بے پرواہیا۔ شہادت دتی کو پھا وچ وجود، مقبرہ زمیں آسمان دوویں رنگ رنگانیا۔ حضرت علی اوی الا نورے چشم چیز بے نظیر لوہرا وعدے خدا دستے دعا قدم بوسی سجدہ اے رہنما مخلوقے خالق وعدے پروردگار زلمہو تانجا جگت ستار سطح نشان نظری آئی۔ مقبرہ علی اللہ شہادت عبادت قیادت صداقت عیسو عجب مقدسے خاک زمینے نوب نور ظہور زیو ازاں مہربانے رہنما حقیقتے حق جد ہڑاں ونزی شبا بے اباب وطنے ہی دستے دعا نورے نوز حاضر حضور اکو نور نوری اللہ محمدے رسول رسول اللہ اکو نظری آئی۔

* ۱۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ سیریا دیس تیلکوٹک توں کشتلی دے رستے وچ کھیتاں وچ ابدل کریم دے خر بوزے بھٹا کرن تے *

دُھر دا حکم حکم اک رحیم، رحمت سچ کمانیا۔ جس دا کھیل عالیشان عظیم، علی شہادت دے گواہیا۔ جس دی یاد پُرانی قدیم، قدرت دامالک ویکھ وکھانیا۔ جس کھنڈا کھڑگ تلوار چلائی اوہ ابدل کریم، کرم کانڈ توں لیکھا لیا کڈھانیا۔ سجدیاں وچ جھکیا علی کر رہیا سی تنظیم، تعلیم محمد والی اپنانیا۔ پلک وچ انتر ہویا غم گین، غمی وچ بھلیا نور الاہیا۔ او سے ویلے وار ہویا ڈگا اُتے زمین، ضامن نظر کوئے نہ آئی۔ کھوں کہا یا مبین، اللہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ علی ماٹی خاک کیتا قیام، بستر سچ سہانیا۔ وقت نہ صبح نہ شام، شمس اپنا نور چمکانیا۔ حکم سندیسہ سنیا پیغام، پیغمبراں دے پیغمبر دتا درڑانیا۔ صدی چودھویں آوے والی دو جہان، امام اماماں پھیرا پانیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا چکائے آن، پورب پورا دے کرائیا۔ جو درگاہ ہوئے پروان، پروانے اپنے نال رکھانیا۔ انتر تیرے نگاہبان، بن نگاہ توں ویکھ وکھانیا۔ پھیر یاد آئی

مُحَمَّدِ قرآن، قرآن گُره وکھ وکھائیا۔ حضرت علی اللہ نُوں دتا بیان، آہ اپنی دتی سنائیا۔ میری مُجبت دا مُجبت وِچ دینا دان، دانشمندی تیرے اگے رکھائیا۔ ایہہ کوپھے لے کے آیا سی خربوزیاں بھار مہان، اپنا ویس وٹائیا۔ نوجوبن بھو پاپا رکان، قسم قرآن والی کھائیا۔ دُھر تھم ہو یا کائنات دین دُنی شیطان، شبو روز شانت نہ کوئے کرائیا۔ میں تیرے ایمان دا قائم رکھا ایمان، عمل اپنے وِچ رکھائیا۔ تیری آشنا تیری خواہشا اس دے خربوزے تر بوج ضرور کراں پروان، اپنا رس چکھائیا۔ شام وچوں بنام پھیر پھڑاں آن، نشکام اپنا کھیل کھلائیا۔ اوتھے تلوار دا لانا نشان، لکھ کے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نشانہ آواں بنائیا۔ پھیر سنجگ ہووے پردھان، جس ویلے سب نے مٹی اکو آن، مکہ مدینہ سارے سپس جھکان، کوپھا نزپھ کرے دھیان، کربلا اکو سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا پورا کرے پورب لیکھ مہان، جگت لکھت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ ترکی استمبول شہر رات نوں آٹومبائل دفتر دے اگے تاج پہن کے *

سولائ بھادروں کہے دُھر داسد اگما ڈھول، ہر کلمہ ایکا ایک دتا وجائیا۔ سچ دوار دا پردہ کھول، اوتار پیغمبر گروآں دتا وکھائیا۔ اٹھو ویکھو نین تلو وست رہی کسے نہ کول، ست سچ بیٹھا لکھ چھپائیا۔ جھٹ حضرت موسیٰ بن رسنا پیا بول، انبولت آواز سنائیا۔ توں مالک میرا میرے وِچ رہیا مول، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنے جلوے والا تک اگما قول، اقرار اکو نظری آئیا۔ عیسیٰ کہے نگاہ مار لے اُپر دھول، ایمان سچ نہ کوئے کمائیا۔ میں بیٹھا تکدا رہیا اڈول، تیرے نور وِچ سمائیا۔ تیری خلقت ہوئی انبول، اٹھل اپنا لیکھا دینا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساڈا لہنا دینا پورا کر استمبول، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ سولائ بھادروں کہے صدی چودھویں آئی مادی ہاکاں، تھم دُھر دا اک سنائیا۔ ویکھو کھیل اُس خدا کا، جو خود مالک نور الایہا۔ جس دا حضرت محمد نکا جہا کا کا، محمد رسول نام وڈیائیا۔ اوہ چل آیا اتفاقا، اتفاقہ اپنا تھم ورتائیا۔ جس میرا شرع نال جوڑیا ناتا،

تعلق دتا بنائیا۔ جس نوں ہندو کہندے پڑکھ بدھاتا، مُسلم اللہ کہہ کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوایا۔ صدی چودھویں کہے میں صاحب دا حکم مٹا، منسا من نہ کوئے رکھایا۔ میرا نشان تارا چٹا، تُرکیا دئے گواہیا۔ استمبول حد بناں، محمد اکھ گیا اٹھایا۔ ایہہ کھیل سری بھگونا، کرتا کرے نور الاہیا۔ جس لیکھے لاؤنا گوبند والا کتا، سنہری اپنا رنگ چٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر میللا لئے ملائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا اسمِ اسلام، اعظم سیس نوایا۔ سنیا اگتا کلام، کلمہ دھر درگاہیا۔ صدی چودھویں انت وگڑیا انتظام، بندوبست نہ کوئے رکھایا۔ شرع شرع ہوئی غلام، شریعت بھینو نہ کوئے اٹھایا۔ ساچا کلمہ نہ سکے کوئی پہچان، بے پہچان ہوئی لوکایا۔ لیکھا پورا کرے نوجوان، مرد مردانہ اگم اتھاہیا۔ جس گوبند کرایا اک دھیان، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جتھے عیسیٰ موسیٰ محمد تے مل جان، اوہلا پردہ دیاں چُکایا۔ صدی چودھویں ہووے کھیل مہان، مہما کوئی کتھ نہ سکے رایا۔ پیغمبر سارے سنن کلام، کلمیاں باہر جنایا۔ اوتھے لیکھے لگن تارا چند نشان، نشان گولی والا رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ صدی چودھویں کہے تک زمیں آسمان، اسم دھر دا ویکھ دکھایا۔ محمد جھٹ بولیا بنا زبان، کلمہ اک درڑایا۔ کی اوہ نور الاهی اک امام، عملاں توں رہت بے پرواہیا۔ جس گوبند دا کتا لیکھے لایا آن، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اُس نوں جھکدے سوریہ بھان، نو نو سیس نوایا۔ اوہدا لہنا دینا کچھ لیکھ نال چین جاپان، پورب پردہ لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوایا۔ محمد کہے یا کووستا البہو مزو لمحہ یاؤستے ولہو تاہنے زویہ عظیمیے یسوہ تکشا مسیح موزے مساہ محمدے دوا دلویزے اُزجوا موزینا وزے استمبول کتھے نئے گھد بخطو زود چینے زلو جلوز ہا موزونو وزس خونہ وجو یاول ولزلی تانوزا مم معدل وائل کومزے یسوشی پل افزا ہم زالول ززم چو ولل ازہم اوزی موسیٰ ملاہل ایس زہلا محمد رُسل اللہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھایا۔ گوبند کتا کہے میں آیا گوبند دھار، چوداں سوتیہ دئے گواہیا۔ میں کجگ انت سب دی ویکھنی بہار، بھل بھلوڑی دین مذہب کائنات مہکایا۔ لیکھا تکتا حضرت عیسیٰ موسیٰ رسول محمد یار، یارانہ یار والا کھوج کھنجایا۔ میں کردا رہیا جس دی

انتظار، آپ اپنی اکھ اٹھائی۔ کون ویلا سانجھا آوے پروردگار، جلوہ گر نورِ الہیہ۔ جو لیکھا لہنا سب دا پورا کرے اُدھار، آگے اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ کتا کہے میں کتا کائنات، گوہند دھار ملی وڈیائی۔ میتوں لکھیا نہیں کائنات کانی کسے کاغذات، بن گئے سمجھ کوئے نہ پائی۔ گوہند دی انگل سچ دی دھار بن دوات، پریم رس نال لکھائی۔ نالے سُن اگئی آواز، خوشی لئی بنائی۔ پُرکھ اکال کھولیا راز، رازق رزق رحیم آپ درڑائی۔ اوہ ویکھ پیغمبراں دا آغاز، صدی چو دھویں دھیان لگائی۔ جس ویلے مان رہیا نہ روزہ نماز، سجدہ حق نہ کوئے کرائی۔ دھرم رہیا نہ کسے سماج، سنگھ سکھ نظر کوئے نہ آئی۔ من کلپنا ہووے راج، رعیت بھجے واہو داہیا۔ اُس ویلے اوتار پیغمبر گرو آں توں منگانگا جواب، جواب طلبی کراں تھاواں تھانیا۔ زرگن دھار اپنی ساجنا ساج، ساجن ہو کے ویکھ دکھائی۔ جتھے حضرت محمد عیسیٰ موسیٰ دی آشنا والی آواز، خواہش تیاں میل ملائی۔ تیرا اوتھے حد بتا بناواں آپ، کتا کرم کانڈ توں باہر لگائی۔ جس نوں ساریاں منا باپ، پتا پُرکھ اکال کہہ کے سیس نوئی۔ توں میرا میں تیرا چپنا چاپ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائی۔ گوہند کہا پُرکھ اکال میری اکو آسا، آشنا دیاں جنائی۔ میں لیکھے لائی گرتیغ بہادر والی لاشا، سیس دھڑ تیرے بھیٹ کرائی۔ اُس نے انتم اکو رکھی خواہشا، انگلی سمندراں پار اٹھائی۔ اورنگے، ٹوپی والے آوندے جو میرا دین سا تھا، سگلا سنگ بنائی۔ خوشی وچ نالے تیری گائی گا تھا، تڈھ بن انت ہوئے نہ کوئے سہائی۔ میرے مہربان میں تیرا سوت گرتیغ بہادر دا کاکا، جگت جنم دین والی گجری مائی۔ پر میتوں تیرا اگلا دسدا خاکہ، سوہنا نقشہ سوہا پائی۔ جس ویلے صدی چو دھویں ہوئے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ توں سب دیاں لیکھے لاون آئیں پیشین گوئیاں والیاں گا تھا، اوتار پیغمبر گرو آں لہنا دسین چکائی۔ میرا تیرے نال ہووے سا تھا، جوت شبد دھار مل کے وجے ودھائی۔ سمبل ہووے واسا، سچ سوامی تیرا رنگ رنگائی۔ میں تیرے چرن کول کراں ارداسا، بینتی اکو وار سنائی۔ میتوں تیرے اُتے بھروسا، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائی۔ میرے صاحب پُرکھ اکال دین دیال میں سدا تیرا مٹاں آکھا، توں میرا اکو اکھر اپنی بھیتا لینا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائی۔ پُرکھ اکال کہا

گوبند توں دس اپنی صلاح، مشورے نال جنایا۔ گوبند کہا پہلوں میرا آپ بن گواہ، شہادت اک بھگتایا۔ پُرکھ اکال شبدی شبد کیتی ہاں، ہاں ہاں وچ ملایا۔ گوبند ہس کے تالی دتی لا، دو ہتھاں تال بنایا۔ میرے پُرکھ اکال جس ویلے کجگ اتم جاویں آ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ گوبند شبد بناؤنا ملاح، بیڑا ساچا کندھ لکایا۔ خواجہ جس نوں سیس دے بھکا، اندر نیوں نیوں لاگے پائیا۔ صدی چودھویں جس داتکے راہ، محمد آشنا جوڑ جڑایا۔ عیسیٰ جس دالیا ساہ، ساہ وچ سمایا۔ حضرت موسیٰ جس نوں کہا خدا، خود مالک نور الایہا۔ توں سب دا سوامی بے پرواہ، پر بھو تیرے ہتھ وڈیایا۔ اکو بچن میں دیاں سنا، نو نو سیس جھکایا۔ میرا کتا گوبند کہے تیغ بہادر آشنا لڈن وچ دینا پہنچا، انگلستان پورب لہنا جھولی پائیا۔ پھیر ساریاں پیغمبراں دی پوری کریں دُعا، منظوری اپنا نام رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ کتا کہے میں سنیا گوبند شبد اپار، جو اپر پیر دتا درڑایا۔ میں ہو کے بہہ گیا تیار، ترے گن توں باہر ڈیرہ لایا۔ کردا رہیا انتظار، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ بچھدا رہیا وارو وار، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد رسول آواز سنایا۔ میتوں کرنی وچ کردے رہو خبردار، بے خبری وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے کل کلکی لئے اوتار، نہہککا ویس وٹایا۔ امام ااما آوے سچی سرکار، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے اُدھار، قرضہ مقروض رہن کوئے نہ پائیا۔ میری اُس دے چرن کول نمسکار، میں نو نو لاگاں پائیا۔ استمبول توں جس ویلے ہونا باہر، چلنا چائیں چانیا۔ اک سو اک میل تارا چند جھلاؤنا نشان، نشانہ سب دا ویکھ وکھایا۔ کتا کہے میں وی ویکھاں اُس سمیں دا حال، حالت میری میرا صاحب لئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سارا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ استمبول کہے میری بولی عرض جرد جونی یا کواس سُچی، سچ دیاں جنایا۔ میتوں حضرت موسیٰ کوہ طور اتوں ویکھیا گردن کر کے اُچی، اپنی اکھ اٹھایا۔ حضرت عیسیٰ ہتھ لایا مچھی، مچھاں نال جُھہایا۔ جس ویلے گل پھاسی رسی ٹٹی، ٹٹی ویکھ وکھایا۔ محمد پکار کے باہر کہا وجود بُتی، بتخائیاں باہر سنایا۔ صدی چودھویں دروہی اُمت جانی لٹی، لٹیرا بنے بے پرواہیا۔ دُھر فرمان ہو یا چوداں طبق رہے نہ لگی، پردہ اوہلا دیاں چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ استمبول کہے میرا مالک ملوز ہاہ زلبو الوایکی نلزوزینہ است کوزے مثل چشمی نہوؤ

تمبیزی تا کھٹما سکھمے ونا وناہ زوئے وزی جائے زو یسوه ولز مُمبا ڈر مپھلے زاوہلا مُستبئی محل مُمبا زاہمیلیا کوزووہولا لؤل زول زاواوڈا ٹولا الہبا کازل مہو زاول
الکلا لگو گوبندے تکزولا نُورے وسہا مارولا جاں ولوازا ولوانورے اللہ وی را۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ تُرکی دے استمبول شہر توں اک سو اک میل باہر چکلگ پنڈ توں باہر *

صدی چوڈھویں کہے سُن وے تارا چنّا، چنّ چنّا دیاں جنایا۔ ساڈا آگیا نیڑے حد بنا، اگلا پنڈھ رہیا نہ رانیا۔ میٹوں نظری آوند اگونہ والا کتا،
جو بجے واہو داہیا۔ جس جگت جہان تکتا اٹھا، نیتز نین نہ کوئے گھلایا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، قدرت قادر نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔ تارا چنّ کہن اسیں کر لیتے سلام، بسملہ کہہ کے سیس نوانیا۔ اے مالک سانوں کریں نہ کتے
نیلام، بولی جگت والی دوانیا۔ اسیں سنی تیری کلام، کلمہ تیری صفت صلاحیا۔ تیرے ہتھ سب دا انظام، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پینمبر سجدے کرن
تمام، طع لالچ مذہب والی رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لہنا لہنے پانیا۔ تارا چنّ کہے میں سجدہ کیتا اک زیرو
اک، جگت فاصلہ میلاں ونڈ ونڈایا۔ میرا سپنہ پھٹیا ہک، نیتز رہے گر لایا۔ میرے محبوب میرا لیکھا اپنے نال لینا لکھ، دوسر سنگ نہ کوئے بنایا۔ برہمنڈ
کھنڈ جتنے گرہ تیرے سارے سکھ، دوس رات تیری سیو کمانیا۔ محمد دا پورا کرنا بھوکھ، پیشینگوئی دھر دی ویکھ دکھایا۔ اگے اپنے نام کلمے دی مارنی ہٹ،
تھکم دھر دا اک درڑانیا۔ عیسیٰ کڈھی کھلوتا چٹ، چٹے اُتے کالا دینا پانیا۔ تیرا تھکم سدا امٹ، میٹ سکے کوئے نہ رانیا۔ تیرے درے دربار جاواں ٹک،
تارا چنّ واسطہ پانیا۔ صدی چوڈھویں سنگ محمد پھیر کرے کوئے نہ رٹ، رٹن لیکھا سب دا دینا مکانیا۔ تیری دین دنی تیرا اسلام پئے کلمے والے پٹ،
پیشن اور نہ کوئے جنایا۔ تیرے کلمے اندر تیری درگاہ ہونا سٹ، سٹینڈ اینڈ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
ساچا ور، سچ دا میل لینا ملائیا۔ تارا چنّ کہے ساڈی مارنگ گڈ، گاڈ سیس نوانیا۔ اسیں سڑنا نہیں کسے وڈ، لکڑی تن نہ کوئے رکھایا۔ بھکھ پیاس نہیں کسے

قوڈ، فار اگنی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوایا۔ تارا چن کہے صدی چو دھویں آہ
 ویکھ لے اپنا کنارہ، کینے ازی ازا دھیان لگائیا۔ جتھے شرع دا آخیری اشارہ، آشا محمد دئے گواہیا۔ اس توں آگے مسلسل عیسیٰ دا نظارہ، ایشور اپنا رنگ
 رنگائیا۔ جو سرگن نرگن دھار آیا دوبارہ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس دی شبد شبد اخبارا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ اوہ سب دا مالک ظاہرا، ظاہر ظہور
 ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں دھوڑی لاواں خاک، نلے
 خوشی والے رمائیا۔ انت جوڑ کے دوویں ہاتھ، سیس دیواں جھکائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرا تھ، داتا اک اکھوائیا۔ جیہڑے ہر بھگت تیرے ساتھ،
 انتشکرن سب دا ویکھ دکھائیا۔ تیرے پیار دا پورن کرن واک، واقف کار دے خلق خدائیا۔ میں لہنا دینا جانا دوس رات، کھوجاں چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ تارا چن کہن اسیں جھلے سچ سچی درگاہ، درگاہ سچ ملی سرنائیا۔ مقامے حق
 حق گواہ، سدھ اکو نظری آئی۔ ساڈا سجدہ سجدے وچ دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مالک خالق واحد اک خد، خدمتگار تیرا نظری آئی۔ تبتوں خوشیاں
 وچ کرئے الوداع، نیتز محبت نیر وہائیا۔ تیرے چرن کول محمد دی آشا دا مدعا، خواہش پچھلی ویکھ دکھائیا۔ کبیر نے اشارہ دتا اتے بسدھا، سبکھنڈ وچوں
 اکھ اٹھائیا۔ شمس تبریز نے کہا میرا پیر اچا، جو مالک نور الایہا۔ تیغ بہادر اکٹھا کر کے پیار غصہ، دوویں دھارا ویکھ دکھائیا۔ جس ویلے کلجک پینڈا نکا، آگے
 اور نہ کوئے ودھائیا۔ اُس ویلے حکم ہونا دوٹکا، توں میرا میں تیرا نام جنائیا۔ صدی چو دھویں چند ستار سیس ہونا جھکا، گوبند سنگر شبد دئے گواہیا۔ پورن
 سنگر پر م پُرکھ پورن ہونا پتا، پت پر میثور اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ دھرنی
 کہے میرا صاحب آیا میرے کنڈھے، تُرکی دھار دئے گواہیا۔ میرا سینہ کرے ٹھنڈے، ٹھنڈک اک ورتائیا۔ دُھر دا کلمہ دُھر حکم وچ ونڈے، جگ نیتز
 نظر کسے نہ آئی۔ گرگھاں دے گھر گھر دے کھا کے گنڈھے، گنڈھاں سب دیاں رہیا گھلائی۔ میرے دیش دے تارا نشان دے ویکھے جھنڈے، تارا
 نشان دُھر دا نال جھلائی۔ ایہہ کھیل پُرانا نانک دسیا جس ویلے ستا ہیٹھاں جنڈے، چھایا سرپ گھ اُتے کرائیا۔ اُس ویلے انتر دھار سفر چڑھیا سی لبے،

تھان ایہو نظری آئیآ۔ لکھاں زمیں اسمان کہے، تھر تھراہٹ وچ کُرا لایا۔ ہر بن وقت کوئے نہ سمجھے، سمبل بیٹھا نور الاہیا۔ پھیر کھیل تگے اچھے، جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ دین دُنی دے بھاگ دسن مندے، کوڑ کُریارے کلج نال وٹی ودھائیآ۔ جھٹ شبد سُنیاسب دے لیکھے مکے نال سوہنگ کھنڈے، جگت کھڑگ نہ کوئے چکائیآ۔ جس لہنا دینا پورا کرنا جیرج انڈے، اُتبیج سبتج پردہ دینا اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیآ۔ صدی چوڈھویں کہے میرے پیراں دیا پیرا امیراں دیا امیرا، لاقصویرا کی تیری سیو کمائیآ۔ تیرا نور انملٹرا ہیرا، ہیرے رتن جواہر مانک موتی کی تیرے چرن لکائیآ۔ مینٹوں لیکھا دس پیا رویداس والے کسیرا، جو ساڈے دیس آون لگیاں سمند ساگر وچ رکھائیآ۔ مینٹوں نظری آیا تیرا نیلا چیرا، چیرے والیا تیری بے پرواہیا۔ میری میننتی سب دی بدل جائیں تقدیرا، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جیہڑے آسا رکھ کے بیٹھے تیرے فقیرا، فکر وچ اوہناں ملنا چائیں چاننیا۔ توں مالک گھر گمبھیرا، گور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سچ تیری وڈیائیآ۔ تارا چن کہے اسیں جھلے تیرے حکم، حکمی حکم ورتائیآ۔ دین دُنی تاثیر بدل دے تخم، تانس ترسنا دے گوائیا۔ توں نور الاہی چشمے چشم، چم درشتی دے بدلایا۔ تیری یاد وچ اپنی فریاد وچ محمد دی داد وچ شہادت دے گئے حسین حسن، علی عالیجاہ تیرے چرناں سیس نوائیا۔ میں ضرور چاہندی جن بھگت تیرے نال مول نہ رُن، رُسیاں لینا منائیآ۔ جس نوں زمیں اسمان جھکن، لوک پرلوک بھجن واہو داہیا۔ اوہ میرا صاحب رکن، رخصت کراں چائیں چاننیا۔ تارا چن کہے صدی چوڈھویں ساڈا نشانہ لگا ٹن، ٹنیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ سچ پرکاش لگا پھٹن، پوہ پھٹنی نور الاہیا۔ اپنے حکم نال سب داسب کچھ آیا لٹن، لٹیرا ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ توں اپنا لہنگا سنبھال سلوار سُتھن، پوہ گنڈھ بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ صدی چوڈھویں تارا چن تے مل کے رہے آکھ، آخر سیس نوائیا۔ پروردگار کرنا مُعاف، بندے نواز تیری سرنائیآ۔ اسیں سدا تیرے داس، گستانخی ساڈے اندر رہے نہ رائیا۔ خوشیاں وچ خوشی دینی وصیت تیرے پاس، پاسا بدل کدے نہ جائیا۔ مقبرے

وچ تگے محمد دی لاش، لشکر روون مارن دھاہیا۔ تیرا نور ہووے پرکاش، پرکاشت خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر امام ساڈا پورا کرنا وشواس، وشا کو نظری آئی۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس دی راجدھانی پیرس توں باہر دریا دے کنڈھے تے * ۲۰۲

ستاراں بھادروں کہے میں پڑھیاں اگئی اخباراں، پرچے نارد رہیا دکھائیا۔ خواجے خضر کہا سلام دُعا چار یاراں، محمد صدی چو دھویں سنگ سپس نوایا۔ نور نورانہ تکیا ظہور ظہوری ظاہر، زاہد مجاہد بے پرواہیا۔ جس دا آد انت نہ کوئے کنارہ، کشتی نیا نوکا دو جہان رہیا چلائی۔ حضرت داؤد دا اشارہ، جیبھ دندان ہیٹھ دبائی۔ میرا مبی اللہ حق پیارا، پروردگار اگم اتھایا۔ صدی چو دھویں پیسویں نال دے ادھارا، مسیح نین موندھ رہیا سنائی۔ موئے مشکنیاں وچ کہا آئے دوبارہ، دھری اپنی کل ورتائی۔ بل اشارہ دتا باؤن نر نرکارا، نرائن دھر درگاہیا۔ شکر پروہت دکھایا اکھاڑا، حکم حکم وچوں سنائی۔ اوہ تک بلگاریا بگلگیر ہووے یارا، صنفی سوبھا پائی۔ جس نوں انت صوفیاں کہا آوے وچ سنسارا، جگت رسنا نال صالاجیا۔ جھٹ نارد کھلو کے مارے لکارا، کوک کوک سنائی۔ کی باؤن توں آویں اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول سوبھا پائی۔ باؤن دھرتی اُتے لیکھ لکھیا میں میرا نور آوے چوھیاں اوتارا، چار پیسا چو بیسا اپنا روپ پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائی۔ نارد کہے میں دیکھے محمد یار چار سنگ، حد حدود پھول پھولا ئیا۔ عیسیٰ منگاں رہیا منگ، استمبول دے گواہیا۔ اک سو اک میل چڑھیا رنگ، تارا چند نشان سہائی۔ جس ویلے حد بلگاریا آیا لنگھ، لہنا پچھلا رہیا چکائی۔ ایتھوں دا دیوان ہندا سی تلیا چند، بل دوارے سوبھا پائی۔ جس دا لیکھا وچ پُران سکند، ایکاسی ہزار سلوک دین گواہیا۔ نارد کہے میں خیران ہو گیا خیرانی وچ ہو یا دنگ، پریشانی وچ بودی رہیا ہلائی۔ کی کھیل سورا سربنگ، ہر کرتا رہیا دکھائی۔ جگ جگ دی پچھلی ونڈ، پورب اپنے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ بلگاریا کہے میں دساں اپنی کہانی، کہاوت وچ

سنائی۔ میری دھار زمیں میرا نورِ اسمانی، بل کے وجے ودھائی۔ میرات نہیں جسمانی، ضمیرِ جگت نہ کوئے رکھائی۔ جس ویلے بل دوارِ اسمیدھ یگ پکا
 پکوانی، پکا کچا سو بھاپائی۔ میری دھرتی وچوں گیا سی پھل ناں ندھانی، جس دا کھٹا مٹھارس دکھائی۔ اُس پھل وچوں باؤن دی بھینٹا کیتا بل کہا کھاہ میری
 مہمانی، اپنے مکھ لگائی۔ باؤن کہا میں نہیں کھانا ان پینا نہیں پانی، رسنارس نہ کوئے بنائی۔ اٹھ دیکھ تیتوں سناواں بھوکت بانی، بان انیالا اک چلائی۔ جس
 ویلے شہنشاہ شاہ آوے سلطانی، پاتشاہ بے پرواہیا۔ اُس ویلے ایہہ جوہ ہونی بیگانی، پھل بھیٹ نہ کوئے کرائیا۔ اُس وقت اوہ کھیل کرے مہمانی، مہربان
 اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائی۔ جھٹ باؤن دو جہاناں لیا تک، سبھا بل والی دیکھ
 دکھائی۔ پھیر تکیا کس دا حق، حقیقت کھوج کھوجائی۔ اُدھروں داسی آئی نٹھ، گولی بھجی چائیں چانیا۔ چھوٹے بچے کیتا ہٹھ، رس میتوں دے کھوئی۔
 اُدھروں آگیا یودھا نہیو اک سمرٹھ، بلکہ نگری سو بھاپائی۔ اک رشی آگیا پریم دی لاؤندارٹ، رسنا ڈھولا گائی۔ امرجیت سنگھ اوسے رشی داروپ سچ،
 سچ سچ رنگ رنگائی۔ سمرٹھ کپور سنگھ جنم آیا پلٹ، پلٹا چوتھے جگ کھائی۔ داسی ترپت ہوئی وس، ننھا بچہ جگندر وٹی ودھائی۔ درشن سنگھ راجے بل داسی
 سمس، سمسیا ساری حل کرائیا۔ ناظر سنگھ اس جنم دا لہنا گردیال سنگھ دے ملیا وچوں ہٹ، گوبند میلا سبھائی۔ دوندر بردھ اوستھا باؤن درس پایا سی
 ہس، دُور دُراڈی سیس نوائیا۔ اُس اشارہ کیتا اکھ، اکھیاں توں پرے بے پرواہیا۔ تیرا میلا کلجک نال پُرکھ سمرتھ، پت پر میشور دیکھ دکھائی۔ نارد کہے
 میں پہلوں نہ نیا سچ، سچ دیاں سنائی۔ میں چار جگ بھجا نٹھا بچ بچ، اپنا بھینو نہ کسے سمجھائی۔ صدی چودھویں ہن خوشیاں وچ رہیا ہس، ہس کے دیاں
 سنائی۔ جس کلجک میٹنا اندھیرا مس، زرگن نور چند کرے رُسنائی۔ ستاراں بھادروں اپنا آپ رت، رنگن رنگت والی چڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا میل لئے ملائی۔

اٹھاراں بھادروں کہے میری اکھ کھلی، خالق خلق دتی وڈیاںیا۔ میں جس گانہ سکيا بلیں، صفتاں صفت نہ کوئے وڈیاںیا۔ مینوں یاد آیا بگاریا چھڈیا
یوگوسلاویا ویکھیا جتھے شازین ترسندی رشی دی سی کُلی، بُلگریڈ جگت وجے ودھائیا۔ اُس دی یاد اگئی سدا صلح کُلی، کُل مالک ویکھ دکھائیا۔ بل دوارے
ایتھوں لے کے گیا سی نو دانے جگت کئی بُھنئی، چلی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پر بھ نوں یاد کردا سی وار روز اُنی، اک نو سنگ رکھائیا۔ تیرا شبد دھار سدا
دُھنی، دُھن آتمک راگ دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ساچا ور، سچ رہیا سمجھائیا۔ رشی گیا بل
دوار، بُھنیا اناج بھیٹ چڑھائیا۔ ہس کے کہا آہ لو میری سرکار، سچ بھنڈارے وچ لکائیا۔ اُدھروں نارد آگیا دنیاں رہیا دکھال، ہس کے رہیا جناںیا۔
مور کھاجے ایڈی دُوروں گھالی گھال، کی اسمیدھ یگ وچ رہیا پائیا۔ رشی کہا سُن میرا حال، حالت ساری دیاں درڑائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ انت سب دے
سرتے کوکدا کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ جگت سہارا اوتاراں پیغمبراں گروآں نے تئنا ڈھال، کھنڈا کھڑگ تیر کمانا سنگ رکھائیا۔ میں اُس وقت دی کر
رہیا سنبھال، جس ویلے سمبل آوے میرا ماہیا۔ بے شک میں نو دانے لیا یا بن کنگال، دُوروں پنڈھ مکائیا۔ میری میننتی اکو اک سوال، سوالی ہو کے
دیاں سنائیا۔ میں بن آیا دلال، دلالی پریم والی دکھائیا۔ جس ویلے دین دُنی وچ حق نہ رہیا حلال، حرام خور ہوئے لوکائیا۔ اوتاراں رہے نہ کوئے جلال،
پیغمبراں نور نہ کوئے رُشائیا۔ گروآں وجے کوئے نہ تال، شبد کرے نہ کوئے شنوائیا۔ اُس ویلے آوے میرا محبوب مہربان، بھیکھادھاری اپنا بھیس
وٹائیا۔ جس دانہ کوئے گرہ مندر مکان، سچ گھر سے چائیں چائیا۔ میری بھومکا ویکھے استھان، نگاہ نگاہ وچوں لکائیا۔ میرا لہنا کرے پروان، پروانہ اپنا
دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ یوگوسلاویا کہے میرا پہلا نام سی یوگ، رشی رکھیش
بلی وڈیاںیا۔ سلاویا سرب ویاپی نال ہو یا میل سنجوگ، اک اُس نے اپنا انک دتا بنائیا۔ جیہڑا یاد کردا سی روز، اک نو ونڈ ونڈائیا۔ دھرتی اُتے کردا سی
چوچ، میرے انتر پھرے چائیں چائیا۔ اک دن بیٹھا وچ وجوگ، مسکراہٹ نہ کوئے سہائیا۔ میں نیوں کے کہا کی تکیں مات لوک، چاروں گنٹ ویکھ
دکھائیا۔ رشی دسیا اک سلوک، سچ نال سنائیا۔ میں تہاں اُس مالک دی موع، جو موجود ہر گھٹ تھانیا۔ جس دا بھانا سکے کوئی نہ روک، دو جہاناں سپس

نواںیا۔ اوہدا ویس انیکا کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹاں رہن کوئے نہ پانیا۔ اوہ کلجگ انت تیرا ویکھے ہرکھ سوگ، چنتا چکھا غم مٹانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا تھم ورتانیا۔ دھرنی کہے میتوں دسدے رہے یوگی رشی، رشتہ پر بھ دے نال رکھانیا۔ سچ پیار دے وچ وکی، قیمت اپنی نہ کوئے رکھانیا۔ اپنی آشار کھی نکی، وڈی وڈنہ کوئے وڈیانیا۔ دُھر دا صاحب جس دی دھار سدانکھی، دو جہاناں کھوج کھوجانیا۔ اوہ ضرور تیرے پوربلے جنم کرم دی ویکھے چٹھی، ورقہ ورقیاں وچوں اٹھانیا۔ دھرنی کہے میں چرناں اُتے جاواں لٹی، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہر نظر اک اٹھانیا۔

ویہہ بھادروں کہے نارد لیکھ ویکھ جس جس، سجننگھ میتوں دے سمجھانیا۔ نارد کہے میتوں آہ رہیا دس، دشا اپنی دھیان لگانیا۔ جس ویلے مسیح جنمیاں مریا نوں آئی نچھ، چھک مار کے نک لیا چڑھانیا۔ پھر ہتھ پایا پتھر روڑے اٹ، پانہن نال چُھہانیا۔ پھر بال تکیا بٹ بٹ، نگاہ نگاہ نال رلانیا۔ جھٹ اندر وٹی سک، تھم دُھر دا اک سنانیا۔ تیرے پُت دا جیہڑا پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ لیکھا لہنا دیوے دُنیا وچ، وچلا بھو کھلانیا۔ پر یاد کر اوہ ضرور چرن چُھہائے وچ سوس، جس نوں سوٹزر لینڈ کہہ کے سارے گانیا۔ تیتوں کسے مسز کہنا کسے مس، مسلسل بھو نہ کوئے چُکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو اپنے ہتھ رکھانیا۔ نارد کہے میں اشارہ تکیا مریم، مریم سمجھ کوئے نہ آیا۔ نہ خوشی نہ کوئی غم، غمی خوشی نہ کوئے ونڈ ونڈانیا۔ پھیر میں شبد دھار ہو کے اشارہ دتا جس دا انت اکو ہونا دھرم، مسیح اپنے رنگ رنگانیا۔ اوہ مہربان اپنا کرے کرم، کرم کانڈ توں لیکھا دے چُکانیا۔ ضرور اپنا چُھہائے چرن، کول کول دے وڈیانیا۔ نارد کہے میں وی او سے دی لگا سرن، سرن اکو اک تکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملانیا۔ ویہہ بھادروں کہے میں آیا فرس، فرانس میری دے گواہیا۔ بل دا راجدوت ایہتھے ہندا سی جس دانام دت، مینا جس دی جنم والی مانیا۔ کیا تُو ہندا سی پت بخارے تو نو میل چڑھدی دشا، جس دی نگری وچے ودھانیا۔ اوہ

سدا پر بھ نوں رکھدا سی چت، اٹھے پہر اکو رنگ رنگا گیا۔ آتم دھار بنیا ہت، ہتکاری ہو کے سیس جھکایا۔ من واسنا رکھی جت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکایا۔ اک دن نور درسا یا ابناشی اچت، اچت اپنی دیا کمایا۔ ہس کے کہا میرے نام دا پی رس، جس دھام نوں کلجگ اتم پیرس کہے لوکایا۔ اُس وقت کلیاں وچ رہیا سی وس، بلیاں وچ پر بھ دا ڈھولا گایا۔ خوشیاں نال آشار رکھی نوواں دواریاں توں باہر جاواں نٹھ، اٹھاں تتاں دینا رنگ رنگا گیا۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ انت ہو پرگٹ، پرگنا تیرا ویکھ وکھایا۔ میری دھار آتم پر ماتم پھیر روپ ہون گے اٹھ، دس مل کے وجے ودھایا۔ شبدی دھار کرے اکتھ، مہما کتھ نہ سکے نہ کتھی جایا۔ جس نے جگت والا چھتر دھاری بن چلاؤنا نہیں رتھ، حکم حکم وچ منایا۔ کھنڈا شستر تیر کمان نہیں پھڑنا ہتھ، خالی ہتھیں پورب لہنے دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت دا لیکھا جانے اکتھ، لکھن وچ لکھن وچ سکھن وچ سمجھ کسے نہ آیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس دی راجدھانی پیرس وچ نوٹی ڈیم چرچ ویکھ کے دریا دے کنڈھے تے *
 ڈینکو ڈینم ملیا ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال جھہہایا۔ انتر نقاب جائے لٹھ، پردہ رہے نہ رایا۔ مسیح دا مالک نظر آئے آئے سمر تھ، نور نورانہ نور الاہیا۔

جس دا یسوہ گایا جس، جس صفتاں وچ وڈایا۔ اُس دی مہما شبد اکتھ، شبدی شبد شنوایا۔ اتم پوری کرے اس، ویہویں صدی دے گواہیا۔ درگاہ ساچی آیانس، دھرنی دھرت دھول سو بھاپایا۔ پیرس کھیل کرے اکتھ، چراگاہاں چرچ روپ بدلایا۔ دین دنی میٹے وٹ، حد بٹھا رہے نہ رایا۔ اکو نام سندیسہ سب دے اندر دیوے گھت، مانو اپنا بھو چکایا۔ جو زرگن دھار آیاوت، وطن ویکھے بے پرواہیا۔ جس دے لیکھے لگی کر ستین رت، رتی رت رنگ رنگا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملایا۔ چرچ کہے ساڈے اندر آئی خوشحالی، بہہ خوشی رنگ رنگا گیا۔ اُس نور دی چڑھی لالی، جس نور پینمبراں دتی رشنا گیا۔ جس دے پچھے مسیح نے گھالن گھالی، پھانسی گل وچ لٹکایا۔ ہویا انت انت سوالی، خالی

ہتھ ہتھ دکھانیا۔ صدی دیہویں ہووے رین اندھیری کالی، کلا اپنی لینی ورتانیا۔ جگت جہان ویکھنا جگت دے مانی، مالک اپنا پھیرا پانیا۔ دھرم رہنا نہیں کسے ڈالی، دین مذہب روون مارن دھاہیا۔ اوتار پیغمبر گر سکے نہ کوئے سمبھالی، سمبل آؤنا چائیں چانیا۔ جلدھارا تیرا چرن جُھے حالی، حالت سب دی دے سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگانیا۔ بھادروں کہے میں اُنی اُنیسا، اُنیسویں صدی دھیان لگانیا۔ میرا قول اقرار پیسا، یسویں وے ودھانیا۔ حضرت مسیح یسُوہ جس دیاں کیتیاں اڈیاں، دوویں ہتھ خالی آپ دکھانیا۔ اوہ آوے شہنشاہ رفیق، پت پریشور بے پرواہیا۔ اُس دا ساتھی گنسنی جس دا کسے نال نہیں شریکا، نو سال مسیح سنگ نبھانیا۔ اک دن ہس کے کہا سچ دس سچی کپھڑی پریتا، کی چرن تیری سرانیا۔ مسیح کہا میرا وسیع مالک اندھیٹھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جس ویلے اتم کل تیا انگیٹھا، اگنی اگت نہ کوئے نبھانیا۔ اوہ سب دیاں منساں پوریاں کرے اُمیداں، ترسنا جگت کھوج کھوجانیا۔ تیریاں پوریاں کرے ریحھاں، درشن دیوے چائیں چانیا۔ ہن تیریاں لمیاں گٹیاں تائیں قمیضاں، پھیر جنم دے بدلانیا۔ پیرس وچ کرے تصدیقاں، شہادت شبد والی بھگتانا۔ سین جس دا پہلا ناں ہم حمیدا، ہم ساجن کھوج کھوجانیا۔ جس دا اگلا حکم پوشیدا، اتر پچھم دکھن پہاڑ آپ ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ پیرس کہے ایٹھے ریشیاں پیتارس، سبج دے گواہیا۔ جنہاں من کلپنا کیتی وس، واسطہ پر بھ دے نال رکھانیا۔ اشارہ دے کے گئے دس، بل دوارے ہتھ اٹھانیا۔ کلج انت ضرور آوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو دین دُنی کرے اکٹھ، ایکا رنگ رنگے خلق خدانیا۔ جو دھا سوربیر شبد بنائے سمرٹھ، حکم اپنا اک ورتانیا۔ جہدی صفت گائی اوتار پیغمبراں گرو آں رسنا رٹھ، نام نامہ جگت شنوانیا۔ اوہ سب دے لہنے دینے پچھلے ویکھے کڈھ، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ سمبل دا مالک سمبھل کے آوے نٹھ، سمبل اپنا قدم لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملانیا۔ ہتھ کہے میں جس دے نال لگا، لگ ماتر دتی بدلانیا۔ اوہدا تھوڑا جیون اگا، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میل ہووے اُپر شاہ رگا، شہنشاہ دیوے مان وڈیانیا۔ ایہہ سی گاڈ دی جگہ، دھام دھرم دھار دکھانیا۔ جتھے اک سو اک سال پچھوں ضرور بھگت بھگوان دا بنیکا اڈا، اڈی چوٹی تک سارے سپس نوانیا۔

شبد سندیسہ حکم دھار دا پٹا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگت دوار بھگت بھنڈار دا کھلے ہٹا، بھگتاں دی بھگتی دے گواہیا۔ جس ہننے پچھے لہنیدار آیا نٹھا، بھجیئا واہو داہیا۔ اوس دا اکو نام تے اکو پٹا، سوہنگ ڈھولا سب دی کرے اگوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ پیرس کہے میرے پریم دی وہندی دھار، وہ وہ درسائیا۔ میں دیکھیا جیون سرب سنسار، مانو ذاتی کھوج کھوجائیا۔ پر بھ نال رہیا نہ کسے پیار، پریتی جگت والی ہنڈھائیا۔ جس دا حضرت عیسیٰ خدمتگار، صلیب گل گیا لٹکائیا۔ اُنیسا پیسا کر کے انتظار، انتم سب نوں گیا سمجھائیا۔ اوہ آوے شاہ سکدار، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس نے میرے پورے ہون نہیں دینے سمت دو ہزار، دُوئے دا صفر ا بیٹھارہ تکائیا دُھر دے شبد دا ہووے کلاکار، کل اپنی اک ورتائیا۔ چاروں کُنٹ دیکھے دیکھنہار، پاوے سار تھاواں تھانیا۔ جن بھگت سہیلے دے ادھار، سر سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ پیرس کہے میں اوس پر م پُرکھ دی پریتی وچ بلہار، جو پریتم ہو کے ملے چائیں چائیا۔ وہندے وہناں پاوے سار، جل دھارا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ نال سچ ست نال ست دیون آیا ادھار، ست دا اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ فرانس توں فیری وچ کیلے توں ڈوور جاندیاں ہوئیاں *

جوت نر اکار پورن۔ شبد شبد دی دھار پورن۔ وشن برہما شو ساکار پورن۔ ترے گن مایا تت وچار پورن۔ تت پنج تت تے آر تیار پورن۔ لکھ چوراسی کھیل کرتار پورن۔ آتم پر ماتم ادھار پورن۔ پار برہم برہم شنگار پورن۔ لیش جیو جیو لیش کھیل مہربان پورن۔ نر گن نر ویر نر اکار نر نکار پورن۔ آد شکت دی دھار شوئے شکتی سرب سدھار پورن۔ انک کوٹ انت کل نام ندھان نوجوان پورن۔ پاتشاہ شاہ شہنشاہ دو جہان پورن۔ پُری لوء برہنڈ کھنڈ زمیں اسمان سورہ چند پورن۔ گگن گگنتر ندھان منتر کھیل نر نتر انتر وچار پورن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی سچ دھار پورن۔ سچھنڈ دا سچ سروپ سچا، پورن پورن پر بھ سمایا آپ پورن۔ تھر گھر دا تھر دربار سچا، جوت نر نکار بنایا آپ پورن۔

مقامے حق دا حق در درگاہ ساچا، گھاٹت گھڑی گھڑت گھڑایا پورن۔ شبد شہنشاہ بے مقام لاپتہ، پت پر میثور نور صُبان پورن۔ آدمہ انت سُمپ رتہا، ساکارا سون ستار پورن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا منتر سُننہار سچا ساکار پورن۔ پون پون پانی، جل دھار پورن۔ نام شبد بانی، کلمہ کائنات پورن۔ لیکھا وید شاستر اکھر پُرانی، پرم پُرکھ دا نور چتکار پورن۔ نرگن سرگن دھار رسنا کتھا کہانی، کتھ کتھی دا کھیل مہان پورن۔ راؤرنک راج راجان رانی، شاہ کنگال امیر حقیر فقیر پورن۔ جگ چوکڑی چار دی چار کھانی، کھانی خواہش وچار دی دھار پورن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ سچ حکمران پورن۔ سچ حکم حکم تعمیل کردا، تابعداری دا تابعدار پورن۔ شبد دھار اگم حکم ہر دا، آد انت جگا جگنت سمجھنہار اک ساکار پورن۔ نر بھے بھو وچ جس سب ڈردا، سو صاحب سلطان پورن۔ آد جگاد جو گھاڑن گھڑدا، گھڑن بھننہار پرم پُرکھ دی دھار پورن۔ جگت جہان دوہری منزل جو زور ہر ہو کے پھڑدا، چار کُنٹ دا چراگاہاں دا دھرم دا دھرم پورن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ جوت دی دھار جوت داروپ اکو، اکو جوت تے اک اکال پورن۔ شبد دا کھیل تے شبد وچار تے شبد دا سار پورن۔ کرنی کرتا قدرت کرتار اکو، کرنہار ویکھے وگسے سرشٹ درشٹ دی سار پورن۔ آد انت جگا جگنت دا پیار اکو، پریتم پریا پیار مُجبت دی دھار پورن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ شبد دھار پورن۔ شبد سار پورن شبد کرتار پورن۔ شبد ادھار پورن۔ شبد شنکار پورن۔ شبد شبد خیال اکا، نرگن دھار نرکار ساکار وچار پورن۔ جس دی سک دی سک حکم سرکار سکا، سک سک دی سک وچ سدا شمار پورن۔ جس دا نور ظہور بے نظیر ابناشی اچتا، چیتن جڑتوں سدا نرہار پورن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک اکھوایا۔ جوت کہے میں آد آد دی انادی برہادی، میری سمجھ کدے نہ آئی۔ میرا حکم شبد لوک مات دا بودھ اگادھی، میرا بھيو کہن نہ پایا۔ جس دی دھار سدا سادی، سدھ میرا نام کرائیا۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر وشن برہما شو دیوت سُر لکھ چوڑاسی آبادی، آبادکار اکو میرا نور نظری آئی۔ جو سندیسے حکم فرمان دیوے جگ جگادی، جاگرت جگت جگت نال کرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ جوت کہے میرا پورن اِشا، اِشٹ دیو اکھوانیا۔ میرا مارگ سدا وِششٹا، وِشیش
 اپنے وچوں پرگٹانیا۔ میری انت دی اِکو درِشا، درِشی کون سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ میری حرفِ حروف لکھتا، جس دا لیکھ سمجھ کسے نہ آتیا۔ میرا نورِ ظہور
 جگ نیز نہ دِسا، ویکھن وِچ سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ میرا آد دا آد انت دا انت لیکھا اک دا، ایکنکار ہو کے اپنا حکم ورتانیا۔ میری آشا میرا رُوپ کدے
 نہ جت دا، جت ہار وند نہ کوئے وندانیا۔ میرا پرکاش نہیں کوئی تن رت دا، نورِ نورانہ نظری آتیا۔ میرا لیکھ میری کرپا بنا نہیں کوئی لکھدا، کوٹن کوٹ
 اوتار پیغمبر گئے سیو کمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنانیا۔ جوت کہے اٹھ ویکھ میرے بالو، بالیا
 دیاں جنانیا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جیہڑا نانک نال کالو، کلماں توں باہر پڑھانیا۔ اوہ ویلا ویکھ لے جس ویلے گو بند کہا میرا صاحب سرب سمبھالو، سمبل وِچ
 آکے ڈیرہ لائیا۔ اوہ لیکھا پڑھ لے جس ویلے نانک اِشارہ کیتا لالو، لالن اپنے رنگ رنگانیا۔ اوہ وقت وچار لے جس ویلے ہر گو بند ماریا بالو، بھالو کھنڈے
 نال گھاؤ کرانیا۔ اوہ وقت تک لے جس ویلے اِشٹ بُھجاتے دتا سالو، لال رنگ رنگانیا۔ اوہ راہ جان لے جس ویلے سیتا رام گھال دے سی گھاو، بناں
 بھجن واہو داہیا۔ اوہ ورقہ پلٹ لے جس ویلے کرشن ارجن دا بنیا شردھالو، شردھا ارجن دی اپنے وِچ رکھانیا۔ اوہ اکھر ویکھ لے جس ویلے موسیٰ منہ
 وِچ پھڑ کے آلو، بن دندان دتا دبانیا۔ اوہ نگاہ مار لے جس ویلے حضرت عیسیٰ ہون لگا چالو، ناتا جگت والا تڑانیا۔ اوہ سماں تک لے جس ویلے محمد کہا میرا
 اللہ ہوئے دیالو، دین دیال دیا کمانیا۔ اٹھ شبد اوہ دولہیا اوہ تک جس ویلے برہما ہویا سوالو، چارے کھ اکو نام دھیانیا۔ وِشٹوں کہا تیری کرپا نال کراں
 سرب پرتپالو، وست امولک دے ورتانیا۔ ہور تک شکر چرن دھوڑ لا کے کہا میں پھل رہن نہ دیواں کسے ڈالو، بن تیری کرپا میری آس پور نہ کوئے
 کرانیا۔ سنگر شبد کہا واہ میرے جوتی جاتے، واہ میرے پُرکھ ودھاتے، واہ میرے پت ماتے، واہ میرے اگنی ناتے، واہ میرے دو جہانی ساکے، واہ
 میرے لکھ چوراہی بُت بناؤن والے خاکے، واہ تیرے اگنی کھیل تماشے، واہواتوں ہی ہر گھٹ اندر راجے، واہوا بے پرواہ ہو کے ناچے، واہوا تیرے
 حکم سندیسے ساچے، واہوا اک داس سنگر شبد کہے اک بیننتی آکھے، بنا اکھراں توں دیاں سنانیا۔ اوہ میریا میریا شہنشاہ تیرے بنا پت کوئی نہ راکھے،

چارے جگ تیرا راہ نکائیا۔ اوہ تک گوہند اپنے کا کے، جس نوں اپنی گود ٹکائیا۔ جس دے بدلے مارنی واٹے، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جس دے امرت پایا باٹے، چرن چھوہ لگائیا۔ اوہ اتم تگے تیری واٹے، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کی ہووے کھیل تماشے، میٹوں دے سمجھائیا۔ سنگر شبد کہا تیرے آگے کراں ارداسے، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جوت کہے میں جاتا سب دا، سب کچھ دیاں سنائیا۔ میں لال لعلوں میں لہندا، لال بے پرواہیا۔ میرا نور اگئی ہووے رب دا، جگ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میں لیکھا جانا دو جہاناں جگ دا، جاگرت جوت وچ ڈمگائیا۔ میں روپ دھاراں اگنی اگ دا، بھسم کراں لوکائیا۔ میرا کھیل سورے سرگ دا، سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں لہیا کسے نہیں لہندا، کوٹن کوٹ اوتار پیغمبر گرو میٹوں لہن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار مکائیا۔ سنگر شبد کہے توں وڈا چنگا، چنگی تیری وڈیائیا۔ میں نہ جانا تیرا پیٹا لمبا، دُور دُراڈے میرے ماہیا۔ میں تھم وچ تھر تھر کما، نیوں نیوں سپس نوائیا۔ توں ہی میری مٹا توں ہی میری اماں، امڑی کہہ کے تیرا رس اپنے کھ وچ پائیا۔ نہ میں ماٹی نہ میں چٹا، چم درشی نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی میرا حد نہ کوئے میرا بنا، حدود نظر کوئے نہ آئیا۔ میں اکو نور تے اکو تیرا چٹے، میں لاڈلا ست تیرا اکھوائیا۔ میٹوں سچ دس دے میں تیرے آگے واسطہ پاواں کیوں گوہند نے لایا کتا، جس نوں کتاں والا سُنن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جوت دھار کہا سُن وے لاڈلے ستا، بنا ستیاں دیاں جگائیا۔ میٹوں نہ کوئی پردہ نہ کوئی اوہلا نہ کوئی لکا، اپنا لیکھا دیاں دکھائیا۔ میرا آد انت جگا جگت پندھ کدے نہ مکا، مکن وچ کدے نہ آئیا۔ توں سدا میرے پیار دیاں گاوندے رہنا نکاں، نام کلمے ڈھولے گیت سنگیت جگت والے سنائیا۔ سب نے تیتھوں میریاں کر دے رہنا بچھاں، بھیاو اہیدا دینا گھلائییا۔ پر یاد کر لے جس ویلے نور ظہور پرگٹ ہو یا وچ کُشا، کچھ مجھ سب دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میں تیرا لاڈلا اوہ، اوہو نظری آئیا۔ جو سب دے نالوں زرموہ، مُجبت تیرے وچ ٹکائیا۔ تھہ بن اور نہ دیسا کوہ، کوک کوک سنائیا۔ میرے اندر تیری کرپا دی لو، لوئن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ میں جد سناں تے نام سندیسہ سو، سو

پُرکھ نرنجن تیری بے پرواہیا۔ تُوں آپے ہنگ برہم ہو، لکھ چوڑاسی وچ سائیا۔ تُوں جد چاہویں میری جھولی ڈھو آ دیویں میں دین دینا ڈھو، لوک مات ماتی وچ ورتائیا۔ جس نوں کوئی نہ سکے کھوہ، لٹیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ پر یاد کر لے آہ لیکھا تیرا نواں نمانا جو رُوپ دھر لیا چھبھی پوہ، پر گنا کسے نوں سمجھ وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا ہکم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے شبد کُنڈہ گنی گہندا وڈ مرگندا شیر دھار ابناشی۔ راج یوگ دھرم دھار دی سار نرنکار جگت کھیل بہہ بھانتی۔ آوت جات کھیل کھلاوت نرنگن سرگن کھیل انوپ مہابلی بل کملاپاتی۔ دیش پردیش جہان بے پہچان پھرا نوجوان مرد مردان کوئی میرا لیکھا جانے دوس نہ راتی۔ لوک پر لوک ہٹ برہمنڈ کھنڈ سب نوں دیواں داتی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ایکا اک اک ابناشی۔ سنگر شبد کہے تُوں سورا سرگ تیرا کھیل بہہ پدھ رنگا، تیرا پریم رس اندا، تیرا لیکھا زمیں اسماناں تارا چندا، تُوں لیکھا جانے لکھ چوڑاسی بندہ، تُوں وسے جیرج انڈا، تیرا نام ندھانا بلی بلوانا اکو ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ اک وست امولک سچ دوار اینکار ہر نرنکار تیرے درتے منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپیا۔ تیرا سندیس نرنزیش بنا لیکھ میں نوست ونڈاں، بھجاں واہو داہیا۔ پر مینٹوں لیکھا یاد آگیا گوہند والا تُوں پہنچیا اُس گھاٹ تے اُس کنڈھا، جتھے سمند ساگر تیرا راہ نکائیا۔ جس نوں سنت منی سنگھ نو دن راتیں رو رو رو کے ہتھ متھے تے رکھ کے کہندا رہیا ایہہ تیریاں ڈاڈھیاں ونڈاں، ونڈن والے تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا ہکم آپ ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے شبدی آہ میرے ملاح جگت گواہ جگ اندا سچ صدا حق خدا تیرا نغمہ نام سندیسہ پیغام حکمے بے نام اسے اسلام رُوچ عظام بٹے خاکان ابناشی اچتے رحمان تے نادان لوئے لوء لکے مزہ گاڈ اے گاڈ نیزو اوس کلمہ مہو یستے طمع ہمزی نہک گوہندے تفک پورنے پری پزرتے اوی نادے شداد شبدے ادا ظہورے جو نورے چسا کوشے ترسکی پشتہا آر ہا کھپھل مہا دستا بغلگیر کنگے کنگز شاہے نہن باسن جو آیکس سرفہو چاتے زگا اکالے اکال اکال اک اکھوئیا۔ شبد کہے میرے ماکا میں کی منگاں، مانگت دی آشنا کی وڈیائیا۔ میں کس پدھ تیرا در لنگھاں، آگے ہو کے سیس نوئیا۔ میں چاہندا تیرا نور نور دا ہووے چندا، چند چاندنا ڈمگائیا۔ میں زمیں اسمان تیرا کی نور نکاں بندہ، کہ بندگی وچ تیری

وڈ وڈیاں۔ میں نگاہ ماردا مینوں نہ کوئی تیر دے نہ کمان دے نہ کھڑگ نہ دے کھنڈا، شستر ہست نہ کوئے اٹھایا۔ مینوں اک نظرے نزو آؤندا تیرا نور جس وچ کھیل دے اچنھا، اچرج تیری بے پرواہیا۔ پر اک گل یاد جس ویلے چوواں رتن کڈھے جو سندیسہ دتا سی پری ارمبا، جج حکم نال سناںیا۔ ایراپت ہاتھی ہلون کے کندھا، ہلارا دتا لگایا۔ اوہ دھرنی دا آرتے پار تک کندھا، جتھے ہس کے کہا پھر کے آوے ماہی جس نوں پھیری کہے لوکایا۔ اوہ پچھلا وقت مہرانا تیری مہر نال لنگھا، کچھ اگلا حکم دے سمجھایا۔ میں روز تکدا ساڈھے تن انچ کتا کرایا لمبا، جس دی پونا انچ چوڑاںیا۔ کی اس دے نال دین دنی وچ کرے جنگا، کہ جنگجو بہادر کس نوں دے بنایا۔ پُرکھ اکال کہا شبد ڈلارے شانتی وچ ہو ٹھنڈا، نمرتا وچ میننتی دے جنایا۔ آہ ویکھ اوہ تک ایہہ ٹٹیاں دیاں پاؤن والا گنڈھاں، گنڈھ دھر دا نام رکھایا۔ پچھلا سماں تک جو پیتیا نہیں لمبا، دمدا صاحب اکھ گھلایا۔ جھٹ شبد کہا میں ویکھیا دھرم دی دھار اکو پنجر، پنچم پنچم سو بھاپایا۔ جس دا لیکھا سمجھ سکے نہیں دھار کوی بونجا، باؤن اکھری نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے ایہہ کئے دا کی کرنا، اوہ کرنی دے کرتیاں دے سمجھایا۔ اک کئے پچھے جے سارے جگت نوں پیا مرنا، تے کئے دی کی وڈیاںیا۔ تیرا کہو جہا گھاڑن تے کہو جہا گھڑنا، کہو جہی بنت بنایا۔ دس کیہڑی کوٹ تے کیہڑی منزل چڑھنا، پردہ دے چکایا۔ میں سیس نوواں تیرے چرناں، چرناں وچ سیس جھکایا۔ توں سچھنڈ بیٹھا رہیں نہ مار کے دھرنا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ جوت نرنکار کہا شبد اوہ کر لے چیتا، چتمنی رہے نہ رانیا۔ جس ویلے گوبند نے لیکھ لکھیا بیٹھا سی وچ کھیتا، محل نظر کوئے نہ آیا۔ کول بہایا نہیں کوئی بیٹی بیٹا، لکھاری لیکھ نہ کوئے بنایا۔ ساریاں گرسکھاں نوں کہا میرے ول سکے کوئے نہ ویکھا، ویکھن ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میں بدلنی دین دنی دی ریکھا، جس نوں رکھی منی سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جھگڑا میٹنا ملا شینا، قاضیاں قضا دے ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناںیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جدوں کتے توں بعد لایا کتا، کتے تارٹی دتی وجایا۔ شکر کہا کہا دھن دھتا، دھن تیری وڈیاںیا۔ میں پنچن تیرا مٹا، من کے سیس نوایا۔ توں پریتم

میرے تئا، تن مالک اک اکھوائیا۔ تُوں میرا رُوپ جنا، سُنہری رنگ رنگایا۔ میں واری تیتھوں کھن کھنّا، گھولی گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ کتے کہا گوہند جس ویلے میرا لیکھ لکھنا، میرا رُوپ بنایا۔ میں چاہندا اُس ویلے تیرے کول پریمی ہووے کوئے نہ سکھنا، سکھ تیرے پریم وچ نہ کوئے سمایا۔ تُوں اک اکلے میٹوں رکھنا اپنے چتئا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ میں نکلیاں وچ نہیں وکنا، قیمت جگت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے میں دساں ساچی بات، کہانی بے پرواہیا۔ جس ویلے گوہند نے کتا لکھیا تے لائی اک قنات، چاروں طرف گڈایا۔ نہ کوئی سکھ ہووے میرے ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نہ کوئی ہووے قلم دوات، دُھر دے تھم نال لیکھا دیاں بنایا۔ نہ کوئی سکے ایہنوں وچ، وچک ہو کے کرے نہ کوئے پڑھایا۔ اُس ویلے نہ کوئی دوس سی نہ رات، صُبح شام سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اکو نُوں جوت پرکاش، نُوں نورانہ نظری آئی۔ سچ سندیسہ دتا آکھ، سچ نال سنایا۔ ایہدا لیکھا پورا کرنا جو مجھ گیا آکھ، کچھ اپنا دھیان لگایا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں دی اس دے وچ بھری سوغات، سوگندھی دُھر دی نام بھرایا۔ تیرا کھیل ہونا پھیر وچ مات، ماتر بھومی تیرا راہ تکایا۔ تُوں وسنا ورن گوت باہر ذات، اذاتی تیرا نُوں رُشنایا۔ پورن جوت تیرا پرکاش، پورن پورن وچ سمایا۔ تیرا منڈل تیری ہووے راس، تیرا کھیل اگم اتھاہیا۔ تُوں پھیر پھر کے آونا اوس کنڈھے گھاٹ، جس دی گھاٹ سارے گئے رکھایا۔ پنڈھ میٹنا واٹ، ہتھیں مہندی لال رنگ رنگایا۔ تیتوں تنگن پر تھی آکاش، دو جہان سپیس نوائیا۔ پر وقت یاد کر لہنا لیکھا کھننا نہیں کسے اُتے کاغذات، کانی چلے نہ کوئے پتھرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے کتا بڑا وڈا، وڈیاں دی وڈ وڈیایا۔ ایہہ نرگن دھار نشانہ گڈا، سرگن سکے نہ کوئے اکھڑایا۔ اس نے لہنا دینا باقی کسے نہ چھڈا، چھڈ دتی کوڑ لوکایا۔ ایہہ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی ہڈا، تن ماٹی پھول پھولایا۔ جس دی سمجھ سکے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے جنایا۔ بہڑی دُہائی دروہی سب دے سرتے کوکدی قضا، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ بنا پر بھ دی کرپا توں کوئی چلے نہ وچ رضا، رازق رزق رحیم سارے گاؤں چائیں چانیا۔ نہچل دھام سہیلا آوے اکلّا سچ محلا سُنہنجنی ہووے جگہ، تھلاں توں جلاں وچ اپنا کھیل

کھلایا۔ جس نوں ساریاں کہنا نوری اللہ، اللہ عالمین بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ کتا کہے گوہند نے مینوں تن وار ہتھاں دے نال رگڑیا، اوئے مس کے دتا دکھایا۔ پھیر دوہاں ہتھاں وچ پکڑیا، پکڑ کے دتا دکھایا۔ پھیر پڑکھ اکال نال جھگڑیا، شبد شبد نال لڑایا۔ تیرا جہان تیرے نالوں وگڑیا، کی تیری بے پرواہیا۔ توں سوربیر دو جہاناں کیوں نگڑیا، بلہین اپنا آپ کرایا۔ کجگ کوڑ گڑیارا ویکھ چڑھیا سخریا، چوٹی اگنی سب نوں رہیا لایا۔ سُن میرے یار پیارے متریا، مترا دیاں سنایا۔ تیرا مانو دیناں مذہباں وچ کھلریا، خلق دے خالق تیری اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ چنا کتا کہے میں بن گیا لمبا چوڑا، میری گوہند ونڈ ونڈایا۔ میرا لیکھا نال براہمن گوڑا، گوڑی راگ دئے گواہیا۔ میں گوہند دے نال گوہند دے گھر پرگٹیا بن کے جوڑا، دوہرا سنگ بنایا۔ مینوں انت اُس دی لوڑا، جو لوڑیندا سجن اک اکھوایا۔ جس نے پھل ویکھنا دین دنی دا مٹھا کوڑا، گڑتن تکے خلق خدایا۔ اوہدا سسے والا ہوڑا، ہاہے دی پٹی دئے گواہیا۔ صاحب اگے چلے کسے نہ زورا، جو رُو زر روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ کتا کہے میں گوہند کیتی ڈنڈاوت، نمستے سیس جھکایا۔ توں میری بنائی بناوٹ، میرا رُوپ پرگٹایا۔ مینوں رکھنا صحیح سلامت، سد اپنے رنگ رنگایا۔ تیرے پریم دی ملے نیامت، امیوں رس چوایا۔ گوہند ہس کے کہا میں تیری پریم دیاں ضمانت، پڑکھ اکال تیرا دُھر دا ماہیا۔ توں سوہنیا اچے آنجانت، بھو سمجھ سکے نہ رانیا۔ اوہ مان بنانیاں دیوے مان، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ کتا کہے میرا رُوپ بنایا سنہری، مینوں سوہنے دتی وڈیایا۔ مینوں تار کے چلیا وچ بیڑے بحری، سمند ساگراں پندھ مکایا۔ مینوں نکیا کسے نہ شہری، شہنشاہ اپنے وچ دکھایا۔ پار کنڈھے مینوں کڈھ کے ستاں گرگھاں پھڑ کے پر بھ دے چرناں کرنا ڈھیری، زمیں اُتے نہ کوئے چھہنایا۔ پھیر نو ویراں نمسکار کرنی اکو ویری، ویرا وچ نہ کوئے رکھایا۔ اندر اپنے رکھنی دلیری، منوآ کرے نہ کوئے لڑایا۔ ایہو خواہش رکھی سی حضرت محمد دی وچھیری، جو درشن پا کے سیس نوایا۔ محمد کہا جس ویلے میرا امام آوے صدی چوڈھویں جھلی ہووے اندھیری، جھگڑ جگت والا نظری آیا۔ اوس

توں بنا چو داں طبقاں چلائے کوئے نہ بیڑی، بیڑے بہہ کے اپنی کار بھگتائیا۔ کلجک جڑ جائے اُکھیرِی، اُکھیرا اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گو بند کہے میں لکھیا کتا قلم شاہی توں بن، پر بھ دی دیا لکائیا۔ اوہدا رُپ ہو بہو اِن، جو سنہری تربت لیائی بنائیا۔ جس دا لیکھا اگئی چن، چند ستارے سیس جھکائیا۔ اوس دے انکڑے سکے کوئی نہ گن، گنتی وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ میرا فاصلہ سکے کوئی نہ من، منتی جگت وِچ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ گو بند کہے میں ہو یا نوپ، اِکو وِچ سمائیا۔ اِکو شاہ تے اِکو بھوپ، اِکو اینکار نظری آئیا۔ اِکو پتا اِکو پوت، اِکو جوت نور رُشنائیا۔ اِکو تانا تے اِکو سوت، اِکو پیٹا تے اِکو پاؤن والا ماہیا۔ اوس ویلے نہ کوئی تت وجود پِچ تت بھوت، کایا کپڑ نہ رنگ رنگائیا۔ نہ کوئی دِشاناہ کوئی کوٹ، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ نہ کوئی سچ تے نہ کوئی جھوٹھ، کوڑ گڑیار نہ کوئے سمجھائیا۔ اوس دا سَنگُر شبد تے شبد سَنگُر دا سَنگُر ثبوت، بنا ثبوت سَنگُر توں پورن برہم نہ کوئے درڑائیا۔ جس دی نہ کوئی پوجا نہ کوئی پوج، پوجن وِچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ گو بند کہے جس ویلے میں کتا لایا، لا کے دتا جنائیا۔ ترے گن توں پرے دھکيا دُور کرائی مایا، ممتا موہ مٹائیا۔ اِکو صاحب سوامی پُرکھ اکالا دین دِیالا ماہی نظری آیا، نظرانہ اُس دی بھیٹ کرائیا۔ توں میرا میں تیرا بہہ کے ڈھولا گایا، گا کے دتا سنائیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ تیرا انت کسے نہ پایا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کتا کہے جس ویلے میری بنائی بنت، گھرن بھنہار دتی وڈیائیا۔ گو بند دے کول نہیں کوئی سادھ تے نہیں سی سنت، گرگھ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کسے کول ہوئے نہ کوئی ہنگت، ہوئے گڑھ نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی گیانی نہ کوئی پنڈت، ودوان لکھاری بھکھاری سنگ نہ کوئے بنائیا۔ نہ دوزک نہ بہشت نہ جنت، اِکو سچکھنڈ ساچے وجی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک سنائیا۔ کتا کہے میں سنیا کئیں، بن کتاں کن سنائیا۔ میرا صاحب پر بھوسب دا تئی، تن مالک اِک اکھوئیا۔ جس دی دھار دین دُنی بنی، لکھ چوڑا سی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔

ستگر شبد کہے اوس ویلے گوہند شبد ایہہ اُچارا، خوشی نال سنایا۔ تُوں نرَنکار نرَنکار نرَنکارا، نرَنکارا نرَنکارا نرَنکار نظری آئیآ۔ تُوں دُلھاپت میں تیرا دُلا را
دُلا را دُلا را، دُلا را دُلا را پت پر میثور تیری سرنائیآ۔ تُوں کل کلکی اوتارا اوتارا اوتارا، اوتر تیرا نُورِ الہیآ۔ تُوں سمبل آویں دوبارہ دوبارہ دوبارہ، دوہری
اپنی کھیل کھلایا۔ جیہڑا لیکھ لکھیا نہیں میرے بونجا کویاں بن لکھارا، اوہ تیرے پنج لکھاری پورا دین کرائیا۔ اوہ میرا لہنارہ گیا وِچ سرسا دھارا، سر سے
دے مالک سب کچھ تیری بھیٹ کرائیا۔ جس ویلے تُوں جائیں سمند ساگراں پار کریں اُتارا، اُتر پورب پچھم دکھن سارے ویکھ وکھایا۔ ویکھیں میری
آشا وِچ آشاں بھریا رہ نہ جائے لارا، لارے دین والیا وعدہ پورا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ
رنگایا۔ کتا کہے میں کول بڑا ملوک، مینٹوں سمجھ نہ سکیا کوئے رانیا۔ میری چوڈاں طبقات توں پرے گئی کوک، چوڈھویں صدی سنے چائیں چاننیا۔ محمد دا
مقبرے وِچ تئے کلبوت، نُور وِچ ویکھ وکھایا۔ موسیٰ کہے اوہ میرا ماہی موجود، چوہیسا اپنے انگ لگایا۔ اُس دا ستگر شبد تے شبد اگما دُوت، دو جہاناں حکم
ورتایا۔ اُس ویلے گوہند نے کہا جس ویلے آر توں پار کنارہ اترنا میرے گرکھاں وِچ ہووے گا سنا سلوک، آگے وِچھوڑا رہے نہ رانیا۔ پچھے کئے دا لیکھا
تے کئے والی دُوج، پیرس دا پار اُتارا اپنا رنگ رنکایا۔ انگینڈ وِچ، دھرم دی لینڈ وِچ، گرکھاں دے ہینڈ وِچ، سچ سٹینڈ کرنا محفوظ، مُفت اپنا رنگ
رنکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر کھیل لینا وکھایا۔ کتا کہے اوہ ویکھو نارد آوند اماردا تھاپی، پٹ رہیا کھڑکایا۔
مینٹوں کہندا اوہ گوہند دیا پریمیا تک لے گربانی دے ہندیاں کئے ودھ گئے پاپی، پت پت پت نظر کوئے نہ آئیآ۔ دُنیا والے تک لے پائھی، پوجا والی ویکھ
جگت لوکایا۔ جل دھارا ٹھردے ویکھ لے راتی، وہناں وِچ اپنا آپ وہایا۔ دین مذہب تک لے ذاتی، جھگڑا تھاوں تھانیا۔ ست دا سچ ملے کوئے نہ
ساتھی، سکلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ اوہ ویکھ کھیل پُرکھ ابناشی، کی کرتا کار کمائیآ۔ جیہڑی آشا گوہند نے بنا گرو بن توں آکھی، پر بھ آگے سیس نوایا۔ اچ
توں لیکھ لکھنا پورن نوں گرو کوئے نہ کہیگا کوئی گرسکھ نال اپنی زبان تے قلم دی قلم شاہی دواتی، نرکار دارُپ نرکار پورن نظری آئیآ۔ گرو ایس دی
راہ تلکن تے بن دے رہے داسی، سیوک ہو کے سیوکمائیآ۔ جیہڑی کتھا کہانی گولی جگندر نے منہوں آکھی، اوہ وقت نال شہادت دے بھگتایا۔ پورن

پر میثور پورن ست سنگرو، پورن گرو نہیں جو جگت والی بنائے ساکھی، پوجا پاٹھ کر کے مالا منکے پھیر کے اپنا صاحب منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کتا کہے میں گوبند آگے رکھیا اپنا فرنا، فرنیاں توں باہر سنائیا۔ دس کیہڑے مارگ ترنا، کی تریا توں پرے چڑھائیا۔ کیہڑی دشامڑنا، موڑ کے دے دکھائیا۔ گوبند ہس کے کہا سوہنیا توں اک اک نال جڑنا، جوڑی جگت دینی تجائیا۔ جس ویلے جگت جہان دا بیڑا رڑھنا، بیڑے اُتے بہہ کے بیڑے دا مالک تیرا بیڑا بنے دے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلیڈ ڈوبر توں نکل کے ست ک میل تے لنڈن جانڈیاں رستے وچ *

کنا کہے دیکھ وشن برہما، شو دھیان لگائیا۔ دھرنی دا اتم ہو یا کرما، سریشٹ ملی وڈیائیا۔ جتھے ستاں گرمکھاں بھگتاں جھہایا چرناں، چرنودک چوایا چائیں چانیا۔ جھگڑا مٹیا ورنناں برناں، یسوہ خوشی وچ نچے پٹے اٹھائے بائنا۔ سب دی سانجھی ہونی سرنا، موسیٰ منہ دے بھار دھیان لگائیا۔ محمد کہے حق اکو کلمہ پڑھنا، حکم ڈھر دا اک جنائیا۔ نانک کہے نام ست ست سب دکھ ہرنا، ہرناکش لیکھا پرہلا د رہیا سمجھائیا۔ گوبند کہے میرا مالک کرنی کرنا، کرتا پڑکھ اک اکھوائیا۔ جس توڑنا ہنکاری گڑھنا، ہومے ہنگتا دے مٹائیا۔ سنگر شبد کہے میں اکو کھیل کرنا، کرنی دا کرتا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملایا۔ دھرنی کہے میں گھنمدی۔ بھگتاں دے چرن چمڈی۔ میری خوشی روم روم دی، پوجا گلی دوئم سوئم دی۔ میری لینڈ سہائی ہوم دی۔ کلا رہنی نہیں کسے قوم دی۔ شرع دے نہ کسے موم دی۔ لباس وڈیائی نہیں کسے گاؤن دی۔ ہن میرا وقت میں کوکاں کھیل کراں شور مچاؤن دی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک سنگ نبھاؤن دی۔ دھرنی کہے میرے سینے لگے گرمکھاں دے پیر، سوا پھر دا قہر دے سمجھائیا۔ جو سندیسہ دتا محمد نے کھا کے زہر، ظاہر ظہور دتا درڑائیا۔ جو موسیٰ کہا سب دا مالک اک نائیر، نور ظہور

چکائیا۔ عیسیٰ کہے اوہ دیکھے سارے کائنات دے کارے، قائم مقام اپنا حکم ورتائیا۔ محمد کہا اوہ پار کنارہ کرے روم بحر، بحرہ روم سیس نوائیا۔ نانک کہا شبد دی ترنی جائے تیر، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا مندر مسیتاں باہر کھیل کھلایا۔ گوہند کہا اُس دی جگت کہانی ہووے سیر، سیرگاہ خلق خدایا۔ اوہ لیکھا میرا پورا کرے نہ لائے دیر، دُور دُر اڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ کتا کہے گرکھو گر سکھ دی دھار بنا کتا، کتیا ا شٹبھج دے گواہیا۔ جگت جہان توڑنا بنا، بندگی اپنی بل پرگٹایا۔ جس پاہن پتھر نوں یاد کیتا دھننا، سو دھناڈھ ہو کے تہاڈا کھیل کھلایا۔ تیس سننا سب نے نال کتاں، کتا کہے کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت جھگڑا جھوٹھا ماٹی چٹا، ایہو سندیسہ پہلوں سنیا وشن برہما شو دتا درڑایا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چنتا چکھانہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ اک رنگایا۔ گوہند کہے جس ویلے میں کتے دا کیتا اشارہ، ایشور میرے سنگھ سوبھاپایا۔ میں نو وار کیتی نمسکارا، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔ نالے کہا میرے شہنشاہ شاہ سکردار، تیری شہنشاہیا۔ جے میں آونا پھیر دوبارہ، تتاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیرا کھنڈا شبد ہووے میری دو دھارا، دھرنی دھرت دھول آکاشاں دیکھ دکھایا۔ میرے بُت دے تھان تیرے سُت گرکھاں دا ہووے منارا، جس نوں رکھی مُنی سیس نوائیا۔ توں پہنچنا اوتھے جتھے تیغ بہادر نے دسیا تیرا ہووے دیدارا، ایہو میں دادو آیا سمجھایا۔ بدھو شاہ نوں دسیا سی میرا پیر گنی گہیر بے نظیر بدلے تقدیر سرب سنسارا، سنسا جگت نہ کوئے رکھایا۔ توں میرا محبوب میں تیرا دلارا، دُلھے گرکھ لینے اُپجایا۔ جنہاں چھڈیا ہووے گھر بارا، پردیساں وچ پردیسی تیرا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی رنگت رنگ رنگایا۔ کتا کہے دھرنیے گرکھاں دے ڈگ پوچرناں اُتے، اپنے پر بھ نوں لے منایا۔ نی تیرے کھلیئے بھاگ جاگ پین سٹے، نی سٹینے لے اکلڑایا۔ جیہڑے تیری خاطر جگت دی دھار وچ رہے غصے، غصہ گوہند دی جھولی پائیا۔ نی اوہ قول اقرار وعدے تیرے پچھلے سارے پُجے، پوجن والینے پوجا کر لے بے پرواہیا۔ جیہڑے مسیح نے بھیو رکھے سی گھے، گوہند گوہند گوہند اشارہ گیا سنایا۔ اوہ نی کھیل کرن آیا اُگھے، جس نوں اُگن آتھن تائیں منی سنگھ گیا سیس نوائیا۔ نہ اوہ بُت نہ اوہ دے سے خانیاں وچ بٹے، بتیاں کرن والا دُھر داماپیا۔ جو سنت سہیلے بھگتاں اپنی اُس

اگئی گودی چھکے، جتھوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ہن آگیا رنگ رنگا گیا بھگت بہا گیانی تیرے سینے اُتے سین دے تے کھ شہادت رہے پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کتا کہے نانک آیا ہتھ وچ پھڑ کے کھونڈی موڈھے کھیس، خالص سب نوں
 رہیا جنائیا۔ اک شہنشاہ اک زبشی، نرائن اک اکھوائیا۔ میں بغداد کھیا دتی سکھیا دھرنی نوں پائی بھکھیا نی تیرے اُتے میرا محبوب آوے تے نال گرگھ
 ہون پردیسی، پردیشاں وچ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جنہاں دی گوہند دھار سکھی، نبھے نال کیسی، کیس گڑھ دا لیکھا پور کرائیا۔ جوت دی دھار شبد ست ست
 سروپ انوپ سروپ آتما پر بھو دی بیٹی، بیٹا آتم اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے وچ
 سمائیا۔ کتا کہے مینوں ہتھ لگے ست، ست ملی وڈیائیا۔ میری مات لوک رہ گئی پت، پت پر میثور ہو یا سہائیا۔ میں سنگر شبد نوں دیواں دس، دس دس
 کے خوشی بنائیا۔ میرا مالک میرا دیون آگیا حق، حقیقت اپنی وچوں پرگٹائیا۔ میں اُس نوں کچھ نہیں کہا گڈ لک، شکرانے وچ شکر نہ کوئے رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کرائیا۔ کتا کہے اوئے کتیا، کی کرن دتا بنائیا۔ توں پھرے جگت جہان
 کیہڑے بنیا، بھجیس واہو داہیا۔ کون وٹھو، واری ہوئے چوہ کھنیا، چوہ گردے دیکھ دکھائیا۔ توں کیوں چوڑا توں کیوں لمیا، لمائے کے دے سمجھائیا۔
 جھٹ کتا روپیا چھم چھیا، بن نیناں نیر دتا برسائیا۔ میں جگت جہان دیکھ کے کمبیا، تھر تھراہٹ وچ ڈھائیا۔ سارے پر بھو نوں گاؤندے نال دمیا،
 دامنگیر دامن گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ میں دیکھیا چوڑاں سو تیبہ انک دا پتیا، پردہ پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ کتا کہے گوہند مرگند بجنشد، بجنشہار اک سمجھائیا۔ جیو پنڈ دیکھ برہمنڈ لیکھا انڈ، اندراسن سنگھاسن سارے
 کھوج کھوجائیا۔ ساگر سندھ میٹے چند، ہرجن بنائے دھر دی بند، بندر بن واسی جس داراہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ کتا کہے قول میرا اقرار تیرا تیرا اقرار پکا، کئی پکیاں نال پکائی ہوئی آ۔ توں محبوب میرا عروج میرا عالیجاہ عالماں دا
 یار سکا، تے سجن سچ دا سچ اکھوائیا۔ میں کس نوں کیہڑی دھار وچ تکاں، بن تڈھ توں دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا مقام میرے مہربان سدا لا پتے،

نشانیوں توں باہر نشانہ سارے گئے جنائیا۔ اپنا بھیو دسیں مہربان رتا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میٹوں ایوں دسیا گوہند تیرے ستر لٹھا، تے ستر یارڑے والا ہنڈھائیا۔ اوسے دی دھار وچ اوسے دے پیار وچ جن بھگتاں دی ایس دھرنی اُتے نوپن بنا کے کتھا، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ ایہتھے سوا پہر بل دا کھلوتا سی رتھا، پون پانی سارے دین گواہیا۔ باؤن دا پون اشارہ پے بہارا اتھے اشارہ دے گیا کلج آئے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ اپنی دیا کمائیا۔ جس نے دین دُنی تے دُنیادار دی دھار توں باہر سنسار وچ مارنا شبد اگئی چھپا، چھپیا نظر کسے نہ آئیا۔ نالے زبان نال اکھر لکھیا پیا، مائی رس نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملائیا۔ کتا کہے گرکھو میں دساں پچھلی باقی، باطن بھیو گھلائیا۔ میٹوں گوہند لکھیا نہ صُبح نہ راتی، وقت جگہ نہ کوئے رکھائیا۔ اُس ویلے محبوب آیا میرا صاحب کملاپاتی، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ پہلوں گوہند دے اندر ماری جھاتی، پھیر نور نورانہ اکھاں آگے نور چمکائیا۔ پھیر ہس کے کہا اٹھ ویکھ آگے ول جھاک، آگ دیاں دکھائیا۔ جھگڑا میٹنا جس ویلے ذاتی پاتی، تیرا لہنا نال ملائیا۔ گوہند کہا میرے پُرکھ اکالا دین دیا لا میرے ہون گے ساتھی، گرکھ سوہا پائیا۔ پھیر نو کھنڈ پر تھی تیرے حکم وچ پندھ مُکا کے کتا نگا واٹی، نیڑا دُور نہ کوئے رکھائیا۔ ساریاں منزلاں چڑھانگا گرکھ کھرانگا اُس دی گھاٹی، جتھے تیغ بہادر انگلی گیا اٹھائیا۔ میری نو سال دی آئیو میں ہتھ ماریا سی اُتے چھاتی، چھتر دھاریاں کراں صفائیا۔ اُس دا لہنا ضرور تیتھوں پور کراواں گا باقی، لیکھا تیرا تیرے کولوں چُکائیا۔ بے شک بچے بھل کے کوٹن وار کرن گستاخی، سنگر دین دیاں بخشہار پُرکھ اکال توں آدانت اک اکھوائیا۔ انگلینڈ وچ وڑدیاں پچھلی ساری بدل جانی ساکھی، اگلا لیکھا نوپن توں نواں دینا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے گرکھو میٹوں دباؤ نال اڈی، تھوڑی تھوڑی تھوڑی تن وار لگائیا۔ میں وی اڈیکدی انیسویں صدی، صدی چوڑھویں دُوروں ویکھے راہ تکائیا۔ سارے اپنی اپنی وار اپنا بھار گئے لدی، جگت جہان نظر کوئے نہ آئیا۔ دینا مذہباں دی چلاؤندے گئے گدی، حصیاں والی ونڈ ونڈائیا۔ میں دوویں ہتھ سمرتھ آگے کھلوتا اڈی، اڈی چوٹی تک دھیان لگائیا۔ میرے مالک خلق دے خالق میں بہتی نہیں ہندی لبی، لبان توں مُسکرا کے دیاں سنائیا۔ توں شہنشاہ نور الہی ربی، ربے عالمین تیری

وڈیا گیا۔ تیری جوت بنا شرع توں جگی، چار کُٹ ہووے رُشایا۔ میں خوشیاں وچ پھراں بھجی، بھجیاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا رنگ دینا رنگا گیا۔ کتا کہے دھرنی نی توں دھرنی بنا کے دھرم، سچ دے سنا گیا۔ دھرنی کہا نہ میں اپنا کراں کوئی کرم، کرم کانڈ نہ کوئے رکھایا۔ میں چاہندی سدا (کاؤندی) دھیاؤندی اکو ملے سرن، سرنگت اکو اک اکھوایا۔ جس دی منزل اتار پیغمبر گرو سارے سلسلے وار چڑھن، جگ جگ پاندھی اپنا پندھ مُکایا۔ میں اُس دا پلو پھراں لٹن، جس دا لٹنہ کوئے جھڈایا۔ جو نوں سا جانا اپنی گھاٹ آیا گھٹن، گھڑے گھنمیا نہ کوئے بنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا کھیل کھلایا۔ کتا کہے میں دساں کھیل اپارا، ست ست ست ست وار سنا گیا۔ جس دن گوہند نے میتوں کیتا تیرا، میرا نور پرگٹایا۔ اُس ویلے ضرور گر سکھاں نوں ائی گھنٹے لکھ چھہاؤن دتا نہیں سی کوئی جگت والا اپارا، ان لکھ نہ کوئے چھہایا۔ میں رو کے کہا پکارا، کوک کوک درٹایا۔ اے سنگر ایہہ کی ورتیا قہرا، کیوں بھکھے دتے رکھایا۔ گوہند ہس کے کہا کتیا وڈ دھنیا، توں میرا کہنا نیا، میں اپنی دھاروں تیتوں جمیا، جنم دین والی کوئی نہ مایا۔ جس ویلے دین دنی دا توڑاں بنیا، پرکھ اکال آوے بھنیا، نظر دے نہ کلجک جیواں انھیاں، تیرا لہنا دینا او سے دے ہتھ او سے دا کہنا میں نیا، منسا دھر دی دیاں جنایا۔ ایہہ میری ہووے نشانی، کھیل سری بھگوانی، توں سمجھ جا جگت جہانی، سوربیر بن مردانی، اُس دن پھیر نہ کسے پینا پانی، کھانا ہتھ کسے نہ آ گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کرایا۔ گوہند کہا کتیا جس ویلے توں گیوں جگت دوار، بھگت ملے وڈیا گیا۔ تیرے نال دین دنی دا بدل جانا ووبار، ووباری اپنی کھیل کھلایا۔ گرگھاں دی مہکنی مہکنی گلزار، بھلوڑی سچ رنگ رنگا گیا۔ کتے کہا میں ضرور کراں انتظار، خوشیاں وچ دھیان رکھایا۔ جس ویلے میرا صاحب آوے تیرا حکم بنے سچی سرکار، سچ دے مالک ویکھاں چائیں چانیا۔ نالے نیوں کے کراں نمسکار، بنا دھرتی توں سیس نوایا۔ گوہند خوشی وچ تالی دتی مار، ہتھ دوویں لئے اٹھایا۔ ایس وقت نوں لینا سنبھال، سمبل وچ لیکھا پور کرایا۔ تیری پوری کرنی گھال، گھال سب دی لیکھے پایا۔ پہلوں تیرا حل کراں سوال، مشکل پچھلی رہے نہ رانیا۔ پھیر گرگھاں بھگتاں سچ بھنڈارا دیواں کھوال، کتیا تیتوں بھنڈارے نال چھہایا۔ کتا کہے میرے سنگر توں مُردے دیویں جوال، جنم جنم وچوں بدلا گیا۔ میرا

لیکھا آگے لکھنا ہووے گا بے مثال، جس دی مُسل نہ کوئے رکھائیا۔ ہر جن گُرمکھ تیرے آگے پچھے سچے کھبے رہنگے نال، چلن چائیں چائیا۔ گُٹ تے بدھا ہووے گا چٹا رومال، رومن کیتھلک دوویں دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملایا۔ کٹا کہے گُرمکھو شاباش، شابا شابتین لوک کرائیا۔ شکر جھکدا اُتوں گیلّاش، برہما برہم لوک دیکھ وکھائیا۔ وشنوں پھرے آس پاس، چاروں گُٹ اپنا رنگ رنگایا۔ تئیں اُس دھرنی دی دھرتی دی جگہ نوں کیتا تلاش، جس اُتے اشارہ اشارے والے گئے کرائیا۔ تہاڈی سب دی کل صُبح نوں چٹی ہووے پوشاک، چٹے بستران نال سیس لینا جھکایا۔ اکو سب نے مٹا مائی باپ، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ پہلوں اندرے اندر چپ چپیتیاں ٹھانڈے سیتیاں پنچ وار کرنا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دا جاپ، جپ جپ کے اندرے اندر لکایا۔ نہ جنم رہے نہ کرم رہے پچھلا پچھے دھوتا جائے پاپ، پتت پُنت سارے لئے بنایا۔ تہاڈے کولوں شبد لکھاؤنا پنجاب پہنچاؤنا سندیسہ دینا پنٹھ خالصے خاص، خاص اپنا رنگ رنگایا۔ تئیں اوہ دُلا رے گوہند پیارے جنہاں دی پوری ہوئی ارداس، پھیر ارداسے دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ تہاڈا لیکھے لگا سواس سواس، ساہ ساہ تہاڈا مالک سوامی تہاڈے وچ سمایا۔ کٹا کہے میں اکو گل اکو بچن اکو شبد اکو نام اکو کلمہ اکو پیار مُجّت وچ چلیا آکھ، آخر آخر اک سنایا۔ میٹوں پھیر ہتھ لاؤ ستے کہو ساڈا اکو پت مات، بھین بھرا سجن میت سچا سنگی بہے رنگی انک کل دھاری جوت نرنکاری پُرکھ بدھاتا سہانک نانک خصم خصمانہ سری بھگوانا مہربانا محبوب گوہند دھار دھار گوہند گُرمکھ گُرمکھ گوہند سکھ گوہند گوہند مرگند میٹے چند چکھا چنت جگت جہان توں باہر کڈھایا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت ۸ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ حال ۷۶ برے سفورڈ روڈ گند سنگھ دے گرہ *

گوہندا کٹا کہے میں چار جگ دے شاستراں دیکھے اکھر، نراکھر دھار وچ پر بھو دیاں جنایا۔ کایا مائی جگت جہان تگے بُت پتھر، پاہن پاہناں کھوج کھوجایا۔ کھیل دیکھیا نرگن سرگن سورا لٹھیا ر دے ستھر، سچ اگئی اک ہنڈھایا۔ نیتز نین لوچن ورولیا کوئے نہ اتھر، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ جاں نگاہ

ماری جو دھار چڑھیا چوٹی سخر، جس دی منزل محبوب وچ نظری آئی۔ نام سندیسہ شبدی دھار لیکھ لکھیا انوکھا پتر، جس دی کاغذ قلم شاہی سار کوئے نہ پائی۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ دپیک لگا جگن، جاگرت جوت بن ورن گوت اگم اگمرا نظری آئی۔ تت وجودا حق محبوبا ست ست ست وچ ہويا لگن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائی۔ کتا کہے جس ویلے گوبند بنیا میرا لکھاری، لیکھک کاتب دو جہان سپس نوائیا۔ جوت دھار حاضر ہوئے تیی اوتاری، اوتر اپنا پندھ مکائی۔ موسیٰ عیسیٰ حضرت محمد ویکھن نین اگھاڑی، بن لوچن اکھ گھلایا۔ نانک زرگن سرگن جوت نور اُجیاری، جوتی جاتا ڈمگائی۔ گوبند اشارہ کیتا ایہہ کھیل اگم اپاری، الکھ اگوچر اپنی کار بھگتائی۔ میں ست دلارا وچ سنسارا سیوک سیواداری، یاچک ہو کے دھر دی سیو کمائی۔ ایہہ حکم سندیسہ نر نریشا دیونہار ایکا ایک اینکاری، اکل کل دھاری اپنا حکم سنائی۔ جو پار برہم پت پر میثور پروردگاری، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی درگاہ ساچی مقامے حق اپنا نور نور کرے رُشائی۔ ایہہ دھر داکتا، جس نے میٹنا حد بٹھا، ست پرکاش کرائے چتا،

۲۲۳

۲۲۲

صدی چوودھویں چوواں طبقاں محمد والے راہ تکائی۔ جس دی شہادت عبادت صداقت وچ بھيو گھلائے چوواں سو تیبہ انک دا پنے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ جس وچ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چنتا چکھ نہ کوئے جنائی۔ نہ کوئی ترسانہ کوئے طمع، تانس اگن نہ کوئے لگائی۔ جس دی سار پاسکے نہ برہما، چار وید کہن کچھ نہ پائی۔ شکر جانے مول نہ دھرم، سنگھاری بیٹھا سپس نوائیا۔ وشنوں وشو توڑ نہ سکے بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ سو پُرکھ نرنجن ہر کرتا کرنی کرنا، ہر پُرکھ نرنجن اگم اتھاپیا۔ جس دا لیکھ بن گوبند کسے نہ پڑھنا، جگت و دیا چلے نہ کوئے پترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ چکائی۔ کتا کہے جس ویلے گوبند میرا بنایا روپ، ریکھا جگت نہ کوئے جنائی۔ میتوں نظری آیا ست سروپ، ست ستوادی برہم برہمادی جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دا کھیل اگم چارے کوٹ، چارے کھانی چارے بانی چارے جگ کھیل کھلایا۔ جس سندیسہ دتا صدی چوودھویں اتم سب دا ہونا کوچ، شرع دا کوچا گلی رہن کوئے نہ پائی۔ بن نیناں روون خانے بت، تتوت دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ حکم ورتنا ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جس دی سہنجی اکو ہونی رت، رتڑی دھر دی نال اپنا آپ مہکائی۔ جس دی آشا تیغ بہادر رکھی اپنے اندر

کھ، رسنا جہوا باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دی رنگت اک رنگائیا۔ کٹا کہے گوہند میری دھار بنائی اولی، اول اللہ عالمین جنائیا۔ میری صورت مورت تورت جگت جہان نالوں اکلے، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا پورا کر نہ سکیا حضرت علی، کھنڈا کھڑگ دئے گواہیا۔ محمد دی دھار رہ گئی تیل دی پٹی، پکاں دے پچھے نور الہی نظر کسے نہ آئیا۔ جو حضرت موسیٰ کھیل کھلایا بن کے ولی چھلی، نین موندھ منہ دے بھار سُٹایا۔ جس حضرت مسیح عیسیٰ انتم قیمت پائی اک کلی، پھول پھولن وند وندائیا۔ گوہند گرکھاں سیس دھارایا پیار وچ تلی، مُجبت نام رنگ رنگائیا۔ اُس دا لہنا دینا انتم ہونا جلی تھلی، جل تھل مہینل ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ کٹا کہے گوہند جس ویلے گوہند میری دھار کیتی شروع، شرع جگت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بناشبد توں رہے نہ کوئے سنگر، سنگر شبد اک سرنائیا۔ جس دا منتر نام ندھانا اکو فرنا پھرو، جگت فرنیاں توں باہر شنوائیا۔ اُس دامارگ جگت جہان ایکنکار دی دھار ایکو ترو، تریا توں پرے اپنا پردہ لاہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرم پڑکھ پرماتم پروردگار ہو کے مڑو، موڑا جگت جہان والا رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا حکم اک سنایا۔ کٹا کہے جس ویلے گوہند میرا ملیا ڈھر پروانہ، پرم پڑکھ دتی وڈیائیا۔ اُس نو وار تکلیا زمیں زمیں اسماناں، اسماناں توں پرے دھیان لگایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نظری آیا نوجوان اگتا کاہنا، جس نوں کوٹن کوٹ کاہن بیٹھے سیس نوایا۔ جس دے چرن کول کیتے رام کرن بسراما، وشن برہما شو دُور دُراڈے سیس نوایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد زرگن دھار کرن سلاماں، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ قدم بوسی وچ کرن پرناما، پروردگار تیری وڈیائیا۔ جس دا زرگن سرگن نانک منتر گایا ستناما، ست ست تیری سرنائیا۔ سو گوہند دھار جو دھا سور پیر بلی بلکار کرے کھیل جگت جہانا، جاگرت اپنا روپ درسایا۔ کٹا کہے میرا لیکھا بنایا جس دا بھيو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ اکھراں وچ دین دُنی گائے گانا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں سچ دساں سنگر شبد گوہند گوہند سنگر سنگھ گوہند دتا اک بیانا، بنا قلم شاہی کاغذ توں دھر فرمانا اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ گوہندے فرمان است تلویزا ہجول چوہیزے نزست کومل ہمم دینے زلم چوسے عظیم کونے زدہ زدہ محمدے خدا

نضال اللہ ذوقہ ذوا رہمائے بے پرواہ پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جو پیغمبراں دیکھے دُعا، دعوت نامے سب دے پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ کتا کہے گوبند میرا اکھر بنایا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ پھیر بچھیا کولوں اپنے باپ، جو پتا پُرکھ اکال دُھر درگاہیا۔ میرا نشانہ جگت جہاناں تیرا کھیل تماش، خالق خلق دیکھ دکھائیا۔ سچ سندیسہ دیواں جوں بھاوے توں لینا راہ، رکھک ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ مینٹوں ایوں دسدا میرے ڈھئیے توں بعد دین مذہب رہنا نہیں کوئی پاک، پت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دینا نہیں کسے دا ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ پھرنی دروہی پنج تت ماٹی خاک، خالص رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ توں نگاہ مار لے تیریاں دیناں مذہباں مانس ذاتی وچ رہن نہیں دتا اتفاق، تیرے نام کلمے دین دُنی رہے لڑائیا۔ میں منگ منگاں سچھنڈ دوارے اٹھا کے دوویں ہاتھ، بن ہتھیلی ہاتھ دکھائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرا تھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جو تیری دھار نو دوارے باہر گرتیغ بہادر گیا آکھ، دلی دھار دلیل بنائیا۔ حضرت عیسیٰ صدی بیسویں اٹھیں تاک، اوسے دا اشارہ دتا درڑائیا۔ جس ویلے کلجک ہوئی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ مُجبت رہے نہ پتاماں، پوت سپوت نہ کوئے اکھوائیا۔ جھگڑا ہووے ذات پات، دین دُنی کرے لڑائیا۔ سچ دے اترے کوئی نہ گھاٹ، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھائیا۔ صدی چودھویں اتم محمد دی مٹنی واٹ، بیس بیسای عیسیٰ راہ نکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرنا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار بھگتائیا۔ میری پوری کرے آس، آشا پورن دے درڑائیا۔ سچ منڈل دی ساچی دیکھے راس، رہبر ہو کے نور خدائیا۔ گوبند کہے میرا کتا اوسے تھم دی شاخ، جس دی شناخت تیغ بہادر گیا سمجھائیا۔ دھرم سندیسہ شبد سنیہڑا نام ندھانا سناؤنا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں دی مُجبت پیار وچ ٹوپی والے کہہ کے رکھی آس، جڑ کوڑ گڑیار اُکھڑائیا۔ ایہہ گوبند کتا جانا اوہناں دے گھاٹ، جس دا گھاٹا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ کتا کہے مینٹوں گوبند بنا کے دتی صلاح، مشورہ بن مشورے دتا جنائیا۔ تیرا مالک اکو ملاح، جو نیا نوکا بیڑے دو جہان چلائیا۔ جس نوں اوم گاڈ ہری اوم کہندے خد، واہ واہ واہ گرو کہہ کے سیس نوائیا۔ توں اُس دامارگ دینا بدلا، بدلی کرا تھاؤں تھانیا۔ کلجک کوڑ گڑیارا مینٹا اندھیرا چھاں، ساچا نور کر رُشنائیا۔ اشارہ دتا توں بچنا اُس

کنارے تھان، جو تھان تھنتر بل گیا سمجھائیا۔ جس دامارگ اپنایا باؤن ہو کے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ صلیب لیندیاں عیسیٰ نے کیتی سی اک دُعا، دوویں ہتھ ہتھ اٹھائیا۔ میری صدی بیسویں میرے ہنے دینے سارے دیں چکا، چوکنا ہو کے دیاں سنائیا۔ میرے باپ واحد مالک توں ضرور جانا آ، نرگن نراکار اپنا کھیل کھلایا۔ میٹوں ایوں دسدا تیرا گوبند سورا شبد سُت جس نے سب دی پکڑنی بانہہ، بازو ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم سمجھاؤنانا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سو دیناں مذہباں کلماں وچ رسولاں تیتوں لیا گا، ڈھولے صفتاں والے سنائیا۔ توں انتم سب دا فیصلہ دینا کرا، عدل انصاف تیرے ہتھ نظری آئیا۔ میری پیشینگوئی گوبند داکٹا میٹوں دسدا ساکھیات میں خوشی وچ کہاں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ اُس کئے دا انت کائنات دا انت دے کرا، مخلوق دے مالک خلقے خدا تیری وڈ وڈیائیا۔ پر میں چاہندا جتھے میں نہیں پُجا اوتھے اُس نوں دینا پُجا، حد جگت نہ کوئے رکھائیا۔ نت نوت کھیل کرنا تیری ادا، ادب وچ سیس دیاں نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کتا کہے میرے اندر آئی خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرا صاحب دین دنی جگت باغ دامالی، مالک نور الایہا۔ جس دے آگے تینی اوتار حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گروشن برہما دیوت سر کھڑے سوالی، خالی جھولیاں رہے ڈاہیا۔ تیرا نام کلمہ شبد دھار شبد سندیسہ شبد دُھن جگت دُھن نادا دی تالی، چھتئی راگ بھیو کوئے نہ پائیا۔ نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ سارے دسن خالی، دست امولک اپنی گولک وچ نہ کوئے ٹکائیا۔ کوٹن کوٹن تیرے نام جگت دی کردے گئے دلالی، وچولے سوہلے ڈھولے تیرے گائیا۔ توں مہربان محبوبا وسیں عرش اُچ عروجا انتم سماں ویکھنا حالی، حالت خلق خُدا ئیا۔ جیہڑی گوبند تیرے پیار وچ گھالن گھالی، آپ آپا گھول گھمائیا۔ پھل لاؤنانا اُس دی ڈالی، پت ٹہنی دینی مہکائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا اکو جوت جوت دی ہووے لالی، لال گلّالے نور نورانے نوری چند دینا چکائیا۔ سچھنڈ دوارا اینکارا درگاہ ساچی مقامے حق تیری دھرم دی ہووے سچی دھرمسالی، دوجا در نظر کوئے نہ آئیا۔ توں سمبل بہکے سب دی کریں سمبھالی، گوبند سمبھل کے تیرا لیکھا گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ گوبند کہے میں کئے نال لائی اپنی شرط، شرع شرع دتی بدلایا۔ پھیر ہتھ

ماریا اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول دھول دتی ہلایا۔ پھیر تکیا اُپر عرش، لکھ آکاشاں آکاش بیٹھے سیس نوایا۔ پھیر پُرکھ اکال آگے کیتی عرض، بینتی اگئی دتی سنایا۔ اٹھ کھیل تک اپنا اسچرج، اچرج لیلادیکھ دکھایا۔ کلجگ انت اوتار پیغمبر گروآں سب نے تیری رکھی عرض، غرضیکہ پیشین گوئیاں وچ تیرا راہ گئے سمجھایا۔ تُوں نرگن نر ویر نر اکار نر نکار پُرکھ اکالے آؤنا پرت، پت پر میثور اپنا پھیرا پاپایا۔ شرع چھری کٹاکش کرے کوئے نہ کرد، دین مذہب قاتل مقتول دا لیکھا دینا مُکایا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں گرگھاں گرگھاں بھگتاں سنت فقیراں صوفیاں ونڈنا درد، دردی ہو کے درد سب دا دینا گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نور نورانہ آد جگادی جودھا سوربیر مرد، مدد اور نہ کوئے رکھایا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال ۴۲ رینیلگھ روڈ

جوگندر لال دے گرہ رات نوں *

ستگر شبد کہے میرا صاحب صاحب مہربانا، مہربان اک اھوایا۔ آد انت جگ جگنت دیوے دانا، داتا دانی دیا کمایا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھو کھیل مہانا، مہابلی کی اپنی کار بھگتایا۔ جس دا بھوکتاں وچ دتا بیانا، اھڑ اھڑاں نال جڑایا۔ سو شاہو بھوپ بن سلطانا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ جس دا انتر نر تر پنا ناد دُھن توں شبد اگئی گانا، آواز سمجھ کوئے نہ پاپایا۔ اوہ نور ظہور کرے سری بھگوانا، پروردگار سانجھیا گم اتھاپیا۔ جھٹ محمد نو کے کرے سلاماں، سجدے وچ سیس جھکایا۔ تیرا حق حقیقت والا پیغام، پیغمبر سارے راہ نکایا۔ تیرا اسم اعظم اک اسلاما، واحد تیرا نور نظری آیا۔ صدی چودھویں بے نظیر میرا ویکھ انتظاما، انجام اپنے ہتھ رکھایا۔ ملا شیخ مسانک ہو یا بیگانہ، حق وچ حقیقت نہ کوئے رکھایا۔ تُوں نور الہ بے پرواہ مرد مردانہ، بے عیب تیری سرناپا۔ میں درویش در تیرا غلاما، غربت اندر نہ کوئے نکایا۔ چوداں طبق ویکھاں تیرا نشانہ، صدی چودھویں نال ملایا۔ پھرے دروہی

دھرنی اُتے اسمانا، زمیں زماں رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر اپنا تھم سُنائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اوہ تک حق امام، عملوں توں رہت نورِ الاہیا۔ جس دی قدم بوسی وچ کیتا سلام، اسلام جگت ونڈ ونڈائیا۔ کی کھیل کرے مہربان، محبوب اپنی کل پرگنائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے تمام، تمنا جگت و اشنا اُمت والی تیری جھولی پائیا۔ انت اخیر بنیا نہ رہیں نادان، چوڈاں طبق لے انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا تھم اک سُنائیا۔ محمد کہے میرا اسم از بلو زاویس زمہاں زوئے نزی کا سے مکو کھائیاں عالمائے دو جہاں نوری اللہ محمدے رسول دھار بسمل یواز ناز ہو بے بس بیوس نورے چشم جہانے ازی نورے زمی پردہ نشیں پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد تک اشارہ عجب، کھیل عجبہ ویکھ دکھائیا۔ میں خیران ہوئی تعجب، پریشانی وچ گر لائیا۔ جس دا کردا آئیوں ادب، آداب وچ سیس نوایا۔ اوہ جھگڑا میٹن والا دین مذہب، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ جس وچ چار جگ دے شاستر سارے ہونے جذب، اکھر نراکھر دھار اپنا روپ جان بدلایا۔ تیری دھرنی تیرے گرہ اُس دا مبارک ٹکیا قدم، قدیم دا مالک اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا رہیا نہ تن وجود بدن، خاکی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں مقبرے وچ تینوں گئی لبھن، کعبے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جدھر تگاں ماٹی دے دیوے جگن، جوت نور نہ کوئے رُشنائیا۔ شرع شریعت اُمت لگی اگن، آب حیات نہ کوئے پیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا لیکھ لکھائیا۔ محمد کہے صدی چوڈھویں نہ پارولا، دو جہان سُنائیا۔ میرا مالک خالق پر تپالک اکو مولا، جو مہربان محبوب نورِ الاہیا۔ انت اقرار تیرا پورا کرے قولا، دھرنی دھرت دھول دھول پھول پھولایا۔ جس نے جگت جہان انتر درشتی کیتا کملا، کامل مُرشد ملن کوئے نہ پائیا۔ مانو ذاتی خالی دے رُکھ سنملا، کائنات پھل بھل نہ کوئے مہکائیا۔ انت تیرا گلشن رہنا نہیں چننا، اُمتی مہک نہ کوئے مہکائیا۔ اوہ ویکھ لیکھا پورا کرن والا دُشت دمنہ، گو بند گو بند دُھر دا ماہیا۔ جس نے سندیسہ دتا کاہن کرشن اُتے جمنہ، گزگا گوداوری سُستی آیا سمجھائیا۔ اوہ روپ دھار گوڑ براہمنہ، پار برہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ جس نوں پیتا رام رامے ست کر کے مننا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ پیغمبراں اوسے دا تگنا نورِ الاہی چننا، چند ستار محمد کہے میرا نشان دے

گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میں مدینے تیرے مقبرے کول پُچی، بھج بھج کے پندھ مُکایا۔ میں کوک سنایا اچی، ہائے اُف تیرا نام دُہایا۔ دیکھ میری اودھ گئی گئی، اگلا پندھ رہیا نہ رانیا۔ تیری پیشینگوئی نیڑے دُھکی، پچھا پچھے آئی تجانیا۔ تیری اُمت ہوئی رُکھی، کلمہ حق نہ کوئے سنایا۔ میں مکے ہوئی دُکھی، کعبے رہی گرلایا۔ میری جڑ جانی پٹی، پٹنے والا دئے ہلایا۔ میری پکار رہ گئی بلیں بٹیں، سکھوں باہر نہ کوئے سنایا۔ تیری مُجبت جاندی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ تیری شرع جانی لٹی، اُٹیرا بننا دُھر درگاہیا۔ تیری خاک دی خاک نہیں رہنی مُٹھی، ہڈ ماس ناڑی نظر کوئے نہ آیا۔ اُس دا کھیل تک کی کھیل کردار رُخی رُخی، رُخصت سب نوں رہیا دوانیا۔ جس دی شبد دھار دوٹکی، توں میرا میں تیرا ڈھولا شبد سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگایا۔ محمد کہا صدی چوڈھویں میرے اندر اوہ اشارہ، جو جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میرا صاحب پروردگار، بے عیب نورِ الہیا۔ جس نے چوڈاں طبق سبق میٹوں دتا ظاہر، کلمہ کائنات پڑھایا۔ میں اُس دا ظہور تکاں نور تکاں نرگن دھار کراں دیدار، جو اللہ ہو انا ہو اپنا حکم منایا۔ کسے کم نہیں آونا مقبرے والا منارا، اٹ پتھر پاہن سارے روون مارن دھاپیا۔ میں وی اوسے دے حکم اندر اپنا کیتا گزارہ، گزارش وچ اوسے نوں سیس نوانیا۔ جو نوری نور جلوہ گر آئے دوبارہ، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جس دا آد انت نہ پارادار، بے انت بے انت نانک گرو شبدی دھار گیا سمجھایا۔ سو کل کلکی لئے اوتارا، امام ااما ہو ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد میری دیکھ پہلے دن دی واٹ، مکہ مشرف دھیان لگایا۔ اوہ تک اگئی رات، جس شب وچ نور نورانہ نظری آیا۔ بھیو کھول اپنے باطن بات، بے وطن اپنا بھیو چکانیا۔ کی حکم سندیہ بلیا ساکھیات، پروردگار کلمہ کی درڑایا۔ جبرائیل کی گیا آکھ، الف یے توں باہر ونڈ ونڈایا۔ محمد جھٹ کھول کے آنکھ، نیتز نین نین بدلایا۔ میرا پروردگار سانجھیا نور اگئی الہی آپ، امام ااما دُھر درگاہیا۔ جس نے جسم ضمیر تن ماٹی خاک وجود کرنے پاک، پتت پُنت دئے بنایا۔ اوہ صدی چوڈھویں تیرے انت پرگٹ ہووے خاص، خواہش سب دی دیکھ دکھایا۔ تیٹوں کرنی نہ پئے تلاش، لبھن دی

لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوہ ہر گھٹ تھاں سب دا دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ میرا سجدہ او سے نوں جوڑ کے ہاتھ، قداماں وچ سر سر جھکائیا۔ تیرا لہنا دینا پورا کرے لیکھا رہے نہ باق، باقاعدہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد کی آوے محبوبا، مہربان بے پرواہیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ حد حدودا، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ چار گنت ہوئے موجودہ، وہ دشا اپنا نور ظہور دے چکائیا۔ سچ دس کی لکھیا بنا شرع توں ہزارا درودا، بصری اسم کی درڑائیا۔ اوہ کس بدھ تیری امت نوں رکھے محفوظا، پشت پناہ اپنا ہتھ رکائیا۔ کس بدھ لیکھے لاوے سب دا نماز روزہ، روز مرہ جو خدمت وچ خادم سیو کمائیا۔ محمد کہا صدی چوڑھویں اوہدا بھیو اگتا گو جھا، پردہ سکے نہ کوئے کھلایا۔ اوہدا حکم اگادہ بودھا، بدھی وچ کسے نہ آئیا۔ اوہدا روپ انوپ نہ پہنے تن کوئی چونغ، وجودت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سو مالک میرا جس نوں نہ کوئی ہرک نہ کوئی سوگا، چنتا چکھانہ کوئے رکھائیا۔ تیرے انت اخیر بے نظیر لاشریک آپے بھار لاه دیوے بوجھا، مہر نظر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے محمد اوہ دیکھ نارد آوندا پیر دئی، بن قداماں قدم رکائیا۔ نارد کہے میری شبد دھار بگی، روپ رنگ رکھ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ کملیئے دیکھ اکو جوت نورانی جگی، جاگرت جوت ہوئے رُشائیا۔ محمد اتک لے اپنی اخیر صدی، صدمہ انت رہے نہ رانیا۔ شرع دی رہنی مول نہیں گدی، گداگر ہوئے لوکائیا۔ اتار لیکھا جانڈے چھڈی، سچکھنڈ بیٹھے آسن لائیا۔ گرو گردیو کہن دوویں ہتھ بدھی، پُرکھ اکال اگے واسطہ پائیا۔ تیری نوبت اکو دو جہان ہووے وٹی، نام ڈنکا دینا لگائیا۔ ساری سرشی درشتی درشت اندرشت وچ زرنتر انتر تیرے نال ہووے بچھی، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ توں نور الہی عالمین ربی، یامین تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل ہندا نو سو پُرانویں چو کڑی بعد کدی، قدیم دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا لہنا دینا دو جہان دوہری دھار ہر زرنکار سرگن زرنگن سرگن تیرے حکم وچ بدھی، بندنا بندگی بندے نواز بندھن سارے دینے تڑائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ ہال ہرنس سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر مارو اک دھیان، بن نیئاں نین دو جہان اٹھایا۔ چار جگ دے اکھراں والا ویکھو شاشتر سمرت وید پُران، گیتا گیان
 انجیل قرآن پھول پھولایا۔ حکم سندیسہ تگُو دُھر فرمان، جو نام کلمہ رسنا جہوا بتی دند آئے درڑایا۔ دھرم نو کھنڈ ویکھو اپنا نشان، اتر پورب پچھم دکھن
 پردہ رہے نہ رایا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش کیوں ہوئے پریشان، دین مذہب آتم شانت ست ست نہ کوئے کرایا۔ نو کھنڈ پر تھی
 ست دیپ کھیل تگُو زمیں اسمان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ بھیو رہے نہ رایا۔ کھیل تگُو جو بھوکھت دتا دین دُنی دان، سندیسہ دُھر درگا ہی اک سنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے اوتار تینی لاہو اپنا پردہ، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ نظارہ
 تگُو چوٹی جڑ دا، چیتن ویکھنا چائیں چانیا۔ کیوں دین دُنی دھار وچ مانس مانکھ سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ کیوں تن وجود مائی خاک ہنکار بنیا گڑھ دا،
 ہوئے ہنگتا باہر نہ کوئے کڈھایا۔ نام کلمہ جگت دھار وچ لڑدا، آتم پر ماتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ حکم سندیسہ دُھر فرمان سنو اگے گھر دا، پُرکھ
 ۲۳۲

۲۳۲

ابناشی گھٹ نو اسی پروردگار سانجھ یار کی سنایا۔ جس دے بھے وچ وشن برہما شو ڈردا، سنجگ تریتا دوپر کلجگ نو نو لاگے پانیا۔ اوہ کرنی دا کرتا پُرکھ اکالا
 دین دیا اپنا کھیل کردا، قُدرت دا قادر اپنی کار کما یا۔ جس لہنا دینا لیکھا مُکاونا سیس دھڑ دا، تن وجود بھیو رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے پیغمبر و پردہ چکو اپنی محراب، محبوب اکو نظری آیا۔ نشانہ دسے نہ کسے نقاب،
 نقاب پوشی سنگ نہ کوئے بنایا۔ سجدے وچ کرو آداب، ادب نال سر سر جھکایا۔ اپنا لیکھا تگُو کاغذات، الف یے پھول پھولایا۔ جھگڑا تگُو دین مذہب
 ذات، کیوں شرع شرع نال ٹکرایا۔ صدی بیسویں ویکھو اندھیری رات، چوڈھویں نیتر نیئاں نیر وہایا۔ ساچا دیوے کوئے نہ ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے
 نبھایا۔ جو پیشین گوئیاں وچ آئے آکھ، آخر آوے بے پرواہیا۔ جو صاحب سرب کلا سمراتھ، دو جہاناں مالک اک اکھوایا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ
 دا لہنا دینا سب دا پورا کرے ہتھو ہاتھ، پچھلا وچ رہے نہ رایا۔ سنجگ ست دھرم ست ستوادی کھولے حٹ، ہٹ ہٹوانا نوجوانا مرد مردانہ اکو نظری

آئی۔ جس دے آد انت جگا جگنت زرگن سرگن دھار دوویں وس، لکھ چوڑاسی واسطہ اپنے نال کرائیا۔ سو صاحب سوامی انتریامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھو اپنی اُس اگئی اگھ، جس اگھ نیتز نوں جگت ویکھن کوئے نہ پائی۔ جو امام اماما نور الاهی آوے وت، وطن دامالک بے وطنوں پھول پھولائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دامالک نور الاهی۔ سنگر شبد کہے گرو گرو دیوتکو کھیل اگھا، اگم اگمرا دھیان لگائی۔ کی حکم سندیسہ دیوے سری بھگوانا، پاربرہم پت پریشور سندیسہ اک سنائی۔ جس جھگڑا میٹنا کایا مائی چٹا، چم درشتی سب دی دے بدلایا۔ بھاگ لگائے دیا کمائے پنج تت تن، آتم برہم پاربرہم اپنا بھو کھلایا۔ جس دی دھار سرشٹ درشٹ اشٹ سنسار لیکھا جانے بھگت جنوں، صوفی سنتوں اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دامالک ہوئے سہائی۔ تینی اوتار کہن شبد گرو کی دئیے حال پُرانا، پُرانا اٹھاراں سمجھ کوئے نہ پائی۔ کی دئیے نام سندیسہ ڈھر دا گانا، جو کوٹن کوٹ اپنے نام لئے بدلایا۔ کی کھیل دئیے شاہ سلطانا، جو شہنشاہ حکمران اک اکھوائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چو کڑی جھکے زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر سارے سیس نوئیایا۔ اوہ دیونہارا سب نوں برہم گیانا، برہم و دیا اک سمجھائی۔ جس دا کلج انت وید ویاس تکیا نشانہ، نشانہ بان انیالا اک چلایا۔ اوہ کل کلکی پہن کے آوے بانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جس نوں جنمے کوئے نہ مائی۔ براہمن گوڑ سارا کہے جگت جہانا، بھوکھت پُرانا نو سو سلوک دے گواہیا۔ اُس دا تریا توں پرے ہووے ترانہ، سُنن سکھوپت جاگرت سمجھ کسے نہ آئی۔ جو دھا سوربیر پرگٹ ہووے مرد مردانہ، مدد اور نہ کوئے تکائی۔ اُس کلج کوڑی کریا اتم لیکھ چکانا، چار جگ دا لہنا جھولی پائی۔ جس لیکھا پورا کرنا سیتا رام، رادھے کرشنا اپنے وچ سمائی۔ وشن برہما شو جس اپنے در بہانا، اوم اونکار اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بھید آپ کھلایا۔ پیغمبر کہن ڈھر کھے محبوب اگئی امام، عملوں توں رہت نور الاهی۔ جس نوں قدم بوسی وچ کریئے سلام، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ ہزارا درود جس دادے پیغام، جبرائیل سندیسہ جس دا رہیا سنائی۔ اُس سب دا بدل دینا انتظام، صدی چودھویں بیٹھی راہ تکائی۔ شرع دارہن دینا نہیں کوئی غلام، شریعت لیکھا دے چکائی۔ ماؤ ذاتی لیکھے لاؤنی پیار بخشا اک انسان، انسانیت سچ دے درڑائی۔ جس نوں چوداں طبق سر جھکان، محمد

نو نو لاگے پائیا۔ اُس دی شہادت دیوے میجد قرآن، تیس بتیسا جس دا ڈھولا گائیا۔ اوہ مہربان بیوہ مہبان، بی خیریا اللہ جس نوں کہے لوکائیا۔ اوہ دین
 دنی ویکھے گریبان، کایا ماٹی تن وجود ماٹی خاک پھول پھولا ئیا۔ اسیں سارے ہوئے خیران، ساڈا کلمہ بیٹھا سر جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سنگر دس کہن سُن شبد داتار، شبدی شبد شنوائیا۔ پر بھ دا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر کی اپنی
 کھیل کھلایا۔ جس دا آد انت نہ پاراوار، پاربرہم پت پر میثور بے انت اک اکھوائیا۔ اسیں سندیسہ دتا ستنام وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تے
 دین گواہیا۔ واگرو فتح بول جیکار، بے بے پُرکھ اکال اکو درڑائیا۔ دُھر سندیسہ دتا من مت بدھی توں باہر، انجو درشٹی وچ سما ئیا۔ جس دی جگ چار
 سارے کردے رہے انتظار راہ تنگ تھاؤں تھانیا۔ اوہ کل کلکی لے اوتار، کل کلیش میٹے جگت لوکائیا۔ نام کھنڈا پھڑ دو دھار، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔
 کجگ کوڑی کریا کرے خوار، کرم کانڈ دا کھیل رہے نہ رائیا۔ نام سندیسہ دیوے ایکا ایکا دھار، سو پُرکھ زرنجن اپنا حکم سنا ئیا۔ ہر پُرکھ زرنجن پاوے ساچی
 سار، ایککارا اپنی کل پرگٹائیا۔ آد زرنجن جوتی جاتا ہو اجیار، ابناشی کرتا کھیل ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سری بھگوان ہوئے ظاہر، ظہور اپنا نور کرے رُشنائیا۔
 پاربرہم پت پر میثور کھیل کرے اپنی دھار، دھرت دھول دھول دُھر دارنگ رنگائیا۔ سنگر شبد سنگر ایکا حکم ورتے دوسرے نہ کوئے پکار، جگت
 چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن شبد سنگر وگرو دیوا،
 دیو آتما تیرا دھیان لگائیا۔ صفتی نام گاوے رسنا جہوا، بتی دنداں نال وڈیائیا۔ سب دا صاحب پُرکھ اکال الکھ ابھيو، اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ ستجگ
 تریتا دوا پر کجگ اسیں سب نے کیتی سیوا، لوک مات پر بھ نام جپائیا۔ نام رس امرت جیو جنت چکھایا میوہ، کوڑ گڑیاں انتر باہر کڈھائیا۔ سو سوامی سچکھنڈ
 نو اسی وسنہارا دھام نہیل نہکیوا، نہکرمی اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ اوتار
 پیغمبر گر کہن شبد گرو دیو سوامی، صاحب سلطانے نوجوانے تیری وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیا سب دا انتر جامی، انتر آتم لکھ
 چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام کلمہ شبدی دھار دسیا بانی، گرنتھ شاستر کاغذ قلم شاہی نال لکھائیا۔ سو زرنجن زوریر زراکار زرنکار اپنی کرے مہربانی،

مہربان محبوب اپنی دیا کمائیا۔ جس کھج انت کھیل کرنا مہانی، مہابلی اپنا حکم ورتائیا۔ سمند ساگر ورو لے پانی، نام مدھانا اک رکھائیا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اتبج سیج بھو رہے نہ رائیا۔ جس دی آد انت جگا جگنت نرگن سرگن منزل اک رُو حانی، رُو ح بُت توں باہر بے عیب نور الاهی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر اپنی تگُو پیشینگوئی، بھوکتاں ول اکھ اٹھایا۔ پیغمبراں جس دے نام دی پائی دروہی، طوبی طوبی کر کے سیس نوایا۔ اوتاراں کہا اوہ آتم دھار اٹھائے سوئی، سوئی سرتی شبد بلونا دئے لگایا۔ گروآں کہا اُس بن کجگ انتم ملے کسے نہ ڈھوئی، ڈھو آ دو جہاناں سچ نام نہ کوئے ورتایا۔ دین دنی سب دی پت جاندی کھوہی، خالق خلق مخلوق لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا بھوکت نراکھر، اکھر جگت والے شہادت پائیا۔ ساڈا سب دا لہنا گو بند نال جو لتھار ستر، ستر یار اک ہنڈھائیا۔ جگت پیار وچ نہ وہایا اتھر، نیتز نین نہ کوئے ٹکائیا۔ اُس نے کھنڈے دی دھار نال لکھی اوہ اگمی سطر، جس نوں ستر بہتر جن بھگت اپنے رنگ رنگایا۔ اُس دا بنا اکھراں والا پتر، پاتی سندیسہ دیوے دھر دے ماہیا۔ میرا پُرکھ اکالا نرگن دھاروں آوے اتر، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ ہتھ پھڑائے کوئے نہ شستر، کھنڈا کھڑگ تیر کمان نہ کوئے اٹھایا۔ کجگ کوڑی کریا چار کُنٹ دیکھے چوٹی چڑھی سخر، انت انتشکرن کھوج کھوجایا۔ دھر فرمانا نوجوانا کلمہ دھار آوے لکھن، شبد شبدی حکم سنایا۔ جگت جہان سرشی دسے متھن، متھیا جگت لوکایا۔ جس دا لیکھا رائیٹ ہووے رٹن، آگے سکے نہ کوئے مٹایا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دا لہنا آئے نچھن، پچیار ہن کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان شرع شریعت آوے جتن، دین مذہب جھگڑا دئے مکایا۔ آتم پر ماتم سب دا بنے پتن، پت پر میشور اک اکھوایا۔ پاربرہم برہم دھار دسے متن، متر پیارا دھر درگاہیا۔ چاروں کُنٹ ایکا روپ آئے دسن، نور نورانہ اکو چند کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں انتر نر نتر دھر دا نام امرت آئے سنجین، رس اگما کایا ماٹی چما انتر آپ چوایا۔

* ۲۶ بہادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال راگڑیا گروڈوارے وچ * *

سنگر مان سچ بڈھا، اوستھا جگت نہ کوئے جنائیا۔ جس نوں مان ملیا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول چرن چم کے جس دی خوشی بنائیا۔ اوہ نام ندھانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا جس نے ماتا سیر چنگھیا کدے نہیں ددھا، جگت رس نہ کھ لگائیا۔ اوہا شبد سروپ ایہتھے اوتھے دو جہاناں اگھا، اگن آتھن اوسے دا ڈھولا گائیا۔ جس دا بھو ابھید عقل بدھی وچ کسے نہ بھجا، شاستر کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ بڈھا شبد نہیں کوئی جگت دی دھار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے سپس نوائیا۔ جس دا لیکھا شبد دھار وچ کلے نراکار وچ لکھ گئے گرو اوتار پیغمبر بھو ابھیدا اوہ لیکھا جانے برہم پچھانے آتم انتر جس دا نور جوت اُجیار، اُجالا ایہتھے اوتھے دو جہان کرائیا۔ جس دا کاتب بنیا نہ کوئے لکھار، قلم شاہی شاہی کاغذ دئے نہ کوئے گواہیا۔ اوہ بڈھا سنگر نانک دا ست سروپ پنجاں تتاں وچ کھیل کرے اپار، اپرپر سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی جس دے وچ اپنی کل ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ بڈھا شبد جگت نہیں اکھر، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ نہیں کوئی بٹخانے والا پاہن پتھر، سل نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ رووے نہیں نیتز وھاوے اتھر، جگت غمی خوشی جگت بنائیا۔ اوہ پُرکھ اکال دی دھار چوٹی چڑھے اُس سخر، جتھے ساکھیات نظری آوے دھر درگاہیا۔ اوتھے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اکو ہووے بچن، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ ناتا نہیں کوئی کایا گڑھ کنجن، تتاں نال رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سچ دا بڈھا بیٹھا سچ دوار سچھنڈ سچ دے پتن، جتھے سنگر نانک اپنا آسن لائیا۔ اوہ نوجوان ہیرا امولک رتن، جس دی قیمت سکے نہ کوئے چکائیا۔ اوہ پھڑیا کسے نہ ہتھن، کھوج کھوج تھکے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جو سنگر دے چرن بیٹھا مل، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ آتم پر ماتم وچ گیا رل، آپ آپا دتا مٹائیا۔ اوہ پار ہو گیا جل تھل بیٹھ اگم اٹل، اٹل پدوی ویکھے شہنشاہیا۔ اوتھے دئی دویت نہیں سل، سلل اکو نظری آئیا۔ جس دا وچھوڑا ہوئے گھڑی نہ پل، پکاں دے پچھے تئے اپنا ماہیا۔ ایہہ اشارہ باون نوں ملیا سی دوارے بل، بڈھا کہہ کے سارے اُس

نوں گائیا۔ اُن ڈھائی قدماں وِچ نو کھنڈ پر تھی کیتی حل، ستاں دیپاں ڈیرہ دتا ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا
 ہر، ڈھر لحم اک سنایا۔ سب نے بڈھا کہا بالمیک، لمبی اوستھا جگت جنایا۔ اُس نوں ڈھر درگاہوں ملی بھیکھ، رام دے رام دتی ورتایا۔ اوہ ہو کے
 ترے گن اتیت، ترے بھون وِچ سمایا۔ اوہدے اندر لمبی نیجھ، نچ نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ اوہنوں آئی سچ تمیز، طع کوڑ دتی مکایا۔ اُن کھی توارنج،
 رام راما اک گوسانیا۔ جو سب نوں لئے جیت، گڑھ ہنکاری دے تڑایا۔ اُس دی اک اک نال پریت، پریت بے پرواہیا۔ جس دی سنگر شبد کرے
 تصدیق، شہادت اور نہ کوئے بھگتایا۔ اُس دا پندھ سنجگ تیرتا دواپر کجگ چارے گنٹ نزدیک، وڈی وڈی نہ کوئے وڈیایا۔ اوہدے وِچ حق توفیق، اوہ
 مالک ڈھر درگاہیا۔ جس دے چار جگ دے شاستر اکھراں والی رسید، رسم رواج دین دنی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ڈھر دا ہر، ڈھر دا لحم اک شنوایا۔ سب نے کہا بڈھا وید ویاس، بنا پباں توں اپنا کھیل کھلایا۔ جس دانہ کوئے پون نہ کوئے سواس، ساہ ساہ پر بھ
 دے وِچ سمایا۔ جس نوں تئے شکر اُپر کیلاش، برہما برہم وِچ دھیان لگایا۔ وشنوں دیکھے اُس دا کھیل تماش، بھجے واہو داہیا۔ پاربرہم پت پر میثور
 پوری کرے آس، ترسنا جگت گوانیا۔ جس نے پُران اٹھاراں لیکھا لکھیا آپ، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک بنایا۔ بھوکھت وِچ سچ نال سنایا کھیل کرے
 ابناش، ابناشی کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دی انتم صدی چودھویں دیکھنی راس، منڈل منڈپ کھوج کھوجایا۔ جس نے اپنے چرن کول تیلی اوتار سدنے پاس،
 پاسا ز میں اسمان اُلٹایا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد لیکھا جانے خاص، خصوصیت چوداں طبقات دے سمجھایا۔ نانک گوبند گوبند نانک اِکو جوت کرے پرکاش،
 پرکاشت ہووے تھاؤں تھانیا۔ جس بڈھے نوں بڈھا کہہ کے دین دُنیا والے کہن گروآں دا داس، مستک تلک تلک لگایا۔ اوہدا رُپ ست ست دا
 ست ستواد، ست ست وِچ سمایا۔ اوہدا نور نور جوت پرکاش، پرکاش دتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ بڈھے دا کدے نہ ہووے بڈھاپا، بڈھاپے وِچ کدے نہ آیا۔ جس دا سنگر نانک مائی بابا، پتا پُرکھ اکال دتی سرنایا۔ جس دا
 ستنام دا جاہا، انتر وجدی رہے ودھایا۔ ترے گن لٹھا تاپا، رجو طمو ستونہ کوئے ستایا۔ پنجاں تتاں دیکھے کھیل تماش، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے

نہ آئی۔ اُس دی جگ چوکڑی گدی جائے واٹا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ اوہ سوامی انترجامی اپنیاں پیاریاں دا پورا کرے گھاٹا، گھٹ نو اسی اپنی دیا کمائی۔
 جس گو بند نے امرت پیایا امرت رس اگے باٹا، چرنودک دُھر دا اک لیا ئی۔ اُس دا ساتھ دین والا نہ بڈھا نہ جوان نہ جگت توں تُوئے ناتا، ناتواں نظر
 کوئے نہ آئی۔ جس دا سر شئی دی در شئی توں پرے کھاتہ، درگاہ ساچی بگھنڈ دُھر درگاہیا۔ مقامے حق دُھر دا لیکھ بنائی۔ اُس دا بھگت سنت صوفی
 فقیر سدا جیون وچ جگتی وچ بھگتی وچ مکتی توں باہر نکا جہا کاکا، جس نوں آتم کہہ کے سارے گائی۔ باقی جگت جہان دیاں کتھنی والیاں باتاں، باطن پردہ
 نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر میللا لئے ملائی۔ بڈھا جگت بیکھری بانی، تن وجود نوں رہی سنا ئی۔
 جو آتم جیو پُرانی، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر ویکھ وکھائی۔ جیہڑا آتم نور جوت نورانی، نور نورانہ ڈگگائی۔ جس لکھ چوڑا سی کھیل کھیلنا مہانی، بھجے نٹھے
 واہو داہیا۔ اوہدا وجود ثبوت وچ نہ مرد نہ زنانی، رُپ انُپ اک درسا ئی۔ اوہ بڈھا نہیں ڈڈا نہیں جس دا مالک سنگر ناک ناک گو بند شاہ سلطانی، شہنشاہ
 اکو رنگ رنگائی۔ جس دے انتر زرنتر بوند سوانتی بھجر جھرنے کول نا بھی وچوں بخشیا امرت دُھر دا پانی، رس انرس دتا بنائی۔ اوہ جھگڑا چھڈا جائے
 وچوں چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبج سیج وچ کدے نہ آئی۔ اوہ بڈھا نہیں اوہ پُرانا نہیں اوہ اَنجانا نہیں اوہ اک جوت تے جوت دی اک نشانی، جس
 نشانے نوں چار جگ دے شاستر رہے گائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک درتائی۔ سرپر کہے
 میٹوں بڈھا کسے نہ کہنا، کہہ کے دے جنائی۔ جس نے سنگر ناک بڈھے لہنے توں انگد نوں پہنا کے کہنا، نام دی رنگت دتی چڑھائی۔ سنگر امرداس دا
 امرؤ توں کھول کے اگتا نینا، نچ نیتز دو جہان کیتی رُشائی۔ سنگر رام داس نوں دسیا بہنا، گھر مندر وٹی ودھائی۔ پنچم پاتشاہ گرارجن دیو جس گرو گرنٹھ
 گردیو دا لیکھا لکھایا اکے دھام دسیا سنتاں بھگتاں صوفیاں فقیراں رہنا، گرہ مندر گھر دوار سوبھاؤنت محل اٹل اکو نظری آئی۔ جس نے ہر گو بند کھنڈا
 کھڑگ دھار میری پیری کیتا دینا، اوہ ست دھار رُپ انُپ بدلایا۔ جس ہر رائے اپنا کھیل کھلایا بھیو دسیا جگت وہنا، دین دنی پردہ آپ اٹھائی۔ ہر کرشن
 بال اوستھا گیان دتا بردھ براہمن سمجھانا، بدھی توں پرے پرے درڑائی۔ گر تیغ بہادر دھرم دی چادر نو دواریاں توں باہر نو کھنڈ پر تھی دا واس جس

دے چرناں اُتے ڈھہنا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ گوہند سوربیر بہادر نوجوان مرد مردان جس نوں سِری بھگوان اپنا سْت دُلارا بنا کے کہا میں تیرا
دُشٹ دمن دینا، بچھلا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ اُس ہسّ کے کہا میں پُرکھ اکال دین دِیال پت پر میثور پروردگار ساخجے یار تیرا بھانا سہنا، سہم کے دیاں
وکھائیا۔ نالے تالی ماری ہتھ اٹھایا، سمرتھ اگے ڈاہیا، میرے پر بھو پریتم میرا سکھ بھگت نانک دی دھار وچ شبد دے پیار وچ تیرے چرن دے ستکار وچ
دو جہان سدا رہنا، جنم مرن وچ چوڑا سی کرم وچ بال بڈھیے وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر
دا اپنا تھم لکھائیا۔ سنگر نانک منتر ستنام درڑایا، ست ست برہم دتا سمجھائیا۔ نالے گرکھاں نوں مارگ اک درسایا، منزل چو تھی باہر کڈھائیا۔ اوہ
گرگھو گرگھو پر بھ داپیارا نہ کدی مرے نہ کدے جایا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ پوہ سکے نہ ترے گن مایا، پنچ تت کھہڑا جان پُھڈائیا۔ جنہاں سنگر
نانک دے چرناں سپس نوایا، نہ اوہ بڈھانہ اوہ بردھ اوہ سدا دا دھرم دھار دا جوان اکو روپ اکو گھر وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگت رسنا عقل بڈھی وچ
سارے کہن بابا بڈھا جس نے تلک مستک وچ لگایا، مستک دھار دتی بدلایا۔ گر پدوی دا پد درڑایا، پر م پُرکھ ملی سرنایا۔ ساچا مارگ اک چلایا، جس
نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ بابا بڈھا سدا ہسدا، ہسّ ہسّ رہے
سناٹیا۔ نالے پریم پیار دے بچن رہے دسدا، دہ دشا توں باہر پڑھائیا۔ پریم انیالا تیر رہے کسدا، خوشیاں والے لگائیا۔ اوہدے اندر بھنڈارا بھریا سی سنگر
جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ نظارہ لیندا سی نچ نیز اکھ دا، جگت لوچن کم کسے نہ آئیا۔ اوہ تھم مندا سی سچ دا، سچ وچ سماٹیا۔ اُس نے کدی پیار
نہیں سی کیتا کایا مائی کچ دا، کنچن گڑھ توں پرے اُس دا کھیل ویکھے چائیں چانیا۔ اوہ پر بھلت ہو یا سی پریم دھار رت دا، رتن امولک روپ وٹائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دھار سچ دا پیار سچ وچ سماٹیا۔ بڈھا کہندے کس، قسمت جگت دے گواہیا۔ جو
باہروں سریر آوے دس، بلہین ہوئی دسے لوکائیا۔ کئی ہو جائے پٹھ، چل سکے نہ چائیں چانیا۔ نیز ہون انڈٹھ، نین ہن اکھوائیا۔ دھرتی اُتے منہ
دے بھار جائے لٹ، پھیر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اپنا آپ نہ سکے جت، ہر دے ہر نہ کدے وسائیا۔ اوہدا بڈھاپا سدا نت، جنم توں لے کے مرن تک

اوہ سَنگَرُ توں وِچھڑیا تے بڈھا نظری آئیا۔ جس دا مالک پر میشور پت اک، ایکنکار اک دیا کمائیا۔ اُس دا جنم کرم دھرم اپنے پیار وِچ دیوے کھ، بدھنا
 دا لیکھا دے چُکائیا۔ جیہڑا سَنگَرُ نانک گوہند دی دھار بن گیا سکھ، اوہ بڈھا بردھ جوان اِکو رُوپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بڈھے نوں کہندے بابا بڈھا بڑی عُمر جس دی لمبی، صِفتاں وِچ صلاحیا۔ اُس دا کسے تکیا نہیں اندر تئی، گھر
 بیٹھا بے پرواہیا۔ جیہڑا شبد سُننا نہیں کئی، دُهن آتمک شبد نال وجدی رہے ودھائیا۔ جس نے اِکے دی رضا مٹی، منسا اوسے وِچ رکھائیا۔ اوہ سب دا بیڑا
 رہیا بٹھی، بنھنہارا جس دی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک رنگائیا۔ بڈھا کہے میں تلک
 لاؤندا مستک ماتھے، دُھر دا حکم سیس اُتے لُکائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمراتھے، جو دیونہار وڈیائیا۔ میں اُس نوں تگیاں پر تھی آکاشے، گگن گگنتر منڈل
 منڈپ دو جہاناں سو بھاپائیا۔ اُس دے شبد سندیسے ساچے، جو نانک دھار سَنگَرُ سارے رہے گائیا۔ اوہ لکھ چوڑا سی اندر راچے، ماؤ ذاتی ساڈھے تن کروڑ
 روم گرکھاں دین گواہیا۔ جو اگلے پچھلے دو جہاناں وید پُراناں شاستراں گیتا گیاناں انجیل قراناں بائبلان اکھر نراکھر دھار وِچ واچے، واچنہار
 بے پرواہیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو داسن داسے، داسی داس ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ جگ جگ کھیل کرے پر بھ آپے، آپ اپنی کل پر گٹائیا۔ جس دا
 سَنگَرُ شبد بن گیا مائی باپے، پتا پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ اُس دا بڈھاپا دین دُنیا وِچ جگت نیتز بے شک دُنیا نوں جاچے، انتر نرنتر آتما بڈھاپے وِچ کدے نہ
 آئیا۔ اوہ رُوچ بُت دوویں ہون پا کے، جس نوں پت پُنیت ملے خلق خُدا ئیا۔ اوہناں دی سرشٹی درشٹی وِچ گاؤندی گاتھے، صِفتاں وِچ صِفت صلاحیا۔
 اوہ لیکھا جانے اِک پُرکھ ابناشے، ابناشی کرتے وِچ سما ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اِک اکھو ئیا۔
 بڈھا کہنا کہانی جگ، رسنا جہوا صِفت صلاحیا۔ اوہ بابا بڈھا چڑھیا اُپر شاہ رگ، نو دوارے دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اگے ملیا سورا سرگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس
 دا دپیک جوت رہیا جگ، نور نورانہ نظری آئیا۔ نہ کوئی بٹ نہ کوئی حد، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ دوارے ایکنکار بیٹھا سچ، درگاہ ساچی سو بھا
 پائیا۔ جس دی کیتی کوئی نہ سکے رو، حکم حکم وچوں منائیا۔ جس اُس نوں پریمی پریتم پیارے نوں لیا لہ، لبان توں پچھے اپنا دھیان لگائیا۔ سچ پریم دی

پی کے مدھ، نام رس خُماری لئی چڑھائیا۔ اوہ کھیل کرے اوہ مہر کرے دین دُنی وچوں آیو عُمر توں وڈھ، ماس برس دوس ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بابا بڈھا کہے میرا اکو میت پیارا اکو ہر دوارا جتھے نور جوت اُجیارا شبد انادی وجے انحد، دوجی دُهن سُنن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُهر داہر، دُهر مالک بے پرواہ، خلق دا خالق اپنا بھو دے کھلائیا۔ بڈھے دی جگت جہان چھڈ دیو ریتی، آتم انتر دھیان لگائیا۔ ایہہ جگت جہان پر بھ دی باغیچی، آون جاون کھیل کھلائیا۔ اُس دی منزل تلو حقیقی، حق حق دا میلانے ملائیا۔ سنگر چرن پیار وچ رکھو اپنی نیتی، من دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ اکو نور تلو ہست کیٹی، کیٹ کیٹاں وچ سمائیا۔ تہاڈی جگت واشنا جائے جیتی، ممتا اور رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا تہاڈی دھرم دھار کرے اتیتی، ترے بھون دھنی اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلانے ملائیا۔ بڈھا بچن بچن جگ پیتا، ہر کرتا آپ بنائیا۔ ہر جن کر کے ٹھانڈا پیتا، ست سچ وچ سمائیا۔ نام ندھان سری بھگوان پا کے بھیکھا، بھکھک جھولی دے بھرائیا۔ ست سچ دی دے حدیثا، کلمہ دُهر دا اک درڑائیا۔ جس نوں بڈھا باپ کہا سی حضرت عیسیٰ، جس ویلے صلیب گل لٹکائیا۔ اوہ آوے انتم میری صدی یسویں یسہ، سرگن نرگن اپنا روپ بدلایا۔ جس دی بھگت دھار ہر سنگت ہووے کھیل اکیسا، دو اک اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت صوفی پر کھنہارا نیتا، گھٹ گھٹ ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُهر داہر، دُهر دا مالک دُهر دا حکم دُهر دی دھار وچوں سنسار ساگر وچ سمائیا۔

* پھر سنگت نے بیننتی کیتی سری گرو گرنتھ صاحب گرو ہے شہنشاہ جی نے رحمت کیتی *

پُرکھ اکال کھیل نرگن نر ویر نر اکار، دھرت دھول دھول اُتے آئیا۔ سنک سندن سنان بن کے سنت کمار، براہ اپنا ویس وٹائیا۔ یگے پُرش ہو تیار، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ حیگر پو کھیل اپار، نر نرائن سرب سمجھائیا۔ کپل من ہو اُجیار، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کتھے اک دا دسنا لیکھا نہیں اُس

دی آؤنی پھیر وار، وارتا اگلی آپ جنایا۔ رکو ہو کے خبردار، پر تھو اپنی گنڈھ پوایا۔ متس ہو کے ظاہر، کچھپ وڈی وڈیایا۔ دھنتر کھول کواڑ، باؤن ویس وٹایا۔ ہرنکش دتا سنگھار، اپنی کل سمجھایا۔ دھرو لگایا پار، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ہنس چوگ دتی کھوال، مانک موتی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ زرگن سرگن آیارام پرس، رام دسرتھ بیٹا کھیل کھلایا۔ وید ویاسے کر کے ترس، لوک مات تن دتی وڈیایا۔ کرشن کھیل کیتا اسچرج، نور نورانہ ڈمگایا۔ یودھابن کے سورپیر مردانہ مرد، آپ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک شنوایا۔ زرگن سرگن دھار شبد، تن وجود دے وڈیایا۔ جس نے بنائے دین مذہب، شرع شرع دتی تجایا۔ موسیٰ تے ہو یا غضب، نور نورانہ کوہ طور دے گواہیا۔ عیسیٰ دے اندر رکھیا قدم، اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ زرگن کرپا کرن ہار دیا، دین درد دکھ بھنجن اکھوایا۔ جس محمد کیتا الہام، وحی نازل دتا کرایا۔ جبرائیل دے پیغام، سندیسہ دھر درگاہیا۔ سجدہ کرنا قبول سلام، قدم بوسی وچ سیس جھکایا۔ اُس دا کھیل بڑا مہانا، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ جس سنگر نانک بھیجیا دے کے ستنام، بنا دیہہ توں ستنام نکلن کتے نہ پائیا۔ اُس ستنام نے انگد کیا پروانا، امرداس وٹی ودھایا۔ رام داس ہو یا پردھانا، گرو ارجن گرو گردیو اکھوایا۔ ہر گوبند پھر کے بانا، دین دنی ریتی دتی بدلائی۔ ہر رائے پیار کیتا مہانا، ہر کرشن وٹی ودھایا۔ گرتیج بہادر دھرم دا بن نشانہ، نشانہ جگت جہان گیا جھلایا۔ گوبند کھنڈا کھڑگ کچھ کرپانا، دشتاں دتا گھایا۔ او سے گوبند دی دھار شبد شبد گرو گرتھ جس نوں سیس جھکاؤن زمیں اسماناں، وشن برہما شو سارے جھولیاں ڈاہیا۔ بنا دیہہ توں پر ماتا دا زرگن سرؤپ لوک مات کدے نہیں ہو یا پردھانا، پردھانگی وچ کدے نہ آیا۔ اوہ زرگن دی مہما ایہہ صفتاں دا خزانہ، نام دا بھنڈارا بودھ اگادھ کاغذاں اُتے قادر کرتے کرپماں نوں رہیا ملائی۔ ایہہ کوئی اکھراں والا پتھراں والا صفتاں والا صلاحواں والا عقل بُدھی دا نہیں افسانہ، ایہہ دھر سندیسہ دھر پیغام دھر دا حکم حکم اکو نظری آیا۔ ایہہ تت دیہہ نہیں ایہہ سواس نہیں پون نہیں نو دوار نہیں ایہہ سنگر دا زراکار دا آکار گرو گرتھ صاحب مہانا، جس دے اُتے صفت صفت صلاح، اکو اک آکار دوجا نظر کوائے نہ آیا۔ جس نوں سارے کھندے جگت ملاح، جس دے وچوں ملے حقیقت والا حق

خدا، جس دے آگے اوتار پیغمبر سارے کرن دُعا، واسطہ بغلگیر ہو کے پائیا۔ اُس دا سنگر نانک بنیا رہنما، گرو ارجن مہر دتی لگا، شہادت شبد گرو بھگتا، سنت سہیلے بھگت سارے نال لئے رلا، وڈا چھوٹا اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا میل اپنے ہتھ رکھائیا۔ گرو گرنٹھ شبد بودھ گربانی، اکھر اکھر نال جڑائیا۔ جس دی مہما اکھ کہانی، عقل بدھی چلے نہ کوئے پترائیا۔ ایہہ سنگر ارجن سب نوں امرت جام پیایا پانی، کوجھیاں کملیاں غریباں نمائیاں انتر آتم دُھر دارس چوائیا۔ ایہہ جھگڑا مکاوے چارے کہانی، اندج جیرج اُتبیج سیتیج لیکھا رہے نہ رائیا۔ ایہو منزل چار جگ دے اوتاراں نے پیغمبراں نے دسی رُو حانی، رُو ح بُت وچ ملے میل دُھر دے ماہیا۔ جس دی سدا ترل جوانی، بڑھاپے وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر شبد شبد گربانی، بان شبد شبد گرو اکو نظری آئیا۔ سنگر شبد شبد گرو گرنٹھ، گردیوا نظری آئیا۔ جس دا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب نہ کوئی اکھری انس، مانو ذاتی ایکا گنڈھ پوائیا۔ جو ٹھگال چوراں یاراں بدمعاشاں بناوے گرکھ ہنس، بدھی بیک دے بنائیا۔ جو ہنکار نوارے کنس، نمرتا نرمانتا اک سمجھائیا۔ جو ہندو مسلم سکھ عیسائیاں دا اکٹھا بناوے ہنس، پریوار اکو اک درڑائیا۔ جس دی سب توں دکھری بنت، گھڑن بھننہار جس دا مارگ اک اکھوائیا۔ ایسے دی مہما کردے سنت، صفتاں وچ صلاحیا۔ ایہدا لیکھا آدانت، جگ جگ ریتی چلی آئیا۔ ایہدا میل نال بھگونت، بھگون میلا سہج سبھائیا۔ ایہہ کدے نہ ہوئے بھسمنت، بھسمر روپ نہ کوئے درسائیا۔ اس دے وچوں ملے بہشت جنت، جنت سورگ اس دے چرن چٹے چائیں چانیا۔ گڑھ پٹے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ بودھ اگادھ ملے پنڈت، گھر بیٹھیاں سب نوں کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دار بہر اک اکھوائیا۔ گرو گرنٹھ شبد گردیوا، دیو آتم میل ملائیا۔ جس دا بھیو اکھ ابھیوا، اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں پڑھنا نال رسنا جہوا، آتم برہم دے سمجھائیا۔ جس دے نال ملے دھام سچکھنڈ دوار نہیچل نہکیوا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ ایہہ امرت رس مانو ذاتی دا انتر آتم دا میوہ، رسنا دے نورس کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا اک اکھوائیا۔ وڈا سنگر آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جس دا چار جگ دا دُھر دا جاپ، جگ

جیون داتا اپنا نام درڑا گیا۔ جس دی رچنا رچی نرگن سرگن نانک ہو کے آپ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ ایہہ ترے گن دی دھار ترے گن دا میٹے پاپ،
 ترے بھون دا میلا میلے سہج سبھایا۔ ایہدے وچ نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی دسیا اندھیرا ڈونگھا کھات، گڑھ شرع
 نہ کوئے بنایا۔ نہ کوئی جھگڑا رکھیا ذات پات، دین دنی نہ کوئے لڑایا۔ اکو صاحب دسیا ابناش، ابناشی کرتا دھر درگاہیا۔ سو پڑکھ نرنجن جس دا کیتا
 پرکاش، ہر پڑکھ نرنجن دیا کمایا۔ ایکنکار کھیل کھلایا تماش، آد نرنجن ڈمگایا۔ سری بھگوان دتی دات، ابناشی کرتے دتی ورتایا۔ پاربرہم کھول کے ہاٹ،
 برہم وست امولک جھولی دتی پایا۔ ایہہ نانک دی دھر دی لیاندی سوغات، سنگر نانک سنگر پڑکھ اکال دی صفت صفت وچ وڈیایا۔ جس دا گوہند
 بنیا داس، پڑکھ اکال کہہ کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی انترجامی گھٹ نوایا پڑکھ ابناشی
 پاربرہم پت پریشور سانجھ یار نور الہ اللہ عالمین اکو اک اٹھایا۔ گرو گرنٹھ جگت سہیلا، ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی اپنے انگ لگایا۔ آتم
 پرما تم پاربرہم برہم کرائے میلا، پردہ دئی دویت اٹھایا۔ اکے گھر دکھائے گرو گرچیل، کایا مندر اندر وچے ودھایا۔ گھر سوامی سجن ملے اوہ اگمی سہیلا،
 جس دا وچھوڑا ایہتھے اتھے ہون کدے نہ پایا۔ جس دی دھار سنگر شبد شبد گرو سنگر اچرج کھیا، خالق خلق خلق خالق وچ گیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیو چکایا۔ گرو گرنٹھ سنگر سنگر سنگر دا پد، پدوی دھر درگاہیا۔ جتھے دین مذہب ذات پات اوتار پیغمبر گرو دی نہیں
 کوئی حد، تن وجود مائی خاک پتلا نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے اکو جوت دیک رہیا جگ، نور نورانہ ڈمگایا۔ وشن برہما شو اتھے کوئی نہ سکے لہ، دور دراڈے
 تھلے بیٹھے نین اٹھایا۔ سنگر نانک اتھے چڑھیا بھج، نرگن دھار دیکھیا پریم پڑکھ دانور چائیں چانیا۔ اوتھوں وست لیاندی ڈرلہ، اپنی ست والی جھولی پایا۔
 پھیر آیا لوک مات وست لے کے حق، ہمساجن اپنا نال رکھایا۔ اوس نوں اُس دے پیار وچ، اوس دی دھار وچ، سنسار وچ، گایانال رسنا جہوالب،
 دھر داراگ دھن آتمک وچوں خوشیاں نال باہر کڈھایا۔ جس داروپ سوراسرگ، پڑکھ اکالا اکو نظری آیا۔ جس نوں پیغمبر اں کہا یا مین الہی رب،
 نوری رب نور الہیہ۔ اوسے دانام، اوسے دا کلمہ، اوسے داشبد، اوسے داناد، اوسے دی دھن، اوسے دی صد، اوسے دا ڈھولا گایا۔ جو ایس ویلے

ساری سرشتی دے ساہمنے پرگٹ تے اوہدا مالک پرگٹ انج، جس نوں عاجز ہو کے سارے سیس نوایا۔ ایس دا پردہ پردیاں وچ سکے کوئی نہ کج، اولیاں وچ نہ کوئے چھپایا۔ جس دے پچھے گوہند نے واہرُو جی دا خالصہ تے واہرُو جی دی فتح دا جیکارا لایا کج، جس گج دے تند دتے تڑایا۔ اوہ ساری سرشتی دا درشتی دا آتما دا برہم دا پاربرہم پت پر میشور ہو کے قبول کرن والا کج، حاجت اور رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ گرُو گرنتھ صاحب گر بانی آد پرکھ اپر مپر، پاربرہم وڈیایا۔ جس دا جگ چوکڑی ہندا رہیا سویمبر، نرگن سرگن تتاں والے تت لئے پرنا یا۔ جس نے اپنی نام بانی دا اتار پیغمبر گرُو دی دھار وچوں کیتا اڈمبر، لیکھا کھت کھت نال بنا یا۔ اوہ سرب کلا بھر تمبر، بھر پور رہیا سرب تھانیا۔ اُس دا کایا روپی سچ سچ دا مندر، جس مندر اندر وسے دُھر دا ماہیا۔ بھاگ لگائے ڈونگھی کندر، اندھ اندھیر دئے گویا۔ گرٹھ توڑ ہنکاری جندر، پردہ دوئی والا چکایا۔ پرکاش کر کے بنا سورہ چندر، جوتی جوت کرے رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شبد شبد گر دات، سنگر نانک نرگن دھار سرگن لیاندی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے مانس مانس دی جھولی دتی بھرا یا۔ ایسے دا روپ پر میشور کملا پات، پت پر میشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا محکم محکم فرمان آد جگادی دیوے جگت جہان، برہم ویتا آتم نیتا نر نر کار نر کار اپنی دیا کمایا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ایئر پورٹ تے رجندر دے کنیڈا لئی ودع ہون سمیں *

سنگر پیار سدا سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ انتر آتم چاڑھے رنگ، نر نتر اپنی دیا کمایا۔ آسا منسا پوری ہووے منگ، ترسنا جگت پور کرا یا۔ گھر سوامی دیوے اند، سکھ ساگر وچ رکھایا۔ گر سکھ چمکے ساچا نوری چند، چند چاندنا ہووے رُشنا یا۔ (خوشی) ہووے بند بند، بندگی پورب لیکھے پانیا۔ منسا من منزل جائے لگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنگر شبد شبد دیا لا، دیناں

اناتھاں ویکھ دکھائیا۔ ایہتھے اوتھے ہوئے رکھوالا، سگلا سنگ بنائیا۔ گرسکھ نام دیوے سچّی من توں پرے مالا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ جگت وچولا بنے دللا، لیکھا اگلا ویکھ دکھائیا۔ پھل لگائے جیون زندگی والے ڈالا، مہر نظر اک لکائیا۔ رجندر سنگھ راج جوگ وچ رہے سکھالا، سکھ دا مالک دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد کرے پرتیالا، پرتیالک ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۷ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ورمنگم والسال ۶۵ کیرنز سٹریٹ ڈبلیو ایس ۲، سکھ دیو کور دے گرہ *

بھادروں کہے میرا پروشا آیا ستائی، سرگن دھار دواست نال مل کے وجے ودھائیا۔ سنگر شبد کھیل کھلائی، کرتا پڑکھ بے پرواہ اپنے نال ملائیا۔ جن بھگتاں میلا ملیا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ وشن برہما شو تکن تھاوں تھائیں، تھان تھنتر سو بھا پائیا۔ تیئی اوتار خوشی رہے منائی، منسا منسا وچوں پرگٹائیا۔ پیغمبر ڈھولے سد رہے گائی، تُوں ہی تُوں ہی راگ درڑائیا۔ گر دس کہن تیری بے پرواہی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر تیری سرنائی، سور یہ چند سیس نوائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک بھجن واہو داہی، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دئے گواہی، شہادت دُھر دی دھار بھگٹائیا۔ تُوں پاربرہم پت پر میثور ایکنکارا اک گوسائیں، پروردگار سانجھا یار نور الاہیا۔ مہربان مہبان بیدو تیرے آگے اک دروہی نال دُہائی، طوبی طوبی کہہ کے سیس نوائیا۔ اوہ تک جو گوہند بوٹا پٹیا کاہی، کلجک جڑ گیا اُکھڑائیا۔ نیتز رووے سر سے والی کھائی، خالص اپنا حال سنائیا۔ دھرنی دوویں چک کے باہیں، در تیرا راہ تکائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہی، سچکھنڈ نواسی تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا اشارہ کر گئے چار جگ دے اوتار پیغمبر گر راہی، رہبر ہو کے گئے درڑائیا۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک آوے پروردگار دُھر داماہی، مہربان مہبان اپنا روپ بدلایا۔ گوہند نے لیکھا لکھیا جس ویلے میرا بیتیا ڈھنیا ڈھائی، میرا ڈھونکا لئے انگڑائیا۔ پاربرہم پت

پر میثور سب دا لیکھا ویکھے تھاؤں تھائیں، سنگ محمد صدی چوڈھویں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کمائیا۔ ستائی بھادروں کہے میری بدن، بن ہتھھاں سیس نوایا۔ میرا صاحب سدا بخشدن، بخشنہار نور الاہیا۔ جس نشانہ میٹنا تارا چندن، زمیں اسمان دوویں ویکھن چائیں چانیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے برہمنڈن، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ میں حیران ہو کے تکیا اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نور نورانہ شاہ سلطانا جوت شبد دی دھار پھرے جگت دے لنڈن، بھيو ابھید آپ گھلایا۔ جن بھگتاں دُھر دی دات وڈ کرامات نام ندھانا آیا ونڈن، دست اور نہ کوئے جنایا۔ کایا مائی پنج تت وجود خاک آیا رنگن، رنگت اگم رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ بھادروں کہے میرا ستائی دوس دھاڑا، دوحڑی سیس نوایا۔ میرا لیکھ لکھیا وید ویاس بہہ کے وچ اجاڑا، بھوکھت پُران دے گواہیا۔ بالیک نے تکیا نوری لاڑا، جوتی جاتا نور الاہیا۔ رام ہنونت کیتا اشارہ، کلجگ انتم اکھ اٹھایا۔ کرشن نے ارجن کہا دوبارہ، دُھری دھار سمجھایا۔ بدھ نے بدھی توں پرے کیتی نمسکارا، نو نولا گاپایا۔ موسیٰ کوک کے ماریا نعرہ، دروہی تیرا نام خدایا۔ عیسیٰ کہے میرا پتا باپ ہو یا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ محمد خوشیاں نال کہا چار یاراں، امام اماما میرا دُھر درگاہیا۔ نانک نرگن دھار کہا اترے مہابلی اوتارا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ گوہند کہا پڑکھ اکالا دین دیا لا کل کلکی کل ویکھے وگسے پاوے سارا، مہاسار تھی اپنا حکم ورتایا۔ جس لہنا دینا چکاؤنا زمیں اسمانا سورہ چند ستارا، صدی چوڈھویں اپنا حکم ورتایا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی کھیل کھیلے وچ سنسارا، سنسا جگت نہ کوئے رکھایا۔ قدرت دا قادر کرنی دا کرتا بے عیب پروردگارا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس انت اخیر بے نظیر ایکا گوہند کئے دینا ادھارا، کائنات دا بھيو چکایا۔ جس سب نوں کرنا دست بردار، بے دست ہوئے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ پردہ کہے میرا صاحب میرے گھ توں لاہے نقاب، نقطہ رہن کوئے نہ پانیا۔ سمند ساگراں تگے آب، آب حیات دُھر درگاہ دا ویکھ وکھایا۔ جو پینمبراں دتا خطاب، مہربان سر اپنا ہتھ لکایا۔ نام کلمہ دتی دات، پیغام دُھر دا اک سنایا۔ انت سب توں منگے جواب، جواب طلی وچ رکھایا۔ بھوکھتاں والے ویکھے خواب، پیشین گوئیاں کھوج کھوجایا۔ سجیاں تگے آداب، قدم بوسیاں بھل

رہے نہ رائیہ۔ نرگن دھار پرگٹ ہو کے آپ، آپ اپنی کل ورتائیہ۔ چار جگ دا کلمہ تنگے جاپ، نام ندھانا وکھ وکھائیہ۔ رُوح بُت تنگے پاکی پاک، تن وجود پھول پھولائیہ۔ لہنا ویکھے کلج اندھیری رات، ساچا چند کون چکائیہ۔ بھگت سہیلے تنگے مات، دھرنی دھول کھوج کھوجائیہ۔ جو گوبند دا لہنا دینا پورا کرے وچ پنج آب، پنچم پنچم پنچم دارنگ رنگائیہ۔ شبد دھار دا تنگے نات، ناتا سنگر شبد ویکھ وکھائیہ۔ جو لیکھا منی سنگھ لکھیا نال قلم دوات، تس دی آسا پور کرائیہ۔ جگت ولایت دے ساکھیات، ستمگھ ہو کے سوہا پائیہ۔ جو عیسیٰ اشارہ دتا پنا کاغذات، بن نیناں نین اٹھائیہ۔ میرے نور دا ظہور ہووے پرکاش، جس نوں باپ کہہ کے اپنی خوشی بنائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایہ۔ ستائی بھادروں کہے آہ نارد آیا نواوے اپنا سپسا، جھک جھک رہیا جنائیہ۔ نالے اشارہ کرے اوہ ویکھ لے عیسیٰ، عیسا السلام اپنی اکھ اٹھائیہ۔ متر اتک لے اپنا اشارہ پیسا، اُنیسویں ونڈ ونڈائیہ۔ سب دا خالی ہویا کھیس، پاکٹ منی دوویں رہے گر لائیہ۔ اوہ تک سوہنیاں بدلن والی ریتا، ریتوان دے بدلایہ۔ نارد کہے محمد توں وی آجانزدیکا، درگاہ سچ مقامے حق وچوں لے انگڑائیہ۔ اپنی انت اخیر ویکھ تاریخا، توارخ تیری دے گواہیا۔ سب دا ویلا انتم بیتا، صدی چودھویں رووے مارے دھاہیا۔ نارد کہے دین دنی نوں ویکھ کے سجنو میریاں نکدیاں چیکاں، بہڑی بہڑی کر کے دیاں سنائیہ۔ جس دیاں چار جگ کردے رہے اڈیکاں، اوہ تنگو دھر دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا دین مذہب دا نہیں کوئی شریکا، شرکت وچ کدے نہ آئیہ۔ شرع دیاں میٹن آیا لیکاں، لائن دھر دی دے سمجھائیہ۔ جس دیاں کلیاں وچ کردے گئے تبلیغاں، اسم اعظم اک درسائیہ۔ جس دے پچھے وڈیاں دیندے رہے شہیداں، شہادت جگت والی بھگتائیہ۔ اوہ ویکھن آیا حال مریداں، مرشد بے پرواہیا۔ نالے اپنے سپارے تنگو تے تنگو قرآن مجید، کی مزموعہ اکھراں الف یے دارہیا جنائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیہ۔ نارد کہے میں پُرانا پر بھو دا دو دھار دا بھگت، میری بھگتی سمجھ کسے نہ آئیہ۔ میرا کھیل جانے نہ کوئی جگت، جیون جگت نہ کسے درڑائیہ۔ میں بنیا نہیں کسے نال بوند رکت، جنم دین والی کوئے نہ مائیہ۔ میں نور نورانہ شاہ سلطانا پر بھو دی جوت دھار دی شکت، شخصیت اور نہ کوئے رکھائیہ۔ میں سندیسہ دیون آیا پیغمبر و تہاڈا انت آخری وقت، کلاک عیسیٰ اپنا ویکھ وکھائیہ۔ نالے شرع دی تنگو

شریعت والی شرط، شاید بھلیکھا رہے نہ رانیا۔ نگاہ مارو بن نیناں اُتے فرش عرش، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھانیا۔ کتے اوہو نہ آیا ہووے پرت، جس نوں پت پر میسور کہے لوکانیا۔ بنا جگت نیناں توں کرو درس، دید اپنی ویکھ دکھانیا۔ تہاڈی ترسنا میٹے حرص، ہوَس دے گواہیا۔ تہاڈا پورا ہووے بچھلا لہنا قرض، مقروض دے چکانیا۔ لیکھے لاوے صدی چو دھویں سنگ محمد عرض، عیسیٰ موسیٰ بھرم رہے نہ رانیا۔ کھیل کرے یودھا سور بہر مردانہ مرد، اوٹ اور نہ کوئے نکانیا۔ جن بھگتاں ونڈن آیا درد، دین ذنی داما لک اپنی دیا کمانیا۔ جس کجک میٹنا اندھیرا گرد، خوشی غمی ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن دھار جوت شبد دھار روپ اسچرج، جگ نیتز لوچن نین ویکھن کوئے نہ پانیا۔

* ۲۸ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ و رگم ولس آل ۶۵ کیرنز سٹریٹ مہندر سنگھ تے سوہن سنگھ دے گرہ * ۲۴۹

دھرنی کہے سُن وے اسمانا، اسم اعظم دا بھيو جنانیا۔ تیرے وینہدیاں جگ چوکڑی لنگھیا زمانہ، ستجگ تریتا دواپر اپنا پنڈھ مکانیا۔ کجک انتم کھیل تک مہانا، مہما کتھ کتھ درڑانیا۔ بنا نگاہ توں نگاہ مار کر دھیانا، بن لوچن نین گھلانیا۔ کھیل ویکھیا سیتا راما، کرشنا کاہنا بھيو رہیا نہ رانیا۔ پیغمبراں دا سُنیا کلاما، جو کائنات گئے سنانیا۔ منتر دُھر دا جانا ستناما، ست ست وٹی ودھانیا۔ اٹھ نگاہ مار چاروں گنت شرع دے شیطانا، شریعت اپنی لئے انگڑانیا۔ ہر دے وے نہ کسے سری بھگوانا، انتشکرن کرے نہ کوئے صفانیا۔ کوڑی کرپا جگت ہو یا پینا کھانا، خالص رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دے سے بیابانا، پت ٹہنی بھل نہ کوئے مہکانیا۔ دین مذہب ہو یا بیگانہ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ اٹھ تک چار یاری سنگ محمد بٹھے گانا، مہندی لال رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے نگاہ مار آسمان، منڈل منڈپ سارے ویکھ دکھانیا۔ ہنس بڈھی ہوئی کجک جیواں کاں، ہنس روپ نہ کوئے بدلانیا۔ دھرنی کہے نالے میٹوں کہندے دھرنی ماں، ماتا کہہ کے میرے اُتے کگرم کمانیا۔

نتھوایاں ملے کوئے نہ تھاں، نمانیاں ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ میری دُہائی دروہی کسے نے سُو کھادھا کسے نے کھادھی گاں، آتم برہم سمجھ کوئے نہ آئیا۔ بہڑی صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر اوتار پیغمبر گرو سب دی چھڈ گئے بانہہ، باہوں پھڑ گلو کڑی کوئے نہ پائیا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق چاروں گنٹ روون مارن دھاہ، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے سُن اسمان نیلے، بسن بنواری دیاں جنائیا۔ دھرم دی دھار رہے نہ کوئے وسیلے، وصل یار ہتھ کسے نہ آئیا۔ دین مذہب دین دُنی بنی قبیلے، کامل مُرشد ملن کوئے نہ پائیا۔ جو سندیسہ دتا گو بند نوجوان چھیل چھیلے، سُو بر سلطان گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر لیکھا آپ درڑائیا۔ اسمان کہے سُن پریم پیار دی دھرتی، دھرنی دیاں جنائیا۔ تیرے کول پریم والی عرضی، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ اُس کہا پُرکھ اکالا دین دیلا صدی چوڑھویں انتم کرے اپنی مرضی، مہربان محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ سار پاوے نوست گھر گھر دی، لکھ چوڑاں تن وجود مائی خاک پھول پھولائیا۔ اُس ویلے دین دُنی دُنی داری وچ ہووے لڑدی، پتا پوت روپ بنے قصائیا۔ کایا مائی بھری ہووے ہوئے ہنکار گڑھ دی، نمرتا وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس ویلے کھیل ورتی چوٹی جڑ دی، چیتن اپنا حکم ورتائیا۔ مانو ذاتی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وچ ہووے سڑدی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ میں بھے بھو وچ رہاں ڈردی، پُرکھ اکال آگے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب ست سچ تیری سرنائیا۔ اسمان کہے دھرنی کچھ دس اگنی خبر، بے خبراں دے جنائیا۔ کی پکارے محمد دی اندروں قبر، مقبرے کی رہے درڑائیا۔ دھرنی کہے اوہ سارے اندروں ہوئے بے صبر، بے صبری وچ جنائیا۔ پروردگار سانجھا یار نوری اللہ الہی آئے زبر، جو جبرائیل نوں سندیسے دے کے محمد گیا سمجھائیا۔ اوہدا کھیل اُتے اسماناں امبر، چوڑاں طبق نو لاگن پائیا اوہدے کلے دی دھار نام سندیسہ دُھن دُھر، سُن سادھی توں باہر دے درڑائیا۔ جس دا چار گنٹ دہ دشا نو دوارے پینا غدر، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائیا۔ دین مذہب کھیل کرن مشمول قاتل دین دُنی ہووے قتل، قتل گاہ دے خلق خدائیا۔ یتھارتھ چلنا نہیں کسے دایتن، یدی اپنا حکم ورتائیا۔ مانو ذاتی بچی انت کنارے اپنے پتن، جس پتن دا لیکھا گو بند بن پتر کا گیا سمجھائیا۔ سب نوں چھڈنا پینا

اپنا وطن، بے وطن دے خلق خدائیا۔ کوٹاں وچوں گرکھ ہیرے لال امولک رتن، ہر جن ساچے نظری آئیآ۔ جو سچ دوارے ساچے نام دا لاہا کھٹن، کھکا اور رہے نہ رانیآ۔ اوہناں نوں گو بند ماہی واسی پٹن، پاٹل اپنا پردہ دے چکائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی اپنا بھیو دے کھلانیآ۔ اسماں کہے دھرنی تیتوں کہہ کے گئے بسدھا، جن بھگت دتی وڈیائیآ۔ دس کی آسار کھی بدھا، پردہ اوہلا دینا اٹھائیآ۔ کی انتم لیکھا ہونا کلجگا، چوتھے جگ دے سمجھائیآ۔ دھرنی کہے اسماں میرا مہربان اکو ہووے اگھا، اگن آتھن جس دا نور رُشنائیآ۔ اوس نے سنجگ لاؤنا دھرم دا دھرم چلاؤنا اکو مدعا، مدت دے وچھڑے گرکھ لئے ملانیآ۔ جس دا بھیو عقل بدھی توں گجھا، من کلپنا سمجھ سکے نہ رانیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ دھرنی کہے میرا صاحب دیا کمائیگا۔ دین دیا ولس وٹائیگا۔ نور نورانہ نور رُشنائیگا۔ جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ شبد انادی دُھن پرگٹائیگا۔ برہم برہمادی کھیل کھلانیگا۔ آد جگادی حکم ورتائیگا۔ جگ بدلنا جس دی وادی، اوہ وعدے پچھلے ویکھ وکھائیگا۔ جو سندیسہ دے کے گئی زور اور سنگھ فتح سنگھ نوں گجری دادی، دعویدار اک اکھوائیگا۔ کلجگ انتم انتم ویکھے بازی، بازاں والا اپنا روپ پرگٹائیگا۔ جو شرع شریعت دے ویکھے حاجی، مقبرے پیغمبراں پھول پھولائیگا۔ جو لہنا دینا نانک ویکھے بغدادی، بنگلیر سرب اکھوائیگا۔ جیہڑا لیکھا چکاوے عشق حقیقی تے مجازی، دوہاں تو پرے اپنا نور رُشنائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اپنا رنگ رنگائیگا۔ دھرنی کہے اسماں میرا صاحب سلطانا آئیگا۔ مہربان اک اکھوائیگا۔ نوجوانا روپ وٹائیگا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا اک سنائیگا۔ جگت وچولا شبدی دھار رنگ رنگائیگا۔ پردہ اوہلا سرب اٹھائیگا۔ نو کھنڈ پر تھی پاوے رولا، مولا اپنا ولس وٹائیگا۔ پرگٹ ہو کے اُتے دھولا، دھرنی کہے میرا ہولا بھار کرائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیگا۔ سچ دا حکم اک سنائیگا۔ سچکھنڈ نواسی دیا کمائیگا۔ وشن برہما شو اٹھائیگا۔ تینی اوتار آپ ہلانیگا۔ پیغمبراں آلس نندرا آپ کھلانیگا۔ گروآں بودھ اگادھ درڑائیگا۔ چوواں لوک آپ سمجھائے گا۔ چوواں طبق سبق پڑھائیگا۔ بنک دوارا اک سہائیگا۔ ڈنک نگارہ اک وجائیگا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھائیگا۔ سنجگ ست ست کرے اجیارا، نوری چند چند چکائیگا۔ لیکھا پورا کرے گر اوتارا، پیغمبراں لیکھا ویکھ

دکھائیگا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، سر سر اپنا حکم منائیگا۔ جو آسار کھی بھگت رویداس چمپارا، کسیرا کوڈی گنگا دی دھار اُس دا لیکھا پائیگا۔ جوتی جاتا پڑکھ
 بدھاتا ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور نور رُشنائیگا۔ جس نے کھیل کھیلنا وچ قاہرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر دا
 وڈا اک اکھوائیگا۔ اسمان کہے دھرنی سُن حکم اگئی تک دے، جو تریا توں پرے جنائیا۔ جس نوں سارے اسیں جُھکدے، سجدیاں وچ سیس نوایا۔ کھیل
 ویکھ اُس دے اگئی پُت دے، جو سنگرُ شبد بے پرواہیا۔ جس دے بھانے کدے نہ رُکدے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اُس دے ویلے اتم دُھکدے،
 اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ کھیل ہون ابناشی اچت دے، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جگت جگیا سو دین ذنی مذہب بھرے دُکھ دے، ساتک ست نہ
 کوئے ورتائیا۔ اُجل بھاگ نہ دسن کسے منکھ دے، بن سنگرُ کرپا چوڑا سی پار نہ کوئے کرائیا۔ پینڈے مکدے نہیں اُلٹے رُکھ دے، نو اٹھاراں پندھ نہ
 کوئے مکائیا۔ جدھر تگاں نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دھوئیں دُکھ دے، دھرنی دھرت دھول دھول لئے انگڑائیا۔ کلج کھیل تگئے اتم لُٹ دے، لُٹیرا
 اتم بھجے واہو داہیا۔ صدی چوڑ دھوئیں سب دے بھاگ جانڈے نکھنڈے، سنگ محمد چار یار چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ ویکھن تگن تھاوں تھانیا۔ کی حکم ورتنے
 اتم گوہند سورے پُرکھ اکال دے سٹ دے، جو سٹیاں سب نوں لئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مالک
 دیا کمائیا۔ دُھر مالک دیا کماؤندا اے۔ ہرجن ساچے ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے میل ملاؤندا اے۔ گر چیلے رنگ چڑھاؤندا اے۔ اتم سیجا سچ پلنگ
 سہاؤندا اے۔ نام شبد مردنگ اگم و جاؤندا اے۔ گر گھیاں سینے ٹھنڈ امرت دھار آپ برساؤندا اے۔ نام شبد مردنگ اگم و جاؤندا اے۔ جنم جنم دی ٹٹی
 گنڈھ، گنڈھنہار گوپال آپ اکھاؤندا اے۔ گر سیکھاں اتم کدے نہ ہووے رنڈ، کنت سہاگی جوڑ جڑاؤندا اے۔ جو سمند ساگراں دھرنی کہے پار آوے
 لنگھ، منزل سب دی پندھ مکاؤندا اے۔ بیڑا چلائے بنا مہانے ونجھ، کھیوٹ کھیٹا اک اکھاؤندا اے۔ گر سیکھاں میٹ کے چنتا غم، غمی غم خوار باہر
 کڈھاؤندا اے۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دیوے اند، سوہنگ شبد اک سمجھاؤندا اے۔ اندروں بھرما ڈھاہوے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹاؤندا
 اے۔ ہرجن نیز رہن نہ دیوے اندھ، نچ نیز نور چکاؤندا اے۔ پار برہم بخش کے سنگ، ایش چو ویکھ وکھاؤندا اے۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش

رحمت جھولی پاؤندا اے۔ جن بھگتو تہاڈا جنم جنم دا کرم کرم دا آتم پر ماتم دھار سچا سنبندھ، رشتہ برہم پاربرہم اکھواؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا سچ انند، انند انند انند آپ اپنا اپنے وچوں پر گٹاؤندا اے۔

* ۳۰ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ نار تھ لنڈن ۱۰ مسولہل ۳۲ کرین بؤرن روڈ ملکیت سنگھ نت دے گرہ * *

دھرنی کہے میٹوں گوہند دتاماں، مان نمائی ملی وڈیائی۔ اشارہ دتا وچ جگت جہان، لوک مات دیا کمائی۔ میرا صاحب بلی بلوان، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جاتا نور نوران، نور ظہور کرے رُشائی۔ گرتیغ بہادر دا لہنا دینا پورا کرے آن، آنا فانا اپنا حکم ورتائی۔ پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہو سری بھگوان، بھگوان اپنا حکم ورتائی۔ پورب لہنا تگے کرشنا کاہن، پردہ ارجن نال اٹھائی۔ جو سندیسہ سینتا نوں رام دتا وچ کان، رسنا سچ سچ سنائی۔ سپتیم رکھیاں نگاہ نال دیکھیا کھیل مہان، مہما کتھ کتھ سمجھائی۔ باؤن بل دوارے کیتا پروان، پرم پُرکھ سپس نوایا۔ جس کلجک انتم کوڑ کریا میٹنا نشان، نشانہ تارا چند پور کرایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا سب دا ہووے جانی جان، جانہار بے پرواہیا۔ جس نوں جھکنے زمیں اسمان، پون پانی نو نو لاگن پائی۔ اوہ دیکھنہارا تھنتر تھان، دھرنی دھرت دھول دھول دے وڈیائی۔ جو برہمنڈن کھنڈن لیکھا جانے ہو مہربان، محبوب اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی آسا ویکھ وکھائی۔ دھرنی کہے میرا صاحب سورا سرنگن، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ چرن دھوڑ میں مستک لاواں چندن، تلک للائی ڈگمگائی۔ بنا ہتھیاں توں کراں بدن، در درویش ہو کے سپس جھکائی۔ میرے صاحب سوامی میٹوں لائیں اپنے انگن، انگیکار تیری وڈیائی۔ در ٹھانڈے آواں منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا پچھلا دینا سچ انندن، جو اندر واسی گوہند گیا درڑائی۔ جس ویلے دھرم دی دھار شبدی اپنا کتا آویں ونڈن، ونڈ دو جہان مٹائی۔ میں راہ تگاں تیرا وچ لنڈن، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ توں سمند ساگراں میرے صاحب سوامی آؤنا لگھن، مجھ کچھ تیرا

راہ نکالیا۔ تیرا نام ندرہان سری بھگوان نمن واس مہکائے چندن، کوڑ کیریا باہر کڈھائیا۔ کلجگ کرم آونا ڈنن، کھنڈا کھرگ اکو ڈھر دا ہتھ اٹھائیا۔ جھگڑا
 میٹنا جیرج انڈن، اُتھج سیج رہے نہ کوئے لڑائیا۔ بھانڈا بھرم بھٹاؤنا کندھن، ذات پات لہنا دینا چکائیا۔ توں دین دیال سوامی اک بخشدن، بخشنہارے
 تیری سرنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم رس دینا پرماندن، انند اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میٹوں چڑھاؤنی انوکھی رنگن، رنگت تیری نظری آئی۔ میرا اک واسطہ
 بہڑی میرے تے ہونا فساد دنگن، اتر پورب پچھم دکھن چارے گنت لین انگڑائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے کسنا تنگن، آسومایا متانال رلائی۔ میرا گلشن رہنا
 نہیں چمن، چم درشتی سب دی ویکھ وکھائیا۔ توں گگن رہایا بن کھمھن، کوٹن برہمنڈ کھنڈ تیٹوں سپس نوائیا۔ بے شک میری کھوں ستجگ لگا جمن، ست
 دھرم اپنے نال لیائیا۔ پر توں لیکھا جانے شوڈر ویش کھتری براہمن، برہم ویتا برہمائیٹوں سپس نوائیا۔ اٹھ ویکھ شکر لگا کمبن، دھیرج دھیر نہ کوئے
 دھرائیا۔ وشنوں کہے نہ خوشی نہ غمن، غم خوار دی اکو بے پرواہیا۔ صدی چوڈھویں ویلا لگا لنگھن، محمد بن نیناں نین اٹھائیا۔ عیسیٰ اپنے باپ دا حکم لگا
 منن، سر نہ کوئے اٹھائیا۔ موسیٰ کہے میرا مالک سب نوں لگا ڈنن، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ نانک کہے میں سندیسہ دیواں بنا کتن، سرت شبد نال
 ملائی۔ گوہند کہے پُرکھ اکالا دین دیالا پچھلا گھڑیا آوے بھٹن، گھاٹ اپنی لئے بنائیا۔ پوجا رہے نہ کسے کریر جنڈن، پاہن سپس نہ کوئے نوائیا۔ جھگڑا
 میٹے جگت بکھنڈن، پاربرہم پر بھہ اشٹ درشت سرشت اک سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھندن، سوہنگ ڈھولا اک درسائیا۔ جس دی کرے نہ
 کوئے اُکھن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر نرگن سرگن سارے گاؤن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، بھاگوت بھگونت دتی بنائیا۔ میرے گرہ جگیا اگنی دیپک چراغ، چراگاہاں کرے
 رُشائیا۔ جس میرے اندر پریم اُپجایا ویراگ، ویری کوڑے باہر کڈھائیا۔ چرن چھوہ نال میرے ڈرمت میل دھو کے جائے داغ، دغا فریب تگے جگت
 لوکائیا۔ سچ دا سچ سمجھا کے جائے سماج، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جس دے حکم دا نوست ہونا راج، نو نو بیٹھن سپس نوائیا۔ اوہ صدی
 یسویں رچ کے اپنا کاج، حضرت عیسیٰ اسم جائے سمجھائیا۔ خالق مخلوق دا جس پورا کرنا کاج، محمد ترسنا نال ملائی۔ اوہ جگ چوڑی سب دی یادداشت

رکھے یاد، یدی اپنا پردہ دئے چُکائیا۔ نرِگن رُوپ نرِاکار نرِویر ہو کے آپ، اپنا کھیل کھلایا۔ آتم پر ماتم دے کے جاپ، جگ جیون داتا میلا میلے سچ سُبھائیا۔ رُوچ بُت کر کے پاک، تن وجوداں کرے صفائیا۔ دھرنی کہے میری سُنجنی ہوئی اچّ دی رات، رُتڑی پر بھ اپنے نال مہکائیا۔ جن بھگتاں بخشش کرے مُجّت دات، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ درشن دیوے ساکھیات، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جو جنم کرم دا پورب لہنا جانے کھات، اُبھل بُھل وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ ہو یا اُدا، اُدے است ملے وڈیائیا۔ جو اشارہ دے کے میتوں گیا بُدھا، بُدھی توں پرے دھیان لگائیا۔ کبیر ہسّ کے کہا سُن بُدھا، تیتوں دیاں درڑائیا۔ میرا مولا مالک کلجک آوے انتم جگا، جو جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ اوہا کھیل کسے نہ بُجھا، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے اگئی گجھا، شبّدی شبّد تھکم درڑائیا۔ اُس دا آد آد دا انت آخیری اکو مُدعا، مُت دے وچھڑے جن بھگت لئے ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاؤ چُکائے ایکا دُجا، دُتیا لیکھا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ نار تھ لنڈن ۱۵، ۸۴ کارلنگ فورڈ روڈ بھاگ سنگھ ہر ا دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے مہربان ابا، امی جان تیری وڈیائیا۔ میرا تن جگت پاپاں بھار دبا، ہولا سکے نہ کوئے کرائیا۔ من کلپنا کوڑ گڑیا بنی سبھا، ملیچھ دھار دے لوکائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گرتیتوں دے کے گئے سدا، سندیہ تیرا ڈھر فرمان درڑائیا۔ اُف ہائے دروہی میرے محبوب ربا، یامہین تیری سرنائیا۔ چار گنت دہ دشا جگت جہان جھگڑا سچا لگا، دین مذہب سنگ نہ کوئے بنایا۔ پوتر رہی کوئے نہ جگہ، مندر مسیت شو دوالے مٹھ گرو دوار میرے اُتے گر لائیا۔ دُھن آتمک تیرا سنے کوئے نہ ندا، انحد نادى ناد نہ کوئے شنوائیا۔ تیرا درس ہووے کسے نہ اُپر شاہ رگا، نو دوارے پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ دین دُنی تیتوں گاؤندی ہلاں نال اُتے لباں، ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ بن تیرے نام اوڈھن سیس سب دا ہو یا ننگا، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے

ٹکائی۔ امرت رس نیر دھار رہیا نہ گنگا، گوداوری جمنا سُستی رووے مارے دھاہیا۔ میرے اُتے سَتجگ تریتا دواپر پچھے لنگھا، کھجک انتم اپنا پنڈھ مُکائی۔
 جس دا لیکھا بہہ گنتی وچ لمبا، گوہند دھار گیا مٹائی۔ جس کھیل کھیلا پُری انندا، انندا انندا تیرے وچوں درسائی۔ اُس دا بھيو اجدرا برہم ہنگا، ہنگ
 برہم کھوج کھوجائی۔ سچ پیار وچ مانو مائس دے مول نہ رنگا، رنگت رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ دین مذہب ہوئے دنگا، شرع شریعت دوس رین کرے
 لڑائی۔ میرے مہربانا نوجوانا شبدی اَسوکس تنگا، دو جہاناں پنڈھ مُکائی۔ دھرنی کہے میں چاہندی تیرے نام دا اِکو وچے مردنگا، دوجی ستار دی لوڑ رہے
 نہ رائی۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا سپنہ کر ٹھنڈا، کھجک کوڑی اگنی اگت بُجھائی۔ سچ پریم دیاں پاگنڈھاں، آتم پر ماتم سنگ رکھائی۔ تیرا راہ تنکے صدی
 چو دھویں رین دا چندا، چند ستارا سپس نوائیا۔ محمد دانت اخیر بے نظیر دے کنڈھا، گھاٹ پتن بیٹھے راہ تکائی۔ تیرے سچھنڈ دوار دھرم دی دھار کھڑا
 اجنڈا، کی تھم تیری صفت صلاحیا۔ سچ دس کون دھار سب دا بنے سنگا، سگلا سنگ بنائی۔ دھرنی کہے میرا حال ویکھ مندا، بھاگ ہین رہی گُرائیا۔ تن
 وجود مائی خاک کوڑی کریا کیتا گندہ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ تُوں دین دیاں صاحب بخشندا، بخشنہار تیری وڈیائی۔ تُوں سنگر شبد شبد دھار گوہندا،
 گوہند گوہند اک اکھوائیا۔ تیرا لہنا دینا وچ بھارت ہندا، چار کُنٹ وجدی رہے ودھائی۔ تُوں کُشا دیپ کھول کے چندا، در دروازہ دینا سمجھائی۔ دھرنی کہے
 میرے اُتے آشار کھی سی سُرپت اندا، کروڑ تیتسیا راہ تکائی۔ تُوں شہنشاہ شاہ مرگندا، مرگشالاتے سپتس رکھی ویکھ دکھائی۔ میرے صاحب تیری چاروں
 کُنٹ ہووے نندا، نندک ہوئی لوکائی۔ تُوں آتم دان سری بھگوان ہو کے سب نوں دیندا، تن وجود وچ ٹکائی۔ میرے محبوب میں اپنے گرہ نرمانتا وچ
 تیتوں دیندی نیندا، گرہ آونا چائیں چائیا۔ بے شک تُوں برہمنڈ کھنڈ وینہدا، پُری لوء اپنی اکھ اٹھائی۔ تیرا کھیل اگما نرگن سرگن جوت سروپی دیہہ دا،
 شبدی دھار وچے ودھائی۔ تیرا نام بھنڈارا امرت رس پینہ دا، میگھلا دُھر دا اک برسائی۔ تیرا ناتا بھگت بھگوان نینہ دا، سجن ساتھی اک اکھوائیا۔ جگت
 جہان پتلا مائی کھیہہ دا، انت خاک وچ مل جائیا۔ تیرا رُوپ انوپ سچھنڈ نواسی دُھر دے پے دا، پتا پُرکھ اکال تیری بے پرواہیا۔ تیرا لیکھا میرے گرہ
 دا، گھر ساچے وچے ودھائی۔ تیرا انت جیکارا نو کھنڈ پر تھی ہونا بے دا، رسنا جہوا سارے ڈھولے گائی۔ اوتار پنیمبر گرو تیرا کھیل تنکنا کھے دا، خیبر توں

پرے پئے دُہایا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا حکم ہووے بھے دا، بھو وچ سارے سیس نوایا۔ تیرا ست سچ سَتجگ لیکھا ہووے وہن ودا، گہن جگت جہان اک بنایا۔ تُوں جھکڑا میٹنا دویت دوئے دا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے سمجھایا۔ مان گواؤنا متا میں دا، مانس اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں در تیرے دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا لیکھا نہیں نال کسے پنڈتی، جگت آشنا نہ کوئے جنایا۔ میں خواہش رکھدی نہیں کسے من (دی)، نسا من نہ کوئے بنایا۔ میں ونجاری نہیں تن دی، کایا کپڑ گڑھ سہایا۔ میں بھکھارن نہیں دھن دی، مایا متا وچ لچایا۔ میں پُجارن اُس گو بند سورے چن دی، جس چن شبد نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ میں بھکھی نہیں جگت واسنا ان دی، ترسنا کوڑ نہ کوئے ودھایا۔ میں سروتی نہیں تتاں والے کن دی، چار کھانی توں باہر تیرا راہ تکایا۔ میتوں آشنا نہیں خوشی غم دی، غم خوار تیری اوٹ تکایا۔ میں بنی نہیں مٹی چم دی، ہڈ ماس ناڑی نظر کوئے نہ آیا۔ میں سوالن نہیں دم دی، دامنگیر تیری اوٹ تکایا۔ میں کھیل تگاں تیری برہم دی، پار برہم پردہ دینا اٹھایا۔ میری دُہائی میرے اُتے دھار رہی نہیں کسے دھرم دی، گگرم کرے لوکایا۔ نچ کپوت جننی میرے اُتے جمدی، جو پر بھ نوں گئے بھلایا۔ میری اکھ رووے نیتز چھم چھم دی، ہنہن جوواں ہار بنایا۔ تیری کھیل تگاں جیہڑی دین دُنی گھڑدی بھندی، گھرن بھنہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ ہن رت سہنجی آوندی دے سے کوڑ گڑیاں دے ڈن دی، پتر گپت رائے دھرم لیکھا رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو نالے روواں نالے ہساں، ہستی تگاں تیری بے پرواہیا۔ نالے گر اوتار پیغمبراں دساں، سندیسہ دیواں تھاوں تھانیا۔ اوہ تلو سب دیاں پوریاں ہون لگیاں آسا، آشاؤند پردہ لو چکایا۔ انت اخیر سماں آیا مسماں، مسیا رین اندھیری تلو جگت لوکایا۔ وید ویاسا کھولے اکھاں، نین نین رہیا اٹھایا۔ موسیٰ ویکھے اپنیاں پکھاں، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ عیسیٰ کہے میرے مہربان تیرا کھیل اچھا، اچھی طرح درڑایا۔ محمد کہے صدی چو دھویں مول نہ بچا، بچپن تیری جھولی پانیا۔ نانک کہے تیرا حکم سچا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ گو بند کہے میرے کارن توں اپنا کھیل رچا، رچنہار تیری بے پرواہیا۔ زرگن زرگن دھار گر اوتار پیغمبر ناتا سکا، سرگن ہو کے دین مذہب ونڈ ونڈایا۔ پیشین گوئیاں وچ تیرے نال

وعدہ کیتا پکا، کچی گندھ نہ کوئے پوائیا۔ تُوں کلجگ انت آؤنا پُرکھ سمرتھا، جوتی دھار کرنی شنوائیا۔ سب دا لہنا دینا دینا ہتھو ہتھا، لیکھا اُدھار رہے نہ
 رانیا۔ تیرا حکم ورتنا ہتھارتھ ہتھا، یدی اپنا کھیل دینا سمجھائیا۔ سنگر شبد کہے تُوں نوجوانا ہٹا کٹا، سُر بیر اکھ اٹھائیا۔ دھرنی اُتے دین دُنی نال دین کردے
 بٹا، زپرو دازپرو انک جنائیا۔ لیکھے لا اپنے چرن کول دا گھٹا، دھوڑی خاک دے وڈیائیا۔ جو سمند ساگراں وچ رکھایا ٹکا، ست دھرم دی دھار سمجھائیا۔
 آہ ویکھ دیناں مذہباں دا اتھم لہنا دینا اتھم پورا ہویا پٹا، پٹے والا دے گواہیا۔ جگت جہان تیرا کھیل ہووے بازی گر نٹا، سوانگی اپنا سوانگ دینا ورتائیا۔ نو
 کھنڈ پر تھمی ست دیپ اک وکھا برہم دا ہٹا، پار برہم اپنا نام وکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ شبد تیرا ہووے پٹا، ٹاپو آں توں پار دینا جنائیا۔
 تیرا پرکاش ہووے لٹ لٹا، نور نورانہ نظری آئیا۔ دھرنی کہے میرے محبوب میں ایہو لایا کھٹا، درس کر کے میرے انتر وٹی ودھائیا۔ جیہڑا گھر کسے ہتھ
 نہ آیا چھٹا، ست ستوادی سپتم رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ اوہ لیکھا لہنا پورا کر دے تے اٹھا، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بدھ بھرم رہے نہ رانیا۔
 دُھر دے دھام دا دھرنی کہے تیری چرن چھو نال مینوں لگا پتہ، پت پر میثور تیرا نور نظری آئیا۔ تیری آد جگادی اکو دھار ستا، ست ستوادی برہم
 برہمادی شبد انادی تیرا نور نظری آئیا۔ انت کنت بھگونت دھرنی کہے تیری چرن کول میرا جھکے مستک متھا، بن دھوڑی دھوڑی خاک خلق دے خالق
 اک رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو اناشی اچت، چیتن تیری وڈ وڈیائیا۔
 میری سہنجنی ہوئی رُت، رُتری وتی مہکائیا۔ میں تنگے تیرے بھگت سہیلے ساچے ست، جنہاں کارن آیا چائیں چانیا۔ میری مینڈھی کھلی ویکھ گت،
 اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیا۔ مینوں کلجگ اتھم جیواں ویکھ آوے ڈکھ، ڈکھاں وچ ڈھائیا۔ بن تیری کرپا سچھل ہوئے نہ کسے جننی گلھ، بھگت جننے
 کوئے نہ مانیا۔ میرے مہربان محبوبا ہر جن اپنی گودی چک، لکھ چوڑا سی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے دھرنی کہے پردہ رہے نہ اوہلا لگ، جو تیری سرن گیا جھک، تنہاں جھکیاں گرگھاں گھر
 بخشش دی دات سچا پھل دینا لگائیا۔

* ۳۱ بھادروں شہنشاہی سمت اٹھ انگلیڈ نار تھ لنڈن ۸ کلوویلی روڈے ہارن جی رنجیت سنگھ نت *

دھرنی کہے اوہ نارد آیا ہلاؤندا بودی، بُدھی توں پرے اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے دھرتی تیرے اُتے کھیل کر گئے ویدی سوڈھی، دُھر دے مھم نال وجدی رہی ودھایا۔ انگنت آسن لاگتے دھونیاں وچ جوگی، جگیشتر تپیشتر اپنا دھیان رکھایا۔ نی میرا صاحب ٹھا کر موبجی، مجلساں دا مالک بے پرواہیا۔ جس دی کدے نہ مکے اودھی، اودھ سمجھ کسے نہ آئی۔ جس لیکھے لائی روداس چمار دی کوڈی، کسیرا گھاٹ دتی وڈیایا۔ جس چرن چھوہ لگائی ا شنبھج دی ٹھوڈی، دُھر داتلک نام سمجھایا۔ اوہ ویکھنہارا دین دُنی کھج اتم روگی، دُکھاں بھری لوکایا۔ سادھ سنت کملیئے تیرے اُتے جگت واسنا بھوگی، بھسمڑ روپ نہ کوئے بنایا۔ جگت ترسنا سب نوں کیتا لو بھی، لالچ وچ من ہلکایا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی دی کسے نہ آوے سو جھی، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھایا۔ جھٹ نارد بہہ گیا بھار گوڈی، گڈمارنگ کہہ کے خوشی بنایا۔ آہ ویکھ جگت جہان دی آشا ہوئی روڈی، سپس اوڈھن نہ کوئے رکھایا۔ برہوں وچھوڑے دادسے نہ کوئے ویوگی، پریم پیڑ نہ کوئے رکھایا۔ بنا صاحب توں بھگتاں چکے کوئے نہ گوڈی، جو گو داوری کنڈھے گو بند آیا درڈایا۔ آتم دھار جائے کسے نہ سوڈھی، ودی سُدی پندھ نہ کوئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے سُن دھرنی میں دسناں کھیل حقیقت حق، مھم دُھر دا دیاں جنایا۔ نی میں چار جگ دا پاندھی تھکا، سنجگ تریتا دواپر کھج بھجیا واہو داہیا۔ میں پھر کے آیا مدینہ مکہ، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ ہن تنگ لگا بُوراسکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ میرے کول نہ کوئی پیسا کا، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ میں کھیل تنگی اک پُرکھ سمر تھا، جو مالک دُھر درگاہیا۔ جس دا لیکھا آکتھنا کتھا، کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ میں نرگن دھار ٹیک کے متھا، مستک چرن نال چُھبایا۔ اُس بھيو گھلایا بھتھار تھ بیتھا، یدی آپ مھم سنايا۔ نارد اوہ تک گو بند والا تیر کمان بھتھا، ماچھوواڑا دے گواہیا۔ جو شبدی دھار پھرے تھھا، بھجے واہو داہیا۔ گرگھ پریمی کر کے اکتھا، گنڈھ اکو اک پوایا۔ لیکھا چکاؤنات اٹھا، نو دوار دے کھلایا۔ دسویں جوت جگائے لٹ لٹا، نور نورانہ کر رُشنايا۔ جگت جہان چیتھر ویکھے پھٹا، تن وجود نہ کوئے صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوایا۔ نارد

کہے سُن دھول میری دھرم دی دھار بھین، ست دی سچ دیاں جنائیا۔ میں تینوں اک گل آیا کہن، کہہ کے دیاں سنائیا۔ چاروں کُنٹ کھجک ویکھ اندھیری رین، بھڑی روپ نہ کوئے دکھائیا۔ اٹھ اٹھ ویکھے لاڑی موت ڈین، رائے دھرم اشارہ گیا کرائیا۔ چترگپت مول لئے نہ چین، لیکھا سب دا رہیا دکھائیا۔ محمد راہ تگے لیکھا ویکھے عین عین، نقطہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جو بالمیک اشارہ دتا وچ رمان، رام راما کی اپنی کل ورتائیا۔ وید ویاس لکھیا سمبل پرگٹ ہووے مالک ہندوان، براہمن گوڑ روپ اتھاپیا۔ کرشن ارجن دکھایا عین، نور نورانہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے دھرنی میں کی دستاں حالت، جگت جہان نیتربن رووے مارے دکھاپیا۔ کوڑ گڑیار ودھی جہالت، ست سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ دھرم دی کرے نہ کوئے عدالت، عدل انصاف ہتھ کسے نہ آئیا۔ پیغمبر کرے نہ کوئے سخاوت، سخی سلطان ہوئے نہ کسے سہائیا۔ سنگر میٹے نہ کوئے عداوت، دوت دور نہ کوئے کرائیا۔ اکونام ملے نہ کسے نیامت، زرگن نال زرگن مل کے وجے نہ کوئے دکھائیا۔ میں راہ وچ صدی چودھویں نوں بچھیا کھلیئے کس ویلے آوے قیامت، قیام گاہ کپڑی محمد گیا سمجھائیا۔ کپڑی ملے اگئی نیامت، رس دھر دا اک چکھائیا۔ اوس ہس کے کہا میرا بے پرواہ صحیح سلامت، صاحب دھر درگاہیا۔ میں اوسے دی آسا اوسے دی آمانت، اوسے دی اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنی میں آیا سندیسہ لے کے، پیغام دیاں درڑائیا۔ جو گوبند گیا کہہ کے، بن رسنا ڈھولا گائیا۔ ہر سرنائی ڈھیہہ کے، بن خاک خاک رمائیا۔ میرا پڑکھ اکلا دین دیالا سمبل آوے بہہ کے، آسن سنگھاسن اکو اک سجائیا۔ جو لیکھا اوتار پیغمبراں گروآں جاوے دے کے، دیونہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نارد کہے دھرنی میں چوداں طبقات توں باہر مل گئی چٹھی، اوہ پترکا دھر درگاہیا۔ جیہڑی چار جگ کسے نہیں ڈٹھی، واچک ہو کے سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ کسے کاغذ اُتے نہیں لکھی، قلم شاہی نہ کوئے چترائیا۔ اوہدے اُتے بنا انکڑیاں توں لکھی متی، متر پیارا آوے دھر درگاہیا۔ جس دی لکھ چوڑاسی سکھی، سکھیا ساکھیا سمجھائیا۔ سرگن دھار زرگن دوآ ایکا ہووے اگئی، ایکنار مل کے وجے دکھائیا۔ اوس دی منزل ہووے چٹی، جگت رنگ نہ کوئے دکھائیا۔

اوہ سب دا کھسرا چھڑاوے پھڑائی، پاہن پوجن کوئے نہ جائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس کے لپی، عقل بدھی اکو رنگ رنگایا۔ جیہڑی منزل
 جگت جہان کسے نہیں دسی، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوس دی دھار ہر نر نکار جائے نچٹھی، نر گن اپنا حکم ورتایا۔ جس محبوب مہربان سسے اُتے
 ہوڑا ہا ہے اُتے لائی پئی، سوہنگ آتم پر ماتم دھار دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لئے ملائیا۔
 دھرنی کہے ناردتوں سب دا بڑا عزیز، اعلیٰ ادنی مل کے وجے ودھایا۔ تیرے اندر بڑی تمیز، محبت و ہن دتا وہایا۔ سچ دس میتوں اک مالک نوں ملن
 دی ریجھ، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ میں بھینٹا کراں کیہڑی چیز، چارے کھانی پردہ دے گھلایا۔ میں کیہڑے نیتز نکاں لا کے نیجھ، لوچن نین اکھ
 بدلائیا۔ نارد کہا دھرنی اوہ ویکھ کھجگ اتم گیا بیت، اپنا پنہدہ مکایا۔ میرے محبوب دی اولڑی ریت، ریتوان نور الاہیا۔ جس نے جھگڑا میٹنا مندر
 مسیت، مدعا آتم پر ماتم درسایا۔ جو سمبل و سیا نیچ، گوہند میلا سچ سبھایا۔ ترے گن توں ہو اتیت، ترے بھون دھنی ہو کے ویکھ وکھایا۔ لکھ چوراہی
 پرکھے نیت، نیتوان گھٹ گھٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جس نے سب دا سانجھا کرنا گیت، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وجدی رہے ودھایا۔ جو بھگتاں کایا
 کرے ٹھنڈی سیت، اگنی اگت بھجھایا۔ جھگڑا مکا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھایا۔ جگت جہان وچ اپنی کروٹ بدل کے پیٹھ، پشت پناہ سب
 دے ہوئے سہایا۔ میتوں ایوں دسدا جس نے پچھلے کھجگ دے لیکھے تے مارنی لیک، سبجگ دی لائن عین دتی وکھایا۔ اُس دی اوتار پیغمبر گرو شہادت
 وچ عبادت وچ کرن تصدیق، گواہی اور نہ کوئے بھگتایا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، آمد وچ آیا دھردر گاہیا۔ جس دا وقت سہنجن سہاؤنا دسے
 قریب، کربلے والے سارے بیٹھے نین اٹھایا۔ اوہ پاربرہم پت پر میثور پُرکھ اکالا دین دایا، پروردگار سانجھیا سب نوں کرے پاکیز، پاکیزہ اپنا رنگ
 رنگایا۔ نی اوہ سمند ساگراں تیرے در وڈیا دہلیز، دہ دشا پنہدہ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن نیتز لوچن نین درشن دیوے اپنے دید، دیدہ دانستہ اکو نور نور نورانہ نظری آیا۔

* پہلی آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ نارٹھ لنڈن ۴۱ وڈ لینڈ گارڈن زربھے سنگھ دے گرہ * *

پر بھ سرن سرنائی ڈھیہہ کے کہے آسوں، آساوند ہو کے سپس نوایا۔ میرے صاحب سنگر کیٹری دھار وسو، مہربان دینا سمجھایا۔ پُرکھ اکال اوہ
 ویکھ کی آسار کھی یسو، مسیح انتر زرنتر دھیان لگایا۔ میرا پتا پروردگار سب کجھ دسو، دہ دشا دھیان لگایا۔ صدی یسویں کوڑ گڑیاری کریا نسو، دین مذہب
 بیٹھن سپس نوایا۔ بے عیب ہر تن وجود رتو، رنگ اگتا آپ چڑھایا۔ آتم پر ماتم جوڑے نتو، پاربرہم برہم میلانے ملایا۔ ہر گھٹ انتر آے وسو،
 واسطہ اپنے نال رکھایا۔ تیر انیالا ایکاسو، دو جہاناں پار لنگھایا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹو، سمبل نور کرے رُشایا۔ جو زمیں گھنمدی وانگ لٹو، گھنمن
 گھیری وچ ویکھے خلق خدایا۔ نوست انتشکرن دھار پھٹو، گھاؤ اکو اک رکھایا۔ کوڑ گڑیاریا جڑ پٹو، پاٹل اپنا بھجو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کمایا۔ آسو کہے میں چڑھیا لوک مات جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔ میں مانو ویکھے اُپر شاہ رگ، نو
 دوار پندھ مکایا۔ شرع شریعت تکتا جج، کعبیاں پرے پھول پھولایا۔ سرشی دِرشئی اندر ویکھنی اگت، جو کایا کپڑ رہی جلائی۔ دین مذہب کھوجنی حد، جو
 ونڈاں رہی پائی۔ کھیل ویکھنا سورا سرگ، جو ہر کرتا پُرکھ آپ کرایا۔ دین دنی تکتی الپگ، جو مارگ بھلی بے پرواہیا۔ دُھر داشبدا گئی سناند، انحد
 نادى ناد شنوایا۔ زرگن نور جوت تکتی لٹ لٹ، جو دو جہاناں کرے رُشایا۔ اک نام دا کھلیا ویکھنا ہٹ، ہٹوانا بنے دُھر درگاہیا۔ میں پندھ مکایا نٹھ نٹھ،
 ستجگ تریتا دواپر بھجیا واہو داہیا۔ میرا سمت شہنشاہی چڑھ گیا اٹھ، اٹھاں تتاں بھو رہے نہ رانیا۔ میرے محبوب نے کلجگ اتتم کھیڑا کرنا بھٹھ، بھٹھیالا
 اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ آسو کہے میرا چڑھیا دوس سبھاگا، پر بھ دے مان
 وڈیایا۔ میں لوک مات جاگا، آلس بندر رہی نہ رانیا۔ ہر سرنائی لاگا، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ میں سنی اگئی آوازا، پر بھ شبد دتا درڑایا۔ اوہ لیکھا
 تک لے جو دس کے گیا گو بند والا بازا، کی بازی گر اپنا سوانگ ورتایا۔ جو شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اک نور الاہیا۔ جس نے لیکھا مکاؤنا تخت
 تاجا، تخت نو اسی روون مارن دھاہیا۔ کلجگ اتتم پرگٹ ہو کے دیس ماجھا، سمبل اپنی رت سہایا۔ جس دی آشار کھی کرشن رادھا، سینتا رام بیٹھے دھیان

لگایا۔ جس نے چار جگ دے شاستراں توں باہر کرنا وادھا، وید پُران بیٹھن سِیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ اَسو کہے نارد توں کدھروں آیا، سچنا بھو دینا گھلایا۔ نارد کہے میں تگاں ترے گن مایا، رجو طمو ستو پھول پھولایا۔ اتر پورب پچھم دکھن بھجاں واہو داہیا، نو کھنڈ اپنا پنڈھ مُکایا۔ مانو ویکھیا ہر دے ہر نہ کسے وسایا، وصل یار نہ کوئے کرایا۔ صدی چوڈھویں دروہی دروہی کرے مرے خدایا، خالق خلق کی تیری بے پرواہیا۔ مینٹوں تینی اوتاراں حال سنایا، اُچی کوک کوک جنایا۔ نانک گوہنڈ بھو گھلایا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا ساجن میت نظر کوئے نہ آیا، مُجبت وچ نہ کوئے سمایا۔ جدھر تگاں اندھیرا چھایا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ میں پر بھو دے آگے واسطہ پایا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرا نام کلمہ کسے دا اندر کرے نہ کوئے سفایا، پڑھ پڑھ تھکی جگت لوکایا۔ تینٹوں کہا دانی دایا، دیاوان کی تیری بے پرواہیا۔ کلج سب نوں رہیا بھلایا، منو آمن دتا بدلایا۔ سادھ سنت جیو جنت تیرا درس کسے نہ پایا، سم درسی تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ لہنا مُکاؤنا سِیس دھریا، پنچ تت کھوج کھوجایا۔ توڑنا ہوئے ہنکاری گڑھیا، نمرتا اپنی اک سمجھایا۔ آہ تک اوہ تک دین مذہب جگت اگنی سڑیا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پُرکھ اکال دی سرن کوئے نہ پریا، گرنتھ شاستراں سارے سِیس نوایا۔ مانس جنم کلج جیواں ہریا، ہرجن میلایے نہ دُھر دے ماہیا۔ سچ دوار ملے کسے نہ گھریا، گرہ مندر وجے نہ کوئے ودھایا۔ آتم دھار پر ماتم پلو کوئے نہ پھریا، منزل حق نہ کوئے چڑھایا۔ سچ سندیسہ دیواں اڑیا، دُھر فرمانا اک سنایا۔ جس وشن برہما شو گھاڑن گھریا، سو لکھ چوڑا سی بھنہنہار اکھوایا۔ اُس نرگن نر ویر نر اکار نر نکار سرگن دھار دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا اگتا چرن دھریا، جس دی سرن سارے رہے نکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمایا۔ نارد کہے اَسو میری آشا وسیع، وصیت پیغمبر اوتاراں گرو آں ویکھ دکھایا۔ تیرے در حاضر ہووے مسیح، مسہ اگلا دئے سمجھایا۔ جس وچ پروردگار دی ہووے ترجیح، دوجا حکم نہ کوئے ورتایا۔ اوہ کھیل کرے مالک ربی، ربیول ثانی دئے گواہیا۔ جو آشار کھی اک لکھ چوہی ہزار نبی، رسول رسولِ الہ کہہ کے سِیس نوایا۔ اُس دی کھیل ہونی جدی، یدی اپنا حکم ورتایا۔ اوتار پیغمبر گر جس دوارے بیٹھن ہتھ بدھی، بندنا وچ سِیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن جوت بن ورن گوت ست سرپ اگنی جگی، جاگرت اپنا کھیل کھلایا۔

* پہلی آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ساوتھ ہال ۸۲ رینلے روڈ جگندر سنگھ دے گرہ سرب ہر سنگت نوت *

آسوکے میرے مالک صحیح سلامت، پُرکھ اکال دین دیال تیری سرنایا۔ میں بندگی وچ کراں ڈنڈاوت، بن سس دھڑ لاگاں پانیا۔ میرے مہربان محبوب اپنی دین دُنی تک اندر بغاوت، بغلگیر نظر کوئے نہ آئی۔ اوتار پیغمبر گرو آں تیرا نام کلمہ رکھی دُھر دی نام امانت، سچ سوامی تیرے آگے ٹکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیانیا۔ آسوکے میرے پر بھو میں دیواں اُچی ہوکا، تھم دُھر دا اک جنانیا۔ بھو رہے نہ چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق اٹھن تھاوں تھانیا۔ تیرا اگتا ہووے آگم سلوکا، نرگن سرگن سرگن نرگن وچے اک ودھانیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک ویکھ دھرنی اُتے موقع، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ کجگ کوڑی کریا وہن وچ وہے دھرم دی نوکا، نیا پار نہ کوئے کرائیا۔ کسے بھے رہیا نہ تیرے بھاؤکا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے مٹانیا۔ نگارہ وچے نہ واہو واہو کا، واگر تیری صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تیری سرنایا۔ آسوکے میں رکھاں اک اڈیک، آس آسا وچ جنانیا۔ پیشین گوئیاں ویکھ تریک، تواریخ چار جگ دی دئے گواہیا۔ نام کلمے تک حدیث، حضرت حضور ویکھ دکھانیا۔ دینا مذہباں راہ تک نیت، نیتوان کی تیری بے پرواہیا۔ جھگڑا دے مندر مسیت، کایا کعبے حق نہ کوئے رُشانیا۔ پورب لیکھا تیرا کلمہ کرے تصدیق، شہادت شہنشاہ بھگتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہانیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن آسوکے میرے نئے بچے، بچپن تیرا ویکھ دکھانیا۔ اوتار پیغمبر گرو دُھر دے بچے، سنگی ساتھی جگ چو کڑی تیرے نال رلایا۔ جو بھانڈے بھن گئے کایا ماٹی کچے، تن وجود رہیا نہ رانیا۔ میری شبد دھار وچ رتے، رتن امولک اپنی قیمت جگت توں باہر رکھانیا۔ جنہاں

سندیسے دتے میرے پتے، پت پر میشور کہہ کے سارے گئے گائیا۔ گو بند انت ڈنک وجایا فتح، فاتح پڑھے کوڑ لوکائیا۔ جو صاحب اک سمرتھے، سمرتھ پُرکھ نور الاہیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر کتھنا کتھنی کتھ رہے کتھے، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اَسو کہے پر بھو میں جگ چو کڑی پُرانا، پورب لیکھا تیرے آگے لکائیا۔ توں ویکھنہارا سری بھگوانا، نور نورانہ نور الاہیا۔ تیتوں جھکدے ز میں اسمانا، لوک پر لوک سپس نوائیا۔ توں آد جگادی نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ پھر کے بانا، اوتار پیغمبر گر گرو ناؤں پر گٹائیا۔ میں سُن دا رہیا تیرا نرا کھر دھار گانا، جو اکھراں وچ صفت صلاحیا۔ تیرا نور ظہور شہنشاہ جگ نیز نہ کسے پہچانا، پہچان وچ کدے نہ آئیا۔ توں مہربان مہربان مہربانا، محبوب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ انت ویکھ لے اپنا دین دُنی والا زمانہ، ز میں زماں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ اَسو کہے تیرے کول پر بھو میرے اوہ خطا، جس دا اکھر نظر کسے نہ آئیا۔ اُس دے وچ اکو برہم مت، جو برہما وشن شو دتی سمجھائیا۔ جھگڑا دے نہ کوئی تت، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش کرے نہ کوئے لڑائیا۔ شرع وچ ابلے کوئے نہ رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ میں تیرے آگے کراں اپنے خالی ہتھ، بنا ہتھیلی جھولی ڈاہیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم دے اگئی و تھ، واسطہ تیرے نال رکھائیا۔ توں جگ جگ مانس مانو مانکھ چلائے رتھ، رتھ رتھو ای اک اکھوائیا۔ تیرے سرن سرنائی رہیا ڈھٹھ، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ جھگڑا میٹ کے تت اٹھ، نو در لیکھا رہے نہ رائیا۔ ست دھرم دی دے سُمَت، ستنگر داتا بن کے بے پرواہیا۔ کلجگ انتم سب دی رکھنی پت، پت پر میشور اپنی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم جوڑنا نت، پار برہم برہم میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے اَسو پوری آس کراواں گا۔ نرگن نور جوت پرکاش اک درڑاواں گا۔ شبد اگئی ناد، دُھن انادی اک سناواں گا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن مار آواز، سوئی سُرَت آپ ہلاواں گا۔ جس کارن گو بند اڈایا باز، بازاں والے دا بھيو گھلاواں گا۔ دین مذہب دا بدل کے راج، رعیت مانو ذاتی اک درساواں گا۔ پار برہم ہو کے پکڑاں واگ، واگاں دو جہاناں ہتھ رکھاواں گا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدھی بدل کے کاگ، گرگھ ہنس

آپ پر گٹاواں گا۔ زرنتر دے کے اک ویراگ، بسنتر کوڑی مات بُجھاواں گا۔ گرکھاں کر کے وڈ وڈبھاگ، سر اپنا ہتھ ٹکاواں گا۔ دیپک جوت جگا چراغ، چراگاہاں آپ رُشناواں گا۔ انسانِ انسانیت دا دے سماج، سمگری سچ نام ورتاواں گا۔ جوتی شبد کھیل کر کے وچ پنچ آب، پنچ نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ آپ اٹھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ جوتی جاتا ڈمگائیگا۔ شبدی سننگر اک اُپجائیگا۔ بن روپ رنگ رکھ کھیل کھلائیگا۔ دیس پردیس دو جہاناں ویس وٹائیگا۔ بھو اہیدا اچھل اچھیدا آپ سمجھائے گا۔ اتم لیکھا پورا کر کے چار ویدا، پُران اٹھاواں لکھ چار ہزار ستاراں سلوک اپنے وچ چھپائیگا۔ زرنن نور ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور آپ رُشنائیگا۔ جس جھگڑا پاؤنا وچ قاہرا، محمد دا حمد دا لیکھا ویکھ وکھائیگا۔ نوواں دیشاں ہوئے مشاعرہ، مشکل سب دی ویکھ وکھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک سنائیگا۔ اَسو کہے پر بھو میرے مالک ویکھ اپنا قول اقرار، اقرار نامہ دیاں جنائیا۔ جتھے شرع دا نہیں کوئی تکرار، جھگڑا دے نہ خلق خدائیا۔ حکم تیرا سچی سرکار، اعلیٰ ادنیٰ سنے چائیں چائیا۔ تُوں شاہ سلطانا نوجوانہ پروردگار، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوائیا۔ تیتوں حضرت کہا استگفار، گُفت شنید تیرا کلمہ سنے چائیں چائیا۔ تیرا نور الہ روپ دے نہ زرار، پُرکھ پُرکھو تم تیری وڈ وڈیائیا۔ دین دنیٰ لکھ چوڑا سی جیو جنت اتم ہوئے سارے گناہگار، پاک پنت پنت نظر کوئے نہ آئی۔ ناتا چھڈ دے جان دے تیری اوتار، رام کرشن رہے سنائییا۔ موسیٰ کہے کوک للکار، کوہ طور نال دے گواہیا۔ عیسیٰ کہے جس صلیب میرے گل وچ دتی ڈار، اوہ باپ دُھر درگاہیا۔ حضرت محمد کہا میتوں اُس اتے اعتبار، جو نور نورانہ نظری آئی۔ سننگر نانک کہا جس دانام ست کرا پرچار، پر اچین دا لیکھا ویکھ وکھائییا۔ گوبند کہا جس نے بخشیا کھڑگ کھنڈا کٹار، شستر دُھر درگاہیا۔ اوہ کلجگ اتم آوے کل کلکی لئے اوتار، اوتر اپنا پھیرا پائییا۔ سمبل سے دھام نیار، جس سمبل دا لیکھا وید ویاس گیا لکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم آپ ورتائییا۔ اَسو کہے پر بھو میرے کول لیکھ لکھت پُرانی، پُنہ پُنہ سپس نواییا۔ میں اوہ دساں لیکھا جس ویلے بنیا نہیں سی کوئی وید پُرانی، گیتا گیان نہ کوئے درڑائییا۔ بالیک دی نہیں سی کوئی نشانی، سینتا رام نہ کوئے جنائییا۔ پیغمبراں نور نہ چمکیا جسم جسمانی، شرع

شرع نہ کوئے دکھائیا۔ منتر سُنیانہ کسے ستنامی، ڈکافچ نہ کوئے درڑائیا۔ ٹوں میرے اُتے آد کیتی مہربانی، جگ جگاد میرے وچ ٹکائیا۔ اک سندیسہ دتا
 میرا کھیل ہووے مہانی، مہما کتھ کتھ سمجھائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں پرگٹ ہوواں شاہ سلطانی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا لکھ سکے نہ
 کوئے قلم کانی، کاغذات نہ کوئے پترائیا۔ برہما بھيو دس سکيانہ مول زبانی، چارے کھ چار گنٹ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دھر داور، دھر مالک بھيو گھلایا۔ اَسو کہے پر بھو میرے کول تیرا اوہ اشارہ، جس نوں عیش و عشرت کرن والا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس وچ لیکھا لکھیا
 سنجگ تریتا دواپر کلجگ کس بدھ ہووے پار کنارہ، نیا جگت جہان رہن نہ پائیا۔ آسا رکھ کے جان تئی اوتارا، پیشین گوئیاں وچ آس رکھائیا۔ جس دا
 پیغمبر کرن مظاہر، خوشی خوشی نال درڑائیا۔ اوہ امام امانور نورانہ ہووے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ جس دی تار ستار نانک نرگن سرگن وجائی
 وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سُنن تھاؤں تھانیا۔ گوہند جس دا بولیا اک جیکارا، دھر دا حکم حکم سنائیا۔ اوہ کھیل کرے نرکار نرکار پروردگارا،
 بے عیب نور خدائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا چوہیاں اوتارا، امام امان اپنا روپ پرگٹائیا۔ وید ویاسے کہا براہمن گوڑ آوے وچ سنسارا، جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر دا بھيو آپ گھلایا۔ اَسو کہے پر بھو اک ہور میرے کول تیرا لیکھا، جس دی لکھت نہ کوئے سمجھائیا۔
 تیتوں سب نے کہا وسے بگھنڈ ساچے دیا، جس دیس وچ پردیسی وڑن کوئے نہ پائیا۔ تیتوں مالک نیا آد انت ہمیشہ، ہم ساجن اکو نظری آئیا۔ پر سچ
 دس میرے صاحب کلجگ انت کیوں دین دنی پیا بھلیکھا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ مان رہیا نہ گوہند والے کیسا، کیس گڑھ دا لیکھا پور کون کرائیا۔
 اوہ تک جھگڑا پینا ملا شیخا، مسانک روون تھاؤں تھانیا۔ دین مذہب رہے کسے نہ پیتا، ہتکاری نظر کوئے نہ آئیا۔ اَسو کہے میتوں بل دوارے دا باؤن دے
 حکم دا چیتا، چیتن ہو کے سپس نوائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن دھار آوے سنسار کھیلے اگئی کھیڈا، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ اَسو کہے میں دیکھی اپنی جیب، چار جگ دا پہلا لباس پھول پھولایا۔ اُس
 دے وچوں نکلی اوہ اگئی کتیب، جو کتب خانیاں وچ نہ کسے چھوایا۔ اوہدا اکھر اک کہے کلجگ انتم دین دنی اوتار پیغمبر گرو آں نال کرنا فریب،

فرماں بردار رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم دا جانے کوئے نہ بھیت، پاربرہم برہم وچ نہ کوئے سمائیا۔ پُرکھ اکال دا درس کوئی نہ کرے نیتن نیت، نچ نین نہ کوئے کھلائیا۔ جگت ترسنا بھرے کسے نہ پیٹ، پٹنے والا سندیسہ دے کے گیا گوہند ماہیا۔ عیسیٰ کہا میری ویہویں صدی میرے پتا دا کرنا سب نے ویٹ، انتظار وچ رہنا خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ اسو کہے پر بھو آہ ویکھ حضرت محمد دا اک پتر، الف یے توں پنا نظری آئیا۔ جس دی اک نال اک سطر، سطح بلندی زمیں اسمان دوویں ویکھ وکھائیا۔ اوہ لیکھا تک اوتاراں والا اُتے پتھر، پاہن دین گواہیا۔ انت اخیر بے نظیر ویکھ گوہند لتھیا تیرے ستھر، یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ نیر ورولیا کوئے نہ اتھر، انجو ہنچھو نہ کوئے وہائیا۔ پُرکھ اکال کہا اسو میں ویکھاں کلج چڑھ گیا چوٹی سخر، سکھیا میری سب نوں دتی بھلائیا۔ میرا بھیاو ابھیدا گوہند سورا لگا سی لکھن، لیکھا اگم اتھایا۔ اوہ وی میں سر سے کرایا بھیسٹن، جگت نشان ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میں انت کھیل کھلاؤنا جھگڑا مٹاؤنا پتھر اٹن، ایکا ایشٹ ہووے خلق خدائیا۔ میں چار جگ دی کتھا کہانی ویکھنی چٹن، جو چٹھی پنا چٹھی رسین توں گر اوتار پیغمبراں دتی پہنچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ اسو کہے اوہ نارد آگیا بھجا، پنا بھجن بندگی رولا رہیا پائیا۔ نالے انگوٹھا کڈھ کے سچا، سچے ہتھ دارہیا وکھائیا۔ اسو آمترا میں چار گنٹ دی چار جگ کر کے آیا گجا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھریا تھاؤں تھانیا۔ کلج انت صدی چوڈھویں مینٹوں پوتر دسی کوئے نہ جگہ، دھرنی دھرت دھول دھول مارے دھاہیا۔ پر بھ دا درس ہووے نہ کسے نوں اُپر شاہ رگا، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائیا۔ سادھاں سنتاں جیاں جنتاں جگت فقیراں اگنی لگی اگا، تانس ترسنا دُور نہ کوئے کرائیا۔ آتم پر ماتم امرت رس لئے کوئے نہ مزہ، بوند سوانتی کول ناہی نہ کوئے پُکائیا۔ میں پیغمبراں پُچھیا دسو انت کی دیوگے سزا، جو بھلی خلق نام خدائیا۔ حضرت محمد کہا اوہ تک لے براہمنہ صدی چوڈھویں سب دے سرتے کوگدی قضا، قزاق ویکھے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دے مالک اپنی دیا کمائیا۔ اسو کہے میرا اک اور نشانہ، نشان دیہی دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا اتم مسیح نے دتا بیانا، بنا اکھراں لیکھ بنائیا۔ مستی وچ اک ہستی دا گایا ترانہ، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے باپ توں کرپا کرنی آپ

میں تیرا دسیا جا پ رہیا نہ کوئے بیگانہ، بے پرواہ تیری اک سرنائیا۔ توں کھیل دیکھنا زمیں اسمانا، پرگٹ ہونا وچ جہانا، جس نوں کاہن نے نیا کاہنا، رام نے کہا راما، رحیم رحمت دینی کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ اَسو کہے میتوں حقیقت وچ دسیا موسیٰ، مسلسل اِکو حکم سنائیا۔ میرا محبوب نور نورانہ ویس وٹائے تن چُھہائے کالا سوسا، سورپیر اپنی دیا کمائیا۔ انت جھکڑا دیکھے چینا رُوسا، روسا سب دے اندر اِکائیا۔ دین دُنی ہووے مایوسا، کلمہ شرع چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا یہودا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ ہووے آپ موجودہ، بھیاو ابھیدا اپنے وچ چُھپائیا۔ جس دا محمد نے اشارہ کیتا وچ ہزارا درودا، اِسم اعظم اک جنائیا۔ اوہ کلج کورئی کر یا میٹے بے ہودا، بیوہ تنکے جگت لوکائیا۔ جس دے پچھے نانک دے پیار دی دھار ارجن جھو جا، گر تیغ بہادر اپنا آپ بھیٹ کر اییا۔ جس دے حکم وچ گو بند اپنا خون دھرنی وچ کیتا مودھا، شہادت پچیاں والی بھگتائیا۔ اوہ آسا رکھ کے بیٹھی دھول نمائی بسدھا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون ویلا کل مٹے کورئی کر یا کلجھا، سنجگ ست لئے انگڑائیا۔ دُتیا بھاؤ رہے نہ دُجا، دین دُنی پر بھ اِکو اِشٹ منائیا۔ جو حکم سُن دا رہیا تلک لگاؤن لگیا بابا بڈھا، شاہ پاتشاہ پاتشاہیاں وچ سنائیا۔ سب دا لیکھا انتم ہونا اگھا، اگن آتھن سور یہ چند سیس نو اییا۔ اَسو کہے میں پرکھ اکال دین دیال تیرے درتے جھکا، نو نولا گا پائیا۔ تیرا نشان کدے نہ اکا، تیرا نیا لا تیرا نام نظری آئییا۔ جن بھگتاں انتم اُجل کرنا سکھا، انتر نرنتر دُرمت میل دھو اییا۔ کورئی ترسنا میٹنی بھکھا، امرت جام مکھ چو اییا۔ سُپھل کراؤنی مات سکھا، جو جن آئن سرنائیا۔ لکھ چوراسی ناتا جائے تئا، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچکھنڈ وساؤنا اپنی گٹھا، کونے گوشے سارے دینے تجائیا۔ توں مہربان سری بھگوان اِکو تٹھا، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئییا۔ میتوں سب نے کہا ابناشی اچتا، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ کلجگ انت سنجگ سہاؤنی رُتا، رُترئی اپنے نام نال مہکائیا۔ بھاگ لگاؤنا کایا مائی بُتا، بتخانیاں کریں صفائیا۔ تیرا لیکھا دیش کُشا، جس کُشا دیش وچ انگلینڈ لنڈن نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی زرگن سرگن سرگن زرگن نرکار نرکار تیرا بھیاو گجھا، بھیاو ابھیدے اچھل اچھیدے تیرا انت سری بھگونت کہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲ آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال سری گرو سنگھ سبھا گردوارا *

سنگر کرپا ساچی مورٹ، روپ رنگ رکھ باہر نظر کسے نہ آئی۔ گرکانا اگنی تورت، تریا توں باہر سمجھائی۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا جس نوں بخشے اپنا تورت، نور نورانہ نظری آئی۔ جھکڑا میٹے مورکھ موڑھت، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ سنگر نوں سدا گر سکھاں دی ضرورت، بھگوان بھگت لئے پرگٹائی۔ جنہاں دے کایا مندر اپنے پریم دی کرے مہورت، مریاں اپنا رنگ رنگائی۔ پندھ مکا کے نیڑے دورت، گھر سوامی ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر مورٹ انجھو درشی وچ سمجھائی۔ سنگر مورٹ اگم اتھاہ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ جو مالک خالق داتا بے پرواہ، بے عیب پروردگار اک اھوائیا۔ جس دی صفتاں والی سارے کرن صلاح، مہما وچ وڈیائی۔ راگاں ناداں وچ رہے گا، ڈھناں وچ شبد شنوائیا۔ اوہ آتم دالملاح، بے پرواہ وڈ خدائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا اللہ، عالمین اک اھوائیا۔ سو برہم و دیا برہم ویتا برہم گیان بنا اکھراں توں دئے سمجھا، لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گھر دیا باقی کملاپاتی کر رشنا، اندھ اندھیرا دئے مٹائی۔ بدھی توں پرے پردہ دئے چکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دالمالک دیا کمائی۔ سنگر مورٹ اگنی دھار، جگت نیتر ویکھن کوئے نہ پائی۔ جس جن اپر کرپا کرے آپ نرنکار، نرنکار اپنا بھیو کھلایا۔ انتر آتم پر ماتم ہو کے کرے پیار، پریمی پریم اپنی ونڈ ونڈائی۔ بنا بدھی توں سرت وچ سرتی دا دئے گیان، اندر شٹ ہو کے اپنا پردہ لاہیا۔ سندیسہ سناوے بناکان، سروتیاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا کعبہ ڈھر دالمندر کر پروان، پریم پڑکھ اپنا پردہ دئے چکائی۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم نج گھر واسی کرائے حق پہچان، بے پہچان پردہ دئے چکائی۔ ایہو سنگر شبد سنگر دا گیان، جس گیان نوں سارے شاستر گرنٹھ رہے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائی۔ سنگر مورٹ جو دھیان دھرے اندر دھرنا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائی۔ پڑکھ اکال دی ملے سرنہ، سرنگت اور نہ کوئے جنائی۔ منزل حق حقیقی چڑھنا، جتھے ملے محبوب ڈھر داماہیا۔ نہ اوتھے جمنانہ اوتھے مرنا، مر جیوت کھیل نہ کوئے کھلایا۔ نہ کوئی بھننا نہ کوئی گھڑنا، گھرن بھننہار دیوے مان وڈیائی۔ جس نے سنگر شبد دا اپنا اکھراں توں اکھ پڑھنا، جگت و دیا دا

لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ سَنگر مُورت جگت نہیں دھارا، وکھ وکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دا کھیل اگم اگوچر اپارا، پاربرہم اپنا بھيو چُکائیا۔ جس نوں نانک نرگن سرگن سرگن گایا توں ہی میرا صاحب داتارا، جس دی داتار ستار جگت وچ ہلائی۔ اوہ بھيو ابھیدا کھولے کھولنہارا، اُنھو درشی توں باہر دئے سمجھائیا۔ سَنگر صورت سَنگر دی دھار سَنگر دا پیار سَنگر ست ہوئے اُجیارا، نُور نُورانہ ڈمگائیا۔ جگت و دیا جگت و اشنا جگت ویا کھیا پڑھ پڑھ تھکا سنسارا، سنسار نوں سنساری بھنڈاری سَنگھاری تے رہے چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر دا مالک اک اکھوایا سَنگر مُورت جو جن انتر دھردا، من توں پرے دھیان لگائیا۔ اوہ شبد سَنگر سَنگر شبد اپنے آپ نوں وردا، مالک اکو نظری آئی۔ دین دُنی وچ نہ ڈردا، بھے بھو دا لیکھا جائے مُکائیا۔ سچھنڈ دوارے گھر ساچے سچ سچ ہو وڑدا، دُوجا گرہ نظر کوئے نہ آئی۔ اوتھے نہ کوئی شاستر نہ کوئی و دیا نہ کوئی گیان نہ کوئی دھیان نہ کوئی اکھر نہ کوئی رسنا نہ کوئی جہوانہ کوئی بتی دند صلاح صفت کردا، لکھن پڑھن دا کھہرا جائے چُھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سَنگر مُورت دھریا دھیان اک، جس اینکار دتی وڈیائی۔ اوہ بنا سرتی بنا شبد دی دھار دھار وچ گیا ٹک، من منسا نہ کوئے ہلائی۔ اوہ اُس دا بنیا پیاراتے اُس دا بنیا سکھ، جس نوں گوبند کہے میرا ڈھر دا ماہیا۔ اوہدا اکو پر ماتم تے اکو پت، پت پر میثور وچ سمائی۔ اشنا و شیاں والی لئے جت، ہار دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جس سَنگر دے دھیان نوں لاؤندے گئے کت، کوٹن کوٹ اکھیں میٹ مُودھے ہو کے وکھ وکھائیا۔ اُس پر بھو دا اُس صاحب دا پروردگار سانجھے یار بے عیب نُور الہ بے پرواہ پاربرہم پت پر میثور دا رُپ جگت اندٹھ، جگ نیتز لوچن نین اکھیاں دو والے ویکھن کدے نہ پائیا۔ جنہاں نوں کرپا کرے میرا دین دیا لا پُرکھ اکالا انتر آتم سچ پریتی وچ بخش کے ہت، ہتکاری ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ سچ سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی کایا مندر اندر وسے ہو ابناشی اچت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ سَنگر مُورت سدا سُنھنجی کرے رت، جس رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ بنا پر بھو دی کرپا توں دھیان دھریا نہ جائے وچ کایا بت، کعبے سارے روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک پُرکھ اکالا دین دیا لا دیندھ ٹھا کر اکو

اک اکھوائیا۔ سَنگَر مَوْرَت سَنگَر صَوْرَت بڑی مُشکل لَہدی، لَہ لَہ تھکی جَگت لوکائیا۔ اوہ کھیل اگے رِب دی، جو نُور نُورانہ دُھر در گاہیا۔ اوہدی کوئی کایا
 نہیں وڈے چھوٹے قد دی، قُدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ وڈھیاں ٹُکیاں نہیں بدھدی، قتل گاہ وِچ قتل نہ کوئے کرائیا۔ اوہ بُدھی نہیں کسے شرم حیا
 لُج دی، لُجیا وِچ کدے نہ آئیا۔ اوہ جُگ چوڑی لکھ چوڑی اندر پھدی، گھر گھر اندر ڈیرہ لائیا۔ اوہ بھری نام خُماری مدھ دی، مدھر دُھن دے سَنائیا۔
 اوہ صَوْرَت بن اُس دی کِرپا توں کسے دے اندر جوت ہو نہ جگدی، جاگرت جوت نہ کوئے در سائیا۔ ایہہ سر شئی در شئی کُجک انتم صدی چوڑھویں سارے
 ویکھو ساڈی اندروں بھری اگت دی، تر سنا اگن نہ کوئے بُجھائیا۔ من کلپنا جَگت تر سنا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بھجی، بھجن بندگی وِچ من نہ کوئے کُکائیا۔
 کسے نوں منزل ملی نہیں اُپر شاہ رگ دی، نو دواریاں تھلے سادھ سنت روون مارن دھاہیا۔ ایہہ کھیل سورے سر بگ دی، جو شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اوہ
 صَوْرَت او سے رِب دی، جس دے نال گرکھاں دی آتم پیار وِچ پھدی، پریم وِچ بہہ کے اکے گھر وِچ سو بھاپائیا۔ اوہ تورت سُنے اُس دے شبد انادی ند
 دی، جو انحد ناد سَنائیا۔ جیہڑی دو جہاناں دی منزل چھڈے حد دی، حدو دتوں باہر ڈیرہ لائیا۔ اوتھے پون جَگت سو گندھی نہیں کوئی وگدی، جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائیا۔ سَنگَر مَوْرَت سب توں چنگی، چنگی جَگت صِفتاں وِچ گائیا۔ کسے نے باہر دکھائی نہیں
 کر کے ننگی، پنا سَنگَر توں سَنگَر دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ ایہہ لیکھا ایہہ دات پنا بھگتی توں پنا سَنگَر توں کسے دواریوں مدی کدے نہیں منگی، دین والا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ سارے تلو کایا مندر اندر تہاڈے پچھے بہادر چنگی، جو دوس رین کرن لڑائیا۔ تہانوں جَگت کامنا جَگت واسنا سب نوں دتی تنگی، تنگدست
 ہوئے لوکائیا۔ جنہاں دی تن وجود ماٹی خاک میرے سَنگَر نانک گر گوبند اپنے پریم پیار نال رنگی، رنگت دُھر دی دتی چٹھائیا۔ اوتھے کریگا کی فرنگی،
 گرگھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جنہاں دا تیج ودھنا وِچ ور بھنڈی، برہمنڈ ویکھن دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو تنگن گرو گوبند دی سندھی، جو ماچھو واڑے پُرکھ اکال
 نال کرائیا۔ بے شک ساری سر شئی دی آتما ہو جائے رنڈی، میرا سَکھ سہاگی پر بھو تیرا اکو کنت دا کنت سب نوں نظری آئیا۔ کرد جِناں چر گوبند دے
 شبد دی سر پر اندر کھڑگ کٹار پھرے نہ چنڈی، چنڈالاں اندروں نہ باہر کڈھائیا۔ اوناں چر سَنگَر مَوْرَت دھیان وِچ کدے نہ آوے بہہ رنگی، سو بہہ

بدھ اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ سنگر مورٹ اگم اگمڑی، اگم بھو کھلایا۔ جس دی ہڈ ماس ناڑی نہ کوئے چمڑی، چم درشٹی وچ نہ کدے سہایا۔ نہ کوئی ماتا پتا امی امڑی، جگت ناتا نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی قیمت رکھائے پیسا دھیلا دمڑی، ٹکلیاں وچ نہ ہٹ وکایا۔ اوہ آد پڑکھ دی دھار کدے نہ جنم (دی)، جنم جنم سب دے سُپھل کرایا۔ جنہاں اُتے کرپا کیتی سنگر بھو کھلایے برہم دی، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ اوہناں واسنا رہے نہ من دی، منو اُٹھ نہ دہ دہ دہا ہیا۔ اوہناں دے اندر صورت آوے میرے اُس صاحب سنگر گوبند سورے چن دی، جس چند ستارہ دا نشان صدی چوڈھویں انت دینا مٹایا۔ اوہدی صورت ہونی انتم سری بھگوان دی، جو سمبل بہہ کے اپنا کھیل کھلایا۔ اُس دی وڈیائی جن بھگتو گرکھو ہونی دھن دھن دی، دھن دھن دھن کرے لوکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دامالک خلق دا خالق آد پڑکھ اپر پر سوامی پاربرہم پت پر میثور اینکار اک اکلا وسنہارا سچکھنڈ سچ مہلا، درگاہ ساچی مقامے حق جو دیکھنہارا لوک پر لوک دین دنی ہر جن ہر بھگت گر سکھ آپ آپ اپنی دیا کمایا۔

* ۲ اسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال ۵۱ مینسفیلڈ روڈ جگندر سنگھ دے گرہ *

دو اسوکے حاضر ہو یا کیر، قبریں توں باہر اپنا پنڈھ مکایا۔ جس داتن وجود دے نہ کوئے سرپر، وجود نظر کوئے نہ آیا۔ میں شرع دی بھجھا نہیں وچ زنجیر، بندھن بندھ نہ کوئے دکھایا۔ میرا ناتا نہیں غریب امیر، امر اپد وچ رہ کے خوشی منایا۔ میری جگت والی نہیں تقدیر، تدبیر دین دنی نہ کوئے رکھایا۔ میرا مالک اکو پیرن پیر، جس نوں پیغمبر سجدیاں وچ سپس جھکایا۔ جو پچھلی کرنی تے مارے لکیر، لائن عین دے دکھایا۔ ناتا توڑ کے شاہ حقیر، اڈچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنی کرپا نال اندروں بدل دیوے ضمیر، ظاہر ظہور اپنا نور کرے رُشناہیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بستر چیر، چیتھڑ پھولے تھاوں تھانیا۔ کدی ہون نہ دیوے دیکیر، غمی غم خوار دے مٹایا۔ میں تکیا مالک خالق بے نظیر، جگ نیتز توں باہر اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دھام ہوئے سہانیا۔ کبیر کہے میں آیا وچوں دُھر درگاہ، جگت جہان نظر کسے نہ آئی۔ میں حکم سندیسہ دیواں بے پرواہ، جو بے عیب نور الاہیا۔ جس نوں وحدت وچ واحد کہا خدا، عالمین من کے سارے سپس نوائیا۔ اُس دا آد انت جگا جگنت اِکو مدعا، مُدتاں دا مالک بے پرواہیا۔ جو نت نوت نرگن سرگن کھیل کرے اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں اپنا بھو کھلائے گجھا، انجو درشتی وچ سرشتی توں باہر پردہ دے چکائیا۔ سچ پرکاش کرے ادا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ جس دی یاد وچ سندیسہ دے کے گیا بدھا، بدھی توں پرے رہیا سنائیا۔ اُس محبوب دا محل اٹل اُچا، سچھنڈ دوارا نظری آئی۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو سب جھکا، بنا سپس دھڑ توں بیٹھے سپس نوائیا۔ اوہ مہربان نگاہبان ہر جن اندر گھٹ گھٹ نواسی لکا، گرہ مندر اندر سو بھاپانیا۔ جس نوں اپنی دھرم دھار دی دتے ٹکا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دا نشانہ کدے نہ اکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کبیر کہے میں ویکھن آیا کجگ اتم تیری بھگتی، جن بھگتاں دیاں سمجھائیا۔ ویکھو کسے دا دے کوئے نہ دردی، دکھیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ دُہائی تگور گھر گھر دی، کایا مندر ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ کھیل تگنی چوٹی جڑ دی، چیتن ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ جیہڑی سرشتی اکھراں والے اکھر پڑھدی، اکھر اکھراں نال ملانیا۔ اوہ کھیل تگن تن وجود دھڑ دی، من واسنا کایا ماٹی بھججن واہو داہیا۔ بنا مہربان محبوب سرت شبد منزل کوئی نہ چڑھدی، چڑھدا لہندا سارے سپس نوائیا۔ میرا مالک خالق کھیل وکھائے اپنے گڑھ دی، جتھے چھپر چھن نظر کوئے نہ آئی۔ جوت اگنی نرکار اِکو جگدی، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ اوتھے آشنا نہیں کسے حج دی، جُجریاں وچ سپس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو میں بھگتاں جگ جگ داسی، داسی داس ہو کے سیو کمائیا۔ میتوں حکم دیوے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی منڈل منڈپ دو جہاناں راسی، پُریاں لو آں آکاشاں پاتالاں گگن گگننتراں اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہ لیکھا جانے دوس راتی، گھڑی پل کھوج کھوجانیا۔ بنا اُس دی کرپا توں میں دے سکاں نہ کسے ذاتی، داتا دانی اِکو نظری آئی۔ جس دانہ کوئے مذہب تے نہ کوئے ذاتی، شرع دین نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ پاربرہم پت پر میثور جس دی

لکھن توں باہر سوغاتی، دست اموک آپ ورتایا۔ اُس دی نہ صُبح شام نہ کوئے پر بھاتی، سندھیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی کتھا کہانی گاتھی، کوک
 کوک نہ کوئے سنایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا سرب کلا سمراتھی، سمرتھ پُرکھ اک اکھوایا۔ جو جگ جگ نیت نوت پندھ مار کے آوے واٹی، پچھلا پیڈا
 دے مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ بھگتی کہے کبیر ویکھ دین دُنی کردی بھجن، رسنا جہوا
 بٹی دند ڈھولے گایا۔ انتر آتم ملے کسے نہ سجن، سوامی انتر جامی درشن کوئے نہ پانیا۔ جگت نیتراں ویکھ پاؤندے کجل، نچ لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔
 جگت پیار و اشنا وچ اک دُجے توں آگے وڈھن، منزل پوڑی حق نہ کوئے چڑھایا۔ من کلپنا اندروں مول نہ کڈھن، جگت شاستر رہے گایا۔ آتما پر ماتما
 نوں لگے کسے نہ لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ بنا پر بھو دی کرپا دیپک مول نہ جگن، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنا یا۔ نادی دُھن سنے کوئے نہ
 ندن، مدھر دُھن نہ کوئے سنایا۔ چاروں کُنٹ تک سب دے لگی آگن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ سر شٹی چاروں کُنٹ ہوئی نگن، اوڈھن سپس نہ
 کوئے کُکایا۔ ستگر دھوڑی ملے نہ محن، اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھجن واہو داہیا۔ سب دا حال دسے مندن، مند بھاگ ہوئی لوکایا۔ پنڈت
 پاندھے مستک تلمک لگاؤنے چندن، پر بھ دے چرن دھوڑ خاک نہ کوئے رما یا۔ بھگتی کہے بنا پر بھو کرپا اُس دے آئے کوئے نہ انگن، گرہ مندر نہ کوئے
 سہایا۔ میں پھراں دروہی وچ برہمنڈن، ور بھنڈ دیاں سنایا۔ اکو مالک محبوب سورا سور پیر سرنگن، جس دی سیوا وچ جگ چوکڑی جھٹ لنگھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دامالک بے پرواہیا۔ کبیر کہے بھگتی نی آہ تک کلجک اندھیری رین، بھنڑی نظر کوئے نہ آیا۔
 ساچا دسے نہ کوئے سجن سین، ساک سچ نہ کوئے بنایا۔ ناتا ٹٹیا بھائی بھین، پتا پوت نہ کوئے وڈیا یا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑی کرپا و ہندا وہن، آگے ہو نہ
 کوئے اٹکایا۔ جگت و اشنا آتما پر ماتما کیتا تر فین، تریا توں پرے بھو نہ کوئے چُکایا۔ نقطہ سمجھے نہ اُتے کوئے غین، محمد رووے مارے دھاہیا۔ میں سچ
 سندیسہ جگت جہانا دین دُنی نوں آیا کہن، کہہ کے دیاں درڑا یا۔ بنا پر بھو کرپا توں میلا ملے نہ اُس نرائن، جس نوں نرائن کہہ کے سارے گایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ نارد آیا دو آسو کہے اوہ اپنا وکھائے نشان، نشانہ جگت ول ہلایا۔

بھگتیے تُوں چنگی کہ کبیرا دس چنگا بھگوان، سوبھاؤنت کون اھوائیا۔ کبیر کہے میرا محبوب مہربان، سچ مُجّت وِچ سہائیا۔ بھگتی کہے بن میرے کسے نوں
 دیندا نہیں دان، دست اگم نہ کدے ورتائیا۔ نارد کہے سچ دسو اُس دی کس بدھ ہوئے پہچان، بے پہچان نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ سوربیر مرد مردان،
 جودھا بلی اک اھوائیا۔ جس دا اوتاراں پیغمبراں گروآں گایا گان، بھوکھتاں وِچ کھھتا وِچ ایشاں وِچ درشناں وِچ گئے جنائیا۔ اُس دا میلا ملنا مُشکل کہ
 آسان، بھيو اھیدا دینا درٹائیا۔ بھگتی کہے اوہ کایا وسے مندر مکان، میں اوسے داراہ تکائیا۔ کبیر کہے اوہ والی دو جہان، سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ سوبھا پائیا۔
 نارد کہے میں ہو گیا حیران، کی دوویں رہے سنائیا۔ ہُن دوویں تلو زمیں اسمان، برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ پھیر تک کے دیو بیان، بن حرف حروف
 سمجھائیا۔ کبیر کہے جے میں نگاہ ماراں وِچ اسلام، محمد صدی چودھویں راہ تکائیا۔ لیکھا لکھ کے وِچ محید قرآن، کوک کوک سنائیا۔ عیسیٰ کہے میرا اصل
 نگاہبان، جو دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ نانک زرگن اوسے نوں کیتا پروان، جو پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ گوہند نے اوسے دا کھنڈا کھڑکایا آن، چاروں کُنٹ وِجی
 ودھائیا۔ جس داسب توں سریشٹ اتم سنگر شبد شبد مہربان، مہربان آپ اھوائیا۔ جس دے کولوں جھولی اڈ کے بھگتی منگے پریم دا دان، کھلی مینڈھی
 سیس لٹکائیا۔ کبیر کہے میں اوسے دی آہ وِچ اپنا جگت پیار کیتا ویران، مُجّت مُجّت وِچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے تیس دوویں وڈے بلی، بلدھاری نظری آئیا۔ جے تُوں بھگتیے ہو جائیں اگلی، پر بھوسنگ نہ کوئے رکھائیا۔
 پھیر دس بھگت کیہڑی جائے گلی، کون پنڈھ مکائیا۔ بھگتی نے اپنی بنا ہتھیاں توں ہتھیاں دی ملی تلی، ہائے اُف کر سنائیا۔ نارد اوہ میرا مالک بڑا ولی چھلی،
 واپا چھلیا اک اھوائیا۔ جو وسدا جلی تھلی، مہینل ڈیرہ لائیا۔ میں اوسے دی سیوادار اُس نے گھلی، گھائل گھالاں تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے کبیرا اپنے پر بھو دا دسدے حال، سچنا دے سمجھائیا۔ کبیر کہے اوہ بڑا دین
 دیال، دیاندھ اک اھوائیا۔ جس دا سچکھنڈ دوار سچّی دھر مسال، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جس دے تھم وِچ بھجے پھرن کال مہاکال، وشن برہما شو نو نو
 لاگن پائیا۔ چتر گپت کرے نہ کوئے سوال، رائے دھرم نہ نین اٹھائیا۔ اوہ بھگتاں اتے جس ویلے ہووے آپ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ شبد انیالا

تیر مارے بنا جگت والی کمان، نرالا اپنا آپ چلائی۔ منزل حق دا حقیقی دے مکان، بے مقاما اپنے گھر پہنچائی۔ جتھے تیاں والا نہیں کوئی انسان، بدھی مت نہ کوئے پترائی۔ اکھراں والا نہیں گیان، صفت والی نہ کوئے پڑھائی۔ اوتھے بھگتی کدے نہ پیجے آن، بھگتی نہانی لوک مات بیٹھی آسن لائی۔ آتم شکتی نوجوان، شہنشاہ اپنے نال پرنائی۔ جس نوں جھکدے سیتا رام، کرشن کاہن سیس نوائی۔ جس پیغمبراں دتا کلام، کائنات سمجھائی۔ منتر دے ست دانام، ست ستواد اکھوائی۔ اوہ پڑکھ اکال جس اُتے کرپا کرے آن، آنا فنا اپنا بھو چکائی۔ بھگتی نہانی جگت سوانی سکھڑ سیانی دُور دُراڈی اوہ بھگتاں نوں سجریاں وچ کرے سلام، صوفیاں سیس نوائی۔ جنہاں دا حق حقیقت لاشریکت والا مکان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک دیا کمائی۔ بھگتی کہے ناردا سُن وے براہمن، پنڈتا چار جگ دیاں جنائی۔ بنا میرے توں کسے مٹی نہیں ترسنا طامنا، واشنا جگت نہ کوئے چکائی۔ کوڑ کرپا نال میں سبجگ تریتا دواپر کھج کیتا ساہمن، بدھاری اپنا بل پرگٹائی۔ میں کوڑی کرپا سرشٹی وچوں واسنا کڈھاں کامنا، کرودھ لوبھ موہ ہنکار مٹائی۔ سنگر شبد دا پھڑاواں دامنا، جو دامنگیر اک اکھوائی۔ بھو گھلاواں نگر گرامنا، چم درشٹی دیاں مٹائی۔ وجود کر کے پتت پاونا، پُنیت کر کے دیاں دکھائی۔ میٹ اندھیری شامنا، ست سچ کراں رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست میرے وچ لگائی۔ ناردا کہے بھگتینے تیرے نالوں وڈی پر بھو دی کرپا، کرپاندھان میٹوں رہیا جنائی۔ اُس دے آگے اٹکے کوئے نہ پیتا، وپریت نوں پریت وچ بدلایا۔ اوہ جدوں چاہے جنم کرم دا لیکھا لکھدا، پورب لیکھا دے مٹائی۔ اوہ کھیل کرے آگے پت دا، پت پر میثور بھگت سہیلے اپنی گود لگائی۔ اوہ جھکڑا میٹے آون جاون نت دا، نچ گھر اپنے لئے وسائی۔ ہر کا بھگت جگت وچ کدے نہ وکدا، مذہباں ہٹ نہ کوئے تُلایا۔ اوہ پریمی پیارا ہووے ابناشی اچت دا، چیتن چیتن نال رلائی۔ اوہ دانا تا اُس آگے جوت دا، جس جوت وچ لکھ چورا سی رہی سمائی۔ اوہ واسی ہوئے آگے کوٹ دا، جس کوٹ گڑھ وچ چڑھ کے کبیر دتی دُہائی۔ اوہ دالہنا دینا تک جائے لوک پر لوک دا، جو سلوک آتم پر ماتم سُنے چائیں چائیا۔ لیکھا رہے نہ ملک اُلوت دا، گیٹریاں وچ نہ کوئے رکھائی۔ بنا پڑکھ اکال دی کرپا سچھنڈ دوارے جگ چو کڑی کدے کوئے نہ پہنچدا، ادھ وچکار کوٹن کوٹ بیٹھے آسن لائی۔ ایہہ کوئی مضمون نہیں عقل بدھی سوچ دا، جگت ودیا نہ

کوئے وڈیا نیا۔ ایہہ کھیل اُس اگئی مَوج دا، جس مَوج وِچ پر بھ بے پرواہ سمانیا۔ ایہہ گرہ کھیل نہیں جگت والی کھوج دا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ایہہ لیکھا جگت تنگوتے جگت والے وِجوگ دا، بنا ہر کرپا دُھر سنجوگی میل نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، لیکھا جانے آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن تن وجود ماٹی خاک پنج تت آتم پر ماتم وِچھوڑا روگ دا، انڈٹھ اپنا سھم ورتائیا۔

* ۲ آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال ۱۵۶ بیکنس فیلڈ روڈ گرڈیپ سنگھ دے گرہ *

بھگتی کہے میں دستاں سچ صلاح، جن بھگتو اک جنائیا۔ میں چار جگ دا پچھلا تکیا راہ، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ راہ تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دے تگے ناں، جو راگاں ناداں وِچ گائیا۔ میں پھری تھاؤں تھاں، تھان تھنتر بھجی واہو داہیا۔ بنا پر بھو کرپا توں کسے دی پکڑے کوئے نہ بانہہ، سر ہتھ نہ کوئے تکائیا۔ کلجگ انتم دیکھے سب دی بدھی ہوئی کاں، کاگ دانگ گرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سھم اک ورتائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو کلجگ انتم جاگو، آلس نندرا دیو گوائیا۔ پُرکھ اکال دی سرنی لاگو، جو سب دا پتا مائیا۔ دُرمت میل دھوو داغو، پنت پُنت اپنا آپ لینا کرائیا۔ گرہ مندر جگاؤ چراغو، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ جھکڑا میٹو جھکڑے والے سماجو، سمگری اپنی لینی بدلایا۔ انت سہائی ہوئے نہ کوئی پُرکھ اکال باجھوں، بازاں والا گوبند دے کے گیا گواہیا۔ اکو صاحب سوامی ارادھو، جو ہر گھٹ وِسیا سو بھاپائیا۔ اپنا آپ سنگر کرپا سادھو، سادھنا سچ لینی اپنائیا۔ دُھر دا مالک اگتا مادھو، مادھو اک اکھوائیا۔ جس دا پیر سچ ویراگو، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ متا موہ وکار تیاگو، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دارنگ اک رنگائیا۔ بھگتی کہے جن بھگتو کھولو اکھ، نج نین نین رُشائیا۔ ہر رُپ انُپ تنگو پرتکھ، جو پار برہم اک اکھوائیا۔ لہنا دینا جگ چو کڑی جس دے ہتھ، دُھر دا کرتا وڈ وڈیائیا۔ سرب کلا سمرتھ، دیونہار نور الاہیا۔ جس دا

چار جگ دے شاستر گاؤندے جس، نام کلمے صفت صلاحیا۔ اوہ امرت آتم دیونہارا رس، رستہ اپنا دئے دکھایا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دیوے دکھ، وچھوڑا جگت والا کٹایا۔ مانس جنم کھیڑا ہوئے نہ بھٹھ، اگنی اگ نہ کوئے تپایا۔ مہربان ہو کے لیکھا مکائے تیر تھ اٹھسٹھ، امرت سرور آپ نہایا۔ پلے بٹھے اکو نام گٹھ، جس نوں دو جہان نہ کوئے کھلایا۔ جو دو جہان چلاؤ نہارا رتھ، رتھ رتھو ہی اک اکھوایا۔ اوہ دیونہارا گئی و تھ، نام امولک کایا گوک جھولی پانیا۔ تیس صاحب دی سرن سرنائی جانا ڈھٹھ، جیہڑا ڈھٹھیاں لئے اٹھایا۔ جنم کرم دا لیکھا دیوے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد کھیل کھلایے سچ، سچ دا مالک اپنی دیا کمایا۔

* ۲ آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ ے بریورن گروپ پیکم پیارے لال دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں کی دستاں، مہربان ویکھ دکھایا۔ نالے روواں نالے ہتساں، ہستی دے مالک تیری کھیل بے پرواہیا۔ میریاں تگن والیاں نہیں جگت دیاں اکھاں، اکھراں والی کراں نہ کوئے پڑھایا۔ میں اکو اوٹ تیرے تے رکھاں، جگ چوکڑی تیرا راہ نکایا۔ توں سوامی میرا سکھا، سگلا سنگ نبھایا۔ اپنی نگاہ مار لے رتا، رین دوس دھیان لگایا۔ جگت و اشنا ویکھ متا، مت بدھی کی اپنا کھیل کھلایا۔ دین مذہب ویکھ لے تئا، اگنی تت نہ کوئے گوانیا۔ چاروں گنٹ جیواں جنتاں ہندی ہتتا، ہتیاہی ہوئی لوکایا۔ ڈنکا گوبند سُن لے فتح، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ ست دھرم دی میرے اُتے رہی کوئی نہ سطح، ست ستواد نہ کوئے جنایا۔ کوڑی کرپا اڈا گھٹا، مکھ سب دے لگی چھاہیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گرو آں دا پورا ہو یا پٹا، مالک نظر کوئے نہ آیا۔ جنہاں دی جگت جہان وچ قیمت پے گئی ٹکا، ٹکلیاں ہٹ وکایا۔ انتم سب دا لیکھا کر دے بٹا، زیرو انک دے سمجھایا۔ تیرے پیار دا جگت سنسار دا مندر میرے اُتے ڈھٹھا، کعبہ حق نظر کوئے نہ آیا۔ میں چاہندی دین مذہب دیاں میٹ کے حداں، وٹاں اکو رنگ دے رنگایا۔ انت اخیر تیرے کولوں لاہا کھٹاں، کھٹکا میرا دینا چکایا۔ میں تیرا راہ تگیاں، تقدیر دے مالک اپنی دیا دینی کمایا۔ توں حقیقت والا حقا، حکومت تیری بے عیب

خدا ئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں روندی گرلاندی، ساتنک ست نہ کوئے کرایا۔ میں نو سو پُرانوے جگ چو کڑی تھکی ماندی، سنجگ تریتا دواپر کلجک بھجی واہو داہیا۔ نرگن دھار تیرا راہ رہی تکاندی، جو اوتار پیغمبر گر سندیسے گئے سنا ئیا۔ نہ کچھ پیندی نہ کچھ کھاندی، دوس رین چلاں چائیں چانیا۔ اکو ڈھولا گیت گوبند گاندی، گا گا شکر منائیا۔ بہڑی میرے اُتے جھگڑا پے گیا سورن چاندی، چند ستارا رووے مارے دھاہیا۔ کوڑ وکار دی آگئی آندھی، دھرم دی جڑ رہی اُکھڑائیا۔ تیرے پیار وچ ہر جن داسی دے کوئے نہ باندی، بندنا وچ سپس نہ کوئے جھکائیا۔ کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی ڈھانڈی، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دنی دے مانو سارے مینٹوں کہندے ماں جی، ماتا کہہ کے ڈھولے جگت گائیا۔ جھٹ میں تنگدی سب دی بدھی ہوئی کاں دی، کاگ وانگ گرلایا۔ کسے مُجبت رہی نہ تیرے ناں دی، ناؤں نرنگار تیرا نہ کوئے دھیائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے تھاں دی، کلجک کوڑا ڈنک دتا وجائیا۔ میں ویکھ خیران ہوئی کھیل تیری بے پرواہ دی، جو بے پرواہی وچ سما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کی دساں اپنا انتر خیال، کہن دی شکتی رہی نہ رانیا۔ میرے اُتے انگنت بنے دلال، وچولے جگت والے اکھوائیا۔ سچ دست سکیا نہ کوئے سنبھال، سمبل دے مالک تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ میں جگ چو کڑی گھال دی رہی گھال، گھائل ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ انت ویکھ مُریداں حال، میرے مُرشد بے پرواہیا۔ میرا حل کر سوال، جواب اکو دے جنائیا۔ کیوں پھل رہیا نہیں کسے ڈال، مانو سنمل وانگ لہرائیا۔ بھے رہیا نہ کھڑگ ڈھال، تیر کمان انیالا تیر نہ کوئے چلائیا۔ دین مذہب اوتار پیغمبر گرُو نہ سکے سنبھال، میرے اُتے کوڑ کُرم ودھیا تھاؤں تھانیا۔ میں دُکھاں دی جھل نہیں سکدی جھال، اپنی جھلک دی دے رُشنا ئیا۔ ترے گن مایا میرے اُتے پایا جنجال، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ پھری دروہی پنچ تت مائی کھال، خلق دے خالق ویکھ دکھائیا۔ میں خیران ہو گئی کسے جھٹکا کھادھا کسے نے کھادھا حلال، حلالی وچ تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے نیز وھاؤندے نیر، بن اکھاں وہن وھائیا۔ میرے پُرانے ہوئے چیتھڑ چیر، اوڈھن سپس نہ کوئے کائیا۔ مینٹوں کہہ کے گیا کیر، قبران توں باہر تھکم سنا ئیا۔

دھرنی تیری بدلے میرا محبوب آپ تقدیر، قدرت دا قادر دیا کمائیا۔ جس دے کول آد جگاد دی تدبیر، طریقہ کہن کوئے نہ پائیا۔ جس لیکھے لاؤنے جگت سریر، شرع دا لیکھا دئے مُکائیا۔ کلج کوڑی کریا سب دے اندروں کڈھے پیڑ، ہوئے روگ دئے گوائیا۔ ست سچ دی بٹھ کے بیڑ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ بچھلی کیتی تے مار لکیر، اگلا لحم دئے درسائیا۔ تیتوں ہون نہ دیوے دِگِیر، چنتا غمی توں باہر لیکھا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں انتم ہوئی نڈھال، بلہین دیاں دُہائیا۔ میرے صاحب اپنی سرشتی آپ سنبھال، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میتھوں گھالی نہ جائے گھال، گھائل ہو کے روواں ماراں دھاہیا۔ تیرا ساتھی دسے کوئی نہ تیرے نال، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ تیری کھیل تکی کمال، بے پرواہ کی اپنی کار بھگتائیا۔ میرے اُتے اپنا جلوہ دے نور جلال، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ تیرا لیکھا تھال وِشال، وِشیاں توں باہر دینا درڑائیا۔ میتوں ایوں دسدا میرے اُتے جھگڑاپینا وِچ شمال، شمع نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اٹھ کے دیکھاں نین، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ میتوں اوتار پیغمبر گر سارے کہن، سچھنڈ دواریوں سارے رہے جنائیا۔ نی توں دُکھاں بھری در ٹھانڈے روپا کے وین، اُچی کوک کوک سنائیا۔ اشارہ دے کے بالمیک والی رمان، کرشن دا لہنا دے درڑائیا۔ جس نے شرع شرع نال کیتی ترفین، پیغمبراں پردہ دے اٹھائیا۔ چار کُنٹ نقطہ نظر نہ آئے عین غین، پردہ سکے نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے میں تیرا راہ اڈپکاں، بے انت بے پرواہ دھیان لگائیا۔ وچھوڑے وِچ میریاں نکدیاں چیکاں، چیک چھاڑا دتا سنائیا۔ توں مالک نیکن نیکا، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ میں تیرے درتے منگاں بھیکھا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اپنا لیکھ تک لے تک لے اوتاراں پیغمبراں گرو آں دیاں وصیتاں، جو حکم وِچ سنائیا۔ کلج انتم سب دیاں بدل گئیاں نیتاں، نیتوان رہن کوئے نہ پائیا۔ پھر گئی دروہی وِچ مندر مسیتاں، گردوارے رہے گر لائیا۔ دھاہاں مارے اٹھاراں دھیائے گیتا، اُچی کوک کوک جنائیا۔ سب نوں بھلیاں نانک والیاں نصیحتاں، گوہند رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ بھيو پائے نہ کوئے جیو جی کا، جیون سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پر بھو تیرا آتم دسے کوئی نہ بیتا، پر ماتم سنگ

نہ کوئے بنایا۔ میں چاہندی دھرنی کہے میرے اُتے بدل دے طریقہ، تواریخ اپنی اک پرگٹایا۔ مینوں چاڑھ دے رنگ مچھٹھا، میرے مہربان اُتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرے نال سب دیاں لگیاں ہون پریتاں، پریتم سب داسب نوں اِکو نظری آئی۔

* ۳ اسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ساوتھ لنڈن ے بریورن گروپ پیکم منجیت کور دے گرہ *

نارد کہے پر بھوتیتوں بھگوان کہاں کہ جمان، زمیں اسمان دے مالک دے سمجھایا۔ تیتوں گوپی کہاں کہ کاہن، کاہناں دے کاہن پردہ دے اٹھایا۔ تیتوں سیتا کہاں کہ رام، رام دے رام بھیو دینا کھلایا۔ تیتوں پیغمبر کہاں کہ امام، اللہ ہو کہاں کہ اللہ رانی کہہ کے خوشی بنایا۔ تیتوں ستنام کہاں کہ واگرو نوجوان، جواں مرد دینا درڑایا۔ جدھر تگاں اُدھر تیرا نشان، بنا نشانے نظر کوئے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھی تگاں تگاں اسمان، منڈل منڈپاں کھوج کھوجایا۔ لکھ چوراسی تگاں کہ تگاں چوراسی وچوں انسان، پنچ تت دے مالک بھیت دینا کھلایا۔ کلمہ تگاں کہ تگاں تیرا نام ندھان، نام دے مالک دُھر دا پردہ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائی۔ نارد کہے پر بھوتیتوں داتا کہاں کہ دانی، کہ دیاوان اکھوایا۔ تیتوں جوت کہاں کہ نور نورانی، ظہور دے مالک دینا سمجھایا۔ تیتوں شبد کہاں کہ ناد دُھن بانی، کہ بان انیالا تیر چلایا۔ تیتوں وِشن برہما شو کہاں کہ ترے گن مایا پنچ تت تیرا روپ لاثانی، سچ نال دینا سمجھایا۔ تیتوں لکھ چوراسی کہاں کہ انڈج جیرج اُتبھج سیتج کھانی، کھانیاں دے مالک خیر خواہ ہو کے دینا جنایا۔ تیتوں منزل حق کہاں کہ رُوحانی، رحمت رحیم دینی کمائی۔ تیتوں جگت کہاں کہ کہاں جگت دی جوانی، جو بن وِنتے اپنا رنگ دینا رنگایا۔ میں در ٹھانڈے اِکو اوٹ رکھاں تیری کانی، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہایا۔ نارد کہے پر بھوتیتوں شاہ کہاں کہ کنگال، شہنشاہ کی تیری بے پرواہیا۔ تیتوں نور کہاں کہ جمال، کہ جو بن وِنتا سو بھاپایا۔ سنگر شبد

کہاں کہ کہاں بھگتاں دا دلال، وچولا ہو کے وچلا بھيو دینا کھلایا۔ تینتوں مُرشد کہاں کہ مُرید کہاں کہ کہاں سُنن والا مُریدِاں حال، مالک خالق نور
 الاہیا۔ سچ دس تینتوں جواب کہاں کہ کہاں بھگتاں دا سوال، جواب سوال دے مالک میرا سنسا دینا مٹایا۔ تینتوں کال کہاں کہ کہاں مہاکال، کی
 مہاسار تھی تیری بے پرواہیا۔ سچ دس میرے صاحب جن بھگتاں اُتے کدوں ہوئیں دیاں، دین دیاں دیا کمایا۔ پیار مُجبت وچ پیاریاں نوں دیویں پیار والا
 لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ لیکھے لاویں گرکھاں دی گھال، گھالن اپنے چرن ٹکایا۔ پھل لگاؤنا کایا ڈال، پھل بھلواری دینی مہکایا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا بے
 مثال، مُسل سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرایا۔ نارد کہے پر بھوتوں ٹھا کر کہ سوامی،
 سمیں دے مالک دے جنایا۔ توں مالک کہ انترجامی، انتشکرن دا پردہ دے چُکایا۔ توں حقیقت حق کہ حق مقامی، مکمل اپنا لیکھا دے سمجھایا۔ توں
 شرع شریعت کہ شرع دا غلامی، کی زمیں اسمانی کھیل کھلایا۔ مہربان جن بھگتاں تک نگر گرامی، کایا کھیڑا پھول پھولایا۔ تن وجود مائی خاک اُتے کر
 مہربانی، مہر نظر اک اٹھایا۔ سچ وست دا بن کے دانی، دین دیاں دینی ورتایا۔ بھگت دی دھار بھگت بخشا نشانی، نشانہ جگت وچ وڈیایا۔ تیری مہر
 محبوب بخشش سدا آسانی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ نارد کہے پر بھو جن بھگتاں آونی پچھلی رہے نہ خامی، خالق اپنا رنگ دینا رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن جن ہر تیرے در دوار دا راہ نکلن زمیں اسمانی، زمیں اسماناں
 پرے گرہ مندر گھر دینی وڈیایا۔

* ۴ اسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال ۳۱ ٹیوڈر روڈ ہرچرن سنگھ براڈ دے گرہ *

کھج کہے میرے سنگر شبد شبد گردیوا، نرگن دھار تیری سرناہیا۔ میری سرشٹی درشٹی دے انتر نرتر ویکھ سیوا، جو دوس رین رہیا کمایا۔ میں
 امرت نام رس کسے کھان نہ دیواں میوہ، ترسنا جگت نہ کوئے مٹایا۔ کوٹن کوٹ جیوتیتوں جیدے رسنا جہوا، ہر دے سکے نہ کوئی وسایا۔ بے شک پر بھو

توں الکھ ابھیوا، اگوچر نورِ الہیہا۔ وسیں درگاہ ساچی دھام نہکیوا، نہچل اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے سیس نوایا۔ کھجک کہے سنگر شبد پُرکھ اکال نورِ میری صفت دے دس، دستہار تیری وڈیایا۔ میں جگت وکار دا تیر ماریا کس، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں اندر لگایا۔ انتر آتم ملے نہ کسے رس، رستہ آتم پر ماتم نہ کوئے کھلایا۔ نج نیز کھلن نہ دیواں اکھ، لوچن نین نہ کوئے رُشناایا۔ پُرکھ اکال دا کوئی درس کر نہ سکے پرتکھ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ پار برہم برہم کیتا وکھ وکھ، لیش جیو جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ کسے دی پت سکے کوئے نہ رکھ، سر ہتھ نہ کوئے کھلایا۔ جگت کھیڑا ہندا ویکھ بھٹھ، کھجک کہے میں بھٹھیللا ہو کے گھر گھر اگنی ڈاہیا۔ منوآ سب دی اُلٹی گیلے لٹھ، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ جھگڑا مٹے نہ تت اٹھ، نو دوار واشا سرب ہلکایا۔ کایا ماٹی تن وجود ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری وڈیایا۔ کھجک کہے سنگر شبد میری ویکھ قُربانی، سیواست سچ کماایا۔ تینی اوتاراں جو دسی سچ نشانی، نشانی سب نوں دیاں دکھایا۔ مان رہے نہ کسے ودوانی، وِدیا وِدت چلے نہ کوئے چترایا۔ چار گنٹ کرائی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکایا۔ جھگڑا پیا جیرج کھانی، چارے کھانی رووے مارے دھاہیا۔ امرت رس ملے کسے نہ پانی، نہجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ آتم پر ماتم میل ملے نہ ہانی، سچ گھر وجے نہ کوئے ودھایا۔ کھجک کہے میں بنیا سب دا جان جانی، چار گنٹ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ کھجک کہے سنگر شبد میں آیا دشا لہندی، لہنا عیسیٰ ویکھ دکھایا۔ موسیٰ دھار جس نال بہندی، محمد آشا رہیا تکایا۔ سب دی کلا ہونی ڈھندی، ڈھنیا گوہند دا دے گوہیا۔ کھیل کرے دُھر امام مہدی، جو مہندی اپنے رنگ رنگایا۔ جس دی دھار ہووے اگنی نیں دی، وہن وہناں وچوں وہایا۔ جن ہنگتا کڈھنی ممتا میں دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اگم اتھایا۔ کھجک کہے میں آیا سمند ساگراں پار، پر م پُرکھ تیرا دھیان لگایا۔ میرا کھیل ویکھ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ دیاں جنایا۔ جو بھوکھت کہہ کے گئے پیئمبر گُر اوتار، بھوکھتاں کھوج کھوجایا۔ جو دھا سور پیر بن بلکار، تیرا حکم مٹاں چائیں چانیا۔ کُشا لکھن کراں خبردار، کروچ دیپ ڈنکا دیاں وجایا۔ برہے نوں کہاں اٹھ ویکھ اپنا سنسار، سنساری پردہ لے چُکایا۔

شکر نوں کہاں شکر ہو تیار، میں شرع شرع نال ٹکرائیا۔ انت سب دی کرنی سنبھال، سمبل بہہ کے دیکھے دُھر دامہیا۔ وِشنوؤں نوں کہاں نگاہ مار جنہاں دی کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے سیو کمائیا۔ ست دھرم رہن دتا نہیں کسے مانو ڈال، پھل بھل دُھر دانام نظر کوئے نہ آئیا۔ نام وِہوئی سرشٹی کیتی کنگال، جگت دھن دولت چلے نہ کوئے پترائیا۔ میرا کھیل کھیل کمال، پُرکھ اکال تیری اوٹ اک تکائیا۔ میں اگے چلنی انوکھی چال، چار جگ دے شاستر جس نوں سمجھ سکن نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کھجگ کہے پر بھو میری تک لے اپنے حکم والی ریتی، ریتوان تیری وڈیائیا۔ میں تیرے نال کسے دی رہن نہیں دتی پریتی، پریتم تیرا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ کوٹاں وچوں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرے بھگتاں دی چھوٹی جہی باغیچی، پھل تیرے پریم والا نظری آئیا۔ میں مان رہن نہیں دتا مندر مسیتی، جگت کعبے رہے گر لائیا۔ انت صدی چودھویں رہی بیتی، پچھلا اپنا پنڈھ مُکائیا۔ محمد دی چار یاری رہی چکی، اُمت رووے مارے دھاہیا۔ تیرا کلمہ حق اک حدیثی، حضرتتاں توں باہر تیری پڑھائیا۔ کھجگ کہے میں سب نوں دکھاؤنی نگاہ نیچی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جو میتھوں ہوئی میں دُنیا نال کیتی، کرنی دے کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ جو جگت جگیا سو نیز اکھ رہے پیٹی، انتر اکھ دیاں کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تھدہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کھجگ کہے پر بھو میں تگاں تیرا دین مذہب دا دوارا، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ انتر نور رہن دتا نہیں کسے اُجیارا، اندھ اندھیارا گیا چھائیا۔ تیرے نام گرنتھ ٹکلیاں اُتے وکدے وچ بازارا، کھجگ کہے تیری قیمت میں مات لوک دتی پائیا۔ اُٹھ چاروں گنٹ تک لے دھواں دھارا، سورہ چند کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ میں مان رہن نہیں دتائی اوتارا، اوتر تیرا بھيو کوئے نہ پائیا۔ اوہ تک لے عیسیٰ موسیٰ محمد ہونا پار کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ جگت واسنا کھیل بنیا گرو دوارا، سنگر ساچے تیرا روپ نہ کوئے درسائیا۔ کھجگ کہے میں چاروں گنٹ دوس رین بھجاں وارو وارا، گھڑی پل اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا ورتائیا۔ جھٹ نارد آیا ہس کے کہے کھجگ نہ مار ایڈیاں گپاں، جھوٹھیا جھوٹھ ملائیا۔ اوہ تلو جو سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، تپیشراں توں باہر سمجھائیا۔ پت پر میثور کھیل کرے جس دی دھار اگمی پپا، پورن پردہ آپ چُکائیا۔ جس دی آد

جُگادی اِکو ستا، سَت ستوادی نُورِ الاہیا۔ اوہ حکمی حکم اپنے نال پکائے متا، مشورہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ جس پر بھو دا گوہند ڈنک وجایا فتح، اوہ فاتحہ پڑھے کوڑ لوکائیا۔ اُٹھ نگاہ مار لے رتا، راتی سُنیاں لے انگڑائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو جن بھگتاں دیوے تیرے وچ اگئی و تھا، وست اموک آپ ورتائیا اُس نام دی کرنی پئے نہ کتھا، وارتا وچ نہ کوئے درڑائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناتا پکا، گنڈھ اِکو اِک پوائیا۔ تنہاں بھاگ لگائے کایا مائی بھانڈا کچا، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جُگاد جگ چو کڑی جس دی مہاسدا اکتھا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔

* ۵ اَسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن ساؤتھ ہال ۱۵۹ بیکنسفیلڈ روڈ پریتم سنگھ دے گرہ *

کھج کہے پر بھو میرا تیرے اگے سجدہ، پروردگار بے پرواہ سیس نوائیا۔ تیرا نور نورانہ دو جہانناں دیپک ویکھاں جگدا، جاگرت جوت بن ورن گوت سو بھاپائیا۔ تیرا ظہورِ الہی اگے رب دا، جس نوں عالمین کہے خلق خدائیا۔ آہ ویکھ میرے کول تیرا پٹا صدی چو دھویں حق دا، حقیقت دے مالک دیاں سنائیا۔ محمد چار یاری نال تگدا، شریعت توں باہر اکھ اٹھائیا۔ میں وی خوشیاں دے وچ نچدا، ٹپاں گداں چائیں چائیا۔ کیوں کھیل مٹنا کایا مائی کچ دا، تن وجود بھانڈے پھول پھولائیا۔ بن تیری کرپا دے سے کوئی نہ بچدا، بچپن سمجھ کوئے نہ آئیا۔ تیرا حکم ورتنا الکھ دا، الکھ اگوچر تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا بھنڈارا بھریا ویکھ کوڑ ہٹ دا، چار گنٹ دتا ورتائیا۔ نگارہ سنے نہ کوئی شبد انحد دا، نادى ناد نہ کوئے جنائیا۔ آتم دیپ کسے نہ جگدا، جیو جنت سادھ سنت روون مارن دھاہیا۔ رس رہن دتا نہیں کسے منت دا، منتو حل نہ کوئے کرائیا۔ کھج کہے پر بھو میں وچھوڑا کیتا تیرے سہاگی کنت دا، نار دُہانگ دے لوکائیا۔ مان رہیا نہ کسے پنڈت دا، بدھی توں پرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کھج کہے پر بھو میرے اُتے ہو مہربان، مہربان دیا کمائیا۔ میرا چار گنٹ جھلے نشان، نشانہ جگت رہن کوئے نہ پائیا۔ میں ٹلے پر بت جنگل جوہ بیا

بان، سمنند ساگراں کھوج کھو جائیا۔ چار جگ دے شاستراں تگاں گیان، ودت ہو کے ودیا دیکھاں تھاؤں تھانیا۔ تیری کرپا نال میں دھرنی اُتے ہویا
 حکمران، حکم وچ حکمی سپس نوائیا۔ توں مالک خالق میرا بھگوان، بھگوان تیری بے پرواہیا۔ سچ سوامی انترجامی دُھر دی دات دے دان، دیاوان دینی
 ورتائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو سیتا نوں کہہ کے گیا رام، بنواسی حکم سنائیا۔ جو ارجن سندیسہ دتا کاہن، گھنٹیا ہو کے نیا کلجگ ویکھی چائیں چانیا۔ جو
 پیغمبراں دتا بیان، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ کلجگ کہے میرے
 پریشور میں تیرا دُھر درگاہی پتر، میتوں جنمے کوئے نہ مایا۔ میں نرگن دھاروں آیا اتر، اتر پورب پچھم دکھن میری و بے ودھائیا۔ میری سہنجینی
 ہووے رتر، رترئی کوڑ گڑیار نال مہکائیا۔ میں چاہندا دین دُنی ساری کراں چھٹھ، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ مات گربھ دا لیکھا تیرے نالوں سارے
 جان نکر، چھٹی لو نہ کوئے لگائیا۔ کسے نوں چھے کوئے نہ کچھڑ، سچھنڈ دوارے سو بھا کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی کراں بھکھڑ، بھکھیاں ترسن نہ کوئے مٹائیا۔
 میں جگت جہان دیکھاں اٹا رُکھڑ، دس دس ماس اگن وچ گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ کلجگ
 کہے پر بھو توں داتا گھر گمبھیر، گنونت اک اکھوائیا۔ تیری کرپا نال میں دین دُنی دی بدل دتی تقدیر، تدبیر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ تیری نظر نہ آئے کسے
 تصویر، لاتصویر تیرا نور ظہور تگے کوئے نہ چائیں چانیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دے ہندیاں میں سب دے اندروں بدل دتی ضمیر، زمیں زماں دوویں
 دیکھن روون مارن دھاہیا۔ میرے کوڑ گڑیار دا کھنڈا شمشیر، شرع وچ چلاواں چائیں چانیا۔ میرا لیکھا تک لے جو گوبند نے کھنڈے نال ماری لکیر، لائن
 عین دتی دکھائیا۔ جو سچھنڈ دوارے کوک کے کہا کبیر، دروہی تیرا کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بن تیری کرپا ساچا رہے کسے نہ چیر، چری
 وچھنے میل نہ کوئے ملائیا۔ جھگڑا میٹے نہ کوئے حقیر، فقیر فقرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر
 مالک دیا کمائیا۔ جھٹ نارد آ کے کہے کلجگا نہ کر ایڈا رولا، کوک کوک سنائیا۔ کملیا اوہ تک اگما مولا، جس نوں اوتار پیغمبر گُرسپس نوائیا۔ اوہ سب دا
 پورا کرے اقرار قول، کول نین دُھر درگاہیا۔ جو دیس دیسنتر لیکھا پورا کرے دھرنی دھولا، دھول دھرم دی دھار لہنا رہیا چکائیا۔ جس کھیل کھلایا کاہن

ساؤل سولا، سو سوامی اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں کہا نور الاهی اولاء، اول اللہ اک اھوائیا۔ جو ہر گھٹ اندر مولا، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا بھيو آپ گھلائی۔ نارد کہے کھج تک اوہ گوہند والی پاتی، بنا اکھراں کھوج کھوجائیا۔ جس وچ نہ زندگی نہ حیاتی، جیون مرن نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی اکھر دے سے کاغذاتی، قلم چلے نہ کوئے چترائیا۔ جگت جہان دے نہ کوئے آبادی، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا تیرا کھج اندھیری راتی، رُتری اپنی اک مہکائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا کملاپاتی، پت پر میثور اکو اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ کھج کہے اٹھ جانار براہمناء، اوہ ویکھ برہما دھیان لگائیا۔ میرا کسے نہیں کرنا ساہمناء، وشنوں ویکھے چائیں چاننیا۔ میں شکر پھڑاؤنا سب دا دامنا، جس نوں سنگھاری کہے لوکائیا۔ سری بھگوان بناؤنا ضامناء، میرا انتکرن دے گواہیا۔ میں کھج جیواں پوتر رہن نہیں دینی بھاؤنا، بھاوی سب دے سر دے اُتے دینی دکھائیا۔ میرا کھیل بے پرواہ جو لیکھا رام راونا، رام راما رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے کھج آہ ویکھ لیکھ اپارا، اپر مپر رہیا جنائیا۔ جس وچ تیرا انت کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ لہنا پورا ہووے تینی اوتارا، اوتر اپنا حکم ورتائیا۔ پیغمبراں دیوے اشارہ، سینت اگم اگم لگائیا۔ گرو آں دے سے نظارہ، بے نظیر بھيو گھلائی۔ چاروں گنٹ ہاباکارا، ہوکیاں بھری لوکائیا۔ نیتر رووے زمیں اسمان چند ستارا، سوریہ کوک کوک سنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کرے کل کلکی چوہیاں اوتارا، چوہیسا جگدیشا اپنا حکم ورتائیا۔ امام ااما ہوئے اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس دا لیکھا سنگ محمد چار یاراں، صدی چو دھویں لہنا جھولی پائیا۔ اوہ جوت سرُپی جوت اُجیارا، شبدی شبد دی دھارا، لوک مات جگ نیتر نظر کسے نہ آئی۔ اوہدی صفت وڈیائی کاغذ قلم شاہی کی لکھے وچ سنسارا، جو نراکھر دھار زرویر نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ کھج کہے نارد بے شک میرا مالک بے عیب، نور نورانہ اک اھوائیا۔ میں اوسے دے ماتحت، سر سر دوویں رہیا جھکائیا۔ مینٹوں اوسے نے کیتی ہدایت، حضراتاں توں باہر کری پڑھائیا۔ اکو کوڑ کریا دی بخشش کیتی عنایت، اگم اتھاہ میری جھولی دتی بھرائیا۔ مایا ممتا نال میری کیتی حمایت، موہ وکار ساجن

دے نال رلایا۔ میں ست دھرم وچ کسے نوں رہن نہیں دتا لائق، عقل بدھی دا لیکھا دتا مکایا۔ من منوآں کر نائک، کایا مندر اندر دتا نچایا۔ میں کھیل کیتا جائز، ناجائز سیو نہ کوئے کمایا۔ میرا صاحب میرا منظور کرے فرائض، میں فرماں نبردار ہو کے سیس نوایا۔ میٹوں سب کچھ دسدا جس بدھ پورا ہونا عہد، عہد ناما دھر دا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈایا۔ نارد کہے کلجگ ذرا ویکھ لے اپنی شرع، شریعت نال ملایا۔ نگاہ مار لے ذرا، ذرے ذرے وچ وسے بے پرواہیا۔ جس دا لحم سندیہ کھرا، کھرے کھوٹے پرکھے جگت لوکایا۔ جو نر بھے بھے وچ کدے نہ ڈرا، بھو وچ سب نوں رہیا رکھایا۔ اُس دا دیناں مذہباں والا نہیں کوئی دھڑا، دو جہاناں اکو نظری آیا۔ سچھنڈ نو اسی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویکھ کھڑا، ستمکھ سو بھاؤنت نظری آیا۔ جو لیکھا جانے چوٹی جڑا، چیتن بھو رہے نہ رایا۔ نہ اوہ جیوت نہ اوہ مرا، مرن جمن کھیل نہ کوئے کھلایا۔ اوہ نر نرکار نر ویر پروردگار ہرا، جو ہر گھٹ رہیا سمایا۔ اُس دا اکو لحم فرمان دو جہان بڑا، دھرنی دھرت دھول دھول دوس رین بھجے واہو داہیا۔ کلجگا میں اوہ نر اکھر گوہند دی کرپا نال پڑھا، جو کھنڈے دی نوک نال بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے کلجگ گوہند کھنڈے دی ہلائی نوک، بنت ام دتی بنایا۔ جس وچ اُلکے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق او سے وچ سمایا۔ پھیر سُنیا نام سلوک، ڈھولا بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال دا لحم سکے کوئی نہ روک، نہ کوئی روکے روک رکایا۔ جس کلجگ کوڑی کرپا کوڑ بھٹھیا لے دینی جھوک، جگت وکار دینا مٹایا۔ آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا نر اکھر دھار دسنی گوت، گو تم بدھ دی منسا پور کرایا۔ جس صاحب دا بھو پاسکے نہ کوئی کوٹ، کوٹن کوٹ گئے دھیان لگایا۔ اُس دا پرکاش انتم اکو نرمل جوت، جوتی جاتا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا کھیل آپ کھلایا۔ کلجگ کہے نارد میٹوں او سے دی قسم، سوگند کھا کے دیاں جنایا۔ اوہ مالک دین دنی دا خصم، خصمانہ اک اکھوایا۔ میں اُس دا نور تکاں چشم، چشمے دید خوشی منایا۔ جس دی اوتار پینمبر گروآں نال رسم، رواج دین دنی سمجھایا۔ جس دا وجود تن نہیں کوئی جسم، ضمیر نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ اکو آد جگاد اکو اشٹ تے اکو اسم، اسم اعظم اک اکھوایا۔ اُس دا دھرم دی دھار وچ سنسار آتم پر ماتم ست سچ دا مشن، دوسراہ نہ کوئے

وکھائیا۔ جس دی شہادت دیوے رام کرشن، تریلوکی ناتھ ناتھ اکھوائیا۔ جس داسندیہ دتا برہما شو وشن، وشو دی دھار درڑائیا۔ اوہ لیکھا انتم آوے جگت
 نجٹھن، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ جس دے پیار نام نال ذبح سارے ٹکن، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اوہ کوڑی کریا جگت کلپنا آوے جتن، منسا منسا وچوں
 بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال دیا ندھ ٹھاکر
 سوامی سب دا اکو دے پتن، پتا پڑکھ اکال نظری آئیا۔

* ۶ اسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ہونزلوہ ڈیکس ۷۰ وی آونیو کیرن فورڈ چٹن سنگھ دے گرہ مکان دی نینہہ رکھن سمیں *

دھرنی کہے اچ دوس دھاڑا چنگا، پر بھ چنگی دے وڈیائیا۔ ہر سنگت پیار دھرم دی دھار گنگا، نیر امرت رس وہائیا۔ جس دا لیکھا بھگتاں سندا، کبیر
 جلاہا دے گواہیا۔ سچ دوارا سہنجانا ہووے جتھے گرکھاں آیا انندا، انندپڑ والا گوہند لے مالک دھر دا ماہیا۔ چٹن سنگھ دا پرکاش جوں نوری چند دا چندا، چند
 چاندنی ویکھ خوشی بنائیا۔ بخشنہار دین دیال پڑکھ اکال سرب بخشدا، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔
 دھرنی کہے میرے اُتے لگا پریم دا ٹپ، ٹاپو آں توں باہر ملی وڈیائیا۔ میرے اندر لپجیا ست، ست دی وٹی ودھائیا۔ میری خوشی وچ اُلی رت، رتن
 امولک گرگھ ویکھے چائیں چائیا۔ ساریاں دے اندر پیار پریم دی برہم مت، آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ میں پڑکھ اکال اگے جوڑاں ہتھ، ہتھیلی بنا ہتھ اٹھائیا۔
 میرے صاحب سوامی انترجامی سرب کلا سمرتھ، تیری وڈ وڈیائیا۔ جو دوارا پرگٹ ہووے اوہ تیرے گرکھاں دا کدے نہ جاوے ڈھٹھ، لنڈن وچ وجدی
 رہے ودھائیا۔ جس کارن ہر جن ہر پیاریاں دا ہو یا اکھ، اکثر تا وچ لیکھا دتا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا
 لینا ملائیا۔ دھرنی کہے چٹن سنگھ پریم پیار دا میتا، متر متراں نال میل ملائیا۔ جس دا انتر انتشکرن ٹھانڈا سپتا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مانس جنم جائے
 جگ جیتا، چوڑاسی ونڈ رہے نہ رائیا۔ سب توں اتم سریشٹ دھرنی کہے میتوں امرت رس لے اوہ پیٹھا، جو امیوں رس جگت جہان توں باہر نظری آئیا۔

میرا کھیل ہووے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار پرم پڑکھ دے بھگتایا۔ جس دھرنی اُتے گوبند داتیا انگیٹھا، اوہ دھرنی گرکھاں دا گرہ بنا کے اپنی خوشی بنایا۔ جو ہر گھٹ ہر گرہ ہر تن وجود سے چیتا، چت وت ٹھکوری رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ چٹھائیا۔ دھرنی کہے میری مٹی خاک، خاک خاک نظری آئی۔ میں گرکھ دا کھولن لگی تاک، جس دا مالک اکو بے پرواہیا۔ جس دا سبناں متراں گرکھاں نال ساک، ناتا ڈھر دا آتم پر ماتم بندھائیا۔ میری دوویں جوڑ کے پڑکھ اکال اگے بیننتی ہاتھ، بنا ہتھیلی رہی دکھائیا۔ میرے مالک خالق پرتپالک دین دیال توں سدا سدا دینا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرناہیا۔ دھرنی کہے میری آسا پوری ہووے نسا، خواہش سچ سچ دیاں جناہیا۔ جو گرکھ روپ ہنسا، ہنس گرکھ نظری آئی۔ جس دا پروار سدا خوشیاں وچ سے ایٹھے ہنسا، ہنسا ولی اگے چلے چائیں چائیا۔ ملے پرم پڑکھ پر ماتم سچ دا مالک آتما دی دھار وچ کنتا، کنت کنتوہل اکو نظری آئی۔ ایہہ بھلوڑی ایہہ رت مہکی رہے سدا بسنتا، بسنت رت اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک خالق مہربان مہربان مہربان مہر نظر نال گرکھ دوارا جگت دے بنایا۔

* ۷ اسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ برمنگم موسلی ۲۳ اے بلی واک مائی ایشر کور دے گرہ *

سنگر شبد جانے ہر گھٹ اندر، انتشکرن دیکھے چائیں چائیا۔ کر کرپا بھاگ لگائے کایا مندر، جن بھگتاں دے مات وڈیائیا۔ کر پرکاش اندھیرے ڈونگھی کندر، اندھ اندھیرا دے چکایا۔ بجر کپائی توڑ کے چندر، نو دوارے لیکھا دے مکایا۔ منو آدہ دشا اٹھ نہ دھائے بندر، ڈوری نام نال بندھائیا۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھن، پردہ اندروں دے چکایا۔ شبد انادی دھن دیوے اندن، اند اند وچوں دکھائیا۔ دپیک جوت پرکاش کرے صاحب سری بھگوان بخشدن، بخشش رحمت اپنی آپ کماہیا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی توڑ کے بندھن، بندہ بندگی وچ اپنے رنگ رنگایا۔ جھگڑا مکائے پری لوء آکاش

پاتال برہمنڈ کھنڈن، برہمانڈ دا لیکھا دے چُکائیا۔ ناتا رہے نہ اُتبیج سیتج جیرج انڈن، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا نور کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میس تیرا دس کے چھندن، سنسا کوڑ دے چُکائیا۔ پاربرہم برہم پائے اپنی گنڈھن، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی دست اگئی آئے ونڈن، دیونہار اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں گرکھاں دھوڑی مستک لگائے دُھر دا چندن، دُرم ت میل دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملائیا۔ سچ میلا کرے سری بھگونت بھگون اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں انتر نرنتر دے کے نام منت، منتو اپنا دے سمجھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ بدھی توں پرے انجھو درشی دا بن کے پنڈت، نراکھر دے جنائیا۔ میل ملاوا کر کے دُھر دے کنت، کنت کنٹول اکو نظری آئیا۔ گرکھاں سدا سُنہنجی رُت کرے بسنت، پت ٹہنی بھل کایات آپ مہکائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ہوئے روگ رہے نہ چنت، چکھا کوڑ دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سنگر شبد سدا دیالا، دین دیال اک اکھوائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں ہوئے رکھوالا، جگ نیر نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر جن ویکھے دھرم دھار دے لالا، پاربرہم پر بھ پردہ آپ چُکائیا۔ مندر سہائے کایا اندر سچی دھر مسالہ، سچ دارا اک دکھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کالا، مہاکال ویکھے چائیں چائیا۔ چتر گپت انت نہ کڈھے دوالا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جدھر تکن ہر جن انتر نرنتر نظری آئے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اپنا رُپ درسائیا۔ من کا منکا پھرے اگئی مالا، جگت تسبیج لوڑ رہے نہ رائیا۔ توڑنہارا جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پھل لگائے کایا ڈالا، ساڈھے تن ہتھ بوٹا دھرم اک لہرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ رنگ کہے میں جن بھگتاں چڑھدا، جگ جگ پُرکھ اکال دے وڈائیا۔ میں نرگن دھار ہو کے اندر وڈا، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سوامی دا اکو ڈھولا پڑھدا، انترجامی ویکھاں چائیں چائیا۔ میں کھیل تکنا نرائن نردا، جو دو جہاناں نور الاہیا۔ جو مالک لکھ چوراسی گھر دا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نہ جنمے نہ کدے مردا، آد جگادی اک اکھوائیا۔ جس دے بھے وچ دو جہان ڈردا، اوتار پیغمبر گر بیٹھن سپس نوائیا۔ سو کلجگ انتم کھیل ویکھے کل کاتی کل دا، کائنات دا پردہ دے اٹھائیا۔ جس دا اکو دپیک دو جہان چراغ بداء، بن تیل

باتی ہوئے رُشانیآ۔ جو مالک خالق مہیسل جل تھل دا، اسگاہاں دیکھے چائیں چانیا۔ جو واسی نہچل دھام اٹل دا، سچھنڈ دوارے ایکنکار بیٹھا سو بھاپایا۔ سو سچن سہیلا ٹھانڈا سینا دُھر دا میتا سچ دوارا اکو ملدا، ہر جن انتر سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کما یا۔ دیا کرے میرا صاحب دیاوان، دیا ندھ اکھوایا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گلگنتر لاگن پانیا۔ اوہ لہنا دینا جانے گل جہان، گل مالک اک اکھوایا۔ جو آتم پر ماتم دا سچا کاہن، پُرکھ اکالا اکو نور الاہیا۔ چوڑاسی وچوں ہر جن بھگت سہیلے لئے پہچان، بے پہچان اپنا میل ملا یا۔ نام بھگتی آتم شکتی دیوے دان، شرع شریعت وچوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سچ کہے میرا مالک سوامی، صاحب سنگر اک اکھوایا۔ جو آد جگادی انتر جامی، گھٹ گھٹ دیکھے بے پرواہیا۔ چار جگ دے شاستر جس دی اگمی بانی، بان اینالا تیر چلا یا۔ اوہ وسے چارے کھانی، انڈج جیرج اتبج سیتج سو بھاؤنت آپ سہایا۔ جس دا امرت رس نچھر جھرنے امیوں رس پانی، بوند سوانتی آپ پٹکایا۔ جس داناد دُھن اناد اناحد کھیل مہانی، مہما کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جس دی جوت جوت نورانی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوایا۔ بھگتاں اُتے کرے مہرانی، مہربان محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن سرگن اک اکھوایا۔ جن بھگت کہے میرا پر م پُرکھ بدھاتا، وید پُراناں باہر ڈیرہ لایا۔ جو نرگن نرگن آد جگادی پتاما تا، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جس دی سبج تریتا دوا پر گاؤندے آئے گا تھا، کلج کتھا کہانی رہیا درڑایا۔ جس دا کھیل مھم دو جہان سدا سمراتھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوہ لیکھا جانے دین دُنی جس آتم برہم پچھاتا، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ لہنا تے کلج رین اندھیری راتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو بھگوان اک اگم، اگڑی کھیل کھلایا۔ جس نے لکھ چوڑاسی نرگن دھاروں دتی جم، وشن برہما شو سیوار ہیا لگایا۔ نہ کوئی ترسانہ کوئی طم، تانس وچ کدے نہ آیا۔ جو آپے گھڑے آپے لئے بھن، بھنہار بے پرواہیا۔ جس کلج انتم لہنا دینا لیکھا پورا کرنا سورہ چن، چن ستار دوویں بیٹھے نین اٹھایا۔ جس دا مھم صدی چوڑھویں محمد لینا من، منسا اور نہ کوئے ودھایا۔ عیسیٰ موسیٰ کہنا دھن

دھن، دھن تیری سرنائیا۔ شبد سندیسہ سُننا پنا کن، سروتے ہو کے اپنا بل ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے بھگتو ویکھو کھیل صاحب سلطانا، سوئی سرتی مات اٹھائیا۔ جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ جس دا جلوہ نور نورانہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جس نوں پیغمبراں کیتیاں سلاماں، سجدیاں وچ سیس بھجکائیا۔ سُنیا ڈھر پیغام، الف یے توں باہر پڑھائیا۔ اتم آؤنا اکو مرد مردانہ، سورپیر نور الاہیا۔ جس داروپ اکو ہووے اک اِماما، عملاں توں رہت نور خدائیا۔ اُس دا تیس بتیس حدیث توں باہر ہونا کلمہ کلاما، کائنات توں باہر ہدایت اک سنائیا۔ جس نے شرع میٹنی اندھیری شاما، شمع جوت نور اکو نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں انتر ویکھے مار دھیانا، کایا مائی جگت ہائی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو بھگتی بھاؤ اپار، اپر پر آپ درڑائیا۔ جنہاں دے اندر وسے کرتار، قدرت قادر وڈ وڈیائیا۔ دُئی دوتی پردہ دے اٹھال، شریعت رہن کوئے نہ پائیا۔ مارگ دس اک سٹھال، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ امرت سروور دے اچھال، دُرمت میل دھوائیا۔ دیک جوتی دیوے بال، اندھ اگیان دیوے مٹائیا۔ سنا کے شبد سچّی دھکان، دُھن آتمک راگ دے درڑائیا۔ لکھ چوڑاسی آون جاون چُکائے کان، کرم کانڈ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ ہر جن دیکھنہارا بردھ بال جوان، جگت اوستھا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست اک ورتائیا۔ سچ دست دے گر سنگر، سنگر شبد دیا کمائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کرے دُھر، دُھر مستک ویکھ وکھائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گو بند اندرچر، پُریاں لو آں توں باہر جنائیا۔ جس ویلے کلجک ہو یا اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ وڈیائی ملینی ٹھگ چور، سادھ سنت روون مارن دھاپیا۔ سرشی دی درشی ہونی اور دی اور، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ آتم پر ماتم ٹٹنی ڈور، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ منوآدہ دشا اٹھ اٹھ جائے دوڑ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ اوسے لیکھے نوں وید ویاسے کہا آوے براہمن گوڑ، پار برہم اپنی کل دھرائیا۔ اوتاراں کہا اوتر ہو کے جائے بہر، جس ویلے بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ پیغمبراں کہا سانوں سندیسہ دیوے اسیں سُنیا نال غور، گوراں وچ پئے ساڈے مقبرے رہے گُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دارنگ اک رنگائیا۔ سنگر شبد کہے جن

بھگتو ایہو میری صلاح، مشورہ دُھر جنایا۔ تیری اوتار پیغمبر بن گواہ، شہادت دس گرو دین بھگتایا۔ سب دا اکو پتاتے اِکوماں، دوسر اور نہ کوئے جنیندی مایا۔ اِکو کلمہ اِکوناں، نرنکارا اِک اکھوایا۔ جس داسندیسہ سب نے دتا تھاؤں تھاں، سبجگ تریتا دواپر کلجگ رہیا جنایا۔ اتم لہنا دینا لیکھا سب توں مگے آ، پچیار ہن کوئے نہ پائیا۔ جاں تگے حقیقت حقے کلجگ جیواں بدھی ہوئی کاں، کاگ وانگ گر لایا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں سچ سندیسہ دینا سنا، دروہی تیرا نام خدایا۔ توں مالک خالق پرتپالک بے پرواہ، پر م پُرکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈی دروہی دوہائی صدی چو دھویں کلجگ جیواں بھلے تیرا راہ، رہبر سارے رہے سنایا۔ توں نور الہی آد جگادی اِک خدایا، واحد تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈے نام کلمے سارے گئے بھلا، اُٹھل تیرا بھو کوئے نہ پائیا۔ آہ تک کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گاں، مانس ہو کے پشو آں کھل لہایا۔ جس کارن گوبند کھنڈا گیا کھڑکا، کھڑگ اپنے دست اٹھایا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا ہتھو ہتھ دینا چکا، چاروں کنٹ لیکھا رہے نہ رایا۔ جن بھگت سہیلے گرو گر چیلے لینے جگا، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم میلے لینے ملا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ کوجھے کملے غریب نمانے گلے لینے لگا، اوچ نیچ دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ جن بھگت سہیلے ساچے پیت درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے دینے بہا، راہ وچ سکے نہ کوئے اٹکایا۔ وشن برہما شو جنہاں نوں تگن نال چاء، اوتار پیغمبر گرو ویکھ کے خوشی بنایا۔ وچ جوتی جوت لینے ملا، جوتی جاتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرے سنت تیرے روپ وچ انت جانا سہا، کلجگ کوڑی کر یا ساپت ہووے خلق خدایا۔ توں رحیم رحمانا تیرے آگے اِک دُعا، دوئے جوڑ کے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگت تیرا اُجل لکھ، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ سچھل ہووے جننی گکھ، دھن جنیندی مایا۔ ناتا ٹٹے اُلٹے گربھ رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ آتم پر ماتم دیوے سکھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ جھگڑا میٹے کایا پنچ بھت، پنچم پنچ کرے شنوایا۔ سچ سہنجی ہووے رُت، رُتری پر بھ نال مہکایا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، چیتن پردہ دئے اٹھایا۔ آون جاون میٹے دُکھ، دُکھ اور نہ لاگے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اُجل کرے دو جہاناں لکھ، جو کھڑا ہر ہر نام دھیایا۔

* ۸ اَسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ و لنہال سٹیفرڈ شاعر ۱۳۵ جیسی لین مہندر کور دے گرہ * *

سپتس رکھ کہن ساڈی ایختے آسا پُچی، پوجس جگہ کوئی نہ دئے گواہیا۔ اسماں رمز ماری دھرنی اُتے گجھی، اشارہ اشارے وچوں جنائیا۔ کملیئے تیرا کھیل ہندا جگ جگی، سنجگ تریتا دوا پر کلجک بھجیس واہو داہیا۔ تیری قسم کسے نہ کیتی اُگھی، دو جہان ملے نہ کوئے وڈیا۔ جھٹ دھرنی رو پئی بُبھی، بن نیناں نیر وہانیا۔ میری بسدھا دی رہی کوئے نہ سدھی، ودی سدھی سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں ویکھاں نین اٹھا کے اُچی، اُچ اگم اتھاہ کی تیری بے پرواہیا۔ تیرے چرن کولاں میری لگی رہے رُچی، ایشٹ دیواک منائیا۔ سپتس رکھ کہن چار کُنٹ تک کے کہا کلجک تیری گلکھ رہنی نہیں سُچی، سنجم سچ نہ کوئے کمائیا۔ جیو جنت ہونے دُکھی، دُکھیاں درد نہ کوئے مٹائیا۔ جننی بھاگ لگے کسے نہ سکھی، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ جگت و اشنا مایا متا دین دُنی جانی لٹی، لٹیرا کلجک بنے بھجے واہو داہیا۔ سب دی جیون چوگ جانی نکھٹی، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ آتم پر ماتم دھار جانی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ دیناں مذہباں پر م پُرکھ دانام گاؤنا بلیں بٹیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ سپتس رکھ کہن اسیں نگاہ ماری نکیا نور الہ، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جو آد جگاد دو جہاناں ملاح، بیڑا اکو اک رکھائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو گواہ، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ اوہ مہربان محبوب بے پرواہ، نور نورانہ نظری آئیا۔ جس نوں رام کرشن کاہن کہہ کے جان گا، رام راما دُھر دا ماہیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اوسے اگے کرن دُعا، خالی ہتھ ہتھ اٹھائیا۔ توں واحد مالک اک خُدا، خادم ہو کے سپس نوائیا۔ گر دس کہن تیری چلیئے وچ رضا، رازق رزق رحیم تیری وڈیائیا۔ سپتس رکھ کہن اسماں دُھر سندیسہ اور دتا سنا، سچ نال جنائیا۔ کلجک اتم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن روپ جاوے آ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھے نال چاء، کُشا دیپ اپنا چرن چُھہائیا۔ جس وچ انگلینڈ انگلستان جاوے آ، لنڈن لینڈ مارک آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سپتس رکھ کہن اسیں ویکھیا ستاں جھک، سپس سپس وچوں نوائیا۔ اُس ویلے ساڈے گھوں نکلی اگئی تھک، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا دتا گائیا۔ پُرکھ اکال کہا اوہ کلجک تلو مانس مانگھ، مانو کھوج کھوجائیا۔ ساچی

مَوَلے کسے نہ رُت، رُترِی نام نہ کوئے مہکائیا۔ بن ہرنامے خالی دِن بُت، بُتخانے روون مارن دھاہیا۔ دھرم دی دھار دسے کوئی نہ سُت، اپرادھی
 ہوئے کوڑ گُریار مچائے لُٹ، کایا مندر اندر بھجے واہو داہیا۔ اُس ویلے صاحبِ سوامی انتریامی پُرکھ اکالا دین دِیالا پئے اُٹھ، جوتی جاتا لئی انگریا۔ برہمنڈ
 کھنڈ پُری لوءِ آکاش پاتال گنگن گگنتر زمیں اسمان چار کُنٹاں ویکھے گُٹھ، کوچا گلی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سپتس رِکھ کہن ساڈی انتر لگی سُرتی، سَح پر بھو دتی وڈیائیا۔ اسان کھیل پئی اگئی دُھر دی، جس دا بھيو چار وید کہن
 کوئے نہ پائیا۔ جوت دھار پئی اکال مورتی، جس دارُپ رنگ ریکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ پھیر آواز سنی اگئی تورتی، تریاتوں باہر درڑائیا۔ اوہ کھیل تلو کھجک
 کوڑ دی، ڈنکا کوڑ رہیا وجائیا۔ جیواں جنتاں بدھی ہوئی موڑھ دی، مورکھ دسے لوکائیا۔ اُس ویلے موسیٰ دی آواز سُننی کوہ طور دی، قُدرت دا مالک دِیا
 کمائیا۔ عیسیٰ دی گھڑی کھیل رہے نہ دُور دی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ محمد آشا خواہش منسا ہوئے منظور دی، حقیقت حق جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سپتس رِکھ کہن سانوں اشارہ دتا اسیں شبدی دھار اُٹھے، آتم انتر لئی انگریا۔ حکمے اندر
 ہو گئے پُٹھے، کروٹ اپنی لئی بدلایا۔ پھیر صاحبِ سلطانا سِری بھگوانا ساڈے اُپر تھھے، مہر نظر اُٹھائیا۔ اوہ تلو سبجک تریتا دوا پر اتم مات کئے، کھجک اتم
 بیٹھا راہ نکائیا۔ کھجک جیو پھرن راہ گھسے، منزل حق نظر کسے نہ آئی۔ جگت جہان سڑے وچ غصے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ پر بھ وچھڑیاں نوں
 موں کوئی نہ بچھے، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جھکڑا دسے سونا رُپے، کام کامنی نال ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سپتس رِکھ کہن نارد آگیا چپکے، سچ نال سُنائیا۔ کیوں رشیو پُٹھے لکے، لٹکن والیو دیاں جنائیا۔ کیوں کامنا وچ بھٹکے، بھانڈا
 بھرم دیو بھنئیا۔ تیس پیارے اُس دے جو وسیا گھٹ گھٹ کے، گھٹ گھٹ رہیا سمائی۔ ونجارے اُس ہٹ دے، جتھوں اوتار پیغمبر گرو نام کئے
 جھولیاں وچ بھرائیا۔ کی تہانوں بھے ڈر کھٹکے، میتوں دیو سُنائیا۔ جھٹ سپتس رِکھی بولے جھک کے، ہوئی ہوئی درڑائیا۔ نارد اسیں کھجک انت نظارے
 تگدے، جو پُرکھ اکالا رہیا وکھائیا۔ مان رہے نہ کسے حق دے، حقیقت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب پیاسے ہونے رت دے، شرع شرع نال کرے

لڑائیا۔ سب نے سندیسے بھلنے پر میثور پت دے، پتت ہوئے لوکائیا۔ دھیرج رہنے نہیں کسے یت دے، سنتو کھ وچ نہ کوئے سمائیا۔ ونج ہونے بدھی مت دے، اُنہو پردہ نہ کوئے اُٹھائیا۔ پھیر کھیل تلتے سوامی پرگٹ دے، جو پرگٹ ہووے بے پرواہیا۔ اوہ تک ستجگ تریتا دوپر جگ جانڈے ٹپدے، کلجگ اتم راہ تکائیا۔ اُس ویلے کلجگ جیواں روپ دھرنے سپ دے، اک دُوبے نوں ڈسن چائیں چائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے پر بھ نوں ہونے لہدے، جنہاں دامیلا اپنے آپ نال کرائیا۔ اوہناں دے جنم لیکھے لاؤنے بگڑے بپ دے، ہنس گرگھ آپ بنائیا۔ لیکھے پورے کر کے ترے گن تت دے، ترے گن اتیتا دے وڈیائیا۔ سپتس رکھ کہن نارد ہر جن سوہنگ جاپ ویکھے چیدے، کلجگ اتم اکھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سپتس رکھ کہن اساں کھے اندر تکیا، تکیا کھیل بے پرواہ۔ سانوں بھیو جنایا مدینہ مکیا، کعبیاں پردہ دتا اُٹھا۔ راہ دسیا حقیقت حقیا، حقیقت دامالک اک خدا۔ جو صوفی بھگتاں دے پریم وچ رتیا، مُجت وچ نہ ہوئے جدا۔ جس اشارہ کیتا گوہند دا ڈنک وچے فتیا، اتم فاتحہ سب دادے پڑھا۔ اوہ پُرکھ اکلا دین دیا لا سرب کلا سمرتھیا، دیونہارا نور الاہ۔ اُس داست ستوادی ہووے ہٹیا، وست امولک اگم دے ورتا، جوت نور جگے لٹ لٹیا، جگت جہان کرے رُشنا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دھرنی دھرت دھول دھول آوے نٹھیا، بن قداماں پندھ مُکا۔ گر اوتار پیغمبراں لیکھا لکھیا ویکھے پٹیا، سندھی دا بھیو رہے نہ را۔ سپتس رکھ کہن نارد خوشیاں دے وچ ہسیا، ہس کے رہیا سنا۔ رشیو اُس ویلے کلجگ رین اندھیری ہونی مسیا، ساچا نور چند کرے نہ کوئے رُشنا۔ مذہب دین دین مذہب دی کرے ہتیا، سر دھڑ دوویں روون مارن دھاہ۔ چار گنٹ کوڑی دھوڑی اڈے گھٹیا، ساچی خاک خاکی بندہ سکے نہ کوئے را۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو جن بھگتاں انتر آتم دیوے رسیا، رستہ پریم پُرکھ پر ماتم دے سمجھا۔

* ۹ اَسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ والسال لیور ۲۳ کارل سٹریٹ تیرتھ سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے ابلیس سُن حدیثا، حضرتان توں باہر سمجھائیا۔ کھیل تک اگئی جگدیشا، کی جگدیشر تھکم ورتائیا۔ ابلیس کہے نارد امیرا خالی ہو یا کھیسہ، ایمان نظر کوئے نہ آئیا۔ سجن رہیا کوئے نہ پیتا، اُمت سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ شرع شریعت بدلی ریتا، حق حق نہ کوئے درڑائیا۔ پھری دروہی وچ مسیتا، کعبے رہے گر لائیا۔ بہڑی میریاں نکدیاں چیکاں، چیک چھاڑا دیواں پائیا۔ دُھر امام دیاں آگئیاں تاریخاں، جو تواریخاں دے بدلایا۔ جس دا کسے دے نال نہیں شریکا، شرکتاں دین دُنی دے مٹائیا۔ اُس محبوب دے وچ توفیقا، جو نور نورانہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا تھکم ورتائیا۔ ابلیس کہے نارد اپنی سانجھ کے دیکھ دھوتی، ہتھ بودی اُتے لگائیا۔ براہمن سرشٹی ویکھ روتی، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ مایا ممتا وچ سوتی، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ پر بھو چھڈیا کارن روٹی، بوٹی جگت کھ ہلکائیا۔ کلج اتم ویکھ شوڈر براہمن ویش سب دی مُنی چوٹی، چوٹی چڑھ کے دھیان لگائیا۔ بھگت سُھیلا وِرا لاد سے وچ کوٹی، کوٹن کوٹ لیکھا دھرم رائے نال بنائیا۔ سچ دوارے جگدی دے کوئی نہ جوتی، ہون دیکھ گھرت جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ مان رہیا نہ چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ کچھ لہناتک لے رویداس چمارے موچی، کسیر جلاہا کی سنائیا۔ بنا آتما توں پر ماتما دا بنے کوئے نہ گوتی، گوتم کہہ کے گیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ جس نوں جھکدے سینا راما، رادھے کرشن نوں لاگن پائیا۔ سو پر م پُرکھ سلطانا، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جانی جانا، گھٹ گھٹ انتر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا بھو آپ چکائیا۔ ابلیس کہے نارد تیری بودی ویکھاں ہلدی، سیس اُتے سہائیا۔ نگاہ مار لے آتم پر ماتم کسے نہ ہلدی، برہم پاربرہم میل نہ کوئے ملائیا۔ نشانی نظر نہ آوے کسے تل دی، تلک للائی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ دین دُنی دی بیڑی تک لے شوہ دریائے ٹھلدی، حضرت نُوح بیڑا رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے ابلیس کیہڑا حضرت نُوح، جگت ساگر نہ کوئے وڈیائیا۔ میتوں یاد آیا جیہڑا سندیسہ دے کے گیا دھرو، بال اوستھا اک سنائیا۔ جو آشار کھی وششٹ گرو، رام راما وڈ وڈیائیا۔

کاہن نے کہا مہربان دا کھیل ہونا شروع، جھگڑا دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 سنانیا۔ نارد کہے ابلیس اک دن کرشن نے حکم دتا سی گوی، رادھا رادھے دتا جنایا۔ نی اوہ تک کلجک ابلیس دے سرتے کالی ٹوپی، کالا ویس جگت
 لوکانیا۔ جس نے مان رہن نہیں دینا کسے شاستر پوتھی، گیتا گیان نہ کوئے پترنیا۔ منزل چڑھن نہیں دینی کسے چوتھی، چاروں گنٹ ہووے ہلکانیا۔
 بدھی سب دی ہونی تھوتھی، نرمل روپ نہ کوئے درسایا۔ کایا مندر دے نہ جگدی جوتی، جاگرت جوت نظر نہ آیا۔ سب دی واسنا اندروں ہونی کھوٹی،
 کھوٹے کھرے نہ کوئے بنایا۔ دین دُنی شرع وچ ہونی روتی، بن نیناں نیر وہانیا۔ نارد کہے ابلیسا سب دی مت ہو جانی ہوچھی، دھیرج دھیر نہ کوئے
 دھرائیا۔ پنڈتاں مان نہیں رہنا کوشی، کوش کوک کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔
 ابلیس کہے نارد میں سناواں تیتوں اک گان، شرع شرع وچوں جنایا۔ میں کی لیکھا جانا محمد والی اسلام، اسم اکو اک دیکھ دکھانیا۔ میں نظارہ تکیا جس
 ویلے سنان سورہ لگا چران، میں اندر وڑ کے دتا ہلایا۔ اوہنوں بنا کے کام واسنا غلام، غربت اندر اک بھرائیا۔ پھیر میں تاڑی ماری اوہ ہو گیا حیران،
 حیرانی وچ دئے ڈھانیا۔ کھوں بول نہ سکے زبان، ذبح آشنا دتی کرائیا۔ میں اشارہ کیتا اٹھ مہربان محبان، محبان بیدو نور الاہیا۔ جس دی صفت کرے
 مجید قرآن، اللہ اللہ اکو نور الاہیا۔ جو صدی چو دھویں اپنا کھیل کرے مہان، امام اماما روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوانیا۔ نارد کہے ابلیس میرے کول اکو پچھلا رقعہ، جو رکنی نوں چکن لگیاں کرشن دتا لکھانیا۔ نارد اوہ کلجک آؤندا بھکھا، بھجے
 واہو داہیا۔ جس دا نشانہ کدے نہ اکا، تیر انیالا اک چلایا۔ اُس دانہ جسم نہ ضمیر نہ جسا، جستجو وچ اپنا بھيو نہ کوئے گھلایا۔ اوہ تک محمدی دھار جس
 دے ہتھ وچ دسد احقہ، حکم دھر دا دیوے بے پرواہیا۔ جس دی گوڑھی نیند جگت جہان ہووے ستا، آلس نندرانہ کوئے ہٹانیا۔ ست دھرم دا دے
 کوئے نہ پتا، پتا پوت کرے لڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ ابلیس کہے نارد آ کرے حق
 صلاح، مشورہ اکو اک رکھانیا۔ پہلوں دوویں بخشا لئی گناہ، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال پروردگار سارے ہون والے فنا، فنا فی اللہ دے لوکانیا۔

توں سب دا مالک خالق پر تپالک اک ملاح، بے پرواہی وچ سمائیا۔ ساڈی تیرے اگے دُعا، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ انتم بیڑا اپنے کندھ اٹھا، لیکھا اوتاراں پیغمبراں گروآں پور دے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگائیا۔ نارد کہے ابلیس میتھوں ہندا نہیں برداشت، بدی کرے کوڑ لوکائیا۔ ابلیس کہے کوڑ گڑیارا ایہناں دے اندر کیتا کاشت، کلجگ اپنے نال ملائیا۔ سچ محمد دانا تارہے نہ کسے واستک، وصل یار نہ کوئے ہنڈھائیا۔ پریم دھار دارہے نہ کوئے اپاشک، اُنشداں دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دی دھرم دی رہن نہیں دینی وراثت، ورشے دا مالک نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو جلوہ گر نور دا ظہور ہونا پرکاشت، پُرکھ اکالا اکو نظری آئیا۔ جس نے سرشٹی دی درشٹی ویکھنی ناستک، چاروں کُنٹ تن وجود پھول پھولائیا۔ ہر جن ہر بھگت صوفی فقیر ویکھنے آستک، کایا مندر اندر پردہ آپ چُکائیا۔ چوڑاسی تلگنی جس نوں منوآ کر کے بیٹھا حراست، اپنا بل نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلائیا۔ ابلیس کہے نارد اوہ ویکھ کی محمد دا کہے مقبرہ، گور کہہ کے کی سنائیا۔ واحد دا واحد اُتے کی تبصرہ، کی تبلیغ رہی جنائیا۔ کی اُمت نوں اشارہ دتا انت اپچھرا، حکم صادر صدر بن سنائیا۔

نگاہ مار لے چوڑاں طبقاں دا لیکھا اڈن لگا نال کسرا، کسرا عشاریہ لیکھا سب دا دے اڈائیا۔ کی اُمت دا ہونا حشرا، ہست کیٹ روون مارن دھاہیا۔ جو اشارہ دے کے آیا نانک وچ بصرہ، بصری اسم توں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ کھیل کھلائیا۔ ابلیس کہے نارد کی کہے تارا قُطب، دھرو کی شنوائیا۔ ولی یا علی ولمز اُزبت، جیش چشمے نور رُشنائیا۔ دوزانے وہر مُشتانے رچشپ اللہ ہو جاں ولہم منوآ آہ وزینلے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے ابلیس سُن حکم بیتھار تھ یدپ یدی دیاں جنائیا۔ جس وچ کسے اوتار پیغمبر گر دا نہیں سوار تھ، سوار تھ دین دُنی نہ کوئے وڈیائیا۔ نسا من خواہش نہیں کوئی پدار تھ، پدوی پد نہ کوئے چترائیا۔

میں چار جُگ دا ویکھیا پرمار تھ، سبجگ تریتا دوپر کلجگ پر بھ نے دتا دکھائیا۔ سب دے سندیسے سنے پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار انتم کلجگ پرگٹ ہووے وچ بھارت، سمبل دا واسی سمبل اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ جو ایچھے اوتھے دو جہاناں سب دا بنے وارث، لوک پر لوکاں اپنا حکم ورتائیا۔

اُس دا اِکو سَتگرُ شبد ہووے ثالث، دیناں مذہباں ثلاثی حق حق کماِیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں توں باہر آتما پر ماتما دی دھار خالصہ بنائے خالص، جس دی رُوپ رنگ رکھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ اوہ دھرم دی دھار پُرکھ اکال دا ہووے بالک، بالی بدھ آپ جنایا۔ جس دا صاحب سوامی ہووے اگما پالک، مہربان سر اپنا ہتھ لگایا۔ نارد کہے ایلیس ایہہ لہنا دینا دین دُنی دا پورا کرے جو دیکھے وگسے منگھ مانو مائس، سب دی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار عدالت، عدل انصاف اِکو اک کماِیا۔

* ۱۰ اسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ وولور ہیمپٹن سٹاف ۷۵ ڈنسٹ آل روڈ پرکاش سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے دیکھ میرے جوت سرُوپ، جوتی جاتے دھیان لگایا۔ دو جہان میری دِشا کوٹ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر سمتاں وچ سماِیا۔ میرا نظر نہ آوے کسے رنگ رکھ رُوپ، چکر چنھ کہن کوئے نہ پاپا۔ میرے آد انت دادے نہ سکے کوئے ثبوت، ثابت صورت نہ کوئے سمجھایا۔ میں شاہ شہانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا نرگن دھار محبوب، مہربان مہربان مہربان اکھوایا۔ میرا سچھنڈ دوار درگاہ ساچی مقامے حق حق عرش عروج، عالیشان دا عالی جاہ اِکو نظری آئی۔ میری نرگن دھار اک منزل جس دی سمجھے نہ کوئے حدود، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ چاروں گنٹ سدا موجود، زمیں اسماناں اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ شبد کہے سُن میری اگم دی دُھنی، انادی ہو کے دیاں جنایا۔ میرا کھیل بہہ بہہ گنی، گنوتا اک اکھوایا۔ میرا مالک خالق اک گنی، گل مالک بے پرواہیا۔ جس دی سادھی نہیں وچ کدے سنی، سُن سادھ توں باہر میرا کھیل نظری آئی۔ میرا رُوپ رنگ جانے نہ کوئے وچ دُنی، دو جہان میری وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ وشن کہے سُن میری لکشمی، لچھن میرا سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا

کھیل آد جگادی رسمی، حکم ورتے بے پرواہیا۔ میرا مالک نور نورانہ بنا جسمی، بے پرواہ وڈ وڈیا۔ جس دی سب توں نرالی قسمی، بھو ابھید نہ کوئے
 گھلایا۔ اوہ نظری آئے اکو نیز چشمی، سچ چشم کرے رُشانیا۔ نرگن دھار دھار دا مشنی، مشن اپنا آپ پرگٹایا۔ جس دی مہما کسے نہ لکھنی، لیکھ انت نہ
 کوئے درڑایا۔ کوئے نہ جانے میری اوہدی آؤ کتنی، انت کہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مارگ اک اُچایا۔ برہما کہے سُن میری سُرستی، سرب دھیان لگایا۔ دُھن ناد دی لے مستی، نام ندھانا اک گن گایا۔ جس نے سانوں بخشی ہستی،
 مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اُس دی مہما کر جس دی کھیل اکھ دی، لکھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جھٹ سُرستی خوشی دے وچ ہسدی، ہس کے سیس نوایا۔ میں
 وی دھار اوسے دے پرکاش دی، میتوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ میں اوسے دا حکم واددی، واکھ ہو کے دھیان لگایا۔ میں وڈیائی کراں کی برہما اپنے باپ
 دی، پتا پُرکھ اکال ام اتھاپیا۔ میں اُس نوں ویکھ کے تھر تھر کانپدی، بلہین بل نہ کوئے دھرایا۔ اُس نے میتوں اک آواز سنائی اپنے جاپ دی، پہلی
 دُھن راگ ناد توں باہر درڑایا۔ سُرستی توں میتوں رہی الاپدی، دُسر اور نہ کوئے چترایا۔ میں مستانی ہوئی کھیل ویکھ اُس دے راز دی، جس رحمت
 سچ کمایا۔ دُھن سنی سوہنگ ساچے ناد دی، نرگن نرگن دتی درڑایا۔ برہما باقی کھیل ہونی سب بعد دی، ایس ویلے دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ میری آشا
 اوسے دے وچ جاگدی، جو جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ میری تمنا بھری پریم ویراگ دی، خوشیاں ڈھولے اکو گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ ورتایا۔ شکر کہے سُن دُھر دی دھار پاربتی، پربت چوٹیاں توں باہر سنایا۔ کچھ صفت دس دُھر دے کملاپتی،
 پت پریشور بھو گھلایا۔ آشا ترسنا جس دے نال تیری رتی، متا اور نہ کوئے جنایا۔ پاربتی جھٹ اٹھ کے نٹھی، قدم قدم نال بدلایا۔ پھیر منہ دے
 بھار ڈھٹھی، نیتز نیناں نیر وہایا۔ میں اکو تکیا میرا شاہ سلطانا مرد مردانہ پُرکھ اکالا جس دی جوت اگئی ہتی، نور نورانہ ڈگمگایا۔ اُس داسندیہ میرے اتر
 آیا رتی، میری رت دی رت دتی بدلایا۔ اوسے دی دھار اوسے دا پیار اوسے دا نور اوسے دی بچی، بچپن اور نہ کوئے رکھایا۔ میتوں پریم وچ شکر
 پڑھائے پٹی، توں میرا میں تیرا راگ درڑایا۔ جس دے کولوں بھولے ناتھ توں سوہنگ دی کھٹی کھٹی، کھٹکا اور رہیا نہ رانیا۔ میں وی اوسے دا در

دوارا پٹی، گرہ نکلیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ دا بھو آپ چُکایا۔ جوت کہے شبد چلائیے اگم راہ، رحمت سچ کمائی۔ وشنوں لکشمی دینیے صلاح، پردہ آپ اٹھایا۔ برہما سُرستی دینیے سمجھا، بھو ابھید آپ کھلایا۔ شکر پاربتی لئیے نال رلا، وچھوڑے وچ وچھڑ نہ جائیا۔ تئاں نوں دیئے اگم صلاح، جس دا مشورہ اور نہ کوئے پکایا۔ اشارہ دینیے تھاؤں تھاں، تھنتر اکو اک وڈیایا۔ اپنی بنت لئیے بنا، دوسر سنگ نہ کوئے ملائی۔ انھاں دے اندر فُرنے دینیے پُھرا، انجھو اپنی کھیل کھلایا۔ سیوادار لئیے بنا، وفاداری وچ کھلایا۔ انتر آشنا دینیے بھڑکا، خواہش نال ملائی۔ پھیر سانوں تے سس دین جھکا، تئاں دے تن نال مل کے وجے ودھایا۔ مہربان ہو کے تئاں دی جھولی ترے گن مایا دینیے پا، رجو طمو ستو اپنے رنگ رنگایا۔ پنج ت نال دینیے ملا، بخشش ہووے ایکا تھانیا۔ پھیر سندیہ دینیے درڑا، دھر فرمانا وڈ وڈیایا۔ سب دے ناؤں دینیے دھرا، سنساری بھنڈاری سنگھاری کھیل کھلایا۔ برہمے سرشی دے اُپا، وشنوں رزق دینا سبایا۔ شکر انتم لیکھا سب دا دینا مکا، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ سچھنڈ دوارے متا لئیے پکا، بدلی کرے نہ کوئے رایا۔ نالے گیت گہر گمبھیر دا سُنئیے نال چاء، چاؤ گھنیرا اک دکھایا۔ شبدی دھار جوت نرنکار نوں کہا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جھٹ وشنوں لیا اٹھا، پاربتی شکر نال لے انگڑایا۔ سُرستی لکشمی پکڑے بانہہ، ہلونا برہمے تائیں لگایا۔ سُنو سندیہ اگم اتھاہ، جو بن رسنا جہوا گایا۔ سس جگدیش لو جھکا، نو نولا گو پائی۔ آد دا ڈھولا لو گا، جس دا لیکھا کھت نہ کوئے سمجھایا۔ سارے خوشی لو منا، منسا اور نہ کوئے بنایا۔ سچھنڈ دوارے اکو جوت نور رشنا، دوجا اور نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ وشنوں لکشمی گایا آد گیت، ہتھ پیشانی اُتے کھلایا۔ تیری آد دی پریت، انت انت تیرے وچ سمایا۔ تیرا تھم تیری ریت، ریتوان تیری وڈیایا۔ توں صاحب سدا اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوایا۔ نالے وچھوڑے برہوں وچ دوہاں نے ماری چیک، کوک کوک سنایا۔ میرے مہربانا ساڈی آشنا سد منسا تیری ہووے امید، ترسنا اور نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، وشنوں لکشمی سس نوایا۔ برہما کہے سُرستی گا گو بند، گہر گمبھیر وڈیایا۔ سُرستی کہے اوہ مالک سد بخشند، بخشنہار اکھوایا۔ جس دا سچ دوار اگم پنڈ، جیو ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جتھے ستار وجے نہ کوئے

کنگ، تار سکے نہ کوئے ہلایا۔ اوہ مالک اک مرگند، مہربان وڈ وڈیایا۔ جو سب دی میٹے چند، اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پاربتی کہے سُن شکر گایے اکو ڈھولا، جس دی آواز سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جو بنا زبان توں جائے بولا، انبولت وچ سمایا۔ نالے واسطہ پائیے مہربان کھیل کریں اُپر دھرنی دھرت دھول دھولا، پہلوں دھول اپنی لے بنایا۔ ساڈے نال کر اقرار قول، کول وچوں جس برہم لیا پرگٹایا۔ جے توں پنج تت دتے پون پانی کھیلے وچ پونا، خاکی خاک رنگ رنگایا۔ تیری کرپا نال لکھ چوراسی نور جمن، وشن برہما شو چلے نہ کوئے چترایا۔ توں مالک بنا گھڑنہار بھننا، سمرتھ اک اھوایا۔ اسیں سب نے تیرا حکم مننا، نو نو لگیئے پانیا۔ آدانت تھر تھر کمبنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ توں سب دا بیڑا بنھنا، بھار اپنے کندھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد نہ کوئی ہر کھ سوگ رہے چننا غمنا، اکو ایک ایک ٹیک تیری نظری آیا۔

* ۱۰ اسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ والسال لیور ۲۳ کارل سٹریٹ کیسر سنگھ دے گرہ *

ترے گن کہے پنج تت ساڈا روپ اپار، اپر پر سوامی دتی وڈیایا۔ وشن برہما شو بنائے سیوادار، سیوا سچ سچ کمایا۔ لکشمی سُرستی پاربتی دیکھے نین اگھاڑ، چاروں گنت دھیان لگایا۔ کی کھیل نرگن نرنکار، جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا کی اپنی کار کمایا۔ جو اگم اتھاہ بے پرواہ بنیا آپ ٹھٹھیار، دوسر سنگ نہ کوئے بنایا۔ برہم ویتے فرنا دتا اپر اپار، اپر پر سوامی دتا درڑایا۔ وشنوں نے کہا کر نمسکار، بن ڈنڈاوت بندنا سیس جھکایا۔ شکر کہا ہونا خبردار، آلس نندرا وچ نہ رانیا۔ تتے ایشٹ منو سچّی سرکار، جس دارو پ رنگ بن انبھو در شٹی نظر کسے نہ آیا۔ جو جوتی جاتا تھادی جوت کرے اجیار، نور نور وچوں پرگٹایا۔ دست امولک دیوے تھار، اگم اتھاہ آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ وشن برہما شو پُر کھ اکال دتی انتر در شٹ، وشنا اور نہ کوئے جنایا۔ پار برہم برہم توں پار پرے اپنا دسیا گرہست، سچ سہنجنی سچھنڈ نرگن نرگن

آپ ہنڈھائیا۔ رُوپ انُوپ دھر وِشٹ، وِشیش اپنا آپ سمجھائیا۔ تِنّاں اِکو وار کھول کے دِرشٹ، دِرشٹی کون دِتا دِڑائیا۔ مِیں ٹانک میری نِرگن دھار ہوئی جِست، آتم پر ماتم ونڈ ونڈائیا۔ بنا قلم شاہی توں نِرا کھڑ کیتی کھت، کاتب نظر کوئے نہ آئیا۔ وِشن برہما شو تگن نال ہمت، حوصلہ اپنا اک بندھائیا۔ نہ کوئی دِشا کوٹ دِسے سمت، نُوَر نُوَرانہ اِکو ڈگمگائیا۔ تے برہوں وِچ کرن لگے مِت، بن نیناں نیناں نیر وہائیا۔ پُرکھ اکالے ساڈے انتر آوے کوئے نہ چنت، چنتا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ وِشن برہما شو پر بھ سماں بخشیا تھوڑا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا اک سُنایا دوہرا، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ پہلوں کھیل کھلایا اندھ گھورا، پھیر نِرگن نُوَر چند کرے رُشائیا۔ پھیر ہس کے کہا رُوپ انُوپ تگمورا، جس دا چکڑ چنھ نظر کوئے نہ آئیا۔ تہاڈا بھاگ ہووے متھورا، مستک ٹکے دھوڑ رمائیا۔ سب دے اُتے حکم ہووے جابر زورا، اپنا بل نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ وِشن برہما شو کہن پر بھ کرپا کیتی آپ، اپنی دیا کمائیا۔ ساڈا بن کے مائی باپ، پتا پُرکھ اکال گود اُٹھائیا۔ تُوں میرا مِیں تیرا دس کے جاپ، سوہنگ ناد دِتا وجائیا۔ شبد شبدی تھاپن تھاپ، شبدی شبد دے وڈیائیا۔ آپ اپنا بنا کے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ ساڈا کھول کے پردہ تاک، نُوَر دِتا چکائیا۔ سانوں بچھلی اگمی یاد رہی کوئی نہ واٹ، وقت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل دے ملائیا۔ وِشن برہما شو کہن کرپا کیتی ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھائیا۔ ساڈے انتر موئی رُت، خوشیاں وِجی ودھائیا۔ ساڈی نگاہ وِچ آیا لکھ چورا سی بُت، بُتخانے دے سمجھائیا۔ ایہہ نُوَر نُوَرانہ میرا لاڈلا سٹ، جو آتم سب دے وِچ کائیا۔ وِشنوں پھڑ ہلُونیاں گٹ، نیتز نین کھلائیا۔ برہے گیاٹھ، برہم دِتا سمجھائیا۔ شکر لگا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے دِتا دِڑائیا۔ تہاڈی سب دی جھولی پاواں اپنی اگمی جوت، جوتی جاتا آپ اکھوائیا۔ ترے گن مایا پنچ تت تہاڈی دھرم دی گوت، گنڈھ نِرگن سرگن آپ پوائیا۔ اگلا لیکھا ویکھو کوئی کوٹ، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ کچھ وِشن برہما شو پئی سوچ، سوچ سوچ وِچ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اندروں کھولیا لوچ، نین دِتا کھلائیا۔ میرا کھیل اگما بہت، اگنت میری بے پرواہیا۔ نرمل نُوَر تگمورا میری نِرگن جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ وِشن برہے شو

پرکاش تکلیا ہوئے بے ہوش، اپنا آپ رہیا نہ رانیا۔ تے ہوئے خاموش، شبدری دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی وڈ وڈیا نیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈے اندر وٹی اگمی تھپک، مارن والا نظر نہ آیا۔ اسیں بھے وچ تے گئے تبھک، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جھٹ سنگر شبد توں میرا میں تیرا سنایا سبق، سوہنگ ناد دتا درڑا نیا۔ اسان نگاہ بدلی ویکھیا پرت، پت پر میثور نظری آیا۔ نہ کوئی زمیں اسمان نہ کوئی دھرت، منڈل منڈپ سور یہ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ وشن برہما شو کہن اسیں تکلیا نال دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈی جگہ بے مقام، بے مقام دتا لکائیا۔ ساڈے اندر دُھنی دتا گان، انادی ناد وجائیا۔ جوتی جاتا بن بلوان، سوریر اپنی کل پرگٹائیا۔ پرکاش کیتا آپ مہان، صفتی صفت نہ کوئے صالحیا۔ اسیں تے ہوئے خیران، خیرانی وچ سپس نوائیا۔ ایہہ کی کھیل سری بھگوان، بھگون اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ ساڈے تئاں دے اندر وٹی اکو تان، دُھر دی تنک دتی لگائیا۔ میں سب دا جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔ تئاں سُننا اگمی فرمان، فُرناں توں باہر درڑا نیا۔ تئاں نوں بناواں پردھان، وشن برہمے شو دیاں وڈیا نیا۔ وشن آہ لے بھنڈارا مہان، اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ برہمے برہم دا لے دان، برہم دیتے دیاں سمجھائیا۔ چوراسی لکھ کر پروان، پر م پُرکھ آپ درڑا نیا۔ شکر ہو سوادھان، سوادھانی وچ جنائیا۔ آہ لے شستر میرا مہان، جس دارُپ نظر کسے نہ آیا۔ جو اُتجے تیرے ستھر لتھے آن، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ تئیں تے نوجوان، جنم والی تھادی اکو آدما نیا۔ امرت رس دیاں پین کھان، ترسنا اور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملا نیا۔ وشن برہما شو کہن سانوں انتر دتا دلاسا، مہربان دیا کمائیا۔ ساڈا پنا بلاں توں تکلیا ہاسا، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ اسان اکٹھی اکور کھی آسا، آسا پر بھ دے اگے لکائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا کتھے کریئے کھیل تماشا، دھام نظر کوئے نہ آیا۔ توں صاحب پُرکھ ابناشا، سب تیری وڈ وڈیا نیا۔ جھٹ زرگن دھار جنائی گاتھا، شبد اگم سنائیا۔ آہ تگو میرے فُر نے اندر بنے پر تھی آکاشا، گگن منڈل پُری لوء آکاش پاتال سوبھا پائیا۔ ہر گھٹ میرا ہووے واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ تئاں میرے اُتے رکھنا بھرواسا، بھرم اور نہ کوئے جنائیا۔ میرا منڈل تھادی پینی راسا، لکھ چوراسی گوپی کاہن

نچائی۔ خوشیاں وِج دیواں داتا، دانی ہو کے آپ ورتائی۔ میرا سب توں وڈا کھاتہ، جس دانت کوئے نہ پائی۔ نال سندیسہ دتا میں سب دا ہواں پتاما،
 آتم روپ بال سکھائی۔ میرا ناؤں ہوئے جوتی جاتا، جاگرت جوت کراں رُشنائی۔ جگ چوکڑی میری ساچی رہنی گاتھا، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔
 سوہنگ دست اموک و اتھا، انمل آپ ورتائی۔ سنجگ تریتا دواپر چلنا اتھا، رتھواہی ہو کے کھیل کھلایا۔ تتاں اندر کرنا واسا، پنچم رنگ رنگایا۔ اوتار
 کھیلنا کھیل آپ بہہ بھاتا، نرگن سرگن میل ملائی۔ پیغمبر روپ پرگٹاواں ہو سمراتھا، اپنی کل ورتائی۔ گروآں دیواں داتا، اتوٹ اتوٹ جنایا۔ نام کلمے
 سناواں واکا، دُھر دا حکم پرگٹایا۔ سُن لے وشنوؤں بچن ساچا، سہج نال سنائی۔ میں گھٹ گھٹ انتر ہوواں راجا، توں رزق پہنچاؤنا تھاوں تھانیا۔ برہمے تیرا
 لیکھا اُتپاتا، اُتپتی تیرے ہتھ پھڑائی۔ برہم پاربرہم جوڑنا ناتا، بدھاتا رہیا سمجھائی۔ شکر تیرا عجب تماشا، تماشین بنے بے پرواہیا۔ جو اُتے سو کرنا ناسا،
 انت رہن کوئے نہ پائی۔ برہمے جھٹ جوڑیا ہاتھا، مستک ہتھاں نال چھہائی۔ بن تیری کرپا سب نوں دے گھٹا، بھرپور نظر کوئے نہ آئی۔ میں اکو
 بیتی آکھاں، بنا اکھراں دیاں جنایا۔ میرے مالک آد جگاد سب دا ہونا راکھا، رکھک ہو کے دیکھ وکھائی۔ پہلوں میںوٹوں اپنا نام دے ساچا، برہمے جھولی
 آگے ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہا ایہہ میری کرپا بنا نہ جائے وچا، وچک نظر کوئے نہ آئی۔ جھٹ برہمے کہا میرا تیرے نال ناتا، دوجا سنگ نہ کوئے بنائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل وکھائی۔ پُرکھ اکال کہا سُن برہمے میرا پاربرہم دا بھید، سہج نال جنایا۔ تیری اچھیا
 میری بھچھیا بخشش کراں چارے وید، چارے کھانی چارے بانی چارے جگ رنگ رنگایا۔ بن نیناں لینا ویکھ، بن اکھراں دتا درڑائی۔ میرا اکو اشارہ اکو
 ریکھ، اکو منتر منتر سمجھائی۔ پھیر تک اگتا بھیکھ، بھیکھ اپنا دتا وکھائی۔ نہ کوئی مچھ داہڑی نہ کیس، مونڈ منڈایا ت نہ کوئے جنایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا
 اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ جو وشن برہما شو اپنا کرے ہیت، ہتکاری آپ اکھوایا۔ درس دکھاوے نیتن نیت، نرگن اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائی۔ وشن برہما شو تے رہے جھک، سپس جگدیش جھکائی۔ اندروں نکلے توں میرا
 میں تیرا نکم، دوجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ جھٹ پُرکھ اکالے دین دیا لے تتاں نوں گودی لیا چک، اکو رنگ دتا رنگایا۔ پھر پھر ہلوانے گٹ، سہج نال

سمجھائی۔ دیکھو تہاڈے وچ کدے نہ پوے پھٹ، بھٹکل روپ نہ کوئے بنایا۔ تہانوں تہاں نوں بھنڈارا دتا اٹھ، میرے پنا خالی نہ کوئے کرایا۔ سبج تریتا دواپر کلج تہاڈی مولے رت، اوتار پیغمبر گرامیرا لیکھا جگت دین سمجھائی۔ تہاں کھیل دیکھنے کا یا ماٹی بیخ تبت، تن وجود دھیان لگایا۔ جھٹ وشنوں ہو یا خوش، خوشحالی وچ جنایا۔ جھٹ برہے لیا بچھ، پرہ تیری کی بے پرواہیا۔ جو میں سرشتی کرنی اُتیت، لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا۔ کی لیکھا ہڈ ماس ناڈی رت، رکت بوند سنگ کی بنایا۔ جھٹ پُرکھ ابناشی دین دیال کھیل دتا دس، بھو ابھیدا آپ جنایا۔ برہے اپنی پلٹ کے دیکھ اکھ، پرتکھ دسے بے پرواہیا۔ جس اپنی رچنا لئی رچ، رچنا رچ کے اپنی کھیل کھلایا۔ نوآ ہو کے اندر جائے بچ، گرہ مندر اپنا بھو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ برہے کہا پر بھو تیرا لیکھا بڑا اگنت، گنتی وچ کوئے نہ آیا۔ میں در تیرے دامنت، بھکھیا ڈھر دی دینی پایا۔ ہو نما کر امانت، نو نو لاگاں پایا۔ میرے وچ نہیں کوئی ہمت، پت پر میثور تیری اک سرنا یا۔ پُرکھ اکال کہا برہے میری تک اگنی سمت، جس دی دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ برہے نگاہ ماری تھلے اُتے، آشا اپنی آپ ملا یا۔ کیتا کھیل ابناشی اچتے، پاربرہم پرہ پرہ دتا اٹھایا۔ جدھر تگے بیخ ت کا یا بتے، بتخیاں وچ وسیا بے پرواہیا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا لکے، آسن سنگھاسن اک سہایا۔ آتما پر ماتا دی اکو آواز تے اکو تگے، دُھن انادی اک جنایا۔ شبد بولے پنا کھے، رسنا جہوانہ کوئے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ برہما کہے میں جھٹ نگاہ اپنی پرتی، پت پر میثور دتی وڈیا یا۔ میتوں نظری آئی دھرتی، جو پرہ چرنی بیٹھی سپس نوا یا۔ پھیر میں دیکھیا اُپر عرشی، عرشی پریم نور الاہیا۔ جو سب داندھ پرتی، برہما کہے وشن شکر رہیا سمجھایا۔ دیکھو سب دی اتنم چکی جائے ارتھی، نشانہ رہن کوئے نہ پایا۔ آہ تے لو میری ڈھر دی پرچی، جو پراچین دا لیکھا تہاڈے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم جنایا۔ وشنوں کہے میں اوہ اگنی پرچی پڑھی، پُرکھ اکال دتی سمجھایا۔ سچ دوارا میرا اکو گڑھی، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے زرگن جوت نراکار ہو کے دھری، سچ اپنا پرکاش کرایا۔ نہ اوہ جنمے نہ اوہ مری، آون جاون سمجھ کوئے نہ پایا۔ جو کھیل کھیلے گھر

گھری، سب نوں دے وڈیاںیا۔ نہ بھے ہوئے کدے نہ ڈری، بھو اپنا اک جناںیا۔ جس دی سرن وشنوں پریں، دھوڑی خاک رمانیا۔ اوہ مالک اکو وریں، کنت سہاگی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردہ آپ چکایا۔ وشنوں کہے میں چٹھی پڑھ کے واچی بنا جہوا، بدھی نہ کوئے پترایا۔ ڈنڈاوت وچ کہا کراں میں سیوا، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ توں مالک میرا سچ دھام وسے نہکیوا، نہچل سو بھاپایا۔ تیرا پدارتھ امیوں رس میوہ، رس سمجھ کسے نہ آیا۔ توں سب دا دیوی دیوا، دیو آتما تیری سرناںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وشنوں نو نو لاگے پانیا۔ برہما کہے میں اوہو پتر کا کھولی، کاغذ ٹکڑا نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ بنا اکھراں توں بولی، انبولت داراگ جناںیا۔ برہمے اوہ تک لے لکھ چوڑا سی دی چولی، چولی اندر وڑیا بے پرواہیا۔ جس دی آتم دھار ہونی گولی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ توں تھوڑی جھی نہجھر دھار امرت بوند سوانتی رکھ دے وچ نابھ کولی، کول والیا کول نین تیتوں دے وڈیاںیا۔ پھیر دھرنی دی رت جائے مولی، چارے کھانی سو بھاپایا۔ برہمے آکھیا سچ نال ہوئی، دھیرج نال سناںیا۔ چٹھی میری دھارا او سے توں گھول گھولی، گھولی گھول گھمایا۔ جھٹ اگلی سطر وچ لکھیا برہمے مول نہ ڈولیں، دھیرج دتا دھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ چٹھی کہے جس ویلے میںٹوں شکر پڑھدا، بنا ورقیاں ورقہ اٹایا۔ بھے وچ بھجا پھرے ڈردا، نٹھے واہو داہیا۔ نالے ویکھے جگت جہان سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ نظارہ تنکے چوٹی جڑ دا، کی چیتن ونڈ ونڈایا۔ پھیر بُتخانیان ویکھیا تن وجود مردا، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ پھیر نگاہ ماری کی لیکھا جیہڑا انہاں نوں گھڑدا، گھڑنہار کی وڈیاںیا۔ چٹھی دا لیکھ کہے میرے اُتے نہیں کوئی پردہ، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ تہاڈا روپ سیوک سیوادار بردا، ساچی سیو کمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جھٹ سنگر شبد آیا بھجا، شکر دتا ہلایا۔ سوربیر ہو کے گتا، بھے وچ رہیا ڈرایا۔ اوہ تکو سچھنڈ دی جگہ، تھان تھنتر بن نیز دیاں دکھایا۔ جتھے نہ کوئی آکاش نہ بسدھا، دھرنی روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ اُس صاحب دا حکم سدا گجھا، بے انت اوہدی اک وڈیاںیا۔ جس نے تہاڈے کولوں کھیل کھلاؤنا کوٹن جگا، جگ چوکڑی ونڈ ونڈایا۔ اپنے نام دا دسے مدعا، مطالعہ کرے برہمے دینا جناںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل سچ سچ وچوں پرگٹائی۔ سنگر شبد کہا برہمے مار لے آہ، ہوکا اور نہ کوئے رکھائی۔ پُرکھ اکال تک ملاح، بیڑا دو جہان چلائی۔ میری لے صلاح، بنا سمجھ سمجھائی۔ سُن لے دُھر داناں، ناؤں نرکارا دیاں درڑائی۔ جس دانہ کوئی پتاتے نہ کوئی ماں، جننی گود نہ کوئے سہائی۔ اوہ وست امولک تیرے اترو دیوے سوامی ہو کے پکڑے بانہہ، سر اپنا ہتھ لکائی۔ بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا دے جنا، جانہار اپنا رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، ہر وڈا وڈا وڈائی۔ سنگر شبد کہا شنگرا اٹھ بلہار، پچوتیتوں دیاں جنائی۔ کھیل ویکھ اپر اپار، اپر پسر سوامی رہیا سمجھائی۔ تُوں بنا برخوردار، بال بالے و بے ودھائی۔ جو اُتجے سو دینا مار، تن مائی پنج تت رہن کوئے نہ پائی۔ حکم مَناسدا جگ چار، نو نو لگنا پائی۔ تیرے اپنے نہیں کچھ اختیار، مختیار نامہ تیرے ہتھ پھڑائی۔ سنگر شبد کہا جس ویلے چاہے تہانوں اپنے حکم توں دے اُتار، سد رہن کوئے نہ پائی۔ تَساں تہاں رہنا ہوشیار، ہوشیاری وچ آپ درڑائی۔ جھٹ وشن برہما شو تے رو پے زارو زار، بن نیناں نیر وہائی۔ اسیں او سے دے چاکر او سے دے برخوردار، بخشش او سے دی جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ سچ ست اِکو روپ درسائی۔ سنگر شبد کہا تے کرو ارداس، بیننتی اک جنائی۔ پر بھو تُوں وسنا ساڈے پاس، سدا سد ہونا آپ سہائی۔ اسیں رہیے سیوک تیرے داس، داسی داس روپ پرگٹائی۔ شنگر جھٹ اٹھ کے کہا میرے محبوبا جو اُتجے سو کر دیواں ناس، پچیا رہن کوئے نہ پائی۔ برہمے کہا پار برہم برہم تیرا ہوئے پرکاش، تیرا نور ظہور کراں رُشنائی۔ وشن کہا میں سب دا کھولاں تاک، بھنڈارا گھر گھر دیاں ورتائی۔ سنگر شبد کہا تہاں نے لینا بھاکھ، بھاکھیا اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہا وشن برہما شو کملیو کچھ لکھا لو اپنا پٹا، حق اپنا لو بنائی۔ کوٹن کوٹ جگ ایویں جائے پٹا، بھجے واہو داہیا۔ تَسیں اپنا بنا لو کوئی سچا متا، مشورہ میرے نال رکھائی۔ جیہڑا چوراسی دا کھیل رچنا پنج تتا، ترے گن مایا جوڑ جڑائی۔ اوہناں دے وچ جے پُرکھ اکالا ہو یا رچا، رچنا اپنی آپ دے سمجھائی۔ کی اوہنوں کس بدھ دیوگے دکھا، اپنا بل پرگٹائی۔ اوہ سوربیر نو جوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ہٹا کٹا، پنا روپ رنگ رکھ تون بھجے واہو داہیا۔ تَسیں اپنا خیال کرو اکٹھا، انتر وند نہ کوئے وندائی۔ میرا مالک محبوب جدوں چاہے

سرشتی نوں کر دیوے بٹا، زیرو دازیرو انک بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ وشن برہما شو کہن سنگر شبد کرا دے کھت، لیکھ نظر کسے نہ آئیا۔ اُس نے کہا پہلاں تئاں دا ہووے اکو اشٹ، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جھٹ دھر دی خبر آئی شبد انہاں نوں دس میرا بھوکھت، پیشین گوئیاں توں باہر جنائیا۔ اکو وار جنادے نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دی میری اوتار پیغمبراں گرو آں دی سٹی جی لِسٹ، فہرست بن اکھراں دتی بنائیا۔ ایس وچ وشن برہمے شو نوں لینا پویگا رسک، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سب نے اپنی منزل توں جانا تک، تکلن بازی میری کھیل دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال رہیا دس، وشن برہما شو دیاں جنائیا۔ بنا کھ توں رہیا ہس، مسکراہٹاں وچ وجے ودھائیا۔ بنا نیناں توں اشارہ دیوے اکھ، بنا اکھراں توں کرے پڑھائیا۔ میرا نور جوت پرکاش، نور نورانہ نظری آئیا۔ میں اکو شبدی شبد دی دتاں بات، باطن پردے آپ گھلایا۔ میرا سننا اگمی واک، جو واقعہ ورتے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے سچ کرنی کار کماواں گا۔ وشن برہما شو آپ سمجھاواں گا۔ ترے گن لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ پنچ تت پردہ آپے لاہواں گا۔ لکھ چوراسی رنگ رنگاواں گا۔ چارے کھانی سو بھا پاواں گا۔ چارے بانی شبد الاواں گا۔ چارے وید برہمے سمجھاواں گا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ وند ونداواں گا۔ تئی اوتار نور جوت رشناواں گا۔ پیغمبراں دے پیغام، کلمہ دھر دا حق سناواں گا۔ سنگر دے کے ستنام، فتح ڈنک ڈنک و جاواں گا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ کھیل کر وچ جہان، وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن شاستر گرنتھاں سو بھا پاواں گا۔ لہنا دینا ویکھاں جگت جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پھول پھولاواں گا۔ چوداں طبقات جو دتا دان، چوداں لوکاں لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ نور تگاں سورہ چند بھان، منڈل منڈپ پردہ لاہواں گا۔ جگت شبد دا ویکھاں گان، رسنا جہوا پھول پھولاواں گا۔ وشن برہما شو یاد رکھنا انت سب دا لہنا چکاواں آن، آنا فنا اپنا ویس وٹاواں گا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، جوت جوت جوت رشناواں گا۔ جو جگ چوکڑی دیندا رہیا دان، تئاں دا لیکھا ویکھ وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست امولک اک ورتاواں گا۔ وشن برہما شو وست امولک اک ورتاواں گا۔

کایا گولک اک بھراواں گا۔ شبد انادی ڈھولک آپ وجاواں گا۔ انبولت شبد سناواں گا۔ دین دنی دھن دولت پھول پھولاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر پردہ آپ چکاواں گا۔ ڈھر پردہ آپ چکائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ وشن برہے شو آپ اٹھائیگا۔ سچ سندیسہ اک سنائیگا۔ جگ چوکڑی پندھ مکائیگا۔ گر اوتار پیغمبر نال ملائیگا۔ جوتی دھار سرب اٹھائیگا۔ ایک نور نور رُشنائیگا۔ نیڑا دُور پندھ مکائیگا۔ حاضر حضور درس دکھائیگا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو ضرور، نو نو چار دا ڈیرہ ڈھائیگا۔ لیکھا ویکھے کوڑو کوڑ، کوڑی کریا پھول پھولائیگا۔ جن بھگتاں دے کے مستک دھوڑ، ٹکے ڈھر دے نام لگائے گا۔ چتر سگھر بنا کے مورکھ موڑھ، دُرمت میل میل دھوائیگا۔ سب دی آسا نسا کرے پور، پیشین گویاں سب دیاں لیکھے لائیگا۔ جوتی جاتا جلوہ گر اگتا نور، نور نورانہ ڈمگائیگا۔ جو سرب کلا بھر پور، بھانڈا بھرم بھو دین دنی بھنائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشن برہما شو سب دی سیوا کرے منظور، نسا نسا وچوں ویکھ دکھائیگا۔

* ۱۱ اَسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ والس آل سٹاف ۶۵ کیرنز سٹریٹ اجیر کور دے گرہ * *

ترے گن کہے سُن پر بھو ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی دیاں جنایا۔ جگ چوکڑی لوک مات میتے، کوٹن کوٹ اپنا پندھ مکائیگا۔ تیری نرگن سرگن چلدی رہی ریتے، تت وجود وجدی رہے ودھائیگا۔ تیرے نام سندیسے سُنے میٹھے، جو کلمے کائنات درڑائیگا۔ شرع والے تپدے ویکھے انگلیٹھے، اگنی تئی تھواں تھانیا۔ سچھنڈ نو اسی ذرا نگاہ مار دھرنی اُتے نیچے، اوج اگم اپنی دیا کمائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ ترے گن کہے میرے صاحب مہربان مہربانا، مہربان تیری سرنایا۔ نگاہ مار زمیں اسمانا، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ توں شہنشاہ شاہ سلطانا، ہوں درویش در تیرے الکھ جگائیگا۔ پروردگار میرے سری بھگوانا، پار برہم تیری سرنایا۔ میرا کھیل تک جگت جہانا، لکھ چڑا اسی پردہ آپ چکائیگا۔ میں نو نو کراں سلاما، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیگا۔ میرے محبوبا وسنہارے اوج عروجا نرگن دھار پھر کے بانا، باون دھاری میرا لیکھا ویکھ دکھائیگا۔ جو سندیسہ

دے کے گیا پنا اکھراں توں کاہنا، نش اکھر دھار درڑا ئیا۔ جو آشار کھی پنا سیتا توں رام، رام راما ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اپنی دیا کمائیا۔ ترے گن کہے میرے صاحب سچ دھنی، وڈ دھناڈھ تیری وڈیائیا۔ مہربان بیننتی میری اکو مٹی، عرض آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ ست پرکاش دے نہ کوئے چٹی، چند ستار رووے مارے دھاہیا۔ تیری سرشتی درشتی وچ ہوئی انھی، نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ میرے انتشکرن وچ آئی غمی، غم خوار میرا پردہ دینا اٹھایا۔ اوہ تک پنجاں تتاں والے تنیں، تن وجود ویکھ وکھائیا۔ تیرا کھیل تکیا آو میری ہو گئی لمی، لمحہ لمحہ تیرا راہ تکایا۔ میرے مالک خالق پر تپالک میرا اتم بیڑا بنیں، بنھنہار تیری وڈیائیا۔ اپنے حکم نال میرے روپ رنگ ریکھ نوں ڈنیں، تن وجوداں دھیان لگایا۔ کوڑ گڑیا رے بھانڈے بھنیں، گھٹرن بھنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہایا۔ ترے گن کہے پر بھو میرا تیرے آگے واسطہ، واسٹک دیاں جنایا۔ تیرا کھیل تکیا آہستہ آہستہ، آستک توں ناستک ہندی دے تیری لوکایا۔ میں چاہندی تیرے پریم دا اکو ہووے راستہ، رہبر اکو دے دھر درگاہیا۔ تیری دھار وچ تیرا پیار ہو یا نراستا، منسا پور نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا ویکھ شکر اپر گیلش دا، کیشو اپنا بھو کھلایا۔ کی برہما برہم دھاری آکھدا، پار برہم کی درڑا ئیا۔ وشنوں وشو کی واچدا، واچک ہو کے کی سمجھایا۔ توں لیکھا جان کا یا مائی کالج دا، پنجاں تتاں بھو رہے نہ رانیا۔ جنہاں دے اندر منو آناچدا، دہ دشا اٹھ اٹھ بھجے واہو داہیا۔ انت جھگڑا مٹا دے کلجگ اندھیری رات دا، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ مل پا دے گرو اوتار پیغمبراں والی بات دا، جو باطن تیرا دھیان گئے لگایا۔ جھگڑا مٹا دے شرع والی جماعت دا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکھر سمجھا دے نراکھر والی لغات دا، جتھے الف یے سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا مٹا دے نام کلمے بہہ بھانت دا، اکو حکم دینا سمجھایا۔ ترے گن کہے لیکھا رہے نہ پنجاں تتاں والی ذات دا، اکو نور دینا چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، لیکھا مکاؤنا جھگڑے والی کتاب دا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورا کرنا پچھلا ور، ور داتے تیری بے پرواہیا۔ ترے گن کہے میری عمر ویکھ ضعیفی، آو سمجھ کسے نہ آئیا۔ پنجاں تتاں والے تیرا ناں گاؤندے رہے تعریفی، صفتاں وچ سرنا ئیا۔ تیری سمجھ نہ آئی کسے باریکی، بے انت کی تیری وڈ وڈیائیا۔ میں

نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی دساں تریکی، تواریخاں توں باہر جنایا۔ جو آد شکر دتی حدیثی، برہے کیتی پڑھانیا۔ وشنوں جنائی ریتی، پردہ آپ چکانیا۔
 ست سچ کیتی بختیشی، دھرم دھار ورتانیا۔ اتم سب دی اودھ دے بتی، اگلا لیکھا نظر کسے نہ آیا۔ ترے گن کہے میری کھیل سدا انڈیٹھی، انڈیٹھڑے
 تیرے لحم وچ کمایا۔ کلجگ اتم تک لے پنجاں تتاں دی تپن والی انگلیٹھی، کلجگ بھٹھیالا گنی رہیا ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ ترے گن کہے پرہو ویکھ میں تپدی، تپیشتر شانت نہ کوئے کرائیا۔ پنجاں تتاں والی مائی خاک جیہڑی تیتوں چیدی، رسنا
 جہوا ڈھولے گانیا۔ اوہ اندروں ونجارن ہوئی مایا سپ دی، وکھ امرت روپ نہ کوئے بنایا۔ توں کھیل کرنی اپنی حق دی، حقیقت دے مالک ہونا سہانیا۔
 میں جگ چوکڑی تیرا راہ تگدی، تقویٰ تیرے اُتے رکھانیا۔ تیری کھیل گھٹ گھٹ دی، گھٹ نواسی آونا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لحم اک سنایا۔ پُرکھ اکال کہے ترے گن مایا میں نرگن دھار آوندا۔ جوتی جاتا جوت رُشاؤندا۔ نرگن نور نور چکاؤندا۔
 ظاہر ظہور بھو کھلاؤندا۔ اوتار پیغمبر گرو گریو سرب اٹھاؤندا۔ جس بدھ میرا لیکھا ہونا شروع، شرع شریعت جگت وڈیاؤندا۔ اکو سندیسہ دے کے شبد
 گرو، سنگر اکو اک درساؤندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھواؤندا۔ دھر مالک اک اکھوایگا۔ دین
 دیال دیا کمایگا۔ جوتی جاتا ڈمگایگا۔ شبد انادی ناد شنوایگا۔ برہم برہادی کھوج کھجایگا۔ بودھ اگادھی بھو کھلاؤنگا۔ جس نے سرشتی ساچنا ساجی، ترے گن
 تیرا درد ونڈایگا۔ کلجگ اتم اٹا کے بازی، بازاں والا نال ملایگا۔ توں کملیئے سستی جاگی، جاگرت جوت اک رُشناؤنگا۔ دھر داشبد بن انراگی، راگ تریا توں
 باہر سنایگا۔ وشن برہما شو ہون وڈبھاگی، بھاگ تیرے پھول پھولایگا۔ پنجاں تتاں دیوے سادھی، سادھناں اپنی اک سمجھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لحم اک ورتانیا۔ سچ لحم اک ورتاویگا۔ ترے گن تیرا لیکھا ویکھ وکھاویگا۔ وشن برہما شو نیتا نال ملاویگا۔ جنہاں
 نوں تیرا آد توں دتا ٹھیکا، پٹا سب دا پھول پھولایگا۔ اتم سب نوں کرا کے چیتا، چیتن سٹا آپ سمجھاویگا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نرگن اپنا لحم
 ورتاویگا۔ دھرم دھار دی تیری کر کے بھینٹا، بیٹا سنگر شبد سنگ نبھاویگا۔ جو دھر درگا ہی کھیوٹ کھینٹا، نیا جگت آپ چلاویگا۔ اتم سب دا پورا کرے

لیکھا، لکھت بھوکھت پھول پھولاویگا۔ جھگڑا رہے نہ ملا شیخا، شاہ سلطاناں آپ سمجھاویگا۔ اٹھ ویکھ کلجک بدلدی جائے ریکھا، ریکھ اپنی اک پرگٹاویگا۔ جس دا حکم ورتے دیس پردیسا، دو جہاناں آپ سناویگا۔ جگ پلٹنا جس دا پیشہ، پیشین گویاں سب دیاں پیشتر ویکھ دکھاویگا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی رہے ہمیشہ، نرگن اپنا حکم ورتاویگا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا گوہند دس دسمیسا، سو دہ دشا اپنا ڈنک وجاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم جس دا آد انت دا اک اُپدیشا، اُپنشاں توں باہر سمجھاویگا۔

* ۱۲ آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لندن گرین ہال گروڈوارے وچ وہار ہویا *

دھرنی کہے میٹوں کہندے دھول دھول دھرت، جگت لوک مات ملی وڈیاں۔ میرا مالک خالق اگتا والی عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ جس دے حکم وچ میری اگئی غرض، انتس سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جس دا کھیل سدا اسپرج، آد انت مدھ بھو نہ کوئے جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاں۔ دھرتی کہے میرا روپ مٹی خاک، جل دھارا نال سماںیا۔ میٹوں پتت کہو کہ پاک، پُنیت دا بھو کوئے نہ آںیا۔ میں آدی چاکری وچ چاک، جگ جگ سیو کمانیا۔ میرا اک صاحب اُتے وشواس، جو وشیاں توں باہر نور الاہیا۔ جو سرب گناں گنتاس، گونتا اک اکھوانیا۔ جس دا آد سٹخ پرکاش، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس دا شبد سٹ دلارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پاوے راس، منڈل منڈپ وجے ودھانیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی جو میرے انتر نر نتر کرے نواس، باہروں نظر کسے نہ آںیا۔ جس وشن برہما شو کھیل کیتا تماش، ترے اپنا حکم سناںیا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن کھیل تماش، بھو ابھیدا آپ جنانیا۔ ترے گن مایا جھولی پا کے دات، ترے گن اتیتے ترے بھون دھنی دتی وڈیاںیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنجاں تیاں بخش کے ساتھ، سگلا سنگ جنانیا۔ دھر دا حکم سچ پیغام شبد اگئی سنگر دتا آکھ، بن اکھراں کیتی پڑھانیا۔ دھرنی میرے چرن

کول دی راکھ، دھوڑی اِکو اک جنائیا۔ جس دی میں سدا سناں فریاد، آہ اپنے وِچ سمائیا۔ مہربان محبوب ہو کے اِکو دُھر دی دیواں داد، دست امولک اگم ورتائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کراں آباد، مہربان ہو کے مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے کرپا کیتی میرے بھگونت، مہربان دیا کمائیا۔ میری چرن دھوڑ بنا کے بنت، ست ست وِچ لگائیا۔ دُھر سوامی بن کے کنت، کنت کنتوہل ویکھ وکھائیا۔ وِشن برہما شو دھار جنائی نال رلایا لکھ چوڑاسی جنت، جیواں رنگ رنگائیا۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، بُدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ اپنا کھیل دس انت، انت کل دھاری اپنا بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کھیل کیتا اپار، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ دھول کہے میرا دھول نے چکيا بھار، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ جائیا۔ دھرنی کہے میں کھیل کھيلاں وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ دھول کہے میرا لیکھا اوس پر بھو دے نال، جس پاربرہم پت پر میشور دا انت کہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ بخشش کیتی بخشنہار، رحمت اپنی سچ کمائیا۔ لکھ چوڑاسی زرگن سرگن سرگن میری جھولی دتی ڈار، سپس جگدیش اپنا ہتھ لگائیا۔ ترے گن مایا پنجاں تتاں دے ادھار، تن وجود کری رُشنائیا۔ آتم جوت کر اجیار، پر ماتم کیتی سچ رُشنائیا۔ پاربرہم برہم کھیل کیتا اگم اپار، اپر مہر اپنا راہ چلائی۔ ایش جیو کر تیار، ترے گن اتیتے اپنا رنگ دتا چڑھائیا۔ ایہہ میں کھیل تکیا انڈیٹھ، انڈیٹھی ہر جو کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اِک اکھوایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے آئے جیو جنت مائس، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میرے وِچ نہ کوئی نندرا نہ کوئی آلس، غمی چنتا نہ کوئے جنائیا۔ میرا روپ انوپ پر بھ پر گٹایا خالص، دوجا سنگ نہ کوئے رلایا۔ میں اُس دی دھار اوسے دا بالک، اوسے دا نور اوسے دا ظہور اوسے دا روپ نظری آئی۔ میرا آد انت دا اِکو ثالث، دوجا وچولا ویکھن وِچ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے پنچ تت کیتے پردھان، تن وجود دتی وڈیائیا۔ سریر بنایا مہان، وکھو وکھ کھیل کھلایا۔ نو دوارے کھول دکان، آسا منسا ترسنا سب وِچ لگائیا۔ دپیک دیا جوت جگا مہان، نور ظہور دتا چکائیا۔ امرت رس کھیل اپنے وچوں کیتا پروان، پر م پُرکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچِ تھم اک سناٹیا۔ دھرنی کہے منشاں اندر پر بھو کیتی کرپا، مہر نظر اٹھایا۔ روپ دسیا اپنا اک دا، اینکار دتا سمجھایا۔ جس دا لیکھا برہما پاربرہم دی دھار نال لکھدا، چارے وید دین گواہیا۔ اوہ اشارہ کرے زرگن زرویر زرنکار جس نوں کدے کوئے نہ جتدا، ہار وچ سرب رکھایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک روپ دھر اگے پت دا، لکھ چوراسی اپنی گود ٹکایا۔ دھرنی کہے میرا بن نین توں راہ ہو یا بٹ بٹ دا، ویکھ ویکھ بگسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میری کیتی اگئی ونڈ، میرے ٹکڑے ٹکڑے دتے کرائیا۔ میرے اندر آیارنج، میں رو کے دتی ڈھایا۔ پُرکھ اکال کہانہ کوئی میرا سویر نہ کوئی سنجھ، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آد جگاد روپ دھراں سور سربنگ، زرگن سرگن ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اٹھایا۔ دھرنی کہتا میرے مالک میرے سلطان، صاحب تیری سرنایا۔ میرے ول مار دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ تیری چوراسی ہوئی پردھان، چارے کھانی وجے ودھایا۔ میں ویکھ کے ہوئی خیران، خیرانی وچ تیرے آگے دیاں ڈھایا۔ انہاں دا وارث انہاں دا مالک کون ہووے وچ جہان، زرگن سرگن سرگن اپنا بھو دے چکایا۔ جھٹ میری بیننتی پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار اینکار کیتی پروان، بن اکھراں مینٹوں دتا درڑایا۔ توں فکر نہ کر میں تیری سار پاواں آن، آپ اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روپ دھریا بھگوان، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ سنت کمار ہو پردھان، پردہ دتا اٹھایا۔ براہ کھیل کیتا مہان، مینٹوں دتی مان وڈیایا۔ یگ پُرش کیتی کلیان، حیکریو نال رلاٹیا۔ نر نرائن تھم دتا آن، سندیسہ ڈھردر گاہیا۔ کپل من کر پردھان، دتا ترے ونڈ ونڈایا۔ رکھپ بھو کھلایا مہان، پرتھو میرے وچوں متھ کے ان دتا کڈھایا۔ متس کھیل کیتا مہان، ساگراں وچ سماٹیا۔ کچھپ کر پردھان، چوڑاں رتن کڈھے چائیں چانٹیا۔ پھیر نرسنگ روپ دھر مہان، بھگتاں رکھیا کرے بے پرواہیا۔ بل باون ہوئے پردھان، میل ملاواں سچ سبھایا۔ ہری ہر کرے کلیان، لیکھا چکائے تھاواں تھانٹیا۔ گج میل میلے پر م پُرکھ اپنی دھار، دھرنی کہے میرے اُتے دتی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سناٹیا۔ دھرنی کہے

میرے اُتے پر بھ آؤن لگا نرگن سرگن دھار، اپنا ویس وٹائیا۔ اپنے نام دا دسن لگا جیکار، دُھر دی صفت صلاحیا۔ کھیل دسیا پر اپار، اگم اگوچر دتا درڑائیا۔ ویس اینکا کر جوتی جاتا ہو اُجیار، حکمی تھم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچی بنت بنائیا۔ دھرنی کہے سنجگ ست دھرم دی دھار، لوک مات وٹی ودھائیا۔ میں دیکھیا پار برہم کرتار، قدرت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دا تھم سندیسہ کھن پڑھن توں باہر، بن قلم شاہی کاغذ رہیا سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ہور ہو یا دیال، دین دیال دیا کمائیا۔ ست بنائی سچ دھرم سال، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ امرت رس کیتا پروان، پر م پڑکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ وکھ کھیل کیتا مہان، وس پردہ دتا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے نرگن نے چلائیاں دھاراں دو، آد پڑکھ کھیل کھلائیا۔ کسے دے اندر امرت رس دتا چو، نچھر جھرنا دتا جھرائیا۔ کسے نوں مدھ پیا کے ہوکا دتا ہو، ہنگ برہم ہنکار وچ رکھائیا۔ کسے دے اندر لوئن تيجا کھول کے دتی لو، نور جوت کیتا رُشنائیا۔ کسے دے اندر مایا متا بھر کے موہ، ہنکار وکار وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کھیل ہو یا اول، میں رو کے دتا سٹائیا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیالے توں آد جگادی اک اگلا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں چا ہندی میرا اکو ہووے ملاء، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھا مُکا دے جل تھلاء، مہینل تیرا نور نظری آئیا۔ تیرا پرکاش دیک اکو ہووے بلا، دوجا رنگ نہ کوئے چکائیا۔ جس طرح سچکھنڈ دوارا تیرا نہچل دھام اٹلا، دھرنی کہے مات لوک مینٹوں دے وڈیائیا۔ میں گل وچ پاواں پلا، نو نو مستک دھوڑ لاواں چھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سٹائیا۔ پڑکھ اکال کہا سُن دھرنی دھول دھار، دھرم دھار دیاں جنائیا۔ میرا کھیل ہووے پر اپار، بھيو ابھید نہ کوئے سمجھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج کھیل کراں وچ سنسار، سنساری اپنا تھم ورتائیا۔ تینی بھجج بھجج اوتار، اوتر اپنا روپ بدلایا۔ رام پرس رام رام کر خبردار، رام رام پردہ لاہیا۔ وید ویاسا دے ادھار، کرشنا کاہنا گنڈھ پوائیا۔ بُدھی توں پرے بُدھ نوں کر کے خبردار، بودھ اپنا دتا سمجھائیا۔ پھیر روپ دھر اپار، اپر مپر سوامی کہے میں

اپنا ویس لینا بدلایا۔ اپنے نام دی نام نال ونڈ کردا آواں جگ چار، اک اک دے نال بدلایا۔ رام کرشن توں ہو باہر، اگلا کھیل آپ کھلایا۔ تتاں والا سرگن سریر کر تیار، پیغمبر روپ بدلایا۔ اپنے نور نوں گاڈ گڈ کہاں وچ سنسار، گائیڈ اپنا آپ آپ پرگٹایا۔ مؤسے نوں سٹ کے منہ دے بھار، عیسیٰ اپنے رنگ رنگایا۔ محمد نوں کر کے خبردار، تیس بتیسا ڈھولا دیاں سمجھایا۔ شرع شریعت ونڈنی دھرنیے میرا تیرے اُتے جگ چوڑی چلنا اگم وہار، جس نوں چار جگ دے شاستر کہن کوئے نہ پانیا۔ کیوں میں آد جگادی اک اگلا اینکار، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی جھٹ روپی دھاہاں مار، بن ہتھاں توں ہتھ اٹھایا۔ میرے پاربرہم پت پریشور تیری آتما تیرا نور اُجیار، تیرے تیرے وچ سمایا۔ سب نوں اکو دس دے اپنا گھربار، دوجا گرہ نظر کوئے نہ آیا۔ جے توں سچھنڈ دوارے درگاہ ساچی اک اگلا زرگن نور جوت اُجیار، کیوں میرے اُتے منشاں دی دیناں مذہباں وچ ونڈ ونڈایا۔ کیوں اپنے نام دے حصے کریں جگ چار، اکو نام اپنا دے سمجھایا۔ میں تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں چھار، مستک ٹکا خاک رمایا۔ جھٹ دین دیال پُرکھ اکال کیتا خبردار، بے خبرے تیتوں دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ پُرکھ اکال کہے میں کھیل کھلاؤندا ہاں۔ خلق دا خالق اک اکھواؤندا ہاں۔ پرتپالک نام دھراؤندا ہاں۔ دین دیال ہو کے ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ برہمنڈ کھنڈ اپنی رچن جناؤندا ہاں۔ جیرج انڈ اُتھج سیج رنگ رنگاؤندا ہاں۔ ڈھولا جہوا دس، نام بتی دند پڑھاؤندا ہاں۔ کھ وکھ اپنا دس کے پرمانند، انند انند وچوں جناؤندا ہاں۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میرا آد دا اکو چھند، باقی سوہلے ڈھولے گیت صفتاں والے جناؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتاؤندا ہاں۔ دھرنی کہے میریا محبوبا کیوں میرے اُتے کریں غضب، دروہی تیرا نام خدایا۔ بہہ کری نہ جا مذہب، دیناں ونڈ ونڈایا۔ اکو تیرے پوجن ہوون قدم، قدم بوسی وچ سارے سپس نوایا۔ بھاویں سکھیا کوٹن کوٹ ہو جائے اسکھ اسکھا اسکھا پدم، پد تیرا اکو سو بھاپایا۔ کیوں توں سب نوں پنجاں تتاں والا دتا بدن، وچ آتم رکھ کے پر ماتم نور کیتا رُشنایا۔ توں سچ سوامی سب دا سجن، ویری رہن کوئے نہ پانیا۔ بے شک جے توں گھڑے بھانڈے انتم بھجن، تھر نظر کوئے نہ آیا۔ میرے مہربانا سب نوں انتر زرنتر اکو اپنے نام دی دیدے لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے

دیکھ جوتی گھر گھر ساڈھے تن ہتھ کایا مندر اندر جگن، گرہ گرہ ہووے رُشانیا۔ شبد انادی ناد اگے وِجن، سوئی سُر ت سُر ت اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ دھرنی کہے پر بھو توں کی کیتا کھیل وِچ عوام، عام دے مالک دیاں جنایا۔ توں شرع شریعت دسّ اسلام، اسم اعظم اک جنایا۔ اللہ رُپ ہو مہربان، مہبان بیو اپنا پردہ دتا اُٹھایا۔ میں تیرے قدماں وِچ سیس جھکاواں آن، بن سیس سیس نواپا۔ توں دست امولک دینی دان، داتے دانی آپ ورتایا۔ میں پہلوں تکیا میرے تے سینتا آیا رام، کاہنا کرشن اپنا ڈنک گیا وجایا۔ ہن ہور کھیل کیتا شرع دا شرع نال نام دا کلمے نال ہووے قتل عام، قاتل مقتول سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میٹوں اپنے نام کلمے وِچ وکھ وکھ نہ کر غلام، بندھن زنجیر نہ کوئے پوانیا۔ میں چاہندی تیرا اکو دا ہووے انتظام، بندوبست اور نہ ہتھ پھڑانیا۔ ساری سر شئی دا سانجھا کردے پین کھان، آتم برہم دے درٹانیا۔ میں پہلوں تکیا سارے گو دی پوجا کرے جہان، ہن تیری گو نوں ذبح کر کے کھان والے خوشیاں رہے منایا۔ جھٹ تھکم ہویا مہربان، سندیسہ دتا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیاپا۔ پروردگار کہا دھرتی نہ رو بن اکھاں، ہنخجواں ہار بنایا۔ میں بے شک سب دا سکھا، متر پیارا اک اکھوانیا۔ میں کھیل کراں کوٹن وار لکھاں، گنتی گنت نہ کوئے گننایا۔ میرا نور پرکاش جوت لٹ لٹا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ میں وسنہارا گھٹ گھٹا، لکھ چوراسی ڈیرہ لایا۔ پر میرا کھیل میں دین مذہب دیاں ضرور تیرے اُتے بناونیاں وٹاں، حداں اوتاراں پیغمبراں کولوں رکھانیا۔ اوہ ویکھ محمد دے پچھے نانک زرگن دھار آوند اٹھا، سرگن وے سچ ودھانیا۔ جس دے کول نام سندیسہ ست دا ہونا جس وِچ ہونی ستا، ستنام چپانیا۔ اوس دا سُن لے کلمیسے پتے، پت پر میثور اپنا کھیل کھلایا۔ اوہدا اندر باہر کپت ظاہر اکو نال ہووے گامتا، مت متا تر نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیاپا۔ دھرنی کہا پر بھو کر لے چھیتی، میری تیرے اگے دُہانیا۔ جے سنگر نانک زرگن ہووے تیرے گھر دا بھیتی، پردہ میرا دئے کھلایا۔ میں وی آد توں تیری بیٹی، توں پتا میرا اکو نظری آیا۔ میرے نال نانک نوں بھیج کے کر دے نیکی، میری مان نمانی دی عزت لے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگانیا۔ پُرکھ اکال کہا

نانک آوے نرگن دھار، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ شبدي شبد کرے جیکار، ڈھولا ڈھردر گاھیا۔ جس دا سرو تا بنے سرب سنسار، سر شئی در شئی اندر وجے
 ودھایا۔ اوہ اٹھ اٹھ دھاوے چار گنٹ وارو وار، بججے واہو داھیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سارے کرن نمسکار، دھرنی
 توں وی چرن چم کے اپنی خوشی لیسی بنا یا۔ اوہ میرا رُوپ انوپ ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو کروڑ تیتیا دیوت سُر سارے
 او سے داراہ تکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتا یا۔ دھرنی کہے میرے مالکا کی نانک دی ہووے نشانی، نشانہ دے جتا یا۔
 پُرکھ اکال کہا ذرا نگاہ مار لے دو جہانی، دوہاں رُوپاں توں باہر ویکھ دکھایا۔ اوہ میرا نور ہووے نورانی، شبدي ڈنک سنا یا۔ اوہدی تار ستار وجے تریتے
 والے سُرنگے دی جس دی کھیل مہانی، راجا جنک دے گواھیا۔ تیرا لیکھا جانے تے ویکھے جیو پرانی، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولا یا۔ میرے نام دی میرے
 سندیسے دی تھم دی پیغام دی ست دی سچ دی برہم مت دی آتم تت دی اوہ چار ورنناں اٹھاراں برناں ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسیاں بودھیاں سناوے
 دھرم دی بانی، دھرم دی دھار دھار جتا یا۔ دھرتی نی اوہ تیرا آد دا انت دا جگا دا جگنت دا سچا بنے ہانی، ہانی اکو ویکھ دکھایا۔ اوس نے پھیرنے اٹھسٹھ
 تیرتھ ورو لنے سمندراں والے پانی، بججے واہو داھیا۔ اوہن نچ نیر نال تکنی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتھج سبتج ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنا یا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو دس دے اکو بات، باطن پردہ دے کھلا یا۔ کی سنگر نانک تیرا
 رُوپ دن ویکھے کہ رات، رُترئی کون مہکا یا۔ باہروں تگے کہ اندر مارے جھات، کایا مائی بھانڈے پھول پھولا یا۔ کی نو دوارے ویکھے کہ اندروں کھولے
 بجر کپاٹ، ترے کئی دا لیکھا دے مُکا یا۔ کی رسنا نال گاوے کی سناوے اگئی شبد انادی ناد، انحد دُھن سنا یا۔ کی دھرنی ویکھے کہ ویکھے برہم برہما، برہمانڈ
 کھوج کھوجا یا۔ کی آلس وچ نندرا وچ ہووے کہ دوس رین جائے جاگ، جاگرت جوت جوت رُشانیا۔ پُرکھ اکال کہا دھرتی میرا نانک رُوپ سب دے
 وچ وساد، سبمل اپنا آپ کرا یا۔ اوہ دکھاوے کھیل اگما تماش، تماشین بنے لوکا یا۔ میں ویکھاں اُتوں آکاش، سچکھنڈ بیٹھے سو بھا پاتا یا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ پُرکھ اکال نے سنگر نانک نرگن نوں کہا جاہ لوک مات، دھرنی دھرت تیرا

راہ تکانیا۔ آہ لے جاہ میری ستنام دی دات، دُھر دے داتے اگمی جھولی دتی پائیا۔ ویکھیں کوئی نہ ذات پات، ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم دا پردہ کھولنا برہم دا کھولنا تاک، ایش جیو اِکو رُوپ درسائیا۔ میرے نُور دا جوت دا ہر گھٹ اندر کرنا پرکاش، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ ساچے شبد دا وجاؤنا ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ ہر ہر دے وِچ میری کراؤنی یاد، یادداشت پچھلی دینی بھلایا۔ میرے پیار نوں کرنا آباد، نو کھنڈ پر تھی وِچ لکایا۔ جا کے اگلی ساچنا ساج، پچھلا جھکڑا رہے نہ رانیا۔ میرے سھم دا دس سچھنڈ دوارے اِکو پُرکھ اکال داران، رعیت دو جہان نظری آئیا۔ جس دے اگے اوتار پینمبراں گروآں نوں دینا پینا جواب، انتم لیکھا منگے تھاوں تھانیا۔ اوہ نُورِ الہ واحد، واہوا جس دی وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ پُرکھ اکال کہا دھرنیے میں تیری جاواں تیج سواری، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ آہ ویکھ میری نانک نال نانک والی یاری، نانک رُوپ میرا نظری آئیا۔ اس نے اِک گل دسنی جگیا سو اوہ دُنیا والیو پنجاں تتاں والیو بے چاہندے تے پیو نام دی خُماری، رس کایا آتم انتر نچھر جھرنے وچوں جھرائیا۔ جس امرت رس نوں پین نال جنم لینا نہ پئے دوباری، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تہاڈا لیکھا چتر گپت نہ سکے دکھالی، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ لاڑی موت تہانوں نہ پھرے سمبھالی، تہاڈی ماٹی خاک انت دھرتی خاک وِچ مل جائیا۔ تہاڈی آتما پر ماتما دا نُور سچھنڈ درگاہ ساچی جائے سمبھالی، جتھوں پھیر نہ کوئے کڈھایا۔ اوتھے نہ کوئے شاہ نہ کوئے کنگالی، اِکا نُور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سھم اِک سُنائیا۔ جس ویلے نانک نوں پُرکھ اکال نے ایہہ دتا ور، خوشیاں وِچ جنایا۔ جھٹ کلج گیا ڈر، نیتز نیناں نیر وہایا۔ اُٹھ کے گیا کھڑ، اپنی لئی انگڑائیا۔ نرا کھر دھار لیا پڑھ، ستنام دی وجدی ودھایا۔ میں وی اُس دوارے جاواں چڑھ، جتھے بیٹھا بے پرواہیا۔ جس نے نہ میرا سریر بنایا نہ بنایا دھڑ، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ میرے اندر اِکو کوڑ گُریارا بھر دتا گڑھ، ہوئے ہنگتا ہنکار وِچ لکایا۔ نالے میٹوں خوشی نال کہا کلجگا کسے دے دھرم دی رہن نہیں دینی جڑ، چوٹی دینی ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سھم اِک ورتایا۔ کلج کہے دھرنیے کھول لے اکھ، اپنا نین گھلایا۔ میرے ویکھ خالی ہتھ، میں تینوں رہیا جنایا۔ اوہ کی کرے پُرکھ سمرتھ، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نانک

نوں دے کے وتھ، ستنام لوک مات تیرے وچ لکائی۔ میرا کی کروگا ہٹھ، جتھے زرگن دی سرگن وچ وجے ودھائی۔ اُس نے چار ورن کرنے اکلھ، دُتیا
 بھاؤ نہ کوئے رکھائی۔ توں پر بھو نوں آکھ کچھ میرا وی حق، کلجگ کہے حقیقت دے مالک نوں دے سنائی۔ میں ہن اوہدے چرناں جاواں نٹھ، بھجناں
 واہو داہیا۔ اپنا لیکھا دینا دس، بھيو اجد کھلایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جے توں سب کچھ نانک نوں دتاتے میری ہو گئی بس، میری چلے نہ
 کوئے چترائی۔ میری آيو چار لکھ بتی ہزار میں کس بدھ لواں کٹ، کٹاکش نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیائی۔ دھرنی کہے کلجگ توں اپنی کر اداس، پر بھ آگے سپس نوائی۔ اوہ ویکھنہارا شاہو شتاباش، وڈ وڈا اک اکھوئی۔ کلجگ کہا
 میرے مائی باپ، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ میری جھولی میری پا دے دات، سنگر نانک دا حصہ سنگر نانک کول رکھائی۔ میں چاہندا میرا چھیتی چھیتی لہنا
 دینا پورا ہووے کھات، بہتی آيو نہ کوئے رکھائی۔ توں اتوں ویکھنا مار جھات، دھرنی اُتے نگاہ لکائی۔ میں اپنا پنڈھ مکاؤنا واٹ، بھجنا واہو داہیا۔
 پچھلیاں اوتاراں دی ساریاں دے اندرون کر دینی ست والی دات ناس، پیغمبراں دا نور نہ کوئے چکائی۔ توں سنگر نانک نوں اک سندیسہ دینا آکھ، اوہ
 اک وار میرے ول نگاہ لے اٹھائی۔ پھیر میں اوسے نوں کہا نگا کچھ میرا لیکھا بنا دے وچ مات، میں وی ایسے دے اُتے اپنا جھٹ لنگھائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ کلجگ جھٹ پے گیا لما، ڈنڈاوت وچ سپس نوائی۔ پر بھو میرے چوتھے جگ
 دا بنا، حد تیرے چرناں وچ رکھائی۔ میں چاہندا تیری سرشٹی نوں ڈٹاں، نام سمرن والا رہن کوئے نہ پائی۔ امرت رس پچھے جگت جگیا سو پھرے بھنا،
 کایا مندر وچوں ہتھ کسے نہ آئی۔ دوئے لوچناں والا تیتوں ویکھن وچ ہووے اٹھا، نج نیتز نہ کوئے رُشنائی۔ کٹاں توں سُنن والا سرون کرن والا اپنا من نہ
 سکے بھنا، منسا من نہ کوئے تجائی۔ میں وی تیرا لاڈلاست تے میں وی تیرا ڈلارا چٹا، چند سورج مینوں سپس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا تھم اک ورتائی۔ پُرکھ اکال کہا کلجگ اٹھ میرے ڈلارے، دُولھیا دیاں جنائی۔ سنجگ تریتا دوا پر پیتے وچ
 سنسارے، اپنا پنڈھ مکائی۔ ہن کھیل تیرے پارے، اپر میر تیتھوں رہیا کرائی۔ توں جاناںک دے دوارے، در ٹھانڈے سپس جھکائی۔ اوہ تیتوں بخش

دیوے تے میرا نہیں کوئی انکارے، بنا نانک توں رحمت جھولی کوئے نہ پائیا۔ جھٹ کلج کیتی نمسکارے، پُرکھ اکال سیس نوایا۔ ڈھیہہ ڈگا نانک دے کایا مندر اندر والے چُبارے، جتھے پوڑی ڈنڈا نظر کوئے نہ آئی۔ پہلوں تنگے جوت دے نظارے، نُور نُورانہ نُور نُور رُشائیا۔ نال سُنے شبد دے دُھنکارے، انحد نادى وجدى دسى ودھائیا۔ پھیر امرت جھرنا ڈگا جھرے پر اپارے، جس دى بوند سوانتی ہتھ نہ کسے آئی۔ کلجگ رو رو دھاہاں مارے، دھول اُتے سیس سیس نال ٹکرائیا۔ جھٹ اوسے ویلے سَنگَر نانک سادھی وچوں نین اُگھاڑے، آپ اپنا آپ بدلایا۔ اوس ویلے سُنے اوس دے ہاڑے، جو ہوکے لے لے رہیا سناييا۔ تُوں سَنگَر نانک میں آڈگا تیرے در دربارے، تیرا دربار دُھر درگاہ دا نظری آئی۔ مینوں اِکو خیر پادے بی خیریا اللہ الہ تیرے اگے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ جھٹ کلجگ نے پھیر سَنگَر نانک دا چرن چُسیا، چُم کے خوشی خوشی منایا۔ بے شک سَنگَر و میں کڑوا وانگ تُنمیا، میرے اندر رس نہ کوئے نظری آئی۔ میں چاروں کُنٹ گھنمیا، اوتار پینمبر میں سارے اپنے حکم وچ بھوایا۔ مینوں پتہ لگائیتوں پُرکھ اکال نے اپنی دھاوں جسیا، تیرا زِگن سروپ جنمیاں کسے نہ مایا۔ تُوں نانک دے وِسیا وِچ تنیا، تن وِچ تیرا نُور دُگمگایا۔ میرا بھڑی سماں ہووے نہ لمیا، میں دھرتی اُتے پے کے روواں ماراں دھاہیا۔ جھٹ سَنگَر نانک نے پھر کے کُنیا، ہلونا دِتا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو اِبهيدا رھيا گھلایا۔ نانک کہا سُن دھرتی نی تک، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ ستاں دیپاں کھول کے اکھ، نو کھنڈ پر تھمی بھل رہے نہ رانیا۔ نگاہ مار لے کی بھوکھتاں وِچ اوتار گئے دس، وید ویاسا کی دئے گواہیا۔ کی حضرت موسیٰ نے مُنہ دے بھار ڈھٹھ، تیرے اُتے واسطہ پائیا۔ کی حضرت عیسیٰ نے اپنے آپ نوں صلیب نال کیتا لٹ، نین موند کے نیناں والا ویکھ وکھایا۔ کی محمد نے لکھ کے لیکھا قرآن مجید وِچ دِتا دس، چو داں طبقات توں باہر کس دی پڑھایا۔ اوسے دے حکم نال نانک زِگن آیانس، ستاں والے زِگن سرگن وِچ نانک نانک نظری آئی۔ آہ ویکھ کلجگ کوڑ کُرم دا بھار لے کے میرے چرناں وِچ گیا ڈھٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا مایا متا اپنے نال ملائی۔ میں اوہ سَنگَر جس دا سروپ ست، سدا ست ست وِچ سماييا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ دھرتی کہے سَنگَر نانک

میری ویکھ لے کھلڑی گت، ہائے اُف دروہی میری دُہائیا۔ ایہہ بے شک پر بھو دا کھج پُت، اوسے دا نظری آئیا۔ ایس نے چار کُنٹ جیواں جنتاں دے گلے دتے گھٹ، اوہ ویکھ پیغمبراں نوں مٹن والے بنے قصائیا۔ نالے پھڑ کے ہلُونیاں گت، زور نال دبا ئیا۔ میرے محبوبا ایس نوں میرے اُتوں چک، دھرتی رورو کے واسطہ پائیا۔ اوناں چر میری سُپھل نہیں ہونی کُکھ، جنّاں چر ایہہ پھریا واہو داہیا۔ چار کُنٹ ایسے نے پاؤنی لُٹ، سچ دارو پ نظر کوئے نہ آئیا۔ این امرت دی تھاں شرع دا آب جگت واسنا من کلپنا وچ مُشاں نوں پیاؤنی گھر گھر گھٹ گھٹ، تن وجود وچ لُکائیا۔ جس دے پین نال نانک تیری وی تے پُرکھ اکال دی وی لو جانی چُھٹ، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ بے شک سنگر نانک تیرا نام بھنڈارا ستنام اتھ، پر کھج نے کھج جیواں کولوں کھج دارس رسنا نال دینا لگائیا۔ ایس گل دا مینوں بڑا دُکھ، جے تیرے مٹن والا تیرا نام چین والا مُنہ وچ اوہ پائے ٹھک، جس دارس نظر کوئے نہ آئیا۔ جے ایہہ کھج اپنے نشانوں جائے اُک، پھیر میری سہائتا توں کرنی چائیں جائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ سنگر نانک کہا دھرتی نہ کر گریہ زاری، گرہیا اپنی ویکھ دکھائیا۔ میرا صاحب اکل کلا کل دھاری، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ جس نے جگ چو کڑی سب دی تیج سواری، اوتار پیغمبراں گرو آں اپنا حکم ورتائیا۔ اوسے دا نور میرے اندر نور جوت اُجیاری، دوس رین اکو رنگ رنگائیا۔ اوسے دا شبد اوسے دی دھنکاری، اوسے دا گیت دھولے سوہلے رہیا گائیا۔ کھج آڈگا میرے دوا ری، در آیاں دی لاج رکھنی ایہہ میرے صاحب نے میرے اندر اک دست لکائیا۔ بھاویں ایہہ کوڈا تے ایہدی کرنی تے کریا کڑیاری، کُٹب ایہدا بُرا نظری آئیا۔ میں ایہدیاں ویکھدا اکھیاں والی دھاری، جو دھرتی تیرے اُتے لکائیا۔ میں ایسے کر کے اپنی جوت شبد دی دھار نال اوہدی جڑ دیوانگا اُکھاڑی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ میرا روپ ہونا دس اوتاری، نانک توں انگد توں امر داس تے رام داس تے گرارجن دا لیکھا ایہدے نال جس نے کرنی تیاری، ترے گن دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جس نے تتی لوح اُتے بہہ کے کھیل ویکھنا اوس مُراری، جو پاربرہم پت پر میثور اکو نظری آئیا۔ پھیر میرا کھڑگ کھنڈا کھڑکے وچ سنساری، ہر گوہند میرا رنگ رنگائیا۔ ہر رائے اوہ شبد دھار کرے جس دی کھیل سنسار توں باہری، ہر کشن میرا روپ انوپ دے درسائیا۔ گر تیغ بہادر آوے اوس اوس

دی لاؤن واسطے یاری، جیہڑا یارانہ آد توں انت انت توں آد تھ کدے نہ جائیا۔ اوسے دا نور اوسے دا ظہور اوسے دا رُوپ اپار ہووے گوہند سورا سنگھ
گوہند بکاری، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ یاد رکھیں تیغ بہادر دا سپیس دھرنیے جس ویلے تیرے اُتے ڈگا، کلجگ دی آؤ لکھاں لکھاں دی ہو جانی خواری،
خاک خاک وچ ملائیا۔ جس ویلے گوہند دے پچیاں نوں نہیاں وچ دتا اُساری، تیرا لیکھا سارا دینا چُکایا۔ ایہہ میرا بول نہیں شبد دُھر داتے پیغام
اینکاری، سندیسہ نور الاہیا۔ اُس ویلے دھرنی کیتی نمسکاری، نیوں نیوں لاگی پائیا۔ کلجگ اُٹھ کے دوئے ہتھ جوڑ کے کہا واہ میرے سنگر میں تیرے
اُتوں بلہاری، بلہار بلہار بلہار میں اپنا تیرے اُتوں کرائیا۔ پھیر سنگر نانک نے سندیسہ دتا اوہ کلجگا مور کھا مگدھا ذرا نگاہ مار اوہ ویکھ میرا گوہند ستا وچ
اُجاڑی، ماچھوواڑے ڈیرہ لائیا۔ اوس ویلے اوہدے چرناں وچ جا کے کریں نمسکاری، جے اپنا لیکھا چھیتی دینا مُکایا۔ اوس ویلے ساری سر شئی در شئی ہونی
دُراچاری و بھجاری، کرم کانڈ والا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ نے اپنیاں بھجاں بنا کسے شرط توں بنا دھرن دے اُتے پساری، لما پے کے کیتی حال دُہائیا۔
میں کنگالاں دا کنگالی، دھن دولت ست دی میرے کول نظر کوئے نہ آئیا۔ پر سنگر نانک میں تیری کرپا نال ست دھرم دا پھل کسے رہن نہیں دینا کایا
پنج تت دی ڈالی، خالی سارے دینے کرائیا۔ بنا گوہند توں گوہند دی دھار شبد سنگر توں کسے دار ہن نہیں دینا کوئی سوالی، سوال حل کرن نہ کوئے پائیا۔
جس ویلے ٹھیک رین میری اندھیری ہوئی کالی، کلجگ کہے میں کالا کپڑ کالا ویس لینا وٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،
دُھر سندیسہ اک سنا ئیا۔ سنگر نانک کہا کلجگ اوہ ماچھوواڑا ویکھیں چھیتی مار جھاتی، میرا نور نظری آئیا۔ جس دا باہروں تن دسنا خاکی، اندر پُرکھ اکالا بیٹھا
بے پرواہیا۔ اوہ تیری خوشیاں والی ہووے راتی، رُترئی تیرے نال مہکایا۔ ایہہ میرے حکم دی اوس دے چرناں وچ بھیٹ کر دینی پاتی، پترکا پنا اکھراں
توں سنگر نانک ہتھ دتی پھڑایا۔ چھیتی پنڈھ مگن والا تے مکے تیری واٹی، اگلا لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ بنا گوہند توں تیرا ہور بنا نہیں کوئی ساتھی،
اوتار پیغمبر گر باقی پچھا جان جھڈایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوایا۔ کلجگ کہے نی دھرنیے
ویکھ میرے سنگر نانک دی صلاح، مشورہ نام والا جنایا۔ تیرے اُتوں میرا پنڈھ رہیا مُکا، مکمل اپنا حکم سنا ئیا۔ توں میرا بنا گواہ، شہادت دینی بھگتایا۔

جس ویلے گوہند ماچھوواڑے سُتا آ، اپنا ڈیرہ لائیا۔ میں اوس ویلے جاواں نال چاء، بھجیاں واہو داہیا۔ پہلوں جا کے ہوئی جہی ستنام دا منتر دتا سنا، ست
ست سمجھائیا۔ جھٹ سَنگُر نانک کہا کھجک اک ہور گل یاد رکھ، کملیا تیرے ہر دے وچ دیاں وسائیا۔ ستنام توں بعد واہگرو دی فتح دا ڈکا دس وچا، بنا
واہگرو دی فتح توں گوہند تیری آس نہ پور کرائیا۔ جھٹ کھجک نے سیس لیا نو، کن پھڑ کے متھارگڑ کے چرناں اُتے لکائیا۔ سَنگُر نانک تیرا روپ گوہند
واہوا واہوا واہوا، واہوا اوسے دی بے پرواہیا۔ میں اوس نوں متانگا پرمتا اوسے نوں متانگا خدا، جو خود مالک ہو کے میتوں نظری آئیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے ویکھ کھجک دے ویرا، بھجی چاروں گُنٹ، اتر پورب پچھم دکھن واہو
داہیا۔ میتوں بچن تھم مل گیا دھر دا ہیرا، انملٹا نانک سَنگُر دتا ورتائیا۔ میرے اُتے کدے کسے دی رہی نہیں ملکھ جاگیرا، کوٹن کوٹ جگ پیتے واہو
داہیا۔ میرا مالک اکو پیرن پیرا، جس نوں بے عیب کہے خلق خدائیا۔ جو اتم تیری میری دوہاں دی کٹے بھیرا، اگلا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ کھجک پھیر سَنگُر نانک دے چرناں دی لائی دھوڑی، خاک مستک نال رمائیا۔ کہا میں تیرا سیوک مورکھ موڑھی
جگت بدھی نہ کوئے چترائیا۔ میری آشنا منشا میرے سمیں وچ کوڑی، کوڑ کرپا میں سب دے نال کرنی گڑمائیا۔ ہر گھٹ دے اندر توں نام دھرناتے
میں دھرنی ہنکار غروری، ہوئے وچ رلائی۔ پر میرا بچن سَنگُر بھلنا نہیں ضروری، ضرورت تیرے آگے لکائیا۔ میں کھجک جیواں نوں نالے بھلاؤندا
جاواں تے نالے تیرا نام سناؤندا جاواں نانک دی کرو مشہوری، مشورے من دے لال بنائیا۔ پر سَنگُر نانک کہا کھجک ایہہ تیتوں نہیں کوئی مجوری، میں
سب کجھ آپے دیاں دکھائیا۔ جھٹ کھجک کہا سَنگُر نانک توں میتوں چاڑھی رنگن گوڑھی، انت روپ دتا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کھجک کہے سَنگُر نانک میں چاروں گُنٹ سیوکماواں گا۔ توں وڈا دیوی دیو، تیرا نام وڈیاواں گا۔ پھیر کھیل
دساں الکھ ابھیو، اگم گوچر اک سمجھاواں گا۔ جو سے ہنچل دھام نہکیو، اٹل اوسے دارُپ دکھاواں گا۔ پر کسے دے اندر میں ساچا نام وسن نہیں دینا
میو، ہنگ برہم اپنے رنگ رنگاواں گا۔ بے شک ساری سرشی کتنی گائے رسنا جہو، صفتاں وچ صفتی ڈھولے جگت صالاحواں گا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکاواں گا۔ کلج کہا سنگر نانک تیتوں گاونا سب نے رسنا، ستنام ستنام ستنام ستنايا۔ پر میں
 تیری کرپا نال اوہناں دے اندر وسنا، ساڈھے تن ہتھ مندر ڈیرہ لایا۔ اپنا تیر انیالا کسنا، نواں داریاں دوا ریاں وچ دینا چلایا۔ پھیر میں خوشیاں دے
 وچ ہسنا، دو ہتھاں تاڑی دینی لایا۔ اوس ویلے سرشی دی درشی نے سچ پیار دا پیار چھڈنا، جگت پیار وچ بھجے واہو داہیا۔ رسنا دے رس نال لڈاونا لڈنا،
 آتم رس ہتھ کسے نہ آیا۔ بھاویں اوہ کسے محل وسن، کسے گھر وسن، تے بھاویں وسن وچ پبنا، پبلک پلک دے وچ اپنا رنگ رنگایا۔ پر اوہناں دا تن وجود
 بنا تیرے پیار توں مچنا، ترے گن گنی اگ نہ کوئے بھجایا۔ منوآ دہ دشا اٹھ اٹھ نچنا، جگت ترسنا نہ کوئے گویا۔ کوٹاں وچوں تیرا گرگھ پریکی جس نوں
 خوشیاں دے رنگ رتنا، آتم رس جام دینا پیايا۔ تیری نام نُماری اوہدا اکو مدھ پیالہ لکھ توں بنا لگنا، جس دارس رسنا جہوا سمجھ سکے نہ رانیا۔ پھیر میں
 جھٹ ماچھو واڑے نوں بھجنا، میتوں اوہ ویلا وقت دے درڑایا۔ میں اُس گوہند نوں لبھنا، جس نوں پُرکھ اکال اپنا ست لینا بنايا۔ جس نے پُری انند
 نوں چھڈنا، اندر گر سکھاں وچ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ستنايا۔ کلج کہے دھرنی سُن لے حکم
 سندیسہ، شہنشاہ کی جنایا۔ جیہڑا رہے آد جگاد ہمیشہ، جگ چوکڑی دیکھ دکھایا۔ اوس داروپ انوپ سنگر نانک جس دی باہروں لبھے کسے نہ ریکھا، اُنھو
 درشی بنا نظر کسے نہ آیا۔ اُس دا دسواں جامہ میتوں روپ نظر آیا جس داناں ہونا دس دسمیشا، دہ دشا جس دی وجنی ودھایا۔ اوس نے دھار چلاونی
 مچھ داہڑی تے کیسا، کیس گڑھ دے وڈایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش سب دا اکو جہا لیکھا، اوچ پنچ ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ اوس دے اگے میرا
 چلنا نہیں کوئی پچا، میں بلہین ہو کے دیاں ڈھایا۔ میتوں پھیر یاد آوندی جیہڑی ارجن نے سپس پواونی ریتا، تتی لوح میرا تن دے تپایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم حکم وچوں بدلایا۔ دھرنی کہے کلج دیکھیں بنی نہ کلکاتی، اپنا روپ بدلایا۔ تیری اوس
 پُرکھ اکال دے ہتھ حیاتی، جیہڑا سب دا پتا مایا۔ جس نے تیتوں دوائی نانک کولوں داتی، امولک اگم دتی ورتایا۔ ذرا اوس دے چرناں ول جھاکیں، جس
 دا چرن روپ رکھ توں بنا سو بھاپایا۔ اوس دے اگے نہیں کوئی عاتی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آہ دیکھ میرے اُتے وشن برہمے شو نوں آد توں دتی جس

نے پاتی، پترکا دتی پھرائی۔ تہاڈا لیکھانال لکھ چوراسی، چارے کھانیاں ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانیاں میری ہونی ساکھی، شبدری شبد شبد شنوائیا۔ تینی اوتاراں
 رُپ دھرا ہہ بھاتی، پیغمبر اپنی کھیل کھلایا۔ نانک نُر ہووے ابناشی، گوہند وچ سمائی۔ گوہند جوت ہووے پرکاشی، دو جہاناں ڈمگائیا۔ ماچھوواڑا جس
 دی رکھے آسی، سپتس رکھی نشانہ گئے لگایا۔ بالمپک نے اوتھے گائی سی گاتھی، ڈھولے رام والے سنایا۔ باؤن نے راجے بل نوں کہا سی اوہ ویکھ کھج
 دا اتم ساتھی، جودھا سوربیر وڈ وڈیایا۔ جس نے ایٹھے آؤنا ہتھ مار کے اُپر چھاتی، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئی۔ اوس ویلے نہ کوئی کُٹب ہووے نہ کوئی
 سجن ساتھی، بنس سر بنس سارا پر بھ دی بھیٹ کرائیا۔ اوہ بڑی سہنجی ہونی راتی، یارڈا ستھر سیج لئے ہنڈھایا۔ نالے خوشیاں وچ کرے گاتھی، توں میرا
 میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ کھج توں وی اوس ویلے نوں واپس، واکھ ہو کے اپنا لہنا لینا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک دُھر دی کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے میرے سُن کے کن ہو گئے بند، میں مُنہ دے بھار اپنا آپ لکایا۔
 میں اشارہ دتا وے سُن لے تارا چند، چوڈھویں چند والیا تیتوں دیاں جنایا۔ اوہ ویکھ جیہڑا محمد چوڈاں صدیاں شرع نوں گیا کر کے بند، پروردگار آگے
 واسطہ پائی۔ اتم تہاڈا وی لیکھا ہونا کھنڈ کھنڈ کھنڈ، کھنڈا گوہند والا دئے گواہیا۔ جس دی آشارکھ کے گئی ا شنبج جس نام جنایا چنڈ پرچنڈ، پرچنڈ کا اپنی
 دھار بنایا۔ جیہڑی ساری دھرتی دی ستجگ تریتا دواپر کھج دیناں مذہباں وچ ہندی رہی ونڈ، حصے منشاں والے پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ کھج کہا میتوں اک ہور آگئی خبر، پتہ نہیں بے خبر دتی سنایا۔ میرا اندروں ٹٹ گیا صبر، دھیر
 رہی نہ رائی۔ میتوں ایں دسدا گوہند بڑا جبر، جابر نُر الاہیا۔ جس نے کدی پینا نہیں مڑی گور قبر، قبراں توں باہر ڈیرہ لائی۔ اوہدا لیکھا دے اُتے امبر،
 نُر نورانہ نُر ڈمگائیا۔ اوہ سرب کلا بھر تمبر، بھر پور رہیا سرب تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ جھٹ کھج کہے میتوں اک ہور وچ گیا دھکا، پتہ نہیں نانک نے کدھروں دتا لگایا۔ میں چاروں کُٹ کر دا پتہ، پت پر میثور کدھروں حکم
 سنایا۔ پھیر میں ملن لگا اکھاں، نیناں نیر وہائی۔ جھٹ نظر آیا اوہ ویکھ لیکھا مکدا مدینہ مکہ، کعبیاں پئے ڈھائی۔ عیسیٰ دا لیکھا رہنا نہیں بورا ککا، کوڑ گڑیارا

ڈیرہ ڈھاہیا۔ موسیٰ پھرے نٹھا، صدی دیہویں راہ تکایا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا اکو دے نال متا، جو مت متاندر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھٹ گوہند دا دے
 رُوپ انُوپ جس دے وچ اگئی ستا، جوتی جوتی نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ دکھائی۔
 کلج کہے میٹوں ہور ہو گیا اشارہ، میرے اندر دتا درڑائی۔ کلجگا اوہ ویکھ تیرا کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ جس ویلے گوہند نے گرو گرنٹھ صاحب کھیا
 دوبارہ، اک کتا وچ دینا لگایا۔ اوس نے لیکھا مکا دکھا دینا چار یارا، محمد دی صفا دے اٹھائی۔ عیسیٰ موسیٰ سٹے منہ دے بھارا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔
 تیرا مٹے اندھ اندھیارا، لوک مات رہن نہ پایا۔ پھیر اُس دارُوپ ہونا اگم اپارا، تتاں توں باہر کھیل کھلایا۔ شبدی شبد ہوئے جوت جوت دی دھارا،
 دھرنی دھرت دھول اُتے اپنا رنگ رنگایا۔ اکو حکم دیوے سچّی سرکارا، شاہ سلطانا آپ درڑائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کلج کہے میں ویکھنا ضرور کلنی دھر، جگدیش جس نوں دے وڈیایا۔ جس دے کولوں میٹوں ملنا ور، میری جھولی دینی
 بھرائیا۔ میری کوڑی اکھرنی جڑ، لوک مات رہن نہ پایا۔ میں کوڑ گڑیار دی اگنی جاواں سڑ، ہون سچ نہ کوئے کرائیا۔ میرا سیس رہے نہ دھڑ، تن
 وجود نہ کوئے وڈیایا۔ میں جیوندا جاواں مر، مر جیوت اپنا آپ بدلایا۔ میں ضرور اوس صاحب دا ویکھنا گھر، جس گھر وچوں گوہند نوں ملے وڈیایا۔ کی
 اوہ رُوپ نرائن نر، کی کرتا دُھر در گاہیا۔ کی پروردگار سچّیا، یارانہ سب دے نال رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، بھيو اجداد دے کھلایا۔ کلج کہے میں گوہند دے چرن دوارے پُجا، ماچھوواڑا سچ سہائی۔ میں اپنا بھيو رکھ کے گجھا، دُوروں سیس دتا نوایا۔ نالے
 اپنانین کر کے اوندھا، اکھ لئی شرمایا۔ جھٹ گوہند ہس کے کہا آہ ویکھ نانک سنگر میرے اندر وڑ کے کوندا، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا لیکھا رُوچ
 بُت بُت رُوچ دا، رُوچ بُت توں باہر نور جوت وچ سمائی۔ ایہو لکھش ایہو لچھن پورے سنگر دا، جو شبد شبد شبدی ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ کلج کہے میں اکھاں جھٹ لئیاں مچ، ہتھ سر اُتے لکائی۔ میں گایا گوہند ماہی دا گیت، گوہند
 تیری بے پرواہیا۔ توں دس تیتوں مندر چنگا کہ مسیت، کہ کعبیاں خوشی بنائی۔ اوچ چنگا کہ نیچ، کھتری براہمن شوڈر ویش کس نوں گلے لگایا۔ جھٹ

گوہند نے کہا کھجک ایس دھرنی نوں کہو میرے سنگر نانک دی کرے تصدیق، شہادت دیوے پائیا۔ میرا کسے دانہ کوئی شریکاتے نہ کوئی شریک،
 لاشریک میرا روپ دتا بنائیا۔ میں ترے گن توں اتیت، ترے بھون داماںک میرا کھیل رہیا کھلائیا۔ میں وسیا بے شک پنجاں تتاں وچ ٹھیک، پر ٹھاکر دا
 روپ میرے نال اکو نور بیٹھا بنائیا۔ میں سب نوں ویکھاں ہست کپٹ، ہست کپٹ اکو رنگ رنگائیا۔ آہ لے ہور تیتوں دتاں حکم اک انڈیٹھ، کی
 انڈیٹھری کار کمائیا۔ میرا پرکھ اکالا دین دیلا میتوں ماچھوواڑے کر رہیا بختیش، رحمت میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل دھر دا ہر، دھر دا نور نور رُشنائیا۔ کھجک کہے گوہند کی پرکھ اکالا پاوے تیری جھولی، کچھ میتوں دے دکھائیا۔ گوہند کہا اوہ کوڑیا اوہ کسے کنڈے نہ
 جاوے تولی، اٹل رہیا ورتائیا۔ تیری سرت رہے نہ بھولی، بھولیا دیاں سمجھائیا۔ جس صاحب دی آد جگاد دی ساری سرشتی دی درشتی انتر زرنتر آتم گولی،
 سیوا وچ سیوک سارے جھٹ لنگھائیا۔ اوس دی انت سمجھ لے بولی، کی ڈھولا رہیا سٹائیا۔ جس نے دین دُنیا دے مذہب دی چکاؤنی رولی، رولا نام کلمہ
 نہ کوئے رکھائیا۔ سب نوں امرت آتم دی دیوے پاہلی، دھر دارس اک چکھائیا۔ اک کھیل دیکھنا ورتنا ہوئی ہوئی، میرے ڈھیسے توں بعد کی اپنی کار
 بھگتائیا۔ نالے آشا پوری کرے دھرنی دھرت دھول دھولی، جو دھرم داراہ نکائیا۔ میرا جسا دیکھ میرے پھر کدے دیکھ ڈولی، جو دو جہان رہے ڈرائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ دکھائیا۔ کھجک کہے گوہند تیرا کی روپ ہووے گا بکار، بلدھاری دے جنائیا۔
 گوہند کہا کھجک پہلوں میرے پرکھ اکال نوں کر نمسکار، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ پھیر آ میری کھنڈے دی تھلے دھار، کھنڈا کھچ کے اُتے دیاں ٹکائیا۔ پھیر
 کہیں میرا کوئی نہیں یار، بنا گوہند توں یارانہ سچ نہ کوئے کمائیا۔ پھیر میں تیتوں ہور دیاں اختیار، مختیار نامہ نواں دیاں لکھائیا۔ توں چاروں گنت پھیریں
 گلی بازار، کوچے کایا والے دیکھ دکھائیا۔ کایا مندر اندر کرائیں و بچار، اپنا بل پرگٹائیا۔ تیرا لہنا دینا پھیر چھیتی دیواں نوار، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پر یاد
 رکھیں میرا روپ ہو جائے شبد سنگر تے شبد دی دھار، پنجاں تتاں تہ نہ کوئے جنائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ستاں دیپاں کراں گا خبردار، بے خبراں اکو حکم حکم
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دار، دھر دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ گوہند کہا کھجک آہ میرا کتا دیکھ لے وچ کائنات، دین دنی

دینا سمجھائی۔ جس ویلے تیری انت آئی اندھیری رات، محمد دی چوڑھویں صدی بیٹھے اپنا پندھ مُکائی۔ موسیٰ ویکھے مار جھات، ویہویں صدی نین اٹھائی۔ اوس ویلے کوئی آتما دا دیوے نہ ساتھ، پر ماتما رنگ نہ کوئے رنگائی۔ اندروں نہجھر جھرنے وچوں بوند نہ ملے سوانت، باہروں پی پی کے اپنا ڈھڈ بھرائیا۔ انتشکرن کسے دانہ ہووے صاف، پت پت نہ کوئے رکھائی۔ ملے میل نہ کملاپات، پت پر میثور اپنی گود نہ کوئے لکائی۔ اوس ویلے لیکھا ہونا اوس صاحب ابناش، جو ابناشی کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس نے منڈل منڈپ پاؤنی راس، لکھ چوراسی گوپی کاہن نرگن سرگن دھار آتم پر ماتم ویکھ رکھائی۔ اُس دا رُوپ رنگ رکھ نہ کوئی ذات پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اوس نے حکم دینا شنکرا اٹھ کھلو اتوں کیلاش، کلا اپنی لے پر گٹائی۔ اوہ برہے اپنا لیکھا لے واج، پردہ پردیاں وچوں گھلایا۔ وشنوؤ تُوں کیہڑی دینا دات، چاروں کُنٹ بھج اپنا پندھ لے مُکائی۔ پھیر حکم سُن اوس پر بھو دا ساکھیات، جو ساکھیات جگت جہان دین دُنی ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دے لکھائی۔ دھرنی کہے ہائے ایہہ کہو جہا ویلا آؤنا وقت، پر بھو کی تیری بے پرواہیا۔ کی ساری دُنیا سرشئی تیتوں بھل جاوے جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کوٹاں وچوں کوئی دسے تیرا بھگت، بھگوان تیرا درس کوئے نہ پائی۔ اوہ کس لیکھے لگگی بوند رکت، جننی گکھ کون وڈیائی۔ جھٹ کلجگ نے کہا اوہ دھرنی میری گوبند نال شرط، اون میری شرع دتی بنائی۔ اوس میتوں پیار دتا دلاسا دتا جتھے میرے بچے نہیاں اُتے آئے فرش، ایس فرش اُتے فیصلہ تیرے ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ دھرنی کہے میں روواں نالے ہساں، بن نیناں نیر وہائی۔ میں کس نوں حال دساں، کس نوں دیاں سنائیا۔ کس دی چرنی ڈھٹھاں، کون لئے اٹھائی۔ میں پھردی مندر مٹھاں، مسجدیں پندھ مُکائی۔ شو دوالیاں کہہ کہہ پنپناں کھلیاں کیتیاں لٹاں، مینڈھی لئی گھلایا۔ میں کس دے دوارے وکاں، جو میری قیمت لئے پائی۔ میرا لیکھا لہنا دینا نکا، نکلیوں وڈا کون میرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ میں چاہندی جے کلجگ کوڑ گڑیارے دا بدل جائے سکے، بے شک بھائیں سکم توں شروع ہووے لڑائی۔ میری ایہو انتم اچھا، نراچھت پوری دینی کرائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا آد جگاد اکو وٹا، ویش تیرا بھو کوئے نہ پائی۔ تُوں میتوں کو جھی کملی نوں اپنے دھر دے پیار دی

پا دے بھچھا، بھچھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں چاہندی ساری درِ شئی اُتے سر شئی اُتے اِشئی اُتے نانک دے اگم نام دی آتم پر ماتم دی پر ماتم آتم دی سب دی ہووے سکھا، سکھیا دوجی نظر کوئے نہ آئیا۔ جیہڑا آد توں وشن برہے شو نوں لیکھ لکھ کے دتا، چار جگ او سے دا ڈھولا گائیا۔ توں اپر پر سوامی پتا، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا ئیا۔ پُرکھ اکال کہے میں گہر گسپہرا، گور اک اکھوئیا۔ میرا نہ کوئی تن وجود سریرا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی خوشی غمی دلگیرا، چنتا چکھانہ کوئے جنائیا۔ میں جگ جگ سب نوں دیونہارا دھیرا، دھیرج اپنے وچوں پرگٹائیا۔ پر اک بچن دھرنیے یاد رکھ لے، جس ویلے رَویداس گنگا وچ دتا سی کسیرا، اُس دی کوڈی دھر دے لیکھے پائیا۔ نالے ہس کے کہا بھگتاں دا آپ چکاں گا بیڑا، اتم کلج اپنے کندھ اٹھائیا۔ بے شک دین دُنی داماگ ہووے بھیرا، اوکھی گھاٹی نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل کھیل کھیل نال بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کھیل انت، نو کھنڈ ست دیپ وکھ وکھ وٹی ودھائیا۔ سچ دس میرے بھگونت، کی تیری بے پرواہیا۔ انیک مارگ دس کے گئے تیرے سنت، صوفی صفتاں وچ صلاحیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں تیرے نام کلمے دی بنائی بنت، کاغذ قلم شاہی نال لکھائیا۔ پر پھیر وی کیوں نہیں پوتر ہندے تیرے جیو جنت، نرمل رُپ نہ کوئے جنائیا۔ کیوں نہیں گڑھ ٹنڈا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سما ئیا۔ سچ دس، توں پر ماتما اک، سرب ویاپک تیری آتما اک، تیرا پنجاں تتاں والا دتا ہو یا سریر اک، کیوں نہ تیرا اکو نام جپ کے سارے جھٹ لنگھائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے مائس مائس منگھ تیرے پیار وچ جان ٹک، ٹکے تیری چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ جھٹ کلج نوں آگئی نہچھ، چھک مار کے رہیا سنا ئیا۔ نی دھرنیے جتاں چر دین دُنی کوڑ گڑیا دی کرنی وچ نہ گئی وک، اونا چر میرا لیکھا تیرے اُتے نہ کوئے بدلائیا۔ اوہ تے گھڑی نام جپدے تے میں اٹھے پہر اوہناں دے اندر ماردار ہندا کھچ، کھچ کھچ کے اپنے کایا مندر وچوں باہر کڈھائیا۔ اوس سبھا وچ جاندا جتھے رس رسنا دا ملدا میٹھ، آتم رس دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ نالے سب دی ٹھکورداپٹھ، کلج جیو سو رمیو بہادر وگر اوتار پیغمبراں دا لیکھا اپنے نال نہ کوئے رکھائیا۔ ہن ویکھیں کی لوہڑا پینا وچ ملا شیخاں، محمد دا مقبرہ چار یار رو رو دین دُہائیا۔ تیرا تیرے اُتے چوڈھویں صدی دا اوس دا

پورا ہونا ٹھیکا، آگے پٹیداری نظر کوئے نہ آئی۔ اکو محکم پھرنا سنگر شبد دا جو شبد سنگر پڑکھ اکال دا گوہند پیٹا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائی۔ جو ہر گھٹ اندر لیٹا، سکھ آسن بہہ کے آتم بیج سہائی۔ اوہ اکو اینکار سچی سرکار دا بنانا، جس نچ نیتز بھگتاں دینے کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ دھرنی کہے میری جے ونڈ ہو جائے دُور، حصہ جگت رہے نہ رایا۔ میں اوتاراں پیغمبراں گرو آں دی ہوواں مشکور، نو نو لاگاں پائی۔ جس طرح تسیں سچھنڈ وچ اکو نور ایسے طرح لوک مات اکو روپ سرشی دیو بنایا۔ اکے سنگر نام دے بیڑے تے سب دا اکٹھا ہے پور، دوجی بیڑی نہ کوئے چلایا۔ جو سب دی آسا منسا کرے پور، سو سنگر پورا اکو شبد شبد سنگر لو منایا۔ جو نہ نیڑے نہ دُور، گھر گھر اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دھرنی کہے میری آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے بے شک میری ونڈ بہہ ونڈی، حصے جگت والے پائی۔ چھوٹی چھوٹی چلی دین دنی دی ڈنڈی، ڈنڈاوت اکے نوں کر کے جھٹ لنگھایا۔ اتم کلج لیکھا آیا کنڈھی، میرے اُتے رہن نہ پائی۔ میں اکو پڑکھ اکال توں منگ منگی، نانک سنگر نال رلایا۔ تیرا سور پیر یودھا اکو شبد ہووے بھینگی، گوہند نور نورانہ نظری آئی۔ جو انت لہنا دینا مکائے سرب ورجنڈی، برہمنڈاں اپنی کار بھگتایا۔ میرا محبوب مہربان اتم مینوں لاوے اگی، انگیکار کر کے دیا کمایا۔ دھرنی کہے میری چھاتی ہووے ٹھنڈی، ہر جن گڑگھ گڑ سکھ بھگت سنت صوفی سب پر بھ دا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلے بہہ رنگی، پاربرہم پت پر میشور پڑکھ اکال اکل کل دھاری اپنا محکم ورتایا۔

* ۱۴ اَسُو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساؤتھ ہال ۸۵ یینلے روڈ سوہن سنگھ للیاں دے گرہ * *

اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ ساڈی اک فریاد، آد جگادی نرگن دھار دینے سنائی۔ جو نام کلمہ لوک مات دے دے کے آئے داد، وست امولک تیرے حکم نال ورتائی۔ رسنا جہوا بٹی دند صفت صلاحی آئے ارادھ، راگاں ناداں وچ گائی۔ تیرا بھو کھلایا بدھی توں پرے بودھ اگادھ، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ دین مذہب بنایا سماج، سمگری تیرا نام ورتائی۔ منش منکھ مانو کھلایا جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تیرے دُھر فرمانے دی سنائی آواز، کلمہ نام جگت ناد دُھن وڈیائی۔ آتم پر ماتم بھو کھلایا راز، اُنھو دے مالک اندر شٹ تیرا رُپ در سائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے ساڈی اک میننتی، بنے ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ اپنا لیکھا ویکھ سمت سمتی، صدی چو دھویں دھیان لگائی۔ کھیل تک جگت کایا مائی چم دی، چم در شٹی کھوج کھوجائی۔ کسے سار آئی نہ تیرے برہم دی، پار برہم بھو نہ کوئے کھلایا۔ ساڈی آشا اتم دے غم دی، غم خوار کی تیری وڈ وڈیائی۔ جیہڑی ونجاری دُنیا دم دی، پون سواساں وچ سہائی۔ اوہ راہ تگے تیرے نوری چن دی، جس چن دا پکھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھ ویکھ لے اپنا چوتھا جگ، کلج اتم دھیان لگائی۔ سب دی اودھ رہی پگ، آگے اور نہ کوئے ودھائی۔ اپنا بھو دس دے گجھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ اوہلا رہے نہ لگ، حکم دُھر دا دینا جنائی۔ تیری دھار جانے کوئی نہ تک، آتم پر ماتم سار کوئے نہ پائی۔ دین مذہب سارے رہے رُٹھ، ستمکھ ہو کے سوہا کوئے نہ پائی۔ سب دی پریتی اندر رہی تٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ اندروں لوگئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے لگائی۔ بن ہر نامے خالی دسن بت، بتخانے روون مارن دھاپیا۔ توں پار برہم پت پر میثور ابناشی اچت، چیتن پردہ دینا کھلایا۔ ساچی مولے کوئے نہ رت، رتڑی پریم نہ کوئے مہکائی۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھپ، سور یہ چند بیٹھے سیس نوایا۔ کلج اتم سب نوں ایہو دُکھ، دُکھاں بھری لوکائی۔ سسپھل ہوئے کوئے نہ گھ، بھگت جنمے کوئے نہ مائی۔ اپنے نشانیوں دین دُئی رہی اک، تیرا مارگ نظر کسے نہ آئی۔ اوتار پیغمبر گر دُ سارے رہے جُھک، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس

جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن پر بھ دین دُنی ویکھ لے اپنے نیناں، بن نیناں نین گھلایا۔ ساڈا اتم پورا کر دے لہنا، بقایا سب دی جھولی پائی۔ دین مذہب اک دُجے نال کھہنا، ویلا وقت سب دادے گواہیا۔ کلجگ ہنکاری بُرج ڈھہنا، ڈھنیا گوہند دے گواہیا۔ تُوں سوامی کرتے ویکھ اپنے نچ نیناں، جگ نیز وند نہ کوئے وندایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ گُر اوتار پیغمبر کہن پر بھو ساڈا پورا ہویا وقت، سچکھنڈ نو اسی دیئے جنایا۔ لیکھا ویکھ اپنی دین دُنی جگت، جگت دے مالک پھول پھولایا۔ کوٹاں وچ تیرا دے کوئی نہ بھگت، بن تیری کرپا بھگت بن کوئے نہ پائی۔ ساڈی چلے کوئے نہ شکت، شکتی شالی تیری اوٹ رکھایا۔ انت اخیر سب دا آیا وقت، وقت رہیا جنایا۔ دین دُنی دا لیکھا مکنا بوند رکت، تن وجود روون مارن دھاہیا۔ پھرنی دروہی اُپر فرش، عرشی پریتم ہونا آپ سہایا۔ تیرا لہنا دینا برسی برس، سال بسال تیرے ہتھ وڈیایا۔ تُوں مہربان ہو کے کرنا ترس، رحمت سچ کماہیا۔ زرگن دھار آؤنا پرت، پت پر میثور اپنا پھیرا پائی۔ تیرا راہ اڈیکے دھرت، دھرنی اپنی اکھ گھلایا۔ تُوں آوالی عرش، عرشی پریتم تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہارے اپنی دیا کماہیا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن ویکھ لے اپنے بھوکھت، پیشین گوئیاں تیرے آگے رکھایا۔ ثابت رہیا کسے نہ اشٹ، اشٹ رُپ نہ کوئے وڈیایا۔ اندروں کھلے کسے نہ درشٹ، دب نیز نہ کوئے رُشنائیا۔ کوڑ کلپنا جگت وانشا دے گرہست، گہر گمبھیر نال کنت سنگ نہ کوئے بناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہایا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن ساڈے بے پرواہ، مولا اپنا پردہ دے چکایا۔ زرگن دھار سارے تکرے تیرا راہ، سچکھنڈ نو اسی پردہ دینا اٹھایا۔ تُوں سب دا ساخجا بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا ہو کے بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ دین دُنی دامارگ دس راہ، رہبر اکو نظری آہیا۔ تُوں واحد اک خُدا، اسیں خادم خادم تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے در منگ منگایا۔ اوتار پیغمبر گُر کہن دین دُنی ساچا پڑھدی کلمہ نام، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ امرت آتم ملے کسے نہ جام، جامی سکے نہ کوئے بدلایا۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی گرام، چم درشٹی پنڈھ نہ کوئے مُکایا۔ تُوں مالک اک مہربان، محبوب تیری سرنائیا۔ تُوں پرگٹ

ہو والی دو جہان، نرگن دھار لے انگڑائیا۔ جوتی جاتے بن سوربیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ لیکھا پورا کردے سیتا رام، آشا کرشنا کاہنا اپنے نال ملائیا۔ توں نرگن داتا نرور سیری بھگوان، بھگون اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے گرگھ گروگر چیلے آپ پہچان، بے پہچان اندروں پردہ دے اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گان، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ شرع کوڑ دا میٹ نشان، نشانہ اکو اک جھلائی۔ جس نوں ستجگ کرے پروان، پر م پڑکھ اک تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں ساچے نام دا دینا دان، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا کر پروان، پر م پڑکھ پر ماتم در تیرے آس رکھائیا۔

* ۱۶ آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال مل ایکس ۴۱ ہومنوڈ روڈ ہر بھجن سنگھ گڑھ شکر والے دے گرہ *

عیسیٰ بیج مائی گاڈ، مارنگ گڈ گانڈ تیری بے پرواہیا۔ تیرا حکم لیکھا بڑا ہارڈ، ہیٹ وچ تپے سرب لوکائیا۔ دین مذہب تیرے وارڈ، جگت جہان ویکھ دکھائیا۔ تیرے حکم دا ڈاڈھا راڈ، رائیٹ اپنا حکم سنائیا۔ میرا لیکھا ویکھ اپنے اگے کارڈ، کارڈینلاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیرا انت پائے نہ گنتی وچ کوئی یارڈ، پنڈھ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ انت لیکھا مکا جلدی چھیتی شارٹ، شوٹ شبد والی لگائیا۔ کوئی نہ جانے وٹ یو دانٹ، بے انت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے سیس نوایا۔ عیسیٰ کہے میرے مالک توں ویکھی میری سائیڈ، سمت ڈھر دی پھول پھولائیا۔ تیرا لیکھا سب نوں دے بہائینڈ، سمجھ کسے نہ آئیا۔ میری شرع دی تیرے حکم وچ ہوئی نائیٹ، سن مون کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ توں بے پرواہ و سیس اپر اپنی ہائیٹ، جتھے ہائیڈروجن پوہ نہ سکے رانیا۔ میرے گاڈ تیرا نور ظہور اگئی لائیٹ، لائیٹ اکو نظری آئیا۔ تیرا حکم سندیسہ اکو دے وائیٹ، وٹنس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرے شبد دی دو جہان فائیٹ، فیصلہ حقوق کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر دا حکم اک سنائیا۔ عیسیٰ کہے میرے گاڈ گڈ، نو نو لاگاں پائیا۔ میں تن وجود سریر ویکھے وڈن وڈ، ہاڈی مائی رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا شڈ،

شاید سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ پروردگار کہا عیسیٰ سن میرا لیکھا گئی اسم، اعظم اک جنایا۔ تیرا لہنا نال جسم، تن وجود دیکھ وکھایا۔ میرے نور دی تتاں والے اوتار پیغمبر قسم، قاسم اکو حکم سنایا۔ دھر دے حکم دی دے دے رسم، رواج جگت وچ سنوایا۔ بھیو گھلاؤنا اپنے نورے چشم، چشم دیدہ سو بھاپایا۔ کچھ لیکھا دیکھ برہما شو وشن، کی وشو اپنی کھیل کھلایا۔ میرے ظہور نال میٹوں میرے نور دسن، جگت اکھ دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ آہ تک تیرا لہنا جنایا کاہن کرشن، سٹلا کشا پکھ دیکھ وکھایا۔ جس دھار نے رام دتا ٹکن، ٹکے مستک سب دے پھول پھولایا۔ جس دی دھار وچ سارے وکن، اپنی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ اوہ پروردگار تیرا بنیا پتن، جس نوں باپ کہہ کے سپس نوایا۔ اٹھ نگاہ مار تیرا لیکھا لگا کھن، لکھت بن اکھراں دئے گواہیا۔ تیری صدی یسویں لگا جتن، بیس بیس بے پرواہیا۔ انت نشانہ لگا مٹن، مٹی خاک رووے مارے دھاہیا۔ جھگڑا دیکھ پتھر اٹن، پاہن پاہن نال ٹھکرائیا۔ تیرے آب حیات داس رہیا کوئے نہ مٹھن، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا، دھر داور، دھر مالک اک اھوایا۔ عیسیٰ کہے میرے اسم حضور، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ ایہہ میرا نہیں قصور، میری قسم کھان والے تیتوں گئے بھلایا۔ میں تیرے نور دا نور، تیرے نور نور وچ سمایا۔ انت میں وی ہو یا مجبور، مجبوری وچ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ چاروں کٹ دے کوڑ، گڑیا روجے ودھایا۔ چرچاں چراگاہاں وچ بیٹھے موڑھ، انتشکر تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ میرے نام دا پایا فتور، فتویٰ معاف نہ کوئے کرایا۔ تیری دشا تیری منزل میرے محبوب ہوئی دور، پاندھی اپنا پندھ نہ کوئے چکایا۔ اوہ دیکھ میٹوں اشارہ دینا جسدا لیکھا کوہ طور، موسیٰ نین مؤند رہیا سنایا۔ نالے دیکھے گراوے کہے عیسیٰ ساڈا لہنا دینا ہونا چورو چور، چاروں کٹ اکھ اٹھایا۔ جس باپ خدا نوں دس کے آئے حاضر حضور، حضراتاں توں پرے نور الاہیا۔ اوس ساڈی شرع نوں دیکھیا ہوئی مفروز، حکم لاء مئے نہ کوئے رضایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ موسیٰ کہے عیسیٰ دوویں تکیئے اپنی بہودی، چاروں کٹ دیکھ وکھایا۔ میرا لہنا نال یہودی، جوید ہشتر نوں ارجن نال ملا کے کرشن گیا سمجھایا۔ شکر پڑوہت نوں بل دوارے حکم ملیا عروجی، باطن بھیو گھلایا۔ کلجک انتم پڑکھ اکال نے دھار چلانی دوجی، دتیا اپنا حکم ورتایا۔ سب دی

دیکھنی انت حق منزل مقصودی، بامنزل اپنا پندھ مکائیا۔ پھیر اوہ ویکھ اشارہ پاؤندا پیغمبر یا قوبی، یکے بعد دیگرے رہیا سنائیا۔ محمد کوک پکارے میرے امام دی اگئی خوبی، جو خوبصورت نور الاهیہ۔ اُن صدی چودھویں کھیل مکاؤنی شرکن جنوبی، مشرق مغرب پھول پھولائیا۔ اوہدی کھیل ہونی اِکو شبد شبد سترگر دی، گردیو سوامی اِک اکھوائیا۔ اتم دھار انوکھی شروع دی، شرع شرع وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ موسیٰ کہے میں ویکھیا اِس وقت نظارہ، نور نور وچوں چکائیا۔ جس حضرت محمد داتکیا دارود ہزارا، اِس اعظم ہو کے بصری اِس کھوج کھوجایا۔ جس نوں صدی چودھویں ڈنڈاوت بندنا سجریاں وچ کیتی نمسکارا، خالی جھولی اِگے ڈاہیا۔ اوہ حکم سندیسہ لے کے گئی مدینہ مکہ دوارا، کعبیاں جا کرے رُشائیا۔ ساڈا امام اِماما جس دی اگئی کلاما کائنات ہوئے ظاہر، ظاہر ظہور اِگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ موسیٰ کہے صدی چودھویں میں ویکھی چرن کولال ڈھندی، بن اکھال اکھ اٹھایا۔ اوس نگاہ اِکائی دشا لہندی، لہنے عیسیٰ ساڈے ویکھ وکھایا۔ میری آشنا زنگن دھار کھندی، کہہ کہہ رہی جنایا۔ جس کارن میرے محبوب نوں ہتھیں لائی مہندی، بصرہ بغداد نانک نانک لیکھا دئے بھگتایا۔ اوس دے حکم دی دھار وہنا وچ وہندی، جس دا سمند ساگر بھیو کوئے نہ پائیا۔ جس دی اتم آیو تھوڑی رہندی، سو سندیسہ محمد رہی سنائیا۔ اٹھ ویکھ لے اپنی شرع دی کلا ڈھندی، چار یاری نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکایا۔ صدی چودھویں کہے محمد اولا زو زود یا الہم زمی نورے چش کما عرشے نیزوکل زوہم زاو وزہم اولہو گوزے مہم دینا ہو زہو جا کھتے وزوہ کال نلو سیم جو کلزہی زم فتحو وسطے زبو خد سے دزلوی جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈایا۔ محمد کہے صدی چودھویں دل حل اللہ تعالیٰ، وز ہی جستے مورانا تمنخانہ زا کھا ہو نکھ قبیل حد دل ہازے مشت زما لوو حدے دی دیسے کئے کزے گلستنی دُعائے خدا گل مہم مسطے زوا جیساہل ازی کیتے کئے دوسے زما قدمے خاکے خاکے رمانو نورو نوس صاحب بست اسمانے جمت میری چشمے شہید عرشے مرید فانی فنا اِسے خدا نوری اللہ عالمین بے پرواہیا۔ موسیٰ کہے میں سن کے حمدے حدیث، حضرت حق جنایا۔ عیسیٰ اپنے حکم دی کرن آیا تصدیق، شہادت کلیاں والی بھگتایا۔ اوہ فرینڈ اینڈ ساڈی انت

پوری کرے اُمید، ترسنا پچھلی رہے نہ رانیا۔ جس دے بنے رہے عزیز، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ ساڈے گرہ آیت لنگھ آیا دہلیز، چرچاں چراگاہاں دھیان لگائیا۔ دیکھ ساڈا پورب لیکھا جس دے حکم وچ رہیا بیت، بیتیا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی جگت جہان اوتار پیغمبر گروآں اگئی تے دکھری ریت، ریتوان نور الاہیا۔ جو آتم پر ماتم پر ماتم سر شٹی دی در شٹی وچ دے اپنی پریت، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا سوہنگ اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی چار جگ دی آشا پوری کرے ریکھ، اوتار پیغمبر گرو بھوکھ ان در شٹ اپنے لیکھے لائیا۔

* ۱۶ اسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ لنڈن ساوتھ ہال ۵۶ برے سفورڈ روڈ مکند سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے سُن شبد اگئی دُو لے، دو جہان دے والی دیاں سنائیا۔ تُوں سب نوں دسیا صاحب سلطانا اک کنت کتھولے، پاربرہم پت پر میثور پروردگار نظری آئی۔ پنج تت کایا ماٹی وچ دھار سب نوں دتے جھولے، برہم اپنا کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر اں جنایا میرا مولے، بھو ابھید کھلایا۔ کجگ انت کیوں دین دُنی میتوں رہی بھولے، مارگ حق نہ کوئے اپنایا۔ کسے مستک لگے نہ دُھر دی دھولے، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ دین مذہب دارہیانہ کوئے اصولے، اصل وصل یار ملے نہ نور الاہیا۔ کون کجگ اتم لہنا دینا و صولے، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ اکو حکم ملے دُھر معقولے، مکمل اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے سنگر شبد ڈلارے، نرگن نرور دیاں سمجھائیا۔ سوادھان ہو سچکھنڈ سچ دوارے، درگاہ ساچی مقامے حق لے انکڑائیا۔ جلوہ نور تک میرا نور اُجیارے، جوت جوت رُشائیا۔ وشن برہما شو ویکھ بھکھارے، در بیٹھے سیس نوائیا۔ ترے گن مایا تک بھنڈارے، رجو طمعو ستوبے انت ورتائیا۔ پنج تت ویکھ اکھاڑے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پھول پھولائیا۔ کھیل ویکھ پیغمبر گرو اوتارے، کی اوتری رہیا جنائیا۔ شاستر پُران ویکھ وید چارے، چارے کھانی چارے بانی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر تھم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سَنگَر شبد میرے بلوان، بلدھاری دیاں جنائیا۔ میرا آد دا ویکھ ودھان، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ سندیہ دس اگتا نام، ندھان اک جنائیا۔ تیتوں پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں کر پردھان، تھم دُھر دا اک جنائیا۔ اپنا کھیل ویکھ لے سَنجگ بل باؤن کر پچان، بے پچان اکھ کھلائیا۔ راہ تک سیتا رام، سنیا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ پردہ رہے نہ کرشنا کاہن، گھننیا لیکھا رہے نہ رائیا۔ پیغمبراں تک پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر جنائیا۔ اسم اعظم دا ویکھ کلام، کائنات کھوج کھوجائیا۔ گرو آں تک تقوے والا نام، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ کیوں کھجگ کوڑی کرپا ہوئی شیطان، شرع شرع نال کرے لڑائیا۔ آتم برہم ملے نہ کسے گیان، سوہنگ روپ نہ کوئے سمائیا۔ سَنگَر شبد کہے پر بھو میں بالا تیرا نادان، بالی بدھ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سَنگَر شبد اتنم تک لے کھجگ دی کل، کی کلکتی کھیل کھلائیا۔ جگت دھام رہے نہ کوئے اٹل، سوبھاؤنت نہ کوئے وڈیائیا۔ گھر تھر نہ دسے نہچل، نہہکرمی بھیو نہ کوئے کھلائیا۔ آتم دھار سکے کوئے نہ رل، پر ماتم وچ سمائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ گڑیارا دل، بھے بھو رہیا دکھائیا۔ مایا متتالا یاسل، مسلسل نورا نا نظر کسے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ کپٹ چھل، اچھل چھل دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ پھری دروہی جل تھل، مہیئل رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے سَنگَر شبد ویکھ لے کھجگ کرم، کرم کانڈ پردہ رہے نہ رائیا۔ آتم برہم دسے نہ کوئے دھرم، دھرم پت سوامی نظر کسے نہ آئیا۔ جھکڑا پیا چم درشی چرم، چشم دید نہ کوئے رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دے ہندیاں کیوں میرے نام دا پیا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ شاستراں دا جانے کوئے نہ کرم، نہہکرمی میل نہ کوئے ملائیا۔ لیکھا تک لے ورن برن، ذات پات بھیو رہے نہ رائیا۔ کوڑی کرپا کھجگ وچ جیو جنت سرن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ بے شک رسنا جہوا پتی دند اکھراں والے نام پڑھن، صفتاں نال صفت وڈیائیا۔ کیوں نہ میری منزل چڑھن، پاندھیاں پندھ نہ کوئے چُکائیا۔ چاروں گنٹ تک ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹائیا۔ مانس مانو میری لگے کوئے نہ سرن، سرنگت ہتھ کسے نہ آئیا۔ نیز کھلے نہ ہرن پھرن، نچ نیز لوچن نہ کوئے رُشنائیا۔ میں سب دا مالک گھاڑن گھرن، بھننہارا اک اکھوائیا۔ سچ دس

کیوں نہ میرے بھے وچ ڈرن، بھو نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ دا حکم سنائی۔ سنگر شبد کہے میرے پر م پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری سیس نوئی۔ میرے سنگر دین دیالے، دیاندھ تیری وڈیائی۔ تیرے جگ جگ کھیل نرالے، نراکار تیری بے پرواہیا۔ اوتار پیغمبر گُر تیرے نام دی گھالنا گئے گھالے، گھائل ہو کے اپنا آپ لیکھے لائی۔ تیرے جگ جگ مارگ دتے سکھالے، نام کھلیاں ونڈ ونڈائی۔ دین مذہب پالنا کرے پالے، پرتپالک تیرا حکم بے پرواہیا۔ مندر مسجد شوڈ آلے مٹھ چرچ بنائے دھر مسالے، گرودواریاں ونڈ ونڈائی۔ کلجگ کوڑی کر یا داغ دھووے کوئے نہ کالے، کرم کانڈ دا لیکھ نہ کوئے چکائی۔ چاروں کُنٹ ترے گن مایا جنجالے، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائی۔ میرا انت اک سوالے، سوالی ہو کے دیاں سنائی۔ اوتار پیغمبر گُر پیشین گوئیاں وچ کلجگ انتم تیرے کر کے گئے حوالے، شہادت شبد والی بھگتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک آس رکھائی۔ سنگر شبد کہے وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر تیرا دھیان لگائی۔ میں آد جگادی چاکر تیرا سیوک ہو کے کراں سیوا، جگ جگ بھجیاں واہو داہیا۔ تیرا نام پدارتھ جیواں جنناں دیواں میوہ، انرس مات چکھائی۔ صفتاں وچ لگاواں رسناں جہوا، بتی دند نال وڈیائی۔ تُوں مالک الکھ اھیوا، اگوچر کہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آشنا اک رکھائی۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال تیرا کھیل انوکھا، اکل کل دھاری کی تیری وڈیائی۔ میں چار جگ دا شاستر جانا پوتھا، پُستک تیری صفت صلاحیا۔ تیرا مارگ کسے ہتھ نہ آیا سوکھا، چاروں کُنٹ مارن دھاہیا۔ پھری دروہی وچ چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق بن نیناں نیر وہائی۔ آد پُرکھ تیرا سمجھ نہ کوئے سلوکا، سو پُرکھ نرنجن تیرا بھيو نہ کوئے کھلایا۔ کوٹن کوٹ جگ میتے بیتیا سماں بہنتا، بہری بہری کرے لوکائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرا انتم کلجگ آون دا موقع، مکمل دیاں جنائی۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ ڈولے نیا نوکا، نام مہانا ونجھ چو سکے نہ کوئے لگائی۔ سر شٹی دی در شٹی انتکرن وچ بھرے ہوکا، ہائے اُن کر سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائی۔ جھٹ نارد پرگٹ ہو کے آپ، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے سیس نوئی۔ اوہ پُرکھ اکال میرے باپ، بنا جننی توں تُوں ہی اکو میری مائی۔ نرگن نرگن تیرا ساتھ، سرگن سنگ نہ کوئے بنائی۔ نو سو

چرانوے چوکڑی جگ دی میری اکو گاتھ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ آہ لیکھا تک لے اوتار پیغمبر گروآں دا بھوکھت واک، کی پیشین گوئیاں وچ گئے درڑائیا۔ سب نے کہا کجگ اتم ہونی اندھیری رات، ساچا نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ جھگڑاپینا دین مذہب ذات پات، اوچ نیچ کرے لڑائیا۔ مایا رانی لاوے گھات، گھاؤ شاہ سلطاناں جگت لگائیا۔ سچ دھرم دی ملے کسے نہ دات، دانی دولت مند نظر کوئے نہ آئیا۔ لیکھا رہے نہ کسے کتاب، کتب خانے روون مارن دھاہیا۔ نارد کہے میرے پروردگار سانجھے یار آہ تک لے چار جگ دے اوتار پیغمبر گروآں دا حساب، جو لیکھا بنا انکڑیاں گئے لگائیا۔ تیتوں نرگن سرگن دھار گو بند نے کیتا یاد، ماچھو واڑے بنا رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ میرے محبوبا تیری ست سچ حدودا میرے عالی جاہ جناب، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک وڈیائیا۔ نالے نانک دی آساتک جیہڑی بنا اکھراں توں لیکھا دتے وچ بغداد، بغلگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ نارد کہے میں چار جگ دے شاستراں گرنھیاں دا لیندا رہیا سواد، تیرے نام بانی کلمے رس اپنا آپ بنائیا۔ میرے پر بھو میرے اندر کدے اُچیا نہیں ویراگ، برہوں چوٹ نہ کوئے لگائیا۔ جگت والا آیا نہیں تیاگ، ترے گن ڈیرہ کوئے نہ ڈھائیا۔ میتوں پتہ نہیں کون ہنس تے کون کاگ، کاگ بھسند کس دا راہ تھکائیا۔ لکھ چوراسی دین دنی تیرا نور تیرا چراغ، جوتی جاتے تیری جوت نظری آئیا۔ پر بھو سچ دس نارد کہے کیوں گو بند اڈایا باز، باز چاروں کٹ اڈائیا۔ کیوں پنجاں انگلاں نال تیرا لیکھا لکھیا دھرنی اُتے پنچ آب، پنچم پنچم پنچ کر سمجھائیا۔ تیرا کھیل باہر سماج، سمگری سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں کچھ بیننتی کرن لگا آج، نو نو تیرے لاگا پائیا۔ میتوں پنڈت نوں دینی دات، براہمن برہم بھچھیا منگ منگائیا۔ اپنی بن اکھراں توں کڈھ اوہ لغات، جس دا حرف حروف بنت وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ مہربان ہو کے کر امداد، مدد دینی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ نارد کہے پر بھو میں چار جگ دا تیرا بھگت عجیب، عجب تیری کھیل کھلایا۔ نہ میری قسمت کوئی نصیب، بدنصیب میتوں کہہ نہ کوئے سنائیا۔ میں تیری جگ جگ تکدا رہیا ترتیب، جو دین دنی وچ طرح طرح کرائیا۔ میتوں پتہ نہیں کیہڑا اوتار پیغمبر گرو امیر تے کیہڑا غریب، کون دست نال اپنی جھولی رہیا بھرائیا۔ میں نگاہ مار کے تکدا رہیا اپنی لا کے نیچھ، بن اکھلاں اکھ اٹھائیا۔ میتوں تیرے اُتے آشا بڑی امید، آشا دے مالک اپنا بھو دینا کھلایا۔ کس بدھ اپنے حکم دی

کیتتی تاکید، تائیدِ وِچ شرعِ دتی درڑائیا۔ میں، نارد کہے ویکھ کے تیس بتیس حدیثِ قرآنِ مجید، الف یے توں پرلا اکھر کی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ نارد کہے میرے خُداوند کریم، قُدرت دے مالک دیاں جنائیا۔ دس کپڑی تیری چنگی تعلیم، کیوں طُلبے اوتار پیغمبر گر تیرا نام جگت سمجھائیا۔ کیوں جگت جہان کیتتی تقسیم، مذہباں وِچ ونڈ ونڈائیا۔ کی ایہو تیرا مارگ مہین، جیہڑا جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ چار کُنٹ نگاہ مار تیری کائنات سرشٹی دین وِچ دے غم گین، غم خوار غمی باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ذرا کھیل تک نر مدین، نر نرائن انتر نر نتر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ میں ساری تیری دھرنی ویکھی دھرتی تئی دھول ویکھی زمین، زمیں زماں دے مالک بھجیا واہو داہیا۔ مینٹوں صدی چوڈھویں کہا اوہ پنڈتا براہمن محمد دا امام تک جو آد اقدیم، قُدرت دا قادر نظری آئی۔ میں مَنول وِچ کہا، نارد کہے صدی چوڈھویں نی توں کپڑی حسین، جو بن ویتئے اپنا جو بن دے سمجھائیا۔ نارد کہے صدی چوڈھویں خیران ہو گئی پریشان ہو گئی نالے حضرت محمد کہا نالے کہا آمین، عالمین تیری بے پرواہیا۔ جس نے شرع دی شریعت اصلیت اصل وِچ لینا چھین، حق رہن کوئے نہ پائیا۔ واحد دا کلمہ کائنات کرے ادھین، چوڈاں طبق جس نوں سپس نوایا۔ جس نے لیکھے لاؤنی سب دی گوئی پیشین، پیشتر اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے میرے پرما تمنا میں بڑا لایق، میری بودی میری دے گواہیا۔ تیتوں ہیرو کہاں کہ ناک، کہ لکھ چوڑا سی جیہڑا کھیل رہیا کھلایا۔ مینٹوں ایوں جا پدا تیرے نام دا پے گیا قحط، نام دے بھنڈارے خالی دسن تھاؤں تھانیا۔ تیری شرع دی رہی کوئے نہ روایت، رحمت حق نہ کوئے کمائیا۔ میں جدھر پھریا اوتاراں پیغمبراں گرو آں تے ہندی بحث، جھگڑے وِچ لوکائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ بے عیب خُدا محمد تگے راہ عیسیٰ رہیا نین اٹھا، موئی کرے دُعا، تیرا لہنا دینا لیکھا محمد دی دھار وِچ ولایت، ولی اللہ سارے تیتوں سپس نوایا۔ حق مجبُبا اپنے حکم دی کرے نہ کوئے کفایت، قفل قافیے توں باہر دینے کھلایا۔ میریا جمانا سیری بھگوانا شرع دی میٹ دے شریعت، شرات اصلیت والی اپنی دے سمجھائیا۔ اپنے پیار دی مہم دی بخشش کر عنایت، رحمت سچ کمائیا۔ میں پچھلا لیکھا جاندا جیہڑی کلج نوں کیتتی ہدایت، حکم اگم سنائیا۔ کلج کسے نہ کریں رعایت، جگت جگیا سو سنت سادھو بچیا

رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر داتے منگ منگائیا۔ جھٹ کلجگ آیا نٹھا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ناردا
 توں کیوں میرے نام دا گایا پٹا، میں ٹاپوآں توں پرے بھجنا واہو داہیا۔ میرا پُرکھ اکال نال وعدہ پکا، گنڈھ گوہند والی پائیا۔ جس دا اِکو ڈنک وِجنا فتھا،
 فاتحہ سب دادے پڑھائیا۔ پریم رہن نہیں دینا رتا، ملا شیخ مسانک دیاں بھلائییا۔ گرنتھیاں سمجھ آون نہیں دینا اکھریپا، جو پورن پاربرہم پت پر میثور
 اک اکھوائیا۔ آہ ویکھ لے میرے کول بنا اکھراں توں پٹا، جس دے اُتے پٹنے والے دتی گواہیا۔ میرا وقت رہنا نہیں چھپا، چھاپا ماراں تھاوں تھانیا۔
 میں اٹھ اٹھ چاروں گنٹ تگا، بن اکھاں اکھ گھلائییا۔ میرا محمد نال وعدہ صدی چوڈھویں لیکھا پورا کرنا مدینہ مکہ، کعبیاں جُجریاں پھول پھولائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ نارد کہے کلجگا ایویں نہ مار شیخی، سخصیت تک جگت لوکائیا۔ کلجگ کہے میں کی دساں میرے
 صاحب نے مینٹوں کیتا بدیشی، بھارت کھنڈ میری دُہائیا۔ میرا لہنا تک لے رکھی کیشی، گوردھن دھاری رہیا جنائیا۔ میری اوس صاحب دے آگے گوہند
 نے رکھی پیشی، جو پیشتر اِکو نظری آئییا۔ جس دی تھم دھار وِشیشی، جگت وِشیاں توں باہر سمجھائیا۔ اوہ مہربان زریشی، نر زرائن اک اکھوائیا۔ جس کھیل
 کھلایا ویس وٹایا گوہند دس دسمیشی، دہ وِشا پھول پھولائیا۔ اوس دا رُوپ رنگ کسے نظر نہ آئے چھیتی، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک تھم ورتائیا۔ کلجگ کہے نارد توں میرا متر کہ یار، ناتا تن نہ کوئے بنائیا۔ کلجگ کہے کس
 بدھ میرے نال کیتی وِچار، وِچر کے دیاں سنائییا۔ کلجگ کہے ناردا میں وی اپنے سمیں دا مختیار، مختیار نا پُرکھ اکال میرا میرے ہتھ پھڑائییا۔ ذرا میرا کھیل
 ویکھیں میرا کوئی مقابلہ کر نہ سکے نال تلوار، ترکش تیر کم کسے نہ آئییا۔ میں شہنشاہ دا دُلھاتے تھم دا سوار، جگت جہان بھجناں واہو داہیا۔ میں سال
 بسالا دین دُنی ساری کر دینی تیار، ترے گن پنچ تتاں نال لئے انگڑائییا۔ پر اک گل یاد رکھیں رُسا چینا کرنے خبردار، بے خبراں خبر سنائییا۔ آو اٹھو ویکھو
 لیکھا اوس امام دا جس نوں محمد نے کہا پروردگار، بے عیب نور الاہیا۔ موسیٰ نوں دینا ہلار، بلونے نال دینا جگائیا۔ عیسیٰ نوں کہنا نین اگھاڑ، اکھ اکھ وِچوں
 بدلائیا۔ گوہند نوں کہنا شبد کھنڈا تیر شپھنگ بنا ترنگ توں وِجے تیرا تاڑ تاڑ، پھیر تاڑی لا کے دو جہان ویکھنا چائیں چائیا۔ کلجگ کہے ناردا یاد رکھیں جدوں

میں کھیل رچایا تے رچاواں گا وچ ہاڑ، ہاڑ ستاراں میری دے گواہیا۔ میں شاہ سلطاناں راج راجاناں چباواں گا اپنی بیٹھاں داڑھ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا جی کردا دین دُنی نوں دیواں اُجاڑ، اُجڑیاں گھراں دا مالک اِکو کھج نظر ی آئیآ۔ پھیر پنڈتا براہمناناردا تیتوں خوشیاں نال کوڑ دی کھیر دیواں کھوال، جس وچ ست سچ دارس نظر کوئے نہ آئیآ۔ پر اک گل یاد کر کے دس توں جھٹکا کھائیں کہ حلال، میتوں میں کہ میں پر بھو دیاں، جس دے آگے کریں سوال، سوالی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کچھ لیکھا ویکھ لے محمد دا جس نے اشارہ کیتا ول دجال، جدید اپنا لحم ورتائیا۔ جھٹ حاضر ہو گیا کال، اشارے نال رہیا سنائیآ۔ اوہ کلجگا جے میں نہ آواں تیری گھالنا کسے نہ لیکھے لگے گھال، کھج جیواں انت نہ کوئے کرائیا۔ اوہ تک چتر گپت رائے دھرم توں لیکھا رہیا وکھال، اکھر اکھر بن اکھراں نال ملائیآ۔ جس دا لیکھا پورا تننا تے ویکھنا اگلے سال، حساب بنا کتاب توں دینا لگائیآ۔ جھٹ نین اگھاریا مہاکال، بنا بھجاں توں اپنی لئے انگڑائیآ۔ میری جھل سکے نہ کوئے جھال، اپنی جھلک وچ پلک وچ دوا پر تیتا تے سبج پچھلے دتے بدلائیآ۔ میرا وی جی کردا ہن میں موقع ویکھاں حال، حالت تکاں چائیں چائیا۔ جے نگاہ ماراں، کی ویکھاں اوتار پیغمبر گر سچھنڈ دوارے سارے اِکو کرن سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیاں اپنی سرشی اتم آپ سنبھال، سمبل دے مالک سمبل اپنی کھیل کھلائیآ۔ اسیں سارے چاہندے دین دُنی جگت جگت دی بدل دے چال، مارگ رستہ پنٹھ اپنا آتم پر ماتم اِک در سائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت سب دی کر نہار پر تپال، پر تپالک مالک خالق در تیرے آس رکھائیآ۔

* ۱۷ اسو شہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ ساوتھ لنڈن ے بریورن گروب پیکم پیارے لال دے گرہ *

سنگر شبد کہے میرے پُرکھ اکال داتا، دین دیاں دیاوان تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں اپنے نام دی بخش اگمی داتا، سوغات دُھر دی جھولی پائیا۔ جنہاں چار جگ دیاں چھڈیاں جماعتاں، شرع دین دُنی تجائیآ۔ کھج مٹا دے اندھیریاں راتاں، بھنڑی رین اپنے رنگ رنگائیآ۔ جن بھگتاں ایہتھے اوتھے

بن پتاما، دو جہان ہونا آپ سہائیا۔ ہر جن در تیرے رہے نہ کوئے نراسا، آساسب دی پور کرائیا۔ سچ پریتی چرن کول بخش بھراسا، بھانڈا بھرم بھو
 بھٹائیا۔ ہر گھٹ اندر تیرا واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ توں آد پڑکھ جوتی جاتا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچ دوار تیرے نام دی پئے راسا، کایا منڈل
 منڈپ دینا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ ویکھ اپنے بھگت سہیلے گرگھ لال،
 لال لال رنگ رنگائیا۔ کلجگ انتم کر سنبھال، سمبھل اپنی گود کائیا۔ جگت مایا توڑ جنجال، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ مائس جنم دی لیکھے پا گھال،
 چوراسی پھاسی رہے نہ رائیا۔ میری اک بیننتی اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا
 رنگ دینا چڑھائیا۔ سنگر شبد کہے پڑکھ اکال تیرا نور نورانہ نور اگمی چندن، چند ستار سارے سپس نوایا۔ تیرا کھیل پری لوء آکاش پاتال برہمنڈن، برہمنڈ
 کھنڈ تیرا راہ تکائیا۔ تیرا نور ظہور جیرج انڈن، اُتبیج سیتج تیری ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو در تیرے منگن، اوتار پینمبر گر بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ توں
 صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا والی دو جہانن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ ست سچ سچ پریتی دے دے آتم پر ماتم انڈن، انڈ انڈ وچوں
 پرگٹائیا۔ میرے محبوبا جن بھگتاں ٹٹیاں آیوں گنڈھن، گنڈھ دھر دانام رکھائیا۔ ہر جن اپنے رنگ رنگاؤنے جو بیٹھے وچ لٹن، لینڈ انگلینڈ دینی سہائیا۔
 توں آد پڑکھ سوامی آد زرنجن، زرنجن تیرا نور نظری آئیا۔ مستک دھوڑی خاک رما دے چندن، دُرمت میل میل دھوائیا۔ غریب نمانے آتم دھار
 لگاؤنے اپنے انگن، انگیکار آپ اکھوائیا۔ توں آد جگاد جگ چو کڑی سدا بخشندن، بخشنہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جن بھگتاں اُپر کر مہربانی، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ پریم دی دے نشانی، نشانہ انیالا
 نام والا لگائیا۔ توں آتم برہم دا برہم گیانی، پار برہم پردہ دینا اٹھائیا۔ گرگھال لیکھا مکا دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج لیکھا رہیا نہ رائیا۔ دھر
 دی منزل دس نورانی، آتم پر ماتم میلا ہووے سچ سبھائیا۔ آد پڑکھ اپر پیر سوامی گھٹ جان جانی، جانہار تیری وڈیایا۔ امرت رس نخبھر جھرننا بوند سوانتی
 دے پانی، کول نا بھی نا بھی کول آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جن

بھگتاں سیوا لیکھے لاؤنی، سیوک سیوا وچ سمایاء۔ سب دی منسا پوری کرنی من بھاؤنی، جو بھاؤنا تیرے آگے رکھائیاء۔ کلجگ انت جو گھڑی عیسیٰ دے گھڑیال والی اتم آؤنی، کلاک اپنا روپ بدلایاء۔ دین دُنی تیری کھیل ورتتی انہونی، سمجھ سکے کوئے نہ رانیاء۔ تیرا حکم سندیسہ پھرنا پون پونی، پانی جل تھل اسگاہ نین رہے اٹھائیاء۔ بن تیری کرپا تیری سار کسے نہ پاؤنی، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیاء۔ میرے صاحب کنت بھگونت سب دی کرنی کرتے تیرے کولوں بخشاؤنی، پت پُنت دینے کرائیاء۔ ہر سنگت ہر جن ہر بھگت اپنے رنگ رنگاؤنی، رنگ مچھ دینا چڑھائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام ستار بن سرتال و جاؤنی، اناد نادى دُھن کرنی شنوایاء۔

* ۱۹ آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ بلویدری کینٹ ۲۹ رپلی روڈ درشن سنگھ دے گرہ *

حضرت عیسیٰ کہے میری سوہے لینڈ، مارک مارک پچھلا ویکھ وکھائیاء۔ میرا سجدہ خالی ہینڈ، ہینڈز اپ کر کے سپس نوایاء۔ جو حکم سندیسا میرے پروردگار کیتا سینڈ، دُھر فرمانا اک جنایاء۔ اوہ سُنیا یورپ وچ انگلینڈ، انگلستان اکھ کھائیاء۔ میرے محبوبا تیری صدی ییسویں دسے اینڈ، اینڈیکس صدی سدپوی ویکھ وکھائیاء۔ تیرے پیار دے شادیانے وچ میری آسا دا وجے ہینڈ، ترانے خوشیاں والے گائیاء۔ موسیٰ نال ہونا جو اینڈ، ناتا حکم والا بندھائیاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیاء۔ حضرت عیسیٰ کہے پر بھو میری انت ٹاپ دی ٹپ، بن نیناں ویکھ وکھائیاء۔ بھيو کھول نہ سکے میرا لپ، لپس کہن کچھ نہ پائیاء۔ اپنی کرنی دھار ویکھ ہپ، مہربان مہر نظر اٹھائیاء۔ تیرے حکم نال میں تیرے چرناں بیٹھا سٹ، سٹینڈ نظر کوئے نہ آئیاء۔ توں لیکھا دس اٹ، اٹس کی اپنی کار کمائیاء۔ میں تیری مُجت وچ ہويا وٹ، مہربان کی تیری بے پرواہیاء۔ تیرے آگے میری نہیں کوئی رٹ، رٹن آسا نہ کوئے رکھائیاء۔ اکو اکھر کلے دی چٹ، جو وائیٹ ہائیٹ اگم اٹے جنایاء۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیاء۔ حضرت کہے میرے محبوب تیرا حکم کوائیٹ، قواک لینا منائیاء۔ تیرے شبدا والی فائیٹ، فٹ آپے لینا کرائیاء۔

میری شرع دی تگنی نائیٹ، نورِ ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ مہربان ساچی دشا تگنی سائیڈ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میں نہ جانا تیرا لیکھا نیرو کہ وائیڈ، بے انت تیری بے پرواہیا۔ دو جہاناں ٹدھ بن دے کوئی نہ گائیڈ، بھيوَ ابھید نہ کوئے گھلایا۔ انت مارگ ویکھ ریڈ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیری دُنیا تیرے حکم وچ ڈائیڈ ہووے کہ ڈیڈ، ورلڈ لیکھا دے سمجھایا۔ میٹوں ایوں دسدا دھرنی خاک سب دا بنے بیڈ، مقبرے راہ تکایا۔ تیرے حکم دا پردہ اُتے آوے لیڈ، لڈ اپنی اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ عیسیٰ کہے میرے مالک تیرا اگنی سول، نیز نظر کسے نہ آیا۔ میٹوں اشارہ دتا میرے اندر مندر والے ہول، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میٹوں نظر آیا تیرے ست سچ دا پول، پر م پُرکھ کی تیری بے پرواہیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا راؤنڈ، رول کہ گول، پردہ پردیاں وچوں دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جھٹ موئی کہے میرے آریوزو جازاسی ایستومند شمع شیمز نو بے خدا اوہ تک محمدے رضا زوہی زمو نورے اللہ ماکشتے خود نازستے یہو دُعائے سوگ کملزو چانستے اود گوشے خموزے اوواں نورے امانتخے زواں حضرتے ناؤ ضیعفے بواوزوزے خدا موئے رضا محمدے ازا کاؤنزے کُنہ الہے پناہ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ عیسیٰ کہے میرے پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ خادم تک خدمتگار، سیوک سیوکمائیا۔ دست بدست منگاں منگ دوار، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ جوتختے صلیب دتا نظار، نظریہ نظر وچوں بدلایا۔ سو پردہ دے اُتار، پردہ نشیں اپنا بھيوَ گھلایا۔ تیرا نور ہووے اُجیار، اوہلا نظر کوئے نہ آیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ سچی سرکار، پاتشاہ بے پرواہیا۔ سب کچھ تیرے اختیار، مختیار نامے ساڈے تیری کرپا نظری آیا۔ صدی ییسویں یسے جگدیشے اپنا حکم وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ پروردگار کہے سُن حضرت عیسیٰ اسم اعظم اک جنایا۔ بے شک تیرا نہیں جسم، تن وجود نہ کوئے رکھایا۔ میرے حکم دا تیرا دھرتی اُتے چلیا مشن، سندیسہ دتا تھاواں تھانیا۔ میٹوں کشادپ سارے دسن، اوہلے رہن کوئے نہ پانیا۔ میں سب دا لیکھا جگ جگ اپنا آواں لکھن، دُھر فرمانا شبد پرگٹایا۔ کلجگ انتم آواں جتن، جگت جہان ویکھاں شاہیا۔ بے شک تہانوں اپنا بھيوَ نہیں سمجھایا رٹن، دُھر سندیسے نال

دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ حضرت عیسیٰ کہے پر بھو میرا ویکھ لے حکم والا کلاک، جس دی کلا نظر کسے نہ آئی۔ اکو میری تیرے نال ٹاک، دو جاشد نہ کوئے سنائی۔ میں تیرے حکم وچ کیتا واک، چلیا چائیں چانیا۔ توں جگت جہان دی آشا ویکھیں راک، چٹاک سکے نہ کوئے تڑائی۔ پتہ نہیں کس بدھ اندر لایا لاک، تیرے نام دی کی کھول سکے نہ رانیا۔ جگت واشنا تیرے پریم نالوں ہاٹ، ہیٹ والے سارے روون مارن دھاہیا۔ میں نکا جہا حصہ تیرا پارٹ، ننھا بچہ جگت جہان نظری آئی۔ تیرا کھیل اولّا صاحب سوامی آرٹ، آرٹسٹ تیرا بھو کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک ہونا سہائی۔ عیسیٰ کہے میرے مالک تیری پاؤر ول، ویکم کہہ کے سیس نوائیا۔ تیتوں وچ سی تکاں کہ تکاں اُتے بل، ماؤنٹ اُتے ویکھ وکھائی۔ تیرا نظارہ دسے کپڑی بل، بھو ابھیدا دینا چُکائی۔ تیتوں ایوں دسدا میرے مُرید سارے ہوئے ال، تندرست نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک دیا کمائی۔ حضرت کہے میرے پر بھو میرا ویکھلا لینڈ ہوم، ہوم نظر کسے نہ آئی۔ میرا لہنا دینا پچھلا وچ روم، روم روم میرا دے دُہائی۔ پھیر ناتا تک لے دوم، کی موسیٰ گنڈھ پوائیا۔ کی لہنا دینا حضرت محمد سوم، سوہنیا اکھ دے کھلایا۔ کی اشارہ دتا سن موں، چند چاندنی نال وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنایا۔ عیسیٰ کہے میں تیرا کھیل نکیا بن نیناں وار اسی، اصل دیاں جنایا۔ ایہہ خبر میں کسے نہیں سی دسی، انجیل زُنہا نہ کوئے چترایا۔ جس ویلے میرے گل وچ پائی رسی، صلیب پھاسی ستاں رنگاں والی لٹکائی۔ میری خواہش تیرے درتے نسی، بھجی واہو داہیا۔ میری آشا کھڑ کھڑا ہسی، ہستی تک اگم اتھایا۔ میرے محبوبا کچھ میرے نال کر پکی، وعدہ اپنا لے بنایا۔ اوس ویلے بخشش دی تیتوں ملی رتی، رتناں دے مالک دیاں جنایا۔ نال سندیسہ دتا نانک دھار نے راگ گاؤنے چھتی، چھتیا اپنا کھیل کھلایا۔ جس نے گوہند دی دھار پڑھنی پٹی، پاٹل اپنا پردہ لاہیا۔ اتم اوسے دا نور جوت جگے لٹ لٹی، لائیٹ اکو نظری آئی۔ اوہ تیرا دھرنی والا دیش ویکھے تیری آشنا نال پھرے نٹھی، سگلا سنگ بنایا۔ سمند ساگراں پھرے پٹی، ٹاپوآں چرناں ہیٹھ دہائی۔ عیسیٰ اُس ویلے توں میرا میں تیرا اکو کلمہ جپیں، بن رسنا جہوا ہلایا۔ پر توں یاد رکھیں تیری قوم کی

ہے پی ہووے کہ ہپی، ہوپ کی سمجھائی۔ نالے اشارہ دتا تیرے محبوب نے پھر بدل دینی لپی، لینگو تچ ٹنگ اک دے جنایا۔ نال دکھایا سسے تے ہوڑا تے ہا ہے تے پپی، ٹیکا پینی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم دھار پروردگار دی ہونی سکھی، پُرکھ اکال دُھر دارام اِکو رنگ رنگایا۔ اوسے ویلے جھٹ جلا د نے تھلیوں رسی کھچی، زور نال ہلایا۔ جھٹ ساڈھے تن اُنگلاں لمی ہو گئی گچی، اپنا بل رہیا نہ رائیا۔ اوس ویلے خُدا نے خود خبر دتی نئی، پنا سواساں توں دتی جنایا۔ عیسیٰ تیری اک نو ست دو دھار دی میرے شہنشاہی اٹھ سمت دی متی، مترا تیرا رنگ رنگایا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ مُنی رکھی، عقل بُدھی چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ حضرت عیسیٰ چھڈیا تن وجود، ناتا کوڑ تاجایا۔ مل کے حق محبوب، اپنی خوشی بنایا۔ تک کے اُچ عروج، بیٹھا سو بھاپایا۔ تیری منزل حق مقصود، نور نورانے نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ حضرت عیسیٰ مل کے درگاہ حق، حق دتا سنایا۔ پروردگار دھرنی اُتے تک، اپنی دیا کمائیا۔ میرا کلاک کرے تک تک، تک ٹکی تیرے ول لگایا۔ میں سندیسہ دے کے آیا سچ، سنا یا تھاؤں تھانیا۔ انتم آوے میرا مالک سمر تھ، داتا دُھر در گاہیا۔ جس دا جگ چو کڑی چلے رتھ، رتھ رتھو ہی اپنا حکم ورتایا۔ اوہ ویلا بڑا اکھ، کتھنی کھ نہ سکے رائیا۔ میرے پیاریو اپنی آشا وچ جانا نٹھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ نالے زمیں اسمان ول تکیا وار اٹھ، اٹھاں تتاں کھوج کھوجایا۔ جھٹ جوتی نور نظر آیا لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگایا۔ دُھر آواز آئی پنا سریر توں لائی سٹ، سوادھان دتا کرایا۔ اوہ ویکھ اپنا انتم لیکھا جس ویلے لگنا پھٹ، گھاؤ ڈو نگھا ویکھ دکھایا۔ تیرا پروردگار سانجھا یار کلاکار ہونا تے روپ ہووے جٹ، سمبل اپنا کھیل کھلایا۔ جس نے اُلٹی گیڑنی لٹھ، چار گنٹ دے بھوایا۔ لیکھا جانے وجود کایا ماٹی ہٹ، لکھ چو راسی پھول پھولایا۔ اوہ تیرے ضرور ضرور گھاٹ پُجے کنارے تٹ، تھل اسگاہاں ویکھ دکھایا۔ توں اوہ سچ دس کہ توں ہاؤس ہوم رہنا کہ رہنا وچ ہٹ، کون دوارا سو بھاپایا۔ حضرت عیسیٰ کہا میرے محبوبا مینوں ایوں دسدا جویں سب کچھ جانا ڈھٹھ، بن ماٹی خاک نظر کوئے نہ آیا۔ میرا کوئی نہیں سوالیا فقرہ وٹ، نو نو لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال کہا عیسیٰ کھیل ویکھ عظیم، کی اعظم رہیا کرایا۔

جس نے دین دُنی بدل دینی تعلیم، کرے حق پڑھائیا۔ اُس دے اُتے سب نوں کرنا پینا یقین، جو یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبراں گرو آں کھیل کھلایا۔ اُس نوں سب نے کہنا آمین، آمد وچ سارے راہ تکایا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا نر مدین، پنجاں تتاں پھول پھولایا۔ مالک خالق ہووے رحیم، رحمت اپنی اک کما یا۔ اوہدا جھگڑا نہیں نال کسے دین، دُنی دیکھے تھاؤں تھانیا۔ لیکھے لائے سب دی گوئی پیشین، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار جوت عالمین، عالم دامالک اک اکھوایا۔

* ۲۰ آسوشہنشاہی سمت اٹھ انگلینڈ کینٹربری دے کیتھیڈرل وکھے مسٹر این وائیٹ ٹامسن ڈیمن کینٹربری کیتھیڈرل دے نوٹ *

گاڈ سی ان چرچ، چاروں کُنٹ نور نورانہ نظری آئی۔ جو مالک والی عرش، فرش کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جس نوں مسیح کہا اسپرچ، اچرج اپنی کار بھگتایا۔ اُس دا آد دا آد اک آدرش، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل ورتایا۔ چرچ کہے نور نورانہ اگتا ایک، واحد گاڈ نظری آئی۔ جس دی حضرت عیسیٰ رکھی ٹیک، مسیح مسلیاں وچ جنایا۔ سو نرگن دھار رہیا دیکھ، دیکھنہارا بے پرواہیا۔ جگت جہان دین دُنی والا سرشٹی دا جانے لیکھ، بھوکھ اپنے وچوں پرگٹایا۔ اوہ آیا اُس دی آشنا والے دیس، جس نوں انگلینڈ لنڈن کہے لوکایا۔ جس دے مہم وچ سارے ہونے پیش، پیشتر پیشین گویاں سب دیاں لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ چرچ کہے اچ دا دوس دھاڑا ڈے، ڈیٹ جگت ملے وڈیایا۔ پروردگار سانجھیاں جس دا آد دا آد جگاد جگاد جگ چوکڑی اوتار پیغمبراں گرو آں نال نینہ، نہہکنک اپنی کل ورتایا۔ جس نے نوست مالش منگھ دیکھنی دیہہ، تن وجود تن سریراں پھول پھولایا۔ اوہ مہربان برسہنہارا امرت مینہ، بوند اگمی اک برسایا۔

جس دے تھم وچ ساری سرشتی ہونی لے، لے کر کے اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی اینکارا ایکو ہو کے، ایک ایک اکو نظری آئیا۔

* ۲۳ آسوشینٹا ہی سمت اٹھ فرانس پیرس ۲ روستی پورٹ ڈی کیلشی ۱۷ ای پیرس ۵۵ سیلین ڈی پیری زون ڈرن دے گرہ *

دیون کو ایک داتا، دیونہار اکھوائیا۔ آتما داپتا ماتا، ساچی گود سہائیا۔ میٹ رین اندھیری راتا، ساچا نور کرے رُشائیا۔ پاربرہم برہم دیوے ساتھ،
 سگلا سنگ بنائیا۔ کایا مندر مارے جھاتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نرگن نور کرے پرکاشا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ایٹھے اوتھے پچھے واتا، ویکھنہارا تھاؤں
 تھائیا۔ بھارت پیرس اکو ناتا، دُھر دی اپنی گنڈھ پوائیا۔ لیکھا جانے لکھنا الاکھا، لکھ اگوچر اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا رنگ رنگائے بنائے دُھر دی ذاتا، بھیو
 ابھید رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دیونہار دیاندھ سوامی، صاحب اک اکھوائیا۔
 جیہڑا آد دا انتریا می، بھگونت بے پرواہیا۔ جو لیکھا جانے دو جہانی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس دی مسیح نال کہانی، یسوہ حاضر ہو کے دئے گواہیا۔
 جس دے کول اس دے پانی دی نشانی، جو پیاسے دتا پلائییا۔ اوس مالک لیکھا کھیا پنا قلم کانی، اشارے نال جنائیا۔ جس ویلے میرا پتا آیا اسمانی، اسم اعظم
 اک اکھوائیا۔ اوہ تیرا لیکھا جانے جسم جسمانی، ضمیر انتر ویکھ دکھائیا۔ پریم پیار بھگتی دیوے رُوحانی، رُوح بُت وجدی رہے ودھائیا۔ انت سندیسہ پھیر مسیح
 دتا جس ویلے دین لگا اپنی قُربانی، خوشی خوشی نال جنائیا۔ میرے محبوب میرے خدا میرے گاڈ توں میری بیننتی مانیں، منسا تیرے نال ملائییا۔ دُھر
 آواز آئی بے شک کائنات ہووے فانی، فنا فی اللہ دے لوکائییا۔ تیرا لیکھا ضرور دیواں ایہہ میری شبد دی کہانی، لکھن دی لوڑ نہ کوئے رکھائییا۔ نالے اشارہ
 کیتا دشا دسی جس نوں سمجھے نہ کوئے ودوانی، بھیو بھیو نہ کوئے گھلائییا۔ اُس ویلے پیری وچوں اک داؤد تکدا سی نیتز ندھانی، آشا دُور دُراڈی رکھائییا۔
 مسیح دی آواز سنی کانی، بنا کتاں وٹی ودھائییا۔ اُس جھٹ سجدہ کیتا جے کرپا کیتی کیتی مہربانی، مہر نظر اٹھائییا۔ تیرا باپ میرا پاک کرے استھانی، پیری

پیرس چرن ٹکائی۔ یسُوہ کہا اوہ مالک جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ جس پریم وچ اک گھٹ پلایا پانی، اوسے دی دھار وچ گھٹ اپنے گلے لگایا۔ تس دا لیکھا جس دی امانت امانی، ایمان نال اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نور نورانہ شہنشاہ اسمانی، اسم وچ جسم ضمیر دے بدلایا۔

* ۸ کنگ شہنشاہی سمت اٹھ کویت شہر کرتار سنگھ دے گرہ *

بھگتی کہے میں اُس پر بھو دی داسی، جو داسن داسا دیا کمائی۔ جس دا کھیل منڈل راسی، برہمنڈاں کھنڈاں سوبھا پائی۔ جس دا نور جوت پرکاشی، پرکاش رہیا سرب ٹھائینا۔ سو میری جگ جگ پوری کرے آسی، ترسنا دے بھجائی۔ سچ دست دی دیوے راسی، رحمت آپ کمائی۔ نرگن دھار جوڑ کے ناتی، ناتا لئے بندھائی۔ سدا اچھے واتی، سر سر ہتھ ٹکائی۔ میں جدوں رہی تے رہی اک اکانتی، بہہ سنگ نہ کوئے بنائی۔ میرا لیکھا نہیں اندھیرا راتی، سور یہ چند نہ کوئے وڈیائی۔ میرے کول اُس پر بھو دی اکو اگنی پاتی، جو بن اکھراں دتی پھڑائی۔ آہ ویکھ جنہاں دے اندر میرا نام کلمہ صفاتی، صفتی ڈھولے میرے پیار دے سارے گائی۔ اوہناں دی زندگی میرے لیکھے لگے حیاتی، جیون اور نہ کوئے رکھائی۔ منزل بامنزل میرا میل ہووے اتقائی، اتقائی اپنا رنگ رنگائی۔ تیرے پیار وچ بھگتی تیری دھار وچ اوہناں دی ختم ہووے گستاخی، جگت وکار رہن نہ پائی۔ تن وجود انتر نرتر درمت میل جائے کائی، وکار ہنکار نظر کوئے نہ آئی۔ سچ منزل چڑھاؤنی گھائی، نو دوارے پنڈھ مکائی۔ ایڑا پنگل سکھمن سناؤنی گاتھی، ترے کئی رنگ رنگائی۔ امرت رس نجھر بوند دینی سوانتی، نا بھی کول کول اٹائی۔ شبد ڈھن ناد سناؤنی انادی، انحد راگ جنائی۔ سرت شبد ہووے وسادی، بسمل اپنا آپ کرائی۔ سبج ست جوت ہووے پرکاشی، نور ظہور اک چکائی۔ پنڈھ مکاؤنا پر تھی آکاشی، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگتی نیوں کے ٹیکیا ماتھی، بن مستک سپس نوائیا۔ توں صاحب میرا ابناشی، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ توں مالک سب دا مکلا پاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نوں دیویں اپنی داتی، داتے دانی دیا کمائی۔ اُس دا

منو آمن رہے نہ عاقی، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ بجر کو اڑا کھلے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تیرا نام بھنڈارا بھگتاں اندر سچ دی ہائی، ونجارا شبد گرو اکھوایا۔ تیرا نرگن نور جوت للائی، لالن اکو سوبھا پائیا۔ میری اٹھے پہر نمسکار تیری سدا سدا پر بھاتی، سندھیا سرگھی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ بھگتی کہے میں تیری چاکر، جگ جگ سیو کما یا۔ تیرا سچ سندیسہ نام پاتر، پتر کا اکھر دین گواہیا۔ تیرے پیار دا نام اگما ماتر، جس دی ماترا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ہر بھگت سہیلے تیرے یاتر، یاترؤ دھر دے نظری آئی۔ میں اوہناں دی سیوا کراں صرف صاحب تیری خاطر، خطرہ و بھچار ہنکار نیڑ کوئے نہ آئی۔ توں مہربان محبوب بھو کھولنہارا باطن، بے نظیر بھو اٹھایا۔ تیرا لیکھا نہیں دوس راتن، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بھگتی بھگتی مینوں رسنا نال سارے آکھن، بھگتی کہے بھگوان، تیرے وچ نہ کوئے سما یا۔ میں سندیسہ دیواں لوک ماتن، دھرنی دھرت دھول اُتے جنایا۔ جن بھگتو تہاڈے پچھے جگ جگ پر بھ لوک مات مارے واٹن، بھجے واہو داہیا۔ میں اوس دے کٹھھے کھڑی گھاٹن، تھان آسن لایا۔ جو وسیا کایا ماٹی ماٹن، ساڈھے تن ہتھ سوبھا پائیا۔ اوہ محبوب مالک اک ابناشن، کرتا پُرکھ اگم اتھاہیا۔ جو رکھیا کرے اُدر دس دس ماسن، ہوئے آپ سہایا۔ تس دا لہنا پر تھی آکاشن، گگن گگنتر پھول پھولا یا۔ بھگتی کہے اوسے صاحب اگے اٹھے پہر پنا ہتھیاں توں جوڑے ہاتھن، نمرتا وچ نرتر انتر سیس نوایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم گاؤ گاتھن، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ بھگتی کہے میں اوہناں بھگتاں دی سدا ساتھن، سگلا سنگ بنا یا۔ جیہڑے سرپروں ستے تے اندروں جاگن، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلایا۔ اوہناں دی آتما وڈ وڈ بھاگن، نسا من دے وچ سما یا۔ دوس رین انبولت دا اندر ہووے ویراگن، ویری اندروں بھجن واہو داہیا۔ مایا متاڈ سے نہ ناگن، کوڑ گڑیا نہ کوئے رکھایا۔ نرگن نور جوت جگے اگنی چاندن، چند ستار جس نوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ بھگتی کہے سنگر شبد کرو ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ اجپا گاؤ اگما جاپ، رسنا جہوا بل نہ کوئے ہلایا۔ سنگر اندر تلو ساکھیات، باہر دیکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ امرت پیو آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلایا۔ دُھن آتمک سُنو اگما راگ، انادی دُھن شنوایا۔ سوئی سُر ت جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم میلا ملے کنت سہاگ،

سچ سُنہنجی سو بھاپا پائیا۔ گھر دیکھ جوت ہوئے پرکاش، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ بھگتی کہے میں سچ رہی آکھ، آخر دیاں جنایا۔ اِکو پُرکھ اکال تے رکھو
 وشواش، وشا اور نہ کوئے جنایا۔ جو آتما دامائی باپ، نور جوت جوت وچوں پرگٹایا۔ سو مہربان میٹ کے تینوں تاپ، ترے گن اتینا اپنے رنگ رنگایا۔
 تن وجود رُوح بُت کرے پاک، پتت پُنت آپ بنایا۔ امرت دے کے بوند سوانت، اگنی تت بُجھایا۔ سُہیلا ہو کے بچھے وات، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔
 اپنے سر پر اندر بھگتی کہے جن بھگتو ہونا اِکانت، جگت نیتز ویکھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ
 دیا کمایا۔ بھگتی کہے جن بھگتو سنگر شبد کماوو، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر اشٹ درشٹ سماوو، دوسر اور نہ کوئے چترایا۔ دھوڑی مچن چرن نہاوو،
 دُرمت میل دھوایا۔ گرگھ ہنس بنو کانوو، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ سنگر وٹھو بل بل جاوو، جگ جیون نہ کوئے چترایا۔ بھگتی کہے میرا صاحب سوامی
 ہر دے اِک وساوو، وسر کدے نہ جایا۔ اوس دے چرن کول بگساوو، جو بچھرت لئے ملائیا۔ دھوڑی مستک خاک رماوو، ٹکے نام لگایا۔ تس صاحب
 دے بل بل جاوو، جو جانہار بے پرواہیا۔ بھگتی کہے اِکو پُرکھ اکال دانام دھیوو، جو سو پُرکھ زرنجن وڈ وڈیایا۔ ہنگ برہم آپ ہو جاوو، آتم نور جوت
 رُشانیا۔ میرا لہنا دینا اپنے نال رکھاوو، دوسر سنگ نہ کوئے بنایا۔ تسیں سچ دی دھار انت سچ وچ بل جاوو، چوڑاسی ونڈ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرپا آپ کرایا۔ بھگتی کہے جن بھگتو تہاڈا اِکو ٹھا کر سوامی، سنگر شبد شبد اکھوایا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتر
 آتم ویکھ وکھایا۔ اوسے دی صفت صلاح بانی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ اوسے دی صفت صلاح کہانی، کتھنی کتھ کتھ درڑایا۔ بھگتی کہے بنا اوس
 توں کرے نہ کوئے مہربانی، مہربان نہ کوئے اکھوایا۔ جس دی آتما پنجاں تتاں وچ جوت نشانی، نور نورانہ نظری آئی۔ اوہ پر بھو زرنجن دھار نہیں بیگانی،
 بیگم پُر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ تسیں جھگڑا چھڈو جسم جسمانی، ضمیر اندروں لو بدلایا۔ سنگر پیار وچ سدا منزل اُچ ملدی رُوحانی، روم روم ساڈھے تن کروڑ
 وجدی رہے ودھایا۔ پندھ مارگ ہوئے آسانی، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ بھگتی کہے جن بھگتو میری سب دے نال جگ جگ سدا اِکو جہی ترل جوانی،
 بڈھپے وچ کدے نہ آئی۔ میں سندیسہ دیواں چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج سچ سنائی۔ سُن لو سارے جیو پرانی، سواس سواساں نال درڑایا۔ پُرکھ

اکالا دینِ دِیالا آد جُگادی داتا دانی، دیونہار اکھوائیا۔ جس اُتے کرپا کرے اُس نوں میلے آپ شاہِ سلطانی، بھگتی کہے میں بال انجانی، اُس دے نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیلے دو جہانی، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا اینکار ایکا ایک ایک اکھوائیا۔

* ۱۰ اکتک شہنشاہی سمت اٹھ کویت شہر گرودوارا نیگرا سالیا وکھے *

شبد اگمی انادی دُھن، چھٹی راگ جس نوں رہے گائیا۔ جس دا بھيو جانے کوئے نہ رکھ من، منیشتر جگیشتر بیٹھے سارے دھیان لگائیا۔ اوس دا لیکھا جانے اکو پُرکھ اکالا دینِ دِیالا پروردگار سانجھا یارا جو مالک کن، کُل مالک نورِ الاہیا۔ اوس نوں گا سکے نال نہ کوئے بل، سرون سُن کے سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوس دی صفت صلاح وڈیائی سدا انمل، قیمت جگت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دُھن اپنے وچوں آپ پرگٹائیا۔ شبدی دُھن اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی آپ بنائیا۔ نہ کوئی لیکھا لکھ کے انت کہہ سکے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس نوں سپیس نوایا۔ جس سُن دے دُھن دے تئی اوتار کُل مالک دا کلمہ حق دا حقیقت سُنیا حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اپنی الاہی وچ گفتار، گُفت سُنید دوویں درشن پائیا۔ اوسے شبد دی دھار وچ پیار وچ نانک نے وجائی ستار، سَنگَر نانک تُوں ہی تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ اوسے دی دُھن وچ سَنگَر گوہند گوہند سنگھ نے شبد دا کھنڈا برہمنڈاں توں پرے دتا وکھال، خالقے خلق تیری دُھن دُھر دے مالک بے پرواہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ سُنائیا۔ دُھر دے دُھن دی آواز اگمی، سرون سُنن کوئے نہ پائیا۔ کسے تن وجود وچوں کدے نہیں جئی، جنم دین والی کوئے نہ مائیا۔ اوہ پھردی نہیں دین دُنیا دے حد بنیں، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ بھجے نہ واہو دہیا۔ اوہ کوئی کھیل نہیں ستاریاں والی چن چٹی، سورہ منڈل وند وندائیا۔ اوہ کوئی نیتز ہین نہیں انھی، جگت جگیا سوآں اپنا بھيو چکائیا۔ اوہ بے پرواہ دی دھار جس نوں وجائے آپ نرکار، نرگن نرؤیر

اپنا بھيو آپ چُکائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی دُھن دُھن اناد شبد اناحد نادی وچوں پرے توں پرے پار سنايا۔ شبدی دُھن پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر، باہر توں باہر بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ سمجھ گپت ظاہر، ظاہر ظہور اِکو پُرکھ اکلا دین دِیالا اپنے وِچ سنايا۔ جس دا اِکو ناد اِکو وعدہ واحد ظاہر، ظاہر ظہور اِکو نظری آيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دُھن اِک دکھائيا۔ ساچی دُھن انادی ناد، انحد ناد ناد وڈیائيا۔ جس دا لیکھا آد جُگاد، جُگ چوکڑی اپنی ونڈ ونڈائيا۔ جس دی آواز وِچ برہماد، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان سُن کے سارے بسمل ہو کے سیس نوائيا۔ اوس دارُپ انوپ سمجھ سکے نہ کوئی سنت سادھ، پنخ تت کایا وِچ بھيو کوئے نہ پائيا۔ جس دے اندر پُرکھ اکال دین دِیال دتی اوہ آواز، اوہ دُھن سُن سُن سُن دُھن رنگ اپنے وِچ سنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائيا۔ ساچی دُھن دا اگم راز، رازق رزق رحیم آپ جنائندا۔ جس دا دو جہاناں راج، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہ سچھنڈ نواسی پروردگار سانجھیاں درگاہ ساچی سوبھا پائندا۔ جس دے ہتھ آد جُگاد جُگ چوکڑی سبجک تریتا دواپر کھجک لکھ چوراسی جیو جنت سب دی واگ، جو واگاں والا واگ اپنے ہتھ بھوائندا۔ جس نوں کھندے شاہ پاتشاہ مہاراج، مہربان محبوب اپنی کل ورتائندا۔ اوس دی صفت اوس دی صلاح اوسے دا حکم اوسے داراہ اوسے دی آواز اوسے دی دُھن اوہ سُننہارا بے پرواہ، بے پرواہی وِچ اپنی آواز لگائيا۔ جس آواز نوں سُن کے اوتار پینغمبر گرو آں کہا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ توں ہی رام توں ہی کرشن توں ہی اللہ حق خُدا، گاڈ توں ہی نظری آيا۔ توں ہی نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا اینکارا نرگن سرگن نانک گیا گا، گوہند اوسے دا ڈھولا گائيا۔ جس ویلے اوہ اگئی دُھن ماچھوواٹے گئی آ، گوہند دے اندر سندیسہ دتا چائیں چائیا۔ سوربیر نوجوانے اوہ ویکھ کھجک بھجیا پھرے واہوا، اتر پورب پچھم دکھن اپنا پنڈھ مکائيا۔ نگاہ مار تھل اسگاہ، جنگل جوہ اُجاڈ پہاڑ کھوج کھوجائيا۔ گوہند نے ہس کے کہا میرے شہنشاہ، میں تیرا اِکو دُلھا سوربیر جو تیرے نام دا کھنڈا کھڑگ دے کھڑکا، دو جہان اِکو حکم ورتائيا۔ جھٹ پُرکھ اکال نے اپنی دُھن پھیر دتی سنا، جس دُھن نوں جگت سُنن کوئے نہ پائيا۔ گوہند اوہ ویکھ اندھ اندھیرا گیا چھا، سوربیر چند ساچا چند نہ کوئے چکائيا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دُھن آپ اُچھائی۔ گوہند کہے تیری دُھن میرے اندر لائی سک، میں سچ وچ سمائی۔ میرے اندر بنا لیکھیاں توں لیکھے دتے لکھ، قلم شاہی دی لوڑ رہے نہ رائی۔ تیری دُھن دی ملی اگئی بھکھ، جس بھچھیا نوں وندن والا ہور جگت نہ کوئے ورتائی۔ مینوں آد جگد جگ چوڑی تیرا نور ظہور سدا رہے دس، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ توں پڑکھ اکالا ایکنکارا پروردگار سانجھیا راک، میں تیرا سُت ڈلارا نوجوانا اکو نظری آئی۔ میں چاہندا تیری اک دُھن وچ مینوں ایں لگدا ہت، ہتکاری ہو کے انتر ویکھ دکھائی۔ میں گرسکھاں دے انتر رہانگنت، نوٹ اپنا پھیرا پائی۔ آتم سبجا روہانگا لٹ، میرا ہر سکھ دے اندر پیار دا بن بازو توں سنگھاسن اک سہائی۔ میرا جھگڑا نہیں پتھراٹ، پاہن وند نہ کوئے وندائی۔ میں وسنا گھر نچ، ساڈھے تن ہتھ میرے گرہ وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری دُھن دی سدا وجدی رہے ودھائی۔ پڑکھ اکال کہا گوہند میری دُھن اگم اپار، اپر پیر ہو کے دیاں سنائی۔ جس دا راہ تگدے رہے تیری اوتار، راما کرشنا نو لاگے پائی۔ موسیٰ سُن کے تھوڑی جہی ڈگامنہ دے بھار، بل اپنا آپ گوائی۔ حضرت عیسیٰ پھاسی گل وچ گیا ڈار، میری دُھن نال دُھن دُھن وچ سمائی۔ محمد چھڈ گیا چار یار، ناتا جگت نالوں مٹائی۔ سنگر نانک میری دُھن سُن کے گایا توں ہی توں ہی توں ہی نرکار، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ اوہو دُھن نانک نرگن نے سرگن دھار وچ انگد اندر دتی واڑ، امر داس نوں اوہو دتی سنائی۔ اوہ امر داس نے رام داس دے گھر پیار واڑ، کایا مندر اندر بن کٹاں توں دتی لکائی۔ رام داس نے درگاہ سچ پڑکھ اکال اگے کر نمسکار، سنگر ارجن ارجن دانا تا پڑکھ اکال، اوہ ہویا بودھ اگادھا بدھاتے نال جڑائی۔ شبد آیا اندر ناداں دُھنی سنی دُھن توں باہر، دُھن داراگ دُھن وچ چوتھا انک شبد ہزارے دتا بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دُھن اک رکھائی۔ سچ دی دُھن سنگر ارجن دتی گوہند، ہر گوہند گوہند بے پرواہیا۔ جس نوں جھکے کروڑ تینتیس سُرپت اند، وشن برہما شو نو نو سپس نو آئی۔ جس دے اندر نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی چنت، غم وچ غم خوار ملے بے پرواہیا۔ بھاگ لگا اوسے جیو پنڈ، ساڈھے تن ہتھ کایا پنچ تت وچی ودھائی۔ امرت دھارا وگی ساگر سندھ، گھر گمبھیر بے نظیر دتی ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ دی دُھن اپنی اک پرگٹائییا۔ ساچی دُھن سنی ہر رائے، ہر ہر وچ سمائییا۔ ہر کرشن گیا گائے، بھيو ا بھیدا اک جنائییا۔ گرو تیغہادر سُن کے ہند دا دھرم گیا بچائے، آپ آپا کھیل کھلاییا۔ دُھر دی دُھن نال گوہند سورا اٹھیا نوجوانا جو سب دے سپس تے ہتھ ٹکائے، چار ورنال اکو رنگ رنگائییا۔ پتا پُرکھ اکال اکو منائے، دُوجی اوٹ نہ کوئے نکائییا۔ سنی دُھن اندر چڑھیا چائے، چاؤ گھنیرے وٹی ودھائییا۔ او سے دُھن دے پیار وچ گرگھ جٹ جھیور چھیمبے نائی اکٹھے کرائے، اکو رنگ رنگائییا۔ او سے دی دُھن وچ امرت دُھر دا جام لیائے، بھر باٹیاں نال پیائییا۔ او سے دُھن وچ پنٹھ خالصہ رچن رچائے، گرگھ سہیلے رنگ رنگائییا۔ او سے دی دُھن وچ آپ اپنی جھولی ڈاہے، گرگھ گر سگھ سگھ شیر رُوپ بنائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی دُھن اپنے ہتھ رکھائییا۔ سچ دی دُھن شبدا انادی، برہمانڈ کھیل کھلاییا۔ جس دارُوپ انادا انادی، جگ چو کڑی اپنا حکم سنائییا۔ گرگھو گر سگھو اُس دُھن نوں سُنن دی سنگر گوہند دے کولوں ہُن واری آگئی تہاڈی، او سے دُھن وچ جاؤ سمائییا۔ جس دی آواز چو راسی لکھ نالوں ڈاڈھی، ڈاڈھا اپنا حکم ورتائییا۔ جنہاں دی سُر ت اندروں ہووے جاگی، اوہ سُر ت شبدا نال مل کے میلا ویکھنا بے پرواہییا۔ اوہ گھر تہنا جتھے آتما پرما تہا دی ہووے شادی، دوویں مل کے اکو سیجا سو بھاپائییا۔ ساچی دُھن اُس پُرکھ اکال دی نانک گوہند گوہند نانک شبدا دھار توں بنا کسے نہ لادھی، لبھن والا دُوجا نظر کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی صفت سچ دی صلاح سچ دا داتا سچ دا مالک بے پرواہ، جس دی دُھن آتمک راگ وچ ویراگ وچ تیاگ وچ جاگ وچ اوہدیاں بھگتاں سنتاں صوفیاں فقیراں نانک دھار نال مل کے نانک نانک نان وچ گائییا۔

* ۱۳ کتک شہنشاہی سمت اٹھ کویت شہر اجیت سنگھ دے گرہ *

سنت منی سنگھ کہے میری نمسکار نمسکار نمسکار، نمستے وچ سپس جھکائییا۔ تیرا کھیل ویکھ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری تگاں بے پرواہییا۔ توں بے عیب پروردگار، نور نورانہ اک الاہییا۔ میں تیرا خدمتگار، جگ ساچی کار کمائییا۔ ناتا توڑ کوڑ سنسار، چرن سرن لئی سرنائییا۔ بن کے در بھکھار، بھکھیا منگی چائیں

چانیا۔ توڑ کے جگت ہنکار، نو نو لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ سنت منی سَنگھ کہے میرے صاحب سَنگھ دیاو، دیاوان دے جنایا۔ تیرا جلوہ نُور جمالو، ظاہر ظہور اک اکھوانیا۔ تُوں صاحب بخشند کرپالو، کرپا ندھان تیری وڈیاںیا۔ دس کلج اتتم کون سمبھالو، سمبل کیہڑا گرہ سو بھاپانیا۔ کس بدھ تیرا کھیل ہووے چالو، چال زراںی دے جنایا۔ میٹوں بھيو دس دے جو اشارہ دتا نانک پتا کالو، ترپتا نوں سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ سنت منی سَنگھ کہے میں تیرا حکم تکدا سخت، سختی وچ نظری آیا۔ میں پریم دی کراں مُشقت، جیل اندر تیرا دھیان لگانیا۔ پر بھو میری کمائی وچ پاؤنی برکت، دست اگم وچ لگانیا۔ تیری کسے نال نہیں شرکت، لاشریک تیری سرناںیا۔ تیرا نور نورانہ ہووے درشک، آدرش اپنا دینا سمبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ سنت منی سَنگھ کہے میں تکاں چارے کوٹ، بن نیناں نین اٹھانیا۔ دین دُنا دسدی جھوٹھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ اکو پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری اوٹ، اکو تیرے درتے سیس نوانیا۔ میں تیرا پرکاش تکتا زرن جوت، جوتی جاتے ویکھ دکھانیا۔ کرپا کر کے بدھی توں پرے بخشیش سوچ، جگت سمجھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پریم بھنڈارا دین اتوٹ، اٹ دینا ورتانیا۔ تیرا کھیل ہونا لوک پرلوک، دو جہان دیکھن نین اٹھانیا۔ جیہڑا شبدی دھار میٹوں دسیا سلوک، سوہنگ ڈھولا دتا سمبھانیا۔ میں ایسے دی ماناں موچ، مجلس تیرے نال رکھانیا۔ تُوں میرا پریتم چونج، چوبی پریتم اکو نظری آیا۔ میٹوں باہروں کرنی پئے نہ کھوج، کھوجت کھوجت کھوجت ہو بیراگن روپ نہ کوئے دھرانیا۔ بے شک میٹوں طعنے دیندے لوک، سرشٹی دُنا کہے شودانیا۔ اک بچن میں سناواں ٹھوک، غصہ گلہ پر بھو نہ لینا رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرناںیا۔ منی سَنگھ کہے میٹوں دس بھیت اک تک دا، میری تاثیر دتی بدلانیا۔ کیوں تتاں والے گرو پھریں لگدا، پلو جگت نالوں جھنڈانیا۔ کیوں روپ دھریا مانس مانگھ دا، ترے گن ویکھ دکھانیا۔ کچھ بھيو دس دے اپنی رت دا، کس بدھ رتڑی دین مہکانیا۔ میں نظارہ تکتا تیرے دُلا رے سٹ دا، جس گوہند نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ میں کوٹن وار بنا کٹاکش توں جھکدا، نو نو لاگا پانیا۔ بے جگت دی ریتی بچھے میں اک دن کٹیا نہیں سکھ دا، سکھ تن سرپر

نظر کوئے نہ آئی۔ اتم پینڈا جاندا گدا، پندھ اپنا پندھ مُکائی۔ میرے اندر تیرا شبد شیر ہو کے بُکدا، شیر شیرا اِکو نظری آئی۔ جو سب نوں پھرے لُندا،
 لُئیرا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ میں و نجارا اوسے دے امرت گھٹ دا، جو نجر رس دے جھرا ئیا۔ سچ دس کس بدھ لیکھا پورا کرنا اتم کلجک دا، نو سو
 چرانوے چوکڑی جگ تیرا دھیان لگائی۔ کس بدھ جھگڑا ہونا من مت بدھ دا، اتر آتم پر ماتم تیری سمجھ کوئے نہ پائی۔ نالے بڈھا خوشیاں دے وچ
 گدا، منی سنگھ اپنی لئے انگڑائی۔ پھیر سچے ہتھ دانہوں دنداں نال گدا، ٹک ٹک کے حصے بیخ کرائیا۔ پھیر اشارہ کیتا اپنے سچے ہتھ دے گٹ دا، زور
 نال دبا ئیا۔ میرا ہن اتم سماں بچدا، تیری پوجا وچ اپنا جھٹ لنگھائی۔ میری اک بینتی میرا آتم دیوا کدے نہ ہووے بچدا، تیرے نال جوت رُشنا ئیا۔
 تیرا بھيو انوکھا گجھ دا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائی۔ میرا تن و نجارا ہونا اتم لکڑی وڈ دا، دوجا سنگی سنگ نہ کوئے رکھائی۔ پر یاد رکھیں، جس ویلے حضرت
 عیسیٰ سماں سہایا مارنگ گڈ دا، گاڈ اپنا رنگ رنگائی۔ کجھ لیکھا لہنا دینا پورا کرنا بل باون والی فوڈ دا، بھيو ابھید چکائی۔ تیرا سندیسہ شبد ہونا اگمی دوت دا، دو
 جہاناں حکم ورتائی۔ تیرا کھیل تینا کوچ دا، چلنا چائیں چائیا۔ تیرا لیکھا منزل حق مقصود دا، محمد بیٹھا راہ تکائی۔ میرا حساب کتاب موجود دا، موجودہ ہو
 کے دینا چکائی۔ لیکھا تک لے ہزارا درود دا، اسم بصری نال ملا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلا ئیا۔
 سنت منی سنگھ اپنیاں انگلاں لئیاں مروڑ، پنجہ پنجاں نال دبا ئیا۔ میرے صاحب سوامی اتر جامی تیتوں پنجاں دی پینی لوڑ، میرا پنجہ قلم والا دے گواہیا۔
 توں شاہ سوار چڑھنا شبد گھوڑ، تن راکی خاکی نظر کوئے نہ آئی۔ جو اوتار پیغمبر گر لیکھا پورا کر کے گئے مڑھی گور، مقبریاں وچ تن رکھائی۔ اوہناں دی
 جوتی دھار ہر زرنکار اپنے نال لینی تور، ثرت اپنا کھیل کھلا ئیا۔ میری بینتی ہتھ جوڑ، نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا سچ دا ور، سچ تیرا کھیل ویکھ دکھائی۔ سنت منی سنگھ کہے پر بھو کی تیرا ایہہ دستور، سنگر داتے دینا سمجھائی۔ کیوں جگت سزا دیویں بنا قصور، جو
 سنت بھگت تیرا نام دھیائی۔ اوہ تیری پریتی وچ تیرا منگدے نور، تیرا ظہور ویکھن چائیں چائیا۔ مستک لاؤنی چاہندے دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رما ئیا۔
 کیوں اوہناں نوں طعنے مارن مورکھ موڑھ، گدھ دین سزائی۔ میری اک بینتی جن بھگتاں اُتے کرپا کردار ہیں ضرور، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ ایہو آشا

رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں باہر تیرا راہ تکایا۔ حضرت عیسیٰ تیرا کیتا شعور، شکرے وچ شکرانہ تیرا گیا گایا۔ محمد حمد وچ تیرا وصل کرے منظور، اصل لیکھا دینا چکایا۔ پر میتوں ایہہ کھیل دکھاؤنا ضرور، ضرورت تیرے اگے لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہربان سر میرے ہتھ رکھایا۔ جھٹ منی سنگھ قلم نال اپنے سینے تے ماریاں ست لیکاں، ست وار سساتے ست وار ہا لکھ کے دتا دکھایا۔ تیرے وچ حق توفیق، مہربان تیری وڈیایا۔ باؤن باؤن دھار میں تیریاں کراں اڈپکاں، پنج دو دا انک جوڑ جڑایا۔ توں صاحب لاشریکا، مالک کل تیری وڈیایا۔ توں میریاں پوریاں کرنیاں وضیتاں، جو لکھ لکھ کے لیکھے تیرے بنایا۔ تیریاں جگ توں دکھریاں ہونیاں ریتاں، تیرا ہبر اگم اتھاپیا۔ توں جھگڑا مکاؤنا مندر مسیتاں، کعبیاں ہونا آپ سہایا۔ پر یاد رکھیں ست گرگھ تیرے نال میریاں کرن تصدیقاں، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ بیس دن میں جو چکی دا بیسن پیسا، اندروں ناتا تیرے نالوں تڑایا۔ ایس دا لیکھا ارجن لکھن لگا سی وچ گیتا، جیہڑے ویلے کرشن کرشن وچ مل کے گیا سنایا۔ جھٹ کاہن نے کہا کاہن تیرا سماں تیرے نال بیتا، اگے میری بے پرواہیا۔ اوس ویلے کرشن نے ستاں انگلاں نال اپنی آگوں پاڑی قیضا، انگلاں ڈھائی ڈھائی لمبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیایا۔ سنت منی سنگھ کہے میں جیل وچ رہیا بند، بندیخانے خوشی منایا۔ ماندا رہیا انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ اک دن میتوں ہس کے کہے تارا چند، سنگر دے چند کچھ سانوں دے سمجھایا۔ میں خوشی وچ کہا میرے مالک دا سماں رہیا لنگھ، بجھے واہو داہیا۔ اوہ تگو جس دا قول گو بند نال پری انند، انند دا مالک اک اکھوایا۔ اوہ سمبل سیج سہائے پنگ، آسن ابناشن اک لگایا۔ جس دی منزل دا جانے کوئے نہ پندھ، اوتار پیغمبر گرت انت کہن کوئے نہ پانیا۔ اوہ میرا صاحب دیالو بخشند، بخشش وچ وڈیایا۔ کملیو تسیں ایویں نہ پاؤ ڈنڈ، منڈلاں اُپر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا حکم اک ورتایا۔ منی سنگھ کہے میتوں اندر وچا دھکا، شبدی شبد نال ہلایا۔ سادھاست وچ ہو جا پکا، اڈول نال مل کے اڈول نظری آیا۔ جس لیکھا چکاؤنا مدینہ مکہ، کعبیاں ویکھ دکھایا۔ اوس لہنا دینا پورا کرنا بوراسکا، عیسیٰ نیناں راہ تکایا۔ جس نوں پروردگار کہندے یکا، واحد نور الاہیا۔ اوس دا لیکھا کوئی نہ جانے چونکہ چنانچہ البتہ، عالم فاضل سمجھ

کوئے نہ پائیا۔ جس دا گوبند ڈنک وجایا فتھا، اوہ فاتحہ پڑھے سرب لوکائیا۔ جس نے کھج کوڑی کرایا کرنی ہتھا، ہتک اپنی سمجھے مول نہ رائیا۔ اوس دا اکو ٹکانا تے اکو پتہ، پت پر میثور سچھنڈ سے دھر دا ماہیا۔ اتم اُس دا جوت شبد دی دھار جن بھگتاں نال ہونا متا، جگت دی مت کم کسے نہ آئیا۔ اکو حکم دی ہونی ستا، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اپنا حکم ورتائیا۔ پر یاد رکھیں تارے چن اُس نے سمند ساگراں جھولی پاؤنا اک اک ٹکا، لکھ بتالی ترسنا ترپت کرائیا۔ جس دا نور پرکاش لٹ لٹا، دو جہاناں سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میٹوں جیل وچ آ کے ملیا سنگرور، ہتھ سپنے اُتے لکائیا۔ غصے وچ کہا سادھا دس پینڈا نیڑے کے دور، پاندھی پندھ کون وکھائیا۔ میں سنگر سچ کہ کوڑ، پردہ دے اٹھائیا۔ میں چتر سنگھ کہ موڑھ، کہ مورکھ وڈ وڈیائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں رو کے کہا تیرا بھيو کی جانا میں تیرا مزدور، سیوا وچ سیو کمائیا۔ جگ چوکڑی اوہ روندے گئے جنہاں مذہباں دا پایا فتور، کلمے ڈھولے نام گیت جگ وچ گائیا۔ میٹوں اکو دسدا توں آد پڑکھ اپر میر تیرا نور، جلوہ گر الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میٹوں پھڑ کے شبد وچ کٹیا، تن وجود بھن وکھائیا۔ پھیر دھکا مار کے گودی وچوں سٹیا، پرھاں دتا سٹائیا۔ پھیر پھڑ کے کیتا پٹھیا، زمیں اُتے لٹائیا۔ پھیر ہو کے غصے وچوں غصیا، اپنا روپ لیا وٹائیا۔ پھیر بولیا بنا بلاں تے بٹیا، شبدی شبد جنائیا۔ منی سنگھ ویکھ لے شیر سنگھ دا سر پر چھٹیا، تن وجود مٹی خاک نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا نور جوت سروپیا، جوت جوت جوت وچے ودھائیا۔ میں بنا شاہو بھویا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پھرنا ستاں دیپاں کوٹیا، بھجنا واہو داہیا۔ جھٹ منی سنگھ کہے میں اشارے نال تکیا پیریں جوڑا نہ جوتیا، چرن کول نظر کوئے نہ آئیا۔ سریر دسیا نہ پنچ بھوتیا، میری خیرانی وچ دہائیا۔ میرا انتر بڑا ڈھکھا، ڈکھ وچ گر لائیا۔ کدھر گیا میرا صاحب اپختیا، پر میثور سخا سخائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے پھیر چڑھ کے میری اُتے چھاتی، چھتر دھاری سارے دتے مکائیا۔ اک خبر اگمی آکھی، بن اکھراں دتی سنائیا۔ اٹھ تک لے میری ساکھی، جس دی قیمت نہ اچے لکھائیا۔ سادھا میرے کول میرے حکم دی بڑی باقی، جس دا انت کسے نہ پائیا۔ میٹوں تھوڑی جھی وکھائی جھاکي، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ میں

سب دا کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ ایہہ درس دتاسی ائی سواٹھاراں عیسوی ایسے کنگ رین دی راتی، رتڑی اپنے رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سنت منی سنگھ کہے میں دیکھیا زمیں اُتے فرش، نین مؤند بگسایا۔ نالے ہس کے کہا میری تیرے نال لگی شرط، شرطیہ شرط بنایا۔ کی توں جوت سروپ آوینگا پرت، پت پر میثور روپ دکھائیا۔ جھٹ لھم ہویا ایہہ سندیسہ دتاسی رام نے بھرت، جدوں ایڈھیا بناؤدھ تجایا۔ ارجن نے کیتی عرض، کرشن اگے سپس جھکایا۔ اُنھ ہس کے کہا میرا کاہن ونڈیگا درد، دکھیاں دکھ گوانیا۔ جس دی شبد ہووگی گرج، بھک اکو نام پرگٹایا۔ سوربیر مردانہ ہووے گا مرد، بے عیب نور الاہیا۔ جس نے شرع چھری میٹنی کرد، قاتل مقتول دا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو گھلایا۔ منی سنگھ کہے میں اک دن غصے وچ ماریا آن کے دکا، بھے وچ ڈرایا۔ سادھا میں تیرے پچھے بھجدا رین اندھیری داہو داہیا۔ تینوں جیلاں دے وچ لبھدا، دروگا دیکھن کوئے نہ پانیا۔ منی سنگھ کہے میں وی غصے دے وچ کہا میں رس چھڈیا جگ دا، تیرے وچ اپنا آپ ٹکایا۔ جاہ میں وی تینوں چھڈدا، تیری میری جھٹے لڑایا۔ میںوں چنگا رہنا الگ دا، دکھرا ہو کے تیرا نام دھیاپا۔ بے توں میںوں نہیں سد دا، میںوں تیری لوڑ رہے نہ رانیا۔ منی سنگھ کہا پھیر سنگر شبد ہو کے گدا، بھے اور رہیا سمجھانیا۔ میرے کول انگیارا اگ دا، جس نوں ست سمندر شانت کرن نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ سنت منی سنگھ کہے میں غصے وچ پھیر پھڑ کے قلم ڈوبی وچ دوات، اکھڑ لکھے چائیں چانیا۔ میرے پچھے سمندراں توں پار تینوں مارنی پیمگی جھات، جھاک اپنی پاؤنی تھاؤں تھانیا۔ پر میری ایہہ نگی جہی دات، داتیا اپنے چرن لینی ٹکایا۔ ایہو میری سوغات، خالی ہتھ جیل وچ ہووے وست اگے نہ کوئے ٹکایا۔ میرا لہنا پورا کرنا وچ لوک مات، مات لوک تیری سرنایا۔ میرا لیکھا لینا وچ، وچک ہو کے کھوج کھوجایا۔ میں یاچک تیرا یاچ، یدی دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درساچی منگ منگایا۔ منی سنگھ کہے پھیر میں جھٹ قلم دتی سٹ، ہتھ متھے اُتے ٹکایا۔ نالے کہا تیری میری گئی ٹٹ، ٹٹیاں نہ کوئے جڑانیا۔ صاحب نے جھٹ میرا پھڑ کے گٹ، پر لیا اٹھایا۔ توں بھوویں عمر وچ وڈا بابا بڈھا آتما دھار میرا سٹ، پتا پڑکھ اکال

اِکو نظری آئیآ۔ میرا نور نورانہ جوت سرُپ، جوتی جاتا وڈ وڈیائیآ۔ پر یاد رکھیں جس ویلے بناں شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ اِک اکھوائیآ۔ سمند ساگراں پار جاواں کرکے کوُج، تیرا لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیآ۔ اوتھے تیتوں ساری دیواں سوُجھ، اُبھل بُھل وِچ کدے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست اِک ورتائیآ۔ پُرکھ اکال کہا منی سنگھ تیتوں یاد کراواں تیرا دہاڑا، بُھل کدے نہ جائیآ۔ تیتوں پھیر کڈھنا پئے نہ ہاڑا، مَنّت وِچ سیس نوئیآ۔ پھرنا پئے نہ جنگلاں وِچ اُجاڑاں، پہاڑاں ٹلیا پر بتاں پھیرا پائیآ۔ میرا بھگتاں وِچ ہووے گا اکھاڑا، گرگھاں رنگ رنگائیآ۔ پر یاد رکھیں ایہو دیکا مارانگا پھیر دوبارہ، غُصے وِچ سٹائیآ۔ کیوں ایہہ سندیسہ دتا محمد نے چار یاراں، عرب عربیاں گیا سٹائیآ۔ جس ویلے میرا آوے امام پروردگارا، سانجھا یار نور الایہا۔ اوہ اپنے لیکھ نوں کاتباں کولوں کرائے ظاہرا، مخاطب ہو کے تھم سٹائیآ۔ اوس دا دو جہان بھے وِچ وشن برہما شو دیوت سُر سمجھن اشارہ، چوڈاں طبق تھر تھر کمبن تھاؤں تھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا تھم اِک ورتائیآ۔ سنت منی سنگھ کہے میں زمیں اُتے تگاں زمیں زماں، ضامن دُھر دا ویکھ وکھائیآ۔ پھیر نگاہ بدل کے تکیا سماں، اسماناں اُتے نور رُشٹائیآ۔ میری مٹ گئی ترسنا جگت والی طمع، تمام طمع دتی چُکائیآ۔ نہ ہرکھ سوگ رہیا نہ غما، چنتا چکھا اگن نہ کوئے لکائیآ۔ میرے انتر چاؤ گھنیرا میں اوہ سماں دیکھنا نواں، جو نوواں کھنڈاں وِچ جنائیآ۔ نالے اُچی بول کے کہواں، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ نالے لیکھ لکھیا جے توں میرا سوامی پہلوں روٹی کھویں جو، تاپانی پی کے گنڈھیاں نال جھٹ لنگھائیآ۔ پھیر پار ساگراں ہوویں رواں، روانگی تیری ویکھ وکھائیآ۔ میں چرن کول تیرے بہواں، آسن سنگھاسن اِک سہائیآ۔ میرا تیرے لیکھے لگے آخیری دما، سواساں دی لوڑ رہی نہ رائیآ۔ تیرا پرکاش تگاں اگئی شمع، جتھے نور جوت رُشٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیآ۔ منی سنگھ کہے میتوں سچ دتا آکھ، پیار نال سٹائیآ۔ تیرا پورا کراں واک، بھوکھتاں جوڑ جُڑائیآ۔ چاڑھ کے شبد گھوڑے راک، دیش پردیشاں وِچ بھوائیآ۔ بخش کے جوت شبد دا ساتھ، سگلا سنگ بنائیآ۔ تیرا پھیر کدے نہیں ہونا گربھ واس، جنم وِچ جنم نہ کوئے رکھائیآ۔ توں وسنا میرے پاس، گھر ٹھانڈا اِک سہائیآ۔ جھٹ منی سنگھ دھوڑی مستک لائی ماتھ، نو نو لاگا پائیآ۔ میرا دُھر دا باپ، پر م پُرکھ تیری سرنائیآ۔ دس توں میتوں اِکلے

نوں کیوں دسیا سوہنگ جاپ، دوجیاں سکھاں نوں اے تک نہ کوئے سناٹیا۔ جھٹ حکم ہو یا جس ویلے جوت سرُپ پرگٹ ہوواں آپ، پھیر اپنیاں لوواں اٹھائیا۔ میٹ کے تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیغمبراں کھیل کھلاواں ساکھیاں، ساکن اکو گھر سمجھائیا۔ جتھے نور جوت پرکاش، جلوہ گر بے پرواہیا۔ اوتھے پڑھنی پئے نہ کوئے کتاب، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لبھنا پئے نہ حیاتے آب، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ منی سنگھ تیرے نال لیکھا پورا کرنا سنگھ متاب، جو برقی وچ برقع پا کے میرا راہ تکائیا۔ میں پرگٹ ہوواں وچ پنجاب، پنجہ گوہند والا دئے گواہیا۔ اُدھر نانک اڈیکاں کردا وچ بغداد، بغلگیر ہو کے دھیان لگایا۔ موسیٰ گیا آکھ، استمبول اکھ اٹھائیا۔ عیسیٰ دا سولوں والا منگ منگے تاج، تاجاں والا آوے واہو داہیا۔ بل دا لہنا دینا جو لیکھا وچ سماج، بگاریا نین اٹھائیا۔ منی دی اکو آس، یوگوسلاویا کئی دے دانے دین گواہیا۔ اسٹریا کرے تلاش، جتھے عیسیٰ اُنگل گیا کرائیا۔ سوس دا پھلاش، پھلہزمی زانوڑا کوب ویکھ وکھائیا۔ فرانس دی لاش، لشکر فوج روون مارن دھاہیا۔ انگلینڈ وچ واس، آشا بل گیا درڑائیا۔ باؤن چرن دھوڑ دی بخش کے راکھ، اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو اک جنایا۔ منی سنگھ کہے میں پھڑ کے قلم کانے تے دتی ٹھوک نوک، پنج پنج وچ وار لگایا۔ میں اگلا نہیں لکھنا سلوک، ہتھ دوویں دتے اٹھائیا۔ حکم دے دے اپنی جوت، اپنی بنت لے بنایا۔ تیرا لیکھا کی روز، دوس رین رین دوس ایہو کار بھگتایا۔ ساری سرشی ماندی موج، میں تیرا لیکھ لکھ کے اپنا آپ وقت گواہیا۔ نالے سیوا کراں نالے جیل وچ دوشی تے لگا دوش، راجے دین سزایا۔ میتوں ایہہ نہیں چاہیدا تن مائی پوش، سریر تیری جھولی پائی۔ پھیر نال کہا جوش، جوشیلا ہو کے آکھ سناٹیا۔ بھاویں میں بڈھا میں رہ نہیں سکدا خاموش، جو میرے انتر سوتیتوں دیاں سناٹیا۔ بھاویں توں پھریں لوک پرلوک، دو جہاناں واہو داہیا۔ بھاویں تیرے برہمنڈ کھنڈ کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹاں ڈیرہ لایا۔ پر پر بھو یاد کر لے تیرا لیکھا پورا کر نہ سکے لکھ کے تیری جوت، بنا لکھاریاں تیرا لیکھ نہ کوئے بنایا۔ تیرا حکم سندیسہ تیرا فرمان تیرا نام شبد کلمہ ایہو تیرا اوت پوت، جگت پُت پوترے کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ منی سنگھ کہے جھٹ سنگر روپ کر کے بدلی، کلجک دے بدلاں وچوں نظری آئی۔ میں اکو دُھر دا عدلی، انصاف اپنا

اک سمجھائی۔ سنتا میں دیکھاں اوہناں جو میرے وطنی، بے وطنان بھیو نہ کوئے جنائی۔ میں جد آواں تے جاواں بھگتاں دے پتی، بھگت دوارے سو بھا
 پائی۔ میری دھارا سب نے رٹی، رٹا میٹنا تھاواں تھانیا۔ پر میرے پچھے سنتا جگت کشنی پیگی کٹنی، کٹاکش اکو اک رکھائی۔ الونی سل پیگی چٹنی،
 چٹیک رسن نہ کوئے جنائی۔ اکو ٹک پیگی رٹی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ میرا حکم نہیں بہہ پچنی، فرمانا ڈھر درگاہیا۔ جس ویلے جگت وائنا نچنی،
 گھر گھر لئے اٹھائی۔ لیکھا سمجھے نہ کوئے پت پتی، پت پر میثور بھیو کوئے نہ پائی۔ دنیا ہونی بہہ مٹی، من مت بدھی جگت کھیل وکھائی۔ اوس ویلے
 میں سمند ساگراں کھاری پٹی، ٹاپو آں پندھ مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا حکم اک سنائی۔ سنگر منی سنگھ پُرکھ اکال نوں کہے
 تھہ بن سنگر، نظر کوئے نہ آئی۔ میرا مالک قول اقرارا ڈھر، دھرنی اُتے پورا دینا کرائی۔ میں تیرے نال جاواں جُر، جوڑی اپنے رنگ رنگائی۔ میری
 ترسنا پیار والی نہ جائے گھر، آگے ہوئے دُون سوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ سنت منی سنگھ کہا
 میرے نال تیرا اقرار، وعدہ پگالے کرائی۔ میرا دل کردا میں پنا سر پر توں تیری دیکھاں اوہ بہار، جس بہار وچ پیار اکو نظری آئی۔ میرے تھوڑے
 جے یار، جے تیرا حکم تیری درگاہ وچوں اوہناں نوں نال لیاواں چائیں چانیا۔ تیرا درے دربار دیاں وکھال، سیری بھگوان خوشی بنائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ سنت منی سنگھ کہا میری اک ارداس، ارداسا اکو وار سنائی۔ میں چاہندا جس ویلے میں
 آواں تیرے پاس، اوس ویلے ساری سنگت تیرے چرناں میں توں نظری آئی۔ سچ منڈل دی پیندی ہووے راس، آتم پر ماتم خوشیاں وچ گوپی کاہن روپ
 درسائی۔ میں مانا سنگھ نوں دینا آکھ، بوہل سنگھ نوں لینا جگائی۔ ویر سنگھا اٹھ کے واچ، کی حکم ڈھر درگاہیا۔ خوشحال سنگھ ویکھ سچ سماج، جتھے سمگری
 بے پرواہیا۔ رنگ سنگھ تک لے نات، ناتا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ سنت منی سنگھ کہا
 پر بھو میری نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا کہہ کے خوشی بنائی۔ میں تیرے چرناں تکاں اج تیری سنگت ساری، جو دیس پردیساں بھارت وچ تیرا دھیان لگائی۔
 اج دی رات اوہناں نوں درشن دینا اپنی دھاری، دھرم دی دھار دیا کمائی۔ شبدی شبد مارنی اڈاری، قداما پندھ نہ کوئے رکھائی۔ اوہ ویکھ لے بلگاریا

دی مٹی رہی پکاری، کوک کوک رہی سنائی۔ یوگوسلاویا دی خاک کہے میٹوں چڑھی ٹھاری، میرے خاندان دا مالک چرن چھوہ نال میرا موہ گیا بنائی۔ پتہ نہیں اوہ کس دا ونج کرے کس دا بنیا پاری، کون دست اپنے سنگ رکھائی۔ سنت منی سنگھ کہے میں ایہہ لیکھا لکھن توں نانہہ کیتی سی کیوں میرے اندر وڑ کے نال ہوشیاری، میرا من دتا بدلایا۔ اوس ویلے پنج ویراں پورن پورن پورن پورن لکھیا جوت دی دھاری، بنا قلم شاہی توں میٹوں دتا دکھائی۔ میری تڑپھ اٹھی ناڑی ناڑی، ناڑ بہتر لئی انگڑائی۔ تن سو سٹھ ہڈی وچی کاڑ کاڑی، تھر تھراہٹ وچ گر لائی۔ میں چرن پُھہائی اپنی چٹی داہری، نو نو لاگا پائی۔ پر بھو کی غلطی ہو گئی ماڑی، میری قلم دتی رکائی۔ میرا بڈھے دا کن مروڑ کہا او بابا جس ویلے میں ٹپانگا سمنڈ ساگراں کھاری، کھوٹے کھرے ویکھ دکھائی۔ بنا بھگتاں توں میری کسے دے نال نہیں ہونی یاری، یارانے دار نہ کوئے اکھوائیا۔ اوہ حکم اوہ سندیہ ایہہ تیرا لیکھا میں پورا کراں گا جس ویلے میری دھار ہوئی ظاہری، ظاہر ظہور ہو کے ویکھ دکھائی۔ تیرے کھے لیکھ وچوں حکم دے ہونگے لکھاری، لکھت بھوکھت نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائی۔ منی سنگھ دی قلم کہے اُس ویلے میرے کھے ہو گئے دوپھاڑ، لکھن دی ہمت رہی نہ رانی۔ پھیر درس دتا نالے دوس وکھایا ستاراں ہاڑ، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ نالے دھرم جنایا نالے دکھایا اکھاڑ، اکھاڑا بے پرواہیا۔ میں رو کے کہا پکار، بن نیناں نیر وہائی۔ پر بھو میں تیری سیوادار، چاکر ہو کے دوس رین سیو کمائی۔ پھیر میٹوں منی سنگھ لیا اٹھال، اپنیاں نیناں نال تکائی۔ نی توں بڑی گھالی سی گھال، گھال گھالن والیے کیوں بیٹھی مکھ بھوائیا۔ کلجگ کہا توں سُن میرا حال، میں حالت دیاں جنائی۔ سنتا اُس پر بھو دی اولڑی چال، جو چلاکی نال تیری میری کرے جدائی۔ اوس نے اگلا اپنے حکم وچ لیا ونا حال، حالانکہ ایہو جوت ایہو شبدا ایہو دھار دھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھو ابھیدا باہر چار ویدا اپنا دئے جنائی۔ قلم کہے ہُن شروع کرنی باون دی پتری، جس دی دیوے نہ کوئے گواہیا۔ ہُن آشنا پوری کرنی سپتس ریشیاں وچوں اتری، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائی۔ جس دی گنتی ہو نہیں سکدی وچ سطری، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اوس دا وزن تولے کوئے نہ تکرٹی، ترازو چلے نہ کوئے چترائی۔ اوس دا لیکھا لہنا دینا باہر شوڈر ویش براہمن کھتری، چھتر دھاریاں نظر کدے نہ آئی۔ اوہ صاحب

سوامی انترجامی دُھر دا وطنی، بے وطنان لئے اُٹھایا۔ جس دے در توں جھولی رہے کدے نہ سکھنی، نام بھنڈارے نال بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں دُنی دین دالے کے آیا بھیت، چاروں گنٹ اپنا پنڈھ مکائیا۔ سر شٹی دی در شٹی دا ویکھ کے آیا ہیت، گھر گھر گرہ گرہ مندر پھول پھولایا۔ جیہڑے رسنا کہندے پر بھو نیت نیت، نچ نیتز ہوئی نہ کسے رُشنائیا۔ جگت واشنا وچ اپنا آپ بیٹھے وچ، ست وست گھر ست نہ کوئے لکائیا۔ پر یاد رکھو میں وی اک لا کے آیا پیچ، پیچیدہ ہو کے سب نوں دیاں سنائیا۔ ویکھو سارے ملا قاضی شیخ، شرع دی شریعت وچوں جگائیا۔ تہاڈا بدن والا رکھ، لیکھا رہیا مکائیا۔ اوس دے در تے ہونا پیش، پیشین گویاں بغلاں وچ لکائیا۔ نالے بلون کے کہا شیش، باسک کہا کی وشنوں تیرے اُتے سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ نالے تکیا جگت دا کلیش، کل کاتی ویکھ وکھائیا۔ میں بھارت گیا ندیڑ، ویکھیا لیکھا دس دسمیش، جو پٹنے والا بنا اکھراں توں پٹے والا پٹا اپنا گیا بنائیا۔ اوتھوں میتوں ملیا اک سندیس، شبد شبد دُھن شنوائیا۔ اوئے نارد اوتھے جاہ جتھے رہے ہمیش، بھگت دوارا ہر بھگتاں سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں پھر کے آیا دُور نیڑے، بھجیا حکم وچ واہو داہیا۔ جدھر تکاں جگت والے جھیرے، بنا پر بھوتوں بھگتی وچ بھگت نہ کوئے سمائیا۔ میں ویکھے نو کھنڈ پر تھی کھیڑے، کھیڑ کی کُنڈا اندروں کوئے نہ لاہیا۔ میں آگیا ہن اوس صاحب دے ویہڑے، جس دی حد حدود وند نہ کوئے وندائیا۔ جس دے حکم سندیسے گہرے، گہر گور اپنے وچ رکھائیا۔ جس دے چار جگ اوتار پیغمبر گر دار پہرے، پہریدار ہو کے جگت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ نارد کہے میں سر شٹی دی در شٹی ساری ڈھونڈی، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ میتوں پر بھو پیار دی لہی کتوں نہ بوندی، بنا بھگتاں توں بوند سوانت کایا مندر نہ کوئے لکائیا۔ میں سب دی واشنا ویکھی کوندی، کوک کوک جنائیا۔ میں کھیل تگی بُت رُوح دی، بُتخانے دین گواہیا۔ پر اک گل یاد رکھنی شبد گرو دی، جو سنگرُو ہو کے آدانت سمجھائیا۔ اوس دی کرنی کدے نہ مڑوگی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیا۔ صدی چوڈھویں نارد کہے میں لے کے آیا اوس دا بھیت، بھيو دیاں جنائیا۔ جس دے پچھے پیغمبر ہوئے کھیت،

رن بھومی رنگ رنگا گیا۔ اوس دا لیکھے لاؤنا دیش، دیش دیسنتر جس نوں سیس جھکایا۔ اکو بچن ساریاں گرسکھاں جن بھگتاں کویت سمندر دے کنڈھے توں اک اک چوٹڈی بھر کے کھڑنی ریت، بھل کدے نہ جائیا۔ ایہہ راوی وچ سٹنی سمت شہنشاہی نو تے پنجم ہووے چیت، پنجم پنچاں رنگ رنگا گیا۔ جس دی یاد رہے ہمیش، ہم ساجن دے درڑایا۔ اوتھے پنچ لکھاری ہون گے پیش، پنچہ گوہند والا دے گواہیا۔ سنگر آپ روپ دھرے درویش، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما گیا۔ سنت منی سنگھ کہے میری ڈنڈاوت، بندنا تیرے آگے رکھایا۔ تیری وست تیری امانت، تیری جھولی پانیا۔ توں سدا صحیح سلامت، صاحب اک اکھوایا۔ تیرا نام بھنڈارا نیامت، بن رسنا رس چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر میلا لینا ملا گیا۔ نارد کہے میں گیا وچ بلگار، چوری چوری قدم ٹکا گیا۔ اوس دھرنی نے کہا پکار، کوک کوک سنا گیا۔ اک بل دا بننا دوار، گردیال رنگ رنگا گیا۔ میری مٹی دھوڑ اوتھے بچنی، جتھے لیکھے لگنی چھار، اشارے نال سمجھایا۔ اگلا لیکھا دسنا نال پیار، دتی دربارا سو بھاپانیا۔ دو سو بہتر وسا کھی گوہند دی دھار، دو ست دو بے ودھایا۔ گوہند دا قول اقرار، پورا دینا کرایا۔ دو سو بہتر دن جس دی پریم وچ کرنی پئے انتظار، انتظار ی وچ وڈیا گیا۔ پاٹھ ہووے گا سوا پھر، سوا پھر رنگ رنگا گیا۔ ناظر سنگھ نے رہنا تیار، سولاں گھڑ دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ رنگا گیا۔ منی سنگھ کہے میں لکھیا نال زبردستی، قلم دھک دھک چلا گیا۔ بے شک تیری بے پرواہ دی ہستی، بے پرواہی وچ سما گیا۔ میٹوں تیرے پیار دی مستی، میں مستی وچ تیری سیو کرایا۔ توں بے شک مالک عرشی، عرشی پریم دھر درگاہیا۔ میں وی تیرا سیو ادار اُتے دھرتی، دھرم دی دھار دھار وچ کراں لکھایا۔ ایہو میری لکھت ایہو میری پڑھتی، باقی لکھن پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھاویں ساری سرشتی ہووے سڑدی، میٹوں تیرے پیار دی اک سرنایا۔ تیری کھیل چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن تیرے وچ سما گیا۔ میں تیری کلا ویکھنی چڑھدی، جس ویلے چڑھدیوں لہندے جاویں چائیں چانیا۔ میری قلم تیرے حکم دا گھاڑن گھڑدی، تیرے اکھراں رہی بنایا۔ جس دی کرنی کدے نہ مردی، کرتے تیرے ہتھ وڈیا گیا۔ میری اک بینتی توں بھگتاں دا بنیں دردی، دردی ہو کے گود اٹھایا۔ بھاویں اوہ کنی ورتن اپنی مرضی،

فوت، تن وجود رہن کوئے نہ پائیا۔ مینوں بھگتاں دے ملن داشوق، شوقین ہو کے دیکھاں تھاؤں تھانیا۔ لہیاں ہتھ نہ آواں کوٹی کوٹ، کوٹ کوٹاں
 بیٹھن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں بڑا ہندا ساں لڑا،
 دوس رین کراں لڑائیا۔ جس ویلے میرے اندر سی وڑا، میں ہتھ گھ اُتے لگائیا۔ جاہ میں نہیں تیرا بردا، کیوں ایویں رہیا ستائیا۔ توں کیوں نہیں میرا
 گھر چھڈدا، میرے نو دوارے رساں والے میتھوں دتے تجائیا۔ میں اک دن منہ کر کے چڑھدا، چارے انگلاں گھ وچ پائیا۔ زور نال کہا میں اج توں
 رہنا نہیں تیرا بردا، جس دی سیوا کیتی تے سیوا دا پھل مینوں جیلاں وچ بھوائیا۔ اے دوں چنگا سی کہ میں اگ وچ سڑدا، جاں پانی وچ ڈب کے اپنا
 آپ تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھائیا۔ منی سنگھ کہا میں سارا دن رہیا غصے، میری
 اگنی نہ کوئے بھجائیا۔ مینوں کرودھ چڑھیا جسے، جسم ضمیر میرا سنگ رکھائیا۔ میری قلم وی سستی نہ اٹھے، نسل ہو کے اپنا آپ جنائیا۔ میرے ورقے وی
 نہ کوئی اُلے، انگلاں ہتھ نہ کوئے لگائیا۔ اُتے انک کوئی نہ گھتے، اُس دن ستویں گرنٹھ دا چوتھا انک سی ہور انک نہ کوئے بنائیا۔ اوس ویلے پہلے مول نہ
 پتے، ہوا پون نہ سیو کمائیا۔ میں بھل گیا پچھلے کھاتے، کھاتے دتے تجائیا۔ جد دیکھاں میں وڑیا جیل دے حاٹے، بندھن وچ بند دتا رکھائیا۔ میرے
 کول لوہے دے باٹے، جنہاں وچ کھاپی کے جھٹ لنگھائیا۔ مینوں اپنے بستر دے سے پاٹے، سوہنارنگ رنگائیا۔ میرے اندر ہور غصہ آیا ایس دے نال
 مل کے جدھر دیکھاں تے ادھر گھاٹے، جگت والا سکھ سنگ نہ کوئے جنائیا۔ ایویں زندگی دے کٹے فاقے، اپنا وقت چُکائیا۔ نہ گنگا دے تتاں سروراں
 اُتے نہاتے، اٹھسٹھ میل نہ کوئے مٹائیا۔ نہ پوربلے گرنٹھ واچے، پڑھ پڑھ کے اپنی خوشی بنائیا۔ نالے سیوا کراں نالے کھاواں طماچے، گھ اگے ڈاہیا۔
 میرے اندر وچار آوندی ہُن ایہو چنگی باتے، اکو گل دیاں سنائیا۔ توں میرا نہیں تے میں تیرا نہیں ہُن اک دُوبے دے چھڈ جائیے ساتھے، ساتھیا
 ساتھ دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ منی سنگھ کہا جد میں دھر ایہہ بچن کڈھیا جھٹ میرے پرکاش ہو یا ماتھے، مستک وچ مستی والا نظری آئی۔ پھیر مینوں
 دکھایا آہ دیکھ منی سنگھ تیرے پچھلے کنے جنم گواچے، بنا میری کرپا تیرا جنم لیکھے کوئے نہ پائیا۔ میں لہنا دینا چُکواں ہتھو ہاتھے، ایہہ میری بے پرواہیا۔

اٹھ دیکھ اگلی میری واٹے، وٹنا مل کے اوتار پیغمبر گریہ بیٹھے راہ تکانیا۔ تیرے بچن میرے حکم وچ ساچے، سچ دیاں سمجھائیا۔ شکر اچھڑ دے کیلاشے، برہما برہم پُری دے تجائیا۔ وشنوؤں وشنو دے تک تماشے، وشو دھار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ منی سنگھ کہے مینٹوں درس دتا حضور، حضور حضور دتا جنائیا۔ میری زبان دا بخشش کے قصور، قصور قصور کسر اعشاریے نال اڈائیا۔ نالے دسیا سنگھ دا حکم مننا ضرور، ضرورت اور رہے نہ رائیا۔ جو سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ اوس دا پندھ نہ نیڑے نہ دُور، دو جہاناں بچھے واہو داہیا۔ منی سنگھ تیرے نالوں میرے بھگت ہور وی ہونے مجبور، میں مجبوری سب دی دیاں کٹائیا۔ کیوں بنا بھگتاں توں پر بھو ہو نہیں سکدا مشہور، مشہوری بھگتاں نال جنائیا۔ اوہناں دا اوسے ورگا نور، ہر جن نور نورانے ڈگگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ منی سنگھ کہا میرے کول اکو قلم تے اک سی کانی، کانات دا لیکھا رہیا لکھائیا۔ پھیر مینٹوں وکھائی پہلی اڈاری تے پہلی نشانی، پہلا پندھ مکائیا۔ نالے دسیا دُنیا فانی، فنا فی اللہ ہوئے لوکائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہے میرا باپ اسمانی، اسم اعظم نور الایہا۔ جس نوں موسیٰ کہا جوت مہانی، مہما اکھ اکھ وڈیا ئیا۔ جس نوں محمد کہا جلوہ گر جلانی، امام اماما اک اکھوائیا۔ سمند ساگراں اوس دی کھیل مہانی، دھرنی دھرت دھول ہوئے سہائیا۔ صدی چودھویں بنے جان جانی، جاننہار وڈ وڈیا ئیا۔ اک اکلا نوجوانی، مرد مردانہ نوجوانا شاہ سلطانا اک اکھوائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میری غصے والی کہانی، بھل کدے نہ جائیا۔ ایہو غصہ گریکھاں دا جسم ضمیر بدل دیوے جسمانی، پریم پیار محبت وچ ناتا جوڑے سبھج سبھجائیا۔ سمند ساگر بیٹھے راہ تکانی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس ویلے پچھے مڑنا شرع دی شریعت تگنی قرآنی، گرہ کانات ویکھ وکھائیا۔ نو منٹ توں بعد سنت منی سنگھ دی کرنی یاد پنج ویر خوشی نال کہنا سرشتی دی سب وشنو بیگانی، بنا سنگھ شبد توں سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ گریکھاں کہنا ساڈی منزل اک روحانی، روح دے مالک تیری سرنائیا۔ ایہہ سچ دی سچ سچ رہے نشانی، ہر دے اندر اک وار اکو لینا ٹکائیا۔ اس توں آگے ایہہ لیکھ پھیر لکھیا سی منی سنگھ دی کانی، جو دوہاں ہتھاں نال پھڑ کے چلا ئیا۔ پر بھ جے توں جوان تیریاں بھگتاں دی سد تیرے نال جوانی، بڈھاپے وچ بڈھاپا کدے نہ آئیا۔ توں مالک مہربانی، مہربان تیری سرنائیا۔ تن ویراں لکھیا جے گریکھاں وچ آ جاوے خامی،

اوہناں دی پوری آپے دینی کرائیا۔ کیوں تیرے بھگت سدا سجھنڈ دے انعامی، بنا سجھنڈ توں دوجا گھر نہ کدے دکھائیا۔ ایہہ مات لوک جگت جوہ بیگانی، تیریاں گرکھاں تیرا دوارا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لینا ملایا۔ سنت منی سنگھ کہے اُس ویلے تیرا حکم اک ابناش، توں پورا دینا کرائیا۔ گرکھاں دا اکو چٹا ہووے گا لباس، اکو بستر سنگر شبد شبد گو بند دھار پورن پورن دینا پہنائیا۔ پنج سکنت اپنے اندر اک رکھ وشواس، جگت وشیاں توں من لینا بچائیا۔ ایسے وچ مائس جنم ہووے راس، رستہ ملے ڈھر درگاہیا۔ پھیر سمنڈ ساگر چل کے آوے چرناں پاس، نو نو لاگے پائیا۔ پر بھو بھگتاں دی جتنی وستو ایہہ اوئی خاص، خالص تیرے رنگ رنگائیا۔ میتوں کوئی سنسار والی نہیں خواہش، خواہش تیری اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملایا۔ منی سنگھ کہا میں اک ہور لیکھا لکھیا، سسا نو وار پائیا۔ نو وار رویا تے نو وار ہسیا، تے نو وار قلم دتی سُٹائیا۔ ایہہ کی پایا رٹیا، اٹھے پہر واہو داہیا۔ جھٹ اشارہ دتاتے میرا صاحب آیا نٹھیا، میتوں لیا ہلایا۔ ہس کے کہا اٹھ جونا پٹھیا، اپنی لے انکڑائیا۔ اوہ تک لے سب دا ویلا جاندا ٹھیا، ٹاپوآں توں پرے کی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی اگمی لگے سٹیا، چوٹ نگارے شبد جنائیا۔ جس دے اُپر چھایا نہیں کسے چھڈیا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ اوہ سوامی کملاپتیا، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ جس دے وچ حق ہووے سمرتھیا، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ سمنڈ ساگر آوے نسیا، چرن کول سرنائیا۔ پھیر خوشی وچ گاوے جسیا، تیری بے پرواہیا۔ کلج ویکھ رین اندھیری مسیا، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ تڈھ بن بھگتاں پردہ جائے نہ ڈھکیا، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا بیڑا چلے بن ونجھ مہانے چھیا، نیا دو جہاناں پار کرائیا۔ تیرا لیکھا رہے نہ چھپیا، چھپر چھن ہووے رُشنائیا۔ اوہ آہ تک لے پھیا، پورن پاربرہم پر میشور سو بھاپائیا۔ جس دا اک دوار اکو ہٹیا، اکو وست دے ورتائیا۔ پھیر منی سنگھ کہے میں واسطہ چرناں وچ گھتیا، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سمنڈ کہے گرکھو میرے صاحب دا ویکھو اصول، اصل دیاں جنائیا۔ میں تہاڈے کول آ کے تہاڈی بھینٹا کراں گا قبول، پر بھو دے چرن چھوہ کے تہاڈے پریم وچ سائیا۔ تہاڈا ایہہ جگ چوکڑی دا بنیا رہے گا اصول، اصل وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگت اکو لاوندے سی پر بھو چرناں دی

دھول، دھوڑی خاک رمانیا۔ جنہاں دا مالک کنت کنتوہل، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے پیار وچ مست رہنا مشغول، منی سنگھ من کے سیس جھکائیا۔ یاد رکھنا ہر اک گرسکھ دے کول اک اک ہووے گا پھول، جو نو منٹ توں بعد سمنڈ دی بھینٹا دینا کرائیا۔ اوہ تہاڈا ساچا لہنا دینا ایسے وچ کر لو یگا وصول، جو نانک سنگر اشارے نال گیا سمجھائیا۔ کسے سمجھ نہ لینا پر بھو نوں ذاتی شدوُل، نور نورانہ اکو نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا میل ملائیا۔ سمنڈ کہے جن بھگتو میرے وچ چڑھن لگیاں ضرور اپنی نگاہ دی مارنی جھاکی، خوشیاں نال میری تہہ نوں ویکھ وکھائیا۔ اوتھے مجھ کچھ دی باقی، مندر دے گواہیا۔ جتھے چوڈاں رتن دی ساتی، چوڈاں طبق ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ لیکھا ساچا لیکھ تے لہنا کملا پاتی، پت پریشور رہیا بنائیا۔ تہاڈی اوہ زندگی تے اوہ حیاتی، جس حیاتی واسطے پر بھاتی اٹھ کے منی سنگھ قلم گیا چلائی۔ اپنی کانی نوں سمجھ کے کانات دا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ جگ چو کڑی تہاڈا نام سندیسے دینگے دھرم دھار دے کاغذاتی، سنگر لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ سنگر دا پیار کدے ونڈیا گیا نہیں دوس راتی، اٹھے پہر اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ جن بھگتو سمنڈ کہے میرے کتھے توں اپنی خوشی دی کوئی لے کے جاسیو نشانی، اوہ نشانی اپنی آپ چھپائیا۔ اوہنوں سمجھنا نہیں نویں کہ پرانی، گھوگے کوڈیاں میری ونڈ ونڈائیا۔ میں پھیر دستا نگا کی کتھا کہانی پرانی، جس دی پران اٹھاراں دین گواہیا۔ جنہاں واسطے وید ویاس پھڑی سی کانی، کانیاں پھرن والیو نشانہ تہاڈے اُتے لگائیا۔ کیوں گرو اوتار پیغمبر جسم دھردے رہے جسمانی، سریر ہو کے اپنے ہتھوں سیو کمائیا۔ تہاڈا لیکھا نال جوت نورانی، جو نور نورانہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ سمنڈ کہے جن بھگتو تہاڈی نگاہ وچ ہووے میری ہمدردی، دردی ہو کے درد ونڈائیا۔ مینوں سکھ کدے نہ ملیا وچ گرمی سردی، سرد گرم اپنا آپ اپنے وچ رکھائیا۔ میرے اُتے کوئی میری ماتالیف نہیں دھردی، ٹھنڈا جل نہ کوئی پیایا۔ نہ مینوں سار اپنے گھر دی، کس گھر وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ میری آشنا اوسے پر بھو دا بھانا جردی، جو حکمے وچ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پردہ آپ چکائیا۔ سمنڈ کہے جن بھگتو تیس میرے بھراتے میرے ویر، بھیناں بھئیے نظری آئیا۔ پر تہانوں پتہ میرا اے لیکھا میرے

وچ نہ اچے کمان سُٹی تے نہ سُٹیا تیر، سینتا رووے مارے دھاہیا۔ ایہہ اشارہ دے کے گیا سی بھگت کبیر، کبیر جُلاہا پاٹے جُلے وچ اپنا آسن لایا۔ جس ویلے میرے محبوب نے نئی کیتی تعمیر، ترتیب اپنے ہتھ رکھائی۔ تے منی سنگھ نے لیکھا لکھ دتا اُس نے چھڈ جانا سریر، جوتی جاتا ہو کے اپنا رُوپ بدلایا۔ سمبل بیٹھنا جس دی منزل اُس دی اخیر، پورن وچ پورن رُوپ سمایا۔ جس نے دین دُنی بدل دینی تقدیر، مُقدر سب دا کھوج کھوجایا۔ جس دی دو جہان جگت ملکھ جاگیر، جگت دا مالک نظری آیا۔ اُس دا لیکھا بے نظیر، نظیر زہر دے بوٹے والا سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر مالک وڈ وڈیایا۔ جھٹ صدی چوڈھویں کہے میں آگئی تھکی ماندی، تھکاوٹ وچ ہائے اُف کر سنایا۔ نہ میری گت رہی نہ پراندی، پٹیاں سیس نہ کوئے گندایا۔ نہ کوئی رُپا رہیا نہ چاندی، ہیرے جواہر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ وڈیائی دسی کسے تھاں دی، جُجرہ حق نہ کوئے سہایا۔ آشارووے بابا آدم تے مائی حوا دی، ہوس ہوس نہ کوئے بھجھایا۔ میتوں قسم اوسے الہ دی، جس نوں رسول اللہ کہہ کے سیس نوایا۔ میتوں اڈیک اک ملاح دی، جو کھیوٹ کھیٹا دُھر درگاہیا۔ صرف لوڑ جن بھگتو تہاڈی شہادت تے تہاڈے گواہ دی، مدعی مدعا علیہ اپنا کھیل کھلایا۔ میں کھیل ویکھی بے پرواہ دی، جو بے پرواہی وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ صدی چوڈھویں کہے میں خوشیاں وچ ونڈاں گی نیاز، خوشیاں وچ ورتایا۔ بھگتاں نوں دیواں گی اعزاز، جو عزیز دُھر دے نظری آیا۔ پھیر گزاراں گی نماز، بنا وجود توں سیس نوایا۔ پھیر ویکھاں گی کی اُس داراز، کی اپنا حکم جنایا۔ جن بھگتو میں تہاڈے نال لنگڑی ہوئی اپہاج، اک ٹنگ کھلوتی بغداد میری دے گواہیا۔ پر یاد رکھیو جس ویلے اُتے چڑھن لگے جہاز، اگی وار میرے صاحب دا نام لینا دھیایا۔ چوڈاں وار میں وی سناں گی ناد، چوڈاں طبقات پھیر دیاں سنایا۔ سارے کھولو جاگ، اوتار پیغمبر سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ میرا خوشی بڑا ہویا مزاج، خوشیاں وچ خوشحالی نظری آیا۔ ہر بھگت دوارے تہاڈے نال پُجاں گی تے دساگی کہ سچا کی سماج، جس وچ چار جگ دے دین مذہب جان سمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا مالک اکو واحد، واہ واہ جس دی آد انت وجدی ودھایا۔

* پہلی گھر شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں * *

سنت منی سنگھ کہے میں ساری سنگت تھی، تکیا تیرا نور بے پرواہیا۔ تیرے شبد نال میرا حصہ پئی، پتت پاؤن دیاں جنائیا۔ میری لکھت مٹے نہ رتی، دھر دی رنگنا رنگ رنگائیا۔ تیرے چرناں دو جہاناں آشا ہووے ستی، ست ستوادی تیری وڈ وڈیائیا۔ کسے دی چلے نہ کوئے پتھرائی بدھ متی، منوآ منسا نہ رکھائیا۔ میں سب کچھ دیکھیا تیرے نیتز تیرے اکھیں، اپنیاں اکھیاں تیرے وچ ملائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے اک پنچن اکٹا دسیں، پنا دست ہست اٹھائیا۔ سچ دی وست دس کتھے سانجھ کے رکھی، کیوں زرگن ہو کے بیٹھا چھپائیا۔ میریا محبوبا تیرے پیار وچ بڈھے نے پیٹھی چکی، چاکراں دیا چاکرا تیری سیو کمائیا۔ توں میرا جیون پا کے دھرم نئی، نوآ اپنا سوانگ گیا بدلایا۔ پر میتوں اکو تیری یاد رہ گئی پئی، جے توں میرا میں تیرا پنا حرفاں توں حرف دتا سمجھائیا۔ میں بڈھا آن پڑھ خوشیاں وچ خوشحال ہو یا لکھی، تیرا کھیل دیکھ وکھائیا۔ اوہ خبر دسدے جیہڑی میرے کولوں تیرے کول پئی، پچیاں دی جھولی دے پائیا۔ میں پھر دا خالی ہتھیں، ہتھیلی ہتھیلی نال کھڑکائیا۔ پر میری آشا جے نہیں ڈھٹھی، بلدھاری اپنا بل دینا پر گٹائیا۔ میرے پیار دی لاج رکھیں، رکھک ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میں تگاں تیرے پیارے، پیاریاں پیار نال دیکھ وکھائیا۔ جنہاں نوں سنگر شبد کہے دلارے، دلھے تیرے سو بھاپائیا۔ دھن بھاگ توں میرے متے ہاڑے، ہو کے اپنے وچ ٹکائیا۔ بے شک توں جگ چوکڑی کوٹ اجاڑے، اجڑیاں لئے وسائیا۔ میری آشا پوری کرنی چرن پچھہائے داہڑے، سرن اک بنائیا۔ میں تلنے تیرے متر پیارے، مرید مرشد بھو رہے نہ رانیا۔ نیا دیکھنی اکو گھاٹ کنارے، جگت تئاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑے چپ چپیتا میتوں دیندا رہوں اشارے، پنا سینت سینت لگائیا۔ پر میں وی دیکھ لے حوصلے رکھے بھارے، مکھ وچوں نہ باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میتوں تک لین دے اپنے گرگھ میت، گر سنگر دھیان لگائیا۔ جنہاں دے وسیوں چیت، چیتن سارے لئے اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، گھر گجھیر کیتی جنائیا۔ جس دے اُتے میرے کولوں پھراؤندا رہوں لیک، اوہ لائن دینی وڈیائیا۔

میری منسا پوری کرنی اُمید، آشنا تیرے نال جنائیا۔ اوہ تک منجیت سنگھ پکارے چیک، شہادت تیرا نام رکھائیا۔ جس دی پال سنگھ کرے تصدیق، تاکید نال جنائیا۔ جگدیش دی پوری کر دے ریجھ، مہربان ہونا سہائیا۔ سنت منی سنگھ کہے گرگھو دھرم دھرم دا لکھاری، لیکھ دھرم دھرم بنائیا۔ میں دھرم دھرم دا پجاری، پوجا دھرم دھرم سمجھائیا۔ میری آشنا منسا پوری ہوئی ساری، میرے صاحبِ دتی کرائیا۔ اگلا حکم سنو دھر درباری، کی کرتا رہیا جنائیا۔ سوادھان رہنا نال ہوشیاری، آلس نندرا پندھ مکائیا۔ کی کھیل کرے نرنکاری، نرنران نور الاہیا۔ جس دی شبدی دھار موئے بھلواری، پت ٹہنی مہک مہکائیا۔ جس لیکھا تگنا جنگل اجاڑی، جوہاں کھوج کھوجائیا۔ ست ست دی کراساری، محل اٹل دے بنائیا۔ دو جہاناں دا بن جواری، کھیلے کھیل اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنائیا۔ سنت منی سنگھ کہے میری قلم رُک رُک کے کہندی، کہہ کہہ سپس نوائیا۔ جیہڑا پھر کے آیا دشا لہندی، لہنے پچھلے پور کرائیا۔ جس دی کلا کدے نہ ہووے ڈھندی، کل کاتی دھر درگاہیا۔ جس نے بصرے لائی مہندی، شرع ونڈ ونڈائیا۔ دھار ویکھی نیں دی، وہناں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ جھٹ نارد آ گیا پھڑ کے پوتھا، پُستک بودی اُتے لکائیا۔ اُچی دیوے ہوکا، حکم سنو بے پرواہیا۔ جو پھریا چوڑاں لوکا، چوڑاں طبقات پندھ مکائیا۔ اوہدا کھیل سادہ تے موٹا، بارپک لیک نہ کوئے جنائیا۔ صدی چوڑھویں جس نے خالی کرنا لوٹا، لُٹیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دھرنی دانتیا پوٹا پوٹا، پاٹل ہو کے کھوج کھوجائیا۔ اوہدا حکم نہ لمبا نہ بہتا، بہگن نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حکم اک سنائیا۔ نارد کہے میرا پوتھا کی کچھ کھدا، کھیا حال جنائیا۔ میں اک تھاں نہیں بکدا، بھجاں واہو داہیا۔ حکم متاں دھر دے پت دا، جو پر میسور بے پرواہیا۔ میں ونجارا نہیں کسے چت دا، ٹھگوری نہ کوئے بنائیا۔ میں جگت نیتز کسے نہیں دسا، اکھیاں نال ویکھن کوئے نہ پائیا۔ نالے مار دھتھڑ پڈا، بہڑی بہڑی کر گرائیا۔ میں کھیل دساں پر بھونت دا، جو نوت اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر مالک اگم اتھایا۔ نارد کہے میری پوتھی وچوں حرف آکھ، اکھر اکھر رہیا گرائیا۔ نارد ساڈا چھڈ دے ساتھ، سنگی دی لوڑ نہ کوئے جنائیا۔ نارد کہے میں انگلی پا کے اپنی وچ ناس، نک ٹیڈھا کر

کے رہیا دکھایا۔ پھر نکال اُتے آکاش، بن نیناں نین اُٹھایا۔ نالے کہاں میرے اُتے کرو وشواس، وشو دا بھو درڑایا۔ نالے اشارہ کیتا شکر آجا اوتوں کیلاش، اپنا پندھ مُکایا۔ برہے چھڈ دے پتن گھاٹ، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ وشنوں تک اگتا ہاٹ، ونجارا جتھے اکو ونج کرایا۔ نالے تک لے اچ دی رات، بھڑی رین سہایا۔ جس کارن منی سنگھ نے منگی سی دات، آشنا من توں باہر لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دا کھیل دکھایا۔ نارد کہے میرے اکھرو تسیں کھوٹے کہ کھرے، خریدار تہاڈا کون نظری آیا۔ کیوں میرے نالوں ہوئے پرے، پراپستی مدھم بیکھری نال اپنی کیتی وڈایا۔ میں جگ چوکڑی دکھ کلیش جرے، ذرا سی نہ مکھ سنایا۔ میں تہانوں لے کے آیا ہر بھگت دوارے بھگتاں دے گھرے، گھرانہ ویکھو چائیں چائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا بھگتاں کولوں ڈرے، جو غصے وچ ڈرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر اپنی کار بھگتایا۔ اکھر کہن نارد اچے آگئے بھگت دوارے، اپنا پندھ مُکایا۔ ہُن ساڈے لیکھے سُن لے سارے، ہر سنگت دے سمجھایا۔ نال ویکھ لے پیغمبر گر اوتارے، نور جوت رُشایا۔ ہور تک لے پر بھ دے دلارے، جو سنت سہیلے بھگت سچھند بیٹھے ڈیرہ لایا۔ کُچھ لہنے تک لے ویہہ سو اٹھاراں بکرمی حکم ظاہرے، ظاہر ظہور کی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدار ہیا کھلایا۔ اکھر کہن جن بھگتو تک لو سمت شہنشاہی اٹھ، اٹھاں تتاں والیو دھیان لگایا۔ اپنے اندروں کھولو گٹھ، بندھن کوڑ دینا تڑایا۔ جس کارن جگ چوکڑی رہے نٹھ، بھجے واہو داہیا۔ جس دے وچ ہو یا اٹھ، میل ملیا بے پرواہیا۔ ویکھو شرع دی حد پ، ٹاپو آں توں باہر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دینا حکم سنایا۔ اکھر کہن جن بھگتو ساڈی پروان کرو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سپس نوایا۔ جے تسیں نہ ہوو ساڈا بنے نہ کوئے آکار، کس دی صفت صفت صلاحیا۔ تہاڈے پریم وچ ساڈا وستھار، واسطہ پر بھ دے نال جڑایا۔ نال قول تکتو تے نالے تکتو اقرار، اقرار نامے ویکھ دکھایا۔ بل باون دا تکتو ادھار، جو لیکھا لیکھے وچوں کڈھایا۔ لہنا تکتو یوگوسلاویا تے بلگار، بن رسنا بل ہلایا۔ جتھے ہو نہ سکے کوئے تکرار، تحریر تقدیر نہ کوئے بدلایا۔ خوشی نال جس دا کردے رہے انتظار، مُجبت وچ نین اُٹھایا۔ اوس دا کھیل گوہند دی دھار، گوہند گوہند بھو چکایا۔ پہلی گھڑ کہے ویہہ سو اٹھ دو آ زیرو

جائے نٹھ، زیرو آیا آپ جائے سٹ، اٹھ دا اٹھ شہنشاہے روپ وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ
آپ چُکائیآ۔ اکھر کہن اسیں اِکو دسیئے صلاح، سچ نال سنائیآ۔ بل دا باؤن باؤن دا بل دوویں شبد گواہ، شہادت سچ والی بھگتائیآ۔ سمت شہنشاہی اٹھ پردہ
رہیا چُکا، کھ نقاب نہ کوئے لُکائیآ۔ گو بند وسا کھی اٹھا کے بانہہ، دو سو بہتر لئے انکڑائیآ۔ دو سو بہتر دن سَنگَر دے لیکھے دینے پا، سَنگَر سرن سرن سرنائیآ۔
سچھنڈ دوارے ساچے سندیہ بچنا نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑائیآ۔ گردیال سَنگھ تیرا لہنا دینا دھرنی دھرت دھول سہاؤنا تھاں، تھنتر نال ملایآ۔ سولاں
گھرنو تیرے بچے تیرا اُجل کرن نال، سو دا گر سَنگھ ناظر سَنگھ پورن سَنگھ جوڑ بڑائیآ۔ پنج پنج مرلے تیاں نے دینا تھاں، اک پنج پندراں جوڑ بڑائیآ۔
لکھت وچ اکھراں دینی کرا، شہادت گرکھاں والی بھگتائیآ۔ مہندر سَنگھ بوڑ سَنگھ جگت بن گواہ، اکھر اکھر نال ملایآ۔ نال دستخط کرگی تیاں دی ماں، اپنی
خوشی بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چُکائیآ۔ گردیال سَنگھ کہے جتھے میرا بنے استھان، استھر ملے وڈیائیآ۔ کرپا کر سری
بھگوان، بھگوان دُھر در گاہیا۔ ست ست دا دیوے مان، تان اِکو اک جنائیآ۔ میں تگاں کھیل زمیں اسمان، جگت جہانا ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر اپنا رنگ رنگائیآ۔ اکھر کہن جھٹ بول پیا بھگت دوارا، سَنگھ جگدیش لئے انکڑائیآ۔ نو دوارے جس دا کھیل
ظاہر، ظاہر ظہور اگم اتھاہیا۔ میں چاہندا جس دن میرا انت پورا ہویا سی منارا، چو وھی گھرن ملی وڈیائیآ۔ پہلی چیت توں دو سو بہتر دن گو بند دی وسا کھی
دے پورے ہونے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ ملایآ۔ پنچھی گھرن توں سوہنا رنگ رنگے نرکارا، نرگن اپنا بھو چُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ حکم سنائیآ۔ ہر بھگت دوارا کہے چو وھی گھرن سمت ویہہ سو اٹھاراں میری منسا ہوئی پوری، ترکھا رہی نہ رانیآ۔
پنچھی گھرن توں ناظر سَنگھ پاٹھ کریگا ضروری، ناتھیوالا دھام سہائیآ۔ سو اپہر من منسا کر کے دُوری، اِکو لو لگائیآ۔ دو سو بہتر دن چو وھی بھادروں پندہ چُکاؤنا
نیڑا دُوری، دُور نیڑے واٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیآ۔ بھگت دوار کہے میری
اِکو اک ارداس، بنا ارداسے دیاں جنائیآ۔ گردیال سَنگھ دوار بننا خاص، خالص رنگ رنگائیآ۔ سب دی پوری ہونی آس، آسا نر اسار ہن کوئے نہ پائیآ۔ نو

گھڑ نوں سوہنا سُنہنجا سماں ہونا لوک مات، دھرنی وجے ودھائیا۔ پنج گُرگھ ناظر سنگھ دے جان گے ساتھ، پچھلا پندھ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نو گھڑ ہونا روانہ، جانا چائیں چائیا۔ سولاں گھڑ کھننا پروانہ، تیاں بھراواں تھاون تھانیا۔ چوڑھی گھڑ گڈ نشانہ، پنچھی گھڑ رُت دینی سہائیا۔ سوا پہر جاپ جینا شاما، ست توں پونے دس تک دھیان لگائیا۔ باہر کرنا نہیں کوئی دھیانا، نگاہ نگاہ وچ لگائیا۔ اوتھے نال مہاراج شیر سنگھ دا فوٹو رکھنا نشانہ، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ اکتی میل توں دُور باہر نہ جانا، سوہنا دھام دینا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم سٹائیا۔ بھگت دوار کہے میرے وچ آئی بلگاریا دی مٹی، کی مٹی رہی جنائیا۔ تن آسو جس ویلے نیہہ رکھنی پھڑائی، روڑیاں نال سہائیا۔ مینٹوں بٹھ کے ٹاکی چٹی، وچ دینا لگائیا۔ یوگوسلاویا دی خاک کہے مینٹوں کھننا وچ پنجاہی لپی، سوہنگ اکھر بنائیا۔ شہنشاہی نو سمت دی ہووے مٹی، مترا دیاں جنائیا۔ دو سو بہتر دن صبح ناظر سنگھ نوں کھانی پیسگی مٹی دی مٹی، نو دانے جگت سوہا پائیا۔ مالوے والے چوڑھی گھڑ نوں سکھ بیٹھے ہون گے اکی، ناتھیوالا رنگ رنگائیا۔ اک سو اک گُرگھاں نوں تے بھرا لکھنگے چٹھی، تن آسو نوں گردیال دوارا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دا تھم اک سٹائیا۔ بھگت دوار کہے میری اکو منگ، سب نوں دیاں جنائیا۔ دو سو بہتر دن اکو ہووے رنگ، اکو روپ بنائیا۔ اکو رس اک انند، اک ملے وڈیائیا۔ کول نشان رکھنا تارا چند، جو گُرگھ دوارے چھت اُتے سوہا پائیا۔ اوس دی نیہہ وچ ہونی ونڈ، چڑھدا لہندا دوویں راہ تکائیا۔ اگلا کھیل سورا سرنگ، پھیر دے سبھجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ بھگت دوار کہے اکھر و تہاڈا کھیل اگما آخر، آخر اک جنائیا۔ سنگر شبد شبد گھوڑا شبدی زین پاکھر، آسن سنگھاسن اک جنائیا۔ نام سندیہ درگاہ ساچی دُھر دا پاتن، لیکھنی نال ملایا۔ اس وچ فرق ہونا نہیں ماتر، لگ ماتر نو نو سیمس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر اپنا میل ملایا۔ اکھر کہن اسیں جگ چوڑھی سیوادر، سد سد سیو کمائیا۔ ساڈی ایسے خوشی وچ بہار، جن بھگتاں وجدی رہے ودھائیا۔ گردیال سنگھ دا سوہے دوار، بل باون رنگ رنگائیا۔ دو سو بہتر دن شبد گاونا ایکا دھار، سوا پہر پاہر رنگ رنگائیا۔ پنچھی بھادروں اٹ روڑا کرنا تیار، اکی ہزار لینا سٹائیا۔ تیاں بن

کے برخوردار، سیوا سچ لینی کمائی۔ ایہہ کھیل اوس نرنکار، جس نرنکار دا لیکھا دُھر درگاہیا۔ اوہ جگ جگ سنت سہیلے دیوے تار، بھگتاں دے وڈیاں۔ پھیر بنیگا دلی دربار، دلدار اپنی خوشی دکھائی۔ پھیر کشن سنگھ نے ہونا خبردار، آلس نندرا دینی چکائی۔ پھیر لال سنگھ توں لینی آڑ، دوآبہ ونڈ ونڈائی۔ پھیر بھاگ لگاؤنا وچ اجاڑ، جموں سنگت وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ نوگھر کہے ناظر سنگھ کرنی تیاری، دھرم داراہ تکائی۔ اجیت سنگھ نال ترے محبت پیاری، مساسنگھ اپنی گنڈھ پوائی۔ بخشیش سنگھ پگڑی بٹھ کے کالی، چلے چائیں چائیا۔ نرنجن سنگھ ہتھ رکھ کے خالی، بازو بانہہ نال ملائی۔ دلپ سنگھ کلسیاں والا گھالنا نال لئے گھالی، گھال پچھلی لیکھے لائی۔ دُھر حکم وچ نہ کوئے حکم نہ سوالی، سوال جواب نہ کوئے رکھائی۔ دھرم دا بوٹا جن بھگتاں دا دسے دھرم باغ دامالی، مالک نور الاہیا۔ گردیاں سنگھ کہے مینوں سگھنڈ سچ دی چڑھے لالی، لال میرے سیو کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب دا سدا پرتپالی، پرتپالک ہو کے جن بھگتاں ویکھ دکھائی۔

* ۶ گھر شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہر جیت سنگھ دے نوٹ * *

پر بھو تیرا قول کہ قولا، کول نین دینا درڑائی۔ تیرا کھیل دھول کہ دھولا، دھرم دی دھار دینا سمجھائی۔ تیرا رپ مول کہ مولا، مہربان پردہ دینا اٹھائی۔ تیرا رپ ساول کہ سولا، ساول سندر دینا جنائی۔ تیرا لیکھا ہول کہ ہولا، بھو ابھیدا دینا گھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیاں۔ پُرکھ اکال کہے میرا کھیل اگئی، اگم اگوچر اک اکھوائی۔ میری حد حدود نہ ہونی بئی، ونڈاں وچ نہ کوئے وڈیاں۔ میرا رپ تہ نہ کوئے تہی، ترے گن ویس نہ کوئے وٹائی۔ میرا حکم سرون کرے کوئے نہ کئی، کائنات نہ کوئے چترائی۔ میری دھار کسے نہ جئی، جمن والی کوئے نہ مائی۔ میرا کھیل انوکھانہ خوشی نہ غمی، ہرکھ سوگ نہ ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سنائی۔ سنگر

شبد کہے میرے داتے بھکاری، بھکھک ہر سمجھاؤنا ہے۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جوت نرنکاری، نرنکار نرنجن بھیو کھلاؤنا ہے۔ آد انت روپ آگم اپاری، اکھ
 اگوچر کھیل کھلاؤنا ہے۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سیکداری، سلطان محبوب حکم ورتاؤنا ہے۔ وشن برہما شو سیوک سیواداری، ایکامائی جگت جڑاؤنا ہے۔ تیرا کھیل
 اوتار پیغمبر گر سنساری، سنگر شبد حکم ورتاؤنا ہے۔ نرگن نور جوت تیری اجیاری، جوتی جاتا ڈگمگاؤنا ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا دھر دا ور، دھر بھیو آپ کھلاؤنا ہے۔ پڑکھ اکال کہے شبدی دُو لھو دُو لھے، بھیو ابھید کھلیئیا او۔ آد انت کوئی نہ جانے مولے، پردہ پردیاں وچ
 رکھینیا او۔ آد جگادی کنت کنتوہلے، نرگن سرگن دھار پر نیئیا او۔ جگ چوکڑی کدے نہ بھلے، ابھل اک اکھوئیا او۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم سچ ورتینیا او۔ سنگر شبد کہے میرے گہر گمبھیرا، بے نظیر اک اکھوئیا اے۔ تیرا لیکھا بن تن سریرا،
 ترے گن نہ جوڑ جڑایا اے۔ تیرا لیکھا شاہ حقیرا، پاتشاہ اک اکھوئیا اے۔ تیرا نور بے نظیرا، نورے نظر نور اکھوئیا اے۔ توں صاحب ظاہر ظہور،
 جوتی جوت جوت رُشائیا اے۔ توں آد پڑکھ اپر مپر سوامی پورا، پورن برہم پورن سمائیا اے۔ تیرا لیکھا نیڑ دُورا، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیا اے۔ تیری شبد
 اگئی تورا، تریا توں پرے ناد وجائیا اے۔ میں سدا سدا مشکورا، میری مشکل حل کرائیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ہر،
 سچ تیری اوٹ رکھایا اے۔ پڑکھ اکال کہے میں دینا ناتھ، دیال دین اکھوئیا او۔ سنگر شبد شبد گر ساتھ، سگلا سنگ نبھایا او۔ جگ چوکڑی ڈھولے صفتی
 گاتھ، اکھراں حرفاں جوڑ جڑایا او۔ آد جگادی بن سمرا تھ، پڑکھ اگتا اک اکھوئیا او۔ نرگن سرگن کھیل کراں بہہ بھانت، ویس اولٹا آپ وٹایا او۔
 لہنا جانا کلجگ اندھیری رات، لیکھا سب دا ہتھو ہتھ پھڑایا او۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا او۔
 سنگر شبد دھار بہہ رنگی، رنگت اولی چڑھینیا اے۔ جس دا بھیو سمجھے کوئے نہ چند نو چندی، نو دھار نہ بھیو کھلیئیا اے۔ جس دا کھیل حکم سنگر بھینگی،
 جننی بال نہ کوئے رکھینیا اے۔ جس دی نرگن سرگن دھار سندھی، لیکھا اور نہ کوئے بیئیا اے۔ جس دے حکم دی دیناں مذہباں اتے پابندی، پر
 پڑکھ حکم اک سننیا اے۔ کسے دی آیور ہے نہ لمبی، کلجگ لیکھا ویکھ وکھینیا اے۔ ترے گن دی دھار رہی کبی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھیرینیا اے۔

جگت نیتز ہین سرشٹی درشٹی اندھی، لوچن نین نہ کوئے کھلیئیا اے۔ جس دے محکم دی ست دھرم دی لگنی پابندی، حکمی محکم محکم درٹینیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک سنیئیا اے۔ سنگر شبد کہے میں تیرا شبد فقیر، فقرہ اک سنیئیا اے۔ تیرے در میری تعمیر، جڑ چوٹی چیتن تیرا روپ و کھینیا اے۔ میٹوں آد توں ملی تیری سچ اشیر، آساوند آس رکھینیا اے۔ جو چٹے اُتے کالی پائی لکیر، ساون ساون ساون ویکھ و کھینیا اے۔ میری مات لوک وچ تیرے نال تقدیر، دوسر سنگ نہ کوئے بنینیا اے۔ میرے بستر لتھے ویکھ چیر، سپس دستار نہ کوئے ٹکینیا اے۔ ہس روکے کہے کبیر، روپداسا سنگ رلینیا اے۔ ناما چھپیر ونہ دھرے دھیر، دھٹا دھیان لگینیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھینیا اے۔ اوٹ رکھی آس اک، اک اک اک میرا ماہی اے۔ کوٹن کوٹی لائی بیٹھے سک، سخر چوٹیاں توں پرے تیرا نور الاهی اے۔ تیتوں سب نے مئیامات پت، پت پر میثور کی تیری بے پرواہی اے۔ زرگن دھار زرنکار کر ساچا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ چائیں چائیں اے۔ جو محکم سندیسہ فرمان دتا کھ، لیکھکاں دے لیکھک بھیو اپنا کھلائی اے۔ گرگھ سہیلے سنت پیکھ اپنے سکھ، سکھیا سکھ سکھ سکھ کی وڈیائی اے۔ میرے صاحب سوامی تیری مہما بھگت دوارے ہووے نت، نوٹ تیرا گن گائی اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن ز مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہیں کوئی مت، مٹر پیارا اکو نظری آئی اے۔

* ۱۵ گھر شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹووال ضلع امرتسر بختیش سنگھ سکے دے نوٹ *

سنگر شبد کہے میرے سچ سوامی، سرجنہار تیری سرناہیا۔ آد جگادی انترجامی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ زرگن دھار سدا نہکامی، زرویر تیری وڈ وڈیائی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، مہربان محبوب در تیرے منگ منگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرناہیا۔ سنگر شبد کہے میرے دین دیال پر بھ ٹا کر، گہر گبھیر نور الاہیا۔ آد جگادی اگم اگمے ساگر، بھوری تیری جگت لوکائی۔ تیرا محکم سور پیر بہادر، نہ کوئی

میٹے میٹ مٹائیا۔ بن تیرے دیوے کوئی نہ آدر، در سچ نہ کوئے سرنایا۔ توں کرتا کریم بے عیب قادر، قدرت داما لک اک اکھوائیا۔ تیرے ہتھ اگما عادل، انصاف اکو نظری آئی۔ توں لیکھا لہنا پورا کرنا مقبول انتر باطن، قاتل دی دھار قتل گاہ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو شبدی دھار ویکھ عادت، بن نینا نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ عبادت، جو گرگھ تیرا نام دھیائیا۔ بختیش دی بخشش وچ لیکھے لاؤنی شہادت، جو ستمگھ ہو کے آپا آپ شہید کرائیا۔ جھگڑا رہے نہ تاس راجس، ساتک ست دینا ورتائیا۔ لیکھے لاؤنا جنم مانکھا مانس، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ دھرم دی دھار بناؤنا بالک، چرن کول بن چرناں لینا دکھائیا۔ توں سچ سوامی خلق دا خلق، خود مالک نور خدائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں ہووے پالک، پرتپالک ہو کے اپنے گھر وسایا۔ سنگر شبد کہے میں زرگن دھار بناں ثالث، ثالثی بنا سرپر کمائیا۔ گرگھ روپ بناؤنا خالص، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن شبدی شبد ڈلارے، شبد دھار سمجھائیا۔ میرے گرگھ ڈھر دے بھگت سچھنڈ دے ونجارے، چوراسی وچ کدے نہ آئی۔ مانس جنم جگت جو اے وچ کدے نہ ہارے، لیکھا چکے تھاؤں تھانیا۔ ست دی آتما ست سروپ کوئے نہ مارے، تن وجود جگت جگت وڈیائیا۔ آتم نور نور جوت چیتکارے، زرگن دھار ڈگگائیا۔ سچھنڈ سچ دوار چڑھے چبارے، جتھے استھل گرہ اکو نظری آئی۔ ہرجن گرگھ جنم کدے نہ ہارے، جو ہردے رہیا سامایا۔ سچ سوامی انتر جامی ہو کے تارے، تار نہار بے پرواہیا۔ گو بند دے سٹ گو بند دے ڈلارے، جو رن بھومی اکھاڑے وچ اپنا آپ لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بچیاں والا رکھے اپنے نام سہارے، اجیت اتیت آپ کرائیا۔

* ۱۸ گھر شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر پندر سنگھ جنڈیالا دے نوت * *

سنگر شبد کہے پڑکھ اکال کرے مہربانی، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ آد جگادی برہم برہمادی بن کے ڈھر دا بانی، بان انیالا تیر چلائیآ۔ ست سرپ شاہو بھوپ ست دا بن کے دانی، دیاوان نوجوان مرد مردان اپنی دیا کمائیآ۔ زرگن سرگن ہرجن دیکھے جگت جوانی، جو مرد ہمدرد اپنا رنگ رنگائیآ۔ بھيو ابيدا ليکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتیج بھيو رہے نہ رائیآ۔ لہنا دینا تلے جیو جیو پرانی، پورن پڑکھ پرہہ اپنا بھيو چکائیآ۔ پڑکھ اپناشی گھٹ نواسی ہووے جان جانی، جانہار وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر سدا سدا سکھائیآ۔ سنگر شبد کہے پرہو آد جگادی دین دیاالا، دیندھ اکھوائیآ۔ جگ جگ بھگتاں کرے سدا پرتپالا، پرتپالک اک گوسانیا۔ میننہارا کوڑی کرپا جگت جنجالا، جاگرت جوت بن ورن گوت کرے رُشنائیآ۔ توں میرا میں تیرا اندر پائے ساچی مالا، من کا منکا دے بھوائیآ۔ لیکھا جانے ماضی حال، اگلا پردہ آپ اٹھائیآ۔ بھيو چکائے کایا مندر سچّی دھر مسالہ، در دوار اک وڈیائیآ۔ لہنا رہے نہ کال مہاکالا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ سرنائیآ۔ سنگر شبد کہے پرہو جن بھگتاں دے دے دات، داتے دانی دیا کمائیآ۔ اندروں میٹ اندھیری رات، زرگن نور کر رُشنائیآ۔ آتم برہم تیری ڈھر دی ذات، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیآ۔ شبدی ڈھولا تیری گاتھ، اگم اگڑے آپ پرگٹائیآ۔ زرگن زرگن بخش دے ساتھ، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیآ۔ سچ سہنجنی سیجا تیرا ہووے بلاس، رس اکو اک وڈیائیآ۔ گرگھاں پوری کرنی آس، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیآ۔ جو جن ہو یا تیرا داس، داسی داس ہو کے سیو کمائیآ۔ زرگن نور جوت کر پرکا، پرکاشت دیکھے خلق خدائیآ۔ جن بھگتاں اندر تیرا منڈل تیری ہووے راس، سرت شبد گوپی کاہن نچائیآ۔ سب دا لیکھے لاؤنا سواس سواس، جو رسنا جہوار ہے دھیائیآ۔ لیکھا مکاؤنا جنم کرم دس دس ماس، نو اٹھاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا کھیل تلے شکر اُتے کیلاش، برہما چارے کنت دھیان لگائیآ۔ وشن وشنو دی دیکھے خواہش، وشیان توں باہر سمجھائیآ۔ تیرا روپ انوپ کدے نہ ہووے ناس، ناستک دے جگت لوکائیآ۔ گرگھاں

گر سکھاں کلجگ انت سِری بھگونت پُچھنی وات، و اتاورن تَننا مانو مانس مانگھ کھوج کھوجا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا کھیل تماش، جگ نیترا کھ ویکھن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۶ مہر شہنشاہی سمت اٹھ فروزپڑ چھاؤنی گوال ٹولی رام سنگھ دے گرہ *

اوہ شکرا تک کیلاشی، کلا پر بھ کی ورتائیا۔ برہما ویکھ کھیل ابناشی، چارے مکھ بھوائیا۔ و شنوں رہے نہ کوئے اُداسی، ہستی تک اگم اتھاہیا۔ رام لیکھا ویکھ بنباسی، بکھنڈ روون مارن دھاہیا۔ جس دی کھیل چار جگ کسے نہ واپی، اوتار پینمبر گر بھيو کہن کوئے نہ پائیا۔ سو صاحب سوامی جو آد اتا ہر گھٹ واسی، واسطہ لکھ چوراسی نال رکھائیا۔ اوس دی کھیل اگمی منڈل راسی، جگت تماش پرده نہ کوئے اٹھائیا۔ نرگن دھار نرؤیر آپ ساکھی، ساکھیات اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ رام کہے میریا راما، رام دی رام دھائیا۔ میرے صاحب انتریا، انتر جانتا تیری کرپا نظری آئیا۔ میرا پورا پورا کرپا کاما، ترسنا تریتا رنگ رنگائیا۔ نرگن دھار پیر کے جامہ، نور نورانہ ولس وٹائیا۔ ست ست داست کیتا کھیل مہانا، مہما تیری وڈ وڈیائیا۔ وچھوڑا جوڑا تھوڑا سیاراما، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا تک کرشن والا کاہنا، کاہن دھر دے میرے ماہیا۔ جگت اندھیر ویکھ شاما، شام گھنٹیا اپنا پردہ آپ چکائیا۔ توں شاہو بھوپ رانا، دو جہاناں اک اکھوائیا۔ تتاں والا تیرا کوڑ نشانہ، تت تت وچوں بدلایا۔ بنباسی ہو کے بن وچ نیا تیرا بھانا، چوواں سال صدی چو دھویں ویکھ وکھائیا۔ تیرے واسطے تریتا جگ نہیں پُرانا، پُرانا اٹھاراں تریتا دھار دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھر رام کہے دھن رام رنیا، رمتار متا پندھ مکائیا۔ میری شبدی دھار دی نیا، اوتار پینمبر گر جگ جگ چڑھے چائیں چانیا۔ میری لیکھے والی سب توں وئیا، جس نوں جگت اکھر نہ کوئے لکھائیا۔ اوہ اشارہ تک لے گوہند والا دھنیا، جو دھٹھیاں پھیر اٹھائیا۔ جس ویلے بلھے نے گایا سی تھنیا تھنیا، دھنیا دھنیا کہہ کے تال وجائیا۔ ایہو اشارہ کیتا سی دُرگا آد شکت میا، سُن

نَسَب سَنگھار نِن اُٹھائیا۔ کَلجک نگاہ ماری ساچا دسے کوئے نہ سَنیا، ساجن مِیت نظر کوئے نہ آئیا۔ بِنے بِنے میننتی پر بھ پت نہ رہنیا، پر میشور پتونتا اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ رام کہے رام ویکھ دو ادھا، دُھر رام حکم سَنائیا۔ جس حکم وِچ بدھا، بن پھریا واہو داہیا۔ جیہڑا حکم وِچ حکم ملیا سدا، سد دُھر دا ڈھولا گائیا۔ اُس دا لیکھا لیکھے وِچوں لبھا، جگت شاستر نہ پھول پھولائیا۔ جس ویلے سیتا ڈھائی دن کھ رکھیا سی وِچ کھڈا، تیرا درس نہ مول درسائیا۔ تُوں اشارہ کیتا کل کلکی میرا رام جس دی نرگن دھار سارے جدا، یادو میرا کھیل گھننیا کاہن بنائیا۔ پھیر تک کے آسو بگا، نین نین نین بگسائیا۔ پھیر مچدی ویکھی اگا، اگنی رہی جلائی۔ پھیر دھرم دھار دی ویکھی جگہ، بنبسی اکھ اُٹھائیا۔ جتھے کَلجک ہنس بنے کگا، کاک ہنس روپ بدلایا۔ اوتھے میرا صاحب آوے بھجا، میرا رام رام بنبسی روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ رام کہے رام میرا لیکھا ویکھ رگ وید وید رگ، رگ رگ رہیا سمجھائیا۔ جس وِچ کل کلکی دی انوکھی بدھ، بدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ست دی ست نال ضد، ست ست ست کرے لڑایا۔ اوس ویلے رام کول آیا اِک گدھ، پنکھ ہلا کے سیس نوایا۔ دُوروں چر نیں گیا ڈگت، دھوڑی خاک رمائیا۔ نالے رو کے کہا میرے رام تیرے رام دی ہووے بند، بندا کرے خلق خدائیا۔ رام ہس کے کہا میرا رام پھیر رام بنے وِچ ہند، ہندوان کھوج کھوجائیا۔ جھٹ سیتا نوں آئی چند، چنتا وِچ دے ڈھایا۔ رام اشارہ کیتا اوہدا لیکھا اِنج نہیں ہنچھ، ہنچھوال ہار دے بدلایا۔ اوہدا کھیل قصائی بنگ، بنگ قصائیاں روپ بدلایا۔ اُس داست ہر جن آتم اگنی بند، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اُس دارس جگت واسنا نہیں اِنگ، نرگن زرویر اِک اکھوائیا۔ اوہدا امرت دھار سندھ، لہر لہر وِچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سَنائیا۔ رگ کہے تیرا لیکھا پھیر وید اتھربنا، ارتھ بھاؤ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دُھر دے رام لہنا دینا ویکھنا دیس اربنا، ارب کھرب سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جھٹ رام اشارہ کیتا اُتے زبدا، وہن پانی وہن وہائیا۔ اوہ مالک ہووے حکم والے سرب دا، سرب ویاپی بے پرواہیا۔ اوہ ہنکار نوارے گرب دا، ہنگت دے مٹائیا۔ اوہدا کھیل گرم سرد دا، سردی گرمی سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہدا اکٹرا لیکھا نہیں سنسار والی ضرب دا، ہندسہ انک انت دے بنائیا۔

اوہ ونجارا نہیں درب دا، دبِ درِشٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اوہدا اشارہ رام نے دتا کرب دا، قبل اپنا نین اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ رام کہے میں بناسی نہیں تیرا بنس، نرگن بنساوی سو بھاپانیا۔ آتم دھار تیری انس، آد انت اکو رنگ رنگانیا۔ تیرا کھیل اگت سہنس، سہنسر کھ باسک کی وڈیانیا۔ تیرا نام نام اگتا منت، منتو جگت حل کرائیا۔ تیرا لہنا دینا کلجگ انت، انترجامی تیری وڈ وڈیانیا۔ تیری انوکھی سرشٹی وچ ہونی بنت، گھٹن بھٹنہار تیری بے پرواہیا۔ بن تیری کرپا تیرا پورا رہے کوئے نہ سنت، سجن میت سارے جان کھ بھوانیا۔ توں مہربان رام رام دا کنت، کنت کنتوہل اک اکھوانیا۔ تیرا ویس انیک انت، بے انت تیری وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، رام رام آگے سیس نوانیا۔ رام کہے ست ست دا وچھوڑا، ست ست نال ملانیا۔ ست ست دا دوہڑا، دوہرا ست ست گانیا۔ ست ست پائے موڑا، ست ست موڑ مڑانیا۔ ست ست ویکھے اندھ گھورا، اندھ گھور ست ست کھوج کھوجانیا۔ ست وچ ست دے ست ہوون چورا، ست ست دے سزایا۔ دھر دے رام تیرا کھیل نہ مورانہ تورا، موہن تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ سب دی تیرے ہتھ ڈورا، آکاش پاتال بندھن بندھ بندھانیا۔ انت تریا دھار تیری لوڑا، پریا پریتم تیرا دھیان رکھانیا۔ جھٹ سیتا کھ وچوں ہس کے تھوڑا، مسکراہٹ وچ سنانیا۔ ہے رام کی رام دا ہوئے اجوڑا، رام رام کرے جدانیا۔ رام نے جھٹ کہا اُس دے آگے نہیں کوئی زورا، زورا ور اک اکھوانیا۔ سیتا کہا میں وچھوڑا جھل نہ سکاں تورا، انتر انتر سد میرے وجدی رہے ودھانیا۔ جس صاحب دی ایٹھے اوٹھے دو جہاناں سدا لوڑا، لڑیندا ساجن اکو نظری آنیا۔ جھٹ رام نے شبدی شبد جنایا گھوڑا، آسو اکو دتا دکھانیا۔ جو برہمنڈ کھنڈ پریاں لوآں پھرے دوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ نال اشارہ کیتا جن بھگتاں دا دوار بڑا وڈا چوڑا، جس دا پنڈھ جگاں جگنت مگ کدے نہ جانیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نہ ہوئے وچھوڑا، جگت واشانا تا نہ کوئے تڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا اور دا اورا، ہور دا ہور نظری آنیا۔

* ۳۰ گھر شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رتن سنگھ دلپ سنگھ پریتم سنگھ

سچا سنگھ نہنگ سلکھن سنگھ کشمیر سنگھ *

سنگر شبد کہے جن بھگتاں سہنجنا وقت، واقع دیکھے بے پرواہیا۔ جنہاں دا لہنا دینا نال پڑکھ اکال فقط، فقرے دُھر دے نال وڈیاںیا۔ دین دُنی نالوں اتم سریشٹ وچ جگت، جاگرت جوت نور کرے رُشناںیا۔ مان بخش کے بھگون آپ بھگت، بھاگ حصہ دُھر دا جھولی پانیا۔ سچ پریتی وچ رکھے مست، مست دیوانے آپ بناںیا۔ اوچ نیچ لیکھے لائے کیٹ ہست، ہستی اپنی اک سمجھانیا۔ سچ سہنجنا دیکھے اپنا برس، برسی دھرم دھار سمجھانیا۔ گُرمکھاں لیکھے لائے تن کمائی مُشقت، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ ساچے جیون وچ سچ دی پائی برکت، سچ ست نال وڈیاںیا۔ کوڑی رہے نہ انتر شرکت، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ متا موہ کرے نہ حرکت، ہوئے گڑھ تڑانیا۔ گُرمکھ ساچے ساچے دھام جان اپنے گھر تک، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ پچھے کرنی ایہہ کیتی نہیں کسے اچ تک، بنا بندگی گُرمکھ پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ سنگر شبد کہے جو ہر جن سیوادار، سد سیوا وچ سمانیا۔ جگت چھڈ گھر بار، گھرانہ اکو اک دیکھ دکھانیا۔ جتھے ملے شبد پیار، پر م پڑکھ دئے وڈیاںیا۔ اکو رنگ نر نار، نر نرائن ہووے سہانیا۔ پھڑ باہوں دُتر جائے تار، دُتیا بھاؤ مُکانیا۔ دیکھے وگسے پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے کار، جو ہتھاں نال کمائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ دئے ادھار، گھڑ تیہہ نال وڈیاںیا۔ کرپا کر آپ کرتار، کرنی سب دی دیکھ دکھانیا۔ کلجک جیو ستا پیر پسا، گُرمکھ گُرم گود اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن پیتا متر مرار، مرار نر نکاری اپنی دیا کمائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

درد مندے آس تیری، آسرا اک محبوب دا۔ خوشیاں وچ جاؤ گھنیری، لہنا حق آداب دا۔ زرگن دھار تیری میری، محکم سچ جناب دا۔ زرگن دھار اگئی پھیری، لیکھا نہیں گرنہ کتاب دا۔ چار گنت تک اندھیری، نور دے نہ چن مہتاب دا۔ دھرم بیننتی من میری، گر شبدی شبد آکھا۔ جگ چوکڑی تیری گیڑی، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ناچدا۔ میری خواہش تیرے چرناں وچ ڈھیری، ڈیرہ ڈھاہنا کورٹی خاک دا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے لیکھا پورا کرنا واک دا۔ میرے سنگر دین دیال، دیاندھ امدھ۔ اپنا ویکھ مریداں حال، لیکھا جان سدھ بسدھ۔ تیرا لہنا بے مثال، جگت سمجھے نہ و دیا ود۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، شبدی شبد کارج کرنا سدھ۔ توں اندھٹھا صاحب سلطان، میرا شاہاں دا شاہ سکردار۔ بن ویکھیاں سُنیاں مہربان، بن جانیاں سمجھیاں پاوے سار۔ توں آد جگادی نوجوان، روپ رنگ ریکھ توں باہر۔ تیرا شبدی چلہ بھٹھا اگئی تیر کمان، نظر آوے نہ وچ سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے صاحب سچی سرکار۔ سنگر شبد کہے میرا واسطہ، وصل والیاں دیاں جنائیا۔ توں مترابدل کے راستہ، روپ آیا بدلایا۔ تیرا سمبل بنیا براستا، جس دا لیکھا جانے کوئے نہ رانیا۔ تیرا لہنا دینا جگ جگ آہستہ، تیرا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ سنگر شبد کہے تیری لکھ چوراسی تے میرا نکا جہاناشتہ، سائک ست نہ کوئے کرانیا۔ کی ہو یا توں مالک پر تھی آکاش دا، کوٹن کوٹ برہمنڈاں ویکھ دکھانیا۔ میں وی تیرا دلارامات دا، ست پڑکھ تیری سرنائیا۔ میں ونجارا نہیں کسے اکھ دا، اکھیاں توں باہر تیری رُشنائیا۔ بے شک تیرا کھیل اکھنا اکھ دا، اگم اتھا تیری وڈیائیا۔ پر میرے بنا میریا محبوبا تیری رچنا نہیں کوئی رچدا، رچنہار نہ کوئے اکھوائیا۔ میں سندیسہ دیواں سچ دا، سچ سچ سنائیا۔ میرے سوامی انترجامی توں ونجارا جگ جگ کایا ماٹی کچ دا، میں تیرا کنچن گڑھ سہائیا۔ توں نٹوآ میں نت نوت نچدا، بن گھنگٹ مکھ چھپائیا۔ توں پیاسارٹ دا، میں امرت رس چوائیا۔ توں مالک سب دی پت دا، پر میثور نور الاہیا۔ میں سب دے لیکھے گھتدا، لیکھا اور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر مالک ہو سہائیا۔ سنگر شبد کہے میں آکھاں گا۔

تیرا بھیو اگتا بھاکھاں گا۔ تیرا حکم سندیسہ الاکھاں گا۔ تُوں مالک پرتپالک میںں سیوادار انا تھاں دا۔ تُوں جوت دھار میںں شبد گنجار، جگت لہنا دینا ہاتھاں دا۔ تُوں رُوپ کرتار میرا ناد دُھنکار، تن وسیرا ساچے داساں دا۔ تُوں مِتر پیار میںں سانجھیا، میرا جھگڑا نہیں جگت دین مذہب کلاساں دا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک سچ کرنی کار واچاں گا۔ پُرکھ اکال کہے سُن میرے لاڈلے چنّا، چنّ دیاں جنائیا۔ تُوں حکم فرمان اگئی مئا، نسا نہ اور رکھائیا۔ آہ تک گوہند دا کتا، جو کائنات دے بدلایا۔ میرا کھیل تک لے پنا چھپر چھنّا، محل اٹل نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی حدود دے نہ بنا، حد نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غما، چننا چکھنا نہ کوئے جلائی۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی طمع، تانس سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا میرا سماں نہیں کوئی لمبا، لمحہ لمحہ پندھ مُکایا۔ لہنا تک لے کایا ماٹی چنّا، چمّ درِ شٹی پھول پھولایا۔ لکھّ چوراسی سواس دیکھ لے دما، پون پوناں وچوں پھول پھولایا۔ بن تیری کرپا آتم نور کسے نہ جئا، جمن والی کوئے نہ مایا۔ لیکھا سمجھے کوئے نہ اک چار تن زیرو دا پتا، عقل بُدھی رووے مارے دھاہیا۔ تیرے حکم وچ میرا حکم پھرے بھنّا، بھجے واہو داہیا۔ اگلا پچھلا وقت تک لے سماں، تھت وار سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ بن تیرے نور نظر آئے کوئے نہ شمع، شمشان بھومی دے لوکایا۔ تیرے پیار دا وزن نہیں کوئی ٹا، تولا تول نہ کوئے تلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر حکم اک ورتایا۔ سَنگر شبد کہے پر بھو آہ دیکھ اپنی بانی بھوکھ، بھوکھتاں والیا دھیان لگایا۔ جو بن کاغذ قلم کانی شاہی توں دتی لکھ، کاتبائیتوں کتب خانیاں والا دیکھن کوئے نہ پائی۔ میںں سچ دساں تُوں مالک اک، ایکنکار دُھر درگاہیا۔ پر میںں وی تیرا دلارا تُوں میرا پت، پر م پُرکھ اکھوائیا۔ میںں تیرے حکم دی سانجھ کے رکھی چٹ، جس دی دھار نہ کوئے بدلایا۔ تیریاں چرناں وچ دیواں سٹ، خوشیاں نال لگایا۔ تُوں میرا صاحب سوامی کہ تیرا رُوپ پتھر اٹ، کی پاہن رنگ رنگایا۔ کی تُوں آد جگادی کہ کھیلیں کھیل نت نوت، اپنا رُوپ بدلایا۔ تیری کون سُنجنی تھت، گھڑی پل کون ونڈ وڈایا۔ کس بدھ میری پوری کرے اچھ، اچھیا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اکو تیرے حکم دی کھج، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جے میںں تیرا تُوں میرا کی فرق دوہاں دے وچ، وچلا بھیو دینا چکایا۔ جے اک مندر تے اک دروازہ تے اکو سانجھا بھت، کی بھیترا اپنا رنگ رنگایا۔ کی ساجن سوہنا میت پیارا میت، مِتر اک

اکھوایا۔ سنگر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری نہ کوئی سپنہ چھاتی نہ کوئی ہک، تت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ڈھر داور، دیونہار تیری وڈیائی۔ سنگر شبد کہے میریا سبجنا تیری چٹ کی کہندی، بنا کہن توں رہی جنایا۔ تیری دشا ویکھ لئی لہندی، لہنے سب
 دے پور کرائیا۔ میری دھار تیرا بھانا سہندی، سہہ سہہ سیس نوایا۔ تیرے پریم دی رنگی مہندی، مہدی امام ویکھ وکھایا۔ جگت دی کھیل تک لے
 ڈھندی، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک بنایا۔ کسے نوں سمجھ نہ آئے سرہانا پیندی، اپنا آپ نہ کوئے بدلایا۔ جدھر تگیاں وشنا میں دی، ہنگتا کوڑ نہ کوئے
 گوایا۔ کلج مایا تک لے نیں دی، چاروں گنت وہن وہایا۔ تیری سرشٹی انت کھیل لے دی، لہنا سب دا پور کرائیا۔ ایہتھے ملکیت نہیں کسے دی بی دی،
 کوٹن اوتار پیغمبر گر گئے تیری سیو کما۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ رنگایا۔ چٹ کہے میں کسے دی نہیں
 سکی، جگت پریم نہ کوئے بنایا۔ میری اندروں دھار کسے نہ تئی، تقوے والے جان کھ بھوایا۔ میٹوں اوتار پیغمبر اں گرواں پھریا شک وچ شکلی، شکوہ
 دور نہ کوئے کرائیا۔ بن سنگر شبد توں خوشحال ہو یا کوئے نہ لگی، پریم ڈھولا کوئے نہ گایا۔ میں پترکا دھرم دھار دی حصے پئی، پنت پاون دتی وڈیائی۔
 میتھوں وڈا نہیں کوئی تپیشتر تپی، جگیشتر نظر کوئے نہ آئی۔ میں سب دی ویکھنی آتما دھار موہتی، پر بھ دے نور وچوں نور نور ہووے رُشایا۔ اتم سب
 دا لیکھا تگنا اکھیں، آخر دیاں درڑایا۔ کون داس کون سیوک کون صاحب دی سخی، نخن کون پور کرائیا۔ جگ چوکڑی میں سبناں دی یاد اپنے وچ رکھی،
 چٹھی مٹھی ہو کے رہی سنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتایا۔ چٹھی کہے محبوب وے میریا
 رانیاں دے رانا، تیرا رن سمجھ کسے نہ آئی۔ تیرا گانیاں دا گانا، انبول تیری وڈ وڈیائی۔ نمانیاں دا مانا، نتھوایاں ہوئے سہایا۔ چوراسی دا کرسانا، چارے
 کھانی پھول پھولایا۔ تیرا ویس اگئی بانا، بان انیلا تیر چلائی۔ تیرے چرن وٹھو قربانا، نو نو سیس نوایا۔ تیرے پیار وچ دے نہ کوئے بیگانہ، دو جا نظر
 کوئے نہ آئی۔ توں اپنی نگاہ مار دو جہاناں، زمیں اسمانا کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنا۔
 چٹھی کہے میری دھار چٹی چٹان، ویکھ اکھراں والے ماہیا۔ میرا رپ عین دا عین، اوتار پیغمبر گر سکیا نہ کوئے بدلایا۔ بے شک تیرا شبدی دودھ پوت

دا مہائَن، بنس سر بنس بنائیا۔ اوہ تے تیرے ڈھولے صِفتی کہن، جنہاں دا نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے کول تیری دھار دی اوہ رسین، جیہڑی تتاں
 وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ذرا دیکھ لے اپنے اگئی نین، جس نین نوں دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 ساچے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چٹھی کہے پر بھو میری دھار دیکھ دوئی، تنکے لاؤن والے سارے لئے بلاییا۔ اپنی کھیل تک لے اگئی، انت انت وچ ملائیا۔
 میری آشار ہے نہ لگی، پردہ دے چکائیا۔ تیرے سمیں دی دھار ڈھکی، ڈھکواں کھیل دیکھ دکھائیا۔ میں جگت و نجاریاں کولوں چار جگ گئی نہیں لٹی،
 لٹیرا سکیا۔ مینوں ہتھیرا اوتار پیغمبر گرو پھڑدے رہے گئی، بن ہتھاں ہتھ ملائیا۔ میں سب نوں کہندی رہی جاؤ مترو تہاڈی آؤن جان دی مات لوک
 وچ پوری ہونی بُتی، بُتھانیاں ڈیرہ لائیا۔ تسیں و نجارے بن جاؤ نار کنت تے دھیاں پُتیں، مایا دھن وچ وڈیائیا۔ میں تے ایہناں نالوں رُسی، ناتا لیا
 تڑایا۔ تسیں تاء دیو مچھی، دین مذہباں راہ چلائی۔ ایہہ میرے صاحب نے تہانوں کئی جی دتی گچھی، نام دی گنجھل وچ سارے لئے پھسائی۔ انت سب
 نے ہونا دکھی، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائی۔ تہاڈے تن نوں جمتا پئے وچ مات دی کھھی، گر بھواس اگن تپائی۔ تساں پر بھو دا نام لینا بلاں بُٹی، صفتاں
 وچ صفت صلاحیا۔ اتم سب دی جگت جہان خواہش جڑ جانی پٹی، واسنار ہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈی آشا جگت منسا وچ راہ جائے گھتھی، مُرید سکھ پاندھی
 بنے کوئے نہ راہیا۔ چٹھی کہے دیکھو پر بھو دے بھگت انت دو چار کہ مٹھی، گنتی صاحب نے اپنے ہتھ رکھائی۔ اتم سر شئی در شئی جانی کٹھی، کٹھی جائے
 جگت لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم آپ ورتائی۔ جھٹ نارد آیا ہس کے کہے نی چٹھیئے پانہ رولا،
 لینوے کوک کوک سنائی۔ تینوں پتہ نہیں رام کون تے کون مولہ، کون کاہنا دا کاہن اکھوائیا۔ پہلوں اپنا کھ دھولا، ہنکار والی کر صفائی۔ پھیر تک اُس
 محبوب دا قولہ، جو اقرار شبد گرو نال رکھائی۔ جس دا تھم ورتے زمیں اسماناں اُپر دھولا، دھرم دی دھار دکھائی۔ توں کی جانیں اوہ سندر مُراری کہ
 سانول سولا، سانوریا کی اپنی کھیل کھلایا۔ اُس دی یاد وچ کھلیئے کوئی پریم دے گیت گالا، گات گات اپنی خوشی بنایا۔ جے گاؤنا نہیں آؤندا گوڑھی
 نپند سوں لا، سستی نہ کوئے جگایا۔ جس دے پیار وچ روداس نے گنڈھیا پولا، ٹٹیاں جتیاں گنڈھ پوائیا۔ اُس نے سب دا بھار کرنا ہولا، ہلت پلت دا مالک

اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا وقت آپ سہائیا۔ چٹھی کہے ناردا کیوں ماردا ایس طعنے، ایویں رہیا
 جنائیا۔ میرے بنا تیرے پر بھو دے رہن نہ کوئے نشانے، نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے ورگے کوٹن کوٹ بھگت نیانے، بالی بدھی وچ دین ڈہائیا۔
 توں میری رمز نہ مول پچھانے، اپنی آپ کرے وڈیائیا۔ جھٹ ناردا کہانی چٹھیئے توں بھاویں جانے بھاویں نہ جانے، جانہار دا حکم دیاں سناٹیا۔ ذرا نگاہ مار
 لے جس بل دوارے کھادھے نہیں سی کھانے، کھانی بانی دا مالک در درویش اپنا آسن لائیا۔ اوہدے حکم لیکھ کوئی ہو نہیں گئے پُرانے، پُران اٹھاراں
 جس نوں سپس نوایا۔ اُس دے لیکھے اوہ آپ پچھانے، پچھم دی دھار دے گواہیا۔ جس دے حکم وچ مورچھا ہون وڈ جروانے، سورپیر سر نہ کوئے
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ راہ پر گٹائیا۔ چٹھی کہے ناردا براہمنہ ویکھ میرا مضمون، موجودہ ہو کے اکھ
 کھلایا۔ جس وچ کملاپت دا اک مضمون، مزموحہ اکھراں دا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی میم تے نہ کوئی نوں، نقطہ غین نہ کوئے اکھوائیا۔ نگاہ مار لے جس
 وچ سارے کیتے محروم، مسلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں اُس دی ممنون، نو نو لاگا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم اک ورتائیا۔ جھٹ ناردا بودی دے تھلے لیا گھرک، وٹ متھے نوں چڑھائیا۔ اکھ دے اشارے نال لیا گھرک، بھے وچ ڈرائیا۔ نالے اشارہ کیتا
 ترت، تریا توں باہر رہیا سناٹیا۔ اوہ ویکھ اکال مورت، جس دا روپ رنگ ریکھ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ آہ ویکھ اُس دی صورت، جس نے سورہ بھان چن
 ستار دتے چکائیا۔ آہ ویکھ لے باہمنان دی مہورت، گرہ نچھتراں توں باہر دیاں درڑائیا۔ جس دی سب نوں پینی ضرورت، آساوند سارے بیٹھن دھیان
 لگائیا۔ اوہ نور نورانہ اگئی نورت، جوت جوت ڈمگائیا۔ اوہ سرب کلا بھرپورت، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ اوہدا پندھ نہ نیڑے نہ دورت، دو جہاناں اکو
 رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ چٹھی کہے ناردا توں پڑھے دو چار اکھر، جو اپنا
 آپ بدلایا۔ توں ویکھے جگت پتھر، پاہناں اکھ اٹھائیا۔ توں جگت جہان دے تگے اتھر، نیتز نیناں کھوج کھوجائیا۔ پر میں لٹھی یار دے ستھر، جگت
 سہنجی سچ تجائیا۔ میں بنا قلم کانی توں ہوئی پھڑ، بنا شستراں گھائل ہو کے دتا دکھائیا۔ میں چڑھدی نہیں کسے دے تکر، ترازو تول نہ کوئے تھلایا۔

مینوں سکيا کوئے نہ پکڑ، باہو بل دکھائیا۔ میرے وچ اوہ محکم جس نے جگ چوکڑی رکھے جکڑ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میں سنڈیسی دیواں جنگل جوہ
 اُجاڑ پہاڑاں وچ رکڑ، سمنڈ ساگراں پھراں واہو داہیا۔ میری سدا دین دُنی نال ٹکڑ، ٹاکرا ٹکیاں والا رکھائیا۔ جے تُوں براہمن سچا تے کڑ، کٹے وچھے
 کھان والے سارے پر بھ نوں دینے دکھائیا۔ تُوں تے آپ سُکا وانگ لکڑ، بلہین دین دُہائیا۔ گھروں بے گھر ہويا پھریں قلڑ، مینوں طعنے دے لوکائیا۔
 نارد کہے اوئے چٹھیئے ایہہ وی میرے صاحب دا چکڑ، جس چکرورتی دینے کھپائیا۔ میں بے محتاجا تے میں اُس صاحب دا فقر، جس نوں فقیر فقیریاں وچ
 گائیا۔ جھٹ نارد نے اک اپنا کر لیا مکر، نیتز نیر دتا وہائیا۔ نالے کہا چٹھیئے مینوں کھواگڑ شکر، شریںیاں ونڈ ونڈائیا۔ کھلیئے جے بھگت نہ ہون تیری کم نہ
 آوے ایہہ پتر، کس دا لیکھا دین بنائیا۔ چٹھی کہا نارد امیری کوئی پوری اے تک نہیں ہوئی سطر، لائن سکيا نہ کوئے بنائیا۔ میں تھوڑی اپنی کٹ کے
 تیتوں دیواں کئی دی کتر، جس کطرہ کطرہ دین دُنی دینی کرائیا۔ نارد کہا کی میں تیرے واسطے سوہنا بھگت پر بھو دارتن، کہ امولک ہیرا نظری آئیا۔ پر
 اک گل یاد کر لے آہ ویکھ اُس دا اک کنارہ تے اک پتن، نیا اکو اک اک چلائیا۔ بھوایں کنے کیتے جان یتن، یتھار تھ اپنی چلے نہ کوئے چترائیا۔ پھیر
 اپنے کن پھڑ کے لگا پٹن، بودی زور نال ہلایا۔ پھیر غصے وچ اپنے بلھ دنداں نال لگا کٹن، زور زور نال دبائیا۔ پھیر گلوں لاہ کے بٹن، مُٹھ ہڈیاں رہیا
 دکھائیا۔ پھیر پچھلے پیریں لگا نٹھن، قدم قدم نال بدلایا۔ جھٹ اک خبر اگئی لگا دسن، تاڑی ہتھاں والی لائیا۔ چٹھیئے اوہ تک بھگت بھگوان اکے گھر
 وسن، دوجا در نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ چٹھی کہے آہ ویکھ لیکھ پُرانا،
 پران ادھاریاں دے جنائیا۔ باؤن ول کر دھیانا، بل نین اٹھائیا۔ یوگوسلاویا والا نو دانہ، آہ تک ان ان دے گواہیا۔ جس نوں باؤن نے نگاہ نال کیتا
 پروانا، بنا رسنارس بھوگ لگائیا۔ تیراں سو ستاسی ریشیاں دتا دانا، اک پچھلی گنڈھ جوڑ جڑائیا۔ پھیر پیار وچ دتا فرمانا، بنا سکھیا توں کیتی پڑھائیا۔ تہانوں
 ان ملیا کہ بھگوانا، پردہ دیو چکائیا۔ سب نے کہا توں ہی جانی جانا، جانہار تیری سرنائیا۔ باؤن کہا میرا نور ظہور تکو مہربانا، مہربان اک اکھوائیا۔ تہانوں
 پھیر جنم دواؤنا، کلج انت وے ودھائیا۔ پُرکھ اکالا پھر کے بانا، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ تہاڈا میل ہووے وچ جہانا، تہاڈے سنگی ساتھی ہو ترائیا۔

ساریاں ہسّ کے کہا اسیں اُس نوں اپنا آپ بھیٹ چڑھاؤنا، آپ آیا اوسے دی جھولی پائیآ۔ اسیں اُس دا اسمیدھ یگّ کراؤنا، زمیں اسمانا دھیان لگائیآ۔ باؤن کہا اوہ وقت کھجک کوڑ دا ہونا نشانہ، ست سچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیآ۔ ریشیاں کہا جس ویلے کھجک اتنم آیا، کل کلئیش وجے ودھائیآ۔ جگت چھلے جھوٹھی مایا، متا موہ نال ملائیآ۔ مہربان ساڈا جنم دوایا، لوک مات دے وڈیائیآ۔ اسیں اُس دے چرن سیس ہووے نوایا، نو نو سیس جھکائیآ۔ ساڈا لیکھا اُس آپ ہووے دُہرایا، پورب جنم سمجھائیآ۔ جھٹ باؤن نے کہا ایکا ایکا تن جگ تہاڈے توں رہے پرایا، چوتھے اپنا رنگ رنگائیآ۔ جھٹ سب نے خوشیاں دا ڈھولا گایا، نوواں نے اپنے اندر لیا لگائیآ۔ اوہ مالک بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیآ۔ جس نے باؤن روپ ہو کے بل دا اسمیدھ جگ پور کرایا، پورن برہم تہانوں دتا درڑائیآ۔ کھجک اتنم میل لے ملایا، میل کرے سچ سُبھائیآ۔ سب نے خوشی وچ سیس نوایا، مان ابھمان دتا گوائیآ۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا، سوہنگ شد وئی ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیآ۔ اک اک کہے اسیں بن گئے اک سو گیاراں، گہر گمبھیر دتی وڈیائیآ۔ کھجک انت جن بھگتاں کولوں جاپ کرایا، نو ست دی دھارا سولاں وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیس نوائیآ۔ اتنم اُس دے بھگتاں دا چلنا اک بھنڈارا، بھگون دیوے مان وڈیائیآ۔ بھگت سہیلے تکر چڑھنگے اک سو گیاراں، تول تن والا کرائیآ۔ دان دین گے نال پیارا، چھبھی پوہ اکھ اٹھائیآ۔ بھاگ لگے اک دوارا، دوار کاو اسی سیس نوائیآ۔ اک گرگھ ہووے ظاہرا، جموں سنگت رنگ چڑھائیآ۔ نوواں گرگھاں جنم ہووے سوارا، گرداس پُر وجے ودھائیآ۔ نوواں نوپیاں ہون بہارا، پُر ہوشیار سو بھا پائیآ۔ نوواں پیار رس دی لینیاں دھارا، کپور تھلا گنڈھ گنڈھائیآ۔ نوواں کرنیاں پریم دیاں کاراں، جالندھر جگت جنجال تڑائیآ۔ نو گرگھ اپنے گل وچ پا کے ہارا، لدھیانے اپنا بھار تلائیآ۔ نو تن پہن کٹارا، کرنال والے تن وڈیائیآ۔ نو ملن میت مرارا، انبالہ روپڑ میل ملائیآ۔ ویکھن اگنیاں بہارا، پُر فروز وجے ودھائیآ۔ امر تر وچوں اکیاں ہووے اپنا آپ شنکارا، نین کج وچ چھپائیآ۔ تہاں گرگھاں دتی ملے ادھارا، تن میرٹ جوڑ جڑائیآ۔ اک اٹارسی پاوے سارا، اک کانپر جوڑ جڑائیآ۔ اک راجستھان دے ہلارا، راج راجانا ویکھ وکھائیآ۔ اک سو گیاراں دا تکر تول تلیگا اکو وارا، اناج

تن رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چٹھی کہے ناردا ویکھ میری یاد، یادداشت میری جنایا۔ بھگت دوارا ہونا آباد، لوک مات وجے ودھایا۔ نوپ ساچنا دینی سانج، ہر ساچن ہوئے سہایا۔ ایکو صاحب دا ہونا راج، رعیت تنگے خلق خدایا۔ ہر سنگت اسمیدھ جگ دا حصہ دینا انانج، وشنوں آکے ویکھے چائیں چائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں نو نو سیر ددھ نو کانشی دی لا کے لیاؤن گے جاگ، خوشیاں نال اٹھایا۔ اک اک گھوڑا گند کے لیاؤن گے واگ، بھگت دوار دے دروازے آگے سو بھاپایا۔ اک اک جگا کے لیاؤن گے چراغ، دیک جوتی پنچ سہایا۔ چھبی پوہ نو اچی کوک کوک کے مارن گے آواز، ہر جن سوئے لو انگڑایا۔ تئیں ہنس بنا کہ کاگ، خوشیاں نال لو بدلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ چٹھی کہے ناردا ویکھ ست، ست میرے اتے نظری آئی۔ ناردا کہے میں تیتوں تگاں کہ دنیا تگاں، سب دی ماری گئی مت، متانتر ڈیرہ کوئے نہ ڈھاپیا۔ سب دے اندر ابلے رت، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ دھیرج رہیا کسے نہ جت، نیتز نین نہ کوئے شرمایا۔ دھرم داد سے کوئے نہ ہٹ، سودا سچ نہ کوئے وکایا۔ میں سب کچھ دینا چھڈ، ناتا جگت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ چٹھی کہے ناردا دھر کر دھیان، بنا اکھیاں اکھ بدلائی۔ حکم دیوے مہربان، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگتاں لیکھا ویکھے وچ جہان، جگت بھگت کھوج کھوجایا۔ چھبی پوہ دوس مہان، سمت اٹھ نال وڈیایا۔ ہر سنگت کولوں حلفیہ لئے جان گے بیان، چٹھی کہے ناردا دستخط میرے اتے کرایا۔ اُس ویلے حاضر رکھی جائیگی انجیل قرآن، گیتا رمان نال سنگ بنائی۔ گرو گرنٹھ نال ہووے پردھان، پردھانگی پنجاں ویکھ دکھایا۔ پنچ پیارے روپ دھر کے کاہن، اپنا ویس بدلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ چٹھی کہے ناردا میرا بڑا لمبا چوڑا لیکھا، بنا لیکھ توں دیاں جنایا۔ جیہڑا صاحب جگ جگ دھارے بھیکھا، بھیکھا دھاری روپ بدلائی۔ انھ کسے دارہن نہیں دینا ٹھیکا، ٹھیکیداری سب دی دے گویا۔ جو بھگت رہے سنت رہے جو گرگھ رہے جو گرگھ رہے جو سنت رہے رہے تے بن کے سنگرو دا بیٹا، دوجے دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ باقی بھل جانا بھل دا چیتا، چتر سجان سمجھ کوئے نہ پائی۔ ناردا کہے پر بھو تیرا

ول چھل دا پیشہ، پیشین گوئیاں سب دیاں دین گواہیا۔ پر یاد کر لے گوہند نوں اوہ چھڈ گئے جنہاں امرت وچ پوایا کیسا، کیس گڑھ دا لیکھا گئے مکائیا۔
ہن تے تیرا اولٹا ویسا، تیرا بھیت کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ دے رنگائیا۔ چٹھی کہے نارد
اٹھ ویکھ متر، مترا دے جنائیا۔ اوہ ویکھ اگتا پتر، جس دا چلتر جگت سُنن کدے نہ آئیا۔ اوہ بڑا پارکھو ویکھنہارا سونتا تے پتل، کانسی ٹھوکران نال
ٹھکرائیا۔ اوہدا لہنا اتل بتل تے ستل، بلدھار کھوج کھوجائیا۔ پتہ نہیں اوہ کیہڑی دھاروں آیا نکل، کون پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چٹھی کہے نارد آہ ویکھ سمت شہنشاہی اٹھ دا چٹھی پوہ، پوہ مہینہ دھیان لگائیا۔ اک سو اک گرگھ
ہتھ وچ ہندسہ پھرن گے اک تے دو، دو اک نال بدلایا۔ اک سو اک گرگھ لیکھا لکھ کے پھرن گے کھوہ، اکھر ہندی والے سمجھائیا۔ اک سو اک
گرگھ لیکھا لکھن گے موہ، مُجّت جگت والی جنائیا۔ اک سو اک گرگھ لکھن گے حق ہو، ہوکا حق جنائیا۔ اک سو اک گرگھ اک سو گیاراں نال اپنا آپ
لین گے پرو، ناتا نرائن والا جڑائیا۔ اک سو اک گرگھ لکھن گے دھروہ، دھروہ گرگھ گرگھ نال کمائیا۔ پنج لکھاری اپنے پیچھے رکھن گے لو، دیکھ
جگت والے سہائیا۔ پنج درباری اپنا تک لین گے دھو، پانی اور نہ کتے چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ
آپ رنگائیا۔ پوہ کہے کی میں جگ وچ چڑھیا، لہندیوں چڑھدے دھیان لگائیا۔ میں چٹھی تے بنا چٹھی رسین توں اکھر پڑھیا، پڑھ کے ویکھ دکھائیا۔
جس صاحب نے گھاڑن گھڑیا، دتی مان وڈیائیا۔ اُس نے کھیل اگتا کرپا، کرنی کرتا اپنی کار بھگتائیا۔ پنجاں دیساں بھاگ لگائے نرائن نریا، سمت نو وچے
ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہ جنمے نہ کدے مرپا، جنم
مرن وچ کدے نہ آئیا۔

* ۲ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹووال ضلع امرتسر رات نوں * *

چٹھی کہے میرا نام اگئی پترکا، پاتر میرا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا کھیل انہونا ہونا سمت تہتر کا، ست تن کھیل کھلایا۔ گن رہنا نہیں کسے پتر کا، بدھیمان نہ کوئے وڈیایا۔ مان دے نہ کسے سطر کا، اکھر اکھر کوک سُنایا۔ میرے وچ لیکھا گوہند والے ستھر کا، یارڑا دھیان لگایا۔ لہنا پورا تگنا نیترا تھر کا، اتھر و آں ویکھ وکھایا۔ بھيو تگنا پاہن پتر کا، سل سلاں کھوج کھوجایا۔ میرے صاحب دا لیکھ نہیں کوئی کتھن کا، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ جس دا وقت سُنجن متھن کا، متھیا دتے لوکایا۔ اوہا مارگ ساچے رتھن کا، سنجگ ست رتھ چلایا۔ کھجگ کوڑا کٹمب ساڑے اگن کا، تتوت جلائی۔ جھگڑا میٹے کایا مائی بدن کا، بدی بدناں وچوں باہر کڈھایا۔ کھیل ویکھنا گوپال مورت مدن کا، کی مدھ سوڈن حکم ورتایا۔ روپ تگنا اگے رتن کا، انمول ہیرا کھوج کھوجایا۔ انتم گھاٹ ویکھنا پتن کا، تٹ کھوج کھوجایا۔ نور تگنا دیپک جگن کا، جوت جوت ڈگمگایا۔ پریم ویکھنا بھگتاں مگن کا، سرت شبد وچ سائیا۔ نشان تگنا کرشن والے پدم کا، بدھک ونڈ ونڈایا۔ لیکھا ویکھنا باون والے قدم کا، جو قدیم دا بھيو چکایا۔ سندیسہ سُننا اگے چندن کا، ڈھولا ڈھردر گاپیا۔ واس ویکھنا پیار والے چندن کا، نم روپ بدلایا۔ نور تگنا نورانے انجن کا، جو سنگر دھار سوبھا پائیا۔ ایشان تگنا دھرم دھار مجن کا، تیر تھ تٹ نہ کوئے نہایا۔ جن بھگتاں راہ دسنا بھجن کا، کس بدھ پر بھ دا ڈھولا گایا۔ مارگ دسنا نو دوارے اگے ودھن کا، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ کھیل دسنا سرتی سرت لگن دا، شبد شبد وڈیایا۔ میل دسنا آتم پر ماتم سگن دا، سگلا سنگ بنایا۔ بھيو کھلاونا پر م پُرکھ نوں ٹھگن دا، ٹھگوری جگت والی بدلایا۔ نظارہ دسنا اُپر شاہ رگن دا، رگھپت ملے سچ گوسانیا۔ حکم دسنا جگت وکارا تجن دا، متا موہ مٹایا۔ میل دسنا پُرکھ اکالے سجن دا، جو ساجن ڈھردر گاپیا۔ لیکھا دسنا پردے کجن دا، کس بدھ سر اپنا ہتھ لگایا۔ راز دسنا دُھن انادی وچن دا، واجا انحد ناد سُنایا۔ پیار دسنا سنگر چرن بھجن دا، تند سکے نہ کوئے تڑایا۔ لیکھا دسنا گوہند والے کنگن دا، کنگھا اپنا رنگ رنگایا۔ بھيو دسنا ساچا نام ونڈن دا، جگت ونڈ نہ کوئے بنایا۔ پردہ لاہنا کھنڈ برہمنڈ ورجھنڈن دا، برہمانڈ دھیان لگایا۔ کھیل تگنا چنڈ پرچنڈن دا، جو پرچنڈکا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چٹھی کہے میری ویکھنی

نویں لکیر، جو بنا قلم شاہی بنایا۔ جگت رہن دینی نہیں کسے دی جاگیر، دین دُنی دھیان لگایا۔ جھگڑا تکتا شرع فقیر، فقیریاں کھوج کھوج جانیا۔ سب دی بدل جانی ضمیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ کوک سُنے نہ کوئے کبیر، کعبیاں پرے دُہایا۔ جھگڑا تکتا تن سریر، وجودِ محبوب دئے ٹھکرایا۔ جگت دیکھنا اُچھالے والا نیر، وہناں وہن دہایا۔ کھیل تکتا دین دُنی ہووے دِگیر، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ جھگڑا دیکھنا شرع والی شمشیر، کھنڈا کھڑگ کھڑگ نال کھڑکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی شبد داشبد ہوئے بغلگیر، بنا دست دست نال ملایا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

سمت شہنشاہی اٹھ پوہ رین ہووے چھبھی، چھبیاں والے سارے دھیان لگایا۔ کلج مکتا بنے لبی، لوبھ موہ ہنکار مایا کام نال رکھایا۔ تیر تڑاگی ہووے بدھی، بدیاں گنڈھ پوائیا۔ اشنا ممتا ہوئے لدی، بوجھ بوجھا سیس اٹھایا۔ کوڑ کڑیا دی نال رکھے ندی، وہناں وہن دہایا۔ ہوکا دیوے کدی کدی، قدیم دیو وچھڑیو وچھوڑا لو کٹایا۔ اوہ دیکھو میری انت تیار بیٹھی چلن والی گڈی، جو بن پہیہ بھجے واہو داہیا۔ میں پت کسے نہیں چھڈی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں سب دی چوسی ہڈی، دھرم رت نہ کوئے رنگایا۔ میری سب توں وڈی کھڈی، کبیر جلاچیا رہیا سناہیا۔ دھرم دی رہن نہیں وتی گڈی، گداگر سارے دتے بنایا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر دُھر دے حکم دسن رڈی، چار جگ دے شاستر روون مارن دھاہیا۔ اوہ دیکھو سارے جگت جہان جاندے لدی، پچھے پر نکوئے نہ آہیا۔ لہنا چکنا چودھویں صدی، صدمے وچ پیغمبر دیکھ وکھایا۔ میری انت نیڑے آئی حدی، حدود سبجگ رہیا وکھایا۔ پر بھ دا کھیل ہونا یدی، یدپ اپنی کار بھگتایا۔ جس دی جوت اگمی جگی، نور نورانہ ڈمگایا۔ جس ہنس بنائے لگی، کاگ ہنس گرگھ رنگ رنگایا۔ اوہ صاحب سورا سرنگی، شہنشاہ وڈو ڈیایا۔ مہربان ہو کے میرے وچ جن بھگتاں تیج رہیا رکھی، رکھک ہو کے دیکھ وکھایا۔ جیہڑی اس دے پیار دی بن

گئی سخی، سُخن پچھلے پور کرائیا۔ کلجگ کہے میں سب کجھ دیکھاں اکھیں، اکھلاں والیاں نظر نہ آئیا۔ میرا چوتھے جگ دا اگن تیج دار تھی، چار کُنٹ دیاں جلائیا۔ جنہاں صاحب ملیا سمر تھی، پُرکھ اکالا دُھر درگاہیا۔ اوہناں دا بھاگ متھن ملی دست اگئی ہتھی، صاحب سنگر دتی وڈیائیا۔ سگلی چنتا جنہاں دی لتھی، وسورا جگت رہے نہ رائیا۔ میرا اتم لیکھا اوہناں نال نہیں رتی، لیکھا پر بھ دے ہتھ دکھائیا۔ جنہاں دا مالک اکو کملاپتی، پت پر میثور دُھر دا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دھار بنائی پئی، سچ سچ وچوں پر گٹائیا۔

* ۹ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ امر تر شہر جگدیش کور دے گرہ *

اسمیدھ کہے میرا دکھرا ہووے پکوان، جگت کھاج نہ کوئے چترائیا۔ میٹوں بھوگ لگائے سری بھگوان، مہربان دیا کمائیا۔ جو غریب نمائیاں دیوے دان، دست انمل آپ ورتائیا۔ چرن پریتی بخش کے مان، مانس جنم لیکھے پائیا۔ سچ در کرے پروان، گھر مندر گرہ وجے ودھائیا۔ انتر جامی ہووے جانی جان، جانہار اک اھوائیا۔ لہنا دینا پورا کرے دو جہان، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم آتم میتا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ہر جن سخی سنگر شبد اگتا کاہن، کایا منڈل خوشیاں راس سچ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ اسمیدھ کہے میرا جن بھگتاں نال ہو یا سنوگ، دُھر سنوگی میل ملائیا۔ میرا کلجگ پورا ہو یا جوگ، جگیشتراں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ میرا ہوئے گیا روگ، ہنگ برہم بھو چکائیا۔ میری چنتا رہی نہ سوچ، سمجھ دتی بدلائیا۔ چار جگ دی نسا پوری کرے لوچ، لوچن نین اگم گھلائی۔ جن بھگتاں نال بناوے موچ، مجلس اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکنکارا اکو بہت، بہہ گنتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔

* ۹ پوہ شہنشاہی سمت ۸ رات نوں بوٹا سنگھ ایکل گڈے دے نوٹ جیٹھووال امرتسر *

پرہو تیرا بھنڈارا بہہ رنگا، آسومیدھ نو نو سیس نوایا۔ جس داراہ تگے جمناسرتی گوداوری گنگا، گنگوتری دھیان لگایا۔ نیتڑ کھولے سورہ چندا، برہمنڈ کھنڈا کھ اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گر پندھ رکھن لمبا، پورب کھوج کھوجایا۔ وشن برہما شو ہوئے اچنجا، خیرانی وچ جنایا۔ چوڈاں لوکاں دل کمبا، چوڈاں طبق نیر وہایا۔ چوڈاں رتن اپنی دھار کر کے ٹھنڈا، سمند ساگراں کھوج کھوجایا۔ کی کھیل کرے سورا سربنگا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس دے کول سچ اندا، اندا گرگھ رہیا دکھایا۔ سو کھجگ انتم میٹے پندھا، پاندھی کوڑ نظر کوئے نہ آیا۔ سنجگ ساچاست دھرم دس دے دھندا، دھرنی دھول نال وڈایا۔ ہر جن نیتڑہین نہ ہووے اندھا، نچ لوچن نین کرے رُشانیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ دس کے چھندا، آتم پر ماتم کرے پڑھایا۔ جن بھگتاں سیس ہون نہ دیوے ننگا، سر اوڈھن اپنا نام لکایا۔ شبہی دھار پھڑ کے کھنڈا، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ ہر جن آتم ہوئے نہ رنڈا، کنت سہاگی ہر ہنڈھایا۔ منوآ من کرے نہ دنگا، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ سوامی سنگر ہووے سنگا، جن بھگتاں سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ سرناہیا۔ اسمیدھ کہے میری بھگتاں نال پریت، اشارہ بل باون کرایا۔ جنہاں دی جگت جہاناں دکھری ریت، مندر مسیتاں پندھ مکایا۔ توں میرا میں تیرا گاؤندے گیت، سوہنگ ڈھولا سچ سکھدایا۔ جھگڑا مٹدا اوچ نیچ، راؤ رنگ اک سرناہیا۔ پت پر میثور ملے میت، متر پیارا ڈھردر گاہیا۔ جو ہر گھٹ و سیاچیت، چت ٹھکوری رہے نہ رایا۔ لکھ چوراسی پرکھے نیت، چارے کھانی پھول پھولایا۔ سنجگ سچ چلائے ریت، ریتوان ڈھردر گاہیا۔ کھجگ چپو کرے پت پنت، پت پاون ناؤں دھرایا۔ ڈھردا کلمہ دس حدیث، حضرتان توں پرے کرے پڑھایا۔ ایکا چھتر جھلا کے سیس، شاہ سلطانا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملاہیا۔ اسمیدھ کہے میتوں جگ چوکڑی کردے، کر کر کرتے سیس نوایا۔ میتوں کرن والے سدا رہے مردے، تن نظر کسے نہ آیا۔ میں دیکھیا لہندے چڑھدے، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ میں کھیل تگے چوٹی جڑ دے، جڑ چیتن پھول پھولایا۔ چاروں گنٹ دس لڑدے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ امرت بھنڈارے

ملے کسے نہ سر دے، سرور وچ نہ کوئے نہایا۔ ناتے تئے نہ کلج کل دے، کلکاتی توں سکے نہ کوئے بچایا۔ مانس و نجرے بنے کپٹ چھل دے، ول چھل اپنی کھیل کھلایا۔ گرگھ ہر جن ہر بھگت بوٹے نچل دھام اٹل دے، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جنہاں دے اندر پریم دے دیک بلدے، بن باقی تیل ہوئے رُشانیا۔ اوہ اکو اوٹ رکھدے، ایشٹ دیواک منایا۔ اوہناں بھنڈارے بھرے سکھ دے، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھيو گھلائے ساچو سچ دے، ست سچ اپنے رنگ نام رنگایا۔

* ۱۰ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

اسمیدھ کہے پر بھ بنیا آپ بھنڈاری، بھنڈارا نام اگم ورتایا۔ جن بھگتاں تیج جائے سواری، سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھایا۔ چار جگ دا لہنا دینا رہیا اتاری، مقروض قرضہ آپ چکایا۔ برہادی پاوے ساری، پار برہم پر بھ اپنا بھيو گھلایا۔ امرت بخش کے ٹھنڈا ٹھاری، ساتک ست ست ورتایا۔ شبد ناد دے ڈھکاری، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ نرگن جوت کر اجیاری، اندھ اندھیر رہیا مٹایا۔ سچ پریتی دس کے یاری، پریتم اپنی گنڈھ پوایا۔ سیوا وچ سیوک بنا پر اپکاری، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ تہناں گرکھاں سد بلہاری، وڈ گھولی گھول گھمایا۔ جنہاں انتر نرنتر اکو پیاس اپاری، اپر پر پر بھ نوں مل کے خوشی بنایا۔ دوس رین کاریا کرم کرن کاری، خوشیاں وچ بھجن واہو داہیا۔ ہتھ کانڈی سیس نگاری، پتھر اٹاں نال وچے ودھایا۔ سچ گرہ دی کر تیاری، لنگر دھرم دھار بنایا۔ جتھے آون چل اتاری، تینی اپنا پنڈھ مکایا۔ پیغمبر بھجن وارو واری، عیسیٰ موسیٰ محمد پنڈھ مکایا۔ گر دس کھول کواڑی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ لیکھا لکھے اگم اپاری، اگوچر اپنی کار کمایا۔ لیکھا لکھن پنج لکھاری، قلم سچے ہتھ اٹھایا۔ کول اگت دی رکھن انگیاری، دھونیاں دھونے والیاں تایا۔ لیکھا جانے آپ نرنکاری، نرویر بے پرواہیا۔ اک سٹھ منٹ ہر سنگت بنے پجاری، پوجا پریم پڑکھ سرنایا۔ رسنا گاوے نرناری، بردھ بالاں نال وڈیایا۔ چوڈاں گرگھ ہون چوڈاری، چوڈاں لوک آون واہو داہیا۔ چوڈاں گرگھ پھرن نال ہوشیاری، چوڈاں طبقاں راہ تکایا۔ چوڈاں گرگھ ویدا دا بل

ہون دھاری، بل باؤن آسا پور کرائیا۔ چوڑاں پٹھی بٹھ کے داہڑی، براہمن مستک تیک چھبائیا۔ چوڑاں سیس چک کے کھاری، لنگر دھرم دھار ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بنے آپ ادھاری، ادر دا لیکھا آگے رہیا نہ رائیا۔

* ۲۰ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر لال سنگھ دے گرہ *

اسمیدھ کہے میری نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آئی واری، واہ واہ میرے مالک دتی وڈیایا۔ سبج بل باؤن دتا اشاری، سینت شبد والی لگائیا۔ رکھیاں نیاں کیتا خبرداری، بے خبراں خبر سنائیا۔ کلج انتم تلو نرگن سرگن جوت اجیاری، پاتشاہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو نظری آئی۔ جس نوں کلج کلکی کہن اوتاری، اوتر ہو کے نہکلنک اپنا حکم ورتائیا۔ اُس دی کھیل چار جگاں دے شاستراں ہونی باہری، اوتار پیغمبر گر ویکھن چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دا اتم لگا ہوئے درباری، دربار اکو نظری آئی۔ وشنوں لکشمی حاضر ہوئے تن روپ شنگاری، وجود محبوب سو بھاپایا۔ برہما چار گھ سنگ سُرستی در ٹھانڈے کرے نمسکاری، درے دربار سو بھاپایا۔ شکر پاربتی اپنی بیچ ہووے سواری، کھ بھوتی مستک ترسول نظری آئی۔ سیتا رام نور تت کر اجیاری، تیر ترکش کندھ لگایا۔ کمان ہتھ ہووے پیاری، پر م پُرکھ سیس بھکایا۔ رادھا کرشن سانول سندر روپ شنگاری، کول نین کڈل کھ سو بھاپایا۔ کمر سنگ ہووے بھنڈاری، دوویں ہتھ خالی آگے ڈاہیا۔ دھرم رائے بیٹھا ہوئے ستمکھ نیایکاری، نو وار نو نو سیس جھکایا۔ چتر گپت لیکھ سب دا دستے وارو واری، سینت اشارہ انگلیاں نال کرائیا۔ لاڑی موت روپ دھریا ہووے بالی، جو بن جوانی اپنے وچ چھپایا۔ دُرگا شتھ شستر ہتھ رکھے ڈالی، کھڑگ خنجر نال سہائیا۔ کھپر کول ہووے کالی، زبان لال رنگ رنکایا۔ سنگر شبد سب دا ہووے والی، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ اسمیدھ کہے میرا چھبھی پوہ دیک جگے دیوالی، جس نوں واہ واہ منڈل منڈپ پری لوء آکاش پاتال گگن گلنتر ویکھن چائیں چائیا۔ ہر بھگت ہر جن گر گھ گر سکھ پر بھو پریم دی مارن

تالی، تال صاحب سَنگَر پریم والا بنائیا۔ سب دے اگے اک رکھی ہووے کنالی، ماٹی کچی پٹی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ اسمیدھ جگ کہے ایہہ سارے آؤن گے کھان، بھگت بھنڈارا کھا کے خوشی بنائیا۔ نالے درس کرن گے بھگوان، بھگوان ستمکھ نظری آئیا۔ نالے بھگتاں توں دچھنا لین گے دان، جو سَنگَر آپ ورتائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے ڈھولا گاؤن گے گوپی کاہن، سیتا رام وشن برہما شو گا گا خوشی منائیا۔ پیغمبر تنگن گے امام، عمللاں توں رہت نورِ الاہیا۔ گرو تنگن گے پُرکھ اکال دا نشان، نشانے وچوں بے پرواہ نظری آئیا۔ جس دی کرپا نال دھرم دی دھار پکن پکوان، کچا پکا پر بھ اپنے لیکھے لائیا۔ بل باؤن دوویں زرگن دھار وچ آن، آ آ کے سیس نوائیا۔ ساڈی بیننتی ہوئی کیتی پروان، تیری بے پرواہیا۔ سچ دربار وچ اکتھے ہون گے وچ جہان، جہالت جگت والی گوائیا۔ جن بھگتاں دین گے مان، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ بول بولن گے بنا زبان، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ تیتوں بھگوان کہیے کہ انسان، جو بھگوان ہو کے انساناں اپنے رُپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں اُتے ہوئے مہربان، مہربان ہو کے جن بھگتاں اپنے لیکھے لائیا۔

* ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی چھت پاؤن سمیں *

تیتی پوہ کہے آسا رکھ کے گئے اوتار تیتی، سنجگ کلجگ دواپر تریتا دھیان لگائیا۔ اُچی کوک سنا کے گئی دُرگا مئی، دو جہاناں کر شنوائیا۔ رام انت سندیسہ دتاماں کیکئی، باہر ایدھیا چرن لگائیا۔ کرشن رادھانوں کہا کاہن آوے صحیح، سو پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ مونسے کہا اُس دی دسے کسے نہ دیہی، عیسیٰ اشارے نال جنائیا۔ محمد کہا نوری اللہ ہوئے سنہپی پروردگار نورِ الاہیا۔ نانک جلوہ تکیا وچ وپئی، جل دھار دھار وچوں جنائیا۔ گو بند کہا میرا صاحب سوامی جس دا اکو ہووے نیہی، دوجا نیہوں نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ تیتی

اوتار کہن اسیں دسیئے تین لوک توں باہر، ترے گن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ صاحب سوامی جوتی جاتا اکو ظاہر، ظاہر ظہور ڈمگائیا۔ جس دی صفت وڈیائی
 نام کلمے گا نہ سکے اوتار پیغمبر گر شاعر، شاعر شرع وچ نہ کوئے بدلایا۔ جو خصم خصمانہ سب دانائز، نانک خصم اک اکھوائیا۔ جس دے کول چار جگ
 دے لیکھے شبدي دھار دائر، لیکھ سکے نہ کوئے مٹایا۔ اوہ جگ چوکڑی کھیل کرن وچ دو جہاناں آپے ماہر، محبوب وڈ وڈیایا۔ جس دی آشنا وچ سارے
 منگدے خیر، خالی جھولیاں آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ تیئی پوہ کہے میں سنیا حکم
 وچ تریتا، جو تریا توں باہر رام تریا گیا جنایا۔ میرا رام سب دا اکو نیتا، نیترہن ویکھے جگت لوکایا۔ توں یاد رکھیں دھردا حکم چیتا، چیتن دیاں کرایا۔
 جس دی دھار وچ سارے ہونے بھٹیا، اپنا آپ وچ سمایا۔ اُس دا سنگر شبد اکلوتا بیٹا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ سو کلج انت ست سچ نال کرے پنتا،
 ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوہدا پاوے کوئے نہ بھیتا، بھيو سکے نہ کوئے کھلایا۔ جس دے پیار وچ ارجن نے سپس پواونی ریتا، راوی تٹ نظری آئی۔
 گوہند ست ڈارے کرنے کھیتا، حکم حکم وچ منایا۔ اُس دا ویس ہووے انیکا، انگ کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ اوہ پھرے دیس پردیسا، نو ست بھجے
 واہو داہیا۔ وشنوں تلے اتے باسک شیشا، سیجا سوہنی اکھ کھلایا۔ شکر ویکھے نال گنیشا، گنپت نال اٹھایا۔ برہما کہے رہے ہمیشہ، جس من وچ کدے نہ
 آئی۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا اُس دے ہتھ لیکھا، دوسر اور نہ کوئے وڈیایا۔ جس نے دین مذہب نام کلمے دا سانوں دتا ٹھیکا، لوک مات دھرنی دھرت
 دھول وند وندایا۔ انتم اُس دے ہونا پیشا، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ جو مالک سدا ہمیشہ، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ تیئی پوہ کہے ایہہ دوس دہاڑا چنگا، پر بھ چنگے دتی وڈیایا۔ ایسے دن شکر نے سپس وہائی
 گنگا، گہر گمبھیر بھيو کھلایا۔ ایسے دن روداس چمارے کنگن چھہایا انگا، اپنے چرن لگایا۔ ایسے دوس گوہند کسایا تنگا، نیلے آسو پاکھر زین سہایا۔ ایسے
 دوس پُرکھ اکال دین دیال توں میرا میں تیرا گایا چندا، شیر سنگھ شیر پر بھ روپ روپ بدلایا۔ ایسے دوس نمسکار کرے سورہ چندا، منڈل منڈپ سپس
 جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ تیئی پوہ کہے میری آشنا وشنوں دی کھلے جیب، بھنداری

اِکو مہر نال ملائیا۔ چھبھی پوہ نوں جو پہلی بنے دیگ، جگت اپنا رنگ رنگائیا۔ اُس دے نال بنھی ہووگی تیغ، جو تیغ بہادر گیا درڑائیا۔ جو گوہند سندیہ گیا
 بھیج، شبد شبدی شبد جنائیا۔ جس دی دھار ہووگی تیغ، تکھی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے
 ملائیا۔ دیگ کہے میرے نال بننے تند، ست ست نال وڈیائیا۔ پھیر بھو کھولاں جو گوہند کہہ کے گیا پُری انند، انند انند نال جنائیا۔ پھیر بل باؤن دے
 دستاں چھند، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پھیر ہاسی دستاں سورہ چند، کی منڈل منڈپ رنگ رنگائیا۔ پھر بھگتاں پاواں گنڈھ، ناتا بھگون نال جنائیا۔ باقی سب
 دا چھڈاں سنگ، کوڑ گڑیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ اِکو وار سب توں منگنی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتو تہاڈے کول نہیں بھکھ ننگ، اسمیدھ
 بیٹھا سیس نوائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نواسی سچھنڈ دواریوں مار کے آیا پندھ، نرگن اپنا نور کر رُشنائیا۔ جس دی یاد وچ ستجگ تریتا دواپر گیا لنگھ، گر اوتار
 پینمبر راہ رہے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ دیگ کہے میں سوہنی سوہنی سوہنی ہوواں
 وچ لنگر، بھگت دوار نوں دیاں سنائیا۔ جے بھیلنی تاری رام چندر، بھکھیاں بھکھ مٹائیا۔ ہن میرا صاحب سوامی گرکھاں وڈ جائے اندر، ترسنا کوڑ رہے نہ
 رائیا۔ بھاگ لگائے ڈونگھی کندر، کایا گڑھ سہائیا۔ منو آدہ دشانہ جائے بندر، شبدی ڈوری نال بندھائیا۔ دئی دویتی ڈھاہے کندھن، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔
 سچ بھنڈارا آوے ونڈن، اپنی ہتھیں دے ورتائیا۔ جو اشارہ کیتا بل دے پہلے قدم دا وچ لنڈن، سو لیکھا پورا دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ لنگر کہے میں ہو گیا تیار، ترے گن اتپتے دتی وڈیائیا۔ میں جن بھگتاں کراں ستکار، جنہاں
 میری بنت دتی بنائیا۔ جو دوس رین میرے مددگار، بھجن واہو داہیا۔ جٹ کرسن جنہاں نوں جگت کہے گوار، سو اتم سریشٹ پر بھ درتے سوہا پائیا۔
 لنگر کہے میں سب نوں کرنا خبردار، بے خبراں دینا جنائیا۔ چھبھی پوہ نوں کہنا پکار، اچی کوک کوک جنائیا۔ جس میرے وچ بہہ کے لنگر چھک کے پر
 پُرکھ جانا وسار، اوہ اِکو وار ہنئے پلو جاؤ چھڈائیا۔ جنہاں رسنا لاؤنا مدراماس پھیر کرنا آہار، اوہ پلو جاؤ چھڈائیا۔ جنہاں چاہ نال کرنا پیار، اوہ چارے کوٹ
 بھجو واہو داہیا۔ میں بھگت سہیلے کرنے ہور تیار، جو دھرم دی دھار وچ سمائیا۔ سچ دا حکم تے سچ ہووے سکدار، سچ دی سچ سیو کمائیا۔ جو ہر بھگت ہر جن

آگے جھولی ڈاہیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا کھیلے کھیل وِچ برہمنڈن، ور بھنڈن اپنی کار کماہیا۔ سچ دی دست ست آیا ونڈن، دانی داتا ہو کے آپ ورتاہیا۔ جس غریب نمائیاں لایا انگن، شاہ سلطاناں دتا دُرکائیا۔ کوجھے کملے نَم واس مہکائے چندن، نام سنگدھی وِچ لکائیا۔ گرگھ سارے چھوٹے بالے دوابے والیاں دا چھوٹا کنگن، نکے پچیاں ہتھ پہنائیا۔ اِکو وار سارے منگن، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک سناہیا۔ لنگر کہے میرے اندر آگئی بھگتو تہاڈی اِک دیگ، جس دا بھنڈارا کھٹ کدے نہ جائیا۔ گو بند دی اوہ آگئی تیغ، جس دی دھار سمجھ کوئے نہ آہیا۔ جو شبدی شبد وچوں دتی بھیج، بنا بھجن بندگی ہتھ پھرائیا۔ جس نے لیکھا رہن نہیں دینا لیہسز پھیسہز، بھے بھو دوویں رنگ رنگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیغ کہے میں رل گئی نال دیگ پیاری، مُجّت سنگر دھار بناہیا۔ میری غریب نمائیاں نال لگی یاری، یرانے راج راجاناں دتے تڑاہیا۔ سبجگ ست دی بھننی دھاری، بل نو نو لاگے پائیا۔ باؤن ویکھے بن نیناں نین آگھاڑی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجاہیا۔ خیران ہو کے کہے کتھوں آگئی غریباں دی واری، جو وارتا پچھلی دے بدلایا۔ جیہڑے بنے چار جگ دے بھنڈاری، لکھ چوڑاسی جھولیاں بھرائیا۔ اِنج آؤن گے بھگتاں دے بھگت دھاری، پاندھی پندھ مُکائیا۔ مننگے بن بھکھاری، جن بھگتو بھچھیا دیو ورتاہیا۔ جن بھگت کہن گے ساڈا اِکو اک وڈ داتاری، دیاوان اکھوایا۔ جو آد جگاد سب دی پاوے ساری، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیگ تیغ کہے میرا دھرم دا فتح ڈنکا، چار کُنٹ شنوایا۔ میں مان داؤنا اِکو راؤ رنکا، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آہیا۔ اِکو سہنجنا ہوئے بکا، بنک دھاری ویکھ وکھائیا۔ میں جھگڑا رہن نہیں دینا کایا مائی تن کا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھنڈارا اِکو ورتنا ان کا، سبجگ سچ چلے سچ دی کار کماہیا۔ بھرم بھلیکھا رہے نہ جن کا، بھانڈا دینا بھنٹایا۔ لہنا پورا ہو یا کل کا، کلکاتی سیس نوایا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا چھل کا، اچھل چھل اپنا حکم ورتاہیا۔ لہنا دینا راجے بل کا، باؤن بھگون ہو کے اپنا لیکھا پور کرائیا۔ جس دا وسیرا نہیں چھپر چھن کا، بنا محل اٹل سو بھاپایا۔ اوہ پیارا اِکو برہم کا، پار برہم اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگاہیا۔ دیگ تیغ کہے بھگتو تہاڈا ملیا ساتھ، کلجگ انت ملی وڈیایا۔ جو

اوتار پیغمبر گئے آکھ، نُنھن سندیسہ مات لوک سُنائیآ۔ سو صاحبِ سوامی لیا بھاکھ، سب دی بھاکھیا اپنے وچوں کڈھائیآ۔ جن بھگتاں پت لئے راکھ، سر اپنا
 ہتھ لکائیآ۔ ایہہ بھنڈارا بہہ بھانت، جس دی گنت نہ کوئے گنائیآ۔ لیکھا لکھیا جائیگا چھبھی پوہ دی رات، رُترئی اپنے رنگ رنگائیآ۔ پرہ پرہ پرہ پرہ پرہ پرہ پرہ
 دات، وست انمل ورتائیآ۔ سب دا اکو بنیکا پت مات، بھنڈارا اکو اک سمجھائیآ۔ جھکرا رہن نہ دیوے ذات پات، پورن گوہند گوہند پورن ماہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیآ۔ تیغ کہے جن بھکتو میں تہاڈے پچھے لڑ لڑ گئی ٹٹ، اوئے ٹٹو گنڈھ
 پوئیآ۔ بنا لوہار ترکھان توں میری بن جانی اوہ اگئی مُٹھ، جیہڑی بنا سَنگر شبد توں ہتھ نہ کوئے اٹھائیآ۔ جگت گڑیاں نوں کڈھنا کٹ، نو کھنڈ پر تھی ویکھاں
 تھاوں تھانیا۔ ایہہ دیگ نہیں گوہند دے پیار دی لُٹ، جو بھکھیو تہانوں رہیا ورتائیآ۔ او تیس دھرتی تے اوہ تہانوں آکاشاں توں پرے لے جائے چک،
 جتھے گود چکن والا ماتا پتا نظر کوئے نہ آئیآ۔ اوئے اے تے تہاڈا لیکھا شروع ہونا تے تیس کہندے پینڈا رہیا ک، سَنگر دا پندھ مکن وچ کدے نہ آئیآ۔
 اے تے تہاں ساریاں تے بڑی تنگی تے کئی بھکھ، اگے بھکھیاں نوں دے رجا ئیآ۔ دیگ کہے تے کہے تیغ تہاڈی خوشی وچ میرا سکھ، نُنھن گوہند پور
 کرائیآ۔ میرا ویکھ لو ٹیڈھا ہو گیا رُخ، رُکھی سکھی کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیآ۔ پر تہاڈی جننی دی ماتا دی ضرور سُپھل کراونی گھ، سچکھنڈ ساچے دینی
 وڈیائیآ۔ ایہہ بھنڈارا ایہہ یگ ایہہ اسمیدھ ایہہ سوہنگ دی ٹک، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ اکٹھی نہ کسے کرائیآ۔ اوتار پیغمبر گرو جو محکم سندیسہ دین
 اوہ وی رُک رُک، اکھراں والا اکھری جاپ جپائیآ۔ جدوں آوے تے سَنگر شبد آوے تے نہہکنک پُرکھ اکال دا پت، نہہکنک کلنک سارے دے مٹائیآ۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیگ تیغ جن بھگتاں نوں دات وچ
 دیوے تے بھگت بھنڈار دا بھنڈارا کدے نہ جائے کھٹ، اٹ گڑگھاں جھولی پائیآ۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

چھبھی پوہ کہے میرا دوس دہاڑا سہنجنا، پُرکھ اکال دین دیاں پروردگار دتی وڈیاںیا۔ کرپا کرے دین دیاں درد دُکھ بھے بھنجنا، پاربرہم پت پر میثور
نور الاہیا۔ جس دا دیک جوتی اِکو جگنا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ کرے رُشناںیا۔ لکھ پوراسی آتم پر ماتم ہووے سچنا، تن وجود نہ ونڈ ونڈاںیا۔ شبدي
دھار کرائے جنا، انتر نرتر دُرمت میل دھوآںیا۔ سچ سوامی چاڑھے اگئی رنگنا، ست ستوادی آپ رنگاںیا۔ جس دا اِکو نام ڈنکا وجنا، کلمہ کائنات رُشناںیا۔
نیز نام پاوے اجنا، اگیان اندھیر مٹاںیا۔ جس نے تھم وچ سبج ساچا سدنا، کلجگ پنڈھ مُکاںیا۔ اُس دا رُوپ رنگ رکھ جانے کوئی نہ بدنا، جو بدلی کرے
تھاؤں تھانیا۔ جس دے کول آد جگادی جگ چوکڑی ساچا عدلا، انصاف حقو حق سمجھیاںیا۔ جس نوں لہدے کوٹن کوئی اسٹھ اسٹھ پدم پدما، نو ست
بھججنا واہو داہیا۔ سو سوامی انترجامی غریب بنانیاں لائے اپنے اگنا، انگیکار آپ اکھوآںیا۔ ست سچ پہنائے کنگنا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے رکھیاںیا۔ جس
دے کولوں سب نے منگنا، اوتار پیغمبر گر وشن برہما شو دیوت سُر سارے جھولیاں ڈاہیا۔ اُس دا اِکو نام ندھانا دو جہاناں سب نے چپنا، اجپا چاپ
پرگٹاںیا۔ جو کلجگ کوڑی ترے گن میٹے اگنا، ممتا موہ ہنکار و بھچار گواںیا۔ سنت سہیلا گرگھ اُپجائے رتنا، اموک ہیرا آپ پرگٹاںیا۔ جس دے ملن لئی
انگنت کردے یتنا، یتھار تھ بھیو کوئے نہ آںیا۔ اُس نے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اِکو مارگ دسنا، دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ جن بھگتاں کایا مندر
اندر وسنا، سچ دوارے سو بھاپاںیا۔ جس اِکو رنگ رنگاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، شاہ سلطاناں خاک ملاںیا۔ ممتا موہ وکارا کٹنا، کٹاکس اِکو تھم سمجھیاںیا۔ جس لو آں پُریاں
برہمنڈاں کھنڈاں زمیں اسماناں پٹنا، چوواں لوک چوواں طبق بن چرناں چرناں ہیٹھ دباںیا۔ اوبدا تھم سندیسہ فرمان ہووے سچنا، سچ سچ نال پرگٹاںیا۔ انتم
کل جن بھگتاں بھاگ لگائے کایا ماٹی چٹنا، کنچن گڑھ سہانیا۔ جس لوں لوں اندر رچنا، رچنا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اُس دے تھم نال نو کھنڈ پر تھمی ست
دیپ اگنی اگ چٹنا، سانک ست نہ کوئے کرائیا۔ جگت جہان دین دُنی رہے نہ ہٹھنا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ورنناں برناں ذاتاں پاتاں دیناں
مذہباں اٹھ اٹھ نٹھنا، اوتار پیغمبر ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ کلجگ ڈورواہ کے جگت دوارے نچٹنا، اپنا ناچ وکھانیا۔ جس دا لیکھا وشن برہما شو تگنا، لکشمی

سُستی پاربتی اکھ اٹھائی۔ سیتا رام ویکھے گھٹنا، شام رادھے اکھ اکھ بنا اٹھائی۔ دُرگا بھوکھ دا ویکھے واکنا، کالی کھپر ہتھ اٹھائی۔ چترکپت حساب دسنا، رائے دھرم پھول پھولائی۔ چار گنت پر بھ دا کھیل اکھا گئی ہووے رچنا، رچنہارا اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ چھبھی پوہ کہے جن بھکتو تہاڈا ہویا اسمیدھ گی، جگ شاہ سلطانا ملی نہ کوئے وڈیائی۔ تہاڈا میلا پر بھو دے نال اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تہاڈے پریم پیار دی مُجّت وچ لگی اگ، اگنی کوڑ گوائیا۔ تئیں اکو صاحب سوامی دے پیار وچ گئے لگ، جتھے لگ ماتر دی لوڑ رہے نہ رایا۔ شبد اگنی سُنیا نادی ند، جو دُھن آتمک راگ سُنایا۔ تہاڈے کایا مندر گیا وچ، سروناں دی لوڑ رہی نہ رایا۔ گھر سوامی پیا لہج، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ نہ کوئے پھرایا۔ تہاڈا لیکھا مکے ہبھ، ہم ساجن دیا کمائی۔ چوڑاسی وچوں لئے کڈھ، سُر ت شبد وچ ملائی۔ لیکھے لاوے تِن سَو سٹھ ہاڈی ہڈ، ناڑ بہتر سوہا پائی۔ وشو دی دھار بنا کے ید، پار برہم برہم میل لئے ملائی۔ آتم رہن نہ دیوے الگ، پر ماتم اپنا گھر سہایا۔ لیش جیو کھیل سورا سرگ، ہر کرتا ویکھ دکھائی۔ جگت جہان دی منزل جانا لگھ، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ تہاڈی آتم سیجا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے رکھائی۔ بنا رسنا جہوا تُوں میرا میں تیرا گاؤنا اکو چھند، دوسر اور نہ کوئے پڑھائی۔ پرکاش دے نہ سور یہ چند، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ گرہ مندر سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائی۔ تہاڈا خوشی بند بند، بندگی پر بھ اپنے لیکھے لائی۔ آون جاون مکے پنڈھ، جونی جون نہ کوئے بھوایا۔ ہر جن نیرہن رہے کوئے نہ اندھ، نچ لوچن نین نین رُشنائیا۔ سب دی ٹٹی لئے گنڈھ، جنم جنم دے وچھڑے میل ملائی۔ بھگت دوارے بھگتاں پاوے ٹھنڈ، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ بھانڈا بھرم ڈھاہے کندھ، کتا گو بند والا دئے گواہیا۔ لیکھا جانے سچ پریم دا کچا تند، بھیلنی راما رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ چھبھی پوہ کہے میں خوشیاں دے وچ نچاں، دو جہاناں ناچ دکھائی۔ پُرکھ اکال داشد سندیسہ سناں سچا، جو سچ سچ سنجم رہیا درٹائی۔ میرا لیکھا رہے نہ کچا، کنچن گڑھ سہایا۔ جو آسا کیتی محمد مدینہ مکہ، کعبیاں اکھ گھلایا۔ جو اشارہ کیتا گو بند جس ویلے فتح وجایا ڈنکا، حکم اکو سُنیا چائیں چائیا۔ جو آسا رکھی بھگت سہیلے جنکا، جن اپنا بھو مٹائی۔ جو لہنا دینا باون دوارے بل دا، بل باون بھو گھلایا۔ اوہ لیکھا اتم کلج کل دا، اکل کل

دھاری اپنا حکم سمجھائیا۔ جس دا کھیل دل چھل کا، اچھل چھلدھاری دُھر درگاہیا۔ جو مالک محل اٹل کا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جو کھلاڑی جل تھل کا،
 مہینل سو بھاپائیا۔ جو لیکھا جانے چوراسی لکھ دل کا، چارے کھانی چارے بانی ویکھ دکھائیا۔ اُس دا اپنا مسلہ اپنے حل دا، دوسر سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس
 دا بھانا کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آگے ہو کوئے نہ ٹھلدا، حکمے اندر سارے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اپنا بھيو چکائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں خوشیاں نال آیا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں کھیل
 نکیا جو آد جگادی دائی دایا، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ جس نے شبدی دھار شبد اُپجایا، وشن برہما شو کھیل کھلایا۔ جس ترے گن مایا رچن رچایا، پنجاں تتاں
 رنگ رنگائیا۔ جو جون اجونی ونڈ ونڈایا، لکھ چوراسی سو بھاپائیا۔ جو جلوہ گر نور رُشایا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جو شبدی شبد درڑایا، درڑھ اپنا آپ سمجھائیا۔
 سو پُرکھ اکالا دین دِیالا بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سائیا۔ جس دا لیکھا اوتاراں پیغمبراں گرو آں بھوکتاں دے وچ گایا، پیشین گوئیاں گئے سنائیا۔ اوہ
 نرگن نور کرے رُشایا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جوتی جاتا آپے ڈمگایا، تیل باقی نہ کوئے رکھائیا۔ اپنا مندر آپ سہایا، سمبل ساڈھے تن ہتھ وٹی
 ودھائیا۔ سنجک تریتا دواپر کھج بچھلا ویکھ دکھایا، کھج بھل رہے نہ رائیا۔ جو بل باون دھیان لگایا، دوئے قداماں دھرنی دھرت دھول اپنی ونڈ ونڈائیا۔
 آدھا حصہ ہور سمجھایا، جس دا بھيو جانے کوئے نہ رائیا۔ سو اسمیدھ یگ تیراں سو ستاسی ریشیاں نال مل کے اکو ڈھولا گایا، اکو در وجے ودھائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اسمیدھ کہے میں ویکھاں چھبھی پوہ، سمت شہنشاہی اٹھ نال وٹی ودھائیا۔
 جن بھگتو تاساں سمجھیا جگت دا جھوٹا موہ، مجت مایا کم کسے نہ آئیا۔ تیس آتم پر ماتم دی دھار اک تن وجود دو، انتر نرنتر وکھرا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیس
 ست سرپ سو، برہم وجے ودھائیا۔ تہاڈے انتر نرنتر نچ لوچن نیت دی اگئی لو، لوئن پر بھ نے دتا گھلایا۔ ست نال ست بن کے جاو چھوہ، بن کے
 چھوہرے اٹھو چائیں چائیا۔ پیار وچ جن بھگتو بھگتاں نال کریو نہ کوئے دھروہ، میل ملاؤنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھبھی پوہ کہے میری سارے کردے صفت صلاح، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میں وی پھراں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک

درڑاڻيا۔ اتر پورب پچھم دکھن بھڄا پھراں واہو داہ، نو کھنڈ پر تھمی ستاں دیپاں پھیرا پائیا۔ سندیسہ دیواں اِکو گاڈ اللہ اِکو حق خُدا، اِکو رام سیتا اوم تت ست ہری اوم اِکو نور نظری آڻیا۔ جس دے اگے سارے کرن دوا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اُس داسب دا سانجھا اِکو راہ، رہبر اِکو بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے ڈھولا لینا گا، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ دین مذہب دا ڈیرہ دینا ڈھاہ، ڈھنیا گو بند والا دئے گواہیا۔ صدی چوڑھویں انت وقت آخیری گیا آ، پندھ گیا واہو داہیا۔ عیسیٰ کہے میرا لیکھا رہے نہ را، میرا باپ اپنا آپ پھیرا پائیا۔ موسیٰ کہے میں اُس نوں کہاں واہ واہ، جو واحد نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماڻیا۔ چھٹی پوہ کہے تھلیوں کہندی کی دھرتی، کوک کوک سناڻیا۔ میں چاروں کُنٹ ڈردی، بھے وچ اپنا آپ چھپایا۔ دروہی دہائی کسے نوں خبر نہیں اپنے گھر دی، در دروازہ نہ کوئے گھلایا۔ جدھر ویکھاں اُدھر نام کلمے والی دُنیا لڑدی، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ کلامیٹے نہ کوئے چوٹی جڑ دی، چیتن رنگ رنگایا۔ دھرتی کہے میرے اُتے سرشی درشی وچ سڑدی، اِشی پُرکھ اکالا نور نہ کوئے رُشناڻیا۔ ساچی منزل جگت فقیراں مول نہ لہدی، سنت ست نہ کوئے سماڻیا۔ جیہڑی دُنیا اکھراں نام رسنا جہوا پڑھدی، نراکھر دھار سمجھ کسے نہ آڻیا۔ دھرتی کہے میتوں یاد کتھا کہانی بل دی، جو باون کھیل کھلایا۔ اُس داستان سناڻی میتوں کج کل دی، کی کل کلکی حکم ورتایا۔ جس ویلے توٹ ہووے جل ان دی، شاہ سلطان منگن تھاوں تھانیا۔ سرشی لو بھی ہووے دھن دی، مایا ممتا وچ ہلکایا۔ کسے نوں خبر نہیں ہونی پل دی، پکاں پچھے ملے نہ دُھر دا ماہیا۔ سرشی ونجاری ہونی کایا ماٹی کھل دی، خالق خلق ملن کوئے نہ پائیا۔ ہوئے ہنگتا سب نوں ہووے سل دی، سلل رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماڻیا۔ دھرتی کہے باون میرے اُتے گیا تھہ، مہر نظر اُٹھایا۔ اپنا روپ دھر کے گٹھ تے مٹھ، چار ویداں دی کرے پڑھایا۔ نالے اشارے وچوں اشارے رہیا سٹ، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نالے دہائی دیوے دھرم دوارے دھرم دی لٹ، اُتیرا نظر کسے نہ آڻیا۔ نالے اپنا سجا کھبا پھڑ کے گٹ، ہلونے نال ہلایا۔ نالے اشارے نال بل نوں اندروں چک، بن ہتھاں ہتھ لکایا۔ نرگن دھار ہو کے لئے بچھ، رسنا جہوانہ کوئے سمجھایا۔ نو کھنڈ پر تھمی دانیاں واسطے دان دے تچھ، دیپاں دی لوڑ رہے نہ

رانیا۔ نالے پٹھے ہتھ پھیرے اُتے مچھ، باؤن ہنس کھ اپنا تھکم ورتانیا۔ اوہ دیکھو نیویں ہو کے جھک، تریتا دوا پر پندھ مُکانیا۔ کلجگ انتم ست دھرم دا بوٹا
 جانا سُنک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ پر ماتم آتم اک دُوجے توں جانے رُٹھ، رُسیاں سکے نہ کوئے منانیا۔ جگت جگیا سوآں پر بھو نوں بھلنا پچھے ٹک، ٹکڑا
 ست دا ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ نے کوڑا جام پیاؤنا گھٹ، امرت رس دامزہ نچھر جھرنیوں باہر کڈھانیا۔ سب دے بھاگ جانے نُکھٹ، بھاگ ہین دے
 لوکانیا۔ کھیل کرے ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ دُھر درگاہیا۔ جس دی سُنہنجی ہونی رُت، رُتری اپنے نال مہکانیا۔ جن بھگتاں دا بھنڈارا ورتا وے اٹ،
 توٹ رہے نہ رانیا۔ آپ خوشیاں وچ ہو کے خوش، خوشحالی سب دے اندر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دامالک دیا کمانیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ہسی، بن ہتھاں تالی دتی لگانیا۔ باؤنا پر م پُرکھ دی دھار اپنی خبر اگئی دسیں، جس نوں شاستر لکھن
 کوئے نہ پانیا۔ پلو پُجھڈا نہ میرے کولوں نسیں، کیوں میرے اُتے چرن لُکانیا۔ کی لہنا دینا چار لکھ اسی، چوراہی گنڈھ پوانیا۔ کی رچنا صاحب نے رچی،
 رچنہارے دے بھو کھلایا۔ دھرنی کہے باؤن نے میتوں اشارہ دتارتی، پنا سمجھ توں سمجھ دتی سمجھانیا۔ اوہ کلجگ دیکھ سرشٹی ہووے بہمتی، من مت گھر
 گھر ڈیرہ لایا۔ تیرے اُتے چاروں کُنٹ واء وگنی تتی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اوتار پیغبر گروآں مانو مانس مانکھاں اندر پاؤنی وٹی، دیناں مذہباں
 ونڈ ونڈانیا۔ ساچی کسے توں کھٹی نہیں جانی کھٹی، کھٹکا دے سب لوکانیا۔ جگت واسنا چاروں کُنٹ پھرے نٹھی، بججے واہو داہیا۔ آتم پر ماتم دھار کرنی
 نہیں کسے اکتھی، اکو رنگ دے رنگانیا۔ انتم سب نوں بھرنی پینی چٹی، اگے ہو نہ کوئے جُھڈانیا۔ دھرنی کہے میں ہس کے کہا کی اوہ صاحب کملاپتی،
 پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نوں گاؤندے راگ چھتی، چھتر دھاری سپس نوایا۔ باؤن کہا ایہہ جگت جہان دی کھٹی، ونجارے کوڑ نظری آئیا۔ اوہ
 دیکھ تریتا دوا پر دھار جاندی نٹھی، اپنا پندھ مُکانیا۔ کلجگ کھیل تک لے اٹھسٹھی، تیر تھ ت گنگا گوداوری جمن سرتی رووے مارے دھاہیا۔ جھگڑا پینا
 مندر مسجد شو دوالے مٹھی، چرچ گرو دوارے رہے گر لایا۔ کلجگ کوڑ گریارے تپاؤنی بھٹھی، بھٹھیلا ہو کے اگنی ڈاہیا۔ دھرم دار ہے کوئی نہ جتی، ست
 وچ نہ کوئے سامانیا۔ پریت رہے کسے نہ نٹی، پریم رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ ساچا دان دیوے کوئے نہ ہتھیں، دھرم دی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ شاہ سلطان

راج راجان مایا موہ وچ کرن اکٹھی، ممتا نال ملایا۔ اوس ویلے دی اک خبر اگئی دسی، دہ دشا اکھ اٹھایا۔ پُرکھ اکلا دین دایلا جوتی جاتا نرگن نرؤیر نرکار
نرکار جو وسے گھٹ گھٹی، ہر گھٹ رہیا سمانیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا دین دیاں سرب سمرتھی، اگم اتھاہ دیا کمایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھری بھگتو دیاں ودھایا۔ تھیں سوئے گئے جاگ،
جگت آلس نندر دؤر کرایا۔ ہنس بن گئے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ مکھ لگایا۔ جنم جنم دا مٹ گیا داغ، دُرمت میل رہی نہ رانیا۔ تہاڈا آتما پر ماتا
دا بن گیا سماج، دین مذہب دا جھگڑا دتا مکایا۔ نویں سا جانا دینی سماج، سچ سچ نال ملایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش مُسلم عیسائی اکو گھر بیٹھے آج، دؤجی
ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پنجاں لکھاریاں دے پچھے جگدے چراغ، جو چراگا ہاں وچ کرن رُشانیا۔ تھیں غریب نہانے پر بھ دا دھرم بغیچہ تے سچ دا باغ،
باغباں دُھر دا مالی اکو نظری آئی۔ تہانوں سارے کرن آداب، نو نو سہس جھکایا۔ جتھے نہ کوئی کسے دا سوال نہ جواب، جواب طلبی وچ سارے سپس
جھکایا۔ تہاڈا مالک مالک آد، جو مدھ انت اپنا کھیل کھلایا۔ جو آیا نو سو پُرانوے چو کڑی توں بعد، پچھلا پنڈھ مکایا۔ جس دی وشنوں لکشی کرن یاد،
اٹھ کے سپس نوایا۔ برہما سُرستی چاروں گنٹ و جاؤن ناد، تیری دُھن بے پرواہیا۔ شکر پاربتی اک سرنائی لاگ، دوجا روپ نہ کوئے سرنایا۔ کمیر کہے
میں تیرا بھنڈاری توں میرا داتاری کھیل تیرا ہے آپ، دوئے جوڑ سپس جھکایا۔ رام کہے سیتا میرا شانہ، آتم پر ماتم سیتا رام نظری آئی۔ کرشن
رادھا کہے میرے کاہن دی ایہو اگئی گاتھ، سُر ت شبد مل کے وجے ودھایا۔ ا شنبھج کہے میں شروع توں اسکھا وچوں سنکھ دی سنائی آواز، سُنبھج سُنبھج
ورگے دینتا دتا گھلایا۔ کاکا کہے مینوں سب کجھ کھاپی کے اچے نہ آئے سواد، میری ترسن نہ کوئے بھجھایا۔ جھٹ کجگ آئے پاس، تڑاگی لک اُتے
رکھایا۔ کہے میرے کول وکھری وکھری کلاس، اے بی سی ڈی چارے کھانی رہیا سمجھایا۔ چتر گپت کہے میں سب دا رکھاں راز، تھکم سندیسے دیواں
چائیں چانیا۔ رائے دھرم کھول کے کتاب، لیکھا منگے تھاوں تھانیا۔ جاں ساریاں تکیا تے نوری دا نوری پر ماتا جگت دا آتما تے آتما دی دھارتے پرگت
ہویا وچ پنجاں، پنجاں تتاں دا مالک پنچم شبد دی دھار اکو نظری آئی۔ جس دا کھیل بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ جس امرت رکھیا وچ

نابھ، رسنا جھوا بٹی دند نہ کدے بچھہایا۔ اوس دا سمجھ نہ کوئے مزاج، طبیعت طیب نہ کوئے درڑایا۔ جس نے پیغمبراں پیایا آب، جیون حیاتی زندگی
 دتی بدلایا۔ اوتاراں دتا خطاب، خط خطوط اپنے حکم والے سنایا۔ گروآں شبد سندیسہ دتا آپ، اپنا بھیو کھلایا۔ سب نوں دسیا توں میرا میں تیرا آتم
 پر ماتم ساچا جاپ، سوہنگ ڈھولا ڈھر دا ڈھر درگاہیا۔ جس دا بھیکھ اولڑا کھیل کھیلے جوں بازی گرانٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ جے باہروں سارے
 تکدے تن وجود پنجاں تتاں والا جاٹ، ہڈ ماس ناڑی نظری آئی۔ جس دے انتر زرنتر اکو جوت نور پرکاش، دو جواروپ نہ کوئے درسایا۔ جس نے
 بھگتاں نوں بھگتی دے وچ کیتا یاد، بھگون بھگتی اپنا پریم بنایا۔ بھگت دوارا کر آباد، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگایا۔ ساچے لنگر دی سادھنا سادھ، ست سچ
 دتی وڈیایا۔ دھرم بھنڈارا ورتایا آپ، اپنا بھیو چکایا۔ پتت پاپیاں کر کے پاک، پنت اپنے رنگ رنگایا۔ دُرمت میل دھو کے کرے صاف، کوڑی کریا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنم جنم دے کرم کرم دے لیکھے کرے مُعاف، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ آتم پر ماتم دوہاں دا سانجھا بنے ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ سب دے
 لہنے دینے لیکھے لاوے جو کہہ گیا تریلوکی ناتھ، رگھناتھ حکم سنایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا دس کے گئے اتھاس، پیشین گوئیاں ونڈ ونڈایا۔
 نانک گو بند جس دی رکھی آس، بن آسا آس رکھایا۔ جو انتم کجگ کھیلے کھیل تماش، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس صدی چو دھویں کرنی ناس، چو داں طبق
 دھیان لگایا۔ اوس دا اکو نور جوت پرکاش، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دی تن وجود والی انت ہونی نہیں ماٹی لاش، لاشریک اگم اتھاپا۔ جس
 مقبریاں وچوں پیغمبراں دی کرنی تلاش، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔
 چھبھی پوہ کہے میں اک صاحب نوں جھکا، بنا سپس سپس نوائیا۔ جس دا بھیو رہے نہ لکا، دو جہاناں پردہ لاہیا۔ جس دی نہ داہری نہ مچھا، مونڈ منڈایا نہ
 کوئے اکھوایا۔ اوہ کھیلے کھیل لکھن دیپ نال کُشا، کچھ مچھ دا لہنا پور کرایا۔ جس نے چار جگ دا زرگن سرگن دھار تکنا جسا، جسم ضمیر کھوج کھوجایا۔
 کجگ پینڈا ویکھنا پُجا، سل پوجس پاہن کھوج کھوجایا۔ اپنا بھیو رکھنا گجھا، چار جگ دے شاستراں توں باہر پڑھایا۔ جو اپنے حکم وچ ہووے رُجھا،
 رُجھیاں تگے خلق خدایا۔ جس دا آتم پر ماتم آتم اکو مدعا، مدتاں دے وچھڑے لئی ملایا۔ انج بھاگ لگائے اُتے بسدھا، چھبھی پوہ کہے میرے

پریم دی وجے ودھائیا۔ جس دے حکم وچ چار کُنٹ ہووے یدھا، یدھسٹر دی آشا پور کرائیا۔ جو پٹھیاں ہتھاں نال لیکھ لکھ کے گیا بدھا، تیسواں اوتار لیکھ بنائیا۔ جس ویلے صدی چودھویں اتم ویلا ڈھکا، نور چند نہ کوئے چکائیا۔ اوس ویلے سچ سوامی ہووے اگھا، اگن آتھن پردہ لاہیا۔ جس دا دیکھ کدے نہ بُجھا، پنجاں کھیاں والے دیکھ دین گواہیا۔ جس دا آد انت توں اکو عہدہ، وڈا چھوٹا نہ روپ دھرائیا۔ جس دی عادت سنجگ تریتا دواپر اُلٹاؤنا کلجگا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوہ میرے اُتے ہندا کی کھیل انوکھا، انوکھا بچن دیاں سنائیا۔ گر چیلے اک دوجے نال کردے دھوکھا، مرید مُرشد سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جگت شاستر اکھراں والے پڑھدے پوتھا، نراکھ کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ رسنا جھوا مٹی دند دیندے ہوکا، دُھن آتمک شبد نہ کوئے شنوائیا۔ باہر جگت جگاوندے جوتا، گھر نور نہ کوئے رُشنائیا۔ روز دین دُنی دیاں تئدے موتاں، اپنا مرن سمجھ کسے نہ آئیا۔ بنا بھگتاں توں جو گیا سو اوتنا، درگاہ ملے نہ کوئے وڈائیا۔ میرے اُتے گوہند دا پورا ہویا ڈھنیے والا ڈھونکا، ڈھائی کرما باون دیاں دین گواہیا۔ میرا وقت سُنھنجا میرے انتر آوے شوقا، شوقین ہو کے دیاں سنائیا۔ میرے محبوب ماہی دی اتم اکو ہووے نوکا، جو نوواں کھنڈاں نوواں دوا ریاں والیاں نوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اکھوائیا۔ چھٹی پوہ کہے اوہ ویکھو نارد آیا بھجا، بودی پریم والی ہلائی۔ اگے کڈھ کے پیر سچا، ساجن ہو کے رہیا جنائیا۔ جن بھگتو مینٹوں دے دیو جگہ، دھام اولڑے سو بھاپائیا۔ میں وی حکم دا آیا بدھا، بھجیا واہو داہیا۔ میرے اندر نہیں کوئی لبہ، موہ ہنکار نہ کوئے رکھائیا۔ مینٹوں ایوں دسیا بھگت بھگوان دی لگی سبھا، ملیچھاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے اکو امی تے اکو ابا، دوجی جنم دین والی کوئے نہ مائیا۔ جتھے نہ کوئی ونڈتے نہ کوئی حد، لکیر لائن نہ کوئے دسائیا۔ نہ کوئی گل تے نہ کوئی جد، یدپ دے نور الاہیا۔ اکو نام اکو کلمہ تے اکو صدا، سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے میں بھج بھج کے آیا نٹھ، میری تھکاوٹ وچ ڈھائیا۔ میں دسن آیا جن بھگتو پریم پُرکھ نے اُلٹی گیڑنی لٹھ، جس دا گیڑ نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہدا حکم سندیسہ ورتنا جھٹ، جس جھٹکے حلالی والیاں دی کرنی صفائیا۔ اکو نام سب نے لینا رٹ، رٹا اور

رہے نہ رائیا۔ اِکو سندیسہ دینا اِکو کھولنا ہٹ، ونجارا اِکو بنے بے پرواہیا۔ اِکو گھاٹ کنارہ ہووے تٹ، امرت دھار اِک وہانیا۔ اِکو لہر دا ہووے رس، پنا
رسنا رس چکھائیا۔ جو نرگن دھار نرگن کرے وس، سرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ مارگ رستیاں وچوں دے دس، پاندھی پندھ اِک سمجھائیا۔ توں میرا میں
تیرا سب نے گاؤنا اِکو جس، صفتی ڈھولے سوہلے گائیا۔ ایہہ کھیل کرے الکھنا الکھ، جس دا لیکھ نہ لکھیا جائیا۔ اوہ جدھر تنگے اودھر ہووے گا پر تکھ،
پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاہیا۔ جس دا کھیل تنگن سوریا رو سس، منڈل منڈپ دھیان لگائیا۔ پری لوء آکاش پاتال گنگن گنگنتر زمیں اسمان جھکن نس نس،
نیڑے دُور سپس نوائیا۔ اوہا صفت صلاحی شبدی ہووے جس، بن اکھراں اکھراں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، سچ دا صاحب ہو سہائیا۔ نارد کہے میں پھراں کسدا، ہائے اُف میری ڈھائیا۔ جگت جہان ویکھاں منگدا، خالی جھولیاں سارے ڈاہیا۔ میتوں نظارہ ملیا
نہیں اِک رنگ دا، جو رنگ پر بھ دے وچ سمائیا۔ میں ویکھیا کنارہ گنگ دا، گنگا گوداوری جمنا سستی پھیرا پائیا۔ میں ابھیاں ویکھیا اِک ٹنگ دا، جو
بیٹھے آسن لائیا۔ میں نظارہ تکیا تن دا، جو ماٹی خاک رمائیا۔ میں اشارہ سنیا کن دا، جو جگت شاستر رہے جنائیا۔ نارد کہے میں جدھر تکیا کسے نوں بھو
نہیں اپنے برہم دا، پاربرہم ملن کوئے نہ پائیا۔ چوڑاسی وچ جیو جنت جدّا، جنم مرن توں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جھگڑا ویکھیا دین مذہب دے بھرم دا،
جو اُوچاں نیچاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائییا۔ نارد کہے پر بھو میں ویکھن آیا تیرے بھگت، جگت دوار
تجائیا۔ جو تیرا نور تے میری بوند رکت، تن وجود سو بھاپائیا۔ جنہاں دی انج میں اِکو ویکھنی شرط، جو شرع پچھلی دین تجائیا۔ جنہاں نے اپنے گھر مُڑ
کے جانا پرت، پت پر مشور تیرے وچ سمائیا۔ اوہناں دا لیکھا مننا اُتے دھرت، دھرنی دھول دے گواہیا۔ مائس جنم دا بقایا رہے نہ قرض، مقرُض ہو
کے دینا چکائیا۔ تیرے کول اِکو بیننتی تے اِکو عرض، آرزو اِکو دتی جنائیا۔ تیرا صاحب کچھ نہیں ہونا حرج، حرجاں سب دے پور کرائیا۔ پنا بھگتی توں
بھگتاں دے نام رائے دھرم توں پرے کردے درج، جتھے چترگپت لیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہناں نوں لوڑ نہ رہے مندر مسجد گردوارے چرچ، چراگاہاں
توں باہر کڈھائیا۔ پُٹھی جنم مرن دی سدھی کردے نرد، نرائن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چھری قصائی بنے نہ کرد، قاتل مقبول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اندروں

اندھیرا کڈھ دے غبار گرد، نور جوت کر رُشائیا۔ جے تھیاں تے غریباں نال ونڈ درد، کوجھیاں کملیاں اپنے رنگ رنگائیا۔ جنہاں نوں تیرے ملن دی مرض، اوہناں مریضاں نوں لے بچائیا۔ جنہاں دے پلے نہیں کوئی نام دا خرچ، خزانہ اپنا اٹھ دے ورتائیا۔ جے توں سوربیر مردانہ مرد، مدد کر تھاوں تھانیا۔ تیرے کول کیہڑی تلوار تے کیہڑی کھڑگ، کھنڈا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے صاحب دے وڈیائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میری اکو اک دلیل، دلایاں والیو دیاں جنائیا۔ سب دا مالک آد انت دا اکو چھیل چھیل، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس دے دربار وچ کدے نہیں ہندی اپیل، اکو وار تھم تے تھم تھم وچوں سنائیا۔ جس دے تھم دی کوٹن کوٹ جگاں دی پے جاندی (تعطیل)، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ اوتھے نہ کوئی شرع تے نہ کوئی شریعت دا وکیل، وکلے دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہ کوئی ملکیت تے نہ مالک زمین، زمیں اسمان دوویں دین گواہیا۔ نہ کوئی ودیا تے نہ کوئی تعلیم، چار جگ دے شاستر رہے سمجھائیا۔ جو مالک آد انت دا شہنشاہ عظیم، عالیجاہ کہہ کے سارے سیس نوایا۔ جو قدرت دار ہر قدیم، کائنات دا مالک اک پڑھائیا۔ جو کلج دی سنجگ نال کرے ترمیم، طبیعت اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جس نوں ساریاں کہنا آمین، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ اوس دا تھم اوتاراں کرنا تسلیم، سنگر گر کہن دھن تیری وڈیائیا۔ وشن برہما شو بنے آدھین، سارے خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اکو نظری آئی۔ نارد کہے پر بھو میں آگیا بھوں بھٹکیا، بھٹکن والیو دیاں جنائیا۔ میرے صاحب دا بھانا کدے نہ اٹکیا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ میتوں ایوں دسدا کلجگ انتم لٹکیا، چار لکھ بتی ہزار آئیو سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ تیتوں دُھر دے تھم نے پٹکیا، جو وید ویاسا گو بند پٹنے والے نال مل کے دے گواہیا۔ جس نے جیواں جنتاں جھٹکیا، گھر گھر چھری چلائی۔ اوس دے سیس تے کھنڈا کھڑکیا، کھڑگاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں دی خاطر زرگن دھار ہو کے پرتیا، پت پر میثور نور الاہیا۔ اوہ آ کے اُتے دھرتیا، دھرنی دھرن دھول دھول پیشین گویاں پوری کرے شرطیا، شریعت کھوج کھوجائیا۔ لہنا دینا مقروض لاہوے قرضیا، باقی سب دے ہتھ پھرائیا۔ جس نوں کھوجدے آرب کھربیا، اسنکھ اسنکھا دھیان لگائیا۔ ہندسیاں نال دیندے ضربیا، انت حاصل ہتھ کجھ نہ آئی۔ اوہ سب دا ویکھے دھن دولت مال دربیا، گرہ

گرہ کھوج کھوجائیا۔ جو بھگتاں دی بھگوان ہو کے سُنے عرضیا، میننتی اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ نارد کہے پر بھو میں تیرا دیکھن آیا چوتھا جگ، کلج چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ میں سرشئی دی انتر دیکھی بدھ، باہر چم درشئی نہ کوئے ودھائیا۔ مینٹوں ایوں جابیا اتر پورب پچھم دکھن کلج جیواں دے اندر جھوٹھی جاگ لگی جوں کانبھی ددھ، نو دواریاں والیاں نو سیر رہے سمجھائیا۔ جو ماجھا مالوا دوآبہ جموں لیائے چک، مائی بھانڈے دیو دکھائیا۔ کرپا ندھان سری بھگوان نوجوان مرد مردان وچ جہان میں چاہندا نارد کہے کوڑی کرپا دا پینڈا جائے مک، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ کوئی اوتار پیغمبر گر سادھ سنت بھگت صوفی فقیر ایس ویلے بھار نہیں سکدا چک، نو کھنڈ پر تھی اپنیاں کندھیاں اُتے لگائیا۔ توں سب دا مالک خلق دا خالق پاربرہم ابناشی اچت، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ تیرے دوارے اُتے سب دی سوہنی ہووے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ پر بھو آد توں جگاد توں جگ چو کڑی سدا بھگت تیرے سَت، دُلا رے سچھنڈ وچ سو بھاپائیا۔ انہاں نوں ایس دھرنی اُتوں دھول اُتوں دھول اُتوں خوشیاں نال شبد دی گودی چک، جگت ہتھاں کراں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے ایہہ نہیں بچ سکدے توں آکے انہاں کول دُھک، دُور دُراڈے اپنا پندھ مکائیا۔ جے توں صاحب سوامی تے سُنیاں دا چُم گھ، رات رتڑی انہاں دے اندر اپنی دے مہکائیا۔ جے ایس کلج وچ دی رہیں چُپ، پھیر تیرے ورگے بھگوان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جے توں بھگوان ہو کے نوجوان ہو کے مرد مردان ہو کے منگتا بنیا رہیں گھر گھر ٹک، ٹکڑے جس طرح دین دُنی دتی کرائیا۔ ایہہ ویکھ لے ساری تیری آمتا تے پر ماتما ایہہ جنمی تیری وچوں گھ، بنا آمتا توں سریر کسے کم نہ آئیا۔ اپنیاں نوں آپ آکے پچھ، پُشت پناہ ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے مینٹوں کسے دسیا انج بھگتاں دا بھنڈارا، غریب بنائیاں وڈے توں وڈا دتا رجا ئیا۔ میں وی کہا جا کے اوہناں دا شکر گزاراں، نیوں کے سپس جھکائیا۔ جنہاں دے وچ میرا انتر جامی ہو یا ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا نور کر رُشنا ئیا۔ جوتی دھار ہو کے آیا دوبارہ، دوہرا اپنا کھیل کھلائیا۔ نالے سنگر شبد نالے پریکی نالے دوست تے نالے یارا، یاراں دا یار یرانے گھر گھر رہیا لگائیا۔ اوہ جن بھگتو دین تے دُنیا مانس تے مانگھ جگت و دیا دیاں پڑھدے اخباراں، تہاڈے اندر سندیسہ اوہ جو سب نوں کرے نرموہ،

تہاڑی آتما پر ماتما نال گئی چھوہ، چھوہرے بانکے نال مل کے تہاڑی وجدی رہے ودھائیا۔ تئیں اک تے اک دے اک دو، اک دو والے ہندسے دیو
 دکھائیا۔ تہاڑے اک دے نال موہ، موہ والیو اپنے ہتھ لو اٹھائیا۔ او تہاڑا ہوکا حق تے ہو، ہوکا حق لکھن والیو اشارہ دے کے سب نوں دیو جنائیا۔
 ہر بھگت گرسکھ گرسکھ نال کدے نہ کریو دھروہ، جنہاں کول دھروہ لکھیا اوہ دھروہ کرن والیاں دیاں اکھاں آگے دیو لکائیا۔ انج توں سارے اپنے آپ
 نوں لو جوہ، کایا دے مندر اندر وڑ کے اپنے پردے لو اٹھائیا۔ آہ ویکھو گیتا گیان تے انجیل قرآن رمان تے گرو گرنٹھ صاحب دا پنجاں والا گروہ،
 پنجاں چوراں دی کرن صفائیا۔ جے تئیں پر بھو دے گئے ہو، اپنا آپ پر بھو دی جھولی پائیا۔ جے اپنا آپ گئے کھوہ، جنہاں دے کول ہندی وچ کھوہ لکھیا
 پھڑیا اوہ ہتھ لو اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دستگ آپ بنائیا۔ نارد کہے پر بھو میں چوری چوری سنی
 خبر اپاری، اپر میر دیاں جنائیا۔ وشنوں کہے لکشمی انج تکیے ست سچ دا درباری، جو درے دربار سو بھاپائیا۔ برہما کہے سُرستی جس دی مہما چار گھ چار ویداں
 وچ اچاری، چار گنت کرے شنوائیا۔ شکر کہے پاربتی جس دے پیار وچ باسک تشکا گل دے ہاری، بھبھوتی خاک تن رمائیا۔ سینا رام کہے رام سینا کہے
 جس دے محم وچ پھرے بناس جنگل پہاڑی، اک چار پنڈھ مکائیا۔ رادھا کرشن کہے کرشن رادھا کہے جس دی دھار وچ رتھ رتھوا ہی دی کیتی سواری،
 اپنا کھیل کھلایا۔ جاں ہور ویکھیا کیر اپنی آسا رہیا اچاری، اچر کے رہیا سناٹیا۔ دُرگا کہے میں آد توں کواری، ا شنبھ سینگھ سوار سو بھاپائیا۔ کالاکا کہے میں
 بھکھی پیاسی جگت وچ ہاری، ہر دے شانت نہ کوئے کرائیا۔ چتر گپت کہے میں سب دے سندیسے لیکھے دیواں وارو واری، پچیا نظر کوئے نہ آئی۔ رائے
 دھرم کہے میں وڈا لکھاری، چوراسی دا گیڑ چوراسی وچ بھوائیا۔ لاڑی موت کہے میں انوکھی ناری، اوتار پینمبراں گرو آں دے تن وجود سریر لوواں
 پرنائیا۔ کلج کہے انت میری آگئی واری، جگت دے وار شو دیاں سمجھائیا۔ تہاڑے پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں ہندیاں میں سر شٹی دی در شٹی اندروں
 کیتی کالی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بھاویں مندر مسجد شو دوالے مٹھ جاو دھرمسالی، دھرم دا راہ نہ کسے دکھائیا۔ پھل رہن نہیں دتا کایا ساڈھے
 تن ہتھ دی ڈالی، ٹاہنی ٹاہنی پھول پھولائیا۔ سچ مہبت لہدی نہیں بھالی، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھجائیا۔ میں سارے وشن برہما شو اوتار پینمبراں گرو آں

دے اگے کھلو کے کلج کہے میں ماراں تالی، تال تلواڑیاں والیاں دیاں جنایا۔ ساریاں دے بھنڈارے ویکھو خالی، سچ دست ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ کسے دی لیکھے لگے نہ گھال گھالی، میں گھائل کیتی لوکایا۔ جے میرے وچ سادھ سنت تے صوفی فقیر تلوگے جعالی، ظاہر ظہور پر بھ دا درس کوئے نہ پانیا۔ کوٹاں وچوں جنہاں نوں پر بھ اپنے پیار دی اندروں دیوے لالی، اوہ لال نمکے سو بھ پانیا۔ اوہناں دا کھیل اگتا انوکھا شالی، شالا دیوے آپ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ ٹکایا۔ نارد کہے پر بھو سارے کر کے آگئے اپنا متا، صلاح مشورہ اکو اک بنایا۔ تیریاں بھگتاں دا بھنڈارا ستاں والا ستا، ست دے مالک نظری آیا۔ سانوں چھکا دے وچوں رتا، رفتہ رفتہ رہبر دتا بنایا۔ جس منزل چڑھدیاں راہ وچ ہووے کدے نہ ہتا، ہتا کرن والا نظر کوئے نہ آیا۔ جدھر تلو بھگت بھگوان بھگوان بھگت دے پیار دے ستر لٹھا، دوجی سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ پر بھو کدی خوش نہیں ہو یا ٹیکیاں متھا، نک زمیں اُتے رگڑایا۔ اوہ کدی نیا نہیں زبان والی کردیاں کتھا، کتھنی نال نہ کوئے چترایا۔ اوہ کدی ریچھیا نہیں دیناں مذہباں بنایا جتھا، جتھیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ کدے خوش نہیں ہو یا نینیا گھٹیاں ہتھاں، ہست کولاں نال دبا یا۔ اوہ کدے ہتھ نہیں آیا کروڑاں رپیاں لکھاں، آرباں کھرباں ملن کدے نہ پانیا۔ اوہ جدوں ملیا بھگتوتے ملے وانگ بدر کھی کھٹھاں، غریب نماںو تہاڈی کایا کھی وچوں نظری آیا۔ اوس دا اکو وشا بھتھار تھ بھتھا، یدی اپنا پردہ دے اٹھایا۔ اوس دے کول نام دا تیر کمان بھتھا، انیلا دے چلا یا۔ جس نے کلج انتم ہر جن پریم پیار وچ کیتا اٹھا، اکو رنگ رنگایا۔ گر کھو تہانوں دین دُنیا نے کرنا ٹھٹھا، مخول ہاسی جگت اڈایا۔ پر تہاڈا اندروں انتر نرمل جویں بنا پان توں لٹھا، پر بھ اٹی لٹھ دتی گڑایا۔ تہانوں لوڑ رہی نہ تیر تھ اٹھسٹھا، مندر مسجد شو دو والیاں پنڈھ دتا مُکایا۔ تہاڈا سوامی تہاڈے اندر جگے جوت لٹ لٹا، نور نورانہ نظری آیا۔ اوہ تسیں سور پیر اچ مارو ہتھ اُتے پٹاں، جاں پٹنے والا تہاڈی دے گواہیا۔ ہن پچھلا سماں پٹا، اگے اکو پٹا دے وڈیایا۔ تسیں سارے کہو گے اچ وجدیاں گپاں، گپوڑیاں رہیا سنا یا۔ پر جس اکھر دی یاد چار جگاں رہی پپا، پورن پر میثور بے پرواہیا۔ جس نوں یاد کر کے گیا نانک تپا، گو بند کہا گو بند دا گو بند ماہیا۔ محمد نے کہا اوہ میرا امام اوہ میرا سکا، ساجن اک اکھوایا۔ عیسیٰ نے کہا اوہ صاحب تے اوہ پوتا، اوہو گود ٹکایا۔ موسیٰ نے کہا اوسے دا نور

جس میٹوں منہ دے بھار سٹا، اپنا آپ دتا بھلایا۔ کرشن کہا میں کاہن بن کے ایسے کر کے رادھا دیاں گھلایاں لٹاں، پراندی گت نہ کوئے بنایا۔ رام نے کہا میں سیتا نوں پنجبٹی وچ سوایا اُتے پتھر اٹاں، جگت سنگھاسن نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب اک گوسانیا۔ صاحب سوامی گوسائیں اک، اک اک وڈیایا۔ مالک خالق خُدائی اک، خادم ہو کے سیو کمایا۔ خصم خصمانہ ماہی اک، جس نوں ایکنکار کہہ کے سارے گایا۔ جو جسم جسمانا ضمیر وچ بے نظیر و سیا اک، اک اکلّا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بھيو گھلایا۔ نارد کہے وشن برہما شو رام کرشن سارے گاؤ اگئی گانا، جس دی تک تکانت نہ کسے بنایا۔ بنا اکھاں تلو اگئی رانا، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکھوایا۔ جس نے پر تھو توں اگایا دانہ دانہ، اپنا حکم سنا یا۔ جس دے دوار یوں سب نوں ملدا کھانا، دیونہار وڈ وڈیایا۔ اچ اُس دے بھگتاں دا بھگت دوارا ویکھیا نہ ایہہ نواں تے نہ ایہہ پُرانا، پُرانا اٹھاراں دے چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اشارہ گئے کرائیا۔ نہ ایہہ شرع تے نہ ایہہ دین دُنی دا کوئی ٹکانا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جنہاں نے آتم برہم پچھانا، ملیا میل سری بھگوانا، سو ہر جن مل کے اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سارے کہن کھایے کی، وستو بے پرواہیا۔ سارے کہن پیالے پریم دے جاییے پی، پریم پریتی وچ رکھایا۔ کلج کہے سجنو میرے دیش وچ میرے پردیش وچ جے کسے نوں تھاں لہجی تے لہجیا ساڈھے تن ہتھ سپیں، شاہ سلطان دوجی حد نہ کوئے رکھایا۔ میں پیار دا محبت دا کسے پاسے پین نہیں دتا مینہ، اوتاراں پیغمبراں دے بادل آئے تے بدلایا بنا کے دتے اڈایا۔ کسے نے خوشی منائی دیوالی تے کسے نے وسا کھی تے کسے کہا ساڈی ساؤن تیں، کوئی تریا پچھے کوئی پریا پچھے جنگلاں وچ بھجے واہو داہیا۔ پر یاد کر لو اچ تک سارے مانو دی اک چلائی نہیں کسے نے لیہ، لائن سچ نہ کوئے رکھایا۔ کسے نے کہا میرے پچھے جی، کسے نے کہا اوہدے پچھے جی، کسے نے کہا نام کلے دا اندر نیج بی، کسان ہو کے رسنا حل چلایا۔ بنا بھگتاں توں کسے نہیں کہا میں اوسے دا پتر اوسے دی دھی، جو پتا پُرکھ اکال ماتا پتا اکھوایا۔ اوہنوں لوڑ نہیں اوہ تن بستر پہنے زری، تن خواہاں وچ سوبھا پائیا۔ کیوں جنہاں دے اندر وس گیا ہری، اوہ ہر دارُپ نظری آیا۔ جے تہاڈے اُتے تہاڈے صاحب نے کرپا کری،

کرپا ندھان ہو کے وِچ میدان دے تہاڈا ہوئے سہایا۔ تہانوں لوڑ نہیں دسی کہ تہانوں بہشتاں وِچ کوئی ہوڑ ملے کہ پری، تے تہانوں پرا پسنتی مدھم
 بیکھری توں باہر اپنا حکم دتا سنا یا۔ تہاڈا انگ انگ جیہڑا بدھاسی وِچ جگت دی کڑی، بندھن بندھناں نال رکھایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دی تہاڈے
 وِچ رہن نہیں دینی اڑی، اڑکا نظر کوئے نہ آئی۔ تہانوں اِکو صاحب اِکو مالک تے اِکو اُس دی سُنہنجی نظر آوے گھڑی، جو گھڑیاں نام دا تہاڈے اندر
 رہیا وجایا۔ اِنج تہاڈے پریم دی نیں جگت جہان توں باہر چڑھی، چڑھدیوں لہندے نوں گئی تے لہندیوں چڑھدے نوں جائے واہو داہیا۔ پھیر دکھن
 پہاڑ نوں جاوے چھڑی، ہلونا دیوے تھاؤں تھایا۔ یاد رکھو جن بھگتو تہاڈی آتما کدے نہیں مری، سدا سد پر بھ دے رنگ سما یا۔ تہاڈی وستو سدا سچّی
 سدا کھری، قیمت سنگر اپنے ہتھ رکھایا۔ تھوڑا ویلا تھوڑا وقت تے تئیں ہت رکھیو جری، ذرے ذرے دے وِچ ظاہر ظہور نظری آئی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل رہیا کھلایا۔ سارے کہن پر بھو دے دے وستو انملی، انمول دے ورتایا۔ جیہڑی رسنا
 لگے کدے نہ بلی، جس دا اشارہ بُلھے شاہ گیا کرایا۔ اوہ تیری دست محبوبا کسے ترازو کدے نہ تلی، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مہربان ہو کے دیاوان
 ہو کے بھاگ لگا دے غریباں دی کایا کلی، کُل مالک ہو سہایا۔ اوہ تک تیری بھلو اڑی بھلی، بغیچہ سچ دا نظری آئی۔ ایوں جا پدا تیجے سال نوں اندھیری
 جانی جھلی، جھولیاں والیاں جھولے والے دینے ہلایا۔ لاڑی موت نوں جھٹھی دے دے کھلی، مینڈھی سیس دی دینی کھلایا۔ جیہڑی دُنیا تیتوں بھلی،
 بھلیاں دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ نارد کہے پر بھو میتوں ایوں جا پدا تیرے بھگتاں
 دے اندر جگت والا گیان، گیانی دھیانی بن کے جگت دی سُنن وڈایا۔ میں چاہندا ساریاں دا ایکو وار سچ دی سبھا وِچ ہو جائے حلفیہ بیان، جس دی
 حرف حروف دے کے پرؤف پچھتاوانہ کوئے جنایا۔ جو تیرا بھگت ہو گیا اوہ بچہ نہیں انجان، بدھی توں پرے اُس دی پڑھایا۔ جے اوہ بھل جاوے
 اوہنوں بخش لے آن، مہر مہر نظر اٹھایا۔ آہ ویکھ لے گرو گرنتھ رمان تے گیتا نال قرآن، اکتھے ہو کے سارے دین گواہیا۔ جن بھگتو جے تہاڈے
 کول آگیا کوڑ کڑیا راتے شیطان، شرع سچ دی سچ نالوں تڑایا۔ پھیر تہانوں ضرور سنگر دے حکم بھلیاں چوراسی دا بھگتتا پئے بھگتتا، آگے ہو نہ کوئے

چھڈائی۔ اپنے انتر نرتر بنا کھ توں بولیا تے دسیا زبان، سارے پر نام کر کے لو کرائیا۔ ایہہ جوتی جگدی جگدی جگدی جس طرح تہاڈے ساہمنے مٹ گئی وچ جہان، ایسے طرح پھیر آتما ہتھ کسے نہ آئی۔ تہانوں اپنی نہیں پہچان، بے پہچان تہانوں پہچان کے اپنے نال ملائی۔ تہاڈے دوارے دا اتم سریشٹ پین کھان، جس نوں اوتار پیغمبر وشن برہما شو گرو سارے کھان، آئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ سارے کہن اسیں پکوان کھا دھا انڈھا، پر بھ دتی مان وڈیائی۔ جس دارس نہ کھٹا نہ مٹھا، مٹھت جگت نہ کوئے جنائی۔ جس دا اکو سواد ست ست داہتہ، پریم پریم نال بنائی۔ سوامی سنگر صاحب ملیا مٹا، متر پیارا رنگ رنگائی۔ جیہڑا کدے نہ وسرے وچوں چتا، چت ٹھگوری رہے نہ رایا۔ اُس دی سب نوں اکو سکا، جو سکدیاں اپنے نال ملائی۔ جس دارپ نئے توں نکا، وڈیاں توں وڈی وڈیائی۔ سو تہاڈے تن وجود مندر اندر وکا، آتم سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا بھیو آپ کھلایا۔ لنگر کہے میں کی آکھاں، آکھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ میں کی بھاکھاں، بھاکھیا وچ کی سنائی۔ میں کی الاکھاں، اکھ نہ لکھیا جانی۔ میں دیکھیاں گویاں کاہن دیاں راساں، تٹ کنارے سو بھاپائی۔ میں چار جگ دے اوتار پیغمبراں گرو آں دیاں تکیاں آساں، جو آساوند آس گئے رکھائی۔ میں دیناں مذہباں دیاں وڈیاں چھوٹیاں دیکھیاں جماعتاں، جو کلاساں وچ اپنا حکم جنائی۔ انت کلجک دیاں آگنیاں اندھیریاں راتاں، چاروں کٹ اندھیرا چھائی۔ پیار رہیا نہ پتراں ماتا، پتا پوت کرے لڑائی۔ نار کنت نہ دیوے ساہا، سنگی سنگ نہ کوئے بنائی۔ سجن متر اک دوجے نوں لٹن ہاتھو ہاتھا، دھروہ پریم وچ کمائی۔ رسنا جہوا سادھ سنت جگت شاستراں پڑھدے سناوندے گاٹھا، اندروں من کلپنا جگت وچ تڑپھائی۔ تیرتھ تٹاں اُتے مار دے واٹاں، گھر سرور نہاؤن دی آس نہ کوئے رکھائی۔ باہروں جگاؤندے گھرت دیپ دیاں لاٹاں، اندروں نور جوت نہ کوئے رُشنائی۔ باہر سووندے سیجا پلنگاں اُتے کھائا، آتم سیجا سو بھا کوئے نہ پائی۔ کٹاں نال سروتیاں دی سُن دے آوازا، ناد دُھن انتر نرتر سُنن کوئے نہ پائی۔ باہروں فرضیا سیس نو اووندے تے پڑھن نمازا، روزیاں وچ اپنا آپ کھپائی۔ مکیاں کعبیاں دا کرن حاجا، لیکن جُہرہ حق حق دامالک دس کسے نہ آئی۔ جدوں ملیا تے ملیا آپا، آپ اپنی دیا کمائی۔ جن بھگتو تہاڈا اکو شبد تے اکو نام تے

اِکو کلمہ تے اِکو جاپا، تُوں میرا میں تیرا آتما پر ماتما مل کے وجے ودھائیا۔ اِکو سبجَن میت مُراراتے اِکو صاحبِ سوامی ساکا، رِشتہ فرشتیاں نالوں تڑائیا۔ اِکو مالک اِکو خالق تے اِکو آقا، جو عقل بُدھی توں پرے اپنا گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے پر بھو اوئے تیتوں کیوں کہندے بے پرواہ، کی بے پرواہی وِج سمانیا۔ تُوں ساریاں نوں اپنے حکم وِج بھانے وِج چھڈیا رُلا، جُگ جُگ اپنا کھیل کھلایا۔ جیہڑا اِک ویراں گیا اُس نوں دوبارہ کیوں نہیں لیا بلا، اُس دا لیکھا ستمکھ دتا سمجھایا۔ تُوں آپ اِک تے دکھ دکھ اپنے نام دتے جپا، رٹا دین دُنی وِج پائیا۔ تُوں سب دے نال دھوکھا دغا رہوں کما، اوہ کمال دیا مالکا کمال تیری وڈیایا۔ تُوں دس چوہ ویداں وِج کیہڑا تیرا نام چنگا کیہڑا تیرا نام منداتے تُوں کیہڑا لیا گوا، سارے اگڑ پچھڑ بھجَن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ نارد کہے او پر بھو کچھ دس دے بھولیا اپنا بھیتا، پردہ دے اُٹھایا۔ تُوں کس دا صاحب تے کس دانیتا، بن نیتراں توں نظری آئیا۔ چار جُگ دا پچھلا یاد کر لے چیتا، سندیسے سندیسے وچوں پھول پھولایا۔ جس دے پچھے گوہند نے بچے کیتے بھیتا، آپ اپنا وار دکھایا۔ نالے ہس کے کہا میرے صاحب دا سوامی دا انترجامی دا دین مذہباں توں باہر دین دُنی دا آتم برہم دا ست دھرم دا اِکو حکم وِج اِکو وار ہووے لوک مات ٹھیکا، پچھلی ٹھیکیداری رہن کوئے نہ پائیا۔ اِکو داتا اِکو داتار اِکو ہووے نیتا، جو نیتراں توں پچھے بہہ کے سب نوں دیکھ دکھایا۔ پر اوہا رُپ ہونا اوہا کھیل انو پ ہونا اوہنوں کسے نے کہنا گوار کسے نے کہنا جٹ پھرے وِج کھیتا، کھتری برہمن شوڈر ویش سمجھ کسے نہ پائیا۔ اُس دے ہتھ وِج سمرتھ کول سب دا ہووے لیکھا، پنا لکھیاں توں لیکھ سب دے دے بدلایا۔ اوہا جواب اوہا پر نام جگت دی دھار وچوں ہوئے وشیشا، وشیاں توں باہر اِکو اپنی کھیل کھلایا۔ نالے سدا رہے تے نالے رہے ہمیشہ، تے آون جاون اپنا رُپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اِک اکھوایا۔ بھنڈارا کہے گر سکھو او بھگتو تیس اِج کھا کھا کے گئے رنج، سکے منڈے سوہنے سوہا پائیا۔ پچھے چکرورتی کراؤندے رہے اسمیدھ یگ، چھتئی پدارتھاں ونڈ ونڈائیا۔ سادھاں سنتاں نوں رِشیاں نوں مِیاں نوں باہروں جنگلاں وچوں لیاؤندے رہے لہ، تیڑ لنگوٹیاں سرتے چوٹیاں تے نیتاں کھوٹیاں بھنڈارے وِج آ کے گچھے خوب

لگایا۔ بدھاں موٹیاں تے نیتاں کھوٹیاں کہن اسیں نہیں کھانیاں روٹیاں، بنا پوڑی کڑاہ توں ساڈا من خوشی وچ کدے نہ آئیآ۔ اسیں پھردے وانگ جوگیاں، ساڈے اندر بیماری نہیں کوئی روگیاں، اسیں رسداں اوہ لیتیاں جیہڑیاں بل دوارے ہون سودھیاں، ستاں رنگاں دیاں ٹاکیاں وچ ست رنگ دے اناج بٹھ کے بھیٹ چٹھائیآ۔ کچھ کھا لینا کچھ پی لینا کچھ جان لگیاں پا لینا وچ بوجھیاں، اوانگ ہری اوم تت ست نرائن نرائن نرائن ایکارنگ رنگائیآ۔ اوہ پر بھو بڑا بے پرواہ اوہ ایہو چہے کھیل کھیلدا رہندا بن کے چوجیا، چوجی ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے واہ اوئے بابا بابو او میرے پر ماتما، جے توں نہ ہوویں انہاں سادھاں نوں جنگلاں وچ بہن والیاں نوں کون دیوے روزیاں، منکیاں وچوں تن وار من نہ کوئے رضائیآ۔ ایہہ تیرے نام وچ پیار وچ کہن اسیں بہندے مار کے گوڈیاں، ہتھ سینے اُتے لکائیآ۔ نالے بھنگ دیاں پین ڈوڈیاں، تے اپنیاں آشنا نوں چھی پھرن اُتے موڈھیاں، بنا ناساں توں سُنکھ کے چوہ کنٹاں دی واشنا اپنے وچ لکائیآ۔ کسے دیاں چونڈیاں اتوں ٹھوڈیاں، کسے دیاں داہڑیاں کھوڈیاں، جاں تکیا تے بھریاں وڈھ نالوں لو بھیاں، لو بھ موہ ہنکار اندروں نہ کوئے کڈھائیآ۔ پر بھو بڑا گبھیر بے نظیر جو آد جگاد ساریاں سریراں دا کھوج کھو جے بڑا کھوجیا، جتھے کھوجن والا ہور نظر کوئے لا آئیآ۔ جنہاں دے کول چھوٹیاں چھوٹیاں نام دیاں بوگھیاں، کدی چڑھدے کدی اُتردے کدی پچھڑ کے اپنا آپ لین گوائیا۔ جنہاں نوں پُرکھ اکال نے اوہ دین دیاں نے بھگت بنا کے اندر دتیاں سوچھیاں، گھر بیٹھیاں دے اندر آ کے اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیآ۔ نارد کہے پر بھو بھی سچ دس دے ایہہ بھگت کی تیرے سنگی، کی سنگلاں نال بٹھ کے لک بندھائیآ۔ اے ایں جا پدا کلج دی آبو تھوڑی جہی لنگھی، بہت پنڈہ نہ کوئی مُکائیآ۔ نارد کہے میں چڑھدے گیا لہندے گیا میں دکھن گیا پہاڑ گیا جدھر ویکھاں اُدھر ادھر واہوے (وال) لاڑی موت اگے پچھے سوارے پٹیاں تے میتوں وکھاوے کنگھی، بنا دنداں توں دنداں لے کے اپنا رنگ وکھائیآ۔ نالے کہے نارد اؤہ ویکھ سب دی جو بن جوانی میری کلی اُتے ٹنگی، جدوں چاہواں سب نوں دیاں اُٹائیآ۔ جو بن کر کے کہے جاہ نی توں میرے بنا جائیں اٹھی، تیتوں نظر کچھ نہ آئیآ۔ تیتوں نہیں پتہ میں اپنے صاحب توں اکو منگ منگی، منگتا ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جیہڑا عیسیٰ نے ہندسہ لکھیا پنجمی، اُس دی پنجمی نال پنچہ پر بھ دے چرناں ہیٹھ

دبائیا۔ نی کلمیئے اوہ ویکھ اِکو سُو رِ بہادر کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر یودھاتے جنگی، جنگبُو بہادر نظری آئیآ۔ پر اِک گلّ اوہدا پتہ نہیں اوہ صاحب کہ بھیکھی پکھنڈی، کہ ٹھگی جگت نال کمائیآ۔ نارد کہندا میتوں ایں دِسدا سرِشی اندروں اوہدے نالوں ہو گئی رنڈی، مندراں وچوں خصم ہتھ کسے نہ آئیآ۔ گنگا گوداوری امرت دی دھار نال کر نہ سکے ٹھنڈھی، سائتک سَت نہ کوئے کرائیا۔ جھگڑا میٹے نہ حیرج انڈی، اُتہج سیتج پندھ نہ کوئے مُکائیآ۔ میں سُنیا اِک بھگت دوارا تے اِک بھگت بھنڈارا جتھے کجھ جاپ کرنا نہیں پیندا دمی، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیآ۔ دُنیا تے اوہناں نوں کہندی انہاں دی بُدھی ہوئی نکمی، مانکھ اپنا رستہ گئے بھلائیآ۔ تے نارد کہے میں دسیا تے تاڑی ماری دُنیا دارو انہاں دی اِیکو ماتا تے اِیکو امی، تے اِیکو پتا پُرکھ اکال نظری آئیآ۔ جس دی دھار وچوں آتم دی دھار جئی، آتما پر ماتا وچ سمائیآ۔ جتھے نہ کوئی خوشی تے نہ کوئی غمی، غم خوار اِیکو سو بھا پائیآ۔ جدوں ویکھو اُس دی جو بن جوانی نویں، نو جو بن وندا اِیکو بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیآ۔ نارد کہے میں اِنج دِنے لگیا رہیا ادھر ادھر گٹھا، اپنا آپ چُھپائیآ۔ جاں میں ملدا رہیا تے پورن سنگھ کہے میرا سرِیر بھجنا ٹھا، تھکاوٹ وچ تھکیا نظری آئیآ۔ میں آکھیا اِنج خیر نہیں پتہ نہیں کیہڑا ویلا رہیا ڈھکا، ڈھکواں اپنا میل ملائیآ۔ ادھروں میتوں شبدی شبد دا دتا رُقعہ، حکم دتا سُنائیآ۔ اوئے نارد اِنج وشن برہما شو کچھی سُرستی پاربتی رادھا کرشن سیتا رام نے بھگتاں دے دوارے کھاوَن آوُتا رُکھا ٹکا، اپنی آس بنائیآ۔ پھیر ساریاں میننتی کرنی پر بھو ہُن نہ رہ چُھپا، چُھپین والیا بتھیرے جگ دتے لنگھائیآ۔ پر توں بے پرواہ دُنیا بھو ایں اُلٹ جائے پر تیرا دین والا کدی نہ رُٹھے کپا، پلی پلی زمینداراں نوں دے کے گر اوتار پینمبراں نوں لوک مات دتا ورچائیآ۔ جاں تے پرگٹ نہ ہندوں شبد دی دھار تے رہندیوں چُچا، چُپ چُپیتا اپنا وقت لیاندا لنگھائیآ۔ تے سانوں کوئی نہیں سی ڈکھا، رنجش غمی نہ کوئے پرگٹائیآ۔ پر یاد وی کر لے تے ویکھ لے جیہڑا بھگت اوہ ضرور تیرے در دا بھکھا، راتیں سُنیاں تے دِنے جاگدیاں تیرا دھیان لگائیآ۔ تے جے ہُن توں گھر گھر وچ نہ پُجا، تیری پوجا دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی سچ کھیل کھلائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو سُنیا تُسیں حلفیہ بیان دتے اِنج، سچ دیو سُنائیآ۔ ہتھ کھڑے کرو کنیاں اندروں لایا پُچ، اپنا آپ چُھپائیآ۔ کنیاں نے رس لینا اِجے ہور

ذرا ذرا مدھرا ماس کھا کے خوشی بنائیا۔ کنیاں نوں چاہ پین دالب، رسنا والیو دیو جنائیا۔ کنیاں نے جانا چھڈ، چھڈن والے باہواں لو اٹھائیا۔ کنیاں نے بھگتاں توں رہنا اڈ، اڈرے رہن والیو مڑ کے آوتنا نہ چائیں چائیا۔ جاں دھرم رکھوتے دھرم دے نشانے دیو گڈ، دھرم دی دھار دینی بنائیا۔ ایہہ اُس صاحب دی حد، جس دی حدود سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ تئیں اُس پُرکھ اکال دی ید، جس نوں سارے سیس نوائیا۔ جس نے تہاڈے ایٹھے اوٹھے دو جہاناں پردے لینے کج، اوہ کجل وچ اکھیاں پاؤن والیو اکھیاں لو ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اک اکھوایا۔ لنگر کہے میٹوں کھا کھا گئے کوٹن کوٹی، انگنت اپنا آپ جگت چلائیا۔ پر میں ہندا رہیا بوٹی بوٹی، ٹکڑا ٹکڑا اپنا آپ جنائیا۔ کسے چپاتی بنائی تے کسے بنائی روٹی، کھا کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر میٹوں اچ تک اپنا ساتھی کسے نہیں بنایا گوتی، گوتم بدھ نے اک وار اشارہ دتا کھجگ انتم تیرا لیکھا چکائے دھر دا ماہیا۔ جس دی جننی جگت دھار توں باہر جوتی، جوتی جاتا اپنا آپ لئے پرگٹائیا۔ اُس نے بھگتاں اُتے کرپا کرنی بہتی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اُس دی سوچ جائے نہ سوچی، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ اک مان دینا روداس پھارے موچی، تے بالیک نال کرے گڑمائیا۔ جن بھگتاں دی بھگوان ہو کے چلاؤنی روزی، رازق رزق رحیم ہو کے ونڈے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سوامی سدا سچ سکھائیا۔ نارد کہے لکھاریو تہاں کیوں اپنے پچھے رکھے لیمپ، سچ دیو سنائیا۔ کی ایہہ بھگت دوارا کہ اندھیاں دایکمپ، نیتز نظر کچھ نہ آئیا۔ کی ایہہ نام بھنڈارا کہ کوڑ گڑیاں دا ڈنک، بھيو دیو کھلایا۔ کی ایہہ شبد رفتارا کہ من بدھی دا جپ، جگت پندھ مکائیا۔ سارے کہن پر بھو سانوں ایں دسدا ایہہ بنا ہتھیاراں توں تیریاں بھگتاں دا اوہ مقام جہنوں کہن کینٹ، اکو رینک وچ سارے سو بھاپائیا۔ کسے دا کوٹ نہیں پینٹ، ونڈن ونڈنہ کوئے ونڈائیا۔ ٹوپی نہیں ہیٹ پینٹ، ہینڈ سب دے رہیا ہلائییا۔ ایں دسدا ایہہ سارے بڑے شوقین تے جینٹ، جینٹل میں سو بھاپائیا۔ تیرے وانگو شرارت دے بنے ٹانٹ، ٹاک واک وچ ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا، چھبھی پوہ کہے میں دھن واد گڑگھو تہاڈا کردا، نو نو سیس نوائیا۔ کھیل تکیا تہاڈے گھر دا، بھگت دوارے ویکھ دکھائیا۔ سچ بھنڈارا ویکھیا پکدا، جو ہر بھگت خوشیاں نال بنائیا۔ جس نوں

اوتار پیغمبر رہیا تکدا، بن نیئاں نین اٹھایا۔ تہاڈا لیکھا پورا ہویا حق دا، حقیقت حقیقت وچوں سمجھایا۔ پنجاں درباریاں جو وہار کیتا تک دا، پانی نال صاف کرایا۔ ایہہ لیکھا پر میثور پت دا، لوک لجیا توں باہر کڈھایا۔ ہر دار ہے کسے نہ تپدا، اگنی اگت بُجھایا۔ ناتا جڑے پک دا، کچا تند نہ کوئے تڑایا۔ میرا لیکھا تہاڈے جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ تہاڈا گرہ رہے وسدا، پر بھ میلا میلے چائیں چانیا۔ جیہڑا جگ جگ تیج بھگتاں رکھدا، ہوئے آپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ چھبھی پوہ کہے میرا سچ و وہار، و وہاری ہو کے دیاں جنایا۔ جنہاں گرگھیاں شبدی شبد دا کیتا وہار، سب دا لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ کسے نے پگڑی لیاندی دستار، کوئی برتن جل نال سہایا۔ کسے پرساد کیتا تیار، کوئی بستران بھیت چڑھایا۔ کوئی سنگھاسن کر شنگار، سوہنا رنگ رنگایا۔ کوئی آئے پینڈا مار، بھجے واہو داہیا۔ کوئی آئے کم و سار، لالچ لوبھ تجایا۔ کوئی آئے چھڈ کے نار، کوئی دھیاں پتر گھر بہایا۔ کوئی بردھ بال آئے قدم اٹھال، قدم قدم نال بدلایا۔ کوئی آئے گھروں کنگال، کنگالی گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ کوئی آئے سرت سنبھال، سمبل تکیئے ڈھر دا ماہیا۔ کوئی آئے گھالنا گھال، ساچی سیو کمایا۔ بے سارے تکیئے تے آئے پر بھو دے بن کے لال، لال لال ن رنگ رنگایا۔ جس سچ دوارے لئے بہال، سر اپنا ہتھ لکایا۔ پھل لگا کے کایا ڈال، پھل بھل دتے مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چھبھی پوہ کہے میں کراں خبردار، سندیسہ اک سٹنایا۔ جیہڑے چوڈاں گرگھ چوہدار، ہر جن ہر ہر رنگ رنگایا۔ جیہڑے ودوان بنے وچ سنسار، و دیا توں باہر پڑھایا۔ جیہڑے براہمن روپ لئے دھار، مستک تیک بھہایا۔ سب دا لیکھا لہنا پورا کرے وچ دربار، درباری اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ چھبھی پوہ کہے میں کی دستاں کیہڑا رکھاں ہتھ، صدق کون وڈیایا۔ جگ چوکڑی ویکھی تھ تھ، پاندھی ہو کے پندھ نہ کوئے مکایا۔ پر بھو دی صفت گاوندے ویکھے بھٹ، راگاں ناداں وچ شنوایا۔ دوس رین رہے جپ، آپ آپا جگت مٹایا۔ کرن تپیاتپ، دھونیاں اگت جلائی۔ بھروسہ نہیں پر بھو ملیگا پک، لیکھا اپنے نال ملائی۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو تساں اندر دھیان کرنا اک منٹ تے سٹھ، اکاسٹھ دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ اک سٹھ

منٹ کہے میرا وقت سُہیلا، سَت سچ جنایا۔ جن بھگتو تہاڈا اک اک دا میلا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ اِکو گھر سوہے گرو گُر چِیلا، چِیلا گُر اِکو نور
نظری آئیآ۔ جو ایٹھے اوٹھے سچن سُہیلا، سچ سوامی ساچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر مہاراج
شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، دیونہارا جوت شبد دا ساچا دان، داتا دانی اپنی دیا کمایا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

نارد کہے سُنو جی بھگت کبیر، قابو اپنا آپ کرائیا۔ میں کچھ سچ کراں تقریر، جس دی تحریر نہ کسے کرائیا۔ میں کھیل تک کے آیا بے نظیر،
نظراں توں باہر دھیان لگایا۔ جس بھاگ لگایا تن وجود سریر، پورن سنگھ جگت وڈیایا۔ آپ بن کے بچہ شیر، شیر خوار اندر ڈیرہ لایا۔ پھیر بنا قلم توں
ماری بیٹھا کبیر، لائن عین عین بنایا۔ جتھے سب دی بدل رہیا تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ وکھایا۔ میٹوں ایوں جاپیا اوتار پیغمبر گرو آں دی رہن دتی نہیں
کوئی جاگیر، حقدار نہ کوئے اکھوایا۔ جس لیکھے لایا روپداس دا اک کبیر، قسم کھا کے دیاں سُنایا۔ اُس نے دین دُنیا دا بدل دینا ضمیر، زمیں اسمان دین
گواہیا۔ اُس دا نام کھنڈا اگئی شمشیر، جو شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہدا تن لباس تے بستر چیر، چیرے والا دُھر دا ماہیا۔ جو پیراں دا پیر، دستگیر نور خدایا۔
جس لیکھا پورا کرنا شاہ حقیر، حقیقت اک درڑایا۔ پوجا رہن نہ دیوے جنڈ کریر، پاہن پاتھر سیس نہ کوئے نوایا۔ اوہدا اِکو فقرہ ساری سرشتی نوں کر
دیوے فقیر، گھر بار سارے جان تجایا۔ متا دارہے نہ کوئے امیر، مایا گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ میں حیران ہو گیا اوہ آپ پاتشاہ تے سنگر شبد اُس دا
وزیر، وزارت بھگتاں والی بنایا۔ جاں میں نگاہ ماری تے اوہدا رستہ دسیا بھیر، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ نہ اوٹھے انجیل قرآن نہ اوٹھے وید پُران
تے نہ گرو گرنٹھ صاحب دی بپر، بنا اکھراں توں سب دے بیڑے پار کرائیا۔ نہ کبیرا تیرے وانگ لنگوٹی کسے نے بدھی لیر، جو لیر لیر ہو کے وچھڑے
اکٹھے لئے کرائیا۔ نارد کہے میریاں اکھیاں وچوں بنا ہنچھوواں توں وگ گیا نیر، نیر وہنا دھار وہایا۔ میں اوٹھے ہور تکیا بھنڈارا بھگتاں دا اوٹھے نہ پوڑی

کڑا نہ کھیر، خیر خواہ اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میوہ دیوی دیوا دیوت سُر آپ کھوائیا۔ نارد کہے کیر جی میں کی کُجھ ویکھیا، بن اکھاں دتا دکھائیا۔ میں پھریا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر زمیں اسمان دھرتی دے پردیسیا، دیس اِکو ویکھ دکھائیا۔ جتھے صاحب سوامی انترجامی مالک نر نریشیا، نر نرائن کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا دھر کے بھیسیا، بھیس اولٹا آیا وٹائیا۔ جو نو نو چار دا پورا کرے لیکھیا، جگ چوکڑی بیٹھے سیس نوائیا۔ دُھر دے حکم نال سب دی بدلے ریکھیا، رکھی مُنی سر نہ کوئے اُٹھائیا۔ جو مالک خالق آد جگاد ہمیشیا، پار برہم پت پر میثور پروردگار نور الاہیا۔ اوہنوں جگ چوکڑی دا بھلیا اِجے نہ چیتیا، چیتن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نر ویر ہو کے کھیداں رہیا کھیدیا، کھیدنہار وڈ وڈیائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو لوک مات وِچ بھیجیا، بھجن بندگی نام نال دتی وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیلا جن بھگتاں دی اندر ستا سبجیا، ساجن بنیا دُھر دا ماہیا۔ مینوں چاروں کُنٹ پئے بھلیکھیا، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائیا۔ کیرا رام کرشن تے کیرا عیسیٰ موسیٰ محمد کیرا نانک کون گوہند دس دسمیشیا، تن وجود کون وڈ وڈیائیا۔ جاں نگاہ ماری ست سرُپ شاہو بھوپ دسیا اک ویشیشیا، جو ویشیاں توں باہر اپنا نور کرے رُشائیا۔ جس نے کُجھ انت مٹاؤنا کلیشیا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی دیا کمائیا۔ نارد کہے کیر جی میں کی کھولاں بھيو، بھید کی جنائیا۔ منگتے ویکھے اوتار پیغمبر دیوت دیو، سُر نر دُور دُراڈے جھولپاں ڈاہیا۔ وشن برہما شو منگتے بنا رسنا جہو، بتی دند نہ کوئے کھ سہائیا۔ دھام تکیا نہچل اک نہکیو، نہکرمی بیٹھا آسن لائیا۔ جو آپ آپ ہوئے الکھ ابھیو، اگوچر کہن کُجھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ کیر کہے نارد، کی دسین پر بھو دی گل، سمجھ کی سمجھائیا۔ جیہڑا وسے نہچل دھام اٹل، ست دوارے سو بھاپائیا۔ جس دا مسلہ کوئی کرے نہ حل، انت وِچ انت نہ کوئے جنائیا۔ اُس دا کھیل اچھل اچھل، ول چھلدھاری بے پرواہیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے راجے بل، باون سنگ ملائیا۔ پرگٹ ہو کے کُجھ کل، کل کلکی ناؤں سہائیا۔ جو شبدي دھار رل، سمبل سو بھاپائیا۔ بھگتاں نوں دیوے بھگتی پھل، امرت رس آپ چوائیا۔ بوند سوانتی دے کے جل، جل تھل مہینل آپ لنگھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھل، خالق اپنا میل ملائیا۔ مینوں وی اوتھے

لے کے چل، جتھے آیاں پھیری پائیا۔ سچ دوارا لئیے مل، چرن چرنودک سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوایا۔ کبیر کہے نارد کر دے ہاں، ہاں ہاں وچ ملایا۔ کیہڑا سہاونا ہووے تھان، تھنتر ملے وڈیایا۔ جتھے ہنس بن دے کاں، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ پت تیاگن ماں، پتا گودنہ کوئے پتڑایا۔ تس صاحب دے بل بل جاں، جو جانہار اک اکھوایا۔ جس جھکڑا مکایا سورتے گاں، پنچھیاں کھل نہ کوئے لہایا۔ زرگن ہو کے سرگن پکڑی بانہہ، پٹو شبدی گنڈھ رکھایا۔ ہر جن بنا کے بھین بھرا، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ اوتھے جا کے کریئے واہ واہ، واہوا واہگرو تیری بے پرواہیا۔ ساچا کھیڑا نگر ویکھئے گراں، گھر بار دین دنی تجایا۔ جتھے بھگتاں ملدی ٹھنڈی چھاں، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ ساچا مارگ ملدراہ، رہبر اکیو نور الاہیا۔ اوس نوں خالق کہیئے جاں خدا، خود اپنا پنڈھ مکایا۔ جیہڑا بھگتاں توں ہووے نہ کدے جدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوس دے چرن کولاں ہوئے فدا، آپ آپا بھیٹ کرایا۔ جے توں نہیں جانا تے میٹوں کر ودع، الوداع کہہ کے خوشی منایا۔ مارگ رستہ دس دے سدھا، میں جاواں چائیں چائیا۔ جھٹ نارد نے دو ہتھان نال ماریا گدھا، تاڑی دتی وجایا۔ نالے ٹیٹھے بھار ڈگا، گھہ نین اُپر ٹکایا۔ نالے کرن لگا خدا، ضدیا بن کے گھہ بھوایا۔ پھیر پر تکے ہو گیا سدھا، نین موند نظری آیا۔ ہتھ جوڑ کے کہا کبیرا اوس دے ملن دی اکو بدھا، جو بدھنا دی لکھی رکھ دے مٹایا۔ جو امرت رس دیوے نجا، نج نین کرے رُشنائیا۔ اوہ بھگتاں دے پیار دا پیار وچ گجھا، پنا مُجبت توں ہتھ کسے نہ آیا۔ اوہ در دربارا سدا نگھا، اگنی ٹھنڈ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ کبیر کہے نارد کچھ اوس دی دس خوبی، خوبصورت اکو جہا نظری آیا۔ اوہ مشرق مغرب کہ شمال سے جنوبی، چاروں گنٹ دے جنایا۔ اوہدی صفت وڈیائی شبد دھار کی حرؤنی، اکھراں نال سنایا۔ اوہ داتا سوم کہ منخوس، کہ مہربان اکھوایا۔ اوس دی کس بدھ توں کر کے آیوں جسوس، پردہ دے اٹھایا۔ اوہ سب دا حقدار کہ مالک دے مارؤنی، بھیو دینا چکایا۔ کہ اوہ تن لگائے وبھوتی، تن خاک رمایا۔ کی بھنگ پوست پیوے بوئی، املاں وڈ وڈیایا۔ کہ نو دواریاں توں باہر سے ترکئی، سہنس دل دسم دواری سوبھا پائیا۔ کی شبد ہلارا رہیا جھوئی، پون پوناں کھیل کھلایا۔ کی جوتی دھار لائے اہوتی، سمگری کی رکھایا۔

اوس دی کیہڑی ساچی رُتی، رُتڑی کون مہکائی۔ نارد کہے کیرا جے تُوں میتھوں رہیا پُچھی، سچ سچ دیاں جنایا۔ میں اوس نوں ایوں نکیا اوہ بھگتاں دی کرے بُتی، بُتخائیاں وِچ پھڑ کے کرے صفائی۔ سب دے بھار اپنے کندھیاں اُتے رہیا چھی، گٹھڑی اِکو وار بندھائیا۔ میتوں اوس دے کھیل دی سمجھ نہیں آئی اُکی، کی اپنی کار بھگتائی۔ میں گرنٹھ شاستر چھڈے تے میں سُنیاتے اوس دی اِکو دھار دو بھئی، تُوں میرا میں تیرا کہہ کے سب نوں پار کرائیا۔ اوس دی کھیل رہنی نہیں سی کُلی، جس نے لقمہ کرنا خلق خُدا ئیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں کولوں سب نوں دواؤنی پُچھی، رُخصت سارے دینے کرائیا۔ جن بھگتاں آتم دھار میلنی ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ اوہ ونجارا نہیں رسنا جہوا بھلاں بٹی، ڈھولیاں وڈ وڈیائیا۔ اوہ پتہ نہیں کس بدھ نال اندروں سُر ت اٹھوے سُتی، آلس بندرا دئے گوائیا۔ بنا بولیاں اپنے نال لگاوے رُچی، میلا میلے سچ سُبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ نارد کہے کیرا میرا ہاڑا، ہائے ہائے کر کے دے سنائی۔ میں دیکھیا جنگلاں وِچ پہاڑاں، جوہاں پھول پھولائی۔ میتوں سردی وِچ سردی تے گرمیاں وِچ پسینہ آیا گاڑھا، بھجیا واہو داہیا۔ جاں نگاہ ماری میں، اوہ بھگتاں دالائی بیٹھا اکھاڑا، جتھے گوپی کاہن سیتا رام سارے سیس نوائیا۔ شاہو شاباشی تخت نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا بن کے دُھر دالائا، پت پتوئا سری بھگوتنا ساچا کنتا سو بھا پائیا۔ جس نے رنگ اگما کایا چٹا پون سواسی دما گرکھاں چاڑھا، جو ایٹھے اوتھے اتر کدے نہ جائیا۔ میں ہو گیا حیران، اُس دے پریمی بنا بھگتی توں مار دے ٹاہراں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ سب نوں مل گیا یار یاراں دا یارا، جو یارانہ توڑ نبھائی۔ جس دیاں وِشن برہما شو پڑھن اخباراں، تھلے ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس مذہباں دیاں توڑنیاں دیواراں، حدو داں حد وِچ ملائیا۔ بدنیتیاں رہن نہیں دینیاں گوارا، نیتیاں نیتیاں دے بدلایا۔ جس مان دینا چوہڑے تے چھیرا، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکو رنگ رنگائی۔ سماج بناؤنا پُرکھ نارا، نر نرائن ہوئے سہایا۔ اُس دے در تے مگتے گر اوتار پیغمبر کوٹن کوٹ کھڑے وِچ قطارا، قطرہ قطرہ نام سب نوں رہیا ورتائی۔ اُس دا کھیل اگما اوئے کیرا بنا ماتا دی لکھ توں جٹا بنا جوت توں ہو گیا ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل پرگٹائی۔ گوہند دا نور گوہند دا پرکاش آگیا دوبارہ، دوہرا تال تلوڑا دے وجائی۔ جس دا ایکو گھر ایکو گرہ ایکو مندر ایکو دارا، درے دربار اک سہایا۔ ایکو وست ایکو گولک ایکو ہووے

بھنڈارا، ایکا اینکار اکو وار ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے کبیر جی اوہدی اٹی چلی نیسیا، نوکا اگم بنایا۔ اُنھ ناتا توڑ دینا جگت دا بنے سالا بھنویا، دُلھا دُلھن سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دے دربار وچ دھرم رائے حاضر ہو گیا لے کے ہنیا، وہی کھاتہ اپنا آپ دکھایا۔ چتر گپت سندیسہ دیوے اگے سنیا، سچ سچ سنایا۔ جس دا اشارہ دتا کاہن گھننیا، دواپر اپنی انگل اٹھایا۔ دھرنی اُتے ٹھوکر مار کے کہا رام رمیا، رام رام تیری بے پرواہیا۔ کلج انت گو بند کہا میرا لیکھا پورا کراؤنا جس بعد میرے ڈھنیا، ڈھونکا جگت والا رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمایا۔ نارد کہے کبیر جی میں ویکھے پون پانی، بسنتر دھیان لگایا۔ میں ویکھی چارے کھانی، کھانیاں پھول پھولایا۔ میں تگی مایا رانی، جو بن ونتی دھیان لگایا۔ میں آشتی جیو پرانی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھایا۔ میں لیکھ تگے قلم کانی، کائنات کھوج کھوجایا۔ میں جگت شاہ تگے دانی، دانشمنداں دھیان لگایا۔ میں حکم سندیسے کلمے سنے زبانی، جو صفتاں نال وڈیایا۔ میں سادھاں سنتاں دے اندر وڈ کے منزل ویکھی روحانی، رُوح بُت پھول پھولایا۔ میں سنگر شبد دھار دی تگی قربانی، شبد شہید کون اکھوایا۔ میں دین دُنیا دی جانی بے ایمانی، پردے پردیاں وچوں پھولایا۔ پر سب توں ویکھی کبیر جی دیناں مذہباں والی غلامی، شرع دے زنجیر بنا بے نظیر توں سکے نہ کوئے کٹایا۔ پر اوہ مالک اکو جیہڑا سکے نہ کوئے پچانی، بے پچان پچان وچ نہ آئی۔ پر میں کی دساں اوہ بھگتاں دی کھان آیا مہمانی، بھگت بھنڈارا چھک کے اپنی خوشی منایا۔ اوہ ناتا توڑ کے اوستھا بال بردھ جوانی، اکو رنگ سمایا۔ اوہدی کتھا والی نہیں کہانی، کتھ کتھ کی درڑایا۔ اوہدا کھیل انوکھا مہمانی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمایا۔ جس سمند ساگر ورو لنا پانی، دھرنی دھرت دھول خاک دینی اڈایا۔ اوہدی صفت کی دساں زبانی، جو ذبح کرے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ کبیر کہے نارد اوہ کس نوں دسے دوشی، حکم کی سنایا۔ کبیر کہے میں ہور کچھ نہیں جان دا اوہ بھگتاں دا بنیا پڑوسی، ہمسایہ ہو کے جھٹ لنگھایا۔ اوہدی وچار نہیں کوئی ہو چھی، ہو چھیاں گلے لگایا۔ کبیر انہ اوہ پڑھدا نہ پڑھاؤندا کسے نوں پوتھی، اکو نام دے جنایا۔ مہربان ہو کے مہر جگائے جوتی، جوتی جاتا آپ اکھوایا۔ بھگت سہیلے لبھے وچوں کوٹن کوٹی، کوٹ گڑھ کایا پھول

پھولایا۔ پھیر اوہناں دی چڑھ کے چوٹی، سنتیاں لئے اٹھایا۔ رسنا رس گوا کے مدتے بوٹی، آتم رس دے سمجھایا۔ بدھی رہن نہ دیوے کھوٹی، کھوٹے کھرے بنایا۔ اوہناں دے بھنڈارے وچوں خوشیاں نال کھا کے روٹی، اپنی خوشی بنایا۔ جس نوں دیکھن لوک پرلوکی، دو جہان دھیان لگایا۔ سُن کے سچ سلوکی، ڈھولے سوہلے سوہلے ڈھولے روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی رنگن رہیا رنگایا۔ کبیر کہے ناردا اوہ سچ دس ٹکانا، تیرے نکلے مستک دیاں لگایا۔ اُس صاحب دا کیہڑا بانا، روپ رنگ دے سمجھایا۔ کہ شہنشاہی دا بنیا رانا، رعیت کون دے وڈیایا۔ کی اُس دا پینا کھانا، آہار کی چٹرائیا۔ کی اُس دا اگئی گانا، گا گا خوشی بنایا۔ کی اُس دا بھومی اُتے استھانا، کون دوارے ڈیرہ لایا۔ کیہڑے مندر سے مکانا، کون چھری چھن چھہایا۔ کیہڑا ایشٹ مئے رانا، کون کاہنا سپس نوایا۔ کیہڑا ست دا ہووے ترانہ، تریا توں باہر کی شنوایا۔ ناردا کہا کبیر جی میں جو دیکھیا سو سناؤنا، سچ نال سناؤنا۔ اوہ اکو مہربان مہربان جن بھگتاں اُتے ہويا مہربانا، مہر نظر نال ترایا۔ سچ پریتی اُس دا پینا کھانا، سارے رنگ ایسے وچ جنایا۔ اوہ شہنشاہ والی دو جہاناں، دھرم نشانہ اک جھلایا۔ جو سب نوں کرنا پئے پروانا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ کبیر کہے ناردا چھبھی پوہ دی دس انہونی خبر، خبر کی لیا۔ ناردا کہے کبیر جی کرو صبر، دھیرج نال درڑایا۔ پچھے اُس اک اک بھگت کڈھیا وچوں قبر، مڑھی مساناں باہر کڈھایا۔ ہُن میں کی دیکھیا اوہ تاری جاندا تبراں دے تبراں، بردھ بال نوجواناں اپنے گھر بہایا۔ آپ بن کے اگتا شیر بڑ، بھے وچ سارے رہیا ڈرائیا۔ محکم دا حاکم بن کے زبر، زبردستی گرگھ لئے ترایا۔ چار جگ دی بچھلی سب دی پوری کردا سدھر، صدمے سب دے رہیا مٹایا۔ جس نے دیناں مذہباں نوں کر دینا پدھر، سطح بلندی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دین دُنی وچ پا دینا غدر، گداگر کرے لوکایا۔ پھیر بھگتاں اُتے کرے مہر دی ندر، نظری ندر نہال کرایا۔ سنجگ ساچا لیائے بدل، مہربان ہوئے سہایا۔ دھرم دی دھار کرائے عدل، انصاف اک رکھایا۔ سب دا سانجھا کرے پتن، نیا نوکا نام چڑھایا۔ برتھا سارے جانے یتن، بیتھارتھ پر بھو دے وڈیایا۔ گرگھ اُبجا کے ساچے رتن، امولک اپنے رنگ رنگایا۔ وشن برہما شو جنہاں نوں تنگن، اوتار پینمبر گر نین اٹھایا۔ سب دی جھولی پاوے حقیقت حقن، حقوق سب نوں

دے ورتائیا۔ ساچا مارگ آیا دسن، دہ دشا دے جنائیا۔ جس دے تھم وچ لکھ چوراسی سن، چارے کھانی سو بھاپائیا۔ اوہ امرت امرت دیوے رسن، امرت امرت جام پیائیا۔ جس لیکھا ویکھیا جا کے پچھم، پورب اپنا بھیو چکائیا۔ اُس دی ساچی ہونی رسم، رواج اک درڑائیا۔ جنہاں بھگتاں کولوں چھبھی پوہ نوں بھگت دوارے وچ کھوائی قسم، نارد کہے کبیر جی میں قسم کھا کے دیاں سنائیا۔ اُس دے پیار توں پنا ساری سرشٹی ہو جانی بھسم، مٹی خاک دے اڈائیا۔ میں ویکھ کے آیائینی چٹم، چٹم دیدہ دھیان لگائیا۔ جس اسمیدھ یگ دا کرایا جشن، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ اوہدے چرناں ہیٹھ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ سن، انگنت اوتار پیغمبر گرو سیو کمائیا۔ وشن برہما شو ہو کے بھجن، نٹھن واہو داہیا۔ گوپی کاہن بہہ کے مگن، اوہے دا ڈھولا گائیا۔ جس نے بھگتاں نوں اپنے پریم دا پایا شگن، ناتا آتم پر ماتم جڑائیا۔ اوہ دپیک دیئے اُس صاحب دے جگن، جس دی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل کھلایا۔ نارد کہے چھبھی پوہ میں کی جانیا، انجانت کی جنائیا۔ پر بھومان توڑ کے راجیاں رانیاں، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ تول تول کے تکر داناں، ان داتے دتی وڈیائیا۔ مان دے کے وچ جہانیا، دو جہاناں پار کرائیا۔ جتھے دھرم دا اک نشانیا، دو جان نشان نہ کوئے جھلایا۔ بھگت دوارے کھیل ویکھیا مہانیا، مہما کتھ کتھ سنائیا۔ سچ بھنڈار پینا کھانیا، کھا کھا شکر منائیا۔ جن بھگتاں ور دتا وشنو بھگوانیا، وشو دا مان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے چھبھی پوہ توں آگیا ستائی، سچ دیاں سنائیا۔ کبیر جی سچھنڈ وچ ساریاں بھگتاں نوں کہو بھگت دوارے دے بھگتاں نوں دین ودھائی، دھر دی آواز لگائیا۔ تہاڈا ساڈا اکو سانجھا ماہی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جیہڑا کلج اتم بنیا راہی، بھجے واہو داہیا۔ جس دی سارے دین گواہی، شہادت اوتار پیغمبر گرو بھگتائیا۔ اُس دا لیکھ مٹے نہ رائی، نہ کوئی میٹ مٹائیا۔ اوہ ویکھنہارا کوڑ قصائی، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ اوہ ویکھے کلج جھوٹھی شاہی، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جو جن بھگتاں ہو یا سہائی، سر سر ہتھ ڈکائیا۔ جس دھرم دے تکر ہر سنگت لئی تلتائی، تولا بنیا نور خدائیا۔ ست پکوان لیا پکائی، پکا ردھا لیکھے لائیا۔ دیگ تیغ دی گنڈھ رکھائی، آگے سکے نہ کوئے کھلایا۔ ڈنکا فتح اک وجائی، وجہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نارد کہے کبیرا سارے مل کے کہیئے ایہو ساڈا ماہی، محبوب اک اکھوائیا۔ جس نے سنجگ ساچی بنت

بنائی، سچ سچ لئے اپنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوں بھگوان، خصم
گوسائیں پورن پور رہیا سرب ٹھائیں، خالی دوارا نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں دے سمیں ضلع امرتسر *

ستجگ کہے موہے چاؤ گھنیرا، دو جہاناں خوشی منایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا کرے مہرا، پروردگار سانجھیا ر نور الاہیا۔ ناتا جوڑے توں میرا میں
تیرا، آتم پر ماتم ست سروپ بنایا۔ کلجگ کوڑی کریا مٹے اندھیرا، مایا ممتا موہ وکار ہنکار رہن نہ پانیا۔ اکو رنگ روے سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے
ونڈانیا۔ اکو روپ درسائے گرو گرجیرا، چیلار گراک جنایا۔ دیناں مذہباں چکا کے جھیرا، جھگڑا شرع والا مٹانیا۔ ست دھرم سہا کے کھیرا، بھگت دوار
دے وڈیانیا۔ جن بھگتاں بنھے بیڑا، نیا نوکانا نام چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ستجگ کہے موہے چاؤ گھنیرا اندر،
گرہ ساچے و بے ودھانیا۔ پر بھو بھاگ لگایا دھرم دے مندر، سچ دوار اک سہانیا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، تن ماٹی کرے رُشانیا۔ بحر کپاٹی توڑ کے
چندر، جن بھگتاں لئے ملائیا۔ منو آدہ دس اٹھ نہ دھائے بندر، مایا ممتا نہ کوئے ہلکانیا۔ گھر سوامی آئے سدن، سندیسہ سچ شبد سنایا۔ لیکھا پورا کرے کایا
بدن، کایا ماٹی رنگ رنگانیا۔ دھرم دوار وکھا کے پتن، گھاٹ اکو اک سمجھانیا۔ دوسرا رہے کوئے نہ یتن، یتھارتھ اکو راہ چلائیا۔ مانس مانو مانکھ نو کھنڈ
پر تھمی بنا کے سجن، ستاں دیپاں جوڑ جڑانیا۔ چرن دھوڑ کرائے اگما مجن، دُرمت میل میل دھوانیا۔ نام اولڑی چاڑھے رنگن، رنگ رنگیلا دھر دامہیا۔
بھگتاں دا بھگتی نال پائے سگن، ست سچ کرے گڑمانیا۔ گھر دیپک جوتی جگن، اندھ اندھیر گوانیا۔ پریا ناری پریم وچ ہووے مگن، مستی نام نُماری اک
رکھانیا۔ دین مذہب توڑ کے حدن، ناتا ست نال رکھانیا۔ پُرکھ اکالا ہووے پردے کجن، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ دیوت سُرگن گندھرب یچھپ کنز پر بھ
چرن دوارے نچن ٹپن، خوشیاں راگ الاہیا۔ وشن برہما شو ہسن، سوہنا تال بنانیا۔ اوتار پینمبر گُر دھرم رائے دی دھار بیٹھے مگن، جوتی جوت وچ

رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک لگائیآ۔ سَتجگ کہے مینوں پرُم پُرکھ دتی دات، داتا دانی دیا کمائیآ۔ کلج میٹے اندھیری رات، سَت دا ساچا چند چڑھائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ آتم پر ماتم کرے پڑھائیآ۔ مہربان چڑھا کے اپنے راتھ، رتھو ہی ہو کے سیو کمائیآ۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھ، رام راما سیس جھکائیآ۔ جس دی پیغمبراں رکھی آس، گرو گرو دیو سوامی دھیان لگائیآ۔ سو سچ دا سچ کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ زرگن سرگن پاوے راس، سرتی شبدی ناچ نچائیآ۔ دھرم دی دھار جنائے وشواس، کوڑے وشیاں وچوں باہر کڈھائیآ۔ جن بھگتاں بھگتی دے کے دات، داسی داس کھوج کھوجائیآ۔ جس نوں تگن پر تھمی آکاش، گگن منڈل اکھ اٹھائیآ۔ سو پروردگارا سانجھا یارا کھیل کرے پر بھ آپ، آپ اپنی دیا کمائیآ۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پرُم پُرکھ اپنی گود لگائیآ۔ تن بدن سریر دا جگت جوڑ کے نات، پت پتی رنگ رنگائیآ۔ رُوح بُت کر کے پاک، پت پت پُنت کرے صفائیآ۔ جگت سہیلے بن کے ساک، سجن سجن میل ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ سَتجگ کہے میری سچ بندنا، سچھنڈ دوارے سیس نوائیآ۔ در دوارا دُھر دا منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے سوامی پچھلا کلج پینڈا ونجھنا، کوڑا ونجھ مہانا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اگے تیرا اکو دیک جوت جگنا، چاروں گنٹ کرے رُشائیآ۔ لیکھا مکے مکے کعبہ حننا، حجریاں پندھ مکائیآ۔ ملا شیخ مسانک پیراں نشنا، صدی چودھویں بھجنا واہو داہیا۔ تیرا نام نگارہ دو جہاناں ڈنکا وچنا، ڈورُ اکیو اک شنوائیآ۔ وید پُراناں شاستراں تیتوں پھر پھر دھرنی دھرت دھول دھول تے لبھنا، اندر باہر کھوج کھوجائیآ۔ تُوں مالک بنا سبنا، سبھا ملیچھا دینا اٹھائیآ۔ تیتوں عیسائی پارسی مسلم کہن ربنا، رے عالمین تیری وڈیائیآ۔ اوتاراں پیغمبراں کہنا آد زرخنا، نور نورانہ دُھر درگاہیا۔ گرو آں کہنا سنگر ساچا جس دا سب نے جاپ چپنا، نام ندھانا نظری آئیآ۔ تُوں سب دا بیڑا بنھنا، بنھنہار اک اکھوائیآ۔ نشان مٹاؤنے تارے چندنا، چند ستار نیتز روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیآ۔ سَتجگ کہے میری منسا کر دے پوری، پر بھ پورن برہم دھیائیآ۔ کلج میٹ دے ریتی کوڑی، گگرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بدھ مت رہے کسے نہ موڑھی، من منسا دے گوائیآ۔ جگت مارگ بدلنا ضروری، ظاہر ظہور کر رُشائیآ۔ پندھ مُکا کے

نیڑا دُوری، چار ورنناں اٹھاراں برناں رنگ رنگایا۔ مونسے دی آسا پوری کر کوہ طوری، جو منہ دے بہار دھیان لگایا۔ عیسیٰ جو صلیب اُتے چڑھ کے تیری سولی نوں سیس تاج بنایا سولی، سو پڑکھ نرنجن دھیان لگایا۔ محمد کہا میرا امام صدی چودھویں میری عرض کرے قبولی، کعبیاں توں باہر رُشانیا۔ سنگر نانک کہا جگ بدلنا اوس دا کھیل معمولی، مہابلی اپنا حکم ورتایا۔ گوہند کہا اوہ دیکھ سر شئی بھولی، نو کھنڈ پر تھی کھوج کھوجایا۔ اوہ سنگر شبد سنگر دا مارگ اصولی، اصل اصل داراہ دکھایا۔ آتم پر ماتم کھیل کر کنت کنتوہلی، نار سہاگن دے وڈیایا۔ جو سچ پنکھوڑا لئے جھولی، ہلارا دو جہان رکھایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول پھلے پھولی، پھل پھلوڑی مات مہکایا۔ جن بھگت سہیلے بنا کے دُلہا دُلہی، دھرم دی جوڑی جوڑ جڑایا۔ ست سچ چڑھا کے ڈولی، چارے جگ کہار بنایا۔ مایا متا وچ نہ پائے رولی، آشنا ترسانہ کوئے ودھایا۔ سب دا لہنا دینا پورا کرے اقرار، قولی، جو بھوکتاں وچ اوتار پینمبر گرو گئے گایا۔ ایک رنگ رنگائے دھولی، دھرم دی دھار اُچھایا۔ جس دی مُجت ہر گھٹ اندر مولی، مولا روپ نور الایا۔ سچ پیار وچ کسے دی لگن نہ دیوے دھیلی پاؤلی، ٹکیاں گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ نیاز دے نہ کوئے چولی، بھوجن کچھ نہ کوئے سمجھایا۔ سب دی در شئی اندروں آپے رہیا پھولی، گھٹ گھٹ پھول پھولایا۔ جن بھگتو جس طرح آتما پر ماتما دی اکو بولی، ایسے طرح نار کنت تن سریر والے اکیو رنگ بنایا۔ دُھر دی دات سب دی پاوے جھولی، اندھٹی آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہایا۔ سنجگ کہے پر بھومیں تیرا نکا بالا، بچپن تیری گود سہایا۔ میرا کوئی جواب نہ کوئی سوالا، پریم پریتی وچ منگ منگایا۔ تیری دھرم دی ہووے دھر مسالہ، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوارا اکو گرہ نظری آئی۔ جتھے دیک جوتی جگے جلالا، ظاہر ظہور ہووے رُشانیا۔ مان ملے شاہ کنگالا، حقیر فقیر اکیو گھر بہایا۔ سنگر شبد ہوئے دلالا، وچولا رہن کوئے نہ پائیا۔ نام بھنڈارا دینا باہلا، دھن دولت دا ڈیرہ ڈاہیا۔ پھل لگاؤنا ساچا ڈالا، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ گرہ مندر سوہے جتھے تیرا نور اجالا، نور نورانہ نظری آئی۔ کلج داغ دھونا کالا، دھبہ کوڑ دینا مٹایا۔ لالچ موہ کسے رہن نہیں دینا باہلا، ترسنا ترکھا دینی بُجھایا۔ میری ست دھرم دی چلے چالا، سنجگ ساچا آس رکھایا۔ کسے نوں دینا پئے نہ ہالہ، ڈنڈن ڈنڈ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ

وڈیاںیا۔ سَچگ کہے میری میننتی ہوئے پروان، پروانہ نام والا جنایا۔ کرپا کرے سِری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ جن بھگتاں در آیاں دیوے مان، نمائیاں ہوئے سہایا۔ جوڑ جڑائے ہانیاں ہان، تن وجود وجے ودھایا۔ جس دا لیکھا تگن سپیارام، رادھا کرشن اکھ اٹھایا۔ وشنوں لکشمی کرے پروان، برہما سستی سو بھاپایا۔ شکر پاربتی گائے گان، ڈھولے اگم اتھاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو پر بھو دھرم دا تیرا دھرم نشان، نشانہ اکو نظری آیا۔ چاروں گنٹ تیرے انسان، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پنجاں تتاں کریں کلیان، من مت بدھ نال رلایا۔ آتم برہم دیویں گیان، جگت اندھیر مٹایا۔ تیتوں جھکن زمیں اسمان، سورہ چند نو نو لاگن پانیا۔ توں مہابلی بلوان، بلدھاری اکو نظری آیا۔ جس سَچگ تریتا دواپر میٹیا نشان، کلجگ انتم نشانہ رہن کوئے نہ پانیا۔ میرا دھرم کرنا پردھان، پردھانگی بھگتاں ہتھ رکھایا۔ میری صفت کرن والی نہیں زبان، ذبح کرن والا رہن نہ پانیا۔ گرگھ گرگھ مل کے خوشی منان، گرگھ گرگھیں رنگ رنگایا۔ شاہ سلطان رنگ راجان اکو در تے سو بھاپان، دوجا در نہ کوئے وڈیاںیا۔ توں میرا میں تیرا سب نوں دیویں پہچان، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ جن بھگتاں ہم ساجن بنی آن، سجن سہیلا اکو نظری آیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چاروں گنٹ تیرا حکم ہووے پروان، پر م پڑکھ تیری سرناںیا۔ تیرا ست نیانے دا ہووے ودھان، جگت جگیا سو نہ کوئے بدلایا۔ لکھیا لیکھ سکے نہ کوئے مٹان، حرف حرؤف ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری میننتی میرے محبوبا مٹنا سِری بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکایا۔ در آیاں جن بھگتاں کریں آپ پہچان، بے پہچان ویکھ دکھایا۔ جگت جوڑی تیرے چرن وچ جیوت رہے جہان، جہالت دین دُنی گوائیا۔ میری کوٹن وار پنا سیس جگدیش پرنام، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سر سر جھکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سَچگ ست ست ست دھرم تیرا مہربان، مہربان مہان بی خیریا اللہ پڑکھ اکالے دین دیا لے دیندھ ٹھا کر سوامی انترجامی اکل کل دھاری تیری اک سرناںیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماں جی بشن کور دے دربار لیاؤن سمیں دُپہرے *

ست رنگا کہے میں دو جہاناں آیا گھنمدا، سچکھنڈ ست جوت وچ سمایا۔ کھیل تک آیا مالک گل دا، جو گل مالک بے پرواہیا۔ لیکھا جانیا جو پھلدا
 بھلدا، آد جگاد جگ چوکڑی جس دی وڈ وڈیا۔ جس دے تول کوئی نہیں ٹلدا، اٹل آپ اکھوایا۔ اوہ سنجگ تریتا دواپر کھجگ کیتے قول کدے نہیں بھلدا،
 اٹھل سچ سکھدایا۔ جس داسٹ دھرم دا بوٹا کدے نہیں ہلدا، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ اوہا دھرم نشانہ جھلدا، جس نوں زمیں اسمان سیس جھکایا۔ اُس
 دا سچ دوار کھلدا، خالق خلق اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ ست رنگا کہے میں
 سچکھنڈ وچ جا کے ماری اک ٹھکور، ٹھوکر سچ لگایا۔ بھگتو بھگتو بھگتو ویکھو کھجگ اندھیرا گھور، گھوری نظر کسے نہ آیا۔ سب دا سوامی بنیا چور، چوری چوری
 اپنی کھیل دکھایا۔ جس دے آگے نہیں کسے دازور، زوراور نہ کوئے اکھوایا۔ جس دی اوتار پیغمبر گروآں شبدی تند بدھی ڈور، تند نظر کسے نہ آیا۔
 اوہ کھیل کرے ہور دا ہور، اور اوری کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ست رنگ
 کہے میں سچکھنڈ جا کے ہسیا، ہس کے دتا دکھایا۔ سب نوں جا کے دسیا، سوادھان دتے کرایا۔ ویکھو رین اندھیری مسیا، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔
 پرکاش رہیا نہ روسسیا، منڈل منڈپ رہے گرلایا۔ دھرم دی رہی کوئے نہ ستیا، ست سچ نہ کوئے جنایا۔ پر بھوپیار وچ کوئی نہ رتیا، رتن امولک سو بھا
 کوئے نہ پائیا۔ میں چاروں گنٹ نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ کرایا۔ جن بھگت
 کہن ست رنگے تیرا روپ ست، پر بھ ست دتی وڈیا۔ تیرا نال میلا کملاپت، جو پت پر میشور سو بھا پائیا۔ اُس دا سانجھا ہویانت، ایہتھے اوتھے دو جہاناں
 کھیل کھلایا۔ اوہ دھرنی اُتے رہیا وس، دھول دے وڈیا۔ جن بھگتاں دیوے رس، امرت رس چوایا۔ صفتی گاوے جس، ڈھولے راگ الاپا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگت کہن اسیں لوک مات تیرا ویکھئے ستکار، ستاں دیپاں ملے وڈیا۔ اسیں ڈنڈاوت بندنا
 کریئے نمسکار، نو نو پر بھ نوں سیس جھکایا۔ جو جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا ہو اجیار، نور نورانہ ڈمگایا۔ جیہڑا بیٹھا بھگتاں دے دوار، بھگون ہو کے سو بھا

پائیا۔ اسے نے سمبل کھیڑا کیتا تیار، ساڈھے تِن ہتھ رنگ رنگایا۔ اوس دھرنی نوں ست رنگیا دواں دھاراں وچ کرنی نمسکار، نو نو سیس جھکایا۔ اوہ
 مٹی والی دھول نہیں اوہ بٹن کور دا سریر اپار، جس وچ نگر کھیڑا دتا بنایا۔ ایس دی مریدا رہو سدا جگ چار، جگ چو کڑی نہ کوئے بدلایا۔ ست رنگیا
 توں آگے دھرت مات دا سکدار، ہن دوجا بل کے سچھنڈ دا پہرہ دینا بھگتاں دا تھاؤں تھانیا۔ تیرے ساہمنے اتار پیغمبر گرو سارے کرن پر بھو نوں
 نمسکار، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ وشن برہما شو بن بر خوردار، نو نو لاگن پائیا۔ رائے دھرم چترکپت چرن دھوڑی لاوے چھار، ٹکے خاک رماپا۔ لاڑی
 موت جاوے ہار، ملک الموت نہ کوئے وڈیایا۔ کال کہے میں اپنا پاسا جاواں ہار، چلے نہ کوئے چترایا۔ مہاکال کہے میرا انتظار، دوویں جوڑ واسطہ پائیا۔
 سنگر شبد کہے میں آپ کراں اُس دی سنبھال، جن سمبل دیش پورن دا گڑھ دتا وسایا۔ جتھے وسیا پڑکھ اکال، جوتی جاتا سو بھاپایا۔ سو سب نوں دین
 آئی دیدار، جن بھگتو درشن کرنا چائیں چانیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں ایہہ آوندی وار، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ ہتھ کدے نہ آیا۔ ایہہ ویلا
 اڈوں سہنجنا ہندا جدوں نہکلنک کل کلکی آوے اتار، امام اما ویس وٹایا۔ ایہہ جگت ماتا نہیں بھگتاں دا کرے اُدھار، بنا اُد رتوں اپنی گکھ سہانیا۔ اٹھائی
 پوہ کہے انج شادیاں تے خوشیاں دا وبار، ایسے خوشی وچ بٹن کور نوں ملی وڈیایا۔ ایہہ ایسے دے باغ دی کھڑی گلزار، جس دامالی اتے راکھا ہوکا دو جہان
 سنایا۔ بن کے خبردار، بے خبراں خبر رہیا پہنچایا۔ برہمنڈو کھنڈو پریو لو او زمیں اسمانو رہنا ہوشیار، ہوشیاری وچ اپنی اکھ کھلایا۔ جد آوے آتم دی دھار،
 سب نے کرنی نمسکار، بنا بھلاں توں پریم دے پاؤنے ہار، برکھا نام والی لگایا۔ بنا بولن توں شبد دی ہووے دھنکار، انادی ناد وجے اپار، بنا دیوے باقی
 توں جوت ہووے اجیار، اندھ اندھیرا رہن کوئے نہ پائیا۔ پھیر بچنا سچھنڈ سچے دربار، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ اتھے سنت سہیلے ویکھن بنا نیناں نین
 آگھاڑ، بنا اکھ اکھ تکایا۔ چھوٹا بالا سنگھ منجیت بولے جیکار، جگدیش راگ الاپا۔ گردیاں سنگھ کرے اشار، سورن سنگھ سمجھایا۔ چیت سنگھ دا ساچا یار،
 پال سنگھ تاڑی رہیا وجایا۔ اسیں سارے خوشیاں وچ ہوئے خوشحال، خوشی خوشی نال بنایا۔ اوہ دھار آوے اوہ پیار آوے جس سنسار وچ پرگٹ کیتا
 پورن لال، لال ملی وڈیایا۔ جس وچ وسیا دین دیاں، ٹھا کر سوامی اگم اتھاپا۔ اوہ سمبل وچ بہہ کے سب دی کرے سنبھال، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

جتھے نہ کوئے شاہ نہ کوئے کنگال، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگاںیا۔ ست رنگ کہن سانوں وی اوسے دتاماں، چار جگ دتی نہ کسے وڈیاںیا۔ اکو اک دے حکم نوں کرے پروان، جو پر م پڑکھ رہیاںناںیا۔ اٹھائی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈے پریم نال بشن کور دا ہو گیا ایشان، انت سمیں ایشان نہ کوئے کراںیا۔ تہاڈی بھگتی دا ایسے دے بھنڈارے وچوں مل گیا دان، ایہدی ہتھیں دان نہ کوئے کراںیا۔ ایہدی محبت دا سب نوں مل گیا پین کھان، بھگتیاں بھگت نہ کوئے سمجھایا۔ ایہداتن وجود جاویگا نہیں بھومی شمشان، بھگت دوار دے در وچ ڈھیر لگاںیا۔ جس دا ہر جن درشن کریا کرن گے آن، آوندیاں آوندیاں آوندیاں سیس نوایا۔ کوئی مٹھ نہیں بنیگا مندر نہیں بنیگا نہ کوئی بنیگا مقام، بے مقام نال مل کے بے مقام وچ سماںیا۔ گوہند دامارگ تے گوہند دارستہ تے گوہند دانام نہیں کوئی دکان، جو ہٹو ہٹ وکایا۔ اک ست رنگ دان ایشان اک ست رنگ پردھان، دوویں مل کے وٹی ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دا سچ کرے پروان، پر م پڑکھ اپنی پرواگی وچ پروانہ اپنے ہتھ رکھایا۔

* ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات گردھارا سنگھ لانگری دے لوہڑی منگن تے *

گردھارا سنگھ تیری کالی پگ، رنگ کالے نال سوہا پانیا۔ سمپورن ہو یا بھگتاں یگ، جگتی پر بھ نے دتی بناںیا۔ لیکھے لگے بھٹھیاں وچ ڈاہن والے اگ، بالن والے ساچے لیکھے پانیا۔ سچھنڈ دوارے سیوادار سارے جان بھج، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جنہاں منڈے دتے ٹھپ، پیڑیاں سیو کماںیا۔ سیوا کیتی ہس ہس، وڈے چھوٹے بھجے واہو داہیا۔ پر بھ خوشیاں داماندے رہے رس، چنتا دکھ گواںیا۔ لیکھے لاوندے رہے اپنی رت، سردی وچ راتی جاگت اپنی خوشی بناںیا۔ سکھیا لیندے رہے ساچی مت، کوڑ وکار گواںیا۔ لنگر تیار کر کے لانگری لین رکھ، پال سنگھ بختیش کاشی نال ملاںیا۔ لنگر کہے میری سہنجینی ہو گئی چھت، چھتر دھاری دتی وڈیاںیا۔ جس بھگتاں رکھی پت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ اوہ مڑ کے آیا وٹ، بے وطنوں لئے ملاںیا۔ دیکھے

سب نوں اپنی اکھ، اکھراں والا سمجھ سکے نہ رانیا۔ جگت جہان نالوں دکھ، بھگت بھگوان ریت چلائیا۔ بھگت بھنڈارا جیہڑا پریم وچ گیا پک، لوح اگنی تت تپانیا۔ اوہ اوہناں بھگتاں لیا چھک، جو شہنشاہ بھگت دتے بنانیا۔ نام رس لے کے یک، یک مُرشد ویکھ دکھانیا۔ جھولی اوہناں پیا حق، خالی بھنڈارے دتے بھرانیا۔ کرپا کری پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اُٹھانیا۔ بھاون گردھارا سنگھ دا ونگا ٹیڈھا ہتھ، پھیر وی زور نال کڑچھے دتے ہلانیا۔ سچے کھبے ہو کے رہیا نٹھ، دھون ٹیڈھی رہیا دکھانیا۔ جدوں غصے وچ آوے جھٹ، اکھاں لال کڈھ ڈرانیا۔ پھیر پٹاں تے مارے ہتھ، موٹا پتلا ویکھ دکھانیا۔ بھٹھیاں دے ارد گرد ٹپ، کن گھرک کے پگ لے ہلانیا۔ آندھ گوانڈھ نوں دس، سبزی بھاجی رہیا چرانیا۔ لوہڑی کہے میں لوہڑا پینی کہاں بول کے وچ، واجا پریم والا وجانیا۔ جن بھگتاں خوشی خوشی ہوئی جب، درس پایا پر بھ سنگر مل کے خوشی بنانیا۔ سر شٹی ذنی رسنا لاوندی مد، کوڑ وکار ہلانیا۔ جن بھگتاں ساچی منزل پار کر کے حد، در گھر ساچے سو بھاپانیا۔ جنہاں نوں لوہڑی وچ لوہڑے پینی وست گئی لبھ، انمل دتی ورتانیا۔ ہر جن گرگھ درشن کرن رنج، اکھیاں نین نین بگھانیا۔ اوہ ویکھو نارد آیا بھج، بودی رہیا ہلانیا۔ ہس کے کہندا جس ویلے میں گردھارا سنگھ دا سُریدا سُنیا چھنت، اپنی لئی انکڑانیا۔ کنر پچھپ اپچھراں پنیاں نچ، کڈن ٹپن تھاون تھانیا۔ اک دُوبے نوں کہن اوہ بھگت کہو جہا ہووے سچ، کون روپ سو بھاپانیا۔ نارد کہے میں تالی مار کے کہا اوہا رنگ کالا تے موٹی اکھ، جگت جہان سو بھاپانیا۔ پر جدوں تُردا اک ہتھ ڈھاک اُتے کدے کدے لئے رکھ، بڑا سوہنا ونگا ٹیڈھا نظری آنیا۔ میں اُس دا کراں کی جس، کی صفتاں نال ملانیا۔ میرے نال چلو کملیو میں تھانوں دیواں دس، اکھاں لو گھلانیا۔ ساریاں کہن اُٹھو چلیے نس، بھجیے واہو داہیا۔ جے اُس دا وڈا تپ، تپیا سو بھاپانیا۔ اسیں تھانوں کہیے جے بھگتا نو سو نڑھنویں اپچھراں سانوں ساریاں نوں لیں رکھ، لنگر وچ تیرا ہتھ لیے وٹانیا۔ ولہیاں ہو کے پھیر تیرے سر نوں دیے جھس، جو بنا والاں توں سو بھاپانیا۔ پھیر تیری چھوٹی لت نوں بھجیے کس، اکو جہی اکو رنگ نظری آنیا۔ جے جیادا گھٹیا تینوں خوشی وچ پے جائے غش، پھیر گھ امرت دیے چوانیا۔ بالن چک کے لیاون کنر پچھپ، گندھرب سیو کمانیا۔ سانوں ڈر لگدا تیری صورت ویکھ کے تیرے پیار وچ نہ جائے پھس، مُجبت وچ تیرے ڈھولے گانیا۔ سچ دینے کتے غصے وچ آ کے سانوں کھونچے نہ ماری ٹھپ ٹھپ،

ساڈیاں پٹیاں دئیں ہلایا۔ جے اک وار آکھینگا تے اسیں بھر بھر گنھ دیوانگیاں آٹے دے ٹپ، بھلکے لوحاں اُتے لگایا۔ تیتھوں ڈردیاں سوہنگ دا کراں گیاں جپ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ پر تُوں وی ساڈے پیار وچ پسینے دی تھاں ڈولہی رت، رنگ رتھا ہو کے نظری آئی۔ جھٹ نارد بولیا تھوڑی میری وی کھچ دیو لت، نالے بودی دیو ودھایا، میں وی چروکنا رہیا ساں تک، کی کھیل پر بھو کرایا۔ تئیں ادھر دیکھو میرا گردھارے نالوں چنگا نک، میریاں ناساں وچ وال نظر کوئے نہ آئی۔ میرے متھے وچ نہیں کوئی وٹ، گردھارا سنگھ تیوڑی ول پا کے چڑھایا۔ گردھارا کہے اوہ نارد ویکھ آ میریاں بھٹھیاں دی اگت بلے لٹ لٹ، جتھے لاٹاں والی سیو کمایا۔ تیتھوں پتہ نہیں میرا پاتشاہ دو جہاناں کرسانا تے شبد دھار دا جٹ، جس میتھوں دتی وڈیایا۔ تہانوں ساریاں نوں کھچ کے کیتا اکھ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جے میرا دل کر آیتے میں ساریاں نوں لونگا رکھ، تیتھوں وی ایسے جگہ سیوا وچ لگایا۔ تُوں میری مجھ نوں پایا کریں کھ، میں مچھاں نوں تاء دے کے بیٹھاں چائیں چائیا۔ نارد کہا ایتھے سب دا سانجھا حق، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں وی سیوادار جگ چوکڑی داپک، پگی دیاں سنایا۔ پر میں تیرے نالوں پر بھو دے پیار وچ ست، جس ستجگ تریتا دوا پر کلج نہ کیتی گڑمائی۔ پر تُوں یاد کر لے ستجگ اہلیا نوں لاہیا ستھ، پتھر پاہن دتا بنایا۔ جے رام اُپر چرن نہ دیندا رکھ، اُس نوں ملدی نہ مان وڈیایا۔ میں تد دا ڈردا نارد کہے کہ تیرا صاحب سمر تھ، داتا بے پرواہیا۔ انج لوہڑی تُوں خوشیاں نال ملا لے ہتھ، بن ہتھیلی ہتھ لگایا۔ جے تُوں گیا ایس تھک، میں اچھراں نوں کہاں ایہنوں گھٹو چائیں چائیا۔ پر ویکھیں نو سو نڑھنویں کولوں نہ جائیں اک، اندرے اندر اپنا من ڈرایا۔ نارد کہے پرکھ اکال دین دیال دا جگت بھنڈارا سدا ست، ست ست ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لیکھے لائے پنچم پنچ پیار دے تے، متوت اپنے رنگ رنگایا۔

* پہلی ماگہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ضلع امرتسر *

ماگہ کہے میں گیا لہندے چڑھدے، دکھن پہاڑ بھجیا واہو داہیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی سارے دیکھے پڑھدے، اکھریں اکھراں صفت صلاحیا۔ جل دھارا گنگا گوداوری جمنا سرتی دیکھے ٹھردے، اٹھسٹھ تیرتھ تال سہانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں دیکھے وڑدے، گرو دواریاں سپس نوانیا۔ جوگ ابھیاں دیکھے کردے، سنیاں ویراگ وچ اپنا دھیان لگانیا۔ تن بھبھوتی خاک دیکھے ملدے، دھونیاں اگن تپانیا۔ جل کٹورے دیکھے بھردے، تھل اسگاہاں کھوج کھوجانیا۔ ٹلے پربت دیکھے چڑھدے، چوٹیاں ڈیرہ لائیا۔ درشن نج نیتز کسے ہون نہ ہر دے، ستمگھ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگانیا۔ ماگہ کہے میں دیکھی دین دنی، چار کٹ اکھ اٹھانیا۔ جگت دی دھار دیکھے رشی منی، رکھیاں کھوج کھوجانیا۔ رسنا جہوا آواز سنی دھنی، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوانیا۔ جگت مندر دوارے دیکھے کلی، کایا کنچن گرٹھ نہ کوئے سہانیا۔ جگت بھلوڑی دیکھی بھلی، دھرم کیاری نہ کوئے مہکانیا۔ سرشی درشی اندروں ہلی، سنمل رُکھ وانگ لہرانیا۔ باہروں امرت پیندے بھر کے چلی، نجھہر سوانتی بوئند نہ کوئے پٹکانیا۔ رسنا جہوا گاؤندے پر بھ نوں بلیں، ہردے ہر نہ کوئے وسانیا۔ مستک ٹکے سارے لاؤندے دھولی، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ جگت مستی سب نوں چڑھی گوڑھی، انتر پریم رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ ماگہ کہے میں تکیا بہنہ سرشی ہو گئی موڑھی، من کا منکا نہ کوئے بھوانیا۔ جیواں جتناں آشنا کوڑی، ست وچ نہ کوئے سامانیا۔ پر بھو ملے نہ کسے حضور، حاضر حضور درس کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈانیا۔ ماگہ کہے پر بھو میں دیکھے جگت دھار دے جوگی، تپیشتراں دھیان لگانیا۔ مایا منسا والے روگی، ہوئے روگ نہ کوئے مٹانیا۔ نیتز نیناں والے بھوگی، ترسنا جگت والی ہلکانیا۔ بھٹکدے پھرن پچھے روزی، رازق رزق رحیم نظر کسے نہ آئیا۔ جگت و دیا دے بن کے بودھی، آتم برہم نہ کوئے درڑانیا۔ بدھی جائے کسے نہ سودھی، سرت شبد نہ کوئے ملانیا۔ سپس دے کسے نہ اوڈھی، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکانیا۔ جدھر تکاں ادھر لو بھی، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھانیا۔ تیرے پیار وچ جگت ایشان کر کے آئی کسے نہ سو جھی، ساچی سمجھ نہ کوئے

سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائی۔ ماگھ کہے پر بھو میں کوٹن کوٹ نہاؤندے دیکھے جگ، پانی جل نال وڈیائی۔ کوئی چڑھیا دسے نہ اُپر شاہ رگ، نو نو پندھ نہ کوئے مُکائی۔ جدھر دیکھاں لگی اگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ امرت رس ملے کسے نہ مگ، ترسنا ترکھا نہ کوئے گوائیا۔ شبد انادی سنے کوئے نہ ند، انراگی راگ نہ کوئے درڑائی۔ سرشٹی درشٹی ہوئی سگ، ہنس روپ نہ کوئے بنائی۔ بھاگ لگے کسے نہ ید، یدی دیوے نہ کوئے وڈیائی۔ دُرمت میل دھوے کوئے نہ ہڈ، ناڑی ماس نہ کرے کوئے صفائی۔ تیرا پیار سارے گئے چھڈ، ناتا جڑیا کوڑ لوکائی۔ میں سندیہ دیواں ماگھ کہے اچ، چاروں گنٹ دیکھ وکھائی۔ بن تیری کرپا پردہ سکے کوئے نہ کج، کجل دھار نین سارے رہے مٹکائی۔ چاروں گنٹ واء تتی رہی وگ، میرا اشان شانت نہ کسے کرائیا۔ دھرنی پاپاں رہی دب، سر سکے نہ مول اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در ساچے الکھ جگائی۔ ماگھ کہے میں چڑھیا لوک مات، اپنی خوشی بنائی۔ میری پہلی سہنجنی رات، رُتڑی پر بھ تیرے نال مہکائی۔ میں درشن کراں اکانت، اک اگلا دیکھ وکھائی۔ سچ پریتی بخشانات، ناتا بدھاتا لینا بندھائی۔ جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دُنی دینی سمجھائی۔ ایکا نور کرنا پرکاش، اندھ اندھیر مٹائی۔ ساچی پاؤنی راس، زرگن سرگن گوپی کاہن نچائی۔ میری پوری کرنی آس، ترسنا تیرے اگے اٹکائی۔ کھیل تگن پر تھی آکاش، گگن گلگنتر پُری لوے دیکھن چائیں چانیا۔ میں وی تیرا داس، جگ جگ سیو کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگائی۔ ماگھ کہے پر بھو میں دیکھی دین دُنی دی دھارا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائی۔ اوتاراں کیتی نمسکارا، تینیاں سیس نوائیا۔ پیغمبراں سجدیاں وچ پکارا، کوک کوک سنائی۔ گرو جھکیا دوارا، نو نو لاگا پائی۔ وشن برہما شو دیوت سُر کیتا اشارہ، بن سینت سینت لگائی۔ رُو سس منڈل منڈپ دسیا پکارا، چاروں گنٹ شنوائیا۔ اٹھو دیکھو سارے لوک مات دا نظارہ، نظریہ لینا بندھائی۔ چاروں گنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ اتر پورب پچھم دکھن دیکھو کھیل اپارا، کی اپر میر سوامی رہیا کرائیا۔ دُرمت میل کوئی دھو سکے نہ وچ سنسارا، پتت پنت نہ کوئے بنائی۔ جس دا اشارہ دے کے آئے دوبارہ، زرگن سرگن اپنا ویس وٹائی۔ وید ویاس کہے میں براہمن گوڑ کہہ کے پکارا، سمبل دھام وڈیائی۔ پُران اٹھاراں دین سہارا، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک اکھراں نال

ملائی۔ پیغمبر کہن اسیں کہا ساڈا مالک خالق استغفارا، نور نورانہ امام ااما بے پرواہ بے پرواہیا۔ نانک گوہند کہے کل کلکی لئے اوتارا، نہہکنک ڈنک شنوائیا۔ جو روپ رنگ رکھ توں ہووے باہرا، سچ سروپ اپنا کھیل کھلائی۔ جس نوں سب نے کہنا چوہیاں اوتارا، اوتار چوہیسا اک رگھرائیا۔ اُس دا زبان نال کرے نہ کوئے مظاہرا، صفتاں والی نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ ماگھ کہے پر بھو ویکھ لے اپنی دھرنی دھرت دھول دھول دی دھاری، بن نیناں نین اٹھائی۔ نوست پارساری، نو نوچار دا پنڈھ مکائی۔ تیرے چرن کول بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ لیکھا پورا کرتی اوتاری، پیغمبراں لہنا دے چکائی۔ گرو گرو دیو تیرے آگے سرب کرے پکاری، پنے پنے سپس نوائیا۔ چاروں کٹ رین اندھیری تک کالی، مہاکال اپنا بھيو چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے اکو اوٹ رکھائی۔ ماگھ کہے پر بھ ایکا ایکنکار دیاں جنائی۔ ست پرکاش تیری جوت، جوتی جاتا نظری آئی۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ میں کی سوچاں تیری سوچ، سمجھ سکے نہ کوئے سمجھائی۔ میری آسانسا پوری کر دے لوچ، جن بھگتاں نچ لوچن دے کھلائی۔ تیتوں لہدے کوٹن کوٹی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ میں دیکھے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق دھیان لگائی۔ تیرا اکو گائے نہ کوئے سلوک، سوہلے ڈھولے سارے گھر گھر گائی۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک میتوں تیری اوٹ، اوڑک تیرا راہ تکائی۔ شبد نگارے لاچوٹ، چوٹی چڑھ کے دیکھ وکھائی۔ کلجک جیو آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ تیرے دوار نہ کوئے کائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائی۔ ماگھ کہے میں پھر پھر تھکا، نو نوست پھیرا پائی۔ سچ ایشان کرے کوئے نہ حقا، حقیقت سمجھے کوئے نہ رائی۔ تیرا جل امرت دھار نہ ٹھنڈا نہ تئا، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ اُس دا لگا کسے نہ پتے، پت پر میشور ہتھ نہ کوئے پھرائیا۔ بلندی جانے کوئے نہ سطح، چوٹی چڑھ نہ کوئے پائی۔ میرے محبوبا اپنا بھیت کھلا دے رتا، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ ماگھ کہے میں تیرے چرن کول ٹیکاں متھا، مستک دھوڑی خاک رامائی۔ کلجک انتم بھاگ لگے کسے نہ تتاں اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بڈھ رنگ نہ کوئے رنگائی۔ تیرا سچ دوارا ایکا ہٹا، پُرکھ اکال جتھے تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں اکو دس دے اپنا ٹپا، ٹاپوآں توں باہر دینا درڑائی۔ توں میرا میں تیرا

اِکو گرہ و ساء، دُو جا در نہ کوئے سُہائیا۔ جس ہوڑا لایا اُپر سسّاء، ہا ہے پٹی برہم روپ جنائیا۔ کلجک میٹ رین اندھیری مسّاء، سبج سچ چند کر رُشنائیا۔ میرے وچ نہاتیاں پاپ کسے نہ لٹھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جن بھگتاں درس دکھا دیدہ دانستہ اکھاں، نیز نیتراں نال ملایا۔ توں صاحب سوامی میرا سخا، ست سچ تیری وڈیائیا۔ تیرے پیار وچ تیری دھار گو بند ستر لٹھا، یارڑا بیج ہنڈھائیا۔ ماگھ کہے میں تیری چرنی ڈھٹھا، چرن دھوڑی خاک رماّیا۔ کلجک کوڑی کریا دا پاڑ دے پٹا، پٹے والا نال ملایا۔ تیرے نام دا اِکو ہووے پٹا، دُو جی لوڑ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پُرکھ اکال کہے ماگھ میں دیکھ وکھاؤندا ہاں۔ نرگن نرور نرکار نرکار کھیل کھلاؤندا ہاں۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ڈگمگائندا ہاں۔ راہ ویکھاں کلجک اندھیری راتا، رُترئی کلجک کھوج کھجاؤندا ہاں۔ میں آد جگادی سب دا پتاما، پت پر میثور نام درڑاؤندا ہاں۔ نرگن ہو کے سرگن دیواں داتا، وست امولک جھولی پاؤندا ہاں۔ اتم سب دیاں بچھاں داتاں، چارے کھانی کھوج کھجاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اِک سناؤندا ہاں۔ سچ دا تھم اِک درڑاواں گا۔ ماگھ تیرا مجن دیکھ وکھاواں گا۔ کلجک جیو بھانڈے بھجن، نویں گھاڑن ہور گھڑاواں گا۔ چاروں کُنٹ لگے اگن، اگنی تت تت جلاواں گا۔ سرشئی اوڈھن ہووے نگن، نو ستّ آپ پھراواں گا۔ شانت رہے کسے نہ بدن، او لیئے پیر سرب تڑپھاواں گا۔ پانڈے پنڈت چلے کسے نہ یتن، گرنٹھی پنٹھی سرب بھٹکاواں گا۔ کوٹاں وچوں لبھ کے بھگت سہیلے رتن، امولک ہیرے آپ بناواں گا۔ انت کنارہ جنا کے پتن، راہی ہو کے دیکھ وکھاواں گا۔ مینٹوں پچھان مول نہ سکن، جگ نیز نظر نہ آواں گا۔ مالک ہو کے وساں گھٹ گھٹن، گرہ گرہ ڈیرہ لاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ پُرکھ اکال کہے ماگھ تیرا ویکھاں اِشان، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ جگت جگیا سوآں تگاں دان، جو دیون تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا ویکھا سیدارام، رگھپت کھوج کھوجایا۔ ریتی ویکھاں کرشنا کاہن، رادھا رَدے پھول پھولایا۔ پینمبراں تگاں کلام، پردہ کانتات اُٹھایا۔ منتر تگاں ستنام، نانک پردہ لایا۔ ڈنکا فتح ویکھاں وچ جہان، جو گر گو بند گو بند گو بند گیا سناّیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے خیران، خیرت وچ لوکایا۔ جیو جیواں کراں پچھان، انسان انساناں وچ دیکھ وکھایا۔ گھر لیکھا جانا گوپی

کاہن، بھیو ابھید آپ اٹھایا۔ توں اٹھ کے ہو سوادھان، ماگھ لے انگڑایا۔ کی کھیل کرے سری بھگوان، ہر کرتا نور الاہیا۔ جن بھگتاں دے کے اپنی بخشش دا دان، رحمت نال ترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمایا۔ پڑکھ اکال کہے ماگھ جو پر بھ دا درشن پاؤگے، سچ دوار سہایا۔ اوہ چرن دھوڑی اکو نہاؤگے، دوسر ایشان نہ کوئے وڈیایا۔ اندر باہر دُرمت میل دھواؤگے، سنگر کرے آپ صفایا۔ بھانڈا بھرم بھو بھناؤگے، ہوئے گڑھ تڑایا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار تباؤگے، آسا ترسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نچ نیتر درشن پاؤگے، باہر لبھن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ کایا مندر اندر توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤگے، اکو رنگ سہایا۔ گھر سوامی درشن پاؤگے، انترجامی مل کے وجے ودھایا۔ دپیک جوتی ہو کے ڈگمگاؤگے، نور نورانہ نظری آیا۔ اپنا جیون جیون وچوں بدلاؤن گے، جنم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے روپ آپ سماؤگے۔ ماگھ کہے پر بھو میری اکو اک ڈنڈاوت، نو نو سیس جھکایا۔ جنہاں بھگتاں نوں اپنے نام دی دیں نیامت، وست اگم اتھاہ ورتایا۔ اوہ سدا صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ منو آکرے نہ کدے بغاوت، اٹھ اٹھ نہ دہ دہ دہایا۔ تیری بخشش رحمت والی سخاوت، سُن اکو اک سناہیا۔ جنہاں دے اندر توں میرا میں تیرا دتی امانت، اوہ اللہ الہی نور وچ سماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پڑکھ اکال کہے ماگھ، میرے بھگت سہیلے سجن، ساجن اک اکھوایا۔ اوہ پریم دا کردے مجن، دُرمت میل گواہیا۔ کوڑی کریا میٹ کے حدن،----- کر صفایا۔ جتھے شبد انادی ناد وجن، دُھن آتمک کر شنوایا۔ امرت رس پی پی رجن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ گھر دپیک جوتی جگن، اندھ اندھیر گواہیا۔ سوامی ملے مورت مدن، گوپال مدھ سوڈن آپ اکھوایا۔ جو سدا سدا سمر تھن، بھر پور رہیا سرب ٹھایا۔ اکو وار کر کے اوہدا درشن، جنم جنم دی ترکھا بھجایا۔ تیرے ایشان نوں اوہ گرگھ کدے نہ ترسن، جنہاں ملیا ڈھردر گاہیا۔ نہاؤن دھون دی اوہناں دی مٹ گئی بھٹکن، ترسنا دتی گواہیا۔ پاک پوت کر کے کایا مٹکن، اکو رنگ رنگایا۔ اوہ پھر پٹھے مات گربھ نہ لٹکن، چوڑاسی پھاسی رہے نہ رایا۔ رائے دھرم کول نہ اٹکن، سچھنڈ جاون چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب اک گوسانیا۔

ہر سنگر صاحب گسنیا، مہربان مہربان۔ جن بھگتاں پکڑے بہیا، چرن دھوڑ کرائے ایشانا۔ رائے دھرم کڈھے نہ وئی، چترسپت نہ لیکھ جنانا۔ کوڑ کریا
 چڑھے نہ نیا، شہو دریا نہ کسے رڑھانا۔ جنہاں ملیا پڑکھ اکالا دین دیالا سری بھگوانا اکو سنیا، ہر صاحب سجن سلطانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مالک نوجوانا۔ نوجوان ہر بھگونت، بھگون وڈ وڈیائیا۔ جو نام ندھانا دیوے منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ جس دی مہما
 سدا اگنت، صفتاں وچ نہ کدے صلاحیا۔ اوہ بودھ اگادھا بنے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوڑاسی پھول
 پھولائیا۔ اوہلا رہے نہ ساچے سنت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ ماگھ جس تیری بنائی بنت، گھٹن بھننہار آپ اکھوائیا۔ تیرے سال مہینے پیتے کوٹن کوٹ
 اسکھاں سکھ، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ پر بھو دے بھگت سدا آد دے ہنس، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ماگھ کہے ڈھر شبد سن، کلمہ حق سناؤندا ہاں۔ میرا آد جگادی اگتا گن، بھيو ابھیدا آپ گھلاؤندا ہاں۔ جس دی سنے
 کوئے نہ ڈھن، اوہ اگئی ناد و جاؤندا ہاں۔ کلجک وچ سنت سہیلے چن، جن بھگتاں بھيو گھلاؤندا ہاں۔ کسے سمجھ نہ آوے من، منیشتراں پنڈھ مکاؤندا ہاں۔
 جگت جگیا سو رہے رُل، رُلایاں آپ سمجھاؤندا ہاں۔ اکے کنڈھے جانا تل، ترازو اپنا نام دکھاؤندا ہاں۔ آتم پر ماتم مارگ جانا بھل، بھلیاں راہے پاؤندا
 ہاں۔ پڑکھ اکال صلح کُل، ہو کُل مالک نام وڈیاؤندا ہاں۔ سچ دوارا گیا گھل، گھلا حکم درڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کماؤندا ہاں۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ دین دیال اک اکھواواں گا۔ گرگھ سہیلے آپ جگاواں گا۔ گر چیللا پردہ لاہواں گا۔ جگ جنم
 دے وچھڑے کر کر میلے، میلا اپنے ہتھ جناواں گا۔ اچرج پر بھ کھیل کھیلے، خالق خلق آپ درڑاواں گا۔ آپ رہ کے دھام نویلے، نرگن نور جوت
 رُشاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکاواں گا۔ ماگھ کہے پر بھو میری نمستے، نمو نمو سرنائیا۔ تیرے
 بھگت سہیلے تیرے در تے وسدے، گرہ مندر اکو سو بھاپائیا۔ اوہ جگت واسنا وچ کدے نہ نسدے، دہ دشنا نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ اوہ ونجارے نہیں
 جگیا سو آں والی اکھ دے، نچ نیز تیرے نال ملانیا۔ اوہ سدا درشن کردے پر تکھ دے، سنمگھ بہہ کے سو بھاپائیا۔ اوہ رہنا پسند نہیں کردے گھر وکھ

دے، گرہ اِکو رنگ رنگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیونہار داتار، جگ جگ دیا کمائیا۔ میرا اتوٹ اٹھ بھنڈار، نکھٹ کدے نہ جائیا۔ میرا وشن وِشوا داسیوار، جو جگ جگ سیو کمائیا۔ میرا برہما برہم دا پساہ، جو لکھ چوڑاسی رہیا اُپائیا۔ میرا شکر کرے شنگھار، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں سب دا مالک سارے میرے برخوردار، حکمے وِچ سیو کمائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن لیکھا جانے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہیا سنائیا۔ سیوالا کے پیغمبر گر اوتار، اوتر ہو کے حکم جنائیا۔ بھگتاں دا بناں پہریدار، جگ جگ سیو کمائیا۔ نرگن توں سرگن ہونا ظاہر، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ جس دے چار جگ کردے رہے انتظار، اڈیکاں وِچ تریکاں وِچ راہ نکائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نر ویر ہو ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا لیکھا لکھن توں باہر، کاغذ قلم کافی شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ہو کے بھگتاں نال کرے پیار، پریا پریتم اپنی گود اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھے باہر، لیکھا جانے گپت ظاہر، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ ماگھ کہے میں پر بھو جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ تیرا نور نرگن جوت اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تیرا کھیل اگم اپاری، الکھ اگوچر کہن نہ پائیا۔ توں نور الہ سکداری، یامین تیری سرنائیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سکداری، دو جہاناں تیری سرداری نظری آئیا۔ توں آد جگاد کھلیں کھیل وڈ بکاری، جو دھا سور پیر اک اکھوائیا۔ جس سنجگ تریتا دو پر کیتا پار اُتاری، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ جس نے ویس وٹایا تیری اوتاری، روپ انوپ آپ درسائیا۔ جس پیغمبراں پائی ساری، تن وجود کیتی رُشنائیا۔ جس گرو آں دتا نام ادھاری، نام ست ست پڑھائیا۔ سو کل کلکی لئے اوتاری، امام اماما پھیرا پائیا۔ ماگھ کہے میں وی تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں چھاری، اپنا آپ مٹائیا۔ میری اک بیننتی پر بھو تیرے دواری، بن ہتھاں ہتھ جوڑ کے دیاں سنائیا۔ در آیاں پاؤنی ساری، جو چل آئے سرنائیا۔ روگیاں دے روگ مٹاؤنے تن گواؤنی بیماری، ساتک ست ست دینا کرائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں دی کر داری، اندر وڑ کے ویکھ وکھائیا۔ دین دنی دھار نہ تکیں گڑیاری، کوڑ گڑیاریا پندھ مکائیا۔ تیرا درے دربار سوبھاؤنت توں سب دا سکداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔

آد جُگاد جُگ چو کڑی تیرے سب پُجاری، کلمے نام تیرے گا گا شکر منائیا۔ ماگھ کہے میں خوشی وچ روواں زارو زاری، بن نیئاں نیر وہائیا۔ میرے بھگونت تیرا اکو ہووے منت دھیرج دیوے جیو جنت، لیکھا ویکھے سادھ سنت ست سچ دی دے نُماری، بے شُماری اپنی خوشی دکھائیا۔ دھن بھاگ جنہاں سچ چرن دے دھوڑ دی لائی چھاری، نلے مستک نام چُھہائیا۔ پہلی ماگھ کہے میں اوہناں توں جاواں بلہاری، خوشیاں وچ اوہناں دا راہ نکائیا۔ سب دا جیون سب دی زندگی پر بھو تیرے ہووے در درباری، تُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ ماگھ کہے میں خوشیاں دے وچ ہساں، ہس ہس دیاں سنائیا۔ نو نو چار نساں، بھجھاں واہو داہیا۔ جن بھگتاں سندیسہ دساں، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اپنے صاحب دا درشن کرو نال اکھاں، اکھیاں والیو اکھیں درشن پائیا۔ جس دا وسیرا تہاڈی کایا کلی جس دی قیمت نہیں کوئی لکھاں ککھاں، کوڈی ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ اُس دی کرپا وچ اُس دے پیار وچ اوسے دی بھیٹ سب کچھ رکھاں، ماگھ کہے اپنے کول نہ کچھ رکھائیا۔ جس دی یاد وچ جل دھارا ایشان کیتے چھتے کچھا، اوتار اوتری ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے آد جُگاد جُگ چو کڑی دھرم دی دھار سچا، سچ دا مارگ سچ وچوں پرگٹائیا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہو والے دے

انتم سسکار دے سمیں وہار ہویا *

نو ماگھ کہے خوشی دہاڑا ارج، عظمتو قسمتو اجوا اتلی ملی وڈیائیا۔ کلماں توں باہر کایا ویکھیا بھج، زمیں اسماناں پرے دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پئی تکیا سرشٹ سبائی جگ، سرگن نرگن دھیان لگائیا۔ دھرم دی دھار پار دے کوئے نہ حد، حدو پندھ نہ کوئے مکائیا۔ آتم پر ماتم اکو نظری آئی ید، یدی یدپ اکو دیاں درسائیا۔ جس نوں کھمے اندر دھر دا مالک لئے سد، سدا شبد نام جنائیا۔ اپنے نالوں ہون نہ دیوے کدے الگ، وکھری ونڈ نہ کوئے

وڈائیآ۔ کرپا کر سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شہد اگمی اکو دو جہان وجائے ند، انادی ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوائیا۔ نو ماگھ کہے میری میننتی اک ارداس، جوڈڑی وچ دوئے جوڑ سیس نوایا۔ تیرا کھیل پرہو تماش، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میری اکو تمنا اکو آسا اکو خواہش، اکو واسنا تیری جھولی پائیآ۔ میں سندیسہ دینا چاہندا پر تھی آکاش، گنگن پاتالاں لھم سنایا۔ شکر اچھڈ دے کیلاش، کلا دھاری اپنی کل دکھایا۔ برہے برہم دا ویکھ نواس، پاربرہم پرہہ اپنا بھو کھلایا۔ وشنوں تیرا ویشیاں توں باہر وشواس، وشو دا پردہ دے چکایا۔ بھو ابھیدا کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ہر کرتا اپنی کار کمایا۔ اوتارو ویکھو اپنا ساتھ، ساکھیاں سوبھا پائیآ۔ پیغمبر بنا سجریاں توں جوڑو ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ گرو گرو دیوا تلو سوامی نرگن دھار جس دی آد جگاد منڈل راس، آتم پر ماتم گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ سو لیکھا جانے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نو ماگھ کہے میری پنے پنے کوک کوک، پنا آواز آواز لگایا۔ جن بھگتو جاؤ نہ چوک، سچکھنڈ دوارے سچ سنایا۔ جس داتانا پیٹا اکو آتم دھار سوت، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اوہ لیکھے لائے نرگن دھار اپنے سپوت، پتا پُرکھ اکال دے وڈیایا۔ جو جگت جہان چھڈ کے کرن کوچ، کوچا گلی تجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سچکھنڈ کہے میری اکو تمنا، خواہش خالص دیاں جنایا۔ جس دھار نے لیکھ بنایا اکو کتا، گو بند گو بند نال وڈیایا۔ اوہ لیکھا جانے پنج ت تتا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پھول پھولایا۔ منسا جانے من منا، بدھی لیکھا رہے نہ رایا۔ بھگت سنت ویکھ دکھانے جتا، گرگھ گرگھ اپنی گود اٹھایا۔ نام بھنڈارا دے کے دھن دھنا، دھناڈھ جھولی دے بھرایا۔ لوک مات چاڈھ کے ساچا چتا، نوری چند کرے رُشنایا۔ دین مذہب دا توڑ کے بنا، حدود شرع والی مٹایا۔ لیکھے لا کے رُوح بُت داسماں، سماپت کرے کوڑ لوکایا۔ مات پتا دارہن نہ دیوے طمع، پتر دھی لالچ وچ نہ کوئے لچایا۔ ہرکھ سوگ مٹا کے غما، چنتا چکھا دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھہڑا چھڈ کے چھپر چھٹا، محل اٹل سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیآ۔ جس دا پندھ آد جگاد بنا پُرکھ اکال توں لما، پاندھی چڑھن کوئے نہ پائیآ۔ جتھے اکو نور جوت پرکاش اگمی شمع، دیپک اور نہ کوئے لکایا۔ جس دی مہما کرے اک چار تن زیرو داپنے،

پاربرہم پر بھ اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ دکھایا۔ نو ماگھ کہے میری پر نام، پر م پڑکھ سرناٹیا۔ جس دا کھیل مہان، مہما گنت گنی نہ جائیا۔ سو دیکھنہارا دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کماٹیا۔ جن بھگت سہیلے لئے پچان، بے پچان اپنی دیا کماٹیا۔ سچکھنڈ دوار کرے پروان، پر م پڑکھ اپنا میل ملاٹیا۔ وڈا چھوٹا اکو رنگ رنگائے سری بھگوان، بردھ بال جوان، دکھ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گرہ اک سہاٹیا۔ سچ گرہ سہنجا، ہر سو بھاؤنت سہاٹے۔ دین دیال درد دکھ بھے بھنجا، پاربرہم پر بھ بے پروا ہے۔ جن بھگتاں دھوڑ کرائے مجا، دُرمت میل دھوائے۔ نیز پاوے نام انجا، اگیان اندھیر مٹائے۔ سچکھنڈ نو اسی بن کے سچنا، سچ دوارے آپ کائے۔ جتھے لیکھا نہیں اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنگ دئے دکھائے۔ اوہ کھیل کرے گوپال مورت منا، پر م پڑکھ نور الہ ہے۔ جس نے بھگتاں نوں خوشیاں وچ سدنا، شبد سندیسہ اک درڑائے۔ بھگتاں نے پریم وچ بھجنا، قدم قدم نال بدلانے۔ جنہاں دا نام نگارہ وچنا، ڈنکا اکو اک رکھائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائے۔ نو ماگھ کہے جن بھگتو میریاں اسپساں، سر دھڑتوں بنا سپس نوٹیا۔ تہاڈا راہ تگے جگدیشا، جگدیشر بے پروا ہیا۔ جس دے چھتر بھلے اکو سپسا، دوجا نظر کوئے نہ آٹیا۔ جس دا اکو حکم کلمہ نام حدیثا، حضرتان توں باہر کرے پڑھایا۔ اوس نے سچکھنڈ وچوں بدل دتا طریقہ، طرح طرح کھیل کھلایا۔ پہلوں گھل کے سنگھ چھوٹا کاکا منجیتا، منجیت سنگھ نوں پھیر پچھے لیا بلایا۔ بشن کور پیار کیتا انڈیٹھا، جگ نیز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ گو بند دی دھار گو بند دا پیار گو بند دا یار اینکار سچ سرکار بھگت دوار دوہاں دا اک بنائے انگیٹھا، انگوٹھے لاؤن والے اوتار پیغمبر گرو سارے دین گواہیا۔ جس دا بھانا سچکھنڈ تریتا دوا پر کھج سب نے مننا میٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ آتم پر ماتم دی دھار رام سینا، رادھا کرشن پاربرہم برہم روپ درساٹیا۔ اللہ ہو انا ہو پیغمبر اں کہا مہربان کرے بختیشا، رحمت حق حق کماٹیا۔ نانک گو بند کہا توں میرا میں تیرا اکو روپ سدا اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آٹیا۔ بھگت سہیلا جگ چوکڑی شبدی دھار وچ سدا جیتا، مرن وچ مر جیوت روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوٹیا۔ بشن کور کہے میری جگت والی نہیں مڑھی، شمشان بھومی نہ ونڈ

ونڈائیآ۔ میں بھگتو بھگت دوارے تہاڈے موڈھیاں اُتے چڑھی، جتھے چڑھدا لہندا دوئے سیس نوآئیآ۔ ایہہ ور دتاسی گوہند نے وچ چمکور گڑھی، اشارہ
 کھنڈے والا کرائیآ۔ میری لاش بے شک اگت نال جانی سڑی، تن وجود مائی خاک وچ رُلایا۔ میری آتما لکھ چوراسی وچوں ہو کے بری، برے اعظم دو
 جہاناں پار کرائیآ۔ مینوں چار جگ دے سارے مل کے گئے شرعی، شرع والے سیس نوآئیآ۔ جدھر دیکھاں اِکو نور نورانہ ہری، ہر کرتا نظری آئیآ۔ جن
 بھگتو میں بھگت پیارے دی بانہہ پھڑی، گنڈھ بھگتاں نال پوآئیآ۔ پر بھو نوں ہس کے کہا سچکھنڈ دوار وچ جن بھگتاں دی بنا دے لڑی، وڈے چھوٹے اِکو
 تند بٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیآ۔ منجیت کہے میں اوس دی گودی ستا، جتھے ستیاں نہ
 کوئے جگائیآ۔ میرے جنم دی سہنجی ہو گئی رُتا، رُتڑی پر بھ نے دتی مہکائیآ۔ میرا گھر سہایا ابناشی اپتا، پاربرہم پردہ دتا اٹھائیآ۔ میں ناتا توڑ کے کایا بتا،
 بُتخائیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ منارا تکیا اُچا، محل اٹل نظری آئیآ۔ جتھے اِکو ست سروپ سچا، دوجا سنجم نہ کوئے درڑائیآ۔ اِکو نور جوت پرکاش اِکو کہے آتم
 ڈلارا میرا پتا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میرا اُجل ہو یا کھا، دُرمت میل دھوآئیآ۔ بٹن کور دی سہائی لکھا، جس دی گودی وچ پہلوں بہہ کے سچکھنڈ گیا
 چائیں چانیا۔ سانوں جو ملیا سو دسدا اِگوں جھکا، وشن برہما شو سیس نوآئیآ۔ سارے بنا رسنا جہوا توں توں میرا میں تیرا پڑھدے نکا، سوہنگ ڈھولا بنا اکھر
 نراکھر وچ گائیآ۔ پردہ اوہلا رہیا کوئے نہ نکا، پردہ نشیں پردہ دتا چکائیآ۔ میرا آون جاون لکھ چوراسی گیرا مُکا، پر بھ ملی سچ سرنائیآ۔ ہرکھ سوگ رہیا نہ
 ڈکھا، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ اپنی ماتا دی سچھل کر کے لکھا، بھگت دوارے بھگتاں وچ سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ہر صاحب دُھر درگاہیا۔ نو ماگھ کہے پنجاں پیاریاں اگنی دینی لا، لنبو جگت نہ کوئے وڈیائیآ۔ ہر سنگت جیکارے لینے بلا، پنچم پنچم سنائیآ۔ دوہاں
 دی اِکو بنی صلاح، اِکو گھر ملی وڈیائیآ۔ اِکو آسن سنگھاسن لیا نکا، اِکو سچ سہنجی سو بھاپائیآ۔ اِکو مالک ملیا بے پرواہ، کھیوٹ کھیٹا اِک ہو آئیآ۔ جو چوراسی
 وچوں باہر کڈھا، جم پھاسی پنڈھ مُکائیآ۔ شبدی رتھ لیا چڑھا، رتھوا ہی شبد گرو اکھوآئیآ۔ در گھر ساچے سچکھنڈ دتا پہنچا، جتھے پوجا دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔
 بھگتاں وچ بھگت دتے رلا، بھگون اپنا گھر وسائیآ۔ سارے بنا رسنا جہوا توں کرن واہ واہ، واہوا واہوا تیری وڈ وڈیائیآ۔ منجیت کہے مینوں منجیت ملیا

آ، سوہنی خوشی بنائیا۔ گرسکھ کہن جن بھگتاں نوں مل گئی اوہ اگئی ماں، جس نوں بٹن کور کہے لوکائیا۔ ساریاں دا اکو چہا سانجھا ہويا تھاں، تھنتر سو بھا پائیا۔ اگنی کہے میں نمسکار کر کے کہاں مرتک سریر نوں دیو داہ، آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ اوتار پیغمبر گرو شبد گردیوا بنے ملاح، شہادت وشن برہما شو بھگتائیا۔ بھگت دوار کہے میں سندیسہ دیواں تھاوں تھان، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ نو ماگہ کہے میٹوں خوشیاں وچ چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب تھائیں ہوئے سہا، سہانک نانک اکو نظری آئیا۔

* ۹ ماگہ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ایہاں پر بھو تیری سرنو، سرنائی سرن نظری آئیا۔ اوہاں تیری کھیل اپرنو، اپر پیر تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت بچائے جگت مرنو، جنم جنم نہ کوئے بھوائیا۔ انتم آپ آئیں باہوں پھرنو، پھڑ باہوں گود اٹھائیا۔ جھگڑا مکائیں چوٹی جڑنو، چیتن اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ سہائیں اگتا گھرنو، گھرانہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار بے پرواہیا۔ بے پرواہ تیتوں سارے کہندے، کہہ کہہ سیس نوائیا۔ چرن کول سرنائی ڈھندے، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ چرن کول دوارے بہندے، بہہ بہہ خوشی بنائیا۔ تیرا بھانا سارے سہندے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کوٹن کوٹ کایا بروج ویکھے ڈھندے، گڑھ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ نو ماگہ کہے پر بھو میں کھیل تیرا تگیاں جپ دا، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ لیکھا ویکھاں پورب پک دا، کچی گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ حکم سندیسہ سناں یک دا، واحد تیری وڈ وڈیائیا۔ جیکارا سناں الکھ دا، اگوچر کی سمجھائیا۔ میں سچ سنہیہڑا دسدا، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ خوشیاں دے وچ ہسدا، ہستی تگیاں بے پرواہیا۔ چارے کوٹاں نسا، بھجیاں واہو داہیا۔ ٹوں میرا میں تیرا پھراں جپدا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جس بھو چکاونا پر تھی آکاش تیج وائے اپ دا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم

پر ماتم ناتا جوڑنا پکّ داء، پکی اپنی کار بھگتائیا۔ پیار رکھنا نہیں کوئی رتّ داء، رتی رتّ نہ کوئے چترائیا۔ بھيو کھلاؤنا برہم مت داء، برہم وديا اک سمجھائیا۔
 کھیل تکتا پر ميشور پتّ داء، جو پار برہم دُھر درگاھيا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں پتّج رکھدا، کلجگ انتم ہوئے سہائیا۔ اوہ نظارہ نُور پر تکھ داء، ستمکھ ہو کے سوبھا
 پائیا۔ نرگن دھار ہو کے بھگتاں پھرے لہدا، نوستّ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جو لہنا دينا ليکھا جانے سب داء، کل مالک وڈ وڈيائيا۔ اوہدا حکم اپنے سبب داء،
 دُوسر بھيو نہ کوئے جنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائيا۔ نو ماگھ کہے میرے غریب نوازا،
 صاحب تیری سرنائيا۔ تُوں جن بھگتاں رکھی لاجا، سر اپنا ہتھ ٲکائيا۔ میں کی کھیل تکتاں وچ بھگت دوار دروازہ، درے دربار سمس نوائيا۔ نالے ويکھيا
 خضر خواجہ، نیر دا پیر سوبھا پائيا۔ انتر اُس نُوں مارے آوازا، کلس اپنا ہتھ اُٹھائيا۔ میں نہ سویا نہ جاگا، جاگت سووت اکو رنگ رنگائيا۔ تُوں مہربان
 مہربان غریب نوازا، مہربان تیری بے پرواھيا۔ ميٹوں اکو تیری يادا، يادداشت نہ کدے بھلاييا۔ تُوں سب دا پورا کریں وعدہ، واہ واہ اپنا حکم ورتائيا۔
 میں ليکھتاں تیرا دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال بنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، سچ تیری سرنائيا۔ بھگت دوار کہے میں
 ويکھاں کھیل نرالا، نراکار دتا جنائيا۔ میں ويکھاں سچ سچي دھر مسالہ، دھرم دوار سوبھا پائيا۔ میں ويکھاں شاہ کنگلا، اوچاں نيچاں پردہ لاھيا۔ چار گنت
 کون کرے سمجھالا، سمبل بہہ کے ويکھ وکھائيا۔ ميٹوں اشارہ ديوے سنگھ پالا، پکاں تُوں باہر رہيا درڑائيا۔ اُٹھ ويکھ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جس دا رُپ نرالا،
 نراکار دتا جنائيا۔ اوہ سب دياں پُوریاں کرے گھالا، گھالی گھال ويکھ وکھائيا۔ اُس دے کول اگتیاں چالا، چال نرالی اپنے وچ چھپائيا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائيا۔ بھگت دوار کہے میرے پر ميشور پتّ، تیری بے پرواھيا۔ تیرے دوارے جن
 بھگتاں انگيٹھا رہيا تپ، تپش دین دُنی بھجائيا۔ تُوں سب دامانی بپ، پتا پوتّ ہو سہائيا۔ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، تیری اوٹ تکائيا۔ کلجگ انتم
 بھانڈے دسن سکھ، ساچی وست نہ کوئے ٲکائيا۔ میں بول جیکارا الکھ، ميٹوں دياں سنائيا۔ بھگتاں نالوں ہونا کدے نہیں وکھ، ايکا سچ سوبھا پائيا۔ تیرا
 صفتی ہووے جس، ڈھولے راگاں ناداں نال شنوائيا۔ میری پوری کریں اس، ترسنا کوڑ رہے نہ رانیا۔ سد و سیں میرے پس، پاسا دین دُنی بدلایيا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیا نیا۔ بھگت دوار کہے میرے اندر تیریا پریم انکھیٹھا، اگنی اگت سیو کمانیا۔ تیرا کھیل پر بھو انڈیٹھا، جگ نیتز ویکھ سکے نہ رانیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ مھیٹھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جانیا۔ بھاگ لگا کے کایا کوڑا ریٹھا، امرت وچ دے بھرائیا۔ تیرا بھانا لگے میٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب سچ تیری سرنا نیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگت تیرے دوار پیجے، در ٹھانڈے خوشی منانیا۔ تیری بھجارت بن تیری کرپا کوئے نہ بھجے، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھانیا۔ ہر جن تیرے پیار وچ رُجھے، رُچی جگت نہ کوئے رکھانیا۔ سب دا بخش دے تھنیں سپر دُدھے، شیر خوار پیجے اپنی گود ڈکانیا۔ نال لیکھا پورا کر دے بڈھے، بڈھاپے وجدی رہے ودھانیا۔ سب دی منسا پوری کر دے چوتھے ٹھے، کلج اپنا راہ تکانیا۔ میں روواں ساہ اُبھے، ہوکیاں وچ گر لائیا۔ اسیں جگت واسنا وچ کھسے، باہر پھڑ نہ کوئے کڈھانیا۔ امرت دھار نہا دے چھے، سر سرور اک دکھانیا۔ جتھے سب دے لیکھے پیجے، اور لیکھ نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگانیا۔ بھگت دوار کہے تیرا کھیل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری سرنا نیا۔ جن بھگتاں کر آتم ٹھانڈی سیت، جنم کرم دی اگن نہ لاگے رانیا۔ بھگت بھگوان چلا ریت، ریتوان ہو سہانیا۔ تیری گودی ستا سنگھ منحیت، منسا جگت والی مٹانیا۔ جن بھگت سہیلے گاؤندے گیت، سچھنڈ خوشی بنانیا۔ گر اوتار پیغمبر ہتھ چھہاؤن اپر سیس، سوہنا رنگ رنگانیا۔ کرپا کری آپ جگدیش، جگدیش ہو سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتانیا۔ منحیت کہے میں ماتا دی انگلی لگا، بشن کور گنڈھ پوانیا۔ میتوں سوہنی لہی جگہ، استھان بھومکا ڈھر دی نظری آنیا۔ جتھے ست سرُپ اکو بگا، دوجی دھار نہ کوئے پرگٹانیا۔ میرے جنم دا سور گیا اگا، پچھلا ڈکھ رہے نہ رانیا۔ میں جوت دی دھار وچ پھراں بھجا، نٹھاں واہو داہیا۔ جتھے دے نہیں کوئی لوک لجا، لجیا وچ کوئے نہ آنیا۔ اکو پر بھو دے چرن پیار دا مزہ، رس اور نہ کوئے چکھانیا۔ سارے بیٹھے وچ رضا، اوتار پیغمبر گرو سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار دیا کمانیا۔ بشن کور کہے میرا جگت جہان لتھا رو گیا، مٹیا موہ سنسار۔ پر بھ پایا ڈھر سن جو گیا، کرتا پُرکھ اینکار۔ جس دوارے اکو موجیا، مجلس بھگتاں دی اپار۔ سچ

دوارے آئی سوجھیا، بدھی رہی نہ جگت گوار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان سچی سرکار۔ منجیت کہے جگدیش ویکھ لے دادی، دادو دے دوہرے والا گوہند رہیا دکھائی۔ جس دی اکو گھر وچ سادھی، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ گرہ گھرانہ مل گیا آدی، آد پُرکھ دتی وڈیایا۔ سنسا رہیا نہ کوئے سماجی، ناتا کوڑ ٹڑایا۔ آتم نور دے سے راضی، نور نورانہ سوہا پایا۔ سُن حکم ہور آوازی، سنگر شبد کی شنوایا۔ جن بھگتو بھگت ہوئے وڈبھاگی، بھاگاں نال ملی وڈیایا۔ ویہہ سو اٹھ سمت شہنشاہی اٹھ دو آ زیرو زیرو کر اکھ، شبد سنیا ازگی، راگاں توں باہر جنایا۔ بھگون دی دھار بھگتاں والی ماگھی، محن دھوڑ اِشان کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در گھر ساچا اک سہایا۔ سچھنڈ کہے میرے غریب نواز، کی تیری بے پرواہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا اگڑا راج، جگت نیز ویکھن کوئے نہ پایا۔ کیوں کلج وچ سنجگ انوکھا چلایا رواج، حکم حکم وچوں بدلایا۔ میں گر اوتار پیغمبر اں ماراں آواز، بھگتاں نال اٹھایا۔ بنا اکھاں توں کھولو جاگ، نیز نین نہ کوئے اٹھایا۔ ویکھو کھیل پر بھو دا آج، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ بھاگ لگیا نو ماگھ، واہ واہ دتی مان وڈیایا۔ جس وکھرا چلایا رسم و رواج، رہبر ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سچھنڈ کہے جن بھگتو سُن لو اگھی سو، سو سنگر آپ جنایا۔ نو ماگھ نوں میرے گرہ اکٹھے آئے بھگت دو، اچ تک دوہاں میل نہ کدے ملایا۔ میری خوشیاں وچ خوشی والی ہوئی لو، نور نور وچوں چکایا۔ اس بھو نوں جانے نہ کوئے، کوٹن کوٹ اوتار پیغمبر گرو سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ سچھنڈ کہے بھگت نرگن دھار دو تے، اپنا پنہہ مکایا۔ جنہاں دے بھاگ ہوئے اُدے، اگن آتھن ملے وڈیایا۔ آسا پوری ہوئی بسدھے، دھرنی دھرت دھول دھول سوہا پایا۔ جتھے بھو کھلایے گھے، پردہ اوہلا رہیا نہ رانیا۔ مینوں اکو دوارا سچھے، جو میرے میرا دتا بنایا۔ جتھے سنت سہیلے گرگھ پے، پورب پچھلا پنہہ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سچھنڈ کہے مینوں بِن کور کیتا اشارہ، بن سینت دتا سمجھایا۔ اوہ ویکھ کل کلکی اوتارا، نہہکنک نور الاہیا۔ امام ااما پروردگارا، سانجھیا رگم اتھاپیا۔ جس داشبدی شبد جیکارا، ڈھولا اک درڑایا۔ جس دا گرگھ بھگت ڈلارا، دُلھا دو جہان نظری آیا۔ اوہ

میری پاوے سارا، مہربان دیکھ دکھائیا۔ ناتا کوڑ جگت سنسارا، درگاہ سچ دتی وڈیائیا۔ خوشیاں وچ کہا توں چل کے دیکھ اپنا گھر بارا، در سہنجنا سو بھاپائیا۔ جتھے آؤنا بھگتاں دا پروارا، ہر جن ساچے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے ایہہ کرپا کیتی کرتا، ہر کرتے دیا کمائیا۔ میرا کھولیا کھلن والا کوڑا، بند دروازہ بند رہن نہ پائیا۔ میں بھگت سہیلے خوشیاں نال اندر لواں واڑ، گرہ اپنے خوشی بنائیا۔ رنگ اگتا دیواں چاڑھ، نور نور نال چکائیا۔ سنت سہیلے گرگھ ہر جن بھگت ڈلارے تگاں لاڑ، جنہاں لاڑی موت نہ کدے پرنائیا۔ اگنی تت اگنی وچ ساڑ، آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے جن بھگت میرے در آؤن گے۔ گھر میرا اک سہاؤن گے۔ اکوگیت پر بھو دا گاؤن گے۔ اچرج ریت مات چلاؤن گے۔ مندر مسیت ڈیرہ ڈھاہن گے۔ اکو اشٹ دیو مناؤن گے۔ ساچی سیو در گھر سچ کماؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک رکھاؤن گے۔ سچکھنڈ کہے میں رکھاں اڈیکا، اپنی آس بنائیا۔ گر اوتار پیغمبراں میںوں دسی تاریخا، بھوکھتاں وچ جنائیا۔ سنگر شبد کریاں تصدیقاں، شہادت کلمہ نام بھگتائیا۔ میری آشا منسا پڑیاں ہون اُمیدا، خواہشاں نال ملائیا۔ بھگت بھگوان دا مارگ ہووے سیدھا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ اکو نیز اکھ ہووے دیدہ، سنمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سچکھنڈ کہے میرا دوارا کھولیا، پر بھ پردہ آپ اٹھائیا۔ اکو اپنا نام جیکارا بولیا، دو جہاناں دتا سنا ئیا۔ جن بھگتاں اپنے کندے تولیا، ترازو نام والا دکھائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولیا، چولی رنگ دتا بدلایا۔ جن بھگت سہیلے سد کے اپنے کولیا، قول اقرار اپنے پور رہیا کرائیا۔ جس توں میرا میں تیرا گایا ڈھولیا، تنہاں ڈھول ماہی اپنی گود لئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہربان بے پرواہیا۔ سچکھنڈ کہے میری نگاہ بھگت دوارے بچی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جتھے دھار نہیں کوئی دوجی، دتیا بھاؤ نہ کوئے بنائیا۔ اوتھے بھگت بھگوان دی دھار دیکھی اچی، اُج اگم اتھاہ دتی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم لگی رچی، رچنا اور نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں کرتے دی سیوک سیوادار، جگ جگ سیو کمائیا۔ میں کھیلاں کھیلدی رہی

سدا جگ چار، چوکڑی بھجی واہو داہیا۔ میں حکم سندیسے دیندی رہی پیغمبر گر اوتار، جو اوتری رہیا درڑا گیا۔ کی لیکھا لہنا ہونا انتم سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری کوکن تھاؤں تھانیا۔ کس بدھ کل کلکی لئے اوتار، نہہکنکا اپنی کل پرگٹا گیا۔ جن بھگتاں دے اُدھار، بھگت بھگوان اپنا کھیل دکھایا۔ کرپا کر کے ساچی منزل دیوے چاڑھ، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سچھنڈ دیوے واڑ، پچھلا پندھ مُکایا۔ ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پربتوں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں تیج جائے سوار، سر سر اپنا ہتھ اٹکایا۔ جنہاں دا بھگت دوارے وچ ہو یا سسکار، اوہناں دی نمسکار اپنے لیکھے پایا۔ جو بھگت سہیلے کر کے آئے پیار، دُور نیڑے پندھ مُکایا۔ اوہناں نوں وی لے کے جاوے انت اُس دوار، جس دوارے وچ بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ وڈیاں چھوٹیاں اکو جہا بخشیا گھر بار، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اگے گیاں نوں بٹن کور سب نوں دیا کرگی پیار، دوویں ہتھ بن سپس ہتھ اٹکایا۔ منجیت دا لیکھا منجیت نال، من جت من منسا دُور کرایا۔ جن بھگتو تہاڈی بھگت دوار دا مالک کریگا سنبھال، سمبل بہہ کے اپنا حکم ورتایا۔ بھگتاں دا انگیٹھا بھگتی وچ دتا بال، بھگت بھگتاں وچ خوشی بنایا۔ ایہہ سارا کھیل ویکھ رہیا سنگھ پال، پال سنگھ اپنی اکھ اٹھایا۔ تئیں اُس پر بھو دے لال، جو اپنیاں لالاں اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپے جانے سکھاں مُریداں حال، مُرشدوں دا مُرشد اپنی دیا کمایا۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ سویرے ماں جی بٹن کور تے منجیت سنگھ مہو والے دی انتم سسکار توں بعد راکھ اکتھی کرن سمیں *

سنگر شبد کہے میری اگئی دھار، دھرنی والیاں دھرم نال جنایا۔ سچھنڈ سچ سچ دی موٹی بہار، ہر بھگت بھگت بھلواری پر بھو مہکایا۔ جتھے اکو نرمل جوت جوت اُجیار، اندھ اندھیر نظر کوئے نہ آیا۔ اگم اگم اگھیل اپار، اپر پیر سوامی آپ کرایا۔ ست دا سچا لگا دربار، در دروازہ اک دکھایا۔ جتھے بھگت سہیلے سہندے ویروا نہیں پُرکھ تے نار، نرگن آتم سوبھا پایا۔ اوتھے ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا نور الاہیا۔ ہر جن بنا کے اپنے بر خوردار، پریم

پریتی وچ تکائیا۔ جنم جنم وچوں سدھار، جنم اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سَنگَرُ
 شبد کہے میں سچکھنڈ دا واسی، واسٹہ اِکو نال رکھائیا۔ جتھے نرُگن دھار نرُویر دی راسی، بنا منڈل منڈپ سو بھاپائیا۔ بھگت سہیلے جس گرہ دے واسی، نرُگن
 دھار اِکو گرہ وسائیا۔ اوتھے جُھکے شکر کیلاشی، برہما وشن سیس نوائیا۔ گر اوتار پیغمبر داسن داسی، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ ہر جن سہیلے کردے ہاسی،
 خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سَنگَرُ شبد کہے میرا پنا بدھی توں خیال، اندھڑا
 دیاں سنایا۔ میٹوں اشارہ کیتا سَنگھ پال، بنا پلکاں توں دتا سمجھائیا۔ تُوں سَنگَرُ شبد دین دیاں، دیاندھ اکھوائیا۔ اُٹھ اپنا وقت سنبھال، سمبل کھیل تک
 بے پرواہیا۔ گر بخش سَنگھ نوں لینا نال، ماگھ باراں رت سہائیا۔ بھگت دوارے بوجنا جتھے بیٹھا گوہند دُھر دا لال، لال انملڑا اگم اتھاپیا۔ جتھے پوہ نہ سکے
 کال، مہاکال سیس نوائیا۔ رائے دھرم جھلے نہ جھال، چترگپت نو نو لاگے پائیا۔ جس دا لہنا دینا بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنایا۔ جتھے بشن کور گھالنا
 آئی گھال، سیوا ست سچ دھرم کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک سنایا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں سُنیا حکم اپارا،
 خوشیاں وچ خوشی بنایا۔ گر بخش سَنگھ کیتا اشارہ، بن ہتھاں ہتھ ہلایا۔ اُٹھے بشن کور دا نکا دلارا، جوتی دھار لے انگڑائیا۔ کی حکم سچ سرکارا، سچ سندیسہ
 کی سنایا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں کہا چل چلیئے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول سو بھاپائیا۔ کھیل تکیئے ہر بھگت دوارا، جتھے دوہری دھار وجدی رہے
 ودھائیا۔ نالے پال سَنگھ دا تکیئے پروارا، وڈے چھوٹے میل ملائیا۔ جنہاں بشن کور دا کیتا دیدارا، دوس رین درشن پائیا۔ جس دا نور نور اُجیارا، نور نورانہ
 پورن ماہیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم توں باہرا، شاستر سمرت وید پُران کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ گر بخش سَنگھ کہے سُن شبدی شبد پیتا، سر سر تیری وڈیایا۔ خوشیاں والی پر بھو دی ریتا، ریتوان دتی بنایا۔ جس پچھلیاں میٹنیاں
 لپکاں، لائن اگلی اِک دکھائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، طاقتور اگم اتھاپیا۔ اوہ سب دیاں پوریاں کرے اُمیداں، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ لیکھے لائے اوتار
 پیغمبر گروآں دیاں وصیتاں، پورب لہنے لہنیدار چُکائیا۔ نالے بھگتاں دے نصیحتاں، ست سچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا

رنگ رنگا نیا۔ سنگر شبد کہے میں دیکھیا کھیل بے انت، بے انت دتی وڈیا نیا۔ بھيو گھلایا کنتول کنت، کرپا کر آپ رگھرا نیا۔ اوہ تک خوشی ہندی کور بسنت، مل کے اپنی بھین سچ سکھدایا۔ جس دا وچھوڑا ہویا وچوں جیو جنت، سادھ سنت مل کے وجے ودھایا۔ گھر سوامی پایا بھگونت، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ سنگر شبد کہے خوشیاں والا دوس ماگھ باراں، باراں ماسی باراں راسی سپیس نوایا۔ جن بھگتاں بھگتی وچ بہاراں، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ خوشیاں وچ پڑکھاں ناراں، ڈھولے ڈھر دے لینے گا نیا۔ جگت وواراں توں ہو کے باہرا، وواراں اپنی کار سمجھایا۔ جس دا لیکھنال نہیں کوئی ستارویں ستاراں، دسویں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت ریتیاں نہیں پیارا، پریم پریتی اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب ڈھر درگاہیا۔ سنگر شبد کہے میں پر بھ دا بھيو گھلاؤندا ہاں۔ سچ سندیس وچ ماجھے دیس اک الاؤندا ہاں۔ جس سوامی ویس کیتے انیک، تس دا رنگ رنگاؤندا ہاں۔ اوتار پیغمبراں جس دی رکھی ٹیک، گرو اوٹ وچ درڑاؤندا ہاں۔ اوہ کلجگ کوڑی بدلے رکھے، سچجگ سچ دکھاؤندا ہاں۔ جس لیکھا رہے ہمیش، سو بھانڈا بھرم بھٹاؤندا ہاں۔ جو سندیسہ دتا گوہند دس دسمیش، سو قلم شاہی جوڑ جڑاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک رنگ رنگاؤندا ہاں۔ باراں ماگھ کہے میری عرض کرنی منظور، در ٹھانڈے سپیس نوایا۔ سب دا صاحب اک حضور، حضورئے دو جہان نظری آیا۔ جو آسا نسا پوری کرے ضرور، ضرورت دیکھ دکھایا۔ جس نوں موسیٰ یاد کیتا کوہ طور، عیسیٰ صلیب اُتے دھیان لگانیا۔ محمد مقبرے وچ ہو کے مجبور، بن نیناں نین اٹھایا۔ نانک سمجھ کے نہ نیڑے نہ دُور، ----- --- گوہند سرشتی دس کے کوڑ، کُٹب گیا تجایا۔ پڑکھ اکال سمرتھ سرب کلا بھرپور، در ٹھانڈے سپیس نوایا۔ جس کلجگ اتم بیڑا دیکھنا پور، پڑیاں لوآں دھیان لگانیا۔ جس دا اکو ہونا نور، نور نورانہ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکانیا۔ باراں ماگھ کہے میری دھرم دھار صلاح، ست سچ جنایا۔ سنگر شبد گرجش سنگھ گئے آ، آہ بھرن کوئے نہ پانیا۔ بھگت دوار دتا سہا، سہنجنی رت نال وڈیا نیا۔ خوشیاں ڈھولے رہے گا، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ چوتھے جگ چوتھے دوس لیکھا پورا ہویا میری ماں، پتا پوت گود سہانیا۔ میں سب نوں جاواں سمجھا، سچ نال

۲۷۰ جن بھگتو ست دی ست نال شہادت دینی بھگتا، ست سچ نال ملائیا۔ منجیت دا لہنا بشن کور دی سہنجنی تھاں، دوہاں وٹی ودھائیا۔ جگت راہ ست سچ
 وچ لینی اٹھا، سواہ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ راہ کہے میں کراں نمسکار،
 بھگت دوارے سیس نوایا۔ میتوں اٹھاؤنا نال پیار، ہر نام سنگھ پریتم سنگھ سچ ہتھ دی سچی انگلی لائیا۔ امرجیت سرجیت دوویں بھجاں اٹھال، نمسکار کرن
 پر بھ بے پرواہیا۔ گرچرن سنگھ جگجیت سنگھ دوہاں ہتھاں تاڑی مارن ہو خوشحال، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ بھجن سنگھ فوجا سنگھ چاروں گنٹ پھرن اپنی چال،
 پریم پریتی وچ دھیان لگائیا۔ پر بھو ویکھے مریداں حال، مرشد ڈھدر گاہیا۔ سمبل بہہ کے دین دیاں، اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ باراں ماگھ کہے میں پیار نال دساں کور بھگوان، جس نوں بھانو کہہ کے سارے گائیا۔ سارا بنس
 سر بنس نال کر پروان، اکو رنگ رنگائیا۔ آتما سنگھ جیون سنگھ پریم دا دیون بلیدان، داتا دانی منگ منگائیا۔ جو ہر بھگت دوارے وچ گر سکھ رہندے بردھ
 ۲۷۰ بال جوان، سارے مٹھی مٹھی خاک اٹھائیا۔ اک رنگ وچ سارے رنگ ہون مستان، مستی نام خُماری چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اپنی دیا کمائیا۔ راہ کہے میں دساں نال پیار، پیار نال جنائیا۔ وڈیاں چھوٹیاں دیواں سہار، سر سر ہتھ لگائیا۔ جاگیر کور
 نوں کہاں ڈھر دا صاحب سدا تیرے نال، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلدیپ کور سیوا کیتی مہان، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ رنجیت کور ہر دے
 ہر دے دھیان، درشن دید نہ کوئے وڈیائیا۔ امیر چند کراں پروان، سکھن سنگھ سر ہتھ لگائیا۔ دلپ رتن دیواں دان، کشمیر پریتم جوڑ جڑائیا۔ بھان
 سنگھ ویکھاں نال دھیان، اندر سنگھ ایشر سنگھ رنگ رنگائیا۔ جنہاں نے ماتا بنایا میتوں وچ جہان، میل ملایا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک ہوئے سہائیا۔ بشن کور دی دھار کہے میں دھرم دھار داروپ، تن وجود نظر نہ آئیا۔ ہر سنگت ہر سکھ میرا
 سپوت، جنن والی جنہاں دی اکو مائیا۔ وڈے چھوٹے بال نڈھے جنہاں نوں ویکھاں پر بھو دی وچ کوٹ، سچ دوارے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملائیا۔ باراں ماگھ کہے میں ہس ہس سگیت گاؤندا، گا گا رہیا جنائیا۔ پر م پُرکھ دا درشن پاؤندا، بن

نیناں نین بگھسائیآ۔ سچ دوارا اک سہاؤندا، سہنجی رت ملے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد کہے میں کور بشن دی دھاری، نرگن نور اتھاپیا۔ میں ست دا سچ درباری، سنگر اک اکھوائیا۔ میرا روپ نہ پڑکھ نہ ناری، تن وجود نہ ونڈ ونڈائیآ۔ میں انت سندیسہ دیواں اپنی واری، وارتا دیاں جنائیآ۔ بلوندر کور مستک دھوڑی لاؤنی چھاری، خاک خاک نال رلائیآ۔ ترپت جوگندر لکھاری، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیآ۔ بشن کور دی دھار کہے میں ساریاں اتوں پریم وچ واری، سب دی وارث ہو کے سب دے سرتے ہتھ لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر ست دھرم دی بٹھے دھاری، جگت راکھ ہیرا گھاٹ وچ پاؤنی ساری، صاحب سنگر اپنی دیا کمائیآ۔

راکھ کہے میری خواہش اک اپار، اکو وار جنائیآ۔ میں پھیر دسنا نہیں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری میری دین گواہیا۔ میں آؤنا نہیں دوچی وار، روپ اپنا آپ بدلایآ۔ میرا لیکھا مکایا آپ نرنکار، نرویر دتی آپ وڈیائیآ۔ میں کوگ سناواں پکار، پنہ پنہ سیس جھکائیآ۔ گردیپ کور نوں کہاں تیرا جس دے نال پیار، ناتا محبت ماتا والا رکھائیآ۔ اپنی چنی وچ اگی مٹھاں پا کے چھار، خوشیاں نال دینی رڑھائیآ۔ اگی گلاں کلونتا جائے تار، گل مالک ہوئے سہائیآ۔ جن بھکتو سب نے اک اک انگلی لاؤنی چھار، دکھ درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھوتیاں پریتاں کرے باہر، تن وجود رہن کوئے نہ پائیآ۔ راکھ کہے میرا بڑا وڈا پروار، بشن کور دی دھار نال وڈیائیآ۔ پت پوترے نوہاں پوتوہاں کھڑی گلزار، ہر سنگت گلشن میرا چار گنت مہکائیآ۔ سچ سنگدھی پریم دی آؤندی بہار، پھل پھلواری مات مہکائیآ۔ میں سب دے سرتے سدا دیندی رہاں پیار، پیار سب دی جھولی پائیآ۔ میری راکھ اٹھاؤن لگیاں اگی بولنے جیکار، بھگت دوار دے دروازے وجدی رہے ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا سچ دا مالک اپنے وچ رکھائیآ۔

* ۱۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ماں جی بٹن کورتے منجیت سنگھ مہووالے دے نوت * *

دھرنی کہے میری سہنجی ہوئی ہک، حکمت نال پر بھ دتی وڈیاںیا۔ کرپا کیتی مالک اک، اینکار دیا کماںیا۔ جن بھگت سہیلے میرے اُتے گئے ٹک،
 ٹکے مستک دھوڑی خاک رماںیا۔ مہر کیتی پر میثور پت، پاربرہم پر بھ دیا کماںیا۔ میرا سا نچھا ہویا ہت، ہتکاری دیکھ دکھانیا۔ میں شکر مناواں نیت، نوت
 اکھ اٹھانیا۔ پر م پُرکھ ابناشی جن بھگتاں وسے چت، ٹھگوری کوڑ رہے نہ رانیا۔ جگت جہان بنائے متھ، متھیا دتے سرب لوکانیا۔ جن بھگتاں سہنجی
 کرے تھت، وار اپنے نال وڈیاںیا۔ ست داساچا لیکھا دئے لکھ، لیکھک بن بے پرواہیا۔ گر گوہند بنائے سکھ، پر بھ ہر بھگت دئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملاںیا۔ دھرنی کہے میری چھاتی پئی ٹھنڈ، خوشیاں ڈھولے گانیا۔ جن بھگتاں پائی گنڈھ،
 ناتا لیا جڑانیا۔ میری لیکھے لگی پٹھی سدھی کنڈ، پاسا پاسیاں وچوں بدلانیا۔ مینٹوں جھکدے سورہ چند، منڈل سیس نو انیا۔ میرا خوشی بند بند، بندنا وچ
 سماںیا۔ مینٹوں اشارہ دے کے گیا گوہند پری اند، اند اند اک درساںیا۔ جس ویلے میرا ڈھنیا گیا لنگھ، اپنا پنڈھ مکانیا۔ دھرنی تیری سیجا بنے پلنگ،
 سنگھاسن اک سہانیا۔ کرے کھیل سور سربنگ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دا نور نورانہ اکو ہونا نوری چند، دو جہاناں ڈگمگانیا۔ اوہ سب دامیٹے پنڈھ،
 پاندھی ہو کے دیکھ دکھانیا۔ توں میرا میں تیرا گائے چھند، ڈھولا اگم اتھاہیا۔ جس دی صفت کر سکن نہ بتی دند، رسنا چلے نہ کوئے چترانیا۔ سونا نام مہانا
 لے کے ونجھ، جگت ساگر پار کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہانیا۔ دھرنی کہے میرا خوشی
 ہویا سپنہ، سین شین دھیان لگانیا۔ میرا نین نہ رہیا نابینا، نیت لوجن اکھ رُشانیا۔ میرا لیکھے لگے جینا، جیون پر بھ نے دتا درڑانیا۔ میرا منظور ہویا کھانا
 پینا، ترسنا جگت گوانیا۔ سبھاگ دھاڑا خوشیاں والا مہینہ، ماگھ مہا والا سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچا
 سکھد انیا۔ دھرنی کہے میری چھاتی چڑھیا رنگ، رنگ رنگیلے دتا چڑھانیا۔ بھگتاں دی سچ بنی پلنگ، بھگت دوارے سو بھاپانیا۔ ایہہ لہنا گجری پری اند،
 چند ڈار پور کرانیا۔ جس نوں پُرکھ اکال بنائے انگ، انگیکار اک ہو آںیا۔ جس دے چرن چھے گوداوری جمناسرتی گنگ، اٹھسٹھ تیرتھ دھوڑی خاک

رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر، کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملائیا۔ دھرنی کہے میں اپنے سینے اُتے رکھاں ہتھ، ہنا ہتھاں ہتھ
 ٹکائیا۔ کرپا کری پُرکھ سمرتھ، مہربان ہو یا سہائیا۔ میرے سگل وسورے گئے لٹھ، چنتا روگ نہ کوئے جنائیا۔ موہ وکارا دتا متھ، متھن والا بے پرواہیا۔ نچ
 نیز کھول کے اکھ، اشارہ دتا کرائیا۔ اوہ ویکھ گوبند دی دھار ستھر ستھ، یارڑا سچ سہائیا۔ جن بھگت سہیلا تیرے اُتے لیٹیا جھٹ، آلس نندرا نہ کوئے
 رکھائیا۔ دین مذہب دامیٹیا پھٹ، پریم رنگ وچ سمائیا۔ جگت وکارا دُرمت کٹ، کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھگت دوار سہا کے ہٹ، ہٹوانا ویکھ دکھائیا۔
 ست کنارہ دس کے تٹ، تیرتھاں پرے دتی وڈیائیا۔ لیکھا مُکا کے کایا مٹ، مٹکے کوڑے دتے بھٹائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا رٹ، سوہنگ شبد کیتی
 شنوئیا۔ جوت جگا کے لٹ لٹ، لانبواں توں باہر کیتی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سچ سچ سکھدائیا۔
 دھرنی کہے میرا ہو یا بھاگ اکھا، میرے تن ملی وڈیائیا۔ میرا لیکھا جگ جگا، چوکڑی وجے ودھائیا۔ جو آسا رکھ کے گیا بدھا، اتار تینیسواں دھیان لگائیا۔
 پر بھو بھاگ لگاؤنا اُتے بسدھا، کبیر جلاہا ڈھولے گائیا۔ جس دا دیک کدے نہ بُجھا، زرگن نور نور رُشنائیا۔ اوہ بھاؤ مٹا کے دُجا، دُتیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا سہنجنا ہو یا تھاں، درے دربار ملی وڈیائیا۔ میں لکھ لکھ شکر
 منا، شکرانے وچ سیس نوئیا۔ بھگت بھگوان دا ڈھولا اکو گا، اپنا راگ الائیا۔ ساچے صاحب دے بل بل جاں، جس نوں مان دتی وڈیائیا۔ میری سیجا
 سنی بشن کور دھرم دی ماں، منجیت اپنی گود ٹکائیا۔ اشارہ دیوے جن بھگتاں دی پھرنی بانہہ، بازو اپنے نال رکھائیا۔ بچھنڈ سہاؤنا گراں، گرہ اکو وجے
 ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرے بھاگ جاگے، آلس رہیا نہ رائیا۔ سنی
 اگم آوازے، شبد دُھن شنوئیا۔ کرپا کری غریب نوازے، دین دیال ہو یا سہائیا۔ جس بھاگ لگایا دیس ماجھے، مجلس بھگتاں والی بنائیا۔ سو صاحب سوامی
 ستجگ بنائے سماجے، کلجگ کرپا پندھ مکائیا۔ بھگت بھگوان اکو گھر براجے، دُجا اور نہ کوئے رکھائیا۔ اکو نور جوت پرکاشے، اندھ اندھیر گوائیا۔ اکو شبد
 دُھن واہجے، انحد دُھن سنائیا۔ اکو صاحب سوارے کاجے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ اکو انت کنت بھگونت رکھے لاجے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں داری گھول گھولی، نو نو سیس نوایا۔ سنگر شبد دی سمجھاں بولی، جو انبولت راگ جنایا۔ جس کارن میتوں کھندے دھولی، دھرم دی دھار وڈیایا۔ جگ جگ میں بھگتاں نال مولی، بھل بھلو اڑی نام والی مہکایا۔ میرا جگ چوکڑی پندھ مکایا ہولی ہولی، کلجگ اتم ویکھ دکھایا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رولی، ودیا چلے نہ کوئے پترایا۔ میرا لیکھا قول اقرار قوی، کول نین نین نال جڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ دھرنی کہے میرے اندروں نکدیاں چیکاں، کوک کوک سنایا۔ جس صاحب دیاں سدا اڈیکاں، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ اُس دیاں آگنیاں تریکاں، جو تواریناں دے بدلایا۔ جو بھگتاں پوریاں کرے امیدیاں، ترسنا ترکھا بھجایا۔ جو گوبند میرے اُتے ماریاں لیکاں، کھنڈا دھار چھبھایا۔ بھو مٹاونا اوچاں نیچاں، ذات اذاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دیاں صاف کرنیاں نیتاں، نیتیاں ویکھ دکھایا۔ زرگن دھار بنا میتا، مٹر پیارا اکو نظری آئی۔ کلجگ کوڑی بدلنی ریتا، سبج سچ ورتایا۔ بھگت دی دھار بھگت دا پیار وڈیاں نکیاں اکو بناؤنا انگیٹھا، دوسر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سب دارس رکھنا پیٹھا، انرس اپنا آپ چکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ہم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرا سہایا اندر، انتشکرن خوشی منایا۔ بھگت دوار وڈیایا دھر دا مندر، جگت وند نہ کوئے دکھایا۔ جتھے دین مذہب دا نہیں کوئی جندر، شرع حد نہ کوئے جنایا۔ پرکاش کر اندھیری کندر، اکو نور دتا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میں خوشی مناؤندی ہاں۔ در ٹھانڈے نو نو سیس بھکاؤندی ہاں۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندی ہاں۔ پر م پرکھ پر بھ اپنی بھل بخشاؤندی ہاں۔ میرے اُتے تیرے بھگت سہیلے رہن خوش، اکو دھر دی منگ منگاؤندی ہاں۔ توں اوہناں دی سار لینی بچھ، در ٹھانڈے اکھ جگاؤندی ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھاؤندی ہاں۔ پرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول دھول دھرت، ست سچ سمجھایا۔ میں زرگن دھار آیا پرت، پت پر میثور دھر در گاہیا۔ سب دی پوری کراں شرط، شرع والے کھوج کھوجایا۔ میرا کھیل اُتے عرش، فرش میری وجے ودھایا۔ تیرے اُتے کراں ترس، رحمت حق کماہیا۔ امرت میگھ برس، جن بھگتاں دھر دا جام

پیانیا۔ میرا کھیل سدا اسپرج، اچرج اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میں بل بل جاواں، صاحب تیری سرنائیا۔ اک سندیسہ جن بھگتاں نوں سنداواں، ست ست سمجھائیا۔ دیکھیا جن بھگت کدے نہ ہوئے نتھاواں، ناترا نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں پتراں دا ساتھ دے نہ سکنا ماواں، اوہناں نوں بٹن کور اپنی گود رکھائیا۔ جس منہیت سنگھ نوں چکھیا اپنیاں وچ باہواں، بھجبا بھجبا نال ملائیا۔ ساریاں بھگتاں دا سر بنس ہو گیا ساواں، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اکو نگر کھیڑا اکو سہنجنا ہویا گراواں، سچھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے جتھے میرے اتے چنی جگت دی سیڑھی، بھاگ دتا لگائیا۔ اوتھے بھگت بھگوان دی گلزار دے (کھڑی)، مہک مہک وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں گلی رہے نہ بھیرٹی، پنڈھ اگلا دتا مکائیا۔ ایہہ لہنا دینا پورا کیتا جو پرہلاہ والا کیرٹی، تھماں اگن نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میری ارداس، انت اخیر سنائیا۔ جن بھگتو تہانوں شباہ، سد وجدی رہے ودھائیا۔ جس تھان توں چکی راکھ، ہڈیاں سواہ نال اٹھائیا۔ اوتھے میری اکو آس، آسا وچ سنائیا۔ نگاہ مارنی خاص، نیناں نین تکائیا۔ دن مکا گیا اپنی واٹ، باراں ماگھ پنڈھ مکائیا۔ انت آئی اندھیری رات، بھجی واہو داہیا۔ میں خوشیاں وچ ماراں جھات، جھاکاں اک رکھائیا۔ در دروازہ جتھے بھگتاں آونا خاص، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سچ دی پاؤنی راس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں اوتھے ٹیکاں ماتھ، مستک دھوڑ رمائیا۔ جو اشارہ کیتا تریلوکی ناتھ، ار جن سدا مے گیا سمجھائیا۔ جو بھوکھت جنیا رام بیٹے دسراتھ، رمیا دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میرے سگل وسورے گئے لاتھ، سنسار ہیانہ رانیا۔ اک بیننتی کراں ہو کے داس، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ دینا رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اتے بھگت دروازہ، بھگت دوار سہائیا۔ جس دا صاحب نے ساجن ساچا، ساجن ہار ویکھ دکھائیا۔ اوہ جاگن والا جاگا، ستیاں لئے اٹھائیا۔ اُس دروازے اگے ہر بھجن سنگھ بنھیگا دھاگا، مستری سچے کہے گنڈھ پوایا۔ ساڈھے دس رات دے باراں ماگھ نوں توں میرا میں تیرا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی ہے، پنج وار گائیگا راگا، راگ راگنیاں اپنے سنگ ملائیا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو بھگت بھگوان دا ستبگ سچا چلے سماچا، سمگری صاحب سنگر اپنے ہتھ

رکھائیا۔ جو دو جہاناں راجن راجا، شاہو بھوپ بھوپ بے پرواہیا۔ جس نوں کہندے موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں بھگتی دان وِچ کرے وادھا، وعدہ پچھلا پور کرائیا۔

* ۱۴ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ فرورپڑ چھاؤنی گوال ٹولی رام سنگھ دے گرہ * *

رحمت کہے میں رحم وِچ آئی، آیت ادا کیتی دُھر درگاہیا۔ میرا لیکھ نال بے پرواہی، جو بے پرواہ بے پرواہی وِچ سمائیا۔ میں ویکھاں خلق خدائی، جو خالق مخلوق مینوں رہیا دکھائیا۔ جس دا اکو نام کلمہ کرے رہنمائی، رہبر ہو کے دیکھے تھاوں تھانیا۔ اوہ واحد لاشریک پکڑنہارا بانہی، بازو اپنے دست اٹھائیا۔ جس دے حکم وِچ حاکم سارے پھر دے راہی، اوتار پیغمبر بھجّج وادھو داہیا۔ اوہ وقت سہیلا جس ویلے گوہند بوٹا پٹیا کاہی، کائنات دی کا یا دتی بدلایا۔ جس دے نال کلج دی جھوٹھی بدل جانی شاہی، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ایسے دی شرع وِچ محمد دتی گواہی، شہادت عبادت والی بھگتایا۔ ایسے کہا میرے پتا دا حکم کر سکے نہ کوئے مناہی، حکم وِچوں حکم نہ کوئے بدلایا۔ عیسیٰ نے پٹھی رگڑ کے اپنے مستک اُتے کلائی، قاعدہ سچ دتا سمجھایا۔ جس بدھنا نے لکھے لیکھ مستک مینے سطر اں ڈھائی، ڈھنیا گوہند دا لیکھے لائیا۔ کلج کوڑ دی دیکھے ڈوگھی کھائی، خیر خواہ ہو کے اپنا پھیرا پائیا۔ جس دی سمجھ کسے نہ آوے رائی، رحمت حق حق کمائیا۔ جس دی گوہند فتح گجائی، اوہ ڈنکا دو جہان کرے شنوائیا۔ بھگتاں انتم کٹن آئے جدائی، جُز آتم وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ مالک ہو کے سائیں، صاحب سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جگت ترسنا دئے بُجھائی، بُجھی دیکھ پھیر جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ گھر دئے وڈیائیا۔ وڈیائی کہے میرا کیڑا گن، گن سمجھ کسے نہ آئیا۔ کس بدھ پر بھو مینوں لیا چن، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں جان دی اوہدے پیار دی اکو دُھن، جو ناد انادا راگ سنائیا۔ اوہدا نور الہی کن، کل مالک اک اکھوائیا۔ جس دی توڑ سکے نہ کوئے سُن، مُن وِچ سارے

گئے سمائیا۔ پتہ نہیں اوہدا کی کھیل ہونا ہن، ہنر و دیا دیناں مذہباں والے اوتار پیغمبر گر جس نوں سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھڑا صاحب، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس دا سنگر شبد نائب، اوتار پیغمبر گر صاحب دتے پرگٹایا۔ پتہ نہیں اوہ کتھے ہو یا غائب، غائبی نور نظر کسے نہ آئیا۔ اوہدا کھیل جگ چوکڑی جن بھگتاں کرنا محض، محو اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی اتے کتھے ہووے شاید، شہنشاہ اپنا ویس وٹایا۔ جس دا اوتار پیغمبر اں گرو آں نال پورا ہو یا عہد، عہد نامے سب دے پھول پھولایا۔ جس دے نام دا چار گنت دہ دشا پیا قحط، ست بھنڈار ہتھ کسے نہ آئیا۔ جو دیناں مذہباں دی دیکھن آیا رہت، اوتار پیغمبر گرو اشارے نال بلایا۔ اپنے حکم دا نام دا کلمے دا سکھیا دا دیکھو ساہت، لیکھ لیکھنی کھوج کھوجایا۔ جو کر کے آئے عنایت، بخشش بخشیش والی ورتایا۔ جو دے کے آئے ہدایت، حکمنامے دھر دے مات سنائیا۔ اوہناں وچوں کھڑا سکھ مرید تہاڈا لائق، نرگن دھار دیو دکھایا۔ دیکھو غصے وچ کریو نہ کوئے تیش، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ تہاڈے گرنھیاں شاستراں دے ہندیوں کیوں من کلپنا وچ کردے عیش، عیش و عشرت جگت والی بنایا۔ سچ دسو کس دی تہاڈے چرناں وچ رہائش، کون میرے سچھنڈ ڈیرہ لایا۔ کون تہاڈے شبد وچوں کر کے بیٹھا پیدائش، ناتائیا جن والی مائیا۔ کس دی کروگے فرمائش، اشارے نال اپنے دیو دکھایا۔ کس دے پیار وچ کروگے بحث، محبت وچ اپنا پیار وسایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پر بھو بن تیری کرپا سب دی بدھی ہوئی وحش، وحشی دے خلق خدایا۔ جن بھگتاں کول اکو تیرے نام دا بخشیا ہو یا کیش، جو جگت مایا موہ تجایا۔ مان رہیا نہ کسے ملا شیخ، شخصیت رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیایا۔ وڈیائی کہے میرا کی ثبوت، وڈا کس نوں کہہ سنائیا۔ جو دسیا کایا والا کلبوت، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نے ونڈی شرع والی حدود، شریعت حکم والی سنائیا۔ انت ہو جانا سب نے نیست و نابود، جڑ رہن کوئے نہ پائیا۔ وڈیائی کہے میں اوس نوں وڈا کہاں جو سب جگہ موجود، دو جہاناں اکیو نور جوت رُشائیا۔ جس دی صفت کر نہ سکن چار جگ دے حروف، حرف حرف نال ملایا۔ پر اوہ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ نرگن دھار

سوہل تے ملوگ، مالک سب دا نظری آئیہ۔ جس نے بھگتاں نوں آتم پر ماتم دا بخشیا اک سلوگ، صلح کُل اِکو اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جس دی دو جہاناں اِکو رت، رُترتی ست سچ مہکائیہ۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال نو اسی کھیتاں وِچ کم کرن والیاں سکھاں دے نوت *

میں اِکو محبوب مہربان خوشیاں وِچ لبھا، جس دی لبیاں کٹاؤن والے آشنا گئے رکھائیہ۔ اوس دی بھگتاں والی ویکھی سبھا، بھگت دوارے سو بھا پائیہ۔ نام ندھان پی کے مدھا، نُماری مستی وِچ بدلایا۔ اِکو لحم شبد دا سُن دے نداء، نادی دُھن وڈیائیہ۔ جگت جہان دیاں چھڈ کے ہداں، حدو داں توں باہر سو بھا پائیہ۔ جنہاں دی اِکو منزل تے اِکو پدا، پت پر میثور ہو یا سہائیہ۔ اِکو کُل اِکو بنس اِکو جد، یدپ اِکو دئے وڈیائیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیہ۔ ماگھ کہے میرا ادھا حصہ ٹٹا، ٹٹیاں گنڈھ پوئیہ۔ میرا وقت سُنہنجا گیا لٹا، لٹیرا بنیا کلجگ کوڑ قصابیہ۔ میرے صاحب نوں سر شئی گاؤندی ہلاں بٹا، ہر دے سکیا نہ کوئے وسائیہ۔ میں دیکھاں چارے گٹھا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیہ۔ سب دیاں بند ہوئیاں مٹھاں، مٹھی سکے نہ کوئے کھلایا۔ سچ دوارے پئیاں لٹاں، کلجگ لٹیرا لٹے تھاوں تھانیا۔ جگت جہان بدلپاں رتاں، رُترتی پر بھ دے نال نہ کوئے مہکائیہ۔ میں وی جا گیا ستا، ستے لئی انگڑائیہ۔ کھیل تکیا اباشی لچتا، جو کرتا رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیہ۔ ماگھ کہے میں ادھ وچوں ہو یا پار، جگت آندھی نہ کوئے اٹکائیہ۔ تھل اسگاہاں بیڑا پار، سمند ساگر نہ کوئے اٹکائیہ۔ میں کھیل تگاں سچّی سرکار، جو شہنشاہ شاہ پاتشاہ رہیا کرائیا۔ دو جہاناں کہاں اچار، کوک کوک سنائیہ۔ دیکھو کرپا کی کرے کرتار، قُدرت دا مالک قُدرتی دیا کمائیہ۔ جن بھگت سہیلے کرے پار، پار برہم پر بھ اپنی گود اٹھائیہ۔ جو دوس رین دے سیوادر، مات پت بھین بھرا گھر بار تجائیہ۔ اوہ مانک موتی دھرم دے سردار، سچّی سرکار سر اپنا ہتھ اٹکائیہ۔ جو بھجن نٹھن وِچ پیار، بن دُھر دے پاندھی راہیا۔ جگت کرسانا اوہناں دی کار، کرت نام والی بدلایا۔ جرنیل سنگھ بڑا ہوشیار،

آلس نندرا گیا گوائیا۔ دلپ سنگھ آپے توں آپا کر کے باہر، اپنی خوشی دکھائیا۔ سلکھن سنگھ سدا رہے تیار، چلے چائیں چائیا۔ رتن سنگھ رتی رتی اپنی رت وار، رتن امولک روپ بدلایا۔ پریت سنگھ پریت دی کرے پریتال، پیار وچ اپنا آپ مٹایا۔ کشمیر سنگھ اپنی گھالے گھال، گھال گھالی گھول گھمایا۔ بھان سنگھ اپنا پورب لئیندا دان، دیونہارا دیوے چائیں چائیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر وسیا سری بھگوان، ہر بھگوان بے پرواہیا۔ ایشر سنگھ اپنا آپ کیتا قربان، بنس سر بنس دان کرایا۔ اندر سنگھ ایکا چرن دھیان، چرن چم کے خوشی دکھائیا۔ آسا سنگھ ایشٹ اک مہان، درشتی درشت نال ملایا۔ صاحب سنگھ در دوارے دیوے مان، مہر نظر اک اٹھایا۔ جو وڈے چھوٹے ہر بھگت دوار سیو کماؤن، سیوا سب دی لیکھے پائیا۔ جنہاں دا پچھے نہیں دھیان، اوہناں سرن ملے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دی سچ ست دی ست ست پڑکھ سیوا کرے پروان، جس دا پرمان چار جگ دے شاستر رہے سمجھایا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ مانا والا ضلع امرتسر دلپ سنگھ چرن سنگھ تارا سنگھ دے گرہ * *

کایا بھانڈا صاف جو جن کردا، پنچ تت ملے وڈیایا۔ ترے گن مایا منسا دؤر کردا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ توں میرا میں تیرا نراکھر دھار پڑھدا، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ ساچی منزل اگئی چڑھدا، پوڑے ڈنڈے پندھ مکایا۔ شبد سنے انادی انحد ناد وجدا، انراگی راگ درڑایا۔ نقل کھلے اپنے گھر دا، ترے بھون دھنی آپ گھلایا۔ درشن کرے نرائن نر دا، جوتی جاتا نظری آیا۔ سچ دوارے اپنے وڈا، گھر مندر سو بھاپایا۔ نہ جپوت نہ مردا، مر جپوت اکور روپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملایا۔ جو بھانڈا صاف کرے تن وجود، مائی خاک میل دھوایا۔ گھر سوامی ملے محبوب، مہربان، مہربان گوسانیا۔ بھیت چکائے ایکا دوج، دتیا بھاؤ رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم دیوے سو بھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ بھيو اگما کھولے گو بھ، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ کرائے پرکاش چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن سو بھاپایا۔ لیکھا رہے نہ جوٹھ

جھوٹھ، من وکار کرے صفایا۔ جس اُپر صاحب سَنگَر جائے تُٹھ، تِس سیو سچ کما یا۔ سوئی سُرَت جائے اُٹھ، نِر گُن دھار لئے انگر ایا۔ امرت نَجھر
 پیوے گھٹ، جگت تر سنا تر کھا گوا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سیوا اک رکھا یا۔ ساچی سیوا سَنگَر چرن، دھوڑی
 دھوڑ خاک رما یا۔ نَج نیتز کھلے ہرن پھرن، لوچن نین ہووے رُشنا یا۔ ناتا ٹٹے جنم مرن، چوڑا سی گیڑ رہن نہ پائیا۔ سچ دوارے ملے درن، گھر اکو وجے
 ودھایا۔ آتم پر ماتم اکو ڈھولا پڑھن، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈا یا۔ ستمکھ سچ دوارے کھڑھن، آتم سیجا سو بھاپا یا۔ منزل اکو حقیقی چڑھن، محبوب محبوب
 محبوب نظری آ یا۔ سنت سہیلے ساچے ترن، جس تار نہار دیا کما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلا یا۔
 ساچی سیو کرے گر سکھ، گر ست اکو اک درڑا یا۔ سَنگَر نام پاوے سچ بھکھ، بھکھ بھکھیا جھولی آپ بھرا یا۔ گھر سوامی آوے دس، باہر کھوجن دی لوڑ
 رہے نہ ریا۔ پت پر میشور ملے اک، اینکار مل کے وجے ودھایا۔ سُرَت سوانی جائے ٹک، منو آ اُٹھ نہ دہ دس دھایا۔ ٹھگوری رہے کوئے نہ چت،
 چیتن اپنا رنگ رنگا یا۔ کرپا کرے پر میشور پت، پاربرہم پر بھ دیا کما یا۔ انتر نر نتر بخشے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جگت سہنجنی کرے تھت،
 ماگھ ستاراں دئے گواہیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ جگت رکھ، مَن مون بیٹھے دھیان لگا یا۔ سو صاحب بیٹھا وچ، در ٹھانڈے سو بھاپا یا۔ جس دی سیو
 کرنی نیت نوت، اپنا حکم ورتا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکا یا۔ ساچی سیوا انتر خواہش، منسا
 من نہ کوئے رکھا یا۔ سَنگَر سوامی کرے تلاش، کھوجے تھاؤں تھانیا۔ مانس جنم کرے راس، رستہ اپنا اک درڑا یا۔ جس نوں ویکھے سَنگَر اُپر کیلاش،
 دب نیتز دھیان لگا یا۔ برہما نور تلے پرکاش، پاربرہم پر بھ بھيو گھلا یا۔ وشنوں تلے آس پاس، وشو دا بھيو رہے نہ ریا۔ ساچی سیوا کرے ہر جن داس،
 جس پُرکھ اکال دتی وڈیا یا۔ جنہاں دے انتر کرے واس، وشیان توں باہر بھيو گھلا یا۔ پردہ لاہے پر تھمی آکاش، گگن لگننتر توں پرے کرے رُشنا یا۔
 ہر جن بنا کے اپنا ساک، سچن ہو کے ویکھ وکھایا۔ بجر کپاٹی کھول کے تاک، ترے گن لیکھا دئے مُکا یا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر سیوا وچ ہون پاک،
 پت پت اپنا بنا یا۔ کایا بھانڈا ہووے صاف، سَتھرا کرے آپ رُگھرا یا۔ ممتا کوڑ نہ رہے غلاف، وکار لو بھ دئے مٹا یا۔ سَنگَر شبد ہتھ انصاف، جگ

جگ اپنا عدل کمایا۔ جس انتر زرنتر کرے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ ساچی سیوا ساچے مندر، ہر کرتا آپ کرائیا۔ بھاگ لگائے ڈونگھی کندر، کایا کٹیا ویکھ دکھایا۔ منو آ ویکھے جو دہ دس اٹھ اٹھ دھائے بندر، بندگی وچ بندھن نہ کوئے بندھایا۔ پرکاش نظر نہ آوے سورہ چندر، چند چاندنی نہ کوئے رُشانیا۔ تن بورا نہ دسے کھنڈر، محل اٹل نہ کوئے پتھرائیا۔ سچ ملے نہ کوئے انندن، انند انند وچوں نہ کوئے پرگٹایا۔ ستگر دھوڑی لگے مول نہ چندن، نئم واس نہ کوئے مہکایا۔ ساچی سیوا ستگر پیار دی رنگن، بن رنگت آپ چڑھایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگن، بنا پر بھ دیوے نہ کوئے مان وڈیایا۔ انتکال کل لائے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جایا۔ وڈ داتا یودھا سورہ پر سرنگن، شہنشاہ دھردر گاہیا۔ جگ جگ ساچی سیوا نام پدارتھ آوے ونڈن، انمول انمل آپ ورتایا۔ جو مالک خالق برہم برہمنڈن، برہما رہیا سمایا۔ لیکھا جانے جیرج انڈن، اُتھج سیتج کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر بھیو آپ چکایا۔ سیوا کہے میں جگت جہان دی چاکری، جگ جگ کار کمایا۔ کلجگ انتم تگاں اندھیری راتری، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میرا انند بہہ بدھ بھانتری، بھیو بھاؤ نہ کوئے درڑایا۔ میرا لیکھا جانے کوئے نہ شاستری، ودت و دیا وچ نہ کوئے پتھرائیا۔ میرا لیکھا ستگر شبد نال ناتری، ناتا اک جڑایا۔ جس دی مہما کردے دُرگا اکھڑ گاتری، اکثر اکثر نال بلائی۔ میں سندیسے وچ سُن دی رہی لیکھ پاتری، جو پتر کاگر اوتار پیغمبر گئے درڑایا۔ جس دے حکم وچ کوٹن کوٹ پھر دے یاتری، بیتھارتھ سمجھ کسے نہ آئی۔ ساچی سیوا سیوا کہے میری پر بھ چرن دھوڑ دھوڑی خاکری، خاک خاک وچ سمایا۔ جس سیوا وچ دُور نیڑے مٹے واڑی، اگلا پندھ رہے نہ رانیا۔ من خواہش رہے نہ آکڑی، متا نہ کوئے جنایا۔ ساچی سیوا ملے ستگر ساچی ہاڑی، دوسر ہٹ ہتھ کسے نہ آئی۔ سیوا کہے میری ہنکار وچ بٹھے کوئے نہ گاٹھڑی، بھار سر نہ کوئے اٹھایا۔ میرا آد انت دامول ساچی سیوا ساچی چاکری، جو چکرورتیاں ہتھ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگاد آد نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ بے پرواہ پر م پُرکھ اک اکھوایا۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سارنگڑا ضلع امرتسر منگل سنگھ دے گرہ * *

سو پُرکھ نرنجن ساچی دھار، آدانت وڈ وڈیاںیا۔ سنک سندن سنان سننٹ کمار، ایکا رُوپ انُوپ درساںیا۔ براہا کھیل کرے اپار، اپرپیر سوامی وڈ وڈیاںیا۔ یگی پُرش ہو تیار، نرگن دھار لئے انگڑاںیا۔ ہاوگریو پائے سار، مہاسار تھی اک اھواںیا۔ نرنراں کھیل اپار، اپرپیر سوامی آپ جنایا۔ کپل من ہو تیار، ترے گن اتیتا و بے ودھایا۔ کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھایا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ دتاترے ہو کے خبردار، بے خبراں خبر سناںیا۔ رکھو لیکھا جانے نہ کوئے جیو سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سیس نوایا۔ پرتھو پرتھی اُتے ہو تیار، ان دان کھیل کھلایا۔ متسی کھیل سچی سرکار، جل دھارا و بے ودھایا۔ کچھپ اپنی کرے کار کرتار، چوڈاں رتتاں ونڈ ونڈاںیا۔ دھننتر ہو کے خبردار، اوشد سارے ویکھ وکھایا باون راہ سچی سرکار، بلدھاری آپ درڈاںیا۔ موہنی رُوپ نہ ناری نہ نار، ہر کرتا اپنا رنگ رنگاںیا۔ ہری ہر کھیل کرے سچی سرکار، جو ہر گھٹ بیٹھا سو بھا پائیا۔ نر سنگھ ہو کے بھگتاں دے ادھار، بھگون اپنی کار کماںیا۔ گج دا لیکھا دے نوار، تندو آتند کٹاںیا۔ جوتی دھارا جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سنجگ ساچے پاوے سار، ست ستواد اک اھواںیا۔ تریتا کھیل اپر اپار، اپرپیر ویکھے چائیں چانیا۔ پرس رام میت مرار، برہم برہم ست درڈاںیا۔ رام راما کر تیار، رگھپت دیوے آپ وڈیاںیا۔ دوہاں لیکھا وچ سنسار، تریتا لہنا جھولی پائیا۔ وید ویاسا دے ادھار، دوپر ڈنک کرے شنوایا۔ کاہنا کرشنا کر تیار، نوجوانا ویکھ وکھایا۔ منڈل منڈپ پاوے راس، شاہو شاباش بے پرواہیا۔ دوپر انتم کھیل تماش، ہر کرتا آپ کراںیا۔ کلج مات کر پرکاش، بدھ دیوے مان وڈیاںیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگننتر پھول پھولاںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اک اھواںیا۔ سچ سوامی ہر نرنکارا، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ جس دارُوپ انُوپ نیارا، ترے گن وچ کدے نہ آںیا۔ سچکھنڈ و سے سچ دوارا، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ جتھے اکو نور جوت اُجیار، نور نورانہ ڈگمگایا۔ رُوپ رنگ رکھ توں و سے باہرا، ذات اذاتی نہ کوئے رکھایا۔ سو صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی نرگن دھار چو بیسواں اوتارا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ شبدی شبد ڈنک و بے اگم اپار، جس داناد تال سنن کوئے نہ پائیا۔ سو مالک خالق

نور نورانہ ظہورِ ظاہر، ظاہرِ ظہورِ اک اکھوائیا۔ جس دا اوتار پیغمبرِ گروآں کیتا اک اشارہ، سینت نام کلمے والی لگائیا۔ اُس دا دھام انوکھا اگمڑا وچ سنسار، سمبل اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئی ملایا۔ نہہکنک تن نہیں وجود، مائی خاک نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی سوہا پائی۔ اوہ آدجگادی اک محبوب، محبان بیدوبی خیریا اللہ نورِ الاہیا۔ جو کدے نہ ہووے نیست و نابود، جگ چوکڑی اکو رنگ سمایا۔ جس دا جگت و دیا دیوے نہ کوئے ثبوت، عقل و دیا نہ کوئے چترایا۔ اُس دی ونڈ نہ کوئے حدود، بندھن شرع نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نہہکنک پُرکھ اگم، نرگن دھار نورِ رُشنائیا۔ جننی لگھ کسے نہ جئا، نہ کوئی دے سے جنیندی مایا۔ نور جوت جگت نہیں کوئی شمع، شمعدان نہ کوئے وڈیایا۔ ہرکھ سوکھ نہیں کوئی غما، چنتا چکھانہ کوئے رکھایا۔ سرون نین نہیں کوئی کئا، راگ ناد نہ کوئے شنوائیا۔ سورہ چن نہیں کوئی چئا، گگن منڈلاں پاتالاں اکو نور جوت پرکاش سری بھگوانا، ہر بھگون اگم اتھایا۔ جس دا پون سواس نہیں کوئی دما، دامنگیر نظر کوئے نہ آئی۔ تن وجود کایا مائی نہیں کوئی چئا، چم درشتی نہ کوئے سمجھایا۔ نیز نظر نہ آوے اچالما، قد قدیم دے مالک دا دیکھن کوئے نہ پائی۔ جس دا حد نہیں کوئی بئہ، انت کہن کوئے نہ پائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھ یار اکو نورِ الہی اللہ، اللہ جس نوں عالمین کہہ کے سارے سیس جھکایا۔ اوہ اپنے نور دھار ست پرکاش وچ بلا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ اپرپر سوامی اکو کھیل کرے اکلا، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹایا۔ اوہ وسیا سچ دوارا سچ محلا، سمبل اپنا بنک بنایا۔ سرشت سبائی رہیا چھلا، اچھل چھلدھاری اپنی کل ورتایا۔ شبدی دھار شبد سروپی رلا، شبد شبد کرے شنوائیا۔ اکو لیکھا جانے نہچل دھام اٹلا، اٹل اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نہہکنک ہر نرنکارا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ صدی چودھویں انتم پاوے سارا، محمد لیکھا ویکھ وکھایا۔ جس دا عیسیٰ کیتا اشارہ، صلیب گل وچ لٹکایا۔ موسیٰ منہ دے بھار ڈگ کے رویا زارو زارا، انتم تیری بے پرواہیا۔ نانک نرگن دھار کہا نرور پُرکھ اکال ہووے ظاہر، ظاہرِ ظہور اپنا کھیل کھلائیا۔ گوہند کہا شبدی کھنڈا جس دا ہووے دو دھارا، دوہری دھار

آپ جنائیا۔ سو صاحبِ سلطانا نوجوانا مرد مردانہ کرے اپنی کارا، کرتا پُرکھ اپنی کار کمائیا۔ بیس بیس ہر جگدیشا جوتی جاتا ہو اجیارا، جگت جہانا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ نہہکنک نر نرائنا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو سب دا پورا کرے دینا لہنا، پورب لیکھا رہیا چکائیا۔ آتم پر ماتم بنے ساک سجن سینا، متر پیارا وڈ وڈیائیا۔ جس دے حکم دا بھانا سب نے سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار دا وہن وہنا، انتم شوہ دریا دئے رُٹھائیا۔ سَتجگ ساچے تخت بہنا، سَت ستوادی آپ اٹھائیا۔ جس دا لیکھا جان نہ سکے گیتا گیان رمانا، رام کرشن نو نو لاگے پائیا۔ اُس دا لیکھا جگت نہیں طرفینا، ترے گن اتیا اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نہہکنک بلی بلوانا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا نوجوانا مرد مردانہ، سری بھگوانا اپنی کار کمائیا۔ نر ویر ہو کے پہریا بانا، نر اکار اپنا رُپ وٹائیا۔ شبد سندیسہ دیوے دو جہاناں، لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے آپ شنوائیا۔ جس دی یاد وچ سارے کرن دھیانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اوہ سے سمبل دیس مکانا، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ کرتا پُرکھ سوامی آد، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے جگ جگاد، جگ چوکڑی اپنا کھیل کھلائیا۔ بھو کھلائے برہم برہما، برہمانڈ پردہ دئے اٹھائیا۔ جس دا رُپ انوپ ست سرُپ نرگن دھار ورتے سوانگ، سوانگی اپنا کھیل کھلائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر ترے گن توں باہر جس دی تانگھ، ترے بھون دھنی اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں نال کرم کانڈ، کرپا جگت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ دا مالک اگم اتھا، جو نرگن داتا نر ویر رہیا اکھوا، جس دی نر اکھ دھار وچوں اکھر سرگن نرگن صفت صلاحیا۔ سو رُپ انوپا شاہو بھوپا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نر اکار آئے بھیس وٹا، جگت نیز لوچن نین اکھیاں نظر کسے نہ آئیا۔ جو آتم پر ماتم نرگن سرگن سب دا بنے ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خدا، خود مالک نور الاہیا۔ اوہ امام اماما صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھا یار کھیل

کرے سچ چلائے راہ، رہبر اِکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
بھگوان، نر ہر نر اِکو اک اِکنکارا، صدی سدپوی بیس بیس ہر جگدیشا کل کلکی اپنا حکم ورتائیآ۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سارنگڑاں ضلع امرتسر کارج سنگھ دے گرہ *

نو کھنڈ کہن پر بھو تیرا شبد دھار دا کھنڈا، چاروں کُنٹ نظری آئیآ۔ جس دا لہنا دینا پُریاں لوآں وچ برہمنڈا، گگن پاتالاں زمیں اسماناں ویکھ
وکھائیآ۔ جو لہنا دینا جانے اُتج سیتج جیرج انڈا، چارے کھانی کھوج کھوجائیآ۔ جس لیکھا پورا کرنا گر گوہندا، سنگھ دھار بے پرواہیا۔ سو سوامی انترجامی جیو
جگت جہان ویکھ جیو پنڈا، تن وجود مائی خاک پھول پھولائیآ۔ کلج کوڑ گڑیار تیرے نام دی کرے نندا، ست سچ وچ نہ کوئے سائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن
بجر کپائی کھولے کوئے نہ جندا، تریا دی دھار تیری نظر کسے نہ آئیآ۔ جگت واسنا ہوئی لنگا، آتم رس دین دُنی گئی گوائیآ۔ امرت دھار ملے کسے نہ ساگر
سندھا، امیوں رس نہ کوئے چوائیآ۔ چار کُنٹ سرشی درشی میل ملے نہ گئی گہندا، گہر گبھیر تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ ست دھار سنت سہیلا سچ دی بنے
کوئے نہ بندا، بندرابن دا واسی کاہن دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیآ۔ پُرکھ اکال تیرا نام
کھنڈا دو دھارا، نرگن سرگن نظری آئیآ۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو دیوت سُر پیغمبر گرو اوتارا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ جو سنجگ تریتا دواپر کلج
آوے وارو وارا، نت نوت اپنی کھیل کھلایآ۔ صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر کھیل تک پروردگارا، سانجھے یار بھيو کھلایآ۔ نو ست دھواں دھارا،
اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ گرنتھ شاستر کرن پکارا، اوچی کوک کوک سٹائیآ۔ دین دُنی منوآ من ہويا ہنکارا، بدھ بیک نہ کوئے بنائیآ۔ چار ورن دے
وکارا، وپچار کرے لوکائیآ۔ دھرم دا دھرم نہ رہیا دوارا، گر در مندر مسجد شو دوالے نین اٹھائیآ۔ کرپا کر آپ نرکارا، نرویر ہو سہائیآ۔ بھگت سہیلے ہر جن
دے ادھارا، چرن کول اک سرنائیآ۔ توں میرا میں تیرا دس جیکارا، آتم پر ماتم میلا لینا ملایآ۔ سچھنڈ سچ دوار دے تیرا دوارا، دوجا گرہ نہ کوئے وڈیائیآ۔

جتھے اِکو جوت نُور اُجیارا، دیا باقی نہ کوئے رُشنائیا۔ تُوں کملاپاتی شاہو بھوپ سِکدارا، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ تیرے چرن سرن سدا نِمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وِچ سِیس جھکائیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں پاسارا، مہاسار تھی اپناراہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سِنگھ وِشنوؤں بھگوان، تُدھ بن اور نہ کوئے سہارا، سہانک نانک اِکو نظری آئیا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کاؤنکے ضلع امرتسر اوتار سِنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے پر بھ تیرا کھیل اگتا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بھیو کوئے نہ پائیا۔ بھیو پاسکے نہ کوئے پون سواسی والا دما، پردہ اوہلا لوک مات نہ کوئے چُکائیا۔ لیکھا جانے نہ کوئے کایا ماٹی چما، چم درِشٹی وِچ نہ کوئے سمجھائیا۔ تُوں آد جگادی نُور نُورانہ اِکو چنہ، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ مہربان محبوب نگاہ مار گوہند والے کتا، جو کائنات گیا لگائیا۔ دین مذہب داتک لے بنا، حد حدو داں کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی تئا، پنچ تت ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ نرگن دھار مار لے جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سچ دوارے کھول تاکی، دو جہاناں پردہ لے اٹھائیا۔ مانس مانو مانکھ تک لے ماٹی خاکی، پنجاں تتاں بھیو رہے نہ رائیا۔ تیرے نام کلمے نالوں منو آہویا عاتی، عقل بدھی دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ کھجگ کوڑا بنیا ساقی، کوڑ گڑیار بھر بھر پیالے رہیا پیائیا۔ ہوئے ہنکار بنیا راکی، منسا سب دی رہیا چڑھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم دا بنے کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دی سارے بُھل گئے آکھی، اکھر پڑھ کے نراکھر وِچ نہ کوئے سمائیا۔ کرپا کر مہربان کملاپاتی، پت پر میثور دیا کمائیا۔ کھجگ انت سری بھگونت دین دنی دی بچھے باقی، واتا ورن تک خلق خدائیا۔ دھرم دھار دا رہیا کوئے نہ پاٹھی، پُستک کوک کوک سٹائیا۔ دھیرج ست رہیا نہ ہاٹھی، سنتو کھ وِچ نہ کوئے سمائیا۔ دُرمت میل جائے نہ کاٹی، پتت پُنپت نہ کوئے بنائیا۔ مہربان محبوب کھجگ انت میٹ دے وائی، پیئڈا اگلا پندھ مکائیا۔ سنجگ ست دھرم دی کھول دے ہائی، ہٹوانا ہو کے دیا کمائیا۔ ممتا

کھیل رہے نہ بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ دے بدلایا۔ ساچی منزل سچ دی دس گھاٹی، میل ملاؤنا سچ سُبھایا۔ نگاہ مار لے گوہند والی بن اکھراں
 تک پاتی، جو ماچھوواڑے تیرے در سُبھایا۔ جس نوں تک نہ سکے شکر اُتے کیلاشی، برہما تگے نہ چارے مکھ اُٹھایا۔ وشنوں وشو دھار مول نہ بھاکھی،
 چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ سو صاحب سلطان نوجوان سری بھگوان مہربان سب دا لہنا دینا مکاوے باقی، باقاعدہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میری نمو نمو ڈنڈاوت، بندنا سجدے وچ سپیس نوایا۔ توں مالک صحیح
 سلامت، صاحب سوامی تیری بے پرواہیا۔ کلج جیواں دے نام نیامت، ہر گھٹ انتر آپ اُکایا منو آ کرے نہ کوئے بغاوت، دہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔
 تیری دھار تیرے پیار وچ ہوئے نہ کوئے انجانت، سر اپنا ہتھ اُکایا۔ کلج میٹ اندھیری شامت، شمع جوت نور کر رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ نگاہ مار لے جلدی، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔
 چاروں گنٹ کوڑ گڑیار اگنی ویکھ بلدی، بل باؤن دے گواہیا۔ وڈیائی رہی نہ سینا رام دی، رام سینا کرشن رادھے تگے تھاؤں تھانیا۔ پینمبراں کھیل تت
 سلام دی، سجدہ حق نہ کوئے کرایا۔ کلج جیواں کرنی بھلی ستنام دی، نام ست وچ نہ کوئے سمانیا۔ ورن برن دین مذہب سار پائن نہ تیرے دھام دی،
 سچکھنڈ دوارے سچ نہ کوئے سمانیا۔ مینوں یاد آئی محمد والے پیغام دی، جو بن اکھراں دتا سناہیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر کھیل کرنی اپنے انتظام
 دی، بندوبست ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ لکیر مینٹی چو داں طبق نشان دی، چو داں طبق ویکھن تھاؤں تھانیا۔ کی کھیل ہووے تیری مہربان دی، محبوب دینی
 سمجھایا۔ تیری دھار پرگٹنی بے پہچان دی، نیتز نظر کسے نہ آہیا۔ سنگر شبد کہے میرے پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھے یار کرپا کر اپنے چرن دھیان
 دی، گیان بودھ بودھ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری
 کھیل آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرویر نرکار نرکار پروردگار نوجوان دی، نو نو چار اپنا کھیل کھلایا۔

* ۱۸ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گھنوک پُر ضلع امرتسر ہزارا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میٹوں جگاں دی اڈیک، آسا اپنے نال رکھائیا۔ میٹوں اشارہ دتا بالمیک، سچ سچ نال درڑائیا۔ پریم نال کھچی لیک، کیر دتی بنائیا۔ پھیر اکھاں میٹ کے کیتی تصدیق، شہادت اپنی آپ بھگتائیا۔ کرپا کرے پر م پُرکھ ٹھیک، ٹھاکر دُھردر گاہیا کلجگ انت آوے لاشریک، شرکت دین دُنی گوائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، تحفہ اپنا نام ورتائیا۔ ساجن بنے دھرم دامیت، متر پیارا وڈوڈیائیا۔ ست دھرم دی ساچی بدلے ریت، سچ سچ سچ سمجھائیا۔ دین دُنی دی تگے نیت، نیتوان اگم اتھایا۔ جھگڑا جانے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے میٹوں بالمیک کیتا اشارہ، تریتا جگ دھیان لگائیا۔ ایٹھے آئے رام دارام پیارا، راما دُھردر گاہیا۔ جس دی یاد کرے دسرتھ دُلا را، دُلھا بن کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ کلجگ تگے انت کنارہ، دُور دُراڈا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نُور نُورانہ نُور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں دئے سہارا، سر سر ہتھ لکائیا۔ چرن چھہائے تیرے دوارا، جس دی دوارکا واسی اوٹ رکھائیا۔ کل کلکی لئے اوتارا، کلا اپنی اک رکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تینوں بخشے آپ سہارا، سہانک اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میٹوں بالمیک دتا دس، خوشیاں نال جنائیا۔ جس دا امرت اگم راس، اوہ رسیا بے پرواہیا۔ تُوں اوس دی رکھیں اس، آسا اک ودھائیا۔ کلجگ انت کرے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ تیرے اُتے پاوے دھرم دی راس، بن گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ جن بھگتاں سدا سے پاس، پاسا دین دُنی اُلٹائیا۔ تُوں یاد کرنا بن سواس سواس، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ اوہ تیرا لیکھا لہنا دینا لائے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہنا باپ، پتا پُرکھ اکال کہہ کے گرو گرو دیو گائیا۔ اوہ کلجگ میٹے کوڑ سنٹاپ، کوڑی کریدا دئے گوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نوں دسنا جاپ، سینا سرت شبد رام نال ملائیا۔ دھرنی تینوں کر کے جائے پاک، پت پت پت بنائیا۔ تیرا لیکھا اوس صاحب دے ہاتھ، جو سمرتھ اک اکھوائیا۔ تیرے سگل و سورے جانے لاتھ، جس ویلے چرن چھہائیا۔ دھرنی کہے میں نو نو ٹیکاں ماتھ، مستک دھوڑ رمائیا۔ جن بھگتاں تکاں ساتھ، سگلا سنگ ویکھ وکھائیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو جھگڑا میٹے دین مذہب ذات پات، اوج نیچ راؤ رنک اکو آتم برہم برہم درسائیا۔

* ۱۸ ماگ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میٹوں بالمیک نے گلاں دسیاں، بنا اکھراں اکھڑ ملائیا۔ کملیئے کھول کے رکھیں اکھیاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیریاں رام دے نال حصے پٹیاں، سچ دیاں سمجھائیا۔ پھیر کاہن نے کھیل کھیلنا نال سچیاں، جگت جگت و بے ودھائیا۔ پھیر پیغمبراں کلاماں دینیاں ہمتیاں، کلمہ کائنات سنائیا۔ چار کُنٹ جگت دھار دیاں کھلنیاں ہٹیاں، ونجرا کلجک مات پرگٹائیا۔ پھیر نانک نے خاص پڑھنیاں پٹیاں، پٹنے والا گوہند دے گواہیا۔ پھیر صفتاں ہونیاں راگاں چھتیاں، چھتیسا بتیسا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میٹوں بالمیک ماریاں ہجھاں، ہلونیان نال جنائیا۔ اوہ ویکھ بیتدے جگا، تریتا دواپر اپنا پندھ مُکائیا۔ کلجک بھو رہے نہ گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ پھرنی دہائی اُتے بسدھا، دروہی دروہی تیرا نام خُدا ئیا۔ دھرم دا دیک جانا بھجھا، دیا باقی نہ کوئے رُشنا ئیا۔ کوڑ کڑیارا ہونا اگھا، اُگن آتھن و بے ودھائیا۔ سب دا بھاؤ ہونا دوجا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے مٹائیا۔ من کلپنا وچ ہونا رُجھا، سُر ت شبد وچ نہ کوئے ملائیا۔ پترائی چلے نہ عقل بدھا، دھرم دی دھار نہ کوئے رکھائیا۔ آتم دا سمجھے کوئے نہ مدعا، مدتاں دے وچھڑے نہ کوئے ملائیا۔ بیچ وکارا کرے یدھا، تن مائی تت لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنائیا۔ دھرنی کہے میٹوں بالمیک نے زور نال دہیا، بنا بھار توں بھار رکھائیا۔ پھر اشارے نال کول سدیا، سد کے لیا بہائیا۔ پھیر اشارہ کیتا اوہ ویکھ جگت جہان جاندا لڈیا، اپنا بھار اٹھائیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ وجیا، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ اوہ کلجک پھرے بھجھیا، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ کسے دی رہن نہ دیوے لجیا، شرم حیا دیوے مُکائیا۔ پردہ سیس نہ ہووے کجیا، اوڈھن اُپر نہ کوئے کُکائیا۔ ماؤ رسنا کوڑ دا لینا

مزیا، آتم رس نہ کوئے چکھائیا۔ منوآدہ دیش ہووے نچیا، بھجے واہو داہیا۔ اگنی تت سر پر ہووے مچیا، سائتک ست نہ کوئے رکھائیا۔ سرشئی درشئی
 ہووے بہتیا، گرمت سارے جان بھلائییا۔ ہر کانام نیچے کوئے نہ کایا وتیا، بھل بھلوڑی نہ کوئے مہکائییا۔ بھيو جانے کون گو بند ڈنکا فتحمیہ، جو فتح ڈنک
 کرے شنوائیا۔ سچ دی رہے کوئے نہ بتیا، کوڑ گڑیار اپنا رنگ رنگائییا۔ بھيو ابھیدا دھرنی کہے میتوں بالمیک نے دسیا، وہ دشا دھیان کرائیا۔ کلجک رین
 اندھیری ہووے مسیا، نوری چند نہ کوئے چکائییا۔ سادھ سنت جگت جگیا سو مایا متا وچ ہووے پھسیا، بندھن سکے نہ کوئے تڑائییا۔ سوراکسے نہ ہووے
 لٹھیا، ستھر سچ نہ کوئے ہنڈھائییا۔ نام چڑھے کوئے نہ رتھیا، پینڈا پندھ نہ کوئے مکائییا۔ سب دا چیتھر ہونا پھٹیا، دھرم دی گنڈھ نہ کوئے بندھائییا۔
 جگت دا پیار ہونا پیسا دھیلا ٹکيا، ڈکا روداس دا دے گواہیا۔ ساچا لاہا کسے نہ ہووے کھٹیا، کھٹکے وچ لوکائییا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹیا، نور جوت نہ کوئے
 رُشنائیا۔ اُس ویلے گو بند دا ڈھنیا ہونا ٹپیا، ٹاپوآں توں پرے ڈھائییا۔ چار جگ دا پُرکھ اکال نے دیکھنا پٹیا، پٹیداری پھول پھولائییا۔ اُس ویلے دیناں مذہباں
 دا پینا رٹیا، بھگڑا سکے نہ کوئے مٹائییا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھوڑ دا اڈنا گھٹیا، امرت میگھ نہ کوئے برسائییا۔ سچ منارا ہونا ڈھٹھیا، محل اٹل نہ کوئے
 سہائییا۔ نیتز رووے تیر تھ اٹھ سٹھیا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھاہیا۔ پھرے دروہی مندر مسجد شودوالے مٹھیا، چرچ چراگاہاں نظر کچھ نہ
 آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائییا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بالمیک نے (پیر) دبا، زور نال
 ٹھکرائیا۔ تیرے وچ لالچ موہ رہے نہ لبا، جگت وکار نہ کوئے رکھائییا۔ اوہ دیکھ پر بھو دا کھیل سب، جو کلجک سبھا ملیچھاں رہیا بنائییا۔ کوڑ دا لہنا دینا دینا لہنا
 ہبھا، سگلا سنگ رکھائییا۔ جگت رس دینا مدھا، امرت رس نہ کوئے چوائیا۔ کوڑ گڑیار سناؤنا ندا، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنائییا۔ پوتر دسے کوئے نہ
 جگہ، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا مائی ہڈا، چم درشئی نہ کوئے بدلاییا۔ بالمیک کہا دھرنی اُس ویلے سب نے پر بھو نوں دینا
 سدا، اوتار پینغمبر گر دھیان لگائییا۔ دروہی تیرا نام خدائی ربا، یامین تیری سرنائییا۔ زرگن دھار آنتا، زرویر اپنا پندھ مکائییا۔ بھيو گھلا ہوڑا اُپر سسا، سو
 پُرکھ زرنجن آپ اکھوائیا۔ ہاہے دی پٹی بھيو رہے نہ رتا، ہنگ برہم دے سمجھائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو دے متا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ دیناں

مذہباں اِکو دسّ سَطح، اُوچ نیچ نہ کوئے رکھائیا۔ جس کارن گو بند تیرا ستر گھتا، یار ڈا سچ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میٹوں بالمیک نے آکھیا، آخر دتا سنا ئیا۔ اوس صاحب دی لینی بھاکھیا، جو بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دا بھگتاں
 نال ناتیا، اوہ بھگن نور الاہیا۔ سب دا پتا ماتیا، ہر جن اپنی گود رکائیا۔ اوہ اتم دیکھے کلجگ اندھیری راتیا، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جوتی دھار سب دا بنے
 جاتیا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ تیرے اُتے آوے ناٹھیا، بھجے واہو داہیا۔ جتھے بالمیک بہہ کے کرے پاٹھیا، رام رام دا دھیان رکھائیا۔ اُس دا پندھ مُکا
 کے واٹیا، پینڈا دئے مُکائیا۔ زرگن نور کرے پرکاشیا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہا دھام سہنجنا ہووے جتھے بھگتاں دا ہووے نواسیا، نواس استھان سو بھاپائیا۔
 دھرنی اُس ویلے نو نو ٹیکیں ماتھیا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں وچ نکلیا ہاسیا، میں ہسّ کے دتا دکھائیا۔ بالمیک جس ویلے میرا
 صاحب آوے پُرکھ ابناشیا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تیرا پورا کرے قول اقرار واقع، واقف کار ہو کے دیکھ دکھائیا۔ توں وی آؤنا میرے اُس گرہ احاطیا،
 جس گرہ ملے وڈیائیا۔ نال سوامی جڑیا ہووے ناتیا، ناتا بدھاتا آپ بندھائیا۔ ویلا وقت وقت بُجھاتیا، بے پہچان دتا درڑائیا۔ دھرنی کہے میرا سویا بھاگ
 جاگیا، آلس نندرا دتی مٹائیا۔ میرا لہنا دینا پورا ہو یا اٹھاراں ماگھیا، اک اٹھ دا جوڑ جڑائیا۔ میں سُنیا ناد شبد انزاگیا، جو انزاگی دتا سنا ئیا۔ میں کوک کے ہر
 بھگتاں نوں ماراں آوازیاء، سندیسہ اک جنائیا۔ میرا صاحب سوامی کھیل کرے دیش وچ ماجھیا، مجلس بھگتاں نال بنا ئیا۔ جس دے آگے نہ کوئی سوال نہ
 کوئی جوابیا، نو نو لاگاں پائیا۔ جس میل ملایا جن بھگتاں نال دوایا، دوہری دھار بنا ئیا۔ میرا پورا ہو یا خواہیا، لہنا دتا چکائیا۔ دھن گریو دھن سوامی میرا
 غریب نوازیاء، جس میری بنت بنا ئیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتے بھگتاں دا بنے سماجیا، اِکو رُپ نظری آئیا۔ مان رہے نہ راجن راجیا، شاہ
 سلطان نہ کوئے اکھوائیا۔ پر بھ پورن کرے کاجیا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہک نک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل انتن آدآ، آد پُرکھ اپر پیر سوامی اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر اچیت سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے بالمیک کیتی مہربانی، مہربان دا بھيو دتا کھلایا۔ بنا سپت وچوں میری دھار بنائی کانی، بن سیاہی لیکھا دتا لکھایا۔ مٹی خاک دے اُتے لائی نشانی، نشانہ عین دتا سمجھایا۔ تیرا لہنا دینا دیکھے شہنشاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جو شبد دا شبد ہونا دانی، دست شبد نام ورتایا۔ پریم دارس امرت دیوے پانی، سمند ساگراں پنڈھ مکھایا۔ جن بھگتاں ہووے جان جانی، جانہار اک اکھوایا۔ لہنا چکائے چارے کھانی، خالص اپنا تھم ورتایا۔ دیکھے وگسے جیو پرانی، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ منزل دیوے حق رُو حانی، تُوں میرا میں تیرا بھيو کھلایا۔ دھرنی کہے میں تھم والی کتھا کہانی مانی، من کے سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنایا۔ دھرنی کہے میرے اندر آئی سو جھی، دھیان دھیان لیا بدلایا۔ میرا سوامی دھر دامو جی، ٹھا کر بے پرواہیا۔ جس نے تریتا دوا پر کھج مکاؤنی او دھی، او دھ رہن کوئے نہ پانیا۔ دھر دے نام دا ہوئے بودھی، بدھی توں پرے گیان سمجھایا۔ جس دا لیکھا جانے کوئے نہ جوگی، ریشیاں سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اوہ جن بھگتاں ہر دا جائے سو دھی، سدھ اپنے نال ملائی۔ دین دُنی تکتے روگی، ہوئے ہنگتا دیکھ وکھایا۔ جگت ترسنا دیکھے بھوگی، چاروں گنت پھول پھولایا۔ دھر دا نام کلمہ دیوے انت سلوکی، ایکنکارا اک سنایا۔ جو بن کے مالک داتا جوتی، پر ماتم آتم میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرے انتر آیا گیان، انتشکرن لیا بدلایا۔ پر بھ چرن کیتا دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ تُوں سوامی مہربان، محبوب تیری سرنائی۔ میں جگ جگ بیٹھی تیرا راہ تکان، تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ ہن لہنا دینا تریتا سیارا، بالمیک دئے گواہیا۔ اگلا کھیا لیکھ مہان، جس نوں نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ دوا پر مکے پنڈھ جہان، کاہنا کرشنا کھیل کھلایا۔ پیغمبراں تیرا دسنا کلام، موسیٰ عیسیٰ محمد وجے ودھایا۔ نانک گوہند تیرا بھيو گھلایے ستنام، ڈنکا واگر و فتح جنایا۔ تُوں نور نورانہ نوجوانا جوتی جاتا ایکنکار کھج انت کریں پہچان، بے پہچان اپنا پردہ لاہیا۔ صدی چودھویں کریں دھیان، چوداں طبقاں چوداں لوکاں دیکھ وکھایا۔ دین دُنی دا دھرم دیکھیں ایمان، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولایا۔ چار جگ دے شاستر گرنتھ کریں پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کمایا۔ سر شٹی دی

درِ شئی ویکھیں نگاہبان، بن نیناں نین اٹھایا۔ کلج کوڑا نو کھنڈ پر تھی پھرے پردھان، ستاں دیپاں بھجے واہو داہیا۔ ست سچ دا انت رہے نہ کوئے نشان، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھایا۔ آتم برہم دا جانے نہ کوئے گیان، جگت وِ دیا وِ دیا نال پڑھایا۔ سینتا سرتی ملے نہ دُھر دارام، کاہنا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ توں مالک خالق پرتیاک سرب جیاں دا بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو پرنام، نمستے کہہ کے سیس جُھکایا۔ توں کلج انت سری بھگوانت شرع میٹنی کوڑ شیطان، شریعت اپنی دینی سمجھایا۔ مائس مانو مانکھ تیرے چرن کول کرن دھیان، دوْجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ توں کایا مندر اندر شبد اناد سناؤنی دُھنکان، انحد نادى ناد وجایا۔ دیپک جوت جگاؤنا مہان، آتم پردہ دینا لاہیا۔ توں پار برہم اپنا برہم کرنا پروان، پر م پُرکھ تیری سرناہیا۔ تیرا لیش چو دا کھیل مہان، جگ چو کڑی تیری دھار نظری آہیا۔ دھرنی کہے میری سینتی کریں پروان، پر م پُرکھ تیرے اگے واسطہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ڈنڈاوت بندنا نمسکار، بن سجریاں سیس جُھکایا۔ توں جگ چو کڑی داساہ کار، شہنشاہ اک اھوایا۔ جے سنجگ تریتا دواپر کیتا پار، لوک ماتی پندھ مُکایا۔ جس دے حکم وِچ کھیل کھیلیا پیغمبر گر اوتار، اوتر اپنا کھیل کھلایا۔ سو سوامی انترجامی کلج پاسار، مہاسار تھی اپنا ویس وٹایا۔ چاروں گنٹ ویکھ دھواں دھار، جوتی جوت نہ کوئے رُشناہیا۔ دین دُنی تیرا نام وِ سریا کرتار، کرتا پُرکھ تیری اوٹ نہ کوئے تکایا۔ زرگن سرگن رہیا نہ کوئے پیار، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملاہیا۔ من منوآ نسا وِچ کرے ہنکار، ممتا موہ لوک مات ہلکایا۔ ساچا رہیا نہ کوئے میت مُرار، متر پیارا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ پتا پوت اک دوْجے نالوں ہوئے غدار، شرع چُھری بنی قصایا۔ دین مذہب روون زاروزار، ذات پات دے دُہانیا۔ نظر آئے نہ کسے پروردگار، پیغمبر رسول سارے دین دُہانیا۔ صدی چو دھویں محمد دا لیکھائے وچار، عیسیٰ موسیٰ نال ملاہیا۔ جو نانک گو بند کیتی پکار، کل کلکی ویس وٹایا۔ جس دی وید ویاس لائی چھار، دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ اوہ سوامی انترجامی چوھیاں اوتار، جس نوں چو بیسا کہہ کے سارے گایا۔ توں آوونا اپنی دھار، تیتوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ دو جہاناں بن سکدار، سک سب دی پور کرانیا۔ دھرنی کہے تیرا لیکھا بالیک نے لکھیا نال پیار، پریم پاتی مینوں دتی سناہیا۔ نالے تیرا بنیا برہم دا یار، تیری مُجبت وِچ سماہیا۔ دوہاں دا میل اک دوار، در

دروازہ اِک وکھائیآ۔ جتھے وِشن برہما شو کھڑے بھکھار، در منگن سِیس نوآئیآ۔ اوتار پیغمبر گرو جوت اُجیار، نور نورانہ نور الاہیا۔ توں پت پر میثور
 پروردگار کرپا کر آپ نرنکار، نرویر تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ میرا وقت سُنہجنا آد نرنجنا کر وِچ سنسار، دُشت سنگھاری جن بھگتاں دے مان وڈیائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرا کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اتھاہ بے پرواہ
 کہن کوئے نہ پائیآ۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گمان پُر ضلع امرتسر نرائن سنگھ دے گرہ *

بالمیک کہے دھرنی میری قلم او سے دا لیکھ لکھدی، جو لکھن پڑھن وِچ کدے نہ آئیآ۔ جس دی کھیل اپنی اگئی تھت دی، جگت وار ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیآ۔ اوہدی دھار آد جگادی نت دی، نوٹ اپنی کار بھگتائیآ۔ اوہدی آسا اپنے مت دی، مٹر پیارا بے پرواہیا۔ اوہدی کرنی دُھر دے پت دی، پت
 پر میثور اگم اتھاہیا۔ جس دی نشانی نہیں پتھر اٹ دی، جوت شبد دھار شنوآئیآ۔ بنا اُس دی کرپا توں سرتی نہیں بکدی، سچ وِچ نہ کوئے ملائیآ۔ ٹھگوری
 مٹے نہ ذبح چت دی، چیتن روپ نہ کوئے سمجھائیآ۔ توں کھیل ویکھنی اُس دے ہت دی، کلجگ انتم اکھ کھلائیآ۔ تانگھ رکھنی اپنی سک دی، تمنا اپنے اتر
 اُپجائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ہوئے آپ سہائیآ۔ دھرنی کہے بالمیک میں کی رکھاں آس، کس بدھ دھیان
 لگائیآ۔ کس بدھ ویکھاں کھیل تماش، کی کرتا کار کمائیآ۔ کون دھار کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ کی روپ ہووے پُرکھ ابناش، بھيو ابھیدا دئے
 گھلائیآ۔ کس منڈل پاوے راس، کی اپنا رنگ رنگائیآ۔ کس وسے ذات پات دین دُنی دے درڑائیآ۔ کس بدھ میٹے کلجگ اندھیری رات، ست ست چند
 چکائیآ۔ کس بدھ لیکھا پورا کرے شکر اُتے کیلاش، برہما برہم دھار سمجھائیآ۔ وِشنوؤں کس بدھ دیوے وشواس، وِشیاں توں باہر درڑائیآ۔ اوتار پیغمبراں
 گروآں کون دوارے دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیآ۔ کی تھکم ورتے پُرکھ سمرا تھ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ میں کس بدھ جوڑاں ہاتھ، بن ہتھھاں ہتھ

اُٹھایا۔ مینٹوں دھرم دی دس دے جاچ، یاچک ہو کے منگ منگایا۔ میرا صاحب کس وسے کایا مائی کاچ، کنچن گڑھ سُہایا۔ کس بدھ کلج اگن بُجھائے
 آنج، امرت میگھ برسایا۔ اوہا روپ انوپاست سرُپا جگ چوکڑی بہہ بھانت، بن کرپا سمجھ کسے نہ آئی۔ اوہ دھرنی اُتے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ وسے
 کس پرانت، حصہ کون رکھایا۔ میں کس بدھ تگاں ہو اکانت، بن نیناں نین اُٹھایا۔ میری اکوئی جی بات، باطن پردہ دے چکایا۔ کس بدھ میلا ملے
 کملاپات، پت پر میثور نور الایا۔ کی دست امولک دیوے دات، انملڑی آپ ورتایا۔ بالمیک ہس کے کہا جس دی صفت وچ میں بھر دتے کاغذ
 کاغذات، اکثر اکھراں نال ملایا۔ اوہ رام راما نوجوانا مرد مردانہ اکو نور جوت پرکاش، دوجا روپ نہ کوئے درسایا۔ اوہ مہربان محبوب دھرنی دھرت
 دھول دھول تیری پوری کرے آس، نراس رہن کوئے نہ پانیا۔ کلج انتم پرگٹ ہووے آپ، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ ترے گن مایا میٹے تاپ،
 ترے بھون دھنی اپنی دیا کمایا۔ ہر بھگت سہیلے بنا کے ساک، سجن ہوئے سچ سکھایا۔ توں میرا میں تیرا دسے جاچ، سوہنگ ڈھولا ام اتھایا۔ تن
 وجود مائی خاک تیرا کرے پاک، پت پت پت بنایا۔ جس سمبل بہہ کے کھولنا تاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ بالمیک کہے میرا اُس ویلے وی ہونا ساتھ،
 سگلا اپنا سنگ بنایا۔ میں نو نو ٹیکاں ماتھ، مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دامالک اپنا رنگ رنگایا۔ بالمیک کہے
 میری قلم بنائے اکھر، نراکھر دھار سمجھایا۔ ایہہ لکیر نہیں کوئی پتھر، پاہن پتھر توڑ پھوڑ کے سارے دین مٹایا۔ میری جگت والی نہیں کوئی سطر، لائن
 اکھاں وچ نظری آئی۔ میری بدھی نہیں کوئی پتھر، عقل چلے نہ کوئے پتھرا۔ میرا لیکھا نہیں کوئی پتر کا اُتے پتر، کاغذ ملی نہ کوئے وڈیایا۔ میں اُس دی
 مہما کردا جس نے اپنی دھار گوبند لاؤنا ستھر، یارڑا سیج سُہایا۔ جس کلج انتم سب دا لہنا دینا لیکھا کرنا پدھر، اوچ نیچ دا پندھ مٹکایا۔ تیری پوری کرے
 سدھر، سدھراں والیاں ویکھ وکھایا۔ صدی چودھویں پا کے غدر، گداگر کرے لوکایا۔ سنگر شبد کولوں کراوے عدل، انصاف اپنے ہتھ رکھایا۔
 دھرنی تیرے اُتے دھرم دی دھار دیوے بدل، کلج وچوں ستجگ لئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن دھار اکو پتن، سچ دوارا ایککارا درگاہ ساچی مقامے حق،
سچھنڈ اکو اک سہایا۔

* ۱۹ ماگہ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سوبل ضلع امرتسر پورن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے موہے بالمیک نے اکھر دکھائے بٹھے، پٹھی کل پر بھ دے ورتایا۔ کلجک ویلے انتم ٹٹھے، مہربان ہوئے سہایا۔ جن بھگت سہیلے
منائے رٹھے، رسیاں گلے لگایا۔ لکھیاں وچوں لہے مٹھے، مٹھی بھر دے وڈیایا۔ لگیا رہے نہ کوئے کسے گٹھے، چاروں کٹ پھول پھولایا۔ پھل لگائے
کایا بوٹے، پت ٹہنی نام مہکایا۔ سچ پریتی دیوے ہوئے، ہلارا اکو اک دکھایا۔ بھاؤ چکا کے ایکا دوہے، میلا میلے سچ سہایا۔ جنہاں دی دھار آپے بٹھے،
بجھی دیک دے جگایا۔ اوہناں اک دوارا سچھے، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
رنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میں اکھر دیکھے بنا تختی، سیاہی نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا حکم ملانا ناں سختی، سختیا کرے صفایا۔ دین دنی آوے کمبختی،
کامل مرشد حکم ورتایا۔ کھیل کھلائے مالک عرشی، پریم اگم اتھاپیا۔ لیکھا جانے خاک فرشی، زمیں زماں پھول پھولایا۔ جس دی سمت شہنشاہی اٹھ دی
ہونی برسی، برس سالاں ونڈ ونڈایا۔ اوہ کھیل جانے بھگتاں گھر دی، گھر گھر دیکھے چائیں چانیا۔ ایہہ وڈیائی نرائن نر دی، بالمیک گیا سمجھایا۔ جس کلا
مکاونی کلجک کل دی، کل کاتیاں کرے صفایا۔ منزل دسئی اک اٹل دی، اگم اتھہ سمجھایا۔ جس آسا پوری کرنی باون بل دی، اسمیدھ یگ دے
گواہیا۔ اُس دی کتھا کہانی ہونی چھل دی، اچھل چھلدھاری آپ کرایا۔ جس دی خبر کسے نہیں گھڑی پل دی، جو پلاں اوہلے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ دھرنی
کہے میں پیاسی او سے امرت جل دی، سمند ساگراں آس نہ کوئے رکھایا۔ میں اک دوارا ملدی، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کرنی کدے نہ ٹلدی، ٹالن والا نظر کوئے نہ آئی۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سوبل ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میٹوں جگ جگ لگیاں تانگھاں، بن لوچن نیئاں دھیان لگائیا۔ میں سُنیاں پیغبراں والیاں بانگاں، آذاں کھوج کھوجائیا۔ جدھر دیکھاں
 کلج کوڑی کرپا چڑھیاں کانگاں، کاگ وانگ گرلایا۔ کرپا ندھان بدل سوانگا، سوانگی آیا روپ بدلایا۔ لہنا دینا دیکھ دھرنی دھرت دھول دھول نہانیاں
 دی ماں دا، جو آسا رہی تکانیا۔ مان رہیا نہ سنگر شبد تیرے ناں دا، ناؤں نرکارا سارے گئے بھلایا۔ کھیل دیکھ اٹھسٹھ تیرتھ تھان دا، مندر مسجد
 شودوالے مٹھ پھول پھولایا۔ چاروں کُنٹ جھگڑا سوراگاں دا، ہندو مسلم سارے بنے قصایا۔ تیرا شبد بھلیا واہ واہ دا، واگرو تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔
 پاندھی دے نہ کوئی تیرے گھر دے راہ دا، منزل حق چڑھن کوئے نہ پائیا۔ بل رہیا کسے نہ بانہہ دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو دیکھ لے اپنی دھرتی، دھول دھیان لگائیا۔ تُوں مالک دھر دا عرشی، پریتم نور الاہیا۔ کھیل دیکھ
 کلج کل دی، کی کل کاتی حکم ورتائیا۔ وڈیائی رہی نہ اٹھسٹھ تیرتھ جل دی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھاہیا۔ دیک جوت کتے نہ بلدی،
 نور نورانہ نہ کوئے رُشنائیا۔ مایا ممتا سادھاں سنتاں پھرے چھلدی، اچھل چھلدھاری تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ دھرنی کہے میری آسا ہوئی ڈونگھی ڈل دی،
 ترسنا پور نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں چار کُنٹ تیرا نکاں راہ،
 بن رستیاں رستہ دیکھ دکھایا۔ تُوں کرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا نام سہنجنا سو وقت سہنجنا گیا آ، آدم حوا راہ تکانیا۔ پیغمبر کہن
 ساڈا نور الاہی خدا، عالمین اک اکھوائیا۔ گرو گرو دیو کہن سنگر شبد شبدی ڈنک دے وجا، وجا ونہارا اک ہو جائیا۔ سارے سجدیاں وچ کرن دُعا، دوئے
 جوڑ سیس نوائیا۔ میرے سوامی انترجامی میری پت رکھا، پت پریشور دیا کمائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم انتر نرتر
 بن رسنائیتوں کوئی نہ سکے گا، جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی تیری اکو سرن لئی تکا، دوسراوٹ نہ کوئے تکانیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سوہل ضلع امرتسر ہری سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے بیننتی سُن میرے نرنکار، نرویر نرنکار تیری سرناہیا۔ اوتار پیغمبر گرو کر خبردار، سچکھنڈ دوارے ایککارے دے جگانیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں دا انتر نرنتر ویکھن ووبار، کی مات کھیل کھلایا۔ شبد انادی گھر برہادی سب دی سُن دھنکار، کون مندر وجے ودھایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے آتم سب دی ویکھ اجیار، کون گرہ نور جوت رُشناہیا۔ کیوں چار کُنٹ دہ دشا شاستر سمرت وید پُراناں انجیل قرآناں گئے وسار، گرو گردیو سوامی درس کوئے نہ پانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نو دوارے ودھیا و بھجار، کوڑ کریا وچ سرشٹ درشٹ ہلکایا۔ دیناں مذہباں ہوئی خار، تیرا نام کلمہ کرے لڑایا۔ صدی چو دھویں دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ چو داں طبق رہے پکار، توں میرا میں تیرا نام نہ کوئے دھیانیا۔ چو داں لوک کھیل تک سچ سرکار، چو دس چند نور نہ کوئے چکایا۔ میں روواں گریہ زاری وچ زاروزار، بن نیناں نیر وہانیا۔ سچ سوامی تیرا کراں انتظار، ویلا وقت بیٹھی راہ تکانیا۔ کل کلکی ہو اجیار، وید ویاسا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگانیا۔ دھرنی کہے میں پاپاں بھار تھکی، تھکاوٹ وچ دُہانیا۔ توں صاحب میرا کملاپتی، پت پر میثور اک اکھوانیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ واء متی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ تیرا نام ندھان دے کسے نہ رتی، رتن امولک ہیرا گرکھ نظر کوئے نہ آہیا۔ مان رہیا نہ راگ چھتی، چھتر دھاری بیٹھے گھ بھوانیا۔ آتم نور جگے کوئے نہ وٹی، دیپک کایا نہ کوئے رُشناہیا۔ کجگ کوڑی کریا سب نوں جاندی پٹی، پٹی پریم نہ کوئے بندھانیا۔ پنج وکارا کھلی ہٹی، نام ست نہ کوئے چترانیا۔ توں صاحب پُرکھ سمر تھی، کرنہار اکھوانیا۔ دھرنی کہے میں سب کچھ ویکھاں اکھیں، اکھیاں والے اکھیاں گئے بھوانیا۔ آتم دھار پیار دی رہی کوئی نہ سخی، ساچے کاہنا تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ سیتا سرت ہوئے کوئے نہ ستی، رام رام تیری سرن نہ کوئے رکھایا۔ نانک گو بند جانے کوئے نہ پٹی، پٹنے والیا تیری دُہانیا۔ پیغمبراں لیکھا لکھیا نہیں ہتھیں، پیشین گوئیاں وچ سمجھانیا۔ اتم صدی بیسویں چو دھویں جائے نٹھی، اپنا پنڈھ مکانیا۔ اُمت اُمتی تپدی بھٹھی، آب حیات نہ کوئے پیانیا۔ ست مُجبت وچ دیناں مذہباں وچ دیناں مذہباں دھار ہوئے نہ کٹھی، ایکا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ سچ دھرم دی منزل جاندی

ڈھٹھی، محل اٹل نہ کوئے بنایا۔ پُرکھ ابناشی تُوں و سیں گھٹ گھٹی، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تُدھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میرا چار کُنٹ نیناں وگے نیر، چھہبر اک دکھایا۔ تُوں شہنشاہ سلطان پیر پیراں دا پیر، پَنغمبر نُورِ الاہیا۔ تُوں دو جہاناں دستگیر، دیاوان وڈ وڈیایا۔ تُوں لیکھا تک شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ میں در درویش ہو کے منگاں حقیر، فقیر فقیرہ تیرا ڈھولا گایا۔ دین دُنی دی بدل دے ضمیر، انتشکرن کر صفایا۔ تن مائی پوتر کر چیر، چری وچھنے لے ملایا۔ میں میرا ہویا دلگیر، دھیرج دھیر دے دھرائیا۔ دین دُنی دے اندر ہوئے والی پیر، دُتیا بھاؤ نہ کوئے مٹایا۔ پر م پُرکھ لیکھا مُکا دے ہست کیر، کپٹ کپٹاں دے وڈیایا۔ امرت آتم نچھر جھرنے سب نوں دے سیر، بوند سوانتی آپ چوایا۔ کلجگ انتم سب دی بدل دے تقدیر، تدبیر اپنا نام درڑایا۔ تُوں زرگن دھار جوت شہنشاہ سنگر شبد تیرا وزیر، رعیت ہر جن ہر بھگت لے بنایا۔ تیرا کھیل آد جگادی بے نظیر، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے میتوں مشورہ دیوے سچکھنڈ وچ بیٹھا کیر، قبراں توں باہر سنایا۔ اٹھ تک جو بالمیک رکھی نے پرتھائے رام ماری کیر، رام رام گئے سنایا۔ اوہ رام سب دی کٹے بھیر، لیکھا سب دادے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو نام کھنڈا برہمنڈاں دکھائے اگئی شمشیر، جس دی دھار لوہار ترکھان نہ کوئے بنایا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ لگوبووا ضلع امرتسر عجیب سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں بھگتاں اتوں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جنہاں ملیا اکا اینکار، اک اکلّا نُورِ الاہیا۔ میں مات لوک بناں سیوادار، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ ست سچ دی سناں گفتار، جو پر بھ دا ڈھولا گایا۔ تُوں میرا میں تیرا جنہاں دی دھار، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ کلجگ انت میرے اُتے ہویا اُجیار، نُورِ نورانہ ڈگمگایا۔ میں سندیسہ دیواں اپنی دار، پورب پچھلا بھو گھلایا۔ جو بالمیک وجائی ستار، میرے اُتے ست درڑایا۔ سو ویکھ

لیا کرتا رہا۔ جس میرے اُتوں لاہنا بھار، و بھچار کرے صفائیا۔ ست دھرم دے اُتار، میری ساچی گود سہائیا۔ بھگت سہیلے پاوے سار،
 بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کرن پیار، پر م پُر کھ مل کے وجے ودھائیا۔ میں خوشیاں دے وچ ویکھاں سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال
 ملائیا۔ گرو آں کہاں بول جیکار، شبدی شبد شنوائیا۔ پیغمبراں کہاں تلو پروردگار، بے پرواہ اگم اتھاپیا۔ اوتاراں کہاں کرو نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس
 جھکائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کہاں ہووو ہوشیار، پُری لوء لو انگڑائیا۔ رُو سس دھوڑی لاؤ مستک چھار، اگاکو نام رمانیا۔ جگ چوکڑی ہووو خدمتگار، خادم ہو
 کے سیو کمائیا۔ کل تلو کلکی اوتار، جو بھگتن پیتا اک اھوائیا۔ جس دا بھریا نام بھنڈار، زرگن سرگن رہیا ورتائیا۔ جس سہایا بل دوار، باون کھیل کھلائیا۔
 سو لیکھا جانے اپنی وار، وارث ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اک رنگائیا۔ دھرنی کہے
 میں بھگتاں اُتے آپا آپ کراں قربان، کربلے والے سارے دھیان لگائیا۔ مینٹوں تنگن دو جہان، چوڈاں طبق اکھ اٹھائیا۔ کھیل ویکھاں وکھاواں سری
 بھگوان، کی بھگون کار کمائیا۔ چارے کُنٹ حکم سندیسہ دیواں آن، ایکا ایک جنائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن تگے نوجوان، سوربیر دھردر گاہیا۔ جس داشبد
 کھنڈا اگما نام، تیر کمان چلہ اکو رہیا چڑھائیا۔ جس کھجگ کوڑی شرع مینٹی شیطان، شریعت دین دنی بدلایا۔ رُوپ انوپ دھر کے آپ امام، امام اماما کھیل
 کھلائیا۔ ایکا دیوے کلمہ حق پیغام، پیغمبراں توں باہر پڑھائیا۔ اوس دے چرن کول کراں پرنام، قدم بوسی وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب اک اھوائیا۔ دھرنی کہے میں بھگتاں ہوئی داسی، داسن داس سیو کمائیا۔ جنہاں کرنی بند خلاصی،
 بندھن مذہباں والے تڑائیا۔ میرے اُتے خوشیاں والی پاؤنی راسی، آتم پر ماتم گوپی کاہن نچائیا۔ منزل چڑھنا دھرم دی گھاٹی، دوجا راہ نہ کوئے نکائیا۔
 میری پچھلی پوری ہووے واٹی، پاندھی پندھ مکائیا۔ اکو نور جوت دے سے جن بھگتاں اندر للائی، زرویر نرکار نظری آئیا۔ آتم سچ سہنجنی ویکھاں کھاٹی،
 سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ جتھے وسیا کملا پاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری سہنجنی ہوئی اچ دی راتی، رُتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ جو بھگتاں
 بنیا جماعتی، ڈھولا نام اکو صفت صلاحیا۔ کھجگ انتم پچھے واتی، ورنال برنال کھوج کھوجائیا۔ میں سب کجھ سُن دی دھرنی کہے چپ چپائی، رسنا جہوا تئی دند

نہ کوئے ہلایا۔ جنھ تیرے اُتوں ناس کرنے پاپی، جن بھگت لئے ترایا۔ اوس پوری کرنی بالمیک دی آکھی، جو بن اکھراں میٹوں دتا سنایا۔ چار کُنٹ دہ
 دشا میری کرے راکھی، رکھک ہو کے دیکھ وکھایا۔ دھرنی کہے میں دھرت دھول دھول سدا سدا رکھی اوسے دی آسی، آسا وچ دھیان لگایا۔ جس
 دی زرگن نور جوت پرکاشی، دو جہاناں کرے رُشایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، جس دی کرنی آد جگاد ساچی، جگ جگ سچ سچم ورتایا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گوبووا ضلع امرتسر مختیار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے جن بھگتو میٹوں خوشیاں وڈیاں، پر بھ وڈے دتی وڈیایا۔ تہاڈیاں میرے اُتے وچ گنیاں اڈیاں، میں ویکھاں چائیں چانیا۔ سوادھان
 ہون مقبریاں وچ پیغمبراں دیاں ہڈیاں، اپنی لین انگریا۔ کہن اسیں شرع شریعتاں چھڈیاں، اکو کلمہ نام دھیایا۔ جس دیاں ستاراں چوڈاں طبقات
 وچیاں، لوک پرلوک شنوایا۔ میں اوس دوارے سچیاں، جتھے سبجن دُھر درگاہیا۔ تہاڈا پیار کر کر رچیاں، ترسنا ترکھا مٹایا۔ اوہ دیکھو بیتدیاں محمد والیاں
 صدیاں، صدے سب دے رہیا گواہیا۔ جس دے اگے سب نے باہواں بدھییاں، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جس اُلٹے وہن وھاؤنے ندیاں، چری وچھنے
 آپ ملایا۔ میرے اُتوں میٹنیاں بدیاں، بدکاراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرے اندر خوشیاں ودھییاں، وعدے پور کرایا۔ جس تہانوں لایا انگیاں، انگیکار دُھر دا
 ماہیا۔ میں وی اوسے کولوں منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جس نے میری خواہش دیاں رنگت رنگیاں، رنگ اگم چڑھایا۔ اوہ بن سورا
 سرنگیا، ہر جن دیکھے چائیں چانیا۔ گھر گھر مارے پنڈھییاں، پاندھی ہو کے پھیرا پاپا۔ جس نے تہاڈیاں آسا رکھیاں لمبیاں، اپنے نالوں نہ کدے تڑایا۔
 میں اُس دے بھے وچ تھر تھب کمبیاں، تھر تھراہٹ وچ ڈھایا۔ جس نے دیناں مذہباں توڑیاں بندیاں، بندیخانے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں اکھیاں

رہن نہ دینیاں اندھیاں، نچ نیتز لوچن نین کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، دین دِیال سدا بخشدیا، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گوبووا ضلع امرتسر پیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے جن بھگتو کی کراں تہاڈی صفت، صفتی صفت صلاحیا۔ جنہاں دا آد جگادی اِکو اشٹ، جگ چو کڑی دیو منائیا۔ سنگر شبد جنہاں لکھائے لکھت، لکھتی تصدیق کرائیا۔ میرا سچا پیار تہاڈے نال اگما عشق، جس دی حقیقی مزاجی دوویں دین گواہیا۔ تہاڈی دھوڑی میرے اُتے لگا تلک، میری خاک سو بھاپائیا۔ مینٹوں سماں ملیا ولک ولک، کوک کوک سنائیا۔ دھن بھاگ جے سب دا پورا ہویا صدق، صبوری پر بھ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے بھگتو میں خوشیاں دے وچ نچاں، بن قداماں قدم بدلایا۔ میں کھیل دیکھیا سچا، جو سچ سچ دتا دکھائیا۔ بالمیک دا وعدہ ہویا نہ کچا، کچی تند نہ کوئے درڑائیا۔ کرپا کیتی پر میثور پتا، اپنی آپ دیا کمائیا۔ جس وچ فرق رہیا نہ رتا، رتن امولک ہر جن لئے بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جو بنا کاغذ توں لکھیا پٹا، سو پاٹل ہو کے دیکھ دکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا جگت دکھایا ہٹا، ہر جن اپنے تول تُلایا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹا، تن وجود کری صفائیا۔ میرا ہر کھ سوگ جگ جگ دا کیتا مٹھا، چنتا دتی گوائیا۔ جس ویلے میں بھگتاں دا بھگتی پیار دیکھیا کٹھا، در گھر ساچے سو بھاپائیا۔ جتھے دین مذہب دا چکھیا رٹا، جھگڑا ذات نہ کوئے رکھائیا۔ اِکو اوٹ پُر کھ سمر تھا، دوسر ٹیک نہ کوئے جنائیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہٹا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پُر کھ اکال دین دِیال میری مٹی رین اندھیری مٹا، ہر جن نوری چند چند چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، بھگوان تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر گر بخش سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میں دساں نال ہجر، ہجرت ہوئے سارے ویکھ دکھایا۔ کوئی اودھر گیا کوئی ادھر، بھجے واہو داہیا۔ مینوں سندیہ دتا اک پدر، پریم پیار وچ درڑایا۔ بنا کاہن توں رہے کوئے نہ متر، پتا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا کلجک انتم ہونا چلتر، ویس اولڑا روپ وٹایا۔ جوت دھاروں آوے نکل، نرویر اگم اتھایا۔ جس نوں سارے مندے پتر، پتا پڑکھ اکال وڈ وڈیایا۔ اوہ چوٹی چڑھے سب دی سخر، سخر چڑھ کے ویکھ دکھایا۔ دھرنیے توں وی کرنا فکر، فقرہ اک سٹایا۔ جس دا کسے نظر نہیں آونا پتر، روپ رنگ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے میرا پورا ہندا جائے منسا، من من ہی وچ سٹایا۔ میرا روپ بندا جائے ہنسا، کاگ روپ روپ بدلائی۔ میرا لہنا دینا گدا جائے جگ سہنسا، سہنسر کھ باسک دے گواہیا۔ میرا مالک خالق میرے اُتے اک سہائے ہنسا، بھگت بھگوان جوڑ جڑایا۔ جس دی دھرم دی دھار ہونی انسا، پتا پوت گود اٹھایا۔ کلجک کوڑ کڑیارا مارے کنسا، کھنڈا شبد نام چلائی۔ دُشٹ سنگھارے راون دنتا، ہوئے گڑھ تڑایا۔ سنجگ بنائے ساچی بنتا، ست سچ نال پرگٹایا۔ کرپا کرے پڑکھ اکالا دھر دا کتنا، کنت کتوہل اگم اتھایا۔ جو لیکھا جانے لکھ چورا سی جیو جنتا، چاروں کنت دھیان لگایا۔ جس گڑھ توڑنا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم سمجھایا۔ سو مالک بن کے بودھ اگادھا پنڈتا، پریم پڑکھ اپنا بھو کھلایا۔ جس جھگڑا میٹنا من کا منکا آپ بھوایا۔ بھو کھلاونا ساڈھے تن ہتھ تن کا، تیکا نور کرے رُشٹایا۔ جس دا لہنا دینا کلجک انتم ہونا چھن کا، چھن وچ بھسم کرے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ سچ وڈیایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ تکا، تکاں نور الاہیا۔ جس دی حقیقت حق حقا، حاکم اکو بے پرواہیا۔ جس دا بے مقام پتہ، پت پریشور دھردر گاہیا۔ جس دی زرگن دھار ستا، ست ستوادی وڈ وڈیایا۔ او سے دے حکم دا اکو حکمی متا، مت متانتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دے نام ندھان دا اکو ٹپا، جو ٹاپو آں پار کرایا۔ اُس دے حکم دا حکم اگما ٹھپا، جو سماپت کرے لوکایا۔ اوہا لیکھ لیکھ بنا جگت دھار توں چھپا، کتب خانیاں بند نہ کوئے کرایا۔ دھرنی کہے جس دے نام دیاں سب نے ماریاں گپاں، گپوڑے صفتاں والے گایا۔ اوہ کھیل کرے وچ کایا مٹا،

مکلی اندر بہہ کے اپنا نور کرے رُشناییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوں
بھگوان، جسدا نام ڈنکا فتح، فاتحہ سب دادے پڑھائییا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر چٹن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ خاک مٹی، کلجگ انت بھگونت دیا کمائییا۔ میرا کھیل ویکھ پتھر ائی، پاہن پوجے جگت لوکائییا۔ میری سرت کتے نہ ٹکی،
کوٹن کوٹ ٹکے دھوڑی مستک خاک رمائییا۔ میں اپنی تہہ اُتے لٹی، لٹاں والے ویکھ دکھائییا۔ میری کرنی نہ کسے نجٹھی، جگ چوڑی گئے وہائییا۔ میں
اوتار پیغمبر گرو آں آگے پٹی، نیتز رو رو دتی دہائییا۔ میری دھار کرو چٹی، جگت دُرمت میل دھوئییا۔ میری لیکھنی کسے نہ لکھی، ہاہے دی پٹی دے
گواہییا۔ وڈیا کے اپنی اپنی سکھی، سکھاں مریداں گئے سمجھائییا۔ تن وجوداں کر کے ہتی، پنجاں تتاں سو بھاپائییا۔ میتوں جگت جگت سب دی یاد متی،
متر پیارے دیاں سنائییا۔ میتوں تیرے پریم دی سمجھائی کسے نہ لپی، جگت و دیا جگت پڑھائییا۔ میری آشا وڈی توں وڈی ٹکی توں ٹکی، نر نرائن تیرے آگے
رکھائییا۔ میتوں اشارہ دیندے گئے سپتس رکھی، ست زمیں دھیان لگائییا۔ میں وی اپنی نشانی بنا نشانیاں توں متھی، متھیا جانی سرب لوکائییا۔ تیری کھیل
سدا جانی انڈٹھی، جگت نیتز نظر کسے نہ آئییا۔ میتوں تھوڑا اشارہ کیتا باون گٹھ متھی، تھم تھم وچوں درڑائییا۔ بنا اکھراں توں لیکھ بنایا چٹھی، پاترا گم
اتھاہییا۔ دھرنیے جس ویلے تیرے اُتے مانو دھار رہی نہ متھی، امرت رس ہتھ کسے نہ آئییا۔ جگت وشنا سب نوں جائے بھٹی، ورن برن چاروں کُنٹ
کرن لڑائییا۔ اوتار پیغمبر گرو آں شبد دی دھار ہٹاں وچ جانی وکی، قیمت ٹکیاں والی پائییا۔ رسنا سب دی ہونی پھکی، امرت رس نہ کوئے بھرائییا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائییا۔ دھرنی کہے میں کی دتاں اپنا حال، حالت کی جنائییا۔ میرا چار جگ
دے شاستر دین احوال، اوتار پیغمبر گرو دین گواہییا۔ میرے صاحب دی اوڑی چال، اچھل چھل اپنا کھیل کھلائییا۔ جس دے پچھے گھالی گھال، گھائل ہو

کے سیو کمائیا۔ اوہ جلوہ گر نور جلال، اللہ الہی بے پرواہیا۔ جس دا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ اُس دے آگے اک سوال، بیننتی دتی سنائیا۔ میرا اتم وقت سنبھال، سمبل بہہ کے دیکھ دکھائیا۔ سچ دھرم دا وجے کدے نہ تال، تلواڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھل رہیا نہ مانس ڈال، نام بھل نہ کوئے مہکائیا۔ چار کُنٹ سب دے سرتے کوئے کال، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ کرپا کر پُرکھ اکال، دین دِیال تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میری کھلڑی میڈھی بکھرے دیکھ وال، روم روم دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری دیکھ حالت، ہائے اُف میری ڈھائیا۔ چاروں کُنٹ دے سے جہالت، ست سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ اوتار پیغمبر گرتیرے دُکلے کرن وکالت، لاء قانون مذہباں والے جنائیا۔ تیرے دھرم دی سچھنڈ اک عدالت، جو لاشع نظر آئیا۔ تُوں آد جگاد صحیح سلامت، صاحب سلطان وڈ وڈیائیا۔ جس دے حکم وچ پیغمبراں منظور کیتی قیامت، قیامگاہ تیرے مقامے حق گئے جنائیا۔ مُریداں مُرشدان مُرشدان مُریداں تیرے کلمے دی دتی ضمانت، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پیار دی میری جھولی پا امانت، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ میں بُدھ ہن آنجانت، پر بھ تیرا بھو نہ جانا رانیا۔ تیرے بھگت سہیلے کوٹاں وچوں تگاں موتی مانک، انملڑے ہیرے نظری آئیا۔ میرا سماں تک ہائے چاروں کُنٹ صدی چو دھویں کہے بھیانک، بھے بھو سارے گئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیری سرن سرن اک سرناگت، دوسراوٹ اور نہ کوئے تکائیا۔

* ۲۰ ماگ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گگوبوا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، بھرپور دتی وڈیائیا۔ کرپا کرے آپ پر بھ ہری، ہریا دل میرے اُتے مہکائیا۔ میتوں کوڑی کرپا توں کرے بری، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ شرع رہن نہ دیوے شرعی، شریعت اکو اک دکھائیا۔ جو نانک سندیسہ دتا کٹھہا سینئیں، جلدھارا دھیان لگائیا۔ جو آسا رکھی دُرگا

مئی، متا جگت نالوں تڑائیا۔ جو اشارہ کیتا رام لکھئی، متریئی گیا سمجھائیا۔ جو کرشن ارجن لیکھ لکھایا بن لکھئی، دس اٹھ جوڑ جڑائیا۔ جو موسیٰ منہ دے بھار دھار دیکھی نیئی، نو نو دا پردہ لاہیا۔ جس ویلے عیسیٰ پھاسی گل لکھئی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس ویلے محمد شرع دا بنیا مدیئی، مدعا حق حق سنائیا۔ نانک نرگن دھار سرگن دی پائی سیہی، صحیح سلامت اک سمجھائیا۔ جس ویلے سرگن نرگن دھار دھار لالو بڑھئی، نانک انگلی مکھ وچ پائیا۔ گو بند دھار امرت جس ویلے گرگھاں مکھ چوئی، چوپی اپنے اندر گائیا۔ رسنا بول کچھ نہ کہی، ڈھولا جگت نہ کوئے سنائیا۔ جس ویلے میرا پندھ مکیا سینکڑے ڈھئی، ڈھنیا اپنا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرا سُنجننا ہویا کھیتر، میرے اُتے وڄی ودھائیا۔ میں کھول کے ویکھاں اپنا نیتز، نچ نین نین اٹھائیا۔ جو سوامی سب دا بنیا بھیتن، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ اوہ مینوں کرے چیتن، ستی لئے اٹھائیا۔ اٹھ کھلیئے بھگتاں نال کر ہیتن، اپنی خوشی بنائیا۔ نال سوامی تک نیت نیتن، جو رو رہیا سرب ٹھائینا۔ جس دی سب کچھ کرنا بھیتن، بھیتا آیا کرانیا۔ میرا لیکھا آیا دیکھن، بن اگتا پاندھی راہیا۔ اوہ پھرے دیس پردیسن، دو جہاناں واہو داہیا۔ اوہدی مہما گائے سہنسگر مکھ شیشن، دو سہنسگر ڈھولے جہوا گائیا۔ اوہدے چرناں وچ ہر جن ساچے لیٹن، لٹاں والیاں لے نہ کوئے وڈیائیا۔ جو بنائے اپنے بیٹی بیٹن، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ اوہ تیری پچھلی میٹن آیا دیکھن، رشی مونی سارے سپس نوائیا۔ اپنا دھام بنا نوکین، سمبل دھام سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میں واری چوہ کھنی، چوہ تھے جگ سپس نوائیا۔ جس میری میننتی مٹی، نسا پور کرانیا۔ وڈ داتا بن کے دھنی، دھناڈھ ہویا سہائیا۔ میرے گنڈھ بٹھا کے کٹی، کتا گو بند والا دئے گواہیا۔ میری اکھ ہووے نہ انھی، نیتز نین کر رُشائیا۔ میں خوشیاں وچ پھراں بھنی، بھجاں واہو داہیا۔ سچ سندیسہ سناواں بھگتاں دے کئیں، پریم نال درڑائیا۔ اوہ سارے دیکھو سر شٹی جانی ڈنی، جنہاں بھلیا اگم اتھاہیا۔ اوہ صاحب سوامی پریتم پیارا جن بھگتاں گرہ بھاگ لگائے چھپر چھٹی، بنک دوار سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں انتر باہر تئاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دوس رین بن لٹاں باہواں بھجاں، تھھاں واہو داہیا۔ جن بھگت سہیلے اپنے اُتے لبھاں،

اپنا پندھ مُکائیا۔ جگت کوڑ پلچھ مٹاواں سبھا، سب نوں دیاں سٹائیا۔ میرا کشت میٹ دے ہتھا، ہم ساجن دیا کمائیا۔ توں نورِ اِلاہی رہا، یا مین کہہ کے سارے ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے بھگتاں دے گرہ پوتر جگہ، جس جگہ تے میرا صاحبِ نظری آئیا۔ جس دے تھکم وچ وشن برہما شو بدھا، بندگی وچ سارے سیس نوایا۔ اُس دا میں جن بھگتاں گھر گھر دیواں سدّا، سندیسہ اک جنائیا۔ گر کھو سب نے خوشیاں دے وچ کہنا اساں پریتم ماہی اپنا لہا، جگت کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جو ساڈے پچھے پھرے بھجا، دوس رین سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی سمجھ سکے کوئے نہ وجہ، وجوہات سمجھ کوئے نہ پائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر ارجن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرا صاحبِ دینِ دیاں، دیا لو کرپا لو آپ اکھوایا۔ جس دے بھگت سہیلے اگے لال، لال گلا رنگ چڑھائیا۔ جس میری آشا کرنی دی کیتی بھال، کھوج کھوجیا چائیں چائیا۔ سنگر شبد بنا دلال، وچولا اپنا آپ پرگٹائیا۔ میرا جھٹرا مُکا کے شاہ کنگال، کملی کو جھی ہو یا سہائیا۔ اپنی چل اولڑی چال، چال نرالی اک دکھائیا۔ جو لہنا دینا لیکھا بالمیک مینٹوں دتا سکھال، سکھیا سچ سمجھائیا۔ او ویکھن آیانال، نرگن سرگن روپ بدلایا۔ دھرنی کہے میرا ناتا جوڑ کے سنگھ پال، پچھلا لہنا پور کرائیا۔ میرا اگے چلنا ہور سوال، سوالی جھولی ڈاہیا۔ کی بھنڈارا دیوے نال، دھن کی ورتائیا۔ کی ویکھے مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ کی سمبل بہہ کے کرے سنبھال، سب دا ہوئے سہائیا۔ کی وجے تیرا تال، شنوائیاں کی شنوائیا۔ جو تیری گھالن رہیا گھال، کی دیویں مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دوارا اگھا، اکو اک پرگٹائیا۔ کی وڈیائی ملی خاک بُدھا، سُدھ دتی سمجھائیا۔ لیکھا مٹنا کلجگا، جگ چوکڑی وجے ودھائیا۔ میرا دپیک جگائے بُجھا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سچ پرکاش ہووے ادا، نور نور جوت رُشنائیا۔ اپنا بھیو گھلائے گجھا، گوہند بن کے دُھر دا ماہیا۔ جو لیکھ لکھایا بابا بُدھا، ارجن تلک للاٹ چُھہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو کھلایا۔ دھرنی کہے میرے انتر نور نورانہ، میرے صاحب دتا چکایا۔ میٹوں دے نہ کوئے بیگانہ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں سنیا اک ترانہ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ میں جانیا کھیل سری بھگوانا، وشنوں آیا روپ درسایا۔ جس پہریا جوتی بانا، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ ڈھر درگاہی بن کے رانا، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جس دا بھگتاں مٹیا بھانا، نو نو سیس نوایا۔ اوہ بن کے بینا دانا، دیونہارا چائیں چانیا۔ جس کھج کوڑ مٹانا، ست دھرم دے وڈیایا۔ اوہ مالک خالق ہو پردھانا، نام سندیسہ اک سنایا۔ جس لیکھے لایا بھگتاں دا پینا کھانا، بھنڈارا بھنڈارا اپنے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میری کیتی آپ پچانا، بے پچان دیا کمایا۔

* ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر جاگیر سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرنی میں تیریاں پڑھیاں سنیاں دلایاں، جو طرح طرح پر بھ نو سنایا۔ اوتاراں دیاں نکیاں اپیلاں، جو دعویدار حکم والے گئے کرایا۔ دین مذہباں دیاں نکیاں تحصیلاں، جو حصیاں ونڈ ونڈایا۔ میں دیکھاں سب کچھ ہویا نہیں نابینا، نیز نین بند نہ کوئے کرایا۔ میں مشکل کرنا سب دا چینا، جیون جگت نہ کوئے چترایا۔ میں ناتا جوڑیا ترے گن مایا نال تینا، ترے بھون دھنی میٹوں دتی وڈیایا۔ میں ست دھرم تیرے اتوں چینا، چین کے دتا وکھایا۔ میٹوں بھے وچ آوے کیوں پسینہ، کیوں بھیس واہو داہیا۔ میرا کھیل تکتا نال روستا چینا، رستم ہو کے دیاں وکھایا۔ جس دے حکم وچ سب نوں ہونا پئے ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں شہنشاہ دا دلارا کوئی نہیں مات کمینہ، کھج زور نال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ کھج کہے دھرنی میں سن دا رہیا تیرا بلارا، جو بنا بلاں توں رہی سنایا۔ میں تکدا رہیا روپ پروردگارا، کی سانجھ یار ویس وٹایا۔ نور جوت ویکھدا رہیا اُجیارا، جو نور نورانہ نظری آیا۔ میٹوں بھوایں کنا کہے ہینسیارا، میری حشیت پر بھ میرے نال رکھایا۔

میں یاراں دایا یارا، یار محمد دے دین گواہیا۔ میں اللہ دانور پیارا، اپنا ظہور کراں رُشناہیا۔ میں اوتاراں پیغمبراں گروآں دے حکم توں پھراں باہرا،
 میتوں بندھن کوئے نہ پائیا۔ میں سب نوں کراں خوارا، گھر بار دیاں چھڈائیا۔ میتوں ڈر نہیں کسے کھڑگ کھنڈے تلوارا، شستر شاستر نہ کوئے گھائیا۔
 بھوویں توں کنارو زارو زارا، بنا ہنچھوواں ہار بنائیا۔ میں وی اُس پر بھو نوں کراں نمسکارا، جو سب دا پتا مائیا۔ اُس نے میتوں تیرے اُتے دتا سہارا، سر
 میرے ہتھ لکائیا۔ جاہ چاروں گنٹ کر دھواں دھارا، ساچا نور نظر کوئے نہ آئیا۔ شاستر سمتر وید پُراناں انجیل قرآناں کرے نہ کوئے وچارا، بدھ
 بیک نہ کوئے رکھائیا۔ اگنی تت تپا سرشٹ انگیارا، سمند ساگر سانت نہ کوئے کرائیا۔ چار گنٹ ہووے ہاہاکارا، دھیرج دھیر نظر کوئے نہ آئیا۔ نالے
 چرن کول درسایا اک پیارا، پریم پریتی نال سمجھائیا۔ کلج جہاں چر میں زرگن دھار نہ آواں دوبارہ، جوتی جاتا روپ وٹائیا۔ پرگٹ ہوواں نہ وچ سنسارا،
 کل کلکی ناووں دھرائیا۔ سمبل وسماں نہ دھام نیارا، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ سنگر شبد سیوانہ لاواں دلارا، دلھا اک دکھائیا۔ اوناں چر توں چار گنٹ
 اپنا ماریں لکارا، زور زور سنائیا۔ کلج کہے میں ایسے کر کے بنیا بلکارا، بل اپنا اک رکھائیا۔ دھرنی اوہ میرا میت مُرارا، پروردگار سانجھا یارا، جس دی یاد
 وچ اپنی خوشی بنائیا۔ اکو بھے اُس دا جس نوں ساریاں کہنا نہکلنک چوہیاں اوتارا، اوتر اپنا بھیکھ وٹائیا۔ اُس دے چرن کراں نمسکارا، نو نو سیس نو اییا۔
 توں وی کملیئے اُس دی دھوڑی لاویں چھارا، جو شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سچا سکدارا، حکم دا حاکم اک اکھوائیا۔

* ۲۰ ماگہ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بھوجیاں ضلع امرتسر کرتار سنگھ دے گرہ *

کلج کہے دھرنیے ایویں مار نہ چیکاں، چیک چھاڑا دو جہان سنائیا۔ میں وی اُس پر بھو دیاں رکھیاں اڈیکاں، جو گوہند دا گوہند دھر دا ماہیا۔ جس دا
 ماچھو واڑا کرے تصدیقاں، شہادت اگم پڑھائیا۔ اوس دے وچ حق توفیقاں، محمد جس نوں امام کہہ کے گیا صلاحیا۔ اوس نے بدل دینیاں توارینجاں، دھر

دا حکم اک درڑا گیا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے اُمیداں، جو بھوکھتاں وچ اوتار پیغمبر گُر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیا گیا۔ دھرنی کہے کلجگ اوہ تک میرا حضور، حضراتاں دا حضرت نظری آ گیا۔ جس دا الہی اگتا نُو، نُو نُو رانہ دُھر درگاہیا۔ جس نے تیرا لیکھا میٹنا کوڑ، کوڑی کرپا میرے اُتوں کرے صفایا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، دُرمت میل انتر نرتر دھوایا۔ ساچا دیوے نام سرور، سُرت شبد نال ملا گیا۔ داتا بن کے سرب کلا بھر پور، وست امولک دے ورتایا۔ من کامنا کرے چورو چور، ترسنا ترکھا رہے نہ رانیا۔ جس دی آسا رکھی بیٹھا موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں پرے دھیان رکھایا۔ جس بیننتی عیسیٰ دی کیتی منظور، صلیب گل دی ویکھ وکھایا۔ جس دا محمد نے حق مَیا دستور، کعبیاں اندر اکھ اُٹھایا۔ جس دے وشن برہما شو مزدور، جگ جگ سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دامالک سوامی دیا کمایا۔ دھرنی کہے کلجگ میرے اُتے رہنیاں نہیں ونڈاں، حصے جگت نہ کوئے وکھایا۔ نگاہ مار وچ برہمنڈاں، پُریاں لو آں کھوج کھوجا گیا۔ گوہند دی دھار شبد اگئی کھنڈا، جو کھڑگاں دے ہلایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا انتم چھڈن لگا پُری اندا، اندا اند وچوں جنا گیا۔ بنا رسنا توں توں میرا میں تیرا گایا چھندا، پت پر میثور اک منایا۔ انت نشان میٹنا تارا چندا، چند ستار رووے مارے دھاہیا۔ لیکھا مکاؤنا جمنا سُرستی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ تیرتھ دھرتی تیرے اُتے ویکھ وکھایا۔ جس دا اکو حکم ہونا چند پر چندا، دو جہاناں کرے جنا گیا۔ کلجگ اوہدا سفر نہیں ہن لمبا، لمحہ لمحہ ویکھ وکھایا۔ اوہ ست سرُپ شبدی دھار پنجاں تتاں والا نہیں بندہ، بندگی سب دی ویکھ وکھایا۔ تیرا کوڑ کُرم رہن نہیں دینا گندہ، نو ست کرے صفایا۔ جس دھار نے نرگن سرگن پاہن پتھراں لایا اپنا پنچہ، پنجاں دیوے مان وڈیا گیا۔ جس نے لیکھ جنایا دھار کوی بونجا، باون اپنا کھیل کھلایا۔ اوہدا حکم سندیسہ اکو ایک کلجگ تیرے سندا، سندھیا سرگھی اکو رنگ رنگایا۔ تیرا انت اخیری کندھا، کندھی بیٹھا ویکھے دُھر دا ماہیا۔ تیرا کوڑ سنگھاسن جگت وچھوٹا رہے کوئے نہ منجا، پُرکھ ابناشی کرے صفایا۔ کوئی سہارا دے نہ مہانا ونجھا، شوہ دریا دے رڑھایا۔ کوئی گردیو سوامی تیٹوں سہارا دیوے مول نہ کندھا، بھار کندھ نہ کوئے اُٹھایا۔ تیرا جگت سہنجن سماں بچھے لنگھا، آگے ملے نہ کوئے وڈیا گیا۔ اوہ بیس اکیسا ہر جگدیشا ائی دھار وکھائے کنگھا، جو سب دارنگ

بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کلج کہے دھرنی پانہ ایویں رولا، چار کُنٹ سنائیا۔ میرا مالک خالق اِکو مولا، جو رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ میرا اوس دے نال اقرار تولا، جو اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جس کھیل کرنا اُپر دھولا، دھرنی دھرت تیتوں ویکھے چائیں چانیا۔ کملیئے اپنی کرنی نوں پہلوں آپے ٹوہ لا، کی تیرے وچ وڈیائیا۔ کس بدھ تیرا صاحب تیرا بھار کریگا ہولا، پاپاں گنڈھ اُٹھائیا۔ میں وی اوسے دا سٹ ڈلارا، صدی چو دھویں میرا پھر کے ڈولا، بلدھاری ہو کے لواں انگڑائیا۔ سچ جھوٹھ دا چار کُنٹ کراواں گھولا، ڈنکا ویکھاں خلق خدائیا۔ اوہ گھرانے چھڈاں جتھے توں میرا میں تیرا ہووے سوہلا، کلمہ کائنات سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے کلج مول نہ مار شیخی، شیخ مسانک پیر اپنا پنڈھ رہے مکائیا۔ تیرا روپ رہن نہیں دینا بھیکھی، پکھنڈ گھر نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے اُتے میرے محبوب نے بدل دینی ریکھی، رکھی منی سارے دین گواہیا۔ تیری چار کُنٹ دے کوئے نہ نیکی، نکے وڈے سارے رہے گرلائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ست رہیا نہ کسے بیٹا بیٹی، دھرم دی دھار نہ کوئے سمائیا۔ کوڑ گڑیاریا توں سب دی پت گیوں وپچی، شاہ سلطاناں ہٹ وکائیا۔ اتم تیری دھار ہونی رن بھومی کھیتی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ میرا مہربان سری بھگوان تیرا لیکھا مکائے چھیتی، چھیتی چھیتی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لوک مات وچوں کرے پردیسی، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے رہن نہ پائیا۔

* ۲۰ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نورا نگاباد ضلع امرتسر مسائنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا مارگ لمبا چوڑا، پیمائش وچ کدے نہ آئیا۔ میرا نظر آئے نہ کسے پوڑا، پوڑی ڈنڈے سارے راہ تکائیا۔ دھن بھاگ میرا صاحب سوامی بھڑا، بھڑی کر سنائیا۔ جس نوں کہندے براہمن گوڑا، پت پریشور اگم اتھایا۔ اوہ کلج رس ویکھے مٹھا کوڑا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ جس دا

شبد اگئی گھوڑا، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ اوہدا تھم سندیسہ فرمان اکو کورا، بہتا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گر دیکھن نال غورا، گھر گمبھیر
 رہیا درڑایا۔ جس دا کھیل اور کا اورا، بھیو ابھید نہ کوئے جنایا۔ اوہ نوجوان مرد مردان بانکا چھورا، دو جہاناں نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا مالک حق محبوب، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش دا مالک
 بے پرواہیا۔ میں جدھر تگاں موجود، ہر گھٹ سوہا پایا۔ جس دی آر پار حدود، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دے تھم اندر کھلج کر جانا کوچ، کوچا
 گلی کرے صفایا۔ بہاؤ رہن نہ دیوے دُتیا دُوج، ایکا رنگ دے رنگایا۔ سب نوں دیوے ساچی سوہج، سمجھ وچوں بدلایا۔ لیکھا جانے نین موند،
 کول نین اگم اتھاپیا۔ جن بھگتاں بخش کے امرت بوند، سوانتی دے ٹپکایا۔ لیکھا جانے چارے کوٹ، کایا کٹیا پھول پھولایا۔ ناتا توڑ کے جوٹھ جھوٹھ،
 ست سچ دے ورتایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی پنج بھوت، پر م پُرکھ پر بھ دیا کمایا۔ ست دی سچ بنائے رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ ویکھ دکھانے ابناشی
 اچت، پت پر میثور دُھر در گاپیا۔ جن بھگت سہیلے اٹھائے دُارے ست، آلس نندرا دے گوائیا۔ مات لوک لئے بچھ، پشت پناہ ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سوامی اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک اکلا، اکل کل دھاری آپ اکھوایا۔ جو سے سچھنڈ
 دوارا سچ محلا، درگاہ ساچی سوہا پایا۔ جتھے دیک اکو بلا، نور نورانہ ڈمگایا۔ سچ دوارے آپے کھلا، دوجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ اوہ دھام سہائے نچل
 اک اٹلا، اٹل پُرکھ وڈ وڈیایا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو لوک مات گھلا، شبدی شبد شنوایا۔ سو کھلج انتم دُئی دوتی میٹے سلا، سلل اپنا تھم ورتایا۔
 جن بھگتاں دُھر دا نام پھڑا کے پلا، پلاں دے پچھے اپنی گنڈھ پوایا۔ لیکھا جانے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ٹلے پربت جل تھلا، مہینل کھوجے چائیں چانیا۔
 اوس دا انت اکو ہونا ہلا، حالت دین دُنی بدلایا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ کلا، کھلج کل کاتی دے کھپایا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سوامی سچا، سچ سچ
 وڈیایا۔ سنگر شبد شبد جس دا بچھ، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ سچھنڈ دوار اوس دا پتہ، پت پر میثور دتا بتایا۔ جو آد جگاد سدا سمر تھلا، بھرپور رہیا
 سرب ٹھانیا۔ اوہنوں ویکھ سکے نہ کوئے جگت جگیا سو نیز اکھا، نج نین نظری آیا۔ جس دی ونڈ نہیں کشا شکلا پکھا، حصے جگت نہ کوئے بنایا۔ دھرنی کہے

میں اوس نوں اپنا دُکھ دسناں، رو رو دیاں سُنایا۔ میرے اُتے کوٹن کوٹ بھگت سنت ہو گئے لکھناں، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ اشارہ دے کے گئے لیکھا لکھ کے گئے ہتھناں، پیشتر پیشین گویاں وچ درڑایا۔ جس ویلے کھج رین ہونی اندھیری مساء، نوڑی چند نہ کوئے چکایا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا پروردگار سانجھا یار جوت دھار لوک مات آوے نسا، بن پاندھی پندھ مُکایا۔ کھجگ انت سِری بھگونت کوڑی کریا میٹے رٹا، جھکڑا وکار رہن نہ پانیا۔ اوہ سب دا چیتھڑ پُرانا ویکھے پھٹا، تن وجوداں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے حقیقت حقا، حق دامالک خالق بے پرواہیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نوزنگباد ضلع امرتسر دارا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرا دھرم نے پھڑ لیاگٹ، بنا مٹھی دتا دبایا۔ میرا ناتا جگت رہیاٹ، ٹنڈی ویکھ لوکایا۔ چار کُنٹ پئی لٹ، کھجگ لُیرا بھجے واہو داہیا۔ سچ نالوں سارے گئے رُٹھ، رُٹھیاں سکے نہ کوئے منایا۔ دھرنیے توں وی کھول اپنے بٹ، انتر آواز دے سُنایا۔ پُرکھ اکال کولوں پُچھ، کی تیری بے پرواہیا۔ میرا پیار رہیا نہ تپھ، مُجبت وچ نہ کوئے سمانیا۔ میرے اُتے رہی نہ سچ، سنجم سارے گئے گوانیا۔ توں مالک بے پرواہ اُچ، اگم اتھاہ اک اکھوانیا۔ کیوں خزاں ہوئی رُت، بسنت دتی بدلایا۔ پیار دارہیا کوئے نہ سُن، ڈلارا روپ نہ کوئے درسایا۔ کرپا کر ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنایا۔ نرگن دھار دھار وچوں اٹھ، جوتی جاتے لے انگڑایا۔ امرت نام دے گھٹ، سچ پیالہ اک پیانیا۔ ذئی دویتی میٹ پُھٹ، مہٹکل رہے نہ کوئے لوکایا۔ تیخ وکارا جڑ پُٹ، نیست و نابود کر دکھایا۔ میرا بھاگ نہ جائے کھٹ، بھنڈارا اٹھ دے ورتانیا۔ میں دوارے تیرے جاواں بھک، نو نو سس نو انیا۔ پردہ اوہلا رہے نہ لگ، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ دھرم دا بوٹا گیا سُنک، ہریا سنج نہ کوئے کرایا۔ بھاگ لگے نہ جننی گھ، بن تیری کرپا بھگت جنمے کوئے نہ مانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی دُکھ، ست دیپ رہے کُرا لایا۔ جگت ترسنا ودھی بھکھ، سائک ست نہ کوئے ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے دھرم نہ کر گریہ زاری، گریبان سب دا دیکھ دکھائیا۔ میں وی اوس دی پنہاری، جگ جگ سیو کمائیا۔ جس داراہ تکلے پیغمبر گر اوتاری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دی آد جگاد سکداری، سر سر رزق سبائیا۔ سو شہنشاہ جوت نرنکاری، نر ویر اگم اتھاپیا۔ جس دی کلجگ اتم واری، وارث ہو کے پھیرا پائیا۔ تیری میری مٹے خواری، جگت دیوے مان وڈیائیا۔ اوہدی کھیل تک دو دھاری، سرگن نرگن روپ پرگٹائیا۔ جس دی مہا بے شماری، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ میں اوسے توں گھولی واری، اپنا آپ گھول گھمائیا۔ جس کلجگ انت سب دا قرضہ لاہنا اُدھاری، پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ جن بھگتاں کرے چوکیداری، چاروں کٹ ویکھ دکھائیا۔ جگت ترسنا میٹے غداری، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہدا کھیل جگت سوانگ دھرت اُتے مداری، مدعا سمجھ کسے نہ آئیا۔ نو ونڈ پر تھی دیپ ست ویکھے ہٹ بازاری، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ جو آسا رکھی ا شتبیج ڈرگا کواری، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اوہ کھیل کرے وچ سنساری، بھنڈاری سنگھاری جس نوں سپس نوائیا۔ دھرنی کہے دھرم توں اوسے دی دھوڑ لاؤنی چھاری، کٹا اکو اک رکھائیا۔ جس نے نام کلمے دی گر اوتار پیغمبراں دتی راہ داری، رستہ لوک مات دکھائیا۔ جس دے شاستر سمرت وید پُران چار جگ دے گرنتھ بنے اخباری، خبراں دھرم دھار سٹائیا۔ اوہ پرگٹ ہو یا کل کلکی نہکلنک اوتاری، اوتر اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا کھیل اگما کرے بن وڈ بکاری، کل سمجھ کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں کرے طرفداری، طرفین کرے خلق خدائیا۔ جو لیکھا جانے نرناری، نرنراں ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سب دا میت مَراری، مَتر پیارا ایکنکارا اک اکھوائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نورنگاباد ضلع امرتسر کرنیل سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میری دھرم نے پھڑی وینی، بہیا زور نال دبانیا۔ ہلون کے کہا کیوں سر شٹی دی مت ہوئی پیسی، سچ دے سمجھائیا۔ کیوں منسا ہوئی کینی، دھیرج نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ جس چلائی کھینی، کھیوٹ کھیٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دُنیا بدلی جینی، جیون جگت گئے جھلائییا۔ بھے چکنا ساڈھے

تن ہتھ سیویں، سپیاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ بھلی جگت رس دی پپنی، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ لیکھا تک لے ترے گن تینی، کی ترے بھون دھنی کھیل کھلایا۔ ساچی دست گئی چھینی، کایا مندر خالی نظری آئیا۔ کیوں دُنیا ہوئی ناپنی، نیتراکھ نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی کرتا کار کمائیا۔ دھرنی کہے دھرم نہ ہو ایڈا کاہلا، کالکھ ٹکے ویکھ جگت لوکائیا۔ اگے وقت رہیا نہ باہلا، پاندھی سب دا پندھ مُکائیا۔ جس نرگن نور جوت کیتا اُجالا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ اوہ کھیلے کھیل گر گوہند گوپالا، مہربان بے پرواہیا۔ تیرے میرے اُتے ہووے دِیالا، دین دِیال دِیا کمائیا۔ چاروں کُنٹ ہووے رکھوالا، رکھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ پھل ویکھے لکھ چوراسی ڈالا، پت ٹہنی پھول پھولائیا۔ جس دی جگت اولڑی چالا، چال نرالی اک پرگٹائیا۔ اُن سب توں لینا ہالہ، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو چُکائیا۔ دھرنی کہے دھرم نے میری پھڑی عرق، اُتے اُتے ہتھ ٹکائیا۔ اپنی چار جگ دی ویکھ شرط، جو شرع والیاں نال کرائیا۔ میرا پت پر میشور آنا پرت، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ بھاگ لگاؤنا اُپر فرش، عرشاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں میٹنی حرص، ہو س کوڑ مٹائیا۔ دیوے اگئی درس، دیدہ دانستہ سو بھاپائیا۔ اُسدا کھیل ہونا اسپرج، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئیا۔ دھرم دی پالنا اُس نے سمجھنا اپنا فرض، لیکھا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ ضرور بیننتی منظور کرے عرض، آرز اپنی اک سنائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب اتارے قرض، مقروض دے مُکائیا۔ جس دے گرہ سب دے لیکھے ہوئے درج، درجہ بدرجہ ویکھ دکھائیا۔ اُس شرع دی چھری رہن نہیں دینی کرد، قتل گاہ دا لیکھا دے مُکائیا۔ سورپیر مردانہ بن کے مرد، مدد کرے تھاؤں تھانیا۔ دھرنی کہے دھرم ضرور ساڈی ونڈے درد، درد دُکھ بھے بھجن اپنا تھم ورتائیا۔ میں وی اُس دی کرپا پنا ہوئی ناپڑد، بستر بھوشن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا ہون نہ دیوے حرج، حرجانے سب دے پور کرائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نورنگباد ضلع امرتسر مکھن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم آ میرے آگے، آگے ہو کے دھیان لگایا۔ کیوں سرشٹی ہوئی گئی، ست سچ دے مالک دے سمجھایا۔ دھرم کہے میری انتم ہوئی حدے، آگے قدم نہ کوئے اٹھایا۔ میں تھم مندا جو چڑھیا آسو گئے، شاہ سلطانا نظری آئی۔ جس دی دیک جوت اکو جگے، دو جہاناں کرے رُشانیا۔ اُس دے تھم اندرتی واء وگے، وہن کوڑ والے وہایا۔ اوتار پیغمبر گرو پھرن بجے، آگے ہونہ کوئے اٹھایا۔ میں وی پھراں کہے سچے، پھراں چائیں چانیا۔ دین دُنی کسے نہ لبھے، لبان بھری لوکایا۔ جس داروپ انوپا نکیا سبھے، ہم ساجن نظری آئی۔ اوہ کھیل کھلاؤندا کدے کدے، قدیم دامالک دُھر درگاہیا۔ جیہڑا چوراسی وچوں جن بھگت کڈھے، پھڑ آتم دھار اٹھایا۔ اوہنوں جھکدے وڈے وڈے، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ سرشٹی درشٹی ویکھے کایا دُکھے کڈے، سمند ساگراں پھول پھولایا۔ جس کھیل کھلایا کلج کایا ماٹی ہڈے، ناڑ ناڑ دھیان لگایا۔ اوہ سمبل دیس آگیا اپنے اڈے، سنگھاسن آسن اک وڈیا۔ سنگر شبد شیر ہو کے گئے، سنگھ بھبک اک لگایا۔ گرکھاں پردے کجے، سر اپنا ہتھ لگایا۔ ساچا کایا کرے جے، جُہرہ حق سہایا۔ اُس دارشن کیتا اے، گھڑی سلکھنی سو بھاپایا۔ جس پچھلی کیتی کرنی رڈے، آگے اپنا تھم ورتایا۔ جس دے تھم وچ وشن برہما شو بدھے، بندگی وچ سیس نوایا۔ کلج دے کوڑ یار اُس دے تھم وچ اپنا بھار جاندے لدے، گٹھریاں سراں اتے اٹھایا۔ چھڈی جان دیناں مذہباں دی حدے، حد اکو ویکھ وکھایا۔ جس دا اکو دوارا اکو پدے، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دا کھیل اکو یدے، یدپ رہیا کرایا۔ جس دانام اکو چھندے، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اوس دا بھیو نہ پاؤن کلج بندے، پت پر میثور نظر کسے نہ آئی۔ اوہدے چار جگ دے وکھرے دھندے، آگم اگمڑی کار کمایا۔ اُس نے دین دُنی سادھنی نال شبد دے ڈنڈے، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلایا۔ دھرنی کہے دھرم کلج آیا انتم کڈھے، کڈھی بیٹھا ویکھ وکھایا، جس دی یاد وچ جگ چوکڑی لنگھے، پچھلا پنڈھ مکایا۔ اوہ صاحب سلطانا سری بھگوانا ساڈی انتم منے، نسا سب دی پور کرایا۔ ہر جن دا نور نورانہ اکو چڑھے چنے،

دھیان لگایا۔ میں اُس دی رحمت وِچ وساں، مہربان مہربان اکھوایا۔ تُوں درشن کر لے پنا نیتز اکھاں، اکھیاں اکھیاں وِچ بدلائیآ۔ اوہ وسے بھگتاں دی کُلی کھٹاں، محل اٹل جگت نظر کسے نہ آئیآ۔ میں اُس دے چرناں واسطہ گھتاں، آپ اپنا سپیس نوایا۔ جس دا اک ڈنکا فتھا، فتح سب دے اُتے پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جگاد سرب کلا سمرتھا، سمرتھ سوامی انتر جامی اک اکھوایا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر بی بی عجیب کور دے گرہ *

دھرم کہے میریاں بُھجاں نہیں رہیاں باہواں، بل نظر کوئے نہ آئیآ۔ اکو صاحب پر بھونوں دھیاواں، انتر انتر دھیان لگایا۔ کلجک جیواں ویکھ کاواں، جو کاگ وانگ گُرا لئیآ۔ صدق تک جگت دیاں ماواں، پوت گود نہ کوئے سہائیآ۔ کسے دیوے نہ کوئے ٹھنڈیاں چھاواں، اگنی تت جگت تپائیآ۔ اوتار پیغمبر گُرو پھر دے مذہباں دیاں راہواں، حد حدوداں ویکھ دکھائیآ۔ دھرم کہے دھرنیے میں کس سر پر نوں راواں، رام کرشن انیکا نظری آئیآ۔ میں تیرا راہ تکاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیآ۔ دوس رین ڈھولے گاواں، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرے انتر تیرے ویراگ دا ہاوا، ہوکیاں نال سنائیآ۔ کلجک کوڑی کریا میٹ کے دعویٰ، دعویدار تیری وڈ وڈیائیآ۔ تیرے چرن کول بل بل جاواں، سپیس جگدیش نوایا۔ میں چاروں گنٹ ہویا نتھاواں، سچ دوارا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جگت آہار بنیا سوراں گاواں، کھلڑی کھل لہائیآ۔ میں تیری اوٹ تکاواں، تقویٰ اکو اک رکھائیآ۔ صاحب سلطان کلجک کوڑی کریا بدل دے پر چھاواں، زرگن نور سورہ کر رُشائیآ۔ میں دوس رین گُراواں، کوک کوک سنائیآ۔ پُرکھ اکال تیتوں بلاواں، پنا بلاں توں تیری یاد رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرم کہے دھرنی کتھے تیرا پُرکھ بدھاتا، پرم پُرکھ دے سمجھائیآ۔ جو سب دا پتاما، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جو جگ چوکڑی دیوے داتا، سرگن جھولی آپ بھرائیا۔ بیٹھا رہے اکانتا، جوتی جاتا

ڈگمگایا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بھانتا، اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلایا۔ لیکھا دس پُرکھ ابناشا، کی ابناشی کرتا کل ورتایا۔ تُوں بنی جگت دی ماتا، دھرنیے کی تیری وڈ وڈیایا۔ کیوں تیرے اُتے ہوئی اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ اپنا نگاہ مار کے دیکھ احاطہ، نو کھنڈاں دھیان لگایا۔ کسے ملے نہ کملاپاتا، پت پر میثور ملن کوئے نہ پائیا۔ نام دیوے نہ کوئے سوغاتا، وسِت سچ نہ کوئے ورتایا۔ چاروں کُنٹ دسے گھاٹا، گھاٹے وچ لوکایا۔ کتھے کڈھیا امرت والا باٹا، جو پُرکھ اکال گوہند ہتھ پھڑایا۔ کیوں ویراگنے تیرا کھلا دسے جھاٹا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ دھرنی کہے دھرم میرا ویکھ چیتھڑ پاتا، اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ میں اوسے دیاں تکاں واٹاں، جو بنیا پاندھی راہیا۔ جس دی یاد وچ جوت جگائی نال للاٹا، نوُر نوُر نال چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک آپ ہو آئی۔ دھرم کہے دھرنی میرا رہیا کوئی نہ زور، زوراوَر دھیان لگایا۔ کھجگ سادھ سنت کیتے چور، ٹھگی جگت نال کمایا۔ شرع والے پوش لاہندے ڈھور، کھلاں کھل لہایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جھگڑاپیا مور تور، من کا منکا نہ کوئے بھوایا۔ میں کوگ مچاواں شور، سری بھگوان دیاں سنایا۔ تیرے ہتھ سب دی ڈور، گنڈھ تیرے نال رکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن دھار آپے بہڑ، بہڑی بہڑی تیرا راہ تکایا۔ دو جہاناں لا ایکا پوڑ، پوڑی ڈنڈا اور نہ کوئے بنایا۔ شبد آسو چڑھ اگے گھوڑ، دو جہاناں پار کرایا۔ کھجگ کوڑی کرایا ہوڑ، ہوکا دیاں تھاؤں تھایا۔ بھگت سہیلے اپنے نال جوڑ، آتم پر ماتم میل ملایا۔ دھرم کہے میرا کسے نال نہیں کھور، سچ صاحب سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نرویر تیری لوڑ، لڑیندے سجن تیری آس رکھایا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مال چک ضلع امرتسر کُنڈن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے رہیا سچ نہ دھرما، دھرم جی تیس لو انگڑایا۔ دھرم کہے میں وی دیکھاں کھجگ کوڑ لگرما، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ میں سندیسہ دیواں شو برہما، وشنو رہیا سنایا۔ سرشی درشی اندر جیواں جتناں ویکھو بھرما، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ بھے رہیا نہ کسے مرنا، جنم وچوں

جنم نہ کوئے بدلائیا۔ پُرکھ اکال دی لگے کوئے نہ سرنا، سرنگت نظر کوئے نہ آئیا۔ بھوجل پارکسے نہ ترنا، شوہ دریا کوڑی کریا رہی رُڑھائیا۔ درگاہ ساچی کسے نہ چڑھنا، منزل حق نہ کوئے پہنچائیا۔ لیکھا تگ ورننا برنا، دینا مذہباں پھول پھولائیا۔ کی کھیل پُرکھ اکال نے کرنا، سچ دیو سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے سُن دھرنی میں دساں حال اگتا، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ میرا دین دیال سری بھگوان جیہڑا جننی گکھ کدے نہ جتا، جنم وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں دین مذہب دی نہیں کوئی طمع، لاچ دین مذہب ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ ہرکھ سوگ نہیں کوئی غما، چنتا چکھنا نہ کوئے جلائییا۔ پون سواس لئے کوئی نہ دما، سواس سواس نہ کوئے بدلائیا۔ جس دی حد نہیں کوئی بٹہ، دو جہان و بے ودھائیا۔ جس دے حکم وچ گوبند اک لگایا کتا، اوہ کائنات دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے دھرم تیری کتھے طاقت گئی دُھج، ست سچ دے سمجھائیا۔ کیوں دیکھ رہیا بُجھ، سچ جوت نہ کوئے رُشناٹیا۔ کیوں کوڑی کریا گئی رُجھ، انتر بُھلیا بے پرواہیا۔ پوتر رہی کسے نہ بدھ، من مت کرے لڑائیا۔ نرمل نور نظر نہ آئے دُدھ، ست سروپ نہ کوئے دکھائیا۔ کیوں کلجک رہیا کد، بھجے واہو داہیا۔ دھرم کہے دھرنی ہن لیکھا اُس پر بھو دا جس دے ہتھ سب بُجھ، کرنی کرتا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں کس بدھ رکھاں اُمید، کون کوٹ دھیان لگائیا۔ کدھر لاواں نیجھا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کس دھار وچ رکھاں سدھا دیدا، دیدہ دانستہ سو بھاپائیا۔ دھرم کہے اُس پر بھو دا کھیل پیشیدہ، پیشین گویاں وچ سارے گئے درڑائیا۔ جو بھگتاں پوریاں کرے ریتجھا، سنت سہیلے میل ملایا۔ چار جگ دے شاستراں دی دھار ست ست دیاں رسیداں، کلمے کائنات نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم آ دوویں کریئے صلاح، مشورہ اک پکائیا۔ سنگر شبد بنائیئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک رکھائیا۔ بنا کراں ہتھاں توں کریئے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ساڈے مہربان خُدا، محبوب تیری سرناٹیا۔ واہگرو ہو سہا، سہانک نانک نظری آئیا۔ دُھر دے رام دیا کما، کاہناں دے کاہن تیرا نور اکو نظری آئیا۔ ساڈا لہنا دینا پور کرا، کرم کانڈ دا پندھ مُکائیا۔ دھرنی کہے

میرا پوتر کر تھاں، تھان تھنتر وجے ودھائیا۔ دھرم کہے میں سچ دی پکڑاں بانہہ، باہو بل دھرائیا۔ دوہاں نوں اِکو دین دیاں کردے ہاں، نظر نظر وچوں بدلایا۔ بن تیری کرپا ہنس بن نہیں سکدے کاں، کاگوں ہنس نہ کوئے اڈایا۔ جھگڑا میٹ دے سور گاں، پشوآں کھل نہ کوئے لہایا۔ دھرنی رو پئی مار کے دھاہ، دوہتھڑ دھرم دتی لگایا۔ پُرکھ ابناشی نرگن نرویر اپنا پھیرا پا، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ رکھایا۔ سچ سوامی انترجامی بن ہتھاں دیدے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت تت بُجھایا۔ اسیں دوویں مل کے کہیئے واہ واہ، واگرو تیری بے پرواہیا۔ دھرم کہے ستجگ ساڈے نال رلا، پلو ڈھر دی گنڈھ بندھایا۔ لیکھا رسولاں والا مکا، اللہ تیری بے پرواہیا۔ سارے تیرا رہے راہ تکا، تقویٰ اک رکھایا۔ توں مالک خالق اگم اتھاہ، وڈ وڈا وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دھرنی کہے صاحب سلطان میں تیرے بل بل جاں، دھرم کہے میں بلہاری اپنا آپ گھول گھمایا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کنگ ضلع امرتسر گرام سنگھ دے گرہہ * *

دھرم کہے دھرنیے سرشٹی ہوئی نگرے، سنگر شبد نہ کوئے منایا۔ انتر واشنا ہوئی برے، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ شرع دی چاروں گنٹ چلی چھری، جس نے ضمیر ذبح کرایا۔ منزل چڑھے نہ کوئے اگنی تری، تریا توں پرے درس کوئے نہ پانیا۔ سرت شبد کوئے نہ پھری، فرنا من بند نہ کوئے کرایا۔ سچھنڈ دے نہ کسے پری، پریاں لوآں توں باہر پنڈ نہ کوئے مکایا۔ سنگر ملے نہ چرن دھوڑی، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ رنگن چڑھے کسے نہ گوڑھی، تن وجود نہ کوئے صفایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم کرے نہ کوئے مزدوری، پاربرہم برہم سیو نہ کوئے کمایا۔ کلجگ سب نوں رہیا گھوری، چار گنٹ رہیا ڈرایا۔ جس نے جوٹھ جھوٹھ کیتی مشہوری، مشورہ مایا متنا نال پکایا سنگر درس کوئے نہ کرے حضورے، سنگھ نظر کوئے نہ آیا۔ جوت نظر نہ آئے نوری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے دھرم میرے انتر

آئی حیرانی، حیرت وچ جنائیا۔ سچ دی رہی نہ کوئے نشانی، نشانہ دھرم نہ کوئے جنائیا۔ جھگڑاپیا جیو پرانی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ ثابت دے نہ کوئے ایمانی، عملاں وچ نہ کوئے لوکائیا۔ جدھر تگیاں بے ایمانی، ست سچ نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا (چھکے) نہ چارے کھانی، چارے بانی رہی سمجھائیا۔ آتم برہم دی کرے نہ کوئے پچپانی، بے پچپان ہوئی لوکائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دی بھلی سب نوں بانی، بان انیلا تیر نہ کوئے لگائیا۔ من منوآ چڑھیا اپنی ترل جوانی، جو بن جگت والا ہنڈھائیا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی پیئے کوئے نہ پانی، اگنی اگت نہ کوئے بھجھائیا۔ ملے میل نہ شہنشاہ سلطانی، پر م پڑکھ درس کوئے نہ پائیا۔ جدھر تگیاں جگت و دیا ہوئی ابھمانی، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے پد زربانی، سچ دوارا دیکھن کوئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے دھرم میری اکو آسا سچ کرمانی، بنا منسا توں دیاں سنائیا۔ کلجگ اتم چارے کنتاں آئی ہانی، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ پر م پڑکھ بھلیا جیو پرانی، پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا آد جگاد ز میں اسمانی، جگ جگ دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کنگ ضلع امرتسر زین سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی کی کریئے ہن دو، دو جہان دھیان لگائیا۔ ساڈا مان رہیا نہ کو، نوست ویکھ دکھائیا۔ ساڈے نالوں سب دا تھاموہ، مجت کوڑی کریا نال رکھائیا۔ پنج وکارا بنیا گروہ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ساچا نام سنے کوئی نہ سو، سو پڑکھ زرنجن میل نہ کوئے ملایا۔ کلجگ چاروں گنت کرے دھروہ، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ نج نیتز لوچن ہوئے کسے نہ لو، نور ظہور نظر کسے نہ پائیا۔ میرا سب کچھ کلجگ لیا کھوہ، خالی ہتھ دیاں دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی ساچا تھم ورتائیا۔ دھرنی کہے دھرم اپنا رکھ جیرا، جیرج انڈج اُتبیج سیتج دھیان لگائیا۔ پڑکھ اکالا دین دیا لاکرے مہرا، مہربان ہوئے سہائیا۔ جنھ نام درڑایا توں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ سنگر شبد شبد گر چیرا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔

چاروں کُنٹ میٹے اندھیرا، ساچا چند کرے رُشناہیا۔ میرا کھلا کرے ویہڑا، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ جس صدی چوڈھویں اتم دینا گہرا، اُلٹی لٹھ بھوائیا۔ ورنال برنال بھیڑے بھیڑا، دینا مذہباں دے ٹکرائیا۔ اُس دا حکم سُن کیرا، اِکو وار سُنائیا۔ جو زرگن دھار پائے پھیرا، پھرت پھرت دیکھے سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں بٹھے بیڑا، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ کوڑی کریارہن نہ دیوے جھیرا، جھگڑا جگت دے چُکائیا۔ اوہدا حکم اِکو اتم انت بھیرا، بہنہ لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرم کہے دھرنی میری ول جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرا نو کھنڈ پر تھی بند ہويا تاک، قفل سکے نہ کوئے کھائیا۔ میٹوں یاد آوند اسب دا بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبر گُرائے سُنائیا۔ سو وقت پُجیا نال اتفاق، اتفاقا گیا آئیا۔ بھڑی چار کُنٹ میرا رہیا کوئے نہ گاہک، خریدار نہ کوئے اکھوائیا۔ جو دین مذہب بنے میرے راہک، انت ہالہ دین کوئے نہ آئیا۔ میرا چیتھڑ پُرانا بدلن والی پوشاک، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ چار ورنال رہیا کوئی نہ ساک، سجن ساک نہ کوئے رکھائیا۔ اوہ دیکھ میٹوں اشارہ دیوے عیسیٰ دا کلاک، کلا پر بھ دی دیکھ وکھائیا۔ تن بُت وجود رہیا کسے نہ پاک، محمد دیکھے نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے دھرم نہ رو میریا ویرا، دھیرج دھیر نال جنائیا۔ جس رویداس دا لیکھے لایا کسیرا، گنگا گنگوتری دے گواہیا۔ جس مان دوایا پیغمبر پیر فقیرا، فقرہ اِک سُنائیا۔ جس اوتاراں دتیاں دھیراں، دھیرج نال جنائیا۔ جس گوہند بنھیا چیرا، چری وچھنے لئے ملائیا۔ جس بھو کھلایا کسیرا، قبرال توں باہر درڑائیا۔ اوہ بدل دیوے سب دیاں تقدیرا، تدیر اپنی اِک جنائیا۔ جس دیاں دیکھ سکے نہ کوئے تصویرا، تصور کر نہ کوئے جنائیا۔ اوہ میرا مالک گھت کے آگیا وہیرا، دو جہاناں پنڈھ مُکائیا۔ اوہدے کول شبد دیاں شمشیرا، کھنڈا اِکو اِک درسائیا۔ جس دین دُنی دیاں میٹنیاں لکیرا، حد حدود مٹائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے غریب امیرا، شاہ حقیرا اِکو گھر سہائیا۔ اُس دا نشانہ نہیں کوئی جگت مکھی والے تیرا، اوہ تیر انداز دُھر دامہیا۔ جس دے کول امرت نام اگتا سیرا، گھر گھر دے پیائیا۔ اوہ شہنشاہ پاتشاہ اوہدا سنگر شبد وزیرا، حکم دا حاکم اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی گنی گہیر، گہر گور اِک اکھوائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر سکھ دیو راج دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنیے میتوں دیکھ کے آؤندا درد، دُکھی دین دُنی گر لائیا۔ شرع چھری قصائی بنی کرد، قتل گاہ دے سے خلق خُدا ئیا۔ میں سَت سچ دی
 کراں عرض، عرض اک درڑائیا۔ پروردگار سانجھے یار مردانے مرد، مہربان ہو سہائیا۔ تیرے کول آد جگادی سب دی فرد، لیکھا دُھر دا نظری آئیا۔
 سب دی پوری کر دے شرط، شرع شریعت پھول پھولائیا۔ چرن چُھہا دے اُپر دھرت، دھول دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ دھرم کہے دھرنیے میں بدھے دوویں ہتھ، پنا ہتھیلی ہتھیلی ملائیا۔ سیس جھکاواں پُرکھ سمرتھ، در ٹھانڈے
 لاگاں پائیا۔ وست اگئی دے وتھ، اُل اٹل ورتائیا۔ اپنا حکم دس سمرتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کلج کوڑی کر یا لاه ستھ، ستھ یارڑا گو بند دے گواہیا۔
 میری نیتز دیکھ و ہندی آتھ، ہنچھواں ہار بنائیا۔ کلج کوڑ گڑیارے پانتھ، وہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ جھگڑا میٹ وکارا اٹھ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔
 دیک جوت پرکاش جگے لٹ لٹ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شبد انادی مار سٹ، نٹیاں لے جگائیا۔ سَت دھرم دا کھول ہٹ، ہٹوانا بن بے پرواہیا۔ کلج کوڑی
 کر یا دے کٹ، ملیچھاں اندر کر صفائیا۔ میں تیرا ڈھولا گاواں بن کے بھٹ، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ توں دھرم دوارا دس دے اکوٹھ، کنارہ اکو
 نظری آئیا۔ صاحب پُرکھ اکال دین دیال اپنی بدل کروٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرم
 کہے دھرنیے آ دوویں منگیئے، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ سچ دوارا پر بھو دا لنگھیئے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ اپنا دُکھرا دسیئے تنگیئے، نیناں نیر وہائیا۔ پرکاش رہیا نہ
 تارا چندیئے، سور یہ لوئن نہ کوئے گھلائیا۔ پھری دُہائی وچ ورجھنڈیئے، برہمنڈ رہے گر لائیا۔ سب دی آتم ہوئی رنڈیئے، کنت سہاگی ہر نہ کوئے ہنڈھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے دھرم میں دساں اگئی بات، باطن دیاں جنائیا۔ اوہ
 صاحب کملاپات، پت پر میثور نور الاہیا۔ اوہ جگ جگ دیوے سچ سوغات، سَت ستوادی آپ ورتائیا۔ سب دا بن کے پتامات، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔
 کی ہو یا جے کلج ہوئی اندھیری رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوہ سوامی انترجامی ویکھنہار پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ اوہ ساڈی ضرور پوری

کریگا آس، آہستہ آہستہ اپنا پندھ مُکائیا۔ ذرا نگاہ مار لے اُپر آکاش، آکاشاں توں پرے دھیان لگائیا۔ جس دا سبکھنڈ دوار نواس، سبگھان آسن ڈیرہ لائیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن سرگن دا داسی داس، سیوک سیوا آپ کمائیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ حضور ضرور بدلیگا سماج، سمگری دُھر دانام ورتائیا۔ سبجگ نوں سچ دیویگا راج، رعیت ہر جن مات پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنیے کی مینٹوں دیویں دھرواس، دھرم نال جنائیا۔ کس بدھ میرا پورا ہوئے وشواس، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دی رکھی آس، اکو اوٹ تکائیا۔ جو کھیلے کھیل تماش، جگ کرتا بے پرواہیا۔ جس منڈل منڈپ پوائی راس، گونی کاہن دھار پرگٹائیا۔ جس لکھ چوراسی جنم کرنا راس، رستہ اپنا اک سمجھائیا۔ سب دی ترکھا میٹنی پیاس، امرت دھار کھ چوایا۔ جن بھگتاں دینی شاباش، سر سر ہتھ رکھائیا۔ اوہ ساڈی ضرور سُنیگا بات، باطن ویکھے دُھر درگاہیا۔ جگت رہن نہ دیوے اندھیری رات، سبجگ چن کرے رُشناٹیا۔ اوس دی آتم پر ماتم دی دھار ہووے جماعت، جملہ اکھر اک پڑھائیا۔ نرگن ہو سرگن پُچھے وات، واتا ورن ویکھے خلق خُدا ئیا۔ اوہدا کھیل تگنا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول رہی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلا ئیا۔ دھرنی کہے دھرم آمل کے کریئے ڈنڈاوت، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ پر بھ سچ دی دے نیامت، دست امولک اک ورتائیا۔ کوڑی کرپا میٹ بغاوت، بغلگیر کر لوکائیا۔ توں مالک صحیح سلامت، آد جگادی اک اکھوائیا۔ نو کھنڈ پر تھی رہے نہ کوڑ جہالت، جہاں تہاں ہو سہائیا۔ گرگھ بھگت سہیلے پرگٹ کر موتی مانک، انملے ہیرے آپ پرگٹائیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے آنجانت، بھيو ابھیدا دے گھلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی پوری آس کرائیا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ دیون جوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ست دا سچ نال کرے سنجوگ، سنجوگی میلا میلے سچ سُبھائیا۔ ہوئے کٹے روگ، دُتیا بھاؤ گوائیا۔ دیوے درس اموگھ، جن بھگتاں دے اٹھائیا۔ میرا ہولا کرے بوجھ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ جس دی آسا کر دے روز، درشن دیوے چائیں چائیا۔ میرا پریتم چوجی چونج، چولا اپنا لئے بدلایا۔ جس دی کر سکے کوئی نہ کھوج، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھے چو داں

لوک، چوڑاں طبقات پردہ لاہیا۔ اوہدا نام نِدهانا اک سلوک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوہدے تھم وِچ ماننی مَوچ، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ کھج دا سماں نہیں کوئی بہت، لمبا سفر نہ کوئے جنائیا۔ صاحب سلطانا ساڈا پورا کریگا شوق، شوقیا اپنا کھیل کھلائیا۔ جس دا بھانا سکے کوئی نہ روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نوں جھکدے اوتار پیغمبر گروشن برہما شو کوٹن کوٹ، اسنکھ اسنکھا سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھرنی کہے دھرم دوویں ڈاہیے جھولی، بن بستر بھوشن آگے ڈاہیا۔ پرم پُرکھ پر بھ ساچا تول تولیں، تولنہار تیری وڈیائیا۔ سچ دوارا اپنا کھولیں، کُنڈا کھڑکی آپ کھلائیا۔ جتھے پاوے کوئے نہ روئی، جھگڑا دے نہ کوئے لوکائیا۔ اپنے نام دی دسئی اگئی بولی، انبولت راگ جنائیا۔ میں تیرے چرناں گھول گھولی، آپ آپا گھول گھمائیا۔ دھرنی کہے دھرم تُوں کھج انت مول نہ ڈولیں، اپنا بل ودھائیا۔ میرے صاحب نے صدی چوڑھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار کھلینی ہولی، ہولا سب دا بھار کرائیا۔ لہنا دینا پورا کرے دھرم دھار دی گولی، گوک رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ دھرم کہے میں دُکھاں بھریا، کی دستاں اپنا حال۔ نہ جیوندانہ مریا، نہ سکاں سرت سنبھال، بھے بھو وِچ ڈریا، کی کھیل کھج کال۔ اپنے اندر آپے وڈیا، نہ سکاں سرت سنبھال۔ ایکا اگئی اکھر پڑھیا، جیہڑا قلم دوات لکھیا نہیں نال۔ اوہ سندیسہ دتا اڑیا، سمبل آوے دین دیال۔ جن سب کچھ پچھے کریا، آگے سب دی سرت لئے سنبھال۔ جس دی سرن لگ کے ہرجن تریا، لیکھا جانے شاہ کنگال۔ جس لکھ چوراسی گھاٹن گھریا، اوہ تیری کرے پرتپال۔ ساچی چوٹی آپے چڑھیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی جس دی اوڑی چال، چال نرالی جوت اکالی اکل کل دھاری اپنی آپ وکھائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر روشن لال دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم مینوں آئی اگئی بھاکھے، ہر صاحب دتا جنایا۔ جس دا کھیل الکھنا الاکھے، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ انتم کلجگ آپے پت راکھے، رکھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ سدا رہے سنگ ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ اُس دی دھوڑی لایئے مستک ماتھے، چرن چھوہ نال وڈیائیا۔ جس دی مہما اکھنا اکاتھے، کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ اوہ ضرور ستجگ چلائے راتھے، کلجگ کوڑا پنڈھ مُکائیا۔ جو سرب کلا سمراتھے، ست سرُپ اکھوائیا۔ اوہ بھگتاں جوڑے ناتے، اپنا میل ملائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتے، ساچا چند چمکائیا۔ دیناں مذہباں ویکھے کھاتے، جوُن اجوئی کھوج کھوجائیا۔ اُسدے حکم سندیسے ساچے، جو مینوں سچ دتا درڑائیا۔ سنیہڑا سنگرُ شبد ہو کے آکھے، اکھراں توں باہر جنایا۔ پرگٹ ہووے لوک ماتے، نرگن نرور لئی انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد کھیل کرے بہہ بھانتے، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر دیال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میرے انتر آئی آواز، بن سروناں دتی سنائیا۔ میرے صاحب کھولیا راز، پردہ دتا چکائیا۔ توں سوئی سوئی جاگ، آلس نندرا دے چکائیا۔ تیرے ہون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھری خوشی بنائیا۔ ویکھ بھگتاں داسماج، تیرے اُتے سو بھاپائیا۔ توں درشن کر لے آج، لوچن نین اٹھائیا۔ بنا رسنا توں لے ارادھ، جپ جپ خوشی بنائیا۔ تیرا پیار ہووے وچ وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جس کلجگ کوڑی کریا میٹنا فساد، دنگا ویکھے خلق خدائیا۔ اُس دا سُن اگئی ناد، جو انادی دُھن کرے شنوائیا۔ جس داراہ تلگن برہماد، برہمنڈ کھنڈ دھیان لگائیا۔ جو مالک آد جگاد، انتم اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے سنت سادھ، جگت جگیا سو پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامارگ اک درسائیا۔ دھرنی کہے

دھرم تیرے انتر کیتا پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شبد آئی اگئی دھار بنا پر تھی آکاش، سنیہڑا اک مٹائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گر شاخ، شناخت بن
 رُوپ رنگ اُس دی گئے درڑائیا۔ اوہ صاحب سوامی دُھر دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال اگم اتھاہیا۔ جو کلجک میٹے اندھیری رات، سنجگ سچ چند چکائیا۔ توں
 میرا میں تیرا دتے جاپ، آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا دُھر درگاہیا۔ دھرنی دھرت دھول کہے میرا ہر دا کرے صاف، پتت پُنیت بنا ئیا۔ ہر جن بنائے سخن
 ساک، ناتا بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ کوڑی کر یا میٹے واٹ، بچھلا پنڈھ مٹائیا۔ ست دھرم دا ساچا کھولے ہاٹ، سنجگ آپ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کر پا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہاناں پاوے اپنی اگئی راس، منڈپ منڈپاں سو بھاپائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر پر یتیم سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنیے میں وی سُنیا سندیسہ، پیغام اگم اتھاہیا۔ جیہڑا رہے سدا ہمیشہ، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ اوہ پھرے دیس پردیسا، دو جہاناں ویکھ
 دکھائیا۔ اُس دے کول سب دا لیکھا، جگ چو کڑی کھوج کھوجائیا۔ کلجک انتم پایا بھلیکھا، بھرم نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جاتا بن کے نیتا، نرگن نرویر روپ
 بدلایا۔ جن بھگتاں کرے پیتا، گرگھاں آپ اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی رہیا ویکھا، ویکھنہار اک گوسانیا۔ اوہدے چوڑ کر لے کیسا، چرناں نال چھہائیا۔ اوہدا
 سنگ دس دسمیسا، شبدی شبد وڈیائیا۔ اکو ایک دُھر دا بیٹا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ جو ہر گھٹ اندر لیٹا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ اوہ بن کے کھیوٹ
 کھیٹا، آیا دُھر درگاہیا۔ جس نوں میں وی مستک ٹیکا، سپس لیا نوائیا۔ سب کچھ ارپن کیتا بھینٹا، مان تان مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کر پا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہو یا سہائیا۔ دھرم کہے دھرنیے اوہ داتا اک نرنکار، نرویر پُرکھ اھوائیا۔ کھیلے کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی ویکھ
 دکھائیا۔ جس رام روپ ہو کے سیتا کیتی تیار، مل کے وجی ودھائیا۔ کرشن رادھے دے ادھار، میلا میلیا چائیں چائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بھتار، کنت

کتھلا وڈ وڈیا گیا۔ جو پھرے برہنڈاں کھنڈاں وچ سنسار، دو جہاناں واہو داہیا۔ تُوں اُس دا کر درس دیدار، لوچن نین گھلایا۔ اوہ مہربان محبوب سب دا
 سانجھیا، یارڑا اک اکھوایا۔ دھرنیے تُوں اپنا آپ شنگار، تن بھوشن لے بدلایا۔ اپنی مینڈھی لے سوار، پٹی سپس سہایا۔ مستک بندی لا اپار، رنگ
 سچ چکایا۔ تیرے نیناں ہووے کجل دھار، جو کجل دھر درگاہیا۔ تُوں اپنے چکالے رُخسار، سوہنارنگ رنگایا۔ لباں دی بنھ دھار، جو بلیاں بلھے شاہ گیا
 سمجھایا۔ اپنا چن ٹھوڈی دا کر چتکار، چند چاندنا اک رُشنا یا۔ تیرے وجود چوں سنگدھی آوے اگم اپار، خوشبو دو جہان چکایا۔ پھیر اپنیاں بھجاں پسار،
 بن ہتھیاں ہتھ اٹھایا۔ نیز رو کے کرے پکار، آمل دھر دے ماہیا۔ مستی وچ ہو ہو نہار، جوانی وچ لے انگڑایا۔ خوشیاں وچ انگی دے پاڑ، اپنا بل
 دھرایا۔ تیری آواز آوے وچوں ناڑ ناڑ، تُوں ہی تُوں ہی راگ سنا یا۔ کوک پکارنا جنگل وچ اُجاڑ، پہاڑاں دے ڈھایا۔ آمل میرے دھر دے لاڑ،
 نوجوان شہنشاہیا۔ میں تیرا کراں انتظار، راہ تگاں تھاؤں تھانیا۔ در آویں کراں نمسکار، نو نو لاگاں پانیا۔ تیری بناں خدمتگار، خادم ہو کے سیو کما یا۔
 میری آسا پوری کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے میرے نال واسطہ پانیا۔ تینتوں آوازاں مارن پیغمبر گر اوتار، شبد سندیسے وچ جنا یا۔ آ
 کل کلکی اوتار، سمبل واسی ہو سہایا۔ میری اُداسی دے اُتار، نور نورانے چند دھر دے ماہیا۔ میں تیرا درشن کراں دیدار، سنمکھ ہو کے سو بھاپانیا۔
 گلو کڑی پا کے کراں پیار، پریمی پریم اک منایا۔ پھیر ڈگاں منہ دے بھار، شہادت موسیٰ دے بھگتایا۔ پھیر آپا آپ دیواں وار، صلیب عیسیٰ والی
 نظری آ یا۔ پھیر محمد دے مقبریاں کراں خبردار، تیرا حکم سندیسہ اک جنا یا۔ نانک گو بند کہاں آؤ ویکھو سانجھڑا یار، پُرکھ اکالا دین دیالا نظری آ یا۔
 میں کو جھی کملی تیرے در کراں پکار، تڈھ بن سپس نہ کسے جھکایا۔ تُوں کملا پاتی سرب کلا سمراتھی دوجا اور نہ کوئے دیسے وچ سنسار، سر سر تیرے
 چرن ڈکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا مندر محل اٹل سچا سچا
 سرکار، ساچے سنگھاسن آسن نظری آ یا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم ویکھ میں رُپ بنایا چنگا، اپنی دُرمت میل دھوایا۔ میرا مستک چمکے وانگ چندا، چند سوریہ جس نوں سپس نوایا۔ میرے نیرے دھار بن گئے گنگا، سرور سچ وہایا۔ پریم دندا سا میرے دندا، اپنا رُپ پرگٹایا۔ میرا پھر کے انگ انگا، انگن اپنا ویکھ دکھایا۔ میرا ڈولا پھر کے کندھا، کندھی بیٹھا کھیل کھلایا۔ میں سنن آئی اُس دا چھندا، جو توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ جس نوں خوش کرنے سکی پری ارمبھا، جو چوڑاں رتناں وچ سو بھاپایا۔ میں اُس دا پشت پناہ لاوندی پنچ، جو پنجاں دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میںوں ہرکھ رہیا نہ رنجا، جو درس دیوے دکھایا۔ میںوں بھل جائے لکھ چوراسی والا دھندا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ میں و سر جاواں جیرج انڈا، اُتبیج سیتیج مکھ بھوایا۔ میں لیکھا رکھاں نہ وچ برہمنڈاں، کھنڈاں ونڈاں نہ کوئے ونڈایا۔ میں اوسے دا سکھ مانا انڈا، انڈا اند وچ سمایا۔ میں جس نوں سر شئی در شئی (نال ویکھیا) تتاں والا بندہ، اوہ بندگی توں باہر بے پرواہیا۔ میں اوس دے پیار وچ پھس جاواں شہنجا، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ میںوں پون ہلارا دیوے انجا، اپنی سنگدھ دکھایا۔ میرا بستر بھوشن سلوار ہووے نہ تمبا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لائے ملایا۔ دھرم کہے دھرنی تیرا رُپ دے سونہا، صورت وڈ وڈیایا۔ تیرا من چنچل سب نوں موہنا، جس موہنی رُپ دتا دکھایا۔ توں سچ سنگھاسن سونا، جس دی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ نہ اوتھے ہسنا نہ رونا، سب اکو رنگ سمایا۔ دوجی وار کھڑا پئے نہ دھونا، دُرمت میل نہ لاگے رایا۔ پت پر میثور اک مناؤنا، دوسر اور نہ کوئے اکھوایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، سد وجدی رہے ودھایا۔ دھرم کہے دھرنی میں تیرا لاگی بناں جو دھرم دھار دا پراہنا، میںوں دے سمجھایا۔ اگلا کھیل بڑا ہونا انہونا، جس دا بھید کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال دین دیال جوتی جوت جوت کھیل کھلاؤنا، خالق خلق آپ کھلایا۔ توں اوس دا بن نیتراں درشن پاؤنا، بن نیناں نین ملایا۔ اوہ مہربان محبوب تیرے گرہ مندر کھلیئے آؤنا، آوے چائیں چائیا۔ توں بنا پاوا چول توں پانگ سنگھاسن ڈاہنا، جس نوں لوہار

ترکھان نہ کوئے گھڑایا۔ اُتے سَت سچ دا وچھوونا وچھاوونا، جو وچھڑیاں لئے ملائیا۔ جس نے تیرا بیڑا پار کراوونا، بھار اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے ساچا رنگ رنگاونا، رنگت اک رنگایا۔

* ۲۲ ماگہ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا ضلع امرتسر کُندن سنگھ دے گرہ * ❁

دھرم کہے دھرنیے تُوں بڑی سوہنی سُنکھی، ٹلے پربت تھل اسگاہ سمند ساگر تیرے انگ نظری آئیا۔ میں تک کے تیتوں اکھیں، اکھراں والے گرو گیا بھلائی۔ تیتوں میں ایں جاپیا تُوں پُرکھ اکال کاہن دی سکھی، جو آد جگاد سخاوت تیرے اُتے کرایا۔ جو چرناں بیٹھاں بیٹھا رکھی، کول دے وڈیایا۔ تیتوں واء نہ لگے تتی، جگت تیتیاں دے تپایا۔ تُوں فکر نہ کریں رتی، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ بھوایں سرشٹی تیرے اُتے ہوئی بھمتی، مانو مانس وند وندا ئیا۔ تُوں اوس صاحب دے ستھر لکھی، جیہڑا یارڑا اگم اتھا ہیا۔ جس تیتوں چڑھایا اپنے نام دے رتھی، رتھ رتھوای ہی ہو کے آپ چلائی۔ تیری جگت ترسنا لکھی، وسورا کوڑ رہیا نہ رانیا۔ کجگ انتم تیرے اُتے جانی متھی، متھن کرے لوکایا۔ نی تیرا صاحب کملاپتی، پت پریشور اک اکھوایا۔ تُوں اُس دے نام دی پڑھیں پیٹی، پٹنے والا سنگر شبد سمجھایا۔ تُوں سودا وست لویں اُس دی ہٹی، جو ہٹوانا اک اکھوایا۔ تُوں امرت رس پیویں گٹ گٹی، سر سرور تن لینا بھرائیا۔ تیرے اندر اوس دے نام دی وجے سٹی، انحد ناد دی ناد کرے شنوایا۔ جوت نور جگی لٹ لٹی، لاٹاں والی جس نوں سپس نوایا۔ ویکھیں کتے ویراگن ہو کے پیار وچ نہ جائیں پھٹی، اپنا آپ ونبجایا۔ اکو اوٹ صاحب تے سٹیں، جو سٹیبازی کرے لوکایا۔ تُوں سری بھگوان نوجوان دی بنا جٹی، جو جٹ جٹا جوٹ دھاریاں کرے صفایا۔ تُوں کوڑی منزل جانا ٹپٹی، ٹاپو آں دا پنڈھ مکایا۔ میں تیتوں کردا پٹی، دھرم رہیا سنا ئیا۔ تُوں مول نہ مات لوک اگیں، سیوا کرنی چائیں چائیا۔ تیری لوک لجیا جائے لکھی، غیرت کوڑ نہ کوئے بنا ئیا۔ درشن کریں پُرکھ سمر تھی، جو تیرا میرا دُھر دا ماہیا۔ پچھلا لیکھا آپے ٹھہٹی، اگلا اگے دے دکھایا۔ تُوں پاپاں نال ٹپی، بھار اپنے اُتے اٹھایا۔ تیرا ساتھ دیوے کوئے نہ تپی، تپیشتر مکھ بھوایا۔ لجیا رکھے

کوئے نہ گئی، جو کہنِ ملیا دُھر داماہیا۔ توں حصیدار بننا نہیں کسے دی پتی، جگت وند نہ کوئے وندائیا۔ توں سمبھل پھرناں نٹھی، بھجناں واہو داہیا۔ جتھے بھگتاں دی دھار ہووے اکٹھی، گرگھ ڈیرہ لائیا۔ توں درشن پا کے نچیں ٹپیں، پیر پیر بدلایا۔ پھیر اک ہتھ رکھیں اُتے وکھی، مروڑا دینا چائیں چانیا۔ پھر خوشیاں دے وچ نئیں، چاروں گنت واہو داہیا۔ پھر گل وچ پا کے رسی، عیسیٰ لہنا بلایا۔ محمد نوں سنہڑا دئیں، مقبریاں وچوں اٹھایا۔ موسیٰ نوں کہنا جو تیتوں منہ دے بھار رہیا سٹی، کوہ طور نور رُشنائیا۔ نانک نوں کہنا جس نام دتاست ستی، نام بھنڈارا اک ورتایا۔ جو گوہند لیکھا چکائے ہتھو ہتھیں، ہتھو ہتھ مکائیا۔ دھرم کہے دھرنیے توں اوس دی رکھیں، جو رکھک ہووے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچار، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت وکارا رہیا متھی، متھنہارا اک اکھوائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ویرووال اتم سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیے میں رہیا بھاگ، پلو اپنا جگت جھڈایا۔ تیرے اُتے دیک جگے نہ کوئے چراغ، جوتی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ چاروں گنت گئی آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ دُرمت میل دھوئی کوئی نہ داغ، پتت پُنیت نہ کوئے کرایا۔ ہنس بدھی ہوئی کاگ، دوس رین رہی گر لائیا۔ آتم اُتے نہ کسے ویراگ، ویری پنج نہ کوئے مٹایا۔ اتم بدلے نہ کسے مزاج، مجازی حقیقی پیار سمجھ کوئے نہ آیا۔ دُھن آتمک سنے کوئی نہ ناد، انراگی راگ نہ کوئے شنوائیا۔ بھیو کھلے نہ کسے برہماد، برہمانڈ پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ نرگن نور نظر نہ آئے کسے پرکاش، جوتی جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ گھر سوامی ملے نہ پُرکھ ابناش، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم مل کے پائے کوئی نہ راس، گوپی کاہن رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میرے چاروں گنت خالی ہوئے ہاتھ، دھرم کوک کوک سنائیا۔ اوہ لیکھتاں جو سندیسہ دے کے گیا تریلوکی ناتھ، ارجن اٹھ دس سمجھایا۔ جو رام نے پیتا دکھایا ساکھیاں، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جو وید ویاسے لکھیا نال قلم دوات، بھوکھت پُران دے گواہیا۔ جو موسے کوہ طور اُتے لیا بھاگ، اوہ سچ کرے شنوائیا۔ جو عیسیٰ سنی اپنے باپ دی

بات، بن کلمیاں محکم توں باہر درڑائیا۔ جو محمد نے جانی آواز، امام اِماما دتی سنائیا۔ جو نرگن نانک کھولیا راز، سرگن پردہ لاہیا۔ جس دھار گوہند اڈایا باز، بازی دو جہان لگائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا کھیل کرے مہاراج، پر م پُرکھ اگم اتھاپیا۔ شاہ سلطاناں سیس رہن نہیں دینا تاج، تخت نواسی اپنا محکم ورتائیا۔ دین دُنی بدلے سماج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ در کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ ویکھ میرا محبوبا، مہربان مہربان بیدو اک اکھوائیا۔ جس دا عالیشان اُوچ عرُوجا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس دی طبقات والی نہیں حدُودا، حضراتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ اوہدی منزلے اک مقصُودا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جس کھلج ٹھوٹھا کرنا مُودھا، نین مُوند رہیا درڑائیا۔ اوہ کھیل کرے اُپر بُدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھائیا۔ جس دا پناشستراں توں یُدھا، یُدھشتر جس نوں سیس نوایا۔ اوہ بھيو اُبھید اپنا کھولے کجھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جس کھلج کوڑ گڑیار مٹاؤنا سَتجگ دسنا اپنا مُدعا، مُدت دے وچھڑے لئے ملائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے سمجھائیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک چوہ جگا، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دھیان لگائیا۔ نرگن دھار ایکنکار ہووے اگھا، اگن آتھن ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک سنائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں ویکھیا مہربانا، مہربان مہربان بے پرواہیا۔ جو آد جگادی مرد مردانہ، سور پیر نور الاہیا۔ جس دا جوتی نور نور مہانا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس دا شبدی شبد ترانہ، تریا توں باہر سنائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو پھریا بانا، بان انیلا تیر نام چلائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کھیلے کھیل سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ کھلج کوڑی کرپا میٹے نشانہ، جگت جگ رہن نہ پائیا۔ سَتجگ ست کرے بلوانا، بلدھاری بھيو کھلائیا۔ نر نکار دیوے دانا، داتا دانی آپ ورتائیا۔ سر شٹی در شٹی بدل جائے زمانہ، زمیں زماں ویکھ دکھائیا۔ جس نوں جھکدے کوٹن بھانا، لکھ آکاش آکاشاں سیس نوایا۔ اوہ رحمت کرے آپ رحمانا، رحیم دُھر درگاہیا۔ جس پیغمبراں نوں دتا پیغام، کلمہ حق حق سنائیا۔ انتم آوے نور الاهی اماما، عملاں توں رہت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا محکم اک جنائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں ویکھاں کی، کہہ کے کی جنائیا۔ جو مالک لکھ چو راسی جی، ایش جیو آپ اکھوائیا۔ اوہ ست دھرم دی ضرور رکھے نیہے، نیہاں ہیٹھ گوہند دے پتے

دین گواہیا۔ ساچے مارگ دی جس چلاؤنی لیہ، لائن اکو اک اُچھائی۔ جس دا امرت نام ندھانا لینا پی، امیوں رس آپ چکھائی۔ جس کھیل کھلایا اکیس
 ویہہ، بیس یسا ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ ساچاپت، پت
 پر میثور اک اکھوائیا۔ کلجگ انتم کرے ہت، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھائی۔ جو ویس وٹائے نت، نوٹ ویس وٹائی۔ اوہ لیکھا جانے پتھر اٹ، پاہن پاہناں
 کھوج کھوجائی۔ جو وسیا ہر گھٹ وچ، گھر گھر ڈیرہ لائی۔ اُس دی سہنجنی ہووے تھت، وار وارتا اپنے نام رکھائی۔ اُس دا نام ندھانا سب کجھ لئے نجھٹھ،
 کرن یوگ وڈ وڈیائی۔ جس نوں سادھاں سنتاں لبھیا وچوں سوا گھٹھ، اوہ رہبر ہو کے راہ تھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ دھرنی کہے دھرم نہ کر کوئے دلیل، دلیل نہ کوئے رکھائی۔ ساڈا مالک چھیل چھیل، نوجوانا نظری آئی۔ جس دے آگے
 اکو کرے اپیل، آگے حکم نہ کوئے بدلایا۔ جس بستر پہرے نیل، بسن بنواری کھیل کھلایا۔ اوہ لیکھا جانے لوک تین، ترے بھون دھنی وڈ وڈیائی۔ اوہدا
 مارگ سدا مہین، جگ نیتز نظر نہ آئی۔ جس کلجگ کولوں سب کجھ لینا چھین، چھن ماتر کرے صفائی۔ سنجگ چاڈھے رنگ بھین، بھنڑی خوشی نال
 بنائی۔ اُس نوں پیغمبراں کہا آمین، یا مہین تیری سرنایا۔ اُس دی سانجھی ہونی تعلیم، طلبیاں اکو اکھر آپ سکھائی۔ دین مذہب دی رہن نہ دیوے
 تقسیم، جڑ حصے وڈ نہ کوئے وڈائی۔ اوہ مالک خالق آد قدیم، قدرت دا کرتا اک اکھوائیا۔ جو صدی چوڑھویں انت کرے ترمیم، ترکیب اپنے ہتھ
 رکھائی۔ دھرنی کہے دھرم سانوں اُس دا حکم کرنا پینا تسلیم، نو نو سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرم کہے دھرنی دھرنی کہے دھرم سانوں ہون دیوے نہ کدے یتیم، سر ساڈے ہتھ رکھائی۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رام پُر ضلع امرتسر سوہن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم ویکھ سمبل والی بُندی، سطح جگت والی نہ دھیان لگائیا۔ جتھے صاحب سورا سرہنگی، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ کلج رین میٹے اندھیری اندھی، کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھاہیا۔ پرکاش کرے جوت دا چندی، چند چاندنا ڈگمگائیا۔ شرع زنجیر توڑے پابندی، حد حدود دے مُکائیا۔ آتم پر ماتم بنے سنگی، سگلا سنگ رکھائیا۔ سب دی چولی جائے رنگی، رنگ رنگیلا بے پرواہیا۔ کوڑ آہی رہی نہ لمبی، اگلا پندھ دے مُکائیا۔ لیکھا پورا کرے محمد یک شمشبی، شمع نور ڈگمگائیا۔ میری حالت رہن نہ دیوے مندی، مند واسنا وچوں باہر کڈھائیا۔ مہربان کرپا کرے سورا سرہنگی، شاہ سلطانا ہوئے سہائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نوں دے چندی، ڈھولا سوہلا مولا اک درڑائیا۔ کلج اودھ جاندی ہنڈھی، مکے پندھ جگت لوکائیا۔ ست دھرم دی ہووے اکو ڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ نچھرس دیوے پرمانندی، اند اند وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیونہار دیا کمائیا۔ دھرنی کہے دھرم پر بھ آدانت دا کرتا، کرنہار اکھوائیا۔ ڈکھ دلدر ہرتا، ہر ہر رہیا سمائیا۔ نہ جیوت نہ مرتا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اوہ مالک لکھ چوراسی گھردا، گرہ گرہ پھول پھولائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس توں ڈردا، سجدیاں بندنا وچ سیس نوایا۔ اوہ شبدي دھار دو جہاناں لڑدا، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، چیتن ویکھے تھاوں تھانیا۔ سو کلج اتم اپنی کرنی کردا، کرنہار آپ اکھوائیا۔ دُئی دوتی چکے پردہ، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ تال سہائے سروور سردا، چرن کول اک سرنائیا۔ جھکڑا میٹے ناری نردا، نر نرائن اکو رنگ رنگائیا۔ جو آد جگادی گھاڑن گھڑدا، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ سو سچ دوارے اینکار ہو کے کھڑدا، بھگت دوارا سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں کی کراں پوجا، پوجیوگ بے پرواہیا۔ جس بھاؤ چکاؤنا دو جا، دُتیا بھاؤ دے چکائیا۔ اوہدا لیکھا نہیں کوئی تیجا، چوتھے وند نہ کوئے وندائیا۔ پنچم دھار سمجھو کوئے نہ پیتا، چھیویں چھپر چھن نہ کوئے دکھائیا۔ ستویں ست ستوادی ترے گن اتیتا، اٹھویں اٹھاں تتاں باہر سو بھاپائیا۔ نایں در دے نہ نیکن نیکا، دسویں گھر جگت وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پت پت پتیتا، پاؤن بے پرواہیا۔ جس دی سنجگ تریتا دوا پر کلج وکھری ریتا،

جگ جگ حکم سنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو نام کلمے گاؤندے گیتا، ناد شد دُهن شنوائیا۔ امرت رس دیوے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بُجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا کرے کھیل انڈیٹھا، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جس دا بھانا دو جہاناں لگے پیٹھا، وشن برہما شو سارے خوشی منائیا۔ سو کلجگ اندر بدلے ست دھرم دی ریتا، سنجگ سچ پرگٹائیا۔ جیواں جتناں سادھاں سنتاں بدلے نیتاں، نیتیاں ویکھ وکھائیا۔ جھگڑا مکائے مندر مسیتاں، شودوالے مٹھاں کرے صفائیا۔ دھرنی کہے میریاں اُس دے ویراگ وچ نکدیاں چیکاں، برہوں وچ روواں ماراں دھاہیا۔ جس دیاں پیغمبراں گائیاں حدیثاں، حضرت آیتاں وچ صلاحیا۔ سو کھیل کرے بیس اکیس، ہر جگدیشا دُھر داماہیا۔ جس دے چھتر جھلنا اکو سپسا، شہنشاہ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی پتت پُنیتا، پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲۲ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جلالا باد ضلع امرتسر اودھم سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی اٹھ نک نال کڈھیے لپکا، لیک کوڑی پر بھ دے مٹائیا۔ تیتوں سچا دتساں طریقہ، ست سچ سمجھائیا۔ نال اوتار پیغمبراں گرو آں کرو تصدیقا، شہادت دیو بھگٹائیا۔ تیس جھگڑا چھڈو دیناں مذہباں والیاں شریکا، شرکت اندرون دیو گوائیا۔ اکو صاحب سوامی مٹو مینا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دانام ندھانا امرت پیتا، خُماری جگ جگ رکھائیا۔ سندیسہ دیواں رام سیتا، کرشن رادھے جنائیا۔ پیغمبراں دتساں حدیثا، حضرت تون پرے شنوائیا۔ پیغمبراں وکھاواں شیشہ، لبان ول دھیان لگائیا۔ نانک گو بند کہاں ویکھو اپنا کھپسا، دو ہتھاں پھول پھولائیا۔ سندیسہ دیواں راگ چھتپسا، جگ چھتپسا ویکھ وکھائیا۔ صفت صلاحی تلو تیس بتپسا، بٹی دھار بھرم رہے نہ رآیا۔ دھرنی تون وی اٹھ کے ماریں چیکا، کوک کوک سنائیا۔ کی کلجگ کھیل کیتا، کی کرنی کار کمائیا۔ کرپا کرے پر بھو پر بھ مینا، متر پیارا دُھر در گاہیا۔ اوسے دیاں رکھیاں سدا اڈیکاں، بن نیناں راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنائیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ تک نارد آؤندا، ونگے ٹیڈھے پیر رکھائیا۔ مستک تارٹی بودی ہلاؤندا،

نین رہیا مٹکانیا۔ کلا کو جھا ڈھولے گاؤندا، راگ اگم اتھاہیا۔ اپنا سکا پنجر وکھاؤندا، چم درشی نال بھرمایا۔ اوچی کوک کے رولا پاؤندا، بہری بہری سناہیا۔
 اپنی آشا آپے ڈھا ہندا، ڈھاہ ڈھیری خاک ملایا۔ ترے گن گنی تت تپاؤندا، چار گنٹ ہلکانیا۔ پٹھی سدھی کھیل وکھاؤندا، اپنا روپ بدلایا۔ نالے
 دنپیاں سانوں کھڑاؤندا، ونگا منہ وکھانیا۔ نالے کلجگ نوں بلاؤندا، سینت رہیا لگانیا۔ نالے انگلیاں پنج اٹھاؤندا، پنچم رہیا جگانیا۔ نالے نک نوں وٹ
 چڑھاؤندا، لوک لچیا وچ سمجھانیا۔ نالے ہس کے سانوں وکھاؤندا، ہستی دتے بے پرواہیا۔ اوہ ویکھ مخول اڈاؤندا، اپنی کل ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرم جی میں آگیا تہاڈے بنک، دوارے سرب تجانیا۔ دھرنی نوں وکھاؤنا
 اکو انک، انکڑیاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس گڑھ تڑایا لنک، دھسر دتا گھانیا۔ جس دواپر کرایا انت، اپنا تحم ورتانیا۔ اوہ مالک سدا بے انت، بے پرواہی وچ
 سماہیا۔ جس نوں لہدے پھر دے سنت، کھوجن تھاؤں تھانیا۔ اوہ ملے نہ دھر داکنت، نیتز نظر کسے نہ آہیا۔ نی میں آد دا پُرانا پنڈت، جوتش و دیا وچ
 وڈیانیا۔ نوں کرنی میری سنگت، میں سب کچھ دیاں سمجھانیا۔ کی لیکھا ہونا چو جنت، حالت ہوئے کی لوکانیا۔ نوں سُن لے میرا منت، منتر دیاں
 درڑانیا۔ بھو کھلاواں پر بھو بھگونت، کی بھگون کار کمانیا۔ نوں کرنی میری منت، نو نو سیس جھکانیا۔ کیوں کلجگ کیتی علت، عالماں علم پڑھانیا۔ میں
 ویکھی چارے سمت، چارے کوٹاں پھول پھولانیا۔ دین دنی ہوئی نندک، نندیا بھری لوکانیا۔ میری اکو اک منت، سچ سچ سناہیا۔ نمک حرام بنی نہ نمکھ،
 نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنی نی میتھوں بھلا لے
 پتری، پن تے بیٹھئے سب کچھ دیاں سمجھانیا۔ نوں کوٹاں جگاں دی ستری بہتری، تیتوں سدھ رہی نہ رانیا۔ میتوں آشا جو لیکھ لکھا کے گیا سپتس
 رکھیاں وچوں اتری، پورب پچھم دھیان لگانیا۔ نوں تلن والی براہمن کھتری، شودر ویشاں دھیان لگانیا۔ میں آد جگاد دا چکری، چکرورتی ہو کے بھجاں
 واہو داہیا۔ میرے کول دھرم دی تکڑی، پر بھو دتی پھڑانیا۔ جس دی ڈنڈا بنی نہیں کوئی لکڑی، ترازو جگت نہ کوئے گھڑانیا۔ اوہ اکو نام رتڑی، جو
 صاحب دتا رنگانیا۔ اوہ لتھی یار دے ستھری، سیجا اک سہانیا۔ دھرنی نوں ضد وچ ہوویں نہ اتھری، اتھرو وھاؤن والیے تیتوں دیاں سمجھانیا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر دا لیکھا دے سمجھایا۔ نارد کہے میری پتری کہندی کی کچھ، کشتا دیپ دھیان لگایا۔ دھرنے اک وار پھیر پچھ، مکھوں کہہ کے دے سنایا۔ اوہ تک میرا صاحب جس دی نہ داہڑی نہ مچھ، مونڈ منڈایا روپ نہ کوئے درسایا۔ اوہ پھرے وچ کلج اندھیرے گھپ، چاروں گنٹ ویکھ وکھانیا۔ سور یہ چند دے پچھے گیا چھپ، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ میں وی او سے توں ڈردا ہویا چپ، نارد رہیا سنایا۔ نی اُس دا سنگر ڈھاسٹ، سور بیر اکھوانیا۔ جس نے کلج جڑ دینی پٹ، لوک مات رہن نہ پانیا۔ ست دھرم سہاؤنی رت، رتڑی اپنے نال مہکانیا۔ پھیر توں وی ہوویں خوش، خوشیاں ڈھولے گانیا۔ دھرم دا بوٹا دھرم نہ جاوے سک، ہریا سنج آپ کرایا۔ سب نے توں میرا میں تیرا پڑھنی تک، ڈھولا گم اتھاپیا۔ اک واری میری پیریں آ کے جھک، اپنا مان گوانیا۔ پھیر میں ڈلیاں دیواں سٹ، اک دو تن چار دا انک بدلایا۔ چوتھے جگ پینی لٹ، کلج لٹیرا بنے تھاؤں تھانیا۔ پر بھو دی پریت سب دے نالوں جانی ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ امرت جام ملے کسے نہ گھٹ، نلیں رس نہ کوئے چکھایا۔ انتر لو جانی چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے بندھایا۔ دیناں مذہباں پینی پھٹ، بھٹکل دے لوکانیا۔ اپنے مارگ توں سارے جانے گھس، رستہ نظر کسے نہ آئی۔ بھاگ لگے نہ کسے جس، جسم ضمیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ کھیل کرے پر میثور گم اتھاہ اُچ، اوچو اوچ کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنے میری پتری آکھدی، اکھراں توں باہر جنایا۔ ایہہ کھیل اُس الکھنا الاکھ دی، جس دا لیکھ نہ لکھیا جائیا۔ میری دھار اگئی پُرکھ ابناش دی، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ اُس کھیل مٹاؤنی اندھیری رات دی، کلج کوڑ پندھ مکانیا۔ لڑی رہنی نہیں ذات پات دی، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھیل ویکھنی دھرنی مات دی، دھول تیرے اتے پھیرا پانیا۔ تیتوں خبر سناواں ہور آکاش دی، آکاش آکاشاں پردہ لاہیا۔ حالت ویکھ جگت پر بھاس دی، بھرے بھلی لوکانیا۔ انت قیمت پینی نہیں کسے لاش دی، تن ماٹی خاک کم کسے نہ آئی۔ ترسول ویکھ شکر والے کیلاش دی، شنبھو بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، سچ مالک وڈ وڈیایا۔ نارد کہے دھرنے میری تیری ہو گئی چھٹی، چھٹی تک دے جگت لوکانیا۔ انت سب دی آشنا جانی لٹی، دھرم سکے نہ کوئے بچایا۔ پیار مہبت جانی کٹھی،

پٹھے بکرے روون مارن دھاہیا۔ لگیا رہے کوئے نہ گٹھی، چارے کُنناں پھول پھولائیا۔ تُوں انکڑائی لے کے اٹھی، اپنا بل دھرائیا۔ اِکو اوٹ پر بھوتے سٹی، سہارا اور نہ کوئے جنائیا۔ کھجک جگت ویلا دے سے کسے پیریں پاؤنی پوے نہ جُتی، عیسیٰ انگلاں نال اِشارہ رہیا جنائیا۔ میں تے پنڈت تہاڈے کول کرن آیا بُتی، ججمانو دیاں سُنائیا۔ سب نے اتم ہونا دُکھی، دُکھاں بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، سچ کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے نارد دس کچھ ہور، اور اور دینا جنائیا۔ پر بھ دے آگے نہ چلے زور، کی جورو زر دا لیکھا دے مُکائیا۔ میں اُس تے سٹی ڈور، جو ڈوری تند نام بندھائیا۔ نارد کہے دھرنیے تُوں اپنے اُتے ویکھ لے ٹھگ چور، چوری چوری دھیان لگائیا۔ کھجک کوڑ گڑیارا پاوے شور، چاروں کُنٹ کرے دُہائیا۔ ایسے ویلے اِک صاحب دی لوڑ، بہہ گرو کم کسے نہ آئیا۔ جیہڑا ٹھی آتم دیوے جوڑ، پر ماتم اپنے نال ملائیا۔ اوہ چڑھے شبد اگے گھوڑ، پُریاں لوآں باہر بھجائیا۔ سب دا ہووے بندی چھوڑ، ناتا توڑے کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے میری پتری کہندی میری دھار دے منگلی، منگل اپنا کھیل کھلائیا۔ جس شرع میٹنی سنگلی، زنجیراں دے تڑائیا۔ اُن پھرنا جوہاں جنگلی، سُنند ساگراں پھول پھولائیا۔ اوہدی اِکو اگنی منزلی، منزل چلے چائیں چائیا۔ دُھر دا مالک ہووے عدلی، اِصاف حق کرائیا۔ کھجک اتم کرے بدلی، بدلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے دھرنیے تُوں اُس پر بھونوؤں سد لئیں، سدا پریم والا لگائیا۔ اپنا پردہ اتم کج لئیں، کجل نین شرمائیا۔ اُس آوٹا ساری سرشی جگ لئی، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ تُوں اپنا پہلوں حق لئیں، حقوق اپنا جھولی پائیا۔ ایہہ میری اِک من لئیں، مت متانتر ڈیرہ دُھاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سمرتھ اِکو ور لئیں، دُوسر آس رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، پُرکھ اکال دا پو پھڑ لئیں، پھڑیا لڑ نہ کوئے جُھڈائیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جلالا باد ضلع امرتسر گلزار سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میرا دیکھ اگئی ابا، امی جان اکو نظری آئی۔ جس کوڑی کریا میٹنا دھبیا، پتت پُنیت دئے کرائیا۔ کوڑ پلچھ چُکائے سبھا، سبپتی آپ اکھوائیا۔ ممتا موہ مٹائے لبا، وکار ہنکار گڑھ تڑائی۔ جن بھگتاں دیوے حکم داسدا، سدا شبد نام جنائی۔ سچ پیار وچ آوے بدھا، پچھلا پنڈھ مکائی۔ کوڑ گڑیاں میٹ کے حدا، حدود اپنی اک درسائی۔ شبدی ناد سنا کے نداء، ہر جن لئے اٹھائی۔ بھگت دوار پوتر کرے جگہ، جن بھگتاں گرہ ہووے سہائی۔ ہر جن رہن نہ دیوے الگا، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ دین دُنی دی دیکھے طبع، طبیعت پھولے خلق خدائی۔ میرا مہربان محبوب رہا، مہربان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سچ دئے وڈیائی۔ دھرنی کہے دھرم میری میٹے ہو س، حرص دئے گوائیا۔ توں وی کرنا درس، نیناں نین اٹھائی۔ اوہ آیا اتے فرش، سمبل سوبھاپائی۔ میری پُری کرے غرض، غرض مند نور الہیا۔ لیکھے لاوے عرض، آرزو اپنے وچ سمائی۔ جس دا کھیل ہونا اسپرج، اچرج اپنی کار بھگتائی۔ کلج کوڑی کریا پٹھی کرے زرد، نارد مُنی دئے گواہیا۔ جھٹ نارد مُنی بولے گرج، کوگ کوگ سنائی۔ بھگت ادھارنا اُس دی مرض، ہر جن مریض دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ دھرنی کہے دھرم اوہ دیکھ اگئی آقا، عقل بدھی توں باہر دھیان لگائی۔ جس دا چار جگ دے شاستر گاوندے ساکہ، ساقی ہو کے جن بھگتاں جام پیائی۔ اوہ ست دھرم دا میٹوں دیوے ٹھاکا، ستاں دیپاں پردہ لاہیا۔ اوہ کھلائے دھرم دھار دا تاکا، کھڑکی کُنڈی آپ کھلایا۔ میری پوری کرے آسا، آس نراس نہ کوئے دکھائی۔ توں وی چرن کول کر بھروسا، بھرم رہے نہ رائی۔ اوہ میٹے اندھیری راتا، سنجگ سچ چند چکائی۔ خوشیاں وچ دیوے داتا، اگم اتھاہ ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا سمراٹھا، سمرتھ پُرکھ مہما اتھ اپنی آپ درڑائی۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جلالا باد مختیار سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی وعدہ ویکھ قول اقرار پکا، پاک پوت دتا بنایا۔ پریمیاں پیاریاں پر بھ کدے نہ دیوے دھکا، منہ دے بھار نہ کدے سُٹایا۔ کرپا ندھان محبوب سکا، سنگر آپ اکھوایا۔ غریب نمائیاں تار دیاں کدے نہ تھکا، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئی۔ مہربان مہربان مہربان ہر جن بھلے کدے نہ رتا، رتن امولک ہیرے لئے اُجائی۔ اوتھے کلج کی کریگا تہا، تہی وانہ لاگے رائی۔ جنہاں دا پر بھ آپ کرے پتہ، پتہ پر میثور ہو کے ویکھ دکھایا۔ چترائی چلے نہ کوئے بدھی متا، من کرے نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا آپ جنایا۔ دھرنی کہے دھرم میں بچن کراں سچا، سچ سچ درڑایا۔ جو بھگت پر بھو دا بن گیا بچہ، تہس ہووے آپ سہایا۔ بھاگ لگاوے کایا ماٹی کچا، کنجن گڑھ بنایا۔ درشن دکھائے اکھان، اکھراں نال دے وڈیایا۔ دو جہان اُس نوں رکھاں، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ جس نوں لبھدے کوٹن لکھان، اوہ بھگتاں گرہ ڈیرہ لائی۔ بھاگ لگا کے کلی کھان، ہووے آپ سہایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ہساں، ہستی تک بے پروا ہیا۔ اوتار پینمبراں گرو آں دستاں، ویکھو دُھر دا ماہیا۔ جس دے درس نال سگل و سورا لٹھا، دُرمت میل رہی نہ رائی۔ اُس دے چرناں ٹیک کے متھا، جنم جنم وچوں بدلایا۔ اوہ بھگتاں دی گھر گھر کرے کتھا، صفتاں صفت صلاحیا۔ نام چڑھا کے دُھر دے رتھا، رتھو اہی رہیا چلایا۔ جو صاحب سرنائی ڈھٹھا، ڈگدیاں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو مہربان پیتا، سرب کلا اکھوایا۔ کلج بدل کے اپنی ریتا، ست سچ سمجھایا۔ جن بھگتاں ویکھے نیتا، انتر پھول پھولایا۔ تن کر کے ٹھانڈا پیتا، ترسنا تریت بُجھایا۔ چرن کول بخش پیریتا، پریتم ہوئے سہایا۔ بردھاں بالاں اکو جہا کیتا، بڈھیاں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس ہر جن رکھیا چیتا، چیتن ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔

* ۲۳ ماگھ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بھلائی پُر ڈوگراں گرگھ سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنیے میں انت بے آسا، آس نظر کوئے نہ آئی۔ میریاں دکھاں دا سُن خلاصہ، سچ سچ سنائی۔ چاروں گنٹ اندھیرا چھپا چند پرکاشا،
 نور نظر کوئے نہ آئی۔ میرا حال ہو گیا نراسا، بھچھیا نام نہ کوئے پائی۔ دین دُنی بدل گئی پاسا، کروٹ کجگ دتی بدلایا۔ پر بھ دی آوے نہ کسے شناسا،
 شناخت سکے نہ کوئے کرائی۔ پھری دروہی اُتے آکاشا، دھول رووے مارے دھاہیا۔ جدھر تگاں آوے گھاٹا، گھاٹا پور نہ کوئے کرائی۔ رس ہتھ نہ آوے
 کسے گو بند باٹا، ترسنا ترکھا نہ کوئے مٹائی۔ مکھ لکا گئی ا شٹبھج والی لاٹا، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے رکھائی۔ تینی اوتاراں ٹٹا ساکا، سجن سنگ نہ کوئے بنائی۔
 پیغمبراں دا بھل گیا دسیا خاکہ، مالک ملن کوئے نہ آئی۔ رنگ نہ چڑھے نانک زرگن داتا، جگت بھلی کوڑ لوکائی۔ ست دھرم دی دھرم کہے میرے کول
 رہی نہ گاٹھا، گٹھری خالی نظری آئی۔ نیز رووے تیر تھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گرلایا۔ پیار رہیا نہ پوجا پاٹھا، سمرن یوگ نہ کوئے
 چترایا۔ ہوئے روگ نہ جائے کاٹا، شاستر کوک کوک سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔
 دھرم کہے دھرنی میرا خالی ہو گیا کھیسا، جیب پاکٹ رہی گرلایا۔ چھتر سہائے کسے نہ سپسا، تاج تخت گئے گوائیا۔ کی کھیل کرے بیس پسا، ہر جگدیشا
 دھر دا ماہیا۔ جس داروپ اکو اکیسا، اک اینکارا آپ اکھوائیا۔ کس بدھ اوہ کجگ بدلے ریتا، مندر مسیتاں پنڈھ چکائی۔ جس نوں جھکدے رام سیتا،
 کرشن کرشنا سپس نوائیا۔ اوہ ہو کے ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی اپنا بھو کھلایا۔ بن کے پیارا پیتا، مٹر پیارا سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مارگ اک پرگٹایا۔ دھرنی کہے دھرم اوہ ویکھ پیغمبر کردے طوبی طوبی طوبی، بندگیاں وچ سپس نوائیا۔ توں
 اوس دی سُن سو بھا، صحبت جس دی سارے گائی۔ جس نوں لالچ نہیں کوئی لو بھا، لالچ وچ کدے نہ آئی۔ اوہ سب دا ہر دا رہیا سودھا، سدی ودی دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر شبد بن کے یودھا، وڈ بلوانا پھیرا پائی۔ جس نے جھگڑا مکاؤنا بانگ روزہ، نمازاں لیکھا رہے نہ رائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جھگڑا میٹے جنجو بودا، بودی نارد دی دے گواہیا۔ نارد کہے واہ اوئے دھرم، کی دھرنی رہیا سنائی۔ توں کی جانے میرا کرما، کی

پر بھو دتی وڈیا گیا۔ میں شبد دھار وچوں جرما، شبد شبد وچ سمایا۔ کوئی بھرانٹ رہے نہ بھرماء، بھانڈا دیاں بھٹایا۔ اِکو روپ ہوواں پر بھ چرناں، دوجا سہارا نہ کوئے تکایا۔ جس جھگڑا میٹنا ورنناں برناں، ایکا رنگ رنگایا۔ اُس کھیل اگتا کرنا، کرنی کرتا اپنی کار بھگتایا۔ جن بھگتاں نیتز کھول کے ہرنا پھرنا، نچ نین کرے رُشنا گیا۔ جنہاں اِکو اکھر پڑھنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ سچ دوارے منزل چڑھنا، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ پُرکھ اکال دی جوت رلنا، جوتی جوت وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس نے اپنا کھیل آپے کرنا، کرن یوگ آپ اکھوایا۔

* ۲۳ ماگ شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر پال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میں بھاگاں بھری، پر بھو بھاگ دتا لگایا۔ کرپا کری آپ پر بھ ہری، ہریا دل میرے اُتے مہکایا۔ بھاگ لگایا گرکھاں دے گھر گھری، جن بھگتاں دتی وڈیا گیا۔ میتوں خوشی ہوئی بڑی، خوشیاں وچ ڈھولے گایا۔ میں پریم نال پریم دی بھجھی ویکھی لڑی، گر سکھ گر سکھاں نال گنڈھ بندھایا۔ میری سلکھنی ہوئی گھڑی، گھڑیاں دھر دادے گواہیا۔ میں خوشیاں دے وچ کھڑی، اندر کھٹکا رہیا نہ رانیا۔ میں اِکو تک جن بھگتاں نال مل کے پڑھی، توں میرا میں تیرا راگ سنا گیا۔ جگت اگنی وچ نہ سڑی، تتی واء نہ لگی رانیا۔ اِکو پُرکھ اکال دی سرنی پڑی، نو نو سیس بھکایا۔ توں سہاؤنی گرکھاں دی کایا والی گڑھی، کچن گڑھ دینا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا گیا۔ دھرنی کہے دھرم میرا ہو یا وقت سہاوا، ہر سچ دتی وڈیا گیا۔ میں گیت خوشی وچ گاواں، گا گا خوشی بنایا۔ پھیر اک پر بھو نوں راواں، جو رویا سرب ٹھانیا۔ پھیر بھجاں اٹھاواں باہواں، ہتھاں لوں پھیلایا۔ تیرے قدام بل بل جاواں، کرپا کر صاحب گوسانیا۔ تیرا بھگت رہے نہ کوئے نتھاواں، تھان تھنتر دینی وڈیا گیا۔ سب دا تول ترازو کرنا سانواں، کنڈا اپنا نام بنایا۔ سر بھگتاں دیویں ٹھنڈیاں چھاواں، مہر نظر لکایا۔ جنہاں اک وار تیرے نال لے لیاں

لاواں، وچھوڑا دو جہان کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے دھرم پر بھو کیتا بڑا ترس، رحمت آپ کمائیا۔ میری ترسنا میٹی حرص، ہوَس دتی چُکائیا۔ آکے اُتے فرش، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ جس نوں ترسدے سارے عرش، بن نیئاں نین اُٹھائیا۔ اوہ میگھ اگتا رہیا برس، اگنی تت گوائیا۔ میں خوشیاں وچ پٹاں دھرت، دھرنی ہو کے لواں انگڑائیا۔ دھول اُتے آیا پرت، دھول سپس جھکائیا۔ سب دی پوری کرے شرط، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سو پیر مردانہ بن کے مرد، بلدھاری بل پرگٹائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، ڈھکیاں ہوئے سہائیا۔ میری اک بینتی عرض، آرزو دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر آگے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے دھرم کھیل نہیں کوئی لگدا، ست سچ جنائیا۔ سنگر شبد شبد ہو کے بگدا، بھبک نام رکھائیا۔ جن بھگتاں مان دے کے اکونک دا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکدا، اوہ ہوئے آپ سہائیا۔ جس دا باہروں روپ منگھ دا، انتر جوت جوت وڈیائیا۔ اوہ گرکھاں وقت سُنھنجا کرے سکھ دا، دردیاں درد ونڈائیا۔ لہنا دیوے جننی گکھ دا، سر اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ گھر گھر جن بھگتاں بچھدا، دوس رین پنڈھ مکائیا۔ لاڈ لڈاوے شبد ڈلارے ست دا، ستیاں لئے جگائیا۔ بنا ہتھاں باہواں گودی چُکدا، اپنی گود لکائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرا وقت سُنھنجا ہویا رت دا، رتزی پر بھ مہکائیا۔ اوہ نارد مننی بچھدا، چوری چوری آواز لگائیا۔ کیوں دھرم دا دھرم پیار جاندا اُٹدا، میتوں دے سمجھائیا۔ میں ہس کے کہا نارد ا تھوڑا سماں کلج لٹ دا، لٹیرا ہو کے لٹے چائیں چائیا۔ پھیر اشارہ کیتا اوہ ویکھ پُرکھ اکالا سب نوں پُندا، کایا کٹیا کرے صفائیا۔ روپ سہایا جنہاں بھگتاں پنج تت بُت دا، بتخائیاں کرے رُشنائیا۔ میں دیدار کراں اوس دے سوہنے مکھ دا، جس دی چند توں باہر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں ہوئی بھاگاں ونٹی، اپنی خوشی بنائیا۔ پر بھ پایا دُھر دا کنتی، سہاگ اک ہنڈھائیا۔ میتوں چڑھیا رنگ بسنتی، اتر کدے نہ جائیا۔ میں ترسنا چھڈی من دی، من منسا دتی گوائیا۔ میں نندیا چھڈی کن دی، سُنن وچ کدے نہ آئیا۔ میں و بھوتی چھڈی تن دی، کوڑی خاک نہ کوئے رامائیا۔ میں آسا چھڈی غم دی، چنتا دتی مٹائیا۔ میں ونجاری نہیں چڑی چم دی، چم درِ شئی نہ کوئے رکھائیا۔ میں پرین اک برہم دی، جو پار برہم دے ملائیا۔ میں بھگتاں

دے اگے ہتھ بٹھ دی، بندنا وچ سیس نوایا۔ جن بھگتو ایہہ کھیل سری بھگون دی، جو تھاڑے نال مل کے رہیا کرایا۔ دھرنی کہے میری سنگدھی نہیں کوئی پون سواسی دم دی، ساہ ساہ نہ کوئے پترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حقیقت جانے سب دے کرم دی، جنم کرم داما لک ویکھ دکھایا۔

* پہلی پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں وہار ہویا *

دھرم کہے میری ہووے رت سہنجی، پُرکھ اکال دین دیال دے وڈایا۔ چرن دھوڑ ایشان کرائے مجنی، دُرمت میل دھوایا۔ نرگن سرگن میلے بٹی، ہر کرتا اگم اتھایا۔ جس دی شبد آواز اکو ندنی، ناد انادی دے درڑایا۔ جھگڑا میٹے تن وجود بدنی، کایا کعبہ پردہ دے اٹھایا۔ لیکھا جانے اعلیٰ ادنی، راؤ رنکاں کھوج کھوجایا۔ ترے گن مایا بھجھائے گنی، امرت میگھ برسایا۔ کوڑی کریا میٹے بدنی، حدود اکو اک پرگٹایا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی سدنی، سدا نام درڑایا۔ جنہاں گرہ جوت اکو جگنی، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ آتم پر ماتم پاوے سگنی، سگلا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہیلا انج، پر بھ دیوے مان وڈایا۔ بن کعبیوں ہووے جج، ججرہ حق دکھایا۔ میں سب کچھ جاواں تچ، مل کے محبوب دھر دے ماہیا۔ نرگن درشن کراں رنج، بن نیناں درشن پائیا۔ خوشی ہوواں وچ جگ، جاگرت جوت ڈگگایا۔ ترے گن کوڑی بھجھے اگت، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ ملے میل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرم کہے دھرنیے ویکھیں صاحب سلطانا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو آد جگادی نوجوانا، مرد مردانہ وڈ وڈایا۔ جس نوں سارے کھندے سری بھگوانا، بھگون بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ نرگن دھار پھرے بانا، شبد انیلا تیر چلایا۔ جو لیکھا جانے دو جہاناں، پُریاں لوآں ویکھ دکھایا۔ اوہ ورت کے اپنا بھانا، سد بھانے وچ سمایا۔ جس تختوں لاہیا راجا رانا، تخت نواسی اکو دھر درگاہیا۔ جس دانام کھنڈا مہانا، مہما کتھ کتھ سمجھایا۔ ہر گھٹ اوہ

ہویا جانی جانا، جانہار وڈ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ دھرنی کہے دھرم شبد اگما سُن ہن،
 بن سروناں دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال داتک (گن)، گنوتا کی اپنارنگ رنگایا۔ جس دی شبد اگئی دُھن، آتمک راگ سناںیا۔ اوہ میرے اُتے بھاگ لگائے
 پھلگن، پہلا پروشٹا ملے وڈیاںیا۔ سنت سہیلے گرگھ چُن، اپنے رنگ رنگایا۔ اُس دا لیکھا جانے کون، گنتی گنت نہ کوئے گناںیا۔ جس نوں جھکدے پانی
 پون، بسنتر سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دا تھم سناںیا۔ پھلگن کہے دھرنی دھرم میں آیا جگ، جاگرت
 جوت پر بھ دتی وڈیاںیا۔ بھگتاں ملاں اُپر شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوڑی کرپا کراں بدھ، بدھک دا لیکھا نال ملاںیا۔ بل دوارے اپنے سد، باون دا
 لہنا جھولی پانیا۔ سنگر دھار رہن نہ دیواں الگ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں گگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ نام نُماری دے کے مدھ،
 مدھر دُھن کراں شنوایا۔ کوڑی کرپا میٹ کے حد، حدود اکو دیاں دکھایا۔ جس گرہ دیپک جوتی رہیا جگ، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ صاحب سلطان
 نوجوان نظری آئے سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تس چرنیں جاواں لگ، نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک اک ہو آیا۔ پھلگن کہے میری رت سوہنی رتڑی، میرے صاحب دتی مہکایا۔ دھرنی کیتے قول اقرار مول نہ مکرین، پچھلا لیکھا
 دیاں سمجھایا۔ بچن یاد کر لے جو پروہت سنا یا شُکری، شُکر کہہ کے کی جنایا۔ کھج انت اپنے قول اقرار تے پوری اتریں، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ
 دکھایا۔ اُجل رہے کوئے نہ کھڑی، پنت پنت نہ کوئے کرایا۔ دین دنی اپنی دھار توں جان اُکھڑی، مارگ پندھ سارے جان بھلاںیا۔ توں اپنی کھول
 کے دیکھیں گھڑی، جو دھرم گنڈھ رکھایا۔ کھج لٹیرے کولوں نہ جائیں لٹڑی، جو لٹے چائیں چانیا۔ آلس وچ رہیں نہ سٹڑی، سٹینے لینے انگڑایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک آپ ہو آیا۔ دھرنی کہے پھلگن میں بڑی چلاک، میرا بھیو کوئے نہ پانیا۔ میرا وڈا
 ڈونگھا کھات، حساب کتاب نہ کسے سمجھایا۔ میرا سب توں انوکھا دکھراتاک، پردہ سکے نہ کوئے چُکایا۔ میرے وچ سب دی مٹی مل گئی خاک، جسم اسم
 نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ اڈدی خاک، میری میرے اُتے دئے گواہیا۔ اوتار پینمبر گر دیناں مذہباں دے میرے صاحب بنائے راک، حق حقوق

اپنے ہتھ رکھائیا۔ شبد ونجارے بن گئے چاک، چاکری لوک مات کمائیا۔ گرنٹھ شاستر تھکم والے سارے کاٹ، کارڈ تھکم والے درڑائیا۔ چھوٹے چھوٹے
 حصے عارضی میرے اُتے کیتے الاٹ، مالک حقیقی نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں ایوں دسداسب دی اتم کن والی واٹ، پاندھی بیٹھن راہ تکائیا۔ چاروں
 گنٹ نہ رہے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا میرا رکھوالا ہووے آپ، آپ اپنی دیا کمائیا جس نوں پیغمبراں کہا باپ،
 پتا پُرکھ اکال کہہ کے گوہند گیا گائیا۔ اوہ سب دا پورا کرے بھوکھت واک، پیشین گوائیاں سب دیاں نال ملائیا۔ میں اُس دے در دی درویشن داسی
 داس، جگ جگ سیو کمائیا۔ اوہ سوامی انترجامی میری منظور کرے ارداس، بن ہتھاں سپس جھکائیا۔ جو وسے اُپر آکاش، جس دا پرتھی اُپر پرکاش،
 پرکاش پرکاشا آپ اکھوائیا۔ میں او سے دی رکھی آس، آشا وچ سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 روپ اک درسائیا۔ پھلگن کہے دھرنیے میری ویکھ رت بسنت، بسن بنواری رہیا دکھائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سلطانا ویکھ کنت، جو کنتوہل اک
 اکھوائیا۔ جس تیری بنائی بنت، گھرن بھنہنار وڈیائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو جنت، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ اُس دا نام سُن اگتا منت، جو منتو
 سب دے حل کرائیا۔ جس نے اپنی کرپا نال بھگت بنائے سنت، گر گر گود ٹکائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ بدھی توں پرے
 بنا کے پنڈت، بودھ اگادھا بھیو چکائیا۔ نار سہاگن بنا کے میل ملائے اپنا کنت، درگاہ ساچی سچ گھر وے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھنت،
 چھند ڈھولا سوہلا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے دھرنیے میرا روپ ویکھ
 اپارا، اپرپر سوامی دتا بنائیا۔ میری گلشن تک بہارا، پت ٹہنی اپنا رنگ بدلایا۔ میرا کھیل ویکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ سندیسہ
 دے تیئی اوتارا، اوتر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پیغمبراں کر اشارہ، بن سینت سینت دے لگائیا۔ گر گود دیوا دے ادھارا، ہلونا اکو نام سمجھائیا۔ آو اٹھو متو
 نرگن نور جوت اُجیارا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتارا، نہکنا نور الاہیا۔ سو امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور ڈگگائیا۔ جس
 نے کلج کوڑی کریا کرنا پار کنارہ، نوکا دئے زڈھائیا۔ سو سنجگ ساچے دیوے مات سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم دا دھرم کھلائے دوارا، دوہری اپنی

کار بھگتائیا۔ جوتی جوت دے چیتکارا، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پھلگن کہے میری اک صاحب نوں بندنا، دھرنیے بندگی وچ سیس نوایا۔ جس دا کو سچ اندنا، اند اند وچ سمایا۔ جس نشان میٹنا تارا چندنا، صدی چو دھویں محمد دی دے گواہیا۔ جس دا سچ اکھاڑا لگنا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نور نورانہ دیک اکو جگنا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ شبد انادی ناد وچنا، دُھن آتمک کرے شنوایا۔ بنا بھگتاں کسے نہ لبھنا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جس داروپ رنگ رکھ نہ ماس نہ ناڑی ہڈنا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جس نے سنت سہیلا گرو گرو چیل لکھ چوڑا سی وچوں کڈھنا، سرتی شبدی میل ملائی۔ اوہدا لیکھا نہیں کوئی اعلیٰ ادنیٰ، اوچ نیچ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے پھلگن میں اوس نوں سیس جھکاواں گی۔ جو میری پکار لئے سُن، تس آگے واسطہ پاواں گی۔ جو لیکھا جانے رکھ مَن، بھیو ابھیدا اُس دے آگے جتاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگاواں گی۔ دوئے جوڑ واسطہ پاواں گی۔ خالی جھولی آگے ڈاہواگی۔ نیتز نیناں نیر وھاواں گی۔ بستر چیر پاڑ دکھاواں گی۔ میرے اندر برہوں پیر، کوک کوک سناواں گی۔ کلج کوڑی کر یا بدل تقدیر، در پر بھ دے اکھ جگاواں گی۔ شرع چھری نہ رہے زنجیر، شریعت اکو رنگ رنگاواں گی۔ جھگڑا میٹ غریب امیر، تعمیر نوپس اک درساواں گی۔ تُوں مالک بے نظیر، نظر مہر تیری رکھاواں گی۔ تیرا نام کھنڈا شمشیر، شبد سنگر تیرے ہتھ اٹھاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پاواں گی۔ در تیرے واسطہ پاؤندی ہاں۔ در ٹھانڈے سیس نو اؤندی ہاں۔ پُرکھ اکالے اکھ جگاؤندی ہاں۔ کھلڑے کیس ویس وٹاؤندی ہاں۔ میری چلے کوئی نہ پیش، پیشین گوئیاں سب دیاں ہتھ اٹھاؤندی ہاں۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، سوز اکھر پڑھ پڑھ خوشی مناؤندی ہاں۔ میں ضرور تیرا نور تگاں ماجھے دیس، مجلس بھگتاں نال بناؤندی ہاں۔ میٹوں یاد آ گیا جس ویلے نانک نے موڈھے بھوری دھری کھیس، کھونڈی کھڑگ والی چکاؤندی ہاں۔ جس ویلے ارجن تٹی پئی ریت، سیس جگدیش تیری بھیٹ چڑھاؤندی ہاں۔ جو تیغ بہادر رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رماؤندی ہاں۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی آد جگادی پُرکھ اکالا ایک، ایککار تیری اوٹ تکاؤندی

ہاں۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں ٹیک، دوجی آس نہ کوئے رکھاؤندی ہاں۔ جن بھگتاں بُدھی کریں بیک، مانگت ہو کے منگ منگاؤندی ہاں۔ نرگن اندروں اپنا کھولنا بھیت، سرگن ساچا (سنگ) رلاؤندی ہاں۔ تُوں ویکھنہارا نیتن نیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگاؤندی ہاں۔ پھلگن کہے دھرنی میرا پہلا پروشا، وشو دا پردہ آپ چُکائیا۔ کرشن نے رادھا بٹھایا نسچا، نسچت ہو کے آپ جنائیا۔ کلج انت پُرکھ اکال دا دُھر دے کاہن دا اکو ہووے ایشا، ایشٹ دیو سوامی اکو نظری آئیا۔ جو دین دُنی دی جانے درشا، انتر نرنتر ویکھ وکھائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی سب دے لیکھ لکھدا، لکھنہار بے پرواہیا۔ اوہ نرگن لہنا دینا چُکائے گرگھ ساچے سکھ دا، سکھیا اک درڑائیا۔ جس دی پریتی وچ جن بھگتاں من ہووے ٹکدا، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ ونجارا ہونا نہیں پتھر اٹ دا، پاہن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ اوہ پریکی ہووے پیارا مت دا، مٹر پیارا آپ اکھوایا۔ اوہ جھگڑا مُکاوے آون جاون نیت دا، چو راسی گپڑ دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملائیا۔ پھلگن کہے دھرنے مینوں کوٹن پیتے جگ، سال بسالا پھیرا پائیا۔ مینوں پورب رہی نہ سُدھ، سُدی ودی نہ کوئے وڈیائیا۔ میری جگت والی نہیں بُدھ، بُدھ مت نہ کوئے جنائیا۔ مینوں کجھ نہیں آؤندی سُبھ، سُبھ نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھیا اڈ، بھجیا واہو داہیا۔ کلج رین اندھیری کھڈ، سچ دیپ نہ کوئے رُشنائیا۔ میں لیکھا جانا نہ اپنا مُجھ، بھيو سکاں نہ کوئے کھلائیا۔ کی سندیسہ دیواں تَجھ، محم کی سمجھائیا۔ میں بہیل بے حال تگی سر شٹی ہوئی بے سُدھ، نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ نرگن دھار ہوئی گنگ، کھ شبد نہ کوئے صلاحیا۔ مینوں ایوں دسدا جویں کلج اودھ رہی پگ، صدی چو دھویں اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ایہہ کھیل کرے بخود، اپنا محم ورتائیا۔ اوہ کملیئے تیرے اُتے ہون والا یُدھ، یُدھشٹر بیٹھا اکھ اٹھائیا۔ عیسیٰ نے اتم کہنا میری ویہویں صدی انت میں سب نوں کہنا مارنگ گڈ، گاڈ سیس نوایا۔ ایہہ لہنا دینا موئی والا شُد، جس نوں سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ ویکھ محمد رہیا اٹھ، چار یاری نال لئے انگڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنا کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے پھلگن میرے اندر آئی آواز، بنا سروناں دتی سٹائیا۔ کھول کے بھيو آغاز، پردہ دتا چُکائیا۔ اوہ تک جو تیرے اُتے پڑھدے نماز، وُضوآں کھیل کھلائیا۔ جنہاں دا اکو اُتے ناز، آسرا اک وکھائیا۔ اوہناں دا لہنا دینا

چو داں طبقات اُس امام دے ہاتھ، جس نوں سجدہ سلام کہہ کے سارے سپس نوایا۔ جس نوں جھکدے تریلوکی ناتھ، رام رام لاگے پائیا۔ موسیٰ کوہ طور تے گائے گاتھ، ڈھولا تیرا بے پرواہیا۔ نانک گو بند بن اکھراں رہے آکھ، نراکھر دھار تیری صفت صلاحیا۔ توں سرب کلا سمراتھ، سمرتھ پُرکھ تیری وڈیایا۔ کجگ انتم ہو پرگٹ، پرگنے دیکھے چائیں چانیا۔ دین مذہب دے تنگے ہٹ، ہٹوانیاں ہتھ ملایا۔ زرگن دھاروں سارے آؤنٹھ، بچھلا پندھ مُکایا۔ دھرم دوارے کرو اکھ، جتھے وسے دُھر داماہیا۔ تیرتھ تلو اکھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی دھیان لگایا۔ مندر مسجد شودوالے دیکھو مٹھ، چرچاں گرجیاں کھوج کھوجایا۔ جیواں جنناں کایا مائی ہوئی کچ، کنجن گڑھ نہ ہوئے رُشانیا۔ بنا رسنا جہوا آتم پر ماتم رہیا رٹ، کلمہ اگم اتھاہیا۔ نجھر جھرن کون پیئے رس، بن رسنا رس چکھایا۔ نج نیز کس دی کھلی اکھ، پر تکھ دیو دکھایا۔ اپنا لہنا دینا پورا کر لو حق، حقیقت دامالک آپ درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ پھلگن کہے دھرنیے میرا دیکھ حال، کی حالت کیتی لوکایا۔ میں پھس گیا وچ کوڑ جنجال، پردہ سکے نہ کوئے چُکایا۔ چاروں گنٹ ہو یا بے حال، بھجیا واہو داہیا۔ اک کوک سنائی پر م پُرکھ کر میری سنجال، سمبل بہہ کے دیکھ دکھایا۔ حکم سدیسہ دے دے اکو کال، کال نگارہ دے وجایا۔ دروہی ہووے دین دُنی کرے نہ کوئے پرتپال، پرتپالک نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سنگر سچ تیری سرنا یا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری سکھی، سخاوت اپنی دے کرایا۔ میری حالت دیکھ بن اکھیں، اکھیاں والے اکھیاں گئے بدلایا۔ میری آپے پت رکھیں، رکھیا کریں تھاوں تھانیا۔ دین دُنی اپنی سکھیا دسیں، دہ دشا کریں پڑھایا۔ توں اپنی جونی تک لے چار لکھ اسی، بنا انٹریاں گنت گنایا۔ شرع دین دی بدھی وچ رسی، رستہ تیرا گئی بھلایا۔ میری آشا پھردی نسی، بھجے واہو داہیا۔ چاروں گنٹ اگنی تھی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میری چُنی سپس توں لتھی، اوڈھن اُپر نہ کوئے لکایا۔ تیری مہا سدا اکھ اکھی، کتھ سکے کوئے نہ رانیا۔ توں صاحب میرا سمر تھی، تیری وڈ وڈیایا۔ تیرے چرن کولاں میرے سوامی میں ڈھٹھی، ڈھٹھیاں لے اٹھایا۔ میری انتم اپنیاں چرناں وچ کر دے گتی، گت مت اپنے ہتھ رکھایا۔ توں گہر گسپیرا بے نظیرا میرا کملا پتی، پت پر میثور اک اکھوایا۔ میں تیرے اتوں ہوواں ستی، ستیا والیا آپا تیری بھیٹ

چڑھائی۔ نگاہ مار لے میرے اُتے رہیا کوئی نہ جتی، جوگی جنگم جگیا سو سارے رہے گر لائی۔ گر اوتار پیغمبر میں تورے اپنی ہتھیں، تیرے در دھیان لگائی۔ میں اپنی کتھا کہانی سناواں سچی، سچ سچ نال درڑائی۔ میرے اُتے من کلپنا چار کٹ دہ دشا نچی، گھنٹک مکھ رہیا نہ رائی۔ میرے سوامیا میری اوتار پیغمبر گرو آں نال ہوئی پکی، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ کلجک انت سری بھگونت اکو تیری اوٹ رکھی، دوسر آس نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ دھرنی کہے میرے صاحب دیالا، دین دیال تیری سرنائیا۔ میرے پر م پڑکھ کرپالا، کرپاندھ تیری وڈیائی۔ تیری جگ جگ اولڑی چالا، سنجگ تریتا دواپر کلجک اپنا کھیل کھلایا۔ میرا تیرا آگے اکو سوالا، سوالی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلجک کوڑی کرپا میرا مکھ کیتا کالا، دُرم ت میل نہ کوئے دھوائیا۔ اٹھ کے کھیل ویکھ حالا، حالت وگری خلق خدایا۔ ٹھکاں چوراں پھڑیاں مالا، کامی کرودھی تیک للاٹ لگایا۔ ملا شیخ مسانک قاضی مارن چھالہ، حرام خور کوک کوک سنایا۔ پھل رہیا نہ کسے تن وجود والے ڈالا، مانس سنمئل رُکھ لہرایا۔ پر بھو تیرے پیار دی گھالے کوئے نہ گھالا، گھائل ہو نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ پڑکھ اکال کہے سُن دھرتی، دھول دھول دیاں جنایا۔ میں اکو ندھ پرتی، پت پر میثور نور الاہیا۔ میں مالک عرشی فرشی، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ تیری منظور کراں عرضی، آرزو ویکھاں چائیں چانیا۔ میں سنگرُو نہیں کوئی فرضی، شبد دیو دیوا اک اھوائیا۔ جدوں چاھواں تے کراں اپنی مرضی، حکم وچ بندھن کوئے نہ پائیا۔ جگ بدلنا میری کھیل گھر دی، اوتار پیغمبر گرو حکم وچ بھوائیا۔ میری دھار میرے نال لڑدی، دوسر اور نہ کوئے لڑایا۔ میں کھیل جانا چوٹی جڑ دی، چیتن اپنا حکم ورتایا۔ کھیل ویکھاں ہنکاری گڑھ دی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پھول پھولایا۔ آس تگاں ناڑی ناڑ دی، ہاڑی ہاڑی پردہ لاہیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار دی، ہر کرتا آپ کرایا۔ دھرنی توں کیوں دھاہاں ماردی، کوک کوک سنایا۔ ہن کھیل وقت انت اخیر سنگ محمد چار یار دی، صدی چودھویں گنڈھ پوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میں چرن تیرے دھوڑ، دھوڑی خاک رمایا۔ میں مورکھ آنجان موڑھ، بدھ ہن نظری آئی۔ میرا ناتا جڑیا نال کوڑ، کلجک کوڑ کیتی گڑمایا۔ توں میرا

صاحب حاضر حضور، حضرتاں توں باہر نظری آئی۔ میری بینتی کر منظور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ اِکو جوت دا بخش نور، نور نورانے دے چکائی۔ توں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائی۔ تیرا پندھ نہ نیڑے نہ دور، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ میرا لیکھا پورا کردے ضرور، ضرورت تیرے اگے ٹکائی۔ اوہ دیکھ موسیٰ راہ تے اُتے کوہ طور، تریا توں باہر تیرا نور نظری آئی۔ عیسیٰ تیرے پیار دالے سرور، صلیب گل گیا لٹکائی۔ محمد مقبریاں وچ تیرا تے نور، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ پر بھو تیری وڈیائی وڈی، میرے صاحب گنی گپیرا۔ دھرنی کھلوتی ہتھ بدھی، دیکھ ماٹی تن خاک سریرا۔ پیغمبراں تک صدی، جو صدے والیاں تقدیرا۔ اوہ تک کھجک دھار نوح ندی، گھتی آئے وہیرا۔ کھجک چاروں گنت پھرے لہی، پاٹے چیتھڑ وکھائے لیرا۔ توں نور الاهی ربی، لیکھا جانے شہنشاہ حقیرا۔ انتم رہن دے نہ کسے دی گدی، گداگر دیکھ فقیرا۔ کوڑی کریا میٹ دے حدی، حدود دس بے نظیرا۔ تیرا کھیل ہندا سبھی، جگ چوکڑی گھت کے جان وہیرا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ سب دیاں ضمیرا۔ پھلگن کہے میری رت سہاوی، ہر سنگر آپ سہائے۔ میرا لیکھا کھجک کنڈھے راوی، رویداس دھیان لگائے۔ جو سرگن اُتے ورتی بھاوی، تن ارجن دے گواہے۔ تیرا کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائے۔ توں جوتی جاتا اک اکھوائی، نور نورانہ نور رُشائے۔ امام اِماما سو بھاپائی، جوتی جاتا ڈمگائے۔ سمبل دیس سہائی، سچ سنگھاسن اک وڈیائے۔ پھولن بیج وچھائی، پھلگن نو نو سیس نوائے۔ نہہکنکا ناؤں دھرائی، کل کلکی آپ اکھوائے۔ شبد ڈنکا اک وجائی، دو جہاناں کرے رُشائے۔ دوار بنکا اک سہائی، جتھے جن بھگت بیٹھے سو بھاپائے۔ سب دا آون جاون لیکھے لائی، جو تیرا نام دھیائے۔ پھلگن کہے میری آسا پور کرائی، کرم کاند دا ڈیرہ ڈھاہے۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائے۔ پھلگن کہے میں اک وست انملی منگدا، سنگر دینی دیا کما۔ بھيو گھلاؤنا ہنگ برہم دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھا۔ جو گرگھ سنگر گھر جہا، تس نوں رائے دھرم نہ دے سزا۔ جھگڑا مُکاؤنا آون جاون پندھ دا، لکھ چوراسی پھند کٹا۔ بھيو گھلاؤنا آتم برہم دا، نور نورانہ نور چکا۔ مارگ دسنا سنگر شبد دھرم دا، جس دارستہ سکے نہ کوئے بدلا۔ لیکھا رہے نہ کسے کرم دا، نہہکرمی ہونا آپ سہا۔ جھگڑا مٹاؤنا ورن برن

دا، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو گھر اِکا۔ سہارا دینا اپنے چرن دا، چرن چرنودک نام پلا۔ نیتز کھولنا ہرن پھرن دا، نچ لوچن نین کر رشنا۔ مارگ دسنا
 پوڑے چڑھن دا، اگے سکے نہ کوئے اِکا۔ دروازہ کھولنا اندر وڑن دا، گنڈا کھڑکی آپے لاہ۔ پرکاش دینا دیک جوت جگن دا، اندھ اندھیر مٹا۔ سچ
 سنگھاسن وکھاؤنا جوت دھار مگن دا، انتم جوتی جوت ملا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا۔ سرن تُماری آئے
 مادھو، بھگت سہیلے میت۔ انتر ہر داسب داسادھو، صادق سدھ و سنا چیت۔ پُرکھ اکالا ایک لادھو، ٹھا کر سوامی دُھر دا میت۔ دُھن آتمک سناؤنا اپنا نادو،
 دُجا سُننا پئے نہ گیت۔ لکھ چوراسی وچوں آپے کاڈھو، کرو پت پُنیت۔ جھگڑا رہیا نہ کوڑ سماجو، آتم پر ماتم دسنی اک پریت۔ دُرمت میل دھونا داغو،
 دھام دسونا اک اندھٹھ۔ اپنی کرپا جگاؤ چراغو، میرے صاحب سنگر جگدیش۔ جو تیرے درشن نوں پھلگن کہے آئے آجو، اندر مندر بدل کے نیت۔
 انت سہائی نہ کوئی تیرے باجھوں، ایہہ بنا پتھر پانی توں وٹی لیک۔ دوس رین سُن تیرا رابو، انحد نادی سناؤنا گیت۔ تیرا چرن دھوڑ دا اِشان پورا ہویا
 ماگھو، پھلگن جن بھگتاں کایا رکھنی ٹھانڈی سیت۔ کوڑ طبیعت بدل مزاجو، منو آ کر بھے بھیت۔ اپنے ہتھ پکڑ واگو، وہ دِشانہ اُٹھ اُٹھ دھائے نیچ۔ ہنس
 بنا پھڑ پھڑ کاگو، سوہنگ نام رس دے کے رسنا دے پیٹھ۔ گرکھاں اندر اُتجے ویراگو، کرپا کر ہر جگدیش۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا ساچا ور، ست دی سچ سچ پریت۔ پھلگن کہے میرے سوامی، سیس سیس نوایا۔ سرب جیاں دے انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھایا۔ تیرا دیش اگم
 انامی، کہن کچھ نہ پائیا۔ سندیسہ تیرا حق پیغامی، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ توں مالک اک حق انامی، پروردگار نور الاہیا۔ تیرا دسے نہ کوئے ثانی،
 لاثانی تیری وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں اندر اپنی نام دی دے نشانی، نشانہ اِکو اک وکھایا۔ در آیاں کٹ دے گلوں غلامی، زنجیر کوڑ رہے نہ رانیا۔ امرت
 آتم نچھر رس دے ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی اک ٹپکایا۔ آتم پر ماتم بن کے ہانی، میل ملاؤنا سچ سُبھایا۔ پُرکھ اکالے توں پاتشاہ تیرا بھگت تیری رانی،
 پاربرہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ جھگڑا مُکا دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتجج سیتج پھیر کدے نہ آیا۔ تیری منزل اک رُوحانی، رُوچ بُت توں
 پرے تیری شنوایا۔ صاحب سنگر پھلگن کہے گرکھاں اُتے کریں مہربانی، مہر نظر اُٹھایا۔ پچھلا جھگڑا نہ رہے دیوانی، انتم لیکھا دینا مُکایا۔ تیرا گھر عالمے

جاودانی، سچ دوارا سو بھیا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل
زیمیں اسمانی، دو جہانی تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔

* ۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرم کہے ویکھ دھرنی پر بھ دی دھار، دھرم دوار وجے ودھائیآ۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نراکار دھردر گاہیا۔ بھگت سہیلے جگ جگ تار، تار نہار
اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، نو نو لاگن پائیآ۔ جس دی کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوار پر کلجگ ونڈ ونڈائیآ۔ بھگت سہیلا
بن کے میت مرار، مٹر پیارا دیا کمائیآ۔ ڈبڈے پاہن دیوے تار، پتھراں چرن چھہائیآ۔ مہربان ہو آپ کرتار، کرنی کرتا کار کمائیآ۔ بنس سر بنس کر پیار،
پتا پوت گود سہائیآ۔ دیوے وڈیائی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیآ۔ ہر بھگت دوارا بھگتی دا بھر بھنڈار، اتوٹ اٹھ بھرائیآ۔ کوجھیاں
کملیاں پاوے سار، غریب نمائیاں ویکھ دکھائیآ۔ بھلیاں بھٹکیاں لاوے پار، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اگم اتھاہ اک اکھوائیآ۔ دھرم کہے دھرنی سُن سندیسہ دھردی دھار، خبر کی اگم جنائیآ۔ بشن کور کرے اشار، اشاریاں نال
سمجھائیآ۔ میرا بردھاں بالاں دینا پیار، وڈیاں چھوٹیاں اگو گنڈھ پوائیآ۔ جو سیوا وچ سیوادار، خدمت وچ خادم نظری آئیآ۔ گرگھیاں نوں سنگر پیار دا
ادھار، شبد دھار نال وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ بشن کور کہے میری آتما تیتی، ست
سرُپ وچ سمائیآ۔ میری سب دے نال پریتی، پر بھ پریتم دتی بنائیآ۔ میری بھگتاں دی باغیچی، بھل بھلواری سو بھ پائیآ۔ میں خوشیاں دے نال ڈیٹھی،
انڈھ دتی دکھائیآ۔ میں ہس کے کہاں رسنا نال پیٹھی، پریم نال جنائیآ۔ جنہاں ساچے گھر وچ سیوا کیتی، سیوا سیوا وچ اُپجائیآ۔ میرا صاحب سنگر پرکھے
نہ کسے دی نیٹی، کھوٹے کھرے ویکھ دکھائیآ۔ جو پاوے سار جیو جی کی، جگ جیون داتا اک اکھوائیآ۔ جس دے کول حق توفیقی، دیونہار بے پرواہیا۔ میں

منگ منگاں نیکی، جھولی خالی آگے دکھائیا۔ میری ونڈ نہیں کوئی ساڈھے تن ہتھہ سپیں کی، بھگت دوارا کھلا ویہڑا نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ دھرم کہے دھرنی میں سُنیا ہور سندیسہ، دھرم مات رہی درڑائیآ۔ میرے صاحب دا صاحب والا ویسا، صاحب سنگر نظری آئیآ۔ جو سب دا پورا کرے لیکھا، لیکھ بچھلا دے بدلائیآ۔ دُھر مستک لاوے میخا، مستھیا دے لوکائیآ۔ پریم پیار کرے پنتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ جس بھگت اُدھارے سیوا کردے وچ کھیتا، اپنے گھر سہائیآ۔ سو سوامی زرگن ویس کرے اچھا، اُچ آگم ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ دے وڈیائیآ۔ دھرنی کہے دھرم ویکھ دھرم دوارا، دھرم دی دھار نظری آئیآ۔ جتھے بھگتاں دا پریم بھنڈارا، بھنڈاری وشنوں سیوا کمائیآ۔ لیکھا تک سیوادارا، جو سیوا سچ کمائیآ۔ ونڈ نہیں پُرکھ نار، نر نرائن ہوئے سہائیآ۔ جس دا کھیل سب توں نیارا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، اپنا تھم ورتائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیآ۔ دھرم کہے دھرنی میں دھرم نال دساں بیان، دھرم دھرم وچوں جنائیآ۔ سنگر دی سیوا چرنی کرے مہان، چرن چرن وچ وڈیائیآ۔ لنگر وچ نگاہبان ہو یا نگاہبان، نگاہ اپنی اک اٹھائیآ۔ وریام کور کر پروان، ہر بنس کور سنگ رکھائیآ۔ ویرو بھجنو دے کے دان، چرنو گردیو جوڑ بڑائیآ۔ منگو بخش دھرم نشان، کور مہندر پھرے اٹھائیآ۔ سُر جیت کور دے کے جیون دان، بنتی پریم گنڈھ پوائیا۔ میرے صاحب دا کھیل مہان، مہما کتھ کتھ شنوائیا۔ بچنی جیتاں کر پروان، گر میت کنت گنڈھ پوائیا۔ لیکھا جانے سری بھگوان، اُبھل بھل وچ کدے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک کھلائیآ۔ دھرم کہے دھرنی کی سندیسہ دیوے راجا اندر، اندراس بیٹھا دھیان لگائیآ۔ ساڈا لیکھ لکھیا شان چندر، گرگھ سنگھ گر گر صفت صلاحیا۔ دُھر دا پیار میرا بلوندر، دوندر ناتا جگت بھگت والا رکھائیآ۔ جتھے رہے کوئے نہ چندن، چنتا پچھانہ کوئے جلائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا دے بنائیآ۔ دھرنی کہے دھرم میں دھرم دوار دی داسی، داس داسا سپس نوائیا۔ جتھے سچ دی منڈل راسی، ست دی وجے ودھائیآ۔ کوڑ کریا وچوں ناسی، ناستک اپنا آپ مٹائیآ۔ میں پرکاش تگاں پر تھی آکاشی، گگن گگنتر اں ہووے رُشنائیا۔ پُرکھ

اکالا سب دی پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت سہیلا گنی گھیلا گھنک پُر واسی، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرم کہے میں سنی چھوٹی جہی خبر، میتوں خبردار دتا کرائیا۔ بشن کور کہے سیوا کیتی سارے ٹبر، وڈے چھوٹیاں پیار بنائیا۔ میتوں کلدیپ کور دی قدر، پریتاں گنڈھ پوائیا۔ جاگیر و لوں میری پوری ہوئی سدھر، رنجیت کور ویکھ دکھائیا۔ جاگیر کور کدی کدی آوندی لبھن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ منجیت کور میرے دبدی رہی ہڈن، گدرشن ویکھ کے نیناں نیر وہائیا۔ میرا باہروں برد ہو یا سی بدن، میرا انتر سدا لئے انگڑائیا۔ چھندر کدی کدی آوندی سی باہر کڈھن، لیکھا بھل کدے نہ جائیا۔ میں چاہندی بھگت دوار دے چھوٹے وڈے سب دے دیک جگن، سرجیت کور سنگ رکھائیا۔ میں سدا خوشیاں وچ رہنا مگن، اپنی خوشی بنائیا۔ میتوں یاد جس ویلے میری چکھا نوں لائی اگن، چاروں کنت بھوائیا۔ لکھاری پریم نال لگے سی لکھن، گرگھ شان چندر قلم کاغذ اُتے پھرائیا۔ میری آتما پھیر تگن لگی ول سکھن، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میتوں سب سچھ لگا دسن، ایتھے اتھے دو جہان نظری آئیا۔ بھانا من کے مٹھن، رس سب نوں دیاں چکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، کھیل کرے نت نوتن، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ فٹوچک ضلع کپورتھلا ہزارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میت پیارے دھرم، دھرم دی دھار دھار جنائیا۔ میرے اُتے تک چار کنت دا کرما، کرم کانڈ کھوج کھوجائیا۔ اشارہ دے دے دے برہم دھار دی برہما، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ شکر حاضر ہوئے پر بھو دے چرناں، ترسول اپنی ہتھ اٹھائیا۔ وشنوں دس کھیل کی کرنا، کی کرتا پُرکھ حکم ورتائیا۔ بھيو ابھیدا کھول کے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال شبد گھوڑے آسو چڑھنا، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ حکمی حکم حکم نال لڑنا، جھگڑا اور نہ کوئے رکھائیا۔ حق حقیقت نرگن دھار نراکھر پڑھنا، بن اکشراں اکھر بنائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ورتناں برناں، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ نرگن

نرور نر نر خالق خلق کھیل کرنا، مخلوق اپنا پردہ لاپہا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا ئیا۔ دھرم کہے دھرنی میں دساں نال پیارا، کی پریتم پیارا کھیل کھلایا۔ نگاہ مار وچ سنسارا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پردہ اوہلا رہے نہ رانیا۔ چاروں گنٹ تک دھواں دھارا، نرگن نوری چند نہ کوئے چکایا۔ ورن برن ہووے خوارا، خالص رنگ نہ کوئے سما ئیا۔ جیو جنت کرن ہاباکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ امرت بوند سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھارا، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ کوک پکارن وید چارا، پُران اٹھاراں چار لکھ ستاراں ہزار سلوک روون مارن دھاپیا۔ آتم برہم پاوے کوئے نہ سارا، پاربرہم تیرا میل نہ کوئے ملا ئیا۔ بند کھلے نہ کسے کواڑا، بجر کپاٹی پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ کایا مندر اندر دے نہ کوئے اکھاڑا، پنج شبد دھن نہ کوئے شنوائیا۔ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی تیرے آگے ہاڑا، بہڑی بہڑی کر کے تیرے آگے سیس نوائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ تیرا انت نہ پاراوارا، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیایا۔ لیکھا ویکھ پیئمبر گر اوتارا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرم کہے دھرنی میں سچ کیتی ارداس، سیننتی حق سٹانیا۔ کرپا کر پڑکھ ابناش، پروردگار تیری سرنایا۔ توں شاہو بھوپ سب دامائی باپ، پتا پڑکھ اکال اکھوائیا۔ کلج میٹ اندھیری رات، سبج ساچا چند چکایا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دیناں مذہباں اکو گنڈھ رکھایا۔ بھيو گھلا دے کاغذات، کاغذ قلم سیاہی تیری صفت صلاحیا۔ شرع زنجیراں وچوں کر آزاد، تن بندھن دے تڑایا۔ تیرا اکو ہووے تھم اہلاد، سندیسہ حقیقت حق دینا جنایا۔ اٹھ ویکھ اشارہ دیوے پرہلاد، کپیر جلاہا نال ملا ئیا۔ فرید کہے ہو وساد، بسمل اپنی کار کما ئیا۔ اکو نام کلمہ تیرا وے ناد، تریا توں باہر کر شنوائیا۔ لکھ چوراسی جیو آتم دھار جان جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت اکو کر رُشٹایا۔ سچ سوامی انترجامی پاربرہم پت پر میثور تیرا اکو ہووے راگ، انراگی اپنا راگ دے سٹانیا۔ سب دی دُرمت میل دھو داغ، پت پُنیت آپ کرائیا۔ ہر گھٹ دیپک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا آپ سہایا۔ دھرم کہے دھرنی میں چاروں گنٹ تکیا، اپنا دھیان لگایا۔ لیکھا ویکھیا مدینہ مکیا، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ محبوب ملے نہ حقو حقیقا، حقیقت ہتھ کسے

نہ آئی۔ ساچا لاہا کسے نہ کھٹیا، کھٹکے وچ لوکائی۔ سب دی قیمت پے گئی نال ٹکیا، مایا ممتا تول ٹلائی۔ ایکا زیرو ہویا بیٹیا، زیرو زیرو سمجھ کسے نہ آئی۔ چاروں گنت دہ دشا کجگ کلپنا پایا رٹیا، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹائی۔ کلمے نام انیالے تیر سینہ دے کسے نہ پھٹیا، انیالا تیر نہ کوئے چلائی۔ میں چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں دے وچ نٹھیا، بھجیا واہو داہیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں تکیا پٹیا، پٹے والا دے وڈیائی۔ سب نوں مایا ڈسے سہیا، وکھ چاروں گنت نظری آئی۔ نام خُماری چڑھے کسے نہ رتیا، رتن امولک ہیرا روپ نہ کوئے بنایا۔ ہر دے اندر کایا مندر ڈنکا وجے کسے نہ فتیا، فاتحہ پنج وکار نہ کوئے کرائی۔ کوڑ کلپنا کرے کوئے نہ ہتیا، ہتیا ہوی خلق خدائی۔ بنا بھگتاں توں کجگ انت کوئی نہ بچیا، بچپن سمجھ کسے نہ آئی۔ کرپا سری بھگوان جنہاں نوں رکھیا، کجگ تہناں نیڑ نہ آوے رائی۔ سو سنت سہیلا گرو گرو چیل خوشیاں دے وچ ٹپیا، جنہاں ملیا میل دھر دے ماہیا۔ آتم پر ماتم ناتا ہویا پکیا، پاربرہم برہم میلا سچ سُبھائی۔ دھرم کہے دھرنی میں خوشیاں دے وچ ہسیا، ہستی تک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی الکھ الکھیا، الکھ گوچر گم اتھا بے پرواہ اک اکھوائیا۔

* ۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سُر خ پُر ضلع کپور تھلا گیان سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے پر بھ میرے انتر جامی، انتر آتما سب دی ویکھ وکھائی۔ توں پاربرہم پُرکھ سوامی، پر م پُرکھ تیری سرنائی۔ دو جہاناں نگاہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دھیان لگائی۔ میتوں چاروں گنت آئی ہانی، رو رو دیاں دُہائی۔ نگاہ مار تیر تھ اٹھسٹھ پانی، گنگا گوداوری جمن سُرستی دھیان لگائی۔ کلمہ تک انجیل قرآنی، کایا کعبے کھوج کھوجائی۔ نادشبد دُھن ویکھ اگئی بانی، مہربان محبوب پردہ آپ اٹھائی۔ ست دھرم کہے سچ دارہیا کوئے نہ دانی، وست امولک نہ کوئے ورتائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیری ہوتی نہانی، نو نو سیس جھکائی۔ کرپا کر صاحب سُلطانی، پُرکھ بدھاتے تیری اوٹ تکائی۔ دین دُنی وچوں میٹ بے ایمانی، کوڑی کریا دے کھپائی۔ ست سچ دے نشانی، ست ست نال پرگٹائی۔ توں ہر گھٹ اندر جان جانی، لکھ چوراسی رہیا سمائی۔

صدی چودھویں اتم کر مہربانی، مہربان محبوب تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔
 دھرم کہے پر بھو میرا رہیا کوئی نہ ست، ست ستواد وچ نہ کوئے سمایا۔ جیواں جتاں بھلی برہم مت، پاربرہم تیرا بھیو کسے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھی ابلے
 رت، ست دیپ اگنی تت جلائی۔ دھیرج رہیا کسے نہ جت، جٹا جوٹ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ کلجگ کوڑ گڑیا را چلیا رتھ، چاروں گنٹ بھجے واہو
 داہیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں رہیا متھ، ہندو مسلم سکھ عیسائی بچیا نظر کوئے نہ آیا۔ من کلپنا سارے بھوگدے رس، آتم رس وچ نہ کوئے سمایا۔
 دھرم کہے میں بنا ہتھیاں توں جوڑاں ہتھ، نو نو لاگاں پایا۔ توں سرب کلا سمرتھ، رام راما تیری وڈ وڈیایا۔ تیری مہما سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔
 کلجگ جیواں ہر دے اندر وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ انتر میٹ رین اندھیری مس، نوری چند دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرم کہے پر بھو چار گنٹ رہیا نہ سچ، سچ ملے نہ کوئے وڈیایا۔ کایا ماٹی بھانڈے دیکھ کچ، مانس مانو مانگھ کھوج
 کھوجایا۔ منو آدہ دشا رہیا نچ، بھجے واہو داہیا۔ تیرا امرت نچھر پیئے کوئے نہ رس، بوند سوانتی نا بھی کول نہ کوئے ٹپکایا۔ نچ نیتز کھلے کسے نہ اکھ،
 اکھراں والی سارے کرن پڑھایا۔ حقیقت جانے کوئے نہ حق، مہربان محبوب تیرا درس کوئے نہ پایا۔ ست سچ ست کسے نہ آوے ہتھ، خالی ہتھ
 دے لوکایا۔ پاربرہم پت پر میشور کلجگ کوڑی کر یا لوک مات متھ، متھن کر خلق خدایا۔ توں سرب کلا سمرتھ، بھرپور رہیا سرب ٹھانینا۔ تیرے چرن
 کول نرگن سرگن جاواں ڈھٹھ، بن سیس سیس جگدیش بھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک ہو سہایا۔
 دھرم کہے پر بھو میرا رہیا کوئی نہ دھام، دھرنی دھول رو رومارے دھایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا شام، شام گھنٹیا تیرا درس کوئے نہ پایا۔ سینتا سرت ملے
 کسے نہ رام، جگت بناس پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ پیغمبراں سنے نہ کوئے حق پیغام، کلمہ کائنات سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ہر دے وسے نہ کسے ستنام، نام وچ نہ
 کوئے سمایا۔ کرپا کر سری بھگوان، ہر کرتے دھر در گاہیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سلام، نو نو سیس جھکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار
 سانجھے یار صدی چودھویں اتم کر انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھایا۔ کلجگ کوڑی کر یا دار ہے نہ کوئے غلام، غربت شرکت سب دے اندروں کڈھایا۔

توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطان، والی دو جہان اک اکھوائیا۔ دھرم کہے پر بھو بن تیری کرپا دھرم دا بھلے نہ کوئے نشان، نشانہ سچ نہ کوئے جھلایا۔ کرپا کر دھر دے امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ میری نمو نمو نمستے، پرنام ڈنڈاوت وچ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔

* ۵ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نور پُر ضلع کپورتھلا منجیت کور دے گرہ *

دھرم کہے دھرنیے ویکھ اپنیاں ونڈاں، حصے جز دھیان رکھایا۔ دیناں مذہباں دیاں کھول کے تک گنڈھاں، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ سینہ دے نہ کسے ٹھنڈا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کلجگ وقت ڈھیلا جاندا لنگھا، بھجے بن بن پاندھی راہیا۔ لیکھا تک لے اکثر دھار بونجا، باون بھو چکانیا۔ سندیسہ سن لے جو گوبند دے کے گیا پری اندا، اندا اند وچوں جنایا۔ کلجگ بھو پائے کوئے نہ برہم ہنگا، ہنگ برہم سمجھ کسے نہ آیا۔ میرے ڈھئے دا پیٹا نہیں لمبا، لمحہ لمحہ پنڈھ مکایا۔ دھرم کہے دھرنیے میں اُس ویلے کمبا، تھر تھراہٹ وچ گرلایا۔ جھٹ آواز سنی اوہ تک نشان مٹدا تارا چندا، چند گوبند دسیا دھر دا ماہیا۔ شرع دارہے کوئے نہ پھندا، زنجیر کڑی نہ کوئے بندھایا۔ نیر پین دھرم ہوئیں نہ اندھا، لوچن اکو اکھ کھلایا۔ صدی چوڑھویں مٹے پنڈھا، بن پاندھی پنڈھ مکایا۔ ایہہ لیکھا پُرکھ اکال سندا، جس سندا اتار پیغمبر گرو آں ہتھ پھڑایا۔ انت آخری تکنا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ بہہ کے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرم کہے دھرنیے میری اکو خواہش، خالص دیاں جنایا۔ اُس صاحب دی کر تلاش، جو کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ اُس دی تتاں والی نہ ہووے لاش، وجود تن نہ کوئے وڈیایا۔ جس نوں شکر جھکے اُتے کیلاش، برہما نو نو لاگے پایا۔ وشنوں وشو دا بن کے داس، سیوک ہو کے بھجے تھاؤں تھانیا۔ نال کلجگ تک اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ دیناں مذہباں والی ویکھ جماعت، جملہ اکھر سکے نہ کوئے پڑھایا۔ چار جگ دے گرنتھاں تک لے کاغذات، جس دی قلم سیاہی دے گواہیا۔ اٹھ کے

ز میں اسماناں توں باہر جھاک، بن نیناں نین اٹھایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی دو جہاناں پینی راس، نرگن سرگن گوپی کاہن نچایا۔ توں اُس اُتے کر وشواس، جو وشیاں توں باہر وسے دُھر داماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ دھرم کہے دھرنی میرے انت وجدی ویکھ چوٹ، چوٹی چڑھ کے دھیان لگایا۔ تیرے اُتے کیوں آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں گلے نہ کوئے لگایا۔ اوہ ویکھ پر م پُرکھ نوں لہجے کوئی کوٹ، کوٹ کوٹاں دھیان لگایا۔ پرکاش ملے نہ نرمل جوت، جوتی جاتا ہتھ کسے نہ آئی۔ میں تگے دین دُنی دے لوک، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ آتم پر ماتم پڑھے نہ کوئے سلوک، توں میرا میں تیرا ڈھولا کوئے نہ گایا۔ میری کچھ نہ آوے وچ سوچ، سمجھ چلے نہ چترایا۔ میں درشن لوڑاں لوچن لوچ، نین نیناں نال بگسایا۔ میرا انتر ہوئے مدھ ہوش، خُماری کھما والی چڑھایا۔ دھرم کہے دھرنی میں ہویا رہیا رُپوش، اپنا آپ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا لئے ملائی۔ دھرنی کہے دھرم نہ پا ایویں رولا، چار گنٹ شنوایا۔ کرپا کرے بھگوان مولا، سو مولا ہر گھٹ تھانیا۔ جس نے میرے اُتے اوتار پیغمبر گرو آں نال کیتا قول، قول اقرار اپنے نال بنایا۔ سو پرگٹ ہویا اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجایا۔ جس دی سیوا کرے کاہن سولا، مگند منوہر لکھی نرائن خوشی بنایا۔ اوہ نور الہی اول، جس نوں عالمین کہہ کے سارے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے آد جگاد نرگن سرگن سرگن نرگن پتی کملا، کملاپت اپنا کھیل کھلایا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار کور دے گرہ پنڈ محید پُر ضلع کپور تھلا *

کج کہے سُن دھرم کیوں لگائیتوں سیک، بہڑی بہڑی کر کے دین دُہایا۔ تیرے اوتار پیغمبر آں گرو آں حھے کیتے انیک، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ نام کلمیاں اوتوں دتا بیچ، قیمت جگت والی رکھایا۔ میں پر م پُرکھ دا بیٹا اکو ایک، اک اکلے دتی دُئیایا۔ میں تیری میٹنا چا ہندا رکھ، رکھی مُنی

سارے دینے ڈلایا۔ میرے کول اک صاحب دا لیکھ، لکھتی دیاں دکھایا۔ جس دی شہادت دیوے گرد سمیش، گوہند سورا دھر دا ماہیا۔ کلجگ توں پھرنا
 دیش پردیش، چاروں گنٹ بھجنا واہو داہیا۔ من کلپنا کسے دی رہن نہیں دینی نیک، نیقی سب دی دینی بدلایا۔ محبت رہے نہ بیٹی بیٹ، پتا پوت کرے
 لڑایا۔ ست سچ نوں کرنا کھیت، رن بھومی دینی بنایا۔ کھیل کھلاؤنا ملا شیخ، مساکاں گنڈھ پوانیا۔ تیرا سمجھے کوئے نہ بھیت، ابھیو مینٹوں دتی وڈیایا۔ میں
 ارجن دے سپس وچ پوائی ریت، کلجگ تاڑی لا کے رہیا سنایا۔ دھرم جی تئیں کتھے رہے کھیڈ، مینٹوں دیو سمجھایا۔ میں پیغمبراں توں بھٹا کرائے
 بکرے بھيڈ، پشوآں کھل لہایا۔ تئیں میرا نخرہ نہیں جان دے ویڈ، بہن بھانٹی اپنی کار کمايا۔ جس نے نہانوں دتا بھج، بھجن بندگی وچ رکھایا۔ اوسے
 نے مینٹوں دتا بھج، تیج تپ تہاڈا دتا بدلایا۔ میں سچ دی رہن دینی نہیں کوئی سچ، شکھ آسن سو بھا کوئے نہ پانیا۔ میرے صاحب دا حکم اک سندیس، جو
 مینٹوں دتا سنايا۔ جناں چر میں جوتی جامہ دھر نہ آواں ویس، روپ انوپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا حکم اک ورتایا۔ کلجگ کہے دھرم تیتھوں بلی ہوئی ترے گن مایا، بل نظر کوئے نہ آيا۔ چاروں گنٹ اندھیرا چھایا، سورہ چند نہ کوئے رُشنايا۔ آتم
 پرما تم ڈھولا کسے نہ گایا، اکھراں وجدی رہی ودھایا۔ سچ سروور کوئے نہ نہایا، تیرتھ تھناں بھجے واہو داہیا۔ پر م پُرکھ کسے نہ پایا، پاربرہم ملن کوئے نہ
 آيا۔ سچ سنگھاسن سوامی نہ کسے بہایا، انترجامی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سچ سندیس نہ کسے سنايا، پردہ اوہلا نہ کوئے اٹھایا۔ دھر دا حکم نہ کوئی لیايا، کوٹن
 کوٹ بھجن واہو داہیا۔ بھيو ابھیو نہ کسے کھلایا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ کلجگ کہے میں اوس پر بھو دا جایا، جو سب دا پتا مایا۔ مینٹوں دھر دا حکم سنايا،
 دھر سندیسہ اگم اتھایا۔ ست سچ دا کر سفایا، دھرنی اُتے رہن نہ پانیا۔ میں بھجناں واہو داہیا، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ شاہ سلطاناں رہیا گھایا، سادھاں
 سنتاں منہ دے بھار سنايا۔ نوجواناں پھڑ پھڑ ڈھاہیا، بلہین کیتی لوکایا۔ کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار سب دے اندر وسایا، واسطہ سب دے نالوں
 تڑایا۔ دھرم جی کسے نوں لہے نہ دائی دایا، داؤ اپنا دتا لگایا۔ پوتر رہن نہیں دتی کوئی کایا، کنچن گڑھ نہ کوئے سہایا۔ چاروں گنٹ جیو جنت گرلایا،
 کوک کوک سنايا۔ دروہی دروہی کرے خلق خدایا، خالق خلق نظر کسے نہ آيا۔ میں اپنا ڈور ڈنک وجایا، چار گنٹ کیتی شنوایا۔ دھرم ایمان رہن کسے

نہ پایا، بے ایمان کیتی لوکائی۔ اوہ تک صدی چوڑھویں ویلا انتم آیا، پیغمبراں دے مقبرے دیکھن نین اٹھائی۔ امام اما ساڈا لیکھا دے مکایا، انت اپنی دیا کمائی۔ کلج کہے میں اوس دے حکم وچ تیرا نشان مٹایا، کوڑ گڑیاں دتی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پاربرہم پت پر میثور میرا ہوئے سہایا، پر م پُرکھ سر اپنا ہتھ لگائی۔

* ۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہر نام پُر ضلع کپورتھلا مہندر سنگھ دے گرہ *

کلج کہے دھرم ایویں نہ جا ڈری، ڈرپوک روپ نہ کوئے بنایا۔ ویکھ لے میری سہنجنی گھڑی، گھڑیاں گھر گھر دتا وجائی۔ کرپا کری آپ پر بھ ہری، نر نرائن دتی وڈیائی۔ توں پچھے اپنی طاقت دیکھی بڑی، وڈا اپنا آپ بنایا۔ سبجگ تریتا دواپر ہنکار دی ماردا رہوں تڑی، سوربیر اکھوائیا۔ اوتاراں دی بٹھدا رہوں لڑی، تند تند نال جڑائی۔ ہن ویکھ میرے اُتے صاحب نے کرپا کری، پُرکھ اکال دتی وڈیائی۔ میں دین دُنی بنا کے شریعی، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ اگلا لیکھا ویکھ ذری، ذرے ذرے دھیان لگائی۔ دھرم جی تیتوں دھرتی اوتوں کرنا بری، توں ایتھوں بھجنا واہو داہیا۔ میں گل ویکھی کھری، سچ سچ سنائی۔ میں تیری لگی رہن نہیں دینی جڑی، جڑ توں بوٹا دینا اکھڑائی۔ نگاہ مار لے گور مڑھی، خاکی خاک دھیان لگائی۔ جنہاں نے الف یے دی پٹی پڑھی، حرف حرؤفاں صفت صلاحیا۔ اوہناں انتم تیری وڈیائی مول نہ کری، کرم کانڈ دا لیکھا ویکھ دکھائی۔ گھ تک لے اوہناں دے نڑی، ناڑی ناڑی اگت دتی لگائی۔ میرے پریم قہر دی لگی چاروں گنت جھڑی، انتم اگن دینی برسائی۔ کسے دین مذہب دی رہن نہیں دینی پھڑھی، طاقتور نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوتر اوتار نہیں، نر ہر اک اکھوائیا۔

* ۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلا سندر سنگھ دے نوت دوابے دے نور سمیں *

سندر دا پچھلا نام دیوا، دیوی دیو دھیان لگایا۔ وید ویاس دی کیتی ڈھائی منٹ سی سیوا، بیاس کنارہ دے گواہیا۔ جس پریم دا رس دتا میوہ، خوشیاں نال بنایا۔ بچن بولیا رسنا جہوا، دھر شبد کیتی شنوایا۔ اوہ تک الکھ ابھیوا، اگوچر اگم اتھاہیا۔ جو سے نہچل دھام نہکیوا، اٹل دھام سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک دکھایا۔ دیوا ذات دھار سی براہمن، برہم ملی وڈیایا۔ وید ویاس پکڑیا دامن، پلو گنڈھ پوانیا۔ سچ بنایا ضامن، وچولا اک رکھایا۔ جس ویلے گلج لیکھا ہوئے کامنی کامن، چار کنت ہلکایا۔ اندھیرا دے شامن، سور یہ چن نہ کوئے رُشایا۔ اوس ویلے کھیل کرنا سری بھگوان، نرگن نور جوت کر رُشایا۔ گلج کوڑا مٹے نشان، سچ نشانہ اک جھلایا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے شوڈر ویش کھتری براہمن، اکو رنگ دے رنگایا۔ اشٹ دیو سوامی آتم پر ماتم بخشے چان، نور نرانہ ڈمگایا۔ توں میرا میں تیرا دس کلامن، کلیاں توں باہر کرے پڑھایا۔ اپنی کرپا کرے تیری پہچان، بے پہچان دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ دا لیکھا دے مکایا۔ ویاس کہا محبت نال پیار، دیو گردیو سمجھایا۔ کل کلکی لئے اوتار، نرگن اپنی کھیل کھلایا۔ لہنا دینا پورا کرے وچ سنسار، لیکھا لیکھے وچوں چکایا۔ بھو ابھیدا آپ کھولے کرتار، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ بھیلالے کے اک دستار، مولی تند گنڈھ پوانیا۔ ناریکل آوے چرن دوار، ریتی جگت والی سمجھایا۔ پھیر لیکھا مکے جگت پوجا جگت واشنا دھار، براہمنان مان وڈیائی رہن نہ پانیا۔ اکو پڑکھ اکال ہووے نمسکار، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ کرپا کرے شہنشاہ شاہ شاہاں دا شاہ سکدار، جگت اکھری شاہ تیری گنڈھ پوانیا۔ پورب لہنا دینا پر م پڑکھ قرضہ دے اتار، وید ویاس سنگ بیاس لہنا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کر نہارا آس، آس آسا سب دی ویکھ دکھایا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بٹا ضلع کپور تھلا سرپ سنگھ دے گرہ * *

کجگ کہے دھرم پُرکھ اکالا میرا مائی باپ، پتا اور نہ کوئے جنائیا۔ جس کرپا کیتی آپ، پاربرہم پر بھہ دتی مان وڈیائیا۔ سر میرے رکھیا ہاتھ، سمرتھ ہويا آپ سہائیا۔ کوڑی کرپا دتی دات، جھولی اگم دتی بھرائیا۔ اٹھ ویکھ مار جھت، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ جدھر ویکھے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کرپا کیتی پُرکھ ابناش، میتوں دتی مان وڈیائیا۔ میں سچ ست داکیتا ناس، دھرتی اُتے رہن نہ پائیا۔ طاقت رہی نہ شکر والی کیلاش، کلا اپنی دتی پرگٹائیا۔ برہم دا رہیا نہ کسے وشواس، برہما رووے مارے دھاہیا۔ وشنوں وشو دا بن نہ سکے ساک، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سارے مدے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ دُور دُراڈا تکے تریلوکی ناتھ، رام راما اکھ ٹھلایا۔ کی لیکھا دین دُنی لوک مات، دھرتی دھول کی وڈیائیا۔ کجگ کہے میں دھرم سب کچھ کیتا ناس، ناشک کیتی لوکائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلے جنہاں پر بھہ دی رکھی آس، اوڑک اک دھیان لگایا۔ میں اوہناں دا داسی داس، بن سیس سیس جھکائیا۔ باقی چاروں گنٹ میری مایا ممتا والی راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میری اکو سچی خواہش، خیر خواہ ہو کے دیاں سنایا۔ ہر ہردے کراں واس، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ پر بھو دا اجپا جیے کوئے نہ جاپ، ہردے ہر سکے نہ کوئے وسایا۔ چار گنٹ دہ دشا میری کرنی دا ویکھ پاپ، پنت ہوئی لوکائیا۔ دھرتی تھر تھر رہی کانپ، تھر تھر اہٹ وچ دھائیا۔ دین مذہب کرن پشچاپ، کھتری براہمن شودر ویش دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جتھے تلو دھرم جی اوتھے اوتھے دھرم دی گھٹ، اؤنتا وچ سارے ویکھ دکھائیا۔ میری انت پر بھو دے ہتھ واٹ، دوجا بدلا سکے نہ کوئے چکائیا۔ میری اکو اک ست سچ دی آس، آساوند ہو کے دیاں سمجھائیا۔ ست دھرم تیرا رہن دینا نہیں کوئی پرکاش، دھرم دوارے پھول پھولایا۔ میری تھاپنا پر پُرکھ نے دتی تھاپ، تھپک تھپک لوک مات میتوں دتی وڈیائیا۔ میں سب دے اندر بھریا روگ سنتاپ، مایا ممتا بیچ وکار نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد سب دامائی باپ، پر پُرکھ پر ماتم اکال دیال ہوئے سہائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جانگی ضلع کپور تھلا پیارا سنگھ دے گرہ * *

کج کہے دھرم مینوں سارے کردے گئے یاد، اوتار پیغمبر گرو ڈھولے گائیا۔ جنہاں دین دنی کیتے آباد، نام کلیاں ونڈ ونڈائیا۔ شریعت شرع دا بنے استاد، طلبے سکھ مریداں کری پڑھائیا۔ دھر دانام گئے ارادھ، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ لیکھ لکھ کے گرنٹھ کتاب، اکھرا اکھراں جوڑ جڑائیا۔ نالے کہندے گئے سب نوں کج کرنا برباد، کل کاتی نظری آئیا۔ میرے صاحب نے میری کھولی جاگ، نیترا کھ گھلائی۔ میرے وڈے وڈے وڈ بھاگ، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ میں ورت کے اپنا سوانگ چاروں گنت ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم تیرا کسے گرہ نہ جگے چراغ، نور نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر گھٹ اندر دُرمت میل داغ، گھر گھر دتا لگائیا۔ ہنس بنائے کاگ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ انتر نرنتر پر بھ نوں سکے نہ کوئے ارادھ، رسنا جہوا سارے گائیا۔ ست رہن دتا نہیں کسے سماج، سمگری ست نہ کوئے ورتائیا۔ دھرم دا دسے نہ کوئے راج، رعیت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دھر دا سنے کوئے نہ ناد، نادی شبد نہ کوئے شنوائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے سادھ، ادھوٹے بیٹھے مارن دھاہیا۔ مایا دھاری کیتے اپانج، لنگڑے لوئے نظری آئیا۔ دھرم میرے جھوٹھ آگے تیرا کی جواب، مینوں دے سنائیا۔ ٹھگا چوراں یاراں ملے خطاب، چاروں گنت خوشی بنائیا۔ ست رہیا نہ کسے محراب، کعبیاں کرم نہ کوئے کمائیا۔ توں اپنا سچ دا لینا چھڈ دے خواب، خواہ مخواہ نہ دھیان لگائیا۔ بنا کوڑ توں میرے وچ ہونا نہیں کوئی لاجھ، جگت ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ ذرا کھیل تک پر بھو مہاراج، جو میرا کرتا رہیا کرائیا۔ جس دا کھیل دیس دوآب، دوہری دھار پر گٹائیا۔ اوہ ویکھے اپنیاں بھگتاں باغ بھل ٹہنی پھول پھولائیا۔ میری کرنی نوں دُنیا کہے پاپ، پر میں پر بھ دی سیو کمائیا۔ ہن میرا وڈ پرتاپ، دھرم تیری چلے نہ کوئے چترائیا۔ کرپا کرے میرا باپ، پُرکھ اکال ہوئے سہائیا۔ جو ساچا سجن ساک، سکلا سنگ نبھائیا۔ جس تیری اڈاؤنی خاک، خاکے مینوں رہیا وکھائیا۔ میں تیرے نالوں چلاک، تیری چلاکی کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی کرے کرائے آپے آپ، اپنا حکم آپ ورتائیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ شکار پر ضلع کپور تھلا جاگیر سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم میں پر بھو دا بچہ ننھا، بال پیارا اک اکھوائیا۔ میرا وجود دے نہ کوئے تئاں، روپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ میں نو کھنڈ
 پر تھی ستاں دیپاں ویکھیا بنا، حد حدوداں پھول پھولائیا۔ میں وڑیا دیناں مذہباں والیاں چھپر چھنناں، مندر مسجد شودوالے مٹھ پھول پھولائیا۔ میں ویکھیا
 شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بائبل گرو گرنٹھ صاحب دا چوداں سوتیہ انک پنا، اکھر اکھر کھوج کھوجائیا۔ میتوں اشارہ دیوے گوہند والا کنا،
 کائنات رہیا دکھائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر مایا متا بھر دے دھنا، موہ وچ ہوئے لوکائیا۔ میں وی اُس صاحب دا چنا، جو دو جہان کرے رُشائیا۔ کھج
 کہے میں چاروں کُنٹ پھراں بھنا، بھجاں واہو داہیا۔ گوہند کہا تیرا سماں رہن نہ دیواں لما، لمحہ لمحہ ویکھ دکھائیا۔ دین دُنی بھرماں دے وچ کایا مائی چنا،
 چم درشٹی وچ بھوائیا۔ سچ دارہے کوئے نہ دما، پون سواسی کوڑ نال ملائیا۔ جگت جہان کر نکما، پر بھ نوں ملن کوئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ دے غما،
 دھیرج دھیر نہ کوئے بندھائیا۔ من کلپنا ہووے طمع، لالچ وچ سرب للچائیا۔ جوتی نور دے نہ شمع، شام اندھیرا چاروں کُنٹ چھائیا۔ دُھر سندیسہ سُن
 نواں، نو اٹھاراں توں باہر درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کھج کہے دھرم اپنی کھول اکھ،
 پچھلا پچھے دھیان گوائیا۔ ہن کھیل پر بھو پر تکھ، جو میرے وچ آیا چائیں چائیا۔ جس اوتار پیغمبر گرو آں مارگ دتے دس، دیناں مذہباں رنگ رنگائیا۔
 اوہ صاحب پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نوں ویکھیاں سگل و سورے جان لٹھ، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ اُس دی شبد مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ
 کوئے سنائیا۔ اوہ میرا چاروں کُنٹ چلائے رتھ، رتھواہی اپنی دیا کمائیا۔ میں سچ سچ سارا دتا متھ، متھن کیتی کوڑ لوکائیا۔ پھیری دروہی نٹھ نٹھ، بھجیا
 واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو میرا کھیل کرے ہس
 ہس، ہستی دا مالک بے پرواہیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ و لنی ضلع کپور تھلا گردت سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم میرا دیکھ لے زور، جور زور دتی وڈیا نیا۔ چاروں گنت اندھیرا گھور، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ملی وڈیا نئی ٹھگ چور، نو کھنڈ پر تھی
 بھجن واہو داہیا۔ من متا پاوے شور، شوہر بانکے ملن کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا چاروں گنت رہی دوڑ، اتر پورب کچھم دکھن اپنا پنڈھ مکائیا۔ مانس بوٹا
 پھل ہويا کوڑ، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ کھیل کرے براہمن گوڑ، گوڑا اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا لیکھا اور کا اور، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ہر داتا اگم اتھاہیا۔ کھج کہے دھرم میرا دیکھ لے اتم بل، ولپا چھلپا کھیل کھلایا۔ نوست رہے
 بل، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ حکم دیوے پڑکھ ابناشی جو وس نہیل دھام اٹل، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ مایا متا اندر جان رل، موہ وکارے وچ
 سائیا۔ کایا کوڑ چلاو ناہل، مانس مانو دیکھ دکھائیا۔ پنخ وکارا گھر گھر وارنا دل، پنچم ڈھن نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کھج کہے دھرم میری دیکھ لیاقت، پر بھ دتی مان وڈیا نیا۔ رہن دتی نہیں کوئی شرافت، دین مذہب شرع نال ٹکرائیا۔
 گھر گھر کرائی بغاوت، بغلگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ ساچا نام ملے نہ کسے نیامت، کوڑی کریا جگت ہلکائیا۔ چاروں گنت اندھیری شامت، شمع نور چند نہ کوئے
 چکائیا۔ پنا بھگتاں انتر دے نہ کسے صحیح سلامت، سچ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ
 ٹکائیا۔ کھج کہے دھرم میرا جگدا دیکھ چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ میں جیو جنت ہنس بنائے کاگ، بدھ بیک نہ کوئے رکھائیا۔ دُرمت میل سب
 نوں لایا داغ، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ کایا مندر اندر لگائی ترے گن آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ سنگرو پریم سارے گئے تیاگ، جگت واسنا
 بندھن پائیا۔ سچ دا رہیا نہ کوئے سماج، سمگری سچ ہتھ کسے نہ آئیا۔ اتم اچے نہ کسے ویراگ، اتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ منزل چڑھیا دے نہ کوئے
 سادھ، درگاہ ساچی سچھنڈ سو بھاکوئے نہ پائیا۔ میرا کھیل تک لے آج، اچ دی گھڑی سلکھنی دے گوہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کھج کہے دھرم دیکھ لے میں سب دے نالوں چلاک، سبجک تریتا دواپر سارے دھیان لگائیا۔ میں چار

کُنٹ اڈائی خاک، خاکی بندہ سمجھ کوئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم سب دا کرایا طلاق، پاربرہم برہم سنگ نہ کوئے رکھائی۔ سُرَت شبد رہیا نہ کسے دانات، آتم رس نخبھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ جھگڑا پایا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائی۔ کلمہ حق سمجھ نہ کوئے کاغذات، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ اُتر پورب پچھم دکھن دیکھ اندھیری رات، کوڑ کڑیا رادل دتا چھائی۔ ست دا سچ نال رہیا نہ کوئے راج، رعیت رکھ نہ کوئے بدلایا۔ میرے اندر جگت جگیا سو سکے کوئے نہ جاگ، نچ نیتر لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ میں سوربیر بہادر پر م پڑکھ میری اپنے ہتھ پکڑی واگ، سر میرے ہتھ ڈکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے جگاد آد، آد جگاد جگ چوکڑی اپنا تھم ورتایا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کپور تھلا کرتار سنگھ دولت سنگھ گردیال سنگھ دے نوت *

دھرم کہے کلجگ میرے صاحب سوامی اٹھنا، نرگن نر ویر نر اکار نر نکار جوت کرے رُشنائیا۔ مہربان محبوب ہو کے ٹٹھنا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائی۔ شاہ پاتشاہ ہو کے سب نوں بچھنا، بچیا رہن کوئے نہ پائی۔ جس تھم سناؤنا اکو بھنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا دے سمجھائی۔ میں اُس دیاں سکھدا سکھنا، جو سکھ ساگر روپ سمائی۔ اوہ ضرور میری سہائے رُتنا، رُتری اپنے نال مہکائی۔ جس داشبد ڈلار اپتنا، پتا پڑکھ اکال دے وڈیائی۔ تیرا کوڑ گگرم دین دُنی وچوں پٹنا، انتم کوڑے وہن دے وہائی۔ تیرا کھیڑا ست دھرم نے لُنا، لُیرا بنے سنگر شبد سچ سکھائی۔ جس نر بھے ہو کے بکنا، شبدی شبد آواز سنائی۔ اُس دا بھانا کدے نہ رُکنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ تیرا رہے کوئی نہ ڈکھنا، ڈکھیاں دردیاں درد وڈائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اگم اتھایا۔ کلجگ کہے دھرم میری سُن لے آشا، آس نال جنائی۔ میرا اُس صاحب تے بھرواسا، جو بھانڈا بھرم بھٹائی۔ میں بن کے داسی داسا، ساچی سیو کمائی۔ چاروں کُنٹ پاواں راسا، بن گوپی کاہن ناچ نچائی۔ میں توں دین دُنی تک کے آوے ہاسا، ہس کے

دیاں دکھائیا۔ نام دھرم ست رہیا نہ کسے کول رتی ماسا، ماس برس دوس سارے دین گواہیا۔ گھر گھر اندر ہوئی اندھیری راتا، آتم نور نہ کوئے رُشائیا۔ جیواں بھلایا پُرکھ بدھاتا، پاربرہم میل نہ کوئے ملایا۔ آہ ویکھ میرا ڈونگھا کھاتہ، چوداں طبق محمد رہیا جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ ایسے دا ویکھے تماشا، جو تماشبین اک اکھوائیا۔ سنگر نانک گوہند دھار کھولے خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جو صاحب سوامی میٹوں دیونہارا داتا، دیاوان اک اکھوائیا۔ سوانت کنت بھگونت میریاں پر م پُرکھ بچھے واتا، پروردگار سانجھا یار ہوئے سہائیا۔ دھرم اوہ تک دھرم دواریاں وچ تیتوں دسے گھاٹا، تکلڑ ترازو تول پور نہ کوئے کرائیا۔ میرا کھیل بازی گر ناٹا، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ رچائیا۔ توں ستار ہو اپنی کھاٹا، سچ سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ صدی چودھویں انت کرا کے پھیر میری ویکھنی واتا، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجک میرا صاحب تک سلطانا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس دا حکم دو جہاناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگ چوڑی زرگن سرگن پہرے بانا، بان انیالا تیر چلائیا۔ جس سبجک تریتا دواپر کلجک کیتا کھیل مہانا، مہما کتھ کتھ سنایا۔ سو سوربیر نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جس تیرا کل کلیش مٹانا، کل کلکی وڈ وڈیائیا۔ جودھا سوربیر بن بلی بلوانا، بلدھاری اپنا پردہ دئے چکائیا۔ تیرا میٹے کوڑ نشانہ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرشٹی درشٹی اندر کرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گانا، آتم پر ماتم میل ملائے سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانا، زمیں زماں دو جہان اپنا حکم ورتائیا۔

* ۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپور تھلا گر بچن سنگھ دے گرہ *

کلجک کہے دھرم میری ویکھ خدی، خود مالک دتی وڈیائیا۔ میں سب دی اندروں بدلی بدھی، بدھیوان نہ کوئی چترائیا۔ من کلپنا کرے یدھی، گرہ گرہ ہووے لڑائیا۔ ساچی منزل کسے نہ سبھی، سوچ سمجھ دتی بدلایا۔ میں کوک سناواں اچی، بھل رہے نہ رانیا۔ میری چاروں کُنٹ موئی رتی، رُترتی

پر بھ نے دتی مہکائی۔ کسے دی سُرَت اُٹھن نہ دیواں ستی، سَتگر شبد نہ کوئے شنوائیا۔ دھرم تیری دھار دیکھ لے لٹی، لُٹیرا بن کے لٹاں چائیں چائیا۔
 پھری دُبائی چاروں کُنٹی، دہ دِشار ہی گُرا لئی۔ دین دُنی تک لے نام چیدی رسنا بلاں بٹی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ آتم پر ماتم دھار سب دی ٹٹی، ٹٹیاں
 گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ کلج کہے دھرم دیکھ لے میں سورا وڈ بہادر،
 زور اور اکھوائیا۔ کرپا کری کریم قادر، قُدرت دا مالک ہو یا سہائیا۔ میرا نرمل کرم کر اُجاگر، چاروں کُنٹ وٹی ودھائیا۔ میں پر بھو دے نام دارہن دتا
 نہیں کوئی سو داگر، ساچا ونج نہ کوئے کرایا۔ شاہ سلطان کرے کوئے نہ عادل، انصاف ہتھ نہ کسے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا بادل، نو کھنڈ پر تھی گیا
 چھائیا۔ دین مذہب بنے مقول قاتل، قتل گاہ دے لوکائیا۔ پردہ کھلے کسے نہ باطن، نور ظہور نہ کوئے رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتن، ساچا چند نہ
 کوئے چکائیا۔ پیغمبر سارے اُٹھ اُٹھ آکھن، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد لے اگٹرائیا۔ پیشین گوئیاں اپنیاں کلپیاں توں باہر واچن، کلام کائنات کی سمجھائیا۔
 کی کھیل کرے پُرکھ ابناشن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے حکم اندر اتم سارے ناسن، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ کھیل کرے بہہ بھانتن، روپ
 انوپ آپ پر گٹائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ذات پاتن، تن وجوداں دیکھ دکھائیا۔ سو سوامی انترجامی آتم پر ماتم بنے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ جو کھیلے کھیل
 پر تھی آکاشن، گگن گگنتریاں دیکھ دکھائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسن، نرگن نرگن اپنی کھیل کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 دُھر داور، دُھر مالک اگم اتھایا۔ کلج کہے دھرم میری تک لے جگت جگ دی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ
 یاری، یارانہ کوڑ دے سے لوکائیا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گُرا اوتاری، دُھر کلمے نال جنائیا۔ میرے انت سب دی ہوئے خواری، خالص رہن کوئے نہ
 پائیا۔ من مت ہوئے وبھاری، لگرم کرے لوکائیا۔ نو ست دھواں دھاری، نو چار پردہ نہ کوئے اُٹھائیا۔ چار جگ دے شاستر کرن کاری، کوک کوک
 سنائیا۔ کلج کہے میں سب توں ہونا بلکاری، اپنا بل ودھائیا۔ کرپا کرے ہر نرکاری، نر نرائن دے وڈیائیا۔ چار کُنٹ کھیل کھیلاں وانگ مداری، نو آ ہو
 کے سوانگ دکھائیا۔ شرع دی شرع بناواں کٹاری، کھنڈا کھٹگ کھٹگ چکائیا۔ دین دُنیا کراں دوپھاڑی، دوہری ونڈ ونڈائیا۔ نال رلاواں موت لاڑی،

سوئی سرتی آپ اٹھانیا۔ چوڑاسی وڈھاں کھیتی ہاڑی، کرسانا ناؤں پرگٹانیا۔ صدی چوڑھویں انتم کرنی کاری، کار گجاری سب دی ویکھ دکھانیا۔ کلج کہے میں سورپیر جودھا بلکاری، بلدھاری اک اکھوانیا۔ دھرم تیری دھرنی اُتے ہوئے خواری، سہانک نانک نظر کوئے نہ آئی۔ میرا اکو لہنا دینا نال چوڑیے اوتاری، جو جگدیشا اک اکھوانیا۔ اُس نوں کراں نمسکاری، نو نولاگاں پانیا۔ جو بھگتاں دے نام خُماری، امیوں رس آپ چوانیا۔ اکو اشا اک بنائے پجاری، دیو آتمارنگ رنگانیا۔ سد اُس دا ہونا شکر گزاری، شکرانے وچ سیس جھکانیا۔ جس دی مہا کاغذ قلم توں باہری، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی کرے کھیل اپاری، اپر پیر سوامی اپنا حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک اکھوانیا۔ کلج کہے دھرم توں ویکھ میری سٹ، ڈھر دے حکم نال لگانیا۔ سمنڈ ساگراں جاواں ٹپ، دیپاں کھنڈاں پنڈھ مکھانیا۔ سب دا لیکھا پچھلا تکاں پک، پورب پھولاں تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا کس دا کی حق، حقیقت ویکھاں چائیں چانیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ چاروں کنٹ اندھیرا ہووے مس، نور نورانہ چند نہ کوئے چکانیا۔ اگوں دھرم کہے میں بچن سنداواں سچ، سچ سچ درڈانیا۔ کلج تیرا روپ کوڑا وانگ کچ، کنچن گڑھ نہ کوئے دکھانیا۔ تیرے انتس ابلے رت، اگنی تت تپانیا۔ تیرا ستھر جانا لٹھ، یارڈا ستھر گو بند دے گواہیا۔ تیرا کوڑ سڑنا رتھ، اگنی اگت جلائی۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، ڈھر مالک ہوئے سہانیا۔ زرگن دھار توں ہو پرگٹ، پرگنا جگت جہان ویکھ دکھانیا۔ تیری کوڑی کرپا دا لٹیا جائے ہٹ، موہ وکار وست نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا لہنا دینا ہووے ٹھپ، ٹھپا اپنا نام لگانیا۔ تیرے پلے بٹھے گنڈھ پاپ، سر پاپاں بھار ٹکانیا۔ کرپا کرے پُرکھ اکالا آپ، اپنی دیا کمائی۔ تیری رہن نہ دیوے اندھیری رات، سنجگ سچ چند چکانیا۔ جن بھگت سہیلے رکھے ساتھ، سگلا سنگ بنانیا۔ توں میرا میں تیرا گائے گاتھ، گہر گسپھر کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگا جگنت پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا حکم ورتانیا۔

* ۷ پھلن شهنشاهی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپور تھلا پھنمن سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی میتوں دس پوتر جگہ، اپنے اُتے دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے چاروں کُنٹ جیو الپکا، ست سچ نہ کوئے سائیا۔ کھیل کرے سورا سرگا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جیہڑا شبد آسو چڑھیا بگا، واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ سُن سدا، کی صاحب رہیا سناہیا۔ جس دا ڈور ڈنک اکو وچا، ناد انادی کرے شنوائیا۔ اوہ بھگتاں دے دوارے لبھا، ہور نظر کتے نہ رائیا۔ میری اُف دُہائی رہا، بہڑی بہڑی کر سناہیا۔ اوہدی جگت جہان توں باہر حد، دھرم دی دھار دھرم دیاں جناہیا۔ گرگھاں پریم اندر لبھا، گھر سُنھنا اک سہائیا۔ جتھے آتم پر ماتم سچ پیار لگا، تس گرہ وسے میرا ماہیا۔ توں کر کے ویکھ گجا، نو ست پھیرا پائیا۔ بنا پر بھو دی کرپا انتر آوے کسے نہ مزہ، مذاق کرے خلق خدائیا۔ سچ دوار ساچا کرنا ججا، حاجت اپنی پور کرائیا۔ توں جگت دوارے جا بھجا، مندر مسجد شو دوالے مٹھ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ سمبل دیس جا بھجا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جتھے پُرکھ اکالا دین دیا لا میرے اُتے سجا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ میرا اُس دے اگے ہتھ ہتھ نال بدھا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کدے نہ ہووے الگا، دکھرا گرہ نہ کوئے سہائیا۔

* ۷ پھلن شهنشاهی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپور تھلا اجیت سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم ویکھ اشارہ دیندے سمند ساگر، ڈوگھی دھار دھیان لگائیا۔ نرمل کرم ہوئے نہ کسے اُجاگر، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سور پیر دے نہ کوئے بہادر، اوتار پیغمبر گر بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کی کھیل کرے کریم کرتار قادر، قُدرت دا مالک حکم ورتائیا۔ سچ دی رہی کوئی نہ چادر، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ انصاف کرے کوئے نہ عادل، حقیقت حق نہ کوئے درڑائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا بادل، سور یہ چند نہ کوئے رُشناہیا۔ دین دُنی رُوپ بنیا مقتول قاتل، پریم پیار وچ نہ کوئے سائیا۔ کھیل تک رساتل، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا سب دا جانے باطن، بھیور ہن کوئے نہ پائیا۔

* ے پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپور تھلا ترسیم سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے روندے ٹلے پر بت پہاڑ، چوٹیاں چوٹیاں ہو کے دین دُہائیا۔ چاروں گُنٹ اگنی دسے ہاڑ، سیتل سائنتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جگت اگنی لگی ناڑ ناڑ، ہڈ ماس دئے گواہیا۔ پھری دروہی وچ اُجاڑ، جنگلاں ویکھ دھیان لگائیا۔ مایا متا دسے اکھاڑ، منو آگھر گھر ناچ نچائیا۔ سر شٹی پوجے جنڈ کریر جھاڑ، پُرکھ اکال سیس نہ کوئے نوائیا۔ دُھر دا نظر نہ آئے لاڑ، نور نورانہ بے پرواہیا۔ اٹھ چاروں گُنٹ نگاہ مار، مارو تھلاں دھیان لگائیا۔ نظر نہ آئے زرنکار، نور نورانہ روپ نہ کوئے درسائیا۔ میرے اُتے مہکے نہ کوئے گلزار، گلشن روپ نہ کوئے درسائیا۔ میں بڑی ہوئی بے زار، بہل ہو کے دیاں سنائیا۔ سچ صاحب دی بن کے خدمتگار، خادم ہو کے بھگی واہو داہیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ بیتیا وچ سنسار، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، شبدی شبد شنوائیا۔ کلجگ اتم آئے کل کلکی اوتار، دھرنی تیرا دھول سہائیا۔ میں اوس دا کراں انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کون وقت سہنجنا پیا پریتم کرے سچ پیار، پریمی اپنا پریم بنائیا۔ میں خوشیاں وچ پہناواں ہار، بن بھلاں بھل مہکائیا۔ زرگن دھار کراں دیدار، جگ نیتز نہ کوئے وڈیائیا۔ بنا سریر توں کراں شنکار، بنا وجود توں محبوب نوں سیس نوائیا۔ میں دو جہاناں نین رہی اٹھال، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ دھرم کہے دھرنی توں اپنا آپ سنبھال، سوادھان ہو کے لے انگڑائیا۔ اوہ تک سمبل بیٹھا نوجوان، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان لاگن پائیا۔ اوہ تیرے اُتے ہویا مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جن بھگت سہیلے کر پروان، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جو توں میرا میں تیرا ڈھولا گان، سوہنگ شبد ناد شنوائیا۔ سو متر پیارا سوامی ملیا آن، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ توں ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر پرنام، نمو نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زراں زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، یودھا سوربیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔

* ۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپور تھلا جگندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے روندے ندی نالے دریا، وہندے وہن دین دُہائیا۔ اُچی کوک کوک رہے سنا، چاروں گنت آواز لگائیا۔ دوئے جوڑ کرن دُعا، واسطہ پر بھ دے آگے پائیا۔ مہربان محبوب خُدا، تیری اک سرنائیا۔ کلجک جیواں دھیان لگا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جو ساڈے اندر رہے نہا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ ہنس بُدھی ہوئے کاں، کاگ روپ درسائیا۔ کسے نے سُر کھادھا کسے نے کھادھی گاں، پُنیت رہن کوئے نہ پائیا۔ صدی چو دھویں پکڑے کوئے نہ بانہہ، سہارا نظر کوئے نہ پائیا۔ پوتر رہیا کوئی نہ تھاں، دھرنی دھرت دھول دئے گواہیا۔ سر ملے نہ ٹھنڈی چھاں، ہتھ سمرتھ نہ کوئے لگائیا۔ تیرتھ تٹ کر گئے نانہہ، جو ساڈے اُتے آسن لائیا۔ مایا متا بھلیا راہ، رہبر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھدہ بن اور دسے کوئے نہ، نرائن نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آہم پُر ضلع کپور تھلا کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے روندے جل ہوڑے، ہوڑا سسے والا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اپناشی مالک دُھر دے بہڑے، بہڑی بہڑی کر سناٹیا۔ جو مٹھے رس کرے کوڑے، کوڑیوں مٹھے دئے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سنائے دوہرے، دوہرا اپنا تال وجائیا۔ آتم پر ماتم وچھڑے جوڑے، جوڑی اپنے نال بنائیا۔ پھرے اگئی چٹھ کے گھوڑے، آسو اپنا نام درڑائیا۔ کرے پرکاش اندھ گھورے، نور ظہور رُشناٹیا۔ جھگڑا میٹے ٹھگ چورے، بھگت سہیلے لئے اُپجائیا۔ کلجک کوڑی کرپا دے مارے موہرے، مہر اپنا نام لگائیا۔ بنا اُس توں انتم کم کسے نہ سورے، سوہرے پیئے دوویں دھیان لگائیا۔ سارے ہتھ رہے جوڑے، نو نو سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرے اُتے آشار کھی مچھ کچھ، کچھ اور رہن نہ پائیا۔ پر بھ کرپا کرے سروپ سوچھ، ست اپنا آپ پرگٹائیا۔ درشن دیوے ہس ہس، ہستی دس بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دیوے

نچھر رس، امرت جام پیاںیا۔ منو آ کرے وس، اٹھ نہ دہ دیش دھائیا۔ صفت سنائے جس، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، درشن دیوے چائیں چائیا۔ گرہ بھگتاں ہو پر تھ، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، دست اکونام ورتائیا۔ جس دی مہما گاسکے کوئی نہ بھٹ، صفتی صفت نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہ گہر گبھیرا بے نظیرا پڑکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا شہنشاہیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت رکھنہارا پت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سدا سر دے کر رکھے ہتھ، مہربان اپنا رنگ رنگائیا۔

* ے پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کوٹلی ضلع جالندھر پر یتیم سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے رووے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیجج رہی گُرائیا۔ امرت آتم ملے کسے نہ ٹھنڈا پانی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤنا ہووے نہ ہانو ہانی، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے سماںیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مایا ممتا بنی رانی، اتر پورب پچھم دکھن اپنا حکم ورتائیا۔ جگت وکار کوڑ بنیا نشانی، نشانہ دھرم والا جھلایا۔ سنت سہیلا منزل چڑھے نہ کوئے رُو حانی، رُو ح بت سارے رہے گُرائیا۔ صدی چوڈھویں پد ملے نہ کسے زربانی، ثریا توں پرے نہ کوئے شنوائیا۔ جدھر تگاں شاہ سلطاناں اندر آئی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ میرے انتر نر نتر آئی پریشانی، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ دروہی میرے اُتے دیناں مذہباں والی غلامی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیا۔ جھگڑا دے کلمیاں نال کلامی، کائنات ویکھ دکھائیا۔ دانشمند رہیا کوئے نہ دانی، دین دُنی بھجے واہو داہیا۔ جورو زر ہو یا ابھمائی، نون سو اکھر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم اپنا کھیل کرے مہانی، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ میری بُدھی ہوئی نادانی، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم اپنا نیتز کھول نین، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ مٹر پیارا دے کوئی نہ ساک سجن سین، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ دین دُنی

ہوئی طرفین، پیارِ محبتِ وچ نہ کوئے سمایا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سوہلے سارے کہن، ہردے ہر نہ کوئے دسایا۔ مایا ممتا سب نوں کھائے ڈین، دھرم دوار پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجگ کوڑی کریا وہندا وہن، شاہ سلطاناں رہیا رڑھانیا۔ ہر کا نام ملے نہ کسے رسائن، کنجن گڑھ نہ کوئے سہانیا۔ ناتا نٹا بھائی بھین، پتا پوت نہ کوئے وڈیانیا۔ نقطہ ملے کسے نہ عین، عین اکھ نہ کوئے کھلایا۔ دوس رین مینوں مول نہ آوے چچین، بہڑی بہڑی کر سنانیا۔ جو اشارہ دتا بالمیک بنا رمان، بنا اکھراں اکھر بنانیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا کلجگ انتم سب دا بنے ساک سین، سچن اک اکھوانیا۔ جو مالک خالق نر نرائن، پروردگار نور الایہا۔ اوہ جھگڑا مکائے پیچ پنچائن، پنچم اپنی گنڈھ پوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنانیا۔ دھرنی کہے دھرم میرے اتے تڑپ رہی بنا سبت، برکھ برکھاں دھیان لگانیا۔ راہ تنگن پر میثور پت، جو پار برہم بے پرواہیا۔ کون ویلا ہووے پرگٹ، پرگنا دھرنی ویکھے چائیں چانیا۔ ست دھرم دا کھولے ہٹ، کلجگ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام ندھان اگنی مارے سٹ، سوئی سرت شبد جنانیا۔ آتم پر ماتم دسے اکو تھ، کنارہ پار برہم برہم دے سمجھانیا۔ جو پرکاش کرے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈمگانیا۔ شرع شریعت میٹے وٹ، حدود حد نہ کوئے رکھانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سر شٹی در شٹی اندر اکو نام لئے رٹ، سوہلا ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ ناڑ بہتر ابلے کسے نہ رت، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ مانس مانو مانکھ شبدی دے سمجھاوے مت، من مت دا پندھ مکانیا۔ دست اموک کا یا مندر دیوے سچ، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ بھاگ لگاوے کوڑی کا یا کچ، کنجن گڑھ سہانیا۔ لوں لوں اندر جاوے رچ، ساڈھے تن کروڑ و بے ودھانیا۔ میرا کلجگ چڑھیا لاہوے تپ، اگنی اگ دے بھجانیا۔ کوٹن کوٹ اتارے پپ، پتت پتت بنانیا۔ سب دا اکو سانجھا کرے جپ، نام نا وند نہ کوئے وندانیا۔ سنجگ سچ چلاوے رتھ، رتھواہی اپنا رنگ رنگانیا۔ دھرنی کہے دھرم دوویں جوڑیے مل کے ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملائیا۔ اوہ صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی قدرت دا کرتا اک سمرتھ، سمرتھ پُرکھ اک اکھوانیا۔ جس دی کرپا نال سگل و سورے جائن لٹھ، کوڑا ڈکھ روگ رہن نہ پانیا۔ چرن سرن سرنائی جائیے ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ دھرم کہے دھرنی میری ایہو صلاح، مشورہ اک جنانیا۔ پروردگار بے پرواہ، پر م

پرکھ وڈ وڈیاںیا۔ آد جگادی دو جہان ملاح، سَتجگ تریتا دواپر کھجگ بیڑا آپ چلاںیا۔ اوتار پیغمبر گرو شبد گواہ، شہادت اک بھگتایا۔ اوہ لہنا دینا چکائے تھاوں تھان، تھان تھنتر ویکھ دکھایا۔ کھجگ اتم ساڈی پکڑے بانہہ، سر اپنا ہتھ لگایا۔ کھجگ کلپیش دے مٹا، دُرمت میل دے دھوایا۔ سَتجگ ساچا دے لگا، سَت دھرم نال ملایا۔ تُوں سب دی دھول دھولی ماں، دیونہاری رزق سبایا۔ میرا تیرے اُتے گراں، استھان بھومکا تیری سو بھاپایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ کراں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ کرپا کر حق خُدا، خود مالک ہو سہایا۔ تیرے قدماں ہوواں فدا، گھولی گھول گھمایا۔ کھجگ اتم کر الوداع، میرے اُتے رہن نہ پانیا۔ سَت دھرم دامارگ دے سدھا، نوست آپ سمجھایا۔ اتم پر ماتم ملن دی اِکو ہووے بدھا، اِکو نام کلمے وجے ودھایا۔ دھرم کہے میں دھرم دوارے تیرے ڈگا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تُوں آد جگاد جگ چوکڑی سدا بخشدا، بخشہار تیرے ہتھ وڈیاںیا۔

* ے پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جاندھر ہر دیاں سنگھ دے گرہہ *

دھرنی کہے دھرم مینٹوں سندیسہ دیوے پون، پون پوناں رہی جناںیا۔ کھجگ کوڑی کریا ودھی نالوں راؤن، راون تول نہ کوئے تھلایا۔ اٹھاراں کشتوئیاں اِس دے گرد بھون، چکرورتی ہو کے چکر لگایا۔ میرے نیتراں وچوں نکدا راون، ہوکیاں وچ سناںیا۔ بھار چک نہ سکے میری دھون، پاپاں بھری لوکایا۔ میرا ڈکھڑا کوئی نہ آئے مٹاؤن، اوتار پیغمبر گرو لئے دھیایا۔ کھجگ کوڑی کریا نہ کوئے آئے ہٹاؤن، اپنا پنڈھ مکایا۔ ایس ویلے سہانتا کرے میری کون، دھرم دے سمجھایا۔ دھرم کہے دھرنی جس دا تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤن، بھگت سہیلے راگ درڑایا۔ اوہ مالک خالق گہر گمبھیر جس سَتجگ تریتا دواپر کیتی چون، کھجگ دتی وڈیاںیا۔ اوہ سب کچھ تیرے اُتوں آیا کھوہن، چاروں کنت دھیان لگایا۔ مایا ممتا آیا دباؤن، مقبرے پیغمبراں دے دین گواہیا۔ کھجگ کوڑی کریا آیا ترساؤن، نیتز نظر کسے نہ آیا۔ گرکھاں درس آیا ترساؤن، در در بھیو کھلایا۔ سچ سندیسہ آیا سناؤن، دھر

اگتا راگ الاہیا۔ ہرجن وچھڑے آیا ملاؤن، میلا اپنا آپ کرائیا۔ تینوں روندی نوں آیا پرچاؤن، پرچہ سنگر شبد ہتھ پھرائیا۔ تیرا حق حقوق تینوں آیا
 دواؤن، سبجگ تیرا سنگ بنائیا۔ اپنا نام آیا چاؤن، ایکا راگ رہیا سنا۔ دُھر دا ڈکا آیا وچاؤن، راگاں ناداں باہر کرے شنوائیا۔ سچ دوار آیا کھلاؤن، در
 اکو سو بھاپائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں لیکھا پورا آیا کراؤن، بھوکھتاں لکھتاں نال ملائیا۔ تیرا میرا ناتا آیا جڑاؤن، دھرم کہے دھرنیے اپنی دیا کمائیا۔ سب
 دی کرنی قدرت دا قادر آیا بھگتاؤن، چچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں چوراسی پھاسی آیا تڑاؤن، طوق زنجیر شرع رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرنی آیا کراؤن، کرنی دا کرتا اپنا حکم
 ورتائیا۔

* ے پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جالندھر شہر پیارا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم سُن لا کر کن، کائنات دین دُنی ویکھ دکھائیا۔ پر بھو دا دے بھگت کوئی نہ جن، ساچے رنگ نہ کوئے سہائیا۔ ترے گن گنی گئی
 تن، ترسنا ترکھانہ کوئے بُجھائیا۔ کلپنا مٹے کسے نہ من، ممتا موہ نہ کوئے چکائیا۔ نام پدارتھ دیوے کوئی نہ دھن، وست امولک جھولی نہ کوئے ٹکائیا۔ نو
 کھنڈ پر تھمی میرے اُتے غم، سانتک ست نہ کوئے کرائیا۔ دھرنی کہے میں روواں چھم چھم، بن نیناں نیر وہائیا۔ بھيو پائے نہ کوئے برہم، پاربرہم ملن
 کوئے نہ آئیا۔ مائس مانو مانکھ ترسنا لگی طم، چار کُنٹ ہلاکائیا۔ کوئی نہ جانے اپنا جنم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیا۔ لیکھے لگے نہ کسے دا پون سواسی دم،
 دا منگیر نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی تیرے اُتے کھجک
 اندھیرا اندھ، ادھیاتم سمجھ کسے نہ آئیا۔ راہی سمجھے کوئی نہ اپنا پنڈھ، منزل حق نہ کوئے جنائیا۔ دین دُنی گاؤندی پر م پُرکھ نوں رسنا جہوا ہتی دند،
 ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ توں میرا میں تیرا بھلیا چھند، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ سرت دُہاگن ہوئی رنڈ، ہر کنت کنتوہل نہ کوئے ہنڈھائیا۔

منوآ دوس رین پاوے ڈنڈ، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ تن اندر ودھیا گھمنڈ، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ نج آتم لئے نہ کوئے انند، پرمانند وچ نہ کوئے سمائیا۔
 ڈئی دوتی ڈھاہے کوئے نہ کندھ، دتیا بھاؤ نہ کوئے چکائیا۔ سمجھ سکے نہ کوئے برہم ہنگ، سو پڑکھ نرنجن نظر کسے نہ آئیا۔ جگت ونجارا کایا مائی چم، چم
 درشی وچ وڈیائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری شام، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ زنج مناسب دی کیتی غلام، حکمے اندر حکم جنائیا۔ دین ڈنی سرشی درشی
 تئی تمام، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ بنا سنگر کرپا سچ ملے نہ کوئے نشان، کوڑ نشانہ جگت نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ڈھر داور، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے دھرم ویکھ منوآ من منسا، ممتا موہ وچ ہلاکائیا۔ میرے اُتے کوٹن کوٹ وسدے سہنس سہنسا، گنتی گنت
 نہ کوئے گنائیا۔ آتم دھار پر ماتم دا جیو جنت بنسا، بنساولی ڈھر دی نظری آئیا۔ کلجگ انت صدی چوڈھویں ہر جن بنے کوئی نہ ہنسا، نام مانک موتی چوگ
 لکھ نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں گنٹ گڑھ بنیا ہوئے ہنگتا، نون سو اکھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ انگنت اسکھ اسکھا، میرے اُتے وسدی جنتا، جیو لیش پاربرہم
 برہم بھيو نہ کوئے چکائیا۔ پھری دروہی چاروں کوٹاں، اتر پورب پچھم دکھن رووے مارے دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں ویکھیا جگت من داروپ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جو وسے کایا تن پنچ بھوت، وجود بُت خاکی اندر
 ڈیرہ لائیا۔ جس دا چار جگ دے شاستر دین ثبوت، سنہسہرا شبد دھار درڑائیا۔ اوہ گھر گھر پھرے گلی کوئج، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ اُس دی سمجھ نہ
 آوے سوچھ، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جگت واسنا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا نال وڈیائیا۔ دھرم دا دسے نہ کوئے سپوت، سوتر دھاری خلق خدائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے من مت دیوے ہوکا، کوک کوک سنائیا۔ پھرے دروہی
 چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق ویکھ وکھائیا۔ جگت جہان ہویا ہوچھا، ست سنتو کھ نہ کوئے دھرائیا۔ ایس ویلے اک کلجگ اُتے روسا، جو کلکاتی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔
 جس تن سریراں اندر مار کے غوطہ، مانک موتی باہر دتا کڈھائیا۔ تن وجود کر کے تھوتھا، مائی بھانڈے خالی دتے چکائیا۔ اندر منوآ ماندا مویا، اپنی لے
 انگڑائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نال رلا کے فوجا، فوجدار ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم نوں کیتا مودھا، صدی چوڈھویں چلن دیوے نہ کوئے

چترائیا۔ دیناں مذہباں بھاؤ دکھایا دُجا، ایکا رنگ نہ کوئے سمایا۔ ست دی نیند کوئی نہ سوئدا، غفلت کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ من نسا اندر جگت جہان بھاؤندا، بجھے واہو داہپا۔ جس رُپ بنایا کاؤں دا، کاگ وانگ گر لائیا۔ ونجارا ہویا اپنے گؤں دا، مطلب اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی سُن شبد سندیہ انج، سچ سچ سنا ئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پردہ دیوے کج، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گھر سوامی انترجامی پروردگار سانجھیا کر ائے ج، حُجرہ حق حق دکھائیا۔ جتھے شبد انادی دُھن انحد جاوے ونج، انراگی اپنا راگ درڑائیا۔ دپیک جوت نرگن دھار جائے جگ، نور ظہور کرے رُشنائیا۔ ستگر پورا گردیوانام جُماری دیوے مدھ، مدھر دُھن اک سنا ئیا۔ من منوآ نسا وچوں جائے بجھ، نوچار دس نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ ایہہ کھیل کرے سورا سرگ، جیو الپک پار کر ائیا۔ دھرنی دھرم دوویں کہن بنا پُرکھ اکال توں کوڑی میٹے کوئی نہ حد، حدو د سچ نہ کوئے دکھائیا۔ کوٹن کوٹ اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے گئے لد، سنجگ تریتا دواپر کلجگ دُھر دا حکم سنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنت سہیلے در دوار اپنے سد، سندیہ اکو نام جنا ئیا۔

* ۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ جالندھر شہر نگیہ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میری حالت ہوئی بُری، بُریار چاروں گنت نظری آئیا۔ دین دُنی ہوئی نگر، ستگر شبد نہ کوئے منائیا۔ چاروں گنت شرع چھری، انساناں رہی گھائیا۔ منزل چڑھے کوئی نہ تری، تریا پد ہتھ کسے نہ آئیا۔ میری دھار ویکھ ست سچ بنا تھری، خالی جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ میری پت جاندی رُڑھی، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر درگاہیا۔ دھرم کہے دھرنی توں کر بھرواسا، دھیرج دھیر دھرائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کرے نسا، ناستک رہے نہ مول لوکائیا۔ تیرا خالی بھرے کاسہ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ دیناں مذہباں کولوں ہووے خلاصا، اکو برہم دئے سمجھائیا۔ تیرے اُتے خوشیاں والی پئے راسا، سرت شبد گوپی کاہن نچائیا۔ اوہ

دیکھ نظر اٹھائے شکر اُتوں کیلاشا، اپنی لے انکڑا گیا۔ جو صدی چوڑھویں دیکھے تماشا، دین دُنی پھول پھولایا۔ جس لیکھے لاؤنیاں مقبریاں وچوں پیغمبراں
 والیاں لاشاں، محمد اشارے نال درڑا گیا۔ ذات پاتی رہن نہیں دینیاں شاخاں، آتم پر ماتم اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہا گیا۔ دھرنی کہے دھرم میٹوں اٹھدا درد، دُکھی ہو کے دیاں جنایا۔ میری اوس صاحب دے آگے عرض، جو آرزو اپنیاں
 چرناں وچ لکایا۔ شرع چھری کلجک میٹے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دُنی دی پٹھی سدھی کرے نرد، نر نرائن ہووے آپ سہا گیا۔ اپنا کھیل دتے
 اسچرج، اسچرج لپلا آپ ورتا گیا۔ جو دھا سوربیر بن کے مردانہ مرد، نرگن نر ویر لے انکڑا گیا۔ میں چار کُنٹ ہوئی ناپڑد، اوڈھن میرے سپس دے
 لکایا۔ جس دانام کھنڈا کھھی دھار کھڑگ، کھنڈاں برہمنڈاں کرے صفایا۔ اوسے دے پیار وچ رہی بھٹک، دوس رین دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگا گیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ صاحب سنگر مینا، مٹر پیارا اک اکھوایا۔ جو ویس وٹائے نت نوتا،
 نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ دھرم دی دھار سب نال کرے ہتا، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھایا۔ تیرے اُتے تیری سہنجنی کرے رُتا، رُتڑی اپنے رنگ
 رنگا گیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی بُتا، بُتخائیاں کرے صفایا۔ پاربرہم پر میثور ابناشی اپتا، چیتن ہو کے دیکھ دکھایا۔ جو سبجگ اٹھاوے ستا، آلس نندرارہے
 نہ رانیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے بُکا، دو جہاناں کرے پڑھایا۔ بھو کھلا کے مانس منکھا، مانو پردہ دے چکایا۔ جس دی یاد وچ وقت بیتیا چوکھا،
 چوٹھا جگ اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی دیکھ دکھایا۔ دھرنی کہے دھرم میں اوسے دی داسی،
 جگ جگ سیو کمایا۔ نرگن دی دھار رکھی آسی، سرگن سنگ تجایا۔ جوتی جاتا ہووے جوت پرکاشی، پر م پُرکھ اگم اتھاہیا۔ جو میرے اُتے کرے کھیل
 تماش، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ کوڑ گڑیار توں کرائے بند خلاصی، بندھن کلو دے تڑا گیا۔ تس چرناں بل بل جاسی، بلہار گھولی گھول گھمایا۔ سو مالک
 خالق شاہو شاباشی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جو میرے اُتے کلجک میٹے اندھیری راتی، سبجگ سچ چند چکایا۔ اوسے داسندیہ اوسے دانام کملاپاتی، بن اکھراں
 رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ صاحب حق حقیقی، ہر کرتا اک

اکھوایا۔ جس دے کول اگئی توفیقی، طاقتور نور الاہیا۔ اوہ کجگ اندر ست دھرم دی بدلے ریتی، ریتیان اک اکھوایا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیتی، کایا کجے کرے رُشائیا۔ اوہدی کھیل ترے گن تیتی، ترے بھون دھنی اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیتی، اگنی تت بُجھائیا۔ نرگن سرگن بخش کے چرن پریتی، پریم ہو کے میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جیواں جتناں بدل دیوے نیتی، نیتیان اک اکھوایا۔ اکو رنگ رنگائے ہست کیٹی، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھایا۔ اکو نام شبد کلمہ دے حدیثی، حضرتان توں باہر پڑھائیا۔ اکو رحمت سچ بختیشی، بخشش دھر دی جھولی پائیا۔ جس صاحب سلطان مہربان دی توں رکھ کے بیٹھی اڈیکی، نت نت دھیان لگائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا پورا کرے توارنجی، جو اتار پیغمبر گر بھوکتاں وچ گئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد دھار سب دی کرے آپ تصدیقی، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

* ے پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر *

نارد کہے دھرم جی میں آگیا دھر دا مئی، منیشراں توں پرے روپ بدلایا۔ دھرم کہے توں کی آواز سنی، مینوں سچ دے سمجھائیا۔ نارد کہا میں جانیا دھرنی دے سپس اتے دے آواں چنی، اوڈھن نظر کوئے نہ آئی۔ دھرنی کہے پنڈتا ویکھیں کتے تیری بودی نہ جائے مئی، مومنا ول دھیان لگائیا۔ اوہ لیکھا تک لے اک نو دھار دی ائی، اُنیسا دھیان لگائیا۔ کھیل کرے پر بھ وڈ گئی، گہر گبھیر اپنا حکم ورتائیا۔ جس دی دو جہاناں توں باہر دھنی، سروں سروتا سمجھ نہ سکے رانیا۔ اوس نوں پاپ نہ کوئی پئی، پنے پنے سب نوں ویکھ دکھائیا۔ اوس دی خبر انوکھی سنی، سچ سچ نال درڑائیا۔ اوہدی پریم دھار سدا انملی، قیمت سکے نہ کوئے چکائیا۔ نارد ہوئی ہوئی بولن لگا بلیں، سکھوں رہیا مسکرائیا۔ دھرنی اپنے تول پورے تلی، وزن وڈھ گھٹ نہ کوئے بنائیا۔ دھرم توں وی بنا صلح کئی، گل مالک دا حکم جنائیا۔ اوہ تک اوس پر بھو دی بھلواری بھلی، جو گرگھ بوٹے رہیا مہکائیا۔ بھاگ لگا کے بھگتاں دوارے دھرم دھار دی کئی، کایا کجے کھوج کھوجائیا۔ سچ پیار دی دیوے دھولی، دھوڑی مستک خاک رانیا۔ جس نے یاد رکھی عیسیٰ والی سولی، صلیب عجیب آپ

دوانیا۔ اوہ مالک خالق بن کے کنت کنٹولی، زرگن اپنا کھیل کھلایا۔ چار جگ دی کتھانہ اوس نوں بھلی، ابھل بے پرواہیا۔ کلج انتم سب توں کرے
 و صولی، لہنے دینے رہیا مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے دھرم جی میرا من لے
 آکھا، اکھراں توں باہر سناٹیا۔ لھم سُن الکھنا الاکھا، بھو ابھید کی جنائیا۔ دھرنی دی سُن لے بھاکھا، بھاشا کیہڑی وچ سمجھائیا۔ چاروں گنٹ دے سے کوئے نہ
 راکھا، رکھک ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ میں دین دُنی دا کھچ کے ویکھیا خاکہ، خاک مٹی نال ملائیا۔ منوآ سب دا ہو یا عاقا، ملن کوئے نہ پائیا۔ زرمتر کھلیا
 کسے نہ تاکا، منتر سچ نہ کوئے جنائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ دا ہاٹا، ونجارا کلج سو بھاپائیا۔ سب دا چیتھڑ ہو یا پاٹا، ست سچ بستر تن نہ کوئے پہنائیا۔ بہڑی دین
 دُنی آیا گھاٹا، گھاٹے وچ خلق خدائیا۔ امرت رس ہتھ نہ آئے گو بند دُھر دے باٹا، بن رسا رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ دھرم کہے سُن نارد پنڈت، پاندھے دھیان لگائیا۔ توں جگا جگادی منگت، در در الکھ جگائیا۔ نارد کہے
 میں اک گل دساں دھرم جی جس بدھ نانک نے انگ لگایا انگد، انگیکار اھوائیا۔ آتم پر ماتم سمجھائی سنگت، سگلا سنگ بناٹیا۔ بھرماں ڈھائی کندھن، اندھ
 اندھیر چکائیا۔ جھگڑا میٹ کے جیرج انڈج، اتبج سبتج دتا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ نارد کہے دھرم سُن میرا سندھیا، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالا تک جو رہے سد ہمیشیا، ہم ساجن اک اھوائیا۔ جو دو جہاناں ز
 نریشیا، ز نرائن نور الاہیا۔ جگ اٹاونا جس دا پیشیا، پیشین گویاں اپنا لھم ورتائیا۔ اوہ لیکھا جانے دیش پردیشیا، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ اُس دا نور
 ظہور اکو ویکھیا، ویکھ ویکھ نین بگسائیا۔ جس دا سنگر شبد ڈلارا بیٹیا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اوہ سچ سنگھاسن اکو لیٹیا، سکھ آسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی اپنی کار کمائیا۔ نارد کہے دھرم جی میری کھول کے ویکھ کتاب، کی کایا رہی جنائیا۔ بھید
 کھولے متر پیارے احباب، ساجن سجن دے سمجھائیا۔ جس بدھ زرگن دھار و بے رباب، بنا تند ستار ہلایا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جو اشارہ دے کے آیا
 نانک سنگر وچ بغداد، بغلی کندھے نال لٹکائیا۔ ملا شیخ مسانک تلو اٹھ اگئی خواب، جس دی خواہش محمد گیا رکھائیا۔ جس دی صورت ویکھ جھل سکے نہ

کوئے تاب، مہتاب چمکے نہ کوئے رُشائیا۔ جس دے کولوں کلمیاں وِچ منگو حیاتے آب، کایا کاسے اگے ڈاہیا۔ شرع دی شریعت وِچ ویکھو امداد، جو حکم وِچ کرائیا۔ اُس دا لیکھا گنتی وِچ سمجھا سکے نہ کوئی تعداد، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جس کارن گوہند اڈایا باز، بازی جگت والی اُلٹائیا۔ چار ورن دا ساجن ساجن، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ کھیل کرے نارد کہے دھرم جی وِچ دیس ماجھ، مجلس شبد گرو بنائیا۔ جس نے دو جہاناں بدل دینا سماج، سمگری اِکو نام ورتائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کلمیاں رکھے لاج، سر سر ہتھہ اُکائیا۔ کایا مندر گرہ وجائے ناد، دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ بھگت سہیلے دھرنی دھرت دھول اُتوں اپنے لئے لادھ، ویکھنہارا دس کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرم کہے نارد کھیل تک نرنکاری، نرویر کی وکھائیا۔ کس بدھ سرشٹی درشٹی جاندی ہاری، ہار جت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول ہوئی دُکھیاری، دُکھیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ ویکھ ا شٹبھج باہاں رہی اُلاری، اپنا بل دھرائیا۔ اشارے دیون تینی اوتاری، اوتر اپنی اکھ اُٹھائیا۔ پینمبر رہے پُکاری، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کوک سُنائیا۔ ناک گوہند دھار شبد لکاری، دو جہاناں رہی جنائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کنت بھتاری، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ جس نوں جھکدے سنساری بھنڈاری، سنگھاری سیس نوایا۔ چرن چمڈے دیوت سُرگن گندھرب کرن نمسکاری، دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورپیر بکاری، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس دی نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پچھوں آئی واری، وارتا سب دی دے بدلایا۔ اِکو نام دی کرائے جیکاری، بے جیکار کرے لوکائیا۔ دھرنی اُس دی خدمتگاری، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ چرن کول رہے پنہاری، پانی ڈھوے چائیں چائیا۔ کلجگ انت اُس محبوب دی آئی واری، جو واحد اِکو نور الاہیا۔ جس دی سب نے مئی تابعداری، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ گھلائیا۔ نارد کہے دھرم جی میں سب دا پُرانا متر، مترا دیاں جنائیا۔ میرے محبوب دا ویکھ سکے کوئے نہ چتر، چتر سمجھ سکے نہ رائیا۔ اوہ اپنی دھاروں آیا نکل، جنم والی دے کوئے نہ مائیا۔ اُس دا کھیل نت نوتن، جگ جگ حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں بن کے پتن، پت پر میثور ہوئے سہائیا۔ جس جھکڑا میٹنا پھر اٹن، پاہن سیس نہ کوئے نوایا۔ سب دا لیکھ لیکھ آیا لکھن، پورب لیکھا رہیا چُکائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا آیا جتن،

بلدھاری بل پر گٹائیا۔ سب دا لہنا دینا آیا نچٹھن، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرم کہے میرا اکو اک اشارہ، عیش و عشرت والیاں دیاں جنائیا۔ ویکھو کھیل سچی سرکارا، کی کرتا تھم ورتائیا۔ جس دا لیکھ نال محمد چار یارا، یارانہ یاراں نال ہنڈھائیا۔ اوہ امام اِماما ہو یا ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جاتا پروردگار، پاربرہم پت پر میسور اپنا لیکھ لکھائیا۔ جس دی مہما کاغذ قلم نہ لکھنہارا، سیاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا رُپ انُپ کھیل کرے آپ کرتارا، قدرت دا قادر کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں سہاوے لوک مات دوارا، دوارکا واسی جتھے سپس نوایا۔ ست سچ سُنہنجا پھلگنا ست دا دہاڑا، دیوہڑی جس دے ڈھولے گائیا۔ دھرم کہے میں اوسے دا بولاں جیکارا، جوتوں میرا میں تیرا راگ سنایا۔ اوہ میت پیارا سجن ہمارا، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ جس نوں کہنا چوہیاں اوتارا، چوہیسا ہر جگدیشا گم اتھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پورب لاپے ادھارا، قرضہ مقروض رہن کوئے نہ پائیا۔

آگیا للاری لے کے رنگ اولا، اولٹا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو پریم دی جھولی اگے ڈاھو پلا، پکاں دے پچھے رنگے بہہ کے چائیں چائیا۔ پانی امرت پائے جیہڑا ہتھ نہ آوے جلا تھلا، سمند ساگر جس دا راہ تکائیا۔ جس رنگ وچ محمد نے کہا میرا نور الاهی اللہ، عالمین اک اکھوائیا۔ گوہند نے کہا میرا پُرکھ اکال اکلا، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ پھیر سندیسہ دتا ڈلا، سچ نال سنایا۔ اُس رنگیلے دا سب توں وکھرا ہونا محلا، جتھے ٹھگ چور یار بہن کوئے نہ پائیا۔ چرن دوارا جن بھگتاں ہوناں ملا، چاروں گنٹ نظری آئیا۔ اوہا رنگ انُپ ست سرُپ آتما وچ ہونا رلا، پر ماتم رنگ رلیاں آپ منائیا۔ پر اوہ للاری بڑا کرے ول چھلا، چھلپا اپنا چھل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رنگنہارا اپنا رنگ بنائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو اپنا آپ رنگو، بن جگت للاریاں رنگ رنگائیا۔ پریم بھٹھی دے وچ لکھو، جتھے اگن نہ لاگے رائیا۔ نوری چند ہو کے چمکو، دو جہان ہووے

رُشنائیا۔ کھل لہاؤنی پے نہ وانگ شمسو، شمس تبریز تہاڈا دھیان لگائیا۔ تہاڈا لاری آگیا اُتوں عرشوں، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ جس دی یاد چار جگ دے کردے رہے برسو، مہینے دوس دھیان لگائیا۔ ہن اُس دے رنگ نوں مول نہ ترسو، ترسیویں سب دے دے چُکائیا۔ سچھنڈ اپنے گھر نوں پرتو، پریتم اپنا گھر وسائیا۔ نالے کھیل تلو اُتے دھرتو، دھولی سنگ رکھائیا۔ جو دھے سورپیر مردانے بنو مردو، بلہین رہن کوئے نہ پائیا۔ مکھ بھواؤ نہ اپنی شرطو، شرع دی گنڈھ تڑائیا۔ تسیں اس صاحب نوں بھل کے سچھنڈ درگاہ سچ نہ کوئے لکائیا۔ اُلٹے برجہ بنیوں نہ درختو، ماتا گربھ نہ اگن تپائیا۔ نیز ستمکھ کرو درسو، دید اپنا چند چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آگیا لاری لے کے رنگ انوکھا، جگت پنساریاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ دین دُنیا نال کر کے دھوکھا، جن بھگتو تہانوں رہیا چڑھائیا۔ تہاڈا اندروں صاف کر کے کوٹھا، کایا کٹیا پوچ پُچائیا۔ ایہہ آس رکھی سی محمد نے جس ویلے ہتھ پھڑیا سی وضو والا لوٹا، لٹیا پنڈتاں والی رُٹھائیا۔ نالے لبان اُتے رکھیا پنجاں انگلاں دا پوٹا، مکھ نال مکھ چُھبائیا۔ پھیر پرکاش تک کے نزل جوتا، پٹھ بھار ڈگا چائیں چائیا۔ پھیر اشارہ دتا چوڈاں طبقاں تے چوڈاں لوکا، چوڈاں وِدیا توں باہر شنوائیا۔ نالے مسلسل دتا ہوکا، حکم حق حق جنائیا۔ اوہ ویکھو میرا خالق جس نے نماز پڑھنی نہیں تے نہ رکھنا روزہ، رازق رِزق رحیم اکھوائیا۔ اوہ صوفیو تہاڈا کایا دارنگ کے جائے چوغہ، چُغلی نندیا والا نیڑ نہ کوئے نہ آئیا۔ پر اُس دا لکنا سمبل تے سمبھل کے دیوے موقع، موقعے دا مالک اپنی کھیل کھلایا۔ نالے پسنے تے ہتھ رکھ کے بھریا ہوکا، ہائے اُف کر سنائیا۔ میرے الہی میری تیرے اگے طوبی، طوبی طوبی کر کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی رنگن آپ چڑھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ساڈے کایا کپڑے رنگدے، توں رنگنہار داتار۔ اسیں اکٹھے اکو منگ منگدے، تیرے اٹھ بھرے بھنڈار۔ ساڈے اندر اپنے پریم دی ٹھنڈ دے، اگنی تت تت نوار۔ رنگن والیا جے تیرے نالوں تھے پھیر گنڈھ دے، توں گنڈھنہار گوپال۔ اپنے پریمیاں نوں اپنا پریم ونڈ دے، شاہ بنا دے کنگال۔ بلہارے تیرے نوری چند دے، تیرا چاننا بے مثال۔ تیری اڈیک وچ کوٹاں جگ لگھ گئے، سچ ملیا نہ تیرا جمال۔ مہربانا سری بھگوانا سانوں اپنا سچا اند دے، ساچا سکھ دے دکھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ

دے مالک ہو دیاں۔ سَنگَر کہے میرا رنگ رنگ انملا، قیمت سکے نہ کوئے چُکائیا۔ جو جگت وِچ بھگت ہووے بھلا، اُس نوں سبھے دیاں چڑھائیا۔ جو مایا وِچ ہووے رُلا، اُس دی رنگت دیاں بدلایا۔ میرا دروازہ سدا کھلا، خالق دا مالک ہو کے کُنڈا دِتا لاہیا۔ جو در دوارے آوے بھلا، بھلیاں رُلیاں لواں ترائیا۔ یاد رکھو سَنگَر دا رنگ پنا گرکھاں کسے اُتے کدے نہیں ڈُھلا، اُنگی لا کے نمونہ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تھوڑا جہا رنگ بلاں تے چڑھیا سی بھلا، جو تھینیا تھینیا کر کے گیا گائیا۔ کبیر ایسے رنگ نال سی پھلایا بھلا، رَویداس دی کھڑی دی ایسے رنگ نے قیمت پائیا۔ جن بھگتو تہاڈے پیار دی دھار دا تہاڈے اندر سدا تپدار ہے چُلا، جگت اگنی اگت نہ کوئے لگائیا۔ تہاڈا بوٹا تن جاوے نہ ہلا، پت تہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی رنگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ رنگ کہے جن بھگتو رنگن والا کمال، کملا رمل نظری آئیا۔ تئیں ہوشیار ہو کے ایس دے رنگ نوں لو سنبھال، سمبل بہہ کے کتے ہو نہ دے ورتائیا۔ سمبل کہے میں سب دا دلال، وچولا گر اوتار پیغمبر مینوں گئے بنائیا۔ میں سدا دیکھاں حق تے حلال، حقیقت کھوج کھوجائیا۔ میں پر بھوتوں ضرور رنگ انہاں نوں چڑھاواں گا جیہڑے میرے بیٹھے لال، لال دے متر لالن نظری آئیا۔ پر یاد رکھیو اس لاری دی سب توں دکھری جھال، جس کواری ا شنبھج ڈرگا دی لال چُٹی دتی رنگائیا۔ پر ایہہ چوڑاسی وچوں اپنے آپے لوے بھال، کھوج کھوج کے اپنا چوج کرائیا۔ پتہ نہیں کس بدھ اندر وڈ کے چلے نال، دوس رین بھجے چائیں چائیا۔ باہروں چرناں دی دھوڑی نال رنگے کھال، اندروں نام رنگن دے چڑھائیا۔ اوتھے نہ کوئی جواب نہ کوئی سوال، سوال جواب اِکو رُوپ درسائیا۔ پر یاد رکھیو ایس رنگن نوں بناؤنن والا پہلوں تیار ہو یا سنگھ پال، جس گھوٹ گھوٹ کے تیار کیتا چائیں چائیا۔ پھیر پورن دا پورن دے احوال، حوالہ دتا جنائیا۔ جس نوں ایہہ رنگ چاڑھ دتا اُس نوں کھانہ سکے کال، مہاکال اُس دی سیو کمائیا۔ جن بھگتو اِج دا رنگ چڑھیا انت تہانوں لے جائے سچکھنڈ سچّی دھر مسال، جتھے پُرکھ اکال جوتی جاتا بیٹھا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نام رنگن چڑھائے بے مثال، جس دی مسل جگت اکھر نہ کوئے بنائیا۔

راج نرین کہے مینٹوں پریم دا وجاتیر، سچھنڈ میری دئے گواہیا۔ گرگھو میری جوت دھار دا بن اکھاں توں وگے نیر، در آ کے رہیا سناٹیا۔ میرے نال بھگت سہیلے سدا ماتے کبیر، آئے چائیں چانیا۔ جگدیش منجیت سنگھ سورن سنگھ وپر، گردیاں سنگھ لمبے لمبے قدم اٹھانیا۔ چیت سنگھ سدھی تک لکیر، نٹھیا واہو داہیا۔ چلو اوتھے چلئے جتھے بھگتاں دی بدلی تقدیر، تدبیر اپنی نال رلاٹیا۔ راج نرین کہے مینٹوں وچھوڑے دی نہیں پیار دی اندر اٹھے پیر، مجت وچ گرلاٹیا۔ جس نے میری بدھی بڑ، اوہ بیڑا تھانڈا پار لنگھانیا۔ اسیں چڑھ گئے منزل اخیر، جتھے اکھراں والا نظر کوائے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی خوشی بناٹیا۔ راج نرین کہے اوہو گھرتے اوہو احاطہ، بھگت سہیلے اوہو نظری آتیا۔ جس نے تتاں والا بندھایا ناتا، تے آتما اپنے نال ملاٹیا۔ اوس دی سہنجی ویکھن آیا راتا، رتڑی بھگتاں نال مہکایا۔ اوہ گرگھو بھگتو سنتو جس دیاں گرنھتاں شاستراں وچ سُن دے رہے باتاں، اوہ باطن پردہ رہیا گھلاٹیا۔ ایہتے اوتھے سب دا پتاما، بنا سریر توں بے نظیر نور الاہیا۔ دھرتی توں لے کے درگاہ ساچی تک بھگتاں دا بنیا رہے راکھا، آگے پچھے سچے کھبے چلے چائیں چانیا۔ نالے سُن دا جائے بھگتو کہو توں میرا میں تیرا ایہو میری گاتھا، دوجی اور نہ کوائے پڑھانیا۔ سب توں وڈی ایس دی کرپا جس نے اک وار ٹیک لیا ماتھا، اُس نوں چوڑاسی دی پھاسی وچوں باہر کڈھانیا۔ ایہدے کول کوئی پہلی دوجی تیجی چوہتھی نہیں کلاسا، مہر نظر نال چوہتھی منزل دئے پہنچانیا۔ ایہتے کھیل ہور جگت دا چور اوتھے پُرکھ ابناشا، پھیر بچھو ایہتے بھگتاں دا راکھا، رکھک ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ جس نے لیکھے لائی جن بھگتو تھانڈی سہنجی سلکھنی راتا، راتری رتڑی اپنے رنگ رنگانیا۔ تھانڈی خوشیاں والی خوشحالی وچ ویکھی راسا، منڈلاں منڈپاں توں باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوت دی دھار تے جگت بے پچھاتا، پچھان وچ بن بھگتاں کسے نہ آتیا۔

نارد کہے جن بھگتو اکھر ویکھ لو سگّا، گو بند دی دھار دے گواہیا۔ اوہ رشیو منیو پچھانو اپنی جگہ، پچھلا دھیان لگایا۔ کیوں بدھک آیا بھجا، بھجیا چائیں چانیا۔ ایٹھے کرشن داسی تیاں مکھیاں والا تیر لگا، جتھے چرن دتا جھہایا۔ بالمیک ایسے تھاں اتاریا سی گلوں جھگا، لوکش انگلاں نال بھوایا۔ نانک شبد دھار دتا سی سدا، سنیہڑیاں وچ سنا یا۔ سپتس رکھیاں ایٹھے سی پٹیا کھڈا، ساڈھے تن ہتھ ڈنگھایا۔ وید ویاس ایٹھے آکے اپنی انگلی دا نشانہ گڈا، چاروں گنٹ پھرایا۔ سنبھ سنبھ اتھے بھواؤندے رہے گدا، چکرورتی ہو کے چکر لگایا۔ بل دارتھ رُکیا تن دن بھار لدا، ایسے کر کے گردت سنگھ نوں سچھنڈ وچوں لیا بلایا۔ جس دی سمجھ سکے کوئے نہ وجہ، وجوہات اپنے دے درڑایا۔ جن بھگتو تھانوں بنا بھگتی توں دتا مزہ، بن رسنارس چکھایا۔ تھادے سرتے کدے نہ کوئے قضا، لاڑی موت نہ سکے پرنا یا۔ رائے دھرم نہ دیوے سزا، چوڑاسی گیڑ نہ کوئے بھوایا۔ اچ دا دن دوس دھاڑا سب دے لئی چنگا، چنگے ماڑے اکو رنگ رنگایا۔ پچھے دا پچھے وقت لنگھا، آگے ملے مان وڈیایا۔ اک دن شبدی دھار اشارہ دتا سی بابے بندہ، بندگی وچ دتا سمجھایا۔ بلوون کے شبدی دھار کندھا، سنگھ دیا دتا درڑایا۔ جس دیاں چارے جگ پاؤندے گئے ونڈاں، حصے جگت وچ رکھایا۔ اوہ ساریاں دیاں گٹھڑیاں ساریاں دا بھار چکے کندھا، اپنے کندھ اٹھایا۔ جن بھگتاں اندر پا کے ٹھنڈا، امرت دھارا اک وہایا۔ جس دا حساب نجوم لاسکے کوئے نہ پنڈا، گنتی سکے نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کھیلے کھیل بھگتاں سدا، سند پچھلی ویکھ دکھایا۔

* ۸ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر سورن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے میں دھرنی اتے بنیا راہی، دوس رین بھجیا چائیں چانیا۔ کھیل تکیا بے پرواہی، جو پاربرہم رہیا کرایا۔ نو کھنڈ پر تھی دی تگی شاہی، جو شہنشاہ دتی بنایا۔ چاروں کنتاں نیتز روون مارن دھاپیں، دروہی دروہی کر گرایا۔ بہڑی کتھے ساڈا چھپیا ماہی، گو بند نظر کسے نہ پانیا۔ دھرم کہے میں اشارہ کیتا جتھے بوٹا پٹیا کاہی، کانتات درسایا۔ اوہ دیس دیسانتر بیٹھا آسن لائی، سنگھاسن اکو اک سہایا۔ جس دا جلوہ نور جوت رُشانی، چند چاندنا ڈگمگایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں چاروں کُنٹ پھولی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نوست دی سنی بولی، جو انبولت دتی سنا ئیا۔ کوڑ گڑیا دی تئی ہولی، کلجگ کایا رنگ چڑھائیا۔ پوتر دسی کسے نہ چولی، چوجی پریتم میل نہ کوئے ملا ئیا۔ پھر میں نگاہ اٹھائی ہولی، پلک پلک نال بدلایا۔ دھیان دھریا اتے دھولی، دھرنی کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دی رت مولی، مولا ملیا بے پرواہیا۔ جو پورا کرے اقرار قولی، کول نین وڈی وڈیائیا۔ جس دا نور الہی اولی، عالمین اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنا ئیا۔ دھرم کہے میں رین سبائی تکیا کھیل جگت، جاگرت جوت دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں تکی شکت، شخصیت ویکھی خلق خدائیا۔ بھگت سہیلے کردے ویکھے مُشقت، سنت سہیلے سیو کمایا۔ نظارہ تکیا بوند رکت، کام کامنی کھوج کھوجائیا۔ میں لیکھا ویکھیا جو اشارہ دتا رام بھرت، ایدھیا کھوج کھوجائیا۔ نال پریم دی لائی شرط، شرع دتی درڑائیا۔ اوہ ویکھ کلجگ اندھیرا دھرت، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ سوربیر دسے نہ کوئے مرد، مردانہ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چاروں کُنٹ چلے کرد، قاتل مقبول کھیل کھلایا۔ دکھیاں ونڈے کوئے نہ درد، دیناں ہووے نہ کوئے سہائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو اسچرج، جو اسچرج آپ کرائیا۔ کلجگ انتم آوے پرت، رام راما دُھر درگا ہیا۔ جو مالک اتے عرش، عرش پریتم نور الہیا۔ اوہ کھیل کھلایے اپنا فرش، زمیں زماں دھیان لگایا۔ سب دی پوری کرے شرط، پورب لیکھا دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھگت نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی دھرم دا ہون نہ دیوے حرج، دھرم پت اپنی دیا کمایا۔

* ۸ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہیراں ضلع جالندھر گرچرن کور دے نوٹ * *

نارد کہے دھرم میں دساں بات خلاصی، خوشیاں نال جنائیا۔ تیتوں سُن کے آوندی ہاسی، میں وی ہس کے دیاں دکھائیا۔ چرنو پیتا دی ہندی سی ماسی، پورب پردہ ویکھ دکھائیا۔ اس دا جنم ہندا سی وچ کاشی، رام کاشی دی پتری جائیا۔ ہردے اندر پر بھو دی ہندی سی داسی، رسنا سیو کمائیا۔ سوا پھر

جاگ کے راتی، اِکو اِشٹ منائیا۔ اِکی وار گنگا اِشان نہاتی، نک پھڑ کے چُجھیاں لائیا۔ پر م پُرکھ لہدی رہی ساتھی، کد ملے بے پرواہیا۔ ایہہ لیکھا دُھر دا دُھر جانے کملاپاتی، پت پر میثور اگم اتھاپیا۔ ایہدا گرہ گرہ دا مالک پتا ہندا سی سمر اٹھی، اپنا بل ودھائیا۔ جس سییا نوں دان وِچ دتا ہاتھی، جھولا خوشیاں والا پائیا۔ اُس ویلے رام نے تیر دی کھی نال کھی اِک پاتی، پترکا دتی بنائیا۔ تیری وڈی ہووے حیاتی، زندگی زندگی وِچوں بدلایا۔ اوہ تک سری بھگوان کرتا ابناشی، رام راما اگم اتھاپیا۔ جس تیرا لہندا دینا پورا کرنا اوہ کلج اتم بچھے واتی، واتا ورن ویکھ جگت لوکایا۔ نارد کہے دھرم جی جس سمیں نال بخشش کیتی، دیاوان دیا کمایا۔ اتم دھار جوت دی جاتی، جاگرت جوت لئی ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرے الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر اپنی دیا کمایا۔

* ۸ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ شریہ ضلع جالندھر رام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم ویکھ لے پاسے چڑھدے، چڑھدی کلا کی ورتایا۔ پنڈت پاندھے پوتھیاں پڑھدے، پُستکاں ہتھ اٹھایا۔ گوڑ براہمن یاد کردے، بن اکھاں نین اٹھایا۔ جل دھارا تیر تھاں ٹھردے، سرووراں وِچ نہایا۔ کوٹن کوٹ وار جمدے، مرن سمجھ کسے نہ آیا۔ ونجارے بن کے ماٹی چم دے، چم درشی نال دکھایا۔ اندر بھرے ہنکاری غم دے، چنتا سکے نہ گوائیا۔ بھيو پائن نہ مول برہم دے، پاربرہم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ سروتے بنے کن دے، دُھن شبد نہ کوئے شنوایا۔ منگتے بنے ان دے، وسِت سچ ہتھ کسے نہ آیا۔ پُجاری ہو گئے سورہ چن دے، پر م پُرکھ سپس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اِک ورتایا۔ دھرم کہے دھرنی میں پھریا دشا لہندے، لہندی دھیان لگایا۔ انجیل قرآن اِکٹھے ہو ہو بہندے، مشورے رہے بنایا۔ سرہانے بھیئے کہ پیندے، فیصلہ حق نہ کوئے کرایا۔ بن سہاریوں ویکھے ڈھندے، ڈگ ڈگ اپنا آپ گوائیا۔ تھم سندیسے پیغمبراں والے بن اکھراں توں کہندے، کہہ کہہ رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل دکھایا۔ دھرم کہے دھرنی میں گیا دشا دکھن، دکشا ویکھی جگت لوکایا۔ سچ ورولیا کسے نہ مکھن، چھاچھ ویکھی جگت لوکایا۔ کایا بھانڈے ہوئے سکھن، وست ست نہ کوئے بھرایا۔ امولک ہیرا بنے کوئے نہ رتن، قیمت اپنی نہ کوئے چکایا۔ سنگر چرن ملیا کسے نہ پتن، تٹ کنارہ ہتھ کسے نہ آیا۔ پچھلا اپنا سب نوں بھلیا وطن، بے وطن ہوئی لوکایا۔ پیج آوے کوئے نہ رکھن، جگت سارے رہے گر لایا۔ میں کھڑ کھڑا کے لگا ہسن، ہس کے دتا سنایا۔ آوتکو پڑکھ سمرتھن، کرتا دھردر گاہیا۔ جو سب دا بنے ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھن، دیناں دیا کمایا۔ سب دے لیکھے آیا واچن، واچک ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سوامی سچ سچ وڈیایا۔ دھرم کہے دھرنی میں ویکھی دشا پہاڑ، پر بت ٹلیاں پندھ مکایا۔ اگنی سب نوں لگی ہاڑ، ساتھ ست نہ کوئے کرایا۔ کلج کوڑ کلپنا رہی ساڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ رنگ چڑھیا کسے نہ گوڑھا گاڑھ، گڑھ ہنکار نہ کوئے تڑایا۔ جھگڑا دے جنگل پہاڑ، ٹلے دین دھایا۔ کی کھیل کرے کرتار، قدرت دا مالک ویکھ دکھایا۔ بھرم بھلیکھاپیا سنسار، بھانڈا بھرم نہ کوئے تڑایا۔ مان رہیا نہ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار، پڑکھ اکال اشٹ نہ کوئے منایا۔ اپنا کیتا سارے گئے ہار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ دھر دا ماہی دے نہ یار، یارا نہ سچ نہ کوئے کمایا۔ ایکا اشٹ و سربا نرنکار، نرنرائن درس کوئے نہ پانیا۔ میں کوک کے کہا پکار، زور زور سنایا۔ ناستک ہوو خبردار، بے خبراں خبر جنایا۔ کل تلو ککی اوتار، جو سب دا پتا مایا۔ جھگڑا مکا کے شاہ کنگال، ایکا رنگ دے رنگایا۔ سو سوامی انترجامی بھگت سہیلے ویکھے لال، ہر جن اپنی گود ڈکایا۔ سمبل بیٹھ کرے پرتپال، پرتپالک ہو کے کھوج کھوجایا۔ جس دی جگ جگ اولڑی چال، ویس اولّا آپ پلٹایا۔ اوہ کھیل کرے کمال، کملاپت اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چارے کوٹاں سب دی لیکھے لائے گھال، گھالی گھال اپنے لیکھے پانیا۔

* ۸ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر پر یتیم سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی دیکھے وہن ندیاں، ونجھی ہاتھ نہ آئی۔ بھجڈیاں بھجڈیاں بیتیاں صدیاں، جگ چوکڑی گئے وہائی۔ سچ پریتی وچ مدھیاں، چلن چائیں چانیا۔ جنہاں پچھلیاں پریتاں چھڈیاں، اگلا ناتا جوڑیا سچ سُبھائی۔ میریاں پھر پھر گھسیاں اڈیاں، تلیاں دین گواہیا۔ پنجر سک کے ہویا ہڈیاں، ماس ناڑی بل رہیا نہ رائی۔ میں چڑھیا کسے نہیں گڈیاں، بھجیا واہو داہیا۔ میں چار جگ دیاں سدھراں دیکھیاں دیاں، بنا پردیوں پردے ہیٹھ دباں۔ میٹوں اوتار پیغمبر اں دیاں آشاں اُتھوں لہیاں، خواہشاں گرو آں نال ملاں۔ پیغمبر کہن ساڈیاں صدیاں جانداں لنگھیاں، پیسویں اپنا پنڈھ مُکائی۔ صدی چو دھویں واہ کے پٹی کنگھیاں، اپنا نین اُٹھائی۔ میریاں اکھیاں رہن نہ اندھیاں، لوئن ہوئے رُشائیا۔ کون ویلا صاحب کٹن آوے پھنڈیاں، شرع زنجیر تڑائی۔ میں راہ اڈیکاں اُتے کنڈھیاں، کنڈھا گھاٹ اک سُبھائی۔ جو پوناں دیوے ٹھنڈیاں، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلا لئے ملاں۔ دھرنی کہے دھرم میں آسا بھری، پر بھو بھر پور دتی وڈیائی۔ کرپا ندھان کرپا کری، کرپن اپنے رنگ رنگائی۔ میری ڈور اگنی پھڑی، نرگن اپنے نال بندھائی۔ میں منزل ساچی چڑھی، چڑھدا لہندا دیکھ دکھائی۔ میرا لہندا دینا پورا ہووے چمکوڑ گڑھی، گڑھ ہنکار والا تڑائی۔ میں نکاں چار کٹ گور مڑھی، مقبریاں پھول پھولائی۔ کون سنت سہیلا ہویا بری، پھندن جگت والے تڑائی۔ جس نے آتم دھار پر ماتم وری، سگلا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے دھرم میرا دیکھ لے آگا پچھا، پچھو کڑ دھیان لگائی۔ سچ سنگھاسن جس دا پچھا، اوہ مالک بے پرواہیا۔ جن بھگتاں پوری کرے اچھا، نرا چھت اپنا رنگ رنگائی۔ جنہاں نوں ست دی دے کے سکھا، سکھیا اک درڑائی۔ اوہناں دا جنم کرم لیکھا جائے لکھا، لکھی رکھے نہ کوئے بدلائیا۔ اوہ کرپا کرے سوامی اچھا، پت پر میثور دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سدا کرے رچھا، رچھک رکھک ہو کے دیکھ دکھائی۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جنڈیالا ضلع جالندھر کرتار کور دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم اک دوجے دے بنیے گواہ، گواہ شد آپ اکھوائیا۔ سندیسہ دیئے بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ کلجک ویکھ تتی اگنی ہوا،
 پون پوناں نال ملائیا۔ جس نے کوڑ گڑیار چلائی ویا، دکھ درد خلق خدائیا۔ مہربان ہو کے دیکھ میرے ابا، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ بلیچھ دھار ہوئی دین دنی
 سبھا، طبیعت مایا موہ ہلکائیا۔ تیرا پیار چھٹکيا سبھا، ہم ساجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ دروہی تیرے نام دی ربا، بہڑی بہڑی کر گرائیا۔ نرمانتا وچ دیئے سدا،
 ہوکا حق جنائیا۔ پُرکھ اکال چاروں گنت آ بھجا، جگت جہان پنڈھ مکائیا۔ جیو جنت چلے کوئی نہ تیری وچ رضا، رازق رزق رحیم ویکھ دکھائیا۔ رسنا جہوا
 سارے کردے مزہ، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم در
 ٹھانڈے کریئے پکار، سیس انک بار نوئیا۔ کرپا کر میرے نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ دکھیاں دکھ نوار، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ توں کرنہار کرتار، کرتا
 پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ چاروں گنت ویکھ دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ میں دبی پاپاں بھار، دھرم دی دھار نہ کوئے رکھائیا۔ میرے اُتے ہاہاکار،
 چاروں گنت گرائیا۔ روواں دھاہاں مار، کراں حال ڈھائیا۔ آٹل اگے یار، یارانہ توڑ نہبھائیا۔ کلجک تک اندھ اندھیار، پردہ آپ اٹھائیا۔ بھوکھت ویکھ
 پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا ویس وٹائیا۔ دوس رین کراں پکار، کوک کوک سنائیا۔ دھرم کہے میں واجاں رہیا مار، بن رسناں جہوا کوک سنائیا۔ مہربان
 مہربان مہربان ہو پروردگار، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ لہنا دینا پورب کرم سرب وچار، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی انترجامی بیڑا کرے کوئے نہ پار،
 تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے چرن کول نمسکار، دھوڑی خاک رمائیا۔ دھرم کہے دھرنی دھرنی کہے دھرم رویئے زارو زار، نیناں چھہبر لائیا۔
 پھیر صاحب سوامی اپنی کرپا دئے دھار، دھرنی دیوے مان وڈیائیا۔ دھرم داست کرے اجیار، است دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ محل اٹل دئے اُسار، ساچا رنگ
 آپ رنگائیا۔ دین دنی کھول کواڑ، پردہ دئے چکائیا۔ توں میرا میں تیرا دس جیکار، آتم پر ماتم رنگ رنگائیا۔ تِس صاحب نوں نو نو ڈنڈاوت بندنا کریئے

نمسکار، نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کر آپ داتار، دیاوان دیا کمائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر گرمیج سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میرے اُتے کوٹن پتے جگن، چوڑیاں گنیاں پنڈھ مکائیا۔ میں سب دے کول کیتے رُدن، رو رو کے حال سنائیا۔ اِکو پیار ہووے آتھن اُگھن، نوست اک وجے ودھائیا۔ اِکوشد ڈلارا ہووے صاحب دا پتن، دو جہاناں سو بھاپائیا۔ اِکو نام ندھانا چپنا سُن، صفت صاحب وڈیائیا۔ پر ایہو میرے انتر لگا دُکھن، دُکھی ہو کے دیاں جنائیا۔ ساری سرشٹی ہوئی بھکھن، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوائیا۔ کلج کوڑ کڑیاری رتن، رتڑی سچ نہ کوئے مہکائیا۔ خالی دسدے کایا بتن، بتخانے رہے گر لائیا۔ کلج انتم آیا مکن، اپنا پنڈھ مکائیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ تک پُرکھ اکالا آیا بگن، شبد اگمی بھبک لگائیا۔ ہرجن اپنی گودی آیا چکن، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے مکن، سوہنگ کری سچ پڑھائیا۔ سبج ساچا لگا اُٹھن، اپنی لئے انکڑائیا۔ پُرکھ اکالا لگا ٹٹھن، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ بھگت سہیلیاں لگا بچھن، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کایا مندر اندر لگا گھسن، جگ نیتز نظر کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑ کڑیاں جڑ آیا پٹن، جوٹھ جوٹھ دھرنی رہن نہ پائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر گرمیت کور دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی اوہ ویکھ اپنی تقدیر لکھی، لکھیا لیکھ نہ کوئے بد لائیا۔ نرا کھر دھار تک لے چٹھی، جو گر اوتار پینمبر گئے چھپائیا۔ سب دی فریاد سُن لے مٹھی، بن رسنا رس جنائیا۔ میرے اُتے گرلاوے خاک مٹی، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ کلج انتم جھگڑا پینا پھر ائی، پاہن پاہن نال ٹکرائیا۔ سمت

شہنشاہی اٹھ دی ہووے متی، ناواں اپنی گنڈھ پوایا۔ جگت مُجبت چار کُنٹ ہووے پھکی، فقرہ سچ نہ کوئے سنا یا۔ ہر سگت دی دھار بنے اگی، دو آ سرگن ایکا ایکنار مل کے وجے ودھایا۔ نو کھنڈ ست دیپ سرت ہووے کسے نہ کی، دھوڑی ٹکے خاک نہ کوئے رما یا۔ دھرنی کہے دھرم میں اک خبر دساں نئی، سچ سچ سنا یا۔ گو بند دے پیار وچ گو بند دی قائم رہے نہ سکھی، ست وچ ست نہ کوئے سنا یا۔ امرت دھار ملے نہ متگیاں بھکھی، جھولی تن نہ کوئے بھرایا۔ اوہ ویکھ میری آسا دھتھر مار کے رہی پٹی، ہتھ پٹاں اُتے لگایا۔ بنا پر بھوتوں کسے دی کرنی نہ ہووے چٹی، کالا داغ نہ کوئے مٹایا۔ صدی چو دھویں نہ جائے نجھٹی، سر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے دھرم ویکھ کھیل سچے سنگر دے، گردیو سوامی آپ کرایا۔ جس دے کول حکم دھر دے، سچھنڈ دا مالک نظری آیا۔ میرے اُتے کوٹن جیو پھر دے تردے، دوس رین بھجن واہو داہیا۔ مینٹوں ایوں جاپیا ایہہ سارے ہوئے مردے، مرید مرشد وچ نہ کوئے سنا یا۔ کلج و ہن وچ جانڈے رڑھدے، پھر باہوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ اپنے گھر مول نہ مُردے، جس گرہ توں ہوئی جدایا۔ مانس جنم آینویں جانڈے گھر دے، قیمت انت کوئے نہ پانیا۔ ساچی منزل مول نہ تردے، رہبر ملیا نہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے جانے ٹھگ چور دے، یار یاراں ویکھ دکھایا۔

* ۹ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر سماں کور دے نوٹ * *

دھرنی کہے دھرم میری لیکھے لگے خاک، خاک چھار ہو کے سیس نوایا۔ میرا تن وجود ہووے پاک، پت پت پت دے کرایا۔ چرن دھوڑی بخنے ساچانات، پیار مُجبت وچ سنا یا۔ میرا سوامی کھولے تاک، پردہ اندروں دے اٹھایا۔ میں سب کچھ ویکھاں مار جھات، جھاک خلیق وچ لگایا۔ میرا سوامی چڑھے آسو گھوڑے اگے راک، زین پاکھر نام والی پانیا۔ میرا اوس اُتے وشواس، جو وشیاں توں باہر کھیل کھلایا۔ سچ دوارے پاوے راس، نرگن سرگن

رُپ بدلایا۔ میری پوری کرائے آس، تمنا اور رہن نہ پائیا۔ بھگت سہیلے دسے پاس، گر چیلہ جوڑ جڑا پائیا۔ ملے وڈیائی لوک مات، ماتر بھومی سسپس نوایا۔ میری منظور کرے ارداس، بیننتی اکو اک سنایا۔ چوتھے جگ پوری کرے خواہش، ترسنا ترکھا دے بُجھایا۔ مینٹوں کرنا نہ پئے تلاش، گرہ آوے دُھر دامہیا۔ تھت وار لیکھا جانے برس ماس، گھڑی پل دھیان لگایا۔ سوامی ہو کے بچھے وات، وارث ہو کے ہوئے سہایا۔ میرے اتوں میٹے کلجگ اندھیری رات، سنجگ سچ کر رُشنائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، ایکا اکھر نام پڑھایا۔ کوڑا چیتھر جاوے پاٹ، تن بستر نام سچ پہنایا۔ وست امولک دیوے اپنے پاٹ، ونج ونجارا اک کرایا۔ تیرتھ دسے سروور ساچا گھاٹ، تٹ اور نہ کوئے جنایا۔ جگت جگت دی مکے واٹ، جیون زندگی دے بدلایا۔ میں اوسے دے آگے جوڑاں ہاتھ، نو نو سسپس جھکایا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری سرنایا۔ میرے سگل وسورے جانے لاتھ، روگ سنتاپ رہے نہ رایا۔ انت کنت بھگونت پر تھمی کہے میری بچھے وات، پر تھم اپنا پھیرا پائیا۔ میں چار جگ سندیسے سنے بھانت بھانت، اوتار پیغمبر گر گئے سنایا۔ میں چا ہندی کرپا کرے کملاپات، پت پر میثور نور الاہیا۔ جھگڑا میٹے ذات پات، آتم برہم اک سمجھایا۔ زرگن زرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ میرا پورب پورا کرے گھاٹ، وادھا اپنے نال جنایا۔ جن بھگتاں بھاگ لگا کے کایا مائی ماٹ، زرگن نور نور رُشنائیا۔ آتم سچ سہائے سہنجنا کھاٹ، کھٹکا اور رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میری پت لئے راکھ، رکھک ہو کے دیکھ دکھایا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر پرکاش کور دے گرہ * *

کلجگ کہے دھرنیے میریاں پنیاں دُھماں، دھوم دھام نال جنایا۔ ست دھرم میں کوڑا کیتا وانگ تھما، تخم تاثیر سب دی دتی بدلایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپیاں گھنماں، بھجناں واہو داہیا۔ دین دنی رات نوں سوندی میں پر بھ دے چرن چمناں، چوری چوری بھگتاں دے وچ آیا۔ کجھ میرا لیکھا باقی جو دساں ایسے جُعمہ، جُملے اکھر بنایا۔ جس کارن اکھر بنایا نوں غنہ، گنونت دتی وڈیایا۔ میں بھیو جناواں مالک کُنا، کل مالک کی سمجھایا۔ کسے ہتھ نہ آواں

سادھو فقیراں دے وِچ سنا، سُنّ سادھی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جگت جگیا سوآں دھرم دی دھار گوائی دُھنہ، دُھن آتمک راگ نہ کوئے درڑائیآ۔ میں پرم پُرکھ دا لاڈلا اِکو مُتا، جس مُنی مُنیشر دتے بھلایا۔ میں پاٹھ کردا نہیں نال بلاں، بلاں والی سرشٹی ہر دے ہر نہ سکے کوئی وسایا۔ دھرنیے تک لے میں تیرے اُتے پھلایا بھلا، بھلو اڑی میری کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نظری آئیآ۔ میں ترے گن مایا تپا کے بیٹھا چلھا، چولیاں وِچ پیاؤن والے امرت میری اگت سکے نہ کوئے بھجایا۔ میرا ویکھ لے ویہڑا گھلا، چار گنت نظری آئیآ۔ دیناں مذہباں وِچ رہن نہیں دینی صلح، متر متراں نال لڑایا۔ سب دا دیوا کرنا گلا، گلشن سکے نہ کوئے مہکایا۔ نام ندھانا کسے ہتھ آؤن نہ دیواں تلبھا، بیڑا پار نہ کوئے کرایا۔ اوہ ویکھ لے سنت سادھ جگت مایا کامنی دے وِچ رُلا، کامل مُرشد ملن کوئے نہ پایا۔ کھج کہے دھرنیے تیرے اُتے مانس بوٹا ہلا، پت ٹہنی نہ کوئے لہرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد سدا اُجھلا، اُبھل اپنی کھیل کھلایا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر تیج کور دے گرہ * *

کھج کہے سُن اوئے دھرم دھمیا، دھرنی اُتے تیتوں دیاں جنایا۔ جگ جگ توں بنائے حد بنیا، ستجگ تریتا دواپر ویکھ دکھایا۔ میں پُرکھ اکال اکال ڈلارا اِکو جمنیا، سور پیر بل پرگٹایا۔ تیتوں لوک مات کیتا کمنیا، بل نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیری جڑ اُکھڑی وانگ گنیا، ہلونا وکار والا لگایا۔ پت رہن دتی نہیں کسے کمنیا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جگت جہان کیتا نیز انھیا، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ شاہ سلطاناں سب نوں ڈنیا، جگت جگیا سوآں کیتی صفایا۔ چاروں گنت میتھوں کمبیا، تھر تھراہٹ وِچ گر لایا۔ توں جگ جگ پھر کے ہمبیا، بلہین اکھوایا۔ میرا ہن سماں نہیں کوئی لسیاں، لما پے کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، دیوے وڈیائی میرے کلبوت والے تینا، جو مہربان مہربان مہربان دتا بنایا۔

* ۹ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر درشن سنگھ دے گرہ *

کھج کہے دھرم میرا کوڑ داتک لے لالچ، دین دنی دتی لالچایا۔ مایا متاٹکا لایا مستک کالکھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ پر بھو دے پیار وچ رہن دتا کوئی نہ خالص، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ اپنی نندرا کھول لے آلس، بن نیناں نین اٹھایا۔ کرپا کرے میرا خلق دا خلق، مخلوق دا مالک دیا کمایا۔ جس میرے وچ جھوٹھ بنایا ثالث، ثالثی جگت کمایا۔ دوس رین بنیا میرا پرتپالک، سر سر اپنا ہتھ ڈکایا۔ توں روپ انجانا بالک، نظر جگت نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ دیوے مان وڈیایا۔ کھج کہے دھرم میری تک لے ریتی، ریتواناں دیاں جنایا۔ اپنی سمجھے کوئے نہ کیتی، کرنی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پوتر رہن دتی نہیں میں نیتی، کوڑ گڑیارا رنگ چڑھایا۔ جھگڑا پا کے ہست کیتی، اوچاں نیچاں دتا ٹکرایا۔ ایمان رہن دتا نہیں مندر مسیتی، کعبے رہے گر لایا۔ مُرید مُرشداں قائم نہیں رہی پریتی، چیلار نہ کوئے وڈیایا۔ رسنا رساں رہی نہ میٹھی، کوڑ کریا وچ ہلکایا۔ میری کھیل تک انڈیٹھی، جو گھر گھر دتی ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی دھار دسائے نیکن نیکی، جگت جگ نیتن نظر کسے نہ آیا۔

* ۹ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر سُرجیت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کھج توں بڑا نرالا بھیکھی، روپ انوپ بدلایا۔ ہوئے ہنگتا والی تیری شیخی، شیخاں ملا مساکاں رہی ڈرایا۔ اوہ ویکھ دین دنی دسے پردیسی، سچ گرہ نہ ہوئے سہایا۔ تیری مڈی جاندی ریکھی، ریکھا سہجگ رہیا بدلایا۔ سنگر شبد بن کے بھیتی، جگت جہان ویکھ دکھایا۔ تیرا لہنا دینا مُکاوے چھیتی، چھتر دھاریاں کرے صفایا۔ توں اتم اپنی سچ تے لیٹیں، جتھے ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ پُرکھ اکال نوں مستک ٹیکیں، چرن چھوہ نال وڈیایا۔ جو تیرا پورا کرے ہیتی، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس نوں سارے کھندے نیتی نیتی، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ اوہ تیری جڑ اٹھیرے میجی،

دھرنی دھول رہن نہ پائیا۔ دھرم کہے کلجگ انت نشانہ کر لے کیسی، کیس گڑھ دا لیکھا گو بند گیا درڑا ئیا۔ نرگن سرگن دھار تک لے نانک والی کھسی، اپنا بھار اٹھائیا۔ کوڑ کلپنا گھڑی بٹھ لے بھسی، ڈوٹکھے ساگر وہن وہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا انت کرائے دار ایکی، ایکنکار اپنا تھم ورتائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر پریتم کور دے گرہ *

دھرم کہے کلجگ سنگر شبد اگتا ویکھ بکدا، جبک دھر دانام لگائیا۔ جس بھيو گھلاؤنا اکونک دا، توں میرا میں تیرا راگ جنائیا۔ توں تھان لبھنا اپنی لگ دا، دھرنی اُتے رہن نہ پائیا۔ تیرا پینڈا جاندا گدا، مکمل دیاں سنائیا۔ لیکھا مکنا کوڑی بھکھ دا، ترسنا دینی گوائیا۔ بھاگ اُدے ہونا جننی والی گکھ دا، جن بھگتاں ملے وڈائیا۔ ہر جن پینڈا مکنا اُٹے رُکھ دا، نو اٹھاراں اگن نہ کوئے تپائیا۔ پر بھو دا کھیل نہیں کسے منکھ دا، ہر کرتا سب کچھ آپ کرائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو جھکدا، وشن برہما شو زمیں اسماناں سیس جھکائیا۔ اوہ صدی چو دھویں انتم سب نوں بچھدا، پیر پیغمبر رہیا اٹھائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے اپنی اگنی رت دا، کی رتڑی رنگ رنگائیا۔ کی لیکھا ہونا کایا ماٹی پنج تت بت دا، بتخائیاں پھول پھولائیا۔ کس بدھ تیرا پینڈا مکنا لٹ دا، لٹیریا جگت مات لوک رہن نہ پائیا۔ سماں سماپت ہووے پھٹ دا، بھٹکل رہے نہ کوڑ لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے نشانوں آد چگاد کدی نہیں اکدا، نام انیالا تیر دو جہان چلا ئیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر بھجنو دے گرہ *

کلجگ کہے دھرم جی نہ مار اپنا کڑکا، کڑک کڑک سنائیا۔ میرا کھیل ویکھ ندھڑکا، ہتھ پینے اُتے ٹکائیا۔ میں اٹھاں سالاں وچ تیریاں کڈھ دینیاں رڑکاں، ریرکا پاؤنا تھاوں تھانیا۔ توں پھرنا ستاں دیپاں والیاں اُتے سڑکاں، بھجنا واہو داہیا۔ تیتوں پتہ نہیں میں پڑکھ اکال دا چھوٹا لڑکا، جس کلجگ

دھریا ناؤں چائیں چائیا۔ میں لہنا دینا دیکھاں لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کھوجایا۔ نوواں کھنڈاں دوارے کھڑدا، سنمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ میں بنیا اک پر بھو دا بردا، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ میں گھر گھر جھگڑا پایا ناری نردا، سگلا سنگی رہن کوئے نہ پانیا۔ میری کوڑ ترنی وچ کلجک جیو تردا، چاروں گنٹ تارپاں لایا۔ کوڑ وکاراں وچ سڑدا، ہوئے اگن تپایا۔ میں لیکھا دیکھیا چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن کھوج کھوجایا۔ پر میں ڈلارا اُس نرائن نردا، جس مینوں جنم دتا پنا مایا۔ میں کوڑ کہاڑا ہتھ وچ پھڑدا، جگت جگیا سو آں دیاں لگایا۔ چاروں گنٹ اندھیر کردا، دھرم تیرا چند نہ کوئے رُشانیا۔ میرا لیکھا کلجک کل دا، کلکاتی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا مالک جل تھل دا، مہینل آپے رہیا سمایا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بگا ضلع جالندھر چھندو دے گرہ * *

کلجک کہے دھرم میں تیری لٹی ہٹی، لٹیرا اپنا آپ کرایا۔ سچ دی رہن نہیں دتی کھٹی، کھاتے سارے دتے مٹایا۔ حساب کتاب والی دیکھ لے اپنی پھٹی، ہندسہ نظر کوئے نہ آیا۔ سب نوں بھرنی پینی چٹی، جو چٹک تیرے نال رکھایا۔ میں خبر سناواں حتی، حقیقت نال درڑایا۔ میرا صاحب پُرکھ سمر تھی، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس لوک مات تیتوں توریہ تھی، سر اپنا ہتھ لگایا۔ میرا نال چلاوے رتھی، رتھوا ہی ہو کے حکم سنایا۔ ست دھرم نوں جائیں متھی، کلجک تیرے وچ رہن نہ پانیا۔ جگت اٹاری ہووے ڈھٹھی، محل اٹل نہ کوئے سہایا۔ ترے گن مایا تپا دے بھٹھی، بھٹھیلا ہو کے اگنی ڈاہیا۔ اندھیرا کر دے بنا دیوا وٹی، جگت نور نہ کوئے چکایا۔ دین دنی جاوے چھٹی، چھٹکارا دے نہ کوئے کرایا۔ کوڑی مد پیا سب نوں گٹ گٹی، گٹا اپنے ہتھ کھلایا۔ سمند ساگراں پار تپی، نوواں کھنڈاں دیکھ وکھایا۔ جگت جگیا سو سارے پھٹی، تیر کوڑ والا چلایا۔ سب دا جیون پاویں نٹی، نوآ ہو

کے سوانگ ورتائیا۔ ویکھیں فرق نہ آوے رتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد سرب کلا سمر تھی، سمر تھ پُرکھ دیا کمائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ گرداؤر سنگھ دے گرہ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر * *

دھرم کہے کلج ایویں نہ بن چنگا، کی چنگی تیری وڈیائیا۔ اوہ کھیل تک پر بھو سنگا، سگلا سنگی کی کھیل ورتائیا۔ جس داشد اگمی کھنڈا، دو جہاناں رہیا ڈرائیا۔ اوہ تیریاں ونڈے ونڈاں، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جس لہنا دینا پورا کراؤنا وچ برہمنڈاں، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ وقت سہنجنا کرے تارا چندا، صدی چودھویں انت کرائیا۔ تیرا دُور رہیا نہیں پنڈھا، پاندھی اپنا پنڈھ لینا مکائیا۔ سروں پیروں پھریں ننگا، پردہ سیس نہ کوئے کائیا۔ سُن لے توں میرا میں تیرا چھندا، جو سچ سوامی رہیا درڑائیا۔ نیتزہین نہ رہیں اندھا، جوتی جاتا تک دُھر دامہیا۔ جس نے سانوں لاؤنا انگا، انگیکار اک ہو آئیا۔ ایویں بچن نہ بولیں مندا، بھاگ ہین اکھوائیا۔ اوہ تک جنھ امرت رس دینا ٹھنڈا، ٹھنڈک اپنی دے ورتائیا۔ اوہ بھگتاں نال پا کے گنڈھا، آتم پر ماتم ناتا رہیا جڑائیا۔ بچھلا تیرا وقت لنگھا، آگے بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔

* ۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر جگندر سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے کلج تیری کی لیاقت، لایق ہو کے دے جنائیا۔ مات لوک کی شرافت، شریف ہو کے دے سمجھائیا۔ ست وچ کی نزاکت، نخرے نال دے درڑائیا۔ کلج کہے دھرم جی جوٹھ جھوٹھ دی میری عادت، عدلی مالک دتی وڈیائیا۔ جگت وکار دی میری عبارت، دین دنی دتی سمجھائیا۔ شرع

نال شرع ٹکراؤنی میری شرارت، شریعت شریعت نال لڑائی۔ میرے پر بھونے میرے پیار دی لکھی عبارت، بنا اکھراں اکھڑ بنائی۔ کلجک جناں چر میں آواں نہ وچ بھارت، توں بھو سب نوں دینا تھاؤں تھانیا۔ میرے بنا تیرا ہوئے کوئے نہ وارث، ورشہ تیرا ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ میں اتم آ کے کراں فارغ، وہلا دین ذنی وچوں کرائیا۔ کلجک کہے دھرما اوہ ویکھ میرے کول اوس دا کارڈ، جو لیکھ دتا بنائی۔ اوسے نے بنایا سوربیر بہادر، بل میرے وچ اُکائی۔ میں تگاں کریم قادر، جو مالک قدرت اک اھوائیا۔ جس میرا کرم کیتا اُجاگر، لوک مات دتی وڈیائی۔ اوہ میرا محبوب اگتا عادل، عدل انصاف اک کرائیا۔ جس میںوں بھو گھلایا باطن، پردہ دتا چُکائی۔ دھرم توں نہ جانے میرا مہاتم، کس بدھ مات لوک کھیل کھلایا۔ میرا اکو آقا پُرکھ اکال پر ماتم، پر م پُرکھ سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میت مرار سب دا ساجن، ساجن سجنو آ اک اھوائیا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر جاگیر کور دے گرہہ *

کلجک کہے دھرم میں سوربیر انعامی، بلدھاری اک اھوائیا۔ چاروں گنت کیتی تیری بدنامی، سچ رنگ نہ کوئے سہائی۔ اٹھسٹھ وروں دتے پانی، تیر تھ ت رہے گر لائی۔ مان رہن نہیں دتا کسے بانی، بان اپنا تیر چلایا۔ اتم پر ماتم بنے کوئے نہ رانی، سگھڑ سچھی روپ نہ کوئے در سائی۔ سرشی درشی کیتی ابھمانی، مان ہنکار وچ دہائی۔ سچ دی رہی نہ کوئے نشانی، نشانے کوڑ دتے جھلایا۔ اتم بنیا نہ کوئے گیانی، برہم ودیا نہ کوئے سمجھائی۔ میرا کھیل تک لاثانی، لاشریک دتا کرائیا۔ منزل ملے نہ کسے روحانی، روح بُت اگنی تت تپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیوے دات آد دادانی، دیاوان دیا کمائی۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ بگا ضلع جالندھر گردیو کور دے گرہ * *

کھج کہے دھرم میرا دیکھ لے بنسا، پنچ وکارا سو بھاپایا۔ جس جیو جنت بھلایا سہنسا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ میری دھرم دھار دی کوڑ دی تک لے انسا، بنس دا مالک اکو سو بھاپایا۔ چاروں کنت بدل دتی نسا، منو آمن من بدلایا۔ گڑھ بنا کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دتا بھلایا۔ جگت جہان کر کے بھگھا ننگتا، در در دھکا لایا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ سنگتا، بھگت بھگوان سنگ نہ کوئے نبھایا۔ مان رہن دتا نہیں کسے پنڈتا، بدھیوان نہ کوئے چترایا۔ منزل ملے نہ کسے سنتا، سدھ سادھک رہے گر لایا۔ ڈورو ڈنکا وجے کوڑیاں بندکاں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میری کرنی دیاں تک لے ہمتاں، حوصلے نال جنایا۔ میں پھیری دروہی چارے سمتاں، چار کنت ہلکایا۔ دھرم دواریاں کراں علتاں، شریعت شرع نال لڑایا۔ سب دے اندر پائی چنتا، غمی سکے نہ کوئے مٹایا۔ میریاں سارے کر دے منتاں، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ میں پنیمبراں بنایاں سنتاں، شرع دی ونڈ ونڈایا۔ رسولاں دکھایاں امتاں، نبیاں رنگ رنگایا۔ میریاں تھوڑیاں بیتیاں مدتاں، مدعا سب دا دتا اٹلایا۔ پر میں اک پر بھو دے چرن چھدا، چرن سرن سرنا یا۔ چاروں کنت گھنمدا، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو مالک خالق کل دا، گلونتا آپ اکھوایا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر کرتار سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم میں خوشیاں وچ مگن، مستی وچ سما یا۔ میری کرپا نال کھج جیو سڑدے مایا اگن، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ دھر دے نام بنا ہوئے نگن، پردہ اُپر نہ کوئے ٹکایا۔ پاٹا چیتھڑ دسے بدن، سریر بے نظیر نظر کوئے نہ پانیا۔ اپنا لہے کسے نہ وطن، بے وطن ہوئی لوکایا۔ بھادیں کتا کرن یتن، بیتھارتھ بنا پر بھو ملن کوئے نہ پانیا۔ ہیرا رہن دتا نہیں کوئی رتن، امولک روپ نہ کوئے دکھایا۔ سب دے اندر بھر کے من متن، گرمت

دتی بھلایا۔ چاروں گنٹ اٹھ اٹھ نسن، من واسناناں ہلکایا۔ آتم پر ماتم ہوئے نہ کسے سنگھن، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جدھر تگاں ادھر رٹن، رٹا سکے نہ کوئے مٹایا۔ میں دھرم ڈوری تیری آیا کٹن، کٹاکش کوڑ کرایا لگایا۔ خوشیاں وچ آیا ٹپن، بھجاں واہو داہیا۔ اپنا ویکھ آخیری پتن، آسن لیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ساچو سچن، سچ سچ اپنی کھیل کھلایا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر آتما سنگھ دے گرہ *

کھلگ کہے دھرم میری تک خرمستی، خیر خواہی نال جنایا۔ جس نے نو کھنڈ پر تھی ویکھنی بستی، گھرانہ نکا جہا جنایا۔ جس دے اندر چار کھانی وسدی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج سو بھاپایا۔ کار تک اوس اگمی ہستی، جو ہس ہس مینوں رہیا سمجھایا۔ کلجگا وڈیائی رہن دیویں نہ کسے نام جس دی، صفتاں والی صفت نہ کوئے صالاجیا۔ کھیل کرنی رین اندھیری مس دی، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ وڈیائی رہے نہ کسے اکھ دی، اکھیاں اکھ نال بدلایا۔ طاقت رہے نہ کسے من وس دی، وشنا کوڑ وچ ہلکایا۔ ممتا موہ پھرے نسدی، بھجے واہو داہیا۔ ستیا رہے نہ مان تپ ہٹھ دی، اٹھسٹھ نہ کوئے چترایا۔ کھیل کھیلنی پڑھ اکتھنا اکھ دی، کتھنی کتھ نہ کوئے جنایا۔ کھلگ کہے دھرم ایہہ کھیل نہیں میرے وس دی، میرا صاحب رہیا کرایا۔ میری آشنا کوک کوک کے دسدی، چار گنٹ شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھار بدلی اگے جٹ دی، جٹا جوٹاں کرے صفایا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر نرمل سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے کلجگ حکم سُن ضرور، ضروری پر بھ رہیا جنایا۔ تیرا پیندا پنڈھ نہیں کوئی دُور، دُور دُراڈا پنڈھ رہیا چکایا۔ تیتوں تیری کرنی نے کرنا چور، چورو چور نظری آئی۔ اوہ دیکھ بھگت سہیلے تیتوں رہے گھور، بھے وچ ڈرایا۔ جنہاں دی بیننتی ہونی منظور، پر بھ در ملی وڈیایا۔ تیرا ناتا چھڈیا کوڑ، کوڑ کُٹب دتا تجایا۔ اکو لے کے چرن دھوڑ، دھوڑی ٹکے رہے رمایا۔ جنہاں دے اندر اُچیا نور، نورانہ نظری آئی۔ اوہ تیرا مُعاف نہیں کرن گے قصور، قصماں پاؤن والیاں دیاں جنایا۔ اوہناں دامالک سرب کلا بھر پور، پاربرہم آپ اکھوایا۔ توں چوتھا جگ اُس دا مزدور، حکمے وچ سیو کمایا۔ اپنا جگت جہان تک لے موڑھ، مور کھا اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنا یا۔ دھرم کہے کلجگ تیرا رہن نہیں دینا زور، زر کم کسے نہ آئی۔ تیری کٹ دینی ڈور، ڈور وڈنک نہ کوڑ وجایا۔ تیتوں دھرتی اُتوں دینا تور، ترت اپنا حکم ورتایا۔ چار کُنٹ نہ پاویں شور، شوہر دُھر دا رہیا سنا یا۔ ہُن سَتجگ دُارا آوے کول، اپنی لئے انگڑایا۔ جس نے رہن نہیں دینے ملا شیخ مجور، مساکاں پنڈھ مُکایا۔ توں اپنی کرنی آپے کھا بھور بھور، بھورا بھورا کھ وچ پانیا۔ انتم سب کچھ جانا چھوڑ، سنگی سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اک پر بھ دی پینی لوڑ، لڑیندا سجن جو اکھوایا۔ اُس دے اگے ہتھ جوڑ، نو نو سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، جو کھیل کرے تیرے وچ اندھ گھور، گھوریا گھور آپے دیکھ دکھایا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر جسونت سنگھ دے گرہ * *

کلجگ کہے میری کر تپیا، جگت تپیشراں نال ملا یا۔ میں ہر ہر دے اندر و سیا، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ رین اندھیری کیتی مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ امرت ملے کسے نہ رسا، رسا رس نہ کوئے وڈیایا۔ میں چاروں کُنٹ نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ میرے جنجال وچ جگت جہان پھسیا، پھند سکے نہ

کوئے کٹائیا۔ میں گرہ گرہ پایا رٹیا، جھگڑے وچ خلق خُدا ئیا۔ کسے دی قیمت رہن نہ دتی ٹکلیا، دین دُنی ہٹوہٹ وکائیا۔ اپنی مستی دے وچ تیا، مست مستانہ ہو کے پھراں چائیں چائیا۔ مینٹوں ڈر بھے نہیں رتیا، خوف نظر کوئے نہ آئیا۔ میں سُنیا گو بند والا فتح ڈکلیا، ڈنکا اک شنوائیا۔ میں لیکھا جانا جیو جنتیا، جگت جہان دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرا ہونا انتیا، انت سب دا دیاں کرائیا۔ مان رہن دیواں نہ کسے پنڈتیا، وِدیادان نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرے مہربان میرا گنونتیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ضلع جالندھر گردیو سنگھ دے گرہ *

کھج کہے دھرم میں تیرے کیتے بند چڑستے، چاروں کُنٹ لئی انگڑائیا۔ جگت شاستراں بدھے ویکھ لے بستے، اکھراں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میرے ساتھی پنج وکار گھر گھر ویکھ لے وسدے، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ تیرے تیر تھ تھ رہ گئے تددے، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کسے پیار ملے نہ حق دے، حقیقت وچ نہ کوئے سمائیا۔ میں نکیل پائی وچ نک دے، جگت جگیا سو آں رہیا بھوائیا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی شک دے، شکوے سارے دتے گوائیا۔ سادھ سنت چاروں کُنٹ تھک گئے، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ ونجارے رہے مول نہ جت دے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میں کھیل کیتے اگنی رت دے، گھر گھر کایا ہٹ دتے تپائیا۔ جگت سنیا سی ویراگی پیارے کیتے من مت دے، ڈھر دی مت ہتھ کسے نہ آئیا۔ درشن ہون دیواں نہ کسے کملاپت دے، پت پر میثور کہن کوئے نہ پائیا۔ کھج کہے دھرم میرے لہنے دینے ہتھوں ہتھ دے، جگت ادھار نہ کوئے کرائیا۔ کوٹن ویکھ لے ستھر گھتدے، یارڑے ملن کوئے نہ پائیا۔ دھیرج رہے نہ کسے ہتھ دے، سنتو کھ وچ نہ کوئے سمائیا۔ پتھر روندے مندر مٹھ دے، شو دوالے رہے گر لائیا۔ کعبے ویکھ لے ڈھٹھدے، چرچاں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ نظارے تک لے تت اٹھ دے، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ نو دوارے ویکھ لے ٹپدے، جگت واشنا وچ ہلکائیا۔ رسنا جھوا پتی دند بے شک سارے نام چپدے، دسم دوا ری منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ نت نوت کاغذاں اُتے پر بھو دے نام چھپدے، اکھر

اکھراں نال ملائیا۔ میں کلجک جیو ونجارے کیتے پپ دے، پتت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ مایا روپ دھار لئے سپّ دے، چار کُنٹ ڈسے چائیں چائیا۔ بھو کھولن دتے نہیں کسے نوں آپ دے، اپنا پردہ نہ کوئے اُٹھائیا۔ پیار ملے نہیں پُرکھ اکال باپ دے، پیرے روون مارن دھاہیا۔ گھر سہائے نہیں بنک دوارے ست دے، ستگر شبد نہ کوئے شنوائیا۔ سگل دسورے کسے نہ لتھدے، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ اوہ ویکھ چاروں کُنٹ میرے اگن بھٹھیلے تپدے، صدی چو دھویں دھیان لگائیا۔ جس دے پرکاش لٹ لٹ دے، شعلے شور رہے چائیا۔ سنجگ تریتا دواپر پچھے نٹھ گئے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجک کہے دھرم میٹوں وڈیائی پُرکھ سمرتھ دئے، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوں بھادیں جگا جگ توں رکھ لئے، رکھنہار اک اکھوائیا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ڈیوال ضلع جالندھر لال سنگھ دے گرہ * *

کلجک کہے دھرم میرا ویکھ چکر، چکری دین دُنی بنائیا۔ صاحب دارہیا کوئے نہ فقر، فقرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ جھوٹھ دی تیرے نال لگائی ٹکر، بل اپنا نال ملائیا۔ رہن دینی نہیں سچ دی اکڑ، خاک وچ رلائیا۔ میٹوں سکیا کوئی نہ پکڑ، چار جگ دے شاستر بھجے واہو داہیا۔ شرع وچ کسے نہ لیا جکڑ، اوتار پیغمبر گر بندھن نہ کوئے رکھائیا۔ میں تلیا نہیں کسے دے تکر، ترازو وچ نہ کوئے رکھائیا۔ میں جگت جہان کیتا پھٹڑ، پیٹی نام نہ کوئے بندھائیا۔ میں بڑا سورپہر اپنی کرنی دا کڑ، کٹے وچھے سارے دتے کھوائیا۔ میرے سر تے کوڑ گریار دا چھتر، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ وڈیائی رہی نہیں کسے پتر، پتر اکھراں والے دین گواہیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے میرا ستر، بہتر نہ انک بنائیا۔ تیرا مت رہیا نہ چتر، چتر بھج میٹوں دتی وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجک آہ تک تیرے وچ بھگت سہیلے رتن، امولک نظری آئیا۔ جو پر م پُرکھ دے گھاٹ بیٹھے پتن، اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوتھے تیرا چلے کوئی نہ یتن، بیتھار تھ دیاں سنائیا۔

اوہ اِکو صاحبِ نوں مٹن، نسا اور نہ کوئے بنائیا۔ سُن سندیسہ بنا کتن، کائنات وِچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہکتنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، انتم سب دا بیڑا آیا بنھن، لہنے دینے تیرے میرے سرب چُکائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ گرایا ضلع جالندھر حضورا سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم سُن میری پیشینگوئی، پیشتر تیتوں دیاں جنائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ گڑیار دی ہونی دروہی، دروہی کرے خلق خُدائیا۔ سچ دی ملے کسے
 نہ ڈھوئی، ڈھول ماہی ملن کوئے نہ پائیا۔ کوٹاں وِچ بھگت سہیلا دسے کوئی، جس پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سرتی اٹھے کسے نہ سوئی، سوادھان نہ کوئے کرائیا۔
 مایا ممتا دین دُنی جانی موہی، کوڑ مُجبت وِچ سماِیا۔ امرت دھار سکے کوئے نہ چوئی، نچ لوچن نین نہ کوئے کھلائیا۔ سب دی پت جانی کھوہی، سر چھتر نہ
 کوئے جھلائیا۔ سچھنڈ دوارا ملے کسے نہ ڈھوئی، درگاہ ساچی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میری کھیل تک انہونی ہوئی، سچجک تریتا دواپر تلگن چائیں چائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکم اک سنائیا۔ کھج کہے دھرم میرا دیکھ لے نو کھنڈ پر تھی دا کھیت، ست دیپ دھیان
 لگائیا۔ میں سب دے نال کراں ہیئت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوڑ گڑیار دا گھر گھر دتا بھیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ کسے سمجھ آون نہیں دتا
 ست سچ دادیس، پردیسی کیتی خلق خُدائیا۔ میرا تک اولٹا ویس، کالا سوساتن چُھہائیا۔ کھیل کھلا کے ملا شیخ، پیر فقیراں رنگ رنگائیا۔ جس نوں محمد کرنا
 آدیس، سجدیاں وِچ سپس جُھکائیا۔ جس نوں جُھکے وِشن برہما شو گنپت گیش، راما کرشنا لاگے پائیا۔ جس دا اشارہ کیتا دس دسمیش، گوہند گوہند گوہند اکھ
 کھلائیا۔ جو لوک مات آیا وار انیک، اکل کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا میری ویکھ وکھائیا۔ جس دی
 جھولی سب کچھ کیتا بھیت، آپ آپا چرناں وِچ کُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ کھج کہے
 دھرم میری تک لے قُربانی، کر بلیاں توں باہر جنائیا۔ میرا پتا پُرکھ سُلطانی، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دی جگ چو کڑی جوانی، بردھ بال رُپ نہ کوئے

بدلائیا۔ اوہ لیکھا جانے چارے کھانی، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ میرے اُتے کرے مہربانی، مہربان دیا کمائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ نشانی، میرا جھنڈا دتا لہرائیا۔ سنت سہیلا پاوے کوئے نہ پد نربانی، محل اٹل نہ کوئے سہائیا۔ مان رہن دتا نہیں اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رہی گرلائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا چند چاندنی دسے نہ کسے رُوحانی، بھيو اہید نہ کوئے گھلائیا۔ جیو جنت کیتے اہمائی، ہنکار وکار نال ملایا۔ میرا جھگڑا تک جسم جسمانی، دین مذہب دتے ٹکرائیا۔ جس دی صفت کردی رہی قلم تے کانی، کائنات وچ جگ جگ لیکھ بنایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک میرا شہنشاہ والی دو جہانی، پروردگار سانجھیا پرکھ اکال اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا جانے دو جہانی، نرگن نرؤیر نرکار نرکار اپنا بھيو اپنے وچوں گھلائیا۔

* ۱۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ رڑکا ضلع جالندھر کیہر سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم میرا ویکھ اگم تاجی، تاجر جگت جہان ویکھ دکھائیا۔ جس چار گنٹ تنے غازی، غضب نال دیاں جنایا۔ شرع دیکھنی پیغمبر نمازی، نوازش وچ سیس نوائیا۔ میں خوشیاں وچ ہونا راضی، رازق رزق رحیم دتی وڈیایا۔ جس کھیل کھلاؤنا ملّا قاضی، قضاکاں بندھن دتے تڑایا۔ اوہ نوپیں ساجنار ہیہا سماجی، ساجن ہار دُھر درگاہیا۔ کھج کہے میرا سوامی آد جگادی، جگ جگ اپنا ٹھم ورتایا۔ میرے وچ تنے کوڑ گڑیاں والی آبادی، عبادت خانیاں پھول پھولایا۔ میں سندیسہ سنیا اُس دا انادی، اگم دُھن وچ شنوایا۔ جس دی آواز نال پنا بھگتاں سُرت کسے نہ جاگی، جاگرت جوت نہ کوئے منایا۔ مایا کوڑ نہ کسے تیاگی، ترے گن مایا ناتا نہ کوئے تڑایا۔ تن ہو یا نہ وڈ وڈ بھاگی، گھر ملے نہ بے پرواہیا۔ میری آشنا میں کھیل تگاں جگت سماجی، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ سندیسہ دیواں اک اہلادی، اعلان نال سنایا۔ سوادھان ہووو برہم برہمادی، برہمانڈ بھل رہے نہ رایا۔ کرے کھیل پرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی کار کمایا۔ جس میری کھیل کرائی منڈل راسی، رستے جگت وچ چلایا۔ اُس دی جوت جوت پرکاشی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس

دی میری دھار بنی داسی، سیوک سیوا سچ کمانیا۔ کلجگ کہے انت اوس میری کراونی خلاصی، خلاصہ سب نوں دیاں درڑانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سرب گھٹ داسی، گھٹ گھٹ انتر اپنا پھول پھولانیا۔

* ۱۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پھگوارا ضلع جالندھر سادھو سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے توں بڑیاں ماریاں گپاں، اپنی کیتی وڈیانیا۔ یاد کر تیرا لیکھ مکاؤنا اکوٹا، جو سوہنگ ڈھولا ڈھدر گاہیا۔ تیرے ناش کرن نوں اکو اکھر کافی پپا، پورن پت پر میثور کھیل کھلایا۔ تیرے اُتے سب توں وکھری لائی دفعہ، جس دی دھار جگت نہ سمجھانیا۔ تیتوں دے نہ کوئی نفع، خالی ہتھ تارٹی دے وجانیا۔ ہن ایویں نہ ہوویں خفا، غصے وچ گرائیا۔ تیری کوڑ گڑیاری مٹنی صفہ، ملیچھاں پنڈھ مکانیا۔ پُرکھ اکال میری کرے رچھا، دھرم ہس کے رہیا سنانیا۔ لہنا دینا پورا کرے مجھا کچھا، سمند ساگراں دھیان لگانیا۔ توں اپنا کھیل تک لے اچھا، اچھی طرح اکھ اٹھانیا۔ دھرنی اُتے چاروں گنٹ پھریں نسا، بھجیس واہو داہیا۔ تیتوں اپنے وچ بند کر لئے اکو سنا، ہوڑا تیری جڑ اکھڑانیا۔ رین رہے نہ اندھیری مٹا، نوری چند پر بھ دے چکانیا۔ صدی چودھویں اتم تیتوں یینیاں غشاں، سرت سمبھل کوئے نہ پانیا۔ لیکھا گنا جنہاں کھادھا گاں وچھا، وچھڑیاں میل نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال مارنا دھچھا، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ تیرا بیڑا ڈوبنا بھریا پاپا، پتتاں تیرے نال ملانیا۔ تیرا سب نے کرنا سیاپا، سیڑھیاں گوراں والے بولن تھاؤں تھانیا۔ سہائی بنے نہ کوئے اوتار پیغمبر گرو چاچا، پتا پُرکھ اکال حکم سنانیا۔ جس دے حکم نال چاروں گنٹ اگنی گنا ماچا، ماچس دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ حکم داتیتوں اکو مارے تماچا، تیرا لکھ دے بھوانیا۔ توں کوڑی کرنی وچ گھر گھر اندر ناچا، نچیا ٹیپیا چائیں چانیا۔ تیرا لیکھا اک صاحب نے واچا، جو میرا سنگر صاحب اکھوانیا۔ اُس دا اگلا ویکھ خلاصہ، بھيو رہیا کھلایا۔ جس وچ فرق رہے نہ ماسہ، رتی تول نہ کوئے تلانیا۔ اوہ بھگتاں بن کے داسی داسا، گھر گھر اپنی خوشی بنانیا۔ تیرا اتم کرے ناسا، لوک مات رہن نہ پانیا۔ میرا پر بھو پُرکھ ابناشا، ہر کرتا ڈھدر گاہیا۔ اتم ہويا جوتی جاتا، لکھ چوراسی ویکھ وکھانیا۔ تیرا

دھرنی نالوں تے ناتا، رشتہ رہن کوئے نہ پایا۔ اُمت دی یاد وچ نین اٹھائی بیٹھا، دجلا فرات بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل پاوے اپنی راسا، خوشی خوشیاں وچ پرگٹایا۔

* ۱۰ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرالا ضلع جالندھر گریت سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم مینوں کوئی نہیں چندا، نچت ہو کے خوشی منایا۔ میرا صاحب سدا بخشدا، بخشہار اک اکھوایا۔ جو سب نوں داتاں دندا، دیونہار وڈی وڈیایا۔ اوہ مالک خالق گنی گہندا، گہر گجھیر نور الاہیا۔ جس دا پریم ساگر سندھا، وہن اگڑے آپ وگایا۔ میری بھوویں سارے کر دے دندا، نندیا کھ رکھایا۔ میں وی اندروں کھلن دتا نہیں کسے دا چندا، بجر کپائی نہ کوئے تڑایا۔ سر شٹی کھیل کھلایا جیو پنڈا، اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ کھج کہے دھرم میرا مالک نور الاہ، عالمین اکھوایا۔ جس دی میں چلاں وچ رضا، رازق رزق رحیم دیا کماہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خدا، اوہ میرا دھر دا ماہیا۔ پریتم دل ربا، حق محبت وچ سماہیا۔ میتھوں کدے نہ ہووے جدا، جڑ وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نے میری سیوا دتی لا، لاشریک آپ ہوئے سہایا۔ اُس دے تھم نال میں کائنات دتی بھلا، بھرماں وچ بھلاہیا۔ مایا ممتا وچ دتی رلا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کھیل کرائے میرا مالک (ضلع) کلا، گل دا مالک دیا کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اگم اتھایا۔ دھرم کہے کھج توں جس دا کردا مان، اوہ نمائیاں ہوئے سہایا۔ آد جگاد سری بھگوان، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ جو زرگن ہو کے سرگن دی کرے پہچان، بے پہچان ہو کے ویکھ وکھایا۔ اُس نے تیرا میٹنا نشان، نشانہ کوڑ رہن نہ پایا۔ اوہ تک شہری سنگر بلوان، سور پیر بے پرواہیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہان سیس جھکایا۔ سنجگ تریتا دواپر جس دی مٹی آن، سر سکیا نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ تیرا پنڈھ مکاوے آن، آنا فنا کرے صفایا۔ بہتی کر نہ مول کلیان، کاگ وانگ گر لایا۔ ہن اپنا بدل دھیان، دھرنی اُتے دھیان رکھایا۔ کھیل تک نوجوان،

مرد مردان کی اپنا حکم ورتائیا۔ شاہو بھوپ بن راجان، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ قدرت دا قادر لیکھا جانے دو جہان، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ جس
 نمانیاں دینا مان، غریباں دیا کمائیا۔ انت اپنا مول پچھان، پردہ اوہلا لئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرما کی میٹوں دیویں ڈراوا، بھے وچ سٹائیا۔ میرا وی اوسے اُتے دعوا، دین دیاں جو اکھوائیا۔ میں وی اُس مالک دی سچ
 راواں، کنت کنتوہل بنائیا۔ اوسے دے ڈھولے گاواں، توں میرا دُھر دا ماہیا۔ اوسے نوں سیس نوواواں، نو نو لاگاں پائیا۔ اوسے دی سیو کماواں، جو
 سب دا پتا مائیا۔ اوسے دیاں ماناں چھاواں، جو سر سر ہتھہ لکائیا۔ اوسے دیاں بُجھاں اوسے دیاں باہواں، بل اوسے دا نظری آئیا۔ اوسے دا دتا پیواں
 اوسے دا دتا کھاواں، اوسے دی صفت صلاحیا۔ اوسے دا کھیل کھیلان نال چاواں، چاؤ گھنیرا دیاں جنائیا۔ دھرم جی کلجگ کہے میں انت وچھوڑا پاواں
 پتراں ماواں، پتا گود نہ کوئے سہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کاگ اڈاواں، ہنس نظر کوئے نہ آئیا۔ شاہ سلطان کراں نتھاواں، سیس تاج نہ کوئے لکائیا۔ ناتا توڑ
 کے بھین بھراواں، چاروں کُنٹ دیاں بھوائیا۔ اگنی اگ اگنی لاواں، جس نوں سکے نہ کوئے بُجھائیا۔ سب دے ہر دے اندروں تاواں، دھرم تیری
 چلے نہ کوئے چترائیا۔ میں دوس رین راہ تکاواں، ویلا وقت ویکھ وکھائیا۔ کون ویلا لاڑی موت نال ملاواں، چاروں کُنٹ بھجاں چائیں چائیا۔ خوشیاں نال
 رائے دھرم مناواں، جو لیکھا سب دا دے وکھائیا۔ پتر گپت نوں آکھ سناواں، سندیسے دینے تھاواں تھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیر وکھاواں، ساچا چند نہ
 کوئے چکائیا۔ دھرم تیرا روپ بدلاواں، تیری سار کوئے نہ پائیا۔ اپنا کوڑا ڈنک وچاواں، ڈور و نال کھڑکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اتم اپنا حکم
 ورتاواں، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ دین ذنی دی بے دردی ہو کے خاک اڈاواں، خاکی خاک وچ ملائیا۔ پھیر پُر کھ اکال دا شکر مناواں، پر بھو تیری
 بے پرواہیا۔ میں تیرا ست ڈلارا کوئی پُت مترییا نہیں لاواں، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلجگ کہے میرا کُنڈا تول ترازو کرے سانواں، ساول سوریا اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھر الا ضلع جالندھر منسا سنگھ گرنام سنگھ دے گرہ * *

فلگ کہے دھرم بھگتاں نوں ملیا ور، بخشش پر بھ نے جھولی پائیا۔ مہربان میرے وچ کرپا رہیا کر، کرپا ندھان دیا کمائیا۔ درشن دیوے گھر گھر، گرہ گرہ خوشی منائیا۔ امرت نہا کے ساچے سر، سرور گرسکھ دوار دکھائیا۔ بھے بھو چکا کے اپنا ڈر، اکو اپنا ایشٹ منائیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، نر ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ ست سہنجنا کرے در، جس گرہ اپنا چرن لکائیا۔ گرگھ گرسکھ جائن تر، منجھدھار نہ کوئے رڑھائیا۔ جو سنگر سرنی گئے پڑ، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی اوہناں دی صفت صلاحیا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، ہر جن مر جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں بندھائے اپنے لڑ، پلو سکے نہ کوئے بھڈائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھر الا ضلع جالندھر رام سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے فلگ پترکا ویکھ گمنام، جو نراکھ دھار وچ درڑائیا۔ جو اشارکھ کے گیا رام، سییا دا سییا دھیان لگائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کاہن، کننیا گھنٹام سمجھائیا۔ جو پیغمبراں دتایہام، فرمانا نور الاہیا۔ جو گرو گریوا کیتا گیان، اگیان اندھیر گوائیا۔ جو بھوکھتاں وچ کیتا بیان، شبدي راگ الاہیا۔ سو ویلا وقت پہنچیا آن، دوس رین دے گواہیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، ہر کرتا اپنی کھیل کھلائی۔ بھگت سہیلے کر پروان، پروانے اپنے لئے بنائیا۔ سچ مہبت جگا کے شمعدان، بلی سب دی اپنے لیکھے پائیا۔ جو سندیسہ دیوے حدیث قرآن، مہید کی سمجھائیا۔ اوہ آگیا اماماں دا امام، عملماں توں رہت نور الاہیا۔ دھرم کہے فلگ نو نو کر سلام، قداماں خاک رمائیا۔ جس دین دنی رہن نہیں دینی غلام، شرع زنجیر دینی کٹائیا۔ سب دا جھگڑا مکاونا تمام، تمنا طمع والی گوائیا۔ کرپا کرے نوجوان، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ نرگن دھار کر پچان، نج نیز اکھ کھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل انت مہان، مہانتا اپنی اک جنائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹ پنڈ پھرالا ضلع جالندھر پریم سنگھ دے گرہ * *

کلج کہے دھرم میری دیکھ لے خدی، خدی تکبری وچ جگت لوکائی۔ نرمل دے سے کسے نہ بدھی، بدھیوان نہ کوئے چترائی۔ میری رمز انوکھی گجھی، گھر گھر دتی لگائی۔ پوتر دے سے کسے نہ جھگی، کایا گڑھ نہ کوئے سہائی۔ دھرنی دی خاک چاروں گنٹ اڈی، پنکھیراں وانگ بھجی واہو داہیا۔ مان رہن دتا نہیں بٹی دھار ددھی، سچ رس نہ کوئے چکھائی۔ میری واسنا نچی پٹی گدی، دین دنی دتی نچائی۔ پرہو دا کھیل دیکھ لے جو ہندا جگ جگی، کلج انتم دھیان لگائی۔ کسے دی مان وڈیائی رہی نہ اگھی، اگھن آتھن نظر کوئے نہ پائی۔ مان رہیا نہ ودی سدی، اماوس چار گنٹ اندھیرا چھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ دھرم کہے کلج ایہہ کی تیری صلاح، مشورہ کی جنائی۔ میرا صاحب بے پرواہ، جگ کرنی کار کمائی۔ جس نوں چاہے دے مٹا، مان وڈیائی نظر کوئے نہ آئی۔ جس نوں چاہے دے اُپا، وقت لوک مات سہائی۔ توں اپنا پنڈھ لیا مُکا، بھجیا واہو داہیا۔ کلے نام تیرے گواہ، شہادت دین بھگتائی۔ تیرا نیت رہیا شرما، لوچن اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ توں پیار رہن دتا نہ پتر ماں، پتا سنگ نہ کوئے بنائی۔ سب دی بدھی کیتی کاں، کاگ وانگ گر لائی۔ ہن تیتوں چھڈنا پینا گراں، گھرانہ دینا تجائی۔ سنجگ تیری لئے تھاں، تھنتر آپ سہائی۔ جن بھگتاں پکڑے بانہہ، اپنی گنڈھ پوائی۔ جنہاں پرہو ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنہارا حق نیاں، نیاکاری اک اکھوائی۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ماگھگلا ضلع جالندھر چرن کور دے گرہ * *

کلج کہے دھرم میں پھراں اُتے بسدھا، سدھ اپنی نال رکھائی۔ میں کوئی لنگڑا لولا نہیں ڈڈا، سورپیر ہو کے بھجاں چائیں چائیا۔ میرا دو جہاناں چڑھیا دیکھ لے گڈا، میتوں رمارکس رہیا دررائیا۔ میں ست وچ رہن دتا نہیں کوئی جوان بڈھا، دھیرج دھرم نہ کوئے رکھائی۔ میرا سمجھ سکیا کوئے نہ

مُدّعا، مُدّتاں دے اوتار پیغمبر گر میرا دھیان لگایا۔ میرا کوئی کھنڈے کھڑگاں والا نہیں یدھا، دُھر دے حکم نال کل دتی ورتایا۔ میرا نشانہ کسے نہ بُجھا، جگ نیز نظر نہ پائیا۔ میں سُر پیر بہادر وچوں چوہ جُگا، چو کڑی انت دینی کرایا۔ آہ ویکھ میرے کول اُس پر م پُرکھ دارُقعہ، جس دا حکم روکے کوئے نہ رایا۔ میرا پندھ اوسے دے حکم نال مُکا، مکمل دیاں جنایا۔ پر میرے اندر اِکو بُجھکا، سچ سچ سنایا۔ پر بھو دا کھیل سمجھے کوئے نہ مائس مانکھا، مانو سار کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب پیار مُجّت وچ ہو یا رُکھا، سچ رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ انت اُس صاحب نوں میں جُھکا، جو جُھکیاں لئے ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل رہے نہ لکا، لوک پر لوک اپنا حکم ورتایا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر مہندر کور دے گرہ * *

دھرم کہے کھجک ویکھ بھگت جاناں دیاں کُلیاں، کُل مالک دے وڈیا پیا۔ جتھے سب دیاں کھریاں بُلپیاں، خوشیاں ڈھولے گایا۔ اوہ آتما کدے نہیں رُلپیاں، جو پر ماتما سنگ رکھایا۔ اوہ دیہاں کدے نہیں حُلپیاں، جو چرن لگن شہنشاہیا۔ امرت دھاراں کدے نہیں ڈُلھپیاں، جنہاں اپنی دیا کمایا۔ اوہ جگت جہان پھلیاں بُھلیاں، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ کوڑی کریا وچ نہ رُلپیاں، مٹی خاک نہ کوئے اڈایا۔ اِکو صاحب دے کنڈے ٹلپیاں، ترازو اور نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہایا۔ دھرم کہے کھجک تک بھگت جاناں دا کھیڑا، کھڑا کھلوتا دھیان لگایا۔ جتھے غریب نمائیاں بنھے بیڑا، نیا اپنے نام چڑھایا۔ کوڑ کریا مُکا کے جھیرا، جھگڑا دے مُکایا۔ پیار مُجّت دا گھلا کرے ویہڑا، خوشی اپنے رنگ رنگایا۔ سچ جھوٹھ کرے کھیرا، دُھر دی اپنی ونڈ ونڈایا۔ تیرا رہن نہ دیوے ہنیرا، اندھ اندھیا دے مٹایا۔ جنہاں نام درڑاوے توں میرا میں تیرا،

تہناں انتر کرے صفائیا۔ اوہناں اندر چاؤ گھنیرا، جنہاں ملیا دُھر دا ماہیا۔ بھانڈا بھرم ڈھاہ کے ڈیرہ، چرن سرن دے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار اپنیاں کرے مہرا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلج جن بھگتاں گرہ پوتر جگہ، جاگرت جوت دے وڈیائیا۔ کرپا کرے سورا سرگا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تن سریر دُکھ رہے نہ لگا،
کایا مائی کرے صفائیا۔ جگت دھار وچ وڈھے آگا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تیرا فریب کر سکے نہ کوئے دغا، دھوکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ اگنی تت نہ تپائے آگا،
امرت میگھ برسائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے سگا، سوہنگ موتی مانک چوگ چکائیا۔ جو جن سچ پیار وچ بدھا، تس لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ دوارے دیوے سدا،
سدھنا سین دے گواہیا۔ جنہاں پر م پڑکھ پر ماتم ابناشی لدھا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک
نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم دیوے مزہ، بن رسنا رس چکھائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ پھرا لا ضلع جالندھر گر میت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلج میرا روپ بڑا ویشال، وشو اپنے نال بندھائیا۔ میرا ناتا نال شاہ کنگال، وڈا چھوٹا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا متر راج راجان،
شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ میں سہجگ تریتا دواپر ویکھیا کھیل مہان، میرے صاحب دتا وکھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو دے کے گئے اکھراں والا نام، اکھراں وچ
جنائیا۔ اکھراں نال اکھراں دا دتا گیان، اکھراں کھری صفت صلاحیا۔ شرع دا بنا کے گئے ودھان، جس دی ترمیم نہ کوئے کرائیا۔ سب نے وکھرا وکھرا
میرا دسیا ایمان، عملاں وچ جگت کھیل کھلائیا۔ میں بڑا سوربیر بلوان، جگ چوکڑی چلیا آئیا۔ کلج تیرا اتم رہنا نہیں نشان، نشانہ دین دُنی نہ کوئے

وکھائیا۔ میٹوں سَتجگ نوں کرنا پرنام، پرَم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ میرا لیکھا زمیں اسمان، دو جہان میری خوشی بنائیا۔ میں اک داسندیسہ سناں فرمان، اکو دی سیوا جگ جگ کمائیا۔ نگاہ مار لے تیری پھلوڑی چار گنت ہوئی ویران، ویری گھر گھر نظری آئی۔ میرا روپ سکے نہ کوئے پہچان، تیری کالکھ سب نوں دے شاہیا۔ اوہ تک میرا سوامی مالک نوجوان، پُرکھ اکالا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، اپنا حکم ورتائیا۔ چرن کول میٹوں کر پروان، دھرنی اُتے میٹوں دیوے مان وڈیائیا۔ اوہ رحمتاں دار حیم سلطان، بخشنہار انت گناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک زاننر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چوکڑی سب دا جانی جان، جانہار میری اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جمشیر ضلع جالندھر پریم سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم میرا ویکھ ہلار، جگت جہان دتا لگائیا۔ تیرا دے نہ کسے کنارہ، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ آتم نور نہ ہوئے کوئے اُجیار، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ شبدي دُھن نہ ہوئے دُھکارا، انادی ناد نہ دے درڑائیا۔ بجر کپاٹ کھلے نہ کسے کوڑا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ چاروں گنت اگنی ہاڑا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ بیچ وکار لگا اکھاڑا، آسا ترسنا مایا متاناچ نچائیا۔ کایا چولی رنگ چڑھے نہ کسے گاڑھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بھاگ لگے نہ بہتر ناڑا، ناڑی ناڑی نہ کوئے وڈیائیا۔ کھیل تک سچّی سرکارا، کی کرتا کار کمائیا۔ چاروں گنت دھواں دھارا ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جس نشان میٹنا چند ستارا، سطح بلندی کھیل کھلایا۔ اوہ ویس وٹائے پروردگارا، سانجھیا نور الایہا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ کھنہارا، صفتی صفت نہ کوئے صالاحیا۔ اوہ روپ انوپ جوت اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جو جیواں جنتاں پاوے سارا، سادھاں سنتاں پھول پھولائیا۔ دھرم کہے کھج ویکھ میرا اگتا پُرکھ، جو اگٹری کار کمائیا۔ جس نوں نہ سوگ نہ ہرکھ، چنتا وچ کدے نہ آئی۔ بھگتن مینا بھگتن دیوے درس، آدرش اپنا اک درڑائیا۔ امرت آتم میگھ دیوے برس، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ بھیو کھلاوے عرش فرس، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ دو جہاناں بن کے مردانہ مرد، مدد کرے تھاؤں

تھانیا۔ غریب نمانیاں کوجھیاں کملیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے آپ سہانیا۔ جس اوتار پیغمبراں گروآں منظور کیتی عرض، آرزو اپنے چرناں وچ
 ٹکائیا۔ سو سب دا لہنا دینا پورا کرے قرض، سنجگ تریتا دواپر کلجگ باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ صدی چودھویں اپنا پورا کرن آیا فرض، نور نورانہ نور
 الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا صاحب پرکھ اگتا، نرگن نرویر نرنکار
 نظری آئیا۔ جننی گلھ کدے نہ جتا، گودی گود نہ کوئے وڈیائیا۔ جگت لالچ نہ کوئی طمع، موہ وکار نہ کوئے دکھائیا۔ دولت گنڈھ پلے رکھے نہ کوئی دھنا،
 مایا متانہ کوئے مٹائیا۔ اُس داروپ سری بھگوانا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس داشبد ڈلارا چٹا، گوبند پیتا اک اکھوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی تتا، جوت شبد
 دے وڈیائیا۔ جگت وقت ویکھے لمحہ لمحہ لمحہ، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ جو کوڑی کریا بدن والا سماں، سمپت کرے خلق خدائیا۔ جس نے سنجگ مارگ
 چلاؤنا نواں، نو کھنڈ پر تھمی وجے ودھائیا۔ میں اوسے دی چرنی ڈھواں، ڈھیہہ ڈھیہہ ڈھیہری خاک ملایا۔ اوسے دا ڈھولا گواں، جو آد جگاد جگ اپنا
 آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک ہوئے سہانیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا اوہ محبوب، محبت وچ سمائیا۔ چاروں کنٹ
 موجود، وسیا ہر گھٹ تھانیا۔ اُس دے قدماں جاواں جھو جھ، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ جس دی صفت محمد گائی وچ ہزارا درود، اسم اعظم اک اکھوائیا۔
 جس میرا لہنا دینا پورا کرنا کوڑ کڑیارا کرنا نیست و نابود، جڑ رہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا پیغمبر کلمیاں توں باہر دین ثبوت، بصری اسم وچ سمائیا۔ جس دانہ
 تن نہ کلبوت، کایا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا و سے اپنے حق عروج، عالیجاہ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو بھیو چکائے ایکا دوجا، دتیا بھاؤ دے چکائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کوٹلی تھان سنگھ ضلع جالندھر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کلجک میں تیرا سُنیا شور شرابا، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ میں دین دُنی تھی نکیا نشان حضرتان والا کعبہ، جو میرے اُتے ڈیرہ لائیا۔ کی حکم سندیسہ دے کے گیا مائی حواتے آدم بابا، جلاں تھلاں توں باہر سُنائیا۔ نرگن نرؤیر نرکار نرکار جس آگے نہ کوئی سوال نہ کوئی جوابا، اوہ اپنی کل ورتائیا۔ جس دی جھلے کوئے نہ تابا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے کلجک میریاں اکھیاں ویکھ لے نیر، نیناں چھہر لائیا۔ میرے تن توں لتھے چیر، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ مقبریاں وچ روندے فقیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے اکھ نہ کوئے کھلایا۔ پیغمبر ہوئے دِگیر، صدی چوڈھویں دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا حضرتان کہا اخیر، اوہ آخر کی کھیل کھلایا۔ جس گروآں دتی دھیر، دھیرج دھرم نال سمجھائیا۔ اوہ ویس وٹائے شاہ سلطانا نوجوانا بے نظیر، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس میری بدل دینی تقدیر، تلبہ تیرا دئے گواہیا۔ اُس دی اوٹڑی انوکھی اک تدیر، طریقہ اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس نوں کوک کوک پکاریا کیر، اوہ مہربان مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ اُس دی صورت جگت لا تصویر، تصور کر نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ صاحب سوامی گہر گبھیر، گور نور الاہیا۔ جس میرے اُتوں کوڑی کیریا کٹنی بھیر، ہوئے ہنگتا روگ مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، انتم شرع دی کٹے زنجیر، شریعت اپنا نام درڑائیا۔

* ۱۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کوٹلی تھان سنگھ ضلع جالندھر جسبیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں بھاگاں ونت، بھگوان بھگتاں نال دتا ملایا۔ میرا میلاناں دُھر دے سنت، جو سنگر سنت سپاہی اک اکھوائیا۔ میں ویکھیا لکھ چوراسی جیو جنت، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ گھر گھر نکیا ہوئے گڑھ ہنگت، ہنگ برہم بھو کوئے نہ پائیا۔ میری دھار سنگھنی مینوں چڑھی پیار دی

رنگت، میرے صاحبِ دتارنگایا۔ ست سچ دی ساچی ملی سنگت، ہر جن مل مل وجی ودھانیا۔ میٹوں سمجھا سکے کوئی نہ پنڈت، بھيو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈایا۔ دھرم کہے دھرنی پر بھو ساچا دیا کماؤندا اے۔ آد جگادی کھیل وکھاؤندا اے۔ جگ جگ بھيو ابھید درڑاؤندا اے۔ سنت سہیلے جن بھگت تیرے اُتے اُچاؤندا اے۔ آپ اپنا سُنھنا کرے وقت، رُڑی تیرے نال مہکاؤندا اے۔ سچ پریم دے کے شکت، شخصیت دُھر دی آپ وکھاؤندا اے۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں پوری کرن آوے شرط، شرع پچھلی ویکھ وکھاؤندا اے۔ مہربان بن مردانہ مرد، بلدھاری بل پرگٹاؤندا اے۔ گرگھ پیار دا ونڈے درد، وچھوڑے دا دکھ گواؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماؤندا اے۔ دھرم کہے دھرنی میرا پر م پرکھ بدھاتا، بے انت وڈا وڈایا۔ جس بھگتاں نال جوڑیا ناتا، گرگھاں گنڈھ پوائیا۔ پرکاش کر کلج اندھیری راتا، نور چند دتا چکایا۔ آپ ہو کے جوتی جاتا، ویکھ وکھانے تھاؤں تھانیا۔ آتم پر ماتم میل کے ناتا، پورب لہنا دتا چکایا۔ جن بھگتاں دکھائے ڈونگھا کھاتے، جس دا لیکھ نہ کوئے جنایا۔ کلج اتم پچھے واتا، ہوئے آپ سہایا۔ بن کے پتاما، گرگھ گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سادھن سادھا، سنت سہیلے ہر جن لئے پرگٹایا۔

* ۱۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہری پُر ضلع جالندھر مہنگا سنگھ دے گرہ *

کلج کہے دھرم سُن اگتا سندیس، بنا اکھراں نراکھ دھار سمجھایا۔ کی حکم دے دُھر نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو آد جگادی رہے ہمیش، جوتی جاتا اک اھوایا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو ہمیش، کوٹن کوٹ سیس نوایا۔ اوتار پیغمبر گرو سدا کرن آدیس، نو نولاگن پانیا۔ جس دا یودھا سوربیر بلوان دس دسمیش، نوجوان مرد مردان اک اھوایا۔ جو آد پرکھ اپر پر سوامی دا کھولے بھید، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جس مالک دی صفت

صلاح کردے چار وید، چارے جگ وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی شبدی کھیلے کھیڈ، کھیلنہارا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم کرپا کرے میرا بھگونت، سری بھگوان دیا کماایا۔ میتوں سندیسہ دیوے انت، انترجامی رہیا جناایا۔ چار گنت دہ دشا بناؤنے گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بدھی دارہن دینا نہیں کوئی پنڈت، جگت ودیا نہ کوئے چترائیا۔ آتم پر ماتم دھار جانے کوئے نہ منت، منتو حل نہ کوئے کرائیا۔ چوٹی منزل چڑھے کوئے نہ سنت، درگاہ سچ ملن کوئے نہ آئی۔ وچھوڑا کرنا نار کنت، سہاگن دہاگن روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماایا۔ کلجگ کہے دھرم حکم ویکھ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کی جناایا۔ اٹھ میرے پیارے لاڈلے لال، لالن تیتوں دیاں وڈیائیا۔ نوست سرت سنجال، سمبل بہہ کے ویکھے بے پرواہیا۔ نگاہ مار وچ شاہ کنگال، راؤ رنک کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سٹنایا۔ دھرم کہے کلجگ کی کہے آد زرنجن، نر زرنن کی درڑائیا۔ اوہ داتا درد ڈکھ بھے بھنجن، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جو آد جگادی سجن، ساجن میت بنے بے پرواہیا۔ نام ندھانا پائے نیر انجن، اندھ اگیان دئے گوائیا۔ بھاگ لگائے کایا مائی کنجن، ہوئے گڑھ دئے تڑائیا۔ اُس دا سُن اگئی پنجن، سندیسہ اک سٹنایا۔ کلجگ جیو چار گنت مچن، اگنی اگت نہ کوئے بُجھایا۔ کسے نوں لبھے نہ اپنا وطن، بے وطن ہوئی لوکایا۔ کنڈھا گھاٹ ہتھ نہ آوے پتن، پار کنارہ نہ کوئے کرائیا۔ بن ہر کرپا بیتھار تھ پوے کسے نہ یتن، سگلا سنگ نہ کوئے بناایا۔ میں اک سندیسہ آیا دسن، کہہ کے دیاں جناایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجگ اوہ تک دُھر دارام، رمیا بے پرواہیا۔ جس تیرا اندھیرا میٹنا شام، شمع نور جوت کرے رُشنائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، پیغمبراں توں باہر پڑھائیا۔ بھيو ابھیدا کھولے تمام، اولہا رہن کوئے نہ پائیا۔ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ جس تیرا میٹنا انت کوڑ نشان، نشانے دین دنی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ کلجگ کہے دھرم میرے صاحب وچ حق توفیقوال، دعویدار اکھوایا۔ جس دیاں چار جگ دے شاستر دسدے تواریاں، تریکاں دین گواہیا۔ اُس

دیاں نو سو چرانوے جگ چوکڑی دیاں تک لیکاں، لائن لائیاں نال ملائیا۔ جس دا کھیل ہونا نیکن نیکا، زرویر اپنی کار کمائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، لکھ چوراسی پھول پھولائیا۔ اُس دا بھانا سب نوں لاگے میٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس کھج کھڑی کر یا بھننا ریٹھا، امرت رس جام اک پیا ئیا۔ ترے گن تیا بھجوانا انگیٹھا، سائنک ست ست ورتائیا۔ ست دھرم دی سچ چلاونی ریتا، ریتی نیتی اپنے ہتھ وکھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ست بناؤنا مینا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ شرع شریعت توں باہر دسنی حدیثا، بھیا بھیدا اک گھلا ئیا۔ کرے کھیل زنگن دھار چوبیسا، بیس چار اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، ترسنا ترکھا سب دی ویکھ وکھائیا۔ دھرم کہے کھج سب دیاں اُس نوں اڈیکاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دین دنی بدل دینیاں طبیعتاں، طبیب بنے دھر داماہیا۔ ست سچ دیاں دے نصیحتاں، حکم دھر دا اک سنائیا۔ اُس دے وچ وڈیاں وڈ وڈ اہمیتاں، بے پرواہ بے پرواہی وچ سما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ کھنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوراسی جنت جی کا، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشنائیا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہری پر ضلع جالندھر بھجنو دے نوت *

کھج کہے دھرم میں جگت جہان دیاں تگاں صدیاں، سالاں برکھاں دھیان لگائیا۔ گھر گھر نیپتاں تگاں بدیاں، بندھن ویکھاں تھاوں تھانیا۔ کوڑ خمارى وچ ساریاں مدھیاں، مدھر دھن کرے نہ کوئے شنوائیا۔ مایا ممتا دے وچ لگیاں، ترسنا کوڑ کوڑ ہلکائیا۔ تن وجوداں لگیاں تگیاں اگیاں، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ چاروں گنٹ ہواواں بن اگن توں لگیاں، اپنا روپ بدلایا۔ جگت وکار و ہندیان ندیاں، ست سچ رہیاں رُٹھائیا۔ آتم جوتاں دسن نہ جگیاں، نور چند نہ کوئے چکائیا۔ تن ماٹی خالی بالن دسن ہڈیاں، رتی رت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کھج کہے دھرم میں چاروں گنٹ انہاں سکائیاں ہڈیاں، جڑ سکیا نہ کوئے اکھرائیا۔ شاہ سلطان لیندے وڈھیاں، رشوت خور کوڑ لوکائیا۔ ایہہ میریاں ساریاں گلاں چنگیاں، چنگی طرح رہیا درڑائیا۔ ثابت رہیاں

نہ کسے دیاں انگیاں، انگیکار نظر کسے نہ آئیا۔ گھر گھر واسنا ہونیاں مندیاں، منسا من کوڑ نہ کوئے (تجائیا)۔ ڈھولا گائے کوئے نہ چھندیا، تُوں میرا میں
 تیرا راگ (نہ کوئے) الا ئیا۔ شرع توڑے نہ کوئے پابندیاں، لیکھا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ جگت دیاں اکھاں ہو گئیاں اندھیاں، سنگرُ درس کوئے نہ پائیا۔
 واسنا ہونیاں بے ڈھنگیاں، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ مان ملیا چوراں یاراں ٹھگال پکھنڈیاں، گرگھ ہرجن روون مارن دھاہیا۔ سدھیاں کرے کوئے نہ
 ڈنڈیاں، ڈنڈاوت سکے نہ کوئے بدلایا۔ پنا پر ماتما توں آتما ساریاں ہونیاں رنڈیاں، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ دین اسلاماں پائیاں ونڈیاں، ور بھنڈی
 دے دہائیا۔ چاروں کُنٹ چمکن چنڈیاں، کلج کہے میں چنڈال روپ رہیا بنائیا۔ پر بھو نالوں مان دتا کریراں جنڈیاں، جگ پاہناں سیس نوایا۔ سینے پین
 کسے نہ ٹھنڈیاں، اگنی تت نہ کوئے گوائیا۔ نیتز روون بڈھیاں نڈھیاں، نوجوان دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ آتم پر ماتم لڈائے کوئے نہ لڈیاں، پار برہم برہم
 میل نہ کوئے ملایا۔ کلج کہے دھرم مان رہن نہیں دتا رسولاں نبیاں، پینمبراں نہ کوئے چترائیا۔ لیکھا ویکھیا کٹیاں لبیاں، پردہ پردیاں وچوں پھول
 پھولایا۔ شاہ سلطاناں رہن نہیں دتیاں گڈیاں، سیس تاج نہ کوئے کائیا۔ آہ تک اشارہ کیر دتا بُندے کھڈیاں، تند تند نال جڑائیا۔ جس ویلے کلج
 چاروں کُنٹ بے ایمانیاں ودھیاں، وادھل دسے خلق خدائیا۔ دریلے نہ کسے زربان پدیاں، پر م پُرکھ وچ نہ کوئے سمائیا۔ سہاگ سوہن نہ سیس سگیاں،
 سیہرا سچ نہ کوئے رکھائیا۔ سرشی بدھی ہووے لگیاں، ہنس روپ نہ کوئے بنائیا۔ گھر گھر گروآں ڈنیاں منچیاں، سنگرُ سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلج کہے
 میری ہاتھ نہیں آونی ونجھیاں، ونجھ مہانا سار کوئے نہ پائیا۔ میں اک بچن دساں کلج کہے پہلی چیت نوں پیلیاں پگاں بنھنیاں گرگھاں پنچھیاں،
 پنچھیاں سیکھ جرنیل سنگھ نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 سب دیاں آشا پوریاں کرے لمبیاں، جگاں جگاں دے لیکھے اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ جل پوتا ضلع جالندھر شو سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے کلجگ تک کھیل پڑکھ ابناشی، ابناشی کرتا کی ورتائیا۔ جس دی دو جہان منڈل راسی، برہمنڈاں کھنڈاں پڑپاں لوآں دیکھ دکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے پر تھمی آکاشی، گنگن گگننتراں دھیان لگائیا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل جگت بہہ بھانٹی، بھویا بھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار تیری میٹے اندھیری راتی، نرگن جوت ساچا چند نور چکائیا۔ بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا ہر ستن پچھے واتی، واتا ورن تک خلق خدائیا۔ جوت اجالا ہر گوپالا، روپ انوپ دھرے لوک ماتی، پت پر میثور اپنا پردہ لاہیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد دھار گھلائے ہائی، نام ونجارا اک کرائیا۔ کوڑ کریا کرم دی دھار تیرا پندھ مکائے واٹی، پینڈا آگے رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا خالق لاشریک، پروردگار نور الاہیا۔ جس نے میتوں دتی توفیق، تحفہ دھر دا دتا ورتائیا۔ شبد سنگرو کرے تصدیق، شہادت کلمیاں والی بھگتائیا۔ میں دھر دی منگی بھیکھ، بھکھیا بھکھک جھولی دتی بھرائیا۔ میں نوست ست نودے اتے ماری لیک، کوڑ پردھان دتا کرائیا۔ کیوں دھرم جی تیری نکلے چپک، چپک چھاڑا رہیا پائیا۔ صدی چوڈھویں انتم محمد رہیا اڈیک، چار یاری سنگ ملائیا۔ حضرت عیسیٰ کہہ کے گیا ٹھیک، بیس پسا آوے دھر داماہیا۔ سنگر نانک او سے دی رکھی اڈیک، ترسنا روگ نہ کوئے جنائیا۔ گو بند گو بند گو بند کہا اوہ بدل دیوے چار جگ دی توارنخ، طریقہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخشے اک پریت، پریت دھر دا نظری آئیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کایا ماٹی کرے ٹھانڈی سپت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا گیت، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ کلجگ تیرے وچ ست دھرم دی بدلنی ریت، ستجگ سچ لے انکڑائیا۔ جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبہ اک درسائیا۔ نظری آئے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ جو ساچی وست سب نوں کرے بخشیش، بخشش رحمت نام کمائیا۔ جھگڑا میٹ کے اوچ نیچ، نیچ اوچ اکو رنگ دکھائیا۔ تیرا بھے بھو کرے بھیت، جو بھیترو سے سب داماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دامالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے

کھج میرا صاحب سوامی سورا، جو دھا آد انت اکھوائیا۔ جس دا پنا روپ رنگ توں نورا، نور نورا نہ ڈمگائیا۔ جس دے وشن برہما شو مزدورا، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ اوہ آد پڑکھ اپر پیر سوامی سدا حاضر حضورا، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جس تیری کوڑی کریا ہو نجھنا کوڑا، کوڑی کریا کرے صفائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ گوڑھا، ڈرمت میل دے دھوائیا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، دھرنی دیوے مان وڈیائیا۔ اوہ جدھر تلو حاضر حضورا، حضرتاں دا مالک اکھوائیا۔ دھرم کہے کھج میں شکرانے وچ ہوواں مشکورا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس دی کھیل تکی موسیٰ اُتے کوہ طورا، ثریا توں باہر اپنا نور دتا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ کھج کہے دھرم میرا سماں جاندا لنگھدا، گھڑی پل گنت نہ کوئے گنائیا۔ میں وی او سے صاحب توں منگدا جو سب دا پتا مائیا۔ جو میرے پیار نوں اپنے تھم نال رنگدا، رنگت چڑھائے اگم اتھاپیا۔ مینٹوں سکھ دیوے انند دا، اندر والا میری دے گواہیا۔ میں کھیل کھلاؤنا ضرور وکارے پنچ دا، پنچ شبد دُھن سنن کوئے نہ پائیا۔ تیرا جھگڑا ہووے نہ کوئے رنج دا، رنجش اندروں دینی گوائیا۔ کھج کہے میں دھرتی اُتے سامان اکٹھا کر دا جنگ دا، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ مذہب دینے ٹکرائیا۔ نشان میٹنا تارا چند دا، صدی چو دھویں پنڈھ مکائیا۔ میرا کھیل دیکھنا بھومی والی ونڈ دا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ ڈھر دا کھنڈا شبدی دھار لیکھا جانے کھنڈ کھنڈ دا، بھویا بھیدا آپ گھلایا۔ نظارہ تک لے نیلے والے آسوتنگ دا، جو نیلی دھاروں باہر سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگائیا۔ کھج کہے دھرم میرے اندر دیکھ لے مار جھات، وست اٹڑی دتی ٹکائیا۔ جس دے کارن ہونی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اوہ پڑکھ اکالا دین دیا لا میری بچھے وات، پت پر میثور ہوئے آپ سہائیا۔ میں کھیل کھیلنا وچ ذات پات، دین مذہب دینے ٹکرائیا۔ پیو پتاں کراؤنا گھات، ماتا گود نہ کوئے وڈیائیا۔ کھیلنا کھیل بن کے نو آناٹ، سوانگی ہو کے اپنا سوانگ رچائیا۔ کسے نوں سوں نہیں دینا آتم سیجا کھاٹ، جگت سنگھاسن نہ کوئے چترائیا۔ مان رہن نہیں دینا تیر تھ تاٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھاپیا۔ پوتر رہے نہ کسے دی رسنا جہوا کرن والی پاٹھ، جوٹھ جھوٹھ سب دے اندر ٹکائیا۔ مستک جوت جگے نہ کوئے للاٹ، نور نورا نہ نور نہ کوئے درسائیا۔ چاروں کُنٹ آونی گھاٹ، گھاٹا پور نہ کوئے کرائیا۔ محمد

دی مُکاؤنی پہلوں واٹ، صدی چوڑھویں گنڈھ پوائیا۔ اوہ تک حضرت عیسیٰ دا کلاک، جو اپنا وقت جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرم کہے کلجگ نہ کر اپنا شور، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ کھیل تک پر بھو دا اور دا اور، جس دا لیکھا گر تیغ بہادر اورنگے گیا جنائیا۔ جس دے اگے چلے نہ کسے دازور، جو رُو زر سارے سیس نوائیا۔ اوہ تیری اتم کٹن والا ڈور، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ سری بھگوانا نوجوانا دو جہاناں رہیا دوڑ، شبہی سنگر بھجے واہو داہیا۔ نرُویر پُرکھ چڑھ کے گھوڑ، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ تیرا رہن نہ دیوے اندھیرا گھور، گھوریاں کرے صفائیا۔ لیکھا مُکائے ٹھگ چور، بُدھ بیک آپ بنائیا۔ جن بھگتاں وسے کول، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ بجر کپاٹی پردہ دیوے کھول، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ شبہ ناد وجائے ڈھول، انحد نادی ناد کرے شنوائیا۔ سرتی شبہی جائے مَوَل، مَوَلا اپنا میل ملائیا۔ آتم پر ماتم پورا کرے قول، قول اقرار ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں وڈیائی دیوے اُپر دھول، دھرنی لیکھا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ دھرم کہے کلجگ وقت سُنھننا تک آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں ویکھ جاچ، جگ جیون داتا ہوئے سہائیا۔ تیری کرنی دامیٹ کے تاپ، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ رُوچ بُت کر کے پاک، پت پُنیت دے بنائیا۔ آتم پر ماتم جنائے ساک، سجن اک اکھوائیا۔ چرن دھوڑی مستک لاکے خاک، دُرمت میل دھوائیا۔ انتر نر نتر رہے نہ اندھیری رات، جوت سچ چند چکائیا۔ آتم برہم دی دس کے گاتھ، اگم کرے پڑھائیا۔ گھر سوامی وکھائے راس، سرت شبہ گوپی کاہن نچائیا۔ سہیلا ہو کے وسے پاس، گر چیل جوں جڑائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، جو ساہ ساہ دھیائیا۔ لہنا چکائے مات گر بھواس، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے آپ ترائیا۔ ہر جن ساچے جگ جگ تاردا، تارنہار کرتار۔ ڈکھ دلدر نواردا، بخش چرن پیار۔ مایا ممتا موہ ساڑدا، اگن تت کڈھ باہر۔ شبہ گھوڑے آپے چاڑھدا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سوار۔ بردھ بال جیوندے مرے سارے پار اتاردا، گھر بار سرب وچار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پورب لیکھا سرب وچاردا۔ سنگر شبہ کہے پر بھ تارنہار سوامی، سنگر پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ پار برہم پر بھ انتر جامی، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ جس دانام سندیسہ دُھر دی بانی، بان انیالا تیر

چلائی۔ اوہ لہنا دینا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج پھول پھولائی۔ جن بھگتاں دیوے پد زربانی، گرہ مندر اک سہائی۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائی۔ بھوت پریت جن فیٹ اک لکھ اسی ہزار رہے نہ کوئے نشانی، نانک کھنڈا شبد چلائی۔ پُرکھ اولّا شاہ سلطانی، شہنشاہ محکم ورتائی۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں امرت دیوے دُھر دا پانی، نچھر جھرنا بوند سوانتی کول نا بھی آپ پُکائی۔ روگ سوگ چنتا دُکھ تن وجود رہے نہ کوڑ نشانی، ست سچ نال وڈیائی۔ پر م پُرکھ پر ماتم آتم اپنے رنگ رنگانی، رنگت آد پُرکھ چڑھائی۔ ہر جن ہر روگ سوگ چنتا دُکھ میٹ جسم جسمانی، ضمیر اندروں دئے بدلایا۔ سچ پیار وچ جنہاں کیتی قربانی، قیمت دا لہنا دُھر دی جھولی پائی۔ گہر گہپیر بے نظیر شبد دا داتا نام دا دانی، دیاوان دُھر دی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا جیو جیو پرانی، پرانپت اپنا بھیو چُکائی۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نویں ڈرولی ضلع جالندھر سنت گربخش دے گرہ * *

ستگر شبد ہوئے دیال، دین دیال دیا کمائی۔ مہربان ہوئے کرپال، مہر نظر اٹھائی۔ غریب نمائے دیکھ کے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائی۔ دُکھاں روگاں توڑ جنجال، تن وجود کرے صفائی۔ نام بھنڈارا دے سچا دھن مال، خالی جھولی دئے بھرائی۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، تن وجود وجدی رہے ودھائی۔ آپے ویکھے مریداں حال، مُرشد ہو کے بے پرواہیا۔ دھرنی اُتے کرے سنبھال، سمبل بہہ کے دیا کمائی۔ سدا سہیلا وسے نال، سگلا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ چُکائی۔ ستگر شبد کہے کرپا کرے سری بھگوانا، بھگوان دیا کمائی۔ سرب گھٹا گھٹ جانی جانا، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھائی۔ بندھن توڑ جیو جہانا، بندگی اپنی اک سمجھائی۔ در دوارے کر پروانا، پر م پُرکھ ہوئے سہائی۔ روگ سوگ سرب مٹ جانا، جس جن اپنے رنگ رنگائی۔ در آئے گھر ستگر ہوئے مہربانا، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑ دیوے دانا، مستک ٹکا دھوڑ نام والا رمائی۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ آدم پُر ضلع جالندھر بھجن سنگھ دے گرہ * *

کلج کہے دھرم چھپیا ہونا تیرا کھ، مگھڑا نظر کوئے نہ آیا۔ توں دیکھ سکین نہ کسے دا دکھ، دکھاں بھری لوکانیا۔ مگھ بھوالے ولوں مانس مانگھ، جو مانو پر بھ نوں گئے بھلایا۔ کلج کہے میری سہنجی ہونی رت، رتڑی کوڑ نال مہکانیا۔ میں پوتر رہن دینا نہیں کوئی بت، بتخانے دیکھنے تھاؤں تھانیا۔ میں ڈلارا اُس پر بھو دا ست، جو سچ دھرم تیرا مالک نظری آیا۔ میں اپنی گھڑی بھار آپے چک، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ تیرا پیندا دین دنی جائے مگ، مکمل دیاں درڑایا۔ اوہ تک میرا نوست ہو یا خوش، بھجا واہو داہیا۔ کوڑی ترسنا میں نال رلائی بھکھ، متا موہ نال درڑایا۔ میں دھرتی دھرت دھول دھول چار کنت دہ دشا جاواں پنج، اپنا پنڈھ مکایا۔ میرا کھیل اور دا کھ، کہن کچھ نہ سکاں رانیا۔ میں توں ساریاں کہنا وڈا سور پیر بہادر کلج، جس سبجگ تریتا دوا پر کلج کھیل دینی اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکانیا۔ دھرم کہے کلج نگاہ مار کے تک، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ تیرا کوڑا پھل گیا پک، چاروں کنت کھوج کھوجا گیا۔ انتم حکم دیوے مالک واحد یک، یک طرفی کار کما گیا۔ تیرے خالی ہونے ہتھ، وست سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بھانا ورتے پُر کھ سمر تھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ تیرا بُرج ہنکاری جانا ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیری خاک ہو جانا۔ تیرا انت کنارہ تھ، دیکھ لے چائیں چانیا۔ دھرتی دھرت دھول دھول نوں جانا چھڈ، بھجنا واہو داہیا۔ تیرا سکا پنجر خالی دسن ہڈ، سچ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیری کوڑ دی رہی نہیں کوئی ید، یدی پر بھ اپنا حکم منایا۔ جس بھگتاں نوں دینا اپنا پد، پت پر میثور ہوئے سہانیا۔ آتم پر ماتم رہن نہ دیوے الگ، پار برہم برہم میلے سچ سبھانیا۔ گرگھاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ بن مکے کعبیوں کرائے حج، حُجرہ حق درساںیا۔ کوڑی ترے گن بھجا کے اگ، امرت میگھ اک برسایا۔ مہر کرے سورا سر بگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کما گیا۔ کلج کہے دھرم میں سور پیر بہادر، بلدھاری اک اھوایا۔ میرا مالک پُر کھ اکالا کریم قادر، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس میں توں دھرتی اُتے دتا آدر، آدرش تیرا نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ چار کنت میری کرنی کرے اُجاگر، نوست دپیک آپ جگانیا۔ تیری رہن نہیں دینی ست سروپی چٹی

چادر، داغ اپنا دینا لایا۔ شرع شرع بنی مقبول قاتل، دین دین نال ٹکرایا۔ میرا صاحب سوامی انترجامی کرے دُھر دا عادل، انصاف اک کرایا۔ ذرا پردہ کھول کے دیکھ لے باطن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور سچ دی دست آپ ورتایا۔ دھرم کہے کلجگ تیرا ہویا وقت ڈھیلا، سُنہنجنی رُت نہ کوئے سُبھایا۔ لیکھا تک پر م پُرکھ اکیلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ جس نوں جھکدے گرو گُر چیلا، مُرید مُرشد سِیس نَوایا۔ اوہ پھرے دو جہاناں جنگل بیلا، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں زِیں اسماناں چرناں ہیٹھ دباہیا۔ اُس سوامی دا انت میرے نال ہونا میلا، وچھڑیاں لئے ملاہیا۔ اچرج کھیل نرویر ہو کے رہیا کھیلا، پر م پُرکھ پر بھ اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلجگ کہے دھرم میں دیکھ لے وڈا خونخوار، خواہاں وچ کدے نہ آہیا۔ میں سندیسہ دیواں سنگ محمد چار یار، درگاہ ساچی رہیا اٹھایا۔ نبی رسول پیغمبر اٹھو ہووو خبردار، موسیٰ عیسیٰ سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ اپنیاں پیشین گوئیاں الف یے والیاں لو وچار، وچر کے دیاں سنایا۔ تہاڈا آگیا اماں دا امام دو جہاناں دا سکدار، چوڈاں طبق جس نوں سِیس نَوایا۔ جس دے خادم ہو کے بنے خد متگار، خود خدا ہو کے اپنا ویس وٹایا۔ نوری اللہ پروردگار، یامین کہہ کے جس نوں حدیثاں وچ رہے سنایا۔ اوہ مستک دا لہنا دینا لیکھا رہیا وچار، پردہ پردیا وچوں اٹھایا۔ جس نوں کہا کل کلکی اوتار، اوہ کل کلکیشا نر زریشا دس دسمیشا اپنا ویس اپنے ہتھ رکھایا۔ جو کوڑی کریا تیری دے نوار، سنت دھرم کہے میرا ساچا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا دیکھ لے ڈونگھا کھاتہ، خطرہ خوف نظر کوئے نہ آہیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول میرا نکا جہا حاطہ، گرہ چھوٹا لیا بنایا۔ جس دے میں گھر پا کے دینی کوڑ دی داتا میرا مول اصول نہ کسے پچھاتا، عیسیٰ سولی چڑھدا گیا سمجھایا۔ جس نوں گرو آں کہا پُرکھ ابناشا، گھر گمبھیر بنیا نور الاہیا۔ اوہ دین دُنی دا بدل دیوے ساکہ، ساکھیات اپنا کھیل کھلایا۔ لیکھا جانے چار کُنٹ دہ دشا نرگن سرگن اندھیری راتا، اندھ اندھیرا دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈایا۔ دھرم کہے کلجگ اوہ تک لے کائنات دا مالک، مہربان محبوب پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ جس نے سنگر شبد بنایا ثالث، دو جہاناں دیکھ دکھایا۔ سنت سہیلے بھگت جن کڈھے

خالص، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ جنہاں نوں مایا ممتا موہ نہیں کوئی لاچ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ اوہ دھرم دی دھار بنائے اپنے بالک، پتا پوت پڑکھ اکال اپنی گود اٹھائیا۔ گرگھ اگڑے ہیرے موتی مانک، اگے اپنے ہٹ وکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن سرگن سرگن نرگن دین دینی دا ہووے جانت، آنجانت ویکھے جگت لوکائیا۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سگوال ضلع جالندھر جرنیل سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم سُن میرا اگمی حسابے، جو کتب خانیاں ہتھ نہ آئیا۔ میرا انتر اکو پڑکھ اکال ارادھے، پروردگار سانجھے یار سیس جھکائیا۔ میں خوشیاں وچ گیا لہندی دشا وچ کعبے، انتر نرنتر دھیان لگائیا۔ میتوں پیغمبراں دے مقبرے مارن آوازے، بھے رہے ڈرائیا۔ میں ہس کے کہا نبی رسولو اپنے تلو وعدے، جو واحد نال کرائیا۔ آہ لیکھا ویکھو جو لکھیا نانک بابے، بغداد بغلی گل وچ لکائیا۔ محمد امت پینی انت میرے تکرپاں چھابے، وزن تول نہ کوئے تلائیا۔ میرا محبوب مہربان نور ظہور کرے دیس وچ مانجھے، وجوداں اپنی کل پرگٹائیا۔ جس دے ویس اولڑے نويس ساجنا ساچے، سجن اگم اتھاپیا۔ شاہ پاتشاہ غریب نوازے، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دا اکو ڈنکا ایکنکار والا واچے، دو جہان کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ کھج کہے میں صدی چودھویں ماری ہاک، دھرم جی امت رہیا سنائیا۔ کملیئے اپنا کھول کے ویکھ تاک، کی تقویٰ پیغمبراں اتے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ چوداں طبقات ویکھ خاک، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میری سُن اگمی باطن بات، بے وطنے میتوں دیاں جنائیا۔ نور الہی دی نور نورانی تک ذات، جو اذات اذاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دی صفت وچ الف یے نال کھے کاغذات، کلمے کائنات سنائیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی زور کھیل کرے پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ تُوں اوہ کھج تک لے چار

گنٹ دے سے کوئی نہ پاک، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ اللہ ہو انا ہو سب دائٹانات، ناتواں ہو کے پیغمبر محمد رہیا جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ صدی چو دھویں کہے کلجک میٹوں نہ مار ایویں طعنے، تن وجود میرا نظر کوئے نہ آیا۔ میں صدی چو دھویں سب نوں اتم بنھنے گانے، مولیٰ تنداں گنڈھ پوایا۔ میرا صدق بھروسہ اک ایمانے، پروردگار سیس نوایا۔ میٹوں یاد آوندی روداس دا کسیرا تے کوڈیاں والے کانے، جو جلاں وچ رڑھایا۔ مہربان کرپا کرے سری بھگوانے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس نے سب دے توڑنے اہمانے، ہنکاری گڑھ رہن کوئے نہ پایا۔ جس سبجک تریتا دواپر کلجک کھیلے کھیل مہانے، مہما کتھ کتھ سنایا۔ اُس کلجک کوڑی کریا بدل دینے زمانے، زمیں زماں ویکھ وکھایا۔ ممتا موہ دے قائم نہیں رہنے آشیانے، گرہ مندر نہ کوئے جنایا۔ حدیثاں تک لے محید قرآنے، کایا گرہ کھوج کھوجایا۔ جس دی حد حدود جنائی ست زمیں اسمانے، اسم اعظم اک درڑایا۔ اوہ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانے، سورپر وڈ وڈایا۔ جس دھرنی دھول دھرت میٹنے کوڑ نشانے، نشانہ دھرم دھار جھلایا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم سب نے گاؤنے گانے، سوہنگ ڈھولا سچ سمجھایا۔ جو نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو رنگ سماؤنے، ایکنکار وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوٹ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیلے کھیل سری بھگوانے، بھگوان اپنا حکم ورتایا۔

* ۱۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر جسونت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے دھرنی اُتے میری سب نوں بندنا، بندگی والیاں بندیاں سیس نوایا۔ سندیہ دینا اک برہمنڈنا، بے خبراں خبر سنایا۔ ویکھو کھیل سورا سرنگنا، کی کرتا کار کماہیا۔ جس نوں وشن برہما شو کردے بندنا، اتار پیغمبر گرو سیس نوایا۔ اوہ میٹنہارا نشان تارا چندنا، چو داں طبقاں کھوج کھوجایا۔ اُس دا حکم سب نے مننا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ جو شرع دے توڑے بندنا، شریعت اک درسایا۔ اتم برہم چڑھا کے رنگنا، دُرمت میل دھوایا۔

کوڑا ناتا توڑے پنچنا، پنچم ناد دُھن شبد کرے شنوائیا۔ دُھر سوامی بنے سبجنا، میت مُرارا آپ اکھوائیا۔ جس دا ڈنک نگارہ وِجنا، نرِگن سرِگن کرے شنوائیا۔ اُس جن بھگتاں بیڑا بنھنا، بنھنہار دُھر درگاہیا۔ لیکھے لاوے گوہند والا کنگنا، کلنی دھر جگدیش دے وڈیائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پُری انندنا، انند انند وِج سبھائیا۔ جس دا توں میرا میں تیرا اِکو چھندنا، گیت سہاگی اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ نارد کہے میں دھرنی تے آیا نٹھ، دھوتی کُکا مستک تک لگائیا۔ پھر کے آیا اٹھسٹھ، تیرتھ تھان دھیان لگائیا۔ کھوج کے آیا مندر مٹھ، مسیتاں کجے پردے لاہیا۔ دین مذہب دی تک کے آیا وٹ، بھجیا واہو داہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ کے میں خوشیاں نال پیا ہس، تالی دتی وجائیا۔ واہ واہ پر بھو کھیل تیرا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کھجگ کوڑ گُڑیا راجا وے رتھ، رتھ رتھواہی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ سرشٹ سبائی رہیا متھ، متھن کرے جگت لوکائیا۔ کرپا کر پُکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا وے، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ نارد کہے میرا سُنو اگتا بولا، انبولت رہیا جنائیا۔ دُنیا دارو جگت جگیا سو او میرا صاحب بدل کے آیا چولا، چوجی پریتم اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں جھکدا اکاہن کرشن کلا سولہ، رام راما لاگے پائیا۔ پیغمبراں رہے کوئے نہ اوہلا، عیسیٰ موسیٰ موسیٰ عیسیٰ محمد سجیدیاں وِج دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ میرا ماہی محبوب دُھر دا ڈھولا، مالک اگم اتھاپیا۔ سچ سوامی ہو کے مولا، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ اُس دا اقرار تلو قولہ، صدی چو دھویں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرم کہے نارد کی لیا یوں خبر، سندیسہ دے سنائیا۔ نارد کہے اوہ کھجگ دی تک لے سدھر، آشا کی بنائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے ہونا غدر، دروہی پر بھ دا نام دھیائیا۔ پریم آواز سنے کوئے نہ مدھر، دُھن نام نہ کوئے شنوائیا۔ سچ کرے کوئے نہ عدل، انصاف ہتھ کسے نہ آئیا۔ پیچ وکار ہونا پدھر، ایکا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر مالک بے پرواہیا۔ دھرم کہے نارد اوہ کھجگ دا ویکھ لے بل، بلایا مات اکھوائیا۔ پنڈتاں پادھیاں رہیا چھل، مٹا شیخ مسانک بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ کوڑ سندیسے رہیا گھل، حکم حکم وچوں بدلایا۔ دھرم دے مندر وچے کوئے نہ ٹل، ٹلی نام نہ کوئے کھڑکائیا۔ جگت دوارے رہے ہل، دھیرج دھیر نہ

کوئے دکھائیا۔ اوس اپنی کلا ورتی کل، کلکاتی ہوئی لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ کلج کہے دھرم کی پنڈت رہیا دس، دُھر دا بھيو کھلایا۔ ایہنوں کہہ دے میرے کولوں جاوے نس، اپنا آپ بچایا۔ میں بودی دیوانگا جھس، رگڑا کوڑ والا لگایا۔ روم روم دیوانگا کٹ، کٹاکش اپنا تھم جنایا۔ ایہدیاں ہڈیاں ویچانگا وچ ہٹ، مایا متانال ملائی۔ سمند ساگراں پار جاوے ٹپ، نوست رہن کوئے نہ پائیا۔ میرے کولوں جاوے چھپ، اپنا آپ چھپایا۔ مینٹوں ویکھ کے چڑھدا تپ، عَصے وچ اپنا آپ بدلایا۔ میری حدوڈوں جاوے نس، بھجے واہو داہیا۔ جھٹ اگوں نارد بولیا ہس، ہس کے رہیا ڈرٹایا۔ کلج اوہ تک پُرکھ سمرتھ، جو سب دا پتا مائیا۔ جس تیرا چلایا رتھ، چاروں گنٹ بھوئیایا۔ اوہ انتم تیتوں لاہے ستھ، ستھر جگت لینا ہنڈھائیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر وڈا وڈ وڈیایا۔ نارد کہے کلج کالے، تیری کلمہ دے نہ کوئے صفائیایا۔ توں کوڑ گڑیارے دیپک بالے، اگنی اگت تپائیایا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالے، سنمل رُپ سرب لہرائیا۔ تیری سب توں دکھری چالے، چال نرالی سو بھاپائیایا۔ توں ترے گن پا کے مایا جنجالے، ترے بھون دھنی داناتا دتا تڑائیایا۔ تیرے پیار وچ بھگے گئے بالے، مُجبت پُرکھ اکال نالوں تڑائیایا۔ اوہناں دی انتم کرے کون سمجھالے، سمبل بیٹھا پر بھ نظر کسے نہ آئیایا۔ بجر کپاٹی سب دے دبے تالے، کھڑکی جندر نہ کوئے تڑائیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر دی کرنی کار کمائیایا۔ کلج کہے دھرم دھار دے دھرمی ست سچ جنائیایا۔ کھیل تک پر بھونہکرمی، جو کرم کانڈ وچ کدے نہ آئیایا۔ میں اوس دی لگا سرنی، سرناگت اکو اک جنائیایا۔ جس دی منزل حقیقی چڑھنی، محل اٹل دبے ودھائیایا۔ توں میرا میں تیرا اکو تک پڑھنی، دُجی اور نہ کوئے پڑھائیایا۔ سرت شبد دھار پھرنی، وچھوڑا جگت والا تڑائیایا۔ لیکھا مُکاونا سپس دھرنی، ندھڑک ہو کے دیاں سٹائیایا۔ واٹ رہے نہ چیتن جڑنی، جڑ چیتن اپنا رنگ رنگائیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم آپ ورتائیایا۔ سچ کہے میں سب دا پتا، متر پیارا اک اکھوئیایا۔ جگ جگ دی بدلی اپنی ربتا، ریتوان کھیل کھلایایا۔ میرا صاحب سدا اتیتا، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ آد جگاد رہے جگیتا، جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ لہنا دینا پورا کرے کلج جیو جی کا، بچیا رہن کوئے نہ پائیایا۔ جس

دے وچ حق توفیق، اوہ مالک دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن پریتا، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ دین دُنیا بدلنہارا نیتا، نیتوان اک ہو جائیا۔ جس مان دواونا ہست کیٹاں، اوچاں نیچاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ دھرم کہے میں آد جُگادی ایک، ایکا اینکار دتی وڈیائیا۔ میری پُرکھ اکالے اُتے ٹیک، جس دے جُگ جُگ مستک دھوڑی ٹکے خاک رمائیا۔ میرا صاحب سوامی وسیا سچکھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے اِکو نر نریش، نر نرائن سو بھاپائیا۔ جو آد جُگاد رہے ہمیش، نرگن سرگن سرگن اپنا روپ بدلایا۔ جو ست سچ دیونہارا سندیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا لئے ملائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر آئی خوشحالی، خوشیاں وچ سناٹیا۔ میرا پوتر ہووے گرہ سُنہنجنی دے دھرمسالی، دھرم دوارے وجے ودھائیا۔ مہربان محبوب تکیا جو دو جہاناں والی، وارث سب دا اک اکھوایا۔ لکھ چوراسی باغ بے بیچے دا بنیامالی، مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ انتر نر نتر سب دی کرے دلالی، وچولا ہو کے کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر وجد اتال، تلوڑا سو بھاپائیا۔ میں گُرگھ تگے لال، بھگت سہیلے نظری آئی۔ جنہاں دی سب توں وکھری چال، نرالی اپنی آپ مٹکائیا۔ اوہناں دے جنم جنم دی پوری ہوئی گھال، لیکھا اور رہیا نہ رانیا۔ صاحب سوامی پھرے نال، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ چرن دوارے لئے بہال، گرہ اِکو اک وکھائیا۔ جتھے سوہندے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائیا۔ دیکھ جوتی دیوے بال، اندھ اندھیر چُکائیا۔ کایا مندر وکھائے سچی دھرمسال، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ جوتی نور جلوہ دے جلال، ظاہر ظہور دے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دوس سُنہنجنا پھلگن باراں، بارھاں ماس خوشی بناٹیا۔ جن بھگتاں اندر سدا رہن بہارا، خزاں رُت کدے نہ آئی۔ سدا ستونٹیاں رہن ناراں، آتما پتی پتونت اِکو اک پرناٹیا۔ جتھے شبدی شبد رہے اکھاڑا، دوجی اور نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت داروپ ہووے دُھر دا لاڑا، جس نوں لاڑی موت نہ سکے پرناٹیا۔ اوہ آد انت بھگتاں دا سہارا، سہانک ہو کے سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس کلج میٹنا اندھ اندھیا، سنجگ ساچا چند دے چکائیا۔ اوہ میل ملاوا کرے جُگ جُگ دے وچھڑیاں یاراں، یرانے پچھلے ویکھ

دکھائی۔ پر بھو دی وڈیائی دیاں کوئی چھپدیاں نہیں اخباراں، دُھر دے کلمے نال کرن صفت صلاحیا۔ چار جگ دے شاستر اوسے دے پریم دیاں دھاراں، جو دھرنی اُتے اوتار پیغمبراں گروآں دے ورتائی۔ جس دے جگ بیٹے کوٹن لکھاں تے ہزاراں، اپنا پنڈھ مُکائی۔ اوتھے چھ سال جرنیل سنگھ وقت نہیں کوئی باہلا، چھ رُتاں چھ گھراں وچ اوسے دے ڈھولے گائی۔ اوہ صاحبِ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی آد انت جگ جگنت کدے نہ ہووے کاہلا، جو کلجک وچ اپنا کھیل کھلایا۔ جس نے آد جگاد ایٹھے اوتھے دو جہاناں اپنا وقت سمبھالا، سمبل بہہ کے اپنا نُور کرے رُشانیا۔ اُس دا پریم پیار آتم دی دھار پر ماتما دی سچی مالا، جو اندروں من دا منکا دے بھوئی۔ اوہنوں نظری آئے اوہ اگئی دھر مسالہ، جتھے چھپر چھن نہ کوئے پُجھائی۔ اِکو نرگن نُور جوت دپیک ہووے اُجالا، دیوا وٹی نہ کوئے اُکائی۔ تیل دا بھریا نہیں کوئی پیالہ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میں دھرم نال دتاں اپنی آشا، آشا وچوں پرگٹائی۔ بھگتو تہاڈے پچھے پر بھو میرا خالی بھر دے کاسہ، قسم کھا کے اوسے نوں سیس نوایا۔ جو سرگن دھار توں دھار نرگن بدل کے آیا پاسا، پیشین گویاں سب دیاں پور کرائیا۔ جو جگ جگ سب نوں دیندا رہیا دلاسا، سر سر ہتھ اُکائی۔ کلجک انتم نرگن نُور جوت پرکاشا، پرکاشوان بے پرواہیا۔ اوہ سکھاں نوں سکھ روپ ہو کے دیوے بھرواسا، دیدہ دانستہ ستمکھ نظری آئی۔ مسائنگھ سنگھ بنیا شاہ شاباشا، شہنشاہ اپنا روپ بدلایا۔ ناری نر نرائن بن کے کھیلے کھیل تماشا، گرکھاں دے آگے آوے چائیں چائیا۔ جو دھا سورپیر ہو کے پاوے راسا، رستیاں دے وچ مل کے سندیسے دیوے چائیں چائیا۔ پریم دا گھوڑا لال اُتے شاہ سوار جس دا وزن نہ تولانہ ماسہ، ترازو ٹکڑ تول نہ کوئے تُلایا۔ اوہ ساچا بھگتاں دیاں ویکھے واٹا، بھجے واہو داہیا۔ یاد کر لے اوہ گوبند والا باٹا، جس پیالہ نام دتا پیاہیا۔ جس ویلے اُج دے پیر نوں چُکیا سی کنڈ دے اُتے اُکائی کھاٹا، کھٹیا اپنے تن سہایا۔ اوہ گوبند ماہی اُس ویلے تیرے اندر جھاکا، بن اکھاں توں اکھ دتی گھلایا۔ نالے ہوئی جہی کہا خان جی میرے مہمان جی تیرا لیکھانال پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا تیرا رنگ رنگایا۔ لال سنگھ ڈلیوال والا اُس ویلے پچھے پچھے کوئی راہی چلدا سی اپنی واٹا، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے اوہ شاہ سوار،

شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اوہ لال گھوڑا اوہ لال رنگ اپارا، جس نوں دُرگا رنگ رنگا کے بھجے چائیں چائیا۔ ا شٹبھج اٹھے شستر تے دکھریاں دکھریاں دھارا، اک رُوپ دے انیک رُوپ دتے دکھائیا۔ جس گوہند دا کھنڈا کیتا پیارا، کھڑگاں جگت والیاں سُٹائیا۔ اوہ نُور جوت اُجیارا، نُور نُورانہ دُھر دا ماہیا۔ جس کیساں توں پکڑیا اوہ گوہند سُور پیر پُرکھ اکال دا دُلارا، تے دُھا اِکو نظری آئیا۔ جس دا میل آتما دی آتما نال آتم برہم دا ہووے پیارا، پاربرہم اپنا سنگ بنائیا۔ چھ سال تے چھ دناں دا وہارا، اِنچ چھیویں دن تیرا لیکھا دتا سمجھائیا۔ تیری اوہ سیوا جیہڑی مگ سکے نہ کدے وِچ سنسارا، سَنگرو، نوں ہردے وِچ وسائیا۔ راتی سُنیاں دِنے جاگدیاں تیتوں ساہنے ہو کے دیوانگا نظارہ، نُور نُورانہ ہو کے نُور نظری آئیا۔ پریم دی دھار دا وِجگا چتکارا، کوٹن کوٹ بجلیاں جس دی دھار وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ سیوا لگائی سب توں سُبھی، سُبھا گرگھ دتا بنائیا۔ گر سکھا تیری آتم پریم وِچ رہے بھجھی، کلجک مایا نہ سکے تڑائیا۔ تیری ترسنا ترپت ہو کے رہے رُجی، جگت وِچ نہ کدے ہلاکئیا۔ کوڑ کڑیاری نیڑ نہ آوے بدی، بدھک وانگ تیرا لیکھا دتا مُکائیا۔ تیرا سوامی انترجامی تیتوں ملے اُپر شاہ رگی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد سُننا ناد اناحد نڈی، دُھن آتمک راگ دِرڑائیا۔ دوآبہ ہر سنگت تیرے پیار وِچ بھجھی، مُجّت مُجّت وِچوں پرگٹائیا۔ ایہہ سماں ملدا کدی کدی، قدیم دے وِچھڑے لئے ملائیا۔ جیہڑی کھیل کھیلی اوہ وی کھلائی سی رُبی، جو رحمت نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لئے ملائیا۔ دھرنی کہے میں بھاگاں ونٹی، بھاگاں والیاں دیاں جنائیا۔ میرا بستر بھوشن بنا رنگ توں ہو یا بسنتی، بسن بنواری دتا رنگائیا۔ میں سوامی تکیا اوہ اگئی کنتی، جس نوں کنتوں کہہ کے سارے سپس نوئیا۔ میں سندیسہ دیواں سادھاں سنتی، بھگتاں رہی جنائیا۔ جگیا سوآں کہاں کلپنا چھڈو سارے من دی، نسا کوڑ گوئیا۔ زِرنج جوت تلو اگے چن دی، دو جہاناں کرے رُشائیا۔ بھگتاں اُتے گھڑی کدے نہ آوے غم دی، غم خوار ہو کے ویکھے بے پرواہیا۔ ساچی پریتی ہووے آتم برہم دی، ایش جیو اپنے رنگ رنگائیا۔ وڈیائی ملے سچ دھرم دی، دھرنی دھرت دھول دھول خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے میں ویکھے صاحب دے سنگی، کلجک تیتوں دیاں دکھائیا۔ دھرم کہے جنہاں اندر آتما

رنگی، دُرمت میل دھوایا۔ امرت دھار ملے اوہناں ٹھنڈی، اگنی تت بُجھایا۔ لوک مات ست سچ دی پائی گنڈھی، گنڈھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ توں میرا
میں تیرا گایا چھندی، سوہنگ ڈھولا سچ سُجھایا۔ لوک مات دھرنی کہے اوہناں کنڈ نہ ہووے نگی، پُشت پناہ پرہہ اپنا ہتھ لکایا۔ گرسکھ گرسکھ اک
دوے نال لڑے بنے سورے جنگی، جنگ دھرم والا جنایا۔ ایسے سال لہندی دشا حالت ہونی مندی، اگلا سال دے گواہیا۔ بھيو کھلیگا جس ویلے
دواہیوں آون سنگھ پنہجھی، پہلی چیت گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سب دا سنگی، جن بھگتو سدا سدا سدا تہاڈا سنگ بُجھایا۔

* ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کرتار پُر ضلع جالندھر ہر بنس سنگھ دے نوت *

سنگر سرن تریا گرسکھ، گرسکھ گرسکھ دے وڈیایا۔ مانس جنم سوریا بھوکھ، اگلا لیکھا پنڈھ مکایا۔ ملی وڈیائی دہ دس، چاروں کُنٹ خوشی بنایا۔ پیار
مُجبت جھرننا رہیا رس، امرت اگم اتھاہیا۔ سنگر ساجن پیا دس، جوت نین نور رُشایا۔ منو آ من جائے ٹک، کلپنا وچ نہ کوئے ہلکایا۔ کرپا کرے مالک
اک، ایکنکار وڈ وڈیایا۔ جو درشن دیوے نت، نوت اپنا پھیرا پائیا۔ کایا ماٹی دیوے سنت، ساچے ہریاول آپ وکھایا۔ سچ سُہنجنی ہوئی تھت، پر وِشا
پھلگن دے گواہیا۔ مہربان مہربان مہربان کرے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس نوں یاد کردے کوٹن کوٹاں کت، کیتی بیٹھے اکھ اٹھایا۔ اُس
دا کھول سکے کوئے نہ بھت، بھیتر لگیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اپنا رنگ رنگایا۔ رنگ رنگیلا ہر جی
مادھو، کول نین وڈیایا۔ جن بھگتاں صاحب سوامی لادھو، ملیا بے پرواہیا۔ درشن کیتا وڈ وڈ سادھو، سنت ساجن وٹی ودھایا۔ چرن کول سرنائی لاگو، کوڑ
کُٹب دا پنڈھ مکایا۔ وقت سُہنجنا ہر جن جاگو، نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ سچ دوارے ہنس بنو کاگو، بدھی کاگ وانگ گولایا۔ جس دا پیار انتم ملے
ویراگو، نیتز نیناں چھبر لایا۔ انت سہائی نہیں کوئی سنگر باجھوں، بازاں والا پورن رپ گیا بدلایا۔ اک پُرکھ اکال ارادھو، ہر دے اپنے وچ لکایا۔

سادھو اُس وِچ وِسادو، جو وِساد رہیا سرب ٹھانیا۔ تن ناد وجائے رباو، سُرَت شبد ملائیا۔ کوڑی کِریا کڈھو اپرادھو، اپر پمپل کے اِکو ماہیا۔ جن بھگت سہیلا خالی رہے نہ کوئے اولاد باجھوں، نوپس دست رہیا ورتائیا۔ من کلپنا اندروں کاڈھو، سنگر نام سچ وِسائیا۔ تہاڈا لہنا دینا باجھ اکھراں والی کتابو، سچکھنڈ ساچا لہنا دئے چُکائیا۔ مالک خالق تلو جہدا لہنا دینا آد جگادو، جگ چوکڑی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب سماجو، ویکھنہارا ہر گھٹ تھانیا۔

* ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر بتا سنگھ دے گرہ * *

صاحب سوامی ساجن مینا، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ ترے بھون دھنی ترے گن اتینا، تریلوکاں ویکھ وکھائیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سینا، سائیک ست بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بد لہنہارا ریتا، نت اپنی کار کمائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، جگ جیون داتا ڈھردر گاہیا۔ اپنے ملن داد سے طریقہ، نرگن سرگن مہم سنائیا۔ نام ندھانا ورلے گرگھ پینا، امرت رس جس دتا چوائیا۔ چرن پریتی نبھے اپنی پریتا، پریتم ہو کے دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سنگر شبد رنگ رنگیلا، موہن مادھو وڈ وڈیائیا۔ سچ دھرم داست وسیلہ، وصل اپنا یار وکھائیا۔ بھگتاں دا بنا کے بھگتی قبیلہ، کامل مُرشد دئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سب دیاں سنے اپیلا، اپر پمپل سوامی دھیان لگائیا۔ دین دُنی جانے دلپلا، انتشکرن کھوج کھوجائیا۔ سمند ساگراں جانے بھیلہ، وہن دریاواں ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول لمبائی چوڑائی جانے وِچ میلہ، پینا پینا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ اگئی بھینا، بھنڑی خوشی نال ملائیا۔ جھگڑا میٹ مذہب دینا، دین دُنی دامالک ہو یا سہائیا۔ جس نے چار ورن ایکا کینا، ایکنکار اک درشت سمجھائیا۔ اوہ پر م پُرکھ پرینا، پت پر میثور دیا کمائیا۔ جگ نیتز نہ ہوئے نابینا، لوچن اکھ اکھ گھلائیا۔ جو لیکھے جانے لاوے پھلگن مہینہ، سچ پھل سب دی جھولی پائیا۔ کِریا ندھان ہر کریمہ، کر نہار ویکھ وکھائیا۔ جو جگت میٹے تقسیمہ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہدا نور ظہور وڈ حسینا، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جس نے

بھگتاں دا لیکھ چینا، انتر وڈ ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے نر مدینہ، نر نرائن اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر رویل سنگھ دے گرہ *

سنگر دیاں آدی ٹھاکر، گہر گجھیر وڈ وڈیاںیا۔ ہر جن بنائے رتن رتناگر، رتن امولک آپ پرگٹائیا۔ مانک موتی اٹھالے وچوں کایا گاگر، نملے باہر کڈھائیا۔ میت مُرار بن کے ساجن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شاہو بھوپ ہو کے راجن، وست امولک دیوے چائیں چائیا۔ کر مہین بنائے وڈ وڈ بھاگن، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دیونہارا ساچی داتن، دیندھ دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم بن کے ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولے گر گر آکھن، خوشیاں نال گائیا۔ بیڑا پار کرائے کنڈھی گھاٹ کھڑھیاں پاتن، نیا نوکا نام چڑھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتن، پترکا اپنی اک سٹائیا۔ بھو کھول کے گجھا باطن، نرگن نور دے چکائیا۔ ویلے انتم پچھے داتن، ہوئے آپ سہائیا۔ گرگھ لال لوک مات نہ کدے گواچن، مایا مٹی وچوں باہر کڈھائیا۔ آپ بنا کے مائی باپن، پُرکھ اکال گود اٹھائیا۔ اندھیرا رہن نہ دیوے اندھیری راتن، بن سور یہ چند کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ہر جن بنائے داسی داسن، سیوک سیوا وِچ لگائیا۔

* ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کرتار پُر ضلع جالندھر مہندر کور دے گرہ *

پھلگن کہے جن بھگتاں رہے سویرا، سنجھ روپ نہ کدے بدلایا۔ پُرکھ ابناشی کردار ہے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ بکدے رہن وانگ شیرا، شیر دے شیر سو بھاپائیا۔ پورن دا پورن ہووے گھیرا، چاروں کُنٹ کُنٹ سہائیا۔ ہرجناں بدھار ہے بیڑا، بیڑی اپنی آپ چلائیا۔ سدا وسدا رہے کھیڑا، جس

گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ دھرنی اُتے کھلا رہے ویہڑا، اگے حد نہ کوئے جنائیا۔ بھگت دوار چار چپھیرا، پاندھی اپنا پندھ نہ کدے مُکائیا۔ جنہاں پچھے وچھوڑا کٹیا
 بتھیرا، اوہناں اپنے رنگ رنگائیا۔ سیتا دی ماسی جس دانام گرچرن کور سے وچ ہیرا، پورن سنگھ ناتھے والا اوسے دا پچھلا بھائیا۔ ایہدا ویراگیاں والا ہندا
 سی ڈیرہ، دھولی مستک تلی نال رمائیا۔ بیٹھا رہندا سی کر کے جیرا، صدق صبوری وچ اپنا آپ ٹکائیا۔ یاد کردا سی کدی آویگا رام میرا، میری آسا پور
 کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے رام بھئے اوتارا، اوتر اپنی کھیل کھلائیا۔
 آپے ستیاں دئے ہلارا، سوئیاں لیا جگائیا۔ اٹھ تک رام نظارہ، نین نین رُشنائیا۔ پھیر کیتا اشارہ، کلج کوڑ دتا دکھائیا۔ پھیر باہوں پھڑا اٹھالا، راجے بل
 نال ملائیا۔ پھیر زور دی ہلونا دتا سارا، سرشٹ ساری دتی ہلائیا۔ تیرا جنم ہونا دوبارہ، کلج انتم رنگ رنگائیا۔ ملے میل نال نرنکارا، نرویر اپنی کھیل
 کھلائیا۔ گھر مندر سہائے دوارا، تن بنک وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے گرگھ گرگھ دوآبے والے پار اُتارے بردھاں بالاں جواناں، ہر سنگت سنگ سد اپنا سنگ بنائیا۔

* ۱۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلسیاں ضلع امرتسر رنجیت سنگھ سیوا سنگھ جگجیت سنگھ *

دھرم کہے کلج ویکھ لے اپنی کرنی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ نیز رووے بنا ہنجھواں دھرنی، دھول رہی سنائیا۔ میرے اُتے سرشٹی سڑنی، بن
 اگنی اگت جلائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ہرنی، ست دیپ دین دُہائیا۔ بنا بھگتاں ساچی ترے کوئے نہ ترنی، بے ترنی پار نہ کوئے کرائیا۔ پُرکھ اکال دی لگے کوئے
 نہ چرنی، چرن چرنودک مگھ جام نہ کوئے پیائیا۔ گڑھ ٹٹے کسے نہ گڑھنی، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹائیا۔ منزل حقیقی ملے نہ چڑھنی، ادھواٹے خلق خدائیا۔
 جھگڑا مٹے نہ ورنی برنی، ذات پات نہ کوئے گوائیا۔ نیز کھلے نہ کسے ہرنی پھرنی، لوچن نین نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ دا لیکھا سب دا پور کرائیا۔ کلج کہے سُن دھرم سدا نال ایمان، قسم سور گاں دی کھائیا۔ میرا چاروں گنٹ دھیان گلی کوچا

پھول پھولائیا۔ میرے اُتے کرپا کیتی پر بھو مہان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دا میٹوں دتا دان، دست اٹل آپ ورتائیا۔ میں کلجک جیواں اندر کیتا پردان، کایا مندر وچ لکائیا۔ شرع دے بنا شیطان، شریعت وچ دتے لڑائیا۔ توں دیکھ نہ ہوئیں حیران، ایہہ پر بھو دی بے پرواہیا۔ جس دین دنی کیتی بے ایمان، بیوہ دے سے خلق خدائیا۔ پُرکھ اکالا سکے نہ کوئے پہچان، نیترا اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ انت تئٹے نہ کسے داماں، نمانا روپ نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دتی جگت وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجک سچ رہیا نہ کوئے چندا، کوڑا ماوس تیری رین چھائیا۔ آتم لئے نہ کوئے انندا، پرمانند وچ نہ کوئے سمائیا۔ جگت جگیا سو ہویا اندھا، نیترا لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ تیج وکاری کیتا گندہ، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ سینہ ہووے کسے نہ ٹھنڈا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ترے گن مایا توڑے کوئے نہ پھندا، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیا۔ میرا سفر نہیں کوئی لمبا، لمحہ لمحہ گن کے دیاں جنائیا۔ ثابت رہن دتا نہیں کوئی بندہ، بندگی وچ نہ کوئے سمائیا۔ ممتا موہ رکھا کے دھندا، دھنی دھناڈھ دتے پھسائیا۔ بھگت سہیلا پر بھو نوں لگے چنگا، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ میں اوہناں دے مندر کدی نہ لنگھا، اندر قدم نہ موں لکائیا۔ میٹوں سنگر شبد دے کھنڈا، جو کھڑگاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ روپ درسائے اگم پرچنڈا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورتاتا اک اھوائیا۔ دھرم کہے کلجک دیکھ دین دنی دا کلیش، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا پڑھ گو بند دس دسمیش، جو دیس دیسانتراں توں باہر گیا سمجھائیا۔ کل کلکی کرے اولڑا بھیکھ، بھیکھی اپنا بھیس بدلایا۔ پرگٹ ہووے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیا۔ جس جھکڑا مکاونا ملا شیخ، مساکاں پندھ مکائیا۔ دین دنی دی بدلے رکھ، رکھیشراں پردہ آپ چکائیا۔ دُھر دانام دیوے سندیس، توں میرا میں تیرا ڈھولا اک سنایا۔ جو آد جگاد رہے ہمیش، سو صاحب سوامی سچا شہنشاہیا۔ جس دے آگے چلے کوئی نہ پیش، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاں سدا رہے ہمیش، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ جن بھگتاں کھولے بھیت، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جس دے حکم وچ گرا جن سیس پوائی ریت، تنی توی نال وڈیائیا۔ کلجک اوس دا لیکھا تیرے نال نیتن نیت، نیرن نیر سمجھائیا۔ توں حاضر ہونا پنچم چیت، راوی کنڈھا اکھ اُٹھائیا۔ سُننا اگلا سچ سندیس، کی کرتا کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم

آپ ورتائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں رکھیاں بہت اڈیکاں، دوس رین دھیان لگائیا۔ میریاں اُس پر بھونال پریتاں، جو پریتم پیارا نور الاہیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیتاں، جگت کعبیاں پندھ مُکائیا۔ لیکھے لاؤنا اوچاں نیچاں، راو رنگاں اکو رنگ رنگائیا۔ اُس نے بدل دینیاں تواریخاں، تاریخ پھلگن تیری دے گواہیا۔ دھرم کہے کلجگ اُس دیاں مننیاں بینیاں نصیحتاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے دھرم میں اوسے صاحب دا خادم، خدی تکبری نال جنائیا۔ جس لہنا دینا مُکاؤنا حوا آدم، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا کرشن کاہن یادو، یدی اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اوہ پُرکھ اکلا موہن مادھو، مدُھر دُھن اک شنوائیا۔ جس نوں چار جگ سارے ارادھن، دوس رین دھیان لگائیا۔ اوہ سب دی کریا آئے سادھن، سدھ صادقاں ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگنی دادن، دست امولک نام ورتائیا۔ جگت جہان رکھے لاجن، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ ہو دیال غریب نوازن، غریب نماںیاں ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا لیکھا انت آدن، آد پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ اُس دی کرپا نال جن بھگت سہیلے جاگن، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ جگت جنجالا توڑے بندھن، ترے گن اتینا ہو سہائیا۔ مستک دھوڑی خاک رماوے چندن، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ ہر جن ساچے لائے انگن، انگیکار آپ ہو آئیا۔ کرے کھیل وچ ور بھنڈن، برہمنڈ نور رُشنائیا۔ جن بھگتاں بھگتی دات آئے ونڈن، پنا بھگتیوں جھولی پائیا۔ دین دیال بن بخشن، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دے حکم وچ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی لنگھن، کلجگ بھجے واہو داہیا۔ اوہ گوپال مورت مدن، مدھ سوڈن اک اکھوائیا۔ سنت سہیلے اُپجائے اپنے رتن، نمٹے ہیرے آپ پرگٹائیا۔ اتم سب دی تیج آئے رکھن، رچھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ سچ دی دے سمجھاوے متن، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ہر بھگت سہیلے لکھ چوراسی وچوں آپے لبھن، کھوجی ہو کے چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلسپاں ضلع امرتسر بیٹی مٹی دے گرہ * *

دھرم کہے کلجک ویکھ بھگت جناں دی دھار، دھرنی اُتے دھیان لگانیا۔ جنہاں تے کرپا کرے آپ نرنکار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جنم جنم دے وچھڑے آپ میلے نال پیار، پییا پریتم اپنا جوڑ جڑانیا۔ شبدی ناد دے دُھکار، راگ ناد کرے شنوائیا۔ کوڑی کرپا میٹ کے دھواں دھار، اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ دیا باقی کر اُجیار، نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا ٹھار، اگنی تت بُجھانیا۔ جنم کرم دے لہنے دینے وچار، وست نام انمل ورتانیا۔ پھڑ پھڑ باہوں دیوے تار، تار نہار صاحب سکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھانیا۔ کلجک کہے دھرم میں ویکھ کے ہواں حقا بکا، خیرانی وچ جنانیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دی وتھا، وست اُل آپ ورتانیا۔ بھاگ لگا کے کایا تھھا، بیتھار تھ اپنا رنگ چڑھانیا۔ لیکھے لائے ٹیکیا متھا، مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ نیر ورو لے نیتز لوچن اکھاں، نین نیناں دے وڈیانیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں بن کے سخا، سگلا سنگ بنانیا۔ کلجک کہے میں ویکھ ویکھ کے ہسنا، ہستی تک بے پرواہیا۔ جس میری رین مٹی اندھیری مسنا، نوری چند کرے رُشانیا۔ اُس دی صفت صلاح وڈجسا، جس وید پُران رہے سد گانیا۔ اوہ مہربان ہو کے جن بھگتاں دیوے اپنا رسا، بن رسا رس چکھانیا۔ جو ہر دے اندر وسا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جس دے درس نال سگل و سورا لتھا، ہوئے روگ رہیا نہ رانیا۔ میں وی او سے دے ستھر لتھا، اپنا آپ مٹانیا۔ جس آتم پر ماتم جوڑ جڑایا اکٹھا، تن مندر دتی وڈیانیا۔ او سے دے چرن کول سرن سرنائی ڈھٹھا، نو نو لاگا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سرب کلا سمرتھا، سمرتھ اپنی کھیل کھلایا۔

* ۱۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ دراجکے ضلع امرتسر گنڈا سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرم کھج نوں آکھ، پریم پیار نال سُنائیآ۔ دھرنی دی اُڈی ویکھ خاک، راکھ سب دی دے گواہیا۔ اوتار پیغمبراں گروآں ویکھ بھوکھت واک، واقف کار ہو کے دھیان لگائیآ۔ کی شبدی شبد سندیہ رہیا بھاکھ، انسنت کی سُنائیآ۔ اپنے کرم دی چاروں گنٹ توں ویکھ شاخ، پت تھنی کس ہدھ مہکائیآ۔ کیہڑی دست تیرے پاس، سچ دے دکھائیآ۔ نارد کہے میتوں سندیہ دیوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کھجک ہونا پئے ناس، ناستک تک خلق خدائیآ۔ تیرا لیکھا مکنا جگت گُستخ، غصیاں گلیاں پنڈھ مُکائیآ۔ اک نُور ہووے پرکاش، دو جہان کرے رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سُنائیآ۔ دھرم کہے نارد اگچھ میتوں دس سندیہ، کی صاحب دتا سمجھائیآ۔ نارد کہے دھرم جی توں تک اگم دیشا، جس نوں سمبل سارے گئے گائیآ۔ اوتھے بیٹھا نریشا، نر نرائن نُور الاہیا۔ شبدی گوہند دس دسمیشا، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ جو سد رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ نہ آئیآ۔ اوس دے اگے سارے ہو رہے پیشا، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل کی کھلایآ۔ نارد کہے دھرم جی کی دساں اُس دی کہانی، کہات وچ کدے نہ آئیآ۔ کی سندیہ دیوے شبد اگم بانی، جو بن ٹلے پرمتاں ہتھ کسے نہ آئیآ۔ کی منزل دساں شاہ سلطانی، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جو آد جگادی سب دا جان جانی، جانہار وڈ وڈیائیآ۔ سو بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر نظر اٹھائیآ۔ بھاگ لگا کے اوہناں دی پیشانی، پیشتر اوہناں دا بھو کھلایآ۔ سچ پریتی بخش مہانی، مہما کتھ کتھ درڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیآ۔ نارد کہے دھرم سُن سندیہ پُرکھ اکال، کی کرتا رہیا جنائیآ۔ دیناں بندھپ ہو دیال، دیاندھ آپ درڑائیآ۔ جوتی جاتا بن بے مثال، مسل اپنی آپ سمجھائیآ۔ کھجک کوڑی کرپا ویکھ حال، لیکھا سب دا پھول پھولائیآ۔ بھگت سہیلے تک لال، گرگھ گر گر گود اٹھائیآ۔ اپنی چل اولڑی چال، چال نرالی اک سمجھائیآ۔ جن بھگتاں دے نام دھن مال، امل اتل آپ ورتائیآ۔ آتم انتر امرت سروور بھر تال، ایشان اکو وار کرائیآ۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال تھیاں پائیآ۔ سمبل بیٹھ کے کرے سنبھال، سمبل نواسی جس نوں سپس نوایا۔ کال

مہاکال رائے دھرم لائے پار، سو چلے اولڑی چال، چال نرالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرم کہے نارد کی اُس دی خوشخبری، بے خبراں دے جنائیا۔ نارد کہے جس دا راہ تكدے سارے نال بے صبری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ اوہ سب دی آسا نسا پوری کرے سدھری، سدھراں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں دُھن آتمک دیوے مدھری، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ اوہ کھجگ کوڑی کریا میٹے غدری، چاروں گنت دھیان لگائیا۔ سب دی آسا نسا ویکھے سدھری، انتر نرنتر کھوج کھوجائیا۔ دُھر دا داتا بن کے عدلی، انصاف اپنے ہتھ وکھائیا۔ کھجگ کوڑی کریا کرے بدلی، سنجگ ساچا مارگ اک درسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرم اوہ تک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی کھیل کھلائیا۔ جس دی دھار آد جگادی ریت، جگ جگ ویس وٹائیا۔ جس دا آتم پر ماتم سچا گیت، پریتم ہو کے میل ملائیا۔ کایا گنی کرے ٹھانڈی سیت، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ جھگڑا میٹنہارا اوچ نیچ، ذات پاتی پنڈھ مکائیا۔ سوماک سوامی وسے سب دے نیچ، تن مندر ڈیرہ لائیا۔ جو بھگتاں کرے کایا ٹھنڈی سیت، کوڑ کریا اگن بھجائیا۔ ست دھرم دی ساچی چلا ریت، ریتوان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں دُکھڑے کرے بھے بھیت، کایا بھانڈا پت پُنت آپ کرائیا۔

* ۱۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سرجیت سنگھ دے نوت *

پھلگن کہے میرا وقت سہنجننا سوہنا، پر بھ دتی سوہنی وڈیائیا۔ لیکھے لایا جنم سنگھ موہنا، موہن مادھو دیا کمائیا۔ جس کرپا ندھان پورب داغ دھونا، مہر نظر نظر کائیا۔ سچ دا دیک ست سچ جگاؤنا، جوتی جاتا ہو کے ڈگمگائیا۔ آتما دا آتما نور اُپجاؤنا، اُپما اگم اتھاپیا۔ نو پھاگن بھاگ لگاؤنا، دو پنچ جوڑ جڑائیا۔ ہر جن اپنا رنگ رنگاؤنا، رنگت دُھر دی آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے میں

خوشیاں وچ خوشحال، خوشخبری وچ وڈیاں۔ کرپا کرے میرا دین دیاں، درد دُکھ بھجے بھجنن دُھر درگاہیا۔ جس کا یا سہایا سچا دھن مال، مندر اِکو اِک وڈیاں۔ دیک جوتی اگم بال، نور نورانہ نور چکایا۔ ویکھنہارا پورب گھال، کھوجت کھوجت دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ پھلگن کہے کرپا کرے پر بھو پر بھ میت، متر پیارے دیا کمایا۔ میرا سینہ کرے ٹھانڈا سیت، جگت اگنی دتی بُجھایا۔ چرن کول لگا پریت، پریت ملیا چائیں چائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گیت، سوہنگ ڈھولا دتا جنایا۔ رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھایا۔ ست بخشش کر بخشش، بخشش رحمت جھولی پائی۔ کورپی کرپا میت کے ریت، ریتوان ہوئے سہایا۔ پھلگن کہے میں نو نو کیتی اڈیک، نو نو چار دا پنڈھ مکایا۔ بھگت بھگت دی دھار پرگٹ کر سنگھ سرجیت، سنگھ جگت دتی وڈیاں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میرا وقت سہاوا، ملے مان وڈیاں۔ ڈھولے گیت خوشی دے گاواں، گا گا خوشی بنایا۔ پر بھو دی چرن دھوڑی مستک لاواں، دُرمت میل دھوایا۔ پُرکھ اکلا دین دیاں اِکو کنت ہنڈھاواں، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ سچ دوارے سیس نواواں، نو نو لاگاں پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھرا اپنا کھیل کھلایا۔

* ۱۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ مہسم پرا ضلع امرتسر بوٹا سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے میں کھیل کھیاں وچ سچکھنڈ، نرگن دھار دھار لئے اگٹرایا۔ میں تگاں کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ، کھنڈاں کھوج کھوجایا۔ میں لہنا دینا جاناں جیرج انڈ، اُتہج سیتج پھول پھولایا۔ میں سرگن دھار جاواں ونڈ، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ کھوج کھوجایا۔ دین دُنی دا تگاں پنڈھ، پاندھی ہو کے ویکھ وکھایا۔ آتما پرما سب دا جاناں انند، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ لہنا دینا جاناں سورہ چند، چند ستار کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ سَنگَر شبد کہے میں نرَویر دھار نرَویرا، سَت سرُپ اُکھوایا۔ میں دو جہان کراں سیرا، بھجائاں واہو داہیا۔ میرا کھیل گمبھیر گہرا، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جگت جہان ہو یا بہرہ، دُھن آواز سُنن کوئے نہ پایا۔ جگت شاستر کرن مُشاعرہ، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک درڑایا۔ سَنگَر شبد کہے میں وشو دھار جگایا، بھيو ابھید کھلا۔ برہما برہم اُٹھایا، نیت لوجن پردہ لاه۔ سَنگَر دتا ہلایا، نندرا آلس گوا۔ اوتار پینمبر گرو گریو سُنایا، ڈھولا سوبلا دُھر درگاہ۔ چاروں کُنٹ ویکھ وکھایا، نو سَت پھیرا پا۔ انڈج جیرج پھول پھولایا، پردہ پردیاں وچوں چکا۔ آتم نور نظر کسے نہ آیا، جوتی جوت ہوئے نہ کوئے رُشنا۔ دُھر دا ڈنک نہ کوئے وجایا، نادی دُھن دُھن نہ کوئے جنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ سَنگَر شبد کہے کرپا کرے پُرکھ اکلا، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ دینا بندھپ دین دیا، دیندھ ہر گوسانیا۔ لیکھا جان سچھنڈ سچی دھر مسالہ، درگاہ ساچی پھول پھولایا۔ دُھر دا حکم دیوے مہربانا، مہربان اپنا حکم ورتایا۔ سوادھان ہووے رام رام، رمیا رام جنایا۔ بھيو رہے کاہن نہ کاہنا، رادھے سِنیا اک سمجھایا۔ پینمبر تگنو نور زمیں اسمانا، ظاہر ظہور اک اُکھوایا۔ گرو گریو کرو دھیانا، بن اکھاں اکھ اُٹھایا۔ کی کھیل کرے سری بھگوانا، پر م پُرکھ اپنی کار بھگتایا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمانا، دو جہاناں نو نولاگن پایا۔ قُدرت دا قادر کرتا وڈ بلوانا، بلدھاری اک اُکھوایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن نرَویر نرکار پھر کے جامہ، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس دا انت اخیر ورتنا بھانا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ تختوں لاه کے راجا رانا، رعیت اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں سَت سرُپ شاہو بھوپ بن رنگ رُپ آتم بٹھے نام دا گانا، ڈوری سَت تند صلیب عیسیٰ والی دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ سَنگَر شبد کہے میں ویکھاں دین دُنی دی دھار، دھرم دوارے پھول پھولایا۔ کلج کوڑے پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے بھجائاں واہو داہیا۔ لہنا دینا تگن جیو سنسار، آتم پر ماتم دھیان لگایا۔ پار برہم برہم پردہ دیاں اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن پھیرا پایا۔ ایش جیو دی جانا کار، کرنی دا کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ نو سَت کراں دھواں دھار، نو نو چار دا پردہ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ سَنگَر شبد کہے

میں تھکاں بھگت سہیلے، ہرجن کھوج کھوجا گیا۔ جنہاں آتما پر ماتما ہوئے میلے، پر بھ مل کے وٹی ودھائیا۔ وسے دھام نویلے، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ اک روپ ہوئے گرو گر چیلے، چیلگر شبدی گنڈھ رکھائیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پر بھ کھیلے، خلق دا خالق اپنی کل پر گٹائیا۔ لیکھا جان سنت سہیلے، ساجن ہو کے ملے چائیں چائیا۔ رائے دھرم دی کٹ چیلے، چوراسی پھاسی دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا دو جہاناں جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت ییلے، سمند ساگر گہر گمبھیر بے نظیر ویکھ وکھائیا۔

* ۱۸ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہر جیت سنگھ دے نوت *

دھرم کہے کلجک میتوں دس دے وقت اخیر، بنا اکھراں نراکھر دھار سمجھائیا۔ کلجک کہے سُن میرے لاڈلے ویر، ویرنا دیاں جنائیا۔ میری اُس دے ہتھ تقدیر، جو سمبل بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس چٹے تے کالی پاؤنی لکیر، لائن دُھر دی اک بنائیا۔ سنجگ کرنا تعمیر، نینہہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ویکھ سندیسہ دیندا کبیر، قبراں توں باہر درڑائیا۔ پر م پڑکھ دی اگنی تدیر، بھيو جانے کوئے نہ رانیا۔ جس شرع دی ویکھنی شمشیر، شریعت کھوج کھوجا گیا۔ اوہ سوامی بے نظیر، نظراں توں اوہلے ڈیرہ لائیا۔ جو گھتی آیا وہیر، بھھیٹا آیا واہو داہیا۔ دین دُنی دی بدلے ضمیر، ضامن شبد گرو اکھوائیا۔ جس لیکھے پایا روداس دا کبیر، کوڈی کانا دے گواہیا۔ اوہ مہربان گنی گہیر، گہر گور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ دھرم کہے کلجک میرے اندر آوے آواز، پر بھ خوشیاں وچ جنائیا۔ اوہ تک وقت چکنا روزہ نماز، کعبیاں ہوئے صفائیا۔ سرت سب دی جائے جاگ، سنگر شبد آپ جگائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ مکھ رکھائیا۔ جن بھگتاں ہوون وڈ وڈ بھاگ، تن وجدی رہے ودھائیا۔ گرہ مندر دیک جوتی جگے چراغ، چاروں کٹ ہوئے رُشائیا۔ جس صاحب دا لیکھا آد جگاد، جگ چوکڑی کھوج کھوجا گیا۔ اوہ جن بھگتاں دے کے پریم دی داد، اتا دانی دیا کمائیا۔ چٹارس دُدھ دادے سواد، انرس اپنا آپ وکھائیا۔ جو سرن سرنائی جان لاگ، تنہاں لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کسے

ہتھ نہ آوے کاشی ایدھیا پراگ، مٹھرا گوکل روون مارن دھاہیا۔ مکے کعبے کرے نہ کوئے جہاد، حاجیاں حج نہ کوئے وڈیاںیا۔ نیتز ویکھ سکے نہ کوئے سماج، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا شبد سنائے انادی ناد، دُھن آتمک راگ درڑاںیا۔ گرگھ گرسکھ جان جاگ، جگ نیتز لوچن نین اکھ کھلاںیا۔ جو سمبل دیس وسے وچ ماجھ، مجلس بھگتاں نال بناںیا۔ دھرم کہے کلجک اوہ تیرا اتتم ویکھے راج، رعیت جگت جہان کھوج کھوجاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پر ماتم آتم دیوے سنگر شبد امداد، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر مہندر کور سرجیت کور کلپیاں دے نوت *

کرپا کرے پڑکھ ابناش، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ مانس جنم کرائے راس، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ لیکھے لائے پون سواس، ساہ ساہ اپنا نام جپانیا۔ کوڑ وکارا کرے ناس، ہوئے ہنگتا روگ مٹانیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جاتا نظری آںیا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، نرگن ساچا چند چکائیا۔ شبد اگمی دے کے دات، وست انمل آپ ورتانیا۔ سگل وسورے جان لاتھ، جس جن اپنا میل ملاںیا۔ اندر باہر گپت ظاہر وسے پاس، دُور دُراڈا پندھ رہے نہ رانیا۔ جنم جنم دا کرم کرم داروگ دیوے کاٹ، کٹاکش اکو نام لگانیا۔ ساچی منزل پوڑے چڑھا کے گھاٹ، گھاٹا جنم جنم دا پور کرائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی میٹے واٹ، درگاہ ساچی دیوے مان وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ کرپا کرے صاحب سلطانا، ہر کرتا دُھردر گاہیا۔ مہربان ہوئے مہربانا، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ انتر دیوے برہم گیانا، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سبھانیا۔ کرے پرکاش کوٹن بھانا، جوتی جاتا اگم اتھاہیا۔ گھر مندر سہائے مکانا، محل اٹل وجے ودھانیا۔ شبد ناد اُتچے دُھنکانا، انراگی راگ سنائیا۔ لیکھا جان جیو جہانا، ہر جن ساچے لئے ترانیا۔ رنگ رنگائے نوجوانا، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ چرن کول بخش دھیانا، سرت شبد نال ملاںیا۔ دُرمت میل دھوئی وچ جہانا، پنت

پُنیت کرائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر کرے آپ پہچانا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ ساچا رنگ رانگن نیکو، ہر کرتا پُرکھ کرتار۔ سچ سوامی آتم میتو، متر پیارا اگم اپار۔ کایا کرے ٹھانڈی سیتو، سنگر شبد شبدی دے ادھار۔ گھر سوامی ملے نیکن نیکو، زرویر پُرکھ اگم اپار۔ ساچا کلمہ دیوے اگم حدیثو، نام ندھانا اینکار۔ مانس جنم ہر جن جیتو، چرن پریتی کر سچّی سرکار۔ ویکھو دھام گرہ اندیٹھو، سچھنڈ دوارا کھول کواڑ۔ پر بھ کا بھانا مانو میٹھو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک آپ کرتار۔ سنگر کرتا دیا ندھ، دینن ہوئے سہائیا۔ جگت جہاناں جانے بدھ، بدھناتا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کارج کرے سدھ، سدھ صادق جس نوں سپس نوائیا۔ جو لیکھا لکھیا وچ ویدرگ، سواتھر بن کلجک دے بھگتائیا۔ سو رام راما اشارہ کیتا گدھ، جٹا جوٹ بھیو کھلایا۔ سو ویکھنہارا اینکارا اک، اک اگلا اگم اتھاپیا۔ لیکھے لاوے ہر جن میت پیارے سکھ، سکھی سکھیا سچ درڑائیا۔ نام پدارتھ پا کے بھکھ، خالی جھولی دے بھرائیا۔ مہربان مہربان ہو کے ساچا مت، متر پیارا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پریتی اندر کرے ہت، ہتکاری ہو کے جن بھگتاں دیا کمائیا۔

* ۱۹ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر چیل سنگھ دے گرہ *

کلجک کہے میں دھرم نوں پھڑاں گٹا، بلون کے دیاں جنائیا۔ اوہ ویکھ تیرا ست پیارٹٹا، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ سوہنیاں میریاں چارگنٹ لٹاں، لٹیرا ہو کے بھجائیاں واہو داہیا۔ نو کھنڈ پر تھی جڑ پٹیاں، دھرنی دھول رہن نہ پائیا۔ خالی کراں بتاں، بتھانیاں کراں صفائیا۔ میں پُرکھ اکال دا لاڈلا پُتا، دلارا ننھا سو بھاپائیا۔ جوٹھ جھوٹھ سہائی رتا، رتڑی کوڑ دتی مہکائیا۔ میرا کھیل رہیا نہیں لکا، نو کھنڈ وجے ودھائیا۔ میں کام کرودھ دا بھکھا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ میرے اندر ایہو دکھا، دھرم وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ میں سچھل ہون دینی نہیں جننی دی سکھا، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ جگت جگیا سو

تیرے راہوں گھٹتھا، منزل نظر کسے نہ آئی۔ میرے اُتے کریں نہ غصّہ، گلہ نہ کوئے رکھائی۔ میں پوتر رہن دتا نہیں کسے دا جُسا، جسمِ ضمیر دتا بدلائی۔ ذرا نگاہ مار لے دیپ گُشا، کچھ مچھ دا لیکھ جنایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ کلج کہے میں دھرم نوں ہس کے کیتا اشارہ، عیش و عشرت نال جنایا۔ اپنا ویکھ لے انت کنارہ، تتناں وہناں پھول پھولائی۔ تیتوں اوتار پیغمبر گرو دے نہ کوئے سہارا، نام وَنجھ مہانا ہتھ کوئے نہ آئی۔ نشانہ رہے نہ کسے مندر مٹھ شودوالے گرو دوارا، کعبے رہے گر لائی۔ دھرنی رووے زارو زارا، بن نیناں نیر وہائی۔ کلج کہے چاروں گنٹ میرا پیارا، پسر پساری ہو کے دیاں جنایا۔ دین دُنی وِچ کیتا دھواں دھارا، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ ترے گن مایا تاء انگیارا، اگنی اگ دتی لگائی۔ امرت دھاد ملی نہ ٹھنڈی ٹھارا، امیوں رس نہ کوئے چوائیا۔ نوکھنڈ ہاہاکارا، ہائے ہائے کر سرب گر لائی۔ چار گنٹ ویکھ کھیل اپارا، اپر پیر سوامی میتھوں رہیا کرایا۔ میرا کوڑ گڑیار دا اک لکارا، لالچ وِچ سرب ہلکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا در، سچ دامالک بے پروا ہیا۔ کلج کہے دھرم تیرا رہے کوئے نہ بل، بلدھاری ہو کے دیاں جنایا۔ میرا چاروں گنٹ کپٹ چھل، چھل چھدر نال ملائی۔ میرا پیارا ویکھ کالی دھار کل، کل اپنی دتی ورتائی۔ پنچ وکارا جگت دل، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا ماٹی کھل، خالص روپ نہ کوئے جنایا۔ امرت رس ملے کسے نہ جل، ساتک ست نہ کوئے ورتائی۔ ست سروپی لگے کوئے نہ پھل، کایا کوڑی سنمل رُکھ وانگ لہرائیا۔ ست سچ دھرم دی رہی کوئی نہ گل، کوڑ گڑیارا گل گلو کڑی سب نوں رہیا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک دیا کمائی۔ کلج کہے دھرم میں تیتوں خوشیاں دے نال دساں، دہ دشا دھیان لگائی۔ چاروں گنٹ ویکھ کے ہساں، ہس ہس کے دیاں درڑائی۔ اپنیاں کھول کے ویکھ لے اکھاں، بن اکھیاں اکھ اٹھائی۔ تیرا ستکار رہیا نہ وِچ کروڑاں لکھاں، اسنکھاں گنت نہ کوئے گنائیا۔ تیری قیمت ہو گئی وانگ لکھاں، کوڑی کوڑی ہٹ وکائی۔ میں بلدھاری ہو کے نوست پر تھی نساں، پر تھم اپنا کھیل دکھائی۔ پوتر رہن دتا نہیں کسے مستک متھا، لالٹی جوت نہ کوئے رُشائی۔ وڈیائی رہی نہ کر ہتھاں، کرم کانڈ نہ کوئے چترائی۔ ست سچ دی جھولی پئے کوئے نہ وتھا، کریا کوڑ جگت ہلکائی۔ مایا ممتا موہ چلا کے رتھا، جگت جگیا سو دتا چڑھائی۔

کام کرودھ دی پا کے نتھا، دوس رین بھوائیا۔ اٹھ دیکھ لے رین اندھیری مٹا، سورہ چند نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرم کہے کلجگ نہ بن وڈ ہنکاری، ہنکار وچ جنائیا۔ میرا صاحب جوت نرنکاری، نرویر اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ کوٹن کوٹ جگ پیٹے وچ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ تڑدے گئے اپنی واری، وارث نظر کوئے نہ آئیا۔ ہن تبتوں کرنی پئے تیاری، ترے گن اتیتا دئے کرائیا۔ تیری رین رین رہن نہ دیوے اندھیاری، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ جو لیکھا جانے جگ چوکڑی چاری، سبجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ دکھائیا۔ اوہ روپ انوپا شاہو بھوپا وڈ سیکداری، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ سو میتوں دیوے سہاری، سر میرے ہتھ دکھائیا۔ کلجگ تبتوں ہووے خواری، خیر خواہ نظر کوئے نہ آئیا۔ توں سب دے نال کریں غداری، گداگار ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اگت گئے تیری اگئی ناڑی، جتھوں سکے نہ کوئے بھجائیا۔ اتم وھنا پئے ڈونگھی کھاری، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ سگلے ساتھی تک لے سنگ محمد نال چار یاری، یارانہ یاراں والا ویکھ دکھائیا۔ کی حکم سندیسہ دیوے دھر درباری، مقامے حق کی شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو لہنا دینا لیکھا جانے دیوھاڑی، دوس رین ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

* ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر وزارت روڈ رام کور دے گرہ * *

کلجگ کہے دھرم تیرا رہیا کوئے نہ دھرم استھان، استھل دوارا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا کوڑ جھلے جگت نشان، نشانے چاروں کُنٹ جھلایا۔ کرپا کری سری بھگوان، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مایا ممتا دے کے دان، میری جھولی دتی بھرائیا۔ پنج وکار بخش بلوان، سورپیر سنگ رکھائیا۔ شرع چھری دس نال شیطان، شریعت جگت ونڈ ونڈائیا۔ میرا دوس رین یدھ گھمسان، گھنمن گھیری وچ لوکائیا۔ میں پوجا رہن دتی نہیں کسے کاہن، سیپا رام نہ کوئے وڈیائیا۔ پیغمبر سنے نہ کوئے پیغام، سجدہ حق نہ کوئے جنائیا۔ مان رہیا نہ منتر ستنام، ست رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چاروں کُنٹ میرا کھیل مہان، کلجگ

خوشیاں نال سُنائیآ۔ آتم برہم کرے نہ کوئے پہچان، بے پہچان ہوئی لوکائیآ۔ سَنگَر دھوڑی چرن ملے نہ کسے اِشان، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیآ۔ گنگا گوداوری کیتی حیران، جمناسُستی رہی گر لائیآ۔ کَلج کہے میری کوڑ دی ویکھ دُکان، دھرنی دھول اُتے ہٹ کھلایآ۔ ونجارے بنے راج راجان، جگت جگیا سُو جھولی ڈاہیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی نظر اک اُٹھائیآ۔ کَلج کہے دھرم دھرنی نوں دے چھڈ، دھول اُتے رہن نہ پائیآ۔ میں کوڑ نشانہ دتا گڈ، میرے گاڈ دتی وڈیائیآ۔ تیرا پنجر پُرانا ہویا ہڈ، سَنجگ تریتا دواپر دا نظری آئیآ۔ ہُن سب نالوں ہو جا اڈ، وکھرا گرہ بنائیآ۔ سب نوں ساڑن والا نال اگ، اگنی اگ لگائیآ۔ کھیل کرا سر شئی وچ جگ، کائنات کھوج کھوجائیآ۔ میل ہونا نہیں اُپر شاہ رگ، شہنشاہ درس کوئے نہ پائیآ۔ سچ دواریوں مکی حد، حدود رہن کو نہ پائیآ۔ کَلج کہے میری اکو چلنی کوڑ دی ید، یادواں نوں کرشن گیا سمجھائیآ۔ کوڑ تُماری سب نوں پیانوئی مدھ، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیآ۔ میرا ڈورُو ڈنکا جانا وچ، دہ دشا ہوئے شنوائیآ۔ کسے دا قبول ہون نہیں دینا ج، جُجرے دیکھاں تھاوں تھانیا۔ کَلج کہے دھرم تیرے دھرم دی دھار دتی بدھ، گھاؤ لگایا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، نورِ الہی نورِ اکو دیک رہیا جگ، جگ جیون داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر وزارت روڈ اجیت سَنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے کَلج اپنی پوری تک لے خواہے، بے خبراں خبر دے سُنائیآ۔ تیرا لیکھا مکنا اتتم کجے، محمد چار یاری نال ملایآ۔ جس دا حکم کلمہ اگئی آوازے، آواز چار کُنٹ سُنائیآ۔ نو کھنڈ پر تھمی اڈنے کاگے، ہنس نظر کوئے نہ آئیآ۔ اوتار پیغمبر گرو جان جاگے، آلس نندرا دور کرائیآ۔ ہُن میرے نال جھکڑے کاہدے، قاعدہ باقاعدہ پر بھ دے ورتائیآ۔ بیس اکیسے تک لے اپنے وعدے، واحد دھیان لگائیآ۔ جو مُشترکہ ہوئے مُعاہدے، مُشترکہ دیاں سُنائیآ۔ تینیوں ہونا پئے علیحدے، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ دھرم کہے

کھج کیوں چاروں کُنٹ دے ڈراوا، بھجے کوڑ والا رکھائیا۔ تیرا خارج ہونا اتم دعوا، دعویٰ دار نہ کوئے اکھوائیا۔ جگت نشانہ رہنا نہیں ناواں، نو کھنڈ نظر نہ آئیا۔ کوڑی کریا رہن نہ پاوے کاواں، کاگ وانگ نہ کوئے گر لائیا۔ سب دا لیکھا مکنا جنہاں سور کھادھیاں گاواں، گوڑ براہمن ----- رہنا نہیں بھجاں باہواں، ہنکاریاں ہوئے صفائیا۔ توں کھج ہویا نتھاواں، تھان تھنتر نہ کوئے وڈیائیا۔ دھرم کہے میں پھرنا چائیں چاواں، دھرنی اُتے واہو داہیا۔ اک صاحب دی سیج راواں، کنت کنتوئل اک ہنڈھائیا۔ جس بھگتاں دینیاں ٹھنڈیاں چھاواں، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ بھاگ لگاواں کھیڑے گراواں، تن مندر وجے ودھائیا۔ میں اوسے دے ڈھولے گیت گاواں، جو مالک دھردر گاہیا۔ اوسے دے کول چرناں سپس نوواں، نو نولاگاں پائیا۔ شبد سندیسہ تیتوں سیج سناواں، سچ نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ کھج کہے دھرم توں جان دا نہیں میرا زور، جوڑو زر وچ دیواں رُلائییا۔ اپنا کر کے اندھیرا گھور، تیرا نشانہ دیاں مٹائییا۔ سادھ سنت بنا کے ٹھگ چور، چوری چوری سب دے اندر ویکھ وکھائییا۔ مایا ممتا نال جوڑ، دین دنی دیواں پھسائییا۔ تیرے نال سارے ناتا جان توڑ، ٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ آگے ہو کے سکے کوئے نہ ہوڑ، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ میرا جواب تیتوں نواں نکور، فرق رہے نہ رائییا۔ میں سور پیر بلوان پر بھو دا بانکا چھوہر، نوجوان نظری آئییا۔ توں میرا تگیں سال بسالا زور، طاقت طاقت نال ازمائییا۔ دہائی دین پیغمبر مقبریاں وچ گور، کوک کوک سنائییا۔ ایمان دی عمل وچ سب دی کٹی گئی ڈور، تندری تند نہ کوئے بندھائییا۔ کھج کہے دھرم میرا اتم سریشٹ بھاگ ہویا متھور، مٹھیا تیتوں دینا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا اور کا اور، اوری اپنی کار بھگتائییا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر کیسری دیوی دے گرہ *

کھج کہے دھرم میرا ڈنکا چارے کوٹا، وہ دشا رہیا جنائییا۔ دھرم تیرا دھرم دار رہن نہیں دتا کوئی بوٹا، سچ پھل نہ کوئے وکھائییا۔ میں مایا ممتا دے کے ہوٹا، ہلارا دتا خلق خدائیا۔ تن وجود کر کے جھوٹھا، جھوٹھی کریا نال ملائییا۔ کایا بھانڈا خالی کر کے ٹھوٹھا، ست سچ وچوں باہر کڈھائییا۔ اتم پر ماتم

ناتا تک لے روٹھا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ میرا صاحب دیا لا میرے اُتے توٹھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میں خوشیاں وچ پائی لوٹا، لٹ لٹ کے سب نوں رہیا کھائیا۔ دھرم تیرا بھاگ ہو یا کٹھٹا، جگت ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ کلج کہے دھرم میرا چاروں گنٹ کھیل، کرتو دیاں جنائیا۔ من منسا کوڑی کرپا کیتا میل، ملنی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ ثابت رہن دتا نہیں کوئی گروگر چیل، چیل گرو نہ کوئے پترائیا۔ آپ رہ کے دھام نوئل، ویکھنہارا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادی سجن سہیل، سخا سہیلا اک اکھوائیا۔

* ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر کرشن لال دے گرہ * *

دھرم کہے کلج میں دیکھی تیری شرع چھری، جو شریعت سنگ بنائیا۔ جس دی کرنی لوک مات بُری، بُریاراں نال نظری آئیا۔ کلج کہے دھرم اوہ تک لے دین دنی ہوئی نگری، سنگر شبد نہ کوئے ملائیا۔ آتم پر ماتم دھار کسے نہ جڑی، پاربرہم برہم نال نہ کوئے ملائیا۔ میری وہن وچ جاندی ساری رڑھی، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دھرم کہے کلج تیرے وچ پر بھو دے بھگت، سچ بھگتی وچ سمائیا۔ اوہ سہاؤندے دھرنی دھرت، دھول ملے وڈیائیا۔ جنہاں دا اکو سوامی کنت، کنت کنتوئل اک اکھوائیا۔ اوہناں دے اندر موئی رت بسنت، خزاں بیٹھی مکھ چھپائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندے چھنت، سوہنگ راگ الاہیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اوہناں دی بنائے بنت، گھرن بھنہار دیا کمائیا۔ اوہ جگیا سو نہیں ویکھ لے دھر دے سنت، جنہاں سنگر سجن ملیا ماہیا۔ اوہناں دی مہما سدا اگنت، لیکھا گنت نہ کوئے درٹائیا۔ ملی وڈیائی وچوں جنت، جاگرت جوت جوت رُشائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ کے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھائیا۔ میل ملا کے ساچی سنگت، پچھلا اگلا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کھیل کھلائیا۔ دھرم کہے کلج تیرے وچ پر بھو دے پتے، متر پیارے نظری آئیا۔

جنہاں دی اک اگئی ریپتے، آتم پر ماتم سنگ بنایا۔ اوہناں دا نور تک کایا مندر گھر اندیٹھے، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جنہاں دا پیار رس امیوں دے سے میٹھے، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ ترے گن وچ نہ تین انگیٹھے، ساتک ست ست سمائی۔ کوڑے رہے مول نہ ریٹھے، وکھ امرت روپ سمائی۔ اکو صاحب نال پرپتے، چرن کول سر نایا۔ ناتا چھڈ کے مندر مسیتے، گھر اپنے وجے ودھائی۔ سو سوامی پر کھنہارا نیتے، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائی۔ جس بھگت جن پتت کیتے پُنیے، مہر نظر اٹھائی۔ ساچا کلمہ دس حدیث، اکو کرے پڑھائی۔ جس دا لہنا دینا زنگن دھار پیسے، چو پیسے اپنی کھیل کھلایا۔ میٹ مٹائے اوچ نیچے، ذات پات پنڈھ مکائی۔ سچ دھرم چلائے ریپتے، ریتوان اک اکھوئی۔ جس دی یاد وچ جگ چوکڑی پیے، اپنا پنڈھ مکائی۔ اوہ پر م پُرکھ ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی سو بھاپایا۔ جو لیکھا جانے سب دے کیتے، کرنی کرتا پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہنگ نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے دیا کمائے ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی اپنا حکم جنائی۔

* ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر وزرات روڈ پھنمن سنگھ دے گرہ *

کج کہے دھرم میں خوشی وچ ماراں تاڑی، تالیاں دیاں سنائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب دی قسمت ہوئی ماڑی، مڑھیا گوراں دین دُہائی۔ لگی اگ بہتر ناڑی، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ میری پھری دروہی جنگل وچ پہاڑی، جوہاں نیناں نیر وہائی۔ سمند ساگر روندے کھاڑی، خلق خالق والی دتی رُلائی۔ لجیا رہن دتی نہیں کسے دی داہڑی، داڑھاں ہیٹ دتا چبائی۔ دھرم میں تیتوں دتا پچھاڑی، منہ دے بھار سُٹائی۔ اوہ ویکھ دھرنی روندی زارو زاری، چھبر نیناں والی لائی۔ اُس دی چلے کوئے نہ داری، دردی درد نہ کوئے ونڈائی۔ میں سوربیر بلکاری، بلدھاری اک اکھوئی۔ جس جھگڑا پایا ز ناری، نر نرائن ملن کوئے نہ پائی۔ وہ دشا ویکھ خواری، خالص روپ نہ کوئے سمجھائی۔ کوڑی ممتا کر پیاری، ناتا پر م پُرکھ تڑائی۔ پنج وکارا لگی یاری، یارانہ آتم پر ماتم نہ کوئے جڑائی۔ پریشان کیتے سنساری بھنڈاری سنگھاری، سنساری اکھ نہ کوئے اٹھائی۔ جدھر تلو زین اندھیاری، ساچا چند نہ کوئے چمکائی۔ دین

دُنی ہوئی دُھیاری، دُکھاں دُور نہ کوئے کرائیا۔ میری سب دے آگے نمسکاری، نو نو سیس جُھکائیا۔ کُجگ کہے میں یاد کراں دیوھاڑی، دوس رین گیت گاواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکائیا۔ دھرم کہے کُجگ کیوں ہوئیوں بے درد، دین دُنی دُکھائیا۔ نکھی دھار ویکھ لے شرع کرد، چھری بنی روپ قصائیا۔ پٹھی سب دی ہوئی نزد، نئی پی لوکائیا۔ میں پر بھو دے آگے کراں عرض، بیننتی اک سنائیا۔ اپنا کھیل تک اسچرج، کی لپلا اسچرج ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی نپڑد، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ چار ورن ہویا حرج، برن اٹھاراں دین دہائیا۔ تیری جن سنکھیا آرن آرب کھرب، کھرباں انکڑیاں وچ نظری آئیا۔ تیرا سنسار پر بھو بھلیا سرب، ست وچ ست نہ کوئے رکھائیا۔ ہوئے ہنگتا بنی درب، مایا موہ ہلکائیا۔ کُجگ کوڑی کر یا دی ویکھ کرب، کائنات ویکھ دکھائیا۔ تیرا لہنا دینا نرالا انوکھا شرکن غرب، گہر گمبھیر پردہ آپ اٹھائیا۔ سچ بیننتی منظور کر عرض، آرزو تیرے آگے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جودھے مرد، مرد مردانے ویکھ دکھائیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر سنسار سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کُجگ تک لے اپنی نیٹی، کرم کانڈ دھیان لگائیا۔ کرنی ویکھ لے پچھے بیٹی، پچھو کڑ دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے مندر مسیتی، جگت دوارے کھوج کھوجائیا۔ دھار سمجھے کوئے نہ نیکن نیکی، زرویر پڑکھ ملن کوئے نہ پائیا۔ توں چاروں گنٹ اندھیرا کیتا تارپکی، سچ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ تیری مٹدی جائے کوڑ گڑیاری لیکھی، لائن رہن کوئے نہ پائیا۔ میری اُس دے اُتے اک اُمیدی، جو مہربان دُھر در گاہیا۔ جس دے وچ حق توفیقی، طاقتور نور الاہیا۔ جس دے حکم وچ ساری سرشٹی جانی جیتی، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ کُجگ کہے دھرم توں نہیں جان دا میری کرنی، کرتا پڑکھ دے وڈیائیا۔ میں کھیل کراؤنا اُپر دھرنی، دھرت دھول دھول ویکھ دکھائیا۔

ترے گن مایا وچ دین دُنی سڑنی، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ ساچی منزل کسے نہ چڑھنی، سادھ سنت روون مارن دھاہیا۔ میس جھگڑا پاؤنا ورنی برنی، ذاتاں پاتاں دینا لڑائیآ۔ میس اک اوٹ رکھی پر بھو دی چرنی، دھوڑی خاک خاک رمانیآ۔ جس دی اکونجک پڑھنی، ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ کلج کہے دھرم میس اپنی دستاں کی کہانی، کہاوت کی جنایآ۔ میس مان رہن دتا نہیں کسے بانی، بان انیلا تیر نہ کوئے چلایآ۔ میس لیکھا ویکھیا چارے کھانی، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیآ۔ تخت بہا کے مایا رانی، گھر گھر حکم دتا سنایآ۔ پیخ وکارا نال شیطانی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیآ۔ وست دے امولک بے ایمانی، گرہ گرہ دتی ٹکائیآ۔ سچ دار ہے کوئے نہ دانی، دانش منداں بدھی دتی بدلائیآ۔ امرت سروور بھریا رہے نہ ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ اگنی تت تپائیآ۔ کھیل تک میرے شہنشاہ سلطانی، پُرکھ اکالا کی اپنا حکم ورتائیآ۔ جوتی جاتا بن نوجوانی، پُرکھ بدھاتا اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا ویکھنہارا دو جہانی، نرگن سرگن اپنا کھیل کرائیآ۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ جموں شہر راج سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو کھیل ویکھ کلج کل دی، کلکاتی کی اپنا کھیل کھلایآ۔ چاروں گنٹ میرے اُتے اگنی بلدی، بل باون دی دھار نہ کوئے سمائیآ۔ کھیل تک لے اٹھسٹھ جل دی، گنگا گوداوری جنما سُرستی مارے دھاہیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے کایا ماٹی کھل دی، خلق دے خالق تیرا نور نہ کوئے رُشنائیآ۔ دھار تک لے مہینل تھل دی، اسگاہاں کھوج کھوجائیآ۔ جگت درشٹی ونبجاری ہوئی پیخ وکارے دل دی، دلدریاں ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ پدوی ملے کسے نہ اٹل دی، سچ دوار نہ کوئے سہائیآ۔ کی کھیل تیری اچھل اچھل دی، ول چھلدھاری دے درڑائیآ۔ کسے نوں سمجھ نہیں گھڑی پل دی، پلکاں دے پچھے کی بیٹھا حکم سنایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک لے انگیارا بھٹھ،

بھٹھیالا کلج نظری آئی۔ دھیرج رہیا نہ کسے ہٹھ، ست سنتو کھ وچ نہ کوئے سمائی۔ چاروں گنٹ ممتا ہٹ، لوبھ و نجارا ڈیرہ لائی۔ مان رہیا کسے نہ تٹ، کناریاں رنگ نہ کوئے رنگائی۔ تیرے چرن کول رہی ڈھٹھ، نو نو لاگا پائی۔ دروہی میرے خالی ہٹھ، وسنت دھرم نہ کوئے ہٹھ پھرائی۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھ، کرتا ڈھر درگاہیا۔ میرے اُتے کھول کے ویکھ اکھ، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ چاروں گنٹ انگیار رہے بھکھ، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ کلج چلے کوڑ گڑیارا رتھ، نو ست بھجے واہو داہیا۔ پوتر رہی کسے نہ مت، بدھی چلے نہ کوئے چترائی۔ مانس مانو ابلے رت، مانکھ رہے گر لائی۔ میں تیرے اگے ستھر بیٹھی گھت، یارڈا سیج ہنڈھائی۔ میرے نیتز واؤندے اٹھ، ہنچھواں ہار بنائی۔ تیری وڈیائی صفت اکھ، مہما کہن کچھ نہ جائی۔ میرے سوامی آنس، اپنا پنڈھ مکائی۔ میں کلج چکڑ وچ گئی پھس، پھڑ باہوں باہر کڈھائی۔ سب کچھ تیرے وس، اوتار پینمبر گرو میتوں گئے سمجھائی۔ کلج ہووے پرگٹ، جوتی جاتا ڈھر دا ماہیا۔ جو سب دی رکھے پت، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ میں واسطہ رہی گھت، نو نو سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن پریتی ساچا جوڑا کونت، ناتا اور نہ کوئے جنائی۔

* ۲۰ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں پرتاپ سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے کلج تیرا گنا پنڈھ، پاندھیا بھجنا واہو داہیا۔ نال نشانہ مٹنا تارا چند، صدی چو دھویں ویکھ دکھائی۔ جو حضرت عیسیٰ موسیٰ گایا چھند، ڈھولا سوبلا رسنا نال سنائی۔ جس نوں نانک دھار کہا بخشند، جوتی جاتا وڈ وڈیائی۔ جس دا اشارہ کیتا گوبند پری اند، اند اند وچوں پرگٹائی۔ اوہ دو جہاناں نو جوانا مرد مردانہ ویکھے لنگھ، سری بھگوان اپنا کھیل کھلایا۔ انت اخیر بے نظیر کولوں وسنت اگئی رہیا منگ، دھرم کہے دھرم دوارے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے تیرے نام دی اکو ہووے چند، پر چند چند الاں کرے صفائی۔ توں شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، پروردگار نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ دھرم کہے کلج کھیل ویکھ میرے بھگونت، کی کرتا کار کمائی۔ جس دا لیکھا آد انت، جگ

چو کڑی حکمے وچ بھوایا۔ جس نوں جھکدے کوٹن کوٹ سادھ سنت، بھگت سہیلے لاگن پائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو آں جنایا منت، کلمہ کائنات سنایا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جیو جنت، اندج جیرج اُتبیج سیتیج چارے کھانی پھول پھولایا۔ تیرا توڑے گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بنے پنڈت، بدھی توں باہر کرے پڑھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے آتم دھار سچّی سنگت، تن وجود دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک ہوئے سہایا۔ دھرم کہے کلجک میرا مالک حق کرپما، قُدرت دا قادر اک اھوایا۔ جو تیرے وچ دین دُنی کرے ترمیما، طرفداری نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ گہر گہیر بے نظیر گنی گہیر غنیما، اگم اتھایا۔ جس نے تیرا لیکھا نرگن دھار سارا چینا، اُبھل بُھل کدے نہ جانیا۔ قول اقرار تے محمد مکہ مدینہ، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ چوڑاں طبق جس دے ادھینا، چوڑاں لوک سیس نوایا۔ اوہ مالک قُدرت قادر قدیما، قُدرت دا کرتا اک اھوایا۔ جس دی آتم پر ماتم ہونی تعلیما، ودیا اکو اک سمجھایا۔ ہر بھگت صوفی فقیر گرگھ بناؤنا نکینہ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرم کہے کلجک میرا صاحب سوامی نور، نوجوان اک اھوایا۔ جو آد جگادی ظاہر ظہور، ذہن وچ کدے کسے نہ آیا۔ جس اشارہ دتا موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں باہر پڑھایا۔ حضرت عیسیٰ جس داراہ تے نیڑ دُرا، بیس پیسا دھیان لگایا۔ اوہ مالک خالق سب دا لیکھا لہنا دینا کرے پورا، پورب ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑا، ٹکے خاک رماہیا۔ ہر جن چتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، دیوے نام وڈیایا۔ کلجک تیرا سماں رہن نہ دیوے کوڑا، کوڑ کُٹب دے مکایا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دایلا ستنگر شبد شبد گر پورا، پورن برہم ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ کلجک کہے دھرم میں سب کچھ جان دا، جانہار دتی وڈیایا۔ میں اوسے دارنگ مان دا، جو مرد مردانہ اک اھوایا۔ میں پیارا اوسے دے مان دا، جو تِنیاں ہوئے سہایا۔ میرا لیکھا کوئی نہیں آنجان دا، بدھ ہن نہ کوئے اھوایا۔ توں نظارہ تَننا میری کوڑ دکان دا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھایا۔ میرا نشانہ اگمی بان دا، تیر انیالا اک چلاہیا۔ میں سب کچھ پُندا چھان دا، گھر گھر ویکھ وکھایا۔ میں لیکھا جانا چار وید اٹھاراں پُران دا، شاستر سمرت بُھل رہے نہ رایا۔ میں سندیسہ سُنیا گوپیاں

والے کاہن دا، جو گھنٹیا ہو کے گیا درڑا گیا۔ میں عیسیٰ موسیٰ محمد لہنا دینا جان دا انجیل قرآن دا، تری ت نال ملایا۔ میں حکم سندیسہ سُنیا نوجوان دا، جو نر نکار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اکھوایا۔ کلجگ کہے دھرم سب کچھ میرے اندر، انتشکرن دھیان لگایا۔ میں تکیا دین دُنی دا مندر، مسجدیں پھول پھولایا۔ میں من منسا بھجدا دیکھیا منوآ بندر، وہ دشا اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔ میں کوڑ گڑیا را جگت دا بنیا بندر، کل کلش نال نچایا۔ پرکاش رہن دینا نہیں کسے دا اندھیری کندر، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ میرا تڑا سکے کوئے نہ چندر، بندی بندھن جگت نہ کوئے تڑا گیا۔ سچ دوارا مول نہ لنگھن، منزل حق دیکھن کوئے نہ پایا۔ میں جھگڑا پاؤنا وچ ور بھنڈن، ور بھنڈ دے دُہایا۔ میرا مالک سورا سر بنگن، پر م پُرکھ اک اکھوایا۔ جس نوں ڈنڈاوت نمسکار سجیاں توں باہر کراں بدن، نو نو لاگا پایا۔ میرے سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی وڈ دھناڈھ دھن دھن، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل جانے سِری بھگوان، بھگوان اپنی کار کما گیا۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں جیون سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے کلجگ کی تیری انتر خواہش، بھو دے سمجھایا۔ انتم ماٹی وچ رُلنی تیری لاش، کم کسے نہ آیا۔ اوہ تک شکر انگڑائی لئے اُتے کیلاش، کلا اپنی رہیا دکھایا۔ اوتار پیغمبر گروآں پوری ہونی آس، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ انت رہنی نہیں تیری منڈلاں والی راس، کوڑی کرپا کھیل نہ کوئے کھلایا۔ منسا من نہ رہے بد معاش، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ رُوح بُت پر م پُرکھ کرنی پاک، پنت پنت رہیا بنایا۔ تن وجود کا یا مندر کھول کے تاک، بجر کپائی پردہ دے اُٹھایا۔ امرت دیوے بوند سوانت، نچھر جھرنا آپ جھرایا۔ بھگتاں پتا ملے آپ، آپ اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بھات، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ اوہ جوتی جاتا کل کلکی آپ، کل کلکی اپنا پھیرا پایا۔ تیری کوڑی کرپا انت کرے ناس، دھرنی دھرت رہے نہ رانیا۔ سبجگ

ست کرے پرکاش، پرکاشوان دیکھ دکھائیا۔ جس نوں جھکنے پر تھی اکاش، گنگن گنگنتر منڈل منڈپ سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگت جگت دا پڑکھ اکالا آپ، آپ اپنی دیا کماایا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں پرکاش سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے دھرم دیکھ لے میری شکتی، شخصیت دین دنی بدلایا۔ سچ پیار دی رہن نہیں دتی بھگتی، بھگت بھگوان ملن کوئے نہ پانیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے ویکتی، پینڈا پندھ نہ کوئے مکانیا۔ پھری دروہی اُپر دھرتی، دھرنی دھول رہی گر لایا۔ ملے میل نہ کسے پریتم عرشی، پر م پڑکھ درس کوئے نہ پانیا۔ چاروں کُنٹ تک اندھیرا فرشی، زمیں زماں کھوج کھوجاںیا۔ میرا رُپ انوپ دیکھ اسپرجی، اچرج لیلادتی ورتانیا۔ پتا پوت رہن دتا نہیں کوئی دردی، ناتا مُجبت والا تڑانیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے گھر دی، گرہ گرہ پنچ وکار لڑانیا۔ سرت شبد مول نہ پھڑدی، ست وچ نہ کوئے سمانیا۔ دھار ملے نہ کسے امرت سر دی، دُرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا کوئے نہ پڑھدی، جگت ودیا نال ہلکانیا۔ کھیل تک بہتر نر دی، اگنی تت تت جلاںیا۔ کایا دیکھ ہنکاری گڑھ دی، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹانیا۔ کلپنا ودھائی کوڑے من دی، نسا وچ ہلکانیا۔ کسے سدھ نہیں آوندی گوبند چن دی، جو چند چاندنا نور الاہیا۔ کھج کہے میری کرنی سب نوں ڈن دی، پچیا نظر کوئے نہ آنیا۔ میری کھیل پڑکھ اکال نال اگم دی، اگنی کار کماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ کھج کہے دھرم میرا کھیل دیکھ اولا، عالمین جنانیا۔ میں پھراں اک اکلا، نوست بھجیاں واہو داہیا۔ مان گویا تیر تھ اٹھسٹھ جلا، جلدھاری ہو کے دھیان لگانیا۔ پھری دروہی پہاڑاں تھلاں، اسگاہ رہے گر لایا۔ میں ہر گھٹ اندر رلا، گھر گھر اندر ڈیرہ لایا۔ نو کھنڈ پر تھی میرا محلا، پڑکھ اکال رہیا بنانیا۔ دئی دوتی سب نوں لایا سلا، تیر انیلا اک چلایا۔ کسے نظر نہ آئے نہچل دھام اٹلا، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پانیا۔ میرا کوڑ گڑیا را دیپک بلا، چار کُنٹ کرے رُشانیا۔ پرکاش رہن دتا نہیں کایا ماٹی کھلا، خالق خلق دتا بھوانیا۔ میرا مہربان محبوب اکو نور الای اللہ، آد

جُگادی وڈ وڈیائیآ۔ دوس رین سدا دیوے تسلّا، سر میرے ہتھ لُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جُگاد جُگ چو کڑی نرگن سرگن سرگن نرگن وسنہارا جلا تھلا، مہینل لیکھا دے چُکائیآ۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں سدھرو دیوی دمانا دے گرہ *

دھرم کہے کلج تیرا بل بڑا انوکھا، سونیاں سوہنا نظری آئیآ۔ اپنے کرم دا پھول کے ویکھ پوتھا، بن اکھراں نین اٹھائیآ۔ تیرا کاریا کرم تھوتھا، جگت ونڈ نہ کوئے وڈیائیآ۔ چاروں کُنٹ کوڑ دا ہوکا، تھم پر بھ دے نال سُنائیآ۔ انتم سُن لے اک سلوکا، سوہلا تیتوں دیاں درڑائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں دی جگنی اکو جوتا، جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ تیرا وچار رہنا نہیں کھوٹا، جس کھوٹیوں کھرے دینے بنائیآ۔ تیرا مان دھرتی اُتے رہنا نہیں پوٹا، چاروں کُنٹ جڑ دینی اُکھڑائیآ۔ بے شک توں پُرکھ اکال دا سٹ چھوٹا، جگ چو تھسا سو بھاپائیآ۔ انتم اپنے ہتھ وچ پھڑ لے خالی لوٹا، لُٹیا واسنا والی نال رکھائیآ۔ تیری جھولی پینا تیرا وچار ہو چھا، ہو چھی مت نال رلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک دیا کمائیآ۔ دھرم کہے کلج اپنا بٹھ لے بھار، گھڑی کوڑ گنڈھ پوائیآ۔ تھم سُن ہر نر نکار، نر نرائن رہیا سُنائیآ۔ نال رلاؤنے اپنے یار، پنج وکارا میل ملائیآ۔ مایا ممتا موہ کر تیار، ترے گن میلا میلنا سچ سُبھائیآ۔ کوڑ کڑیا ر لے اٹھال، نو کھنڈ دھیان لگائیآ۔ ٹھگاں چوراں کر بھال، اُتر پورب پنچھم دکھن ویکھ وکھائیآ۔ توں بن سچ توں ہوئیوں کنگال، دست حق نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرا بنے نہ کوئے دلال، وچھوڑا روپ نہ کوئے درسائیآ۔ تیری کوڑ کُٹب دی گھال، ہر ویکھے تھاوں تھانیا۔ سمبل بہہ کے سب دی کرے سنبھال، سمبل دا والی بے پرواہیا۔ جس دی سب توں وکھری ہووے چال، اولڑی اک درڑائیآ۔ اوہ مدھ سوڈن دُھر گوپال، موہن مادھو نظری آئیآ۔ جس نے بھگت سہیلے اٹھاؤنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچ سچ وڈیائیآ۔ دھرم کہے کلج اپنا ویکھ لے کیتا کرم، کرم کانڈ دا دھیان لگائیآ۔ تیرے تھان سنجگ لینا جرم، پُرکھ اکال دے وڈیائیآ۔ جس تیرا بھانڈا

بھٹنا بھرم، بھے بھو چکائیا۔ جھگڑا میٹنا ورن برن، ذات پات دا لیکھ مکائیا۔ جن بھگت نیر کھولن ہرن پھرن، نچ نین کرے رُشنائیا۔ سچ پریتی دے کے چرن، چرنودک نام والا پیائیا۔ تیرا توڑ کے ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا سارے پڑھن، چار ورن اٹھاراں برن اک سمجھائیا۔ آتم دھار منزل چڑھن، پوڑی ڈنڈا اک دکھائیا۔ شبد انادی سنن کنن، سروناں توں بنا وجے ودھائیا۔ گھر گھر دیکھ جوتی جگن، نور نورانہ نظری آئیا۔ سرشی درشی اندر ہووے مگن، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ سچ سوامی دا اکو ہووے بھجن، بندگی اکو اک سمائیا۔ کلجک تیرا کوڑ کُٹب اتم ہو یا نگن، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں کُٹ و ہندی و ہن دھار وگن، شوہ دریا اپنا بل پر گٹائیا۔ صدی سدوی تیرا مکنا پندھن، پاندھی ہو کے چلنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگاد پُرکھ سمرتھن، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ مشری والا کیمپ ضلع جموں سدھرو دیوی گھگریل دے نوٹ *

کلجک کہے دھرم میں تیرے کولوں مول نہ ڈردا، بھے بھو نہ کوئے رکھائیا۔ میں مالک ساچے گھر دا، جس گرہ وچوں ملی وڈیائیا۔ میں سیو ادار پُرکھ نرائن نر دا، جو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو لکھ چوراسی بھندا گھڑدا، وشن برہما شو دے بدلایا۔ جو اوتار پیغمبر گرو گھلدا، حکم سندیسے نال سنایا۔ میں اوسے دے چرناں ہیٹھاں اپنا سیس دھردا، نو نو لاگا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ہو کے بردا، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، گرنتھ شاستر اکھ نہ کدے بدلایا۔ اوسے دا حکمنامہ پھڑدا، جو بن اکھراں دے پھڑایا۔ میں پھراں لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ واہو داہیا۔ توں میرا کھیل ویکھنا کلجک کل دا، کلکاتی ہو کے دیاں دکھائیا۔ میرا تیر چلنا ڈئی دوتی جاوے سل دا، سلل میٹوں دے وڈیائیا۔ پر بھو دا حکم صاحب دا بھانا کلجک کہے میرے وچ کدے نہ ٹلدا، میٹن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا ڈونگھی ڈل دا، باہر نکل کوئے نہ پائیا۔ دھرم جی تیتوں پتہ

نہیں میرے دل چھل دا، اچھل چھل کی میتھوں کھیل کھلایا۔ سچ مچھو ایس دھرنی اُتے لہنا دینا راجے بل دا، باون بیٹھا دھیان لگایا۔ جیہڑا رکھی
 رکیشاں گھلدا، اک تن اٹھ ست دا انک ملایا۔ اوہ میرا مالک نہچل دھام اٹل دا، سچکھنڈ بیٹھا سو بھاپایا۔ کسے نوں بھیت نہیں اُس دے گھڑی پل دا،
 پکاں دے پچھے بہن والا کی اپنا تھم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، - کلجگ کہے دھرم میری کھیل ہونی انہونی،
 سچ سچ دیاں سنایا۔ میری دھار وچ سر شئی ساری رونی، نیناں نیر نیر وہایا۔ مایا متا شرع چھری کردنال کوہنی، شریعت شریعت نال ٹکرائیا۔ میری سمت نو
 وچ پہلی ہونی بہنی، اگلا سال دے گواہیا۔ پھیر نو کھنڈ کرنی راؤنی، بھجاں واہو داہیا۔ گھر گھر کلپنا پاؤنی، پون پانی نال ملایا۔ شاہ سلطان دھیر نہ کسے
 دھراؤنی، اٹھے پہر روون مارن دھاپیا۔ پہلی چیتر خبر سرب پہنچاؤنی، ست ست نال ملایا۔ دین دنی دی خاکی خاک اڈاؤنی، خالق خلق رہیا سمجھایا۔
 کلجگ کہے میں اپنی کلپنا کوراں پانڈواں توں ودھ پاؤنی، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ میری طاقت دھرم دی دھار نہ کسے دباؤنی، دبدبے وچ کدے نہ آئی۔

* ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مشری والا کیمپ ضلع جموں ایشر سنگھ دڑ دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ میرے اُتے روندیاں مڑھیاں گوراں، دوس رین رُدن وچ گرلایا۔ پھری دُہائی ٹھگیاں چوراں، دروہی کوڑ گڑیار ہلکایا۔ ساچا نام
 کسے کول نہ رہیا بھورا، رتی رت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ستاں دیپاں ہو یا اندھیر گھورا، ست رنگ نہ کوئے چکایا۔ بیچ وکارے ودھیا زورا، جور و زور نال
 ملایا۔ آتم پر ماتم سب دا ہو یا وچھوڑا، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملایا۔ سرت شبد جڑے کوئے نہ جوڑا، پاربرہم برہم نال نہ کوئے ملایا۔ دھرم دھار دیاں
 کٹیاں گتیاں ڈوراں، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ دیناں مذہباں ودھیاں کھوراں، دویتی دوی نہ کوئے مٹایا۔ ایس ویلے اک اُس پر بھو دی لوڑا، جو لوڑیندا
 سجن اک اکھوایا۔ جو سبج ساچے لائے موڑا، مڑ میرے اُتے وسایا۔ کلجگ تیرا وقت گوائے تھوڑا، بہتا پنڈھ نہ کوئے ودھایا۔ تیتوں جواب دیوے
 اک نکورا، تھم دھر داسد سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روون اٹھسٹھ، جل دھارا وہن

وہائیا۔ ساڈا دھیرج رہیا نہ ہٹھ، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ کوڑ گڑیا را کھیڑا ہویا بھٹھ، کلجگ اگنی گیا ڈاہیا۔ سہنجنا ہوئے کوئے نہ ہٹھ، وست نام نہ کوئے
 ورتائیا۔ چوراں ٹھگا ہوئے اکھ، سادھو سادھنا وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے سپنے لگا پھٹ، پٹی حق نہ کوئے بندھائیا۔ دھرنی کہے میں پڑکھ اکال دے
 اگے جوڑاں ہٹھ، بنا ہتھاں ہٹھ ملائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، تیری اک سرنائیا۔ کلجگ اٹلی گیڑ دے لٹھ، سنجگ سچ دے بدلایا۔ بن تیری کرپا تیرا
 کرے کوئے نہ جس، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ آتم ملے کسے نہ رس، انرس کوڑ لوبھ ہلکائیا۔ سوامی سب دے ہر دے وس، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔
 شبد انادی سنا انحد، انراگی راگ جنائیا۔ جوتی جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ کلجگ کوڑا گکرم کر ناس، ناستک رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت بنا داسی
 داس، گرگھ گرگر رنگ چڑھائیا۔ توں مالک پر تھی آکاش گنگن گگنتر تیری وجے ودھائیا۔ دھرنی کہے دھرم دی میرے اُتے پئے راس، سرت شبد گوپی
 کاہن نچائیا۔ میری منسا پوری کردے آس، آشا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔
 دھرنی کہے کلجگ اپنا کالا تک لباس، چیتھر پُرانے ویکھ دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیری گھنیری رات، چاؤ نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑاپیا ذات پات،
 آتم برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ سب دا لیکھا ویکھ کھات، کھاتہ اپنا پھول پھولائیا۔ سچی لٹی گئی دات، لٹیرا بن کے توں پھریا تھاؤں تھانیا۔ مایا موہ لگایا گھات،
 گھائل کیتی لوکائیا۔ کوڑ گڑیا را جوڑ کے نات، سجن ساک لئے بنائیا۔ میری اکو آشا دسی پڑکھ ابناش، پریم نال سنائیا۔ کرپا کر شاہو شتاباش، شہنشاہ تیری
 سرنائیا۔ کلجگ رہے نہ لوک مات، میری بھومی کر صفائیا۔ سنجگ سچ بخش دے دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ دین دُنی بدل سماج، سمگری ست ورتائیا۔ آد
 پڑکھ اپر سوامی میری اتھ پت راھ، رکھ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔
 کلجگ کہے دھرنی کیوں نین وہاوے نیر، اکھاں چھہر لائیا۔ میرا مالک گنی گہیر، گہر گور اک اھوائیا۔ جس داروپ رنگ ریکھ بنا تصویر، تصور کر نہ کوئے
 سمجھائیا۔ جس نوں سجدے کیتے کیر، قبراں توں باہر سپس نوائیا۔ اوہ شہنشاہ پیراں دا پیر، پاربرہم نور الاہیا۔ جس دی دھرنی توں ملکھ جاگیر، مالک اکو
 نظری آئیا۔ جس داشد گرو وزیر، جگ جگ حکم سنائیا۔ اوس نے میری ہستی کیتی تعمیر، بے نظیر دتی وڈیائیا۔ میں چاروں کُنٹ گھتاں وہیر، بھجاں

واہو داہیا۔ دھرم دا رہن دینا نہیں کوئے دامنگیر، پلوسب دے دینے چھڈائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ میں سب دی بدل دینی تقدیر، تکبر وچ کراں کوڑ لوکائیا۔ پوتر رہنی (نہیں) کسے دی ضمیر، زمیں زماں دین دُہائیا۔ کسے پوتر ہتھ نہ آوے نیر، جل تھل سارے دیکھ وکھائیا۔ ہن کیوں تیتوں ہون لگی پیڑ، دکھاں بھری دین دُہائیا۔ کچھ یاد کر لے جس ویلے سنگر ار جن بدھی بیڑ، انک انک نال ملائیا۔ لیکھا مکا کے ہست کیر، کیٹ کیٹاں ویکھ وکھائیا۔ اوس سندیسہ دتا شبدی دھار مار لکیر، لائن عین دتی وکھائیا۔ کلج تیرا شرع دا سنگل زنجیر، بنا پڑکھ اکال توں سکے نہ کوئے تڑائیا۔ میرا مالک خالق اکو دستگیر، دست ہست جس نال لیا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی شاہ حقیر، حقیر حقیر اپنا روپ بدلایا۔

* ۲۱ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں گردت سنگھ چھب دے گرہ *

کلج کہے دھرم میں بننا نہیں ڈرپوک، سیس نہ کسے جھکائیا۔ میرا ہوکا حق چوڈاں لوک، چوڈاں طبق کراں شنوایا۔ حکم سندیسہ سناواں اگم سلوک، سولہیاں باہر پڑھائیا۔ پر م پڑکھ دا بھانا سکے کوئے نہ روک، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ میں سرشی ساری جگت وکارے وچ دیواں جھوک، حکم پر بھ دا مٹاں چائیں چائیا۔ اکو میری خوشیاں والی مَوچ، مجلس کوڑ کُٹب رکھائیا۔ نوجوان مرد مردان ہو کے دستاں اپنی پہنچ، بھیا بھیا کھلائی۔ میں دُنیا وچوں ایویں جانا نہیں اونت، اپنے کرم دا نشانہ جانا گدایا۔ میرا خصم خصمانہ نوجوانا اکو کھونت، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا وچ کروچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ کلج کہے دھرم میں اپنے کھیل وچ نہ ڈردا، ست سچ دیاں سمجھائیا۔ میں لیکھا ویکھنا لہندا چڑھدا، دشا کوٹ پھول پھولایا۔ جیو جنت ویکھنا نام کلمہ پڑھدا، انتشکرن کھوج کھوجایا۔ کون پڑکھ اکال دا بنے بردا، کون مُرید ہو کے مُرشد اگے سیس نوائیا۔ میں لہنا دینا لیکھا جانا پنچ تت کایا دھر دا، تن وجود پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سد میرا سنگ نبھائیا۔ کلجگ کہے دھرم میرا کھیل ویکھنا اچنجا، انوکھا دیاں دکھائیا۔ جس یاد کیتا محمد وچ یک چھمبہ، بھيو ابھیدا دیاں کھلایا۔ میرا لہنا دینا ہووے وچ نو کھنڈا، کھنڈا کھڑگ کھڑگ نال کھڑکائیا۔ چاواں نال پھراں وچ ور بھنڈاں، ور بھنڈی دھیان لگائیا۔ اپنا انت اخیر دا ویکھاں کھنڈھا، تٹ کنارے کھوج کھوجائیا۔ میرا پچھلا وقت سہنجنا لنگھا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میرا لیکھا نال گوبند دھار بونجا، باون اکھری دے گواہیا۔ میرا سفر نہیں ہن لمبا، لما پے کے سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرم کہے کلجگ کی میٹوں زرگن دھار دسدا، سرگن کی سمجھائیا۔ حکم سن امگم الکھ دا، اگوچر کی درڑائیا۔ تیرا لہنا دینا انت پورا ہونا بھٹھیالے بھٹھ دا، اگنی اگ نال ملائیا۔ اوہ مالک سوامی گھٹ گھٹ دا، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جیہڑا جگ جگ سب دیاں جڑاں پڈدا، پٹنے والا دے گواہیا۔ اُس دا حکم سندیسہ ست دا، ست ستوادی ہو کے آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم کہے کلجگ کی تیٹوں حکم سندیسہ دساں، دہ وڈا دھیان لگائیا۔ تیری رین اندھیری مٹی مسئا، اماوس اپنا روپ بدلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لیکھا جانے ہوڑا اتے سسا، سو پُرکھ زرنجن وڈ وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہو کے پھرے نشا، اینکار اپنی کل ورتائیا۔ آد پُرکھ زرنجن حکم دیوے سمر تھا، سری بھگوان تھاؤں تھانیا۔ ابناشی کرتا وہیرا رہیا گھتا، پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاہیا۔ سنگر شبد لیکھا رکھے اپنے ہتھا، دوسر ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ اوہ تک گوبند جس دے ستر لٹھا، اوہ یارڈا نور الاہیا۔ جس نے تیری کوڑ گڑیاری ختم کراونی کتھا، کتھنی کتھ نہ کوئے درڑائیا۔ اوہ سنجگ چلائے ساچی رتھا، رتھواہی بنے دھر دا ماہیا۔ جس دے چرن کول سیس سب دا جھکے متھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سو سوامی انترجامی وسنہارا گھٹ گھٹا، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک زراٹن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھيو ابھیدا اپنا جانے الکھنا الکھا، لیکھا لیکھ لکھت وچ نہ کوئے جنایا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں پورن سنگھ دے گرہ * *

کجگ کہے دھرم میرا دیکھ لے اکو انکا، جگت انکڑیاں توں باہر دھیان لگایا۔ خدی ہنکار وجاواں ڈنکا، نوست شنوایا۔ دھرنی دھرت دھول
 دھول سہاواں بنکا، گرہ اکو وجے ودھایا۔ لیکھا جانا راؤ رنکا، راج راجانا پردہ لاپیا۔ میرے حکم فرمان دا اکو تنکا، تن وجود دیاں پلایا۔ دین ذنی دا پھیر
 کے منکا، منسا کوڑ نال پلایا۔ گرگھ رہے کوئے نہ ہنسا، کاگ وانگ سرب گرلایا۔ دھرم دی دھار دے سے کوئے نہ ہنسا، ہنساوی دیاں بدلایا۔ چاروں گنت
 اکو میری منسا، مانس مانکھ دیاں بھلایا۔ آتم پر ماتم ملے کسے نہ کنتا، کنت کنٹول نہ کوئے ہنڈھایا۔ چولی چڑھے نہ رنگ بسنتا، خوشی خوشی وچ نہ کوئے
 مہکایا۔ تن وجوداں اندر بھراں ہوئے ہنگتا، ہنکار گڑھ سہلایا۔ میرا بھیو پائے کوئے نہ پنڈتا، بدھیوان نہ کوئے چترایا۔ میں لیکھا جانا پنچ تت کا، متو
 تت کھوج کھوجاں۔ سنسار ونجاراں کراں لہو مجھ رت کا، نوست ویکھ دکھایا۔ پیار رہیا نہ کسے برہم مت کا، پاربرہم وچ نہ کوئے سہلایا۔ ناتا توڑاں
 دھیرج جت کا، ست سنٹو کہ وچ نہ کوئے سہلایا۔ مان رہن دینا نہیں تیر تھ اٹھسٹھ کا، گنگا گوداوری جمن سرتی رووے مارے دھاپیا۔ ذرا کھیل تکتا مندر
 مسجد شودالے مٹھ کا، چرچاں گرو دوارے دھیان لگایا۔ کوئی ونجارا رہن دینا نہیں ہٹ کا، ہٹوانے بیٹھن کھ چھپایا۔ اوڈھن سپس ملے نہ کسے پڑکا،
 پائل ہوئے نہ کوئے سہلایا۔ ایہہ کھیل پر بھو دی اوس مت گت دا، جو جانہار خلق خدایا۔ میرا اکو انگیارا چار گنت تپدا، شانت سکے نہ کوئے کرایا۔
 میں رس رہن دینا نہیں کسے جپ دا، پوجس پاہن نہ کوئے وڈیایا۔ میں روپ بناؤنا مایا سپنی سپ دا، گھر گھر ڈنگے چائیں چانیا۔ دوس رین میں واہو
 داہی نٹھدا، بھجاں تھاوں تھانیا۔ میری تیج پڑکھ اکالا رکھدا، سر میرے ہتھ لکایا۔ کجگ کہے دھرم میں سچ کہانی دسدا، دہ دشا کراں شنوایا۔ ایہہ لیکھا
 نہیں کسے دے وس دا، واسطہ پر بھ دے نال جڑایا۔ میں اُس سمیں نوں تکدا، بن نیناں نین اٹھایا۔ جو وقت سہنجنا ہووے پڑکھ سمر تھ دا، ہر کرتا
 کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، دیونہار اک اھوایا۔ دھرم کہے کجگ نہ کر کوڑ دلیری، دلبر دوست دیاں
 جنایا۔ توں کوٹن وار آسوں دھرتی اُتے پائی اپنی پھیری، پھرت پھرت پنڈھ مکایا۔ تیری کلا ورتدی رہی گھنیری، گھنیا تیتوں دے کے جائے وڈیایا۔

نوست کوڑ گڑیار چلدی رہی بیڑی، نیا نوکا جگت دکھایا۔ کردار ہوں میری میری، ہوئے ہنگتنا نال ملائیا۔ ہن صاحب سوامی انترجامی تیری جڑ رہیا اکیڑی، اگن آتھن تائیں سمجھایا۔ انت ہونا خاک دی ڈھیری، مائی خاک وچ مل جائیا۔ اٹھ اپنی تک لے اتھ وار دی اندھیری، اندھ آتم دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا کھیل آد انت جگا جگنت کرنی دا کرتا کر نہارا مہری، مہربان مہربان مہربان اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں شاہنی دیوی دے گرہ *

دھرم کہے کرپا کرے سری بھگوانا، ہر کرتا دیا کمایا۔ کلج میٹے کوڑ نشانہ، چار کنت نظر نہ آئیا۔ حکم سندیسہ دیوے نوجوانا، مرد مردانہ دیا کمایا۔ لیکھا جانے جیو جہانا، لکھ چور اسی کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلے گرگھ کرے پہچانا، بے پہچان آپ اٹھایا۔ دھر دا دیوے نام ندھانا، وست امولک آپ ورتایا۔ چرن پریتی بخش دھیانا، نیتز لوچن نین بگھسایا۔ آتم اپجا کے برہم گیانا، برہم و دیا اک پڑھایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے اک گانا، راگ راگنیاں پندھ مکایا۔ گھر مندر سہا مکانا، گرہ مندر اک وڈیایا۔ شبد دے دھر دی دھنکاتا، اناد انادی ناد و جائیا۔ امرت ساچے سر نہانا، دُرمت میل دھوایا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے شہنشاہ سلطانا، سنگرو اگم اتھاپیا۔ جو آون جاون لیکھ مکائے پھاسی جم کٹانا، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ گرگھ ہر بھگت سہیلے گھر ساچے میل ملانا، اگے وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آتم پر ماتم کرے پروانا، پر م پُرکھ پر بھ اپنا میل ملائیا۔

* ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں اندرو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے سنکر شبد کرے مہربانی، سر بھگتاں ہتھ لکائی۔ چرن دھوڑ کرا ایشانی، دُرمت میل دھوئی۔ دُھر دانام بخش آنامی، جگ دیوے مان وڈیائی۔ شرع دی کوڑ کٹ غلامی، غُربت اندروں باہر کڈھائی۔ آتم پر ماتم میل ملاوا ہووے ساچے کاہنی، رام رام مل کے وجے ودھائی۔ ست دا سچ ہووے جان جانی، جانہار اک اھوئی۔ ہر جن ساچے انتر بخش آگم دھیانی، رنج لوچن نین گھلای۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمانی، اسم اک سمجھائی۔ گڑھ توڑ جگت ابھمانی، ہنگ برہم بھو گھلای۔ لیکھے لا کے جیو پرانی، پران ادھاری آپ ہو جانی۔ توں میرا میں تیرا دس کے بانی، بان انیالا تیر چلای۔ جھگڑا میٹ کے چارے کھانی، انڈج ڈیرج اُتبیج سیج پندھ مکائی۔ نگاہان ہو کے ویکھنہار شاہ سلطانی، شہنشاہ وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل دیوے اپنی آپ آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھائی۔

* ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں شکر سنگھ دے گرہ *

کھج کہے میں سنکر شبد دا داسی داس، دوس رین سیو کمائی۔ جس دا لحم پر تھمی آکاش، گگن لگنتر رہیا سنائی۔ جس دی دو جہان منڈل راس، لکھ چوراسی گوپی کاہن نچائی۔ میں اوسے دی رکھی آس، آساوند اک ہو جانی۔ کون ویلا کرپا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دیا کمائی۔ میرا سگلا بنائے ساتھ، سنگی اک اھوئی۔ دین دُنی دی بدل دیوے گاتھ، اکو حق کرے پڑھائی۔ جس دی آسا رکھ کے گیا تریلوکی ناتھ، تیاں لوکاں توں باہر دھیان لگایا۔ اوہ کھیل کرے ہر رگھپت رگھناتھ، رگھنس جس دی آس رکھائی۔ سچ سوامی بن کے کملاپات، پت پر میثور اک اھوئی۔ میری ڈنڈاوت بندنا دوئے کر جوڑ ہاتھ، نمو نمو اپنا سپس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھج کہے میری پوری کرے آس، آسا کو اک رکھائی۔

* ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں رسال سنگھ تے وِ دیا دیوی دے گرہ * *

سنگر شبد کہے چار جگ میریاں رُتاں، آد جگاد ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ میں لیکھا جانا کایا پنج تت بُتا، بُتخائیاں ویکھ دکھائیا۔ دوس رین کدے نہ ستا، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ میرا مالک ابناشی اک اچتا، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جس دی دھار وچوں اٹھا، جنم دین والی کوئے نہ مائیا۔ دین دیاں ہو کے تٹھا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا تن وجود نہیں کوئی جسا، مائی خاک نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے انتر نہیں کوئی غصہ، گلہ جگت نہ کوئے جنائیا۔ میرا روپ انوپ مونڈ منڈائے داہڑی کیس نہ کوئے مچھا، زرگن زراکار دتی وڈیائیا۔ میں گر اوتار پیغمبراں دُھر دا مالک ہو کے بچھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہنکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان، جگ چوکڑی سہائے اپنی رُتا، رُترتی اپنے حکم نال مہکائیا۔

* ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں پرکاشو دیوی دے گرہ * *

دھرم کہے میرا بھاگ ہو یا ادھا، سچ ملے من وڈیائیا۔ سنگر چرن چھہایا اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول سو بھا پائیا۔ جس دا لہنا دینا پورب جگا، چوکڑی دے وڈیائیا۔ سو وقت سہنچنا پُجا، تھت وار رنگ رنگائیا۔ جتھے بھاؤ چکانا دوجا، دُتیا بھے مٹائیا۔ بھيو گھلاؤنا گجھا، انتر پردہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے بھاگ متھن، متھیا دسے جگت لوکائیا۔ کرپا کری سری بھگوان، پر بھ بخششی مان وڈیائیا۔ میرا نور دا چڑھیا اگنی چن، دو جہاناں کرے رُشائیا۔ میرا میٹے چنتا غم، دُکھیاں دُکھ مٹائیا۔ میں خوشیاں وچ روواں چھم چھم، نیناں نیر چھہبر لائیا۔ میرا ملیا پُرکھ پر م، پر م پُرکھ ملی سرنائیا۔ جس بھيو گھلاؤنا برہم، پاربرہم دیا کمائیا۔ جھگڑا میٹنا کایا مائی چرم، چم درشتی

دے بدلانیا۔ کوڑی کیریا کڈھ کے بھرم، بھانڈا بھو بھٹانیا۔ تِس صاحب دی لاگاں سرن، نو نو سیس جھکانیا۔ دھوڑی رماواں چرن، چرنودک کھ چوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سوامی تارن ترن، تارنہار اک اکھوانیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں طوطی دیوی دے گرہ *

دھرنی کہے میں خوشیاں وچ پکارا، میرا روم روم کرے شنوانیا۔ کرپا کرے نر اوتارا، نر نرائن دُھر درگاہیا۔ جس دا سنجگ تریتا دواپر تکدی رہی سہارا، کلجگ انت ہوئے سہانیا۔ جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا ہو اُجیارا، نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ کلجگ کوڑا میٹے اندھ اندھیارا، سچ نور دے چمکانیا۔ میں اُس دے چرن سرن کراں نمسکارا، نو نو لاگاں پانیا۔ جو جوتی دھار آیا دوبارہ، سرگن نرگن روپ بدلانیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے چترانیا۔ اوہ بھگت سہیلا بن کے میت پیارا، متر پیارا ہو کے ویکھ دکھانیا۔ دیوے نام شبد خمارا، آتم پر ماتم رنگ رنگانیا۔ تُوں میرا میں دس جیکارا، سوہنگ کیتی سچ پڑھانیا۔ سنجگ سچ لائے دربارا، دھام سہنجنا اک سہانیا۔ دھرنی کہے میں نمکھ نمکھ اپنا وارا، جس وارتا پچھلی دینی بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر شبد شبد گر ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتانیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں بلونت کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرا روم روم کھریا، دُکھ درد رہیا نہ رانیا۔ میرا اُلٹا گیرا گریا، چکر چکرورتیاں والے بدلانیا۔ میرا صاحب سوامی ملیا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ نو کھنڈ ست دیپ (ہلیا)، تھر نظر کوئے نہ آنیا۔ میرا پورا ہویا چھلیا، کلجگ چھلیا ویکھ دکھانیا۔ حق نعرہ تکیا محمد ال الیا، رسول رسول ویکھ دکھانیا۔ میرا محبوب لیکھا جانے بسلیا، بسمل ویکھ کے تھاؤں تھانیا۔ گوہند داتکیا نرالا چلیا، کمان ترکشاں نال ملانیا۔ لیکھا تکتنا بورے گکے ہلیا، مسیح اپنی

لئے انکڑائیا۔ خوشی ہوئے گورکھ والیاں ٹلیا، مچھندر بھجن واہو داہیا۔ لیکھے لگی گوتم والی سلیا، اہلیا اہل رُوپ بدلائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھرم دھار دا بیڑا ٹھلایا، بن ساگراں سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے لکھ چوڑاسی جیو دلیل وچوں دلیا، بھيو اہید رہے نہ رائیا۔

* ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں بھاگ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میں دساں شرے عام، شرع شریعت والیاں دیاں سمجھائیا۔ میرا مالک خالق اک امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس نوں سجدے کرن تمام، قدماں وچ سپس جھکائیا۔ اوہ دُھر سندیسہ دیوے پیغام، پیغمبراں خواہش نال ملایا۔ صدی چوڑھویں ہونا کھیل مہان، مہما کتھ کتھ درڑائیا۔ جس دی شہادت دیوے محید قرآن، گرہ کائنات ویکھ دکھائیا۔ اُس تئنا سب دا ایمان، دھرم دھار دا پردہ آپ چکائیا۔ سوربیر بن نوجوان، نوبت حق و جائیا۔ شرع دے لیکھے جانے جانی جان، جانہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک محبوب، سچ مُجت وچ سمایا۔ جس دا عالیشان عروج، درگاہ ساچی مقامے حق نور چکائیا۔ جس دی منزل اک مقصود، سچ دوارا نظری آئی۔ اوہ لیکھا جانے جیو جنت پنج تت بھوت، تن وجود ماٹی خاک پھول پھولایا۔ جس دے حکم وچ دین دُنی رہے محفوظ، سر سیر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈا وڈایا۔ دھرنی کہے میرے مالک بے پرواہ، پروردگار وڈا وڈایا۔ جو واحد اک خُدا، اللہ عالمین بے پرواہیا۔ جس دے اتوں سارے ہوئے فدا، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ اوہ لیکھا جانے اُتے بسدھا، دھرنی دھول دھول ویکھ دکھائیا۔ جس دا بھید رہے نہ گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اُس دی اکو ہونی الل صُبح، سُبجان اللہ کہہ کے جس نوں سپس نوایا۔ جس دا سمجھے کوئے نہ مُدعا، مُدتاں دا مالک اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول کہے میرے اُتے کھلگ کوڑ کر یا ویکھ دکھائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ منوال کیمپ ضلع جموں گیان چند، کھوجو رام دے گرہ * *

سنگر شبد سدا دیال، دیناں بندھپ اک اکھوائیا۔ پر م پڑکھ سدا کرپال، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ ہر جن دیکھے اپنے لال، گرگھ گر گر گود اٹھائیا۔
 جگ جگ لوک مات کرے سنجال، نرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ لکھ چوراسی توڑ جنجال، جم کی پھاسی دئے کٹائیا۔ سچ پریت نبھاوے نال، پریا پریتم دیا
 کمائیا۔ مائس جنم دی لیکھے لاوے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ مہربان ہو کے ہر جن ساچے لئے سنجال، ہر ہر اپنی گود اٹھائیا۔ سچھنڈ دوار سہائے سچی
 دھر مسال، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ ترے گن ناتا توڑ جنجال، جاگرت جوت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 اپنی خوشی بنائیا۔ سنگر شبد سدا مہربانا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں دیوے دانا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ امرت رس
 دیوے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ گوائیا۔ ہر جن سدا سدا دتے مننا بھانا، گرگھ بھانے وچ رہائیا۔ جگت ووار آنا جانا، آتم تن وجود کھیل کھلائیا۔ جنہاں
 اُتے کرپا کرے گن ندھانا، سری بھگوان دیا کمائیا۔ اوہناں دا جنم کرے پروانا، پر م پڑکھ دیوے مان وڈیائیا۔ تھر گھر دیوے استھانا، جتھے گرگھ بیٹھے
 چائیں چائیا۔ اوتھے دیک جوت جگے مہانا، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ
 رنگائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگت سہیلے میرے بنس، بنساولی دھرم دھار جنائیا۔ گرگھ لیکھے لگا راج ہنس، ہنسراج ہنس کھ سو بھاپائیا۔ جھگڑا مکیا وچوں چو
 جنت، جاگرت جوت ملی وڈیائیا۔ سنگر پورا بنائے بنت، گھرن بھنہنہار اگم اتھاپیا۔ آتم میلا ہویا پر م پڑکھ ساچے کنت، جگت وچھوڑا رہیا نہ رائیا۔ اکو
 روپ ہوئے بھگت بھگونت، کھوجو رام چنتا رہے نہ رائیا۔ گیان چند گیان دا اکو منت، منتو سارے حل کرائیا۔ جیہڑی پدوی سچھنڈ دوار ملدی پورے
 سنت، سچ سبھاو دتی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ ہنسراج کہے میں سنگر دھار دا سچ
 پیارا، آتم پر ماتم وچ سمائیا۔ ملیا سچھنڈ سچا دوارا، جتھے چھپر چھن نہ کوئے پھہائیا۔ نظر نہ آئے کوئے چند ستارا، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیائیا۔ جتھے اکو
 نور ظہور ظاہرا، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جتھے جوتی دھار وسدے پینمبر گر اوتارا، نور نورانے نظری آئیا۔ میرا استھل سہائے اوہ پجبارا، جتھے دیا باتی نہ

کوئے سہانیا۔ میرا پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی دُھر دا ملیا ساجن میت مُرارا، مُرارا گوہند ماہیا۔ میرا آون جاون لکھ چوڑاسی لیکھا چکھیا وچ سنسارا، سنساری
 بھنڈاری سنگھاری میری دین گواہیا۔ میرا پیار ستکار سب دے نال اپارا، اپرپر سوامی دتا بنائیا۔ میتوں رووے کوئے نہ زارو زارا، نیتز نیناں نیر نہ کوئے
 وہائیا۔ میرا گرہ گھر ملیا اوہ گھر بارا، جس گھر وچوں میری آتم وچھڑ کے لوک مات بھھیئا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان مہربان مہر کرے اپار ہنس (راج) چوڑاسی وچ نہ آئے دوبارہ، پر بھ
 دی جوت وچ مل کے جوت جوت وچ سمایا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ منوال کیمپ ضلع جموں گیان سنگھ دے گرہ *

کھج کہے دھرم میری دیکھ جگت قربانی، آیا وار کے دیاں دکھائیا۔ چاروں گنت تیری رہن نہیں دینی سچ نشانی، نشانہ نوست نظر کوئے نہ آئیا۔
 دین دُنیا اندر بھرنی بے ایمانی، بیوہ روپ ہووے لوکائیا۔ حکم دیوے میتوں میرا پتا اسمانی، حضرت عیسیٰ میری دے گواہیا۔ لیکھا جانا شہنشاہ سلطانی، والی
 دو جہانی دیا کمائیا۔ جس دی دھار زمیں اسمانی، لوک پر لوک دیکھ دکھائیا۔ جس نوں گاؤندے اکھراں نال رسن زبانی، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اوہ سب
 دا ہویا جان جانی، جانہار وڈ وڈیائیا۔ میرا لیکھا دیکھے مستک وچ پیشانی، پیشتر جس دا اتار پیغمبر گرو لیکھا گئے درڑائیا۔ میں جھگڑا پاؤنا جسم ضمیر جسمانی،
 چار گنت حکم ورتائیا۔ شرع چھری بنے قتل عامی، قاتل مقبول دین مذہب وند وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چو کڑی دیکھنہارا جیو پرانی، پر م پڑکھ اپنا بھو گھلائی۔

* ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ منوال کیمپ ضلع جموں شاہنی دیوی ماجرہ دے نوٹ * *

دھرم کہے کلجک میں تیری تکاں کالکھ، جو گھر گھر ٹکے دتے لگائیا۔ اوہ دیکھ سنکر شبد تیرا اتم بنے ثالث، ثالثی سچ والی کمائیا۔ بھگت سہیلے چن کڈھے وچوں خالص، خالص اپنا نام سمجھائیا۔ تیری چلے کوئے نہ نالش، منوآ من نہ کوئے بھڑکائیا۔ ساڑ سکے نہ تیری اگنی آتش، تیاں ت نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اھوائیا۔ دھرم کہے کلجک میں تیرا دیکھ لیا وچار، وچرکے دیاں سنائیا۔ توں جگت کرنا چاہندا دھواں دھار، نوست اندھیرا چھائیا۔ ست رہے نہ وچ پیار، پریتی پریم نہ کوئے بنائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ہوئے و بھچار، کوڑ کر یا جگت ہلکائیا۔ دیک جوت ہو دے نہ کوئے اجیار، نور نورانہ نہ کوئے ڈگمگائیا۔ دھرم کہے کلجک میرا صاحب بلی بلکار، بلدھاری اک اھوائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، وشن برہما شو سپس نوائیا۔ اوہ تیرا لہنا دینا دیکھے اگم اپار، لکھ اگوچر اپنی دیا کمائیا۔ تیری کرنی دا کرتب لیکھا جانے آپ نرنکار، نرویر پُرکھ اگم اتھاپیا۔ توں ہو جا خبردار، بے خبراں خبر دیاں سنائیا۔ صدی چو دھویں انت دا لیکھالے وچار، الف بے نال ملانیا۔ اوہ تک حضرت محمد دا اقرار، کون یاری چار نال نبھائیا۔ جس دے اُتے تیرا ہو نہ سکے تکرار، تقریر دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میرا مالک خالق خود مختیار، مختیاری جگت نہ کوئے اھوائیا۔ جس نوں کہندے کل کلکی اوتار، امام امانور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، حکم حکم وچوں درڑائیا۔

* ۲۲ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سپڑ سردارا سنگھ دے گھر وڑدیاں دیہڑے وچ ہی ضلع جموں * *

بھگت سنگھاسن رہے وچھیا، وشو داروپ اک درسائیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا پوری کرے اچھیا، نراچھت ہوئے آپ سہائیا۔ ست ست دی دھار پاوے بھچھیا، جھولی اتم آپ بھرائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پورب لکھیا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ ہر جن چرن پریتی ساچی سکھیا، نہ کوئی توڑے توڑ

تڑائیا۔ دین دُنی جگت جہان مٹھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ سنگر پریم رس سدا مٹھیا، ہر جن ساچے آپ چکھائیا۔ جنہاں نوں دُھر درگاہوں بھیجے آپ
 چٹھیاں، تنہاں میلا سہج سُبھائیا۔ اوہ آتما پرما تما دی سیجا لٹیاں، سکھ آسن سو بھا پائیا۔ جیہڑیاں اِکو دوارے وِکیاں، قیمت اُور نہ کوئے جنائیا۔ اوہ لیکھے
 لگنیاں وڈیاں نکیاں، بردھ بال نہ کوئے رکھائیا۔ اوہناں دیاں سہاؤن سدا تیاں جنہاں نوں (ملیا) مٹر پیارا ماہیا۔ جس دی یاد وِچ جگ چوکڑی پیتیاں
 کیتیاں، کیتے جگ گئے وہائیا۔ اوہ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی پیتیاں، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جس نے اگلیاں کرنیاں آپ اُلکیاں، مارگ آپ درسا ئیا۔
 اوہ سنگر شبد کرے تصدیقیاں، دُجا اُور نہ کوئے جنائیا۔ سچ سنگھاسن کہے میری آشنا نسا والیاں پریتیاں، چرن چھوہ نال وڈیائیا۔ میں نو سو چرانوے
 چوکڑی جگ گندا رہیا گپتیاں، بن ہندسیاں انکڑیاں انک بنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی سرنا ئیا۔ سنگھاسن کہے میرا دھرت
 وچھوئا، وشیاں توں باہر نظری آئیا۔ جتھے سنگر شبد بہاؤنا، سچ دوارا سو بھا پائیا۔ جو آتم دھار پر ماتم بن پراہنا، نرگن آوے چائیں چائیا۔ جس دا ڈھولا توں
 میرا میں تیرا گاؤنا، سوہنگ شبد سہج سکھدائیا۔ اُس نے بھگت سنت گرگھ سہیلے لیکھے لاؤنا، پورب لیکھا دئے چکائیا۔ چرن کول سچ سرنائی آپ اِکاؤنا، اُٹکے
 مستک دھوڑی خاک رما ئیا۔ اندروں بُرج ہنکاری ڈھاہنا، نون سو اکھر دئے پڑھائیا۔ ہر سنگت ساچا میل ملاؤنا، مل مل اپنی خوشی بنا ئیا۔ گھڑی سہنجنی
 وقت سہاؤنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ گھر ابناشی ٹھا کر پاؤنا، باہروں کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس انحد نادى شبد وجاؤنا، دُھنی ناد ناد شنوائیا۔ گرہ امرت
 رس جام پیواؤنا، ترسنا ترکھا کوڑ مٹائیا۔ دیک جوتی جوت جگاؤنا، نرگن نور کرے رُشنا ئیا۔ جس سچھنڈ دوار اِکو دھام سہاؤنا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سو سوامی
 انترجامی پاربرہم پت پریشور جن بھگتاں در اپنا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق وِچ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت سدا اپنے رنگ رنگاؤنا، جس دی رنگت اُتر کدے نہ جائیا۔

* ۲۲ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سپڑ ضلع جموں سردارا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرا ہویا وقت سُہنجنا، سوبھاؤنت پر بھ دتی وڈیاںیا۔ کرپا کرے دین دیاں درد دُکھ بھجے بھنجنا، پاربرہم اگم اتھاہیا۔ جس دی دھوڑی ملیا ساچا چندنا، دُرمت میل دے دھوایا۔ نیترا پا کے نام ندھانا انجنا، لوچن نین کرے رُشناںیا۔ جن بھگتاں گھر ملیا اگمی سنجنا، ساجن میت اک اکھوایا۔ جو کایا مائی چولی چاڑھے رنگنا، رنگت اپنی آپ رکھایا۔ میری اُس پر بھو نوں ڈنڈاوت بندنا، سجدیاں وچ سپس نوایا۔ جس کھیل کھلایا تھ کنارے جننا، گوداوری انت جس دی دے گواہیا۔ اُس دا گلشن مہکے چننا، ہر جن بھلوڑی آپ مہکایا۔ دھرنی کہے میں اُس دا تھم مننا، منسا اور نہ کوئے بناںیا۔ جس کھیل کھلایا دُشٹ دمننا، گو بند اپنی گنڈھ پوایا۔ اُس دا انت کنت بھگونت دھار وچ اکو ڈنکا ویننا، نوست کرے شنوایا۔ کلج کوڑ گریارا میرے اتوں بھجنا، دھرنی خوشی نال سناںیا۔ سرشٹی سرشٹ سبائی اکو نام چننا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ سنجگ ساچا سچ دی دھار لے کے میرے اتے وسنا، واسطہ پر بھ دے نال جُڑاںیا۔ میرے اتے کوڑی رین اندھیری مٹے مسنا، نوری چند ہووے رُشناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملاںیا۔ دھرنی کہے میرا وقت سُہاوا، پر بھ سوہنی دتی وڈیاںیا۔ میں اُس دے ڈھولے گاواں، جو آد پُرکھ اپر پیر سوامی اک اکھوایا۔ جس دے اتے آد انت جگا جگنت سب دا دعوا، نام ندھانا ہوئے شنوایا۔ اُس دے اتوں بل بل جاواں، نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹاںیا۔ جس دیاں جگ چوڑی اوتار پیغمبراں گروآں مانیاں چھاواں، سر سر سب دے ہتھ ٹکایا۔ اوہ ہوئے سہائی جگت نتھوایاں تھواں، تھان تھنتر اکو دے سمجھایا۔ میں او سے داگیت سوہلا ڈھولا کلمہ کانت وچ گاواں، گا گا خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میری اکو آسا منسا منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں انتر نر نتر چاڑھ رنگ، دُرمت میل دے دھوایا۔ سچ سوامی لا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ شبد ناد و جا مردنگ، پنچ وکارا باہر کڈھایا۔ سچ پرکاش چاڑھ نوری چند، جس نوں سورہ چند سپس نوایا۔ آتم پر ماتم بخش اگما انند، انند انند وچوں پر گٹاںیا۔ سچ دوار تیری منزل تیرے پیارے جان لگھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ سچ سچ سہا پلنگ، جس دا پاوا چول باڈھی

گھاڑت وچ گھاڑ نہ کوئے گھڑایا۔ توں صاحب سورا سرگ، دیونہار اک اھوایا۔ جگ چو کڑی تیرے یاد پیار وچ گئے لنگھ، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ توں دین دیال سدا بخشند، رحمت رحمان رحیم دیویں کمایا۔ میرا لیکھا ویکھ لے نو کھنڈ، ست ست دی دھار نال ملایا۔ پھری دروہی وچ ور بھنڈ، ور بھنڈی سارے رہے گر لایا۔ جن بھگتاں ٹٹی آتما اپنے نال گنڈھ، وچھوڑا سنگر شبد رہے نہ رانیا۔ بھانڈا بھرم ڈھاکہ کے کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطان سنگر، گردیو سوامی تیری اک سرنایا۔ میرا لہنا دینا آد جگادی ویکھ دھر، دھر پردہ آپ اٹھایا۔ توں مالک خالق سوامی انترجامی نرگن زوریر میرے اُتے آویں تڑ، تڑت اپنا قدم اٹھایا۔ تیرا منتر منتر نام کلمہ شبد انادی سرشی دے اندر جاوے پھر، فرنے کوڑے بند کرایا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم سرت شبد دھار جائے جڑ، جوڑی اپنے نال بنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے شاہ سوارے چاڑھ اپنے شبد اگئی گھوڑ، دو جہاناں مرد مردانہ پار کرایا۔ ایس وقت وچ جگت تیرے بھگتاں نوں تیری لوڑ، لڑیندے سچن ہونا آپ سہایا۔ نام ندھانا نوجوانا سری بھگوانا اکو اپنے پیار دالا دے پوڑ، پوڑی ڈنڈا اور نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرا دیاندھ ٹھاکر، صاحب تیری وڈیایا۔ توں گہر گبھیر ڈونگھا ساگر، گور اک اھوایا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کر اجاگر، دُرمت میل میل دھوایا۔ سچ ونجارے بنا سو داگر، اکو دست امولک دے ورتایا۔ دین دیال گھر اپنے غریب نمائیاں دے آدر، آدرش اپنا اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، توں کرتا کریم قدرت دا قادر، بے نظیر اک اھوایا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیڑ ضلع جموں گرنام سنگھ دے گرہ *

کجگ کہے دھرم میں خوشیاں دے وچ نچنا، تھو آ ہو کے اپنا سوانگ ورتایا۔ دین دنی دے لوں لوں اندر رچنا، ساڈھے تن کروڑ وچ سمایا۔ جگت جگیا سو اگنی وانگ مچنا، میری تپش نہ کوئے بھجھایا۔ پر بھو دانام جین دینا نہیں رسنا، رستے سب دے دینے بدلایا۔ میں کوڑ دا تیر انیالا کسنا، چاروں

گنٹ چلائی۔ دھرم توں دُنیا وچوں اُٹھ اُٹھ نستا، بھجّنا واہو داہیا۔ مان رہن دینا نہیں مندر مٹھنا، مسیتاں روون مارن دھاہیا۔ میں سادھاں سنتاں
 ٹھگنا، فقیراں فقرہ حق نہ کوئے جنایا۔ میرا اِکو ڈورُو ڈکا وچنا، نوکھنڈ کرے شنوایا۔ میں ساچا رہن دینا نہیں کوئی پتتا، تیرتھ تھان ویکھ وکھایا۔ دین
 دُنی کرنی بے وطن، وطن اپنا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرا کوڑا رس سب نوں پینا چکھنا، امرت رس ہتھ کسے نہ آئی۔ میں چار گنٹ دیناں مذہباں متھنا، وکار
 مدھانا اک اُٹھایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گوبند وچ پٹنا، پاٹل دا لیکھا پورا دینا کرایا۔ میری گھر گھر ہووے گھٹنا، تن وجود ڈیرہ ڈھاہیا۔ نسا من دا پاؤنا
 رٹنا، بدھی چلے نہ کوئے چٹرایا۔ شاہ سلطاناں پھڑ پھڑ چھٹنا، مایادھاری خاک وچ ملایا۔ کسے سہاگ دا لاؤن نہیں دینا وٹنا، نام جُماری نہ کوئے رکھایا۔
 کوٹاں وچوں پر بھو دی کرپا نال بے کوئی گُرقھ رہ جائے رتنا، امولک روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک الکھنا، الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔

* ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلوئے ضلع جموں بھائیاں دیوی دے گرہ * *

کھج کہے دھرنی سُن لے میری خوشحالی، خوشیاں نال جنایا۔ میں دھرم دا پھل رہن دینا نہیں کسے ڈالی، پت جھڑ دین دُنی دینی کرایا۔ میری
 ہونی انت رین کالی، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ میرا حکم بنا حکومت توں ہونا جاری، جاہل کرنی خلق خدایا۔ مایا متا مل کے وجائے تالی، تال تلواڑا اک
 بنایا۔ دھرم دا لہنا دینا نہیں کوئی پالی، پرتپاک مالک میرا میری لجیا لے رکھایا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں نام بھنڈارے کرنے خالی، تن وجود اندر
 ویکھ وکھایا۔ توں میرا نظارہ تکیں حالی، حالت بدلے دین دُنی تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ
 اک رنگایا۔ کھج کہے دھرم میرا خوشیاں دا وقت سہنجنا، سری بھگوان دے وڈیایا۔ میں کوڑ گُریار دا جگ نیز پاواں انجنا، نرویر پُرکھ رہیا سمجھایا۔
 پر بھو پیار دا کسے ہون نہ دیواں مجا، چرن دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ سب دے سپس اُتے موہ وکار لدنا، کوڑ گُریار گنڈھ ڈکایا۔ آتم دیپک کسے نہ

جگنا، نور چند نہ کوئے رُشائیا۔ شبد سُنے نہ کوئے ناد انحدنا، نادی ناد نہ کوئے جنایا۔ امیوں رس نچھر جھرنا پی کسے نہ رجنّا، ترسنا تر کھانہ کوئے مٹائیا۔ میں
گھر گھر کوڑ کڑیاریا پیاونا مدھنا، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے آد جگاد جگ جگنا، جگت جگ ویکھ دکھائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلوئے ضلع جموں پیارے لال دے گرہ *

دھرنی کہے کلجک میں سُنیاں تیریاں بہہ باتاں، باطن دیاں بھیو گھلایا۔ میتوں سارے کہندے ساڈی ماتا، ماتر بھومی کہہ کے گائیا۔ میرے اُتے
ویکھ لے انگنت وسدیاں ذاتاں، حصیاں وچ ونڈ ونڈائیا۔ میرا سب توں وڈا ڈونگھا کھاتہ، لکھ چوراسی نال وڈیائیا۔ میرا نوست دا احاطہ، بے انت پر بھو دتی
مان وڈیائیا۔ میری سُن لے اگئی گاتھا، بھیو ابھید دیاں گھلایا۔ تیرا میرے اُتے تئن والا ناتا، رشتہ کوڑ رہے نہ رائیا۔ کرپا کرے پُرکھ بدھاتا، مہر مہر نظر
اٹھایا۔ جس دیاں اوتار پیغمبراں گرواں رکھیاں آساں، پیشین گوئیاں وچ دھیان لگایا۔ اوہ جوتی جاتا نور کرے پرکاشا، شبدی شبد ڈنک وجایا۔ جس
نے آتم پر ماتم دینا سگلا ساٹھا، سگلی اک دکھایا۔ سچ دھرم چلائے ہاٹا، کوڑی کرپا میرے اُتوں باہر کڈھایا۔ اُس دا کھیل بازی گرناٹا، سوانگی اپنا سوانگ
بنایا۔ کلجک انت جانا پئے خالی ہاتھا، وست سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر،
مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کلوئے ضلع جموں رنپارام دے گرہ *

دھرنی کہے کلجک توں ویکھ لے اپنی کرنی، کی جگت کار کماپیا۔ میں آد توں مٹی خاک دی دھرنی، دھرت دھول دھول کہہ کے میتوں سارے
گئے گائیا۔ میں اک اُس پر بھو دی پواں سرنی، جو سرنگت دے سرنایا۔ جو بھے چکاوے ڈرنی، بھو سر نہ کوئے رکھایا۔ اُس نے اپنی کھیل کرنی، کرنی

دا کرتا اک اھوایا۔ جس دے حکم وچ اکو تک پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ منزل حقیقی چڑھنی، سچ دوارے سو بھاپایا۔ جتھوں لیکھا چکے
 سیس دھرنی، وجوداں ہوئے صفایا۔ تیری اگنی اگت وچ میری دھار مول نہ سڑنی، مہربان مہربان ہوئے آپ سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر کرتا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے کلج سُن لے حکم اگتا، نراکھر دھار درڑایا۔ تیرا بدل جانا سماں، سماپت تیری کوڑی کرپا
 نظری آیا۔ جھکراگنا کایا ماٹی چٹا، پر بھو چم درشتی دینی بدلایا۔ مایا متا موہ وکار ٹنی طمع، لالچ کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھانہ
 کوئے جلائی۔ سری بھگوان دا کھیل ہونا نواں، نو نو چار وچے ودھایا۔ کلپنا رہے مول نہ منا، منسا متا دئے مٹایا۔ تیرا وقت نہیں کوئی لما، پاندھی ہو
 کے اپنا لینا پندھ مکایا۔ جگت جہان میرے صاحب رہن نہیں دینا اٹھا، نیتز لوچن نین دینا گھلایا۔ اوہ ویکھ اشارہ دینا پُرکھ اکال داشبدی دھار گو بند چٹا،
 جس نوں چند ستارے سیس جھکایا۔ جس نے سب دا میٹنا حد بنا، بندگی اکو دئے سمجھایا۔ جس دی صفت صلاح وچ چو داں سوتیہہ انک دا پنہ، ڈھر
 فرمانا حکم درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نر ویر
 نراکار کرنی دا کرتا کرے اپنا کرما، کرم کانڈ دا تیرا لیکھا دئے مکایا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سپر ضلع جموں ماٹی کچھی دے گرہ *

دھرنی کہے میں کلج تیرا ویکھاں دغا، دغیازی وچ خلق خدایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں دیواں سدا، ہوکا حق حق سنایا۔ آوتکو اپنے دین مذہب
 دیاں حداں، جو شرع شریعت ونڈ ونڈایا۔ دئی دوتی ویکھو کندھا، جو مانو مانو گئے بدلایا۔ پیار محبت وچ رہیا کوئے نہ بندہ، بندگی وچ نہ کوئے سمایا۔ کوڑ
 گڑیار سب دا ہويا دھندا، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ من وکاری ہويا گندہ، پتت پتت نہ کوئے کرایا۔ آتم پر ماتم ملے نہ کسے اندا، پار برہم برہم وچ نہ
 کوئے ملایا۔ پھری دروہی تارا چندا، منڈل منڈپ رہے گر لایا۔ سرتی شبد لائے کوئے نہ انگا، انگیکار نہ کوئے اھوایا۔ سب دا سیس ہويا ننگا، اوڈھن

نظر کوئے نہ آئی۔ دھرنی کہے دیکھو کلجک دا کھیل اچنھا، جو چاروں گنٹ ورتائی۔ کرپا کر مہربان سری بھگوان توں سدا بخشندا، اپنی دیا کمائی۔ بھیکھ کھلا دے ہنگ برہما، پاربرہم برہم پردہ آپ چکائی۔ جھگڑا میٹ کے کایا چھا، چم درشی دے بدلایا۔ میرے انتر رہے کوئے نہ غما، غم خوار ہونا آپ سہائی۔ شبدی شبد چکا کھنڈا، کھڑگاں کر صفائی۔ ست دھرم دا تیرا اکو ہووے ڈنڈا، ڈنڈاوت ست دیپ بدلایا۔ توں مالک کوٹن برہمنڈا، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ در ٹھانڈے ہو کے منگاں، دھرنی نو نولاگے پائی۔ تیرا وقت سہنجا ہووے چنگا، کرپا کوڑ مٹائی۔ آتم چاڑھ اگم رنگا، دُرمت میل دھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائی۔ دھرنی کہے میں در تیرے دی منگتی، توں دیونہار جگدیش۔ میری گھڑی گھڑی اوکھی لنگھدی، نگاہ مار بیس اکیس۔ کھیل تک لے گو بند دھار نیلے تنگ دی، میرے کلغی دھر جگدیش۔ میری آشا نہیں کوئے دنیا والے جنگ دی، دھرم دی دھار پیسن دے پیس۔ میں ونڈ نہیں چاہندی کھنڈ کھنڈ دی، ایکا نام دے پیس۔ میں ونجارن نہیں جگت دہاگن رنڈ دی، پت پر میثور سب نوں دے سچ حدیث۔ میں کلا میٹنی جگت پکھنڈ دی، سچ دھرم چلا دے ریت۔ میں خوشیاں وچ تیرا نام ہوواں ونڈ دی، امرت دینا امیوں رس پیٹھ۔ دھرنی کہے خوشی بنا دے میرے اُتے ور بھنڈ دی، ایکا رنگ رنگا دے ہست کیٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام ندھانا سری بھگوانا ایکنکار اکو ہووے گیت۔

* ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مگھووالی ضلع جموں پرکاش سنگھ دے گرہ *

کلجک کہے دھرنی میٹوں چڑھیا رہیا سرورا، دوس رین خوشی منائی۔ میرا مالک خالق ظاہر ظہورا، نور نورانہ وڈ وڈیائی۔ جس حق حقوق میٹوں دتا پورا، پوری وست میری جھولی پائی۔ میں اوس دے در دا مزدور، چاکر ہو کے سیو کمائی۔ میں گھر گھر اندر رہن دتا نہیں کوئی نور، ست سچ باہر دتا کڈھائی۔ چار گنٹ اپنا ڈنک و جا کے کوڑا، کوڑ کٹب سرشی دتی بنائی۔ ست دارنگ چڑھے کوئے نہ گوڑھا، دُرمت میل نال دین دنی دتی رنگائی۔ میرا

کھیل ہووے نہ کدے ادھورا، حضرت میری بھرن گواہیا۔ میں اوتاراں گروآں دا مشکورا، شکرانے وچ شکر منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے کلجگ نہ کر ایڈی خرمستی، اٹھ خصمانے دھیان لگایا۔ جس دی اگم اتھاہ ہستی، بے پرواہ
 بے پرواہی وچ سمایا۔ جو سوامی میرا عرشی، پریتم ڈھر درگاہیا۔ اوہ لیکھا ویکھے فرشی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیان لگایا۔ اوہ پرگٹ ہو کے اُپر
 دھرتی، دھرنی دھول دھول دا لیکھا دے مُکایا۔ اوہ سار پاوے میرے گھر دی، گھرانہ دو جہان ویکھ دکھایا۔ میں تیرا ڈکھ کلش جیواں جنتاں والا اپنے
 اتے رہی جردی، سینہ حوصلے والا دباہیا۔ وچے وچ رہی سڑدی، اگنی تت تت دباہیا۔ اکو ڈھولا اُس محبوب دار رہی پڑھدی، جو آتم پر ماتم راگ الاہیا۔
 کھیل ویکھ اُس دے نہیل دھام اٹل دی، جو سچھنڈ نواسی اپنی کل ورتایا۔ جس تیری کھیل ورتنی پنچ وکارے دل دی، دلدریاں لیکھا دے مُکایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے دھرتیے اوہ مالک میرا سوامی، سرب کلا اکھوایا۔ آد
 جگادی انترجامی گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ میں اوسے دی پڑھدا بانی، اوسے دانام دھیانیا۔ اوسے میرے اتے کیتی مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ کوڑی کریادات
 دتی نشانی، میں چاروں کُنٹ دتی ورتایا۔ دھرم دار رہن دتا نہیں کوئی دانی، دانشوراں دی بُدھی دتی بدلایا۔ مان رہیا نہیں اٹھسٹھ تیر تھ پانی، گنگا
 گوداوری جمننا سُستی روون مارن دھاہیا۔ آتم پر ماتم ملے کسے نہ ہانی، سُرت شبد نہ کوئے سمایا۔ جھگڑا تک لے چارے کھانی، چاروں کُنٹ گُرا لایا۔ دین
 مذہب ست وچ رہیا نہ کوئے اسلامی، اسم اعظم ویکھن کوئے نہ پانیا۔ تُوں سندیسہ سُن ڈھر فرمائی، جو مہربان محبوب رہیا درڑایا۔ میری منزل سب توں
 اُچی رُوح بُت دی پر ماتم نالوں کیتی جڈایا۔ میرا کھیل سب توں دکھرا لاثانی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر
 میرے ہتھ لگایا۔ دھرنی کہے کلجگ اوہ صاحب پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ دینا بندھپ دین دیا، دیندھ وڈ وڈیایا۔ تیرا توڑے ترے گن
 کوڑ جنجالا، جگت وکار رہن نہ پانیا۔ پوتر کرے دھرنی میرا دھرم شالہ، در دوار اک سہانیا۔ پھل لگائے میرے دھرم والے ڈالا، رُت بسنت دے
 مہکایا۔ جس دی سب توں اولڑی ہوئے چالا، چال نرالی دے سمجھایا۔ تیرا وقت رہیا نہ باہلا، اگے آئیو نہ کوئے ودھایا۔ تیرے کوڑ نگر م وچا تالا،

ترے دھاٹو ترے گن مایا نال ملائیا۔ جس نے سچ دھرم دا سچ مارگ دسنا اک سکھالا، سکھ آتم پر ماتم اک بنائیا۔ اوہ میرا حل کرے سولا، انکڑیاں تیریاں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلج کہے دھرنی اُتے میرا سنگر سچا، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ جس دا آدانت دا وعدہ پکا، انت تائیں توڑ نبھائیا۔ میں اُس دا سوت ڈلارا سکا، میتوں جمن والی کوئے نہ مائیا۔ میتوں دو جہان اُس دیاں رکھاں، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ تیتوں سچ سنیہڑا دسناں، خوشیاں وچ سمائیا۔ میری رین اندھیری ہور مسنا، ساچا چند نظر کوئے نہ آئیا۔ میں اوتار پیغمبراں گرو آں دی بھلا دینی کتھا، کتھنی کتھ سکے کوئے نہ رائیا۔ میرا نوکھنڈ پر تھی دا چلنا رتھا، رتھوا ہی بنے دھر درگاہیا۔ بھاگ ادا رہن دینا نہیں کسے متھا، مستک دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ میں من دی دھار ہو کے سب دے اندر پاؤنی نتھا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ اپنا مندر دھرم والا ویکھ لے ڈھٹھا، چار دیواری نظر کوئے نہ آئیا۔ پھرنی دروہی مندر مٹھا، شو دوالے مسیت چرچ گرو دوار دین گواہیا۔ میں گھر گھر پاؤنا رٹا، گرہ گرہ ویکھنا چائیں چائیا۔ کسے دی قیمت رہن نہیں دینی ٹکا، مٹی خاک خاک ملائیا۔ ست نوں ست نال کرے زیرو بٹا، جھوٹھ دا انک دینا وکھائیا۔ میرا مالک سرب کلا سمرتھا، پاربرہم پر بھ نور الاہیا۔ میں اُس دے حکم وچ دوس رین نسا، بھجناں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جو لیکھا جانے حقو حق، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گھووالی ضلع جموں مایا دیوی دے گرہ *

سنگر شبد سدا مہربانا، مہربان مہربان مہربان اکھوائیا۔ دست امولک دیوے دانا، نام ندھانا جھولی پائیا۔ کوڑی کریا میٹ نشانہ، نشان اکو دے وکھائیا۔ آتم برہم بخش گیانا، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ شبد ناد سنا دھنکانا، انراگی راگ درڑائیا۔ امرت رس دے کے پینا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ دیک جوت جگا مہانا، اندھ ادھیارا دے گوائیا۔ چرن کول بخش سچا دھیانا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ کرپا کرے نوجوانا، مرد مردانہ ہوئے

سہانیا۔ دُکھ دلدر کلیش مٹانا، کلکاتی کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ سنگر شبد کوڑی دھار میٹے دلدر، دردیاں درد مٹانیا۔ لیکھا رہے نہ ٹونا جادو چھل چھدر، ولیا چھلیا لیکھا دے مکانیا۔ بھاگ لگائے جوں کاہنا گھر بدر، موہن مادھو ہوئے سہانیا۔ آسا نسا پوری کرے سدھر، سدھ صادق وانگ دے دکھانیا۔ جنم دا کرم دے بدل، تبدیلی اپنے ہتھ رکھانیا۔ مہربان کرے عدل، انصاف حق کرائیا۔ یتھار تھ سب دا ایویں جاوے یتن، دُکھ رہے نہ رانیا۔ اپنا گھاٹ دکھائے پتن، جتھے وسے بے پرواہیا۔ گرگھ لال ہیرے رتن، اپنے ہٹ وکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ہوئے سہانیا۔ سنگر شبد میٹے دُکھ، دُکھیاں دُکھ رہن نہ پانیا۔ لیکھے لائے پشو منگھ، مانو اپنی گنڈھ پوانیا۔ گھر سوامی دیوے سکھ، من نسا میٹ مٹانیا۔ دھرم دھار دی گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ کرم کانڈ دا لیکھا جائے مک، مکمل اپنی دیا کمانیا۔ جنم کرم دی میٹ کے بھکھ، بھکھیاں دے رضانیا۔ سچھل کرا کے ماتا گھ، روگ سوگ دے چکانیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ٹیک، سوہلا ڈھولا اک پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ سنگر شبد سدا بخشند، بخشنہار اک اکھوانیا۔ میٹ مٹائے کوڑ کُٹب، جگت واسنا نہ کوئے ہکانیا۔ لیکھے لائے گایا ہتی دند، رسنا جہوانال ملانیا۔ آتم پر ماتم نوری دھار بخشے چند، چند چاندنا کرے رُشانیا۔ گھر سوامی ٹھا کر اندر لنگھ، گھر سہنجنا دے سہانیا۔ آتم تیج سہائے پلنگ، سکھ آسن سو بھاپانیا۔ ساچا بخش سکھ انند، کایا مندر دے وڈیانیا۔ انگیکار لگائے انگ، دیونہار سچھی سرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہانیا۔ سچ دامالک صاحب سکھ اتا، ہر کرتا وڈ وڈیانیا۔ کوڑی کر یا میٹے ناتا، میلا میلے سچ سبھانیا۔ دھرم دی دھار دکھائے کھاتہ، پردہ پردیاں وچوں چکانیا۔ لیکھا مات پورا کرائے پت ماتا، دوہاں دا بندھن دے تڑانیا۔ دوس رین ہوئے راکھا، سدا سہیلا دُھر داماہیا۔ کل میٹے اندھیری راتا، گھر سچ چند کر رُشانیا۔ سچ گھر کرے پرکاشا، گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ امرت دیوے ساچی اتا، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک ہوئے سہانیا۔ سنگر شبد کہے میں گھر گمبھیرا، گھر گور اک اکھوانیا۔ جگ چوکڑی گھتی پھراں وہیرا، بھجاں واہو داہیا۔ جیو جنتاں بدلاں تقدیراں، سادھاں سنتاں

ہوواں سہائیا۔ میرا صاحب گنی گہیرا، ترے گن توں باہر سنائیا۔ میرا صاحب پیراں دا پیرا، پاربرہم اگم اتھاہیا۔ میں اُس دا بن وزیرا، حکم سندیسے جگت درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میرا صاحب دین دیال، دیناں بندھپ اک اکھوائیا۔ بھگت سہیلے ویکھے لال، گرگھ گر گر گود اٹھائیا۔ گھر مندر سہا دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ اندر جوتی دیوے بال، اندھ اندھیرا دے گواہیا۔ دوس رین اٹھے پہر کرے سنبھال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سدا وسے نال، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا میٹ کے شاہ کنگال، ایکا رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جگت جنجالا پھند کٹائیا۔ ساڈی وست دے نام دھن مال، نام ندھانا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ پگھن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ مکھووالی ضلع جموں دیوی سنگھ دے گرہ *

نارد کہے سُن اوئے کلج کاکیا، گکر میا دیاں جنائیا۔ توں گھر گھر ماریا ڈاکیا، میں ڈاکیا ڈھر توں آیا داہو داہیا۔ تیرا لہنا دینا وکھاواں باقیاء پردہ اولہا دیاں چکائیا۔ اوہ ویکھ پر بھو پر بھ ساکیا، جو ساجن اک اکھوائیا۔ اُس بچھنڈ دوار دی کھولی تاکیا، دربارا اک درسائیا۔ گر اوتار پیغمبراں مروائے جھاکپاں، اشاریاں نال جنائیا۔ اٹھ ویکھو تگ کوں دیناں مذہباں دیاں تہاڈیاں کرے راکھیاں، رکھک کوں اکھوائیا۔ نگاہ مارو مایا متتا کرے ہاسپاں، کوڑ گڑیا رانال ملانیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتیا، رُترئی رُت نہ کوئے مہکائیا۔ رُوح بُت رہیا نہ پاکیا، پت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ کلج اپنا ویکھ لے لیکھ اُپر چھاتیا، سینے پھول پھولائیا۔ کیہڑی منزل چڑھیوں گھاٹیا، کوں تتاں ڈیرہ لائیا۔ چاروں گنٹ تیریاں کوڑ دیاں ہاٹیاں، سودا بیچ وکار وکائیا۔ تک کھیل بازی گر ناٹیا، سوامی اپنا سوانگ جنائیا۔ انتم تیریاں گنیاں واٹیا، پنڈھ اگلا رہے نہ رائیا۔ سنگر شبد شبد گھوڑے پاوے زینا کاٹھیا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ اشارہ ملدا ایراپت ہاتھیا،

دکھن دشا ویکھ وکھائیآ۔ کھیل کھلاؤنا پُرکھ ابناشیا، ہر اپنا حکم ورتائیآ۔ تیریاں رہنیاں نہیں کوڑ والیاں راسیا، رستے سارے جانے بدلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیلے کھیل پر تھی آکاشیا، گنگن گلنتریاں ویکھ وکھائیآ۔

* ۲۳ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کیر ضلع جموں بھگت سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے کھج آہ پھڑ لے اپنا رُقہ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیآ۔ تیرا پنڈھ جس وچ مکا، مکمل دیاں درڑائیآ۔ تیرا نشان رہے نہ اکا، اُگن آتھن ہوئے سہائیآ۔ تیرا وقت سہنجنا ڈھکا، اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ تیرا اُجل رہیا نہ کھا، گھڑا نہ کوئے سہائیآ۔ تُوں سَپھل رہن دتی نہیں کوئی سکھا، لے مان نہ جنیندی مائیآ۔ دھرم دواریاں پائیاں لٹاں، لُٹیرا بنیا تھاؤں تھانیا۔ انتم لہنا دینا لیکھ کھٹا، وسِت سچ نہ کوئے ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ نارد کہے کھج میں آیا چٹھی سین، رسم نال پر بھ نے دتا گھلایآ۔ سچ سندیسہ آیا کہن، کہہ کے دیاں سنائیآ۔ تیرا کون متر پیارا سین، سجن کون اکھوائیا۔ کی شہادت دیوے بالمیک دی رمان، رام راما کی سنائیآ۔ تُوں وہندا گیا کیہڑی دھار وہن، وہن وہنا کی جنائیآ۔ تیرے سجن ہوئے پرائن، متر نظر کوئے نہ آئیآ۔ اٹھ ویکھ کھیل وچ ہندوان، ہندسہ اپنا لے بدلایآ۔ نگاہ مار لے نیتز نین، لوچن نین اکھ اٹھائیآ۔ تیرا مالک آیا نرائن، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دے چرنی سارے ڈھن، بیٹھے سیس نوایا۔ اوہ تیرا پنچ وکاراں داتگے مہائن، کوڑ کُٹب نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب داساک سجن سین، ساتھی سگلا اک اکھوائیا۔

* ۲۳ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ گھووالی ضلع جموں سندر سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے میں آگیا کھلج تیرے کول، کائنات وچ دھیان لگائیا۔ تیرا سبجنا چار کنت وچ گیا ڈھول، ڈھولیا اپنا ڈنگا دتا لگائیا۔ تیرا کوڑ گڑیار داسب نے سُنیا بول، بن رسنا جہوا جو دتا سُنائیا۔ نوست وکار دوارا دتا کھول، نوست پردہ دتا چُکائیا۔ میں کوئی پنڈت نہیں پاندھا جگت و دیا والا رول، رولا پانہ کچھ سُنائیا۔ میں خوشیاں نال آیا اُپر دھول، دھرم دی دھار دیاں درڑائیا۔ اوہ تک لے اوتار پیغمبر گروآں نال تیرا پورا ہویا قول، اقرار نامہ تیرے آگے لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہوئے سہائیا۔ نارد کہے کھلج میں آگیا لے فرمانا فرماں برداراں دیاں جنائیا۔ ویکھ کھیل سری بھگوانا، جو بھگون رہیا کرائیا۔ جوتی جوت پہر کے بانا، رُپ انوپ آیا بدلایا۔ شبدی شبد انادی گانا، دو جہاناں رہیا سُنائیا۔ جس تیرا لیکھ پور کراؤنا، پورن پورن وچ سائیا۔ چاروں کنت مار دھیانا، نگاہ نین نین اٹھائیا۔ جودھا سوریر بن بلوانا، بلدھاری لے اگڑائیا۔ انت اخیر اپنا جھلدا ویکھ لے نشانہ، نشانیاں توں باہر اکھ اٹھائیا۔ تیری چار کنت دی سنی کوڑ کلاما، جو کائنات وچ سُنائیا۔ تیرا وچ گیا ڈنگ دمامہ، جگت جہان دتا درڑائیا۔ اوہ تک ڈھر دا آگیا اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس نے پیغمبراں دتا پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر سُنائیا۔ سو شہنشاہ شاہ سلطانا، ست پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ انت کنت بھگونت ہویا جانی جانا، جانہار دیا کمائیا۔ میں اوسے دے حکم وچ لے کے آیا ڈھر پروانہ، پروانگی نال تینوں دیاں پھڑائیا۔ سوہنیاں میرے سوہنے محبوب نے تیرا بدل دینا زمانہ، ظاہر ظہور اپنی دیا کمائیا۔ میں توں راہ وچ وشن برہما شو کہن پنڈتا کیہڑے کول چلیا جمانا، سانوں دے سمجھائیا۔ میں ہس کے کہا اوہ تلو الہی نور وشنوں بھگوانا، جو تہاڈا سب دا پتا مائیا۔ جس دا سمبل وچ سنکر شبد دھار لکانا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں اُس دا حکم بتلانا، بھجیاں واہو داہیا۔ نارد کہے لیکھے لگے آؤنا جانا، جانہار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنت نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، آد جگادی نوجوانا، نو جو بن وندا اپنا حکم آپ درڑائیا۔

سَنگَر شبد کرپا دیوے کر، کرپال اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی سب دا لیکھا جانے ور، ور داتا بے پرواہیا۔ سَلکھن سَنگھ داسی اوتھے گھر، جس گرہ
 وچ دو مٹر رهندے چائیں چائیا۔ مائس دا نشانہ مان سر، سر سرور اک درڑائیا۔ جس دا چڑھدے ہندا سی در، لہندے آسن اک سہائیا۔ باراں اکشری
 پاٹھ لیندا سی پڑھ، باراں ماس دی رت سہائیا۔ سورج دیوتے آگے کھڑ، پانی جھٹکے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سَنگَر شبد کہے ایہہ ہندا سی ویراگی، برہوں ویراگ وچ سمائیا۔ وریام ہندا سی تیاگی، دوویں اکو تھان وچ سمائیا۔ اک دن
 دوہاں نے پریم دی لائی بازی، شرطیہ شرط لئی لگائیا۔ دوویں اپنے پریم پُرکھ نوں کریمے راضی، نو نو سپس جھکائیا۔ اپنا انتر لئیے سادھی، سادھنا وچ
 سمائیا۔ پھیر اندروں آئی آوازی، دُھن وچ شنوائیا۔ تسیں دوویں لاؤ سادھی، اکو روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ سچ سادھی لائی تاڑی، انتر دھیان لگائیا۔ پریم و سیا ناڑ ناڑی، ناڑ بہتر خوشی بنائیا۔ منزل ہو نہ ملے آگاڑی، اگلا پندھ نہ کوئے
 چُکائیا۔ چاروں کُنٹ جنگل اُجاڑی، پہاڑ سوہا پائیا۔ جھٹ اک کلون آگئی ناری، اپنا پندھ مُکائیا۔ اُن آواز سُبھاوک ماری، پریم نال سَنائیا۔ ویراگیو میں
 کواری، کوئی مینوں لو پرنائیا۔ دوہاں نے جھٹ اکھ آگھاڑی، نین لئی اٹھائیا۔ اُن سَلکھنی نے دو ہتھیاں دی ماری تاڑی، ہس کے دتا دکھائیا۔ ویراگیو
 تیاگیو تہانوں پتہ نہیں پر بھونال کس طرح لاؤنی یاری، یار دے یرانے وچ اکھ نہ کدے بدلایا۔ ہن تہانوں جانا پویگا وچوں سنساری، ناتا جگت والا تڑائیا۔
 جس ویلے دُھر دا مالک آوے اینکاری، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ تہاڈا مائس جنم ہوئے گا دُجی واری، اشارہ دے کے گئی سمجھائیا۔ پھیر اوہ نظر
 نہ آئی پیاری، پریم وچوں پرگٹی تے پریم وچ گئی سمائیا۔ او سے دی رسنا جو رس نال گئی اُچاری، شبدی شبد دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ چُکائیا۔ لیکھا کہے میرا آیا وقت سہنجنا، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ جس نوں بن ہتھیاں توں کراں بندنا، بنا
 سپس توں سپس جھکائیا۔ جس مان سر خوشی دی چاڑھی رنگنا، رنگت رنگت رنگ والی رنگ رنگائیا۔ ایہہ لیکھا اوتھے سی منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپا۔
 جس دا کھیل اُس نے سب نوں سدنا، سدے دیوے تھاوں تھانیا۔ جس دے پیار وچ بنا بھگتی توں بھجنا، بنا سادھی توں سادھ لئیے بنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جو آد جگاد دا میت مُرارا سبجنا، ساجن اک اکھوایا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ کوٹلی ضلع جموں دولت رام دے گرہ * *

دھرم کہے کلج میرا ویکھ لے دھرما، دھر میاں نوں دھرم دھار سمجھایا۔ جس دا کھیل ویکھے برہما، برہم دھار نین اٹھایا۔ صاحب سوامی ملے سرنا، ہر جن ساچے وچ وڈیایا۔ اوہناں دا کدے نہ ہووے مرنا، مر جیوت روپ وٹایا۔ جنہاں توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھنا، کلج تیری آنج نہ لاگے رانیا۔ اوہناں سچھنڈ دوارے چڑھنا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ اپنے ساچے گھر وچ وڑنا، جتھے ہر جن سو بھاپایا۔ مانس جنم جگت وچ ترنا، مانگھ دیہی لیکھے لایا۔ چوراسی پچھے بھے ڈرنا، پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ اکو سہنجن ملے درنا، درگاہ ساچی نظری آیا۔ چرنو دک ملے اگئی چرنا، امیوں رس آپ چوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ کلج کہے دھرم میں بھگتاں کراں بندنا، نو نو سیس نوایا۔ جنہاں سنگر دھوڑی لایا مستک چندنا، ساچی خاک رمانیا۔ آتم پر ماتم چھوہی انگنا، انگیکار اک بنایا۔ پیار مُجبت چڑھی رنگنا، دُرمت میل دھوایا۔ اوہناں دا بھاگ ہووے کدے نہ مندنا، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ جنہاں دا صاحب سوامی سبجنا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ چرن کول کرا کے مجنا، مجلس بھگتاں والی دکھایا۔ کوڑ وکار جگت سنسار اوہناں تجنا، پلو لین چھڈایا۔ کایا مائی بھانڈا بھجنا، تت تتاں وچ رلایا۔ آتم دیک جوتی جگنا، جاگرت جوت وچ رُشنا یا۔ جتھے مٹے ترے گن اگنا، اگنی اگت نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ دھرم کہے کلج میرا دھرم ویکھ اپار، اپر پیر سوامی دتی وڈیایا۔ جن بھگت سہیلے کر اجیار، گرہ مندر کیتی رُشنا یا۔ شبدی دیوے درس دیدار، دید عید رُشنا یا۔ تیرا میٹ کے دھواں دھار، نور اُجالا اک چمکایا۔ اندر بخش چرن دھوڑی چھار، شرع دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر سوامی ملے نر اکار، نر ویر پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جو لیکھا آون جاون جانہار

وِج سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگم اپار، اکھ اگوچر اک اھوائیا۔ جو سنت سہیلے دیوے تار، دُتر پار کرائیا۔ میل ملائے اپنی دھار، جوتی جاتا ہر رگھرائیا۔ کرپا بندھ ہر کرتار، کرتارو اپنے رنگ رنگائیا۔ پنا سچھنڈ سچ دربار، بھگتاں نال دتی وڈیائیا۔ دُکھ سُنکھ نہ رہیا نال، ناتائٹیا کوڑ لوکائیا۔ جگت مُجبت چھڈ پیار، پر م پُرکھ وِج سمائیا۔ پچھے خوشیاں وِج وسدا رہے پروار، ایہہ آسار ہی تکائیا۔ مینٹوں سمبل دے مالک لیا سنجال، سمبھل اپنی گود کائیا۔ ترے گن ٹٹا جگت جنجال، جاگرت جوت کر زشائیا۔ میری لیکھے لائی سیوا کیتی گھال، مہربان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی سدانال، نر گن دھار وِچھڑ کدے نہ جائیا۔

* ۲۴ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ہنسا ضلع جموں وکیل سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے نارد ایہہ حکم قلم بند، کلیمیاں توں باہر دتا لکھائیا۔ میرے سُن کے جڑ گئے دند، سرتی سرت رہی نہ رائیا۔ دھن بھاگ جے مار کے آئیوں پنڈھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ مینٹوں ایس دی کھول وکھا گنڈھ، پردہ دے اٹھائیا۔ نارد کہا مول نہ سنگ، اپنی لے انگڑائیا۔ ایہہ بندھا نہیں نال کسے تند، پیار نال لے بدلایا۔ جاں کھج اشارہ کیتا وچوں نشان ملیا تارا چند، چند ستار نیناں نیر وہائیا۔ دروہی سانوں اتم کوئی نہ لاوے انگ، انگیکار نہ کوئے اھوائیا۔ محمد دی پوری ہووے منگ، صدی چوڑھویں اٹھ اٹھ لوے انگڑائیا۔ ساڈا لیکھا مکنا وچوں ور بھنڈ، برہمنڈ دین گواہیا۔ پورب لیکھا گیا لنگھ، اگلی سمجھ رہے نہ رائیا۔ کی کھیل کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو سچ دوار بیٹھا اگم پلنگ، سُنکھ آسن سو بھاپائیا۔ حکم دا وجائے اک مردنگ، دو جہان سنائیا۔ کھج کہے میرا بھاگ ہوئے نہ مند، میں کیتی بڑی کمائیا۔ میرے انتر پاوے ٹھنڈ، پُرکھ اکال دھر دا ماہیا۔ میں چاہندا اکو وار من مت دا میرے کول کرا دیوے جنگ، دوجا جھگڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دی بدھی وکار وِج دیوے ٹنگ، سرت شبد نہ کوئے ملائیا۔ میرا انوکھا ویکھے رنگ، رنگت اک بدلایا۔ کھج ورقہ پرت اگلا کھیل ویکھ سورا سربنگ، کی کرنی کار کمائیا۔ پہلا اکھ تیرا لہنا دینا ہووے بھنگ، دھرنی دھرت دھول رہن

کوئے نہ پائیا۔ دُہائی پھرنی جیرج انڈ، اُتبیج سبج سرب گر لائیا۔ دیناں مذہباں ہونا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ ٹٹی سکے کوئے نہ گنڈھ، گنڈھنہار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلج کہے میں چٹھی دا بدلایا ورقہ، پترا دتا بدلایا۔ بھیت کھلیا مات لوک والے گھر دا، گھروگی کھیل دتا دکھائیا۔ مان رہیا نہ کسے در دا، در دوارے دین دُہائیا۔ وہن وگیا کوڑ وکارے دل دا، ست دھرم گیا رُڑھائیا۔ پیار رہیا نہ سیس دھڑ دا، تن وجود نہ کوئے چترائیا۔ میل ملے نہ چیتن جڑ دا، چوٹی جڑ دے دُہائیا۔ لیکھا ویکھنا گور مڑھ دا، مقبرے روون مارن دھاہیا۔ لیکھا کھیا نرائن ز دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلج کہے ایہہ میرا لہنا دھر دے ور دا، دیونہار دتی وڈیائیا۔ ایہہ چٹھی میرا سروور سر دا، جو سراں دا ونج لئے کرائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا جو رُو ز دا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے کلج چٹھی دی ساری پڑھ عبارت، بن اکھراں ویکھ دکھائیا۔ دو جہاناں کر زیارت، ذرہ ذرہ دھیان جنائیا۔ جس نوں سمجھے کوئے نہ عارف، بدھیوان نہ کوئے چترائیا۔ میں تیرے نال کراواں تُعارف، خوشیاں نال جنائیا۔ ایہہ چٹھی کھندی ویکھ لے کھیل وچ بھارت، بھاردواج سیس نوائیا۔ جس نے اوتار پینغمبر گرو آں نوں دتی نام والی آرہت، ہٹاں جگت وچ چلائی۔ اُس نے نوں گھرنی گھاڑت، اپنا حکم ورتائیا۔ تیری رہن دینی نہیں مول شرارت، شرع دا لیکھا دے مکائیا۔ سب دا بن کے آپ وارث، ورشہ سب دا کھوج کھوجائیا۔ جھٹ ہس کے کہا نارد، تالی ہتھاں والی وجائیا۔ کلج تک لے اپنا کریم قادر، قدرت دا مالک نور الاہیا۔ جس نے کھیل کھیلنا وچ ساگر، سمندراں پھول پھولائیا۔ لہنا مکائے کایا گاگر، گگریا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں دیوے آدر، عدل انصاف آپ کرائیا۔ سبج نال کرے تیرا تبادول، تبدیلیاں دے کرائیا۔ تیرا کوڑ نہ رہے بادل، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شرع چھری نہ دے مقتول قاتل، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھا ویکھ لے مقدس بتیل، باطن بے پرواہ دیا کمائیا۔ کلج چٹھی میرے پریم دے نال لگی واچن، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا اپنا حکم جنائیا۔

* ۲۴ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی کلاں ضلع جموں تیج بھان دے گرہ * *

کھج کہے پر بھو تھاپی دے میری پشت پناہ، پنے پنے سیس نوایا۔ میں دھرم دا پوتر رہن دتا نہیں کوئی تھاں، تھنتر وچے نہ کوئے ودھایا۔
 سرشی درشی بھری نال گناہ، پت پنت نہ کوئے بنایا۔ ناتا توڑ کے پتراں ماں، پتا پوت وچھوڑا دتا پانیا۔ ہر دے اندر تیرا لے سکے کوئی نہ ناں، رسنا
 جہوا بلاں نال سارے گایا۔ جگت واسنا بدھی ہوئی کاں، ہنس روپ نہ کوئے دکھایا۔ کسے نوں سور کھوایا کسے کھوائی گاں، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ شاہ
 سلطاناں نتھوایاں دتا تھاں، سیس تاج نہ کوئے لکایا۔ دیناں مذہباں دتا لڑا، شرع شرع نال ٹکرایا۔ تیج وکار دا ڈنکا دتا وجا، گھر گھر کام کرودھ لوبھ
 موہ ہنکار ہلکایا۔ تیری چلے نہ کوئی وچ رضا، رازق رزق رحیم تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ میں تیرا ست دلارا نوجواں، جو بن ونا سو بھاپانیا۔ میرے سوامی
 میری پھڑ لے بانہہ، باہو بل دے وڈیایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی پھراں دھرت گراں، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرناپا۔ کھج کہے پر بھو میں تیرا سور بیر سپتر، نو جو بن ونا اک اکھوایا۔ میں پھرنا پچھم اتر، پورب دکھن دیکھ دکھایا۔
 کوئی میرے اقرار توں جائے نہ مگر، گر اوتار پیغمبراں وعدے پور دینے کرایا۔ میں تیرا شکرانے وچ کراں شکر، شکر یہ کہہ کے سیس نوایا۔ میری نو
 کھنڈ پر تھی سہاؤنی رتر، ست دیپ کوڑ دینا مہکایا۔ میتوں لاڈ نال چکلیں کچھڑ، اپنی گود لینا لکایا۔ میرا نشانہ مول نہ دیویں اکن، چاروں دینا لگایا۔ دین
 ڈنی گھر گھر ہووے دکھن، دکھیاں دکھ نہ کوئے مٹایا۔ آتم پر ماتم میں لین دینا نہیں کسے سکھن، سکھ ساگر وچ نہ کوئے سماپا۔ بھاگ لگن دینا نہیں کسے
 سکھن، بھگت جنمے کوئے نہ مایا۔ پھیراں دروہی وچ کایا بتن، بتخانے روون مارن دھاپا۔ میں خوشیاں وچ ست دھرم نوں آیا لٹن، لٹیرا بن کے لٹاں
 تھاوں تھانیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگارے ساچھے یار کتے شبدی دھار نہ آویں کٹن، بھو بھے ڈرایا۔ میں دلارا لاڈلا تیرا ستن، پتا پوت
 لینا گل لگایا۔ میرا جو بن ونا روپ تگنا حسن، نور نورانے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری
 وڈیایا۔ کھج کہے پر بھو میری ہتھ رکھدے کند، مہر نظر اٹھایا۔ میں پھراں وچ ورجھنڈ، بھجاں واہو داہیا۔ تگاں جیرج انڈ، اُتبیج سیتیچ پھول پھولایا۔

نشان دیکھاں تارا چند، اُمت اُمتی بھيو رہے نہ رانیا۔ کھنڈاں دیپاں جاواں لنگھ، منڈلاں پندھ مُکانیا۔ تُوں دین دِیالا ہونا بخشد، رحمت سچ کمانیا۔ میں تیرا ڈھولا گاواں تُوں میرا میں تیرا چھند، دُو جی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ کرپا ندھان چاڑھ کے رنگ، رنگت اپنی نال رنگانیا۔ در ٹھانڈے منگاں منگ، نو نو سیس جُھکانیا۔ تُوں صاحب سورا سرنگ، دیونہار اکھوانیا۔ میرا بھاگ ہون نہ دیویں مند، مندہین دینی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا اور، در تیرے الکھ جگانیا۔ کلج کہے پر بھ دے دے اک دِلاسا، دِیاوان دِیا کمانیا۔ میں خوشیاں نال اپنی انتم پالواں راسا، کوڑی کرپا گوپی کاہن نچانیا۔ مایا متامن دا جوڑ کے ساکا، سجن سین نال رکھانیا۔ کوڑ کرپا دا کھول کے تاکا، پنج وکار اندر دیاں ٹکانیا۔ تیرے گھر کپڑا گھاٹا، وست میری میری جھولی پانیا۔ میں غریب نمانا نتھواویاں ہوواں تھانوا، تُوں دیونہار گوسانیا۔ میری پوری کر دے آسا، ترسنا اور نہ کوئے ودھانیا۔ میرا خالی بھر دے کاسہ، قسم نال تیرے آگے ٹکانیا۔ میرا ڈونگھا دیکھ لے کھاتہ، ہندسیاں وچ گنت نہ کوئے گننیا۔ میرا دل چاہندا میں تیرے نال سب دا توڑ دیواں ناتا، تیرا پیار نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تُوں پُرکھ اکالا دین دِیالا آد جگادی سرب کلا سمراتھا، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیانیا۔

* ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں گوہڑا رام دے گرہ *

کلج کہے نارد میں اگئی چٹھی پڑھی، پُستکاں توں باہر دھیان لگانیا۔ اُس وچ دین دُنی تے سختی بڑی، سختی نال دتا لکھانیا۔ جس دا بھيو دُنیادار پاوے کوئے نہ اک گھڑی، حصہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سرشٹی دو جہان ہونی دو دھڑی، آستک ناستک روپ بدلانیا۔ پیار مُجبت دی رہنی نہیں کوئی لڑی، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھانیا۔ کلج کہے میرے جھوٹھ اپرادھ دی لگی جھڑی، پر بھونے سچ دتا سمجھانیا۔ سب دی بناؤن لگا گڑھی، گرہ مندر دیکھ وکھانیا۔ مینوں دیکھ کے خوشی چڑھی، چڑھدا لہندا دھیان لگانیا۔ میں کسے دی رہن نہیں دینی اڑی، شاہ سلطاناں خاک رلانیا۔ میں دیکھ لے دو ہتھیاں نال گھٹ

کے پھڑی، پریم نال سینے اُتے اُکھائی۔ دھرنی اُتے مار سکے کوئی نہ تڑی، سوریہ رہن کوئے نہ پائی۔ میں چاہندا اُٹے پر بت کر کے دستاں رڑی، پتہ ٹہنی
 نظر کوئے نہ آئی۔ سب دا لیکھا کراں گور مڑھی، مُردے مُریداں نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک
 ورتائی۔ کلج کہے میں چٹھی نوں پڑھ کے رہیا ہسدا، خوشی خوشی نال بنائی۔ میرا سوامی مینٹوں مارگ آپے دسدا، رہر ہو کے راہ دکھائی۔ کوڑ کُرم
 میرا بھنڈارا جس دا، متا صفتاں والی نال ملائی۔ ایہہ اشارہ اُس اگئی اکھ دا، جس دی سینت سمجھ کوئے نہ پائی۔ میں خوشیاں دے وچ نچدا، نپاں چائیں
 چائیا۔ بھانڈا بھننا دین دُنی کا یا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ رہن کوئے نہ پائی۔ میرے نشانوں کوئے نہ بچدا، میں اپنا بچپن پر بھ دی جھولی پائی۔ کیوں میں
 اٹھے پہر توں میرا میں تیرا نام رٹدا، دوجی یاد نہ کوئے بنائی۔ میں ایہو لاہا دین دُنی وچ کھٹدا، کھٹکا اور نہ کوئے رکھائی۔ میں کوڑ پیالہ سب نوں پیایا
 گٹ گٹ دا، موہ وکار رس چکھائی۔ مان رہن دتا نہیں کسے تیر تھ تٹ دا، کنارے رہے گر لائی۔ میرا کھیل ہویا کوڑ و نچارے ہٹ دا، ہٹوانا ہو کے آپ
 چلائی۔ میرا مالک سوامی میرے اندر سب نوں گھت دا، اتوٹ اتوٹ ورتائی۔ کلج کہے میں پیسا دین دُنی دی انتم رت دا، بنارت میری پیاس نہ کوئے
 بھجائی۔ میں لیکھ دیکھیا پتر کا پت دا، جو پت پر میثور دتا جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمائی۔
 کلج کہے میں اک اک اکھ و اچیا، بن نیناں نین اٹھائی۔ میرے لوں لوں اندر راجیا، رچنا پر بھ دی دتی سمجھائی۔ اُس مینٹوں حکم دا ماریا تماچیا، دھپھڑ
 دتا لگائی۔ کیوں اے تک تیرے وچ دھرم دے ساچیا، کوڑ گڑیا گھر گھر ڈنک نہ کیوں وجائی۔ کیوں نہیں ہر گھٹ اندر بھریا پایا، پتت کیتی لوکائی۔
 میرے انتر اوسے ویلے پر بھو دا حکم بھاسیا، بھاکھیا دتی جنائی۔ توں میرا شہنشاہ شاہو شاہاشیا، پر م پڑھ اک اکھوائیا۔ میری پوری کرنی آسیا، ترسنا تیرے
 آگے رکھائی۔ میں پھیراں دروہی پر تھمی آکاشیا، گگن گگنتراں ویکھ دکھائی۔ چاروں کُنٹ کراں اندھیری راتیا، رُڑی اپنے نال مہکائی۔ دین دُنی نوں ہر
 پاسے آوے گھائی، نفع نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب سرب کلا سمراتھیا۔ کلج کہے میں
 چٹھی دے اکھ اکھ ویکھے، زراکھ دھار درڑائی۔ جس دے وچ میرے پور بلے لیکھے، بھوکھ دے لہنے نال ملائی۔ اوتار پینمبر گرو بنے ویکھے، وشو دھار

نال سمجھائیا۔ جو دے کے گئے سندیسے، فرمانے جگت صلاحیا۔ اوہ سب نے اپنے اپنے کیتے بھئیے، پر م پُرکھ دے چرن ٹکائیا۔ نو نو کہن اسیں تیرے بیٹے، پر م پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تیری سچ سہنجنی سیجا لیٹے، سچکھنڈ دوارے ڈیرے لائیا۔ ساڈے لہنے دینے پر بھو سارے پا دے کلجگ دے پیٹے، لیکھا ایسے ہتھ پھڑائیا۔ انت انت بھگونت تیرے چرن کول مستک ٹیکے، ٹکے مستک خاک رمائیا۔ ساڈے پورے ہو گئے مذہباں والے ٹھیکے، ٹھیکیداری آگے نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں پورے حق مہربان تیرے آگے وتچے، ذمے وار نظر کوئے نہ آئیا۔ توں مالک اک نریشے، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ صاحب سلطان تیرے کھئے لیکھ کوئے نہ میٹے، امٹ تیری چٹرائیا۔ توں جگ چوکڑی سب دے رکھے چیتے، اٹھل بٹھل کدے نہ جائیا۔ تیرے فرمان رہن ہمیشے، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری شبد دھار دس دسمیشے، دہ دشا تیرا دھیان رکھائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں چرن داس دے گرہ *

کلجگ کہے چٹھی پڑھی بے نظیر، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ اوہدی حرفاں والی نہیں تحریر، اکھراں جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ ونگی ٹیڈھی دسی نہ کوئے لکیر، عین دا عین دتا سمجھائیا۔ حصہ نہیں کسے اوتار پیغمبر گرو فقیر، فقرہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ لہنا نہیں غریب امیر، شاہ کنگال ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ لیکھا بدھ مت نہیں ضمیر، عقل عاقلان نہ کوئے دکھائیا۔ جگت دھار نہیں تعمیر، جگیا سوآں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ اُس دا لیکھا اگم نویں دسی تعمیر، دُھر دا اہم درڑائیا۔ اگلا لیکھا ہتھ گہر گبھیہر، اور جانے کوئے نہ رائیا۔ جو لہنا دینا چکائے لکھ چوراسی زنجیر، تن وجوداں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ویکھ دکھائیا۔ کلجگ کہے میں چٹھی ویکھی اک اولی، اللہ دتی جنائیا۔ جس دی دھار اک اگلی، اکل کل دھاری دتی وڈیائیا۔ اوہ وڈی نہیں کسے محلیں، جگت دوارے نہ ڈیرہ لائیا۔ کسے دی رکھی نہیں تلی، ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ اوہ پھری نہ گلیو گلی، محلیاں وچ

آسن لائیا۔ اوہ اگے دھرم دی پریم پیار دی چھلی، میرے نال ملی چائیں چائیا۔ نارد لے کے آیا جو سب دا چھلیا چھلی، اچھل چھل نال مل کے خوشی بنائیا۔ اس وچ لیکھ لکھیا کوئی رہنا نہیں ولی، ولدیت سب دی دیکھ دکھائیا۔ جھگڑا دیکھنا جگت دلی، دو دھارا دیکھ دکھائیا۔ پر بھ دی کھیل کدے نہ ٹلی، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ سرشٹی گھرنی وانگ لون دی ڈلی، جو نمک حرام اکھوائیا۔ اتم کلج تیری لکھ چوراسی بلی، بل باون دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ کلج کہے چٹھی بھجی شہنشاہ، بن شاہی لیکھ بنائیا۔ کاغذ دے نہ کوئے گواہ، گواہی نظر کوئے نہ آئیا۔ کیتی کرپا آپ مہرواں، مہر نظر اٹھائیا۔ نراکھر دھار اک پرگٹا، لیکھا دھر دا دتا بنائیا۔ نارد نرگن ہتھ پھڑا، سندیسہ دتا سمجھائیا۔ جو آیا چائیں چا، خوشیاں پنہ پندھ مکائیا۔ دھرنی دھرت سہا، سہنچنا وقت جنائیا۔ میتوں صاحب کرپا نال دتی پھڑا، سندیسہ دتا سمجھائیا۔ میں کھول کے اُتے نگاہ لئی ٹکا، نین نین بگسائیا۔ پھیر اپنا آپ کیتا فدا، فطرت وچ سنائیا۔ واہ واہ توں مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ میری تیرے اگے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ توں رحمت بھریا خُدا، خود مالک اک اکھوائیا۔ میتوں سندیسہ دتا سنا، سُن کے وجی ودھائیا۔ میں سرشٹی دے اندر سب بھر دتا گناہ، پوتر رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑا ٹکا لاواں چھاہ، کالکھ سکے نہ کوئے دھوائیا۔ سب دی نیٹی دیاں بدلا، ریتی وچ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے قدماں سیس جھکا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں گیان سنگھ دے گرہ *

نارد کہے کلج چٹھی واچی کھول کے اکھیاں، بن اکھراں دھیان لگائیا۔ اس دے وچ اگے داتاں رکھیاں، نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میں خبراں میتوں سچیاں دسیاں، دہ دشا دینا سمجھائیا۔ اس وچ لیکھا چار ہزار اسپاں، چوراسیاں گنڈھ پوائیا۔ سب دا وسیرا ہونا وانگ پنکھیاں، شاہ سلطاناں خاک ملائیا۔

اوه ليکھا تک لے کرشن والیاں سڃیاں، کی نڃن رهیاں سڃاڻیا۔ نهن محمد دیاں چوڊاں صدياں ٿياں، ٿڻا اگلا دينا درڙاڻيا۔ جيهریاں کيتياں پڻيمبر اڻ نال ٿياں، وعده پڙا رکھاڻيا۔ ويکھيس گنڊھاڻ رهڻ نه کڻياں، کچھ تند ترڙاڻيا۔ چوڊاں طبقات ويکھنياں ٿياں، پھرنا چاڻيس چاڻيا۔ سب دياں آساں ويکھنياں اکڻياں، اڪو وار دهيان لگاڻيا۔ کمليا تيرياں چارو گنڊ تڻن بھڻياں، بھڻيالا هو کي اگني ڏاھيا۔ محل اٿارياں هون ڏھڻياں، اُچي گڙھ نه کوءِ سُهائيا۔ سيس وگياں رهڻ نه پڻياں، کھلي مينڊھي دستي جگت لوکاڻيا۔ سب دياں کرياں جان ٿھياں، ٿھڻا نام والا لگاڻيا۔ تن وجوداں ليراں هون پھڻياں، بھوشن بستر نه کوءِ چتر اڻيا۔ ديويان وچ رهڻ نه وڻياں، وڻا مل سُهانگن کنت نه کوءِ هنڊھاڻيا۔ جگت واسنا وچ سارياں جان چھڻياں، مان تان نظر کوءِ نه آڻيا۔ ميں سب دياں آشاں ٿياں، جگ چوڪڙي ويکھ وکھاڻيا۔ نارد کي ميں آيا وهيراں گھتياں، بھڻيا واھو داھيا۔ جے تيرے وچ ارجن بيٺھا لوھاڻ ٿياں، تي توڻي نال ملاڻيا۔ مان رهڻ دينا نھيں کسي ستياں، ست وچ نه کوءِ ساڻيا۔ پيار رهے نه ناراں پتياں، کنت کڻوڻل نه کوءِ هنڊھاڻيا۔ سچ وست لبھي نه تولے ماسے رڻاں، گنتي گنت نه کوءِ گناڻيا۔ ليکھا رهے نه راگاں چھتياں، چھتر دھاري ديني کھاڻيا۔ کھيل کرنا وانگ بازي گر ٿياں، نوڻو آھو کي سوانگ ورتاڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کڙپا کر، ديونھارا ساچا ور، سر تيرے ھڻھ لگاڻيا۔ نارد کي کلجگا چھڻي واپني نال دليلا، دهيان دلدار ول رکھاڻيا۔ کتے هو نه جاڻيس بے يقينا، يک حکم دتا سڃاڻيا۔ کتے هو چھانه بني کمينه، اپنا بل پر گڻاڻيا۔ دھرم دا هو نه جاڻيس ادھينا، نيتز نين شرمائيا۔ ترس کڙيس نه اُتے زمينا، چوراسي ويکھ وکھاڻيا۔ تيرے انگيار دا اڪو تپي جيٺھ مھينه، اگني اگ ٿياڻيا۔ تيمو سارے کھن آڻينا، نو نو سيس جھکاڻيا۔ جھگڙا پاوٽا رُسا چينا، رُساں سکي نه کوءِ منائيا۔ تيرارنگ چڙھ جائے بھينا، اتر کدے نه جاڻيا۔ سرشي ترڙھا جوں مچھلي جل مينا، سچ پيار نظر نه آڻيا۔ دھرم دي رهے نه کوءِ تعليم، سکھيا حق نه کوءِ وڏياڻيا۔ سب دي کر دے تھان تھان تقسيما، گرھي سب نوں دے سمجھاڻيا۔ کوئي کر نه سکي ترميما، کسي چلے نه کوءِ چتر اڻيا۔ توں عالیشان بن عظيم، عاليجاھ اڪ اھواڻيا۔ نارد کي حکم ديوي آڻينا، قُدرت دا مالک نور الاھيا۔ کلجگ توں سوھنا بڙا حُسينه، حُسن والياں خاک دينا ملاڻيا۔ اوه تک ليکھا مکھ مدينه، کعبياں اڪھ اُٿاڻيا۔ پڻيمبر اڻ آي پسينه، سانگ ست نه کوءِ کراڻيا۔ جگت جهان کرنا نابينه، لوچن اڪھ نه کوءِ گھلاڻيا۔

ٹھانڈا رہے کسے نہ سینہ، آبِ حیات نہ کوئے پیایا۔ سب دا مشکل کر دے جینا، زندگی وچوں زندگی دے بدلائی۔ حق حقوق مذہباں لے چھینا، چھمن بھنگر اپنی کار بھگتائی۔ کرپا کرے مالک کریم، قدرت قادر دیا کمائی۔ توں رنگن رنگ چاڑھ دے بن کے وڈ رنگینا، اکو روپ درسائی۔ تیرا جوٹھ جھوٹھ ہووے جگت نگینہ، قیمت انملڑی دینی پائی۔ سب نوں اپنے کر ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست پڑکھ وڈ پرینا، پرم پڑکھ اک اھوائیا۔

* ۲۵ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی خرد ضلع جوں شو سنگھ دے گرہ *
 ۷۰۳

کھج کہے میں چٹھی دی پہلی سطر تے کیتا وچار، بنا بدھی توں دھیان لگائی۔ اُس وچ حکم دتا نرنکار، نرویر دتا سمجھائی۔ کلو آ ہونا خبردار، بھل رہے نہ رائی۔ سندیسہ سُن لے اکو وار، اینکار دتا درڑائی۔ میرے بھگتاں نوں کریں نمسکار، نو نو سیس جھکائی۔ گھر گھر پھریں چار دیوار، جو لیکھا دوارکا واسی گیا لکھائی۔ جس نے بدر سداما دتے تار، دروپت رنگ رنگائی۔ اُس دا لہنا دینا ویکھ کے پاویں سار، مہاسار تھی رہیا جنائی۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سکدار، دو جہان اھوائیا۔ جوتی جاتا اگم اپار، اکھ نرنجن اک اھوائیا۔ جس اک وار چرناں وچ کیتی نمسکار، اُس نوں تیرا دنڈ نہ لاگے رائی۔ اوہ میرا میرا میت مرار، سجن اک اھوائیا۔ تیری کریا کلپنا توں وسے باہر، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔ بے شک توں وی برخوردار، ست ڈلارا لیا بنائی۔ پر میرا بھگت میری اگئی دھار، جو انت میرے وچ سمائی۔ جنہاں دے بدلے جوتی جاتا ہو کے آیا وچ سنسار، نور نورانہ روپ پرگٹائی۔ تیرا لہنا دینا ناں پیغمبر گر اوتار، سگلا سنگ وکھائی۔ اوہ قرضہ دینا اتار، ادھار رہن نہ پائی۔ میرے بھگت سہیلے اُس توں باہر، گنتی جگت نہ کوئے گنائیا۔ باقی سرشتی درشتی کر دے دھواں دھار، سر تیرے ہتھ لگائی۔ لہنا مکا دے محمدی یار، یرانے کوڑ تڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا رہیا سمجھائی۔ کھج کہے چٹھی وچ اگئی حدیث، حضرتان توں باہر جنائی۔ کھج لیکھ تک بیس اکیس، ویہہ اکیہ گرداس گیا جنائی۔ چھتر رہے نہ

کسے سیس، دھاری چھتر نہ کوئے اکھوایا۔ اکو حکم جگت جگدیش، جگدیش رہیا درڑایا۔ توں خوشیاں نال دین دُنی دینی پیس، پیس پیس سیو کمایا۔ تیری کرے کوئے نہ ریس، دوسر روپ نہ کدے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ نارد کہے میں چٹھی دی ویکھی دوجی قطار، قطرہ قطرہ دھیان لگایا۔ میتوں دین دُنی دسی غدار، سچ پریم نہ کوئے کمایا۔ جدھر تگاں ادھر وِ بچار، گگرم بھری لوکایا۔ پر بھو دا دسے نہ کوئے تابعدار، تابعداری وِچ سیس نہ کوئے نوایا۔ اکو شبد گرو سنکرُو برخوردار، برخورداری وِچ سمایا۔ اُس سندیسہ میتوں دتا پکار، حکم حکم نال جنایا۔ کلج اپنا کر لے اندھ اندھیار، سچ چند چھپایا۔ تیرا لیکھا وِچ سنسار، سنسا اور نہ کوئے جنایا۔ کوڑ گھٹری سب دے سرتے چکا دے بھار، بوجھ سیس اُتے ٹکایا۔ بچار ہے نہ کوئے زرار، زرارن رہیا درڑایا۔ میرے بھگتاں دے جائیں نہ مول دوار، دُور دُراڈا سیس نوایا۔ ایہہ حکم سندیسہ دتا پہلی وار، پہلا پروشٹا تیرا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکم اک سنایا۔ جھٹ نارد کہے کلجگا ایویں چٹھی پڑھی نہ جا، سطر سطر نال بدلایا۔ خوشیاں نال کری نہ جاواہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ اک سرد بھر لے آہ، آہ نال سنایا۔ کی کھیل کرن لگا میرا خدا، پر م پڑکھ کی تیری بے پرواہیا۔ میری دُنی میرے نالوں ہونی جدا، اپنا اپنا راہ ٹکایا۔ پھرنی دروہی جل تھل اسگاہ، ٹلے پر بت دین دُہانیا۔ کسے پکڑے کوئی نہ بانہہ، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ کاگ وانگ سارے رہے گرلا، اُچی کوک کوک جنایا۔ اگے تک لے لیکھ لکھیانتھوایاں ملے کوئے نہ تھاں، تھنتر سمجھ کسے نہ آیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا جانا چھا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ اُس پر بھو نوں سیس جھکا، جو جھکیاں لئے اٹھایا۔ اُس دے اگے کر دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ کرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرنایا۔ تیرے چرن کول بل بل جاں، نو نو دھوڑی خاک رمانیا۔ توں شہنشاہاں دا شہنشاہ، پاتشاہ وڈ وڈیایا۔ تیرے چرناں لوواں پناہ، پُشت ہتھ دینا لکایا۔ تیرا حکم سُن کے نوواں کھنڈاں ویکھ دکھایا۔ کسے نوں سکھ دا لیئ نہ دیواں دما، دامنگیر تیری وڈیایا۔ جھگڑا پا کے کایا مائی چھا، چم درشتی دیاں بدلایا۔ سچ دی جگے کوئے نہ شمع، اندھ اندھیرا دیاں دکھایا۔ میتوں نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے نہ غما، چنتا نیڑ کوئے نہ پانیا۔ سکھ آسن تیرے چرن کول سواں، چرن کول دینی وڈیایا۔ میتوں کوئی دین دُنی دا نہیں طمع، لالچ

پینغمبراں والا نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سرن
سرنائی اکو ڈھواں، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔

* ۲۵ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں نانک چند دے گرہ * *

کھج کہے چٹھی پڑھدیاں آگیا نقطہ، حد حدود رہیا جنایا۔ ایہہ حکم دھر دے ابناشی اچت دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ توں بھاو سمجھ لے اک
تک دا، جو توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اسے وچ تیرا پینڈا جائے گدا، مکمل حکم لیا سنایا۔ نظارہ تک لے اپنی چارے کنت دا، دشا ویکھ دکھایا۔ لیکھا
رہنا نہیں انتم لٹ دا، لٹیریا دیا سمجھایا۔ وقت سہنجن ہونا سہجگ رت دا، رتڑی پر بھ دے نال مہکایا۔ بھاگ اڈے تکتا پنج تت بت دا، گرہ مندر وجے
ودھایا۔ ایہہ حکم سندیسہ اُس دا، جس دی اُستت چار جگ دے شاستر گایا۔ اوہ کھیل نہیں کسے منکھ دا، ماؤ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک دیا کمایا۔ نقطہ کہے میری حد اپار، میرے صاحب دتی بنایا۔ اس وچ بند تئی اوتار، اوتر بیٹھے آسن
لایا۔ پینغمبر ہو سکے کوئی نہ باہر، دشا کوٹ ویکھن کوئے نہ پانیا۔ گرو گرو دیو ایسے اندر سدا بیٹھے پریم وچ پیار، نیتراکھ نہ کوئے اٹھایا۔ ایہہ کھیل سچی
سرکار، ہر کرتا آپ کرایا۔ سب دے لہنے دینے رہیا وکھال، چار جگ دے پردے رہیا اٹھایا۔ نیترتکو میرے لال، لالن اپنا بھو کھلایا۔ چاروں کنت
کھج کوکے کال، کالا رنگ رنگایا۔ تھادے نام کلمے شبد داد سے نہ کوئے جمال، ظاہر ظہور نہ کوئے رشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نقطہ کہے میری حد سچی، سچ دیاں درڑایا۔ جگت نشانہ مٹی کچی، مائی خاکی نظری آتیا۔ میرے پرکھ اکال
دی کتھا کہانی پگی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس دا لیکھا سب کچھ ویکھن اٹھیں، نیتزنین کھلایا۔ کھج کوڑی کریا تیری بند کرے ہتھیں، آگے اور نہ
کوئے ودھایا۔ توں اُس دے ستھر لتھی، جیہڑا یارڑا گو بند ماہیا۔ لہنا دینا اگلا کھٹی، پچھلا پنڈھ مکایا۔ نقطہ کہے میری منزل کسے نہ ٹپی، حد پار نہ کوئے

کرائیا۔ میرا صاحب پڑکھ سمر تھی، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جو دیوے دست الکھی، الکھ اگوچر جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو اجدیا آپ گھلایا۔ کلج کہے میٹوں نُقطہ دے اِشارہ، عیش و عشرت توں باہر جنایا۔ اوہ تک نُور اُجیارا، نُور نُورانہ ڈگمگایا۔ جس نوں کہندے چو وھیاں اوتارا، چو بیسا اک اکھوایا۔ جس تیرا میٹنا اندھ اندھیارا، اندھ اگیان دے گوائیا۔ نشان رہے نہ چند ستارا، سطح بلندی آپے ویکھ وکھایا۔ اوہ لیکھا جانے جانہارا، انتر جامی وڈ وڈایا۔ جس دا لیکھ جگت لکھن توں باہر، اکھراں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جو سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول اُتے درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سنگر دھار سچی سرکارا، شہنشاہ اک اکھوایا۔

* ۲۵ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی خرد ضلع جوں بیلورام دے گرہ * *

نُقطہ کہے میرا اگلا مضمون ہندا شروع، کلج اکھاں نال دھیان لگایا۔ سب دا ہونا شبد گرو، سنگر شبد بے پرواہیا۔ جس دا منتر اِکو پھرو، فُرنے جگت بند کرائیا۔ جگت جہان دا موڑ مڑو، نوست دے بدلایا۔ اُس دا بھنڈارا کدے نہ ٹھرو، اٹو اٹو ورتایا۔ شوہ دریا کدے نہ رُٹھو، رُٹھدیاں لئے ترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کمایا۔ نُقطہ کہے میرا ویکھ اگلا مضمون، بنا تحریر تقریر جنایا۔ جس وچ اگتا قانون، جگت دھارا نہ کوئے وڈایا۔ اُس جلوہ گر داتک جنوں، جو نُور نُور الاہیا۔ جس نُقطہ لایا وچ نوں، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہایا۔ نُقطہ کہے میری اگلی تک لے دلیل، دلدار کی جنایا۔ تیری سُننی نہیں اپیل، اپر مپر سوامی ویکھ وکھایا۔ اوہ لیکھا یاد کر لے جو لہنا دینا ار جن نال بھیل، کرشن گوالا کی درڑایا۔ جس بستر پہننے نیل، نیلی دھار نُور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ اک وکھایا۔ نُقطہ کہے میرا کھیل اِرد گرد، اگا بچھا دیاں جنایا۔ میرے

صاحب نے تارنے بال بردہ، نوجواناں ہوئے سہانیا۔ سب دی لیکھے لاوے نام والی کرت، ہرجن اکرت گھن رہن نہ پانیا۔ ویکھ دکھانے پھرت پھرت، پھر پھر پندھ مکانیا۔ لہنا دینا چکاوے سرت نرت، نین نیناں کھوج کھوجانیا۔ جنم جنم دی میٹ کے حرص، ہوس کوڑی دے مکانیا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ امرت میگھ دیوے برس، گھر جھرنا اک جھرانیا۔ چنتا مٹا کے حرص، دئی دوتی دے مٹانیا۔ پرماتم ہو کے آتم لئے پرکھ، پارکھو اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگت دوارے دے کے درس، دید عید کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار آیا پرت، پت پر میثور اپنا کھیل کھلایا۔

* ۲۵ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ نکووال ضلع جموں رام چند دے گرہ *

پتر کا کہے میں پریم دی پاتی، پرم پرکھ دتی وڈیانیا۔ شبد دھار دی بخش کے داتی، دیاوان دیا مکانیا۔ کرپا کری کلما پاتی، پت پر میثور ہویا سہانیا۔ سچ پیار جوڑ کے ناتی، دتی سچ سرانیا۔ سندیسہ دتا پُرکھ ابناشی، ابناشی آپ درڑانیا۔ شکر اٹھنا پئے کیلاشی، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ برہے اک سندیسہ رہی آکھی، بن اکھراں رہی درڑانیا۔ وشنوں تک کھیل تماشی، وشو دا پردہ آپ اٹھانیا۔ چاروں کُنٹ کلج اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ شرع دی شرع بنی جماعتی، اکھر شخصیت والے پڑھانیا۔ سچ دا دے نہ کوئے امدادی، مہر نظر نہ کوئے لکانیا۔ آتما پرماتما رہی نہ مول ارادھی، رادھا کرشن دے گواہیا۔ برہم ہویا نہ کوئے وسادی، پاربرہم وچ نہ کوئے سمایا۔ ناد سنے نہ کوئے انادی، دُهن آتمک راگ نہ کوئے جنانیا۔ سنگر شبد دے نہ ڈھاڈھی، ڈھولا اک درڑانیا۔ وارث رہیا کوئے نہ گاڈی، گاڈ ملن کوئے نہ پانیا۔ سوئی سرت کسے نہ جاگی، نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ انتر دے نہ کوئے ویراگی، ویری باہر نہ کوئے کڈھانیا۔ منو آدے نہ کوئے تیاگی، ترے گن ناتا جگت تڑانیا۔ انتم سب دی ہاردی دسی بازی، بازاں والا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتانیا۔ سچ کہے پر بھو حکم تیرا ورتتا، ورتمان تیری وڈیانیا۔ میری آپ بنا

دے بتا، گھرن بھنہنہار تیری سرناٹیا۔ گڑھ توڑ دے دینِ دُنی ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ تُوں بودھ اگادھا پنڈتا، بُدھی تُوں پرے تیری شنوایا۔ لیکھا چکا دے کایا مائی تن دا، تتوت اک سمجھایا۔ پرکاش دے دے اپنے نوری چند دا، چند چاندنا دے چکایا۔ بھو کھول دے آتم برہم دا، پردہ گرہ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ در ٹھانڈا کہے میرے سورے سرنگا، سنگر گھر کسپھر۔ سب دیاں پوریاں کردے منگا، تُوں داتا گنی گہیر۔ آتم انتر بخش اندا، دین دُنی بدل تقدیر۔ وچھوڑے والی ٹٹی پا کے گنڈھا، لیکھا مُکا شاہ حقیر۔ نشانہ رہے نہ تارا چندا، جگت شرع دی کٹ زنجیر۔ تیرا پچھے پچھلا سماں لنگھا، اگے بھگت سہیلے اٹھا فقیر۔ پنج وکار کرے نہ دنگا، جھگڑا رہے نہ وچ سریر۔ سب نوں انگیکار کر کے لا انگا، تُوں داتا گنی گہیر۔ ایہہ لیکھا تیرے سندا، دُجا دتے نہ کوئے تدبیر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرے مالک بے نظیر۔ کلج کہے میری پریم پیار دی کہات، کہہ کے دیاں سنایا۔ میں جگت وکارے دیواں دعوت، گرہ اپنے لواں بہایا۔ ساچا نخن کراں سخاوت، سچ نال سنایا۔ جاؤ گھر گھر پاؤ بغاوت، بغلگیر رہن کوئے نہ پانیا۔ کوڑی کرایا لاؤ علامت، علم عالماں دیو بھلایا۔ سچ دی رہے نہ کوئے شناخت، شکل دینی بدلایا۔ پیارا رہے نہ کوئی معرفت، صوفیاں دینا پنڈھ مُکانیا۔ چاروں گنٹ کوڑ ہووے شرارت، شرع شرع نال ٹکرایا۔ پھیر میری سہنجی ہووے عبارت، لکھے لیکھ ملے وڈیایا۔ پر بھ پرگٹ ہووے زرگن دھار وچ بھارت، بھارت دا بھرم دُور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر شبد کرائے تعارف، دو طرفی اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی خرد ضلع جموں امر و دیوی دے گرہ *

دھرم کہے میرا صاحب گنی گہیرا، گنوتا وڈ وڈیایا۔ چار جگ دے شاستر جس دیاں تحریرا، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ اوہ دیوے مان وڈیائی حقیرا، غریب نمائیاں ہوئے سہایا۔ بدل دیوے تقدیرا، مُقدر اپنا لیکھ لکھایا۔ اپنے ہتھ رکھے تدبیرا، بھو ابجد آپ گھلایا۔ جس دا نور لا تصویرا، لیکھ

سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس مان دتا جلاہے کسیرا، رویدا سے ہوئے سہانیا۔ اوہ جگ جگ بھگتاں کٹے بھیرا، ڈکھ دلدر مٹانیا۔ امرت دیوے سچ نام رس نیرا، امیوں رس چوانیا۔ دھن مال دے جاگیرا، دھنی دھناڈھ اک دکھانیا۔ جس لیکھے لایا کوڈی کوڈی کسیرا، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جن بھگتاں بٹھے پیرا، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیا۔

جنم کرم ڈکھ کٹیا، کٹیا کوڑ جنجال۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھیا، سمرتھ ہو یا دین دیال۔ ڈھر دا لیکھا بنا لیکھ توں لکھیا، ابناشی کرتا کرے سنجال۔ مانس جنم نہ جائے متھیا، سر رکھے ہتھ کرپال۔ جو چوراسی وچ وکیا، دوس رین گھالاں رہیا گھال۔ اوہ پنکھیر و آں وچ کھیا، اڈے اپنی چال۔ اچ جیون جنم دا نکلے سٹیا، روگ سوگ وچوں لئے نکال۔ سچھنڈ دوارے پھڑ کے سٹیا، جو ناں وچوں کر بحال۔ بھاگ لگے وڈے نکیا، بردھ بالاں کرے پرتپال۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گر سکھ شاہ بنائے رہن نہ دیوے کنگال۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں پریم چند دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی پر بھ دا کھیل سنجوگی، جگ جگ وچھڑیاں میل ملانیا۔ جس دا بھيو پائے کوئے نہ جوگی، جنگم جٹا جوٹ نہ کوئے وڈیانیا۔ دین دنی کھج ویکھ روگی، ہوئے روگ نہ کوئے مٹانیا۔ جگت ترسنا ہوئی بھوگی، بھسمڑ روپ نہ کوئے بدلانیا۔ ٹھا کر ملے کسے نہ موجدی، مجلس سچ نہ کوئے لگانیا۔ کھج مکدی تک لے اودھی، اودھ اور نہ کوئے ودھانیا۔ اسیں صلاح کریئے گھروگی، گھر وچ متا پکانیا۔ مہربان محبوب کی مان دیوے مونڈ منڈا ایا کٹا بودی، لباں رنگ کی رنگانیا۔ دھرنی کہے دھرم میں غماں وچ ہو گئی کوڈی، بلہین اکھوانیا۔ میں سوچاں انگل رکھ کے اتے ٹھوڈی، دلیل دلیلاں وچ بدلانیا۔ میرے درد پیندی گوڈی، بھڑی بھڑی کر گرانیا۔ بنا میرے صاحب توں دنیا دی آتم جائے نہ سودی، سدی ودی کم کسے نہ آنیا۔ میں برہوں

وچھوڑے وچ ہوئی ویوگی، ویوگن ہو کے دیاں جنایا۔ کلجگ کوڑا چاروں کُنٹ دسے لو بھی، مایا ممتا موہ ودھایا۔ سادھ سنت ہوئے کرودھی، ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے دھرم کرنی کی صلاح، سچ دیاں جنایا۔ سرشٹی ساری بھری گناہ، پت پت پت نظر کوئے نہ آیا۔ میں رہی نہیں دھرم دی ماں، پوت گود نہ کوئے سہایا۔ میری پکڑے کوئی نہ بانہہ، بڈھاپا رووے مارے دھاپا۔ عدل کرے نہ کوئے نیاں، انصاف ہتھ کسے نہ آیا۔ اچی کوک کے ماراں دھاہ، ڈھتھڑ پٹاں اُتے لگایا۔ نیتز نین لواں اٹھا، چاروں کُنٹ بھوایا۔ دوئے جوڑ واسطہ دیاں پا، نو نو سیمس نوایا۔ کرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرنایا۔ جے توں سمبل بیٹھوں آ، سمبل دے مالک میرا لیکھا پور کرایا۔ میری (منظور) کر دُعا، خالی جھولی اگے ڈھاپا۔ اماما ہو رُشنا، نور نورانہ نور رُشنایا۔ میں دوس رین رہی گُرا، کوک کوک سنایا۔ گل پلو رہی پا، مکھ کاہن ویکھ وکھایا۔ میں گو نمائی کلجگ قصائی کولوں چھڈا، قسم کھا کے دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرا دھرم دوارا سچ سہا، سوبھاؤنت تیری وڈیایا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی خرد ضلع جموں سردار سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میں روواں مار کے بھبی، دروہی تیرا نام خُدا یا۔ میں لکوں ہو گئی کئی، کمر سدھی نہ کوئے کرایا۔ کلجگ چکڑ دے وچ کھبھی، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کڈھایا۔ توں مالک جگ جگی، ہر کرتا اک اکھوایا۔ نگاہ مار اُپر بسدھی، بے سدھ ہو کے دیاں جنایا۔ پوتر رہی کسے نہ بدھی، مت ہن ہوئی لوکایا۔ تن وجوداں اندر آئی خُدی، ہنکار نال ہلکایا۔ سب دی بھاونا ہوئی دوجی، دُتیا بھاؤ نال ملا یا۔ تیری رمز کسے نہ بھجھی، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کھیل تک اپنی گجھی، نوست دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ دھرنی کہے دھرم میرے ول تک، تقویٰ اک رکھایا۔ میرا ٹٹ گیا لک، ہڈی ریڑ رہی گُرا یا۔ مینٹوں ملے نہ میرا حق، گر اوتار پینمبر حاکماں رہی سنا یا۔ منگتی ہو ہو گئی

تھک، بھٹی واہو داہیا۔ انتم گئی اک، دکھاں وچ گر لائیا۔ اس وچ نہیں کوئی شک، کلج کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ میں پر بھ دے آگے رگڑاں نک، مٹی خاک دھوڑ رمائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، مہربان ہو سہائیا۔ دھرم دامارگ اگلا دس، پچھلا پندھ مکائیا۔ ہر ہر دے اندر وس، گھٹ بھیتڑ ڈیرہ لائیا۔ نام ندھانا دے رس، ازسیا آپ چکھائیا۔ کلج اندھیرا میٹ مس، نوری چند کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں نیز کھول اکھ، نین نین کر رُشنائیا۔ میں جوڑاں دوویں ہتھ، نو نو لاگاں پائیا۔ توں پڑکھ پڑکھ سمرتھ، سوامی وڈ وڈیائیا۔ تیری سرن سرنائی گئی ڈھٹھ، مان تان دتا مٹائیا۔ مہربان مہربان مہربان (ہو) پرگٹ، پرگٹ ہو کے میرا سنسا دے مٹائیا۔ لیکھا سب دامکا جھٹ، جھٹکے حلالی والا رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا سہنجنا کرتھ، کنارے دے وڈیائیا۔ ساچا امرت دے اندر گھت، سروور اک بھرائیا۔ سر شئی در شئی اندر دے مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام ندھانے مار اگئی سٹ، سوئی سرت سب دی لے جگائیا۔ جے توں روپ وٹایا تن وجودی جٹ، کلج کوڑی کرپا کر صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور۔ نہہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب کچھ تیرے ہتھ، دوسر نظر کسے نہ آئیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں گرام دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی خوشیاں دے وچ اکڑ، ست سچ لے انگڑائیا۔ پر م پڑکھ تولنہارا ساچے تلڑ، دو جہاناں آپ تلائییا۔ کلج جھلدا ویکھ اندھیرا جھکھڑ، اندھی چاروں کُٹ آئیا۔ کوڑی کرپا پھڑ اٹھاوے پڑ، ہلونا دئے لگائیا۔ دیناں مذہباں لگا کے تلڑ، ٹکڑے ٹکڑے لیکھا دئے مکائیا۔ سننگر سورابن کے اگتا کڑ، اپنا مارگ دئے سمجھائیا۔ پچھلی آشا سب دی کرے پھڑ، گھاؤ پورب نام لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی بلدھار، بلدھاری دیا کمائیا۔ اوہ ویکھ کھیل سچی سرکار، کی کرتا کار کمائیا۔ جوتی جاتا لئے اوتار، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ ساچا مارگ لا وچ سنسار، بھگت بھگوان دئے اٹھائیا۔ پھڑ باہوں دتر جائے تار، دتیا بھاؤ مکائیا۔ مہربان ہو کے تیج جائے سوار، سر سر اپنا ہتھ

ٹکایا۔ تیرا کرم لئے وچار، کُرم کلجگ کوڑا لئے جگایا۔ تیرے اوتوں کڈھے باہر، گرہ مندر رہن کوئے نہ پایا۔ تُوں ہونا شکر گزار، نو نو سیس نوایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی سرکار، سروکار اپنا اپنے
 ہتھ رکھایا۔

* ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیسی خرد ضلع جموں چن پرکاش دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی سنگر شبد دی ویکھ چستی، چلاکی سب دے نال کمایا۔ کلجگ اندر کرے دُستی، سنجگ سچ رنگ رنگایا۔ اپنی وکھری کر کے
 پھرتی، پھرتیلے گرگھ لئے بنایا۔ اندروں سوئی اٹھا کے سرتی، سرت اپنے نال ملایا۔ دست جھولی پائی دُھر دی، دُھر مستک لیکھ بنایا۔ وڈیائی دس سچے
 سنگر دی، وچھڑے لئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی رنگت رنگ چڑھایا۔ سنگر شبد دی دھرنی تک چلاکی،
 چال نرالی اک بنایا۔ لیکھا جان بندے خاکی، خاکیاں وچوں کھوج کھوجایا۔ ساچے نام دا بن کے ساقی، پیالے نام رس چکھایا۔ جن بھگتاں اندروں کھول
 کے تاکی، اپنا پردہ دتا اٹھایا۔ درشن دے ستیاں راتی، جگت نندرا وچوں باہر کڈھایا۔ ست سچ دس کے واٹی، منزل دتی مکایا۔ چرن کول جوڑ کے ناتی،
 سجن سین آپ اکھوایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھی، سوہنگ کیتی حق پڑھایا۔ بن سہائی انا تھاں نا تھی، غریباں گلے لگایا۔ داتا بن پرکھ
 سمراتھی، دست اگم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی
 اک ابناشی، ابناشی کرتا آپ اکھوایا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں روپلا رام دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میری کھلی مینڈھی دیکھ گت، سیس پیٹی نہ کوئے گندا ئیا۔ کی کھیل ورتایا ابناشی اچت، پاربرہم اپنا حکم سنا ئیا۔ بنا بھگتاں توں دھرم دا رہیا کوئی نہ ست، ڈلارا نظر کوئے نہ آ ئیا۔ میرے نالوں سارے رہے رُٹھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنا ئیا۔ آتم دھار گئے ٹٹ، پر ماتا ملن کوئے نہ پائیا۔ سب دی لوگئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے بندھائیا۔ میں کس دی بانہہ پھراں گٹ، انگلی کس نوں لوواں لگائیا۔ میتوں اکو بڑا ڈکھ، ڈکھی ہو کے دیاں سنا ئیا۔ ساچا ملے کسے نہ سکھ، سکھ نظر کوئے نہ آ ئیا۔ مات گر بھ دے اُلٹے رُکھ، میرے اتے روون مارن دھاہیا۔ جنہاں نوں چوراسی وچوں جامہ ملیا مانس مانگھ، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ اوہ ستا سکے کوئے نہ اُٹھ، نیترا کھ نہ کوئے گھلا ئیا۔ میں کس نوں کہاں لاڈلا پُت، گودی کس دے نال سہائیا۔ میرے صاحب نوں سکے کوئے نہ جھک، نو نو سیس نہ کوئے جھکائیا۔ پڑھ سکے نہ کوئے ٹک، توں میرا میں تیرا ڈھولا (کوئے نہ) گائیا۔ اُجل ہووے کسے نہ کھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ میں کس نوں امرت سپر پیاداں گھٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ میرے سسکیاں لیندے بٹ، نین نیر رہے وہائیا۔ دھرم کہے دھرنیے کچھ میتھوں ہور پچھ، بھو دیاں گھلا ئیا۔ اوہ محمد اشارہ دیندا جس لب کٹائی مچھ، اُمتی گنڈھ پوائیا۔ اوہ موسیٰ عیسیٰ دیکھ کر کے ہوش، ہوشیاری نال رہے جنا ئیا۔ ساڈا کسے دا نہیں کوئی دوش، پر بھ دا بھانا من کے سیس نوئیا۔ اتار رہندے نہیں خاموش، سوہلے رہے سنا ئیا۔ سانوں اُس دے حکم دا آیا جوش، باہو بل نال پرگنائیا۔ جس تبدیلی کیتی کایا مائی پوش، تت تتاں رنگ رنگائیا۔ اُس دی خُماری وچ رہے مدہوش، مدھر دُھن سُننی چائیں چائیا۔ ساڈی اپنی چلی کوئی نہ سوچ، بدھی والی نہ کوئے چترائیا۔ ساڈی آشنا نسا لوچ، خواہش اک درڑائیا۔ پُرکھ اکلا جائے پنچ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دا لہنا دینا وچ کروچ، پُشکر سلمل گنڈھ پوائیا۔ سانوں جان نہ دیوے اونت، دُھر دارنگ آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی تیرا پورا کرے شوق، کھلی مینڈھی رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی خرد ضلع جموں جھنڈو رام چیوڑیاں والے دے نوٹ * *

دھرنی کہے دھرم توں میرے اندر مار لے جھاتی، سچ دیواں سمجھائی۔ رس رہیا نہ میری چھاتی، دُدھیں سپر نہ کوئے وڈیاں۔ خوشیاں وچ کدے نہ نہاتی، روپ شنگار نہ کوئے دکھائی۔ شوق رہیا نہ لوک ماتی، چاؤ گھنیرا نہ کوئے بنائی۔ سچ سناوے کوئے نہ ساکھی، دُھر داشبد نام شنوائیا۔ میں ویکھدی رہندی رین راتی، گھڑی پل کھوج کھوجائی۔ دین دُنی کلپنا والی میتوں مارے کاتی، کوڑی کریا شرع نال ملائی۔ میں کس نوں کہاں باقی، باطن بھیو گھلائی۔ دھرم ہس کے کہا سُن سندیسہ کملاپاتی، کی کرتا رہیا جنائی۔ جو آیا تیرے اُتے لوک ماتی، نرگن نرویر روپ الاہیا۔ بیٹھا اک اکانتی، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ جس دین مذہب حصے رہن نہیں دینے پرانتی، اکو رنگ دے دکھائی۔ اشٹ رہے نہ بہہ بھانتی، دیو آتما اک سمجھائی۔ تیری پچھے باقی، واسطہ دھرم نال جڑائی۔ آہ پھڑ لے اُس دی پاتی، جو پترکا دتی گھلائی۔ ست دھرم ہوئے پرہاتی، اکو رنگ رنگائی۔ کوڑی کریا نالوں کرے خلاصی، خالصہ اپنا بھیو چکائی۔ تیتوں سرب سنتو کھ دیوے بھرواسی، بھرواسا اک درڑائی۔ کلجگ کوڑی کریا کڈھے کر تلاشی، کایا مندر رہن نہ پائی۔ سچ دی کرے آپاشی، پیشین گوئیاں وچ درڑائی۔ تیرے اُتے سنگر شبد دی سدا ہووے رہراسی، منڈلاں و بے ودھائی۔ کھیل تک پُرکھ ابناشی، جو کرنی دا کرتا آپ کرائیا۔ تیری چنتا لاپے اداسی، فکران وچوں باہر کڈھائی۔ نرگن نور جوت جوت پرکاشی، پرکاش کرے خلق خدائی۔ توں اوسے دی بنا داسی، داسی داس سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ اپنا حکم ورتائی۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی خرد ضلع جموں فقیر سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی ویکھ لے دینا بندھو، دین دیال بے پرواہیا۔ جو جگ چوکڑی میٹے پندھو، پاندھی ہو کے ویکھ دکھائی۔ تیرے دھرم دوا ریاں لنگھو، پردے پردیاں وچوں چکائی۔ جن بھگتاں دوارے آوند ا جاندا کدے نہ سنگو، سنگل شرع والے تڑائی۔ جس سچھنڈ دوارے پہنچایا اپنا ست نندو،

ستیاں آپ جگانیا۔ اوہ دھام دوا یا چنگو، چنگی طرح دتا لگانیا۔ جس دا پیار پروار دے وچ ونڈو، نکلیاں وڈیاں جھولی پائیا۔ سچ پریتی نال گنڈھ تندو، شرع والیاں توں لئے جُھڈائیا۔ کوڑی کریا میٹ پکھنڈو، سچ مارگ اک درسائیا۔ آتم پر ماتم دھار گنڈھ گنڈھو، تندی تند اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ سوامی دے کے پرمانندو، پرم پُرکھ اپنے گھر وسائیا۔ جگت دی دھار سر پر سڑیا نال اگنی لنبو، ماٹی کھل رہی نہ رائیا۔ لہنا دینا پورا کیتا جو گو بند دھار پیار وچ منگی مانگو، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ دھرنی کہے دھرم میں کی تیتوں دساں (کہانی)، سجنّا کی درڑائیا۔ میرا شہنشاہ شاہ سلطانی، کرتا دُھر در گاہیا۔ جس دا لیکھا آد جگاد چارے کھانی، کھانی بانی دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں امرت رس دیوے ٹھنڈا پانی، دُھر دا امرت آپ پیائیا۔ آتما بنا کے دُھر دی رانی، سچکھنڈ جائے چائیں چانیا۔ آون جاون نچکے کہانی، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ دُنیا ہوئی مڑھی مسانی، گوراں دھیان لگائیا۔ ہر جن لیکھے لگے پر بھ در پرانی، جو پنے پنے پر بھ نوں سپس نوایا۔ اوہناں لیکھا مکدا آون جانی، چوڑا سی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے رنگ آپ رنگائیا۔ نندو کہے میں پایا پرمانند، پرم پُرکھ وچ سمائیا۔ میرا لیکھے لگا بند بند، بندگی پر بھ دی موہے بھائیا۔ توں میرا میں تیرا جو گایا رسنا چھنڈ، سو سوامی بلیا چائیں چانیا۔ میری ٹٹی آتم اپنے نال گنڈھ، گنڈھنہار سوامی اپنی دیا کماپیا۔ میں پُری لوء برہمنڈ کھنڈ وشن برہما شو دی دھار توں پار گیا لنگھ، جتھے وسے دُھر دا ماہیا۔ سچ سنگھاسن سوہنا نکیا پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ آگوں سنت سہیلے گرگھ لین آئے بیج، اپنی بانہہ ودھائیا۔ پچھے رہے کسے نہ رنج، ناتا جگت والا چھڑائیا۔ جو سنگر دی دھاروں پیا جم، جم پھاسی گل نہ کوئے لٹکائیا۔ جھکڑا مُکا کے کایا ماٹی چم، جوتی جاتے وچ سمائیا۔ پچھے رہے کسے نہ غم، چنتا چکھنا نہ کوئے تپائیا۔ پر بھ دی دھار آتما پر بھ دا رُپ برہم، پار برہم وچ گیا سمائیا۔ جس نے پھیر کدی نہیں پینا جم، جمن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جگت کریا کوئی بھگتاں دا نہیں کرم، کرم کانڈ توں باہر ہر جن سو بھاپائیا۔ پر بھو دی پریتی ساچا دھرم، آد جگاد دی ریتی چلی آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن بیڑا آپے بٹھ، بنھنہار آپ اھوایا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی خرد ضلع جموں پیرورام دے گرہ * *

سنگر داتا پیراں دا پیر، پیرن پیر وڈ وڈیاں۔ مہربان گنی گبیر، گہر گوراک اکھوایا۔ روگ سوگ کٹے زنجیر، شرع اپنی نام بندھایا۔ جنم جنم دی بدل دیوے تقدیر، ناتا جگت کوڑ تڑایا۔ آتما شاہ کرے امیر، دیونہار سچ وڈیاں۔ جس دی شہادت دیوے کبیر، قبراں توں باہر درڑایا۔ میرا مالک بے نظیر، مہر نظر نال جن بھگتاں دے ترایا۔ جس دا لیکھا کالے تے چٹاتے چٹی کھچے لکیر، پورب کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اندروں بدل دے ضمیر، مہربان ہوئے آپ سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر شبد ساچا دستگیر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سنگر پیر شبد بہہ رنگا، رنگت اپنی آپ چڑھایا۔ سب دیاں آسانسا پوریاں کرے امنگا، جن بھگتاں خالی جھولی دے بھرایا۔ سدا سہیلا وسے سنگا، ڈھر داسنگ بنایا۔ تن وجود سینہ رکھے ٹھنڈا، گنی تت نہ لاگے رانیا۔ آتم پر ماتم پائے گنڈھا، گنڈھ سکے کوئے نہ گھلایا۔ جگ چوکڑی ویکھ ویکھے پنڈھا، کلجگ انتم اکو گھر سہایا۔ دین دیال بن بخشدا، مہروان مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں حال رہن نہ دیوے مندا، گرگھ وڈبھاگی آپ بنایا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں سوہا سنگھ دے گرہ * *

دھرتی کہے دھرم میری ڈہائی، چار گنت سچ نظر کوئے نہ آیا۔ دین دنی اندھیرا رہیا چھائی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پر بھو دا پیار کسے نہ رہیا رانی، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ پریتم ملے نہ ڈھر دا ماہی، ساچا میل نہ کوئے ملایا۔ اوہ ویکھ گوہند دا سینٹرا لنگھ گیا ڈھائی، ڈھنیا ڈھونکا لاکے لئے انگڑایا۔ صدی چوڑھویں بیٹھی پنڈھ مکائی، اپنے آنکڑے رہی گنایا۔ اپنا کھیل تک لے ماہی، حضرت عیسیٰ نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرتی کہے دھرم میں سچ سچ کہنا، کہہ کے دیاں درڑایا۔ میرے اُتے ہوئی اندھیری ریناں، نوری چند

نہ کوئے چکائیا۔ متر دسے نہ کوئے سینا، سجن ساک نہ کوئے وڈیائیا۔ دین دُنی ہوئی طرفیناں، دُھر دا میل نہ کوئے ملائیا۔ مایا ممتاسب نوں کھائے ڈینا،
 ڈسنی ہو کے ڈنگ لگائیا۔ آتم پر ماتم ملے کسے نہ بہنا، گھر سہنجنی بیج نہ کوئے سہائیا۔ نیتر لوچن درس کرے کوئے نہ نیناں، نچ گھر خوشی نہ کوئے منائیا۔
 نام ندھانا تن بستر پائے کوئے نہ گہنا، تن وجود نہ کوئے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیج دا لھم آپ ورتائیا۔
 دھرم کہے دھرنی ہن کلجک دا وقت، سماں سمیں نال دھیان لگائیا۔ اُس پھیری دروہی وچ جگت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ اگنی لائی بوئد رکت،
 ترے گن نال تپائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں کیتی پتت، پُنتی رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہدا لہنا دینا اُتے نو کھنڈ پر تھی فرش، ستاں دیپاں دیکھ وکھائیا۔ جس
 اوتار پیغمبر گروآں دا لاہنا قرض، پیشین گوئیاں سب دیاں دیکھ وکھائیا۔ جس دے کول سب دا لیکھا اوہ کھیل کرے اسچرج، اسچرج لپلا آپ ورتائیا۔
 یودھا بن کے مردانہ مرد، دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس شرع چھری بنائی کرد، قتل کرے لوکائیا۔ اُس نوں رہیا کسے دا مول نہ درد، دکھیاں دکھ نہ کوئے
 مٹائیا۔ توں اک بیننتی پر بھو دے اگے کر لے عرض، آرزو اپنی دے وڈیائیا۔ میرے اتوں میٹ اندھیرا گرد، کوڑی کرپا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ دھرم کہے دھرنی پر بھ درتے ہو جا منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پر بھو
 گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ ترسنا میٹ کے کوڑے من کی، منسا موہ چکائیا۔ جوتی دھار دے دے اگنی چن دی، جو چند چاندنا
 کرے رُشنائیا۔ سب نوں سرت دے دے اپنے برہم دی، پار برہم بھو کھلائیا۔ درشٹی بنا دے اکو دھرم دی، دیناں مذہباں جھیرا رہے نہ رانیا۔ آسا
 پوری کر دے سب دے جنم دی، چوراسی وچوں دے وڈیائیا۔ کرپا میٹ دے کوڑے کرم دی، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرم کہے دھرنی پر بھ چرن دوارے کوک، کوک کوک سنائیا۔ بن تن سریر توں جھونج، آپ
 آپا دے مٹائیا۔ پھیر آپے پاوے تیری سوُجھ، مہربان دیا کمائیا۔ تیرے وچوں کڈھے دوتی دوج، دُتیا بھاؤ دے چکائیا۔ ساچی منزل دسے مقصود، حق
 حق درڑائیا۔ دیناں مذہباں میٹ حدود، آتم پر ماتم پردہ دے چکائیا۔ اکو گھر وکھائے عالیشان عروُج، عرش فرش دا میل ملائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی بیخ

تت بھوت، تتوت دے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا تیرے اتوں کر جائے کوچ، دھرنی دھرت رہن نہ پائیا۔ دروہی ہووے نہ کسے چارے کوٹ، بہڑی بہڑی کر نہ کوئے گر لائیا۔ کرپا کرے سنگر شبد دھر دا اگما دوت، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ جدھر تلگے ادھر موجود، ہر گھٹ وسے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ دے رنگائیا۔ دھرم کہے دھرنی پر بھ آگے کر پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ کرپا کر سچی سرکار، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ کلجگ ویکھ کوڑ گڑیار، چاروں گنٹ ڈنک وجائیا۔ میرے اُتے کیتا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ ایہدا لہنا دینا پورب قرض دے اتار، باقی رہن کوئے نہ پائیا۔ میرے اتوں کڈھ دے باہر، نواں کھنڈاں ستاں دیپاں کر رُشنائیا۔ نال ملا دے محمدی یار، چار یاری گنڈھ پوائیا۔ عیسیٰ موسیٰ رہے نہ کوئے ادھار، پورب لہنا دینا چکائیا۔ سنجگ ساچی بخش دھار، اپنی دھار وچوں پرگٹائیا۔ جو جیواں جنناں پاوے سار، سر شٹی در شٹی اندر ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم پردہ دے اٹھال، بھو ابھید دے کھلائیا۔ تیرا نور تیرا جمال، جلوہ گر دینا دکھائیا۔ میرے اُتے سہا اکو دھر مسال، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ جتھے بیٹھن شاہ کنگال، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں تگاں تیرے بھگت سہیلے لال، انملڑے ہیرے دینے دکھائیا۔ جنہاں دی بہہ کے سمبل کر سنبھال، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ توں شاہ ویکھے کنگال، غریب نمائیاں کھوج کھوجائیا۔ جگ جگ جگت تیری اولڑی چال، کلجگ اتم دے سمجھائیا۔ دھرنی کہے پھل لگا دے میرے ڈال، پت تھنی مائس مانو مانگھ دے مہکائیا۔ آکے سُن مریداں حال، مرشد داتے بے پرواہیا۔ میری لیکھے لالے گھال، ہوں گھولی گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کرپا توڑ جنجال، چاگرت جوت کر رُشنائیا۔

* ۲۶ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں ایشر داس دے گرہ *

کلجگ کہے میرے اندر اٹھن دیلاں، وچار سمجھ کچھ نہ پائیا۔ میں دھرم دیاں ہون دینیاں نہیں ایلاں، گنجائش رہن کوئے نہ پائیا۔ میں کھیل کھلاؤنا سمند ساگراں جھیلاں، کچھاں کچھاں لہنا دینا چکائیا۔ میں تگنا امبر نیلا، نیلی دھار دھیان لگائیا۔ جس نے بنانا انت و سید، صاحب بنے بے پرواہیا۔

میں دہائی پاؤنی اُچے ٹیلا، پہاڑ چوٹی جان گر لائی۔ میرا اتم اِکو ہونا چیلہ، ہلا دینی سرشٹ سبائی۔ سچ دا گڈیا رہن نہیں دینا کیلا، قلعے گڑھ دینے تڑائی۔
 میں کوڑ گڑیار دا اِکو لاؤنا تیل، چواتی مایا والی نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ کلجگ کہے
 میرا کوڑی کرپا والا سبق، گھر گھر نظری آئی۔ دروہی پھرنی چوڈاں طبق، چوڈاں لوک روون مارن دھاہیا۔ بڑا سہیلا ہونا وقت، ایہہ میری بے پرواہیا۔
 پیار دے نہ کوئے وِچ جگت، جگتی ایسی دینی بنائی۔ پچھلی رہن دینی نہیں کسے دی شکت، شخصیت سب دینی بدلائی۔ مینٹوں آؤندا نہیں مول ترس، دردی
 ہونہ درد وندائی۔ اگنی میگھ دینا برس، برساں دا لہنا پور کرائی۔ پھرے دہائی اُتے عرش، عرشی پریتم ویکھ دکھائی۔ اوتار پیغمبر گروآں دا لاہنا قرض،
 قرضہ سب دی جھولی پائی۔ دھرنی دی کھیل ویکھنی پٹھی سب دی کرنی نزد، جو نرسنگ گیا سمجھائی۔ شرع چھری چلاؤنی کرد، نکھی دھار آپ بنائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا مالک بے پرواہیا۔ کلجگ کہے میں پر بھہ دالائق سوت ہو یا قابل، کابل قندھاری کھوج
 کھوجائی۔ مینٹوں سندیسہ دیوے میرا بابل، پیپا پریتم دُھر درگاہیا۔ جس نے میرا انت کراؤنا عادل، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائی۔ چار کُنٹ کوڑ گڑیار
 میرا دھام دسنا باتل، بئیل مقدس اِکو سمجھائی۔ میں شرع دا بننا قاتل، مثنول دیکھاں خلق خدائی۔ میرا بھيو اگما باطن، بن پروردگار نہ کوئے سمجھائی۔
 میری ہونی اندھیری راتن، ساچا چند نہ کوئے رُشنائی۔ جھگڑا پاؤنا ذات پاتن، دین مذہب دینے ٹکرائی۔ پھیر کرپا کرے پُرکھ ابناشن، ہر کرتا
 دُھر درگاہیا۔ میری خوشیاں والی تنگے راسن، نو کھنڈ دھیان لگائی۔ میں ڈنڈاوت کراں جوڑ کے ہاتھن، نو نو لاگاں پائی۔ توں صاحب میرا سمرا تھن، پر بھ
 تیری اوٹ تکائی۔ تیری منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹن، درگاہ ساچی ملن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ساچو ساچن، سچ سوامی دیا کماہیا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیبئی کلاں ضلع جموں نامو دے گرہ * *

کھج کہے میریاں گلاں سب نوں لگدیاں بُریاں، بُریار ہوئی لوکائی۔ میں دیکھاں جگت جہان شرع دیاں چھریاں، دوویں دھاراں کھپیاں نظری آئی۔ رُوہاں جگت ہوئیاں نگریاں، سنگر شبد ملن کوئے نہ پائی۔ شوہ دریائے جاندیاں رُڑھیاں، آگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ پر ماتم کنت ہنڈھاؤنا نہ آتما گُڑیاں، سہاگ سمجھ کسے نہ آئی۔ سچ پیار کولوں تھڑیاں، وست اگم نہ کوئے ورتائی۔ منزل دیکھے کوئے نہ تریا، تریا پد نہ کوئے سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائی۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیبئی کلاں ضلع جموں بیلا سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے میری کرنی بے مثال، پچھلی مسل دیوے نہ کوئے گواہیا۔ دتی وڈیائی دین دیاں، دیندھ دیا کمائی۔ میری اولڑی چلا کے چال، چال نرائی دتی بنائی۔ میں سرشی کیتی حلال، چھری شرع والی چلائی۔ میرا جھوٹھ پکھنڈ جاہل، چاروں کنت رنگ رنگائی۔ دھرم دارہن دینا نہیں کوئی لال، لالن وچ نہ کوئے سمائی۔ میری اک بیننتی پر بھو دے آگے سوال، دوئے جوڑ سپس نوائی۔ پھل لگاؤنا میرے ڈال، میرا بوٹا دینا مہکائی۔ چاروں کنت ہووے حال حال، بہڑی بہڑی سرشٹ کر گرا لائی۔ پھیر میں اٹھ کے ماراں چھال، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائی۔ جھٹ نارد چچی آ گیا بھار، ہوکا بھارت بھارت کر سنائی۔ اٹھ دیکھ کھوئے یار، کل کاتیا دیاں درسائی۔ نور تک جوت نرنکار، نورانہ نور الاہیا۔ سجدہ کر وار دو چار، چوئے تھے جگ سپس نوائی۔ اوہ دیکھ لے تیری نیلامی دے اشتہار، میتوں دتے پھڑائی۔ میں ٹنگنے وچ سنسار، نوواں کھنڈاں دینے لٹکائی۔ اچی کہن کوک پکار، دین دنی سنائی۔ بولی دیو و وارو وار، دیناں مذہباں والے لو انگڑائی۔ ہندو رام دا کرو وپار، کرشنا کاہنا نال رلائی۔ مسلم اللہ دے دیو ادھار، علیحدارہن کوئے نہ پائی۔ سکھ ستنام دا قرضہ لو اُتار، پورب لیکھ چکائی۔ میں سناواں وارو وار، وارتا انتم دیاں

دُہرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے کلجک سننا اپنی تعریف، طرفداری نہ کوئے رکھایا۔ میں بڈھا پُرانا ضعیف، ضعیف اُلُمر نظری آیا۔ میں بننا نہیں کسے دا شریک، شرکت وچ نہ ونڈ ونڈایا۔ اپنا دیکھ لے اندھیرا تاریک، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ بھوکتاں والی دیکھ تریک، توارنخ دھیان لگایا۔ جس دے پچھے اوتار پیغمبر گرو ہوئے شہید، شہادت گئے بھگتایا۔ جس دی مناؤندے رہے عید، بقریدا نال ملایا۔ جو نام کلمیاں وچ کردا گیا تاکید، دُھر فرمان اگم سنایا۔ اُس دی آہ دیکھ لو میرے کول رسید، بنا دستخاں توں دتی پھڑایا۔ تیس اپنی کھول لو نیند، نین لو اٹھایا۔ میں کرن آیا تردید، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ میرے پٹھے ہتھاں تے لکھی قرآن مجید، مزموء اکھراں والا بنایا۔ اگلی ہور سُن حدیث، حضرتاں توں باہر سنایا۔ لیکھا تک بیس اکیس، بیس بیسا اکھ اٹھایا۔ کس دے چھتر بھلنا سیس، چھتر دھاری دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آسا نسا پوری کرے اُمید، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔

* ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں سیوا سنگھ دے گرہ *

کلجک کہے دھرنی کیوں آیا اتے دھرتی، سچ دینا سنایا۔ میں پکا براہمن رہن دتا نہیں شرطی، برہم وچ نہ کوئے سمایا۔ میں محکم مٹاں کھیل کراں نرائن نر دی، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ ہری اوم تت ست آتم دھار کسے نہ پڑھدی، من کلپنا وچ ہلکایا۔ سرتی شبد مول نہ پھڑدی، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ منزل حقیقی مول نہ چڑھدی، رہبر ملن کوئے نہ پانیا۔ میں کھیل بناؤنی ہنکاری گڑھ دی، پنج وکاراں دتا وسایا۔ دین دُنی دیکھ لے ہڑھدی، شاستر سکے نہ کوئے بچایا۔ بنا مُرشدان دیکھ لے مردی، مُریداں ہوئے نہ کوئے سہایا۔ چاروں گنٹ کوئے نہ دردی، دردیاں دُکھ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہہ طاقت میرے کلوکل دی، کلجک رہیا سنایا۔ میری کھیڈ کپٹ چھل دی، چھل چھدران نال وڈیایا۔ وڈیائی رہن دتی نہیں کسے جل دی، سرور سو بھا

کوئے نہ پائیا۔ ڈہائی دیکھ لے مارو تھل دی، ٹلے اسگاہ رہے گر لائیا۔ کسے نوں سار آون دتی نہیں پل دی، پلکاں پچھے نہ ملے ماہیا۔ میں آشا پوری کرنی راجے بل دی، جو باون گیا درڑائیا۔ میری کرنی سب نوں سل دی، تیر انیلا آپ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، دیونہار مان وڈیائیا۔ نارد کہے کلجگ میں آیا تیرے ویہڑے، گرہ تیرے پھیرا پائیا۔ میں دیکھنے دین دنی دے جگت جھگڑے جھیرے، جھنجٹ مذہباں والے پھول پھولائیا۔ کس بدھ اُلٹے ملدے گیڑے، چکرورتیاں چکر نال بھوائیا۔ میرا صاحب سوامی چھیڑاں کتھے چھیڑے، چار گنٹ کھوج کھوجائیا۔ میں دُور دُراڈا آیا نیڑے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیرے کوڑ گڑیا دے دیکھے کھیڑے، نواں کھنڈا دھیان لگائیا۔ بنا بھگتاں توں چڑھے کوئے نہ بیڑے، بیڑی نیا نوکا کم کسے نہ آئیا۔ میں دیکھے جگت والے جٹھیرے، وڈیاں چھوٹیاں دھیان لگائیا۔ میں تگے گروگر چیرے، مُرید مُرشد دیکھ دکھائیا۔ تیرے وچ انگنت بتھیرے، بہرُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کلجگ کہے نارد کھول کے دیکھ لے اپنی سرتی، ستیاں دیاں جگائیا۔ تینوں نظر نہ آئے اکال مورتی، مورتاں والیاں دا میں لیکھا دیاں مُکائیا۔ ہن چترائی گاں سور دی، کھان والیاں دیاں وڈیائیا۔ ایہہ میری بیڑی بھری پور دی، پُریاں لوآں توں باہر دیاں سمجھائیا۔ میری کتھا کہانی مشہور دی، کوڑی کریا نال وڈیائیا۔ میری منزل گئی دُور دی، نیرن نیرا نظری آئیا۔ میری کتھا کہانی کوڑ دی، کوڑ کُٹب رہیا سنائیا۔ تیری بدھی نارد اک مورکھ موڑھ دی، پنڈتا میرا بھینو نہ جانے رائیا۔ مینوں خوشی پُرکھ اکال دے رنگ گوڑھ دی، جس رنگت دتی رنگائیا۔ وڈیائی دے کے چرن دھوڑ دی، ٹگے دتے رمائیا۔ مینوں یاد کھیل کوہ طور دی، موسیٰ خوشی بنائیا۔ میں کھیل تٹی عیسیٰ والے سرور دی، جو سولی چڑھ کے گیا سمجھائیا۔ دھارتی محمد والے نور دی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کرے ضرور دی، ضروری اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں پچھن سنگھ دے گرہ دروازے وڈیاں ہی * *

پھلگن کہے میری رت بسنت، خوشیاں والی مہکائیا۔ دتی وڈیائی پر بھو ہر کنت، کتھول دیا کمائیا۔ جس کھیل رچایا جگت میت مرارے سنت، بھگت دے وڈیائیا۔ اپنا نام جنا کے منت، منتر اکو اک جنائیا۔ سب دی آشا پوری کرے انت، انتشرن کیتی صفائیا۔ جس دے سندیے دیندا شبد سوامی پنڈت، نارد اپنا ناؤں دھرائیا۔ اُس دا کھیل ویکھیا جیرج انڈج، اُتہج سیج رنگ رنگائیا۔ میں اُس دے دوارے دامنگت، نو نو اپنی جھولی ڈاہیا۔ میرے جن بھگتاں وچ رہن نہ دیویں رنجش، ڈکھیاں درد وندا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلا ئیا۔ پھلگن کہے میری ہٹی اگم بھلو اڑی، پھل پھول ویکھ وکھائیا۔ میرا صاحب بھگتاں پھرے پچھے اگاڑی، دوس رین خوشی بنا ئیا۔ لیکھے لائے جنہاں چرن چُھہائی داہڑی، مستکاں دے وڈیائیا۔ پھڑ کے باہر (کڈھے) کلجگ ڈونگھی وچوں کھاری، شبد کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ جو سب دی تیج رہیا سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تارنہار نرناری، نرنائن دیا کمائیا۔ نو نو چار پچھوں جس دی آئی واری، وارث بنیا ڈھر دا ماہیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو اُس دی چرن کرو نمسکاری، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا سکداری، سر سر اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۶ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں پچھن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے مالک تزہی، حضرتے حضور سیس نوائیا۔ مہربانے مہربان مزہی، محبوب ڈھر درگاہیا۔ نوجوانے نوجوانے زہی، ہر کرتے اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں منگتی، تیرے درے دربار۔ میں جگاں دی کھکھی ننگتی، اوڈھن بخش سچی سرکار۔ میل ملاوا کر دے ساچی سنگتی، میرے سنگر پُرکھ نرنکار۔ نشانی رہے نہ ہوئے منگتی، ہنگ برہم کر

اُجیار۔ لیکھ چُکا دے پاندھے پنڈتی، بُدھی دا بودھ دے وچار۔ منسا کوڑ رہے نہ من دی، ممتا موہ نوار۔ میں ونجاری رہاں نہ کسے کنّ دی، شبد اگمی دے دھکار۔ میں درس پیاسی نوری چند دی، چنّ چاندن کر اُجیار۔ میری خوشی تیرے پیار دھرم دی، دھرم دھرم نال درڑایا۔ لیکھنی رہے نہ کوڑ کُرم دی، کوڑ کُرم دا پندھ مُکایا۔ میں ونجارن تیرے چرن دی، چرن دے سرنایا۔ اِکو اوٹ سَنگرُ سرن دی، سرناگت اِک سمجھایا۔ میںٹوں لوڑ نہیں اکھڑ پڑھن دی، وِدیا وِچ نہ کوئے وُڈایا۔ میںٹوں جگ جگ عادت بھنّ گھرن دی، گھرن بھنّہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میری آسا کر دے پوری، پر م پُرکھ تیری سرنایا۔ میں جگ جگ کراں مزدوری، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ آسا رکھاں تیری حضوری، حاضر ہو کے سیس نوایا۔ کلپنا دی کلامیٹ دے کوڑی، کوڑ کُٹب دینا تجایا۔ میں مورکھ گدھ انجان موڑھی، میری چلے نہ کوئے چترایا میںٹوں بخشش دے کے اپنی چرن دھوڑی، کُکے خاک والے رمایا۔ میرے سوامی اپنی رنگن چاڑھ دے گوڑھی، جگت جہان اتر کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیری آشار کھی ضروری، ضرورت پور دینی کرایا۔

* ۲۶ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی کلاں ضلع جموں سنت رام گوکلے چک نوٹ *

پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرم دھار دی دھی، سر تیرے ہتھ اُکایا۔ لیکھاتک لے ساڈھے تن ہتھ دی سیں، روداس چمارا دئے گواہیا۔ توں کرم کیتا کی، بھيو دے گھلایا۔ تیرے اُتے لکھ چوراسی جی، جیوت ہو کے میرے وِچ سمایا۔ کون ویلا کون وقت سُنجنالے پریتم پرے، سوامی نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اِک سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی توں میریاں رکھیاں اڈیکاں، بن نیناں نین اُٹھایا۔ میں سب دیاں ویکھن والا وصیتاں، جگت وِشیاں توں باہر دھیان لگایا۔ جو اوتار پینمبر گروآں تیتوں دتیاں نصیحتاں، حکمنامے سچ سنایا۔ اُس دیاں بدلن لگا

دلہنیاں، والد والدہ اِکو نظری آئیا۔ تُوں دیکھ کھیل وچوں اصلیتاں، اصل اصل وچوں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی تیرا ہونا بھاگ سُنہنجا، سو بھاونت دیا کمائیا۔ تیرے نیر پاوے انجنا، نُور نُورانہ نُور چکائیا۔ تیرے اُتے اِکو ڈورُو ڈنکا وچنا، چار کُٹ شنوائیا۔ سب دی سانجھی کرے بندنا، بندگی اِکو اک درڑائیا۔ نام نُماری چاڑھنی رنگنا، رنگت اِگم اتھاپیا۔ کلج کوڑا ہنکاری بھانڈا بھجنا، پنا بھجن بندگی توں رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا سوامی تیرا دیوے سنگنا، سگلا ساتھ بنائیا۔ سنجگ ساچی دھاروں جمن، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اِکو کلمہ نام کائنات وچ چپنا، ڈھولا سوہلا ڈھردر گاھیا۔ سچ دوار سُہاونا پتتا، تٹ کناریاں دے وڈیائیا۔ تُوں خوشیاں وچ نچنا ٹپنا، گدنا چائیں چائیا۔ کھیل کرے پُرکھ سمرتھنا، ہر کرتا ڈھردر گاھیا۔ جس دا سَمبل دیس تیرے اُتے وسنا، اِگم مالک اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھردر دا ور، ڈھردر مالک اِگم اتھاپیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی تیری سُنے فریاد، مہر نظر اٹھائیا۔ جس رچنا رچی آد، انت ویکھنہارا چائیں چائیا۔ تیری بُھل نہ جائے یاد، یادداشت اپنے وچ چھپائیا۔ تیرا کھیڑا ہون نہ دیوے برباد، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں خوشی نال کرنا آداب، نو نو سپس جھکائیا۔ تیرا بدل دے مزاج، طبیعت دے بدلایا۔ تیرا رچ کے سوہنا سماج، کرنی کرتا کار کمائیا۔ دھرم دا دھرم ہووے راج، رعیت گرگھ لئے بنائیا۔ جھگڑا مکے روزہ نماز، سجدے وچ سپس نہ کوئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیتوں دیوے مات خطاب، خطا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں گلونت سنگھ دے گرہ ضلع جموں *

پھلگن کہے میرا دوست دا انک، دھرم پروشٹا خوشی منائیا۔ جن بھگتاں سوہے دوار بنک، گرہ وچے سچ ودھائیا۔ نام ندھانا سُنیا منت، منت اِگم اتھاپیا۔ وڈ بھاگ ہوئے دھن ومنت، ملے مان وڈیائیا۔ ہر جن اُپجا کے ساچے سنت، گوہند لیکھا پور کرائیا۔ مانس جنم بنا کے بنت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

آتم دھار ملا ہر ہر کنت، کنتوہل دے وڈیاںیا۔ لیکھا پورا کر کے وچوں جیو جنت، در ٹھانڈے رنگ رنگاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتاںیا۔ پھلگن کہے میرا دوس سہاوا، جگ ملے وڈیاںیا۔ میں اُس پر بھو نوں راواں، جو رویا ہر گھٹ تھانیا۔ او سے دا ایشٹ مناواں، جو مائس مانکھ رہیا ترانیا۔ او سے دے ڈھولے گاواں، جو ہوئے آدانت سہانیا۔ او سے دی بیج ہنڈھاواں، جو مالک اگم اتھانیا۔ او سے دیاں ماناں چھاواں، جو سر میرے ہتھ لکانیا۔ اُس نوں سیس جھکاواں، نو نو لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھانیا۔ پھلگن کہے میری رت سہنجی، جن بھگتاں نال وڈیاںیا۔ پر بھ ملیا درد دکھ بھئے سہنجی، ہوئے آپ سہانیا۔ گڑھ سہا کے کایا کنجی، رنگ نام رنگانیا۔ دوار کھول کے پتی، تئاں دے وڈیاںیا۔ درشن دے کے نیترا کھنی، اکھ پر تکھ گھلایا۔ جن بھگتاں آسا رہے نہ سکھنی، ست جھولی شبد بھرانیا۔ نام امولک رنگ چاڑھے رتی، قیمت اپنے گھر رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھانیا۔ پھلگن کہے میری رتڑی دتی مہکا، نام خوشبو وچ بھرانیا۔ میری پت تھنی دتی تھکا، ہریاول اپنی نال رکھانیا۔ دھر سندیسہ دتا سنا، حکم اگم اتھانیا۔ پھلگن پھولن ورکھا اکولا، چھہبر پریم بنانیا۔ جن بھگت دوارے سہا، سہنجی رت نال وڈیاںیا۔ بسنت نوں بسنتی رنگ دا چاء، چاؤ گھنیرا اک پر گٹانیا۔ بنا صفت توں کرے واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ توں سچ سوامی اک ملاح، رہبر دھر درگاہیا۔ دین دیال دیا کما، دیاندھ تیری سرانیا۔ پھلگن کہے میں خوشیاں وچ سیس دیاں نو، نو نو سیس جھکانیا۔ میرے محبوب مالک چرناں نالوں نہ کریں جڈا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ میری اکو حق دُعا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ کلج کہے پھلگن کی کریں توں امیداں، آسا کی دکھانیا۔ مینوں اُس صاحب دیاں تاکیداں، جس دے اگے واسطہ پانیا۔ او سے دے حکم دیاں میرے کول رسیداں، لکھتی لئی مان وڈیاںیا۔ میں کسے دار رہن دینا نہیں سدھا دیدہ، دیدہ دانستہ درس کوئے نہ پانیا۔ میرا کھیل بڑا پچیدہ، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھانیا۔ تیری رت ہونی رنجیدہ، رنجش سکے نہ کوئے مٹانیا۔ میں کوڑ گڑیار نوں کہنا خوش آمدیدہ، آمد وچ خوشی منانیا۔ میرے پیار وچ گوہند دا پروار شہیدا، شہادت گیا پانیا۔ میرا اکو مارگ سپدھا، دین

دُنی دتا درڑا ئیا۔ خوشی دی سویں کوئے نہ نیندا، آتم سکھ ہتھ کسے نہ آئیا۔ بھو کھلن دتا نہیں جیو جی کا، آتم برہم نہ کوئے جنا ئیا۔ میرا روپ نیکن نیکا، وڈیاں چھوٹیاں خاک ملا ئیا۔ میرے کول اگم طریقہ، پُرکھ اکال دتا سمجھائیا۔ دھرم رائے دے ہتھ پھڑایا وسیقہ، لیکھا چتر سکت کولوں لکھائیا۔ پھلگن تیرا خوشیاں والا سماں پچھے بیتا، بتی کہانی یاد کرائیا۔ اگلا کھیل ویکھنا انڈیٹھا، انڈیٹھری کی کار کما ئیا۔ نوست تپنا انگیٹھا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ تیری رہے نہ کسے پریتا، پریتم پیار وچ نہ کوئے سما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دیاں بدل دیوے ریتا، ریتوان کھیل کھلا ئیا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں پریمی دیوی دے گرہ *

کَلج کہے میٹوں حکم سندیسہ آیا ابھی، ابھی دتا درڑا ئیا۔ تینوں موقع ملدا کدی کدی، قدیم دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لہنا تک لے چو دھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ تیری ڈور گھر گھر ہووے بدھی، بندھن پاؤنا جگت لوکائیا۔ لیکھا مُکا دے سدی ودی، اماوس پُنی اکو رنگ رنگائیا۔ مایا ممتا دا بن جالبی، لباں کٹاؤن والیاں ویکھ وکھائیا۔ تیرا مالک نور الہی ربی، رب عالمین دے وڈیائیا۔ سب دے سرتے پاپاں بھار چکا دے ڈگی، ڈور وڈکا دے وجائیا۔ تیرے مسافر جان لدی، بھجن واہو داہیا۔ کوڑ وکار وہا کے ندی، وہندے وہن وہائیا۔ ڈھر پرکاش دی تک لے لوگئی، لوئن اکھ گھلا ئیا۔ کسے دھار رہن نہ دینی گئی، کالکھ ٹکے دینے لگائیا۔ تیرے پنا کوئی کر نہیں سکدا بدی، بدو بدی سب دے لیکھ دے بدلایا۔ منزل ملے نہ کسے امر اپدی، حقیقت ہتھ کسے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ اگت ہووے لگی، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ حکم سندیسہ سُن لے یدی، یدیپ دیاں درڑا ئیا۔ جو کبیر اشارہ کیتا بُندیوں کھڈی، لتاں کھڈے وچ پائیا۔ سب نے لیکھا دینا جنہاں کھادھی مجھی ڈڈی، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ رائے دھرم کسے دی قبول کرے

کوئے نہ وڈھی، رشوت ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ گھر گھرانے سب نے جانے چھڈی، بھجن واہو داہیا۔ مایا رانی انت رہنی دبی، باہر سکے نہ کوئے کڈھانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سورا سربگی، سوربیر تھم ورتانیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیدی کلاں ضلع جموں دیوا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم دھرم دھرم دا گایے گاؤن، گیت گوہند الایا۔ جس نوں سمر دے پانی پون، بسنتر دھیان لگانیا۔ جس کھیل کھلایا رام راؤن،
 دھسرنڈ ونڈانیا۔ جو کاہن کرشن آیا نچاؤن، گوپیاں راس رچانیا۔ جو پیغمبراں کلمے آیا پڑھاؤن، حدیثا صفت صلاحیا۔ جو ستنام آیا درڑاؤن، ڈنکا فتح والا
 وجانیا۔ اُس دا بھیو جانے کون، جس نوں بے انت کہہ کے سارے سپس نوایا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی جن بھگتاں آیا پرچاؤن، پریم پریتی رنگ
 رنگانیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، میلا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ اُس نوں سپس سارے نوؤن، وشن برہما شو لاگن پانیا۔ چار جگ دے شاستر
 اوسے دی صفت صلاحن، راگال ناداں وچ شنوایا۔ اوہ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں (آیا) کڈھاؤن، بندھن کوڑ والے تڑانیا۔ ساچا مارگ آیا درساؤن،
 درس اپنے نال ترانیا۔ من کا منکا آیا بھواؤن، منسا کوڑ رہے نہ رانیا۔ انحد نادی شبد آیا سناؤن، دُھن آتمک راگ درڑانیا۔ امرت آتم جام آیا پیاؤن،
 جھرنانجھر آپ جھرانیا۔ دیک جوتی آیا جگاؤن، تن مندر کرے رُشنانیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آیا ملاؤن، سرتی شبدی میل ملانیا۔ درگاہ ساچی آیا
 پہنچاؤن، اگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت آیا ملاؤن، جوتی جاتا دھردر گاہیا۔ دھرنی کہے دھرم اوسے دی سرن آئے تکاؤن، آد جگاد اوٹ رکھانیا۔
 جو کھلج دا پنڈھ آیا مُکاؤن، مکمل اپنا تھم ورتانیا۔ سنجگ ست دھرم آیا لگاؤن، دھرنی دھرت دھول سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں کھ آیا صلاحن، صفتی شبد نام وڈیانیا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی کلاں ضلع جموں بٹن سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی سُن لے میری بولی، بنا زبان توں دیاں سُنائیآ۔ ساچے صاحب دی بن جاگولی، سیوک ہو کے سیو کمائیآ۔ کلجگ لیکھا ویکھ مول نہ ڈولیں، دھیان اندولت دا اک رکھائیآ۔ بہڑی بہڑی کر پائیں نہ رولی، باہاکار وچ گر لائیآ۔ بھادیں تیرے تے پوتر سمنند ساگر تٹ کنارے رہی کوئی نہ بولی، امرت نظر کوئے نہ آئیآ۔ توں چھیتی کاہلی کریں نہ تولی، دھیرج دھیر لینی دھرائیآ۔ اوتار پینمبر گروآں دے اقرار ویکھی تولی، جو لیکھے گئے بنائیآ۔ توں پریم پیار وچ دھرم دارنگ تند بدھی مولی، اوٹ مولا اُتے رکھائیآ۔ جو سچ دوارا رہیا کھولی، مارگ اکو اک پرگٹائیآ۔ اُس سوامی صاحب نوں ٹولیں، کھوجنا چائیں چانیا۔ اوہدا نگارہ شبد اگتا ڈھولی، جگت جہان کرے شنوئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ دھرنی کہے دھرم میں اوسے دی داسی، داسی داس داس اھوئیآ۔ اوسے دے ملن دی رکھی آشی، آشا وچ دھیان لگایآ۔ میں تے منڈل راسی، منڈپاں کھوج کھوجائیآ۔ نگاہ ماری آکاشی، آکاش آکاشاں دھیان لگایآ۔ میںوں دے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا ڈھر در گاہیا۔ جو ہر گھٹ اندر رکھے واسی، واسطہ اپنے نال جڑائیآ۔ میں اوسے دی مٹاں آکھی، جو بن اکھراں دے سمجھائیآ۔ چرن کول کدے کراں نہ گستاخی، سد نو نو سیس جھکائیآ۔ اوہدی جگ چوکڑی کھیل ساچی، سنجگ تریتا دوپر (دیکھ) دکھائیآ۔ اوہ کلجگ میٹے اندھیری راتی، رُتری اپنا نام مہکائیآ۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا دیوے داتی، انملڑی دات آپ ورتائیآ۔ دیوے درس اک اکانتی، اک اگلا ڈھر دامہیا۔ جس دا کھیل بہہ بدھ بھانتی، بھيو ابھید اپنے وچ چھپائیآ۔ میں اوسے دے چرن دھوڑ نہاتی، پاپاں میل دھوئیآ۔ اوہ سوامی کملاپاتی، پت پر میشور اک اھوئیآ۔ جس تیری کرنی بند خلاصی، بندھن کلجگ نالوں تڑائیآ۔ اوہ شہنشاہ شاہو شتاباشی، ہر کرتا اک اھوئیآ۔ جو لیکھا جانے شکر کیلاشی، برہم ویتا برہم بھيو گھلایآ۔ وشنوں وشو دا جانے ساتھی، سگلا سنگ درڑائیآ۔ میں اوسے دے چرناں ڈھاٹھی، نو نو سیس نوئیآ۔ جس بھيو چکاونا کایا مائی، مٹکے سب دے پھول پھولائیآ۔ کورٹی کریا میٹنی واٹی، وٹنا ستنام چڑھائیآ۔ اوہدا چرن کول چھوہے میری چھاتی، جنبو دیپ دے گواہیا۔ میں ہونا وڈی وڈ پرتاپی، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیائیآ۔ میرے اتوں میٹنے پاپی، جو پر بھ نوں گئے جھلایآ۔

میرے دھرم دی دھار بننے ساتھی، جو بھگت سُہیلے سوہنگ ڈھولا گائیا۔ اوہدا لہنا دینا پورا کرے نہ کوئی قلم دواتی، کاغذاں چلے نہ کوئے چترائیا۔ اوہ نور نورانہ نوجوانا جس دی دکھری ذاتی، ذات اذاتی پندھ مکائیا۔ اُس دا کلمہ نام صفاتی، دُھر فرمانا اگم اتھاہیا۔ میں او سے دے چرناں لاگی، جو چرنودک دیوے چائیں چائیا۔ میں سوئی سنتی جاگی، میرے انتشکرن لئی انگڑائیا۔ میں ہوئی وڈ وڈبھاگی، بھاگاں بھری خوشی بنا ئیا۔ میری زندگی ہوئی سادی، جگت پکھنڈ نہ نال ملائیا۔ میںوں ملیا پُرکھ آدی، اپر پیر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا نام کلمہ نادى، اِکو دُھن کرے شنوائیا۔ ہن دھرم جی تیتوں چنتا کاہدی، دھرنی خوشیاں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کھیل اگم اتھاہ دی، بے پرواہ اپنا تھم ورتائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پندھ سیمی کلاں ضلع جموں چوڑھ سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی کریں مول نہ چند، چنتا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا سوامی اک مرگند، گہر گمبھیر وڈ وڈیائیا۔ اتا دانى گئی گہند، بے پرواہ اکھوائیا۔ جس دا کھیل اگم سندھ، دُھر دے وہن وہائیا۔ اوہ پرگٹ ہووے وچ ہند، تیری دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ جس پوجا مٹاؤنی پاہن لنگ، نور ظہور کر رُشنائیا۔ بھاگ لگاؤنا جیو پند، برہمنڈ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرم کہے دھرنی تیتوں کاہدا فکر، فقرہ سُن دُھر دے ماہیا۔ جس دا ساریاں کیتا ذکر، ذکر یا اپنا جگر گیا چرائیا۔ اوہ نرگن دھار آیا نکل، جوتی جاتا ڈگم گائیا۔ جس دی کسے نال نہ ملے شکل، نہار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہنے کھیل کرنا پرے بدھی عقل، عاقلان چلے نہ کوئے چترائیا۔ اوہ تھم سندیسہ دیوے کجگ متعلق، مُطالع سب نوں رہیا کرائیا۔ اوہ مالک خالق خلق، مخلوق کھوج کھوجائیا۔ جس دا بھگتاں نال تعلق، ناتا توڑے کوڑ لوکائیا۔ اُس دانور اُتے فلک، اسماناں کرے رُشنائیا۔ دھرنی اُتے تک لے جھک، جھلیئے تیتوں دیاں سمجھائیا۔ اُس دے مستک نہیں کوئی تلک، بھر پئی روپ نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ شبدي دھار کرے دو جہاناں

عَلَّتْ، عالماں عِلْم دے بھلایا۔ اُس داسب توں وڈا خَلعت، خلا وِچ اپنا کھیل کھلایا۔ جگت خواری کرے ذَلت، شان نظر کوئے نہ آئی۔ اٹھ اوس دے آگے کر مَنّت، نو نو سیس جھکایا۔ اوہ آگیا بھگتاں دی سمت، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ چارے گنٹ ویکھ دکھایا۔ کچھ اپنی کر لے ہمت، حوصلہ لے بنایا۔ تیری میٹ کے جائے چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ بھو رہے نہ کوئے رنچک، رنچ و غم گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ دھرم کہے دھرنی جھک اک پر بھو دے در، در ٹھانڈے ملے وڈیائی۔ کچھ منگ لے اپنا ور، ور داتا جھولی پائی۔ رُپ تک نرائن نر، نر ہر دُھر در گاہیا۔ جو تیرے دوارے آیا گھر، گھر گھرانے ویکھ دکھایا۔ اُس دی سرن سرنائی پڑ، نو نو سیس جھکایا۔ جس کجگ کوڑی کرپا پٹنی جڑ، لوک مات رہن نہ پائی۔ اوہ لیکھا جانے سیس دھڑ، لکھ چوڑا سی ویکھ دکھایا۔ ساچی منزل بیٹھا چڑھ، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ تیرا چکاوے بھے ڈر، بھو سرنہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا سُنہنا کرے گرہ گھر، گھرانہ نو ست و سائی۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیسی کلاں ضلع جموں بچن لال دھرمودیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی پر بھو دا کھیل ویکھ لے سچ، ست ست رہیا درڑایا۔ تیرے لیکھے لائے رتی رت، رتن امولک تیتوں دے بنایا۔ توں خوشیاں دے وِچ بچ، بنا پیر پیر بدلایا۔ تیرے اُتے گیا رنچ، رچنا اپنی دے دکھایا۔ کوڑ سرشٹی جائے مچ، آتش تھم والی لگایا۔ لیکھے جانے بھانڈے کچ، تتاں پھول پھولایا۔ توں اکو سننی ساچی مت، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ تھم مٹنا کملاپت، جو پت پر میثور آپ سنایا۔ سب کچھ اوسے دے وس، کرنہار گوسانیا۔ جو زرگن دھاروں آیانس، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ اوہ دیوے نام ندھانا رس، انرسا آپ چکھایا۔ تیری میٹے رین اندھیری مس، کجگ کوڑ گوائیا۔ درشن کر لے کھول کے اکھ، نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ چرن کول سرن سرنائی جا ڈھٹھ، مٹی خاک خاک رمایا۔ صفت گا بن کے بھٹ،

ڈھولے راگاں ناداں وِچ سُنائیا۔ توں نگاہ مار لے جھٹ، چار کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ہويا پرگٹ، جس دی یاد وِچ سارے راہ تِکائیا۔ اوہ بھگتاں دے گھاٹ بیٹھا تھ، پتن اِکو اِک سُهائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرم آپ کمائیا۔ دھرم کہے دھرنی اُس دا کر لے پو جن، پو جنیوگ جو اکھوائیا۔ بھيو چھڈ دے دُتیا دُجن، ایکا رنگ جا سمائیا۔ جس دے اُتوں گر اوتار پیغمبر جھو جن، بلی دان اپنا آپ کرائیا۔ اوہ سوامی نین مُودھن، نین کول آپ اکھوائیا۔ جس نوں جگت وِديا والے مول نہ بو جھن، سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ شبدی دھار پھرے چارے کوٹن، کایا کُٹیا پھول پھولائیا۔ بھگت سہیلے دُھر دے ویکھے بوٹن، بھل بھلواڑی دھیان لگائیا۔ جو نام جھولا جھوٹن، دو جہان جنائیا۔ دھرنی تیرے خالی بھرے ٹھوٹھن، وست اگم ورتائیا۔ تیری کوڑی کرپا لگی چوکن، لیکھانا تا کوڑا دے مٹائیا۔ مایا ممتا آیا پھوکن، بھنکارا اِکو نام لگائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت بھوتن، تتوت سمائیا۔ تیر انیلا لگا چھوٹن، چلہ کمان دے گواہیا۔ کلج کوڑا کنب لگا پھوٹن، اپنا آپ لے تڑائیا۔ تارا چند نشان لگا ٹوٹن، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ دھرنی تیتوں لگے کوئی نہ دُشن، دُشمن نظر کوئے نہ آئیا۔ توں اپنے بدل لینے بستر بھوشن، اگی انگ سُهائیا۔ اِشارہ کردے عیسیٰ مونس، محمد دے جنائیا۔ اوتار گرو گردیو ویکھن تیری روتن، رُتڑی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا لیکھا جانے چار کوٹن، دہ دِشا ویکھ وکھائیا۔

* ۲۷ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ سیدی کلاں ضلع جیوں دیوا سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے دھرنی اپنی پوری کر لے سدھر، پر بھ صدمے رہیا مٹائیا۔ تیرا کو جھی کملی دا کرے قدر، قدرت دا مالک دُھر درگاہیا۔ جس کوڑی کرپا کرنی پدھر، یکساں کرے لوکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ کے غدر، گداگر اں کرے صفائیا۔ توں اپنی دھار ویکھ لے چٹی چادر، اوڈھن سیس لکائیا۔ تیرا کرم آیا سادھن، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ جس نوں چار جگ دے جوگی جگیشتر ارادھن، منی دھیان لگائیا۔ اوہ شبدی ناد سنا کے آوازن، ستیاں لے

اٹھایا۔ اوہ تک جس دے بھگت سہیلے جاگن، نیتراکھ کھلایا۔ گرہ دپیک جو جگے چراغن، نور نور رُشَنایا۔ تیرے ہوئے وڈ وڈ بھاگن، بھاگ بھری اکھوایا۔ تیرے دھوئے کوڑ دے داغن، دُرمت میل دھوایا۔ شاہو بھوپ بن کے راجن، شہنشاہ ویکھ دکھایا۔ تیرا آپ سوارے کاجن، کرتا پُرکھ دیا کمایا۔ جوت پرکاش کرے ماجھن، سمبل بیٹھارت سہایا۔ جس نوں کہن غریب نوازن، غریب نمائیاں ہوئے سہایا۔ دُھر دا میتا بن کے ساجن، ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا شبد سنا کے نادن، انحد انادی نادی ناد دے وجایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں بھائیاں دیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی در ٹھانڈے ہو نمائی، مت ہین اکھوایا۔ دُھر دا حکم سُن شبد اگئی بانی، جو بان انیالا تیر چلایا۔ اپنا لیکھاتک لے وید پُرانی، شاستراں نال رلایا۔ کھیل ویکھ لے انجیل قرآنی، جگت کعبیاں دھیان لگایا۔ نور تک لے جسم جسمانی، گھر گھر اکھ اٹھایا۔ منزل دے نہ کوئے رُوحانی، رُوچ بُت روون مارن دھاہیا۔ تیرے اُتے بُھل گئے نام کلمے کلامی، کائنات رہی گرلایا۔ شرع دی توڑے نہ کوئے غلامی، غُربت سکے نہ کوئے مٹایا۔ میرا پُرکھ اکلا دین دیالا سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوایا۔ جو لہنا دینا جانے تیرا اٹھسٹھ تیر تھ پانی، سمند ساگر ویکھ دکھایا۔ اوہ گھر گسہیرا بے نظیرا بن کے آیا دانی، دولت نام والی ورتایا۔ تُوں بنی نہ رہی نادانی، جھولی اپنی لینی بھرایا۔ اپنا لیکھ مستک بنا لے پیشانی، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ تیرے اُتے جھگڑا رہے نہ کوئے جسمانی، جسم اسم سب دا ویکھ دکھایا۔ دھرنی تیتوں دینی نہ پئے کوئے قربانی، دھڑ سیس نہ اڈ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری منزل کرے آسانی، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیمی کلاں ضلع جموں ویرو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ویکھ کھیل پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی کل پرگٹائی۔ جو سب دیاں پوریاں کرے آسا، جگ چوکڑی پورب دھیان لگائی۔ تیتوں دیوے سچ بھروسا، دھیرج دھیر نال رکھائی۔ جس دا کھیل پر تھی آکاشا، گگن دماے رہیا وجائی۔ اوہ نرگن نور جوت پرکاشا، نور نورانہ ڈمگائی۔ سمبل کرے واسا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائی۔ کلجگ بھیو کھولے خلاسہ، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ جس وچ فرق رہے نہ تولہ ماسہ، رتیاں ونڈ نہ کولے ونڈائی۔ اوہ شہنشاہ شاہو شہابشا، کل اپنی کل ورتائی۔ بھگت سہیلا بن کے داسا، پھرے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملائی۔ دھرم کہے دھرنی اوہ دیونہارا دانی، دیاوان اکھوائی۔ جس دی جگ جگ کھیل مہانی، مہما کتھ کتھ سمجھائی۔ اوہ شاہ پاتشاہ دُھر دا سُلطانی، سُلطان نور الاہیا۔ اوہ سب دی لیکھے لاؤن والا قربانی، گر اوتار پینمبراں کھوج کھوجائی۔ تیرے اُتے کرے اپنی مہربانی، مہر نظر اٹھائی۔ جن بھگت سہیلے اُچا سچی نشانی، نشانہ دھرم والا جھلایا۔ جنہاں دے انتر رہے نہ کوئی بے ایمانی، کوڑی کرپا باہر کڈھائی۔ اوہ تیرا جان جانی، دیونہار اکھوائی۔ اُس نوں سجدہ کریں سلامی، نو نو لاگیں پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جان جانی، جانہار اک اکھوائی۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں پورن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی رہیں نہ مول انھول، سوادھان دیاں کرائیا۔ اپنے تئیں پورے تول، کنڈا ترازو نام والا ویکھ وکھائی۔ صدی چودھویں مول نہ جاویں ڈول، اندولت دیا کمائی۔ تیرے اُتے دینا مذہباں دا ویکھے گھول، کشتی نال پٹنیاں دے کشتے دے لگائی۔ توں ویکھنہارا صاحب سوامی اپنے کول، نیرن نیرا پنڈھ مکائی۔ پھیر خوشی والا وجائیں ڈھول، ڈنکا نام وجائی۔ ماہی محبوب نوں لوں ٹول، گھنگٹ پردہ مکھ اٹھائی۔ جیہڑا ملوگ بڑا سوہل، نور

جوت رُشائیا۔ اوہ بھگت سہیلا کرے چوہل، چولا اپنا لیا بدلایا۔ جس نے امرت دھار بخشی پائل، کھنڈا کھڑگ کھڑکایا۔ اُسدا بھيو پائے کوئے نہ پنڈت پاندھا رول، وديا سار نہ آيا۔ اوہ سہنجی کرے تیری دھول، دھرنی دے وڈیایا۔ ہر گھٹ اندر رہیا مول، مولا اپنا بھيو گھلایا۔ تیرے پورے کرے اپنے اقرار قول، اُبھل بھل وچ کدے نہ آيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا دیوے کھول بھنڈارا اکو نام ورتایا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں راجا سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی لاه لے اپنی سنگا، سنگ دل مل کے خوشی بنایا۔ تیرے اُتے آسا رکھ کے بیٹھی سُرستی جمنا گنگا، گوداوری چارے گنٹ دھیان لگایا۔ کون ویلا سُنیا شبد مردنگا، دُھن نادی ناد کرے شنوایا۔ سچ دوارے منزل آوے لنگھا، پاندھی اپنا پندھ مُکایا۔ آتم سچ سہائے پنگا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ توں میرا میں تیرا دتے چھندا، گیت سہاگی کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم بخش انندا، انندا انند وچوں جنایا۔ نشان میٹے تارا چندا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دا سفر رہیا نہ لمبا، پاندھی بیٹھا پندھ چکایا۔ اُس دا کھیل ہونا ار مہا، اچرج لیلادے ورتایا۔ اوہ بھگتاں ٹٹیاں پاوے گنڈھا، گنڈھنہار اک اکھوایا۔ دھرنی تیرا سپنہ رکھے ٹھنڈا، مہر نظر اک اٹھایا۔ کوڑیاں رہن نہ دیوے ونڈاں، ہوکا اکو حق سُنایا۔ کلجگ کوڑی کریا تک لے کنڈھا، کنڈھی بیٹھا ویکھ وکھایا۔ جس دا ست رنگ دا ڈنڈا، جموں دی دھار دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گنونت گنی گہندا، گہر گسپیر بے پرواہیا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں کھیم کور دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ویکھ لے پر بھو صحیح سلامت، سمیں نال تیرا وقت سہائیا۔ تیتوں دیوے پیار نیامت، دست انمل ورتائیا۔ توں خوشیاں نال تنگیں
 محمد والی قیامت، قیامگاہ پیغمبراں ویکھ دکھائیا۔ جس سانجھ کے رکھی لاشاں والی امانت، مقبرے دین گواہیا۔ کتے بن نہ جائیں آنجانت، بالی بدھ رکھائیا۔
 پھیر کھیل تکنا اپنے اُتے مائس، کی منکھاں رنگ رنگائیا۔ ایہہ سب توں انوکھا دکھرا ورتا چانس، جس دا چارٹ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرم کہے دھرتی ویکھی سب دی پیشینگوئی، پیشتر دیاں جنائیا۔ تیرے اُتے مچنی دروہی،
 دروہی کرے لوکائیا۔ سچ دوارے ملے کسے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ سب دی پت جانی کھوہی، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ توں نیتزین نیر وھا
 نہ روئی، ہنچھواں ہار بنائیا۔ تیرے اُتے ہر بھگت دسنا کوئی کوئی، کوٹاں وچوں نظری آئیا۔ توں بیننتی کر عرضوئی، خواہش دے جنائیا۔ میری قسمت اٹھا
 سوئی، سستی لے جگائیا۔ امرت دھار دے چوئی، امیوں رس آپ چکھائیا۔ میں ہو جانا نویں روئی، نو جو بن اک ہنڈھائیا۔ تیرے پریم وچ جانا پروئی،
 مُجبت سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ
 دے سے کوئی، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں سنتو کھ سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی میری مُردی کر دے لاش، ہوئے ہنگتا نہ کوئے رکھائیا۔ فکر پا دے شکر اُتے کیلاش، سنا دے سمجھائیا۔ اٹھ کے کر آن
 تلاش، نو کھنڈ پر تھمی دھیان لگائیا۔ جنہاں دی سر شٹی من کلپنا ہوئی بد معاش، بدی وچ رنگ رنگائیا۔ اوہناں دا اندر ویکھ سواس، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔
 کیوں پر بھو توں اڈیا و شواس، و شیاں وچ ہلاکائیا۔ بدھی ہوئی فاحش، سچ رنگ نہ کوئے سمائیا۔ کایا منڈل پئے کوئے نہ راس، نام رنگ نہ کوئے رنگائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری منسا ویکھ وکھائیا۔ دھرم کہے دھرنی پر بھ دے اگے پا دے واسطہ، نو نو سس جھکائیا۔ دین دنی دامیرا بدل دے راستہ، رہبر اپنا رنگ رنگائیا۔ اگے بھیو کھلایا اوتار پیغمبراں گرو آں بنا براستہ، نام کلمیاں وچ درڑائیا۔ ہن کھیل کر دے اپنے آتما پر ماتما راس دا، رنگ اکو دے چڑھائیا۔ جھکڑا مکا دے وڈی چھوٹی کلاس دا، کل اکو دے سمجھائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے سواس گراس دا، غریب نواز ہو کے ویکھ وکھائیا۔ نور دے دے اپنے جوت پرکاش دا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ دھرم کہے دھرنی میں وی تیرے نال مل کے آکھدا، صفتاں نال صلاحیا۔ پر بھو لہنا دینا پورا کر دے مائی والی خاک دا، خالص اپنے رنگ رنگائیا۔ پردہ کھول دے دھرم والے تاک دا، دھرم دھرنی دوویں (راہ) تکائیا۔ لیکھا ویکھ لے گو بند والے واک دا، واقف کار اگم اتھاپیا۔ ناتا جوڑ دے آتم پر ماتم ساچے ساک دا، سجن اکو اک اکھوائیا۔ انت لیکھا تک جائے کلجک اندھیری رات دا، سنجک سچ چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا جگ آکھدا، اپنی کرپا نال ترائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی تک اگتا نور، نور نورانہ نظری آئی۔ سوامی ہو کے حاضر حضور، حاجت سب دی پور کرائیا۔ جس نوں سارے کہندے دُور، نیرن نیرا ویکھنا نین اٹھائیا۔ اوہ سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھائیا۔ جس دے چار جگ دے شاستر بنے مزدور، مزدوری والی صفت صلاحیا۔ اوہ تیرے اُتے کلجک ناتا توڑے کوڑ، کوڑی کر یا باہر کڈھائیا۔ ساچی بخش کے چرن دھوڑ، ٹکے دے رمائیا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، آتم پر ماتم پردہ دے چکائیا۔ ساچا چاڑھ کے رنگ گوڑھ، دُرمت میل دھوائیا۔ نام دادے سرور، خُماری اک رکھائیا۔ جو آسا رکھی موسیٰ کوہ طور، سو تیرا لہنا جھولی پائیا۔ موسیٰ آکھ کے گیا مجبور، مجبوری وچ سنائیا۔ میرا پتا آوے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ محمد اوسے دی وڈیائی کر کے گیا مشہور، امام اماما

نورِ الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرم کہے دھرنی اوہ تک اگئی پیتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس نے کھیل کھلایا رام سیتا، بناں وچ بھوائیا۔ جس نے کرشن کاہن جنایا گیتا، اک اٹھ دا جوڑ جڑائیا۔ جس پیغمبراں دسی حدیثا، حضرتاں کری پڑھائیا۔ جس نانک جنایا ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ جس گوبند پھولن نہیں دتا انگیٹھا، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جس دا بھانا سب نے منیا پیٹھا، رنجش دے مٹائیا۔ اوہ صاحب بھگتاں رنگ چاڑھے بسپٹھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے اُتے دھرتی تے بدل دیوے ریتا، ریتوان دے جنایا۔ توں اپنا لیکھا من لے کیتا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ اوہ سوامی دیونہارا ٹھانڈا سیتا، مہر نظر اٹھائیا۔ جس جھکڑا میٹنا اوچاں نیچاں، راؤ رنکاں اکو گھر بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے وچ رکھے حق توفیق، تعریفاں وچ اوتار پیغمبر مات لگائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی کلاں ضلع جموں گرگھ سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی دوویں کہیے دھرم نال، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ کرپا کر دین دیاں، دیاندھ تیری سرنائیا۔ میرے اُتے تیرے نام دار ہے نہ کوئے کنگال، کنگالی سب دی (دے) کڈھائیا۔ وست بخش سچی دھن مال، خزانہ اتوٹ اٹھ بھرائیا۔ میٹوں بھگت سہیلے تیرے دسن لال، گرگھ چاروں گنٹ نظری آئیا۔ جنہاں دے ہر دے ہووے جمال، مستک نور جوت رُشنائیا۔ تیرے پریم دی گھالن گھال، گھائل اپنا آپ کرائیا۔ اوہناں پوہ نہ سکے کال، جم چھوہ (سکے) نہ رائیا۔ رائے دھرم لیکھانہ سکے وکھال، چتر گپت لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ اکو بخش سچکھنڈ دوار سچی دھرمسال، دوجا دوارا رہن کوئے نہ پائیا۔ اکو ساڈا جواب، اکو ساڈا سوال، دھرم کہے دھرنی کہے دھرم پر بھ دے آگے دیئے کائیا۔ کلج کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سمبل دے مالک سب دی کر سنبھال، سمبھل کے اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری

سرناٹیا۔ دھرم کہے دھرنیے دوویں اکتھے پیئے رو، نیناں نیر وہاٹیا۔ پر بھو سب دی دُرمت میل دھو، کل پاپاں کر صفائیا۔ چرن پریتی بخش موہ، مُجبت اپنے نال لگائیا۔ آتم پر ماتم رہے نہ دو، دُو آ ایکا رُوپ بدلایا۔ پنج وکار اندروں کڈھ دے گروہ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ نرگن جوت دی بخش لوہ، لوئن اندر آپ کھلایا۔ تیرا نام سُن کے سو، ہنگ برہم وجے ودھایا۔ امرت نَجھر جھرنا دینا چو، بوند سوانتی اک ٹکایا۔ تیرے بھگت تیرے جوگے جان ہو، ناتا کوڑ دینا تڑائیا۔ درگاہ ساچی ساچا ڈھو آ دینا ڈھو، نام ندھانا جھولی پائیا۔ دھرم دے دھاگے لینے پرو، لڑی لڑی نال بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، چرن پریتی بخش اپنی چھوہ، شہنشاہ اپنے گھر وسایا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سینی کلاں ضلع جموں میلارام دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی دوویں کریئے ہتھ اگے، پر بھ آگن وچ ودھایا۔ جو شبد چڑھیا آسو بگے، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جس دے نُو نُو رانے دیکھ جگے، بھگت سہیلے نظری آئیا۔ اوہ سُنہیہڑے سانوں دیوے سندیسے سدے، محکم فرمانے رہیا درڑائیا۔ دوس رین آوند اہجے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جگت شرم حیار کھونہ لجے، نیتز نین نہ کوئے شرمایا۔ کوڑی کرپا پار کرو حدے، حدوڈ اکو ویکھ وکھایا۔ جتھے نُو راہی رہے، پروردگار نظری آئیا۔ جو سچ پیار دے دیوے مزے، بن رسنا رس چکھایا۔ اوہ آوند اکدے کدے، قدرت دامالک دُھر درگاہیا۔ سانوں کڈھے وچوں ڈوگھے کھڈے، اپنے چرن چُھہایا۔ پوتر کرے ہڈے، ناڑی ناڑی کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، یودھا سوربیر سوراسر بگے، ہر کرتا اک اکھوائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں کر مو دیوی دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی دوویں بھریئے سرد آہ، ہوئے وچ پر بھ نوں دینیئے جنائیا۔ توں مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ دھرم کہے میرا مٹدا جاندا ناں، ناؤں نرنکار تیری صفت نہ کوئے صلاحیا۔ دھرنی کہے میں رہی نہ کسے دی ماں، متا جگت گیا تڑائیا۔ سانوں ملے نہ کوئی تھاں، نتھاویں نظری آئیا۔ پُرکھ اکالے پھڑ لے بانہہ، اپنی گنڈھ پوائیا۔ کلجگ کوڑا سانوں رہیا ڈرا، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ کہے میرا مالک اک خدا، جو میرے سر ہتھ لکائیا۔ تہانوں دینا وچ خاک رُلا، مٹی وچ ملائیا۔ میں ویکھاں تھاؤں تھاں، نواں ستاں پھول پھولائیا۔ سب دی ہنس بدھی بناؤنی کاں، کاگ وانگ گر لائیا۔ دھرنی توں میرے آگے نہانی گاں، میں چھری شرع دینی چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار ہونا آپ سہا، سہانک اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں اندر سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی پر بھ آگے نیر وہایئے اتھر، ہنچھو ہوکیاں والے لکائیا۔ پیار وچ ہنڈھایئے ستھر، یارڑا سچ ہنڈھائیا۔ اُس دے پیار نوں موم کریئے پتھر، ناتا پاہن نالوں تڑائیا۔ مٹھارس تکئیئے شکر، شکرانے وچ سپس نوائیا۔ صفتاں دے ورقے اٹا پتھر، سٹراں وکھ وکھائیا۔ پر بھو لہنا دینا وکھ ستر بہتر، ساتا دو آ پھول پھولائیا۔ کلجگ کوڑا گڑیا را ہویا پتھر، بدھی عقل نہ کوئے چترائیا۔ کوڑی کرپا جھلے چھتر، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت عید بقریدا زنج ہون بکر، تیری بھیٹ چڑھائیا۔ تیراں انیالیاں نال کرن پھڑ، کھنڈے کھڑگاں نال کھڑکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرم کہے دھرنی دو اٹھایئے بھجا، بانہہ گلو کڑی نال ملائیا۔ پر بھو اپنا بھيو دسدے گجھا، کیوں بیٹھامات چھپائیا۔ سب دے وچوں بھاؤ کڈھ دے دوجا، دُتیا روپ بدلایا۔ آتم پر ماتم دسدے مدعا، مدتاں دے وچھڑے لئے ملائیا۔ کوڑا نگر مٹ دے کلجگا، سنجگ کر

رُشنائیا۔ تیرا نور نورانہ ہووے ادا، اداے است ہووے رُشنائیا۔ بھاگ لگا دے اُتے بُدھا، دھرنی نو نو سیس جھکائیا۔ دھرم کہے میرے سچ دا دپیک
 بُجھا، تُوہ بن سکے نہ کوئے جگائیا۔ جن بھگتاں میٹ دے دکھا، روگیاں روگ چُکائیا۔ گھر سوامی دے سکھا، سکھاسن اُتے لُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان ابناشی اچتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔

* ۲۷ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی کلا ضلع جموں پنتوں رام دے گرہ * *

دھرم کہے دھرتی دوویں اکٹھے کریئے پرنام، پر م پُرکھ نوں سیس نوائیا۔ نالے منگیئے دُھر دانام، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سانوں دے اگئی دان،
 داتے اپنی دیا کمائیا۔ دھرت کہے دھرم میرے اُتے جھلا نشان، نشان کوڑا دے مٹائیا۔ دھرم کہے پر بھو دھرتی دی میننتی کر پروان، پر م پُرکھ اپنی
 جھولی پائیا۔ کھجک جیواں دے گیان، پردہ اندروں آپ اٹھائیا۔ تیرا آتم دھار درشن پان، نچ نین کر رُشنائیا۔ دوس رین تیرے ڈھولے گان، توں میرا
 میں تیرا راگ الائیا۔ بھگت سہیلے اپنے کر پروان، پر م پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے
 منگ منگائیا۔ دھرم کہے دھرتی پر بھ نوں کہیئے میٹ دے کل، کلکاتی رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت سہیلے ساڈے میت گھل، گھلو گھارا ویکھ لوکائیا۔ تیرا تکیئے
 نہچل دھام اٹل، درگاہ ساچی نظری آئی۔ توں لہنا دینا چکا دے جل تھل، جل تھل مہیئل ویکھ وکھائیا۔ کوڑ وکارا میٹ دے دل، دلدریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔
 تیرا گھر مندر دے اکو اٹل، سچھنڈ ساچا سو بھ پائیا۔ جتھے تیرا دپیک رہیا بل، جوت جوت رُشنائیا۔ جس نوں کہندے سارے نہچل، سو گرہ دینا سہائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نگاہ مار دھرنی دھرم کہے ساڈے ول،
 ولولے تیرے آگے لُکائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں کرپال سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی میرا صاحب سدا بخشدا، بخشنہار آپ اکھوائیا۔ جگ جگ سب دی میٹے چندا، نرگن سرگن روپ بدلایا۔ لیکھا جانے گنی گہندا، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ تیرا کلجگ انتم کھولے چندا، گھرانہ ویکھ دکھایا۔ جس دی دھار اگئی توں بندا، سو ویکھے چائیں چانیا۔ پرگٹ ہو کے وچ ہندا، تیرا لہنا دے چکایا۔ توں کریں مول نہ چندا، چنتا نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلا سدا رکھے چھندا، پریم اپنے وچ سمایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں کرشن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی ویکھ لا دھرم دھار دی دھارا، پر بھ ساچا آپ چلایا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نور نورانہ ڈمگایا۔ کلجگ کوڑا میٹے اندھ اندھیارا، اندھ آتم ویکھ دکھایا۔ سرشٹی درشٹی پاوے سارا، اشٹی اکو اک دکھایا۔ لہنا دینا چکاوے پُرکھ نارا، نر نرائن ہونا سہایا۔ پرگٹ ہو کے چوویاں اوتارا، چوویسا اپنی کل ورتایا۔ توں نو نو کر نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ تیرا قرضہ ایہہ بھار اتارا، اتر پورب پچھم دکھن ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھردا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچی سرکارا، سرکارے اعلیٰ اک اکھوائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں سکھ دیو سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی تک لے گھر گمبھیر پر بھ ساگر، سمنداں اپنے وچ سمایا۔ تیرا نام کرن آیا اُجاگر، دیوے مان وڈیایا۔ او سے دے نام دی بن سوڈاگر، وچ اکو اک دکھایا۔ جس دا اشارہ دتا گر تیغ بہادر، اوہ آیا بے پرواہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا کرتا کریم قادر، قدرت دا مالک نور الاہیا۔ اوہ

تیتوں دیوے چرن کول وچ آدر، عدل انصاف اپنا آپ کرائیا۔ کلجک نال سبج کرے تبادل، تبدیلی اپنے ہتھ دکھائیا۔ کوڑی کریارہن نہ دیوے پاگل، ہو چھی مت دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر کرتا سہج سکھائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں جسیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں اوسے داراہ تندی، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جو کھیل کرے حقیقت حق دی، حاکم دُھر درگاہیا۔ میں ایسے کر کے خوشیاں دے وچ ہسدی، ہستی تگاں بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ نسدی، بھجاں واہو داہیا۔ وڈیائی کراں جس دی، صفتاں وچ صلاحیا۔ دھار لواں رس دی، امرت کھ چوایا۔ میری قیمت کھوں ہو جائے لکھ دی، ملے میل دُھر دے ماہیا۔ میں سیوا کراں ہتھ دی، ہتھیں دھوڑی خاک رانیا۔ میں دھار بنا نیتز ہنجھواں اکھ دی، لڑی لڑی نال بنایا۔ میں اوسے دے چرناں تے ڈھٹھدی، جو سب دا پتہ مائیا۔ میں ونجارن اوسے دے ہٹ دی، جو جگ جگ اپنا نام ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کھیل سدا سمرتھ دی، سمرتھ اپنی کار بھگتایا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں جگدیش سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے دھرم میں تگاں راہ آپ، اپنی نگاہ اٹھائیا۔ آسوامی دُھر دے باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرناہیا۔ بنا قدماں توں میرا پندھ ناپ، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چاروں گنٹ چڑھیا تاپ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ دُہائی پھری وچ لوک مات، چار گنٹ گرلاہیا۔ اپنا کھول کے ویکھ کھات، کھاتہ اپنا لے پھولایا۔ کیوں میرے اُتے ہوئے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ جھگڑا دے ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ تیرا دوارا

ملے کسے نہ گھاٹ، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ میںں پاپاں نال رہی کانپ، دھرنی رورونیر وہائیا۔ پُرکھ اکالے میرے اُتے اپنی نوئیں تھاپنا تھاپ، پچھلا پندھ مُکائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے اگما جاپ، جگ جیون داتے ہو سہائیا۔ رُوح بُت کر دے پاک، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ گرگھماں کھول دے اندروں تاک، پردہ نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنا نُور کر پرکاش جوتی جاتے ڈمگائیا۔ میری پوری کر دے آس، آساوند دھیان لگائیا۔ ہر جن سہیلے بنا لوک مات، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کر دے آس، آشنا تیرے چرن کول لکائیا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی کلاں ضلع جموں لال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے دھرم میںں ہو کے کہاں نمائی، پُرکھ اکال سیس نوئیا۔ مینوں چاروں کُنٹ آئے ہانی، سر سکاں نہ مول اُٹھائیا۔ کلج کوڑی کریا مارے کانی، تیر جھوٹھ چلائیا۔ میرا سینہ جاندا چھانی، ڈکھ روگ وچ ڈہائیا۔ مہربان کر مہربانی، مہر نظر اُٹھائیا۔ جگت وکارا میٹ نشانی، نشانہ اپنا نال جھلائیا۔ تُوں دیونہارا داتا دانی، جگ جگ دیا کمائیا۔ دھرتی کہے میںں ہوئی نمائی، نیوں نیوں سیس نوئیا۔ لیکھے لالے دی قربانی، اپنی جھولی پائیا۔ میرے جلوہ گر نُور نورانی، تیری اوٹ نکائیا۔ دھرم دی دھار ہوئی بیگانی، سگلا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے دھرم میںں نمائی کملی کوچھی، عقل بُدھی نہ کوئے چترائیا۔ مینوں آوے مول نہ سوچھی، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ میںں سنجگ تریتا دواپر انتم کلج ہو گئی روگی، میرا روگ نہ کوئے مٹائیا۔ جھٹ نارد ہلاؤندا آیا بودی، بُدھی توں پرے رہیا سمجھائیا۔ دھرنی تُوں موہ پیار دُنیا والا چھوڈیں، چھڈیں کوڑ لوکائیا۔ تیرے اُتے پت بھل رہے نہ ڈوڈی، ٹہنی ٹہنی نہ کوئے مہکائیا۔ بُدھا دھار جانی سوڈھی، سُدھاسر دا لیکھا دے مُکائیا۔ تُوں چوراسی لکھ دی بنی نہ لو بھی، لالچ وچ نہ اپنا آپ لچائیا۔ تُوں سدا لئی بن ویوگی، وچھوڑے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دھار چلائی ویدی سوڈھی، سو پڑکھ نرنجن تیرا ہوئے سہایا۔

* ۲۷ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ سیمی کلاں ضلع جموں بچن سنگھ دے گرہ *

دھرم کہے دھرنی نگاہ مار لے اُپر اپنے فرش، خوشیاں نال ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں وکھائے اگئی درس، آدرش اپنا اک جنایا۔ مہر کرے والی عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ جس نوں سارے رہے ترس، تڑپھن سارے تھاون تھانیا۔ اوہ میگھ اگتا رہیا برس، برسی بھگتاں والی منایا۔ کسے ہتھ نہ آؤنا مسیتاں چرچ، چراگاہاں دین دُہایا۔ جوتی جاتا ہو کے آیا پرت، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس سب دی پوری کرنی شرط، شرع دے پندھ مُکایا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دُکھیاں ہوئے سہایا۔ اوہ منظور کرے بیننتی عرض، آرزو تیری میری ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے دھرم میں کی دستاں اپنی سوچ، سمجھ وچ کچھ نہ آیا۔ جس نوں سارے رہے لوچ، لوچن نین اٹھایا۔ اوہ بھگت سہیلا گیا پہنچ، اپنا پندھ مُکایا۔ جس نے سب دا پورا کرنا شوق، شوقین ہو کے ویکھ وکھایا۔ آتم پر ماتم دسنی گوت، گوتم دا لہنا دے چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان ساڈے ویکھے کوئی نہ دوش، دوشیاں لہنا دے چُکایا۔

* ۲۷ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ترپوا ضلع جموں فرنگی رام دے گرہ *

کھج کہے دھرم کی دھرنی دیویں متاں، سخن جگت والے سُنایا۔ میرا لیکھ نال پنجاں تتاں، مانساں کھیل کھلایا۔ پر بھو دے پیار وچ رہن دینا نہیں کوئی رتا، رتن امولک نظر کوئے نہ آیا۔ تیری رہن نہیں دینی سطح، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ سب دا انتکرن کرنا تتا، اگنی کوڑ والی تپایا۔ چارے

گنٹ ہووے ہتّا، پتا پوت روپ بنے قصائیا۔ گرو چیلیاں توڑاں نتا، بھگت بھگوان ملن کوئے نہ پائیا۔ ڈکا وجے کسے نہ فتح، سب دا فاتحہ دیاں پڑھائیا۔ تیرا نشانہ رہن نہ دیواں پتہ، ٹکانا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں دوس رین پھراں نٹھا، بھجیاں واہو داہیا۔ کوڑی کریا سب دے اندر سٹاں، نو کھنڈ پر تھی آپ ورتائیا۔ سمند ساگراں ٹپاں، ٹاپوآں پھیرا پائیا۔ تیرا لہنا دینا ٹھپاں، ٹھپا کوڑ والا لگائیا۔ مینوں اکو بھجے لگدا جو اکھر دے سے پپا، پاربرہم پورن دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلج کہے دھرم کی دھرنی رہیا دس، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ تیرا چلنا نہیں کوئی وس، میرا صاحب دیوے وڈیائیا۔ توں دھرم دواریاں وچوں باہر نس، اپنا پنڈھ مکائیا۔ تیتھوں سب کجھ جانا خس، خالی ہتھ دینں دہائیا۔ صدی چو دھویں انت تیتوں پینی غش، ہوش حواس بھلائییا۔ میرا چاروں گنٹ ہونا جس، کلج ہس کے رہیا سنائییا۔ میری تک لے رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سب دے کایا کھیرے کیتے بھٹھ، اگنی مایا والی لگائیا۔ تیرا مندر گیا ڈھٹھ، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ اپنی ہڈیاں دا کر اکھ، لنبو اتم لینا لگائیا۔ میرا صاحب کرپا کرے سمرتھ، دیوے مان وڈیائیا۔ جس دے سب کجھ ہتھ، اوہ لیکھا میری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری جھولی پائے میرا حق، حقیقت اپنی نال ملائییا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ترپوا ضلع جموں سائیں داس دے گرہ *

کلج کہے دھرم دھرنی نوں دیویں کی دلیری، حوصلے رہیا بندھائیا۔ توں کلا ورتدی ویکھی میری، میرا صاحب دے وڈیائیا۔ چاروں گنٹ چلاواں اندھیری، اندھ اگیان ورتائیا۔ میری چوتھے جگ دی پھیری، ہوکا سب نوں دتا سنائییا۔ سب نے خاک ہونا ڈھیری، مٹی دھوڑ اڈائیا۔ کوئی چڑھے نہ نام دی بیڑی، نوکا ہتھ کسے نہ آئیا۔ تیری جڑ دیاں اکیڑی، اکیڑا چاروں گنٹ لگائیا۔ شاہ سلطاناں دیاں بھیرٹی، دیناں مذہباں دیاں ٹکرائیا۔ میری سب توں دکھری گیڑی، گیڑے وچ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ کلج کہے دھرم کی دھرنی

نال رکھے سبندھ، سچ دے سمجھائیا۔ تیرا مات مُکایا پندھ، دھول اُتے رہن نہ پائیا۔ تیرا جو بن جوانی گیا ہنڈھ، بردھ اوستھا دئے گواہیا۔ تیری سچ نالوں توڑی گنڈھ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ دروہی پھرنی وچ نو کھنڈ، ست دیپ دین گواہیا۔ تیری وڈھی جانی کنڈ، کھ سکے نہ پھیر بھوائیا۔ توں اپنی منزل جانا لنگھ، بیٹھنا پندھ مُکایا۔ کلج کہے جناں چر نشان مٹدا نہیں تارا چند، میرا لیکھا سکے نہ کوئے گوائیا۔ میں سورپیر میرا مالک صاحب سلطان سربنگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو میرے انتر دیوے انند، انند اپنا اک سمجھائیا۔ چاروں گنٹ شرع کراواں جنگ، جھکڑا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ ایہہ میری آسا ایہو میری منگ، پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ میں اُس داسُت ڈارا بھینگ، بُجھاں اپنیاں رہیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے ڈھولے گاواں چھند، گیت سہاگی نال ملائیا۔

* ۲۷ پھلگن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ ترپوا ضلع جوں اننت رام دے گرہہ *

کلج کہے دھرم توں دیویں کی دلاسا، اپنی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میتوں ویکھ کے آوے ہاسا، ہس کے دیاں دکھائیا۔ کملیا تیرا خالی ہویا کاسہ، نام ست نہ کوئے کائیا۔ ہن بدل لے اپنا پاسا، کروٹ لے بدلائیا۔ تیرے تے رہیا نہ کسے بھرواسا، صدق صبوری سارے گئے تجائیا۔ میرا تک کھیل تماشہ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ پاوے راسا، منڈلاں کھیل کھلائیا۔ میرا صاحب سوامی راکھا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس میتوں دتیاں داتا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار میری جھولی پائیا۔ میں سب دیاں ویکھیاں ذاتاں، دیناں مذہباں کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ کلج کہے دھرم میں سُن دا رہیا تیریاں گلاں، کی دھرنی رہیا درڑائیا۔ میرا ہون والا انتم ہلا، حالانکہ میتوں دیاں جنائیا۔ میرا تیرا انیالا بھلا، بھلیاں مانساں کراں صفائیا۔ میتوں حکم سندیسہ گھلا، گھلو گھارا کراں لوکائیا۔ میرا وہن جائے نہ ٹھلا، دھرم میتوں دیاں رُلایا۔ میرا خالی ہویا پلا، وست سچ نہ کوئے گنڈھ پوائیا۔ میتوں سمجھ نہ آئی چھلا، ول چھلدھاری میتوں دتا سمجھائیا۔ کسے پتہ نہیں سچے پھلا، بُھل سکے نہ کوئے

مہکائی۔ میں لیکھا پورا کرنا محمد یار اللہ، عالمین جو سنایا۔ چار کُنٹ پاواں تر تھلا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ توں سُننا نال تسلا، تسلی دین والیا تیتوں دیاں
 جنایا۔ کلج اک اکلّا، چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو آں دا لیکھا دیاں مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جس دا تیر نشانہ اگئی چلہ، چوتھے جگ آپ چڑھائیا۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیئی کلاں ضلع جموں انگریز سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے جن بھگتو سُنو میری بھئی، بھائیو دیاں جنایا۔ میں اپنا لیکھا کڈھ کے دیکھیا اُتے وحی، وعدیاں والا پھول پھولایا۔ اُس مینٹوں سندیسے
 دتے کئی، انک وار دتا جنایا۔ پنڈتا توں پہنچیا وچ سیئی، صحیح سلامت اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں نگاہ ماری مینٹوں دسیا ٹپیا گو بند دا ڈھیا ڈھئی، اپنا پنڈھ مکائیا۔
 میری اندروں سُر ت حواس اُڈ گئی، بھے وچ اپنی اکھ نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں
 پھیر دیکھیا اپنا کھاتہ، خطرے ول دھیان لگائیا۔ کیہڑی کوٹ تے کیہڑا احاطہ، دشا کیہڑی سو بھاپائیا۔ اوتھے کیہڑا رشتہ تے کیہڑا ناتا، کس نوں ملاں چائیں
 چائیا۔ نہ کوئی پیوتے نہ کوئی چاچا، سجن سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جھٹ نارد کہے میرے اندر آئی آواز، سچ سچ سنایا۔ توں سویا کہ جاگا، بھيو دے
 کھلایا۔ سُن لے دھر داراگا، انراگی دتا درڑائیا۔ اوہ تک لے والا بازا، بازی اپنی گیا بدلایا۔ جس نے نواں ساجن ساچا، سجن اک اکھوائیا۔ شاہو بھوپ
 بن کے راجا، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میرے اندر پریم دی وٹی
 بچ، میرا روم روم دتا ہلایا۔ مینٹوں سب کجھ گیا سبھ، میرے صاحب دتا درڑائیا۔ نارد تک اندھیرا کلج، نوست کھوج کھوجایا۔ جس دی اودھ رہی
 پگ، پنڈھ رہیا مکائیا۔ اُس سب دی ملین کیتی بدھ، بدھیوان چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہدا لیکھا دیکھ اُتے بسدھ، بسدھا کی اپنی کار کمائیا۔ توں اُس
 دھام تے بچ، جتھے پوجا اکو بے پرواہیا۔ خوشیاں دے وچ کد، نچنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم

اک سنایا۔ نارد کہے میں پھیر سرتے پھیریا ہتھ، انگلی ٹھوڈی اُتے ٹکایا۔ پھیر پیا ہس، خوشیاں دے ڈھولے گایا۔ تک اندھیرا مس، نین لیا مندھایا۔
 سر نو ا پُر کھ سمر تھ، سپس دتا جھکایا۔ اپنا مارگ اگلا دس، کی تیری بے پرواہیا۔ میں جاواں اوتھے نس، اپنا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ نارد کہے میں ستر شد نے کیتا اشارہ، اشارے وچوں جنایا۔ جے توں پر بھو دا بھگت پیارا، پریم چار
 جگ چلیا آیا۔ جے اِکے نوں ڈنڈاوت کریں نمسکارا، بندنا وچ سپس جھکایا۔ جے اِکے دالویں جیکارا، ڈھولا اِکو گایا۔ اُس دا ویکھ نظارہ، نظراں توں
 باہر جنایا۔ جیہڑا نرگن نور آیا اُجیارا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ نارد اوہ ملدا متر اں دا متر پیارا، سد پریم وچ سمایا۔ جے اِنج ملناتے ملے اِک کنارہ، جس اِیک
 دی اکھ بھر گوگیا گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے میں چل پیا بنا پائی جُتی، پیکا سپس
 نہ کوئے بٹھایا۔ میں اُس جمان دی کراں بتی، جو بتھنیاں ڈیرہ لایا۔ میری اندرے اندر بن گئی رُچی، رچناں تکاں دھر در گاہیا۔ میری دھار اُٹھی ستی،
 ستی لے انگڑایا۔ میں کوک کوک کے کہاں اُچی اُچی، توں میرا مالک بے پرواہیا۔ میرے صاحب سوامی میری وات بچھی، پشت پناہ ہتھ ٹکایا۔ میں چلیا
 وقت اُسی، بھجیا واہو داہیا۔ میںوں راہ کھیڑا کدے نہ کوئی گھسی، آواں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 دے مالک دیا کمایا۔ نارد کہے جس ویلے ہو یا روانہ، روانگی اپنی آپے پانیا۔ میں ہسدا آواں یار دا ویکھن یارانہ، یاری یار نال نبھایا۔ نالے گاؤندا آواں
 گانا، توں میرا دھر دا ماہیا۔ تیرا کیہڑا محل کیہڑا گھرانہ، سچھنڈ واسی دینا ٹکایا۔ جھٹ میںوں شد نے دسیا نشانہ، اشارہ دتا کرایا۔ اوہ تک اپنا جمانا، جس
 جگت ضامن اوتار پیغمبر گرو بنایا۔ اُس دا ویکھ لے سچ ٹکانا، دُور دُراڈا رہیا دکھایا۔ اوہ سیسی شہر پُرانا، جس دی صحیح سپتس رکھی گئے پانیا۔ بالمیک نے
 ایسے وچ بہہ کے گایا سی گانا، رام راما دھیان لگایا۔ توں پنڈتا اُس تھاں تے جانا، جتھے جان پہچان والا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے سوامی اولّا پہریا بانا،
 رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے جس ویلے میں کولوں
 لگھ کے آیا دھرو، ہتھ پرہلا دنال ملایا۔ جتھوں میرا لیکھا ہو یا شروع، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میںوں اِک سندیسہ دیوے میرا شبد سترگرو، دوجی آواز نہ

کوئے سنائی۔ اگوں کلجک ملیا اوہ میٹوں کہندا ایٹھوں بچھاں نوں جانا مُڑو، اگے قدم نہ کوئے لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ نارد کہے میں کلجک نوں سہج نال ماریا دھکا، دھک کے پرے ہٹائی۔ میں بھگت پر بھو دا پکا، پچھے مڑ کدے نہ جائی۔ کلجک کہا میں وی اندھیری مینہ پاواں ڈکا، اگے قدم نہ کوئے لکائی۔ میں ہتھ ماریا اُتے پٹاں، نارد کہے زور نال لکائی۔ میں تیرے نو دوارے پٹاں، نواں کھنڈاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں زور نال نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ کلجک کہے میں تیتوں اگے ہو کے ڈکاں، اپنا بل بنائی۔ نارد کہے میٹوں اُس پر بھو دیاں رکھاں، جو رکھیا کرے تھائیں تھانیا۔ میں اُس دا درشن تگاں، ایہہ تقویٰ لیا بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ نارد کہے میں آگیا نال زور، پر بھو دتی وڈیائی۔ میں چاروں کُنٹ مچایا شور، اپنے شوہر دا حال سنائی۔ سارے تلو نال غور، گہر گمبھیر اگم اتھاہیا۔ جس دا کھیل اور دا اور، اوری کار کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا پور کرائی۔ نارد کہے میں بھج نٹھ کے آیا، اپنا پنڈھ مکائی۔ میٹوں ملی ترے گن مایا، ہس کے رہی دکھائی۔ پنڈتو توں کیہڑے رستے اپنے آپ نوں پایا، بھجس واہو داہیا۔ توں میرا نور ویکھ سواہیا، جو بن دنتی نظری آئی۔ اگے اپنا ہتھ ودھایا، انگلاں رہی ودھائی۔ سوہنا بستر بھوشن تن چھہایا، رنگت رنگ رنگائی۔ نیتز نین نین مٹکایا، کجل دھار سہایا۔ مستک بندی نال سہایا، لکا خاک خاک رمایا۔ مکھ گھنگٹ پھیر اٹھایا، ہس کے سیس نوائی۔ اوہ چھیل گبھرو آتوں کیہڑی کوٹوں آیا، اپنا پنڈھ مکائی۔ میں چار جگ دی کواری میٹوں اچے نہ کسے ویاہیا، ور ملن کوئے نہ پائی۔ دھن بھاگ پر بھونے ساچا میل ملایا، جوڑی سہنجی نظری آئی۔ نارد کہے میں ساہ گھٹ کے بڑا گھبرایا، ہتھ اکھاں اُتے لکائی۔ ہوکیاں وچ سنایا، پر بھو کی تیری بے پرواہیا۔ ایہہ کیہڑا سیسی دارستہ دکھایا، رہبر دینا سمجھائی۔ نالے نیناں نیر دہایا، رو رو کے دتا دکھائی۔ پھیر پر بھو نوں دھیایا، بہڑی تیرا نام دہائی۔ میں تیرا پنڈت گھبرایا، میری چلے نہ کوئے چترائی۔ نارد کہے میں بودی نوں زور زور ہلایا، چکر نو دتے بھوائی۔ پھیر دوویں ہتھ اٹھایا، واسطہ پر بھ دے اگے پائی۔ ایس ویلے ہو سہایا، تیری اوٹ تکائی۔ نارد کہے جھٹ پھیر مایا نے سخن الایا، اعلیٰ اعلیٰ کر کے دتا جنائی۔ میں جگ چو کڑی سب نوں بھرمایا، بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ جیہڑا میٹوں پاندھی ملیا میں اوس نوں منہ دے بھار گرایا، پٹھ

سب دی دتی لگایا۔ میں زمیں اسماناں دے وچکار پڑھا ڈاہیا، سنگھاسن اپنا اک سہایا۔ میں لکھ چوراسی نوں پھڑ پھڑ کھایا، کھا کھا شکر منایا۔ پنڈتا تیرے پر بھونے مینوں اے تک نہیں رجایا، میری ترسنا پور (نہ کو) کرایا۔ اُف میری ہایا، ہوکیاں وچ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک دکھایا۔ نارد کہے میں پر بھون دے آگے پایا واسطہ، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ مینوں کیہڑا دکھایا راستہ، کہ رستہ دتا بھلایا۔ میرا کایا کر لے رابطہ، ناتا اپنے نال جنایا۔ میں تیرا بھگت پُرانا سابقہ، پچھلے جگ دین گواہیا۔ توں میریاں جاندا عاداتاں، آد جگاد اپنے حکم وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے جھٹ میری عرض ہوئی منظور، پر بھ دتی مان وڈایا۔ سنگر شبد حاضر حضور، حاضر ہو کے ویکھ دکھایا۔ اشارے نال مایا نوں کیتا دُور، دُور ڈراڈا پنڈھ مکھایا۔ پھیر میں چرناں دی لائی دھول، گکا خاک رمانیا۔ نالے کہا میں صاحب سنگر نوں بلنا ضرور، ضرورت اپنی پور کرایا۔ سنگر شبد نے کہا جے اُس نوں لبھنا اوہ ایس ویلے بھگتاں دا مزدور، سیوک ہو کے چاکری سچ کما یا۔ اوہدا آد دا دستور، ریتی پراتن چلی آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے مینوں سنگر شبد سنایا ترانہ، طرح طرح نال جنایا۔ اوہ تک شہنشاہ سلطانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا بھگتاں نال یارانہ، گرکھاں رنگ رنگایا۔ اُس دا کھیل زمیں اسماناں، دو جہاناں کار بھگتایا۔ جے اُس دے کول جانا، جان والیا تیتوں دیاں جنایا۔ پہلوں میرے اُس دے پیار دالے پروانا، سنگر شبد رہیا سنایا۔ پھیر تیتوں نیوں نیوں کر سلاما، سجدیاں وچ سیس بھکایا۔ توں میرا میں تیرا گانا، گا گا دے سنایا۔ اوتھے بچنا جتھے بھگتاں دا گانا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نارد کہے میں اکو وار بچھیا، بہتی بچھ نہ کوئے بچھایا۔ پھیر اپنا بھار آپے چکھیا، بھجیا واہو داہیا۔ میرا ہولی ہولی پینڈا مکھیا، بچھلا سفر رہیا نہ رانیا۔ میں کئی وار ڈگیا تے کئی وار اٹھیا، تلکن بازی نے تلکن بازی دتی دکھایا۔ پر میرا پیار مول نہ ٹھیا، میں بھجیا واہو داہیا۔ سبھاوک سیسی وچ آ کے بچیا، اپنا قدم دکھایا۔ مینوں یاد آ گیا میرا بچھلا لیکھا مکھیا کئی جگیا، جگاں جگاں دا پنڈھ مکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا ونج اک کرایا۔ نارد کہے جن

بھگتو ایہہ تہاڈی کیہڑی بستی، وسن والیو دیو سمجھائیا۔ تہانوں کاس دی مستی، او مست مستانیوں پردے دیو چکائیا۔ کی وڈیائی صفتاں والے جس دی، رسنا ڈھولے گائیا۔ مینوں خوشی دسو اپنی اکھ دی، جس اکھ نال سنگر دا درشن پائیا۔ کی دست خریدی پریمیو ایس ہٹ دی، اپنیاں جھولیاں وچ پائیا۔ میری خواہش سارے پاسے نٹھدی، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کرے سمر تھ دی، سمر تھ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۷ پھلن شہنشاہی سمت اٹھ پنڈ سیئی کلاں ضلع جموں جگیت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے بھگتو میریاں ویکھ لو سکیاں ہڈیاں، ہڈ ماس ناڑی دا پنجر نظر کوئے نہ آئیا۔ میریاں ننگے پیریں دے آوندے دیاں گھس گئیاں اڈیاں، اڈی چوٹی تک دھیان لگائیا۔ تہانوں یاد نہیں کس پرکار چلائیا کھڈیاں، کھڈاں وچ اپنا آپ سٹائیا۔ کس بدھ روداس نے پاپے گنڈھیاں بختیاں، تندراں تند پوائیا۔ بھگتو نیتز کھولو تہاڈے پچھے تہاڈا پر بھ کٹے بتیاں، بتخانے کر صفائیا۔ تہاڈیاں رוחاں ستیاں، ستیاں نوں ملے چائیں چائیا۔ تہانوں جگت جہان ولوں دے کے چھٹیاں، اپنی گودی لیا اٹھائیا۔ تہاڈیاں پریتیاں جگت نالوں ٹٹیاں، سنگر شبد نال جڑائیا۔ تہاڈیاں رוחاں لٹکنیاں نہیں پٹھیاں، ماتا گربھ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے میں سیئی وچ آیا بھج، بھجن بندگی والیو تہانوں دیاں سنائیا۔ میں وی چھڈیا ایہہ ویکھیا جھوٹھا جگ، جگت دا ساتھی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جدھر ویکھو اُدھر لگی اگ، بن سنگر توں ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ اس نوں کوئی نہ سکے لہ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پتہ نہیں تسیں جیکارے بولو گج، ستمکھ تہاڈے بیٹھا سو بھا پائیا۔ میں خوشی ہو گیا اچ دی ویکھ کے گھڑی اچ، اچ دا لیکھا اچ نال ملائیا۔ میرا خیال سی شاید مینہ ہنیری وچ اس نوں جاو چھڈ، اپنیاں گھراں وچ آسن لائیا۔ جس ویلے تسیں پریم وچوں گئے بھج، نارد کہے میں دُور دُراڈا بھجیا واہو داہیا۔ جن بھگتو میں وی تہاڈے نال مل کے پریم دا دتا نشانہ گڈ، نشان دو جہان

جھلایا۔ جس کارن آیا تے سنگر شد سد، صدقے واری گھولی گھول گھمائیا۔ تئیں اُس پر بھو دی ید، جو یتھار تھ جن بھگتاں دے درڑایا۔ تہاڈی دین دنی دنی دین کی حد، اکو حدود وچ بہہ کے درشن پائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ایسے دے سب کچھ وس، دیونہار اک اکھوائیا۔ تہانوں پیار محبت پریم دی دے کے جائے وتھ، وست امولک تہاڈی کایا اندر ٹکایا۔ سارے اپنی اپنی تھان تے بیٹھے ٹیک دیو متھ، نارد کہے میں ڈنڈاوت کر کے سیس جھکایا۔ ایہہ صاحب میرا سمر تھ، داتا ڈھر درگاہیا۔ تہاڈا سب دا آونا جانا لیکھے لائے اگلا اگے دیوے حق، حقوق سب دا اپنے نال رکھایا۔ تئیں خوشی نال صحیح سلامت جانا وس، سکھ آسن اپنے ڈیرہ لایا۔ نارد کہے میں پچھے جانا نٹھ، بھجائ واہو داہیا۔ میں چاہندا سدا تہاڈا بنیا رہے اکٹھ، اکٹھے ہو کے اکو رنگ سمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ محبت دا سب نوں دیوے رس، رستے اپنے لئے چلائیا۔

* ۲۸ پھگن شہنشاہی سمت اٹھ سیسی کلاں ضلع جموں وکیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا خوشیاں دا اظہار، بہہ خوشی وچ سمایا۔ جس دا جگ چوکڑی کیتا انتظار، آسا وچ دھیان لگایا۔ قول اقرار بتدی رہی پیغمبر گر اوتار، بن نیانا نین اٹھایا۔ میتوں کد ہووے دیدار، ستمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ میری لیکھے لاوے مٹی چھار، چرن دھوڑ میتوں دے وڈیایا۔ سب دا پورا کرے ادھار، قرضہ مقروض چکایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بن سچی سرکار، لیکھا ویکھے تھاون تھانیا۔ نوری جوت کرے اُجیار، کوڑ اندھیر دے مٹایا۔ میری کوچھی کملی دی پاوے سار، نہانی لئے اٹھایا۔ حکم سدیسہ دیوے اگلا ایکو وار، اکو اک کرے پڑھایا۔ دھرنی تیری مولے رت بہار، سہج سچ نال وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا سنا جیکار، ڈھولا اگم اتھایا۔ دھرنی کہے میں نیوں کے کیتی نمسکار، چرن کول سیس نوایا۔ کرپا کری آپ نرنکار، مہر نظر اٹھایا۔ بھگت سہیلے کرتیار، ترے گن اتپتے دتے ملایا۔ جنہاں میرے اُتے نو دن کیتا منگلاچار، نو کھنڈ دی خوشی بنایا۔ میں خوشیاں وچ پریم دے سب

دے پھولن پاواں ہار، ہر دیوں دتا دکھائیا۔ تہاڈا لیکھا رہے سدا جگ چار، چوکڑی پر بھ دے نال پرنا ئیا۔ تساں مرنا نہیں وچ سنسار، مر جیوت روپ وٹائیا۔ سنجگ ساچا تہاڈی سدا کرے یاد، اپنا دھیان لگائیا۔ جنہاں دی سُن فریاد، پر بھ پر گٹیو بے پروا ہیا۔ دے کے ساچی داد، انمل دتی ورتائیا۔ وجا کے دُھر داناد، جگت جہان کیتی شنوائیا۔ بھو کھلا کے بودھ اگادھ، اُن بھو درِ شتی دتی سمجھائیا۔ اندروں سُر ت گئی جاگ، آلس نندرا رہیا نہ رائیا۔ گھر دیک جگیا چراغ، آتم نُور ہو یا رُشنا ئیا۔ من منسا گیا تیاگ، ناتا جگت تڑائیا۔ بھگت بھگوان بنیا سماج، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ گیت سناواں آج، پھلگن اٹھائی نال ملا ئیا۔ جن بھگتو تسیں اوہ اگئی سادھ، جنہاں نوں سادھنا دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ تہاڈا مٹر پیارا اک احباب، ہر کرتا نُور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان جن بھگتاں کھیڑے سدا رکھے آباد، آسن سنگھاسن اپنا آپ سہائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت اٹھ ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں * *

پہلی چیت کہے مینوں جگ چوکڑی چیتا، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ جگ چوکڑی جو گر اوتار پیغمبراں چنیا نیتا، نیتی نیتی دھیان لگائیا۔ اوہ لکھ چوراسی کایا ماٹی جانے کھیتا، دھرنی دھرت دھول دھول پھول پھولائیا۔ نرگن دھار سرگن پاوے بھیتا، بھو ابھید رہے نہ رائیا۔ جس دا جگ جگ سُن دے رہے سندیسہ، اکھراں نال شنوائیا۔ راہ تکدے رہے ہمیشہ، ہم ساجن دھیان لگائیا۔ جس مان دوایا وشن برہما شوگنیشا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ اوہ صاحب سلطانا مرد مردانہ سب دی بدلن والا ریکھا، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ پہلی چیت کہے میں اُس نوں کراں آدیا، نو نو سیس نوایا۔ جس کھیل کھیلنا نوواں دیا، دیس دیسنتر دھیان لگائیا۔ لیکھا جاننا ملا شیخا، مساکاں کھوج کھوجائیا۔ کھج نال کرنا مینتا، کوڑی کریا گنڈھ پوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں پورا کرنا ٹھیکا، دیناں مذہباں پندھ چکائیا۔ دُھر دا حکم ایکنکار دینا اک سندیسہ، سندھیا سرگھی اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پہلی چیت کہے میرا سمت چڑھیا نو، شہنشاہ دتی وڈیائیا۔ میں نو سو پُرائوے چوکڑی جگ رہیا بھوں، سال بسالا اپنا
 پندھ مکائیا۔ سچ پیار دی نیندے رہیا سوں، غفلت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ میرا اکو پتا اکو ماوں، گود سہنجنی اکو سہائیا۔ کیوں نتھوایاں دیوے تھاؤں،
 نمائیاں ہووے سہائیا۔ جگ جگ جن بھگتاں پکڑے باہوں، پھر باہوں گلے لگائیا۔ دین دُنی دیکھے گھتھی راہوں، نت نوت پردہ آپ چکائیا۔ جس دا لہنا
 تھل اسگاہو، مہینل کھوج کھوجائیا۔ جس نوں سب نے کہا واہ واہو، واہوا تیری بے پرواہیا۔ اُس دے پیار دا موہے گھنیرا چاؤ، چوہ وئی دھیان لگائیا۔ جو
 سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جگ چوکڑی کرے نیاؤں، عدل انصاف آپ کمائیا۔ اُس دے نو نو لاگاں پاؤں، چرن دھوڑی
 خاک رمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سمت نو کہے جن بھگتو آگیا لوک مات، متا پر بھ دے
 نال پکائیا۔ ساچے نام دی دیواں سوغات، دُھر دی وست انمل ورتائیا۔ بھاگاں بھری تہاڈی رات، سہنجنی خوشی بنائیا۔ آتم تکو پر ماتم ذات، اذاتی ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ ست دا سچ ویکھو نات، میل ملیا سچ سہائیا۔ نوں میرا میں تیرا گاؤ گاتھ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاہیا۔ میرا سوامی انا تھاں ناتھ، غریباں ہوئے
 سہائیا۔ جگ چوکڑی دیوے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جن بھگتو اُس پر بھو نوں مستک دے اگے دوئے جوڑ دیو ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ جس دا اشارہ
 دے کے گیا سی رام بیٹا دسراتھ، جس ویلے دہسر گھائیا۔ کرشن ار جن نوں سچ سبھاؤ گیا آکھ، بن اکھراں کر لکھائیا۔ میں تریلوکی ناتھ، میرا صاحب
 سوامی اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ عیسیٰ جس ویلے گل وچ پائی پھاس، بن سجییاں سیس جھکائیا۔ اک اگنی رکھی آس، جس نوں اے بی سی ڈی سکے نہ
 کوئے لکھائیا۔ محمد چو داں طبق کیتے تلاش، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میری مقبرے وچ راہ تگے تتاں والی لاش، خاکی خاک دھیان لگائیا۔ نانک کہا نرگن
 دھار نور پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ گوبند کہا پُرکھ اکالا میرا باپ، نیا اکو سو بھاپائیا۔ جو انتم کلج کرے کھیل تماش، تماشین نور الاہیا۔ شکر جھکے اوتوں
 کیلاش، نو نو سیس نوائیا۔ برہما دھوڑی رماوے خاک، مستک ٹکے لائیا۔ وشنو و شو دا منگے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ پہلی چیت کہے میرا صاحب پُرکھ
 ابناش، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ بھگت سہیلا اک اکیلا نرگن نرویر نراکار جن بھگتاں اپنا بنائے داس، داسی داس کھیل کھلائیا۔ سووت جاگت کایا

منڈل پاوے راس، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ گرگھیاں دے ہردے دے وشواس، وشو دا اپنا بھو کھلایا۔ صاحب سوامی بن سرب گنتاس، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ جو لہنا دینا سب دا چکائے آپ، اپنی دیا کمائی۔ کسے ہتھ نہ آوے پوجا پاٹھ، رسنا جہوانہ کوئے پترایا۔ سمت شہنشاہی نو کہے اوہ میرا ساک سجن ساتھ، ساتھی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ سمت نو کہے میری نو نو دی دھار، دھرم نوں دھرم نال جنایا دھرنیے توں وی ہو جا خبردار، بے خبرے خبر دیاں سنایا۔ نی تیرے اتے رنگ مان گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا پھیرا پانیا۔ لیکھا لکھ گئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی دین گواہیا۔ کل کلکی لئے اوتار، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اکو نظری آیا۔ میں اُس نوں کراں نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ جیہڑا ساریاں دا سانجھیا، یرانے بھگتاں نال رکھایا۔ نی اُس دے نام کلمے اوتار پیغمبر اں لکھتی لائے اشتہار، کاغذاں اتے اکھرتے چپکایا۔ جس دی سارے کردے رہے انتظار، آمد وچ دھیان لگایا۔ اوہ مالک خالق زمیں زماں دا خد مختیار، درگاہ سچ دار رہر نور الایا۔ اُس دا حکم سندیسہ سب نے سنیا وارو وار، وارتا جگت والی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سمت نو کہے میں دیکھے تھل اسگاہ، گھر گبھیر دتی وڈیا۔ مینوں انتر انتر چڑھیا چاء، چاو گھنیرا دیاں سمجھایا۔ میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ جس نے ڈرگا اشنہج دا لیکھا دتا چکا، چکے سب نوں رہیا کرایا۔ اوتار پیغمبر گر اپنا لیکھا بیٹھے ہتھ اٹھا، دو ہتھوں رہے ٹکایا۔ بنا سیس توں سیس نو، نمرتا وچ سیس جھکایا۔ توں داتا سوامی اگم اتھا، بے انت تیری وڈیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ پہلی چیت کہے میں چار گنت نوں تکیا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ آتم پر ماتم ناتا دے کسے نہ پکیا، دھرم دی گندھ نہ کوئے پوانیا۔ میں خوشیاں دے وچ ہسیا، ہس کے دتا دکھایا۔ دیکھو کھج سب دی کرے ہتیا، ہتیا کیستی خلق خدایا۔ اندر دے کے من تیا، نسا کوڑ نال لڑایا۔ ملے میل نہ کسے کملاپتیا، پت پر میثور ملن کوئے نہ پانیا۔ سب نوں بھلیا گو بند فتح ڈنکیا، ڈنکے کوڑ گھر گھر رہے وجایا۔ اندروں پھرے نہ من کا منکیا، جگت منکیاں انگلا نال چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سمت نو کہے میرا کھیل پُرانا، پنے پنے سب نوں سیس

نوایا۔ جن بھگتو سُنو میرا پریم دا گانا، گا گا کے دیاں جنایا۔ صاحبِ سوامی سَنگِ شبد جس نواں کھیل رچاؤنا، رچنا اپنی دیکھ دکھایا۔ اُس نو کھنڈ پر تھی
 ست دیپ اپنا چرن ٹکاؤنا، زرگن سرگن اپنی ونڈ ونڈایا۔ ایہہ کھیل سری بھگوانا، دوسر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دا جوت سروپی اگمی بانا، بان انیالے تیر
 چلایا۔ تخت نو اسی بن کے رانا، رعیت دیکھے چائیں چانیا۔ جس نے چڑھدی دِشا نوں جانا، اکھ لہندے ول بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سمت نو کہے مینٹوں یاد آگیا دُرگا دا میدان جنگی، سُنجھ نَسُنجھ سنگ ودھایا۔ جیہڑی آشنا پنا عشق توں
 منگی، حقیقی مزاجی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے جگ چوڑی جائے لنگھی، اپنا پندھ مُکایا۔ سہاگن واہے سپس کوئے نہ کنگھی، ہر کنت سہاگی سکے نہ
 کوئے ہنڈھایا۔ آتما دُہاگن سب دی دے رنڈی، سچ سَنگھاسن سو بھا کوئے نہ پائیا۔ سچ پرکاش دے نور کوئے نہ چندی، نور نورانہ نظر کسے نہ آیا۔
 دیناں مذہباں دی ہووے پابندی، آتم پر ماتم ملن کوئے نہ پائیا۔ پون ملے کسے نہ ٹھنڈی، اگنی تت جگت تپایا۔ چھٹی لو نہ جاوے گنڈھی، پاربرہم برہم نہ
 کوئے سمایا۔ چاروں کُنٹ آوے تنگی، تنگ دست ہووے لوکایا۔ سب دی انتر زرنتر حالت ہونی مندی، مند بھاگن دھرتی رووے مارے دھاپیا۔ کلج
 لیکھا پُجیا ہونا کُنڈھی، کُنڈھی گھاٹ دے گواہیا۔ دین دُنیا ہونی پاکھنڈی، جگت جگیا سُو زرگن جوت نہ کوئے سمایا۔ مان رہنا نہیں پاندھے پنڈی، ملا شیخ نہ
 کوئے پتڑایا۔ اُس ویلے کھیل کرے میرا صاحبِ سورا سر بنگی، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی آیو آد جگاد لمبی، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ سب دی
 قول اقراراں وعدیاں والی دیکھے سندھی، سند اپنے وچوں کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ
 رنگایا۔ پہلی چیت کہے اوہ کلج آیا، بھجیا واہو داہیا۔ بول بول کے رہیا سُنایا، کوک کوک نال لگایا۔ میں اُس پر بھو دا جابا، جس نوں جنمے کوئے نہ
 مایا۔ میں دُھر دا اور اکو پایا، پاربرہم پر بھ جھولی دتی بھرایا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دا ڈنک وجایا، دھرم دی کیتی صفایا۔ پتا پوت نال لڑایا، گرو چیلے دتے
 ٹکرایا۔ سچ پریتی وچ رہن کوئے نہ پایا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی اپنا دُور وواہیا، ڈنکا دتا وجایا۔ میرے اُتے اُس صاحب دا چھایا، جو
 سر سر رزق سبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کلج کہے میں مچھاں نوں چاڑھاں وٹ،

وٹنے سب نوں دینے لگائیا۔ میں کوڑ پیالہ پیواں گٹ گٹ، متانٹے چاروں کُنٹ دینے دکھائیا۔ میں دپیاں لوآں جاواں ٹپ، ٹاپوآں توں پرے پھراں چائیں چائیا۔ کلج کہے جن بھکتو میری سمجھو مول نہ گپ، میں کر کے دینا دکھائیا۔ کسے دارہن نہیں دینا تپ، تپیشتر سر نہ کوئے اٹھائیا۔ میرا صاحب نال وعدہ پک، میں پکی آیا کرائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی کوئی تےجے نہ تیرے تک، چرن چھوہ کوئے نہ لائیا۔ میرا میٹوں دینا حق، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلج کہے میں کی دستاں اپنی کہانی، کہاوت کی جنائیا۔ میٹوں یاد چار جگ دی بانی، جو نام انیالے تیر چلائیا۔ میں ویکھاں چارے کھانی، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ میں تھکاں جیو پرانی، پنے پنے کھوج کھوجائیا۔ میرے کول اوہ نشانی، جس دا نشانہ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ میرا محبوب وڈا دانی، دولتمند اکھوائیا۔ جس پیغمبراں دی لئی قربانی، قبریں وچ سوائیا۔ اوہ سدا مہربان کرے مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ کلج کہے کچھ میری سُنو زبانی، سمنگھ ہو کے دیاں سنائیا۔ انت شرع دی کئی جانی غلامی، زنجیر رہن کوئے نہ پائیا۔ جس میرے محبوب دی سارے کرن بدنامی، چاروں کُنٹ ڈھولے گائیا۔ اُس دا لہنا دینا کھیل اکھا نوست کرائے پریشانی، پرتی شت دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سمت نو کہے میں دستاں نال پیار، پریم پریتی وچ جنائیا۔ اٹھو ویکھو تکو میرے ساجن میت مُرار، مِت پیرا دُھر درگاہیا۔ جس دا لہنا دینا گو بند دھار، جو یارڑا ستھر گیا ہنڈھائیا۔ جس دا یدھ اگم اپار، یدھشتر کاہن اشارے نال درڑائیا۔ رام نے او سے دا کیتا اظہار، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ موسیٰ کہا اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا میرا پروردگار، پریم پُرکھ اک اکھوائیا۔ عیسیٰ کہا میرا باپ نورانہ، نوجوانا آوے جاوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سہائیا۔ محمد کہے میں او سے دے قدماں دی لاواں خاک چھار، جو شہنشاہ دو جہان اکھوائیا۔ نانک زرنگن کہا اوہ مہابلی اوتار، اوترا اپنی کھیل کھلائیا۔ گو بند کہا اوہ کلکی کلغیاں والے دا یار، کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ جس دا آد انت نہ پاراوار، پریم پُرکھ بے پرواہیا۔ اوہ بھگتن پیتا تھانڈا پیتا اینکار، اکل کل دھاری آپ اکھوائیا۔ جس نوں نمونو ڈنڈاوت بندنا نمسکار، سجییاں وچ سپس جھکائیا۔ اُس دا کھیل انوکھا اگم اپار، اگوچر اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا حکم اک سنایا۔ سمت نو کہے میں تکیا نام ندھانا، بن نظراں نظر اٹھایا۔ میرے کول اک پروانہ، جو پر م پڑکھ دتا پھڑایا۔ جس دا جگ نظر نہ آئے نشانہ، نیز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ روپ دے نہ زمیں اسمانا، منڈل منڈپ نہ کوئے پترایا۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نوجوانا، سری بھگوانا اک دکھایا۔ آدجگادی شبد انادی وڈ برہمادی نوجوانا، روپ انوپ اک پرگٹایا۔ اوہ آگیا جوت جگا گیا ویس وٹا گیا کھیل کھیلے دو جہانا، دوہری اپنی کار بھگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلج کہے دھرنیے آجا صاحب دے آگے، فیصلہ اپنا حق کرایا۔ دھرماتوں وی بٹھ لے کچے تگے، تنداں ڈوری نال بندھایا۔ میرا کھیل تلو چاروں گنٹ کوڑ دا دیک جگے، جوتی جاتا نظر کسے نہ آیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کوٹن کوٹ پھر دے بھجے، بھجن بندگی وچ اپنا آپ لگایا۔ کلج کہے میرے ہندیاں صدی چودھویں انت میرا صاحب کسے نہ لبھے، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں کوڑ گڑیار دے وڈے ڈوگھے بنائے کھڈے، کھڈی بنن والا جلاہا کبیر اشارہ گیا کرایا۔ یار یاراں نال کر دے دغے، سچ وچ سچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کلج کہے میرے سارے ہو جاؤ ادھین، دھرم تیرا روپ نظر کوئے نہ آیا۔ میرا لیکھا تک لے روسا چین، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ میں بچنا مکہ مدین، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ مشرق مغرب کرنا ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ توں کملیا ہوئیوں نابین، اکھ اکھ نہ مول کھلایا۔ تیرا وقت لنگھ گیا سبجگ تریتا دواپر والا پراچین، بچھلی کہانی کم کسے نہ آیا۔ میرا زور تک لے شور تک لے میں ٹکراؤنے مذہب تے دین، دھرم اسلام دا بھیڑ دینا بھڑایا۔ ایہہ کھیل ہونا اتے زمین، دھرنی نوں سبج نال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرم کہے کلجگا نہ ہو اتنا مغرور، مغروری نہ مول دکھایا۔ اوہ مالک سب دا حاضر حضور، حضراتاں توں پرے بے پرواہیا۔ جس دا اک اگما نور، نور نورانہ ڈمگایا۔ جس تیرا ناتا توڑنا کوڑ، کوڑی کرپا پندھ مکایا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑ، کئے دیوے خاک رمایا۔ چتر سنگھڑ بنائے مور کھ موڑھ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ نام دادے سرور، سرتی شبد نال جڑایا۔ تیری کرپا نوں کر دے چورو چور، شوہ دریا وچ رٹھایا۔ اوہ مالک سرب گنا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ توں اُس دا چاکر دے مزدور، اپنی سیو مکایا۔

دھرم کہے میرا بن مشکور، شکرے وچ سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلج کہے دھرم اوہ میرے وڈے وڈے وسیلے، بنا وِسل توں دیاں سنائیا۔ اوہ میرے مذہباں والے تک وسیلے، جو اوتار پیغمبر گرو آں دتے بنائیا۔ میرے امبر تک لے نیلے، چند ستار اکھ اٹھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار میرے ساتھی چھیل چھیلے، مہابلی بھجن واہو داہیا۔ کوئی بیچ نہ سکے سادھ سنت کر کے اپنے حیلے، ہجت وچ سب نوں لین پھسائیا۔ میری نوجواناں والی ڈول ڈیلے، بردھ بال روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرم کہے کلج اپنی لگیاں ویکھ لے اگاں، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ پنچھی گرگھاں سر بدھیاں پیلیاں پگاں، پنچھی پر کرتیاں روون مارن دھاہیا۔ کھیل تک لے سورا سربگا، کی کرتا حکم ورتائیا۔ جس دا کو ڈنکا وچا، دو جہان کرے شنوایا۔ جس دے حکم اندر پھرے بھجا، چلے واہو داہیا۔ اُس دی مٹی پئے رضا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرے سرتے کوکدی قضا، قزاق بنیا ڈھر درگاہیا۔ اپنی کرنی دا تگنا مزہ، جو مذاق کیتا لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کلج کہے دھرم میں دور اندیش بڑا، بڑی میری وڈیائیا۔ توں سمجھیں نہ میرا دھڑا، کس داسنگ سنگ نال بنائیا۔ جنہاں دے سرتے پیلا دستار چڑھا، اپنا آسن لائیا۔ میں سب دے ساہمنے کھڑا، آگے ہو کے دیاں جنائیا۔ بچھلا وقت لنگھیا ہتہا لما بڑا، کی بیٹی دیاں درڑائیا۔ میں سب دے اندر وڑا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کایا دی کھڑکی وچ کھڑا، نو دوارے راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ کلج کہے دھرم بنا پر بھو دی کرپا نہیں کوئی دھرم، میں سچ دیاں سنائیا۔ بے شک میرا دھرنی اتے ہو یا جرم، گلہ بنا جننی دتی سہائیا۔ ہڈ ماس ناڑی نہیں چرم، بیچت نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا سب توں اتم سریشٹ کرم، کرنی دا کرتا ہو کے دیاں درسائیا۔ جیہڑے پر بھو دی پے جان سرن، سرن وچ سمائیا۔ جے اوہ کرپا کرے تے منزل چڑھن، بنا کرپا توں آگے قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ کلج کہے دھرم میری کرنی تک اوہ اک دوجے دے نال لٹن، لڑاکے دیواں بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کلج کہے میرے صاحب داتک سوانگ، کی اپنی کل ورتائیا۔ جس دی رکھی تاگھ، تاگھاں وچ وقت لنگھائیا۔ جس داراہ تکدا تارا چاند، صدی

چو دھویں اُٹھائیا۔ اوہ پُٹ کے اپنی پہلی پلانگھ، دھرنی دھرت دھول اُتے ڈیرہ لائیا۔ جس دا لہنا دینا جگادی آد، انت آپ سمجھائیا۔ اُس دی کر لے
یاد جو سُنے سرب فریاد، بے فکر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ جھٹ بولیا پہلا چیت، آکڑ
نال جنائیا۔ کجک (نوں) کہے آہ ویکھ لے پر بھونیتن نیت، نرگن داتا دُھر درگاہیا۔ جس نے تیتوں کرنا کھیت، رن بھومی دینا سوائیا۔ اوہ ویکھ لے محمد دی
آسا لیندی بھیت، بن روپ رنگ ریکھ نیٹھی ڈیرہ لائیا۔ نارد وی کھیڈاں رہیا کھیڈ، پُٹھے سدھے ہتھ وکھائیا۔ نخریاں نال کر دا ویڈ، مسخریاں نال ہسائیا۔
جس مسج نے منشاں نوں کہا شپ بھید، جگت حکم سنائیا۔ اوہ اپنا حکم سندیہ کڈھے وچوں پاکٹ جیب، بن اکھراں دے وکھائیا۔ آہ تک لو پنا نثر توں
کتیب، اکھراں بنا لکھائیا۔ جس وچ نو نوچار دا بھریا فریب، دغیازی بند کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر
وڈا وڈ وڈیائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتاں پگاں بدھیاں سیلیاں، پنچھی دو پنچ گنڈھ پوائیا۔ جن بھگتاں رُحاں جانیاں سیلیاں، پنا پر بھوتوں سیل سکے نہ
کوئے تڑائیا۔ وچار چلے نہ کوئے دلپیاں، من مت نہ کوئے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم دیاں اکو ہونیاں وسیلیاں، دُجا وصل یار نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرم کہے میں دیکھاں پنچھی نوجوان، دوآبہ مالوے گنڈھ پوائیا۔ میرے صاحب
دا کھیل مہان، مہما کتھ کتھ درڑائیا۔ انہاں دا لیکھا جگت جہان، ناتا تئاں والا جڑائیا۔ ایہہ ہر گو بند دے پریم پیار والے سی پہلوان، پورب جنم دے سو بھا
پائیا۔ اک دُجے نال شرارت کردے رہندے سی جگت شیطان، دھکا دھکے نال لگائیا۔ غصے وچ کینچا کس کے آوندے سی وچ میدان، بل اپنا اپنا
پرگٹائیا۔ ہر گو بند ویکھ کے خوش ہندا سی مہان، خوشیاں وچ سنائیا۔ اوہ تلو مالک نوجوان، داتا دُھر درگاہیا۔ جس دے نال تہاڈا میل ہونا وچ جہان، جگت
جگت نال ملائیا۔ تہاڈے پریم تے غصے دا میدھ ہووے گھسان، گھنمن گھیری وچ لوکائیا۔ جن بھگتو ایسے دے بدلے تہانوں پھڑنا پئے نہ کھنڈا کرپان،
تیر ترکش نہ کندھ اُٹھائیا۔ نوواں دیشاں وچ شرع پھرے چھری شیطان، شریعت نال ملائیا۔ پہلی چیت کہے میں ایسے خوشی وچ بھگتاں دا منگاں دان،
پر بھ آگے جھولی ڈاہیا۔ میرے سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتے کملاپاتے سب نوں دینا چرن دھیان، دُجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ در آئے سارے کریں

پروان، پرم پُرکھ ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ سمت نو کہے میں آیا وچ مات، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے بخش دات، دیاوان جھولی پائیا۔ سچھنڈ داتکاں کھیل تماش، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ جھٹ گردیال سنگھ نے مینوں دتا آکھ، بل دا لیکھا جگت جنائیا۔ جس دی مُٹھی رکھی ہوئی راکھ، رکھک دے وڈیائیا۔ دھرم دی دھار میری بنے یاد، یادداشت جگت بھگت وکھائیا۔ میرا صاحب پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جیہڑا مالک آد دا آد، انت دانت آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی خوشی بنائیا۔ سمت نو کہے میرا بھگتاں نال پیارا، چری وچھنیاں دیکھ وکھائیا۔ میں بل داتکاں اشارہ، جو بن سینت رہیا سمجھائیا۔ میرا صاحب میرا میت مُرا، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ میں جگت جہان چھڈیا سنسارا، کُٹب آیا تچائیا۔ پُت پوترے میرا پیار نہیں کسے وچ پروارا، پرم پُرکھ میرا ناتا اپنے نال جُڑائیا۔ میں بیٹھا اُس مندر سچ دربارا، سچھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ جتھوں آؤنا نہ پئے دوبارہ، لوک مات نہ روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی اپنی کھیل کھلائیا۔ سمت نو کہے بھگتو ہتھ کر دیو پُٹھے، پھیر سدھے کر کے لو بدلایا۔ تہاڈا صاحب تہاڈے انتر آتما تھئے، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ تہاڈی سہنجی ہووے رُتے، خوشیاں نال مہکائیا۔ کلج دی پوہ نہ سکے دُھے، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تئیں اُس مہربان دے پتے، جو محبوب ڈھر دا ماہیا۔ خوشیاں نال اپنی گودی چکے، چاروں گنٹ ہوئے سہائیا۔ جنم مرن دے مٹاوے دُکھے، آون جاون پندھ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سمت نو کہے جن بھگتو بھگتی دی دھار کی، سمجھ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ اُس صاحب سنگر دی سار کی، جو سب دا مالک بے پرواہیا۔ اُس دی آد انت دی دھار کی، کی کرتا کار کمائیا۔ شبد شبد دی وچار کی، شبد سبق جو کہہ شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سمت نو کہے میں اکو بچن اخیری آکھا، اکھراں دے نال اکھر ملائیا۔ سب دا مالک سوامی اکو راکھا، رکھک بے پرواہیا۔ میں چاہندا میرا صاحب ایس سال وچ دُکھاں دا کرے ناسا، گرگھاں دے وڈیائیا۔ نام دا بھنڈارا بھرے کایا کاسہ، قسم نال میں ایہو منگ منگائیا۔ سنگر ہووے تے ہووے داساں دا داسا، سیوا سیو وچ اپنی آپ جنائیا۔ پر بھو

ہووے تے ہووے جوت پرکاشا، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ جن بھگتو تہاڈا میرا صاحب ایسے سال وچ جے پورا کرے گھاٹا، میں پھر خوشیاں وچ نچاں
 ٹپاں چائیں چائیا۔ کسے دا چیتھر دے نہ پاٹا، پٹنے والا نال مل کے خوشی دے بنائیا۔ تہاڈی آتما دی ہووے کھاٹا، تے آسن پُرکھ اپناشن اُتے اپنا لے
 لگائیا۔ تہاڈی پچھے دی پچھے مُکا کے واٹا، اگے وٹنا اپنے پریم والا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے
 ملائیا۔ سمت نو کہے میں پھیر کراں نمسکار، پر بھ دے اگے سپس جھکائیا۔ سب نوں درشن دینا کایا دا اندرلا کھول کواڑ، باہروں ویکھن دی لوڑ رہے نہ
 رائیا۔ اوتھے بچنا جتھے جنگل ہون پہاڑ، ٹلیاں پر بتاں پنڈھ مکائیا۔ پھرنا پچھے اگاڑ، بھجنا واہو داہیا۔ ہر جن ہر بھگت خوشی نال خوشی لے کے آونا اُتے
 ستاراں ہاڑ، سمت نو کہے میری پہلی خوشی تے پہلی وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائیا۔
 پہلی چیت کہے جن بھگتو سچ دی لے کے جاسو شرنی، شرع دا لیکھا جانا مکائیا۔ اکو صاحب دے گھر وچ تہاڈی زندگی ہووے تے جینی، جیون اکو دے
 لیکھے پائیا۔ اکو مد نام رس دی پینی، دوسر رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویشو تہاڈی ذات نہیں کوئی پینی، آتم پر ماتم نال مل کے وجے
 ودھائیا۔ تہاڈی خوشی دُگنی تے ہووے تینی، تیاں گناں دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پریم پیار مُجبت دی دے ادھینی، ادھینتا وچ اپنا رنگ رنگائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر کلا سنگت دے نوٹ *

چاترک گرگھ سدا پیاسا، امرت میگھ بوند ہر برسائیا۔ مانس جنم سنگر کرے رہ راسا، شبدی شبد دے وڈیائیا۔ پون پونی پوتر کرے سواسا، ساہ ساہ
 وچ سائیا۔ پنڈھ مُکا کے پر تھی آکاشا، گگن لگننترال لیکھا دے چکائیا۔ نرمل دیا دپیک کرے پرکاشا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ سچ دوار کرائے واسا، بھگت
 دوار وجے ودھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم کھلے اک خلاصہ، پردہ اوہلا رہے نہ رائیا۔ کایا ماٹی بھرے کاسہ، نام ندھانا وچ ٹکائیا۔ لیکھے لائے جگت گراسا،

مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سچ پریم دے مٹھاسا، انڈھڑا رس چکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک سرنایا۔ گرگھ چاترک سدا بللائے، بلپ کرے بہہ بھانتی۔ سنگر ساچا دیا کمائے، بخش امرت بوند سوانتی۔ سنت ساجن میل ملائے، کدے بچھے نہ ذات پاتی۔ جاگت سوت درس دکھائے، پندھ مکائے دوس راتی۔ تن محل اٹل وڈیائے، جوت جگائے بن تیل باقی۔ سچ سنگھاسن سو بھاپائے، پر م پڑکھ پر بھ کملاپاتی۔ گرگھ ساچے جوڑ جڑائے، انیلا تیر چلائے برہوں کاتی۔ گرگھ اپنی گود رکائے، کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانتی۔ جگ جگ اپنا روپ بدلایے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ کملاپاتی۔ زرگن سرگن کھیل کھلائے، خالق خلق پڑکھ ابناشی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن بنائے چرن داسی۔ گرگھ چاترک منگے نیر، بن نیراں نیر دھیان لگایا۔ سنگر امرت بخشے ساچا سپر، امیوں رس اگم چوائیا۔ تن ماٹی دیوے دھیر، سائتک ست ست ورتایا۔ جس منزل چڑھیا کیر، تس منزل گرگھ دے رکایا۔ جتھے لیکھا نہیں وجود سریر، پنچ تت نہ کوئے چترایا۔ دھن دولت ملکھ نہ دے جاگیر، مایا متانہ کوئے ہلکانیا۔ انتر ہووے نہ کدے دگیر، چننا غم نہ کوئے ستایا۔ منا پئے نہ کوئی پیغمبر پیر، تت سریر نہ دیکھن پائیا۔ اکو جوتی جاتا بے نظیر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ بھگت سہیلے لیکھے لائے شاہ امیر، اوچ نیچ اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا دے ملایا۔ گرگھ چاترک سدا بللاؤندا، کھ رس رس صلاحیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا، گا گا شکر منایا۔ نیز لوچن نین راہ تکاؤندا، نج اکھ لئے اٹھایا۔ کون کوٹے میرا صاحب سوامی آؤندا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جو غریب نماںیاں تراؤندا، بھگتاں گود اٹھایا۔ ساچا راہ چلاؤندا، جگ جگ حکم ورتایا۔ کیہڑا کھیڑا نور چکاؤندا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ سو سوامی دیا کمائوندا، جن بھگت لئے اٹھایا۔ سمبل اپنا دھام درساؤندا، در دروازہ آپ گھلایا۔ جس دی باڈھی بنت نہیں کوئی بناؤندا، چار دیواری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساڈھے تن ہتھ محل آپ سہاؤندا، سوہنا بیٹھا آسن لایا۔ زرگن دھار ویس وٹاؤندا، جوتی جاتا اگم اتھایا۔ جن بھگتاں امرت آتم جام آپ پیاؤندا، نجھہر جھرنیوں جھرنا آپ جھرایا۔ لکھ چوراسی بھند کٹاؤندا، گیڑیاں وچ نہ کوئے رکھایا۔ در آیاں درد ونڈاؤندا، دکھیاں ہوئے سہایا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤندا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ ہر سنگت اکو رنگ رنگاؤندا،

دُتیا بھویو نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ساچا سگلا سنگ نبھاؤندا، اندر باہر اپنی دیا کمایا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہر بھجن سنگھ دے نوٹ *

سنگر امرت برکھدا، ہر داتا گہر گبھیہر۔ ہر جن لکھ چوراسی وچوں پرکھدا، ویکھنہارا تن سریر۔ دیوے دان اپنے درس دا، میل ملا کے شاہ امیر۔ جھگڑا مٹائے سوگ ہر کھ دا، چنتا کرے نہ کوئے دگیر۔ لہنا دینا جن بھگتاں شہنشاہی سمت نو برس دا، برسی دا لیکھا بدل دیوے تقدیر۔ ایہہ ویلا صاحب سوامی دے ترس دا، مہر نظر کرے بے نظیر۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا پیرن پیر۔ سنگر داتا سدا بخشند، بخشنہار اکھوایا۔ امرت دھار دیوے ساگر سندھ، گہر گبھیہر گور ورتایا۔ جنم جنم دی میٹ کے چند، چنتا چکھا دئے گوائیا۔ ہر جن بنا کے دُھر دی ہند، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ لیکھا جانے گئی گہند، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ لیکھے لائے جیو پند، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ سنگر سچا سدا مینا، متر پیارا اک اکھوایا۔ لکھ چوراسی پر کھنہارا نیتا، گرگھ گر گر لئے جگایا۔ جگ چوکڑی بدلے ریتا، ریتوان دیا کمایا۔ کلجگ انتم جھگڑا مکا مندر مسیتا، مسلہ بھگتاں حل کرایا۔ مارگ دس نیکن نیکا، آتم گنڈھ پوائیا۔ تن سریر کرائے تصدیقا، شہادت شبد گرور کھایا۔ جوڑ جڑائے دھرم دھار انڈیٹھا، کرم کانڈ دا پندھ مکایا۔ اگنی ت نہ تپے انگیٹھا، امرت میگھ برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد سدا سہیلا سجن، سنگی اگم اتھایا۔ جو آتم دھار کرائے محن، سرور امرت آپ نہایا۔ کوڑ وکارا بھگت سہیلے تجن، دُرمت میل نہ لاگے رایا۔ بھانڈے گڑھ ہنکاری بھجن، ہوئے ہنگتا دئے گوائیا۔ تن وجود اپنا رنگن، نام خُماری اک چڑھایا۔ دست اہلی اکو منگن، جھولی آگے ڈاہیا۔ سنگر صاحب سورا سرنگن، دیونہار وڈیایا۔ جس دے پرکاش گرگھ دیپک جگن، گھر گھر ہووے رُشنائیا۔ اوہ سب دے پریم پیار دے

پورے کرے سگن، سگلا سنگ بنائیا۔ انتر دے کے اکو لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں جگ جگ لوک مات آوے سدن، سدا نام ندھانا اک لگائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند جیٹھووال ضلع امرتسر پریم سنگھ کشمیر سنگھ دے گرہ سادھو سنگھ دے نوت * *

دھرم کہے گرگھ ورا پر بھ داشد ارادھو، ہر دے ہر وسائیا۔ جس اُتے کرپا کرے مادھو مادھو، مدھر دُھن آپ سنا ئیا۔ سچ مُجت دا پاوے جادو، یادو بنسی ویکھ وکھائیا۔ جو لہنا دینا گو بند نال دادو، دعوے نال سنا ئیا۔ اُس دا کھیا سی اک آگو، چھندا نام وڈیائیا۔ ہندا سی وڈبھاگو، خوشیاں سیو کما ئیا۔ اوسے داروپ انوپا بدل گیا سنگھ سادھو، پر بھ سادھنا وچ سیس نو اییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہار پتی سرنا ئیا۔ سادھو سنگھ کہے میرے اُتے کیتا ترس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میری لیکھے پائی گھال جو کیتی چو وھی برس، برسی برسی نال ملا ئیا۔ میتوں چک کے اتوں فرش، عرشاں وچ دتا رکھائیا۔ جتھے بھگت سہیلے یودھے بیٹھے مرد، مردانے آسن لایا۔ اکو بیننتی کری عرض، اکو آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ آتما کہے میں پر ماتا دی لائی اگئی دھوڑ، بنا مستک لئی چھہائیا۔ میرا ناتا ٹٹیا کوڑ، کوڑی چھڑی سرشٹ سبائیا۔ میرا روپ نہ رہیا مورکھ موڑھ، سوچھ سروپ دتا سمجھائیا۔ میں پندھ مکا کے نیڑا دور، سچھنڈ پچی چائیں چائیا۔ آگوں پریم پیار وچ ملیا سنگھ بوڑ، گلو کڑی بھائیاں والی پائیا۔ میں ویکھ کے اگتا نور، خوشی خوشی وچوں پرگٹائیا۔ ایٹھے میرا بنس ملے ضرور، سوہن سنگھ سو بھاپائیا۔ کیشن دا لہنا دینا پورا کرے پر بھ ضرور، ضرورت دھر دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ گرگھ کہے میرا گھر سہنجنا، ملی مان وڈیائیا۔ پر بھ پایا درد دکھ بھے بھنجنا، جو بھوسا گر پار کرائیا۔ جس اکو دتا پریم دا مجنا، دُرمت میل دھوئیا۔ لیکھے لا کے اعلیٰ ادنیٰ، اکو رنگ دتا رنگائیا۔ جس دا پرکاش

دِپِک جگنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ صاحب سورا سرنگنا، ہر کرتا اگم اتھاہیا۔ جس دا دوارا بن بھگتاں کسے نہ لنگھنا، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سورا سرنگنا، سورپیر اک اکھوائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ جیٹھووال ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ *
 * ۲ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ جیٹھووال ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ *

میرا پروشٹا دویا، چیت ہس کے رہیا سٹائیا۔ جن بھگتو پر بھو دا کھیل ہویا، کرنہار آپ کرائیا۔ ہر جن اٹھائے سویا، ستیاں لئے جگائیا۔ جس دا بھو نہ جانے کوآ، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ لیکھا جانے ترے لویا، لوئن اپنے ویکھ وکھائیا۔ ساچا لے کے آیا نام ڈھویا، وست امولک اک ورتائیا۔ جیہڑا ایتھے اوتھے نہ جائے کھویا، ٹھگ چور یار نہ کوئے چرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پروشٹا کہے میں گھڑیاں پلاں دے وچ ونڈیا، دوس رات گنت گنائیا۔ میں پر بھو دا کھیل ویکھاں وچ برہمنڈیا، دو جہاناں اکھ اٹھائیا۔ جو وسیا جیرج انڈیا، اُتھج سیتج رہیا سٹائیا۔ جس لیکھے لایا گرگھ ماڑا چنگیا، چرن سرن دے سرنائیا۔ ہر جن لگاوے اپنے اگمی انگیا، انگیکار اک اکھوائیا۔ جس دانام ڈنکا مردنگیا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ سو وریوے منہوں منگیا، جن بھگتاں جھولی آپ بھرائیا۔ گرگھ سنت سہیلے سچ دوارے جائے لنگھیا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جتھے شبہ دھار سچ پلنگیا، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی دھار دے سورا سرنگیا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا کہے میتوں ویکھن یوگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جس دا سب توں وکھرا جوگ، جگیشتر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں اوسے دی ماناں مویج، مجلس اکو نال بنائیا۔ جو ہر تھاں جائے پہنچ، گھٹ گھٹ رہیا سٹائیا۔ جن بھگتاں میٹے سوچ، سمجھ بدھی شبہ نال ملایا۔ ہر جن ترائے نال شوق، شوقین ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرگھ کدے نہ جائے اوت، جس دے نام دی وجدی رہی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دی جن بھگتاں نال چلائے رونس، رستہ دین دنی بدلائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ جیٹھووال سنو کھ سنگھ دے گرہ * *

جن بھگت گرہ سہاونا، سہنجی تھت ملے وڈیا نیا۔ جنہاں اِکو اِشٹ مناونا، دوسر سپیس نہ کدے جھکایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گونا، آتم پر ماتم میل ملا نیا۔ سچ سرنائی سپیس نو اونا، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ مائس جنم سُپھل کراونا، چوڑا سی گیار مُکایا۔ ناتا دھرم رائے تڑاونا، چتر کپت نہ گنڈھ وکھایا۔ در دوارا اک سہاونا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ سچ سنگھاسن اک وچھاونا، جس داروپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آ نیا۔ سو سوامی اِکو پاونا، جو پتت پاپیاں لئے ترانیا۔ سچکھنڈ دوارا جس دا گرہ سہاونا، سوہنارنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے اوہ مینوں نارد دسد اِوچ مستی، مست (مستانہ) روپ بنایا۔ نارد کہے دھرنی ایہہ کھیل لکھ دی، اگوچر آپ کرایا۔ میں کجھ تھکم نامہ لے کے آیا دستی، دستگیر دتا پھڑایا۔ مینوں راہ وچ گنگا گوداوری جمنالی سُرستی، سُرتی سُرت وچوں بدلایا۔ کہن پنڈتا ساڈا بن دردی، دُکھی ہو کے رہیاں جنایا۔ ویکھ کھیل کپٹ چھل دی، کلج کرنی کار کمانیا۔ وہن دہندا پنچ وکار ساڈی دھار مول نہ ٹھل دی، پتت پُنیت نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا پروانہ، سنگر شبد دتا پھڑایا۔ میں لنگھیا زین اسمانا، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مُکایا۔ توں میرا میں تیرا گایا ترانہ، خوشیاں راگ الایا۔ یاد کر وشنوں بھگوانا، وشو دا دھیان لگایا۔ نیز کھول کے تکیا نشانہ، بن نشانوں ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکال بدل رہیا زمانہ، دین دُنی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھکم اک ورتایا۔ نارد کہے میں لے کے آیا دُھر دی خبر، بے خبر دیاں جنایا۔ بھانا تلو ہر زبر، زبر دستی دے ورتایا۔ جس داراہ تگے محمد والی قبر، مدینہ نین اٹھایا۔ اوہ نُور نورانہ ویکھ بدن، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سب دے بیتھار تھ ویکھے یتن، اپنا پردہ لاپیا۔ دین دُنی اپنے گھاٹ کھلوتی پتن، نیا نوکا ہتھ کسے نہ آ نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ دھرنی کہے نارد کی لے کے آئیوں سندیسہ، سچ نال دے جنایا۔ نارد کہے دھرنی میری بودی تے رکھ اک پیسا، پنڈت دی دچھنا جھولی پانیا۔ پھیر پر بھو دا کھیل ویکھیں ہووے کیسا، کیس گڑھ دا لیکھا گو بند والا پور

کرائیا۔ جس دا حکم رہے ہمیشہ، دو جہان نہ کوئے مٹائیا۔ اوہ مالک خالق نر نرائن نریشا، نر اکار نر نکار اک اکھوائیا۔ جس دا لہنا دینا دیس پردیسا، پردیسی
 دے دُھر دا ماہیا۔ اوہ جوتی دھار نُور اُجیار اگمڑا کرے ویسا، سمبل اپنا دھام سُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا
 وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے نارد کی ہور لیائیوں سندیسہ، سچ نال سمجھائیا۔ نارد کہے اوہ مالک نر نریشا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ نواں جگ بدلنا جس دا آد انت توں
 پیشہ، انتم اپنا کھیل کھلایا۔ جس دے حکم وچ سنگر ار جن سیس پوائی ریتا، راوی اپنا حال جنایا۔ دھرنی نُن اُس دار کھیں چیتا، جو چیتن جڑ سب ویکھ
 وکھائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو آں نال دین مذہب دا پورا ہونا ٹھیکا، اگے نیاد نہ کوئے ودھائیا۔ اوہ سنگر شبد دُلا را آوے اگئی بیٹا، جس نوں جنمے کوئے
 نہ مائیا۔ اوہ لکھ چور اسی ویکھے تانا پیٹا، گرہ مندر پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ نارد
 کہے دھرنی اوہ صاحب تک اگم، اگمڑی کار کما ئیا۔ جو سب دے بیڑے رہیا بٹھ، بنھنہار دُھر درگاہیا۔ اٹھ تک لے نشان تارا چن، بن نیناں نین
 کھلایا۔ حکم سندیسہ سُن لے سری بھگون، کی کرتا رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔
 دھرنی کہے میرا مالک اک محبوب، مُجبت وچ سما ئیا۔ جس دی اگم اتھاہ حدود، حضرت ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں جنایا سنا یا ہزارا درود، بصری اسم نال
 گڑمائیا۔ اوہناں انت کرے نیست و نابود، جڑ دین دُنی رہن نہ پائیا۔ انتم سب نے کرنا کوچ، کوچا گلی کرے صفایا۔ حکم سندیسہ دیوے دُھر دا دوت، دو
 جہاناں رہیا سنا ئیا۔ جھگڑ اپینا تیرا تیرے اُتے لہندی کوٹ، کٹیا پیغمبراں رہی جنایا۔ جگت جہان پینی پھوٹ، میل سکے نہ کوئے ملا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگاد آد سنگر شبد دے ثبوت، ثالث خالص اور
 نہ کوئے رکھایا۔

* ۴ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ڈڈواں ضلع گرداس پُر جگندر سنگھ دے گرہ * *

چار چیت کہے جن بھگتو سُنو اگئی نڈ، ذہن آتمک راگ رہیا درڑا ئیا۔ انتر آتم امرت رس پیو رنج، جگت ترسنا بھکھ گوا ئیا۔ ترے گن دھار پار کرو حد، بندھن نظر کوئے نہ آ ئیا۔ دپیک جوت تگنو نور نورانہ رہیا جگ، ست سرؤپی سو بھا پائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر لینا لہ، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ نام خُماری نَجھر جھرنا دیوے مدھ، امرت رس آپ پیا ئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل اک سہا ئیا۔ جن بھگتو تگنو اپنا محل منارا، ساڈھے تن ہتھ دھیان لگا ئیا۔ جتھے دپیک جوت جگے اجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہوئے ظاہرا، ظاہر ظہور اگم اتھا ہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن دے اپارا، اپر پیر سوامی دھردر گا ہیا۔ ایکنکارا کھیل نیارا، زرویر اپنا آپ کرا ئیا۔ آد زرنجن جگت پرکاش توں باہرا، جوتی جاتا بے پروا ہیا۔ ابناشی کرتا اپنی بٹھے آپے دھارا، دوجا نظر کوئے نہ آ ئیا۔ سری بھگوان بن سکدارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتا ئیا۔ پاربرہم کرپسارا، ست ستوادی اپنا بھیو کھلا ئیا۔ ست پُرکھ زرنجن اپنی کل ورتے کرے کرائے کرنہارا، ہر کرتا وڈ وڈیا ئیا۔ جوتی دھار پرگٹائے شبد ست ڈلارا، دُلھا اکو لئے انگڑا ئیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں رنج اکھاڑا، زمیں اسماناں رنگ رنگا ئیا۔ وشن برہما شو کرتیارا، ترے گن میلا سہج سُبھا ئیا۔ پنجاں تتاں کھیل نیارا، ہر کرتا آپ کرا ئیا۔ چارے کھانی ہو کے ظاہرا، انڈج جیرج اُتھج سیتج ونڈ ونڈا ئیا۔ زرنجن سرگن کھیل کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری سیوا آپ پرگٹا ئیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ست سرؤپی لئے اوتارا، اوتر اپنی کھیل کھلا ئیا۔ چارے کھانی بول جیکارا، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولا گا ئیا۔ شبدی شبد بن ونجارا، وست امولک اک ورتا ئیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کھول بند کواڑا، در ٹھانڈا اک سمجھا ئیا۔ جتھے اکو روپ پُرکھ نارا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی ویکھے وگسے ویکھنہارا، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت سہیلے کرتیارا، ترے بھون دھنی اپنا بھیو کھلا ئیا۔ ساچا دیوے نام تھارا، تھر گھر مندر دے وسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلا ئیا۔ ساچا کھیل کرے بھگونت، ہر کرتا دھردر گا ہیا۔ ویس وٹائے جگا جگنت، زرنجن سرگن لئے انگڑا ئیا۔ نام درڑائے نیا منت، ڈھولا سوہلا اگم اتھا ہیا۔ بھیو کھلائے جیو جنت، سادھاں

سنتاں ست سمجھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنکت، ہنگ برہم اِکو نُور جنائیا۔ بودھ اِگادھا بن کے پنڈت، اکھراں توں باہر نِراکھ دئے سمجھائیا۔ جھگڑا مُکا کے بہشت جتت، سورگاں پندھ مُکائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی آتم پر ماتم میل ملائے ناتا جوڑے نار کنت، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک وسائیا۔ سچ گرہ سُنہنجا، سچا سچکھنڈ دوار۔ جتھے صاحب سوامی ملے درد دکھ بھے بھنجا، جوتی جاتا نُور اُجیار۔ آدجگادی میت مُرا سبجنا، ہر ٹھا کر سوامی کرے سچ پیار۔ جن بھگتاں اُس دا سچ دوار لبھنا، دوسر ہتھ نہ آئے وِچ سنسار۔ جتھے اِکو چڑھے رنگنا، دُرمت میل دئے اتار، سچکھنڈ دوارا ہر نر نکارا حقیقت والے گرگھ لنگھنا، مُشکل دے نہ وِچ سنسار۔ جس نوں ڈنڈاوت بندنا کرن تارے چندنا، رُو س ڈنڈاوت کرن نِمسکار۔ سو مالک خالق سُورا سرنگنا، پروردگار اینکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سچ دامالک اک اِکلا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو وسے کایات محلّا، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیا۔ جوتی شبدی دھار رلا، رُوپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بن تیل باقی دیک جس دا بلا، نُور نُورانہ نُور کرے رُشنائیا۔ اوہ دُئی دوتی میٹن والا سلا، آتم پر ماتم پردہ دئے چُکائیا۔ جو جگت ساگر پار کرائے جلا تھلا، مہینل ہووے آپ سہائیا۔ سو وسنہارا نچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جن بھگتاں پھڑا کے اپنا نام دا پلا، کئی کئی نال جڑائیا۔ سچ سوامی سچ دوارے آپے کھلا، کُنڈا کھڑکی آپے لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میل لائے ملایا۔ ساچا میلا نام ملاپ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا جاپ، اوتار پیغمبر گرو سرب درڑائیا۔ میٹ کے تینوں تاپ، ترے گن اتیتا ہوئے سہائیا۔ نرگن نُور کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ امرت آتم بُجھائے پیاس، نخبھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبدی دُھن سنائے ناد، انادی ناد جنائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، کاگ ہنس رُوپ بدلایا۔ دُرمت میل دھووے داغ، پنتاں پاپیاں کرے صفائیا۔ سوئی سُر ت جاوے جاگ، ستگر شبدی شبد اٹھائیا۔ کرپا ندھان دیوے ویراگ، ویری اندروں پنچے باہر کڈھائیا۔ ست وِچ ست ہووے وساد، سَمیل اپنا رُوپ سمجھائیا۔ ہر جن سنت سہیلا شرع شریعت توں سدا آزاد، جگت

بندھن نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آدجگاد، جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا کھیل کھلائیا۔

* ۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند ہم راج پُر ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ دے گرہ * *

چار چیت کہے میں چاروں کُنٹ دیکھیا، دیکھی سرب لوکائیا۔ میرے محبوب میتوں سمجھایا لیکھیا، بن لکھیا دتا درڑائیا۔ اٹھ اشارہ ویکھ لے گو بند دس دسمیشیا، جو سبیل بیٹھا سو بھاپائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیشیا، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ شاہو بھوپ نر نریشیا، نر نرکار اک اکھوائیا۔ جو ست دا سچ دیوے سندھیا، سچ سچ نال وڈیائیا۔ اوہ رُپ اگمّا جوت دھار پرویشیا، پروشا چوتھا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمائیا۔ چار چیت کہے میں دیکھی چار کُنٹ دی دھار، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ میتوں سندھ دیندے چار یار، ابو بقر باہاں رہیا اٹھائیا۔ اوہ تک نور الاهی پروردگار، پاربرہم بے پرواہیا۔ جو چوڑاں طبقات پاوے سار، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جس دی پیغمبراں کیتی انتظار، آشا وچ دھیان لگائیا۔ سو ہو کے ہونہار، سورپیر اپنا رُپ بدلایا۔ جس دے کول کھڑگ کھنڈا نہیں کوئی تلوار، تیر ترکش کمند کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہ شبد سرُپی شبد دی مارے مار، شبد انیالا تیر چلائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ چار چیت کہے میں ہو یا چوکنہا، زمیں اسماناں ویکھ دکھائیا۔ میرا من میرے نال منہ، منسا میری میرے وچ سمائیا۔ میں نگاہ ماری اُتے تارا چنّا، جو نشان اُمت محمد گیا بنائیا۔ پھیر ویکھیا گو بند والا کتا، جو سب دی کرے صفائیا۔ پھیر نور نکیا سری بھگوان، جو بھگوان بے پرواہیا۔ میری ترسنا مول رہی نہ طمع، لالچ کوڑ دتا تجائیا۔ میں نوست اٹھ کے بھنّا، بھیتا واہو داہیا۔ میرا سفر ہو گیا لہا، لہا پے کے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ چار چیت کہے میں تک اگنی گاؤنی، خوشیاں ڈھولا گائیا۔ میرا بل آگیا

باہیں، باہو لین انکڑا گیا۔ نالے اشارہ کیتا ول راوی، راوی کنڈھا گھاٹ درڑا گیا۔ جتھے ستگر ار جن ستگر ورتائی بھادی، بھانا پر بھ دی دھار سمجھایا۔ پنج پر وشٹے اوتھے جاویں، اپنا پنڈھ مکا گیا۔ ست سرور وچ نہاویں، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ بدھی مول نہ رلے وچ کانویں، ہنس گرگھ نال رلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ چار چیت کہے میٹوں سننی پئی اگئی آیت، بن اکھراں دتی شنوایا۔ اوس وچ حقیقی ہدایت، حدو داں ونڈ ونڈا گیا۔ شرع والی شراعت، بندھن سکے نہ کوئے تڑا گیا۔ جو بلھے نوں اشارہ کیتا عنایت، عنایت اپنی آپ کرایا۔ جگت لیکھا ویکھ مسانک، پیر پیراں کھوج کھوجا گیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا وچ کویت، سمند ساگراں سنگ ملا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامیلا آپ ملا گیا۔ چار چیت کہے میری ڈھائی، دروہی نال سنایا۔ کی حکم سندیسہ دیوے دھر دامہی، محبوب نور الاہیا۔ جیہڑی ریت مائی وچوں کویت دی آئی، گرکھاں رنگ رنگا گیا۔ اوہ راوی آشا دیوے پور کرائی، پورب لہنا نال ملا گیا۔ جن بھگتاں ملے ودھائی، سوہنی خوشی بنا گیا۔ جنہاں دے پیار وچ منی سنگھ نے قلم چلائی، شہادت شبد والی بھگتا گیا۔ اوہ حکم سندیسے سچ وچ رہیا سنائی، سچ نال درڑا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ست سچ ورتا گیا۔ چار چیت کہے میں سنیا اگئی ناد، دھناں توں باہر شنوایا۔ جس رچنا رچی آد، انتم ویکھنہار گوسا نہیا۔ سنت منی سنگھ اشارے نال کرائے یاد، پچھلا بھید کھلایا۔ جس ویلے راوی کنڈھے اکٹھے ہون گے بھگت سہیلے سنت سادھ، سادھنا وچ سما گیا۔ سوا سوارپیا سارے دین گے داد، لیکھا جلدھارا دھار چکا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں دیونہارا داد، وست اگم اگم ورتا گیا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ غزنی پُر ضلع گرداس پُری ہر بنس کور دے گرہ *

پنجم چیت کہے میری پر بھو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سپس جھکایا۔ جو آد جگادی برہم برہادی شبد انادی اک نرنکار، پروردگار سانجھا یار نور اک الاہیا۔ جس وشن برہما شو کیتے تیار، شبدی دھار ستگر پُری گٹایا۔ لکھ چوراسی کرپسار، ترے گن مایا پنجاں تتاں کھیل کھلایا۔ نرگن سرگن ہو ظاہر،

اوتار پیغمبر گرو نام پر گٹایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کر پسا، آکاش آکاشاں نال وڈیایا۔ منڈل منڈپ سیوادر، رُو سس بھجن واہو داہیا۔ سمند ساگراں کھیل اپار، ٹلے پر بت چوٹیاں وٹی ودھایا۔ دھوڑی خاک ویکھی چھار، چاروں گنٹ کھیل کھلایا۔ جل دے وہن وہائے دھار، بھجن واہو داہیا۔ دھر دا حکم سچی سرکار، دھر مالک آپ درڑایا۔ پریم دا ساگر اپر اپار، اپر پر سوامی آپ سہایا۔ در در آواں کر تیار، جلاں تھلاں ونڈ ونڈایا۔ راوی کہے میں وی اوسے دے پیار دی پیاری خاک چھار، جل مائی نال وڈیایا۔ چار سو چرانوے جگ کردی رہی انتظار، اپنا نین اٹھایا۔ نو سو چرانوے دا پندھ میں پانہ سکی سار، پردہ سکیا نہ کوئے کھلایا۔ میری آسا بھری انتظار، خواہشاں وچ سمایا۔ میں ویکھدی رہی نین اگھاڑ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ راوی کہے میں پر بھ نوں اکو راواں، دوجا ایشٹ نہ کدے منایا۔ اکو دے گن گاواں، اکو صفت صلاحیا۔ اکو چرنی سپس جھکاواں، نو نو لاگاں پانیا۔ اکو دھوڑی خاک رامواں، دُرمت میل نہ لاگے رانیا۔ اکو دا ستمگھ درشن پاواں، میری آدی ریتی چلی آئی۔ تتاں والا گرو نہ کدے منداواں، جو جنم تے مر جائیا۔ میرے اندر پیار بھریا نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ میرا کھیل اگم اتھاہا، بے پرواہ دتی وڈیایا۔ میں بھجاں واہو داہا، دوس رین چائیں چانیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاواں، گا گا شکر منایا۔ میرے اندر جگ چوکڑی کدے نہ نکلیا ہوا، ہائے اف نہ کدے سنایا۔ کتنے جگت جگیا سو آں اپنے وچ نہاواں، تن وجوداں کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ راوی کہے میرا ناؤں راوی، راہ رہبر دتا جنایا۔ بھائی گرداس میرا لیکھا لکھیا ویہہ آپہ، پر بھ دی وڈ وڈیایا۔ میں پُرکھ اکال دی دھی، جس نوں جنم کوئے نہ مایا۔ میرا حصہ نہیں کوئی ساڈھے تن ہتھ سپس، چاروں گنٹ بھجاں واہو داہیا۔ میرا جگت والا نہیں کوئی بی، رکت بوند نہ ونڈ ونڈایا۔ میری دین دُنیا والی نہیں لپہ، نام کلمہ نہ کوئے بنایا۔ میرا تن وجود نہیں کوئی جی، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنے حکم دی پاوے صحیح، صحیح سلامت دیا کمایا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند غزنی پُر ضلع گرداس پُریہی سلکھنی دے گرہ *

پنج چیت کہے میری جگ جگ دی چیتاوی، خبرداری وچ سناہیا۔ اپنی آشا دساں بھاؤنی، بھاؤ دین دنی نال ملاہیا۔ جو کھیل کیتی رام راوی، رمیا رام دھیان لگاہیا۔ جو اشارہ کیتا بل باونی، بھیاو بھیاو کھلایا۔ نگاہ مار زمیں اسمانی، منڈل منڈپاں ویکھ وکھایا۔ سب نے کھیل تئی کھجگ اندھیری شامنی، چاروں کنت اندھیرا چھایا۔ اُس ویلے پُرکھ اکال دی دتی ضامنی، ضامن اک بنایا۔ جس دی جگت شرع توں باہر ہووے کلامنی، کانتات نات بندھایا۔ اوہدا کھیل باہر ہووے کھتری ویش شودر براہمنی، برہم پردہ آپ اٹھایا۔ آتم پر ماتم دھار ہووے دامنی، دامنگیر سچ سکھایا۔ جس دی سب نے انتر نرتر کھیل جانی، جانہار وڈ وڈیایا۔ جلاں تھلاں آشا ویکھ وکھاونی، مہینل کھوج کھوجایا۔ جو سوامی انتر یامنی، آدانت بے پرواہیا۔ پنج چیت کہے میرا سندیسہ اک مہاننی، مہما کتھ کتھ درڑایا۔ جس راوی کنتھا گھاٹ لیکھا پورا کرنا چرن دھوڑ کرا کے مہاننی، نو نو چار ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دا ضامنی، ضامن اکو اک اکھوایا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند غزنی پُر ضلع گرداس پُر دارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے سُنو بچن ہمارا، سنجیو سنجو دیاں جنایا۔ میں آواں جاواں پھراں وچ سنسارا، سہنسیاں والیو سہنسنے دیاں چکایا۔ جگ چو کڑی میرا کھیل نیارا، میرے پر بھو دتا سمجھایا۔ میں تھادے کول آیا دوبارہ، دوہری تہری اپنی چھال لگایا۔ اچ نال رلایا پچھلا پروارا، گنگا گوداوری جمناسرتی سندھو بندو جوڑ جڑایا۔ دھیاں پتاں دا سمجھ نہ آئے پسارا، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جے سچ پچھو میں سب کجھ ہندیاں اہے وی کوارا، کتیا کانتات نہ کوئے پرناہیا۔ میں سوہریاں گھر دانہ بنیا لاڑا، سالیان سنگ نہ کوئے بنایا۔ میرے پیو دادے خوشیاں وچ نہ لایا کوئے اکھاڑا، اپچھراں ناچ نہ کوئے نچایا۔ گن گندھرب گایا کوئے نہ گانا، کنز پچھپ کھیل نہ کوئے کھلایا۔ میں اپنے دل دی وجاؤندا رہیا ستارا، تونبی تند رباب بنایا۔ چاروں کنت دیندا رہیا اشارہ،

سینت پیار والی لگایا۔ آؤ ویکھو پنڈت نر نار، جو نرائن دتا اُچھایا۔ نہ اِس دی مُچھ نہ اِس دی داہڑا، بودی سب توں سوہنی سوہیا پائی۔ جس بودی نوں جھکدے چند ستارا، منڈل منڈپ سوہیا پائی۔ اُس بودی دا میل نال پروردگارا، جو بُدھی توں پرے رہیا سمجھایا۔ میں سندیسہ دتا اِنج تینی اوتارا، پیئغمبر گرو نال ملایا۔ نالے ہسّ کے کہا نکّ مروڑ کے کہا اُٹھو میرے پرانے یارا، یارو دیاں سنایا۔ اپنے لیکھے ویکھو ویکھو اکھراں توں باہرا، کی بھوکھتی کھت سنایا۔ اپنے کھنڈے ویکھو کھڑگ ویکھو تلوارا، تیر ترکش ہتھ اُٹھایا۔ اپنے دھیاں پتر ویکھو ویکھو جگت پیارا، تتاں والات سنگ نبھایا۔ میں بھجّا پھر دا سب نوں کہندا میرا نور نور ہو یا اُجیارا، چاروں کُنٹ ہووے رُشّنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما یا۔ نارد کہے میں خوشیاں دی دھار وچ دھار سدّ سدّ کے خوشی بنا یا۔ نی اوہ تک دین دُنیا والے جاندے لدّی، بوجھے کرماں والے سر اُٹھایا۔ جھٹّ ہسّ کے مینوں آگوں بول پئی بدی، بدکاری نال جنایا۔ نارد ذرا چک کے اپنی ویکھ اڈی، چوٹیا چوٹی ولّ دھیان لگایا۔ جھٹّ نارد کہے میں اپنی پوتھی پُستکاں توں باہر کڈھی، کڈھ کے دتی دکھایا۔ میرے کول اوہ حصّہ جس دے وچوں گرا اوتار پیئغمبر دُھر دے نام دی لیندے رہے وڈھی، وڈھی وچوں دھرماں وچوں دھرم جگت بدلایا۔ اپنے اپنے نام دی تیار کردے رہے گڈی، مُسافر پھڑ پھڑ دتے چڑھایا۔ انت سریراں نات گئے چھڈی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ نارد کہے میں بھجّ کے نٹھ کے محمد دے مقبرے وچوں کڈھی ہڈی، جس دی ڈھائی اِنج لمبایا۔ میں گنگا گوداوری جمنائستی نوں دسی، بنا اکھاں اکھ کھلایا۔ پھیر میری آشنا اندروں ہسی، ہسّ کے دتا جنایا۔ پھیر میں اپنی بودی دی وٹّ کے رسی، گل وچ لئی پائی۔ جاں نگاہ ماری پر بھو دے چرناں ہیٹھ دبی ویکھی لکھ چار اسی، چوراسی سپیس نوائیا۔ مینوں ویکھ کے پے گئی غشی، سرت رہی نہ رانیا۔ میری اک دوجی دے اُپر چڑھ گئی نسی، ناڑی ناڑی دتی بدلایا۔ جھٹّ مینوں کسے نے شبّدی دھار کھیل اگئی دسی، دہ دشا توں باہر سنایا۔ میں جھٹّ اپنی پُٹ لئی اکھی، اکھ لئی اگھڑایا۔ مینوں ایوں جاپیا اُس ویلے ساتھ کرشن تے کرشن دی دسی سخی، سگلا سنگ بنا یا۔ جاں میں نگاہ ماری رام نال سپتا آوے نسی، بھجّ واہو داہیا۔ جاں میں پچھے پرتیا راوی پر بھ دے قدماں وچ ڈھٹھی، ڈھیہہ ڈھیہہ سپیس نوائیا۔ جاں میں نین اگھیریا تے مینوں نظر آئی ارجن والی بھٹھی، تتی لوح دے

گواہیا۔ میں پھر نگاہ پھیری اٹھسٹھی، اٹھسٹھ تیرتھ دھیان لگایا۔ جاں وچار کیتی سب دی آشا پئی نئی، نوآ اپنا کھیل کھلایا۔ پھیر میریاں اکھاں آگے آگئی اکھراں والی پئی، جو پٹنے والا گیا سمجھایا۔ پھیر میری حیرانی دی حد پئی، پریشانی وچ سنایا۔ جھٹ مینوں آواز آئی سب دی اکٹھی، میں سنی چائیں چانیا۔ وے نارد اوه ویکھ کجگ جھوٹھ نے سب بنا دتا رسی، رستے سب دے دتے بدلایا۔ رین تک لے اندھیری مستی، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ نارد کہے میں جھٹ اپنی بودی پھڑ کے ہتھیں، ہتھیلی نال ہلایا۔ نالے ستھر یار دا بیٹھا گھتی، آسن اک وچھایا۔ جس نوں گاؤندے راگ چھتی، چھتر دھاری اوٹ تکایا۔ اوه میرا کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو وہیرا آیا گھتی، نو نوچار دا پنڈھ مکایا۔ سمت شہنشاہی نو پنج چیت دی تھت ویکھ کے اچھی، اچھی طرح رہیا درڑایا۔ جس لیکھے لاؤنی جن بھگتاں نام دی رتی، رتن امولک ہیرے آپ بنایا۔ اوه کنڈھے گھاٹ دین دنی دے آیا پئی، ٹاپوآں پنڈھ مکایا۔ جس دے پچھے ست دھار دی ہوئی ستی، ست ستواد وچ سمایا۔ اوه صاحب سوامی انترجامی راوی دی آشا اپنے چرناں ہیٹھ بیٹھا دئی، رکھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ نارد کہے میں ہور دساں پنجن نال سواد، خوشی خوشیاں نال جنایا۔ جس پر بھو نوں رہے ارادھ، جو رادھا کرشن دا پتاما یا۔ سو دیونہارا ساچی داد، دادو دے دہرے گو بند گیا سمجھایا۔ جیہڑا بھگت بھگوان دا سماج، آتما پر ماتما میل ملایا۔ اوہدا شبد اگئی ناد، وجے تھاوں تھانیا۔ نارد کہے میرا وی خوشی دہاڑا آج، عاجز ہو کے دیاں سنایا۔ راوی دے کنڈھے ویکھنا ست سچ دا سماج، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اوتھے پنجاں لکھاریاں نے پنجاں ریاں دا ونڈنا پرساد، پنج پنجاں دی گنڈھ پوایا۔ پھیر میں نیواں ہو کے پچھلی دساں گایا، نارد کہے خوشیاں نال سنایا۔ تھانوں پتہ نہیں اچے تک نوواں دیاں نوں نو بھیجے نہیں گئے کارڈ، بنا مضمون بیٹھے آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دا لیکھا میرا لہنا دینا دیوے سادھ، سادھنا اپنی وچ رکھایا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو راوی دے کنڈھے ضلع گرداس پُر ڈپہر دے سمیں وہار ہويا *

پنج چیت کہے میری رت سہاؤنی، سہنجنی سوہا پائی۔ راوی کہے میں وٹھو قربانی، اپنا آپ لیکھے پائی۔ جھٹ نارد کہے سُن لو بھگتو میری بانی، جو پریم دے بان لگائی۔ لکھاریو کرو دھیانی، اپنا دھیان لگائی۔ اپنیاں نیتریاں وچ اک اک بوند پاؤ پانی، راوی کنڈھا سوہا پائی۔ تہاڈی ہر سنگت دیکھن والی اکھ رہے نہ کافی، اکو رنگ سائی۔ پر بھ میلا ملیا تان تانی، جو داتا ڈھردر گاہیا۔ جس دی آد جگاد اکھ کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رائی۔ جس دی سدا اکو ترل جوانی، جو بن و نتا بے پرواہیا۔ اوہ لیکھا جانے چارے کہانی، چاروں گنت پھول پھولائی۔ لکھ چوراسی رڑکن والا نال نام مدھانی، گیڑا جگاں نال رکھائی۔ جس دی کھیل چوج وڈانی، بھيو کوءے نہ پائی۔ جو لیکھا جانے شاستر پُرانی، پنے پنے کھوج کھوجائی۔ جس حکم قائم کیتے انجیل قرآنی، اکھ اکھراں وچوں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ راوی کہے گرکھو میری نمسکار، بھگتو بندنا دیاں جنائیا۔ ساچے سنتو کراں ستکار، گرکھو دیاں ودھائیا۔ میرا سنو پچھلا وچار، وچر کے دیاں سنائیا۔ مینٹوں سندیسہ دے گیا رام اوتار، خوشیاں نال درڑائیا۔ بالمیک بن لکھار، لیکھا انگلاں نال جنائیا۔ محمد کیتا نین اشار، چوہ یاراں سینت نال سمجھائی۔ کھیل تتو پروردگار، جو اللہ نور الایہا۔ جو سب دا سانجھا یار، حق حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ اسیں اوس دے برخوردار، نو نو سیس جھکائی۔ اوہ ساڈا پھریدار، اٹھے پھر جگائی۔ اوہ امام ااما نور اجیار، نور نورانہ نور الایہا۔ جس دا کھیل ہونا اپار، اپر پر آپ کرائیا۔ لہنا دینا دیکھے سرب سنسار، لیکھا کائنات چکائی۔ میرا امام ااما سکدار، سک سب دی دیکھ وکھائی۔ راوی کنڈھا کر وچار، چھندا اپنا دے سنائی۔ ایہہ سندیسہ اوسے دی دھار، بنا علم توں دیاں جنائیا۔ جتھے قلم دا نہیں شمار، حرف حروف نہ کوءے وڈیائی۔ جس دا پندھ نہیں میل دوچار، برہمنڈاں کھنڈاں قداماں ہیٹھ رکھائی۔ اوہ میرا میلا کرے اپنے نال، دوتی ونڈ نہ کوءے ونڈائی۔ پاتشاہ بن کنگال، ویس درویشا روپ بدلائیا۔ ساچی پوری پائے گھال، لیکھا لیکھے وچ رکھائی۔ میرا حل کرے سوال، جواب اکو دے درڑائی۔ جس دا روپ بے مثال، مسل سکے نہ کوءے بنائی۔ اوہ میری کرے بھال، میں اوسے دا راہ تکائی۔ جد انت ہووے زوال، صدی چوڈھویں کھیل کھلایا۔ دیکھے مریداں حال، مرشد

بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے کچھ میری سُن لو کتھا، کتھن والیو دیاں جنائیا۔ پر بھ دا کھیل بیتھارتھ بیتھا، یدی دیاں سمجھائیا۔ جو آد جگادی پُرکھ سمرتھا، وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوہ نرگن دھار پھرے نٹھا، بجھتے واہو داہیا۔ دین دُنی کرے ٹھٹھا، ٹھا کر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جو پُریاں لو آں ٹپا، برہمنڈاں پنڈھ مکائیا۔ اوہ ست سرُپ پکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا واحد حکم یکا، دیگرے اور نہ کوئے شنوائیا۔ اُس دی نرگن دھار ویکھو ستا، ست ستوادِی رُپ بدلایا۔ میں اُس نوں ٹیکن آیا متھا، راوی کنڈھا رنگ رنگائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی ساتھ بنیا اچھا، اچھی طرح جنائیا۔ نال رلایا مچھا کچھا، جل ہوڑیاں سنگ نبھائیا۔ میں کھیل اگتا دتا، درشتی والیو درشت کھلایا۔ چاروں کُنٹ یینیاں غشا، سُرست سُرست نہ کوئے سمجھائیا۔ نارد کہے میں اے تک گوہند دا پہنیا نہیں کچھا، کچھاں مار کے رہیا دکھائیا۔ میں کھادھا نہیں گاں وچھا، سوراں کھل نہ کوئے لہائیا۔ میں لیا نہیں کوئی رسا، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ میں توں اکو سواد آیا جاں میں ہوڑا تکیا اُپر سسا، سو پُرکھ نرنجن دتا دکھائیا۔ ہنگ برہم اُس وچ پھسا، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ اس توں پرے جگت اندھیری متا، ساچا چند نہ کوئے چکھائیا۔ میں چاروں کُنٹ نسا، بھجیا واہو داہیا۔ میں توں پنج چیت سنیہہڑا دتا، اگئی آواز سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھکتو راوی دا ویکھو تے، جگت گھاٹ نظری آئی۔ پر بھ دا ویکھو ہٹ، کس بدھ ونجارا اپنا ونج کرائیا۔ میں وی آیا نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ ایتھے ویکھیا گُرگھاں دا اکھ، ہرجن سو بھاپائیا۔ میں اپنا رُپ لیا پلٹ، اپنی لئی انگڑائیا۔ میری بودی کھڑی ہو گئی جھٹ، جھٹکے حلالی والے ویکھ دکھائیا۔ پھیر ہس کے کہے پر بھ نے سب نوں لاؤنی سٹ، شبد ہتھوڑا ہتھ اٹھائیا۔ گڑھ ہنکاری جانے ڈھٹھ، منسا من دے مٹائیا۔ کلج کوڑ گڑیا را ہونا بھٹھ، گرار جن دی بھٹھی دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ نارد کہے نی سُن لے جمنا سُرستی، گوداوری گنگا نال ملایا۔ اٹھو ویکھو پر بھ دی ہستی، بن ہتھاں پیراں نظری آئی۔ ایہہ مل گئی بڑی سستی، پوجا پاٹھ دا دام نہ کوئے لگائیا۔ ایہہ بھکھی اپنے جس دی، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوت تلو ایس دے اکھ دی، جو نچ نیتز کرے رُشائیا۔ میں گل سناواں سچ دی، ایہو پتا ایہو مانیا۔ ایہدی شکل نہ

دیکھو جٹ دی، ایہہ داتا دُھر درگاہیا۔ راوی ایسے دے ویراگ وچ اکھاں چوں ہنجھو سڈی، وہنا دھار وہانیا۔ دوس رین ٹھدی، بھجے واہو داہیا۔
 جیہڑی پیاری ارجن والی رت دی، رتن امولک گرگھ ویکھ دکھانیا۔ ایہہ کھیل نہیں کسے تے دی، تتوت توں باہر سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نارد کہے گوداوری سرتی جمنا گنگا، گنگوتری دیاں جنانیا۔ کھیل تک سورا سرنگا، جو مالک نور الاہیا۔
 جس دے حکم وچ تہاڈا وہن لگے چنگا، تے کنارے سوہا پانیا۔ اُس ویس وٹایا جگت دسائے بندہ، تتاں ونڈ ونڈانیا۔ انتر تلو نور الاہی چندا، بن چند
 چاند نے کرے رُشانیا۔ اوہدا گاؤ توں میرا میں تیرا چھندا، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیانیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی وڈ سورا سرنگا، پُرکھ اکال اک اکھوانیا۔
 تہاڈا سر رہن نہ دیوے ننگا، انت کنت لئے پرانیا۔ میں چار جگ دارنڈا، میری ماتا سنگن نہ کوئے منانیا۔ میری نہ دھوتی نہ تمبا، گل گرتی نہ ہوئے
 سہانیا۔ پر میری بودی دا وال سب توں لما، جس دی سنتی منت نہ کوئے دکھانیا۔ جس دے وچوں میںوں ملے انندا، انندا اند وچوں پرگٹانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ نارد کہے کملیئے اوہ سور پیر سلطانا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا اوتار پینمبر گرو
 دین بیانا، صفتاں وچ صلاحیا۔ نو سو نڑھنویں ندی جس دا نشانہ، جل دھارا وہن وہانیا۔ گوداوری اُس دا راوی نے پینا امرت جام حق پیالہ، پنا پینائش
 توں دتا پھڑانیا۔ اوہ دیناں بندھو دین دیاں، دیندھ اک اکھوانیا۔ جس نے پچھلا وقت سمجھالا، سمبل بہہ کے اپنا لیکھا اپنے ہتھ رکھانیا۔ جس دے حکمے
 اندر کال مہاکالا، بھجن واہو داہیا۔ اوہ کھیل مکاون آیا حالا، حالت تگے خلق خدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 دا میلا لئے ملانیا۔ راوی کہے نارد میرا سہنجننا ہو گیا تے، کناریاں ملی وڈیانیا۔ میرا سوامی بدلے میرے ول کروٹ، میں درشن کراں چائیں چانیا۔ میری
 تھلے دی تہہ دا ویکھے پھٹ، جتھے میرا سینہ نظر کسے نہ آنیا۔ میںوں ارجن دے چرناں نے دتا کٹ، کٹاکش میرے اندر لگانیا۔ اشارہ دتا توں نالے رو
 تے نالے ہس، دوویں رنگ دکھانیا۔ میں خیران ہو گئی کس حکم وچ گئی پھس، پلو سکے نہ کوئے پھٹانیا۔ جھٹ سنگر ارجن چرن میرے سینے اُتے دتا
 دھس، زور نال دبانیا۔ میںوں ملیا اوہ رس، جس رس نوں رسنا چکھ نہ سکے رانیا۔ میں ہو گئی اوسے دے وس، پریم وچ دیاں سنانیا۔ کجھ میرا مارگ دس،

جگ چوڑی کیوں بھجھا واہو داہیا۔ تیری جوت جگے اندر لٹ لٹ، باہروں کھڑی چھالیاں نال بھرائیا۔ گر ارجن سندیہ دتا جھٹ، شبد شبد نال سمجھائیا۔ ایتھوں چڑھدے دا ویکھ لے تٹ، اپنی اکھ اٹھائیا۔ لہندے دی ویکھ کھٹ، کھٹیا کی سنائیا۔ دوہاں دا وچولا آئے پُرکھ سمرتھ، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ لہندی دشا جائے نٹھ، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ محمد دا لیکھا پورا کرے چرن ٹکائے تھان اگے رکھ، جتھے بنائیاں نین گیا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ راوی کہے میں ہور کیتی پکار، نو نو کے سیس نوایا۔ میرے زرگن نانک دی دھار، سرگن ارجن تیری وجے ودھائیا۔ تیرے سریر نے چھٹ جانا سنسار، ناتا تتاں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کچھ اگلا دس وچار، وچر کے دے سنائیا۔ راوی کہے جھٹ سنگر نے نیز لیا اگھاڑ، اکھ اکھ وچوں بدلایا۔ مینٹوں پوہ نہ سکے اگنی تتی ہاڑ، تتی توی نہ کوئے تپایا۔ میرا ساتھی دُھر دا یار، یارانہ میرے نال رکھائیا۔ میں اوسے دا کراں دیدار، بن نیناں نظری آئی۔ جس نے محمد نال کیتی گفتار، گفت شنید بھو کھلایا۔ جس عیسیٰ نوں کیتا بے زار، غفلت نیند وچوں باہر کڈھائیا۔ جن موسیٰ لیا اٹھال، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جس نانک دا حل کیتا سوال، فقرہ اکو اک درڑائیا۔ اوہ پاتشاہ شہنشاہ دین دیال، دیناں بندھپ اک اکھوائیا۔ راوی میری بھادی دا لہنا تیرا کرے خیال، بھل وچ بھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ راوی کہے میں ہور کیتی اک عرض، دوویں کتاں نوں ہتھ لگائیا۔ ساڈی کون ونڈیگا درد، دکھیاں ہووے کون سہائیا۔ گر ارجن کہا اُس دا کھیل سدا اسپرج، اچرج لیلادے ورتائیا۔ یودھا سوربیر مردانہ بن کے مرد، ویکھن آوے تھاوں تھانیا۔ تیری لہنے پاوے دینے والی عرض، عرضیکہ اپنی عرض نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ راوی کہے میری اچھل کے سنگر دے چرناں نال لگی ریت، اُتے تھلے سو بھاپایا۔ میں کہا پر بھو ہُن دس دے اپنا بھیت، کی سنگر بے پرواہیا۔ جھٹ حکم ہو یا بنا اکھاں تے اوہ ویکھ، اشارہ دتا جنائیا۔ جیہڑا وسنا سمبل دیس، گرہ اکو اک وڈیائیا۔ اوہ مالک ہوئے نریش، نر نرائن اگم اتھایا۔ جس سُت دُلا را بناؤنا دس دسمیس، کل دھاری دے وڈیائیا۔ جو سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ نہ آئی۔ تُوں اُس دے ہونا پیش، راوی رستہ دیاں درڑائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا ملاً شیخ، شرع دا ڈیرہ

ڈھاہیا۔ نالے تگے عرب دے دیس، دیسنتران کھوج کھوجایا۔ تیرے نال کرے ہیبت، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھایا۔ محمد دی آسانال لے کے آئے مٹی کویت، چونڈھی وچوں ادھی چونڈھی تیرے وچ سٹایا۔ پھیر تیرا خوشیاں نال بھر جائے پیٹ، جگت دی ترسنا بھکھ رہے نہ رایا۔ دیکھو نارد آگیا کہندا میرا لیکھا کتھے چھڈیا لپیٹ، کجھ مینٹوں دے سمجھایا۔ اینوے وراں نال پانی نوں بنائی نہ جاسیٹھ، جو وہندیاں وہناں وچ بھجے واہو داہیا۔ پر بھو میں تیرے اُتے رکھی ٹیک، دو جاسٹ نہ کوئے رکھایا۔ میرا حق نہ کسے نوں وچ، میری دست میری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ راوی کہے ناردا توں کیوں پنڈتا سڑدا، میرے وچوں نہا کے اگ لے بھجھایا۔ نارد کہے راویئے میں اکو اکھر پڑھدا، جس دے پڑھن نال نہاؤن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ راوی کہے توں کیہڑا کارج کردا، مینٹوں دے سمجھایا۔ نارد کہے میں اکو بچن دساں جس نال سارا کارج سردا، اڈی چوٹی تائیں وچے ودھایا۔ میں پر بھو نوں آکھاں توں مالک میرے گھر دا، میں تیرے در دا بردا، دوہاں دا اکو گرہ سو بھاپانیا۔ توں دیک جوتی بددا، میں اوسے دے وچ رلدا، وکھرا روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ راوی کہے میرے اندر اک ہو اٹھی ہک، میں مھکم بچھیا چائیں چائیا۔ سنگر ارجن کدوں کوڑ دا پینڈا جائے نک، مینٹوں دے سمجھایا۔ نالے ٹیڈھی ہو گئی جھک، نیوں نیوں سیس نوائیا۔ جھٹ سنگر نے بولی اک تک، توں میرا میں تیرا دتا سنایا۔ ایہہ شبد دی دھار چلائے نرنکار جس نے سب دا بدلنا رخ، دین دنی دینی بدلایا۔ راوی کہے میں سکھنا لوں سکھ، اچ دی آس رکھایا۔ جد آویں تے میرا میٹیں ڈکھ، ڈکھیاں درد وندا یا۔ میں تیرا درشن کراں ہو کے ستمکھ، بن نیناں نیتز نین لوں بگسایا۔ کتے لگھ نہ جاویں چپیتا چپ، اپنا پنڈھ مکایا۔ جھٹ ارجن نے کہا راویئے اوہدے نال ہونا سنگر شبد گو بند ست، جو تیتوں سستی نوں لئے جگایا۔ تیتوں سرت نہیں رہنی میں کیہڑے ویلے سواراں اپنی گت، تن شنگار بنایا۔ سوامی نوں کراں خوش، مسکراہٹ وچ مسکرایا۔ اُس نے اکو وار بدل کے اپنا رخ، در تیرا گھاٹ دینا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دارنگ دے رنگایا۔ نارد کہے پر بھو کی راوی دیاں آساں، اصل دے سمجھایا۔ کی اوس دیاں ارداساں، خواہشاں کی درڑایا۔ کی اُس دیاں

شاخاں، ٹہنی ٹہنی پھول پھولایا۔ کی اُس دیاں باتاں، باطن پردہ دے چُکایا۔ راوی کہے ناردا جس ویلے کل ہونیاں اندھیریاں راتاں، ساچا چند نہ کوئے چُکایا۔ جھکڑاپینا ذاتاں پاتاں، دین مذہب کرے لڑایا۔ مقبریاں وچ روون لاشاں، مساناں وچ پون روپ دین دُہایا۔ ایہہ ہونا اتم تماشا، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ نارد کہے میتوں نہیں ہوئی تسلی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ میتوں خبر دس اک اکل، کی گل مالک رہیا درڑایا۔ اوہ پیغمبر ہووے کہ ولی، کہ حضرت نور الایہا۔ اوہ تڑے پھرے کہ پاوے جلی، مست مستانہ روپ بنایا۔ کی اوہنوں سجدہ کرے علی، محمد سیس جھکایا۔ کی اوہدی مندراں وچ وجے ٹلی، گھڑیاں دین دُہایا۔ کی اُس دی دھار تٹاں کناریاں وہناں دھاراں وچ ہووے رلی، بھیو دے چُکایا۔ جس دی چار جگ سارے دیندے رہے بلی، بل باون کھیل کھلایا۔ راوی کہے ناردا میں او سے دے در دوار تے کھلی، او سے داراہ تکایا۔ ہوکا دیواں گلیو گلی، چار کٹ کران شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنارنگ وکھایا۔ نارد کہے کچھ دس دے اُس دی نشانی، کی سنگر ار جن گیا جنایا۔ راوی کہے اوہ نور جوت مہانی، مہا بے پرواہیا۔ جس دی صفت لکھ سکے نہ کانی، کائنات نہ کوئے وڈیایا۔ اُس اپنی آپ کرنی مہرانی، مہر نظر اٹھایا۔ جس ویلے جیو تر نہ سکے کرن والے ایشانی، پوجا پاٹھ کم کسے نہ آہیا۔ اوہ ویکھنہارا دو جہانی، تنگے تھاؤں تھانیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا انجیل قرآنی، جگت گریہاں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ راوی کہے ناردا اک ہور گل سُن لے چٹی، جس دا نشان نظر کوئے نہ آہیا۔ جس ہاے اُتے لائی ٹپی، آتمائی پرگٹایا۔ اُنھ پنڈتا شرع نوں چھڈنا عرب دیش چوں میرے واسطے لیاؤنی مٹی، دوہاں داناتا باہمی دے جڑایا۔ مذہب توں سب نوں کرا دینی چھٹی، پُھٹکارا کرے خلق خدایا۔ میں او سے دی سیوا وچ کردی ہتی، بُتھانیاں اُتے اپنا پانی لایا۔ پر میری پھیر سوہے گی رتی، جس ویلے میری رُتڑی دے مہکایا۔ نارد کہے میں اک ہور گل میتوں رہیا بچھی، سچ دے سمجھایا۔ اوہدی صورت اوہدی صورت کس بدھ بھیو کھلایے کجھی، تیرا کنڈھا کی درڑایا۔ راوی کہے اوہ درویش ہونا نریش ہونا نہ پیریں ہونی جُتی، جوتاں والے سارے اپنے وچ ملاہیا۔ اوتار پیغمبراں گرواں اوہدے اندر اپنی جگہ رکھنی لگی، سارے اکٹھے ہو کے ڈیرہ لایا۔

جس ویلے صدی چو دھویں انتم ڈھکی، اوہ ڈھکواں ویلا میرے نال سہانیا۔ ناردا توں وی بودی نوں پھڑ کے اٹھیں، جس بودیاں والے لینے اٹھانیا۔ پھر کسے کم نہیں آؤنا پاٹھ کیتا بلاں تے بٹیں، جہاں چہ ہر دے ہر نہ کسے وسایا۔ اوہ بچھلی پریتی سب دے نالوں جانی ٹی، اگلی آگے اپنی گنڈھ پوانیا۔ چوہہ جگاں دیاں سکدراں نوں دیوے بچھٹی، چھٹکارا دے کرائیا۔ اک ہور کھیل کرنی انھ دن دہاڑے ساری دُنیا جانی لٹی، لٹیرا نظر کسے نہ آئی۔ راوی کہے میں اُس ویلے راوی دا کنڈھا نہیں ہونا تے میرے اُتے بچھی ہووگی ڈھسی، دھرم دی دھار نال جنانیا۔ میں پھیر نہیں رہنا رسی، پنچے لکھاری دین گواہیا۔ میں راہوں نہیں رہنا گھسی، بھجاں واہو داہیا۔ ناردا توں تاء دیویں مچھی، تے بودی لئیں اکڑانیا۔ نارد کہے میتوں تے دھر دے جام نے اکو وار مچھ داہڑی کٹن والی دتی کچھی، جس دا کٹیا وال نظر کوئے نہ آئی۔ میری آشنا سدا سچی، سچ سچ وچ سماںیا۔ راوی کہا پر یاد کریں اُس ویلے دین دُنیا دی تمنا خواہش مناں والی ہونی لچی، منسا من سکے نہ کوئے بدلانیا۔ تے پنڈت پاندھے سارے ہونے ڈھکی، ڈھکیاں درد نہ کوئے ونڈانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، ہر صاحب دھر درگاہیا۔ راوی کہے میں خوشیاں نال وچھاواں پلنگ، سیجا سینے والی سہانیا۔ جن بھگتو موہے چاؤ گھنیرا میں ویکھاں کویت والی مٹی دارنگ، رنگ دو جہاناں دیاں دکھانیا۔ جھٹ اٹھ کھلوتی خوشیاں نال گنگ، گنگا نین اٹھانیا۔ جمنامنگن لگی منگ، سُرستی نال بلاںیا۔ گوداوری کہے میرا بھاگ رہے نہ مند، میں وی درشن کراں چائیں چانیا۔ نارد کہے پہلوں میتوں ہس کے دکھاؤ اپنے دند، دندا سے والیو اپنا مکھ بدلانیا۔ پھیر تگن نشان تارا چند، جو محمد دی دے گواہیا۔ پھیر سُنو میرے اندر دا پرسنگ، نارد کہے میں تہانوں دیاں سنانیا۔ تسیں سُن کے کتاں نوں ہتھ لائیو میرا پکا نہ بنائیو سنگ، میرا گھر گھر انہ نظر کوئے نہ آئی۔ میں کدی کتوں تے کدی کتوں کھاواں اک ڈنگ، جگت خزانہ مال نہ کوئے بھرانیا۔ جے تہانوں کتوں نہیں ملی تے میرے کولوں لے لو بھکھ ننگ، نارد بودی نوں بھوا کے رہیا دکھانیا۔ تسیں آئے راوی دے کنڈھے تے منڈ، جتھے منڈے پکاؤن والی نظر کوئے نہ آئی۔ جے تہانوں گرمی لگے تے سوانیو پانی وچ نہا کے پا لو ٹھنڈ، اپنی اگنی لو بھانیا۔ پھیر میرے نال گاؤ اپنا چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ تے دوویں دھراں اندروں ڈھاہ دیئے بھراں والی کندھ، کنڈھی تے بیٹھے کنڈھا اگلا بچھلا پار کرائیا۔ تسیں وی

خالی ہتھیں نہ کوئی چوڑی نہ کوئی بند، مینٹوں آیں جاپدا بندگی کرن والیاں سو بھاپایا۔ میں وی پر بھو دے تھم وچ پابند، لالچ وچ نہ کدے لپچایا۔ پر یاد رکھو جدوں نوواں دیساں دا اکٹھا ہون لگا جنگ، اسیں اکٹھے ہو کے پر بھ دے چرناں ڈیرہ لیجے لایا۔ اچی اچی نہ پاؤنا ڈنڈ، ڈنڈا میرا دئے گواہیا۔ آہ ریت نہیں ایہہ مٹی نہیں ایہہ پر بھو پیار دی کھنڈ، جیہڑی کویت وچوں راوی دے نال ملا کے رواداری دا لیکھا دئے چکایا۔ تسیں میرے نال کریو ہیئت، ہتکاری ہو کے دیکھاں چائیں چانیا۔ اوہ راوی گنگا گوداوری جمناسرتی اچ دھاڑا چنگا پیچ چیت، پنجاں دا پتا دیکھو بے پرواہیا۔ پھر سارے بھارت وچ رل کے کھیڈیئے کھیڈ، بھجیئے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ پنجم چیت کہے راوی میں نہیں کسے دا پجاری، پوجن والی عادت نہ کوئے رکھایا۔ نارد کہے میں وی کدے کیتی نہیں غداری، اپنا کھ نہ کدے بھوایا۔ راوی کہے میں وی اپنے وہن نوں کدے بدلایا نہیں پچھے کسے واری، جو آیا سو آگے دتا رٹھایا۔ ایسے کر کے میرا سوامی کرتا غریباں نمائیاں کوجھیاں دی تیج رہیا سواری، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جتھے پوہ نہ سکے موت لاڑی، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ کیوں ایہدی یارنیاں توں باہر یاری، جس یاری داروپ نظر کسے نہ آئی۔ کوٹن کوٹ جگاں پچھوں ایہہ بن دا بھگتاں دا ادھاری، ایک دار اک اگلا سارے اکٹھے پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ مٹی کہے جن بھگتو میں آئی پردیسن تے وڑی راوی دے اندر، تے مندر سنگر دتا بنایا۔ میرا پریم وچ گھل گیا جندر، کندی کھڑکی دتی کھلایا۔ جاں میں نگاہ ماری اندر، اندر اوہو بیٹھا جس نوں محمد کہا نور الایا۔ میں اشارہ دتا ویکھ تارے چندر، اُمت دیا نشانیا تیتوں دیاں سمجھایا۔ سارے پیغمبراں بھیداں پشو چارے ڈنگر، پھیر کئے پڑھ کے تے حق دی آواز حق نے دتی سنایا۔ جے ہن ساڈا رحیم دیکھے کریم دیکھے پروردگار دیکھے سانجھا یار دیکھے امام دیکھے جہدی اوتار پیغمبر گرو آں نوں تعلیم، منشاں توں باہر اپنا ڈیرہ بیٹھا لایا۔ جس شرع نال شرع دی کیتی تقسیم، حد حدوداں دتیاں بنایا۔ اوہ مالک اک قدیم، قدرت دا قادر اک اکھوایا۔ اوہ نور نورانہ حسین، حسن حسین جس دے پچھے شہادت گئے بھگتایا۔ جس نے پاکھر پائی گوہند دے نیلے گھوڑے زین، زین اسماناں دیکھ دکھایا۔ اوہدا کھیل عالیشان تے اوہے نوں سارے کہیے آمین، نو نو سیس جھکایا۔ جس

نے ساری بدل دینی پچھلی کیتی تقسیم، دین دُنی داگرہ اِکو دے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا آپ سناٹا۔ نارد کہے راوی میرے اندر کُجھ پے رہیا شک، شکی ہو کے دیاں جنایا۔ ایہہ کوئی مالک نہیں حق، جوتتاں کھیل کھلایا۔ میتوں دس واحد اوہ یک، جو نور نورانہ ڈمگائی۔ راوی کہندی اے پنڈتا پچھے ہٹ، تیتوں دیاں دکھایا۔ اوہ جس میرا سہایا ت، تیتاں نوں جوڑ جڑایا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جامہ آیا پلٹ، پلٹا دین دُنی کرایا۔ تیرے میرے خالی رہ جانے ہتھ، پنا اُس دی کرپا توں وست ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ کیوں اوہ سرب کلا سمرتھ، سوامی دُھر درگا ہیا۔ اوہ دے سب کُجھ ہتھ، کرن کراونہار اک اکھوایا۔ میں تے چرن کولاں اُتے گئی ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ کے دھوڑی خاک رامیا۔ جے سچ پچھیں اوس دے درشن نوں ترسدے اٹھسٹھ، آہ ویکھ گنگا گوداوری جمناسرتی بیٹھیاں جھولی ڈاہیا۔ نالے روندیاں اپنی اکھ، ہنہجھواں ہار بنایا۔ پر بھو ساڈے سرتے ہتھ رکھ، ہو آپ سہایا۔ ساڈے وچ امرت نہیں رہیا تے سانوں امرت دے دے رس، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا دے ملایا۔ نارد کہے راوی اوہ سنگر شبد ضرور کرے مہر، مہربان اکھوایا۔ کدے نہ لاوے دیر، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ اوہ بہادر یودھا دلیر، سوربیر اکھوایا۔ اوہ سنگھ دھار سنگھ شیر، شرع دے بندھن دے کٹایا۔ میں خوش تاں ہوواں جے ساری سنگت نوں بیریاں دے کھوائے بیر، جیہڑے نانک نے بیریاں کول بہہ کے اشارہ سیال کوٹ وچ کرایا۔ پھیر اسیں اوہ دے چیر، تے چیلے ہو کے سپس نوایا۔ نارد کہے میرا بستہ رہ گیا پچھے میں بودی نوں گھرک کے ویکھاں پیا وچ کیہڑے ڈھیر، کہ تئاں وچ اپنا آسن لایا۔ جس وچ میرا حساب کتاب ہو رہا، اوہ ضرور رات دے نو وچے دیاں سناٹا۔ تیری کہانی ایہتھے پر بھ دے چرناں وچ توں آپے لیئنی نہیر، اپنی آشا پور کرایا۔ پر میں جاں ادھر تگاں ادھر تگاں میتوں اِکو پور دا بھریا دے بیڑ، جگت بیڑی و نچھ مہانا نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے راوی میتوں گل چیتے آوندی، دو چوہ دنان دا ویکھ دکھایا۔ میرے سنگر دی اندروں کدے کدے آواز تھتھلاؤندی، پتہ نہیں کی ایہدی بے پرواہیا۔ راوی کہے اوئے نارد میں سنگر ارجن نوں نال لے کے تے ایہدے اندر وڑ کے اِکو واسطہ پاؤندی، اگے

ہو ہو اٹکائی۔ رو رو کے برہوں دے حال سناؤندی، بھڑی بھڑی کر جنائی۔ جس ویلے میں گھٹ کے گل نوں گلوکڑی پاؤندی، ساہ نکل نہ سکے رائی۔
 میں ایسی کھیل رچاؤندی، تے اپنی خوشی اپنے نال بنائی۔ جگت و ہار وچ پڑیاں گولیاں کھواؤندی، ایہہ وی ایسے دی بے پرواہیا۔ پر میری منّت منّت
 منّت جن بھگتو ایہدی جوت آد جگاد سدا سب نوں ترساؤندی، ترسا ترسا ترسا کے جگ چوکڑی دے لنگھائی۔ مہربان ہو کے مہر دی برکھا برساؤندی،
 اگنی تت بُجھائی۔ پھیر میں تہاڈے درشن کر کے اپنا شکر مناؤندی، راوی خوشیاں وچ دوہاں ہتھاں تالی لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملائی۔ پنج چیت کہے جن بھگتو تہاڈی جگاں دی پُرانی پوربلی آسا، آساؤند پور کرائی۔ ٹساں مستی وچ مست ہو کے
 جگت دا ویکھنا تماشا، اپنی مستی نہ دینی گوائی۔ پر بھو دے منڈل دی ویکھنی راسا، اپنا رستہ نہ جانا بھلایا۔ تہاڈا لیکھے لگے اک اک سواسا، جس سواس نال
 پر بھہ دا نام دھیائی۔ تہانوں بندنا کرے شو اتے کیلاشا، برہما سیس جھکائی۔ وشنوں ہو کے داسی داسا، اگے پچھے بھجے واہو داہیا۔ ٹسیں اپنا درویش ویکھو
 پُرکھ اپناشا، جو پھریدار ہو کے خبرداری وچ سب نوں رہیا جگائی۔ اکو دی اوٹ تے اکو دا بھرواسا، اکو دا میل ملنا چائیں چائیا۔ راوی کہے گرگھو میری
 تہاڈے پریم دی ارداسا، پر بھو چرن دینی ٹکائی۔ سچ پیار وچ میرے انتر نرنتر نکلے ہاسا، خوشیاں وچ وڈیائی۔ پر اک بچن یاد رکھیو جس ویلے ایس سر پر دا
 انت ہو یا اک چوٹھی راہ دی ضرور میرے وچ گھت جائیو پھیر میں چلانگی سچھنڈ نال سا تھا، سب دا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد دا دیونہار اپنے دین پچھے تھیں تھیں تے مارے واٹا، پاندھی ہو
 کے اپنا پنڈھ مکائی۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر بلاکا سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے جن بھگتو میں آیا تہاں کسے نہیں کہا آیاں جی، جین جو گیو دیاں جنایا۔ میرے تہاں منٹ اُتے لنگھا دتے بیہ، میں ویہہ وچ کھلوتا کھلوتا دھیان لگایا۔ میرے حصے کوئی وندن آئی نہیں ساڈھے تن ہتھ دی سین، زمیں اُتے نہ آسن لایا۔ تہاں بچھیا نہیں پنڈتالے کے آیا کی، سانوں دے دکھایا۔ میرے کول پُرانے حکمنامے جہدے وچ لیکھا نویں جگ دی کس طرح رکھنی نیہہ، پتھر مہر نام کون لگایا۔ کس بدھ دھرم دا بیجنا بی، کایا تن وجود لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میںوں بچھو پنڈتا تیرے کول کیہڑی پُستک، بن اکھراں دے دکھایا۔ جس دے وچ اگنی اُستت، صفتاں توں باہر صلاحیا۔ جیہڑی سکھیا دیوے سدا مُرشد، مُریداں توں باہر جنایا۔ جس دا لیکھا اتم سب نوں کرنی رخصت، دھرنی دھرت دھول رہن کوئے نہ پایا۔ اکو پُرکھ اکال دی ہونی اُلفت، دوجی صفت نہ کوئے وڈیایا۔ جگت جہان ویکھنا مُفلس، وسنت سچ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ نارد کہے جن بھگتو میری ویکھ لو کتاب دو اکھڑی، اکھراں دی گنت نہ کوئے گنایا۔ ایہہ چوہ جگاں توں دکھڑی، پر بھ ساچے دتی پھڑایا۔ میں کوئی پنڈتاں والی نہیں رکھدا پتری، گرہ نچھتراں وندن نہ کوئے وڈیایا۔ میں جگ چو کڑی سب دی آشنا ویکھاں اکھڑی، کایا سنگ دھیان لگایا۔ ایس ویلے دین دُنی کوڑ دے لتھی ستھری، یاراں ستھر نہ کوئے ہنڈھایا۔ ویکھو وڈیائی پاہن پتھری، سل پوجس رنگ چٹھایا۔ کوئی گاں کھا گیا کوئی کھا گیا بکری، پشو آں کھل لہایا۔ براہمن شوڈر ویش دے کوئی نہ کھتری، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ ویکھو بھجا پھر دا اتری، سپتس رکھیاں نال ملایا۔ دھرم دی دے کوئی نہ ہٹڑی، وسنت سچ نہ کوئے ورتایا۔ نارد کہے سچ دی رہی کوئی نہ تکرڑی، دھرم دا تولا ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ دُنیا ہو گئی بہ متڑی، گرمت گئی بھلایا۔ چاروں کُنٹ پون تترڑی، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ سب نے پاپاں بدھی گھٹڑی، بھار کندھیاں اُتے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے میری کتاب لبھ پئی اوہ، جو اوسے دا بھیو کھلایا۔ جس نوں کہندے پُرکھ زرنجن سو، سو سوامی دھردر گاہیا۔ جگت سر شئی نالوں کرے زرموہ، ناتا

اپنے نال جڑائیا۔ کوڑے رس رسنا لوے کھوہ، امرت رس جام پیا۔ سچ پرکاش دی دیوے لو، لوئن اندروں دے کھلایا۔ بیخ وکارا میٹے گروہ، گوڑ براہمن ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ کتاب کہے میں جگ چوکڑی نہیں گواچی، پر ہتھ کسے نہ آئی۔ بدھیمان میتوں سکے کوئے نہ واچی، عقل عاقلاں نہ کوئے پترایا۔ میں کوئی ونگ نہیں کاچی، ٹھٹھیارا ہتھ پھرایا۔ میں کوئی رین اندھیری نہیں راتی، سور یہ چند نہ کوئے رُشایا۔ میری کوئی دین مذہب والی نہیں ذاتی، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ بنا سنگر شبد توں میرے دل سکے کوئے نہ جھاک، نیترا کھ نہ کوئے اٹھایا۔ میرے اندر چار جگ دا لیکھا باقی، اوتار پیغمبراں گرو آں دے حصے رہیا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سھم اک ورتایا۔ نارد کہے میں لے کے آیا ہور وڈیاں وڈیاں چیزاں، سچ نال سنایا۔ جن بھگتو آؤ اکٹھے لکھیے پر بھو دیاں دہلیزاں، بنا سپس توں سپس جھکایا۔ پھیر اُس نوں کہیے ساڈیاں پوریاں کر دے ریجھاں، کلپنا نظر کوئے نہ آئی۔ سانوں دھرم دیاں پا قیضاں، جنہاں نوں میل نہ لاگے رانیا۔ مُجبت وچ ملا دے دیدا، دیدہ دانستہ نظری آئی۔ پھیر ہس کے کہیے اپنا مارگ دے دے سیدھا، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سانوں جگت وکار کھان نہ گیدھاں، نیڑن نیڑ نظر کوئے نہ آئی۔ ساڈیاں اکوتیتوں ملن دیاں اُمیداں، دُجی آس نہ کوئے دکھایا۔ نارد کہے جن بھگتو میرے کول سب دیاں رسیداں، جو سانہ کے پر بھ دے چرناں ہیٹھ دبا۔ نالے اشارہ کردا جس دیاں سارے کرن اڈیکاں، بیٹھن راہ نکایا۔ پر اوہ وی پر بھو بے پرواہ جس اوتار پیغمبر گرو لڑائے وانگ شریکاں، شرع شرع نال ٹکرایا۔ پھیر کسے نوں بیسویں کسے نوں چودھویں صدی دیاں تریکاں، توارخ اپنی نال ملائی۔ پھیر سھم دتا سنگر شبد کریں تصدیقاں، دو جہان دیکھنا چائیں چانیا۔ نالے لیکھا مکاؤنا ہست کپٹاں، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھایا۔ نارد کہے میرے کول آہ دیکھو برہما وشن شو دیاں چٹاں، جو کالے توں رنگ چٹا آیا بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمناسرتی تسیں کیوں ہونیاں چپ، چپ چھپیتو دیو جنایا۔ کی دُدھ منگو کہ پُت، کہ پوتریاں آس رکھایا۔ چارے کہن ساڈی مُجبت رہی چھٹ، چھٹکی لو اپنے نال لگایا۔ وے نارد ساڈی دروہی ساڈے تتاں کناریاں تے سادھاں سنتاں پائی لٹ، لُٹیرا کلجگ نال رلائی۔ ساڈی

کھلی دیکھ لے گت، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ ساڈا سچ بھنڈارا گیا کھس، خالی جھولیاں روویئے ماریئے دھاہیا۔ ساڈا اندرلا ڈکھرا پچھ، پھیر تیتوں دیئے سمجھایا۔ جھٹ نارد کہے او ہو جاؤ اُس گٹھ، اک نکرے دتا لگایا۔ میرے صاحب دا سماں رہیا ڈھک، اوتار پیغمبر گرو پچھے اگے شہادت رہے بھگتایا۔ ہن منہ نال اپنے ہتھوں دے نہوں لوٹک، امرت رس ہتھ کسے نہ آیا۔ تے جاؤ اُس پر بھو دی گاؤ تک، توں میرا میں تیرا تھہ بن اور نہ کوئے سہایا۔ پھیر اوہ کرپا کرے تے تہاڈا بندھن جائے تٹ، ٹٹیاں گنڈھ پوایا۔ نہیں تے اپنے ہتھ ملو پشچاپا کرو پھڑ کے گٹ، بانہہ سیس توں اُتے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ چارے کہن نارد جی سُنو بیننتی ہماری، ہمو تمو آواز نہ کوئے سناہیا۔ نہ تیری مچھ نہ تیری داہڑی، ایویں بودی رہیا ہلایا۔ سانوں پتہ نہیں توں پُرکھ کہ ناری، کون سنگ سماہیا۔ توں یودھا کہ بلکاری، کہ ہنکاری لوک مات اکھوایا۔ نارد کہے کملیو تہاڈی پچھے لگھ گئی واری، اگلا سماں ہتھ کسے نہ آیا۔ تہاڈے اُتے ہندی رہی ٹھگی چوری یاری، تہاڈے تٹ کنارے سکے نہ کوئے ہٹایا۔ میں پھر دا رہیا پچھے اگاڑی، وینہدا رہیا تھاون تھانیا۔ تہاڈی اُجڑن لگی ہن واڑی، وارث حق ہتھ کسے نہ آیا۔ میرا صاحب سب نوں رہیا پچھاڑی، پچھا بھوں کے دیکھو تے نظری آوے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم اک سناہیا۔ نارد کہے بھگتو سُن لو حکمناما، تے گلاں نوپاں نوپاں جنایا۔ ایہنوں بنا قلم توں لکھیا سری بھگوانا، بنا کاغذ توں پروانہ دتا پھڑایا۔ ایہدے اُتے تک لو وشن برہما شو تے پیتا رام، تے رادھا کرشن بیٹھے جھگیاں پانیا۔ پیغمبر تگو کردے سلاما، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ ستنام دا سُنو ناما، نام ندھانا رہیا درڑایا۔ گوہند دا دیکھو نشانہ، جو انیالا تیر چلایا۔ پھیر تک لو اچ دا دن تے کی کہندا زمانہ، زمیں اسمانا دوویں دیکھ وکھایا۔ کسے دے اندروں پر بھو دے نام دا نکدا نہیں ترانہ، تریا توں پرے پر بھ دا درس کوئے نہ پانیا۔ رسنا جھواتے جتی دند جگت دا بنیا گانا، ڈھولے گا گا جھٹ لنگھایا۔ نہ کسے نوں رام ملے تے نہ کسے نوں ملے کاہنا، ستمگھ بہا کے سنگر دا درشن دیکھن کوئے نہ پانیا۔ پتہ نہیں سنگر ویکھڑے گھر وچ کرے وشراما، شکھ آسن اپنا ڈیرہ لایا۔ جگیا سو دھرتی اُتے کہن توں میرا کرشن توں میرا رام، سکھا سہائی اک اکھوایا۔ مُرشد کردے پھرن سلاماں، سجدیاں وچ اپنا آپ جھکایا۔ پڑھدے پھرن کلاماں،

کائنات درڑا ئیا۔ نارد کہے بھگتو تسیں نہیں جان دے پر بھو دا کس طرح دا انتظام، تے بندوبست کس طرح اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نے اوتار پیغمبر گرو سنت بھگت بنائے اپنے غلاما، غلامی دے زنجیر شرع نال بٹھ کے جگت لوک مات دتے لکائیا۔ جدوں خوشی وچ آوے تے سچکھنڈ وچوں سناوے، تے سنگر شبد سندیسہ لے کے آوے، تتاں والے سر پر وچ لکاوے، اوہ پھر اوتار پیغمبر گرو مکھ رسنا نال گاوے، تے اکھراں دے اکھر بنا لکھائے، تے کاغذ اُتے لکائے، تے او سے دا دھیان او سے ول لگائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے نی راویئے توں کیوں بیٹھی ٹھنڈی، کچھ اپنا حال دے جنائیا۔ جو شبد دے سدے دے کے بھیجے بھاجیاں گنڈھی، فرمانے اگم سنا ئیا۔ اوہ کھیل تگن آئے وچ ورجھنڈی، برہمنڈی پنڈھ مکائیا۔ اوہناں نوں اگو گل دس کے چنگی، چنگی طرح سمجھائیا۔ راوی کہے نارد میں وی اگو منگ منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے صاحب اپنیاں بھگتاں توں سدا لئی توڑ دے پابندی، چوڑاسی دے گیر وچ کدے نہ آئیا۔ بے ٹٹیاں دی گنڈھی، گنڈھ نہ کوئے گھلائیا۔ بھگتاں دی آتما دھر دے پر ماتما کدے نہ ہووے رنڈی، رنڈیپے وچ کدے نہ آئیا۔ تیری میری میرے گھاٹ انج دی رات تے پہلی سندھی، سند کھ کے گرکھاں ہتھ دے پھڑائیا۔ جیہڑی دات اے تک توں کسے نوں نہیں ونڈی، رول رول کے کوٹن دتے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے راویئے ایہہ صاحب بڑا چلاک، میں تیتوں دیاں سمجھائیا۔ اپنے اوتار پیغمبراں گرو آں توں اپنے آپ کڈھائے بھوکھت واک، اوہناں دے ہتھ نہ کچھ پھڑائیا۔ سنگر شبد دا جوت دی دھار دا بخش کے ساتھ، تتاں دتی وڈیائیا۔ اپنے پیار دا دے پرکاش، نورانہ نور کینا رشنا ئیا۔ اپنی پٹی پڑھا کے اپنے نام دی وچ کلاس، کوالیفیکیشن اپنے ہتھ رکھائیا۔ نی راویئے میرے کول اک ٹٹا جہا گلاس، میتوں وشنوں نے آوندیاں آوندیاں ہتھ پھڑائیا۔ نالے دتی شاباش، خوشیاں نال سنا ئیا۔ جے چرن چرنودک لیائے تے میری بھجائیں پیاس، ترسنا تر کھا رہے نہ رانیا۔ نارد کہے میں ہس کے کہا میرا جی کردا میں شکر لئی لکھ چوڑاسی دی وچ پا کے لیاواں لاش، مُردے کھان والے نوں مُردے دیاں دکھائیا۔ پھیر بچھاں کچھ دس کی کھیل تگن اُتے کیلاش، پر بھ کل کی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے

جن بھگتو میں ہور کی کچھ لہجیا، لاجھانک دیاں جنایا۔ میں ویکھی چار جگ دی سبیا، سبھتا تئی خلق خدایا۔ رام کرشن اپنی مستی وچ متیا، بیٹھا آسن لایا۔ پیغمبر کہن ساڈا نور جگیا، نور الہ کیتی رُشنائیا۔ گر کہن ساڈا ڈکا و جیا، دو جہان شنوائیا۔ تے میتوں سنگر شبد نے دسیا، میں جو گھریا سو بھجیا، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ جگ جگ بنا پر بھو تو بھگتاں دی رکھے کوئے نہ لجیا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ ایس ویلے اوس نے کھیل انوکھا رچیا، رچنا پچھلی دتی بدلایا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کچیا، کنجن گڑھ دکھایا۔ جس نے رسنا نال نام کدے نہیں جییا، اوہناں نوں وی پھر کے سچھنڈ دے پہنچایا۔ کیوں اوہناں نے اپنا سیس صاحب دے چرناں تے گھتیا، پوجا پاٹھ دا لیکھا دتا مکایا۔ سنگر پورے تول تولنا نہیں نال سیراں تے وٹیا، مناں تے ٹانکا دھیان لگایا۔ اوہ پاؤندا نہیں شرع تے زنجیراں والیاں وچ رٹیا، بندھن سارے دے تڑایا۔ جس نوں پھرے چک کے درگاہ ساچی سٹیا، راہ وچ وشن برہما شو سارے اوس نوں سیس نوائیا۔ اوہا جنم دا کرم دا لیکھا جائے ٹھپیا، ٹھپا نام والا لگایا۔ چار جگ دے شاستراں نے ایہو لیکھ لکھیا جد انت ہووے تے ہووے پاپییا، پورن پت پر میثور پورن وچ سمایا۔ نارد کہے اُس دا لیکھا ہتھو ہتھیا، ادھار دا وچ نہ کوئے کرایا۔ جو پریمی پیارا پریم وچ ڈھٹھیا، پھر باہوں گلے لگایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی پارسی بودھی جینی غریب نمانے بھکھے تارے اکٹھیا، ویروا ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ بردھ بال جواناں اکو مان رکھیا، اکو در دے ٹکایا۔ نالے نارد کھڑ کھڑا کے ہسیا، ہس کے رہیا دکھایا۔ میں کی کراں جدھر ٹکاں بنا صاحب توں اندھیری دے مسیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پھیر میں زور نال پر بھو دا چرن جھسیا، کچھی نوں وشنوں توں پرے دتا دکھایا۔ تیرا ویلا تیرے پیار وچ ٹپیا، ہن بھگتاں نوں خوشی نال سما دینا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ دکھایا۔ نارد کہے میرے کول ہور بڑیاں بڑیاں پڑیاں بن اکھراں توں چٹھیاں، چٹھی رسیناں ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ اوہدے وچ پریم تے پیار دیاں گلاں مٹھیاں، رسنا مٹھاس والیاں مٹھت ہتھ کدے نہ آیا۔ اوہ اودوں کھولاں جدوں بھگتاں دیاں آتما ہون اکٹھیاں، تے اکٹھیاں ہو کے پر ماتم وچ سمایا۔ میں پھیر ساریاں نوں سمجھاں کھتری براہمن شوڈر ویش نہیں ایہہ جٹ دیاں ہانناں تے جٹیاں، جٹا جوٹ دھاریاں ساریاں گتیاں تجایا۔ اوہ پیار محبت برہوں وچ

پھٹیاں، گھاؤ نرالے نظری آئیا۔ اوہ اک دو تین چار پنج چھ ست سٹے گھر ٹپیاں، ست ستوادی وچ سمائیا۔ جتھے بھرنیاں پین نہ چٹیاں، سزا سکے نہ کوئے
 بُھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں کوئی پنڈت نہیں براہمن داروپ بدلایا۔
 میرے ورگے پُت گھر گھر نہ جس، جس والی کوئے نہ مایا۔ میں پر بھو دا ہلکارا تے جگ جگ سب دے کڈھ لیاواں سمن، مہر اکو نام والی لگایا۔ اُس دا
 بھو جانے کون، گت مت رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ اک اشارہ پر بھو نے سینت اوسے ویلے دتا جس ویلے مان وڈیائی دتی دُشت دمن، دامنگیر آپ
 نظری آئیا۔ تیرا گلشن مہکاؤناتے باغ تیرا مہکاؤنا چن، تیرا نور ظہور گو بند ہووے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 سچ دی کار آپ بُھگتایا۔ نارد کہے جن بھگتو میں کوئی پنڈت نہیں براہمنی جایا، پتا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ پھسیا نہیں وچ کدے ترے گن مایا، ممتا موہ نہ
 کوئے ہلکایا۔ چار جگ مینٹوں آگے ہو نہ کسے اٹکایا، بھجیا واہو داہیا۔ ہن کھج دا ویلا کل کاتو آیا، کلمے والیاں دیاں سنایا۔ میرا صاحب سوامی کھیل
 رچایا، رچ رچ آپے ویکھ دکھایا۔ پتہ نہیں کس بدھ پنچم چیت مینٹوں اچ راوی دے کنڈھے تے منگواوا، منگا کے منگلاچار دتا سنایا۔ میں وی خوشیاں
 دے وچ اپنا وقت لنگھایا، گھڑی گھڑی گھڑی میری دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ
 وڈیایا۔ نارد کہے جن بھگتو جے بناتے بنا شبد گرو دا چیل، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ جے کرنا تے کرنا جوت دا میلا، ملنی اور نہ کوئے رکھایا۔ جے
 بناؤناتے پُرکھ ابناشی سجن سہیلا، دوسر انگ نہ کوئے لگایا۔ جے وقت لے پر بھو دے چرناں وچ پھرنا وہلا، جگت بندھن سرب تڑایا۔ جے خوشیاں وچ
 آواں اکو گاواں ڈھولا، جو البیلا جوانی مستی وچ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ راوی
 کہے نارد تیرا کڈا سوہنا گیت، پنڈیا پھیر دے جنایا۔ نارد کہے کملیے پہلوں میرے پر بھو دے گیت گاتے نال لاپریت، پریتم اک منایا۔ اپنا بھیتا کر
 دے سیس، جگدیشر آگے لکایا۔ اپنی اندروں بدل لے نیت، نیتوان سمجھایا۔ پھیر ہو جا ٹھانڈی سیت، اگنی تے بُجھایا۔ پھیر اک دی کر اڈیک، جو
 مالک دُھر درگاہیا۔ جس دے وچ حق توفیق، ٹھنے دیوے تھاؤں تھانیا۔ تے میں اُس دا مرید، جو مُرشد نور الاہیا۔ نالے خوشیاں وچ پاڑی قیض، نارد

تالی دتی وجانیا۔ جے تیتوں میراگیت سُنن دی ریجھ، تیری آشا پوری دیاں کرائیا۔ بھگتاں وِچ مل کے اُس دی ساچی سکھیا سُن تمیز، طمع کوڑی جگت گوانیا۔ اوہ غفلت وِچوں تیری اُگھڑ جائے نیند، سَتیے لے انگڑائیا۔ نالے ویکھ میرے کول پچھلیاں جگاں دی رسید، تیتوں دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ نارد کہے میتوں آواز آوندی میتوں کوئی کہہ رہیا بڈھا، براہمن بودی رہیا ہلایا۔ کوئی کہے لتاں توں ڈڈا، بدھ ہن اکھوائیا۔ میتوں ہس کے پچھن لگی بسدھا، دھرتی رہی سنایا۔ وے کچھ بھیت دس ظاہر گجھا، میرے کتاں وِچ سنایا۔ میں اوہنوں کہا او دھرتی مرنیے میرا پیر تیرے اُتے اگھا، اُگن آتھن ویکھ دکھائیا۔ نالے تاڑی ماری نالے ہس کے کہا ایس نے بدل دینا جگا، جگت اپنے وِچ چھپایا۔ ہن کسے نوں پر بھو دے نام دا لین نہیں دینا بھگا، نکلیاں والی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میں پُرانیاں دساں گلاں باتاں، سچ سچ سنایا۔ جن بھگتو تھانوں وی ایہدے نال نیندرے دیاں کتھنیاں پیندیاں راتاں، میں راتیں ستیاں سب نوں ویکھ دکھائیا۔ میری بودی تھلے کڈا ویکھو ڈونگھا کھاتہ، اوہ وحی کھاتہ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ کیوں میتوں تھم دیوے کملا پاتا، جو پت پر میشور اک اکھوائیا۔ جس دی میں گاواں گاتھا، توں میرا میں تیرا ڈھولا سچ سکھدایا۔ اوہدا کھیل پر تھی آکاشا، گنگن لگننتریاں پنڈھ مکائیا۔ کچھ بھگتاں نوں تھوڑا جہا بھيو دساں خلاصہ، خوشیاں وِچ سمجھایا۔ اگے تن وجود بھگتو پاوندرا رہیا پوشاکا، تے ہن جوتی نور آیا بدلایا۔ ایسے کر کے اوہدا کسے نوں نظر نہیں آوند ا خاکہ، خاک وِچ ملن والا ویکھن کوئے نہ پانیا۔ پتہ نہیں تھانوں کس طرح کھول دتا تاکا، تھانوں اندر وڑ کے مندر چڑھ کے درشن دیوے چائیں چانیا۔ پر میں تے جدوں ویکھیا تے جدوں نکیا سنجگ تریتا دواپرتے پچھلا بیتیا کلج گرو اوتار پیغمبر بن کے تے بنیا لڑاکا، تے لڑائی شرع والی کرائیا۔ اپنے نام نوں آپے ماردا رہیا ڈاکا، چور دھاڑوی آپ اکھوائیا۔ اپنی سخر دے آپے الیکدا رہیا خاکہ، جگ جگ اپنا رنگ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ نارد کہے جن بھگتو میتوں دیہاں منشاں دا جدوں آوند ا چیتا، کچھیاں لے لے کے دیاں دکھائیا۔ ایہہ کوئی تھانوں باپ دا نہیں نیتا، ایہہ سب دا پتا مانیا۔ پر پھیر میں ڈر جاندا اچ دا دن ایہدا بھگتاں

نال ٹھیکا، اوہ ٹھیکیدار آکڑ وچ مینٹوں رہے ڈرائیا۔ پر یاد رکھو تساں بھادیں مینٹوں نہیں دیکھیا میں دروازے باہر ایسے نوں متھا ٹیکا، نو کے لاگا پائیا۔ نالے ہس کے کہا میں صاحب تیرا بیٹا، اپنی گودی لینا لکائیا۔ پنڈتاں وچوں پت تیرا جیٹھا، جس نوں براہمنی گود نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے بھگتو میں کچھ لیکھا ہور آیا بھل، سچ دیاں سنائیا۔ اوہدے وچ اک صفت لکھی مالک گل، جو گل مالک نے آپ لکھائیا۔ بھادیں کوٹن کوٹ جگاں دی لکھ چوراسی وچھئے اوہدا پورا نہیں ہندا مل، قیمت سکے نہ کوئے چکائیا۔ جس دا اک دوارا اکو وار گیا کھل، پھیر دروازہ بند نہ کوئے کرائیا۔ اوہدی جوت دا پرکاش تے زرگن دا دیوا کدے نہ ہووے گل، بن تیل باقی جگ جگ کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پریم نال ملایئے پنجہ، پنجم دھار مٹائیا۔ تسی سوریر بہادر تے میں سروں گنجا، بودی میرا نشانہ رہی دکھائیا۔ میں جدھر دیکھاں مینٹوں اکھر دسدے بونجا، باون دی دھار سو بھاپائیا۔ ہواتکاں تے پون انجا، پون پانی کھوج کھوجائیا۔ پر سب توں تہاڈا پیار لگے چنگا، چنگی طرح سنائیا۔ تہانوں نیندر آوندی کوئی بستر لہے تے کوئی اندروں لہے منجا، تے کوئی اکھیاں میٹ کے پھیر کھول دکھائیا۔ میں اک کھیل دیکھ کے ہویا حیران تے اچنجا، کی اچرج لیلہا پر بھ نے دتی رچائیا۔ سنتیاں جاگدیاں دوہاں دا دیوے سنگا، سگلا سنگ بنائیا۔ نارد کہے میں جدوں آواں بھگتو مینٹوں کدی نہ سمجھو اندھا، نیرہن نہ کوئے رکھائیا۔ بھادیں میریاں دسدیاں نہیں ٹنگاں، دھڑ نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا وجود نہیں کوئی بندہ، کلبوت نہ کوئے رکھائیا۔ میں نارد پنڈت میں سنگر شبد جس دے وچ سارا اتندا، اتندا اند وچوں رکھائیا۔ اج دا دن تہاڈا خوشیاں دے نال لنگھا، پر بھو دے ڈھولے گائیا۔ پر سویرے میں اپنا کرمنڈل تے نال لے کے آواں گا ڈنڈا، میرا نو دا وقت نہ جانا بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سرینگا، سوریر بے نظیر اکو نظری آئیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بابو پر ضلع گرداس پور دلپ سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے جن بھگتو میری جے، جے جیونتی سیس نوایا۔ سچ دسو ایہہ اوہو پر بھو ہے، جیہڑا کل راوی کنڈھے پھیرا پائیا۔ جس نے ویکھیا پانی دی تھلے تہہ، تہہ خانے پھول پھولایا۔ جو ہر گھٹ اندر رہے، چوراسی رہیا سائیا۔ ہن پھرے بھگتاں دے گرہ، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جس دے کول پریم دی نیں، وہنا وہن وہایا۔ میں اُس دی بھیلے کے آیا اک شے، وست سچ ست دیاں دکھایا۔ جے سوامی میرا مینوں کہے، پھیر بھیلے دیاں چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ نارد کہے جن بھگتو میرا وقت سہایا، ملی مان وڈیایا۔ پت پر میثور پایا، ملیا بے پرواہیا۔ میں لکھ لکھ شکر منایا، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ دھر دا ڈھولا گایا، توں میرا ماہیا۔ جس نے بھگتاں نال میل ملایا، جوڑ جڑایا سچ سبھایا۔ میں خوشیاں دے وچ آیا، پچھلا پنڈھ مکایا۔ گھڑیاں گھڑیالاں اپنا نو دا وقت سہایا، نوواں دواریاں توں باہر میری شنوایا۔ مینوں سچ دسو کیہڑا تہاڈا اپنا تے کیہڑا پرایا، کون دکھری ونڈ ونڈایا۔ کی ڈھولا تساں گایا، مینوں دیو سنایا۔ نالے بھگتو بھجو میں کیہڑی ماں دا جایا، گودی لکھ کون سہایا۔ میرا کیہڑا دائی دایا، دانیو دیاں جنایا۔ میں کیہڑا پرکھ منایا، ایشٹ دیو کون اکھوایا۔ میں کوئی دے کے آیا نہیں کرایا، بھجیا واہو داہیا۔ پتہ نہیں کس بدھ نال میرے صاحب نے ایٹھے پہنچایا، پنڈھ دتا مکایا۔ جاں نظر ماری اپنے نین اٹھایا، اکھ لئی بدلایا۔ خوشی ہوئی میرے صاحب دا سچ سنگھان لایا، آسن کرے رشنایا۔ میں وی ٹھیک اپنے وقت نال سیس بھکایا، مستک چرناں اُتے لکایا۔ نالے لیکھا پچھلا نال لایا، گنڈھاں کھول کے دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سر میرے رکھے چھایا، شہنشاہ مہر نظر اٹھایا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر مکھن سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے جن بھگتو میں چھٹی لیاندی پُرانی، پُران اٹھاراں جس داراہ تکائیا۔ اُس دے وچ اوتار پیغمبر گرو آں توں باہر بانی، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا لہنا دینا باقی جو ہر گھٹ جان جانی، جانہار وڈ وڈیائیا۔ نالے لیکھ لکھیا پورن سوامی، پورن پون پانی پور رہیا سرب ٹھائینا۔ جس دے لیکھے وچ چارے کھانی، کھان والا شکر وی او سے نوں سیس نوایا۔ جس دا ویس اولٹا ترک پٹھانی، عمل اپنے وچ سمایا۔ اوہ سب نوں رہیا پنی چھانی، چھانانا نام والا اک لیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ چڑھائیا۔ نارد کہے پُرانی پترکا کہے پکار، پکار پکار کے سنایا۔ پورن سنگر پورن دایار، پورن پورن وچ سمایا۔ پورن اندر پورن باہر، پورن گپت پورن ظاہر، ظاہر ظہور پورن نظری آئی۔ پورن شبد پورن دھار، پورن سار شبد نال وڈیائیا۔ پورن جوت پورن آکار، نرکار پورن روپ درسایا۔ نسیں ہو جاوو ہوشیار، رہنا خردار، نین لینا اگھاڑ، اپنی اکھ اکھ وچوں بدلایا۔ میں آگیا پ کے جنگل تے پہاڑ، سمند ساگراں کر کے پار، راوی دے کنارہ تھ سو بھاپایا۔ جتھے ملیا سانجھا یار، بنائے برخوردار، بنا ہتھاں توں دیوے پیار، محبت دا محبت روپ بدلایا۔ میری پُرانی پترکا کہے اس پر بھو نوں اک وار کرو نمسکار، اک نال انیک جنم دا لیکھا دے مکائیا۔ کیوں پورن پاتشاہ تے پورن سچی سرکار، شہنشاہ پورن آپ اکھوایا۔ پورن گھر پورن گرہ پورن دربار، پورن سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ کتے آکر وچ نہ آ جانیو کہ ساڈے دراں دا بنیا اوہ بھکھار، ساتھوں منگ منگ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ ایہہ تے ایہدی بخشش، والی دھار، جیہڑی اٹلی دات تہاڈی جھولی پائیا۔ میں چار جگ دا ویکھنہار، جگ جگ دھیان لگایا۔ این پچھے اپنیاں بھگتاں نوں بھگتی وچ رول رول دتا مار، تسیہے جگت والے بھگتایا۔ آہ ویکھو میری پُرانی کتاب، کہندی اکو ہن دس کے، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے دا جیکار، چار کھانی دا لیکھا دتا مکائیا۔ ایسے کر کے میں وی بندناں کراں ڈنڈاوت کراں سجدہ کر چرناں دی لاواں دھوڑی چھار، ٹکے مستک وچ رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بیڑا سچ دا کرے پار، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر گنڈا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو میں پُرانی پُستکاں دی چکی ڈگی، بھار اپنے اُتے اُٹھایا۔ سرتے پگ کوئی نہیں بدھی، میری بودی دے گواہیا۔ میرے اندر اگت پریم دی لگی، پریمیو دیاں سمجھایا۔ میں کوئی لاپچی نہیں لبی، جگت واسنانہ کوئے رکھایا۔ میں تہاڈے وچ آگیا پیری دبی، ہوئی ہوئی پنڈھ مکھایا۔ پر بھونے میل کیتا سبھی، میلا سب نال دتا ملایا۔ ویکھیو کتے براہمن نال مار نہ لو ٹھگی، میری پُستک نہ لینی چڑایا۔ جس وچ لیکھ لکھیا ساری سر شٹی اک دے حکم وچ ہونی بھجھی، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو سب نے پڑھنی پٹی، ڈھولا گیت اکو گایا۔ اکو نام دی ہونی ہٹی، ہٹوانا اک اکھوایا۔ اکو دست سب نوں ملنی اکھٹی، اکو دیونہار گوسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جس دی جوت جگے لٹ لٹی، پرکاش پرکاش روپ سائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر درشن کور دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو میری پُستک وچ سب دے پُرانے نال، جو نامزد پر بھ نے دتے کرائیا۔ میں اوہناں دے آؤنا گراں، جنہاں دا میلا نال بے پرواہیا۔ میتوں چنگی لگدی تھاں، مٹی خاک سو بھاپایا۔ میں پنڈت ہو کے قسم کھاواں گاں، گو نوں مکھ رکھایا۔ میری بدھی نہیں کوئی وانگ کاں، کاگ وانگ گر لایا۔ میں تے دن آیا بنا پر بھوتوں پکڑے کوئی نہ بانہہ، آگے ہوئے نہ کوئے سہایا۔ سر ملے نہ ٹھنڈی چھاں، اگنی اگت نہ کوئے بھجھایا۔ کرے نہ کوئی واہ واہ، واہ واہ کہہ کے خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، تہاڈے سب دے لیکھے میرے سیس دتے چکا، چک چک کے بھجھاں واہو داہیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر رویل کور دے گرہ *

نارد کہے جن بھکتو دھرنی دی ویکھو خوشالی، کی دھول اپنا رنگ دکھائیا۔ جس دے بنا مستک توں چڑھی لالی، لال گلا رنگ دکھائیا۔ کھیل تک نور اکالی، جوت دھار خوشی بنائیا۔ میرا گرہ ہووے سچی دھر مسالی، دھرم دوارا نظری آئیا۔ کھجک مٹے کوڑ کڑیاری رین کالی، سبج ساچا چند کرے رُشائیا۔ پھل پھل مہکنا دھرم دی ڈالی، چاروں کُنٹ خوشی بنائیا۔ کرپا کرے میرا سوامی دو جہاناں والی، پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ جس دے درتے منگتے اوتار پیغمبر گرو سواالی، سنت بھگت صوفی بیٹھے جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ کھیل کرے دین دُنی دا حالی، نرگن ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جس دا لہنا دینا بے مثالی، حرف حروف بھيو کوءے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اھوئیا۔ نارد کہے میری پُستک بنا اکھراں توں کہندی، نش اکھ دھار جنائیا۔ جگت شرع نے لاؤنی مہندی، دین دُنی رنگ رنگائیا۔ کھیل ہونی دشا لہندی، محمد دی آشا دے دُہائیا۔ عیسیٰ دھار مل مل بہندی، موسیٰ اکھ ملائیا۔ صدی چو دھویں انتم دے ڈھندی، خاکی خاک روپ بدلایا۔ دھار تگنی اکو شبد گرو دے حکم نین دی، نچ نیناں والیو ویکھاں چائیں چائیا۔ اکو آواز آؤنی انت پُرکھ اکال دی بے دی، دوسر ڈھولانہ کوئے شنوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کھیل کرے اگئی اپنے ہوئے دی، حالت دیکھ خلق خدائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو بابو پُر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے واہ اوئے میریا قادرا، قدرت دے مالک کی تیری بے پرواہیا۔ تیرے واسطے چنگیاں چنگیاں وچھن چادراں، وچھوئے سو بھا پائیا۔ میں نو بے دا آیتے میریاں بھکھیاں اندروں اندراں، کھان پین ہتھ کچھ نہ آئیا۔ میرا جی کردا تیرے درتے نچاں پیری پا کے جھانجراں، گھنگٹ مکھ تے رکھائیا۔ بن جاواں پریم والا راجھنا، وکھلی تیرے نام والی وجائیا۔ تینوں پتہ لگ جاوے کس طرح اپنیاں بھکتاں نوں سامبھنا، دوس رین گود کائیا۔ کس

پیار مُجّت وِچ باندھنا، ڈوری تند کون رکھائیا۔ پر پہلوں تینوں دسنا پوکس طرح مینوں ارادھنا، ہر دے وِچ دسائیا۔ جن بھگتو تئیں نہیں دیکھدے میں
جان داتئیں پُرانیاں میریاں سچھنڈ دیاں گوانڈھناں، سچّ کھبے آگے پچھے بہہ کے جھٹ لنگھائیا۔ تساں مینوں کسے نہیں مارنی آوازنا، اُچی بول نہ کوئے
جنائیا۔ میں بھگھا پر تساں ضرور راجنا، رنج کے اپنی خوشی بنائیا۔ ایہہ نو دا وقت میں سچ دساں اوہ ویلا جس ویلے گوہند نے پہلے دن اپنے ہتھ توں اڈایا
بازنا، بازاں والے پھیر تالی دتی وجائیا۔ نالے گایا اک اگئی راگنا، نارد کہے اوہ میرے بن کنناں والا سُنن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا کھ واک کلغی والے نے کہا
میرے صاحب نے تہاڈا کایا دا بھانڈا اندروں مانجنا، آپ کرے صفائیا۔ اوہ تہاڈی آپے کرے سادھنا، سادھ دُھر دے لئے بنائیا۔ اوہ ہنس بنائے کاگنا،
کاگوں ہنس اڈائیا۔ شبد سنائے نادنا، دُھنی ناد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وِشنوں بھگوان، میل ملائے آپ اپنی دیا کمائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر پیارا سنگھ دے گرہہ *

نارد کہے میں اک گل کرن لگا چنگی، جن بھگتو دیاں جنائیا۔ میں کھیل دیکھدا رہیا گوداوری سُرستی جمنا گنگی، تیرتھاں تھان دیکھ وکھائیا۔ میں پیار
وِچ اپنی منگ اک منگی، آشنا دتی جنائیا۔ مینوں دسو جس ویلے دین دُنیا سروں ہونی نگی، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھو دے پیار دی ہوئی تنگی، تنگ
دست دے لوکائیا۔ پھر آواز آئی نانک نرگن دھار و جاوئی سُرنگی، جس دی راجا جنک دے گواہیا۔ پھیر کھیل ہونا ور بھنڈی، برہمنڈی کھوج کھوجائیا۔
انت حکم سُننا سورے سرنگی، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہیا۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر کلجگ مانو ذاتی دیناں مذہباں وِچ ونڈی، اوتار پیغمبراں گرو آں توں حصے
دے پوائیا۔ ہتھاں وِچ پھڑا کے تیر کمان تلوار چنڈی، کھنڈے کھڑگاں دتیاں کھڑکائیا۔ شرع دی شرع اُتے لا کے پابندی، نام کھے وکھڑے وکھڑے
سمجھائیا۔ اوہ لیکھا منگے نالے پچھلی وکھائے سندھی، جو سند اپنے حکم نال بنائیا۔ نارد کہے اُس دا حکم منے اکو سَنگر شبد شبد بھجنگی، جس دیاں بھجاں جنگھاں

نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس دی آئیو آد جگادی جگ چوکڑی لمی، وشن برہما شو انت کہن کوئے نہ پائیا۔ اُس کلجک اخیر بے نظیر کھیل ویکھنا جیو جنت سادھ سنت مانس دھار ست است پاکھنڈی، چاروں گنت کھوج کھوجائیا۔ اُس ویلے کوٹاں وچوں گرکھ ورا جگت دین مذہب پار جائے لنگھی، بنا قدم تون قدم اٹھائیا۔ جتھے اکو دات نام ندھان جائے ونڈی، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ پرکاش ہوئے بنا سور یہ چندی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈمگائیا۔ اوہ گرہ سہنجنا جس نوں کہندے سچھنڈی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار سدا بخشندی، بخشنہار اکو بے پرواہیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر بھاگ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں تہانوں ہن دا دساں قصہ، بھگتو سچ سچ سنائیا۔ میٹوں رستے وچ آئی نچھا، چھیں چھیں کر کے دتا سنائیا۔ پھیر اکھر دسیا جس وچ میرا لیکھ لکھا، بنا کاغذ تون سو بھاپائیا۔ اوہدے دوجے پاسے گنگا گوداوری جمنائستی نے دسی اپنی اچھا، انتشکرن دا انتم دتا دکھائیا۔ سو نارد جے تون سانوں پریم دی پائیں بھچھا، ساڈا انتر دسین رچائیا۔ میں غصے وچ جھٹ ہو گیا چھتھا، زور زور نال درڑائیا۔ نی میرا اکو پر میثور پتا، اکو میری اگمی مائیا۔ میں تے سب نوں جان دا جو دسا ایہو متھا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت رس چار دن دا مٹھا، نار کنت سارے وچھوڑے وچ بھجن واہو داہیا۔ جے تسلی نہیں آوندی گنگا گوداوری جمنائستی صدی چودھویں انت ویکھ لو نکدا سٹہ، کی سیبازی خلق خدائیا۔ کسے دے متھے رہنا نہیں سہاگ دا کگا، تے والیاں روون مارن دھاہیا۔ کسے دی گود وچ بچہ رہنا نہیں کگا، ددھی سپر نہ کوئے وڈیائیا۔ مقبرے وچ مرید مُرشد کہن ساڈے اُتے آب حیات دا پینا چھٹا، بوند دھر دی آپ برسائیا۔ کسے نوں سار نہیں اوہ صاحب وسے کھڑیاں وچ پتھر اٹا، پانہاں ڈیرہ لائیا۔ نالے نارد دوہتھر مار کے پتا، بہڑی بہڑی کر جنائیا۔ نی تیس ہو جاو اک چتا، چنتمنی انت نہ کوئے رکھائیا۔ جے میرے نال کرناحتہ، پتکاری ہو کے دیو دکھائیا۔ پہلوں میری بودی تے ویکھو چار

دِشا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ کناں نوں پھڑ کے کہو ساڈا اِکو ہووے وِشا، وِشو دا مالک ویکھ وکھانیا۔ پھیر پر تَکے ویکھو اپنا بچھا، دوپر تریتا سَجبگ دھیان لگایا۔ جس ویلے آؤندا رہیا اوتار پیغمبر گرو کھیل کر انڈھا، اپنی کار بھگتایا۔ ساریاں نوں نام دیاں دیندا رہیا لکھ لکھ کے چٹا، کاغذاں والی گواہیا۔ اپنا پیٹ ویکھو کھٹا، کتِنیاں دیاں ہڈیاں بیٹھیاں اپنے وِچ آسن لایا۔ کتِنیاں دیاں بن گنیاں تہاڈے اُتے چٹا، چکھا اگنی نال جلائی۔ ایہہ گل وڈی میری کہن دی نہیں وِتا، وِستھار نال کی جنایا۔ جے میرے نال رہ کے انت کھانا جے رُکھا مساء، ویلے نال بھکھیاں رہ کے جھٹ لنگھایا۔ اِج نو وِجے توں کملیو تہانوں ملیا نہیں منہ نوں لاؤن لئی مٹھا، دنداں والے دندا سے کم کسے نہ آئی۔ جے بھگت بنا سنت بنا گر لکھ بنا گر سکھ بنا گنگا گوداوری جمن سرتی پھیر پر بھو دے پیار دی منگنی پئے بھکھا، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ آہ ویکھ لو تہاڈا پُرانا لیکھ میری پُستک دے وِچ لکھا، لیکھنی دُھر دی دئے گواہیا۔ ایویں پتی نہ جاؤ بٹ بٹا، اکھ اک دوجی نال ملایا۔ آہ ویکھ لو میرا پاندھی دا پیر دا جوڑا پیا ٹھبا، ٹیڈھی چال نہ بدلایا۔ میرا پھس گیا راوی دے وِچ بٹا، باہر سکینا نہ کوئے کڈھایا۔ میں پر بھو دا پیارا پُت جھندا، نی جھندیو تہانوں دیاں منایا۔ نی جے تِساں سچھنڈ جانا تہانوں بھگتاں کول وکھاواں جندا، جس دی کُنجی سَنگرنے اوہناں ہتھ پھڑایا۔ بھوایں تِسیں میری کروندا، میں اوسے دے ڈھولے گایا۔ اوہ صاحب گنی گہندا، گہر گور بے پرواہیا۔ دین دیاں سدا بخندا، بخشش اپنی آپ کرایا۔ اوہ سوامی صاحب مہندا، نارد کہے میری بودی چرناں نال چھوہ کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جن بھگتاں سب کچھ دیندا، دیونہار وڈی وڈیایا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر سنتا سنگھ دے گرہ *

بھگتی کہے سُن دے نارد اچھو کرا، چھو کریا تیتوں دیاں سمجھایا۔ توں کیوں سب نوں ماریں ٹھو کرا، ٹھکرا کے رہیا وکھانیا۔ اپنے سرتے چک کے پُرانا ٹو کرا، پُستکاں رہیا وکھانیا۔ مور کھاتوں چوہ جگاں دا اونترا، تیرا پُت دھی نظر کوئے نہ آئی۔ جھٹ اگوں نارد بدل کے بینترا، بودی لئی اٹھایا۔ نی

بھگتی تیتوں کر کر کے کئی تھک گئے سال برس سینکڑا، ہزاراں دیاں گنتیاں وچ تیسے تپ کما گیا۔ توں آکڑ وچ پھریں اپنی دسیں پینکڑا، ہوئے وچ وڈیا گیا۔ میں تیتوں اک نگی جہی مارن لگا کینکرا، اشارے نال سمجھایا۔ ذرا کھول کے دیکھ لے اپنے نیترا، نیناں والیے نین لینا بدلایا۔ ایہہ مہینہ رت تے بسنتی ہوئی چیترا، چیتا پچھلا یاد کرایا۔ تیتوں بھرگو نے اشارہ دتا سی جس ویلے پُرکھ اکال دا پرگٹ ہو یا بیڑا، شبد شبدی رُپ بدلایا۔ تیرا پھیر بھل جانا اوہدے بھگتاں نوں چیترا، تیری یاد نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دا اوہناں نال ہونا ٹھیکڑا، پکی اکو گنڈھ پوایا۔ جس نے پھرنا وچ کھیترا، کھیترا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اوہ نظری آئے نیتن نیتنا، نج گھر بیٹھا آسن لایا۔ نارد کہے بھگتی تیتوں سادھاں نے جگیا سوآں دے گھر گھر ویچنا، تیری قیمت کوئے نہ پائی۔ توں پھریں دیس پردینا، بھجی واہو داہیا۔ تیری کھلی ہونی گت سوارے نہیں جانے کینسا، پٹی سپس نہ کوئے گنڈایا۔ کیوں جس ویلے رُپ شبد دا بدل کے آگیا دس دسمیشنا، دہ دشا اپنا حکم ورتایا۔ پھیر توں دُور دُراڈی نے ویکھنا، ہتھ متھے اُتے ٹکایا۔ نالے خیران ہونا جس صاحب نوں صاحب من کے پاپیاں اپرا دھیاں نے متھا ٹیکنا، اوہناں نوں وی پار لنگھایا۔ نارد کہے میریاں پُرانیاں پُستکاں وچ سب دیاں لکھیاں ریکھنا، بنا پر بھوتوں ریکھ سکیا نہ کوئے بدلایا۔ میری اُس صاحب نوں آدینا، جو سب دیساں دا مالک اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد رہے ہمیشنا، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو میری کر منڈلی دیاں ہس دیاں بلیاں، ہس ہس کے رہی وکھایا۔ میں آئی بھگتاں دے پریم والیاں کھیاں، گل دے مالک دتی وڈیا گیا۔ کر منڈلی کہے جے میتوں سویر دا کچھ کھان پین نہیں دتاتے میرے وچ مٹھ پاد یو بھلیاں، میں بھل بھل کے اپنا آپ لواں بدلایا۔ نالے ہس کے ویکھاں ایہہ آتما نہیں رُلیاں، جو پر بھ دے چرناں وچ سما گیا۔ میں گنگا گوداوری جمن سُرستی نوں کہاں تسیں ہن کر لو گر لیاں، منہ دھو کے دند

صاف کرائیا۔ نی تئیں آگے سُن دیاں رہیاں کاہن دیاں مُر لیاں، بنسریاں والے راگ چائیں چائیا۔ تے ہُن تہانوں بہنا پئے گیا بھگتاں دی اُتے گھریاں، گھر لے کڈھن والیو لینا دھیان لگایا۔ ادھر ادھر سچے کھبے نہ ماریو دُھریاں، دھرم نال دُھر دا مالک رہیا سُنایا۔ نارد کہے اِنج میں خوشیاں وِچ چلاواں گا شُریاں، شرع نوں اگت نال دینا سڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سب دیاں کھیلیاں ویکھے اُریاں تے پر لیاں، اُرے پرے دو جہاناں ویکھ وکھایا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر منشا سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے جن بھگتو میری کر منڈلی پڑھ کے پہاڑا سکھ کے آئی دُونی، دو دُونی چار کہہ کے رہی سُنایا۔ نالے دے پریمیو پیاریو پریم دی میتھوں سکھو کُونی، رسنا رس نال وڈیایا۔ میرے وِچ اوہ راہ جیہڑی کوروں پانڈواں نوں کھپا بیٹھی وِچ اکشونی، انگنتاں انگنتا نوں اپنے وِچ لکایا۔ پتہ نہیں کتنے سادھو تاء کے گئے دھونی، تن اگن نال تپایا۔ میں جدوں دیکھاں تے ایہہ اونی دی اونی، بھرن والا نظر کونے نہ آیا۔ میتھوں ساریاں دسیا پر بھو نوں ملنا سل چٹنی پئے الونی، گھاٹی پار نہ کونے کرائیا۔ بنا اُس توں کئی نہ جائے کسے دی جونی، جوئیاں وِچ پھرے خلق خدایا۔ اوہ ہتھ نہ آوے کسے رکھی مُنی، منیشتر روون مارن دھاہیا۔ پتہ نہیں جن بھگتو تہاڈی پکار کس طرح سنی، کس بدھ اپنا جوڑ جڑایا۔ تہاڈے اندر دے کے پریم دی دھنی، سوئی سرتی لئی اٹھایا۔ بھنڈارا دے کے بہ گنی، گنونت دتا ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، مالک حق کن کئی، بے پرواہ اک اکھوایا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر سورن کور دے گرہ * *

نارد کہے میری کر منڈلی نوں آہ ویکھ لو میرا ڈراوے ڈنڈا، جو ڈنڈاوت رہیا جنایا۔ پر جدوں مینوں چیتا آؤندا میں ویکھاں راوی دا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دھیان لگایا۔ جتھوں امرت رس پانی ملے ٹھنڈا، اگنی تت بھجھایا۔ وچھڑیاں میلا ملیا پائے گنڈھا، گنڈھنہار اک اکھوایا۔ آتم دیوے انندا، سکھ آتم وچ جنایا۔ ایہہ کھیل سوامی سندا، جو سنگر رہیا کرایا۔ جس دا آد جگادی سفر بڑا لمبا، پینڈا سکے نہ کوئے مُکایا۔ جس ویلے آپ چاہے جن بھگت پہنچائے وچ سچھنڈا، سچ دوارے آپ لکایا۔ میرا دین دیال سدا بخشدا، بخشش رحمت رحیم آپ ورتایا۔ جس نشانہ پورا کرنا تارا چندا، چند ستاریاں سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم بخشے اکو پرماندا، جو پر م انند وچ سمانا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دلپ سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے جن بھگتو سارے اپنی ویکھو راسی، کُنڈلی کی جنایا۔ کس بدھ ہووے خلاصی، ناتا تے کوڑ لوکایا۔ پندھ نہ رہے چوراسی، چراہا نظر کوئے نہ آیا۔ ملے میل شاہو شاباشی، جو شہنشاہ دھردر گاہیا۔ آتم پر ماتم دے نواسی، نچ گھر اپنا آپ سہایا۔ جھگڑا مک جائے پر تھمی آکاشی، گگن لگنتر اں پندھ رہے نہ رایا۔ پھیر خوشیاں وچ کریئے ہاسی، ہستی تک بے پرواہیا۔ شکر حیران ہووے کیلاشی، حیرت وچ ویکھ دکھایا۔ جنہاں اُتے کرپا کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ اوہناں اندروں دُبدھانا سی، مایا متا نہ کوڑ رٹھایا۔ رائے دھرم نہ دیوے پھاسی، چوراسی وچ نہ گیڑ رکھایا۔ میں اک خبر سب توں اچھی آکھی، اکھراں توں باہر دیاں سنا یا۔ اپنے صاحب اگے ارداس کرو جے کدے بچے کر جان گستاخی، غصے وچ غصہ نہ کدے رکھایا۔

جس ویلے منگن معافی، بخشہار بخشش جھولی دینی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وِشنو بھگوان، مہر کرنی لوک ماتی، مات لوک ہونا سہائی۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر پیاری دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو میتوں کوئی بچھ لو پانی جاں دودھ، میں پیاسا پھراں چائیں چانیا۔ میتوں پتہ نہیں میری ہوش لکانے نہیں سدھ، سدی ودی دی
ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میری اچی نہیں کوئی بدھ، بدھی والیو دیاں سمجھائی۔ نسیں سارے دیکھ لو ایہہ چوتھا جگ، جگتی والے دھیان لگایا۔ جس وچ
اوتاراں پیغمبراں گروآں دی اودھ رہی پگ، پوجا استھان سارے دین گواہیا۔ پتہ نہیں کیہڑے ویلے کیہڑے سمیں کیہڑے تھاں کیہڑی دھرتی اُتے لگنا
یدھ، یودھیو یدھشٹر دی آسا دیکھ دکھائی۔ سب دیاں نیاداں رہیاں پگ، پٹیداری آگے نہ کوئے بنایا۔ پر کڈا سوہنا دھاڑا تیوہار تے مہینہ چیت شبھ،
سوبھاؤنت دیاں سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سچ دوارا
جن بھگتاں جتھے جائے پُج، آپ اپنی دیا کمائی۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر بخشیش سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میریاں گھس گھس تلیاں، تلاباں کنڈھیاں پھیرا پائی۔ میں دیکھن چلا گیا پیغمبر ولیاں، علیاں کھوج کھوجائی۔ میں مقبریاں تے تنگن گیا
تیل دیاں پلپاں، جو شمع وچ لکائی۔ پھیر دیکھن لگا جگت دیاں خواہشاں کوڑ نال رلیاں، رنگ رلیاں رہے منائی۔ پھیر دیکھیا یودھیاں بلیاں، بل اپنا آپ
ودھائی۔ پھیر تکیا باغاں دیاں کلیاں، جو مہک وچ مہکائی۔ پھیر دیکھیا لون دیاں ڈلیاں، جو اپنا آپ مٹائی۔ پھیر تکیا اگمی ولیا چھلیا، اچھل چھلدھاری نور

الاہیاء۔ میں خوشی وچ پاؤن لگا جلیاں، ٹپاں واہو داہیا۔ جس دے دوارے آتما پر ماتما دے پیار وچ کھلیاں، کھلوتیاں سو بھاپائیا۔ میتوں سب دیاں چنگیاں لگن گلیاں، سُن سُن خوشی بنائیا۔ نارد کہے میریاں اندروں ہڈیاں گئیاں سلپاں، سُراخ آر پار نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سنگھاسن جن بھگتاں گرہ جگہ ملایاں، مالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر مہندر کور دے گرہ *

نارد کہے میں پھر داناں شتابی، چھتر دھاری ویکھ دکھائیا۔ میں ویکھاں محل محرابی، جتھے محبوب وسے بے پرواہیا۔ جس دا رُپ انو پ پنجاہی، پنجاں دریاواں دے وہناں گہراں پھول پھولائیا۔ اوہناں اکو رُپ حقیقی تے مجازی، مزاج اپنے وچ رکھائیا۔ جو امرت دیوے حیاتے آبی، اکو رس چوایا۔ اوہناں لیکھا نہیں شاستراں نال کتابی، ڈھر دا حکم اک سنایا۔ جن بھگت سہیلے خوشیاں وچ رکھے راضی، رازق رزق رحیم ہوئے سہایا۔ جنہاں دی انتر آتم جاگی، پر ماتم ہو کے میلا میلے چائیں چائیا۔ سچ گرہ بن امدادی، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن بنائے سدا وڈبھاگی، بھاگ ہین نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو بابو پُر ضلع گرداس پُر ہر نام کور دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو تہانوں بننا پینا ویراگی، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ کوڑی کریا دے بننا پینا تیاگی، ترے گن دا پندھ چکائیا۔ ہنس ہونا پینا کاگی، سوہنگ مانک موتی چوگ کھ لگائیا۔ دُرمت میل دھونا پینا داغی، کوڑی کریا کر صفائیا۔ انتر اکو لو ہووے لاگی، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ لوک مات بنا وڈبھاگی، بھاگ ہین نظر کوئے نہ آئیا۔ تہانوں بھکھ ننگ کاہدی، میں سچ دیاں سنایا۔ جنہاں دے اُتے پُرکھ اکالا دین دیا لا ہو یا راضی، رازق رزق رحیم

ویکھنہار وڈیاںیا۔ جس شرع میٹنی ملاً قاضی، قزاقاں پندھ چکائیا۔ دین مذہباں جو حصے ونڈے زمیں اُتے اراضی، عارضی سب نوں دتے دکھائیا۔ اتم سب دا لیکھا پورا کرے کسے دی رہن نہ دیوے نراضی، ناراضگی وچ کدے نہ آئی۔ چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں اکو وار اپنی ہارنی بازی، بازاں والا ویکھ دکھائیا۔ جو نانک لیکھا کھیا بغدادی، ربابی مردانہ صفت صلاحیا۔ اُس دا کھیل اگما لوک مات کرے شتابی، شرع دے لیکھے دے نکائیا۔ جس دا حکم سدا اِکسادی، اینکار آپ اکھوائیا۔ جگ چوکڑی جس دی باندی، نو نو سیس بھکائیا۔ اوہ صاحب سوامی بن کے پاندھی، نوست ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم اکو تک گاندی، توں میرا میں تیرا راک الا یا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند باو پُر ضلع گرداس پُر ورسا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میری کرمنڈلی نال ڈنڈا بدھا، گنڈھ جگت والی پائیا۔ میں ہتھ لایاتے ہلیا ادھا، ادھا ہل نہ سکیا رائیا۔ میں پھر سندیسے وچ دتا سدا، گنگا گوداوری جمناسرتی لئیاں ہلایا۔ آو ایہنوں کریئے سدھا، زور نال کھچایا۔ اوہ میتوں کہن کداں، بدھی دے درڑایا۔ میں کہا پہلوں میتوں پا کے دکھاؤ گدھا، بچ کے دیو جنایا۔ پھیر ہتھ مارو میرے اُتے ڈھڈا، میری ہڈی پسلی لئے انگڑایا۔ پھیر زنانیاں والی اڑی دار کھو سدا، میرے وٹوں مکھ بھوایا۔ زور دی پھیر میں لگاواں ٹھیدا، ٹھانوں دیاں ہلایا۔ تیس کہو نہ کر پنڈتا چھل ایڈا، چھلیا روپ بنایا۔ پھیر میں کہوں میں کوئی سنان نہیں چارن والا بھیدا، بھجا واہو داہیا۔ ایہہ میریاں ٹھاڈے نال جگت والیاں کھیداں، کھڈاری ہو کے دیاں سنایا۔ میں پچھے نالوں ٹھاڈے نال پریم کر ڈیوڈا، اک نال ادھا دیاں ملا یا۔ تیس نگاہ مار لو ٹھاڈے تیر تھاں تتاں اُتے دھیاں بھیناں نوں ہندیاں جھیدا، مسخرے مسخریاں وچ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ چارے کہن سُن وے نارد گنجیا، تیتوں دیئے جنایا۔ توں کیہڑے وھناں وچ لکھیا، کون

پتن ڈیرہ لایا۔ کیہڑے سنگھاسن ستوں منجیا، سکھ آسن کون چترایا۔ توں کنا مدھراتے کنا لمیا، لنبو لاؤن والیا سانوں دے درڑایا۔ کیہڑا ماریا پندھیا، بھجیا چائیں چانیا۔ کیوں سانوں پھساؤنا وچ پھنڈیا، پھاندکی روپ بدلایا۔ اوہ تک لے نشان مٹدا جاندا تارا چنیا، محمد اشارے نال درسایا۔ کیوں اُس دے پچھے لگا تیرے کرمنڈل دے نال بدھا ڈنڈیا، جو ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ جس پھرنا وچ برہمنڈیا، کھنڈاں ورہنڈاں دھیان لگایا۔ اُمت لہنا دینا پورا کرنا جیرج انڈیا، اُتبھج سیتج لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سورا سرنگیا، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر دیدار سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں راوی تے نہاؤن گیا مار بیٹھا چبھی، غوطہ ڈونگھا لیا لگایا۔ جاں اگانھ ویکھیا محمد دی آسا ہووے رووے مار اُچی بھبی، دروہی دروہی کر سنایا۔ میں ہس کے بچھیا توں کیہڑی پھردی ایٹھے بڈھی، ماروتھلاں پھیرا پانیا۔ اُس نے اُچی کوک کے کہا میں اُمت دے وہن وچ کھبھی، خوبصورت اپنا روپ گئی بدلایا۔ میری رمز بنا رحمان کسے نہ بھجھی، بدھیوان سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جیہڑا مالک خالق جگ جگادی، جگا جگنتر ویکھ دکھایا۔ اُس دے دوارے اُتے میری اودھ سکی، مکمل دیاں سنایا۔ صدی چودھویں اخیر پُچی، بھجی واہو داہیا۔ پیشین گوئیاں وچ پیغمبراں کہا اوہ امام آوے اُتے بسدھی، سدھ سب دی ویکھ دکھایا۔ میں ایس کر کے ایٹھے پُچی، آئی چائیں چانیا۔ جے میری قسمت کر دے اُچی، اُچ دا پیر نور الاہیا۔ میری آسا ہو جائے سچھی، ترسنا کوڑ مکایا۔ مقبرے وچوں اٹھائے محمد دی لاش سٹی، آلس نندرا دے گویا۔ خوشیاں والی دکھائے رتی، رُترتی اپنے نال مہکایا۔ میری گنڈھ پوائے ٹٹی، ٹٹیاں لئے جڑایا۔ میں ننگیں پیریں بھجی راہوں گھتھی، آئی واہو داہیا۔ شرع والیاں نال رسی، مکھ کعبیاں وٹوں بدلایا۔ میتوں چنگی نہیں لگدی ڈھانڈی حقی، حکم من کے سپس نوایا۔ میں چاہندی ساری سرشی اُتے کائنات وچ کتھا کہانی چلے دوٹکی، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا

سارے گایا۔ اپنے نشانے اُتوں دین دُنیا دیکھی اُگی، منزل حق چڑھن کوئے نہ پائیا۔ میں پیریں آئی پُٹھی، بچھلا پندھ مُکائیا۔ ایتھے اوسے صاحب تے آسا سٹی، جو مالک کل اکھوائیا۔ اوسے دی مُجبت وِچ اُٹھی، نرگن دھار لئی انگڑائیا۔ میرے کول پریم دی مُٹھی، پنجاں اُنکدیناں وِچ بند کرائیا۔ نارد کہے ایسے چر نوں میرا ساہ اُلٹن لگاتے میرا پندھ مکیا ماری چُجھی، میں باہر گیا آئیا۔ باہر آکے سنی ڈگ ڈگی، جو دو جہاناں رہی جگائیا۔ برہمنڈو کھنڈو پُریو لوو اکاش پاتالو گگن گگننترو زمیں اسمانو سوریہ چندو اُٹھو دیکھو نٹھو بھجو میرا صاحب سوامی وڑیا بھگتاں دی جُھگی، جُھگے اپنے رہیا وسائیا۔ جس دی ونڈ نہیں کسے ودی سدی، کشنا شُکلا پکھ دوویں سیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایک نرگن جوت کرے اُگی، دوسر روپ نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نو بابو پُر ضلع گرداس پُر کرتار کور دے گرہ *

نارد کہے بستہ لواں بنھ، پُستکاں گنڈھ وِچ لکائیا۔ پر م پُرکھ نوں کہاں دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ جس بھگت اُپجائے جن، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھے لاوے تن، پنج تت تن وجے ودھائیا۔ نسا پوری کرے من، متا کوڑ گوائیا۔ ہرکھ میٹ کے غم، چنتا دئے چکائیا۔ بیڑا دیوے بنھ، اگے ہو اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نارد کہے میں پُستکاں بنھیاں گھٹ، گھٹ کے دتیاں بندھائیا۔ پھیر کندھے تے لئیاں سٹ، اپنے آپ اٹھائیا۔ پھیر بودی نال کیتا جٹ، گنڈھ دتی پوائیا۔ نالے ہس کے کہا میری پریت جائے نہ ٹٹ، توڑن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ نالے ہس کے آکھیا میں لٹ کے آیا لٹ، پر بھ درشن اپنی جھولی پائیا۔ کچھ لیکھا آیا بچھ، میتوں دے سمجھائیا۔ کیوں نہیں اُگی میری داہری مُچھ، مرد مردانہ روپ نہ کوئے درسائیا۔ اگوں حکم ہو یا نارد اویکھ اندھیرا گھپ، چاروں گنٹ نین تکائیا۔ سچ دا سوریہ گیا چھپ، چند چاندنا نہ کوئے رُشائیا۔ نہ چھاں دے نہ دُھپ، دوویں رُخ بدلائیا۔ نارد کہے میں پہلوں ہو کے چُپ، سب کچھ سُنیا چائیں چائیا۔ پھر اک پریم دی گا کے تک، پر بھ نوں دتا

سنائیا۔ دین دُنی دیا مالکا تیری سرشٹی رُوپ بن گئی کپت، پتا دی لاج نہ کوئے رکھائیا۔ میں ایس کر کے خوش، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جس صاحب
سوامی انترجامی نوں سمجھ سکے کوئے نہ بدھ، عقل چلے نہ کوئے پترائیا۔ اوہ بدلن آگیا آپ کلجک، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آسا منسا میرے وچوں لئے بُجھ، بُجھارتاں اپنیاں میتوں
دے سمجھائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ اٹھ پنڈی ضلع گرداس پُرسشن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے اوانگ تت ست ہری، تتوت واسدیو سمجھائیا۔ سچ دست نال میری کرمنڈلی ابے نہیں بھری، بھگتو سب نوں دیاں سنائیا۔ ویلا وقت تلو
کےہڑی کلجک آئی گھڑی، گھڑیاں اپنا رہی وجائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ اندھیری چڑھی، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ میں نگاہ ماری بڑی، وڈے چھوٹے ویکھ
وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ دے مول نہ تری، پار کنارہ پار نہ کوئے کرائیا۔ چوراسی وچوں ہویا کوئے نہ بری، برے اعظم ویکھے تھاوں تھائیا۔ میں تے
کھرا سناواں کھری، کھرے کھوٹے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرے کول چار جگ دی پچھلی بدھی ہوئی لڑی، چارے کتیاں گنڈھ پوائیا۔ میرے کول اک
اگئی بوٹی جڑی، جڑ چیتن والیو تھانوں دیاں سمجھائیا۔ سارے ویکھو چار گنٹ مذہباں والی کڑی، کڑی کڑی نال مل کے اپنا کھیل کھلائیا۔ نارد کہے میتوں
چیتا آوندا جس ویلے متھے تے ہتھ رکھ کے گوبند نے سندیسہ دتا وچ چمکور گڑھی، گڑھ ہنکار والا ٹٹائیا۔ اک تک نال اگئی پڑھی، پستکاں توں باہر سنائیا۔
جس ویلے کلجک آئیو میرے ڈھئیے توں باہر بڑھی، اپنی لئے انکڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک
بے پرواہیا۔ نارد کہے میں ہو گیا نتوجھانا، سر سکیا نہ اُپر اٹھائیا۔ جس ویلے سنیا ڈھر دا گانا، انبولت راگ الائیا۔ گوبند بنا تیر توں ماریا نشانہ، نشانہ پچھلا
دتا بدلایا۔ بنا چلے توں کچی کمانا، کمند پریم والی سنائیا۔ نالے دسیا میرے صاحب دا ہووے جوت دھار دا بانا، رُوپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ سسبل

اُس دا ہووے ٹکانا، ٹکے گرکھاں دھوڑی خاک رمایا۔ میں ساتھی ہونا بن کے پہلوانا، سوربیر ویس وٹایا۔ سنگر شبد ہوواں رانا، سیس تاج اک سہایا۔ اپنیاں بھگتاں سکھاں نوں بنا اکھیاں توں پچاناں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ مہربان ہوواں مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ تکاں زمیں اسماناں، منڈلاں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نارد کہے میتوں یاد گڑھی چمکوڑ دی جھاک، جھک جھک کے دیاں سنایا۔ گوہند اک شبد اگئی بات آکھی، بن اکھراں دتی سنایا۔ نالے ہس کے کہا گرکھو سنگر شبد ہو کے تہاڑی پھیر کر اں گا راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھایا۔ کوٹاں جہاں دی دے کے معافی، مُفت اپنے نال ملایا۔ جام پیواں گا بن کے ساتی، بنا پیالیاں کھ چوایا۔ چڑھاواں گاست سچ دے اُتے راکھی، رکاباں دو جہان وکھایا۔ میرا بستر انوپ ہووے گا پوشاکی، جگت پوش کم کسے نہ آئی۔ میں مارانگا اکو پلاکی، پلاک وچ دو جہان چرناں ہیٹھ دہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا مالک اگم اتھایا۔ نارد کہے میں پھیر ہتھ ول جھاکیا، جو پٹھا سدھا سدھا پٹھا گوہند رہیا وکھایا۔ اُس ویلے آواز سنی پُرکھ اکال نے آکھیا، اکھراں توں باہر درڑایا۔ میرے گوہند وڈے چھوٹے کاکیا، کال مہاکال تیرے چرناں وچ رکھایا۔ میں تیرا دو جہان وچ بدل دینا ساکیا، ساکھی اگلی دینی سمجھایا۔ نارد کہے بنا میرے توں اکھی نال کسے نہیں ویکھیا اوہ واقع، واقف کار نظر کوئے نہ آئی۔ جاں نگاہ ماری میتوں ہندسہ نظر آیا آٹھیا، آٹھا دتا پرگٹایا۔ جس دے درمیان اکو گاٹھیا، گٹھری جگت بھار بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا جگ جگ واٹیا، پینڈا پندھ اپنے چرناں ہیٹھ رکھایا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت پنڈ اٹھ پندٹی ضلع گرداس پُر لاج کور دے گرہ *

نارد کہے میں دساں اک ہور بات، باتاں سننن والیو تہانوں دیاں سنایا۔ میتوں یاد آوندی ماچھوواڑے دی اوہ رات، جس دی رتڑی گوہند نال مہکایا۔ اوتھے کسے دی کوئی پچھن والا نہیں سی بات، گھر آیاں نوں جل پانی نہ کوئے پیایا۔ نہ کوئی چارپائی تے نہ کوئی کھاٹ، تکیہ سرہانا لیف نہ کوئے

وڈیاں۔ نارد کہے جاں میں نگاہ ماری تے گوہند ہتھ رکھ کے ستا تے ڈھاک، تلی سیس تے لکایا۔ تن بستر گئے پاٹ، لیرو لیر سو بھاپایا۔ پیراں وچ چھے کاٹ، خون لال رنگ بدلایا۔ نارد کہے میری نکل گئی ڈاڈ، رورو کے دتی دہایا۔ آگوں گوہند دی آئی آواز، شبد شبد نال سنایا۔ نارد جگت وچوں جاگ، اپنی اکھ کھلایا۔ ویکھ میرا سچھنڈ جگدا چراغ، جتھے شرع نہ کوئے بُجھایا۔ پھیر ویکھ دھرتی دے بھاگ، سنگر شبد ہو کے آواں چائیں چانیا۔ گُرگھاں دا کھولاں راز، پردے اندرے اندر اٹھایا۔ پریم و جاواں ناد، دُھناں نال شنوایا۔ آتم پر ماتم درسواں سماج، سمگری سچ والی ورتایا۔ پورن جوت جوت میرا ہووے پرکاش، پرکاش پر بھ دے وچ سمایا۔ سب دی پوری کراں آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ جیہڑا جُجھار گھٹ پانی نہیں دتا گلاس، ایہو امرت گُرگھاں دے اندر دتا چوایا۔ میری کھیل نہیں کوئی پتا تاش، دُکی تکی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا کھیل مل کے ہونا نال پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا کھیل کھلایا۔ اوہ ویکھ صدی چو دھویں دی آخری واٹ، پتن گھاٹ بیٹھی ڈیرہ لایا۔ جس ویلے جن بھگتاں ملنی دات، دست اگم ورتایا۔ نارد کہے پھر مینوں آئی شانت، میں شانتی وچ سیس دتا نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا آپ اکانت، اک اکل اپنا حکم ورتایا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند اٹھ پندی ضلع گرداس پُر درشن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں کھیل تکیا اگے شاہو کا، شہنشاہ دتا دکھایا۔ میرا وچار مکیا بھاؤ کا، بھانڈا بھرم دتا بھنایا۔ ہنکار گیا ہوں کا، ہنگ برہم سمجھایا۔ وہن تکیا پریم دریاؤ کا، ونجھی ہاتھ نہ آیا۔ جیکارا سنیا ناؤں کا، نام ندھانا دتا درڑایا۔ رشتہ ویکھیا پتا ماؤں کا، سٹ دُلا رے گود اٹھایا۔ سہارا ڈٹھا ٹھنڈی چھاؤں کا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہار ویکھیا اپنے داؤ کا، بھيو ابھید نہ کوئے جنایا۔ سندیس سنیا واہو واہو کا، اوتار پیٹنمبر گرو رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوایا۔ نارد کہے میرے اندر آئی خرمستی، مست دیوانہ دتا بنایا۔ میں درشن پایا چشمی، چشم

دید رُشانیا۔ مٹی نوری ہستی، نورانہ ڈمگ گائیا۔ درگاہ ویکھی و سدی، سچھنڈ سوبھا پائیا۔ میری آشا ویکھی ہسدی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ دو جہاناں نسدی، بچھے واہو داہیا۔ پیاسی امرت رس دی، بوند سوانتی رہی۔ ونجارن صفت جس دی، صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں تمکیا اگم نظارہ نظریے توں باہر جنایا۔ دیوے پریتم پیارا، پرم پڑکھ ڈھردر گاہیا۔ جس دا اکو اک ہلارا، دو جہاناں پار کرائیا۔ دیوے درس دیدارا، جوتی جاتا ڈمگ گائیا۔ میں بن کے بر خوردار، ساچی سیو کمائیا۔ جیہڑا سرگن توں نرگن آیا دوبارہ، جوتی جاتا روپ بدلایا۔ میں اوسے دی چرن دھوڑ لاواں چھارا، مستک ٹکے خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچی سرکارا، شہنشاہ اکو اگم اتھاپیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ وزیر پڑ ضلع گرداس پڑ بوڑ سنگھ دے گرہ * *

نیچیش نوچھے جی موسے یوک تاجینے کموکسنو بیلس وجھے زانیکے چنوستی موڑ وزیزول تکلا نظ ہوی یک مزا زونی لائزی ہوسو بینمستا کنوزی مولا زبی عرشے ربی فرشے طبی گوشے کُند صاحب بخشند بازوقتی زواں مُصنفے اوا ہنکوال دُعا ظو کوزود شاہے نزد وزیو مولزا نورے جہاں رُشائے جہاں بدستے دُعا ہستے خُدا زاکیمزین ولبائیلی مزہکلی تو زنتو فرشے عرشے نوی کوتے کوی صفاتے دوی بذاتے نوی عرشوں و جا فرشو زمہ نورے چنہ تاریکے ونہ تعلقے دو جہاں متعلقے رہنما خُدائے کھزند رسولے فرزند گوبندے کمند شبدے بھینگ نزیولے ٹرنگ نیترے کمند قدمے بخشند روزے سبب شہنشاہ اک اکھوایا۔ جی استو جو زاوکی مجد رسولے حمد کائناتے کُند خاکے زود روئمائی تسد چشمے عبد حکمائے شبد کلامائے کلمہ کائنات اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگ چوکڑی عدد ادادو شمار اپنے وچ رکھایا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند سدا ضلع گرداس پڑ مہنگا سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے بھگتو ویکھو پر بھو دا دیس وڈا، وڈے دی وڈی وڈیاں۔ جس نے اپنے تھم دا اک نشانہ گدا، چاروں گنت رہیا جھلایا۔ تھمکی تھم دیوے
 سندیسہ سدا، نرگن سرگن آپ اٹھایا۔ میں وی اٹھ اٹھ بھجا، بھجیا واہو داہیا۔ میںوں رستے وچ ریتے وچ روندیاں دسیاں ڈڈاں، چیک چھاڑا رہیاں
 پانیا۔ پھیر میری نگاہ گئی وچ کھڈاں، بن نیناں نین تکایا۔ پھر آواز سنی مقبریاں والیاں ہڈاں، دروہی کر سناںیا۔ میں حیران ہو کے اپنے اندروں اپنا
 وچار کڈھا، کہہ کے دتا سناںیا۔ وے پیر پیغمبر و تہاڈے محبوب دا کیہڑا اڈا، مقام کون اکھوایا۔ کی اوہ سانڈھنی سوار کہ شاہ آسوارا دے گدھا، کون
 سوامی سو بھاپانیا۔ کی اوہ متر پیارا دیونہارا دغا، جگ جگ اپنا ویس وٹانیا۔ کی اوہ چھتر دھاری کہ چھتر جھلایا چھبا، اپنا کھیل کھلایا۔ میں سندیس سناںیا اوہ
 بے پرواہ بے حد، حدوں وچ کدے نہ آئی۔ نہ کدے کٹا وے لبوں، مجھ داہڑی وند نہ کوئے وندایا۔ لوک مات بلدا نال سبنا، نرگن سرگن ویس
 وٹانیا۔ جو تار نہارا کلا کلا جڈا، یدی اپنا پردہ لاہیا۔ نارد کہے میں ہور آگے ودھا، قداماں قداماں پندھ مکانیا۔ میںوں اک آسو دسیا بگا، چارے سنب وکھانیا۔
 میں نیر میڈیا کھبا، سچے نال تکانیا۔ اوہدے والاں بدھا بگا، موٹی تند سہانیا۔ اوہدا شاہ آسوارا دسا نڈھا، روپ رنگ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سناںیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو دا کڈا وڈا ویہڑا، گرہ دو جہان سہانیا۔ پتہ نہیں ایختے وے کیہڑا،
 وشن برہما شو اوتار پیغمبر گر لکھ چوراسی بالے نڈھے، بھجن واہو داہیا۔ سچ سہنجنا سوامی دا دسیا کھڑا، نو کھنڈ کھڑکی نو دوار سہانیا۔ جتھے چاروں گنت
 جھیرا، جھکڑا سکے نہ کوئے مکانیا۔ جگ جگ سب نوں لائے اُکھڑا، دین دُنی دے بدلایا۔ اٹا دیوے گیڑا، چکرورتی چکراں وچ رکھانیا۔ کرے حق
 نیرا، عدل انصاف اک کمانیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہر نظر نال ترانیا۔ ہن کھج میڈے اندھیرا، اندھ اگیان گوانیا۔ روپ دھر کے شیر شیرا،
 سنگھ سنگھ بھبک لگانیا۔ بچھے وقت لنگھ گیا بتھیرا، دین دُنی دے ڈھولے گانیا۔ آگے تھم چلے پر بھو کہے ایہہ میرا، دو جہاناں وچے ودھانیا۔ اکو رنگ

رنگائے سنجھ سویرا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ مڑھی گوراں کرے نیرٹا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہاؤنہارا ساچا ڈیرہ، سچھنڈ سچ دے وڈیائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند سدا ضلع گرداس پُر جرنیل سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو پر بھو دی کڈی وڈی دھولی، دھرم دی دھار دیاں جنائیا۔ جیہڑی اُس دی لکھ چوراسی نال موٹی، موٹا اپنی رُت وکھائیا۔ کھیل کردار ہے ہولی ہولی، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ جگت وویار وچ کدے نہ کرے توی، دھیرے دھیرے اپنا کھیل کھلایا۔ سب دے اقرار تئے توی، کول نین ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دے شاستراں جانے بولی، کی انبولت راگ درڑائیا۔ ہر گھٹ اندر رہیا پھولی، پردہ اوہلا آپ چکائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ سنت سہیلے لہے ہم جولی، سجن ساتھی آپ بنائیا۔ نام کنڈے ترازو توی، دوسر ہتھ نہ کدے (پھڑائیا)۔ جنہاں دی اندر بجر کپاٹی کھولی، درشن دیوے چائیں چائیا۔ سنگر شبد بن کے ڈھولی، جگت ستیاں لئے اٹھائیا۔ اپنی دھار رکھ وچولی، وچلا بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنی دا کڈا وڈا وستھار، چاروں کنت سوبھا پائیا۔ چارے کنتاں پھریدار، اتر پورب پچھم دکھن سیو کمائیا۔ چارے وید کرن پکار، کوک کوک سنائیا۔ چارے جگ کرن اظہار، صفتاں وچ صلاحیا۔ چارے کھانی کرے پکار، کوک کوک سنائیا۔ چارے بانی دے ادھار، امرت میگھ میگھ دے برسائیا۔ چارے منزل کرتیار، رستہ دیوے چائیں چائیا۔ چارے یار کر ہوشیار، یاری یاراں نال لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے جن بھگتو دھرنی کڈی لمی چوڑی، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ جس دے اچے نیویں تھال لائی نہیں پوڑی، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جو دوس رین پھرے دوڑی، بھجے واہو داہیا۔ جس دی ترسنا نہیں کوڑی، وکھ روپ نہ کوئے وکھائیا۔ اوہ ویکھو کردی بہڑی بہڑی، کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکالے کری غوری، گہر گور (دھیان) لگائیا۔ مینٹوں لٹی جانڈے ٹھگ چوری، کلجگ لٹوآ نال ملایا۔

میرا پریم رس جاندے بھوری، بھورا بھورا میرا سب کچھ گیا لٹائیا۔ میں ہو گئی کوچھی کملی کوہڑی، بلہین دہائیا۔ میرے صاحب سوامی میری دھرم نال بنا دے جوڑی، دھرنی رو کے واسطہ پائیا۔ نارد کہے میں آگے ہو کے دتا ہوڑی، ایویں نہ گر لائیا۔ اوہ تک کلجک آیورہ گئی تھوڑی، سماں بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ اک صاحب تے رکھ ڈوری، جوٹیاں گنڈھ پوائیا۔ شبد آواں سُن گھنگھوڑی، جو بن کٹاں رہیا سناٹیا۔ تیری قسمت ہوئے متھوری، بھاگ بہن رہن نہ پائیا۔ توں ور پاونہا جہا لوڑی، پر بھ دیونہار گوسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں سدا سدا اپنے سنگ رہیا توری، ثرت اپنی دیا کمائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ نوشہرا ضلع گرداس پور گربخش سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتو مانو اپنے صاحب دارنگ، ہر کرتا دھردر گاھیا۔ آتم پر ماتم بناؤنا سنگ، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ نام ندھانا سُننا مردنگ، نرگن سرگن کرے شنوائیا۔ دین دنی دی دھار جانا لنگھ، مذہب شرع نہ کوئے اٹکائیا۔ کلجک کوڑی کرپا کرنی بھنگ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پار برہم برہم ماننا سچ انند، سکھ سکھ وچوں اُچھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ہووے وقت سہیلا، مات لوک ملے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کراؤنا میلا، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ اک گھر سہاؤنا گرو گرو چیلہ، سنگر شدی وجدی رہے ودھائیا۔ سوامی ٹھا کر ملے سہیلا، سجن آگم اتھاپیا۔ جس دا دھام نویلا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ اپنی کھیل کلجک رہیا کھیلا، خالق خلق نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو آتم ہووو سارے درشی، جگ نیتراں لوڑ رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا امرت میگھ رہیا برسی، نچھہر جھرنا امرت رس آپ چوائیا۔ جگت واسنا تر کھا رہے کوئے نہ ترسی، کلپنا کوڑ نہ کوئے ہلاکائیا۔ دیوے مان وڈیائی اُتے دھرتی، دھرنی دھرت دھول دھول چارے کُنٹ خوشی بنائیا۔ اوہ سوامی ٹھا کر شرطی، شرطیہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ پریتم ماہی عرشی، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جس نام کلمے دی

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ اوگرا ضلع گرداس پُریان سَنگھ دے گرہ * *

نارد کہے جن بھگتو راوی دی ریت مارے چیکاں، چیک چھاڑا رہی پائیا۔ بنا انگلاں توں کھی جائے لیکاں، لائن لائن نال بدلایا۔ بنا اکھیاں توں ویکھ رہی تریکاں، تواریخاں دھیان لگایا۔ جس دیاں چار جگ ہندی رہیاں تصدیقاں، شہادت اوتار پیغمبر گر بھگتایا۔ کون ویلا اوہ پوریاں کرے امیداں، آسانسا ویکھ وکھایا۔ ستمکھ درشن کراں اپنے دیدا، نوری چند چند رُشناپا۔ میریاں غفلت وچوں کھلن نیندا، ڈھنی ناد شبد کرے شنوایا۔ جس دا کھیل سدا پیچیدہ، باطن سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے راوی دی ریت نیت رہی نیر وحہ، نیناں چھبر لایا۔ بنا ہتھاں توں کرے دُعا، واسطہ رہی پائیا۔ کرپا کر میرے مہرواں، مہربان تیری سرناپا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ میرے پار کنارے ذبح ہندی گاں، بنسری والا کاہن رہیا درسناپا۔ ادھروں محمد اشارے رہیا کرا، چار یاراں نال جڑایا۔ سارے کوکن واحد اک خُدا، خود مالک بے پرواہیا۔ جو امام ااما آئے ویس وٹا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ ریت کہے میں کی دتاں، کہن کچھ نہ پائیا۔ نالے روواں نالے ہتاں، سندیسے دیاں درڑایا۔ بالمیک نے ایٹھے لکھی اُس رام دی کتھا، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے راپا۔ میں بیتھارتھ دتاں یتھا، یدی یدپ دیاں درڑایا۔ جس دے حکم نال راون گڑھ ہنکاری ڈھٹھا، ہوئے دتی مٹایا۔ اوہ سوامی پھرے نٹھا، بھجے واہو داہیا۔ تلتے پتھر اٹاں، پاہناں کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا لکھا، کھت بھوکھت اپنے نال رلاپا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ اوگرا ضلع گرداس پُر تریلوک سنگھ دے گرہ *

ریت کہے میرے اُتے پانی دھار و ہندا، دوس رین داہو داہیا۔ میتوں صبح شام سندیسے دندا، کہہ کے رہیا سناہیا۔ اوہ کھیل تک لے دشا لہندا، لہندی دشا اکھ اٹھایا۔ جتھے محمد داکن والا پینڈا، صدی چو دھویں بیٹھی آس رکھایا۔ حضرت موسیٰ کوہ طور نور ظہور جس صاحب دا لیندا، اوہ لبھاں توں باہر رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر وڈا وڈا وڈایا۔ ریت کہے میری آسا بہہ پُرانی، پنے پنے سہس نواہیا۔ میری سبج تریتا دواپر کلج جان سکے نہ کوئے کہانی، کہاوت کہن کوئے نہ پانیا۔ میں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دی رانی، جس دی رعیت آد انت جگا جگنت اکو نظری آہیا۔ جس داٹوں میرا میں تیرا ایہو ڈھولا اگمی بانی، دوسر راگ سنن کوئے نہ پانیا۔ جو مالک خالق دین دنی دا جان جانی، گھٹ گھٹ اپنا آسن لایا۔ تِس صاحب وٹھو قربانی، اپنا آپ اوسے دے قدم لکایا۔ جو کر نہار مہربانی، مہربان محبوب بے پرواہیا۔ جس دے حکم اندر چاروں کنٹ کوڑ دی چڑھی طغیانی، میرے تڑ دین ڈھایا۔ اوہ عیسیٰ دا پتا اسمانی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شاہ سلطانی، شہنشاہ دو جہان اکھوایا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ہر دیپ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے ریت اپنا دتے دُکھ، دُکھی ہو کے حال سناہیا۔ میتوں پر بھ ملن دی بھکھ، جگ چو کڑی راہ تکایا۔ میں جس دی جنمی وچوں گکھ، میتوں جنم دین والی کوئے نہ مایا۔ میری اوسے نال سہنجی ہووے رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ اوہ سوامی ابناشی اچت، پر بھ میرا ماہیا۔ جو دیونہارا اپنا سکھ، سکھ ساگر روپ بناہیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹے لٹ، لٹیرا نظر کوئے نہ آہیا۔ میں نہانی کو جھی کملی امرت جام پیا دے گھٹ، امیوں رس آپ چوایا۔ میرا لہنا دینا جائے ٹک، باقی اور نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے ریت،

پر بھ ساچا دیا کمائیگا۔ دین دیاں دیکھ وکھائیگا۔ رُوپ انُوپ آپ پر گٹائیگا۔ جوتی جاتا ڈمگائیگا۔ پُرکھ بدھاتا نظری آئیگا۔ تیراٹ کناہ آپ سہائیگا۔ بھو
 ابھد اگم گھائیگا۔ چارے ویداں راگ جنائیگا۔ اچھلا اچھلا رُوپ بنائے گا۔ تیرا سہا کے سچ محلا، سنگھاسن اِکو اِک وڈیائیگا۔ اوہ پھر دا جلا تھلا، مہینل کھوج
 کھجائیگا۔ سوامی اِک اِکلا، اکل کل دھاری پردہ لاہیگا۔ جس دا بھانا کدے نہ ٹلا، اٹل تھم اِک سنائیگا۔ جوتی شبدی دھار ہووے رلا، سمبل اپنا دیس
 وسائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وکھ وکھائیگا۔ ریت کہے نارد میں سنیا سچ سندیسہ، نو نو سپس جھکائیگا۔
 اوہ صاحب دُھر نریشا، نر نرائن وڈ وڈیائیگا۔ جو رہے سدا ہمیشہ، جنم مرن نہ رُوپ بدلایا۔ جس دی مچھ داہری نہ کیسا، نہ کوئی مؤنڈ مُنڈائیگا۔ اوہ جگ
 چوکڑی سب دا ویکھے لیکھا، پچیا نظر کوئے نہ آئیگا۔ جس انتم جھگڑا مُکاؤنا مُلا شیخا، مسانکاں پنڈھ مُکائیگا۔ دین دُنی دی بدل دیوے ریکھا، رکھیاں نیاں
 بھو گھلایا۔ اوہا نام ڈنکا وجے ایکا، ایکنکار کرے شنوایا۔ سب نے اُس تے رکھنی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیگا۔ جن بھگتاں کرے بُدھ پیکھا،
 دُرمت میل دھوایا۔ ترے گن تت لائے نہ سیکھا، اگنی تت گوائیا۔ چرن جھہائے تیرے اُتے راوی دینے ریتا، رنگ رتڑا دُھر دا ماہیا۔ تُوں پچھلا یاد کرنا
 چیتا، چیتن ہو کے سُر ت گھلایا۔ جو آوے تیرے گھاٹ تیرے دیسا، تیری جوہ دے وڈیائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی ایکا نیتا، نیت نو ت اپنا تھم ورتایا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ اُجھ دریا دے کنڈھے دُپہر دے سمیں وبار ہویا *

نارد کہے میں سب کچھ لیا بُجھ، میری بودی بھو وِتا گھلایا۔ جیہڑی آسا بالیک رکھی گجھ، اپنے اندر دھیان لگایا۔ نالے اشارہ کیتا تریتا جگ، بن
 کھنڈی ہو کے دھیان لگایا۔ جس ویلے کلج اودھ گئی تیج، پوجا رام نہ کوئے وڈیائیگا۔ میرے رام دارام میرا لہنا دینگا اُتے اُجھ، اُجلا میرا گھ کرایا۔ جس
 دے کول پیار دا پرساد ہووے گا کجھ، وست وست وچوں ورتایا۔ مینٹوں پوری دیویگا سُبھ، سُدی ودی دا پنڈھ مُکائیگا۔ نارد کہے میں وی آوانگا کد،

بھجناں واہو داہیا۔ نالے بالمیکِ اِشارہ کیتا رام راون دا ہووے یِدھ، قلم ایسے تھاں چلایا۔ نالے اپنی کھری وچوں کدھ کے دُدھ، زمیں نال دِتا بھجھایا۔
 اودھروں اِک شیر پیا بُک، اپنی بھبک لگایا۔ مُنہ لیا چک، بالمیکِ دلِ نکایا۔ بالمیکِ گائی بُک، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سنگھ اوتھے
 گیا رُک، نین زمیں اسمان اُٹھایا۔ پھیر بولیا وچوں گھ، اپنی آواز دِرڑایا۔ چاروں کُنٹ دُنڈاوت وچ گیا جھک، نو نو سیس نوایا۔ پھیر کوک پکاریا، جس
 ویلے کلج کوڑ پائی لُٹ، لُٹے جگت سنساریا۔ دین دُنی بھاگ جان کُھٹ، ہووے نہ کوئے سہاریا۔ آتم پر ماتم ناتا جائے تُٹ، لے میل نہ جوت نرنکاریا۔
 اوس ویلے پرگٹ ہووے ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ رُوپ نیاریا۔ سنگر شبد سہائے رُت، رُتڑی اپنے نام وڈیا رہیا۔ دھرنی دا ضرور ویکھیگا دُکھ، دُکھیاں
 دُکھ مٹا رہیا۔ اودوں اتھے نڑھنویں ہندے سی رُکھ، سنگھن سب دا اِک دکھا رہیا۔ بالمیکِ پیار وچ سیکدا سی دُھپ، پروشٹا چیت سہا رہیا۔ پھیر بھر کے
 ریت دی بُک، اپنے سیس اُتے اِکا رہیا۔ پھیر قلم دی پھڑ کے نوک، زمیں اُتے لکھا رہیا۔ پرگٹ ہووے نرمل جوت، جوتی جاتا نظری آ رہیا۔ جتھے نہ
 کوئی قلعہ نہ کوئی کوٹ، گرھ بنک نہ کوئی سہا رہیا۔ اودھروں براہمن آ گیا کھچروٹ، متھے تلک دکھا رہیا۔ بالمیکِ دِتا ٹوک، تُوں کھڑا رام دھیا رہیا۔
 کس دے ملن دا شوق، کس دا لیکھ بنا رہیا۔ کتھے جاویں پہنچ، کھڑا پندھ مُکا رہیا۔ بالمیکِ کہا جس دا لیکھ نہ جست نہ ٹانک، حصے ونڈ نہ کوئے ونڈا رہیا۔
 میں اوسے دا گاواں سلوک، سوہلا راگ سنا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگا رہیا۔ نارد کہے
 بالمیکِ نے کھے پنچے نال مٹی دبی، زور نال دباہیا۔ اونوں نظری آئی جوت ربی، نور نور رُشناہیا۔ شبد سندیس دِتا کلج پرگٹ ہوواں پروشٹا ہووے پوہ
 چھبی، جوت جوت ڈگمگایا۔ نور الاہی بن کے ربی، ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ بالمیکِ قلم بھن دتی ادھی، توڑ کے دتی دکھایا۔ جھٹ حکم ہو یا جس ویلے آئی
 چودھویں صدی، صدقہ تیرا ویکھ دکھایا۔ جس مٹی خاک اُتے تیری لگی گدی، اوسے تے اپنا آسن لایا۔ اودھروں پون ٹھنڈی وگی، اپنا بل دھرایا۔
 بالمیکِ نے پٹھی کر کے اڈی، پنچے نال دباہیا۔ اونے چر نوں راہی سیدا آیا اُس دے کول سی ڈبی، اُس اگنی دتی جلاہیا۔ پھیر کھلو گیا ہتھ بدھی، سیس
 پریم نال نوایا۔ پیلوں کھول کے روٹی ادھی، بالمیکِ اگے اِکایا۔ جھٹ نارد کہے ایہہ میٹوں بھکھ لگی، میٹوں دے کھوایا۔ جھٹ آواز آئی ربی، ایہہ

تھکم ڈھردر گاہیا۔ ایہدا لہندا دینا پھیر ہونا کنارے ندی، وہنارنگ رنگا نیا۔ جدوں پُرکھ اکال دی جوت جگی، تیرا مانس جنم دینا بدلائیا۔ ایسے کارن بچن سنگھ نوں ایہہ دھرتی لہجی، پورب لیکھا بالمیک والا جنا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا دیوے سرب سربگی، سورپیر وڈ وڈیا نیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند سنمل سکور ضلع گرداس پُر بچن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میرے کول اگئی کتاباں، کُتب خانیاں ہتھ کدے نہ آئیا۔ جس وچ اُس صاحب دیاں محراباں، جس دا محل اٹل ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میں اوسے دی دھار دا بنیا حق احبابا، متر پیارا یار اکھوائیا۔ سبجک تریتا دواپر کھجک سب دا شمار کردا رہیا تعدادا، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ سُن دا رہیا شبد اگئی نادا، بن سرون کناں شنوائیا۔ حق وچوں حق بدلدی رہی آوازا، نام کلمہ کلمہ نام بدلایا۔ نور تکدا رہیا غریب نوازا، جو نور نورانہ ڈگمگائیا۔ شاہو بھوپ دو جہاناں راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میری کتاب دا ویکھوں پہلا اکھر الف، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس وچ شرع نے لیا حلف، شریعت سنگ نبھائیا۔ دوسرے کرنی پی نہ کوئے تکلف، دردی درد نہ کوئے جنا نیا۔ ایہہ لیکھا اُس صاحب دا جو سوامی سدا متعلق، پروردگار نور الاہیا۔ جس دا لہندا دینا چار یار محمد سنگ تعلق، طرفداری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہ تھکم سندیسہ ڈھر فرمان دیوے صدی چوڑاں دے متعلق، جس دا متالیہ عقل بدھی کرن کوئے نہ پائیا۔ اوہدا نشانہ تلو اتے خلق، زمیں اسماناں ویکھ وکھائیا۔ جس دا نور الاہی جھلک، گو بند گُر گُر گیا درڑائیا۔ اُس دا سہنجنا ہوئے وقت، نرگن دھار لے اکر آئیا۔ پکڑ اٹھائے چوڑاسی وچوں بھگت، بھگوان اپنارنگ رنگا نیا۔ آتم پر ماتم دیوے شکت، شخصیت اکو اک سمجھائیا۔ بودھ اگادھا ہو کے آوے پرت، پت پر میثور ڈھردر گاہیا۔ رت سہنجنی کرے دھرت، دھول دے وڈیا نیا۔ جو دھا سورپیر بن مرد، مرد مردانہ ہو کے ویکھ وکھائیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ جس دے (کول) نو سو

چرانوے چوکڑی جگ دی فرد، اوتار پیغمبران گروآں لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ شرع چھری میٹے کرد، قاتل مثنول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میری کتاب وچ اگے نام، اکھراں وچ لکھن کوئے نہ پائیا۔ میں بنا نیزاں توں پڑھے تمام، بنا کاغذاں سو بھاپائیا۔ جتھے سارے دیکھے غلام، پیغمبر گرو اوتار سیس نوائیا۔ پڑکھ اکال دا اک نظام، نوبت نام حق وجائیا۔ جگ جگ بدلدار ہے اقدام، قدیم دا مالک دھر درگاہیا۔ جس نے لہنا دینا لیکھا پورا کرنا اسلام، اسم اعظم دے جنائیا۔ صدی چودھویں میٹنا نشان، نشانہ کوڑ دے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ایکا دے حکمران، حکم حاکم اک جنائیا۔ سرشی درشی اندر گائے اکو نام، کلمہ کائنات سمجھائیا۔ دیکھے وگے دیکھنہار امام، نور نورانہ نور الاہیا۔ کل کلکی کھیل ہووے مہان، مہاکتھ کتھ درڑائیا۔ نہہکنک والی بن دو جہان، دوہری اپنی کھیل کھلائیا۔ سہل سہا کے سچ مکان، مڑھی گوراں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دی بولن والی نہیں زبان، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ شبد گرو سنگرو ہو مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نام ست دیکھے مار دھیان، نو نوچار دا پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں دیوے برہم گیان، آتم و دیا اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگون اپنا بھو چکائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند سنمل سکور ضلع گرداس پور سنتو کھ سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میرے کول ثبوت لکھتی، حکم نامہ دھر درگاہیا۔ جس دے وچ ذات گرگھ اک اک دی، جوت اک نال مل کے اک روپ سمائیا۔ جنہاں دی آتم پر ماتم سکھ دی، سکھیا سنگر وچ سمائیا۔ اوہناں دی پوجا تک گئی پتھر اٹ دی، پاہن سیس نہ کوئے نوائیا۔ سرتی اکو صاحب چرناں وچ ہووے نکدی، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جتھے اکو بخش وڈے نک دی، اوچاں نیچاں ملے وڈیائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دی سہنجی تھت دی، وار تھت نو نو سیس جھکائیا۔ محمد دے نت نوت دی، جگ جگ بھگتاں سنگ نبھائیا۔ اگلی کھیل انوکھے ہت دی، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھائیا۔ اوہ دیکھو صدی چودھویں

پڈی، نیترو رو رہی گر لائی۔ مینٹوں یاد محمد والی چٹ دی، جو کلمے کلاماں توں باہر درڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائی۔ نارد کہے میرے کول پرائیاں خبراں، بے خبرو دیاں جنائی۔ میں پھر دا آیا اتوں امبراں، دھرنی دھرت دھول اُتے پھیرا پائی۔ میں چار جگ دے دیکھدا رہیا سویمبر، خوشیاں والے خوشی دے ڈھولے گائی۔ میں جان دارہیا دل دیاں اندراں، انتشکرن دیکھاں خلق خدائی۔ میں وعدے قول اقرار تگاں پیغمبراں، جو پیشین گوئیاں وچ درڑائی۔ میں پھراں مٹھاں مندراں، مسجد اں کھوج کھوجائی۔ میں حیران ہو گیا چاروں گنٹ ہوئیاں اندھیریاں کندراں، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ نو کھنڈ دے وانگ کھنڈراں، نگر کھیڑا سو بھا کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہ کنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں توڑنہارا انتر نر نتر چندرا، ترے گن اتینا، ترے گن دا پنڈھ مکائی۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پور سوہن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے میں دیکھیا لاتصویر، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئی۔ جو شاہ شہانہ بے نظیر، پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس شرع توڑنے زنجیر، دین دنی دے بدلایا۔ کلج کوڑی کریا کرے اخیر، آخر لیکھا دے مکائی۔ پرگٹ ہو کے پیراں دا پیر، پاربرہم پت پر میثور اپنا حکم ورتایا۔ نو کھنڈ پر تھی دیوے دھیر، ستاں دیپاں ہوئے سہائی۔ دھرم دی دھار بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی آپ جنائی۔ ایکا رنگ رنگائے شاہ حقیر، فقیراں اپنی گود اٹھائی۔ اکو نام دی کر تقریر، تحریر اکو اک سمجھائی۔ جس دی برہمنڈ کھنڈ پڑی لو، آکاش پاتال گگن گگنتر جاگیر، زمیں اسماناں اپنا حکم ورتایا۔ اوہ سبج دی نویں کرے تعمیر، مہربان اپنی دیا کمائی۔ جو آسا رکھ کے گیا کبیر، قبراں توں باہر درڑائی۔ میرا شہنشاہ پاتشاہ سب دا دستگیر، نرویر اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ نارد کہے میں پچھلیاں دساں خواہشاں، جو پیشین گوئیاں نال وڈیائی۔ مقبریاں وچ پکارن لاشاں، کوک کوک سنائی۔ دھر امام بدلنا پاسا، کروٹ اپنی لئے بدلایا۔ جس چوڑاں طبق گھلاونا خلاصہ، خالق خلق دے درڑائی۔ اُس دانور

جوت ہوئے پرکاشا، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ صوفیاں بھگتاں دئے دلاسا، من نسا پور کرائیا۔ جگت ویشیاں توں باہر دیوے وشواسا، وشو دا بھيو چکائیا۔ جس نوں سارے کہندے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ اوہ کلجگ انتم پاوے راسا، نرگن سرگن سرگن نرگن گوپی کاہن کھیل کھلائییا۔ جس نوں جھکدے پرتھی آکاشا، منڈل منڈپ ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شاباشا، پاتشاہ بے پرواہیا۔ جس کلجگ میٹی اندھیری راتا، سنجگ ساچا چند کرے رُشنائییا۔ جن بھگتاں دیوے نام اگئی داتا، دیاوان ہو کے آپ ورتائییا۔ آتم دھار بن کے پتاما، پرم پُرکھ اپنی گود رکائیا۔ جھکڑا میٹ کے ذاتاں پاتاں، اُوچاں نیچاں ایکو رنگ رنگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن سد پوریاں کرے آساں، ترسناں ترکھا کوڑ دئے گوائیا۔

* ۸ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر اوتار سنگھ دے گرہ *

نادر کہے میں سنجگ تریتا دوپرویکھیا بدلا، جگ جگ اپنی اکھ اٹھائییا۔ ہن کلجگ ویلا ویکھنا عدل دا، حق انصاف کون کرائیا۔ کیوں جگت جہان کھیل بنیا مشمول قتل دا، دین مذہب کرے لڑائییا۔ مان رہیا نہیں کسے عقل دا، بدھی چلے نہ کوئے پترائییا۔ جھکڑا دے سے تن سریر شکل دا، بُتخانے رہے گرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر حکم اک سنائییا۔ جگ چوکڑی رہیا نسا، لوک مات رہن نہ پائییا۔ نادر خوشیاں دے وچ دندا، کلجگ انت رہیا سنائییا۔ کھیل تکنا اوس الکھ دا، الکھ اگوچر جو بے پرواہیا۔ جیہڑا دین دُنی پلندا، پلکاں وچ کھیل کھلائییا۔ اوہ روپ انوپ سمرتھ دا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو رتھوہی بنیا کلجگ رتھ دا، چاروں کُنٹ آپ بھوائیا۔ انتم لیکھا ہووے سبب دا، ستھر یارڈا دئے گواہیا۔ کھیڑا دے بھٹھ دا، کوڑی کریا گنی نال جلائییا۔ صدی چودھویں ویکھو وقت ٹپدا، ٹاپوآں توں پرے دُہائییا۔ جو محمد اشارہ کیتا اکھ دا، نیتراں نال جنائییا۔ چار یار اوسے دا واسطہ گھندا، سجدیاں وچ سیس جھکائییا۔ محبوب امام آوے حق دا، حقیقت ویکھ وکھائییا۔ نادر کہے اوسے دا جوت دیپک جگدا، دو جہان کرے

رُشنائیا۔ شبد اگئی ناد وجداء، گرہ مندر رہیا درڑائیا۔ جس کھیل مٹاؤنا کلجگ اگئی اگت دا، امرت میگھ برسائیا۔ اوہ بھکت سہیلے لہجدا، گر گر گود ڈکائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا آر پار حد دا، حدو داں کرے صفائیا۔ اوہ نور نورانہ سورے سرگ دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دین دنی مذہب دا، شرع شرع وچوں دیکھ دکھائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند سنمل سکور ضلع گرداس پُر چرن سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد کہے میرا لیکھا دو جہاناں، نرگن زور ہو کے دیکھ دکھائیا۔ کھیلاں کھیل زمیں اسماناں، برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیا۔ جو حکم سندیسہ دیوے سری بھگوانا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ وشن برہما شو جنائے ترانہ، تریاتوں باہر درڑائیا۔ اوتار پینمبر گرو آں سندیس سمجھائے مہانا، مہما کتھ کتھ سنائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُر کھ ابناشی پھر کے جامہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ میں نو نو کران پرناما، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سلطانا، گھر گبھیہر اک اکھوائیا۔ نوری نور نور اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ ست سرپ نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جو دیکھنہارا زمیں اسمانا، اسم اعظم اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میں دھر حکم دتاں کلام، کائنات درڑائیا۔ کی کھیل کرے دھر امام، پیرن پیر بے پرواہیا۔ جس شرع دامننا نشان، شریعت دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جس حضرتاں دتے پیغام، کلمے اکھراں والے سمجھائیا۔ سو جوتی جاتا ہو مہربان، محبوب اپنی کل پرگٹائیا۔ نوست دیکھے مار دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی دیکھے مان، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کھیل نیاری، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو سنجگ تریتا دوپر کریا پار کناری، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سو کلجگ انتم دیکھے اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ سو حکم سندیسہ دیوے ایکا ایکنکاری، اکل کل دھاری آپ درڑائیا۔ لہنا دینا پورا کرے سنگ محمد چار یاری، اُمت اُمتی بھیو رہے نہ رانیا۔ کلجگ

کوڑی کریا انت کنت بھگونت کرے خواری، دھرنی دھرت دھول دھول رووے مارے دھاہیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد اناد کرے جیکاری، چاروں گنت وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ جھٹ نارد کہے میرے کول بہت پُرانا رُقہ، بن اکھراں دیاں دکھایا۔ جس دا نشانہ کدے نہ اکا، تیر انیالا تیر چلایا۔ جس دا پندھ کدے نہ مُکا، جگ چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ اوہ صاحب سوامی تھھا، دُھر فرمانا رہیا درڑایا۔ کلجگ انتم جانا کٹھا، کوڑی کریا سنگ بنایا۔ مایا متا موہ وکار ناتا جانا ٹٹا، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ شرع شریعت میٹے بھٹھا، بھٹکل دسے کوڑ لوکایا۔ کرے کھیل ابناشی بچتا، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ دھرم دی دھار سہائے رُتا، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر تھم اک سنایا۔ نارد کہے میرے کول اگنی دھار چٹھی، نراکھراں نال وڈیایا۔ جگ نیز کسے نہ ڈٹھی، وڈیا پڑھ نہ کوئے سمجھایا۔ جس وچ سمت شہنشاہی نو وسا کھ پنچ دی متی، متر پیارے دتی سمجھایا۔ کسے دارہے کوئے نہ ہتی، ہتکاری نظر کوئے نہ آئی۔ سُر ت شبد مات ہووے نہ ٹکی، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائی۔ جھگڑاپینا پتھر اٹی، پاہن دین دہایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دی سمجھ آئے کسے نہ لپی، بے زباں کی اپنی تھم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نرویر نر نرکار کسے نہ دسی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگم اتھاہ اک اکھوایا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مران ضلع گرداس پُر سنسار سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد سندیس رہیا سنائی، دو جہان نوجوان کرے شنوایا۔ میں آد جگاد دا پاندھی راہی، جگ چوکڑی بھجاں واہو داہیا۔ کھیل تگاں تھل اسگاہی، مہینل کھوج کھوجایا۔ چاروں گنت اکو دسے سب داماہی، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی وشن برہما شو سیو رہے کمائی، سنساری بھنڈاری سنگھاری نو نو لاگن پائی۔ اوتار اوتر کرن نمسکاری، ڈنڈاوت وچ سپس جھکایا۔ پیغمبر بن کے برخورداری، خود مالک سجدہ سپس نوایا۔ سنگر بول بول جیکاری، او سے

دا ڈھولا گائیا۔ اوہ پر م پُر کھ نرنکاری، نرور نور الاہیا۔ جو کلجگ انتم پاوے ساری، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم ہر سوامی، ہر کرتا آپ ورتائیندا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ انتم کرے کھیل مہانی، مہما کتھ نہ کوئے درڑائیندا۔ جودھا سور بن نوجوانی، مرد مردانہ ویس وٹائیندا۔ خالق خلق ہو نور نورانی، شمع نور جوت چکائیندا۔ امام اماماں شاہ سلطانی، شہنشاہ اک اکھوائیندا۔ نہہکنک کل پہر کے بانی، رُپ انو پ درسا ئیندا۔ سبمل گرہ کھیل ندھانی، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی جان جانی، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ جن بھگتاں کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیندا۔ سنگر شبد کہے پر بھ کرے کھیل اپارا، اپر پیر وڈ وڈیائیا۔ سرشی درشی ویکھ کے پاوے سارا، مہاسار تھی ڈھر درگاہیا۔ لہنا دینا جگت جہان ویکھے اوتارا، بھوش بھوکتاں نال ملانیا۔ پیئمبراں دے ادھارا، نبی رسولاں جھولی آپ بھرائیا۔ سنگر گرو آں گر بنے ورتارا، وست اُل اُل آپ وکھائیا۔ جس دا بھو کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ سو پرگٹ ہووے نہہکنک کل کلکی اوتارا، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ جس دانام کھنڈا دو دھارا، زمیں اسماناں کرے صفائیا۔ جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا نرور ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ جس کھیل کھیلنا عرب عربانیاں وچ قاہرہ، کائنات دا لیکھا آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگاد دا بکتا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میں نرگن سرگن دھار کھدا، کاغذ قلم سیاہی نال وڈیائیا۔ جگ نیز لوچن نین کسے نہ دسدا، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائیا۔ میں پیارا ڈلارا اکو پُر کھ اکال پر دا، جو پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جس دے ستھر گو بند ماہی لٹدا، یارڈا سچ ہنڈھائیا۔ اوسے دے چرن کولاں وچ ٹکدا، دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ میرا آد جگاد جگ چو کڑی ایشٹ اک دا، دوسر سیس نہ کوئے نوائیا۔ جو ونجارا آتم پر ماتم ہت دا، پریتم پریم سامیا۔ اوہ بھو ابھیدا اچھل اچھیدا لہنا دینا چکائے نت دا، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ لہنا دینا آپ نجٹھدا، دو آدوسر دویم نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ انور ضلع گرداس پرن چرن سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے پر بھو میں بردا تیرے در دا، خاک سار تیری خاک رمانیا۔ دوس رین سیو کردا، نو کھنڈ پر تھی بھجیاں واہو داہیا۔ سر تیرے چرن کولاں دھردا، نو نو لاگاں پانیا۔ توں میرا کجنا پردہ، بے پرواہ تیری وڈیاںیا۔ میں تیرے حکم نوں پورا کردا، کمی رہن کوئے نہ پانیا۔ پیارا رہن دینا نہیں کوئی تیرے در دا، سپس جگدیش نہ کوئے نوانیا۔ میں کایا مندر اندر وڈا، منسا من دے نال پکانیا۔ جھگڑا پا کے سپس دھڑ دا، دوہاں کراں حق جدانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ کھج کہے پر بھو میں تیرا بر خوردار، ساچی سیو کمانیا۔ میری کرنی ول نگاہ مار، نچ نین ویکھ وکھانیا۔ میں چاروں کنت کیتا دھواں دھار، تیرا نور چند نہ کوئے رُشانیا۔ سر شئی در شئی اندر کیتی و بھچار، گگرم کرے لوکانیا۔ اوہ تک لے تیر تھ تٹ کرن پکار، گنگا گوداوری جمن سُرستی مارے دھاہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ روون زارو زار، بن نیناں نیر وہانیا۔ میں اپنی کلا سب تھان دتی و کھال، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرا بھگت سہیلا بھگتی والا دے کوئے نہ لال، اگمی رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ پھل رہن نہیں دتا مانس دھرم دے ڈال، پت جھڑ سارے دتی کرائیا۔ توں میرا دینا بندھپ دین دیال، ہر تیری اک سرنانیا۔ میری لیکھے پاوئی گھال، کیتی گھال اپنے لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال لینا ترانیا۔ کھج کہے پر بھو ویکھ لے میری سکھیا، چار کنت دھیان لگانیا۔ میں کھج جیواں کوڑ دی پائی بھچھیا، گھر گھر دتی ورتانیا۔ گر اوتار پیغمبراں دا سندیس بھل گیا کھیا، اکھراں چلے نہ کوئے چترانیا۔ تیرا پیار رہن نہیں دتا پیارے تیا، متر پیارے ملن کوئے نہ پانیا۔ ہتکار رہیا نہیں آتم پر ماتم ساچا ہتیا، سرت شبد نہ کوئے ملانیا۔ کھیل تک ابناشی اچتیا، پار برہم پر بھ دیا کمانیا۔ میں ست دھرم دا بھنڈارا گھر گھر لٹیا، کوڑ کریا دتی لکانیا۔ جگت جیواں بھاگ کھٹیا، سر ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ پار برہم برہم میلا ملاپ تیرا جھٹیا، جھٹیا لو نہ کوئے لگانیا۔ خالی روون پنخ تت کایا ہتیا، ہتخانے دین دھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتانیا۔ کھج کہے پر بھو جھکا تیرے قدام، قدم بوسی وچ سپس نوانیا۔ صدی چو دھویں دے دے امت نوں صدمہ، رسول پیغمبراں نال ملانیا۔ لہنا دینا پور کر دے کھیل دس دے وچ عدنا، عدل انصاف تیرے ہتھ رکھانیا۔ تیرا

ڈنکا اِکو وِجنا، چارے کُنٹ کر شنوائیا۔ تیرا دِپِک اِکو جگنا، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ کِریا کر سورا سربنگنا، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ کَلج کہے میرا نشان نو کھنڈ پر تھی ست دِپ کوڑ گڑیا گڈنا، سچ سچ رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرم دھرم دوارے کسے نہ لہبنا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، صاحب سوامی آد جگادی سدا سمرتھنا، سمرتھ سوامی تیری اوٹ تکائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دینا نگر ضلع گرداس پُر لال سینگھ دے گرہ * *

چیت کہے میرا پر وِشنا ناواں، نو نو چار خوشی منائیا۔ اِکو پُرکھ اکال دا ڈھولا گاواں، گا گا شکر منائیا۔ اِکو سچ سرور تیر تھ نہاواں، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ اِکو پُرکھ اکال اِشٹ مناواں، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ اِکو تھان تھنتر سہاواں، سچھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ اِکو مانگت ہو کے منگ منگاواں، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ چیت کہے میرا دوس دہاڑ سہنجنا، نو دھار واسنا دئے گوائیا۔ کِریا کرے آد پُرکھ نرنجنا، ابناشی کرتا دُھر در گاہیا۔ جو ایہتھے او تھے دو جہاناں سبجنا، سگلا سنگ بنائیا۔ جس دے چرن دھوڑا گئی مجنا، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ جس دا انادی ناد وِجنا، جگت جہان کرے شنوائیا۔ سو صاحب سورا سربنگنا، دیونہار سدا وڈیائیا۔ لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں کھوج کھوجائیا۔ جس اوتار پیغمبراں گرو آں پورا کرنا بچنا، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، سورا سربنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ دینا نگر ضلع گرداس پور مہندر سنگھ دے گرہ *

نو چیت کہے میرا سوامی ٹھا کر ایک، ایک کار دے وڈیا ئیا۔ میں جس دی رکھی ٹیک، دھوڑی خاک رما ئیا۔ اوہ بھگتاں کرے بدھ بیک، دُرمت میل دھو ئیا۔ ترے گن مایا نہ لگے سیک، اگنی تت گوا ئیا۔ کوڑی کریا میٹے ریکھ، ست دھرم دھرم پر گئا ئیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے نیتن نیت، نچ لوچن نین کرے رُشنا ئیا۔ آتم پر ماتم بخشے ہییت، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھا ئیا۔ جس نوں لبھدے کیتی کیت، کوٹن کوٹ بھجئن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ نو چیت کہے میرا مالک دین دیا لا، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جس میرا وقت سمبھالا، سمبل بہہ کے کھوج کھوجا ئیا۔ وست اگم دیوے بن کرپالا، کرپاندھ جھولی پائیا۔ سچ دوار وکھائے سچی دھرمسالہ، در ٹھانڈے وجے ودھا ئیا۔ جس دے پچھے جگ چوکڑی گھالی گھالا، گھائل اپنا آپ کرا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک اگم اتھاہیا۔ نو چیت کہے میں خوشیاں وچ چاروں گنٹ تگاں، تقویٰ اکو اک رکھا ئیا۔ میں ویکھاں مدینہ مکہ، کعبیاں پھول پھولا ئیا۔ میں کھیل تگاں بورا سکا، بھجیاں واہو داہیا۔ میں نرگن دھار تگاں ستا، ست ستواد کھوج کھوجا ئیا۔ میرا صاحب سوامی لاپتا، پت پر میثور نور الاہیا۔ اُس اگے واسطہ گھتا، نو نولا گا پائیا۔ جیہڑی آسا رکھ کے گیا نانک تپا، تپی تپیشراں باہر دھیان لگا ئیا۔ اُس دا پہلا اکھر پروان کر لے پپا، پت پر میثور تیرے اگے واسطہ پائیا۔ میں جوڑاں بنا ہتھاں توں ہتھا، ہتھیلی ہتھیلی نال ملا ئیا۔ توں صاحب سوامی سمر تھا، سمر تھ تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگاد سدا سمر تھا، سمر تھ اپنی کھیل کھلا ئیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ دینا نگر ضلع گرداس پور جیتو دے گرہ *

نو چیت کہے میری آسا پُرانی، نو نو سپیس نو ایسا۔ بنا لیکھ قلم توں کھیل مہانی، کتھنی کتھ نہ سکے رانی۔ میرا لہنا دینا اُس ہتھ جو سب دا جان جانی، جانہار بے پرواہیا۔ اُس دے چرن کول وٹھو قُرانی، کر بلے توں باہر لیکھا دیاں درڑا گیا۔ جس دی منزل اک رُوحانی، رُوح بت مل کے وجے ودھایا۔ سو دیونہارا دھرم نشانی، نام نشانہ اک پرگٹا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگا گیا۔ نو چیت کہے میرا اکو اشٹ، دیو آتما جس نوں سپیس نو ایسا۔ اوہ سب دی کھولنہارا درشٹ، بھيو ابھیدا دے سمجھایا۔ لہنا دینا پورا کرے بھوکھتاں والی لکھت، لیکھا اور نہ ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکا گیا۔ سچ کہے میرا صاحب سلطان، ہر سنگر وڈ وڈیا گیا۔ جو جیون جگتی دیوے دھر دا دان، دست امولک اگم ورتا گیا۔ رسنا جہوا انتر نرتر دیوے پین کھان، رسنا رس دُور کرا گیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر حق مکان، مکہ کعبیاں باہر ڈگمگایا۔ جس دا جھلے دھرم نشان، نشانے سارے جائے بدلایا۔ سو روپ انوپا کھیل کرے مہان، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ میری سجدے وچ سلام، سندیسہ دینا درڑا گیا۔ میں لیکھا تکاں اوس امام، جو نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دی سب توں دکھری کلام، کائنات نر اکھر دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دیوے دان، دیونہارا داتار اینکار اک اگلا سچ محلا ست ستوادی اکو وار بھگٹا گیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بھیم پور ضلع گرداس پور دیو راج دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھومیٹ دے میرا دکھ، دکھی ہو کے رہی گر لایا۔ دین دنی چکا دے بھکھ، ترسنا کوڑ دے گوانیا۔ آتم پر ماتم بخش دے سکھ، سرت شبد نال ملا گیا۔ پوتر کر جننی گکھ، ہر جن ساچے لے پرگٹا گیا۔ لیکھے لا اپنے مانس منکھ، مانو بھو رہے نہ رانی۔ ٹوں پار برہم ابناشی اچت، پر م پُرکھ

تیری وڈیاں۔ کلجک وچ سَجگ سہا دے رت، رُتری اپنے نام مہکائیا۔ بھگت سہیلے جناست، ڈلارے میری گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ جھٹ نارد پچھے دھرنی تُوں کی منگدی منگا، منگن والیے دے جنائیا۔ جگت جہان دیکھ لے بُکھانگا، ایہہ پر بھو دی بے پرواہیا۔ اوہ دیکھ کلجک وجائی آئے مردنگا، بجھے واہو داہیا۔ میرا ہلُون دا پھڑ کے کندھا، زور نال ہلایا۔ میں پوتر رہن دینا نہیں کوئی بندہ، بندگی وچ نہ کوئے سماں۔ من کلپنا وچ کرنا گندہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سُن سکے کوئے نہ چھندا، انادی ناد نہ کوئے سنایا۔ میرا اتم آوندا جاندا کنڈھا، آخری گھاٹ دیاں دکھائیا۔ چاروں گنٹ کراواں دنگا، جھگڑے وچ لوکائیا۔ جل پوتر رہن نہ دیواں گوداوری جمن سُرستی گنگا، گوپال نظر کوئے نہ آیا۔ میں موہ وکار دا پھڑیا کھنڈا، ست سچ دی کراں صفائیا۔ دین دُنی دا انتر کراں ٹھنڈا، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ کلجک کہے میں پر بھو دا برخوردار، سیوا وچ سیو کمائیا۔ حکم مٹاں سچّی سرکار، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ رہیا سنایا۔ دین دُنی کری غدار، گداگر دیکھ دکھائیا۔ چاروں گنٹ کرنا دھواں دھار، نرگن جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ ڈنکا و جاونا کوڑ کڑیا، میرے صاحب دتا سمجھائیا۔ پتا پوت رہنا نہیں پیار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ پنچ وکار اکھاڑ، من منسا دینی نچائیا۔ ترے گن اگنی لگی رہے ہاڑ، سا تک ست نہ کوئے ورتائیا۔ میں پھرنا جنگل جوہ اُجاڑ، پہاڑاں ٹلیاں دیکھ دکھائیا۔ کیوں میرا پُرکھ اکالا دین دایلا میتوں سکھیا رہیا سکھال، بودھ اگادھ جنائیا۔ کلجک میرے دُلھے لال، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ کھیل کرنا شاہ کنگال، دین دُنی پھول پھولائیا۔ دھرم دا پھل رہے کسے نہ ڈال، پت ٹہنی نہ کوئے مہکائیا۔ مایا متاسب نوں پاؤنا جنجال، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ پوتر رہے نہ کوئی دھرمسال، سچ دوار وجے نہ کوئے ودھائیا۔ کلجک کہے میں اُس پر بھو دا حکم رہیا پال، نو نو سیس جھکائیا۔ جو میرے اُتے ہو یا دیال، دینا بندھپ ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آپے کرے سنبھال، سمبل بہہ کے اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند بھیم پُر ضلع گرداس پُر لال سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے پر بھو حکم دے دے کرڑا، سختی نال درڑا ئیا۔ چار جگ دے گرنہاں دا ویکھ کھرڑا، خالق خلق دھیان لگایا۔ بالمیک دا لیکھا تک کھنہج مور گرڑا، جو کانی قلم والی چلایا۔ کلج کوڑا رہن نہ دے برڑا، ٹیڈھی اکھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر حکم اک سنایا۔ ڈھر دا حکم دے دے سخت، سختی نال جنایا۔ تیرا اکو شبدی سنگر دے جگرے لخت، دوجا رہن کوئے نہ پانیا۔ دین دنی پا دے وکھت، سکھ وچ نہ کوئے سما ئیا۔ اک دوجے نال سارے کرن حسد، ہستی تیری نظر کسے نہ آ ئیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں دا اکٹھا تیرے کول آوے وفد، نو نو سپس جھکایا۔ سارے کہن پر بھو شرع میٹ دے فقط، فقرہ اپنا نام دے درڑا ئیا۔ سانوں منظور تیری شرط، شرع شریعت دا لیکھا دے چکایا۔ کرپا کر اُتے دھرت، دھرنی دھول و بے ودھایا۔ اسیں خوشی منائی اُتے عرش، عرشی پریتم تیری بے پرواہیا۔ ساڈی منظور کرنی عرض، میننتی تیرے چرناں وچ ٹکایا۔ کلج کوڑ گڑیا را ویکھ گرد، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ دکھیاں ونڈے کوئے نہ درد، دیناں دیا نہ کوئے کما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ نارد کہے پر بھو حکم دے دے نال زور، زورا ور تیری وڈیایا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، نوری چند چند چکایا۔ جھکڑا میٹ دے ٹھگ چور، چوری یاری رہن کوئے نہ پانیا۔ مایا ممتاسب دے اندروں ہوڑ، ہوڑا سسا دے گواہیا۔ سرتی شبدی میل جوڑ، ہنگ برہم اپنے رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں پریتی نبھے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ توں شاہ آسوارا چڑھن والا گھوڑ، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ میں نما نا ہتھ رہیا جوڑ، بندنا وچ سپس جھکایا۔ تیرے نام دا اکو و بے ڈھول، دوجی خبر نہ کوئے شنوایا۔ ست پُرکھ نرنجن اپنے کنڈے تول، ترازو اکو نام اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا دس بول، سوہنگ ڈھولا وڈ وڈیایا۔ دھرم دوارا اکو کھول، دیناں مذہباں پنڈھ مکایا۔ سچ وست اگمی تیرے کول، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ ہر گھٹ اندر مول، مولا ہو کے نظری آ ئیا۔ سب دا پورا کردے قول، بھوشاں میلا میلنا چائیں چانیا۔ توں سدا آپ اڈول،

اڈل تیری وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا ایککارا اک اکلآ آپے کھول، خالق خلق دے سمجھایا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پور چرن سنگھ دے گرہ *

نارد کہے جن بھگتاں پر بھو اجل کر بدھی، بدھیوان دے بنایا۔ تیری رمز سمجھن گجھی، جگت و دیا توں باہر دے کڈھایا۔ تیری منزل جانن اچی، اُچ اگم تیرے وچ مل کے وجے ودھایا۔ بھاگ لگا رہے کایا جھگی، ساڈھے تن ہتھ وجدی رہے ودھایا۔ زندگی زندگی وچ کر اگھی، دو جہاناں ہو سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکایا۔ نارد کہے پر بھ جن بھگتاں اندر بخش دے ست، ست ست نال ملایا۔ اکو روپ جنا دے اگمات، تتوت بھو کھلایا۔ انتر آتم دے دھر دی مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم نیچ نیچ سب دے وت، بھل بھلواری مات مہکایا۔ جنہاں دی تیرے تیرے تیرے تیرے لکھے لگی رت، اوہناں ہونا آپ سہایا۔ توں جانہارا مت گت، گہر گبھیرو وڈ وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہا جگت اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پور مہندر کور دے گرہ *

نارد کہے پر بھو جن بھگتاں بخش اک پریت، پریت اپنی دیا کما نیا۔ کوڑ کلپنا میٹ دے نیت، ست سچ دے سمجھایا۔ آتم پر ماتم دس اگمات، توں میرا میں تیرا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ کایا انتر نر نر کر دے ٹھنڈی سیت، ترے گن گنی تت بھجھایا۔ جھگڑا مکا دے اوچ نیچ، پار برہم پر بھ پردہ دینا اٹھایا۔ سنگر شبد نال کر تصدیق، شہادت نر گن دھار بھگتایا۔ ایکا رنگ رنگا دے ہست کیٹ، شاہ فقیر حقیر ایکا گھر وسایا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیز

دیکھن کوئے نہ پائیا۔ کھجک انت سیری بھگونت صدی چو دھویں رہی بیت، محمد بیٹھانین اٹھائیا۔ چاروں کنت ہونا اندھیرا تاریک، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ شرع دی شرع رہے نہ کوئے شریک، شرکت اندروں دے گوائیا۔ تیرے کول حق توفیق، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میری آسا نسا پوری کر امید، ترسنا کوڈ دینی گوائیا۔ تیرے سنت بھگت سہیلے مانس جنم جاون جگ جیت، چوراسی پھانسی جم دی دینی کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے منڈل تیری اکو ہووے راسی، رستہ ایکنکار ایکا دینا جنائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ نواں پنڈ ضلع گرداس پور جوند سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پر بھوکھول دے پریم دی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال دیا کمائیا۔ سچ پریتی دے ونڈ، ونڈنہار تیری سرنائیا۔ کوڑی کلپنا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ موہ وکارے دے دنڈ، ڈنڈاوت اپنی اک سمجھائیا۔ تیرا کھیل وچ برہمنڈ، دو جہان تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں لہنا مکا دے جیرج انڈ، اُتبیج سبیج نہ کوئے بھوائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے دنڈ، لاڑی موت نہ انت پرنائیا۔ کایا چولی سب دی رنگ، رنگ اکٹرا آپ چڑھائیا۔ آتم سچ سہا پنگ، سنگھ آسن ڈیرہ لائیا۔ ہر جن بھاگ نہ ہووے مند، مند پن گود اٹھائیا۔ آتم پر ماتم دے انند، سنگھ ساگر وچ سمائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، وچھڑے ہر ہر میل ملائیا۔ جنہاں توں میرا میں تیرا گایا چھنڈ، تنہاں ہونا آپ سہائیا۔ بھانڈا بھرم بھنہ دوتی والی کندھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ نرگن نور جوت چاڑھ دے چند، گھر سوامی درشن دینا چائیں چائیا۔ توں آد جگاد سدا بخشنڈ، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی آشنا نسا پوری کر اُمنگ، دیونہار اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند کتوال ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ دے گرہ * *

دھرم کہے پر بھ میری ڈنڈاوت بندنا، غریب نواز سیس نواہیا۔ میرے صاحب سورے سرنگنا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرناہیا۔ توں دین دیال سدا دکھ درد بھ بھنجنا، گھر گمبھیر اک اکھوانیا۔ چاروں گنت میرے پریم دارہیا نہ کوئے ائندا، سچ ائند وچ نہ کوئے سماہیا۔ کلجگ کوڑی چاڑھی رنگنا، دین دُنی دتی رنگاہیا۔ میری دست کیتی بھنگنا، نوری چند نہ کوئے چکاہیا۔ آتم لائے کوئے نہ انگنا، پراتم تیری گود نہ کوئے سہاہیا۔ میں خالی ہتھ منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نگاہ مار وچ ورجھنڈنا، برہمنڈ کھوج کھوجاہیا۔ چاروں گنت کوڑ چند پرچنڈنا، جگت جہان ویکھ دکھایا۔ میٹوں سچ دوارے ملے نہ لنگھنا، دھرم رو رو دے ڈہاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر حکم اک سناہیا۔ جھٹ نارد آگیا کہے دھرم سُن سجننا میری بات، باطن دیاں سناہیا۔ میرے کول بن اکھراں والی لغات، جس نوں الف یے والا سمجھ سکے نہ راہیا۔ اوہدا لیکھا لکھیا نہیں کسے قلم دوات، کاغذ ونڈ نہ کوئے ونڈاہیا۔ اوہ رسنا جہوا پتی دند گائی کسے نہیں گاتھ، اوتار پیغمبر گر ڈھولیاں وچ نہ کوئے جنایا۔ میٹوں پُرکھ اکالے دین دیالے دھرم دی دھار دتی دات، اموک امل آپ ورتاہیا۔ جس وچ لیکھا لکھیا کلجگ انت ہونی اندھیری رات، ساچا نور نہ کوئے چکاہیا۔ دھرم تیرا ٹٹنا دھرم دواویوں ساک، سجن سین سنگ نہ کوئے رکھایا۔ پتا پوت کرے گھات، دین مذہب قاتل مقتول روپ وٹاہیا۔ جس دے وچ اگم گیات، جگت بدھی توں باہر سمجھایا۔ ذرا اٹھ کے دھرنی اُتے جھاک، بن نیناں نین دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ دھرم کہے نارد میری ہوئی بے حالی، بھڑی بھڑی کر سناہیا۔ میں سنجگ تریتا دواپرگھال گھالی، کلجگ سیوا سیوا وچ رکھایا۔ میرے مستک چڑھی رہے نہ لالی، نور ظہور نہ کوئے رُشناہیا۔ میں دھرم دارہیا کوئے نہ مالی، بغیچہ سچ نہ کوئے مہکایا۔ پھل رہیا نہ کسے ڈالی، پت ٹہنی رہے گر لایا۔ جدھر تگیاں رین اندھیری کالی، کلجگ اپنی کل ورتاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دُئی دویت دی اگنی بالی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال رلاہیا۔ دھرم دواویاں کوڑ مارے تالی، مایا ممتا ناچ نچاہیا۔ میرا گرہ ہویا خالی، خالق خلق کی اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، کرنہار

اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرم کی رونا، جگ نیناں نیر وہائیا۔ دُھر دے محکم نال سب کچھ ہونا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ تک لے کلجگ چار دن دا
 پراہنا، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ اتم ایہدا دھرتی خاک اُتے وچھاؤنا، محمد دا مقبرہ دے گواہیا۔ کوڑ کڑیارا چار یارا ایہدے نال ملاؤنا، چارے گنٹ ویکھ
 وکھائیا۔ ممتا موہ سنگ بناؤنا، جگت واسنا جھولی دینی پائیا۔ دُھر فرمانا سری بھگوانا اک جناؤنا، شبد اگم اتھاپیا۔ دُھر امام ویس وٹاؤنا، جس نوں جنمنے کوئے نہ
 مائیا۔ نور نورانہ نور چکاؤنا، ظہور وچ رُشنائیا۔ اُس صدی چو دھویں پنڈھ مُکاؤنا، صدمہ ویکھے خلق خُدائیا۔ دھرم تیرا کسے کم نہ آوے پچھتاؤنا، پشچتاپ
 وچ کی گرا لائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم کھیل رچاؤنا، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیا۔ جس کوڑ کریا دا ہنکاری بُرج ڈھاؤنا، مائی خاک وچ ملائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا
 پروردگار سانجھیا ر سچھنڈ مقامے حق درگاہ ساچی ویکھ وکھاؤنا، لوک مات دین دنی نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے دھرم جی مات لوک نہ ہو نراسا، چنتا چکھانہ کوئے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال تے رکھ بھروسا، جو سب دا پتا
 مائیا۔ جس سنجگ تریتا دواپر کیتا خلاصہ، کلجگ اتم میٹ مٹائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے تیری پھیر پوگی راسا، رستہ اکو اک پُرکھ اکال جنائیا۔ تُوں
 سمبل بہہ کے پر م پُرکھ دا ویکھ اگم تماشا، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ کھیل کرائے پاتال آکاشا، گگن گگننتراں ویکھ وکھائیا۔ جس کوڑی کریا میٹنی
 اندھیری راتا، سنجگ سچ کرے رُشنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے اک جماعتا، دیناں مذہباں شرع شریعتاں لیکھا دے مُکائیا۔ تُوں میرا میٹ تیرا اتم
 پر ماتم سب نے گاؤنی گاتھا، گہر گبھیر بے نظیر لاشریک اپنا محکم اک درڑائیا۔ ہر گھٹ اندر کایا مندر جو رکھنہارا واسا، واسطہ سنگر شبد شبد سنگر شرت
 نال رکھائیا۔ جس نے آدانت جگا جگنت نرگن سرگن کھیل کھیلیا دھرنی دھرت دھول دھول ویکھیا تماشا، زمیں اسماناں پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اوہ
 پاربرہم پت پر میثور سرب کلا سمراتھا، اگم اتھاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا بھيو لکھنا لاکھا، لکھ اگوچر اگم اتھاہ، اپنا محکم ورتائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند نیا شالا ضلع گرداس پڑ دھرم سنگھ دے گرہ * *

کجگ کہے پر بھو میں سیوا کراں ست، ست پڑ کہ نرنجن تیری اوٹ تکایا۔ کسے دے اندر رہن دتا نہیں دھرم جت، دھرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نو کھنڈ پر تھی گھر گھر اندر ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کوڑ کلپنا پا کے مت، من منسا نال ہلکایا۔ تیری جانے کوئے نہ مت گت، بے پرواہ سار کسے نہ آئی۔ میں دوس رین رہیا نٹھ، بھجاں واہو داہیا۔ سادھاں سنتاں جگیا سو آں رہنا دتا نہیں ہٹھ، ملا شیخ مسانک ممتا موہ وچ گر لایا۔ تیرا نام پیالہ دین دیال پیئے نہ کوئی گٹ گٹ، ساچا رس نچھر ہٹھ کسے نہ آئی۔ دھرم دا مندر گیا ڈھٹھ، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ سب دا کھیرا کیتا بھٹھ، کوڑ گڑیا راگنی دتی لایا۔ میرا کھیل تک پڑ کہ سمر تھ، بے پرواہ تیری اوٹ تکایا۔ تیرے چرن کول واسطہ رہیا گھت، نو نو لاگاں پائی۔ شاہ سلطاناں الٹی کیتی مت، تپی تپیشتر جگت جگیشتر روون مارن دھاہیا۔ چاروں کٹنٹ مایا ڈسنی ڈسے سپ، وکھ گرہ گرہ رہی چڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ کجگ کہے پر بھو میں تیرا برخوردار، عزیز دھر دا نظری آئی۔ میری چاروں کٹنٹ تک گفتار، گفت شنید دھیان لگایا۔ تیری دست اگنی دا بن ورتار، چاروں کٹنٹ رہیا ورتایا۔ جوٹھ جھوٹھ دا بھر بھنڈار، نو کھنڈ پر تھی دتا دکھایا۔ ہر گٹ انتر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، کوڑی کریا نال رلایا۔ دوس رین کر کے دھواں دھار، اندھ اندھیرا دتا دکھایا۔ کایا مندر اندر دیکھ جوتی ہون نہ دیواں اُجیار، آتم پر ماتم ملن کوئے نہ پائی۔ تیرے ناشد دی سنے نہ کوئے ڈھنکار، آتم راگ نہ کوئے درڑایا۔ نوواں دواریاں وچ میں پہریدار، نوواں رساں نال رکھایا۔ سچ گھر دی منزل کر دُشوار، پاندھی ادھ وچکار دتے اٹکایا۔ توں مہربانا نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا میرا کرتار، قدرت دا قادر اک اکھوایا۔ میرے سرتے دے پیار، سپس جگدیش تیرے چرن لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کوئے سہار، سہانک نانک نظر کوئے نہ آئی۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ نیاثالا ضلع گرداس پُر گر بچن سنگھ دے گرہ * *

کلج کہے پر بھو میں تیرا دوس رین دا سیو ادار، سیوک ہو کے سیو کمائیآ۔ میرا لہنا دینا قرض اتار، پور بلا لیکھا جھولی پائیآ۔ جو حکم سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گر اتار، اوتری اپنا حکم درڑائیآ۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پرکھ ابناشی توں دیونہار سچّی سرکار، نڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرا در ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیآ۔ میں منگنہار بھگھار، در بھگھک جھولی رہیا دکھائیآ۔ ایکا دست دے تھار، مہربان ہو کے دینی ورتائیآ۔ میں چاروں گنت سرشٹی کراں خوار، درشٹی وچ تیتوں ملن کوئے نہ پائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کراں دھواں دھار نووری چند نہ کوئے چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ کلج کہے پر بھو میں مانگت اکو، ایکنکار تیری سرنائیآ۔ میرا ساچا لیکھا شبد دھار وچ کھو، لکھیا سکے نہ کوئے مٹائیآ۔ میں قربان جاواں تیرے اتوں وٹھو، بے پرواہ تیری اک سرنائیآ۔ تیرا کھیل نت نو تو، دو جہان دین گواہیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی پرکھ اکال میرا متو، متر پیارا ایکنکار اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیآ۔ کلج کہے پر بھو میں تیرا ست انعامی، سوربیر اکھوائیآ۔ میرا کھیل تک امامی، جگت جہان پھول پھولائیآ۔ میں سندیسہ دتا وچ عوامی، چار گنت کری شنوائیآ۔ زنجیر کوڑ گل پایا غلامی، اگے ہو نہ کوئے چھڈائیآ۔ میرا دل کردا میں جھگڑا پاوانا انخیل قرآنی، گرہ جگت والا دیکھ دکھائیآ۔ کھیل تکاؤنا تیرے جسم توں باہر اسم اسلامی، صاحب تیری اوٹ رکھائیآ۔ پیغمبراں مرشداں رسولاں لیکھا پورا کرنا جو منگدے عالمے جاویدانی، درگاہ ساچی دھیان لگائیآ۔ میرے مہربان محبوبا میری محبت والی ضرور پروان کریں قربانی، کر بلیاں توں باہر آشا تیری جھولی پائیآ۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ نوجوانی، سچکھنڈ نو اسی تیری اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوائیآ۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت نوگرداس پُر شہر سرُپ سَنگھ دے گرہ * *

پُرکھ اکال کہے سُن کھجک لال دُلا رے، دُو لھیا دیاں جنائیا۔ جُگ چوکڑی میرے کھیل نیارے، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا ویس بدلایا۔ چار جگ دے شاستر رہے پکارے، کوک کوک سُنایا۔ اوتار پیغمبر گُر بن لکھارے، لکھ لکھ لیکھے گئے جنائیا۔ جس ویلے چاروں کُنٹ ہوئے اندھیارے، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پیار رہے نہ مٹر پیارے، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول رووے زارو زارے، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کھجک جیو ہون ہتیارے، ہتیا ہووے تھاؤں تھانیا۔ پیغمبر اُٹھ اُٹھ دیکھن کیتے اشارے، پیشین گوئیاں، بغلاں وچ لکایا۔ اوتار تنگن پر بھ کھیل کرے نر نکارے، کرتا دُھر در گاہیا۔ گُر و گُر دیکھن کون ویلا کل کلکی لے اوتارے، نہ ہنک نک روپ بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے کھجک جس ویلے دین دُنی دے رہے نہ کوئے سہارے، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا جوتی جاتا اپنا ویس اگما دھارے، روپ رنگ ریکھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پیغمبر اں دی آسا منسا پوری کرے وچ سنسارے، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ پُرکھ اکال کہے، کھجک دیا کماواں گا۔ دین دِیال آپ اکھواواں گا۔ جوتی جوت ڈگمگاواں گا۔ شبد چوٹ نکارے لاواں گا۔ ورن گوت انت مُکاواں گا۔ کایا کوٹ بنک رُشناواں گا۔ جن بھگتاں ہر دا سودھ، درس دکھاواں گا۔ آتم پر ماتم کر کے بودھ، پار برہم پر بھ میل ملاواں گا۔ ہوئے کٹ کے روگ، ہنگتا گڑھ تڑاواں گا۔ چنتا میٹ کے سوگ، امرت میگھ برسواواں گا۔ نرگن نرگن کدے نہ ہووے ویوگ، سنجوگی میل ملاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلاواں گا۔ سچ دا کھیل آپ کھلاواں گا۔ ویس انیکا روپ وٹاواں گا۔ جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ کھجک تیری کرنی، چاروں کُنٹ لیکھے پاواں گا۔ پا کے سار دھول دھرنی، دھرم دوارا اک جناواں گا۔ توں میرا میں تیرا سب نے میری تنگ پڑھنی، تخم تاثیر سرب بدلاواں گا۔ منزل بامنزل اکو چڑھنی، جگت پاندھی پندھ مُکاواں گا۔ گڑھ ہنکار توڑ گڑھ گڑھنی، ہوئے ہنگتا آپ مٹاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے سب

نوں دیواں اِکو سرنی، دوسر نظر کوئے نہ آواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی کھیل اگئی کرنی، کرنی دا کرتا کرتا پڑکھ اپنی آپ کماواں گا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند ٹھیکری ضلع گرداس پُر چن سنگھ دے گرہ *

کرپا کر آپ پر بھ سوامی، ہر کرتا وڈ وڈیاں۔ آد جگاد انتر جامی، پڑکھ ابناشی بے پرواہیا۔ نام سنائے اگئی بانی، بان انیلا تیر چلاں۔ جس دی مہما اکھ کہانی، بے انت وڈ وڈیاں۔ سو بھگتاں دیوے نام ندھانی، ناؤں نرنکارا اک سمجھایا۔ آتم برہم دا بنا گیانی، اندر درِ شئی دے کھلایا۔ منزل بخش اک رُوحانی، رُوح بُت دیوے مان وڈیاں۔ جھگڑا کوڑ میٹ جسمانی، جسم ضمیر دے بدلایا۔ لہنا دینا رہے نہ چار کہانی، آون جاون گیڑ مکاں۔ بھگت وچھل ہر نوجوانی، سیری بھگوان اک اکھوایا۔ جودھا سور پیر مرد مردانی، زور پڑکھ نور الاہیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کھیلے کھیل مہانی، مہابلی اپنا حکم ورتایا۔ کلج انت پھر کے بانی، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ ہر سنت سہیلے ویکھے وچ جہانی، چاروں گنٹ پھول پھولایا۔ چرن پریتی بخشے دھیانی، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اکھ کھ کہانی، سکھیا دھرم دھرم دھار جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں ایکا پد دے زربانی، زراکار اپنا رنگ رنگایا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند ماٹھی پنوآ ضلع گرداس پُر اوتار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے جاگے بھاگ، پر بھ دیوے مان وڈیاں۔ میرے اُتے دیپک جوت جگے چراغ، نور نورانہ ڈگمگایا۔ دُرمت میل دھوے داغ، پت پُنت کرایا۔ میری کلج اگنی بھجے آگ، امرت میگھ برسایا۔ میرے انتر اُتجے ویراگ، برہوں وچ حال سنایا۔ کرپا کر پر بھو پر بھ آن، مہربان

مہر نظر اٹھائی۔ جن بھگتاں کھول راز، بھيو اُجھدا آپ چُکائی۔ میں تريتادو پر تیری کیتی یاد، کلجک نین اُٹھائی۔ انگنت ویکھے سماج، دیناں مذہباں دھیان لگائی۔ بدلے رہے راج، رعیت ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میری دھول بڑی رنیک، دھرت دھول سو بھاپائی۔ میری اگئی پرانی تریک، توارخ اگم اتھاہیا۔ جس وچ لیکھا لکھیا ٹھیک، ٹھاگر دھر دے دتا سنائی۔ تريتاجک کر تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائی۔ ایٹھے آیاسی بالمیک، رشی رشی پنڈھ مکائی۔ جس نوں جگت کہے پنچ، ذات ہین اکھوائی۔ اُس دی پر بھ دے نال پریت، انتر آتم میل ملائی۔ چٹے اُتے کالی کھچے لیک، رام راما بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ دھرنی کہے بالمیک میرے اُتے لایا سنگھاسن، انتر انتر دھیان لگائی۔ جو ملیا پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتے وچ سمائی۔ برہمنڈ کھنڈنگی راسن، پُریاں لوآں ویکھ دکھائی۔ نوری جوت ویکھیا پرکاشن، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ جو جگ چوکڑی کھیلے کھیل تماشن، زرگن سرگن ویس وٹائی۔ بھيو کھلایے پر تھی آکاشن، سنگن لگنتر اں پردہ لاپیا۔ اُتے بیٹھائیں سادھن، سرت شبد وچ ملائی۔ پُرکھ اکال نوں لگا ارادھن، ہر دے ہر وسائی۔ دین دنی وچ لگا جاگن، آلس نندرا دور کرائیا۔ انتر سنیا انحد واجن، انادی دُھن شنوائیا۔ کرپا کری غریب نوازن، مہر نظر اک اُٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے بالمیک ایٹھے رہیا گھنٹے ڈھائی، سکھ آسن بیج سہائی۔ اودھروں آیا اک راہی، دھینا اُس دانام جنائی۔ اوہ ہس کے سیس رہیا نوائی، ڈنڈاوت وچ جنائی۔ توں رشی بیٹھا کیہڑے تھائیں، تھنتر کی وڈیائی۔ بالمیک کہا میں کلجک اتم ویکھاں چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک درڑائی۔ جتھے آونا دُھر داماہی، جوتی جاتا اگم اتھاہیا۔ جھٹ اُس نے نیناں نیر دتا وہائی، رورو دتا سنائی۔ میں کس بدھ درشن پائی، پاربرہم گوسانیا۔ میری ترکھا دے بُجھائی، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ بالمیک کہا تیرا پھیر جنم ہووے پنجاں تتاں رنگ رنگائی، رنگت اگم چڑھائی۔ میل ملایے سچ سُبھائی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تینوں ایسے دھرتی اُتے کرنی پئیگی واہی، کرسانا روپ بدلایا۔ اوتار سنگھ دا پورب لہنا بالمیک رہیا سمجھائی، بھيو اُجھدا آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں منگلپار رہی گائی، سوہلے ڈھولے راگ سنائی۔ رنگ رت سہنجنی آئی، پر بھ دتی مان وڈیائی۔ میں نو نو لاگا پائیں، چرن دھوڑ خاک

رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، پورب لہنے سب دے رہیا چُکائی،
آتم پر ماتم پر ماتم آتم پاربرہم برہم اپنا میل ملائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ماڑی پنوآ ضلع گرداس پُر *
*

دھرنی کہے میری آشنا پنی، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ گھر سوامی ڈٹھا بہگنی، گنونت نور الاہیا۔ جس دی شبد ناد دھنی، دھن آتمک راگ سنائیا۔
جو مالک کن کنی، کرامات ویکھ وکھائیا۔ جس دی کتھا کہانی اوتار پیغمبر اں گروآں کولوں سنی، سوہلے ڈھولے راگاں ناداں وچ جنائیا۔ سو سوامی انترجامی
لکھ چوراسی رہیا پنی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میری رُتڑی
گئی مَوَل، پر م پُرکھ دتی مہکائیا۔ لیکھا پورا کرے اُتے دھول، دھرم دھرم دی دھار جنائیا۔ پچھلا پورا کرے قول، اقرار وِسر کدے نہ جائیا۔ جس دا
بھیو پائے نہ پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسانک کہن کوئے نہ پائیا۔ سو سوامی سدا اڈول، اندولت کھیل کھلائیا۔ جس نے نو کھنڈ پر تھی صدی چو دھویں
اتم ویکھنا گھول، سورمے دین مذہب اٹھائیا۔ شرع شریعت وجائے ڈھول، ڈگا کوڑ کڑیاریے لگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھاں ہول، رنگ گلال کھوج
کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جن بھگت سہیلا وسے کول،
دور دُرڈا پندھ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ماڑی پنوآ ضلع گرداس پُر *
*

دھرنی کہے میتوں کلج کرے اشارہ، بن اکھاں سینت لگائیا۔ میرے کھیل داتک نظارہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ میں دھرم دا پوتر رہن دتا
نہیں کوئی دوارا، کوڑی کریا سو بھا پائیا۔ میرا جوٹھ جھوٹھ جیکارا، چار ورن اٹھاراں برن سُنن تھاؤں تھانیا۔ کلج کہے میری اُس پر بھو نوں نِسکارا، جو آد

جُگاد اکھوائیا۔ جس نے حضرت عیسیٰ موسیٰ لیکھا پورا کرنا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ محمد دی صدی چو دھویں دا ہووے انت کنارہ، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دیناں مذہباں لگے اکھاڑا، جگت شرع نال ٹکرائیا۔ چاروں کُنٹ اگنی ہاڑا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میں نمائی ہو کے کڈھاں ہاڑا، بینتی اک سنایا۔ توں پرَم پُرکھ نرنکارا، نرویر تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے جوت نور کر اجیارا، کلجگ اندھ اندھیر مٹایا۔ توں میرا میں تیرا سرشٹی درشٹی اندر لگائے جیکارا، رسنا جہوا ڈھولے باہر سارے گایا۔ توں پرَم پُرکھ پرماتم پروردگارا، سانجھے یار یارڑا تیرا ستھر ہنڈھایا۔ توں کل کلیش نرنیش میٹ دے وچ سنسارا، نوکھنڈ پر تھی ست دیپ دیپک اکو جوت کر رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت جگ جگت تیرا انت نہ پارادارا، بے انت بے انت دھرنی کہہ کہہ سیس نوائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ہر گوبند پُر شہر ورسا سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد دیوے درس، انتر ترسنا ترکھا مٹایا۔ امرت میگھ اگتا برس، بوند سوانتی کول نا بھی پُکائی۔ جگت ترسنا میٹے حرص، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ مہربان ہو کے کرے ترس، رحمت سچ کمایا۔ اوہناں دا جیون ہووے سپرش، زندگی لیکھے پائی۔ کرپا کرے یودھا سوربیر مردانہ مرد، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو منظور کرن والا عرض، آرزو سب دی ویکھ وکھایا۔ جنہاں پر بھ ملن دی غرض، تن مندر ہووے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ درشن دیوے سنگر دین دیالا، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجالا، جیون جگت دے سمجھایا۔ کایا مندر سمجھا سچی دھر مسالہ، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ من کا منکا بھیو جنائے ڈھر دی مالا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ بجر کپائی توڑ کے تالا، ترے گن اتیتا ترے گن دا لیکھ مٹایا۔ سچ پریم دا پیالے پیالہ، نام ندھانا کھ چوائیا۔ انحد شبد ناد دے ڈھنکارا، انحد نادی ناد سنایا۔ جوتی دیپک گرہ مندر دیوے بالا،

بن تیل باقی ڈمگائیا۔ گرگھ پکڑ اٹھائے اپنے لالا، لالن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ستگر درس امرت رس، بن رسنا آپ چکھائیندا۔ من کلپنا ہووے وس، منو آدہ دیش نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ نج نیز لوچن نین کھولے اکھ، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ درشن دیوے ہو پرتکھ، ساکھیات سنمکھ سو بھاپائیندا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بول اکھ، اکھ اگوچر پردہ آپ اٹھائیندا۔ گھر سوامی ٹھاکر جائے وس، باہر نظر کوئے نہ آئیندا۔ جھگڑا مٹائے من مت، گرمت آپ سمجھائیندا۔ پردہ لاه کے تتوت، ست ستوادی اپنا کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ درس آپ کرائیندا۔ ساچا درس دیوے گر پورا، پورن برہم درڑائیندا۔ شبد اناد سنا تورا، تریا توں باہر بھو کھلائیندا۔ جوت اگئی بخش کے نورا، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ پردہ لاپے ظاہر ظہورا، بھو ابھید آپ کھلائیندا۔ جس نے نور چکایا موسیٰ اتے کوہ طور، سو سوامی کھیل کھلائیندا۔ اوہ درشن دیوے جن بھگتاں آپ ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ کرپا کر چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑا، کوچھے کملے گل لگائیندا۔ جنہاں بخشے چرن دھوڑا، دُرمت میل دھوائیندا۔ ساچے نام دا بخش سرور، سُرمت شبد میل ملائیندا۔ جو چل کے آئے دُورن نیرا، نیرن نیرا ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ اکھوائیندا۔ ستگر درشن دیوے پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ لیکھے لائے رسنا جہوا، کیتا جاپ، اجپا جاپ وچ سمائیا۔ گرہ اندر وڈ کے کھولے تاک، کندی کھڑکی آپ کھلائیا۔ ست سچ مار آواز، سوئی سُرمت لئے اٹھائیا۔ کایا کعبے کھول کے راز، رزق رحیم دے وڈیائیا۔ جو ویکھنہار جگاد آد، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہ ستگر شبد سہیلا سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے گاتھ، صفتاں والے ڈھولے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنہار اک اکھوائیا۔ ستگر درس آتم اندا، بنجانند دے وڈیائیا۔ کرے پرکاش کوٹن رو چندا، سس روناں وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا جنائے چھندا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ امرت رس نبھر دیوے دھار اگئی گنگا، جس دی گنگا گوداوری جننا سُرستی سار کوئے نہ پائیا۔ دُھن انادی شبد برہمادی وجائے آپ مردنگا، تند ستار نہ کوئے ہلائیا۔ درشن وچ پر بھو بنے آپ بخشندا، بخشنہار آپ اکھوائیا۔ بھگت جاناں لکھ چوڑا سی سفر رہے نہ لمبا، جم کی

پھاسی گیڑا دئے چُکائیا۔ سَنگَرُ درس نال نچ نیتز نین گُرسکھ کدے رہے نہ اندھا، اندھ آتم ڈیرہ ڈھاہیا۔ بے شک باہروں دسے پنجاں تتاں والا بندہ، انتر نرمل نور جوت رُشنائیا۔ جو دُئی دویت شرع شریعت بھرم دی ڈھاہے کندھا، ہنگتا ہوئے گڑھ تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر مالک اگم اتھاہیا۔ درس کہے جس سَنگَرُ پیکھے چرن، چرن کول سرنائیا۔ نچ نیتز کھلے ہرن پھرن، لوئن وجے ودھائیا۔ منزل حقیقی چڑھن، در ساچے سو بھاپائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، نراکھر دھار درٹائیا۔ جھکڑا چکے مرن ڈرن، چوڑاسی رہن کوئے نہ پائیا۔ ملے صاحب سوامی سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ جو آد جگاد تارن ترن، تارنہار بے پرواہیا۔ بھگت سہیلے شبدی دھار بندھائے لڑن، پلو اکو گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل آوے کرن، بھگت سہیلے لوک مات وچوں پھرن، پھڑ پھڑ باہوں پر بھ اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ تارا چک ضلع گرداس پُر موہن سَنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری ڈنڈاوت بندنا، توں دیال ٹھا کر درد دُکھ بھے بھنجنا، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ نو اسی پُر کھ ابناشی تیرے در توں متگنا، سچکھنڈ دوارے جھولی ڈاہیا۔ نام ندھانا سیری بھگوانا چاڑھ دے رنگنا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سچ سوامی انترجامی نر نتر دے اگم انندنا، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ تیری چرن دھوڑی مستک لاواں چندنا، نکلے دھرم خاک رمائیا۔ توں دین دیال سد بخشندنا، رحمت رحیم دینی ورتائیا۔ توں یودھا سور پیر سرنگنا، شہنشاہ شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل کھنڈ منڈل برہمنڈنا، ور بھنڈی دھیان لگائیا۔ میرا سیمس اوڈھن ہو یا ننگنا، میری تیرے اگے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو دے وست اٹل، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ توں آد جگادی سدا اٹل، کل مالک تیری سرنائیا۔ سچ دوار اپنا کھول، خالق خلق دے وڈیائیا۔ میں اچی کوک سناواں بول، دروہی تیرا نام ڈھائیا۔ نو کھنڈ

پر تھی ستّ دیپ پورا کوئی نہ تولے تول، سچ ترازو ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ میرے اُتے دینا مذہباں مچایا گھول، ڈنکا شرع والا وجایا۔ تُوں سوامی انترجامی اپنا وعدہ پورا کر دے قول، اقرار نامے پچھلے ویکھ وکھایا۔ آہ تک بنا زبان محمد دی آشار ہی بول، مقبریاں توں باہر رہی گر لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے صاحب تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے میں کی منگن یوگ، جگتی نظر کوئے نہ آئی۔ کلجک نے آئیو بتھیری لئی بھوگ، کوڑی کریاناں ملائی۔ مینٹوں دھرم نالوں دتا وجوگ، ناتا سچ نالوں تڑائی۔ مینٹوں اٹھے پہر چنتا سوگ، دوس رین رہیا ستایا۔ کون ویلا میرا سوامی کٹے روگ، دُکھ درد مٹایا۔ آپ اپنا دے کے درس اموگھ، اگنی تت تت گوائیا۔ آتم پر ماتم کر سنجوگ، میلا میلے سچ سُبھایا۔ تیری آشا سب نے رکھی اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگایا۔ کرپا کر نرمل جوت، جوتی جاتے ہو سہایا۔ لہنا دینا پورا کر دے چوڑاں طبق چوڑاں لوک، صدی چوڑھویں انتم ویکھ وکھایا۔ میں تیرا راہ تگاں شبے روز، بن نیناں نین اٹھایا۔ میرے پریتم سوامی دس دے اپنا چوچ، چوچی ہو کے کھیل کھلایا۔ کلجک کوڑ کُرم مٹا دے اودھ، آگے آئیو نہ کوئے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائی۔ دھرنی کہے میں آس رکھی اک، ایکناک دیاں جنایا۔ تیرے پیار وچ گئی وک، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ تیرے چرناں گئی ٹک، دوسر گرہ نہ کوئے وکھایا۔ سچ سوامی انترجامی بنا قلم سیاہی توں میرا لیکھا لکھ، نراکھر دھار دے پرگٹایا۔ جھگڑا مُکا دے پتھر اٹ، پاہن پوجن کوئے نہ جایا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا سب دا پت، پت پریشور نور الاہیا۔ میرے اُتوں من ٹھکوری میٹ دے چت، چیتن سرتی سب دی دے کرائیا۔ دین دنی تیرا کرے ہت، ہتکاری ہو کے ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرے پر ماتم پت، پت پریشور تیری وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ اندر جوتی جاتا ہو کے دس، دہ دشا اکو نور جوت کر رُشٹایا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند پنج گرائی ضلع گرداس پُر کیپٹن بنتا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھ بھگت تیرے میرے میت، سجن ساچے نظری آئی۔ جنہاں تُوں میرا میں تیرا گایاگیت، انتر آتم خوشی بنائی۔ بھگت بھگوان چلائی ریت، ساچا مارگ اک پر گٹائی۔ میری اگنی کیتی ٹھانڈی سیت، تتوت نہ کوئے تپائی۔ ایکنکار تیری اکو کرن پریت، پریتم ماہی تیری آس رکھائی۔ تُوں سدا وسنا چیت، چت ٹھکوری من کایا نہ پائی۔ اکو رنگ دسن ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پندھ مکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری سرنائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگت پریمی پیارے، پریم تیرے وچ سمائی۔ ناتا توڑ کوڑ سنسارے، ناتا تیرے نال رکھائی۔ تُوں میرا میں تیرا لاؤن جیکارے، میں اوہناں تُوں جاواں بلہارے، بلہاری کہہ کے خوشی بنائی۔ جو تیرے برخوردارے، عزیز تیرے نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری وڈ وڈیائی۔ دھرنی کہے تیرے بھگتاں میرا سچا سنگ، ساتھی دھرم دھار بنائی۔ جنہاں دی چولی چڑھیا رنگ، رنگت نام والی درسائی۔ اندر وچے نام مردنگ، ناد انادی دھن شنوائی۔ امرت دھارا وہے گنگ، سر سرور آپ بھرائی۔ دئی دوتی ڈھٹھی کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ کر پرکاش اگنی چند، چند ستار نہ کوئے وڈیائی۔ میں اوہناں دے اندر تکیا انند، جو انند تیرے وچ سمائی۔ میں خوشی وچ گایا چھند، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ تُوں دین دیال بخشند، بخشش رحمت دینی کرائی۔ میری اک ہور منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جن بھگتاں کٹ بھکھ ننگ، سچ بھنڈارا دے ورتائی۔ ننگ دست نہ ہوون ننگ، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جیہڑے جگت جہان دی منزل گئے لنگھ، قدم قدم نال بدلایا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سکھ آسن ڈیرہ لائی۔ تُوں سدا سدا سد بخشند، بخشنہار بے پرواہیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں میری کدے نہ ہووے کڈ، پُست پناہ اپنا ہتھ لکائی۔ سچ بھنڈار ایکنکار نرگن دھار ہو کے وڈ، ائل ائل دست دے ورتائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، خوشی کرا بند بند، بندگی اکو نام درڑائی۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ فیض پُر ضلع گرداس پُر سُرچیت سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میں جگ چوکڑی بھوندی، سمند ساگراں نال ملائی۔ سد تیرا ڈھولا گاؤندی، گا گا شکر منائی۔ اوتار پیغمبراں گروآں کھیل کھلاؤندی، خالق خلق تیری سارے ویکھ دکھائی۔ چاروں گنٹ ویکھ دکھاؤندی، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ جوت شبد دھار میٹوں تیرے ڈھولے رہی سناؤندی، نام کلمیاں وچ جنائی۔ میں سب دا شکر مناؤندی، شکرانے وچ سپس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے صاحب بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں جگ چوکڑی بھجی، دوس رین واہو داہیا۔ میں گھنم گھما کے رٹی، آشنا اور نہ کوئے رکھائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک میرے اُتے ہنڈھا کے گئے گدی، اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلائی۔ اپنی آشا دی دس کے گئے صدی، سد یو کال کھوج کھوجائی۔ میں وی تیرے پیار وچ رہی بھجی، ناتا ست والا جڑائی۔ میں راہ تگدی رہی تیرا کھیل ہندا کدی کدی، قدیم دے مالک تیری وڈ وڈیائی۔ ہن ظاہر ظہور نور نورانہ تیری جوت جگی، جگت دے مالک دیا کمائی۔ میرے اُتوں بھجا دے اگن لگی، آگو ہو کے دیا کمائی۔ میں بہتی نہیں بندی لہی، لہاں کٹن والیاں کر صفائی۔ ساچا میلا جن بھگتاں کر اُپر شاہ رگی، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ کوڑ کر یا میٹ دے حدی، حدود اپنی دے سمجھائی۔ جتھے اکو شبد و بے تدی، سنگر شبد دے سناؤئی۔ سار شبد تیری دھار دے نہ لہی، اگم تیری بے پرواہیا۔ انت خالی جھولی بیٹھی اڈی، گل پلو واسطہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر دی وست نام ورتائی۔ دھرنی کہے میں آشا رکھی ہو، اور نہ کوئے جنائی۔ توں سوامی مور، میت مرارا اک اکھوائی۔ میرے اُتوں میٹ اندھ گھور، ست سچ کر رُشنائی۔ جھگڑا رہے نہ کلجک چور، کوڑ گڑیا را پندھ مکائی۔ سب دی اپنے ہتھ پھر ڈور، ڈوری شبدی تند بندھائی۔ دین مذہب مٹا دے خور، خیر دھر دی جھولی پائی۔ توں مالک نہیں کمزور، طاقتور اک اکھوائی۔ ایس ویلے پر بھو تیری لوڑ، لڑیندے سجن ہو سہائی۔ جن بھگت وچھڑے جوڑ، میلا میلنا تھاؤں تھانیا۔ دھرنی کہے میرا رس مٹھا ہویا کوڑ، امرت جام نہ کوئے پیائی۔ میں تیرے درتے آئی دوڑ، بھجی واہو داہیا۔ توں سوامی مالک ایکا گوڑ، براہمن اک اکھوائی۔ سچ دوار دالا دے اگما پوڑ، پوڑی ڈنڈے پندھ مکائی۔ جن بھگتاں مانس جنم جاون سور، سانوریا آپ ہونا سہائی۔ نگاہ مار دے

نال غور، گھر گمبھیر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مانس پیٹھا کردے پھل کوڑ، کڑتن کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت نو پند نیشالا ضلع گرداس پُر درشن سنگھ دے گرہ *

سار شبد کہے میں سدا وساں اوہلے، دھام اگڑے آسن لائیا۔ میرے حکم دی دھار آوندی رہے وچ کایا چولے، تن وجود مات سہائیا۔ میری صفت دے گائے ڈھولے، اوتار پیغمبر گرو ناؤں پرگٹائیا۔ سدا کھیل کراں ہوئے ہوئے، اپنی کار بھگٹائیا۔ جگ چوکڑی پوا دیواں روئے، کسے دی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جنہاں دین مذہب وچ پھر کائے ڈولے، انت انھاں دی کراں صفائیا۔ میرا در کدی نہ کھولے، میں سب دے دوارے آپ گھلائیا۔ میرا تول کوئی نہ تولے، میں گرو آں اوتاراں پیغمبر اں کنڈے دیاں تلائیا۔ اپنی مہما دے بنا وچولے، صفتاں والے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، میرا بھاؤ اپنا بھو جنائیا۔ سار شبد کہے میں کدی بند نہیں ہويا وچ پنج تت، وجود وجود نہ کوئے جنائیا۔ میں دُھر سندیسے دی دیونہارا مت، نام اگئی کر پڑھائیا۔ جو اوتار پیغمبر اں گرو آں سندیسہ دتا دس، وارو وار سمجھائیا۔ اوہ میرے پیار داماں دے گئے رس، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ میں وکیا نہیں کسے ہٹ، ونجارا خریدن کوئے نہ پائیا۔ میں نرگن دھار اگم سمرتھ، جو سمرتھ کھیل کھلائیا۔ جس نوں بھجیا تیس میری مہما کہی اکھ، راگاں ناداں وچ کر شنوائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی گئے نٹھ، حکماں اندر بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا روپ سمائیا۔ سار شبد کہے میں کہہ سکے نہ کتھن، کہاوت وچ نہ کوئے جنائیا۔ میں سب دے چلاواں رتھن، حکمے اندر اگلا حکم بنائیا۔ میرا کھیل سدا سمرتھن، سمرتھ آپ اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو سنت بھگت میرے پیار دے گیت کتھن، سندسیاں وچ درڑائیا۔ میری

منزل مول نہ ٹپن، ٹاپو آں وچ بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ میرا کھیل اکھ اکھن، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس داگھاٹ سمجھائے کوئے نہ پتن، پاتر پترکا وچ نہ کوئے سمجھائیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت نو شہر لدھیانہ نرنجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ سُن بیننتی، عرض آرزو دیاں سنائیا۔ میں درویشن درتے منگتی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پیار بخش دے دھرم دھار دی سنگتی، آتم پر ماتم سنگ بنائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم اک جنائیا۔ سرشتی دھار بنا دے ساچے سنت دی، صاحب سنگر تیری سرنائیا۔ مُجبت دس آگمی کنت دی، کنت کنتوہل تیری وڈیائیا۔ رت سُنجنی کر بسنت دی، چارے کھانی آپ مہکائیا۔ کلج کھیل تک لے انت دی، انتشکرن ویکھ خلق خدائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے پنڈت دی، پُستکاں چلے نہ کوئے چترائیا۔ آشاتک لے شہنشاہی نو سمت دی، سماں سمیں وچوں جنائیا۔ کی کھیل ہونی اُمت دی، نبی رسولان دے درڑائیا۔ کس بدھ کھیل گمنی سُننت دی، ست ست وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در دی درویش، بھگھارن نظری آئی۔ تُوں سوامی مالک اک نریش، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ تُوں سدا رہیں ہمیش، جگ چو کڑی کھیل کھلایا۔ میری تیرے چرن کولان وچ آدیس، نو نو لاگا پائیا۔ تیرا کھیل آگے دیس، سچھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ میری بیننتی سُن لے ایک، ایکنکار دیاں درڑائیا۔ مہربانا محبوبا میں تیری رکھی ٹیک، نلکے دھوڑی خاک رمائیا۔ مینٹوں ترے گن آگن ساڑی جائے سیک، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میرے کول اوتار پیغمبراں گرو آں والا لیکھ، جو بھوکتاں وچ گئے سمجھائیا۔ میں اُس داراہ تگاں ہمیش، ہم ساجن ویکھ دکھائیا۔ جس میرے اتوں میٹنا کل کلیش، کل کلکی پھیرا پائیا۔ اُس سُنجننا کرنا سمبل دیس، دیس دیسانترہ ویکھ دکھائیا۔ کوڑی کرپا کرنی کھیت، رن بھومی خاک اڈائیا۔ دھرنی کہے میرے اتے سُنجننا مہینہ چڑھیا چیت، میں چاترک وانگ بللایا۔ میرے سوامی کرپا کردے نیتن نیت، نیرن نیر تیری وڈیائیا۔

میں نمانی تیرے چرناں وچ رہی لیٹ، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ دھرنی کہے واسطہ پاواں، مہربان تیری سرنائیا۔ نت ڈھولے تیرے گاواں، گا گا شکر منائیا۔ نرگن سوامی تیرا راہ نکاواں، چارے کُنٹاں ویکھ دکھانیا۔ اچی کوک کوک سناواں، دروہی دروہی تیرا نام ڈہانیا۔ اپنیاں بھجاں باہواں اٹھاواں، نیتراں نال لواں انگڑائیا۔ تیتوں برہمنڈاں کھنڈاں دے ویکھاں وچ گراواں، پُریاں لوآں دیاں گلیاں راہ نکانیا۔ میں پھردی روہاں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک جنانیا۔ انتر نرنتر تیتوں راواں، جو روپا ہر گھٹ تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آد جگاد منگن دی عادت، بھکھی ننگی جھولی ڈاہیا۔ صدی چو دھویں تک لے حالت، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی جہالت، سچ وچ نہ کوئے سماںیا۔ نام کلمہ کرے کون وکالت، وکلا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری اکو حق عدالت، حقیقت دے مالک منگ منگانیا۔ میری دیوے نہ کوئے ضمانت، ضامنی سکے نہ کوئے کرائیا۔ مہربانا مہربانا مہربانا اکو پریم دی کر سخاوت، وست اگم اتھاہ ورتائیا۔ ساچی دات دے نیامت، امولک آپ ورتائیا۔ مینٹوں ایوں جایدا میرے اُتے آون والی قیمت، قیماگاہ رہن کوئے نہ پانیا۔ تھدہ بن دے نہ کوئی صحیح سلامت، ست وچ نہ کوئے سماںیا۔ کلج چاروں کُنٹ پائی عداوت، جھگڑا کرے کوڑ لوکانیا۔ جدھر تکاں اودھر منوآ کرے عداوت، دویتی پندھ نہ کوئے مکانیا۔ توں آد پُرکھ اپر پیر سوامی پروردگار صحیح سلامت، صلح کل اک اھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں جگت بھکھی پیاسی، میری ترپت نہ کوئے کرائیا۔ جگ چو کڑی رکھی آسی، آسا تیرے وچ نکانیا۔ نین اٹھاؤندی رہی ول آکاشی، آکاش آکاشاں کھوج کھوجانیا۔ کون ویلا پر بھ جوت ہووے پرکاشی، پرکاش اپنا دے دکھانیا۔ میری اتر جائے اُداسی، چنتا غمی رہن نہ پانیا۔ پھیر میں سندیسہ دیواں شکر اُتے کیلاشی، برہے برہم دیاں درٹانیا۔ وشنوں کھیل تنکے کی کرے آپ ابناشی، کرتا دُھر درگاہیا۔ میری اک بیننتی منظور کریں باقی، باطن دیاں جنانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیاں لے کلج میٹ اندھیری راتی، سنجگ سچ چند چکانیا۔ آتم پر ماتم تیری ہووے گاتھی، گہر گسبھیر بے نظیر دینا درٹانیا۔ سب دی اکو منزل دس کے گھاٹی، گھاٹا دین دنی پور کرائیا۔ میرے اتوں کوڑ گُریار دا پندھ مُکا

دے واٹی، اگے آيوُ ہور نہ کوئے ودھائیا۔ میں دوویں جوڑ کے بیننتی کراں ہاتھی، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ توں پُرکھ اکلا سرب کلا سمرا تھی، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ میں خاکی ماٹ دسے ماٹی، تن وجود نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کردے آسی، آساوند ہو کے در تیرے منگ منگایا۔

سنگر پورا بخشے ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ دُکھ دلدر کئے جو لگانت، انتر ویکھے چائیں چائیا۔ جن خبیث جو سے چت، چیتن سب نوں دئے کرائیا۔ سب دا نشان جائے مٹ، مٹی خاک وچ رلائی۔ اپنے گھر جا کے سوہنگ لکھنا اُتے اٹ، دلہیز اگے دینا دبا ئیا۔ پھیر بھوت پریت نٹھ جان پٹ پٹ، پیو دادار ہن کوئے نہ پائیا۔ جیت کور پریم نال جائے ٹک، بنس خوشیاں جھٹ لنگھایا۔ اکو پیار دی ہووے سک، پریم سنگر سرن سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، حکم سندیسہ دیوے اک امٹ، میٹنہار نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ملکیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں نمائی دھولی، دھرم دھار تیری سرنایا۔ توں نور الاهی اولی، عالمین تیری وڈیایا۔ میں برہوں وچھوڑے وچ ہوئی کملی، کامل مُرشد ہو سہایا۔ کلجگ کوڑی کریا کیتا بولی، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ توں مہربان ہو کے میرے اُتے مولیں، مولا ہو کے کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں نمائی دھرت، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جے سوامی آئیوں پرت، پت پر میثور ویس وٹایا۔ میری پوری کر دے شرط، شرع دا لیکھا رہے نہ رایا۔ غریب نمائیاں ونڈ درد، دُکھیاں ہو سہایا۔ در ٹھانڈے

کراں عرض، بینتی اک سنایا۔ توں یودھا سوربیر مردانہ مرد، بے عیب نور خدایا۔ قاتل مقول دا لیکھا مکا کرد، دین دنی رہی گر لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نمائی دھول، دو جہاناں والی سیس نوایا۔ میرا پورا کردے قول، اقرار نامہ ویکھ دکھایا۔ جس دا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، رکھی منی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں تیرا اکو شبد سننا چاہندی بول، انبولت دینا درڑایا۔ چار گنت تیرے نام دا مردنکا وجے ڈھول، نوست کرے رُشایا۔ سچھنڈ دوارا اکو کھول، در دربارا سو بھاپایا۔ توں وس سدا بھگتاں کول، گل مالک دیا کمایا۔ میں نمائی انبول، بے سدھ ہو کے رہی جنایا۔ توں سوامی میرا اڈول، گھر گبھیر آپ ورتایا۔ دھرم ترازو آپے تول، نوواں کھنڈاں کنڈا آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا بھار کردے ہول، پنت پاپیاں پنڈھ مکایا۔

* ۱۳ کھیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر سرجن سنگھ لال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں کو جھی کملی نکلی، در تیرے سیس نوایا۔ تیرے انتروں نرنتروں جئی، جنم دین والی کوئے نہ مایا۔ میں جگت نیتزہن انھی، تیرا نور نور نورانہ نہ نظری آیا۔ میں شبد سنیا نہیں کوئی کئیں، سرون سکے نہ کوئے سمجھایا۔ توں پڑکھ اکالا دین دایلا وڈ دھن دھنی، دھناڈھ اک اکھوایا۔ پیار محبت وچ میتوں پھڑا دے اپنی کئی، کتا گو بند والا دے گواہیا۔ میری اک بینتی مٹی، آرزو تیرے آگے رکھایا۔ سنگر شبد دا چاڑھیں چٹی، نرگن نور کر رُشایا۔ میری انت میٹ دے غمی، غم خوار ہونا سہایا۔ میتوں لالچ نہیں کوئی طی، تمنا اور نہ کوئے جنایا۔ میں دوس رین پھراں بھٹی، جگ چو کڑی چلاں واہو داہیا۔ مہربان محبوب کوڑی کر یا میرے اتوں ڈٹی، ڈنکا اپنا نام وجایا۔ گڑھ ہنکاری بھٹی، ہوئے ہنگتا دینی گواہیا۔ کوڑ گڑیار دی آپورہن نہ دیویں لمی، میں لمی پے کے سیس نوایا۔ توں گگن رہائے بنا کھمھی، سہارا تیرا اکو نظری آیا۔ میں یاد کراں دم دم، سواس سواساں وچ

سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کو جھی، کملی کہن کچھ نہ پائیا۔ مینٹوں اپنی دے دے سو جھی، سُدھ بُدھ دے بدلایا۔ تُوں پریتم میرا چوہی، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ میں چار جگ دی روگی، روگن ہو کے حال سنایا۔ کلجک جیو کوڑ کڑیاں میرے اُتے بھوگی، بھسمر رُوپ نہ کوئے بدلایا۔ آتم دھار ہوئی ویوگی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ میرے اُتے اشارہ دے کے گئے ویدی سوڈھی، سندیسے نام والے جنایا۔ تیرا کھیل دیکھے پُرکھ اکالا جس دی اپنی کھیل گھروگی، زرگن اپنی دیا کمایا۔ میں نگاہ ماری لوک پرلوکی، دو جہاناں دیکھ وکھایا۔ تیرا سنیاشد سلوکی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا اگم اتھاپیا۔ میری خواہش کی جگت موہ دی، مُجبت تیرے چرناں نال رکھایا۔ وڈیائی دے دے اپنی چھوہ کی، شوہر بانکے تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا دیکھ لے آپے کرم، کرم کانڈ دا پندھ مُکایا۔ ست رہیا کوئی نہ دھرم، دھرماتما نظر کوئے نہ آئی۔ جھگڑا دے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش رہے گُرایا۔ جگت اشارہ تک چرم، چم درشی وچ دُہایا۔ کوئی نہ بھنے بھانڈا بھرم، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ میں انت کنت بھگونت منگاں اکو تیری سرن، سرنگت اک رکھایا۔ سچ پریتی دے دے چرن، چرن چرنو دک دُھر دا جام پیایا۔ میرے اُتے تک چار کُنٹ مانو مانس لڑن، منکھتا بیٹھی مکھ چھپایا۔ تیری منزل مول نہ چڑھن، سچھنڈ دوار ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں چاہندی سرشی درشی اندر اکو تیرا ڈھولا پڑھن، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر گردیو سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے صاحب سوامی کملاپاتی، پت پریشور ہونا سہایا۔ نگاہ مار لے میرے سینے اُتے چھاتی، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جو اوتار پیغمبراں گروآں دتی پاتی، نام کلیاں وچ درڈایا۔ چار جگ دے شاستر ملے سوغاتی، دست اگم دتی ورتایا۔ چاروں کُنٹ سب دے ہندیاں ہوئی

اندھیری راتیں، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ تُوں آد پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری منڈل راسی، پُری لوء گگن گگنتر سوبھا پائیا۔ میری پوری کردے آسی، آہستہ آہستہ منگ منگائیا۔ کھجک کوڑ کڑیار کولوں کرا خلاصی، خالص ست دھرم چلائی۔ جھکڑا میٹ دے ذات پاتی، دین دُنی نہ کرے لڑائی۔ مایا متا موہ وچ کرے گھاتی، گھاؤ اپنا نام لگائیا۔ میرا لیکھا بدل دے نال کھ کے قلم دواتی، کاغذ سیاہی جوڑ جڑائی۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچھنڈ نواسی، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ میں دھرتی دھرنی دھول دھول مائی خاکی، خاک چھار ہو کے منگ منگاں چائیں چائیا۔ میرے اتے دھرم دوارا کھول تاکی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ آتم پر ماتم دا بن ساقی، نام جام پیالہ دینا پیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دی پوری کر آکھی، جو بھوکھتاں وچ پیشین گوئیاں گئے درڑائی۔ تُوں صاحب سوامی انترجامی ساکھیتی، سگلا ساتھی اک اکھوئی۔ دین دُنی دی زندگی وچوں بدل دے حیاتی، جیون اپنے رنگ رنگائی۔ مہربان محبوب کرپا کر لوک ماتی، مت متانتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نوں دس گاتھی، گھر گمبھیر بے نظیر کر پڑھائی۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، ہر گھٹ دیکھنا چائیں چائیا۔ میں نمانی انا تھ انا تھی، در ٹھانڈے سیس جھکائی۔ میں اشارہ کراں شکر اتے کیلاشی، بن سینت دیاں سمجھائی۔ وشن برہما دیکھن کھیل تماشی، چاروں گنٹ دھیان لگائی۔ میرے صاحب تیری منزل اچی گھائی، بن تیری کرپا چڑھن کوئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اتوں میٹ دے کھجک واٹی، کوڑ کڑیار رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت وشیان توں باہر میرا تیرے اتے وشواسی، ویشیش اپنی کھیل دینی دکھائی۔ تُوں شہنشاہ شاہو شتاباشی، شاہ سلطانا اک اکھوئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہمنڈ کھنڈ تیری ہووے اکو راسی، منڈل منڈپ سوبھا پائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر مدن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں بے سہاری، سہانک نانک دینی آپ وڈیائی۔ چاروں گنٹ تک دھواں دھاری، ست سچ چن نہ کوئے رُشائیا۔ سر شئی در شئی ہوئی و بھاری، انتشکرن پوتر رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بھو کھلے نہ کسے نر ناری، نر نرائن درس کوئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ کھیل کڑیاری، جوٹھ

جھوٹھ و بے ودھائیا۔ بیچ و کار بنیا بکاری، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں رہیا ڈھاہیا۔ تیرا امرت رس ملے نہ کسے ٹھنڈا ٹھاری، کول نا بھی بوند نہ کوئے
 ٹپکائیا۔ شبد ناد سنے نہ کوئے ڈھکاری، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ تیرا نور نہ دے کوئے اجیاری، جوتی جاتے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ میں تیرے
 آگے کراں گریہ زاری، نیز رو رو نیروہائیا۔ میتوں سندیسہ دے کے گئے اوتار پیغمبر گروچ سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری گئے جنائیا۔ بنا پر م پرکھ
 پائے کوئے نہ ساری، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ رین کیتی اندھیاری، اندھ آتم ہوئی لوکائیا۔ کرپا کر میرے پروردگاری، مہربان
 تیری اوٹ تکائیا۔ سچ دھرم دا دے نہ کوئے پُجاری، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ میری تیرے چرن کول نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سپس جھکائیا۔
 مہر کر مہربان کلجگ انتم واری، کل کلیش دا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہان سکداری، سک آسامیری پور کرائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر گھڑ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں ہو گئی بھکھی ننگی، ست سچ رہیا نہ رائیا۔ میتوں دوس رین آئی ننگی، اٹھے پہر رہی گر لائیا۔ میری چوٹی ہو گئی ننگی، اوڈھن
 سپس نہ کوئے ٹکائیا۔ نام وست ملے نہ منگی، چاروں کُنٹ جھولی ڈاہیا۔ بھار اٹھائے کوئے نہ کندھی، بو جھل ہو کے ماراں دھاہیا۔ جیواں جنتاں آسا ہو
 گئی مندی، مند بھاگ ہوئی لوکائیا۔ چاروں کُنٹ دسن پکھنڈی، ول چھل وچ سمائیا۔ میں سہاگن ہو گئی رنڈی، کنت سہاگ نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنے دیناں
 مذہباں دی ویکھ پگ ڈنڈی، مارگ حق نہ کوئے اپنائیا۔ پھری دروہی وچ بن کھنڈی، سمند ساگر ٹلے پر بت رہے گر لائیا۔ مہربان میری گلھ رہی نہ چنگی،
 بن تیری کرپا بھگت سنت نظر کوئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں خانہ چنگی، من مت بدھ کرے لڑائیا۔ میں چاہندی تیرا اکوست ڈلارا شبد ہووے بھجنگی،
 بنا بھجھاں باہواں توں نظری آئیا۔ جو دو جہاناں حداں جاوے لنگھی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ اوہ میری قسمت بدلے مندی، مند ہین بھاگ تیرے آگے

واسطہ پائیا۔ میری چھاتی کر دے ٹھنڈی، سینے اگن دینی بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، میری اودھ آئیو کھجک نالوں بتھیری لمی، اگلا پینڈا دینا مُکائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر سردارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ گریہ زاری، نیز رو رو نیروہائیا۔ چاروں کُنٹ رین اندھیاری، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دین دُنی ہوئی گڑیاری، جوٹھ جھوٹھ نال وڈیائیا۔ ست سچ دارہیانہ کوئے وپاری، نام وِج نہ کوئے جنائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے کسے نرنکاری، نر نرائن تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ من ممتا کرے بدکاری، بدی دا پندھ نہ کوئے چکائیا۔ نو نو چار گڑھ ہنکاری، نو کھنڈ نہ کوئے تڑائیا۔ میری تیرے آگے ممت اکو ہاڑی، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پٹی رہی نہ سیس، ست وِج نہ کوئے سمائیا۔ کرپا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ دین دُنیا مایا چچی رہی پیس، ست وِج نہ کوئے سمائیا۔ اپنا کھیل تک بیس اکیس، دیہہ اکیہ اپنی کار بھگتائیا۔ پیغمبراں دی پوری کر حدیث، جو حضرت گئے جنائیا۔ گرو آں دی شہادت لیکھے لا تصدیق، جو اکھرا اکھراں نال گئے ملائیا۔ توں مالک حق رفیق، دوست اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطانا میٹوں تیری اک اڈیک، اگم اگمڑے پھیرا پائیا۔ جھگڑا مُکا دے ہست کیٹ، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں دس پریت، دین مذہب ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس دے گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ کھجک وِج ستجگ بدل دے ریت، ریتوان تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑا میٹ مندر مسیت، دُھر دے کعبے کرے رُشنائیا۔ جتھے نظر آوے اتیت، ترے گن پندھ مُکائیا۔ در ٹھانڈا دے سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں تیرے آگے پکاراں، پنے پنے سیس نوئیا۔ میٹوں سندیسے دتے پیغمبر گر اوتاراں، کی اوتری اپنی کھیل کھلائیا۔ جس ویلے کھجک انت چاروں کُنٹ ہويا دھواں دھارا،

ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دھرم دار ہیانا نہ کوئے دوارا، مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار دین ڈھائیا۔ تیر تھ تٹ روون زارو زارا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نال ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کرے اشارہ، سینت شبد والی لگائیا۔ کرپا کرے آپ کرتارا، ہر کرتا دیا کمائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، کل کلکیش دے مٹائیا۔ امام ااما بن سکدارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ویکھے وگسے پائے سارا، لکھ پوراسی کھوج کھوجائیا۔ کلجگ انتم کرے پار کنارہ، صدی چو دھویں پنڈھ دے مکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ڈنڈاوت بندنا چرن کول نمسکارا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن دھار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے سرب سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو جس نوں سیس نوائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ہرنیک سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے بھاگ ہوئے مند، تیرا نام ڈھائیا۔ ساچا دے کوئے نہ چند، چند ستار رہے گر لائیا۔ میرا دکھی ہو یا بند بند، بندگی والے بندے تیتوں گئے بھلایا۔ ہر گھٹ اندر دے اندھیرا اندھ، آتم نور نہ کوئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا سارے گاؤندے بتی دند، ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ بھرماں ڈھاہے کوئے نہ کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ میں مانگت ہو کے رہی منگ، آگے اپنی جھولی ڈاھیا۔ جن بھگتاں بخش سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ گرگھاں کٹ بھکھ ننگ، جگت دلدر رہے نہ رائیا۔ سچ پیار دادے اند، بخشش رحمت آپ ورتائیا۔ آتم سچ سہا پلنگ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ پنج وکار کرے نہ جنگ، جگتی اپنی نال ہٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سورے سرنگ، سور پیر تیری اک سرنائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر رویل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری سُن پکار، پنے پنے سپس نوایا۔ توں آد جگادی بخشہنہار، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ میرے اوتوں دین دُنی دا دُکھ نووار، دیناں مذہباں جھگڑا دے مُکایا۔ وڈے چھوٹے نہ ہون خوار، امیر غریباں اِکو رنگ رنگایا۔ ساجن میت بن وِچ سنسار، سنسار روگ دے گواپیا۔ توں صاحب بخشند بخشہنہار، بخشش اپنی دینی ورتایا۔ میری چرن کول صاحب نمسکار، ڈنڈاوت وِچ سپس جھکایا۔ میرے اُتے رہے نہ کوئے غدار، بدی دا لیکھا دینا مُکایا۔ چاروں کُنٹ ست دھرم دا ہوئے جیکار، کلج کوڑ کڑیاں نظر نہ آیا۔ میں منگاں منگ دوویں بُجھاں پسا، بن ہتھاں ہتھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تَدھ بن کوئی نہ لائے پار، پار برہم پر بھ تیری آس رکھایا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میریاں روندیاں اکھاں، آخر دیاں جنایا۔ ساجن میت رہیا کوئی نہ سخا، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ دین دُنی وِسے کروڑاں لکھاں، ارباں کھرباں نال وڈیایا۔ میری قیمت پئے نہ لکھاں، میری حال دُہایا۔ میں برہوں ویراگن ہو کے نساں، بھجاں واہو داہیا۔ اشارہ کراں رو سسا، سوریا چند جنایا۔ میرے اوتوں میٹو اندھیری مسّا، سچ چند ہوئے رُشّایا۔ میرا اُدے بھاگ ہووے مستک متھا، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ اوہ سارے پر بھو تیری سناؤندے کتھا، ہر داتا دُھر درگاہیا۔ جو سرب کلا سمرتھا، دیونہار اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتر رہیا گرا، کرم کانڈ ویکھ جگت لوکایا۔ ساچا دیپک کر رُشنا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ جیواں جنتاں بخش گناہ، پاپاں بھری لوکایا۔ توں بخشہنہار خُدا، رحمت تیری نظری آیا۔ توں واحد حق خُدا، خود مالک تیری بے پرواہیا۔ میری تیرے اگے دُعا، دوئے جوڑ

بے پرواہیا۔ میں آسرا تگیاں دُھر دے شاہو دا، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ تُوں مالک تھل اسگاہو دا، سمنڈ ساگراں پار لنگھایا۔ کلجک جیو روپ بنیا کاؤں دا، ہنس روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر آئی خیرانی، حیرت وچ جنایا۔ تیری دین دُنیا ہوئی بیگانی، ناتا پریم گئی تڑایا۔ کوئی نہ جانے تیرا کھیل زمیں اسمانی، دھرنی دھرت دھول دے دُہایا۔ تُوں شہنشاہ سلطانی، پاتشاہ اگم اتھاپا۔ کلجک جیواں انتر میٹ دے بے ایمانی، کوڑی کرپا رہے نہ رانیا۔ ست سچ دی دے نشانی، دھرم نشانہ اک جھلایا۔ چار ورن تیرا نام اِکو پڑھن بانی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ تُوں ضمیر بدل دے جسم جسمانی، ترسنا کوڑ جگت مٹایا۔ میں تیرے چرن کول کراں دھیانی، نو نو لاگا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میری آسا منسا پور کرانی، در تیرے آس رکھایا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ہر بنس کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے اوتار پیغمبر گرو آں ماریاں لکاں، حد حدود مذہباں ونڈ ونڈایا۔ تیرے نام کلمے دیاں کر کے گئے تصدیقتاں، شہادت اصول والی بھگتایا۔ میں تکدی رہی لا کے نیجھاں، نج نیز اکھ اٹھایا۔ اندرے اندر آسا رکھدی رہی اُمیداں، اپنے وچ سمایا۔ بھوکھتاں والیاں سُن دی رہی تاکیداں، کی سندیسے جگت جنایا۔ کون ویلا میرا صاحب سب دیاں پوریاں کرے ریجھاں، مہر نظر اٹھایا۔ جس اوتار پیغمبر گرو آں دے تن چولے بدلے قمیضاں، جوت شبد دھار وڈایا۔ انت اوہ ویکھے اپنے عزیزاں، جن بھگتاں دھیان لگایا۔ میرے اُتے مارگ دتے سیدھا، سیدھ اپنا آپ کرایا۔ میرا تن من جائے ویدھا، پریم انیالا تیر چلایا۔ میں خوشیاں وچ پاواں گیدھا، نچاں ٹپاں گداں چائیں چانیا۔ جس بھاگ لگاؤنا میری اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رنگ رنگایا۔ ست سچ میتوں سمجھدے مدعا، مدتاں دے وچھڑے نال ملایا۔ میرا بھاگ کرے اگھا، اگن آتھن وجے ودھایا۔

بھاؤ مُکاوے دُجا، دُتیا رہن کوئے نہ پائیا۔ بھيو کھلائے گجھا، آتم پر ماتم پردہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان، لہنا دینا پور کرائے انت کلجگا، کل کاتیاں کرے صفائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر ہر چرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں تیری چرن داسی، داستان اپنی دیاں جنائیا۔ چار کُنٹ میرے اُتے ہوئے بد معاشی، بدی دا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ تیری دُنیا
تیتوں کرے ہاسی، ہستی تیری ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ساچے منڈل پاوے کوئے نہ راسی، گوپی کاہن رُپ نہ کوئے جنائیا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت نہ ہوئے
پرکاشی، اندھ اندھیر وچ لوکائیا۔ توں شہنشاہ شاہو شاباشی، پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ میری پوری کر دے آسی، نراستا اندروں باہر کڈھائیا۔ میں منگاں دوویں
جوڑ کے ہاتھی، ہست ہست نال ملایا۔ توں سرب کلا سمرا تھی، داتا دُھر درگاہیا۔ میں نمانی انا تھ انا تھی، بُدھ ہین بلہین گُر لایا۔ کلجگ کوڑی میٹ
دے وائی، سنجگ سچ دے جنائیا۔ ہوئے ہنگتا وکار رہے نہ جگت ہائی، دست اگم نام دات دینی ورتائیا۔ میں تیرا نور ساری سرشی تگاں تیری ذاتی، ظاہر
ظہور اکو نظری آئیا۔ تیری خوشی دا وقت سُنھنا ہووے پر بھاتی، سندھیا اکو رنگ رنگائیا۔ کِرپا کر میرے کملاپاتی، پت پر میثور تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوُں بھگوان، میتوں کریں نہ موُل نراسی، آسا پورن دینی
کرائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر *

دھرنی کہے کِرپا کر میرے ہری، ہری ہر تیری سرنائیا۔ میرے اُتے سرشی دُکھاں بھری، دوس رین رہی گُر لایا۔ میں وی کلجگ پاپ کولوں
ڈری، بھے وچ رہی سناٹیا۔ جیہڑا کھیل کرے گھڑی گھڑی، چھن چھن اپنا رُپ بد لایا۔ دین مذہب کرائے شرعی، شریعت دتی لڑائیا۔ کوئی ہو سکے نہ

بری، دیناں مذہباں بندھن تڑائیا۔ تُوں کرپا پاندھ کرپا کری، مہربان ہونا سہائیا۔ میٹوں پیچ وکار ہنکار کولوں کرنا بری، برے اعظماں کرنی صفائیا۔ میں تیرے چرن رہی پھڑی، چرنودک گھ دینا چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر تک ڈکھ، ڈکھڑے والی لوکائیا۔ اندر ملے نہ کسے سُکھ، کلج کلکاتی بنیا قصائیا۔ جگت ترسنا مٹے نہ بُکھ، متا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ جننی سُپھل ہووے کوئے نہ لکھ، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ اُلٹا گربھ نہ گیڑ مٹے رُخ، آون جاون پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ نگاہ مار لے اپنے مائس منکھ، تتوت کھوج کھوجائیا۔ ہردیوں تیتوں کوئے نہ رہیا جھک، سیس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا پڑھے کوئے نہ تک، آتم پر ماتم مل کے وجے نہ مول ودھائیا۔ میرے صاحب سوامی انتر جامی تھ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ وستو جھولی پادے مُٹھ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ میری سہنجنی ہووے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ میں تکاں تیرے بھگت سُہیلے سٹ، ڈلارے گرگھ ویکھ دکھائیا۔ جنہاں نوں اپنے سینے لواں چک، چھاتی اُتے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے پرگٹا دے سچ سچ، کوڑ گڑیار دا پندھ مُکائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند ڈھیہہ پی ضلع لدھیانہ دھنا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب چوج وڈانی، پر م پُرکھ در تیرے واسطہ پائیا۔ ست سمندر میرے نیڑاں نیناں دا پانی، رو رو ساگراں وہن وہائیا۔ میرا ٹٹ گیا جگت مانی، نمائی ہو کے منگ منگائیا۔ اپنی تک لے چارے کھانی، اندج جیرج اُتے سچ سیچ دھیان لگائیا۔ کلج بھرم بھلائے جیو پرانی، پر م پُرکھ تیری سار کوئے نہ پائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں والی بھلی بانی، ست سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ سرت شبد ملے میل نہ دھر دے ہانی، وچھوڑا کوڑ نہ کوئے کٹائیا۔ انحد دھن سروں کرے کوئے نہ بانی، شبد انادی ناد نہ کوئے شنوائیا۔ تیرتھ تتاں روون جل پانی، تھل اسگاہ رہے گر لائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دین دنی ہوئی بے مہانی، من کلپنا بھجے واہو داہیا۔ کرپا کر شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ دیناں مذہباں ایکا رنگ رنگا سری بھگوانی، بھگوان

اپنا رنگ چڑھائیا۔ دُئی دویتی میٹ نشانی، آتم پر ماتم ناتا جوڑ سچ سُبھائیا۔ تیرے چرن کول وٹھو قربانی، آپ آپا بھیٹ کرائیا۔ نگاہ مار لے جیس اسمانی، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ کھیل تک لے وید پُرانی، پُنہ پُنہ سیس نوائیا۔ پردہ رہے نہ انجیل قرآنی، گرہ کایا کھوج کھوجائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار اپنی کر محبوب مہربانی، نو نو سجدیاں وچ سیس جُھکائیا۔ صدی چوڑھویں چاروں گنت چڑھی دسے طغیانی، ہڑ کوڑ والا دکھائیا۔ جیواں جتناں اندر بھری بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ تیرے چرن کول کرے نہ کوئے دھیانی، ایشٹ دیونہ کوئے منائیا۔ چوڑاں طبق ہوئے حیرانی، سنگ محمد نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے ہر کرتا نوجوانی، مرد مردانہ اپنی کار بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نیتز نین گراؤندے، کل مالک دیاں جنائیا۔ ہنچھوواں وہن وھاؤندے، چھہبر تیری دھار جنائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے، نو نو سیس جُھکائیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم کھجک جیو نہ مول شراؤندے، جگت وکار نہ کوئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا مول نہ گاؤندے، پاربرہم برہم ملن کوئے نہ پائیا۔ من کلپنا چاروں گنت اٹھ اٹھ دھاؤندے، دوس رین رین دوس بھججن واہو داہیا۔ مایا ممتا موہ وکار کار کماؤندے، کرنی دے کرتے تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ کھجک دا کوڑا سنگ رکھاؤندے، سگلے ساتھی تیتوں گئے بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نیتز وھندا اتھر، ہنچھوواں ہار بنائیا۔ سرشٹی بھل گئی گوہند والا ستھر، یارڑا بیج نہ کوئے ہنڈھائییا۔ بجر کپائی پاٹے کسے نہ پتھر، نج نیتز تیرا درس نہ کوئے کرائیا۔ دین دُئی تے پاٹھ کردی پڑھ پڑھ اکھر، نراکھر تیرا اکھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ توں نریشا سچ سندیسہ دے اگے پتھر، پاتر اپنی اک جنائیا۔ جس نال بیتھارتھ پورا ہووے سب دایتن، یدی اپنا بھيو چُکائییا۔ ہرجن امولک ہیرے بنا رتن، گرگھ گر گر گود اٹھائییا۔ سنت سہیلے بیٹھن تیرے پتن، کندھا گھاٹ اکو سو بھاپائییا۔ جن بھگتاں تیج آئیں آپ رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھائییا۔ ست دھرم نالوں میری رولی ہو گئی سکھن، بہڑی بہڑی کر گرائیا۔ میرے مہربان محبوبا میرا پردہ آئیں ڈھکن، اوڈھن سیس نام والا ٹکائییا۔ میرے اُتے دُئی دویتی میٹیں چھٹن،

شرع شریعت رہن کوئے نہ پائیا۔ میں تیرا لیکھا ویکھنا چاہندی پہلے کروچ دیپ نال لکھن، پشکر اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکادینا ڈھر داور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم سندیسہ ہووے سچن، ست سچ تیری وڈیائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند پکھووال ضلع لدھیانہ سردارا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے کرپا کر جوت نرنکاری، نرویر تیری سرنایا۔ میں در ٹھانڈے تیرے پکاری، سچکھنڈ ساچے سپس نوائیا۔ سو پڑکھ نرنجن تیری مہما اپر اپاری، ہر پڑکھ نرنجن تیری وڈیائیا۔ ایکنکار تیری پنہاری، آد نرنجن تیری سیو کمائیا۔ ابناشی کرتے ہوئی میں ڈھیاری، سری بھگوان دینی وڈیائیا۔ پاربرہم تیری چرناں دھوڑ لاواں چھاری، مستک خاک رمائیا۔ مہربانا نوجوانا مرد مردانہ اک واری نگاہ ماریں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میری چاروں گنٹ ہوئی خواری، دھرم دی دھار رہن نہ پائیا۔ میں منگتی درویشن تیرے در درباری، درگاہ ساچی جھولی ڈاہیا۔ سنگر شبد بھیج ایکا یودھا بلکاری، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس دانام کھنڈا دو دھاری، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ لوآں پڑپاں برہمنڈاں کھنڈاں پاوے ساری، گگن لگننتراں کھوج کھوجائیا۔ میرے اتوں کلجک میٹے دھواں دھاری، اندھ اندھیرا دے چکائیا۔ میں روواں زارو زاری، ظاہر ظہور ڈھر دے نور تیری اوٹ رکھائیا۔ اٹھ ویکھ لے چار گنٹ کلجک کرے غداری، گداگر دے خلق خدائیا۔ منوآدہ دشا اٹھ اٹھ مارے اڈاری، نوواں دواریاں بھجے چائیں چانیا۔ تیرا نام شبد کلمہ سنے نہ کوئے ڈھنکاری، ڈھن اناد نہ کوئے شنوائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش تن مندر نہ ہوئے اُجیاری، کایا کعبہ نہ کوئے سہائیا۔ تیرتھ تتاں گنگا گوداوری جمنائستی پوتر رہیا نہ پانی، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم ملے کوئے نہ ہانی، سرت شبد نہ کوئے سمائیا۔ دھرنی کہے میں ہوئی نمائی، نو نو لاگا پائیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے تک لے اپنی یاری، انڈج جیرج اُتھج سیتج ویکھ دکھائیا۔ سندیسہ سُن لے چارے بانی، پراپسنستی مدھم بیکھری کی تیرے ڈھولے گائیا۔ انتر نرنتر نگاہ مار لے چو پرانی، پر م پڑکھ اپنا پردہ آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے

پر بھو میری دکھی دی سُن پکار، دروہی تیرا نام خُدا آیا۔ تُوں سب دا سانجھا پروردگار، بے عیب نُور خُدا آیا۔ میری آشا تیری طلب گار، دوس رین تیرا راہ تکا آیا۔ تُوں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو اُجیار، نُور نُورانہ ڈگمگایا۔ صدی چو دھویں لہنا دینا رسول پیغمبراں آپ وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کی سندیسہ دتا محمد سنگ چار یار، جگت جہان بھيو چکایا۔ کون ویلا پرگٹ ہووے امام اِماما سکدار، نُور نُورانہ اگم اتھاہیا۔ میرا دکھڑا دے نُوار، چنتا سوگ مٹانیا۔ چرن پُجھائے میری سچی سرکار، کول تیرے ملے وڈیاںیا۔ میں خادم تیری آد دی سیوادار، آدم حوا بیٹھے راہ تکا آیا۔ اپنی گلشن ویکھ لوک مات بہار، کس بدھ کلجگ کوڑ کڑیار مہکایا۔ تیرا حقیقی دے نہ کوئے خدمتگار، خادم رُوپ نہ کوئے بنا آیا۔ میں روواں دھاہاں مار، اُچی کوک کوک سنانیا۔ کرپا کر کل کلکی اوتار، نہہکنک تیری سرنا یا۔ شبد سنگرُو پا سار، مہاسار تھی ہو سہا یا۔ کوڑی کرپا میرے اُتوں کڈھ باہر، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پانیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ہو ظاہر، ایکنکار اپنی کل پرگٹانیا۔ میتھوں جھلیا نہ جائے بہار، بوجھ سکاں نہ سر اٹھانیا۔ قاتل مشمول ہو یا تیرا سنسار، چاروں کُنٹ پئی دُہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی تیرا اک سہار، سہانک نانک دُجا نظر کوئے نہ آ یا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ پاکھر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں کی دساں بات، باطن کی جنایا۔ اوہ ویکھ میرے اُتے اندھیری رات، تیرا چند نہ کوئے رُشانیا۔ میں تگاں تیری واٹ، بن نیناں نین اٹھانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، سمرتھ تیری سرنا یا۔ میں جوڑاں دوویں ہاتھ، مستک چرناں سپس اُکایا۔ کوڑی کرپا دا میرے اُتوں ہٹا دے راتھ، سبج سچ دے وڈیاںیا۔ میں نمانی انا تھاں ناتھ، در تیرے اکھ جگایا۔ کوڑی کرپا میٹ دے واٹ، جوٹھ جھوٹھ پنڈھ مکا یا۔ اکو اپنا کھول دے ہاٹ، نام ندھان وست اُکایا۔ اکو کنارہ بخش کے گھاٹ، تٹ اک سہانیا۔ تُوں آد جگادی مائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوانیا۔ سچ پریتی میرا تیرے نال

نات، دُوجی آس نہ کوئے دکھائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا اک واری مہر نگاہ نال جھاک، جھاتی اپنی پائیا۔ بند کواڑا کھول تاک، کھڑکی کُنڈی آپ کھلایا۔ میری پوری کردے آس، آساوند رہی گر لایا۔ ساچی وست دے دے خاص، خصوصیت اپنی دے درڑایا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دُنی دا پندھ مکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سارے گاؤں گاتھ، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری انتم بچھے وات، واتا ورن دین دُنی ویکھ دکھائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند پکھووال ضلع لدھیانہ بھگوان سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں تیرے درتے گر لاندی، کوک کوک سنایا۔ میری کلجک وچ پت جاندی، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکایا۔ کلجک جیواں بڈھی ہوئی کاں دی، گرگھ ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ میرے اُتے پت ہتیا کرن ماں دی، پیو پت قاتل مقبول روپ وٹایا۔ میں کھلڑی لتھی ویکھی گاں دی، سوراں رہے جھٹکایا۔ وڈیائی رہی نہیں تیرے ناں دی، ناؤں نرنکار سرشی درشی وچوں گئی بھلایا۔ طاقت رہی نہیں کسے بانہہ دی، سوربیر نہ کوئے اکھوایا۔ مان رہن دتا نہیں کلجک کسے بھومکا تھاں دی، تھنتر سارے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں تیرا اک سہارا، صاحب سنگر تیری سرنایا۔ نرگن نرویر ہو اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ سنگر شبد تیرا دو جہان ہووے سکدارا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کلجک کوڑی کریا تک وچ سنسارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ لیکھا پورا کر دے سنگ محمد چار یارا، چوڈاں لوک چوڈاں طبق بیٹھے اکھ اٹھایا۔ حضرت عیسیٰ آگے کرے نہ کوئے تکرارا، بیس پیسے تیری وڈ وڈیایا۔ تیرا لہنا دینا کاغذ قلم لکھن توں باہرا، حرف حروف وند نہ کوئے وندایا۔ تُوں آد پُرکھ اپر پیر آد جگادی میت مُرارا، ساجن اکو اک اکھوایا۔ میرا وقت دُھیلا بن سہیلا حکم دے سچی سرکارا، ست سچ

سچ پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپر مپر سوامی تیرا
اُوچو اُوچ دربارا، درگاہ ساچی سچھنڈ سہائیا۔

مالوے والیو گاوشبہ، سَنگَر سرن پچی سرنائی۔ جھگڑا چھڈنا دین مذہب، آتم پر ماتم لینا پرنائی۔ اک دُوبے دا کرنا ادب، سب نوں سمجھنا بھینا
بھائی۔ سَنگَر میلا جگت نہیں بدن، نرگن نرگن دے ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وکار وچوں تہانوں آیا کڈھن، پھڑ باہوں پار
کرائی۔ گر سگھ تیرا منارا چنگا، سَنگَر دے وڈیائی۔ جس دے وچ امرت دھار گنگا، کول نا بھی نہجھر جھرنے وچ جھرائیا۔ دُھن آتم وچے مردنگا، شبہ
انادی ناد شنوائیا۔ جوت جگائے سورا سرینگا، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ سچ پریم دا بخش اندا، اندا اند وچوں پر گٹائیا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈا، مہربان
ہوئے سہائیا۔ جھگڑا مُکا کے جیرج اندا، اُتج سیتج لیکھا دے مکائیا۔ در سہائے اک سچھنڈا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے بھگتاں آپ وسندا، وصل
دیوے یار الاہیا۔ محل منارا اُچ اٹل سہندا، پُرکھ ابناشن جتھے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن
ساچے رنگ رنگائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے رووے بناپت، ٹلے پر بتاں اُتے دُہائیا۔ پر بھو تیرا پیار رہیا نہ آستک، تیرے رنگ نہ کوئے سہائیا۔ کلجگ نے کوڑ چلائی
سیاست، ستاں دیپاں حکم ورتائیا۔ کایا رہن دتی نہیں کسے لیاقت، عقل بدھی نہ کوئے وڈیائیا۔ منو آلے کے اپنی وچ حراست، وہ دشا دتا نچائیا۔
چاروں کُنٹ دسن ناستک، نام رس رسنا نہ کوئے چکھائیا۔ میں کر نہ سکاں برداشت، بدی چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ ایس کلجگ نے میری کایا چولی کیوں

کوڑ دی پائی وراثت، ورسہ میرا نظر نہ آئی۔ جگت جہان دا کھیل ویکھ آر تھک، ارتھی سارے کوڑ اٹھائی۔ میرے مہربان کرپا کر وچ بھارت، بھاردواج دی آسا پور کرائی۔ تیرے سنگر شبد دی ہووے وزارت، حکم دُھر دا نام درڑائی۔ تیرے چرن دی ہووے زیارت، دوسر سیس نہ کدے جھکائی۔ ست دھرم دی کھڑی کر عمارت، مانو ایکا گھر بہائی۔ آتم پر ماتم کرا ثعارف، طرفداری رہن کوئے نہ پائی۔ میری کرے نہ کوئے سفارش، سگی نظر کوئے نہ آئی۔ میری بینتی اک گزارش، گزشتہ حال دتا جنائی۔ چاروں کُنٹ ہندی ویکھ سازش، شرارت بھری لوکائی۔ ہر گھٹ اندر لگی آتش، اگنی اک نہ کوئے بُجھائی۔ تیرا لہنا دینا لیکھا میرے نال واستک، واحد مالک دیاں درڑائی۔ بنا تیری کرپا تیرا ہو سکے نہ کوئے اپاشک، اپننداں کم کسے نہ آئی۔ تیرا کھیل میں ویکھاں برس ماسک، دوس رین دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری آشا پوری کر ہاردک، ہر دے اندر تیرا دھیان لگائی۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پکھووال ضلع لدھیانہ شہر سادھو سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے اللہ اللہ، تیری اک سرنائی۔ محبوب پھڑا دے پلا، پلکاں وچ ہو سہائی۔ توں مالک خالق اک اکلّا، واحد تیری اوٹ تکائی۔ ویکھ لے جلا تھلا، مہینل کھوج کھوجائی۔ میرے اُتے دُئی دویتی دین دُنی لگا سلا، سچ رنگ نہ کوئے سمائی۔ کلج کوڑ مچایا تر تھلا، تھر تھراہٹ وچ دُہائی۔ کسے دا چاہے کوئی نہ بھلا، پریم پیار وچ نہ کوئے سمائی۔ کام کرودھ کرے بلا، نو کھنڈ بھے رہیا ڈرائی۔ تیرا گرہ دسے نہ کسے اٹلا، سچ محل سو بھا کوئے نہ پائی۔ جدھر تنگے وکاری دلا، اگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ میرے اُتے ہوئے ہنگتا دپیک بلا، بلدھاری ویکھ دکھائی۔ مانس رہیا نہ سچ دا پھلا، دھرم دُج نہ کوئے لہرائی۔ عرشی پریم آکے ویکھ تھلا، دھرنی رو رو مارے دھاہیا۔ جو سندیسہ اوتار پیغمبر گرو آں گھلا، بھوکھتاں وچ سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری دُئیائی۔ دھرنی کہے میں بن نیز ہنچھوواں روواں، نیناں نیر وہائی۔ سکھ وچ کدے نہ سوواں، اٹھے

پہر گر لائیا۔ اپنے توں پاپاں داغ کس بدھ دھوواں، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ امرت رس کس دوارے چوواں، کون گرہ ملے وڈیائیا۔ پاک پوتر کس طرح ہوواں، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ گوڑھی نیندے سچ سنگھاسن سوواں، سنگر سرن ملے سرنائیا۔ سوامی پکھا پھیراں پانی ڈھوواں، کس بدھ تیری سیو کمائیا۔ کھلے کیس سر دے کھوہواں، ویراگی ہو کے دیاں دُہائیا۔ مالک خالق پریم تینوں کس مُجبت وِچ موہواں، پیار پیار نال ملاییا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے کلجک سنجگ دوواں، دوہاں دا لہنا تیرے ہتھ نظری آئیا۔ میرے اُتے دین مذہب دی ونڈ رہے نہ بھوواں، شرع دے جھکڑے دینے چُکائیا۔ میں اکو روپ سر شئی دی در شئی اندر ہوواں، دوجا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ تیرا پرکاش تگاں ترے لوآں، ترے بھون دھنی پردہ دیاں چُکائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار کھلوواں، خلق دے خالق تیری سرنائیا۔ اپنیاں آساں تیرے اگے ڈھوواں، منسا چرناں وِچ رکھائیا۔ تیرے کولوں نہ کچھ لگوواں، ڈکھڑا سارا دیاں سنائیا۔ در بنانی ہوواں، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرے در دُکھی ہو کے ہار پروواں، پر م پُرکھ پر ماتم سر میرے ہتھ رکھائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشی سمت نو پند پکھووال ضلع لدھیانہ سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میرے اگئی رام، رام راما دیاں جنائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ دمامہ، کلجک رہیا وجائیا۔ تیرا بھلیا ستناما، ست وِچ نہ کوئے سمائیا۔ مانس مانو شرع دا ہو یا غلاما، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ تیرا حق سُنے نہ کوئے پیغام، پیر پیغمبر ویکھن تھاوں تھانیا۔ اٹھ نگاہ مار دو جہاناں، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ میرا دیش ہندا جائے ویرانہ، ساچی رُت نہ کوئے سہائیا۔ تیرا پیار ہو یا بیگانہ، میرا غم سکے نہ کوئے چُکائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ نشانہ، کوڑی کرپا رہی جھلائییا۔ ساچا سجدہ کرے نہ کوئے سلما، اسم اعظم نظر کسے نہ آئیا۔ پریم مُجبت کھاوے نہ کوئے طعام، تانس ترسنا دین دُنی ہاکائیا۔ میرے شہنشاہ شاہ اماما، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرا حکم الاهی کلاما، کلکیاں توں باہر پڑھائیا۔ میں ویکھ کے ہوئی حیرانا، حیرت وِچ سنائیا۔ تیرا اشٹ رہیا نہ سری

بھگوانا، بھگوان تیری اوٹ نہ کوئے تکایا۔ چاروں کُنٹ سرشی درِ شئی دے سے ویرانہ، ویری گھر گھر ڈیرہ لایا۔ تُوں صاحبِ سلطانا وِشنوؤں بھگوانا، بھگوانِ آتم
 ویکھ وکھایا۔ زرِ گن دھارِ نرِ ویر پہریا جامہ، جوتی جاتا ہو کے کھیل کھلایا۔ میرا پوتر کر دے نگر گراما، دھرنی نو نو لاگے پاپایا۔ تُوں مالکِ زمیں اسمانا، تھدھ
 بن دوجا ویکھن کوئے نہ پاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تُوں شاہ
 پاتشاہ شہنشاہ سلطانا، ہر سنگر تیری اوٹ رکھایا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند بسراواں ضلع لدھیانہ بھاگ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے دُھر دے شام، سانوریا تیری اک سرناپا۔ سرشی درِ شئی اندر دے دے اپنا نام، نام ندھانا سری بھگوانا آپ ورتاپا۔ نچھر
 جھرنے امرت پیالہ دے جام، کول نا بھی سوانتی بوند ٹپکایا۔ بھاگ لگا دے کایا نگر کھیڑے گرام، تن وجود دے دھایا۔ پوتر کر دے تت وجود چام،
 چم درِ شئی دے بدلایا۔ کر پرکاش اگے بھان، نور نورانہ نظری آپا۔ تیرا دھرم دا جھلے اک نشان، نو کھنڈ پر تھی سو بھاپایا۔ ست دیپ تیرا اکو نام
 گاؤن، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ بھو کھلا دے کایا مندر مکان، کعبیاں پردہ دے چکاپا۔ تُوں رحمت رحیم رحمان، رحمت کر چائیں چانپا۔ میری
 مُشکل ہووے آسان، روگ سوگ دینا گواپا۔ میری دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ میدان، نو کھنڈ سو بھاپایا۔ میں نمانی منگاں دان، در ٹھانڈے
 جھولی ڈاپا۔ تُوں دیونہار سری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ آدانت جگا جگنت جانی جان، جانہار اک اکھوایا۔ تیرے در بھکھاری منگتی بنی آن، آپ اپنی
 دیا دینی کمایا۔ چرن دھوڑی سر شٹ موڑھی کراں اِشان، دُرمت میل رہے نہ راپا۔ سارے تیرا اِشٹ منان، اِشٹ دیو سوامی اکو سو بھاپا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تھدھ بن اور نہ دیسے کوئے وچ جہان، جہالت
 کلج کوڑی کر یا دینی مکاپا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند پکھووال ضلع لدھیانہ ناظر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے سری بھگوان، ست پڑکھ نرنجن تیری سرناہیا۔ مہر کر نوجوان، سچکھنڈ نو اسی دھیان لگاہیا۔ سرشی دی درشی اندر دے گیان، آتم پر ماتم بھو کھلایا۔ دیپ جوت جگا مہان، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ شبد انادی دے ڈھنکان، انحد نادى ناد وجانیا۔ امرت رس دے پین کھان، نچھر جھرنا آپ جھراہیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ کا یا مکان، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دوار اکو نظری آہیا۔ ساچی بھچھیا پا دے دان، دیاوان دیا کمایا۔ تیرے چرن دھوڑ سب دا ہووے ایشان، ڈرمت میل رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا سارے ڈھولا گان، نو کھنڈ وجے ودھایا۔ ست دیپ سنگر شبد ہووے پردھان، چار کناں اکو رنگ رنگاہیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ نشان، جوٹھ جوٹھ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دنی وچ رہے نہ کوئی بے ایمان، مایا ماما نہ کوئے ہلکانیا۔ پنچ وکارا جھگڑا میٹ شیطان، شرع دی کرے نہ کوئے لڑانیا۔ نو ست تیرا ہووے مان، نمانیاں ہونا آپ سہانیا۔ دھرنی کہے میری میننتی کریں پروان، دکھی ہو کے رہی جناہیا۔ صدی چودھویں جگت شرع ہوئی شیطان، شریعت ویکھ تھاون تھانیا۔ جو پینمبراں دتی کلام، کلے کائنات درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو دے دے نام وست انمل، کلج جیواں جھولی پانیا۔ تیرے کنڈے ترازو جان نل، دو جا نظر کوئے نہ آہیا۔ آتم دھار تیری کل، کل مالک تیری اوٹ تکاپا۔ سچ دوارا اکو جائے گھل، چار ورن ملے وڈیاہیا۔ توں مالک خالق سدا ابھل، ابھل تیری سرناہیا۔ میں چرن پریتی گھولی جاواں گھل، آپ آپا گھول گھمایا۔ تیری دُنیا تیری سرشی کائنات جاں جاوے رُل، بن ہر نامے سار کوئے نہ پانیا۔ میری بھلواری چوراسی والی مہکا دے پھل، پت ڈالی اپنے پیار نال مہکانیا۔ توں مالک خالق آد جگاد صلح کل، دُئی دویتی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ مانس بوٹا کلج جائے نہ نل، سنمل روپ دینا درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام بھنڈارا آد جگاد سدا امل، کرتے قیمت نہ کوئے رکھانیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پکھو وال ضلع لدھیانہ منگل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے مالک، ملکیت تیری دین دنی نظری آئی۔ میرے سنگر سوامی خالق، خالق تیری وڈ وڈیا ئیا۔ دھرنی اُتے تیرے پریم دا دے کوئے نہ بالک، میری گودی خالی نظری آئی۔ کلج سب نوں ٹکے لائے کالکھ، کل کاتی ہوئی لوکائی۔ سب دے اندر نندرا آلس، سوادھان نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اندر لی سُن آہ، ہوکیاں وچ جنائی۔ توں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سما ئیا۔ تیرا انت نہ آوے راہ، رہبر دے کے گئے ڈہائی۔ توں واحد اک خُدا، مالک نور الایہا۔ تیری سرشتی تیرے نالوں ہوئی جُدا، آتم دھار ملن کوئے نہ آئی۔ کلج کوڑ گڑیا ربا، شفا ہتھ کسے نہ آئی۔ میرے پتا سوامی ابا، امی جان دیاں ڈہائی۔ میرا ڈکھڑا بچیا اُتے لبا، بن زبان توں رہی گرلا ئیا۔ انت آخری آئی خُدا، حدو داں ویکھ وکھائی۔ کلج کوڑی کریا پیتی مدھا، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ پائی۔ تیرا سچکھنڈ دوار کسے نہ لبھا، درگاہ ساچی درس کوئے نہ پائی۔ توں صاحب سلطان سورا سرگا، تیرے ہتھ وڈیا ئیا۔ پُرکھ اکال میرا سوار دے آگا، آگن وچ تیرا راہ تکائی۔ دھرنی کہے میری پوتر ہووے جگہ، جگہ تیرا نام وڈیا ئیا۔ میں انت آخر دیواں سدّا، ہاڑے ہوکیاں وچ جنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں آتم رس چکھا مزہ، مذاق دین دنی مٹائی۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت پنڈ لتالا ضلع لدھیانہ بھگت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے غریب نواز، شہنشاہ تیری اک سرنا ئیا۔ دین دنی دا بدل دے سماج، چار ورن اٹھاراں برن اکو رنگ رنگا ئیا۔ دیناں مذہباں کھول جاگ، ہندو مسلم سکھ عیسائی لیا اٹھائی۔ سب دے اندر کایا مندر لگا بھاگ، جوتی جوت کر رُشنا ئیا۔ انتر آتم اُتےجے اک ویراگ، ویر بھاؤنا رہن کوئے نہ پائی۔ جوٹھ جھوٹھ دا سارے کرن تیاگ، ست سچ لین اپنا ئیا۔ کلج جیواں دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت دے بنا ئیا۔ ترے گن بُجھا

آگ، امرت میگھ برسائیا۔ کوڑ کلپنا وچ رہن نہ کاگ، ہنس ساچے لے پرگٹائیا۔ تُوں مالک خالق جگاد آد، کلجگ انت تیری اوٹ تکائیا۔ ایکاشد سناناد، دین دُنی وچے ودھائیا۔ تیرا لحم ورتے وچ برہما، برہمنڈ کھنڈ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا شد اگنی اڈے باز، بازاں والے بازی دین دُنی اُلٹائیا۔ کلجگ اتم کر دے کاج، کرنی دے کرتے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر سوربیر، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ نام انیالا مار تیر، تکھی مکھی دھار پرگٹائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا گھت جائے وہیر، میرے اُتے رہن نہ پائیا۔ میں نیز روواں نیر، ہنچھوواں ہار بنائیا۔ جو تیرا لیکھا دس کے گیا کبیر، سو پورا دینا کرائیا۔ تُوں مالک آئیوں بنا سریر، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ میری بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ میں امرت رس پچواں تیرا اگما سیر، بن رسنا رس چکھائیا۔ کلجگ کوڑ سگرم اُتے مار لکیر، کرم کانڈ دا لیکھا دے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں مالک خالق لیکھا جانیں شاہ حقیر، فقرہ اکو دینا سمجھائیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند مقصود ڈا ضلع لدھیانہ سری رام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سورے سرگ، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ اپنی سرشی ویکھ جگ، دین دُنی کھوج کھوجائیا۔ چاروں گنٹ لگی آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ منزل چڑھے نہ کوئے شاہ رگ، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائیا۔ ہنس بدھی ہوئی سگ، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کوئے چُکائیا۔ جگت کوڑ گڑیاری پیندے مدھ، مدھر دُھن سنن کوئے نہ پائیا دیناں مذہباں ونڈی حد، حدود سمجھ کسے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن رہے دگ، اگنی تت تت تپائیا۔ میں بیننتی کراں اچ، عاجز ہو کے سیس جھکائیا۔ کسے دا قبول نہ ہووے حج، کعبے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر کرپا، کرپا ندھان دیا کمائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھ پیتا، چاروں گنٹ نظری

آیاء۔ ملے میل نہ کسے ساچے سکھ دا، گرکھ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ توں اِشٹ دے دے اک دا، ایکنکار ہو سہایا۔ جھکڑا مُکا دے نت دا، نوٹ پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں بھاگ حصّہ دے دے ہت دا، ہتکاری ہو کے میل ملایا۔ ناتا رہے نہ بوند رت دا، رکت بوند دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں جگ چوکڑی لیکھے سب دے لکھدا، لکھنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا روپ اکٹا ابناشی اچت دا، چیتن سب نوں دے کرایا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت نو پند دوراہا ضلع لدھیانہ نجھتر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں نگاہ ماری اسمانا اُتے، سچھنڈ سچ دھیان لگایا۔ جتھے تیرا پرکاش سچ، دیا باقی نہ کوئے دکھایا۔ سو پُرکھ نرنجن سہائے رتے، رتڑی اگم وڈیایا۔ ہر پُرکھ نرنجن تھٹھے، مہربان دیا کمایا۔ ایکنکارا کھیل کرے اُگھے، آد نرنجن اکو دوارا سچھے، نور نورانہ نور الاہیا۔ ابناشی کرتا آپے جانے اپنے مدعے، مدعا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سری بھگوان بھو کھلائے اپنے گھٹھے، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ پاربرہم اپنا کھیل کرے اپنی دھاروں اُٹھے، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ سنگر شبد دین دیا لگائے اپنی تئکے، بن اکھراں ڈھولے گانیا۔ جاں میں ہور تکیا دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو آں جوت دھار اپنے ہتھے وچ پھڑے رُقعے، بنا کاغذاں نظری آئی۔ اوہ پُرکھ اکال دین دیا ل نرنجن دھار سرن سرنائی جھکے، بنا سیس توں سیس نوایا۔ بنا رسنا توں کہن پر بھو ساڈے پینڈے مکے، مکمل دینے جنایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا پاربرہم پروردگار نور الاہیا۔ دین دنی دھرتی اُتے ویکھ کے سانوں آئے دُکھے، دُکھی دُکھ نہ کوئے گوانیا۔ بھاگ لگے کسے نہ لکھے، بھگت جنمے کوئے نہ مانیا۔ بن ہر نامے خالی ہوئے بتے، بتخانے رہے گر لایا۔ کھج کورڑی کریا گئے لٹے، لٹیرا گھر گھر ڈیرہ بیٹھا لایا۔ سچ جوت پرکاش دے محل اٹل کسے نہ اچے، نور نورانہ نظری کوئے نہ آئی۔ ساڈے دھرم شاستر جو مارگ دسن دنیادار اُس توں گھتھے، منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ اوہ تک صدی چو دھویں محمد کہے میری بچے، چوداں طبق نگاہ اٹھایا۔ عیسیٰ کہے بھو رہنے نہیں گھٹھے، بیس پیسے

ہر جگدیشے تیری بے پرواہیہا۔ رام کرشن کہن سب دوارے جانے لٹے، اگے ہونہ کوئے اٹکائیہا۔ نانک نرگن دھار کہے منمگھ جیواں بھاگ جانے نکھٹے،
 وست اگم نہ کوئے ورتائیہا۔ گوبند کہے پُرکھ اکلا دین دیا لا میری آپ سہائے رتے، رُترئی اپنے نال مہکائیہا۔ سنگر شبد ہو کے دو جہاناں پُچھے، پُرپاں لو آں
 برہمنڈاں کھنڈاں دھیان لگائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیہا۔ دھرنی کہے میں امبراں توں اُپر ماری
 جھاک، بن نیناں نین اٹھائیہا۔ اگے تکیا پُرکھ ابناشی، جو الکھ اگوچر بے پرواہ بیٹھا ڈیرہ لائیہا۔ جس دی منڈلاں وچ پینی راسی، بن گوپی کاہن کھیل کھلایہا۔
 اُس نوں جھکنا شکر اُتے کیلاشی، برہما نو نو لاگے پایا۔ وشنوؤں رکھ کے اوسے دی آسی، آہستہ آہستہ اوسے دی سیو کمائیہا۔ اوہ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتی،
 بھيو سکے نہ کوئے جنائیہا۔ جس میٹنی کلجگ اندھ اندھیری راتی، رُترئی اپنے نال مہکائیہا۔ اوہ بیٹھا دسے اک اکانتی، اک اکلّا نور الاہیہا۔ جس سب دی
 پُچھنی واتی، واتا ورن ویکھے خلق خدائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیہا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا اُتے
 اسمانا، اسم اعظم نور الاہیہا۔ جس نوں کہندے سری بھگوانا، اوہ بھگون میرا ماہیہا۔ جو آد جگادی دیوے دانا، دات اگم اتھاہ ورتائیہا۔ جس لیکھ چکاؤنا دو
 جہاناں، پُرپاں لو آں کھوج کھوجائیہا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ویکھے نین موندھانا، بن نیناں نین اٹھائیہا۔ اوہ کلجگ انت بھگونت تگے کوڑ نشانہ، دھرنی دھرت
 دھول دھول دھیان لگائیہا۔ دھرنی کہے میں اوس داراہ نکانا، جو ہوئے آپ سہائیہا۔ مہربان مہربان ہوئے مہربانا، مہر نظر اک اٹھائیہا۔ کلجگ وچ سبجگ
 کرے پردھانا، دھرم دی دھار اک پرگٹائیہا۔ میں خوشیاں وچ گاواں گانا، گا گا شکر منائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دارنگ آپ رنگائیہا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا کھیل اگتا، بن نیناں نین اٹھائیہا۔ کی حکم سندیہ دیوے سری بھگوانا، دو جہاناں آپ جنائیہا۔ میں سرون
 کیا بنا کتاں، کائنات سمجھ کوئے نہ پایا۔ جس نشان میٹنا تارا چٹا، اوہ پروردگار نور الاہیہا۔ جھگڑا مٹائے دین مذہب حد بنا، حدود اکو اک وکھائیہا۔ جس دا
 اپنا حکم ہونا رواں، رحمت وچ سب نوں کرے شنوائیہا۔ اوہ سہنجنا ستوادی دسے سماں، سماپت کرے کوڑ لوکائیہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیہا۔ دھرنی کہے میں ویکھیا دین دیا لا، دیاندھ اکھوائیہا۔ جو آد جگادی کرے پرتپالا، پرتپالک اگم اتھاہیہا۔

سچھنڈ جس دی سوہے دھر مسالہ، دھرم دوارا اک وڈیا نیا۔ اوہ جوت نور اُجالا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ جو کلجگ انتم سمبل وسے دھام سہائے ہالہ، حالت تنگے خلق خُدا نیا۔ جن بھگتاں پریم دی پائے مالا، من کا منکا دئے بھوائیا۔ بجر کپاٹی کھول کے تالا، ترے گن اتینا درشن دیوے چائیں چائیا۔ دپیک جوت کر اُجالا، اندھ اندھیرا کایا مندر دئے گوائیا۔ امرت بوند سوانتی کول نا بھی وچوں پیائے پیالہ، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ جن بھگتاں مارگ دے سکھالا، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لائے سنت سہیلے اپنے لالا، لالن اپنا میل ملایا۔ دھرنی کہے اوہ ویکھے مُریداں حالا، مُرشد بے پرواہیا۔ میرا ضرور حل کرے سوالا، سوالن ہو کے منگ منگائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا توں کرے بحالا، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ میرا سپنہ بنائے سچّی دھر مسالہ، چار ورنّاں اٹھاراں برناں اکو گرہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی جگ چو کڑی اوٹری چالا، کلجگ انت چال نرالی سمجھ کوئے نہ پائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند دوراہا ضلع لدھیانہ گجّن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے پُرکھ ابناشی، ابناش دیاں جنائیا۔ میں تیرے درس دی پیاسی، جگ چو کڑی آس رکھائیا۔ میرے منڈل پاراسی، گوپی کاہن اپنا کھیل کھلایا۔ مینٹوں خوشیاں وچ آوے ہاسی، ہستی تگاں بے پرواہیا۔ میری اندروں مٹ جائے اداسی، مسکراہٹ باہروں نظری آئیا۔ میری مُردار ہے نہ لاشی، ذن و مرد دینی بنایا۔ کلجگ کوڑی کر یا کولوں کرا خلاصی، خلاصہ اپنا آپ سمجھایا۔ شرع دی رہے نہ کوئے بدمعاشی، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرا نور تگاں پر تھی آکاشی، گگن گلگنترّاں دھیان لگایا۔ کرپا کر میرے سرب گنونت وڈ دانے داتی، دیاوان تیری سرنا نیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا میٹ دے راتی، رُتڑی اپنے نام مہکائیا۔ آہ تک لے میرے کول اوتار پیغمبرّاں گرو آں والی پاتی، پتر کا بن اکھراں نظری آئیا۔ جس وچ سب نے اشارہ دتا کلجگ کاتی، کل کلکی تیری اوٹ رکھائیا۔ میری زندگی بدل دے حیاتی، جیون جیون وچوں بدلایا۔ میرا جھگڑا میٹ دے کاغذاتی، گرنتھ شاستراں پھول

پھولایا۔ میں تیرا نورِ ظہور تگیاں نباتاتی، بن اکھٹاں اکھ اٹھایا۔ تیرا کلمہ کلام سنا صفاتی، صفحہ ۷ ہستی جگت توں باہر دینا سمجھایا۔ میری ترسانہ کریں
 نراسی، زویر تیری اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرناہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے توڑ دے
 بندھن، بندگی والیاں دے سمجھایا۔ دھر دا سچ دے انندن، انند انند وچوں پرگٹایا۔ میں درویشن آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے
 سوامی چاڑھ دے رنگن، رنگ رنگیلے نور الاہیا۔ جگت اندھیر رہے نہ اندھن، اندھ غبار دینا چکایا۔ دئی دویتی ڈھانہنی کندھن، شرع حد نہ کوئے
 دکھایا۔ موہ وکارا کرنا کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکایا۔ ساچا نام آئی ونڈن، وست اگم اک ورتایا۔ بھاگ لگاؤنا وچ ورجھنڈن، سرشٹی درشٹی کھوج
 کھوجایا۔ تیرا کھیل تگیاں نو کھنڈن، دہ دشا سو بھاپایا۔ توں صاحب سوامی سورا سرنگن، شہنشاہ اک اکھوایا۔ میرا لیکھے لاؤنا راوی والا کنگن، بھگت
 بھگوان ہونا سہایا۔ جن بھگتاں کھ نام لگاؤنا سگن، بن رسنا رس چکھایا۔ دھوڑی خاک رماؤنی چندن، دُرمت میل دھوایا۔ توں دین دیال سدا بخشنن،
 بخشش رحمت آپ کمایا۔ تیرے سنت سہیلے تیرا در لنگھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ گرکھاں لگاؤنا انگن، اپنی گود بہایا۔ گر سکھ توں میرا میں تیرا
 گاؤن چھنڈن، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ تیرے بھے وچ دھرنی کہے ز میں اسمان سارے کمبن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ توں گگن رہائے بنا
 تھن، ایہہ تیری وڈ وڈیایا۔ کوڑ گڑیارے ہینسیارے میرے اُتے مول نہ جمن، جنم دین والی دے کوئے نہ مایا۔ سوامی توں سب نوں آپ آئیں
 دنڈن، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلایا۔ کلج اتم ویکھیں کندھن، کندھی گھاٹ سارے بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا اک دوارا سوہوے سچکھنڈن، سچکھنڈ نواسی تیری وڈ وڈیایا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو دوراہا ضلع لدھیانہ جسونت کور دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری بیننتی ایک، اینکار دیاں جنائیا۔ سرشٹ سبائی بدھی کر بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ اِکو چرن کول بخش ٹیک، ٹلے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جگت مایا لاسکے نہ سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ من کلپنا کر نیک، مت سنگر آپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بخش ہیئت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نظری آ نیتن نیت، رنج نیز لوچن نین اکھ گھلائیا۔ تیرا سچ دوارا اِکو نظری آئے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ بیچ وکارا کر کھیت، کھڑگ کھنڈا نام اٹھائیا۔ سرتی شبدی دس بھیت، بھيو ابھید آپ گھلائیا۔ جتھے وسے سدا ہمیش، ہم ساجن ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت کنت بھگونت دھرنی کہے میری حالت ویکھ، انڈٹھ دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ ودھیا بھیکھ، اچھل چھل بھجے واہو داہیا۔ تیرا ساچا سمجھے کوئے نہ لیکھ، لکھن پڑھن والی بدھی کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تیرا سُنھنجا ہووے سمبل دیس، جس گرہ اپنا آسن لائیا۔ تُوں مالک خالق سوامی نر نریش، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ میٹوں اِک اگمڑا دے سندیس، دُھر فرمانا اِک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں تیری اِکو اوٹ، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ تیرا پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا اِک اکھوائیا۔ تیری شبد اگمی چوٹ، دو جہان اٹھائیا۔ بدھی دی بدلے سوچ، سمجھ اپنے نال رکھائیا۔ کھولے نیز لوچن لوچ، لوئن اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرا درس اگمڑا اِکو بہت، دوسر لوڑ نہ کوئے دکھائیا۔ بھاگ لگا دے کایا میرے کوٹ، گڑھ دوار دے سُنھائیا۔ میں تیرا سناں اِک سلوک، سوہلا ڈھولا دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اِک اکھ، اکھ اگوچر دیاں جنائیا۔ نرگن دھار ہو پرتکھ، پاربرہم پت پر میثور اپنا درس دکھائیا۔ نگاہ مار کے میرے اُتے تک، تقوے والا نظر کوئے نہ آئیا۔ حقیقت رہی نہ کسے کول حق، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ تُوں ویکھنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ پردہ آپ پھولائیا۔ پوتر رہیا نہ کوئے ہٹ، گھاٹ کنارے روون مارن دھاپیا۔ پھری دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھ، چیرچ چیرا گاہاں روون مارن دھاپیا۔ کرپا کر میرے سمرتھ، سوامی تیری آس رکھائیا۔ سچ نالوں میرے خالی ہو گئے ہتھ، دھرم دست نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاریے سب نوں پائی

نتھ، نو کھنڈ پر تھی ستّ دیپ نوآ ہو کے ناچ نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دست اگمّ دینی ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے انتشکرن دا اندر، انتر انتر دھیان لگایا۔ جیہڑا دھرم دھار دا مندر، بن باڈھی بنت بنایا۔ دیپک جگے اندھیری کندر، جوتی نور نور رُشنائیا۔ منوآ دہ دشا اٹھ نہ دھائے بندر، منسا من نہ کوئے ودھایا۔ میری اکو ڈنڈاوت اکو بدن، پُرکھ اکالے دین دیا لے سب نوں لالے اپنے انگن، مائس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگایا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوایا۔ آتم پر ماتم نج گھر سب نوں دے انندن، پار برہم برہم میلا میلنا سچ سُبھایا۔ میں بھکھاری در درویشن آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لگا اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جایا۔ مستک دھوڑی خاک رما دے چندن، دُرمت میل دھوایا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ اُدے کر نو کھنڈن، ستّ دیپ وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکم دی کرے نہ کوئے اُلکھن، اپنا بل نہ کوئے پر گٹایا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دورا ہا ضلع لدھیانہ گرنام کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے تھیں، دین دیاں ہونا سہایا۔ نگاہ مار لے میری چارے گٹھی، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ میری پوتر رہی خاک نہ مٹھی، دھوڑی دھرم نہ کوئے جنایا۔ میرے سوامی میں کلجگ انتم لٹی، نیترو رو دیاں دُہایا۔ میں جگت وکار ہنکار وچ گئی گٹھی، تت رس رہیا نہ رایا۔ میں دکھیان صدی چو دھویں انتم اٹھی، تیرے اگے واسطہ پانیا۔ میری سہنجنی کر دے رتی، رُتری اپنے نال مہکایا۔ مینوں دھار بخش دے دو مٹی، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ میری کرنی کرتے رہے نہ لگی، ستمکھ ہو کے دیاں سنایا۔ نوں کھنڈاں وچ ہوئی میں دُکھی، ستّ دیپ سائیک ستّ نہ کوئے ورتایا۔ میری ترسنا تیرے درس دی بھکھی، ترپت دینی کرایا۔ میرا اجل کر دے کھی، دُرمت میل دھوایا۔ پُرکھ اکالے دین

دیا لے میرے اُتے جُچی، پوجیوگ تیری سرنائیا۔ میری برہوں درد ویکھ لے گجھی، وچھوڑے وچ دیاں سنائیا۔ میں بنا نیتراں روواں اُچی، اُج اگم اتھاہ
 کی تیری بے پرواہیا۔ کلجک جیواں سرتی سب دی اندروں ستی، شبدی شبد نہ کوئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا ویکھ جہان، جگت جگ دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشان، ست دھرم نہ کوئے جھلائیا۔ میں ویکھ کے
 ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئی۔ تیتوں بھل گیا تیرا انسان، انسانیت وچ نہ کوئے سمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑی کرپا پھرے بے ایمان،
 بیوہ رُپ ہوئی لوکائیا۔ آتم برہم ملے نہ کسے گیان، بدھ بیک نہ کوئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ کلجک کوڑ پھرے شیطان، شریعت شرع نال ملایا۔ میرا لہنا
 دینا پورا کر سیری بھگوان، بھگوان تیری اوٹ رکھائیا۔ اوتار پینمبر گرواں دا ویکھ گیان، جو بھوکتاں وچ درڑائیا۔ سندیسہ دے کے گئے رسنا جہوانال
 زبان، مٹی دنداں صفت صلاحیا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے نوجوان، جو دھا سوربیر آپ اکھوائیا۔ امام اماما نور نورانہ نوجوان، پروردگار اگم اتھاہیا۔ جو لہنا دینا
 لیکھا پورا کرے زمیں اسمان، دھرنی دھرت دھول دھول تیرا لیکھا جھولی پائیا۔ جس دی آسا رکھ کے گئے سیتا رام، کرشن رادھے دھیان لگائیا۔ عیسیٰ
 موسیٰ جس دا دتا بیان، سجدیاں وچ کلیاں توں باہر سیس نوایا۔ نانک گو بند جس نوں کیتا پروان، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ سو کلجک انتم ہووے پردھان،
 سنگر شبد لئے انگڑائیا۔ دھرنی تیری کرے کلیان کلکاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مکائے دین ایمان، آتم پر ماتم بھیو آپ کھلائیا۔ جن بھگت سہیلے کر پچان،
 چرن پریتی بخشے اک سرنائیا۔ تیرا وقت سہنجنا ویکھے آن، وار تھت گھڑی اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیتوں ہون نہ دیوے پریشان، پریشانی وچوں باہر کڈھائیا۔
 صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر لاشریک دیوے مان، پروردگار سانجھا یار سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر کرنی دا کرتا اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند لہیری ضلع لدھیانہ گردیو سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے پر م پڑکھ نرنکارا، نرویر تیری سرنایا۔ جوت شبد دی دھار کھیل ویکھ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ سوادھان کر لے تیئی اوتارا، جوت دھار وچوں پرگٹایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد دے اشارہ، درگاہ ساچی مقامے حق وچوں ہلایا۔ نانک گوہند کر پیارا، پر م پڑکھ پر بھ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کران گریہ زارا، بن نیتز نیناں نیر وہایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میرے اتے ہو یا دھواں دھارا، سمند ساگر رہے گر لایا۔ چار گنٹ کوڑی کریا ودھیا وکارا، لوبھ موہ ہنکار نال ملایا۔ سر شئی دی در شئی اندر تیرا رہیا نہ مول پیارا، پر م پڑکھ تیتوں ملن کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم گھر مندر دیپک جوتی نور نہ ہوئے اجیارا، نور نورانے تیرا نور ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر ویکھ لے خواہش، خالص تیتوں دیاں جنایا۔ نو کھنڈ پر تھی لگی آتش، کلج گنی اگت جلائی۔ منو آ منسا نال مل کے کرے شرارت، سازش اپنی رہیا کرائیا۔ صدی چودھویں وقت ہو یا نازک، سنگ محمد چار یار راہ تکایا۔ کسے دی عقل بدھی دی رہی نہ کوئے لیاقت، اکھراں والی ودیا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو اوتار پیغمبر گرو آں دے اشارہ، سچکھنڈ دوار لے اٹھایا۔ کھیل وکھا وچ سنسارا، چاروں گنٹ پردہ آپ اٹھایا۔ حکم سندیسہ دے اکو وارا، ایکنکار اپنا حکم دے جنایا۔ جا کے دیناں مذہباں پاسارا، ویکھو تھاؤں تھانیا۔ کیوں ہر گھٹ اندر ہو یا دھواں دھارا، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشانیا۔ نام کلمہ شبد سنے نہ کوئے دھنکارا، اناد انادی ناد نہ کوئے وجایا۔ امرت آتم نچھر رس ملے نہ ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی میگھ نہ کوئے برسایا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی جو دے کے گئے سہارا، سہانک نانک ہو کے اپنا حکم ورتایا۔ کیوں سب دے ہندیاں کوڑی کریا ودھیا وکارا، ست سچ بیٹھا گھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو اوتار پیغمبر گرو آں وکھا دے اپنا گرہ، لوک مات دھیان لگایا۔ جو نام کلمہ دین دُنیا دے کے گئے، اکھر اکھراں نال ملایا۔ جو سچ سمجھا کے بدھی توں پرے دسیا کھیل نر بھے،

نرویر اک جنایا۔ جس دے روپ انو پ سرؤپ پڑکھ اکالے وسے کے، رسنا کہہ کہہ کتھنی نال گایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں جگت دھار ویکھ لے ونڈاں، گر اوتاراں پیغمبراں دتیاں پائیا۔ تیرے نام کلمے گائے چھندا، اکھر اکھراں نال ملائیا۔ شرع شریعت بنا کے کندھا، حدو دا دین دُنی رکھایا۔ تیرا بھيو پڑکھ اکال دین دیاں پروردگار سانجھے یار ٹدھ بن اور نہ کوئے کھلندا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ نو نو چار میرا حال ہو یا مندا، مند بھاگن ہو کے دیاں سنایا۔ اٹھ ویکھ لے پورب وقت سب دا لنگھا، پیشین گویاں دین گواہیا۔ انت لیکھا تک لے تارا چندا، چند ستار راہ تکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا کھیل سدا سورا سرینگا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مہاون ضلع لدھیانہ جرنیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے انتر اگمی اچھا، جگت واسنا نہ کوئے درڑایا۔ مہربان سوامی پادے بھچھا، بھکھک ہو کے جھولی رہی ڈاہیا۔ لہنا دینا پورا کر اوتار پیغمبر گرو آں بھوشا، پیشین گویاں ویکھ دکھایا۔ جیہڑا لیکھ تیرے شبد دھار وچ لکھا، شبدی شبد کر شنوایا۔ اُس دا میری جھولی پادے حصہ، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنی تک لے وقت سہنجی تھتا، گھڑی پل کھوج کھوجایا۔ میری حالت ویکھ لے میرے پتا، پت پر میشور نین اٹھایا۔ ساڈا کرے کوئے نہ حتہ، ہتکاری نظر کوئے نہ آئیا۔ من ٹھگوری کرے چتا، چار گنٹ ہلکایا۔ تیرا نور کسے نہ دسا، جوتی جاتے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں دین دُنیا اندر وکھا، پنج وکار ہو یا ہلکایا۔ چار جگ دے شاستراں دی بھلی سکھا، سکھ سکھیا وچ نہ کوئے سمایا۔ کلجک نے تیرا انیالا چلایا تکھا، جگت سرشی انتر پار کرایا۔ کوڑا رس بنا کے مٹھا، مانس منگھاں دتا ہلایا۔ دھرم دا لہنا دینا کر کے چٹا، اپنا ڈنک کیتا شنوایا۔ لیکھا تک لے پتھر اٹا، پاہناں پھول پھولایا۔ منو آکسے نہ ہووے ٹکا، سرتی شبد نہ کوئے ملائیا۔ امرت بوند ملے کسے نہ چھٹا، سوامی میگھ نہ کوئے برسایا۔ سب

دیاں کھلیاں دسن لٹاں، سیس جگدیش نہ کوئے گندا ئیا۔ تیرا کھیل نت نوتا، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا میری آسا اگا، ایکنا کر
 دیاں جنا ئیا۔ سب نوں مان دینا دیکھنا نہیں وڈا نکا، بال جواناں رنگ رنگا ئیا۔ کوڑی کرپا رس میٹ کے بھکا، فقرہ اپنا نام درڑا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تک لے اپنی دین دنی کرنی، کرتے پڑھ دھیان لگائیا۔ تیری لگیا دسے
 کوئے نہ چرنی، چرن چرنو دک گھ نہ کوئے چوائیا۔ ساچی ملے کسے نہ سرنی، سرنگت نہ کوئے دکھائیا۔ آتم پر ماتم توں میرا میں تیرا ملے نہ کسے پڑھنی،
 پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملا ئیا۔ کایا مندر اندر ساچی منزل ملے کسے نہ چڑھنی، کوڑا پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ نہ بھو تیرا بھے چکے نہ ڈرنی، بھانڈا بھرم نہ
 کوئے بھٹائیا۔ نگاہ مار لے ورنی برنی، کھتری براہمن شوڈر ویش رہے گرلا ئیا۔ ساچی تار تار بن تیری کرپا کسے نہ ترنی، تار نہار دینی دیا کمائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میں روواں ساہ اُبھ، اُف ہائے تیرا نام ڈھائیا۔ کوڑ گڑیارے کچڑ گئی
 کھبھ، بن تیرے باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ میری بیک رہی نہ بدھ، اُجل کھ نہ کوئے کرائیا۔ میرے اُتے کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار رچایا یدھ، نو کھنڈ
 پر تھی دوس رین دتی لڑائیا۔ نگاہ مار لے پڑھ اکالے وچ اپنے کھج، کل کاتی دیکھ دکھائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ سدھ، سدی ودی دا ڈیرہ دے
 ڈھاہیا۔ کسے نوں سچ وچ کہے کوئے نہ مارنگ گڈ، عیسیٰ نیتز نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس
 رکھائیا۔ دھرم کہے میرے شہنشاہ نواب، پروردگار تیری سرنائیا۔ سب دے مٹر پیارے احباب، محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ بنا اکھراں توں پیغمبراں والی
 دیکھ کتاب، کتب خانیاں توں باہر پھول پھولائیا۔ جس دے الف یے توں بنا الفاظ، حرف حروف سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کی لہنا دینا تیرا میرا اُتے اتفاق،
 اتفاقیا کی اپنی کار کمائیا۔ کس بدھ شرع دا شرع نال ہووے نفاق، بھیدا بھیدا دینا گھلا ئیا۔ رسول پیغمبراں ہوئے طلاق، مرید مرشد پلّو جان جھڈائیا۔
 صدی چو دھویں ہووے انت حساب، لیکھا محمد رہیا درڑا ئیا۔ چار یاری سوئی جائے جاگ، غفلت نندرارہے نہ رائیا۔ کس بدھ نور نورانے ڈھر امام کریں

امداد، آمد دا بھيو دينا گھلایا۔ ميں بيننتی کرنی آج، کس بدھ سرشی دا بدلے سماج، پر و شاپندراں چیت منگ منگایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سچ
سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی پار برہم پتہر میثور پروردگار سانجھے یار میرا سوارنا کاج، کرنی دے کرتے قدرت دے مالک مہربان مہر نظر اٹھایا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند مہاؤن ضلع لدھیانہ چنچل سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ انت بے حالی، بہیل ہو کے رہی جنایا۔ سچھنڈ نو اسی تیرے در دی سواہی، سواہن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں آد جگاد
دامالی، مالن اک اھوایا۔ جگ چو کڑی کرے رکھوالی، نرگن نرویر ہوئے سہایا۔ میرے اتوں کلجک میٹ دے رین اندھیری کالی، کوڑی کریا دے
تجایا۔ میں دُکھی ہوئی باہلی، بہڑی تیرا نام دُہایا۔ دھرم پھل رہیا نہ کسے مانس ڈالی، سنمل سارے رہے لہرایا۔ پُرکھ اکال میری لیکھے لالے گھال
گھالی، گھائل ہو کے سیس نوایا۔ ست سچ دی دے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آیا۔ کلجک کوڑ کگرم ہو گیا جعالی، مایا ممتا نال ملایا۔ پوتر رہیا نہ
کوئے دھرمسالی، مندر مٹھ روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرناہیا۔ دھرنی کہے پر بھو
میں در تیرے دی منگتی، نمسکار ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ میرے اُتے گڑھ توڑ دے ہوئے، ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ اکو اپنے نام دی دس دے
پنگتی، جو پنجاں وکاراں کرے صفایا۔ آسا رہے نہ کوئے من دی، منسا موہ مٹایا۔ پوتر کر دے کایا تن دی، وجوداں ہوئے صفایا۔ کھیل وکھا دے
گوبند سورے چن دی، چند چاندنا ڈگر گایا۔ میری چنتا مٹا دے ہرکھ سوگ غم دی، غم خوار ہونا سہایا۔ میں ونجارن تیرے نام دم دی، نام ندھانا دے
ورتایا۔ سرشی نوں بخشش دے دے اپنے برہم دی، پار برہم پردہ آپ چکایا۔ نگاہ مار لے نشانی دے نہ تیرے دھرم دی، دھرم دھرم نال جنایا۔
میری اکھ نیویں ہو گئی ماری شرم دی، شرع والے شریعت گئے بھلایا۔ دُنیا ونجارن ہو گئی ماٹی چرم دی، چم درشی سب دی دے بدلایا۔ انت وچار
دے دے آتم پر ماتم دھار پڑھن دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے

در کھڑی درویش، دین دیال تیری اوٹ تکانیا۔ توں مالک خالق پرتپالک اک نریش، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ میں تیرے درتے ہوئی پیش، پیشتر پیشین گونیاں گنیاں جنایا۔ آہ لیکھا تک گوبند دس دسمیش، جو دہ دشاتوں باہر سمجھایا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا دھرنی تیرے اتوں میٹے کلیش، کل کلکی کھیل کھلایا۔ جو پرگٹ ہووے سمبل ساچے دیس، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھایا۔ جگت جگیا سو کوئی نہ سکے ویکھ، جگ نیتز نظر کوئے نہ پانیا۔ جو انتم کلج پورا کرے لیکھ، کھیا لیکھ نہ کوئے مٹانیا۔ جوت سروپی ہوئے اگتا بھیس، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھے پردیس، پردیسی اپنا تھم ورتانیا۔ جس نوں جھکدے برہما وشن ہمیش، نرگن سرگن سارے سیس نوایا۔ اُس صاحب نوں کرنی اک آدیس، نو نو لاگا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں منگن آئی، آئی سچ دوار۔ کرپا کر میرے گوسائیں، جوتی جاتے ہو اُجیار۔ میری پورن آس کرائیں، در روواں کراں پکار۔ کوڑی کریا کل مٹائیں، کل کلکی ہو ظاہر۔ شبد شبدی ڈنک وجائیں، دو جہاناں کریں خبردار۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آپ اٹھائیں، گگن گگننتر آس نندرا دیں اتار۔ آتم پر ماتم بھو کھائیں، پاربرہم برہم پردہ دیں اتار۔ لیش جیو آپ سمجھائیں، کرپا کر وچ سنسار۔ سنجگ سچ راہ چلائیں، مارگ پنٹھ آپ داتار۔ چار ورنان رنگ رنگائیں، چارے ویداں سُن پکار۔ ورن اٹھاراں ڈیرہ ڈھائیں، پُران اٹھاراں پائیں سار۔ کھانی بانی اپنا رنگ رنگائیں، جوتی جاتے ہو اُجیار۔ انخیل قرآناں پنڈھ چکائیں، لیکھا مکاؤنا عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ چار یار۔ نانک گوبند ڈنک وجائیں، میرے بے انت بے عیب پروردگار۔ ست دھرم دا ساچا راہ دکھائیں، کوڑی کریا میرے اتوں نوار۔ دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائی، دھوڑی مستک لاواں چھار۔ پُرکھ اکال میری پورن آس کرائیں، نر اسی ہوواں نہ وچ سنسار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے کری پکار۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ر نگیل پُر ضلع ر و پڑ جاگیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھ ویکھ لے آ کے اپنی دھرتی، دھول دھول دھیان لگائیا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ پریتم عرشی، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ نکائیا۔ کھیل تک لے زمیں اسماناں دو جہاناں فرشی، پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاپیا۔ توں مالک خالق جگت جہان ندھ پرتی، پریتم اگم اتھاہیا۔ تیری اوٹار پیغمبر گروآں نال شرطی، شرع دے مالک آونا چائیں چانیا۔ میں پنا اکھراں توں تیرے چرناں دتی عرضی، آرزو دتی درڑائیا۔ میری جگت تمنا ویکھ لے عرضی، غرضیکہ تیرا بیٹھی دھیان لگائیا۔ میری آسا پوری کر دے مرضی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کلج انت سری بھگونت غریب نمائیاں بن دردی، دیناں انا تھاں ہو سہائیا۔ ایہہ کھیل تیری پُرکھ اکال اپنے گھر دی، گرہ مندر پھول پھولایا۔ میں سیس جگدیش تیرے چرن کولاں تے دھردی، دھرنی رو رو دئے ڈھائیا۔ جدھر تگاں تیری سرشی درشی دے وچ لڑدی، اشٹی ساچا نور نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں بھکھارن تیرے در دی، مانگت ہو کے جھولی ڈھاپیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ر نگیل پُر ضلع ر و پڑ جاگیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے پر بھ میری آسا منسا تک، تاریک اندھیرا جگت ویکھ وکھائیا۔ میری جھولی پا دے میرا حق، حقیقت دے مالک ہو سہائیا۔ سب دے لہنے دینے پور بے حکمنامے کر دے فک، لیکھا اور نہ کوئے جنائیا۔ سچ دھرم دامیرے اُتے کھول دے ہٹ، ونجارے گرکھ لے پرگٹائیا۔ میرے روندے ویکھ کنارے تٹ، تیرتھ دین ڈھائیا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ مہربان محبوب نرگن دھار ہو پرگٹ، پردہ اپنا آپ اٹھائیا۔ تیرے چرن کول دھول کہے میں جاواں ڈھٹھ، نمائی ہو کے سیس نوائیا۔ توں میری لجیا لوک مات رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے ہنجھو نیتز دھاؤندی اکھ، نین نین رہے گر لائیا۔ میرے خالی دوویں ہٹھ، سچ وست ہٹھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری اوٹ

تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہاسدا اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ مرندا ضلع انبالہ گرنام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سوامی صاحب سلطانا، پروردگار تیری سرنائیا۔ میرے آدجگادی دھر دے کاہنا، در ٹھانڈے نو نولاگاں پائیا۔ کرپا کر مہربان مہربان مہربان مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ میرے اتوں کلج کوڑ میٹ دے نشانہ، چاروں کُنٹ نظر نہ آئیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں آتم برہم دے گیانا، ایشٹ سرشٹ وچ اکو دے سمجھائیا۔ تیرا کھیل جگت مہانا، بے انت تیری بے پرواہیا۔ دین دنی زمیں زماں میرے اتوں بدل دے زمانہ، دھر دے حکم نال بدلایا۔ تینوں جھکدے زمیں اسمانا، برہمنڈ کھنڈ بیٹھن سیس نوائیا۔ میں تیرے در دی درویش بھکھارن پھراں غلاما، غربت نظر کونے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم دھر دامہ، دو جہاناں کر شنوائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ شیخ پرا ضلع انبالہ بھجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں جھک جھک ڈگاں در، درویش ہو کے سیس نوائیا۔ پرہو بخش دے اپنا ور، دھر دی دات دے ورتائیا۔ میرا پوتر کر دے گھر، گرہ مندر ہوئے رُشنائیا۔ توں سوامی نرائن نر، نر ہر تیری اوٹ تکائیا۔ کلج کرپا توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ گھر گھر اندر آپے وڑ، ساڈھے تن ہتھ سوبھاپائیا۔ اُچ محل آپے چڑھ، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد اگما آپے پڑھ، دُهن آتمک راگ سنائیا۔ سچ وکھا دے سروور سر، دُرمت

میل دھوایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے کِریا کر، کِریا ندھان تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا بھنڈارا کر بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانینا۔ ہو حاضر حضور، حضراتاں دے حضرت نور الاہیا۔ چاروں گنٹ اگنی تک تندور، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ تیرا نظر نہ آئے نور، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ جیہڑی آسا رکھی موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں باہر اکھ اٹھایا۔ اوہناں لہنا دینا کر دے پور، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ سب دا گڑھ توڑ غرور، ہنکار وکار رہن نہ پائیا۔ نام نُماری بخش سرور، سرت شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سنگر سچ تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرا لیکھا ویکھ لے جگ، جگ جیون داتے تیری آس رکھایا۔ جدھر تگاں اُدھر اگت، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ توں مہربان سورا سرگ، پاتشاہ بے پرواہیا۔ پچھلی کرنی میری کر دے رو، آگے اپنا حکم ورتایا۔ سرشٹی کائنات دُنیا تیری اکو ہووے ید، یدی اپنا پردہ دئے چکایا۔ بنا ساز توں تیرا ناد گھر گھر جائے وچ، انحدادی دُھن کر شنوایا۔ کلجگ کوڑی کِریا پار کر ادے حد، حدود اپنی ویکھ رکھایا۔ جتھے نور نورانے شاہ سلطانے، تیرا دیک جوت رہیا جگ، بن تیل باقی ہوئے رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم سندیس سنے دو جہاناں جگ، جگ جیون داتے دینا ورتایا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ شیخ پُرا ضلع انبالہ ہر دیال کور دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری تک لے ہر دک انتر وچار، وچر کے دساں کی جنایا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ میں رواں زارو زار، نیتز نیناں نیر وہایا۔ ناتا چھڈ گئے مات لوک پیغمبر گر اوتار، اوتری تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ سرشٹی انتر گئی ہار، نرنتر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ہر جگدیشے بیس پیسے تیری منزل کرے نہ کوئی پار، گھاٹی چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں اُدھر کلجگ پہریدار، سور پیر نظری آئیا۔ جس دے کول تیرے

نام دا کھنڈا تلوار، کھڑگ اگمی رہیا دکھائیا۔ جو پھرے وچ سنسار، چارے کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ اُچی کوک کوک رہیا لکار، ہوکا حق حق رہیا سُنائیا۔ میں ساچے نام دا ہون دینا نہیں ونج وپار، کوڑی کریا سب دی جھولی دینی پائیا۔ میرا لہنا دینا نال ٹھگ چور یار، مایا ممتا موہ موہ ہلکائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک سوامی میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ اتم تیری اکو انتظار، دوس رین تیرا راہ تکائیا۔ توں امام اِماما ہوئیں سِکدار، دُھر فرمانا اِک درڑائیا۔ میری دینی تیج سوار، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا حکم ایکا ہووے ایکنکار، دُوجی اوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ دھنوری ضلع انبالہ منجیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو مینوں تیرے ملن دیاں تانگھاں، مان نمائی ہو کے سیس نوایا۔ نرگن دھار تیرا تگاں سوانگا، سوانگی اپنا بھو دینا کھلایا۔ دین دُنی تک لے روزے نماز بانگاں، کلمیاں کھوج کھوجایا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت دیکھ لے پاندھا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی دیکھ لے گاؤندا، چار ورنناں پردہ لاہیا۔ میرا مان رہیا نہ دھرتی ماں دا، میا کہہ کے سیس نہ کوئے نوایا۔ خون پیتا جائے گاں دا، کھڑپیاں کھل لہایا۔ پُرکھ اکالے نشانہ مٹدا جائے تیرے ناں دا، ناؤں نرنکار نہ کوئے وڈیایا۔ ستکار رہیا نہیں کسے تھاں دا، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لایا۔ وہن گہن پوتر رہیا نہ تھل اسگاہ دا، ہسینل سار کوئے نہ پائیا۔ کھج تیرا کھیل بے پرواہ دا، بے پرواہی وچ سماپا۔ تیرا لیکھا اگم خُدا دا، مالک تیری وڈیایا۔ میتھوں جھلیا نہ جائے وچھوڑا جُدا دا، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نظارہ تک لے کوڑی وبادا، چاروں کُنٹ گھر گھر نظری آئیا۔ کھیل دیکھ لے دین دُنی ادا دا، من منسا وچ ہلکائیا۔ اپنا حکم تک لے آدا، عدل انصاف دینا کمایا۔ میرا واسطہ تیرے اگے دُعا دا، دوئے جوڑ سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا شہنشاہ شاہو شبا دا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ تیخ پُرا ضلع انبالہ مہر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں تیرا تندی راہ، رہرا تیرا دھیان لگایا۔ صاحب سوامی میرے آ، آمد وچ اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ میری دُئی دوتی پردہ لاه، کوڑ اوڈھن رہے نہ رانیا۔ سرشی درشی آپ سمجھا، دُھر سندیہ اک سُنایا۔ کوڑی مایا متا موہ چکا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایکا تھاں بہا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ ماس مانو مانگھ ایکا رنگ رنگا، دُتیا بھاؤ دینا چکایا۔ ساچا مندر اک سہا، اکو شبد ناد شنوائیا۔ دپیک جوتی اک جگا، اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ امرت جام اگم پیا، کوڑی ترسنا رہے نہ رانیا۔ دھرنی کہے میرا دکھ دلدر لاه، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ کلجگ کولوں پلو جھڈا، کئی گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ میں روواں مار کے دھاہ، اچی کوک کوک سُنایا۔ سب دے وعدے پور کرا، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیانیا۔ میں نمائی چرن کول آئی سرنا، سرنگت اک تکانیا۔ سچ پریتی بھجھیا جھولی پا، خالی بھنڈارے دے بھرانیا۔ خوشیاں وچ کرا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری آس رکھانیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ گوسلا ضلع انبالہ سروپ کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں ویکھاں دوس رین، بن نیناں نین اٹھانیا۔ میں کچھ نہ سکاں کہن، کہہ کہہ نہ کچھ سُنایا۔ میرے اُتے تک لے کلجگ کوڑی کریا دا وہن، جو بھجے اٹھے پہر واہو داہیا۔ ناتا ٹٹیا ساک سجن سین، متر پیارا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم میرے نالوں ہويا طرفین، پلو پلکاں وچ گیا جھڈانیا۔ ست نوں ملے نہ اُتے بہن، دھرنی آسن کوئے نہ لایا۔ جو اشارہ دے کے گیا بٹوارا وچ رمان، بالمیک اکھ اٹھانیا۔ کلجگ انت مایا متا سب نوں کھائے ڈین، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ پیار رہنا نہیں بھائی بھین، ماتا گود نہ کوئے سہانیا۔ نقطہ تک لے اُپر غین، عین دا لیکھانال رکھانیا۔ تیرا کھیل انت سب نے دسیا ہونا وچ ہندوانن، بھارت اپنی ونڈ ونڈانیا۔ تیرا نام خزانہ اگم ہوئے رسائن، پارس لوہا کنچن دے بنانیا۔ مینوں دوس رین نہ آوے چین، بھجیاں

واہو داہیا۔ دھرم دے مندر اُچے محل اٹل ڈھہن، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ میں شرع دی ہوئی قرضائن، مقروض میرا لیکھا دینا مکایا۔ توں مالک خالق اک نرائن، نہر تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، توں آدجکادی اک اِکلا میرا سین، دوجا رشتہ نظر کوئے نہ آیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند کلاؤندی ضلع انبالہ میوہ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں دیکھ دیکھ تیرا راہ تھکی، تھکاوٹ وِچ دُہایا۔ میرے محبوبا میرے ول تکیں، مہر نظر نین اٹھایا۔ کوڑ گڑیا دی چاروں کُنٹ ویکھنی ہئی، کلجک ہٹوانا رہیا لگایا۔ دھرم دی پڑھے کوئے نہ پئی، پٹنے والا دئے گواہیا۔ ساچا لاہا رہیا کوئے نہ کھٹی، کھٹکے وِچ کوڑ لوکایا۔ سب دا جیون پیا نئی، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کرایا۔ میں ویراگن ہو کے پھراں نٹھی، بھجیاں واہو داہیا۔ میرے اُتے کوڑی کریا تپے بھٹھی، کلجک بھٹھیالا اگنی رہیا ڈاہیا۔ پھر گئی دروہی اٹھسٹھی، گنگا گوداوری جمنا سُرستی روون مارن دھاہیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ بھر دے چٹی، چٹک تیرا پر بھو نظر کوئے نہ آیا۔ سب دی آتم پر ماتم ڈور گئی کئی، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ سب دی آسا اندروں ڈھٹھی، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ توں صاحب پُرکھ سمر تھی، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جس میںٹوں مان دوایا ہتھی، سر اپنا ہتھ اٹکایا۔ ہن میرا لہنا دینا دیکھ لے اکھی، آخر تیری اوٹ تکایا۔ میری قیمت رہی نہ کھٹی، کوڑی ہٹ نہ کوئے جنایا۔ توں پاتشاہ شہنشاہ لکھی، کروڑ کروڑاں تیتوں سپس نوایا۔ میں مٹی خاک تیرے پیار دی سخی، ساجن ہونا آپ سہایا۔ توں سوامی کملاپتی، پت پر میثور تیری وڈ وڈایا۔ میرا لہنا دینا جھولی پاؤنار تی، رتن امولک ہیرے گرگھ میرے نال ملایا۔ میری پون رہے نہ تھی، امرت میگھ دینا برسایا۔ میں تیرے چرناں ہوواں ستی، ست ستوادی تیری دھوڑی خاک رمایا۔ اوہ تک پیغمبر اں دی مکدی جائے چو دھویں صدی، صدے وِچ دُہایا۔ لیکھا رہے نہ سدی ودی، اماوس پنیانہ کوئے وڈایا۔ تیرے نام دی اکو دے نوح ندی، حضرت نوح جس دا دھیان لگایا۔ پیغمبر اں جس نے دتی

گدی، گداگر کھیل کھلایا۔ میں تیرے درتے پھراں پیر دئی، آہٹ سُنن کوئے نہ پانیا۔ تیرے پرکاش دی اِکو جوت جگی، جوتاں والے تیرے وِچ سمایا۔ تُوں شہنشاہ سورا سربگی، پاتشاہ وڈ وڈیایا۔ کَلج اتم پت رکھی، رکھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ میں چاروں گُنٹ پھراں نسی، بھجاں واہو داہیا۔ میرے اُتوں جم دی پھاس نالوں شرع دی پہلوں کٹیں رسی، رستہ ایکنکار اِکو دینا دکھایا۔ پھیر لہنا دینا مُکاویں چار لکھ اسی، چوڑا سی پندھ مُکایا۔ میں اپنی خواہش سوامی تیتوں دسی، دہ دشا دھیان لگایا۔ انت کنت بھگونت میری ہوئی بے بسی، بہسل ہو کے ماراں دھاہیا۔ جگت جگیا سوآں تیرا پیار رہیا نہ رتی، مُجّت وِچ نہ کوئے سمایا۔ تُوں سوامی آئی وہیرا گھتی، اپنا پندھ مُکایا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پٹی، ٹاپوآں پندھ مُکایا۔ جن بھگتاں درشن دیویں اھیں، ستمگھ سوبھا پانیا۔ جنہاں نے تیری آس رکھی، رکھیا کرنی تھاؤں تھانیا۔ میری انتر آواز سچی، صاحب سچ درڑانیا۔ جگت جہان پریتی کچی، کنچن گڑھ نہ کوئے سہانیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میں واسطہ رہی گھتی، گھائل اپنا آپ کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان پُرکھ سمر تھی، سمر تھ پُرکھ تیری اوٹ تکایا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بڈھیڑی ضلع انبالہ نتھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ دیپ کھن، الکھ اگوچر اپنا دھیان لگایا۔ کَلج کوڑی کریا جھلے جھکھن، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ جس کایا مائی بھانڈے کیتے سکھن، تیرا نام ندھان نظر نہ آیا۔ میں نمائی ہو کے درتے آئی دسن، پاندھی ہو کے پندھ مُکایا۔ میرے سوامی انتر جامی میری پیج آہیں رکھن، رکھک ہو کے ویکھ دکھایا۔ نگاہ مار لے اُتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا پردہ آپ اٹھایا۔ تیرا سنت سہیلا دسے کوئے نہ رتن، امولک رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ جدھر تگاں اودھر من متن، گُرمت سارے گئے بھلایا۔ ہوئے ہنگتا وِچ جیو جنت تین، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ تیرے پیار دی گائے کوئے نہ کتھن، رسنا رس نہ کوئے وڈیایا۔ میرے جگت بھنڈارے خالی ہوئے ہن، ہٹوانے بیٹھے کھ بھوانیا۔ جدھر تگاں کوڑ گڑیارے ناچ نچن،

مایا متنانا ملایا۔ میرا سوامی گھاٹ دیکھے پتن، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، میرا کسے کم نہ آوے یتن، بیتھارتھ تیری اوٹ تکایا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ بڈھیڑی ضلع انبالہ ہرچرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا تک لے لیکھا، کھت پڑھت نظر کوئے نہ آئی۔ توں نواسی سچھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سو بھا پائی۔ آد جگاد رہے ہمیشہ،
ہم ساجن تیری وڈ وڈیائی۔ توں نرگن نروریر نریشا، آد نرنجن نور الاہیا۔ میتوں سندیسہ دے کے گیا گوہند دس دسمیشا، دہ دشتا توں باہر پڑھائی۔ کلجک
انت سری بھگونت سچجک بھیجے شبد اگمی پیٹا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائی۔ اُس نے اوتار پیغمبر گرو آں پورا کرنا ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے دیکھ دکھائی۔ ایکنکارا
پروردگارا سانجھ یارا اک اگما بنے نینا، جگ نیر ویکھن کوئے نہ پائی۔ توں میرا میں تیرا دیوے حق سندیسہ، حق حقیقت دا مالک نور الاہیا۔ لہنا دینا پورا
کرے مسانک ملا شینا، اُمت اُمتی کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا ہمیشہ، ہم ساجن تیری وڈ وڈیائی۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نوچنڈی گڑھ شہر پیارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال محبوبا، مہربان مہر نظر اٹھائی۔ منزل دے سے نہ حق مقصودا، درگاہ ساچی نظر کوئے نہ آئی۔ میری شرع دی توڑ
حدودا، حد اپنی دے سمجھائی۔ جھگڑا مٹا دے تت وجودا، تتوت اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ تیرا نور ظہور لاشریک نظر نہ آوے ڈھونڈا، کھوجیاں ہتھ کسے
نہ آئی۔ آب حیات مہربان اپنی بخش اگمی بوند، سچ پیالہ دین دیا لا ہر گوپالا آپ پیائی۔ کول نا بھی گرہ محرابی گھر شتابی کردے اوندھا، جھرنا اگم دینا

جھرایا۔ بھو کھلا دے بُت رُوح دا، رُوحے رواں تیری وڈیایا۔ لیکھا سمجھا دے شبد سَنگَرُو دا، گَرُو گَر دیو سوامی اِکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرا منتر ایکنکار اِکو فرُوگا، فُر نے منسا بند کرایا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گڑھ شہر نرمل سَنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں کی کجھ کراں تیری خاطر، خطا وِچ رو رو دیاں دُہایا۔ میں بُدھیوان نہیں کوئی چاتر، چاترک وانگ بللایا۔ برہوں وچھوڑے وِچ ہوئی آتر، ہو ویراگن دیاں دُہایا۔ توں میرا سوامی خلق دا خالق، اپنی مخلوق تک چائیں چانیا۔ آد جگادی دُھر دے پرتپالک، پرم پُرکھ پر بھ تیری اوٹ تکانیا۔ کلجک انت سری بھگونت نرگن دھار ایکنکار بن ثالث، دُھر دی ثالثی آپ کمایا۔ میں چاہندی میرے اُتے چار ورن بنا دے خالص، خالص خالص اپنے نام رنگ رنگایا۔ میرے اُتوں کوڑ گڑیارے ٹکے دھو دے کالکھ، کلجک میٹنی کوڑی شاہیا۔ جگیا سوآں رہن دے نہ نندرا آلس، سرتی سرت شبد اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، دین دُنی دی بدل دے عادت، عدل انصاف حق کمایا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گڑھ شہر امر چند دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں تیرے اگے کراں فریاد، بیننتی حق سَنایا۔ میتوں سَت دی دے دے داد، وست اگم ورتایا۔ تیرا کھیل بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے تیری پڑھایا۔ سنادے اگتا راگ، جگت وِدیا باہر شنوایا۔ تیری سرشٹی سوئی جائے جاگ، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ ترے گن بُجھا دے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ گھر گھر اندر تیرا اُتجے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ دھرنی کہے میرے ہوون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھری دے

لوکائی۔ ہر ہر دانتیوں لئے ارادہ، ہر گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائی۔ سرتی سرت وچ ہووے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ مانس مانگھ مانو میرا کھڑ جائے اگتا باغ، مالی ایکٹکارا توں ہی نظری آئی۔ دین مذہب دا جھگڑا میٹ دے وچ سماج، سمگری ستنام ورتائی۔ کلجگ کوڑی کریا کرے نہ ناچ، دھرنی دھرت دھول کہے میرے اتوں باہر کڈھائی۔ میں بیننتی پر م پڑکھ کردی آج، نمستے کہہ کے نمو نمو وچ سیس نوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے منگ منگائی۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گڑھ شہر کرنیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری آسا پورن کردے پنی، پتت پتت بنائی۔ توں داتا وڈگن گنی، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ میری پکار سنیں، اسنت دیاں سنائی۔ بھاگ لگاؤنا میری کلی، دھرنی دھرت دھول رو رو سیس نوائی۔ تیری امرت دھار سنسار وچوں گئی ڈلھی، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ دنیا جاپ کردی بٹاں بلیں، پر بھو ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ جھگڑا ویکھ لے دین دنی، مذہب رہے گر لائی۔ اپنا لہنا دینا پورا کر ایکا نانے لاکے ائی، انیسا یسا ہر جگدیشا اپنا پردہ لاہیا۔ میں ویراگن در تیرے تے بھلی، ابھل دینی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل سدا صلح کلی، گل مالک ہونا آپ سہائی۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چنڈی گڑھ شہر پر تھی سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو ویکھ لے اپنی دین دنی دی دھار، دھرم دھرم نال جنائی۔ سچ محبت رہیا نہ کوئے پیار، کوڑی کریا رنگ رنگائی۔ جدھر تگاں دھواں دھار تیرا نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ میرے نیتز نین ہوئے شرمسار، اکھ پر تکھ سکاں نہ کوئے اٹھائی۔ جگت سادھو ہوئے گناہ گار، لجیا وچ لجیا نہ

کوئے جنایا۔ تیرا سٹ ڈلارا دسے نہ کوئے برخوردار، پوت سپوتا نظر کوئے نہ آیا۔ اٹھ سوامی انترجامی چاروں کنت نگاہ مار، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ قدرت دے قادر تیرا کرے نہ کوئے اظہار، صفتاں والی صفت نہ کوئے وڈیایا۔ جدھر تگاں کوڑ گڑیار، کوڑ کٹمب چار جگ دا چارے کنت نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کوئے سہار، سہانک ناتک اکو اک نظری آیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت نو چندی گڑھ لوٹو کلونی جگندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں ہوئی انت نتھو، تھر گھر واسی دینی وڈیایا۔ بل رہیا نہ میری باہویں، بلہین گر لایا۔ میری سار سوامی پاویں، پر م پڑکھ تیری اوٹ تکایا۔ میرا لیکھ مکاؤنا چا چاویں، چاؤ گھنیرا دینا درڑایا۔ میرے اُتے اپنے حکم دی ورتاویں بھوی، بھانا اپنے ہتھ رکھایا۔ میرا تول ترازو تولیں سانویں، کنتا اپنے ہتھ اٹھایا۔ میری عرض غرض پر بھو جن بھگتاں اپنے لیکھے لایں، لہنا اور نہ ہتھ پھڑایا۔ اوہناں تگی کایا نگر کھیڑا گراویں، پنجاں تتاں پھول پھولایا۔ سوئی سرتی آپ جگاویں، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔ شبد انادی دُھن سناویں، دُھن آتمک راگ گایا۔ امرت اگم جام پیاویں، جھرنا بوند سوانتی کول نابھ پُکایا۔ جوتی جاتے جوت سروپی ڈمگاویں، اندھ ادھیرا دینا مٹایا۔ گھر مندر اک وکھو، جتھے چھپر چھن نہ کوئے جُھہایا۔ سچ سنگھاسن اک درساویں، جس گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ سو پڑکھ نرنجن اپنے بھگت سہیلے اپنی جوت ملاویں، نرنجن وچ رلا لایا۔ ہر پڑکھ نرنجن میری ترسنا دُور کراویں، جگت کلپنا رہے نہ رایا۔ ایککارا اپنی اکل کل دھار میرا لیکھا اپنے لیکھے لایں، دوسر آس نہ کوئے رکھایا۔ آد نرنجن اپنا نور جوت پرکاش چکاویں، بن سورہ چند کریں رُشٹایا۔ ابناشی کرتے اپنا مندر آپ سہاویں، اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ سری بھگوان اپنی چرن دھوڑ میری جھولی پاویں، خالی دینی بھرایا۔ پاربرہم پت پر میثور دھرنی کہے میری دھرت دھول دھول اپنے رنگ رنگاویں، کلج کوڑی کریا دینی گویا۔ سنگر شبد داتا گھر گمبھیر اک

گھلاویں، بہہ گروآں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ کلجک وچوں سنجگ بدلاویں، بدلہ چکاؤنا تھاؤں تھانیا۔ سب دیاں پیشین گوئیاں بھوکھتاں نال رلاویں، ایکا پردہ دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے کلجک اتم آپ تراویں، تارنہار تیری آس تکائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ رڑکی کلاں ضلع انبالہ سیوا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو نرگن دھار اگسی اتر، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جن بھگت سہیلے بنالے اپنے پتر، پتا پوت گود ٹکائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو اشارہ دتا پروہت شکر، بل دوارے گیا جنائیا۔ غریب نمائیاں چک لے کچھڑ، گلے لے لگائیا۔ جنم مرن دامیٹ دکھڑ، دکھیاں ہو سہائیا۔ سسپھل کرا دے ماتا کچھڑ، جننی اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجک کوڑ کڑیارا نیڑ نہ آئے بچڑ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ تیری کرپا نال دین دنی وچوں اٹھن، اتم پر ماتم لے انگڑائیا۔ توں دین دیالا اتم آئیوں ٹٹھن، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سچ سوامی دھر دی دھار پھڑ لے گٹن، بازو سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ تیرا ناتا کلجک کدے نہ آوے ٹٹن، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت بنا لے دھر دے بچے، لوک مات توں باہر دے وڈیائیا۔ لیکھے لالے بھانڈے کچے، پنج تت رنگ رنگائیا۔ تیرے نام وچ جان رتے، رتن امولک ہیرے لے پرگٹائیا۔ پنج پنج دے کایا وٹے، پھل دھر دا اک لگائیا۔ گوہند دا لیکھا لالے ڈنکا فنج، فاتحہ کر کوڑ لوکائیا۔ دھرنی رو رو اپنا حال دتے، کہہ کہہ رہی سنائیا۔ جن بھگتاں رین ہوئے نہ اندھیری مٹے، نور چند دینا چکائیا۔ نبھھر دھار دیوے رسے، بوند سوانتی سچ ٹپکائیا۔ من منوآ ہووے وسے، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ تیرے چرن کوللاں وچ ہون ڈھٹھے، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ دھرنی اُتے سارے کر لے اکٹھے، پورب لہنے کھوج کھوجائیا۔ پر م پُرکھ سب کچھ تیرے ہتھے، سمرتھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے

پر بھو جن بھگت سہیلے لالے اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ آتم پر ماتم دے سنگ، سگلا سنگ دے دکھائیا۔ امرت دھار بخش دے گنگ، جگت ترسنا بھکھ دے مٹائیا۔ گھر جوت نور چاڑھ دے چند، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ شبد ناد سنا مردنگ، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ بھيو گھلا دے برہم ہنگ، سو پڑکھ نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔ نظری آئے سب نوں پاربرہم، برہم بھيو رہے نہ راييا۔ جھگڑا ميٹ دے کایا مائی چم، چم درشتی سب دی دے بدلایا۔ جن بھگتاں چنتا رہے کوئے نہ غم، خوشی نام والی دینی ورتایا۔ ست دھار دادے دھرم، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا اڈے کر دے کرم، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ دھوڑا مادے خاک اپنے چرن، چرنودک کھ دینا چوایا۔ جن بھگتاں لیکھے لا دے جنم، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ کوڑی کریا ميٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم دے بھٹایا۔ لیکھا رہے نہ ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگایا۔ تیرا نرگن دھار درس کر کے سارے ترن، تارنہار تیری وڈ وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، سوہنگ شبد کر شنوایا۔ تیری منزل حقیقی چڑھن، سچھنڈ پنجن چائیں چائیا۔ جوتی جوت جوت وچ رلن، وچ جوتی جوت سمايا۔ لیکھا رہے نہ جنم مرن، مر جیوت روپ بدلایا۔ توں کرتا کرنی کرن، کرتا پڑکھ اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری لاگاں سرن، سرنگت اک تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر بھگت بٹھا اپنے لڑن، پلو ایٹھے اوٹھے سکے نہ کوئے جھڈایا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ دھیان پرا ضلع انبالہ پنجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک خالق امبری، پر م پڑکھ پر ماتم تیری اک سرنایا۔ دین دنی اپنی آکے ویکھ بے صبری، دھیرج دھیر بے نظیر نہ کوئے رکھایا۔ جگت شاستر تیرا نام سناوندے زبری، زبردستی دین دنی درڑایا۔ جدھر تکو من ذبح پائی غدري، گداگر دے خلق خدایا۔ تیری دھار نظر نہ آئے کوئے عدلی، انصاف سچ نہ کوئے کمایا۔ مہربان میرے محبوبا میرے اتوں کلجگ کر دے بدلی، سبجگ سچ سچ دے ورتایا۔ میرا پنڈھ مکا دے منزلو

منزلی، منزل اگلی رہے نہ رانیا۔ اٹھ دیکھ لے پھری دروہی پہاڑاں جنگلی، جوہاں روون مارن دھاہیا۔ کوئی شرع دی توڑے نہ سنگلی، زنجیر سکے نہ کوئے کھلایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کسے نوں سمجھ نہ آؤندی گل اگلی، کرتا اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی کہے میتوں سب کجھ دسد اکیوں سنگر نانک گل وچ پائی بغلی، بگلگیر بغداد وچ گیا سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، تیرا کھیل سدا سارے جگ لئی، جاگرت جوت کر رُشانیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند گھڑو آ ضلع انبالہ سرجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میریاں دکھاں نال نکدیاں چیکاں، بہڑی بہڑی کر گرایا۔ توں صاحب سوامی نیکن نپکا، تیری وڈی وڈ وڈیاں تیرے وچ حق توفیق، مہربان تیری سرناں۔ دروہی میرے اُتے میٹ دے کوڑیاں لپکاں، کوڑ کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین دنی دیاں اندروں بدل دے نیتاں، نیتیاں تیری سرناں۔ جھگڑا مٹا دے مندر مسیتاں، کعبہ جُڑہ اکواک دکھایا۔ جتھے شبد دُھن ناد گائے راگ توں میرا میں تیرا ٹھانڈا سینا، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ پچھلا وقت پچھے بیتا، اگے اگڑی آس رکھایا۔ سنگر شبد ہو کے نو کھنڈ پر تھی کر تصدیقا، شہادت اپنی اگم بھگتایا۔ چاروں گنٹ تک ترے گن اتیا، تپے انگیٹھا، امرت میگھ نہ کوئے برساں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، تیرے نام کلمے دیاں اکو ہون حدیثاں، حضراتاں توں باہر دے سمجھایا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند گھڑو آ ضلع انبالہ گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میتوں یاد آؤند رام کرشن دا بھوکھ، بن اکھراں توں سو بھاپایا۔ جس وچ اک سوامی تیرا ہووے اشٹ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سچا مارگ دے دے سرشٹ، سرتی شبد نال جڑایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا وششٹ، وشیاں توں باہر بھیو کھلایا۔ سو سوامی انترجامی جگت جیواں دے دے

صدق، بھروسہ اپنے نال رکھائیا۔ منو آمن کرے نہ علت، وہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ سچ دوار دی اکو دس دے سمت، گرہ مندر اک دکھائیا۔ جتھے کوئی نہ ہووے نندک، دُتیا روپ نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان سر اپنا ہتھ لکائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بھلانا ضلع انبالہ پیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میتوں اشارہ دیوے عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ چار یار، کلیمیاں توں باہر رہے درڑائیا۔ اوہ ویکھ نور نورانہ ہوئے اُجیار، دو جہاناں کرے رُشائیا۔ جو لہنے دینے پورب قرض دے اُتار، مقروض اپنا تھکم ورتائیا۔ دیناں مذہباں کرے خبردار، بے خبری وچوں جگائیا۔ جس امام دی عملاں توں باہر کرن انتظار، اُمت بیٹھی اکھ اٹھائیا۔ سو کھیل کھلا دے میرے پروردگار، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ صدی چو دھویں چارے کُنٹاں آئے ہار، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میں تیری خادم خدمتگار، خُدگرزی نہ کوئے رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے نر نرائن نرنکار، کرتا پُرکھ تیری اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچے سِکدار، سد تیری اوٹ نکائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ مانک پُر ضلع انبالہ گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو لیکھا کر دے نانک گو بند پورا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ توں آد جگادی حاضر حضورا، ہر گھٹ و سیا تھاؤں تھائیا۔ کلجک جیو چتر سنگھڑ بنا دے مورکھ موڑھا، بڈھ بیک کرائیا۔ چرن کول بخش دے ساچی دھوڑا، ٹلے مستک خاک رمائیا۔ تن رنگ چڑھا دے گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ امرت آتم دے دے سچ سرورا، سرتی شبد وچ سمائیا۔ جو موسیٰ آسا رکھی اُتے کوہ طور، تریا توں باہر لیکھا دینا چکائیا۔ سب دا گڑھ توڑ غرورا،

ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ تُوں سرب کلا بھر پورا، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سنگر تیری اوٹ
 تکانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری چار جگ دی کتھا کہانی، کہاوت وچ جنائیا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں منزل کر آسانی،
 آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ دین دُنی دی اندروں کڈھ بے ایمانی، بیوہ روپ نہ رہے لوکائیا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے جسمانی، جسم ضمیر سب دی دے بدلایا۔
 نوکھنڈ پر تھی ست دیپ اپنے ملن دی منزل دس آسانی، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ تُوں جلوہ گر نورانی، نور نورانہ اک اھوائیا۔ لیکھے لالے جیو پرانی، پنے
 پنے سپس جھکائیا۔ شرع دی گلوں کٹ غلامی، زنجیر کوڑ رہے نہ رانیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کلامی، کائنات آپ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا درس ہوئے نرگن جوت نورانی، نور نورانہ اکو نظری آئیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ مانک پُر ضلع انبالہ سنت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے انتر تک پر بھو پر بھ میرے، مہربان دھیان لگائیا۔ میرے اُتے چاروں کٹ کوڑ دے ڈیرے، گرہ گرہ بیٹھا آسن لائیا۔ وہ
 دشتا تک لے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ برباد دسے کایا کھیڑے، اُجڑے گھر نہ کوئے وسائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ اتم وقت آگیا نیڑے،
 دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ لیکھے ویکھ لے گروگر چیرے، چیلے گر دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی پھرے وچ اندھیرے، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ کوئی نہ
 چڑھے تیرے نام دے بیڑے، نیا نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ سرشی گھنمدی چوراسی والے گیڑے، جم کی پھاسی نہ کوئے کٹائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تڈھ بن
 حق کرے نہ کوئے نیڑے، حقیقت ویکھن کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، میں سوالن ہوئی در تیرے، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ چوٹی کلاں ضلع انبالہ ہزارا سنگھ دے گرہ * *

میری الکھ اک سوامی، دھرنی دھرت دھول جنایا۔ تُوں مہربان انترجامی، انتشکرن ویکھ خلق خدایا۔ تُوں گہر گمبھیر گن ندھانی، گنوتنا وڈ وڈیایا۔ مان رہیا نہ وید پرانی، گیتا گیان دے گواہیا۔ نیتز رووے انجیل قرآنی، تریت بائبل دے گواہیا۔ اچی کوک پکارے چارے کھانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کوک کوک جنایا۔ دروہی آتم پر ماتم میل ملے کسے نہ ہانی، سرت شبد نہ کوئے ملایا۔ مان رہیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانی، گنگا گوداوری جمن سرتی بیٹھیاں ڈھیریاں ڈھاہیا۔ مائس بوئے دھرم دا پھل رہیا نہ کسے ٹاہنی، سنمل رُکھ سرب لہرایا۔ کرپا کر سری بھگوانی، ہر کرتے تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے کلج کوڑی کریا میرے اتوں کڈھ کرم کانڈ دی نشانی، نشانہ دھرم والا جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں آد پُرکھ اپر مپر سوامی، پر م پُرکھ پر ماتم تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ راجے ماجرہ ضلع انبالہ پریتم سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری ٹیک تیرے اتے، دوسر اشٹ نہ کوئے منایا۔ تُوں پاربرہم ابناشی اچتے، پروردگار تیری سرنایا۔ میری سہنجینی کر دے رتے، رتڑی اپنے نام نال مہکایا۔ جن بھگت اٹھالے تے، کلج آلس نندرا وچوں باہر کڈھایا۔ جیہڑے تیرے پیار دے بھکھے، ترسنا بھکھ دے گواہیا۔ اوہناں دی پریت پریتم کدے نہ تے، آتم پر ماتم میلا میلنا سچ سبھایا۔ دھرنی کہے میرے اتوں میٹ دے ڈکھے، ڈکھیاں ڈکھ درد وندایا۔ پر بھو مائس موں رہن نہ بھکھے، بھکھیاں بھکھ دینی گواہیا۔ تیرے دوارے سدا اچے، محل اٹل وجدی رہے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج کوڑی کریا پینڈے جان کے، مکمل اپنا حکم دینا ورتایا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ بٹھلانا ضلع انبالہ جیٹھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے نام دا جوگ، جگیشتر دھرم دھار بنائیا۔ کایا مندر اندر کٹ دے روگ، ہوئے ہنگتا رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم کر سنجوگ، دُھر میلا لے ملائیا۔ نج گھر واسی کوڑی کریا کر ویوگ، بیج وکار نیڑ نہ آئیا۔ ست سچ دادے بھوگ، بن رسنارس چکھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری ہووے اوٹ، اکو تیرا نام دھیائیا۔ من کلپنا کڈھ دے کھوٹ، بدھ بیک دے بنائیا۔ آلیوں ڈگے اٹھالے بوٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دُھن آتمک شبد لگا چوٹ، سوئی سُر ت اٹھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ نیڑ نہ آئے لاڑی موت، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ گھر گھر اندر پُرکھ اکالے پنچ، ہر جن دیکھ چائیں چائیا۔ توں دُھر سوامی اگما کھونت، خصم خصمانہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہائی ہونا لوک پر لوک، دو جہاناں اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ راجے ماجرہ ضلع انبالہ پریتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں دُکھ دلدر دے کٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹ، ساڈھے تن ہتھ وچے ودھائیا۔ منو آدہ دشانہ جائے نو آ نٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتائیا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، ہر گھٹ اندر رہیا سمائیا۔ دُرمت میل گرگھاں اندروں کٹ، پتت پُنیت دے بنائیا۔ ساچا دھرم گھلا ہٹ، ونج اپنا نام جنائیا۔ سر سروور نہات، کنارہ اکو اک رکھائیا۔ جن بھگتاں سگل وسورے جان لتھ، سری بھگوان تیرا درشن پائیا۔ بھوت پریت جان نس، جن خبیث رہن کوئے نہ پائیا۔ تیری سرن سرنائی اکو ٹکے لاؤن متھ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ سوامی سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار اگم اتھاہیا۔ دھرنی کہے میں جوڑ کے دوویں ہتھ، پر م پُرکھ تیرے اگے سپس نوائیا۔ جوں بھاویں توں لینا رکھ، جن بھگتاں ہونا آپ سہائیا۔

ڈنڈاوت اپنی دے سمجھائی۔ تیرا کھیل وچ ور بھنڈ، برہمنڈ دھیان لگایا۔ لیکھا مُکا دے جیرج انڈ، اُتبیج سیتیج پندھ رہے نہ رانیا۔ تیرے بھگت سہیلے پر بھو
 نوری چمکن چند، جگت جہان کرن رُشنائیا۔ انہاں خوشی رکھنا بند بند، بندگی اپنی اک سمجھائی۔ دُئی دوتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔
 سہنجی کر بیج پلنگ، آتم پر ماتم آسن لینا لایا۔ تیرے نام دا اندر وجے مردنگ، دُھن انادی نادشبد شنوائیا۔ امرت رس دے کے پاؤنی ٹھنڈ، نچھر جھرنا
 آپ جھرائیا۔ سوامی مالک ہو کے کدے نہ دیویں کنڈ، ستمکھ ہو کے نظری آئی۔ میری آسانسا پوری کریں منگ، جن بھگتاں ہونا آپ سہائیا۔ گھر گھر
 گرہ گرہ تن وجود اندر دینا اند، دُکھ سُکھ وچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، آد جگاد سدا بخشند، بخشنہار بخشش رحمت آپ کمائی۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند کھوجا ضلع روپڑ پریتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے صاحب سوامی سجن، پُرکھ اکال دین دیال تیری سرنائیا۔ آتم پر ماتم کرا اگتا مجن، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ کوڑی کریا گڑھ ہکاری
 بھانڈے بھجن، ہوئے ہنگتا رہے نہ رانیا۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں کایا مائی بدن، تن وجود ہوئے رُشنائیا۔ ساچا شبد سناندن، دھن انادی کر شنوائیا۔
 سچ پریتی وچ کر مکن، مستی نام نُماری اک رکھائی۔ رجو طمعو ستو لیکھا مُکا دے ترے گن اگن، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ میں جدھر تگاں سنت سہیلے
 تیرے دیک جگن، چار کُنٹ ہوئے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم لگی ہووے لگن، سُر ت شبد وچ سمائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میں ایہو وست آئی
 منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نگاہ مار لے زمیں اسماناں اُپر گگن، گگنتر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 تیری آس رکھائی۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی کملپتی، پت پریشور تیری آس تکائی۔ دین دُئی نوں دھرم دی دھار دے متی، من مت دا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جگت اگنی پوہ نہ سکے تی، امرت میگھ دینا برسائیا۔ سچ پریتی جوڑ لے نئی، رشتہ اکو اک دکھائی۔ جنم مرن وچوں کر دے گتی، گت مت اپنے

ہتھ رکھائیا۔ تُوں صاحبِ سوامی اکِ سمر تھی، سمر تھ پُرکھ تیری وڈیائیا۔ لہنا دینا مُکا دے ہتھو ہتھی، اگے اُدھار نہ کوئے جنائیا۔ میرے پروردگار
 سانجھے یار میں تیرے چرن کولان ڈھٹھی، نو نو لاگا پائیا۔ چاروں گنٹ کلج کوڑ دی تپے بھٹھی، کوڑ کڑیارا اگنی رہیا ڈاہیا۔ میں در دوارے آئی نٹھی،
 صاحبِ بھجی واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرا کھول دے انتر پردہ، پردہ نشیں پردہ آپ
 اٹھائیا۔ میں کھیل تگن تیرے گھر دا، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ جتھے دپیک جوت اگتا بلدا، نور نورانہ نظری آئیا۔ سچھنڈ دوارا سنگھاسن ویکھاں محل
 اٹل دا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تُوں مالک خالق پرتپالک جل تھل دا، مہینل تیری اوٹ تکائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا دھرتی کہے پورا کردے راجے بل دا،
 باون اشارے رہیا کرائیا۔ جس دا تھم کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری
 سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے کول پُرانی پتر کا کھی، بن اکھراں سو بھا پائیا۔ ایٹھے آئے سپتس رکھی، منی اپنا پندھ مکائیا۔ اتری نے ویکھی متی،
 بھاردواج دتا جنائیا۔ اوہ نگاہ مار سر شٹی دی در شٹی، رسنارس رہنی نہیں مٹھی، کریا کوڑ نال ہلکائیا۔ اُس ویلے دھرنی دہتھڑ مار کے رووے پٹی، بھڑی
 بھڑی کر سنائیا۔ خاک اڈاوے اپنی مٹی، چاروں گنٹ بھوئیا۔ تگے بٹ بٹی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دے چرناں ہووے لٹی،
 لٹاں کھلیاں دے وکھائیا۔ میرے صاحبِ سوامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی میرا انتم لہنا دینا نٹھی، بیس پیسے دیا کمائیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہا ہے اُتے سہاؤنی
 پٹی، ہنگ برہم دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرے تے اتری کھیا
 لیکھ اپارا، بن قلم سیاہی وڈیائیا۔ سینت نال دتا اشارہ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دھرنی اوہ تک کلج انت کنارہ، ڈھنیا گوبند والا پار کرائیا۔ کل کلکی لئے
 اوتارا، امامِ اماما نورِ الاہیا۔ جس تیرا اُتارنا بھارا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا
 لگائے نعرہ، آتم پر ماتم ڈھولا راگ سنائیا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ کھنہارا، اوتار پیغمبر گرو بے انت کہہ کے گئے سنائیا۔ سو سوامی نر نرائن چو بیسا ہو
 اوتارا، جگدیش اپنا تھم ورتائیا۔ تُوں نو نو کریں نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ تیری انتم پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ چل کے

آئے تیرے دوارا، دوارکا داسی جس دا نشانہ گیا درڑا نیا۔ سو لہنا دینا پورا کرے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملا نیا۔ کلج کوڑ کر یا میٹے دھواں دھارا، دھرم دا دھرم نشان اک جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکارا، ست سروپی شاہو بھوپتی، بن رنگ روپی اک اکھوایا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند کھوجا ضلع روپڑ امر و دیوی دے گرہ *

سنگر دیوے امر اپد، امر و امر آپ کرائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے حد، جگت جنجال وچوں باہر کڈھایا۔ بھاگ لگا کے دھرم دی ید، یادو کرشن دا لہنا لیکھے پانیا۔ جس دے دوارے تے ویراگی ہو کے و جاؤندا رہندا سی ند، دھنا نال شنوایا۔ سچ پریتی وچ گیا سی بھج، بندنا بندنا وچ سیس نوایا۔ جگت واسنا چھڈ کے حد، جاگرت جوت پر بھ دے نال ملا نیا۔ درشن کیتا رنج، خوشی خوشی وچوں پرگٹایا۔ جھٹ دھرم کواری آئی بھج، نیتز درشن پانیا۔ وچوں اڈی لج، نین لوچن بگسایا۔ جھٹ کرشن ماری دھج، دھج شبد والی جنایا۔ بان نرالا گیا وچ، سوئی سرت اٹھایا۔ کیوں منو آ گیا بھج، کاہن توں باہر دھیان لگایا۔ جھٹ چرناں تے گیا ڈھٹھ، نو نو سیس نوایا۔ کرشن پٹھ تے پھیر کے ہتھ، سر ہتھ دتا ٹکایا۔ تیری آشا دی ملے وتھ، وست دیاں ورتایا۔ تیرا روپ انوپ استری ہووے وت، بے وطن اپنی کھیل کھلایا۔ پھیر لہنا دینا ہتھ پرکھ سمرتھ، سچ نال سمجھایا۔ اوہ کرپا کرے آکتھنا اکھ، مہر نظر اٹھایا۔ انتم اپنے لیکھے گھت، لہنا دینا جگت جہان مکایا۔ سو پرکھ اکالا دین دیا لا چرن کول کول چرن سہارا دیوے نت، آتم پر ماتم جوڑ جڑایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھٹھ، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ سچھنڈ دوارے سچ آتم دوارے جائے وس، واسطہ پر ماتما نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا آد جگادی ہووے ہتھو ہتھ، جگ جنم دا پورب لیکھا پور کرائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت نو پند سو ڈھیاں ضلع ہوشیار پور سنتو کھ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری پوری کر دے سدھر، صدمہ جگت رہے نہ رانیا۔ دین دنی تیرا کرے قدر، قدرت دے قادر تیری اوٹ تکانیا۔ نوست میٹ دے غدر، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑانیا۔ آتم پر ماتم دھار دس دے پدھر، سچ دوارا اک سمجھانیا۔ مہربان محبوب مہر دی کر دے ندر، ندری ندر اٹھانیا۔ سچ دوارے آئی دات منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ پریم دی چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل دھوانیا۔ کرپا کر سورے سرنگن، شہنشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ خوشی پر گٹا دے وچ برہمنڈن ور بھنڈن تیری وچے ودھانیا۔ سب نوں چرن دھوڑ مستک لا دے چندن، دُرمت میل دھوانیا۔ سر شٹی در شٹی امر نرتر تیری کرے بدن، بندگی اکو اک درڑانیا۔ سچ دوارا ایکنکارا سارے تیرا لنگھن، در ٹھانڈے سیس نو انیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیانیا۔ دھرنی کہے پر بھو دین دنی دی کھول دے سرت، ستیاں دے جگانیا۔ کرپا کر سوامی ترت، تریا توں باہر بھو کھلایا۔ نور نورانی تیری نظری آئے مورت، انبھو پرکاش کرانیا۔ پندھ مکا دے نیڑ دورت، دور ڈراڈا رہن کوئے نہ پانیا۔ چتر سنگھڑ بنا دے مور کھ موڑھت، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ ایس وقت سوامی تیری ضرورت، ظاہر ظہور کر رُشانیا۔ جھگڑا میٹ دے کرپا کوڑت، کوڑ کُٹب مٹانیا۔ ساچی بخش دے چرن دھوڑت، تیرے چرن سارے خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو دین دنی نوں دے دے شانت، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ نظری آ ایکنکار آپ ایکانت، اکل کل دھاری اپنا بھو کھلایا۔ گپت ظاہر کر بات، باطن پردہ آپ چکانیا۔ کلج کوڑ اندھیری مٹارات، سبج ساچا چند کر رُشانیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب شرع زنجیر دے کٹانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب دی ہووے گاتھ، گہر گمبھیر بے نظیر اکو رنگ دینا رنگانیا۔ پار برہم برہم دے دے سگلا ساتھ، سنگی اکو اک ہونا نور الاہیا۔ توں رام رچا میرا رگھناتھ، رگھپت تیری اوٹ تکانیا۔ جو سندیسہ ارجن دے کے گیا تریلوکی ناتھ، کاہن کرشن کرشن درڑانیا۔ جو عیسیٰ موسیٰ محمد کلیمیاں توں باہر تیری سنائی گاتھ، کائنات توں باہر جنانیا۔ جو نانک نرگن دھار گیا آکھ، گوہند جس دی کرے شنوانیا۔ سو لہنا دینا دھرنی کہے میرا پورا کر دے بھاگ،

دستِ اموک امّ اتھاہ ورتائیا۔ تیری جوت دا اِکو نُور جگے چراغ، چراگاہاں کرے رُشنائیا۔ کھجک جیواں بُدھی بدل دے ہنس بنا دے کاگ، کاگوں ہنس
 اڈائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پاییاں انت کر صفائیا۔ ترے گن بُجھا دے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ پر م پُرکھ تیرا اِکو اُتجے انت ویراگ،
 ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ تُوں سوامی انترجامی اِکو دِسیں کنت سہاگ، کنت کنٹوہل تیری اوٹ تکانیا۔ اوہ لیکھاتک لے جس ویلے گوہند اڈایا باز، بازی
 دین دُنی اُٹائیا۔ دھرنی کہے میری اک فریاد، دُکھی ہو کے حال سنائیا۔ کھجک وچ سنجگ کر آباد، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ میرے ہون وڈ وڈ
 بھاگ، بھاگاں ونٹی ہو کے تیتوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنی
 دین دُنی سمجھا، سمجھ وچوں بدلایا۔ پردہ اوہلا انتر چکا، دُنی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوڑی کریا پنڈھ مُکا، مکمل اپنا تھم سنائیا۔ تُوں واحد اک خُدا، خود
 مالک تیری اوٹ تکانیا۔ صدی چو دھویں سب نوں کر جُدا، جُز وکھرے ویکھ وکھائیا۔ جگ بدلنا تیری آد دی اک ادا، عدل انصاف لینا کمائیا۔ میں
 تیرے چرناں ہوواں فدا، سیس جگدیش تیری بھیٹ کرائیا۔ کوڑی کریا میرے اتوں کر الوداع، دھرنی اُتے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری دین دُنی تیرے ہووے وچ پریم، پریمی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم
 دا دس دے نیم، نمک حرام نہ رہے لوکائیا۔ جو اشارہ دتا دُشٹ دمن گنٹ ہم، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ اوہ تک اگے نین، نین موندھاری ویکھ
 وکھائیا۔ کسے دا مٹر پیارا رہیا نہ کوئی ساک سین، سجن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ماواں پُت ہوئے طرفین، پتا پُت قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ ناتاٹ گیا
 بھائی بھین، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ چاروں گنٹ مایا کھائی جائے دین، متا گھر گھر ہوئی ہلکائیا۔ کوڑ گُریار دا ہو گیا وہن، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔
 دھرنی کہے میرے سوامی میں تیتوں آئی کہن، کہہ کے دیاں جنائیا۔ دوس رات میںوں مول نہ آوے چین، دُکھاں وچ میری دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نُور ظہور دے نہ عین دا عین، جو انا الحق اشارہ گیا
 کرائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ سوڈھیاں ضلع جالندھر پریتم کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے روون قبرستان، مقبرے رہے گر لائیا۔ جنہاں نوں پیغمبراں تیری سنائی داستان، مہم مہم وچوں جنائیا۔ اوہ کہندے نال ایمان، صدق صبوری وچ رکھائیا۔ سانوں اشارہ دیوے مجید قرآن، گرہیاں توں باہر درڑائیا۔ حقیقت دا مالک اک امام، عملوں توں رہت نور الایہیا۔ جس جھگڑا میٹنا تمام، طمع شرع والی گوائیا۔ کلیمیاں توں باہر دتے کلام، رسولوں توں باہر پڑھائیا۔ اُس دین دُنی دا بدل دینا نظام، نوبت اپنا نام حق وجائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سنگر سیری بھگوان، بھگون تیری آس رکھائیا۔ مہربان مہربان مہربان دے دے اپنی وست دا اگتا دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ توں آد جگادی دُھر دارام، رام رمیا تیری اوٹ تکائیا۔ توں ست ستوادی پُرکھ زرنجن دُھر دا کاہن، کاہن کاہنا تیری اک سرنائیا۔ توں نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ اک امام، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ نانک گوہند گوہند نانک جس داسد سندیسہ شبدی دھار سنان، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ توں لہنا دینا لیکھا جانے دو جہان، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری آسا پور دینی کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ شاہ سلطان، سلطنت تیری ست ست نظری آئی۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ دُسانجھ خرد ضلع ہوشیار پور گردیو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ کلج اوڈھن ہو یا پُرانا، ست دھرم چیر بستر دے بدلایا۔ سچ سندیسہ اکو دے اگتا دانا، آتم پر ماتم بھيو دے گھلایا۔ دین دُنی سہائی ہو نمائیاں مانا، نگاہبان تیری وڈیائیا۔ دھواں دھار تک زمیں اسمانا، نو ست کھوج کھوجایا۔ تیرا نور دے نہ مات لوک جہانا، دھول رو رومارے دھاہیا۔ کرپا کر سیری بھگوانا، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ سچ وست دادے دے دانا، دانشور گرگھ لے بنایا۔ ہر گھٹ اندر بھيو گھلا دے دُھر دے رام، رمیا تیری بے پرواہیا۔ سرتی دھار شبد میل لے کاہنا، کنت کنتوہل تیری وڈ وڈیائیا۔ اپنے پیار مہبت دادے اک ترانہ، خوشیاں وچ سارے ڈھولے

گایا۔ دھرنی کہے میرا دلش نہ ہوئے ویرانہ، ویری پیچ وکار دینے مٹایا۔ شرع دارہے نہ کوئے غلاما، زنجیر بندھن دینے تڑایا۔ تیرا ڈھر دا ڈنکا نام
 وجے دمامہ، دو جہان کرے شنوایا۔ کلجک میٹ اندھیری شما، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ نگاہ مار لے مہربان مہربانا، مہبان بیدو تیری اوٹ تکایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست سچ دینی ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے پیار دی بھکھی تنگی، جگت وستو کم کسے نہ آئی۔
 کرپا کر سورے سر بنگی، سنگر تیری اوٹ تکایا۔ تیرے نام دی چاروں گنت آئی تنگی، تنگدست ہوئی لوکایا۔ دھرم دی دھار لے نہ سنگی، ست سچ نہ
 کوئے ورتایا۔ جگت دی اکھ ہو گئی اندھی، رنج نیز تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ مذہب شرع نے پائی پابندی، بھگت نظر کوئے نہ آئی۔ ڈھاگن آتما ہوئی
 رنڈی، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھائی۔ چاروں گنت بھیکھ پکھنڈی، مایا متاناں ہلکایا۔ تیرا نوری چڑھے نہ چند نوچندی، چند چاندنا نہ کوئے رُشنائیا۔ میں اکو
 وست رہی منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ منو آسن نہ پائے ڈنڈی، ورجنڈ ہو سہایا۔ کلجک انتم لیکھا پورا کر دے کنڈھی، جو گھاٹ کنڈھے بیٹھے ڈیرہ
 لایا۔ میرا کھیل ویکھ بکنھنڈی، جنگل جوہاں پہاڑ ساگراں دھیان لگایا۔ میں چاروں گنت کوڑ گڑیاں ویکھ کے کبھی، دکھاں وچ جنایا۔ کسے دا لیکھا گندا
 نہیں پر کرتی پنچھی، پنچ دس سمجھ کسے نہ آئی۔ میرے انتر آئی رنجی، رنجش وچ ڈہایا۔ تیری کھیل کسے نہ لگے چنگی، چار گنت روون مارن دہاہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے تن بستر لتھے پیر، چری وچھنے دھیان لگایا۔ ساڈا
 رہیا نہ کوئی پیغمبر پیر، نبی رسول بیٹھے کھ بھوایا۔ اوتاراں نظر نہ آوے سریر، تن وجود نہ کوئے وڈیایا۔ گرو آں لے نہ کوئے دھیر، دھیرج دھیر نہ
 کوئے رکھایا۔ میں دوس رین رہاں دلگیر، ساعتک ست نہ کوئے ورتایا۔ جدھر تگاں جھگڑا دے شاہ حقیر، اوچ پیچ کرے لڑایا۔ میرے اُتے آئی بھیر،
 بھیرگی گلی پار نہ کوئے لنگھایا۔ میری دھرم دی ٹٹ گئی ہڈی ریڈ، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میریاں اکھیاں وگے نیر، ہنچھواں چھبر لایا۔ میرا دکھی ہویا
 سریر، انگ انگ رہیا گر لایا۔ کرپا کر میرے صاحب سوامی نرگن دھار دے دھیر، دھیرج اپنا نام جنایا۔ میں غریب نہانی ویراگن ہوئی کیر، قیمت
 جگت نہ کوئے پائیا۔ پاپ اپرادھ میرے اُتے ودھیا اخیر، آخر دیاں جنایا۔ کسے دی پوتر رہی نہیں ضمیر، پنت پاؤن تیری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، میری کلجگ انت کٹ دے بھیر، کوڑ کرپا دا لیکھا دے مُکائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند ڈسانجھ خرد ضلع ہوشیار پُر درشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پرکاش کر دے پر بھو اپنی جوتی، جوتی جاتے اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ جگت جگیا سو آں سُر ت اٹھا سوتی، سوادھان نوجوان دے کرائیا۔ تیرے پیار وِچ دُرمت میل سب دی جائے دھوتی، پتت پُنیت کر خلق خُدا ئیا۔ غریب نمانے جیو جنت تک کوٹن کوٹی، انگنت دھیان لگائیا۔ سب دی واسنا ہو گئی کھوٹی، بُدھ بیک نہ کوئے بنائیا۔ تیری منزل چڑھے کوئی نہ چوٹی، سچھنڈ دوارے درس کوئے نہ پائیا۔ جگت کلپنا من مت ہوئی ہو چھی، کوڑ کرپا وِچ للچائیا۔ کسے کم نہ آوے پڑھی پُستک پوتھی، پتھر پاہن سارے رہے گر لائیا۔ دین دُنیا اک دُوبے دی ہوئی دوکھی، سگلا سنگ نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا ست داکر پرکاش، پرکاشوان تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ جائے وناس، دھرنی دھول رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، ترسنا کوڑ جگت گوائیا۔ گھر سوامی پاراس، سُر ت شبد گوپن کاہن نچائیا۔ پندھ مُکا دے دس دس ماس، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ چرن کول بنا داس، داسی داس ہو کے سیو کمائیا۔ سچ مُجبت بخش خاص، پریتم پیار اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا دے دے نور، نو نو چار ہوئے زُشائیا۔ جلوہ گر اپنا بخش ظہور، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ نام کلے دی اکو دس تور، تریا توں باہر شنوئیا۔ میرا لہنا دینا مُکا ونا ضرور، ضرورت پچھلی دیکھ وکھائیا۔ گرٹھ توڑ دے ہوئے ہنگتا غرور، غریت کوڑی اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرے نام داسب نوں چڑھیا رہے سرور، سُر ت شبد نال ملائیا۔ تیرے نالوں رہے کوئے نہ دُور، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ سرشٹ سبائی بے پرواہی تیرے چرناں دی لاوے دھوڑ، دھوڑی کَلے خاک رمائیا۔ میں سب داکراں مشکور، شکرانے وِچ

سپس نوائیا۔ دھرنی کہے میری آشنا نسامیرے صاحب کر دے پور، پورن برہم دینا درڑائیا۔ ناتا توڑ دے کوڑو کوڑ، ست سچ دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر چرن کول دھرنی کہے میری لگے دھوڑ، اوسے دے ٹکے مستک خاک رمائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ سیلے خرد ضلع ہوشیار پور ملکھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں تیری ملکھ جاگیر، بے پرواہ دیکھنا دھیان لگائیا۔ میری حد حدود دی تک لکیر، نگاہ نین آپ اٹھائیا۔ چارکنت دہ دشاکیوں میری آسا ہوئی دیکیر، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ سمند ساگر دیکھ لے نیراں دے نیر، تیر تھ تٹاں دھیان لگائیا۔ میرے انتر نر نتر برہوں وچھوڑا پیر، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر دیاں سنائیا۔ جدھر تگاں ادھر شرع دے دسن زنجیر، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ مینٹوں سندیسہ شبدی دھار دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سنائیا۔ دھرنی کلجک انت تیرا لیکھا دیکھے اخیر، بن اکھراں توں دھیان لگائیا۔ جس نوں اوتاراں پیغمبراں گروآں کہا لا تصویر، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک آوے گنی گبیر، گہر گبھیر اپنا پھیرا پائیا۔ جو نام انیلا دو جہاناں مارے تیر، ترت اپنا تھم ورتائیا۔ تیرے اوتوں کوڑی کرپا کٹے بھیر، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، ہر سرن سچئی سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں آساوند پرائی، پنے پنے سپس نوائیا۔ میں سننا چاہندی تیرا شبد اگئی بانی، بان انیلا دے چلائی۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے چارے کھانی، چاروں کنت ہونا سہائیا۔ ست وچ سچ وروں دے اپنا پانی، امیوں رس آپ چوائیا۔ تیرے نام دی ہووے اک دیوانی، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ اوہ تک لے تیرا نور الاہ جس نوں کہندے اللہ رانی، رعیت دو جہاناں دیکھ دکھائیا۔ چوڈاں طبق کر پچانی، چوڈاں لوکاں پھول پھولائیا۔ چوڈاں ودیا دیکھ گرلانی، چوڈس چوڈھویں زین نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تک لے اپنے اگئی قول

اقرار، بھو ابھید آپ جنائیا۔ تیرے نال کسے دی نہیں کوئی تکرار، جھگڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی چوڑھویں سب نوں کر دے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ جس بدھ لیکھا گنا سنگ محمد چار یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ اُمت اُمتی پاؤنی سار، مہاسار تھی بھو دینا گھلائییا۔ جس دا حضرت عیسیٰ کرے انتظار، پھاسی گل ہتھ لٹکائییا۔ جس دا نور جوت موسے تکیا اُجیار، کوہ طور دے گواہیا۔ جس دی نانک ست ست و جائی ستار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاہیا۔ جس دا گوہند بنیا ست دُلا، پُرکھ اکالا اگم اتھاہیا۔ اوہ کس بدھ مالک میرا دُکھرا دے نوار، سُکھ ساگر وچ سمائییا۔ کھجک کوڑی کریا میرے اُتوں کڈھے باہر، ست دھرم دا ست دے پرگٹائییا۔ سنت سہیلے گرگھ گرگھ ہر بھگت کر تیار، ترے گن اتیتا دیوے مان وڈیائییا۔ دھرنی کہے میرے دھرم سوامی میں تیری سدا خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائییا۔ دوئے جوڑ کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائییا۔ تُوں میرا لہنا دینا پورب قرض اتار، مقروض لیکھا رہن کوئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، در تیرے بھکھارن ہو منگ منگائییا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ڈاڈیاں ضلع ہوشیار پُر ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگت بنا دے میرے سہیلے، سجن سدا سدا اکھوائیا۔ جنہاں دے تیرے نال میلے، اوہ میرے نال مل کے تیرے ڈھولے گائییا۔ اسیں وسیئے سدا رنگ نویلے، دین دُنی توں باہر اپنی خوشی بنائییا۔ ڈنکے وچن گرو گرو چیلے، گھر میرا سو بھاپائییا۔ گرگھ گرگھ جن میرے اُتے کھیلے، خالق خلق دینی وڈیائییا۔ تُوں وسنہارا دھام نویلے، میری دھرنی دھول دینی سہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائییا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنیاں بھگتاں میرا جوڑ دے ناتا، مینٹوں مل کے وچے ودھائییا۔ دوہاں دا سانجھا ہووے کھاتہ، خطرہ اور نہ کوئے رکھائییا۔ اوہ تیری میرے اُتے گاؤن گاتھا، میں تیرے چرناں دھوڑ خاک رمائییا۔ تُوں صاحب سوامی سرب کلا سمراتھا، سمرتھ پُرکھ زرنجن اک اکھوائیا۔ میری

میںنتی جوڑ کے ہاتھا، نو نو لاگا پائیا۔ میرا پورا کر دے گھاٹا، اٹل اٹل اپنی دات جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑی رین رہے نہ راتا، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ توں
 سوامی کملاپاتا، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ میں تیری انت اخیر تیری رکھی آسا، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ تیرے چرن دھریا بھرواسا، دھرنی دھرت
 دھول دھول کہہ کے رہی سنائیا۔ میری پندھ مکا دے واٹا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی
 کہے پر بھو بھگت بنا دے ساچا پیتا، متر پیارے دیا کمائیا۔ انتر نرنتر صاف کر دے نیتا، نیتوان تیری وڈ وڈیائیا۔ بھيو چکا دے ہست کپٹا، اکو رنگ
 رنگائیا۔ تیرا نام ندھانا لاگے پیٹھا، امیوں رس دینا چکھائیا۔ ترے گن تت نہ تپے انگیٹھا، امرت میگھ برسائیا۔ میرا تن وجود کر دے ٹھانڈا سپتا، مہر نظر
 اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگت توں میرا میں تیرا گاؤن گیتا، گیتا گیان جس دی صفت صلاحیا۔ میری چولی تن رنگ چاڑھ مچھٹھا، جگت جہان اتر
 کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا کھیل سدا انڈیٹھا، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میریاں پوریاں کر دے آسا امیدا، ترسنا کوڑی دے
 گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دے پریتا، پریتم ہو کے
 پریا پریم اکو اک بندھائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ڈوڈا ضلع ہوشیار پُر نصیب کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو بھگت بھگوان بنا سماج، ست سچ دھرم نال رکھائیا۔ پیار مچت شہنشاہی بخش راج، رعیت مچت وچ پرگٹائیا۔ نرگن سرگن سوار
 آپ کاج، پاربرہم برہم بھيو دینا گھلائییا۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ اندروں جائے جاگ، رنج نیتز لوچن نین کر رُشنائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا پھڑ پھڑ کاگ، مانک
 موتی نام چوگ چکائیا۔ دُرمت میل سب دے اندروں دھو داغ، پتت پاپیاں پار کرائیا۔ پنچ وکار بھجا آگ، ترے گن اگن نہ کوئے تپائیا۔ توں مہربان
 موہن مادھو مادھ، مدھر دھن دے سنائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا آد جگاد، جگ چوکڑی سبجگ تریتا دوپر کلجگ تیری اوٹ تکائیا۔ تیری کرپا میرا وڈ وڈ ہووے

بھاگ، بھاگاں بھری خوشی منایا۔ کسے دے اندر رہن نہ دینا واد وواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیآ۔ انتر زرنتر پر م پُرکھ تینٹوں سارے لین ارادہ، ہر ہردے تیرا نور ہووے رُشنائیا۔ ست دھرم دی نویں سا جنا سانج، سچ سچ نال وڈیائیآ۔ کرپا کر میرے مہاراج، پر م پُرکھ تیری آس رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو توں دین دیا لا درد ڈکھ بھنجن، گہر گہر اکھوئیآ۔ تیرے دو جہاناں دیک جوتی جگن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ہووے رُشنائیا۔ دُھر دے ٹھاکر سوامی در تیرا آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کھج جیواں آتم پر ماتم چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل دھوائیا۔ جنم کرم کسے رہے نہ مندن، سر اپنا ہتھ لکائیآ۔ تیری چرن دھوڑ مستک لگے چندن، نئم واس نہ کوئے مہکائیآ۔ میری ڈنڈاوت تیرے آگے بندن، بندگی وچ نو نو لاگا پائیآ۔ توں آد پُرکھ زرنجن، زرویر تیری اوٹ رکھائیآ۔ میرا دُکھی دا دُکھ آسین وندن، دردی ہو کے پھیرا پائیآ۔ دُئی دوتی شرع شریعتی بھرم دی ڈھاہنی کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ ساچا نام سری بھگوان آسین ہر ہردے وندن، کایا مند ر گھر گھر دینا لکائیآ۔ کھج کھڑی کریا کر کھنڈن، کھنڈا نام اٹھائیآ۔ تیرا کھیل سدا برہمنڈن، ور بھنڈن میرا لہنا دینا چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی کہے میں اپنی منسا تیرے آگے رکھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا کو اک، ایکنکار دیاں جنائیآ۔ ساری سرشتی تیری سکھیا لئے سکھ، ساکھیاں تیرا نور نظری آئیآ۔ توں سری بھگوان پاؤنی بھکھ، بھچھیا اگم ورتائیآ۔ دین دُئی دا اگلا لیکھ دے لکھ، پچھلے دا لیکھا رائے دھرم نہ منگے رائیا۔ توں ویکھنہارا نت نوت، جگ جگ اپنا پھیرا پائیآ۔ میری سُنھنجی کر دے تھت، گھڑی پل تیرا راہ تکائیآ۔ تڈھ بن اور کوئے نہ دسے مت، مٹر پیارا نظر کوئے نہ آئیآ۔ توں وسنہارا ہر گھٹ چت، من چت ٹھکوری دے گوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ابناشی کرتے میرے پت، پت پریشور پروردگار سانجھے یار میرا لہنا دینا پور کر ایآ۔ چاروں کُنٹ تیرا نور نورانہ نو جوانا سری بھگوانا آوے دس، دہ دشا کو جوت جوت رُشنائیا۔ دھرنی کہے میری لیکھے لالے پیار مُجت دی رت، رُتڑی دھرم دھار مہکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکتنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی تیرا بھانا حکم سدا امٹ، دو جہاناں میٹ سکے کوئے نہ رائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند داؤد پُر ضلع کپور تھلا پال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو تیریاں اگمی خبراں پڑھیاں، چھتتی راگاں توں باہر صفت صلاحیا۔ میریا محبوبا میریاں خوشیاں والیاں ہوئیاں گھڑیاں، چار جگ دے گھڑی گھڑیاں کرن شنوائیا۔ جاں میں نگاہ ماری سورن رنجیت دوویں تیرے چرناں دے وچ کھڑھیاں، بنات وجود دے نظری آئیا۔ اوہناں توں میرا میں تیرا نکاں پڑھیاں، بن رسنا ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میری نگاہ وچ گوراں تے مڑھیاں، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ میری دُہائی اوہناں دیاں رُوہاں چوڑا سی وچ مول نہ وڈیاں، نرگن تیرے در سہائیا۔ جنہاں دے پیار وچ میری آساتریاں، تارنہار تیری سرنائیا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنی کرپا کرپا، قدرت دے قادر اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں نکاں چار لکھ تے اسپاں، چوڑا سی دھیان لگائیا۔ چارے کھانیاں ہوئیاں بے وسیاں، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نوست پھرن نسیاں، بھجن واہو داہیا۔ رائے دھرم دوارے بیٹھیاں اکٹھیاں، بیٹھیاں ڈیرے لائیا۔ جدھر تلگن اگنی دیاں بھٹھیاں، سائک ست نہ کوئے ورتائیا۔ نگاہ مارن نظر نہ آون تیرے نام دیاں پٹیاں، پٹنے والا نظر کسے نہ آئیا۔ ساریاں گندیوں گٹیاں، بیٹھیاں ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے پریتم تیری اگمی ریت، ریتوان تیری سرنائیا۔ بھگتاں بخش دے سچ پریت، پریتم دے مان وڈیائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون اپنے لیکھے وچ رکھائیا۔ انتر کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی اگت بھجائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے تیرا پیار لے کے گئی دھرم دھار دی کتیا رنجیت، رن جت کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جنہاں دا ویر دلارا دھرم پیارا اگے بیٹھا ننھا منجیت، منسا پر بھ دے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں سب کجھ کیتا تلاش، ویکھیا تھاؤں تھانیا۔ تیرا حکم سنیا وچوں آکاش، فرمانا دُھر درگاہیا۔ میرا قائم نہ رہیا سواس، دھڑکن وچ دُہائیا۔ میں خیران ہو گئی جس ویلے تکی بھگت دی لاش، لاشانی تیرا نور نظری آئیا۔ جھکیا دسیا شکر اتوں کیلاش، اپنا نین نین چھپائیا۔ برہمے برہم کیتا پرکاش، میرا رنگ رنگائیا۔ وشنوں حاضر ہو یا ساکھیاں، سنمکھ سو بھاپائیا۔ سنگر

شبد نے بچھی وات، پندھ مُکایا چائیں چانیا۔ اُس ویلے آتم پر ماتم جوڑ کے نات، ناتا تتاں والا تڑائیا۔ دُھر دی دھار پھڑا کے ہاتھ، ہتھیلی ہتھ نال ملائیا۔ چڑھا گے راتھ، بھھیٹا واہو داہیا۔ در رکھ پُرکھ سمراتھ، سچھنڈ دتا لکائیا۔ ایہہ کھیل ویکھیا میں انا تھاں ناتھ، دھرنی ہس کے رہی جنائیا۔ جاں نگاہ ماری بھگت سہیلے آگے اکٹھا بنیا ساتھ، سوہنا سنگ بنائیا۔ میں دُوروں ٹیکیا ماتھ، سیس دتا جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب نے کرپا کری، کرپال ہو کے دیا کمائیا۔ میںوں پرکاش جنایا اکو نور ہری، ہر کرتا سو بھاپائیا۔ میں لکھ چوراسی وچوں کر کے بری، بندیا نے توڑ تڑائیا۔ جس بھگت سنت دی آتم دھار شبد گر ہو کے پھڑی، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ میں نگاہ ماری بڑی، دھرنی کہے چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ بے شک اُس دی لاش میرے تے سڑی، اگنی اگ نال اپنا آپ تھائیا۔ رنجیت پریتم وچ پر ماتم دی آتم ہو کے منزل چڑھی، چاروں کُنٹ وچ و دھائیا۔ جتھے ماتا گجری دی دھار بِن کور کھڑی، بنا بھجاں توں بھجاں اٹھائیا۔ نگاہ ماری جاں میںوں بھگتاں دی دسی آگے لڑی، دُور نیڑے گرکھ نظری آئیا۔ جتھے اک پیار دی لگی جھڑی، مُجبت وچ اکو میگھ رہیا برسائیا۔ میرے صاحب دیا لو وڈ کرپالو کرپا ندھان اپنی کرپا کری، کرنی دے کرتے اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے دھاڑا چنگا اُنتی ماگھ، میں ہس کے دیاں جنائیا۔ سچھنڈ بھگت دا جگیا چراغ، جوت جوت نال رُشنائیا۔ سر پر چھٹا بنا داغ، کرم کانڈ دا پندھ مکائیا۔ ناتا رہیا نہ جگت سماج، کوڑا سنگ تھائیا۔ آتم ہوئے وڈ وڈ بھاگ، پر ماتم وچ سمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری گھل گئی اندر باہر دی جاگ، غفلت رہن کوئے نہ پائیا۔ جاں میں سوادھان ہوئی میںوں اگنی آئی آواز، شبدی شبد دتی شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اُنتی ماگھ کہے دھرنی میرا دوس سہانا، سوہنا نظری آئیا۔ آتم دھار رنجیت تے رانا، نرگن اپنا پندھ مکائیا۔ چڑھ کے دُھر دے شبد سترگر بانا، بھھیٹا واہو داہیا۔ جا کے ملیا بھگت سجانا، جگدیش رنگ رنگائیا۔ پال سنگھ کرے دھیانا، مانا سنگھ اکھ ٹھلائی۔ تارا سنگھ کہے میں انہاں دا گاؤنا گانا، اپنا راگ الائیا۔ سورن کہے میرا ناتا مُجبت والا پُرانا، ننھی کنیا نال ملائیا۔ جس چھڈیا کوڑ جہانا، دھرتی دھرنی دھول تھائیا۔ سچ گھر ملیا بسراما، جتھے دسرے دست پرائیا۔ اٹھے پہر اکو روپ

ست سرُپ اِکو میل سِری بھگوانا، دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ رنجیت آتما کہے مینوں مل گیا میرا گھر اِکانا، جتھوں باہر نہ کوئے کڈھائیآ۔ میں بھین بھراواں نوں اِکو سندیس سنانا، خوشیاں دے وِچ سنانیآ۔ ماتا پتا میرا سوگ نہ کسے منانا، ہرکھ وِچ کوئے نہ آئیآ۔ میرا تہاڈا پیار کدے نہ ہووے پُرانا، سد اِکو رنگ سمانیآ۔ جے تْسیں میرے صاحب دا گھرتے میرا ویکھو اِکانا، تے سارے خوشیاں وِچ ڈھولے گائیآ۔ پھیر سارے کہن پر بھو اِک دُجے توں پہلاں سانوں ایٹھے پہنچاؤنا، لوک مات رہن دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سد اپنی دیا کمانیآ۔ دھرنی کہے میرا اُنی چیت دوس دہاڑا، سمت شہنشاہی نونال وڈیائیآ۔ میرا اِکو پر بھو دے اگے ہاڑا، نو نو سِیس جھکائیآ۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی صاحب سوامی لاڑا، دُھر دا مالک اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے بھگتاں دا ویکھاں اکھاڑا، جتھے اِکو راگ الائیآ۔ میں منزل چاڑھاں پار کراں سمند ساگر پہاڑا، اُٹلے پرتاں پندھ مکائیآ۔ اِکو نور ظہور تکاں اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ بھگتاں دا سوہنا ویکھاں دوارا، سچھنڈ ساچے دھیان لگائیآ۔ جتھے گر سیکھ بڈھا نڈھا جوان نہیں کوئی کوارا، آتم دھار پر ماتم لئی پر نائیآ۔ جگت ناتا وِسر جائے سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری لیکھا رہے نہ رانیآ۔ اُنی چیت کہے میرا ہیبت اوس پر بھونال نرنکارا، جو نرویر اِک اکھوائیا۔ جس دا سچھنڈ وِچ بن رسنا توں ایکا ایک جیکارا، دُجا راگ نہ کوئے شنوائیا۔ جس بھگتاں آون جاون کیتا پار کنارہ، سچھنڈ دوار اکتکار دتی سر نائیآ۔ سو بھگت سہیلا اُچی کوک بولے جیکارا، دُھر دا نام اِک سنانیآ۔ دھرنی اُتے میرے دھرم پیاریو میرا تتاں والا پیارا، آتم دھار پر ماتم وِچ سمانیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگت بہائے وِچ سچھنڈ دوارا، رنجیت اتیت ترے گن توں باہر اپنی جوت وِچ ملائیآ۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ فتح پُر سیکری ضلع ہوشیار پُر جگندر سنگھ دے گرہ * ❁

دھرنی کہے پر بھو میں انتر تیری ویراگی، ویراگ اگمڑا دیاں درڑائیا۔ میری وچار نہیں کوئی مانس والی دماغی، عقل بدھی نہ کوئے رکھائیا۔ میرا کوئی روپ نہیں ہنس کاگی، کاگ ہنس نہ کوئے جنائیا۔ میں تیری کرپا نال جاگی، آلس نندرا دیاں گوائیا۔ میرے انتشکرن وچ تیری لولاگی، پریم سکے نہ کوئے تڑائیا۔ میں چاہندی جن بھگتاں وڈا کر وڈھاگی، بھاگ ہن رہن کوئے نہ پائیا۔ گھر سچ جگا چراغی، جگت جہان رُشنائیا۔ کوڑی کریا جان تیاگی، ترے گن اتیتے تیری اوٹ تکائیا۔ سنگر شبد مار کے آوازی، ستیاں لے اٹھائیا۔ دس وڈیائی اپنے ناں دی، ناؤں نرنکار اک درڑائیا۔ کھیل مُکا دے سور گاں دی، جھٹکا حلالی لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ سُن پکار دھرنی کہے دھرتی جگت ماں دی، پتا پُرکھ اکال ہو کے دھیان لگائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے نگر گراں دی، تیر تھ تہ رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے نظیر، مہربان تیری وڈیائیا۔ میرے اُتے جن بھگتاں بدل دے تقدیر، تکبر ہنکار رہن کوئے نہ پائیا۔ انتر آتم نچھر دے سیر، کوڑ ترسنا بھکھ مٹائیا۔ میری آشا نہ رہے دلگیر، سامتک ست دینا ورتائیا۔ تُوں شہنشاہ پیراں دا پیر، پیغمبراں دا مالک اک اکھوائیا۔ تیری نظر نہ آئے کوئے تصویر، لا تصویر تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں ساچی دات پتا پوت دے جاگیر، ورشہ دُھر دا آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لھم آپ سنائیا۔ دھرنی کہے میرے ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جن بھگت سہا دے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بت، بتخائیاں وجے ودھائیا۔ تیرا بھنڈار اٹھ، اتوٹ دینا ورتائیا۔ اک دے تھاں دو دیویں پت، پتا پوت تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں سکھنا رہی سکھ، دوس رین اکھ اٹھائیا۔ جننی سچھل کرنی گلھ، ہر جن جن لینا اُجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تُوں دیونہارا گھر گبھیہر، گور اک اکھوائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ پیراں دا پیر، پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ تُوں چٹے اُتے کالی قلم نال بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی

اک جنائیا۔ میری بینتی تیرے چرن کولِ اخیر، آخر دیاں درڑائیا۔ تیرا نام انیلا سیری بھگوانا وجے تیر، جگت جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، امرت آتم سچ جام پیا دے سیر، جگت ترسنا ترکھا دینی مٹائیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ارجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو کجگ کر پار کنارہ، دین دُنی توں باہر کرائیا۔ میرے اُتے رہے نہ دھواں دھارا، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ نو ست کر اُجیارا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جیواں جنتاں دے سہارا، سہانک نانک آپ اکھوائیا۔ امرت رس دے ٹھانڈا ٹھارا، اگنی تت بُجھائیا۔ نام شبد دے دُھنکارا، سوئی سُر ت آپ جگائیا۔ دیا باتی کملاپاتی کر اُجیارا، گرہ مندر ہوئے رُشائیا۔ ست دھرم دادے بھنڈارا، وست امول اُل ورتائیا۔ میں تیرا شکر گزارا، نو نو سپس نوائیا۔ چار کُٹ تیرا اکو سنا جیکارا، پر بھ تیری صفت صلاحیا۔ توں نرگن نر ویر پاسارا، مہاسار تھی اپنا رنگ رنگائیا۔ میں بھکھک بھکھارن کھڑی دوارا، درویشن آس تکائیا۔ اوہ تک مینوں پیغمبر دین اشارہ، بن سینت سینت لگائیا۔ نشانہ مٹنا چند ستارا، سطح بلندی تیری بے پرواہیا۔ نیتز رووے چار یارا، محمد اکٹراہ تکائیا۔ لیکھا پورا کر دے پروردگارا، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ توں واحد خالق خلق نور اپارا، اپر پیر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں دھرنی مٹی خاک چھارا، چرن دھوڑ اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو کوڑ کڑیاری میٹ دے رین، اندھ اندھیرا دے چکائیا۔ میں در ٹھانڈے تیرے آئی کہن، بنا زبان توں رہی سنائیا۔ توں میرا سوامی بن سین، سجن اک اکھوائیا۔ میرا پورب چکا لہن دین، دیونہار تیری وڈیائیا۔ میں سب کچھ ویکھیا اپنے نین، نین منداری دتا جنائیا۔ چاروں کُٹ مایا کھائے دین، جیواں جنتاں ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ آتم پر ماتم ہوئی پرائن، پران ادھاری تیری سار کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر رحمت، رحیم رحمان دیا کمائیا۔ میری آشنا تیرے نال ہووے سہمت، سہس ڈکھڑا دے گوائیا۔ میرے

اُتے کجج جیو رہے کوئے نہ احمق، بُدھی بیک دینی بنائیا۔ جھگڑا میٹنا دھوتی تہمت، اِکو رنگ سب نوں دینا دکھائیا۔ تیرے شبد دی سارے سمجھن
 سینت، نیتراکھ دینی گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں دُکھی ہو پکارا،
 پنے پنے سیس نوایا۔ تڈھ بن دے نہ کوئے سہارا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئی مِتِریا، ساجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میرے نین
 روندے زارو زارا، پانی دھار چھبر رہے وہائیا۔ میں کوک کوک پکارا، دروہی دروہی کر سنائیا۔ آ میرے پروردگار سانجھے یارا، تیری اوٹ ٹکائیا۔
 پیغمبراں دا دے ادھارا، پورب لیکھا رہے نہ رانیا۔ دین دُنی دا ویکھ تٹ کنارہ، دین مذہب گھاٹ پھول پھولایا۔ میری ڈنڈاوت بندنا وچ نمسکارا،
 سجدیاں وچ سیس جھکائیا۔ میٹوں دیناں مذہباں کیتا خوارا، خواری میرے اُتے بیٹھی آسن لائیا۔ تیرے نام دی تیرے پیار دی کھڑے نہ کوئے گلزارا،
 گلشن نام نہ کوئے مہکائیا۔ میٹوں سندیسہ دتا گروآں اوتارا، پیغمبر ڈھولے گئے سنائیا۔ تیرے اُتے کل کللی لے اوتارا، نہکناک ولس وٹائیا۔ جس نوں سمجھے
 نہ کوئے سنسارا، بھيو ابھید نہ کوئے گھلایا۔ اُس دا کھیل سب توں ہووے باہرا، چار جگ دے شاستر جس نوں سیس نوایا۔ اوہ جوت نورانہ نوجوانا مرد
 مردانہ سری بھگوانا شبدی دھار ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ جس دا آتم پر ماتم ہووے نعرہ، نعرہ حق حق سنائیا۔ سچ دھرم دا تیرے اُتے
 پرگٹ کرے دوارا، دُتیا بھاؤ دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک
 محبوبا، مہربان تیری سرنائیا۔ میں تیتوں سدا تنکدی موجودہ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ میرے اُتے شرع دی میٹ حدودا، حضراتاں دے حضرت نور الاہیا۔
 کوڑی کرپا کر نیست و نابودا، جڑ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا کھیل عالیشان عرش عروجا، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ چار گنت میٹوں کر محفوظا، مہر نظر اک
 اٹھائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے بھاؤ مٹا دے دوجا، دُتیا بھاؤ رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنا بھيو گھلا دے گوچھا، انتر آتم پردہ دے چکائیا۔ میں رو پکاراں
 بسدھا، دھرنی تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ میرے اُتے کلپیش مٹا دے کلجگا، کلکاتی رہن کوئے نہ پائیا۔ جو تیری آشارکھ کے گیا بُدھا، بُدھ من مت توں
 پرے دے سمجھائیا۔ میٹوں ایوں دسدا میرے اُتے انت ہون والا یدھا، یدھسٹر اشارے رہیا کرانیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرے

تھکم اندر سُہنجنا ویلا ڈھکا، گھڑی پل تھت وار دے گواہیا۔ تیرا کھیل جگت جہان رہے نہ لکا، لوک مات تیرے تھکم دی وجے ودھایا۔ میں جدھر تگاں
 اوتار پیغمبر گرو وشن برہما شو سب تیتوں جھکا، بنا سیس توں سیس جگدیش نوائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا تیرا سنگر شبد میتوں دے کے گیا رقعہ، بن
 اکھراں گیا پھرائیا۔ دھرنیے تیرے اُتے پینی لٹا، سائک ست رہن کوئے نہ پائیا۔ کلج جیواں بھاگ کھٹھا، مہربان سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ سب دا آتم
 پر ماتم ناتاٹھا، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں کرپا کرے ابناشی اچتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ جنہاں دے اندر سُہنجنی
 ہونی رُتا، رُتری اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 میرا در دربار کر دے سُچا، گھر سُہنجنے ملے مان وڈیایا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ میانی ضلع ہوشیار پرنشی رام دے گرہ *

دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے مہربان، مہرواں تیری سرنائیا۔ میرے آد جگادی دھر دے رام، رمیا تیری اوٹ تکایا۔ میرے نرگن
 نر ویر نر نکار کاہن، کاہن کاہنا تیری وڈ وڈیایا۔ میں نو نو کراں پرنام، نمستے وچ سیس نوائیا۔ توں سو پڑکھ نرنجن نوجوان، ہر پڑکھ نرنجن بے پرواہیا۔
 ایکنکارا وڈ بلوان، آد نرنجن اگم اتھایا۔ ابناشی کرتا مرد مردان، سری بھگوان سچ سکھدایا۔ پار برہم پر بھ ویکھنا مار دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ تیرا
 سنگر شبد سدا لیکھا جانے جیو جہان، دین دنی دھیان لگایا۔ میرے کنت بھگونت میری کر پچان، بے پچان پردہ آپ چکایا۔ سچ سوامی انتر جامی دھرنی
 کہے میری جھولی پا دے دان، دیاوان دیا کماہیا۔ انتر نرنتر سر شٹی در شٹی وچ سب نوں دے گیان، انجھو پردہ آپ گھلایا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند
 سوانتی دے پین کھان، کول نا بھی امرت میگھ آپ برسایا۔ شبد انادی برہم برہمادی دھن آتمک سنا سچی دھنکان، انراگی اپنا راگ درڑایا۔ دیا باقی
 کلپاپتی جوت جگا مہان، کایا مندر اندر ہوئے رُشنائیا۔ میں بھکھارن در ونجارن توں دیونہارا دان، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ میں چاہندی میرے اتوں کوڑ

لگرم دامیٹ نشان، نشانہ دھرم والا جھلایا۔ توں لکھ چوڑاسی گوپی دا پر ماتم والا کاہن، آتم اپنے انگ لگایا۔ پاربرہم برہم اپنا کر پروان، پرم پُرکھ پر ماتم تیری آس رکھایا۔ ایش چو کر کلیان، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا لیکھا سمجھ سکے نہ کوئے ودوان، ودیا توں باہر تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے لکھ جگایا۔ در ٹھانڈے لکھ جگاؤندی ہاں۔ دین دیال سیس نوآؤندی ہاں۔ سری بھگوان منگ منگاؤندی ہاں۔ خالی جھولی آگے ڈا ہندی ہاں۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندی ہاں۔ جیواں جتناں ول نکاؤندی ہاں۔ سادھاں سنتاں ویکھ وکھاؤندی ہاں۔ جاں تیری دھار تگاں نیز نیناں شرمائندی ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے واسطہ پاؤندی ہاں۔ دھرنی کہے میرے صاحب سمرتھ، ست سچ تیری سرناہیا۔ تیری مہا سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ کلج کوڑ گڑیا ویکھ لے رتھ، کوڑ بنیا رتھواہیا۔ جس پنچ وکار سنسار پائی نتھ، پنچ تت چلے نہ کوئے چترایا۔ پنچھی پر کرتی اپنا ہٹھ بیٹھی چھڈ، بلہین ہوئی لوکایا۔ دھرنی کہا میں دوس رین نگاہ رکھاں تیرے ول، اکھ بن نیناں نین اٹھایا۔ توں پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھیا پاربرہم پت پر میثور ڈھر دارام مہربان ہونا پرگٹ، پرگنا اپنا سنگ دے دے اک سہایا۔ میتوں اشارہ دے کے گیا رام بیٹا دسرتھ، کاہن کہہ کے گیا ست، سچ نال درڑایا۔ جس دھار نال موسے مٹایا شک، عیسیٰ گل وچ پائی پھاس، محمد چو داں طبق کیتا پرکاش، بھو اہیدا آپ گھلایا۔ زرگن سرگن نانک گو بند دسیا کھیل تماش، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ میرے صاحب سوامی میں تیری انت اخیر بے نظیر رکھی آس، آساوند تیرا دھیان لگایا۔ میتوں شکر سندیسہ دیوے اتوں گیلش، برہما برہم ویتا ہو کے رہیا درڑایا۔ وشنوں کہے دھرنی اوہ صاحب سوامی کرپا کرے آپ، آپ اپنی دیا کمایا۔ دھرم کہے پر بھو میٹ دے دھرنی اتوں کالی رات، رین بھنڑی اپنی دے وکھایا۔ نو ست تیری ہووے اک جماعت، اکو اکھر جملہ دینا پڑھایا۔ جھگڑا رہے نہ کائنات، دین دنی دینی سمجھایا۔ ساچے نام دی کر عنایت، رحمت ڈھر کلے والی جھولی پانیا۔ سنگر شبد ہو کے کر حمایت، ہم ساجن اپنا رنگ رنگایا۔ تیرے حکم دی اکو ہووے ہدایت، اک سندیسہ دینا تھاؤں تھانیا۔ توں مالک خالق نظری آئیں واحد، لائٹریک تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سنگر ٹھا کر،

سوامی انترجامی تیرا دھیان لگائیا۔ دین دُنی اپنا گہرا ویکھ لے ساگر، گمبھیر بے نظیر اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ بھاگ لگا دے نہ کسے گاگر، امرت جل نہ کوئے بھرائیا۔ تُوں قُدرت دا کریم قادر، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں انت اخیر، میرے اُتے کردے عادل، عدل انصاف اپنا دینا جنائیا۔ مایا ممتا موہ وچ ہنکار نو کھنڈ رہے نہ بادل، پون ٹھنڈی دینی چلائییا۔ دین مذہب دا جھگڑا مُکا دے مقنول قاتل، قتل گاہ دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ مانو مانس مانگھ انتر نرنتر کر دے مُقدّس بیٹیل، بیٹیل تیری اوٹ تکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست نام ورتائییا۔ سچ دست دے پر بھ دھرنی منگی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، شہنشاہ نور الاہیا۔ کوڑی کریا کر کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائییا۔ پوتر کھانی کر دے جیرج انڈ، اُتجھ سیتج تیری وچے ودھائییا۔ ست پرکاش دا چاڑھ دے چند، نور نورانہ نظری آئییا۔ کوڑ شرع رہے نہ ونڈ، جھگڑا ممتا دینا مُکائییا۔ من منسا توڑ دے بند، بندگی اپنی اک سمجھائییا۔ تیرا سچ دوارا جیو جنت جان لنگھ، جگیا سوآں اپنے در سہائییا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے وچ ورجنڈ، برہنڈ کھنڈ ویکھن دھیان لگائییا۔ میں آشنا تیرے چرن رکھی جو سندیسہ کہا گو بند انت پری انند، انند تیرا اک جنائییا۔ تُوں صاحب سوامی دین دیال سدا بخشند، بخشش رحمت دے کرائیا۔ جیو جنت تیرے تُوں آتم سچ ہنڈھا انہاں دا پلنگ، آسن سنگھاسن اک سہائییا۔ جے وچھڑ کے پر بھو تیرے نالو ٹٹے تے ایہناں دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیا۔ دھرنی کہے میرے سپنے میرے سنگرو پا دے ٹھنڈ، سنگر ساچے امرت میگھ برسائییا۔ دین دُنی دے اندروں دُنی دوتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ بن تیری کرپا تیری منزل سکے کوئی نہ لنگھ، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دوارے آس رکھائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میں آسا بھری، نراسارہن کوئے نہ پائییا۔ تُوں اپنی کرپا آپے کری، کرنی کرتا پُرکھ تیری وڈیائییا۔ میری سکی لگھ کری ہری، ہر جن میری گود لگائییا۔ کلج کوڑ گڑیارے آبو بھوگ لئی بڑی، آگے ہوور نہ کوئے ودھائییا۔ ایہہ اشارہ دتا گو بند وچ چمکوز گڑھی، گڑھ ہنکار دینا تڑائییا۔ جس دی آتم پر ماتم دھار اگمی لڑی، ناتا نرگن نرگن نال جڑائییا۔ دھرنی کہے میں درویشن ہو کے تیرے دوارے کھڑی، میرے رام تیری رام ڈھائییا۔ ویکھ لے تیری دُنی دُنی چار کُنٹ ہوئی شریئی، شریعت وچ اصلیت گئی

بھلایا۔ میٹوں سبناں ماں بنا لیا متری، کیکئی توں پرے میرے نال ناتا رہے جڑایا۔ توں صاحب سلطانا سدا صحیح، صحیح سلامت ہونا آپ سہایا۔ میں چاہندی رائے دھرم دے کولوں کجک جیواں دی کڈھا کے دیکھ لے وہی، وی کھاتے سارے پھول پھولایا۔ تیری چرن سرن کوئی آتما پر ماتما مول نہ ڈھسی، اپنا آپ تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ دھرنی کہے میٹوں سارے کہندے زردئی، ست وچ نظر کوئے نہ آیا۔ صدی چوڑھویں میرے مالک میری پت گئی، سر ہتھ نہ کوئے ککایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن ست دھرم دی ست پائے نہ کوئے صحیح، صحیح سلامت نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۰ چیت شہنشاہی سمت نو پند کوٹلا ضلع جالندھر سومراج سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پروردگار، بے پرواہ تیری سرنایا۔ اپنا بھيو دس دے اگم اپار، الکھ اگوچر دے جنایا۔ میں کو جھی کملی تیرا کردی انتظار، بن نیناں نین اٹھایا۔ میرے مالک خالق تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ میٹوں اشارہ دیندے چار یار، یاری محمد والی بنایا۔ محمد کوکوں رہیا مار، دروہی پر بھ تیرے ہتھ وڈیا یا۔ میں کھیل تگاں پر اپار، اپر پر سوامی دیاں وڈیا یا۔ کی تیرا حکم سچی سرکار، شہنشاہ دینا جنایا۔ کس بدھ دیکھے وگسے پاوے سار، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ نور نورانہ نوجوانا کر اجیار، جوتی جاتے پرکھ بدھاتے ڈگگایا۔ میں صدی سدپوی تیرا راہ تگاں سانجھے یار، ستر نیناں والا وچھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کھیل دیکھ لے فرشتہ، جبرائیل، اجل توں باہر رہیا جنایا۔ ہس کے کہے میں اُمت دی کرن آیا تعمیل، طویل چوڑاں طبقات پندھ مکایا۔ نال دکھائے محمد دا کلمہ وکیل، وکلا شرع والا سمجھایا۔ اچی کوک کے کہے میں صدی چوڑھویں اگے پین نہیں دینی تعطیل، تلکدھاری سکے نہ کوئے بدلا یا۔ میٹوں حکم دیوے میرا مالک خالق آمین، یامین جس دی اوٹ رکھایا۔ میں سندیے فرمانے پیغام دی کرن آیا تعمیل، تابعداری وچ سپس نوا یا۔ میٹوں اشارہ دتا عیسیٰ والی انجیل، سینت نال

سمجھائیآ۔ قرآن مجید کہا میری الف بے والی اپیل، نقطہ غین والا درڑائیآ۔ جاں پھیر تکیا اشارہ دیوے مقبریاں وچ مدین، مدتاں دا بیٹھا راہ تکائیآ۔ میرے محبوبا مہربانا میٹوں دے یقین، ایتماد اپنا دے جنائیآ۔ میں تیری سکھی حق تعلیم، تعلیم طلبا ہو کے پڑھیا چائیں چائیا۔ توں مہربان مالک اک قدیم، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ تیرا حکم سدا غنیم، غفلت سب دی دے مٹائیآ۔ پر میں حیران ہندا کی شرع وچ کرے طمع ترمیم، حکم حکم وچوں بدلائیآ۔ میٹوں لیکھا تیرا یاد پراچین، پراپستی مدھم بیکھری توں جیہڑا باہر دتا درڑائیآ۔ بے شک میں تیرے ادھین، نو نو قدم بوسی وچ سپس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اتے پھر دا جبرائیل فرشتہ، فہرست امت والی ہتھ اٹھائیآ۔ بھجا پھرے آہست آہستہ، بن قدام قدم ٹکائیآ۔ اُس نوں اکو بھروسہ نسچا، اکو اک اوٹ تکائیآ۔ بن قلم سیاہی توں پھرے لکھدا، بنا حرف حروف عبارت رہیا بنائیآ۔ نال اشارہ دیوے تیرا اگمی پت دا، پت پر میثور بھیو کھلایا۔ اوہ کوک پکارے ڈنکا وچنا واحد خدا اک دا، اینکار اپنا حکم ورتائیآ۔ جس دا حکم سندیہ فرمانا جگ چو کڑی نت دا، نوٹ اپنا حکم ورتائیآ۔ اوہ جگ نیتر کسے نہیں دسا، اکھیاں دیکھن مول نہ پائیآ۔ جس جھگڑا مکاؤنا پاہن پتھر اٹ دا، اکھراں والی میٹے لڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیآ۔ دھرنی کہے میرے اتے کی تیری نازل ہوئے وچی، وعدے پچھلے پور کرائیا۔ توں اپنی صاحب سلطان پا دے صحیح، صحیح سلامت تیری اوٹ تکائیآ۔ میرا لیکھا لکھیا دسا نہیں کسے ہی، ہی کھاتہ نظر کوئے نہ آئیآ۔ میٹوں یاد آگیا گو بند دا وقت پورا ہو یا ڈھنیا ڈھنی، ڈھونکا لے کے اپنی لے انگڑائیآ۔ میں حیران ہو گئی سب دے ہندیاں پر بھو میری پت گئی، اوڈھن سپس جگدیش نہ کوئے ٹکائیآ۔ میں جدھر تگاں ادھر دسن شرعی، شریعت دا پندھ نہ کوئے مکائیآ۔ میں تیرے چرن کولاں وچ ڈھنی، ڈھنیہ ڈھنیہ کے دھوڑی خاک رمانیآ۔ میٹوں پتہ لگا توں کھج کھیل کیتا بن بڑھنی، تیرا روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیآ۔ دھرنی کہے میرا خدا الزوی زمہو الزوی انزستا کزو موز سے ہوا زاہودے نوا نورے خدا چشمے ربا وعدے مزہ پیئمبرے زنکے رسولے ذوق نویئے تپھک اتے مزحق شرع شریعت لاشریک تیری وڈ وڈیائیآ۔ میرے خدائے نوزی زوء ملاہزی

تیرے اُتوں میٹاں اندھیری راتی، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ تینتوں بخشاں امرت بوند سوانتی، دُھر دا میگھلا اک برسائیا۔ تیری پوتر کراں مٹی خاکی، خاکی خاک دیاں وڈیائیا۔ مہربان ہو کے ماراں جھاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھے لاواں باقی، بچھلا اُدھار نہ کوئے رکھائیا۔ سَتجگ ساچا تیرا بخشاں ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ وست امولک نام دیواں داتی، دیاوان ہو کے جھولی پائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذاتی پاتی، دیناں مذہباں ویکھ وکھائیا۔ آتم پر ماتم پاربرہم سرشٹی درشٹی بنا کے اک جماعتی، تُوں میرا میں تیرا دُھر دا سوبلا دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں آساں تک لے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ تُوں میرا دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں سد تیرا جپاں جاپ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ تُوں میری مٹی کردے پاک، پتت پُنیت تیری سرنائیا۔ ترے گن میٹ دے تاپ، اگنی اگت بُجھائیا۔ جیواں جنناں اندروں دھو دے پاپ، پتت پُنیت دے بنائیا۔ میں چا ہندی ہر (گھٹ) اندر کایا بجر کپائی سب دی جائے پاٹ، دُئی دویتی پردہ رہے نہ رائیا۔ نچ نیتر زور پرکھ کر پرکاش، لوئن اندروں دے کھلائیا۔ تیرا شبد اگنی دُھن آتم وجے ناد، سُر ت شبد وچ سمائیا۔ درشٹی سرشٹی تیرا نور ظہور تگے وچ برہما، برہماند تیرا دھیان لگائیا۔ نو چار جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ تُوں سوامی گھر ملنا کنت سہاگ، سہنجنی خوشی بنائیا۔ میرے اُتوں دُرمت میل دھو دے داغ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجک جیو ہنس بنا دے کاگ، کاگ وانگ نہ کوئے گر لائیا۔ انتر آتم پر ماتم دے اپنا ویراگ، ویری پنج وکار اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کرپا کر میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ اکو دس دے دُھر دا نام کلمہ منت، مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ تیری مہما سدا اگت، بے انت تیری وڈیائیا۔ میں درویشن بھکھارن آئی منگت، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ میرے اُتے چار ورن اٹھاراں برن دیناں مذہباں بنا اکو سنگت، ذات پات دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تُوں بودھ اگادھا سُر ت شبد دا اگنی پنڈت، جگت و دیا توں باہر تیری پڑھائیا۔ میرے سوامی انتر جامی میری اکو من لے منت، نو نو در تیرے سپس نوایا۔ مینٹوں خوشی وکھا دے میری چارے سمت، اتر پورب پچھم دکھن اپنا رنگ رنگائیا۔ من کلپنا دین دُنی کرے کوئی نہ علّت، علم

عالموں دے سمجھائیا۔ سچ دھرم دی ست ستوادی بخش ہمت، حوصلے جگت وچ ودھائیا۔ میرے مالک میں چاہندی میرے اُتے کوئی رہے نہ تیرا نندک،
 نندیا دین دُنی توں باہر کڈھائیا۔ میری سگلی مٹ جائے چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ٹھانڈے سچھنڈ دوارے میں نردھن کراں منٹ، نو نو سیس جگدیش جھکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند سنانا ضلع جالندھر گرنام کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میرے اُتوں میٹ دے رین کالی، کالکھ ٹکا دے دھوایا۔ دین دُنی دے مستک چاڑھ لالی، لال گُلالے اپنا رنگ رنگائیا۔ پھل لگا
 دے مانس والی ڈالی، تن وجود دے مہکائیا۔ میرے اُتے دھرم دی ہووے تیری دھرمسالی، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ میری لچپت اتم پالیں، پالن ہار
 تیری سرنائیا۔ میں دکھیارن ہوئی باہلی، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ منگتی بنی سوالی، بھچھیا دینی پائیا۔ موہ وکار میرے اُتوں پاوے چالی، چار گنٹ رہن نہ
 پائیا۔ تیری کھیل تکاں نرالی، نور نورانے دینی دکھائیا۔ میری حالت ویکھ لے ہالی، ہر ہر دا پھول پھولائیا۔ توں جگت باغ دامالی، چاروں گنٹ سو بھ پائیا۔
 میں چاہندی میری لیکھے لگے گھالن گھالی، گھر میرا سو بھ پائیا۔ تیرا دیپک پرکاش ہووے میری خوشیاں والی ہووے دیوالی، دیا باقی کملا پاتی کایا مندر اندر
 دینا جگائیا۔ سوئی سرتی سرشتی درشتی آپ اٹھالی، جگت دلدر دینا مکائیا۔ چار ورن ایکا سرن بہالی، صاحب تیری اوٹ رکھائیا۔ ساچے نام دی گالیں وچ
 کٹھالی، رُپ انوپ دینا بدلایا۔ مُردی دُنیا مُرید ہو کے مُرشد آپ جوالی، مُرید مُرشد اپنا رُپ دکھائیا۔ پھر میں خوشیاں وچ لاواں تالی، دو ہتھ تال
 بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے مہر دا برس دے میگھ،
 چاروں گنٹ اگن بُجھائیا۔ دھرم دی دھار پھڑ تیغ، کوڑی کرپا باہر کڈھائیا۔ نام ندھان ورتا دیگ، گھر گھر امرت بوند چوائیا۔ ترے گن مایا میرے اُتے
 نہ لگے سیک، اگنی اگ دینی گوائیا۔ دین دُنی کرنیک، بدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دی بُدھی ہووے بیک، من مت دینی سمجھائیا۔ میرا گرم دا بدل

دے لیکھ، بھاگ ہین دے وڈیاں۔ جھگڑا میٹ دے ملا شیخ، مسائکاں کر صفایا۔ میں تیرا درشن اپنے اُتے لواں پیکھ، پیکھ پیکھ نین بگھسایا۔ میری کلج والی بدل دے ریکھ، سبج ساچا چند چڑھایا۔ تیرا تک اگما بھیس، بھیکھا دھاری پردہ دینا اٹھایا۔ میں سنگر شبد نکاں نور نورانہ دس دسمیش، دہ دشا نظری آئی۔ جو سدا رہے ہمیش، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ اوہ میرے اوتوں میٹے کلیش، کل کاتیا پندھ مکایا۔ دھرنی کہے میرے تھلے رووے شیش، بھار دھول والا اٹھایا۔ اوہ وی تیرے اگے ہوئے پیش، پیشگوئیاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ اوہ دیکھ پکاراں کرے گنیش، گنپت دے ڈھایا۔ پرم پڑکھ پر ماتم کلج انت چلے کسے نہ پیش، سارے بیٹھے سپس نواہیا۔ پورب لیکھا سب کچھ تیرے کیتا بھیٹ، بھیٹا اپنا آپ کرایا۔ اکو تیری کرنی دے کرتے رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ توں آپر بھو میرے پردیسن دے دیس، پردیسی ہو کے پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے سوامی آد جگادی ایک، ایکنکار تیری سرناہیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ جنڈیرے ضلع جالندھر تارو سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے سبج لگا دے دھرمی، دھرم دوارا اکو اک پرگٹایا۔ کلج کوڑی کرپا میرے اوتوں مٹا دے گرمی، اگنی اگت نہ کوئے جلاہیا۔ بھو رہے نہ ورنی برنی، دینا مذہباں اکو گنڈھ پواہیا۔ میں سپس نواداں تیرے چرنی، چرن کوئل دینی سرناہیا۔ میرے اُتے اکو تک سب نے ہووے پڑھنی، آتم پر ماتم ڈھولا دینا جناہیا۔ گڑھ توڑنا ہووے گڑھنی، ہنکار وچوں دینا چکایا۔ دین دنی چھڈ دیوے لڑائی لڑنی، قاتل مقتول دا پندھ دینا مکایا۔ اپنی منزل حقیقی دس دے چڑھنی، کس بدھ میللا ملے محبوب دھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، پڑکھ اکال دیا کماہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ساچی دے دے سکھیا، سکھیا نام ساکھیا سمجھایا۔ کلج جیواں پریم دی پا دے بھکھیا، جیہڑے پرم پڑکھ تیتوں گئے جھلاہیا۔ کلج دالما پیٹڈا مکا دے لکھیا، لیکھ لیکھا دے بدلاہیا۔ تیرا بھانا میٹ اٹیا، نہ کوئی میٹ مٹایا۔ نگاہ مار لے تیرے اُتے من

دسے کسے نہ ٹکلیا، سچ پریت نہ کوئے بنایا۔ چاروں کنٹ تیرے دھرم دا دُدھ بھٹھیا، ست نظر کوئے نہ آئیآ۔ اپنا کھیل دس اندھیا، اندھڑی کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ دھرنی کہے میرے اوتوں بدل دے دین دُنیا دی دھار، دھرم دھار اک سمجھائیآ۔ کلجک میٹ دے کوڑ کڑیا، کُٹمب مایا ممتا موہ رہن نہ پائیآ۔ سنجگ ست دے ادھار، میرے ادر وچوں پریم دی دھار کڈھائیآ۔ پُنے پُنے کراں نمسکار، نو نو لاگا پائیآ۔ میں تیرے سنتاں بھگتاں دی ویکھاں بہار، گلشن گرکھاں والا مہکائیآ۔ جدھر تکاں تیرے نام دی آوے جیکار، توں میرا میں تیرا ڈھولا سارے گائیآ۔ سرشٹی درشٹی اندر سب دا سانجھا کر پیار، ہندو مسلم سکھ عیسائی اکو رنگ رنگائیآ۔ آتم پر ماتم پاربرہم پر بھ بھو دے نوار، نج گھر واسی اپنا پردہ دے اٹھائیآ۔ میرے اُتے رہے نہ دھواں دھار، نوری چن دینا چکائیآ۔ میں تیرا بن وار تھت توں کراں انتظار، بن گھڑی پل دھیان لگائیآ۔ کرپا کر میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ میرے اوتوں کُرم دالاہ دے بھار، بھاونی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا ورتائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے دکھاں دا کر دے دارو، نام ندھانا دے ورتائیآ۔ میرے تھل ویکھ لے مارو، چاروں کنٹ دھیان لگائیآ۔ دین دُنیا تھدھ بن کوئی نہ پار اُتارو، اوتار پیغمبر گرو پلو گئے چھڈائیآ۔ کسے دا سہانک نانک دے کوئے نہ پاہرو، سر ہتھ نہ کوئے لکائیآ۔ کلجک کوڑا کُرم بنیا قارو، ممتا موہ نال ملائیآ۔ تھدھ بن دے نہ کوئے ادھارو، ادر وچ ہوئے نہ کوئے سہائیآ۔ میں بیننتی کردی سرشٹی جن بھگت بنا دے جس طرح بھگت بنایا سنگھ تارو، تار نہار تیری سرنائیآ۔ میں ویکھاں جنگل جوہ پہاڑو، تلے پریتاں کھوج کھوجائیآ۔ تھدھ بن میرا تن وجود کون شنگارو، دھرم دا بستر کون پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی اپنا رنگ رنگائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے رنگ چاڑھ دے دین دُنی، دُنیا دار ویکھ وکھائیآ۔ تھدھ بن بنے کوئے نہ مُنی، مُنیشتر نظر کوئے نہ آئیآ۔ ساچے نام دی دے دے دھنی، دُھن آتمک راگ دے درڑائیآ۔ توں داتا گھر گمبھیر وڈگن گنی، گو بند دُھر دامہیا۔ میری پکار سوامی سنی، انسنت دیاں جنائیآ۔ میں جگت جہان رلی، میری قیمت کوئے نہ پائیآ۔ تیری دُنیا تیرے نالوں بھلی، وچھوڑے وچ سمجھ کسے نہ آئیآ۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا کُلی، کعبہ حق نظر کسے نہ آئیآ۔ میرے محبوبا سچ پیار دی دست دے انملی،

کرتے قیمت کوئے نہ پایا۔ تُوں مالک صلح کُلی، کُل مالک اک اکھوائیا۔ تُوں نگاہ مار لے تیرا جاپ ہندا بلیں، ہر دے تیتوں سکے نہ کوئے وسائیا۔ تیری امرت دھار تیرے بنا ڈلی، امیوں رس رس نہ کوئے چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگاؤنا دھرنی کہے میرے نوست دھار دی کُلی، نو نو چار دا پندھ مکائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ روپووال ضلع ہوشیار پُرنندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ چرن کولان دے دے دھوڑی، دھرم دی دھار مستک خاک رمائیا۔ سچ پیار مُجبت دی رنگن چاڑھ دے گوڑھی، جگت جہان دُرمت میل دھوائیا۔ ہر گھٹ اندروں واسنا کڈھ دے کوڑی، کریا نگرم رہن نہ پائیا۔ چتر سنگھ بنا دے مورکھ موڑھی، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ اپنا جلوہ پرکاش دے دے نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ ست سوامی انترجامی ہونا ظاہر ظہوری، ظاہرا اپنا حکم ورتائیا۔ تُوں سرب کلا سمرتھ بھرپوری، بھرپور رہیا سرب ٹھائینا۔ دھرنی کہے میری بیننتی کر منظوری، در ٹھانڈے نو نو سیس جھکائیا۔ پر بھو میری منسا رہن نہ دیویں ادھوری، حضرتاں دے مالک تیری وڈ وڈیائیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے موسیٰ اُتے کوہ طوری، تریا توں باہر آکھ سنائیا۔ کی سینت کیتی دھر دے باپ عیسیٰ نوری، نور نورانے تیرا دھیان لگائیا۔ محمد کہے میری چو دھویں صدی او سے دی ہونی مشہوری، مشورہ جس دے نال پکائیا۔ نانک نرنگن کہا اوہ پندھ میٹے نیڑ دوری، دُور دُراڈا دھر دا ماہیا۔ گو بند کہا میرا پُرکھ اکالا دین دیالا سب دی آسا منسا کرے پوری، پر پُرکھ اپنا بھو گھلایا۔ دین دُنی ورن برن کایا مندر ویکھے غروری، غُربت سب دی میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی دیونہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا لیکھا لکھ دے اپار، اپر پیر دیا کمائیا۔ میرے اُتے تیرے نام دا ہووے جیکار، چار گنت ہووے رُشنائیا۔ جیو جنت رہے نہ کوئے غدار، گھر گھر اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ میں تیری بناں خد متگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ تیرے چرن کول قداماں جاواں بلہار، آپ آپا گھول گھمائیا۔ ایکا رنگ رنگا دے پُرکھ نار، نر نرائن تیری وڈ

وڈیائیآ۔ ذات پات دین مذہب کرے نہ کسے خوار، خالق اپنا پردہ دینا چُکائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرے نام تے ہوئے نہ کوئے تکرار، جھگڑا شرع دینا گویائیآ۔ توں میت مُرا اینکارا پروردگار سانجھیا، یامین تیری اوٹ تکائیآ۔ توں رام راما دُھر دا کاہنا، سچکھنڈ نوآسی شہنشاہ سِکدار، شاہ پاتشاہ اک اکھوئیآ۔ لہنا دینا مقروض سب دا قرض اُتار، اوتار پیغمبر گروآں لیکھا دھرنی کہے لوک مات رہن نہ پائیآ۔ میں نمانی کو جھی کملی توں مالک پُرکھ اکال میری پاسار، سوامی انترجامی گھٹ نوآسی پُرکھ ابناشی تیری آس تکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن بیڑا میرا کرے کوئے نہ پار، کنارہ انت نظر کوئے نہ آئیآ۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ کھیاں ضلع ہوشیار پُر دھٹا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کرپا کر غریب نواز، غریب نمانیاں دے وڈیائیآ۔ سچ مُجت دا بخش تاج، تخت نوآسی سپس جگدیش کائیآ۔ آتم پیار دے دے راج، رنگ رتڑے ساچے ماہیا۔ جنم کرم دا سوار کاج، دُکھیاں درد وندائیآ۔ لیکھے لالے پورب کرم دے آج، عاجز اپنے لے بنائیآ۔ بھاگ کھٹے جان جاگ، جاگرت جوت کر زشائیآ۔ گھر سوامی جگا چراغ، اندھ اندھیرا دے مٹائیآ۔ کوڑی کریا دھو داغ، دُرمت میل کر صفائیآ۔ چرن دھوڑی بخش اگے ماگھ، جگت تیرتھاں لوڑ رہے نہ رائیآ۔ کوجھیاں کملیاں بنا سنت سادھ، سادھنا اپنی اک سمجھائیآ۔ تن رہے نہ داد وواد، کوڑ وکھ دینی کڈھائیآ۔ تیرا کھیل بودھ اگادھ، الکھ نرنجن تیری آس تکائیآ۔ ہرجن سویا مار آواز، چیتن سرتی آپ کرائیآ۔ جگت ترسنا میٹ آگ، ساتک ست ست ورتائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھ جن بھگتاں میٹ دے آس، کوڑی نندرا وچوں باہر کڈھائیآ۔ ساچا روپ بخش دے خالص، مایا متا موہ مٹائیآ۔ تیرے پیار وچ ملن دی رہے کوئے نہ آس، چیتن کرنا چائیں چانیا۔ نام پریتی بخش دے لالچ، موہ پیار دینا بنائیآ۔ گرکھ نمانے تیرے بالک، ہرجن اپنی گود اٹھائیآ۔ توں صاحب سوامی خالق، خلق دے مالک دے وڈیائیآ۔ ایتھے اوتھے سدا بن پرتپالک،

مہربان سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری بیننتی من، منسا پور کرایا۔ جن بھگتاں دے دے نام دھن، دھن دھن تیری وڈ وڈیایا۔ بھاگ لگا دے چھری چھن، گرہ مندر سو بھاپایا۔ بھنڈار دھرم دھار بخش دے ان، اتول اٹل ورتایا۔ لیکھے لالے اپنا جن، دُھر بن جنیندی مایا۔ پرکاش کر دے دُھر دے چن، نور نورانہ ڈگمگایا۔ چنتا چکھا میٹ دے غم، غم خوار ہو سہایا۔ جگت جہان بیڑا دینا بٹھ، بنھنہار تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ خردا ضلع ہوشیار پور ترسیم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سری بھگوان، ہر بھگون تیری اوٹ تکایا۔ سر شئی دی در شئی اندر دے گیان، نام ندھانا نوجوانا دے درڑایا۔ امرت آتم رس دے پین کھان، نچھر جھرنا آپ جھرایا۔ شبد انادی سنا دُھکان، برہم برہمادی پردہ آپ اٹھایا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگا مہان، نرگن نر ویر نراکار اپنا نور کر رُشٹایا۔ نوست برہم مت تیری ہوئے پردھان، من مت دا جھگڑا دے مکایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولے سارے گان، پار برہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ صاحب سلطانا نوجوانا تیرا دھرم جھلے اک نشان، چار کٹ دہ و شادا دینا جھلایا۔ شبد انیلا تیرا گتا ہر ہر دے مار بان، لکھ چوڑا سی تن وجود پار کرایا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ کایا مندر مکان، دُھر دا کعبہ حق نوابا اک دینا درسایا۔ دھرنی کہے میں در درویشن در ٹھانڈے منگاں دان، گھر سہنجنے دینی وڈیایا۔ میری کلپنا کائنات وچ ویکھ آن، آمد وچ تیرا راہ تکایا۔ نوست دین دُنی ہوئی بے ایمان، کوٹاں وچوں گرگھ تیرا ورا نظری آیا۔ میں چاہندی من کلپنا کوڑی رہے نہ کوئے شیطان، ست داناتا ست نال لینا جڑایا۔ دُھر سندیہ نر نریشا دینا بناکان، شبدی شبد راگ الاپا۔ توں صاحب سوامی انترجامی، ہر گھٹ ویکھیں جیو جنت جگت جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔

دھرنی کہے پر بھو دین دُنیا بُدھ کر بیک، دُرمت میل میل دھوایا۔ ترے گن مایا نہ لاوے سیک، کلج گنی اگ نہ کوئے جلائی۔ تیری چرن سرن اِکو ہووے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک دینی رمایا۔ لہنا دینا پورا کرنا صدی چو دھویں مَلّا شیخ، مساکاں لہنا دینا دکھایا۔ اوہ تک دُور دُرادا تیری درگاہ وِج محمد رہیا دیکھ، بن نیناں نین دکھایا۔ میرا پروردگار سانجھیا کس بدھ اپنا کرے اگتا کھیل، امام اِماما ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تُدھ بن دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے پر بھو دین دُنی دا اندر کر دے صاف، صفحہ کوڑ رہے نہ رانیا۔ جنم کرم دا کرم کر معاف، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ منو آ رہے نہ کسے گستاخ، وہ دِشانہ اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔ جگت وکارا کر دے ناس، ناستک نظر کوئے نہ آیا۔ بھو کھلا دے پر تھی آکاش، گنگن گگنتر پردہ دے چکایا۔ سب کچھ تیرے سنگر ساجن ہاتھ، سمرتھ تیری وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے سچ پریتی پر بھو آتم پر ماتم جوڑ لے نات، ناتا کوڑ لینا تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت دے مالک در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو دین دُنی دیکھ اپنے مانس مانکھ، مانو اندرو اندر کھوج کھوجایا۔ جنہاں نے نو اٹھاراں مات گربھ جھلیا دُکھ، اُلٹا برچھ رہیا گر لایا۔ آتم دھار تیرے سْت، سْت اپرادھی لے ترائیا۔ توں پاربرہم ابناشی اچت، چیتن سب نوں لے کرائیا۔ سنگر شبد ہو کے ہر ہر دے اندر اُٹھ، سوئی سرتی آپ اُٹھایا۔ غریب نمانیاں کو جھیاں کملیاں اُتے تھہ، بنا بھگتیاں توں بھگت لے بنایا۔ نمانیاں نمانیاں غریباں اپنی گودی چک، پھر باہوں گلے لگایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اِکو پڑھا دے تک، تخم تاثیر سب دی دے بدلایا۔ جیو جنت تیرے چرن کول سرن سرنائی جان جھک، دوسرا شٹ نظر کوئے نہ آیا۔ کوڑی کرپا جگت جہان سری بھگوان میرا پینڈا جائے تک، کلج پاندھی اپنا پندھ تیرے چرناں ہیٹھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سرشٹ سبائی انتر نرنتر زرویر سب نوں دینا سکھ، سکھ ساگر اپنے نام وِج سمایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ بیرم پُر ضلع ہوشیار پُر بھجن سنگھ ملہار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در آئی دوڑی، زرگن سوامی انترجامی بھجی واہو داہیا۔ سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میری بھڑی، پروردگار سانجھے یار دروہی دروہی کر سناٹیا۔ نگاہ مار لے تیری دین دُنیا اندروں ہوئی کوڑی، امرت رس نظر کوئے نہ آتیا۔ ست دھرم دا ڈنڈا رہیا نہ پوڑی، تیرے حق مینارے چڑھن کوئے نہ پاتیا۔ دین دیال میرے کرپال سرشتی مانو ہو کے کھاوے ڈھوری، پشوآں کھل لہاتیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ جوڑی، لوڑیندے سجن تیرا سنگ نہ کوئے بناتیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا سب نوں تک لے بن کے گھوری، انتر انتشکرن ویکھ وکھاتیا۔ جگت جگیا سو ٹھگی کر دے چوری، دغے فریباں نال وڈیاتیا۔ سچ پریم دی تیرے نالوں کٹی گئی ڈوری، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملاتیا۔ دھرنی کہے میں نہانی کسے نہ سکاں ہوڑی، میری چلے نہ کوئے چتر اتیا۔ میں اپنا ہٹھ سب کچھ بیٹھی چھوڑی، طاقت ہن دیاں دہاتیا۔ میرے سوامی میری مت سن لے بھوری، آہستہ آہستہ دیاں جناتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرناٹیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب بخشدا، بخشنہار تیری وڈیاتیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ بندا، بندرا بن دا واسی کاہن دے گواہیا۔ ترے گن کھلے کسے نہ چندا، بجر کپاٹ نہ کوئے تڑاتیا۔ جدھر تگاں تیری سارے کر دے نندا، نندک نندیا وچ سہاتیا۔ توں مالک گہر گبھیہر گنی گہندا، گہر گور تیری اوٹ تکاتیا۔ پُرکھ اکال اکل کل دھاری میری میٹ دے چندا، چنتا چکھا رہے نہ راتیا۔ سب نوں اپنے ست دی بنا لے بندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھاتیا۔ دھرنی کہے پر بھو توں بخشنہار اگم، اگم اگمڑے تیری وڈیاتیا۔ میرا اتم بیڑا بٹھ، بنھنہار تیری اوٹ تکاتیا۔ سنگر شبد ہو کے جگت جہان چاڑھ دے چن، چند چاندنہ جس نوں سیس نواتیا۔ میرے انتر زرنتر کوڑی کر یا میٹ دے غم، غم خوار ہونا آپ سہاتیا۔ دین دُنی دا پوتر کر دے تن، وجوداں کر صفاتیا۔ کوڑی کر یا میٹ دے منسا من، ممتا موہ وچ نہ کوئے ہاکاتیا۔ بھرم بھلیکھا کڈھ دے جن، جنم جنم دا لیکھا آپ مکاتیا۔ ست ستوادی اپنا روپ دس دے برہم، پاربرہم پر بھ اپنا میل ملاتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، سکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تیرے چرن کول سیس نواتیا۔ دھرنی کہے

پر بھو تیری سرشی دا اکو ہووے روپ، بہہ روپیا نظر کوئے نہ آیا۔ آتم دھار بخش دے ست سرپ، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ توں شہنشاہ شاہ شہانہ بھوپ، دو جہاناں اک اکھوایا۔ تیرا لھم ورتے چارے کوٹ، دہ دشا وجے ودھایا۔ میرے اُتے ناتا رہے نہ جوٹھ جھوٹھ، ست سچ دینا پرگٹایا۔ میں چاہندی تیرا سبجگ ڈلارا میرے اُتے آوے پوت، پتا اپنی گود لینا ٹکایا۔ میرا دین دنی والا ڈکھڑا جائے چوک، چارے گنٹ ایکا ایکنکار وجے ودھایا۔ توں بھاگ لگا دے کایا بیخ بھوت، پر م پرکھ مہر نظر اک اٹھایا۔ تیرا سنگر شبد آد جگادی برہم برہادی دو جہاناں اگتا دوت، دتیا بھاؤ سب دا دے گواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، درگاہ ساچی مقامے حق حقیقت دے مالک تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سُن لے بنا رسناں جہواتوں پکار، بنا دنداں ڈھولے گایا۔ زرگن سرگن ہو ظاہر، ظہور اپنا دے دکھایا۔ میں چاہندی تیرا درشن پاواں سمبل دیں اپار، سمبل کے اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی شہادت دے کے گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا پردہ دینا چکایا۔ میں تیرے چرن کول کہے دھول کراں نمسکار، دھرنی دھرت ہو کے لاگاں پائیا۔ توں مینٹوں بخشا اپنا اک پیار، پیا پریم پریم نیم والا جھولی پائیا۔ میں خوشیاں وچ جاواں بلہار، بلہاری تیری دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ست ستوادی ایکنکار، اکل کل دھاری کل تیری اوٹ تکایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند سرائیں ضلع ہوشیار پور امریک سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا پوتر کر دے انتر، انتکرن دین دنی کر صفایا۔ توں بھو کھلا دے زرگن دھار نرنتر، نرویر نرکار نرنکار تیری اوٹ تکایا۔ آتم پر ماتم فرنا تیرا پھرے منتر، منتوسب دے حل کرایا۔ تیرا پرکاش تہاں گگن گگنتر، جگت جہان ہوئے رُشانیا۔ جو اشارہ دے کے گیا اوتار باہرواں دھنتر، اوکھدھ تیرا نام درڑایا۔ سو سوامی انترجامی دھرم دی دھار بنا دے منتر، گھرن بھنہار سمرتھ تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچھنڈ نو اسی تیری اوٹ رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتر کر و شیش، وِشیاں توں باہر اپنا بھو کھلایا۔ سہنجنا کر دے اپنا
 سمبل دیس، دیس دسنتر اپنا پندھ مُکائیا۔ ٹھاکر سوامی نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا بن نر نریش، نر نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ شبد ترانہ سری بھگوانا دو
 جہان دے سندیس، زمیں اسماناں ہوئے شنوایا۔ میرے محبوبا میرے اُتوں کوڑی کر یا میٹ کلیش، کلا اپنی آپ پر گٹایا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو سندیسہ
 دے کے گیا دس دسمیش، دہ وِشا توں باہر دھیان لگایا۔ توں سوامی انتر جامی سدا رہے ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایا۔ میں در ٹھانڈے تیری در گاہ
 ساچی ہوئی پیش، سچھنڈ سپس نوایا۔ میرا بدل دے بنا قلم سیاہی توں لیکھ، کوڑی کر یا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ سہایا۔ دھرنی کہے میرے سنگر پُرکھ اکالے آد جگادی، جگ چو کڑی تیرا دھیان لگایا۔ دوس رین بن رسنا جہوا رہی
 ارادھی، آد پُرکھ اپر میر سوامی تیرا ڈھولا گایا۔ تیرے وِچ ہوئی وِسامدی، بسمل اپنا آپ کرایا۔ توں پنڈت بودھ اگادھی، تیری وِدیا سمجھ کسے نہ آئی۔
 ہن لجیا رکھ لے دین دُنی دے نال ساڈی، صاحب تیرے اگے واسطہ پائیا۔ میرے اُتے دُکھاں والی گھڑی آئی اگئی ڈاڈھی، ڈور وُڈنک وجا کے دیاں
 سٹایا۔ بن تیری کرپا سر شٹی در شٹی انتشکرن وِچ مول نہ جائے سادھی، سادھنا سچ نہ کوئے سمجھایا۔ میں دوس رین دُھر نرائن بنی پاندھی، بھجیاں واہو
 داہیا۔ اوہ تک میرے سوامی میرے اُتے صدی چو دھوپس جھلن والی آندھی، اندھ اندھیرا چو داں طبق در سائیا۔ پون اُنجا دھار دے سے مول نہ ٹھانڈی،
 اگنی تت تپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، ہر سنگر تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری انت کنت بھگونت دُہائی،
 سجن میت مُراے دیاں جنایا۔ چار کُنٹ میرے توں کوڑ کُگرم میٹ دے شاہی، شہنشاہ تیری آس رکھایا۔ میتوں یاد آوند ا جس ویلے گوبند میرے
 اُتوں بوٹا پٹیا کاہی، کائنات دی جڑ گیا اُکھڑایا۔ جس دا لہنا دینا پورا کرنا سال لنگھ جان سو ڈھائی، ڈھنیا اپنا پندھ مُکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیاں
 جوتی جاتے توں لوک مات آونا چائیں چائیں، چاو گھنیرا میرے انتر آونا چائیں چائیں۔ دھرنی کہے توں سب دیاں پکڑنیاں باہیں، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ پیا
 پریتم پر ماتم بننا ماہی، محبوب تیری آس رکھایا۔ نالے میرے تے نگاہ ماری کسے نے سور کھادھا کسے نے کھادھی گانہی، دھرم وِچ دھرم نہ کوئے رکھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیاںیا۔ دھرنی کہے پر بھو ویکھ لے گوہند دا ڈھنیا لنگھیا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ دھرم دا دسے نہ کوئے پلنگیا، سچ سَنگھاسن سو بھا کوئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ بھگھ ننگیا، دھیرج دھیر نہ کوئے جناںیا۔ پھری دروہی وچ ور بھنڈیا، برہمنڈ رہے کُراںیا۔ ناتا تئیا جیرج انڈیا، اُتہج سہج میل نہ کوئے ملاںیا۔ جگت جیواں بھار چکے کوئے نہ کندھیا، کنڈھی پار نہ کوئے کراںیا۔ جدھر تگاں اُدھر بھیکھ پکھنڈیا، ست وچ نہ کوئے سماںیا۔ توں پرگٹ ہو مہربان سورے سرنگیا، شاہ پاتشاہ اپنی لے انگڑاںیا۔ دو دھار چکا اپنا کھنڈیا، کھڑگاں کر صفائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، دین دیاں سدا بخشدیا، بخشش رحمت اپنی آپ ورتائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ سرائیں ضلع ہوشیار پُر میلا سَنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو تیری دھار بونجے، باؤن رنگ رنگاںیا۔ میٹوں اشارہ دتا سنجے، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ دھرنی کل تیرے اتوں لنگھے، بھجے واہو داہیا۔ سب دے سیس کراوے ننگے، اوڈھن دھرم نہ کوئے کُکائیا۔ جگت جگیا سو ہون گنجے، بودی سیس نہ کوئے کُکائیا۔ کوڑی کُریا دے لاؤنے پنے، پنج وکار نال ملاںیا۔ دیناں مذہباں ہووے جنگے، جھگڑا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ پر بھو دے نام کلیاں اُتے رہنے ٹنگے، ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ کسے نوں سار نہیں آؤنی اشارے عنایت والے گنڈھے، بُلھے کی وڈیاںیا۔ مان رہنا نہیں کسے پنڈے، وِدیا چلے نہ کوئے چترائیا۔ کھجک جیو ہونے کاچے انڈے، دھرم دی دھار نہ کوئے سماںیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں بھننے اِکو شبد دے ڈنڈے، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلائیا۔ کھیل کھلاؤنا اپنے اگئی کھنڈے، جگت کٹار نہ ہتھ اُٹھائیا۔ دین دُنی دی ویکھے ونڈے، نوست دھیان لگائیا۔ نگاہ مارے وچ برہمنڈے، بھيو ابھید گھلاںیا۔ کوڑی کُریا نشان مٹائے جھنڈے، ست دھرم ست رنگ آپ جھلاںیا۔ جن بھگتاں سینے کرے ٹھنڈے، اگنی تت گوائیا۔ نُٹی آتم پر ماتم دھار گنڈھے، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ ہر جن رہن نہ دیوے انتر رنڈے، سُر ت شبد نال پرنائیا۔ کھجک لیکھا جانے انت کنارہ کنڈھے، کنڈھی بیٹھا دھیان لگائیا۔ جھگڑا میٹ کریر جنڈے، بھيو ابھید آپ گھلاںیا۔

توں میرا میں تیرا دس کے چھندے، سنسا اندروں دے چُکایا۔ ورن برن کٹھے کر کے بندے، بندگی اِکو دے سمجھایا۔ لہنا جانے ماڑے چنگے، چاروں کُنٹ کھوج کھوجا گیا۔ آسا پوری کرے گوداوری کُنڈھے، جمنا سُرستی نال ملا گیا۔ گرکھاں تن وجود جائے رنگے، رنگت اپنا نام رنگا گیا۔ تیرے سوال پورے کرے منگے، منگنیے تینوں دے وڈیا گیا۔ توں پھرنا پیریں ننگے، بن چرناں چلنا چائیں چانیا۔ جس کوڑ وِکار کل کاتی میٹنے گندے، کُگرم رہن کوئے نہ پایا۔ جن بھگتاں دے کے پرماندے، پر م پُرکھ اپنا درس کرایا۔ دین دُنی دے تگے دنگے، دغے بازی ویکھ دکھایا۔ دُھر دے اَسو کسے تنگے، شبدی شبد آپ پرگٹایا۔ شاہ سوارا بستر پہن کے چنگے، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں لنگھے، دین دُنی ویکھ دکھایا۔ اُس دا سُنہنجا ہووے اِک پلنگے، سَت سرُوپی شاہو بھُوپی اپنا آسن لایا۔ کَلج انت سِری بھگونت اپنا وکھرا کرے ڈھنگے، نیقی سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زائِن نہ، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی جن بھگتاں سدا سنگے، سگلا سنگ بہہ رنگ آپ نبھایا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند گرا لا ضلع ہوشیار پُڑ گرمیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا پوتر کر دے گھر، دین دُنی دھرم دھار چلا گیا۔ سب دے انتر نظریہ ہووے ہر، ہر ہر دے اپنا درس دکھایا۔ کَلج کوڑی کریا چکا دے ڈر، بھے بھو نہ کوئے رکھایا۔ قلعہ ہنکاری توڑ دے گڑھ، سر شئی در شئی اندر اپنی دیا کمایا۔ آتم پر ماتم مانو ڈھولا جائے پڑھ، پار برہم برہم میلنا چائیں چانیا۔ ترے گن اگنی تیرا جیو جہان جائے نہ سڑ، امرت میگھ دینا برسایا۔ میں سرن سرنائی تیری رہی پڑا، نو نو سپس جھکایا۔ لہنا دینا پورا کر دے چیتن جڑ، سرتی شبد نال ملا گیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میرے سنگر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو سر شئی اندر اپنا دس دے روپ، مہما کتھ کتھ جنایا۔ توں زِگن داتا سَت سرُوپ، جوتی جاتا وڈ وڈیا گیا۔ شہنشاہ دو جہاناں بھوپ، پاتشاہ اِک اکھوایا۔

میرے اتوں جھگڑا میٹ دے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا باہر کدھائیا۔ ہرجن بنالے اپنے پوت، گرکھ اپنی گود اٹھائیا۔ تیرا نام جیکارا سناں چارے کوٹ، ده دشا تیری وجے ودھائیا۔ میری سہنجی ہو جائے رت، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ کر پرکاش کایا بت، بتخائیاں وجے ودھائیا۔ توں سوامی ابناشی اچت، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ جیہڑی دُنیا تیرے پیار نالوں گئی ٹٹ، سنگر ٹٹیاں نال ملائیا۔ کسے دا بھاگ نہ جائے نکھٹ، بھاگاں بھری دسے لوکائیا۔ اپنا نام بھنڈارا ورتا اٹٹ، دھرنی کہے توٹ رہے نہ رائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ تیرا سندیسہ سنن چوڈاں لوک، چوڈاں طبق خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم پاربرہم برہم دس اک سلوک، سوہلا دُھر داشد شبد شنوائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند دسوا ضلع ہوشیار پُر خیال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے سنگر پُرکھ گردیوا، دیو آتما دھیان لگائیا۔ وسنہارے سچکھنڈ دوار نہیل نہکیوا، نر نرائن تیری سرنائیا۔ مانس مانکھ سب دے دے امرت رس میوہ، چار کُٹ خوشی بنائیا۔ توں اپر پر سوامی دیوی دیوا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں بنا رسنا توں گن گاواں بن جہوا، تیری صفت وڈیائیا۔ توں مالک گہر گسہیر الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ در دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میدوں اپنے در کر قبول، کائنات توں باہر دھیان لگائیا۔ چرن کول بخش دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ تیری سرشٹی تیتوں گئی بھول، بھلی جگت لوکائیا۔ دھرم دارہیانہ کوئی اصول، اصل وچ نہ کوئے سمائیا۔ اوہ تک شکر اٹھائی پھر داترسول، اپنی لئے انگڑائیا۔ کسے دا بقایا رہن نہیں دینا مول، لہنا سب دا پور کرائیا۔ میرے سوامی بن تیری کرپا پنکھوڑا سکے کوئی نہ جھول، شکھ آسن ڈیرہ کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری لیکھے لا کرنی، کرنی دے کرتے دے وڈیائیا۔ سچ بخش سہارا چرنی، چرن

کول دے وڈیائیا۔ میں تیری اکونک پڑھنی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ دین دُنی تک لے اپنی ورنی، برناں کھوج کھوجائیا۔ تیری پئے کوئے نہ سرنی، سرنگت نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ اندھیر گڑھنی، ہنکار وکار نال وڈیائیا۔ میرے اُتے تیری خالق مخلوق خلق اتم سرنی، کلجگ اگنی اگت لگائیا۔ ونج ہووے سیس دھرنی، قیمت کوڈی نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سیوا کریں منظور، مہربان دیا کمائیا۔ توں سدا حاضر حضور، حضورئے اوتار پیغمبر گر رہے جنائیا۔ مینٹوں سندیسہ دین ضرور، ضرورت اپنی رہے جنائیا۔ ساڈا دیناں مذہباں دا بھریا پور، بیڑا کندھ اُتے لگائیا۔ کون ویلا پر بھ لیکھ مکائے کوڑ، کگرم کٹمب دے کھپائیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن دھوڑ، ٹکے خاک رمائیا۔ دین دُنی دا ویکھے قصور، کرم کانڈاں پھول پھولائیا۔ ساچے سنتاں تگے سرو، سرت شبد پھول پھولائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در دا مزدور، جگ جگ سیوا کمائیا۔ پر ایس ویلے میرے تے پیا فتور، فتویٰ دتا خلق خدائیا۔ ہنکاری گڑھ ہویا غرور، غربت سکے نہ کوئے مٹائیا۔ موسیٰ ویکھے دھار کوہ طور، عیسیٰ اسم دی اکھ اٹھائیا۔ محمد نظریہ کرے تیرے حضور، ظاہر ظہور دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میں تیری ہوواں مشکور، مشکل میری حل کرائیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند شریں پر ضلع ہوشیار پور وطن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے انتر اٹھدیاں چیساں، چشم دید ویکھ دکھائیا۔ میں تیرا راہ تگاں صاحب انیسا، اک نو دے مالک دھیان لگائیا۔ میری آسا تڑپدی پیسا، بیس پیسے ہو سہائیا۔ تیرا نور تگاں اکیسا، ایکنکار دے وڈیائیا۔ میرا دھرم دا خالی ہویا کھپسا، پلے گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ شرع دی رہے نہ کوئے حدیثا، حضرت اٹھ اٹھ دین گواہیا۔ چاروں گنٹ مایا متا پیس پیسا، چلی کوڑ گڑیار چلائی۔ تیرا نور نظر نہ آوے شیشہ، ست سرو نہ کوئے دسائیا۔ چھتر رہیا نہ کسے سپسا، شہنشاہ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ دھرنی

کہے پر بھو میرے اندر اٹھدیاں ہوگاں، ہوں ہوں کر سنائیآ۔ میں کیہڑی کوٹے لکاں، تھاں نظر کوئے نہ آئیآ۔ کیہڑے صاحب نوں جھکاں، گر اوتار پیغمبر بیٹھے مکھ چھپائیآ۔ کس نوں دستاں دکھا، کس آگے واسطہ پائیآ۔ میرا دُرمت بھریا مکھا، پاپاں میل نہ کوئے دھوئیآ۔ میرے سسکیاں وچ روندے بل بٹا، سوامی تنکنا چائیں چائیا۔ میرا ناتا ست داٹھا، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جدھر تنکدی مانو بھٹھاں، بھٹکل ہوئی لوکائیآ۔ کلجگ پائیاں لٹاں، لٹیرا بنیا تھاؤں تھانیا۔ میں دوویں میٹ کے اکھاں، سوچاں وچ دھیان لگائیآ۔ زور زور دی گھٹاں، انگلیاں رہی دبائیآ۔ کیہڑی طاقت نال اٹھاں، اپنی لواں انگڑائیآ۔ مہربان جہاں چر صاحب نہ تٹھا، میری چلے نہ کوئے پترائیآ۔ میرا نہانی دا غریباں والا غصہ، بھے وچ نہ کسے ڈرائیا۔ میرا کمزور ہو یا جسا، جسم ضمیر رہیا گر لائیآ۔ توں صاحب سوامی اپناشی اپنتا، چیتن نور الاہیا۔ میری سہنجی کر دے رتا، رتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اندر ہندیاں پیراں، بن ناڑی ناڑیاں رہی گر لائیآ۔ میں واسطہ پایا تیریاں گرنتھاں والیاں پیراں، آگے نو نو سس جھکائیآ۔ نک نال کڈھیاں کپیراں، لائیناں دتیاں دکھائیآ۔ بن کے کنگلی والا فقیرا، در در الکھ جگائیآ۔ آوازاں ماریاں اوتار پیغمبراں گروآں پیراں، اچی کوک کوک سنائیآ۔ اٹھو دیکھو میرا اوڈھن ہو یا لیراں لیراں، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیآ۔ چھیتی گھت کے آو وہیراں، بھجو واہو داہیا۔ اپنے مذہب دیاں تنکو تقدیراں، جو تدیراں نال بنائیآ۔ شرع دیاں دیکھو جاگیراں، جو حصیاں ونڈ ونڈائیآ۔ نگاہ مارو غریباں امیراں، ذات اذتی کھوج کھوجائیآ۔ اپنے زور دیاں تنکو شمشیراں، کھنڈے تکھی دھار دکھائیآ۔ مریداں مرشداں دیاں تنکو ضمیراں، اندر وڑ کے کھوج کھوجائیآ۔ ساریاں ہس کے کہا ساڈیاں اُس دے ہتھ تقصیراں، جو نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ مالک گہر گسپیرا، گور اک اکھوائیا۔ جس لیکھے لائے ساڈے سریرا، پنجاں تتاں تت سمائیآ۔ اوہ دیونہارا تیتوں دھیرا، دھیرج دھیر آپ جنائیآ۔ لیکھا جانے شاہ حقیرا، غریب بنائیاں دے وڈیائیآ۔ دھرنی جس دیاں چار جگ دے شاستراں اُتے پڑھدی رہیوں تقریراں، تحریراں ویکھ دکھائیآ۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاں تیرے اُتے ہر جن بنائے دھر دا ہیرا، انملڑے لال آپ پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں کوڑی کریا دیاں پیندیاں درداں، تھدہ بن دردیاں

درد نہ کوئے ونڈائیا۔ میں چار کُنٹ پکار کے کہاں مرداں، مدد کرو تھاؤں تھانیا۔ جدھر نکلیا میتوں شرع دیاں دِساں کرداں، چھریاں نگھی دھار نظری آئی۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے اگے کرن عرضاں، بینتیاں رہے سنائی۔ کلجگ دیاں ساتھوں دُور نہیں ہندیایں مرضاں، مریض ہوئی جگت لوکانیا۔ ساڈے نام کلمے دیاں بُھلیاں طرزاں، طرح طرح دے ڈھولے سارے گائیا۔ دھرنیے پُرکھ اکال تیریاں پور کرے غرضاں، گھر گسبھرا اپنی دیا کمائیا۔ پُٹھیاں سدھیاں کرے زرداں، نر نرائن وڈی وڈیائی۔ کوڑ گڑیارا میٹے گرداں، ساچا سچ چند چکائیا۔ اوہ ویکھنہارا پچھلیاں سب دیاں فرداں، بھرم بھو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے انتر پینداوٹ، وٹنا کوڑ گڑیار چڑھائیا۔ میتوں متا لگا پھٹ، پیٹی سچ نہ کوئے بندھائیا۔ میتوں وکارے ماری سٹ، سدھ رہی نہ رائیا۔ میرا حوصلہ گیا ڈھٹھ، روواں ماراں دھاہیا۔ میتوں ساتھی گئے چھڈ، دھرم دھار نہ کوئے جنائیا۔ میتھوں سارے ہو گئے اڈ، پلو گئے چھڈائیا۔ میں ڈگی اندھیری ڈو نگھی کھڈ، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ میتوں چونڈھی سب نے دتی وڈھ، پیٹی سہاگ نظر کوئے نہ آئی۔ پریمی لڈائے کوئے نہ لڈ، پریت انت نہ کوئے لگائیا۔ میں کلجگ اگنی وچ رہی دگ، سانک ست نہ کوئے ورتائیا۔ چاروں کُنٹ کُرم دی اگ، میتوں رہی جلائی۔ میں پُرکھ اکالے دین دیا لے تیتوں رہی لہ، بھجاں واہو داہیا۔ ویراگاں وچ رہی سد، برہوں آواز لگائیا۔ آمیرے سورے سرگ، ہر کرتے نور الاہیا۔ میری پکارے رگ رگ، رگ وید جس دی دئے گواہیا۔ اتھرن سبھا ملیچھا ہوئی سب، ست رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کرپا کر میرے پر بھ، پر م پُرکھ تیری وڈیائی۔ امرت رہیا نہ میری کول نہ، جھرنار سک نہ کوئے جھرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو بن تیری کرپا میرا گیا کچھ ہبھ، خالی ہتھ دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در دوار اینکار میں نہانی تیتوں رہی سد، سدے صدقے پریم والے سنائی۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ڈڈ ضلع ہوشیار پور دیال سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے نرکار، نرور نرکار تیری وڈیا۔ میں کو جھی کملی کراں نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوایا۔ توں کرپا کریں آپ سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ میرے سوامی انترجامی میرا انتشکرن وچار، بدھی توں پرے دھیان لگایا۔ میرا انتر نرتر کرے گریہ زار، بن نیناں نیر وہایا۔ بہڑی بہڑی دروہی میرے پروردگار، سانجھے یار تیری اوٹ تکایا۔ نوست برہم مت آتم تت رہیا نہ کوئی پیار، پرم پڑکھ پر ماتم تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ اینکار نگاہ مار، اندر دھار میری سُن پکار، سچ سوامی انترجامی پڑکھ بدھاتے اپنی دیا کمایا۔ جدھر تگاں دھواں دھار، جگت جگیا سو ٹھگ چور یار، مٹر پیارا پیارے نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دیونہار در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کی دساں اپنا انتس وچار، وچر کے کی جنایا۔ سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ نواسی نرگن نرور ہو ظاہر، ظاہر ظہور اگئی نور نورانہ کر رُشایا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میں ڈکھی روواں زاروزار، سائتک ست ست نہ کوئے کرایا۔ اٹھ دیکھ سوامی چاروں گنٹ بن نیناں نگاہ مار، بن اکھیاں اکھ گھلایا۔ تیرا رہیا نہ کوئے خدمتگار، خادم آدم نظر کوئے نہ آیا۔ جدھر تگاں نین اگھاڑ، سرشی درشی ہوئی و بچار، کوڑ کگرم دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے میں منگاں کی، بہڑی دروہی تیرا نام دُہایا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے میں تیرے سہارے رہی جی، جیون تیری جھولی پائی۔ تیرے ست دھرم دی اوتار پیغمبر گرو آں والی بھلی سب نوں لیہ، رستہ تیرے مانو گئے بھلایا۔ تیرا دھرم دانہ کوئی پت رہیا نہ دھی، بنس سر بنس سو بھا کوئے نہ پائی۔ امرت دھار ایکا اینکار اگتا بر سے کوئے نہ پینہ، میگھلا دھار نہ کوئے وہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر دے مالک ہونا آپ سہایا۔ دھرنی کہے میرے اندر تک میرے سوامی، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ آد پڑکھ اپر پیر سوامی، صاحب سنگر تیری اوٹ تکایا۔ میں جدھر تگاں اُدھر شرع دی غلامی، زنجیر بے نظیر سکے نہ کوئے تڑایا۔ میں اپنی سیوا وچ ہوئی نہ کامی، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ جدھر تگاں اُدھر تیری ہووے بدنامی، بدی دا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ ست دھرم دی دے نہ

کوئے نشانی، نشانہ کوڑ نظری آئی۔ میرے مالک میرے اُتے کر مہربانی، محبوب اپنی دیا کمائی۔ شرع شریعت میٹ اسلامی، اسم اعظم اک سمجھائی۔ توں بودھ اگادھا سنگر انامی، سچھنڈ نو اسی سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر آشتاک اک، اینکار اک جنائی۔ میری نو سو چرانوے جگ چو کڑی پُرانی سک، ست ست دیاں درڑائی۔ تیرا راہ اڈیکاں نت، نو ت دھیان لگائی۔ میرا سوامی ملے مت، متر پیارا سو بھاپائی۔ جو سے ہر گھٹ چت، لکھ چو اسی رہیا سمجھائی۔ سو سہنجنی میری کرے تھت، گھڑی پل وجے ودھائی۔ میرا لیکھا اگلا دیوے لکھ، بچھلا لیکھا رہے نہ رائی۔ ہر جن پر گٹائے سنت سہیلے گرگھ سکھ، جن بھگتاں دے وڈیائی۔ پرم پُرکھ پر ماتم بن پت، آتم اپنی گود سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، دھرنی کہے میری پوری کرنی اچھ، نراجھت اپنی دیا کمائی۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُر لال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھ میری حالت ویکھ اندرونی، انتشکرن پھول پھولائی۔ باہروں ویکھ لے جگت کھیل بیرونی، نو نو چار دھیان لگائی۔ توں آد جگاد شبد دا سچ کنوئی، قاعدہ کائنات درڑائی۔ کوڑ کلپنا ویکھ لے سوامی دوئی، چو گناروپ وٹائی۔ من کلپنا سچ دھرم دی بنی خوئی، قاتل مقول روپ بنائی۔ نگاہ مار لے اپنی چو اسی لکھ جوئی، بن نیناں نین اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار دیا کمائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اندر ویکھ لے کھیل اپارا، اپر پیر دھیان لگائی۔ سچ دا رہیا نہ کوئے دوارا، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیائی۔ پوتر دے نہ کوئے کنارہ، تیر تھ تھ رہے گر لائی۔ سنگر شبد سوامی ہو کے پاسارا، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائی۔ توں نرگن نرویر نر اکارا، نر نکار تیری سر نائی۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوڑ لگرم دا ویکھ اکھاڑا، چاروں کُنٹ ناچ نچائی۔ کلج کل کاتی ہو کے مار دھاڑا، دھاڑوی اپنا بل پر گٹائی۔ میری میننتی من لے ہاڑا، نو نو لاگا تیری پائی۔ لگی اگت دین

دُنی بہتر ناڑا، تتوت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میری پکار تیرے آگے، مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا دیپک نور کوئے نہ جگے، جاگرت جوت نہ کو رُشنائیا۔ جدھر تکاں اُدھر دے لگی آگے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ میرے سوامی میرے دوئے ہتھ بدھے، بندنا وچ سیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار آجا جھبے، جھلک اپنی دے دکھائیا۔ میرے اُتوں کوڑ میٹ دے دغے، دغیبازی رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنے چپو ویکھ لے ہنس بنے لگے، کاگ ہنس دے بنائیا۔ کوڑ گڑیار دی میٹ دے حدے، حدود اپنی دے سمجھائیا۔ جس گرہ اکو جوت دیپک جگے، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے سور پیر سر بگے، تُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۲۲ چیت شہنشاہی سمت نو پند پنچ ڈھیرا ضلع ہوشیار پور کرتار سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھ میں پکاراں تیرے در، درویشن ہو کے سیس نوائیا۔ توں آجا میرے گھر، گرہ مندر دے سہائیا۔ پرگٹ ہو زرائن نر، نر سنگھ تیرا اشارہ گیا کرائیا۔ جھگڑا میٹ دے جوروزر، ظاہر ظہور ڈگمگائیا۔ ست ستواد میرے اُتے دھر، دھرم دی دھار نال ملائیا۔ امرت بخش اگما سر، سرور اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ دھرنی کہے سوامی میرے سنگر، سچ سچ سکھدائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا ویکھ دُھر، مستک انتر نر نتر پھول پھولائیا۔ کیوں کوڑ گڑیاری سر شٹی ہوئی نگر، سنگر شبد نہ کوئے منائیا۔ پُرکھ اکال اوہ وعدہ یاد کر جو گو بند نال کیتا اند پُر، پُریاں لو آں توں باہر جنائیا۔ سندیسہ دتا ایکنکار دین دُنی توں جانا تُر، ہڈ ماس ناڑی تن وجود جگت تجائیا۔ سچ سرُپ میری دھار وچ جانا جُڑ، جوڑی جوت شبد بنائیا۔ پھیر لوک مات بن ورن گوت آؤنا مڑ، ویس اولٹا روپ وٹائیا۔ جس دا لیکھا جان سکے نہ کوئی وشن برہما شو سُر، سرتی وچ اکال مورت تیرا دھیان نہ کوئے لگائیا۔ پھیر کھیل کرنا اور کا اور، اوری کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ

سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو تک لے وعدہ نال گوہند، شبد شبد شنوایا۔ پرگٹ ہونا نرگن دھار وچ ہند، ہندوانن نین اکھ کھلایا۔ ٹوں اگئی دھار پُرکھ اکال دی بنا بند، بندرابن داکاہن تیری دے گواہیا۔ تیرا امرت دھار وہن وہے ساگر سندھ، دو جہان آپ ورتایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی میٹنی چند، چنتا چکھا دینی گواہیا۔ داتا دانی بنا گئی گہند، گہر گور اکھوایا۔ اوہ مالک خالق پرتپالک ہونا بخشند، بخشش رحمت آپ کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچھنڈ نواسی اپنی مہر نظر اٹھایا۔ دھرنی کہے میرے کرپالا، کرپانہ دیا کمایا۔ پھل لگاؤنا میرے ڈالا، پتے ٹہنی دینی مہکایا۔ میٹوں شاہ بناؤنا ہو گئی کنگالا، وست نام اٹل ورتایا۔ میرا نہ کوئی وچولانہ دلالا، ونج تیرے نال رکھایا۔ میں چاہندی تیرے اُتے پرگٹ ہووے تیرا اکو ست بالا، شبدی شبد شنوایا۔ ٹوں جوت سروپ جوت ہووے اکالا، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیایا۔ دوواں دی اکو ہووے دھر مسالہ، سمبل بہہ کے آسن لایا۔ تیرا دیا کملاپاتی جگے جوت نرالا، نرور اپنا نور دینا چکایا۔ دھرنی کہے دھرم دی دھار اپنا مارگ دسنا سکھالا، سنجگ ست ست ورتایا۔ نام ندھان سری بھگوان امرت رس پیاؤنا پیالہ، بن رسنا جہوا اندر دینا ٹکایا۔ میرا کرنا حل سوالا، سوالی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر سچے میٹوں بخش دے دین دیا، دیندھ تیری آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک سچ دینا ورتایا۔ دھرنی کہے میں پیاسی سچ دی، سچ دے ورتا۔ میں در در پھراں نہ نچدی، میرا لہنا دینا دے چکا۔ میں ونجارن ہوواں نہ کسے اکھ دی، اکو لوچن نین کر رشنا۔ میں ونجارن تیرے پیار حق دی، حقیقت دے مالک واحد خدا۔ میں امام تیرا راہ نکدی، نورے جسم کر رشنا۔ الجوی زموہو تیرے پیار دی دھار ہو کے ہدی، ہستی تگاں بے پرواہ۔ تیری کھیل اکھنا لکھ دی، لکھ اگوچر اگم اتھاہ۔ تیرے چرن کولاں ڈھٹھدی، دھوڑی ماٹی خاک رما۔ سہانٹا منگاں کملاپت دی، پت پریشور ہونا آپ سہا۔ میٹوں وست دے دے سچ دی، سنجگ مارگ سچ لگا۔ میں ہن ونجارن رہنا نہیں کوڑے کچ دی، کلج کاپی ونگ بھن وکھا۔ میری آشارہے نہ تپدی، سوامی تپش دینی بھجا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں آشار کھی تیری اک سمرتھ دی، سمرتھ میری آسا پور دینی کرا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند پنج ڈھیرا ضلع ہوشیار پُربلیسر کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ سنا دے اگم سلوک، حقیقت اپنی دے درڑا ئیا۔ لیکھا مُکا دے لوک پر لوک، نرگن ہو سہا ئیا۔ میری آشنا نہ رہے ڈرپوک،
دھیرج دھیر دینا دھرا ئیا۔ تیرا حکم میں سناں نال شوق، اپنا دھیان لگا ئیا۔ جس نوں سکے نہ کوئی روک، اگے ہونہ کوئے اٹکا ئیا۔ میرے مہربان میرے
گلوں لاه دے شرع دا طونق، طبق تیری بھرن گواہیا۔ توں سوامی میرا کھونٹ، خصمانہ اک اکھوا ئیا۔ میں پنا دھرم توں جاندی اونٹ، جگت گنڈھ نہ
کوئے بندھا ئیا۔ میرے اُتے میرے مالکا پہنچ، اپنی لے اگڑا ئیا۔ سمبل آکے دے دھونس، سمبل دے مالک دیا کما ئیا۔ میری مٹی تھہ بن کم نہ آوے
ٹانک من اوئس، رتی گرام ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھو مینٹوں
دے دے جگت اتشاہ، اُتت اپنا آپ کرا ئیا۔ مہربان ہو کے بخش گناہ، دُرمت میل دھوا ئیا۔ میرا سکھالا کر دے ساہ، ساہ ساہ تیرا نام دھیا ئیا۔ ست
دھرم چلا دے راہ، رہبر اکو اک اکھوا ئیا۔ مینٹوں سارے کرن واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ تینٹوں رسولاں کہا خدا، پیغمبراں ڈھولے گا ئیا۔ میری
تیرے اگے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ مہربانا مہربانی وچ آ، آپ اپنا رنگ رنگا ئیا۔ میرے اُتے پرگٹا دے اپنا اکوناں، نام ڈنکا اک وجا ئیا۔ تیرے
چرن کولاں بل بل جاں، بلہاری سیس نو ائیا۔ میری نمائی دی پھڑ لے بانہہ، کو جھی کملی ہو سہا ئیا۔ کلجک جیو چاروں گنٹ گرا لاونڈے کاں، کاگ بدھی
دے بدلا ئیا۔ میں سرشٹ سبائی دی بنی ماں، ایسے کارن منگ منگا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر،
مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو بخشنی سرن سرن، تیرے چرن سرن اکو اوٹ تکا ئیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر گیان چند گاندھی دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھ میرے کملاپاتی، پت پتونت سری بھگونت ہونا سہائی۔ سچ دست امولک دے دے داتی، داتے دانی میری خالی جھولی دینی بھرائیا۔ چرن کول پریت بٹھا دے ناتی، نر نرائن اپنا رنگ رنگائیا۔ مہربان ہو کے مجوب ماریں جھاتی، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ میں بیننتی کردی ہو اکانتی، اک اکلے تیرے اگے ٹکائیا۔ صاحب سوامی میرے اتوں میٹ دے اندھیری راتی، کلجگ کوڑی کریا دُور کرائیا۔ سچ سوامی سنگر شبد بنا دے میرا ساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سر شٹی در شٹی گاوے گا تھی، سوہلا ڈھولا تیرا اکو سناں چائیں چائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیالا سرب کلا سمر تھی، اگم اتھاہ بے پرواہ اکھوائیا۔ میں نمائی دی مہربان من لے آکھی، بن اکھراں رہی جنایا۔ میرے اُتے دھرم دی دھار دین دُنی دی نویں چلا کے ساکھی، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ توں پر م پُرکھ کرنی دا کرتا آپ ابناشی، ابناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرے اُتے چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب اکو دھار تیری خوشیاں پاؤن راسی، دین مذہب دا جھگڑا دینا مکائیا۔ تیرا نور ظہور چار گنت میرے اُتے ہووے پرکاشی، پرکاشوان جلوہ نور دینا دکھائیا۔ میں جگ چوکڑی تیری رکھی آسی، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ صاحب سنگر سچکھنڈ دوارے میں تیری ہوئی داسی، داستان اپنی رہی سنائیا۔ جدھر تگو میرے اُتے ہووے بدمعاشی، بدی دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ حکم سندیسہ دے دے سنگر اُتے کیلاشی، کلا اپنی دے ورتائیا۔ میں چاہندی تیرے اُتے تیرے نام توں بنا دے کوئے نہ لاشی، کوڑ گڑیا دی لاش دھرنی کہے مڑھیاں گوراں وچ رکھائیا۔ میری سُن اگئی باقی، باطن اپنا دھیان لگائیا۔ آہ تک میرے کول پیشین گوئیاں والی اوتار پیغمبر گرو آں دی پاتی، پترکا اپنا لیکھ درڑائیا۔ بنا پروردگار سانجھے یار دوسر کرے کوئے نہ راکھی، رکھک نظر کوئے نہ آئی۔ توں سری بھگوانا نوجوانا اکھنا الاکھی، اکھ اگوچر تیری وڈی وڈیایا۔ دھرتی کہے میرے سوامی میری بیننتی من ارداسی، عرض آرزو تیرے اگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری جگت چنتا کوڑ میٹ اُداسی، دھیرج دھیر اپنا نام دھرائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر نرائن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری حالت بدل دے کھستی، کلجگ کوڑی کریا دُور کرائیا۔ اپنے نام دی نُماری دے دے مستی، خوشحالی وچ خوشی دے پر گٹائیا۔ تیری سچ مُجبت بنا قیمت توں ملے سستی، دین دُنی دے مالک دام نہ کوئے لگائیا۔ توں پاربرہم پت پر میثور اگتا عرشی، عرشی پر یتم تیری بے پرواہیا۔ میں دھرنی دھرت دھول دھول تیری مٹی خاک فرشی، زمیں زماں ویکھنا دھیان لگائیا۔ میرے کول ست دھرم دی دست رہی نہ خرچی، خالی ہتھ دیاں دُہائیا۔ چار جگ دے شاستر گر اوتاراں پیغمبراں دی دے پرچی، پراچین دا لیکھا رہے درڑائیا۔ دروہی حالت ویکھ لے میرے گھر دی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھیان لگائیا۔ کی حالت ہوئی تیرے ناری نر دی، نر نرائن تیتوں سارے گئے بھلائیآ۔ آتم دھار ہو پر ماتم تیتوں کوئی نہ وردی، کنت کنٹول تیری سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میں دوس رین کلجگ اگنی تت نال سڑدی، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ میرے اُتے حالت ویکھ ہنکاری گڑھ دی، ہوئے ہنگتا پھول پھولائیا۔ جدھر تگاں دین دُنی دیناں مذہباں دے وچ لڑدی، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا مول نہ پڑھدی، منزل حق تیری چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مہربان مہربان میری آشا پوری کردے جو سوالن تیرے گھر دی، گرہ مندر میرا دینا سہائیا۔

۹۵۶

۹۵۶

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر جاگیر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے عرشی پر یتم اُتر، بنا جننی توں سوبھا پائیا۔ دین دُنی بنا لے اپنے پُتر، پتا پوت گود اٹھائیا۔ شرع دا جھگڑا مُکا دے دُتر، دُنی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرے وعدیاں قولوں اقراراں توں سکے کوئی نہ مکر، اوتار پیغمبر گرو پیشین گوئیاں نال ملائیآ۔ میں تیرا سوامی کراں شکر، شکرانے وچ سیس نوائیا۔ میرا دائرہ مچت ویکھیں کُتر، چاروں کنٹ دھیان لگائیا۔ میری چڑھدا لہندا دوویں ویکھیں مکر، پہاڑ دکھن اکھ اٹھائیا۔ دین دُنی

بُھکھی تک لے اپنی پنا ٹکر، ٹکڑا نام ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ دھرنی کہے پر بھو
 میں تیرے چرن کول اہلاشی، اہلا ہو کے دیاں دہائی۔ کرپا کر میرے صاحب ابناشی، کرتے مالک دھر درگاہیا۔ میری کلج کولوں کرا خلاصی، خالص
 اپنا دھرم پرگٹائی۔ چار گنٹ کوڑ کر یا جائے وناسی، وشو دا بھو دینا کھلایا۔ ساچے منڈل پا راسی، سرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائی۔ دین دُنیا کر پوتر
 سواسی، ساہ ساہ اپنا نام جپائی۔ میری چنتا میٹ اُداسی، غمی خوشی وچ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن
 ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا اندھ مٹا دے رین اندھیری راتی، نور نورانے نوری چند کر رُشائی۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر ضلع ہوشیار پور جیالال دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سچ سوامی پیہا، پیہا پریتم تیری اک سرنائی۔ مہربان زرنج جوت جگا دے دیا، زرنج نور کر رُشائی۔ پوتر کر دے جتناں جیا،
 جیون جگت دے درڑائی۔ جھگڑا مکا دے ساڈھے تن ہتھ سیا، صاحب سنگر اپنے لیکھے لایا۔ میرا چلے نہ کوئی ہیہا، طاقت حین دیاں دہائی۔ کلج کوڑ
 کڑیارے پٹ دے نیہا، جڑ دھرنی اتوں اُکھڑائی۔ سنج ساچے دا پنچ دے بیا، گھر گھر اندر آپ لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک
 دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری دیکھ لے حالت ہو گئی مندی، مند بھاگ دیاں سنائی۔ تیری دُنیا نچ نیتز نین ہن ہو گئی
 اندھی، لوچن نور نہ کوئے رُشائی۔ سب دے انتر من کلپنا واسنا مندی، بڈھ بیک نہ کوئے رکھائی۔ بنا کنت سہاگ تیرے ہو گئی رنڈی، پیہا پریتم تیرا
 سنگ نہ کوئے بنائی۔ جدھر تگاں نو ست دی دھار ہوئی پاکھنڈی، دھرم دا دھرم نال ناتا نہ کوئے جڑائی۔ دیناں مذہباں میرے اتے شرع دی لائی
 پابندی، حصے نام کلے والے پائی۔ آتم پر ماتم دھار بنے کوئے نہ سنگی، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ میتوں صدی چو دھویں انت آئی تنگی، تنگ دست ہو
 کے دیاں سنائی۔ نو کھنڈ پر تھی پون رہی نہ ٹھنڈی، اگنی تت تت تپائی۔ پھری دروہی وچ ور بھنڈی، چار ورن رہے گر لائی۔ تیرا مارگ پنڈھ بھلیا ڈنڈی،

اُو جھڑ راہ دے خلق خُدا ئیا۔ اپنی پُورب قول اِقراراں والی دیکھ لے سندھی، سند اپنے وچوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَت سچ تیری وڈیائیآ۔ دھرنی کہے میں جگت ہوئی دُکھیاں، دُکھی دا درد لے ونڈائیآ۔ میرے اُتے دین دُنی ہوئی وِ بھچارن، ہنکارن مانو ذاتی نظری آئیآ۔ تیرا پیار نام ہر دے انتر نہ مول وِ چارن، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیآ۔ میں در ٹھانڈے آئی پکارن، پُنه پُنه سیس نوئیآ۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکارن، دو جہاناں والی بے پرواہیا۔ میٹوں چار جگ دے شاستر تیرا دین اُدھاہرن، اوتار پیغمبر گرو تیرے صفتاں والے ڈھولے گئے گائیآ۔ توں انت کنت بھگونت بن آپ سہارن، سر سوامی میرے ہتھ لکائیآ۔ کلج کرپا کوڑ بدل کے آویں میرا کاج سوارن، مہاسار تھی اپنی دیا کمائیآ۔ موہ وکارا رہے مول نہ دھاڑن، چار کُنٹ کرنی آپ صفائیآ۔ میں جدھر تکاں تیرے نام دا ہووے جیکارن، بے جیکار کرے لوکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میری گنی کر دے شانت، تتوت تت درڑائیآ۔ میں تیرا درشن کراں اِکانت، اِک اِکلے میرے ماہیا۔ دین مذہب دے مٹا بھرانٹ، جو حصیاں ونڈ ونڈائیآ۔ آتم پر ماتم سب دا بنا ساک، سبجن اِکو اِک اِکھوائیا۔ گھر سوامی کھول دے تاک، بجر کپائی پردہ آپ تڑائیآ۔ شبد سنا انادی ناد، آتمک راگ و بے ودھائیآ۔ سر شٹی در شٹی وِچ تیتوں کرے یاد، یادو دی دھار کرشن گیا درڑائیآ۔ سَت دھرم میرے اُتے کر آباد، کوڑ آبادی دی لوڑ رہے نہ رائیآ۔ میں تیرے اگے کراں فریاد، نو نو لاگاں پائیآ۔ سچ دست دی میٹوں دے دے داد، دولت وند تیری بے پرواہیا۔ دُھر دا نام دس بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے کر پڑھائیآ۔ ہر گھٹ اندر ہو وساد، بسمل ہو کے اپنا بھيو چکائیآ۔ تیری دین دُنی جاوے جاگ، نیتز لوچن نین ہوئے رُشنائیا۔ میں تیرا راہ تکاں سوامی انتر جامی دیس اگے ماجھ، سمبل اپنا سنگھاسن لینا سہائیآ۔ پنا رسنا جہوا میری سُنو آواز، در تیرے کوک کوک درڑائیآ۔ میرا کھول اگما راز، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیآ۔ جھگڑا مُکا دے روزہ نماز، بانگ اذّاں اپنے لیکھے لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ دھرنی کہے میں منگنہاری بھکھک، درویشن نظری آئیآ۔ توں دیونہار نراچھت، میری اچھیا پور کرائیا۔ میرے کول پُرانی تیری لکھت، لیکھنی توں بنا میں اپنے وِچ رکھائیآ۔ جس وِچ سندیسہ دتا اوتار پیغمبر

گروآں سب دا اکو ہونا ایشٹ، ایشٹ دیو آتما نظری آئیآ۔ جس لہنا دینا پورا کرنا سرشٹ، سرشٹی دی درشٹی اندر پردہ آپ چکائیآ۔ جو اشارہ کیتا رام وششٹ، وشیاں توں باہر سمجھائیآ۔ سو صاحب سوامی انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے جن بھگتاں نوری جوت لگاؤنا تلک، للاٹ للاٹی کر رُشائیآ۔ میں تیرے تے بھروسہ رکھیا صدق، یقین وچ تیرا راہ تکائیآ۔ میرے اُتے ویکھ لے کوٹن کوٹ بن گئے تیرے نندک، نندیا وچ اپنی خوشی بنائیآ۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے چارے کوٹ سمت، سیما دین دُنی والی ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری سگلی میٹ دے چنت، چنتا غم پار برہم میرا رہن کوئے نہ پائیآ۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر ہر بنس سنگھ دے کوتا بولن تے * *

ور قیاں والی کہے کاپی، کاپی اکھراں والی کم کسے نہ آئیآ۔ جس ویلے سنگر شبد ملے پرتاپی، پرتاپ دونا دئے کرائیآ۔ کوٹ جنم دے تار کے پاپی، پنت پُنت کر دکھائیآ۔ دے جاگدیاں تے درشن دیوے ستیاں راتیں، ایہہ اگئی بے پرواہیآ۔ نالے زندگی بدلے تے اگلی بدلے حیاتی، حیا شرم دین دُنی تے مذہباں والا چکائیآ۔ نالے پیارا بنے نالے جام بنے تے نالے بنے ساقی، بن لباں توں اندر دئے ٹکائیآ۔ نالے مندر چڑھے تے نالے کھڑکی کھولے تاکی، کُنڈی اپنے ہتھیں لاہیآ۔ نالے صفت کرے وڈیائی کرے نالے شبد تے کلمہ سنائے نادی، دُھن آتمک راگ سنائیآ۔ مہربان ہو کے کایا مندر اندر دیا جگائے بن باتی، باطن دا پردہ دئے گھلائیآ۔ امرت بوند پیائے انتر ترسن مٹائے دیوے رس اوہ سوانتی، جو رسنا رس چکھ سکے نہ رائیآ۔ پھر دیا کمائے درس دکھائے اک اکانتی، توں میرا میں تیرا دوہاں داروپ اکو نظری آئیآ۔ پھیر ہس کے کہا میں جلاں والی کاپی، جس نے حرف حروفناں نال مل کے مہما لکھی چائیں چانیا۔ سنگر شبد کاتب نوں دے دے پُشت پناہ تے تھاپی، کوتا دا کٹاکش اندر دے لگائیآ۔ جیہڑی آگے نہیں چڑھیا اوہ چاڑھ دے گھائی، گھائے پچھلے پور کرائیآ۔ تیرے چرناں نال چھوہ کے مٹ جائے دو جہان دی واٹی، اگلاتے پچھلا پنڈھ رہے نہ رائیآ۔ تیری مہربان محبوب اک وار نگاہ

جس دل جھاک، جھلک اپنی دے دکھایا۔ جے تُوں نرگن تے تیرا آتما وی نرگن پنجاں تتاں وچ بن جا آپ ساتھی، سگلا سنگ بناویا۔ دوہاں دا اکو مندر تے اکو ہووے راسی، اکو روپ گوپی کاہن بن کے آپ ناچ نچایا۔ جے تُوں سوامی وڈیائی نہ دتی لوک ماتی، تیتوں پُرکھ اکال کہہ کے شکر نہ کوئے منایا۔ دل دے ولولے دل وچ اٹھن تے تیری صفت کرن صفاتی، صفحہ صفحہ کاپی کہے میرا دتا بدلایا۔ میں جھٹ سوئی اٹھی تے جاگی، اپنی لئی انگڑایا۔ جاں میں نگاہ ماری میں ہر سنگت وچ بیٹھی ہوئی وڈ بھاگی، بھاگ ہن ملی وڈیایا۔ میں کوڑ کڑیاں کگرم دی محبت چھاڈی، ناتا موہ وکار دتا تڑایا۔ جھٹ میرے اندر میرے محبوب نے دتی آوازی، بن کتاں تے سرونا دتی سنایا۔ دس تُوں کیہڑے کعبے دا ہونا حاجی، کیہڑے جُجریاں سو بھاپایا۔ جھٹ آگوں ملیا تھم شبد جوابی، سندیسہ سہج سُبھایا۔ میں کوئی گرہ لکانا مندر نہیں تگنا میں دیکھنا نہیں عشق حقیقی تے مزاجی، مزاج جگت جہان آس نہ کوئے رکھایا۔ مینوں دین دُنیا وچ چاہیدی نہیں کوئی امدادی، لوڑ آس من نہ کوئے رکھایا۔ کاپی کہے میں چاہندی میں اوتھے جاواں جتھے تُوں میرا میں تیرا دُجا دے کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگی اکو نظری آیا۔ جیہڑی کویتا میرے وچوں پڑھ کے آکھی، الف یے نال لکھایا۔ اُس نوں جام پیالہ پیاوے بن کے ساتھی، سکیاں لبان نوں لبریز دینا پیایا۔ جس اک ویراں پی لیا اوہدا پچھے مول رہے نہ باقی، سرور دے نال مخمور دینا کرایا۔ پھیر چنتا رہے نہ باقی، مست ہو کے المست ہو کے اکو روپ تے اکو دست ہو دست و دست وچ سماویا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ کاپی کہے میرے وچ اک اک پکارے کویتا دا اکھڑ، اکھڑ اکھڑ نال ملاویا۔ پربھو تُوں جدوں تارے تے تارے پاہن پتھر، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ پربھو تارے تیرے تھے ستر، اُس دے ستر اں ہیٹھ تُوں اپنا آپ وچھایا۔ جس نے اک دوتے چار تیرے ویراگ وچ ورو لے اتھر، اوہناں دے ہنچھو دُھر درگاہ لیکھے پایا۔ تُوں ورو لنہارا نام مدھانے کھن، چوراسی وچوں جن بھگت باہر کڈھایا۔ جنہاں دی تیج آیوں رکھن، اوہناں نوں میلنا چائیں چانیا۔ ست ست ایس دوارے توں کوئی نہ جائے سکھن، جو آئے سو جھولیاں جائے بھرایا۔ کیوں سنگر دا نام انملا رتن، گرگھاں دے اندر دے لکانیا۔ جیہڑے ہو گئے بے وطن، اوہناں نوں وطن والے پھیر دے بنایا۔ جن بھگت دی رسنا دا لیکھے لاوے اک اک بچن، جو پربھ دی مہما وچ پربھ دا روپ ہو کے

گایا۔ آتم پر ماتم جڑ جائے نتن، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ پچھلا گھاٹ گیا اگلا مل گیا پتن، کناریاں توں پرے کنارہ اپنا اک دکھایا۔ جتھے سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بیٹھا سمرتھن، سمرتھ اپنا ڈیرہ لایا۔ اوتھے پھیر رسنا جہوا بیتی دند حرف حروف لفظ لفظ دا نہیں کوئی کتھن، پنا کتھا توں بیتھارتھ بیتھا اپنا آپ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنا میل ملایا۔ کاپی کہے اوہ پین والیو پیو نال مستی، اوہ مست دیوانو مست دیوانے دئے بنایا۔ اوہ پنا قیمت توں دُھر دے ٹھیکے وچ ملے سستی، جس دے اُتے مہر نام لگایا۔ جس نوں پیا دتی اوہدی دو جہان نہ اترے مستی، نُماری دوس رین چڑھایا۔ جے کدی پلاں کھولے تے نظری آوے دُھر دارُپ عرشی، عرشی پریتم دُھر داماہیا۔ کی ہو گیا جے ویس وٹا کے آگیا اُتے فرشی، دھرنی دھرت دھول اپنا کھیل کھلایا۔ ضرور پار کریگا ایہہ شبد اگتا شرطی، سنگر شبد اپنی گنڈھ دتی پوایا۔ بھگتو بھگتاں دی آتما نہ جمدی نہ مردی، چوڑاسی وچ گیر نہ کوئے رکھایا۔ ایہہ کھیل پر م پُرکھ دی اپنے گھر دی، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا میل لائے ملایا۔ کاپی کہے پتہ نہیں میں سدھی کہ پُٹھی، اپنی سدھ رہی نہ رایا۔ میں درس کر کے گئی کٹھی، اپنا آپ مٹایا۔ دُنیا والیو میں گئی لٹی، لُٹیرا بن کے آیا دُھر داماہیا۔ جس میںوں پنا رگڑیاں توں پیا دتی بوٹی، تے بوٹا میرا دتا لگایا۔ پھیر میں پاسا پریتا کاپی کہے میں ہس کے کہا وے میریا محبوبا کدے میرے اُتے تھیں، سوامی آکھیا، کاپیے میں ضرور تھیں، تھہ کے دیاں دکھایا۔ میری کھیل سدا ادوتی، دوہری اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی ہوئے سہایا۔ کاپی کہے میرا دستے مبارک، تیرے کراں نال وڈیایا۔ میرے وچ اکھراں والی عبارت، صفتاں والی صلاحیا۔ میں خوش ہوئی تیری کیتی زیارت، ذرے ذرے وچ تیرا نور نظری آیا۔ پر میرے واحد مالک تیری اک ہور شرارت، شرع والے شرع والیاں نال دتے لڑایا۔ پھیر وی حقیقت دے مالک تیری حقیقی اک عدالت، عدل انصاف دینا کمایا۔ کاپی کہے میرے لکھن والے مالک نوں مالکا رکھنا صحیح سلامت، صحیح سلامت اپنے گھر لے کے جانا چائیں چانیا۔ جگت وکار کوڑ گڑیار دی اندر

باہر گپت ظاہر تن مائی خاک نال رہے نہ کوئے علامت، علماں دے عالم عالمین اپنا رنگ دینا چڑھائیا۔ کیوں تیرا نام ندھان سِری بھگوان سب توں اتم سریشٹ نیامت، انمکی دات انٹلی جھولی دینی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر دلچیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے بھگوانن، بھگونت تیری وڈیائیا۔ سنگر دھار پھڑا دے دامن، دامنگیر آپ اکھوائیا۔ ست دھرم بنا دے میرا ضامن، ضامنی اپنی آپ نبھائیا۔ کلج اندھیرا میٹ دے شامن، شمع نور چند کر رُشنائیا۔ میتوں سندیسہ دے کے گیا راما رامن، رمیا کہہ سنائیا۔ اشارہ کیتا کرشن کاہن، گھنٹیا اکھ اٹھائیا۔ پیغمبراں جنایا نشانن، تارا چند رہے درڑائیا۔ گرو درس کرایا تیرا آہمن ساہمن، سنمکھ ہو کے سوبھا پائیا۔ پُرکھ اکال میرے اُتے سچ دا رہیا نہ کوئے براہمن، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ وڈیادان تیرا بھيو مول نہ جانن، انبھو درِشٹ نہ کوئے کھلائیا۔ جدھر تگاں پنچ وکارا کامن، کامنی لو بھ موہ ہلکائیا۔ ترسنا کوڑ ودھی طامن، سائتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ میں نمانی ہوئی نمانن، نو نو سیس جھکائیا۔ اپنے نور دا دے دے چانن، چار کنت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈے دینا مانن، مان نمانیاں ہونا سہائیا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو تلواڑا شہر آتم چند دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو سر شٹی انتر بخش گیان، اگیان اندھیرا دے مٹائیا۔ تیرے چرن کول کر دھیان، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ دوس رین تیرا ڈھولا گان، نام ندھان دے سمجھائیا۔ امرت رس پن کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ تیرے پریم دی وجے ڈھنکان، انراگی راگ جنائیا۔ گھر پرکاش کر

مہان، مہربان دیا کمائیا۔ سچ پریتی بخش دے دان، دیاندھ دیا کمائیا۔ در ٹھانڈے دے مان، نمائیاں ہو سہائییا۔ لیکھا مُکا دے وچ جہان، دین دُنی دا پندھ کٹائییا۔ چوڑاسی وچ پھر نہ آن، جم کی پھاسی دے تڑائییا۔ سچکھنڈ دوارے چرن چرن تیرے جان، درگاہ سچ ملے وڈیائییا۔ تیری جوتی جوت جوت وچ مل جان، تیرے تیرے وچ سمائییا۔ تھر گھر دینا سچ مکان، سچکھنڈ والی ہونا آپ سہائییا۔ میری بیننتی کر پروان، پرَم پر ماتم تیری اوٹ تکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری بیننتی کر پروان، پرَم پُرکھ در تیرے آسا دتی جنائییا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو پند گالھریاں ضلع ہوشیار پُر منگل سنگھ رام سنگھ دربارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میریاں کھلیاں اکھیاں، میں نیتراں لئی انگڑائییا۔ سنگر شبد نے مینوں خبراں دسیاں، سندسیاں وچ سٹائییا۔ اٹھ ویکھ بھگت بھگوان دیاں سنجیاں، سُخن پچھلے پور کرائیا۔ جنہاں اک تے آساں رکھیاں، اکو اوٹ تکائییا۔ اوہ جگت پیار توں باہر پھرن نسیاں، بھگتی وچ بھججن واہو داہیا۔ اوہناں دے چرناں وچ زلدیاں کوٹن سسیاں، دھوڑی خاک رمائییا۔ نگاہ مار لے چوڈاں طبقاں دیاں ہٹیاں، چوڈاں لوک ویکھ دکھائییا۔ بنا بھگتاں توں سیس واہیاں نہیں کسے دیاں پٹیاں، پٹنے والا سر ہتھ نہ کسے لکائییا۔ اوتار پیغمبر گندے گٹیاں، ویکھن تھواں تھانیا۔ انت سب نے اک تے ڈوراں سٹیاں، دوسر آس نہ کوئے رکھائییا۔ مینوں خبر پچی نگاہ مار لے مذہباں والیاں پٹیاں، حصیاں دھیان لگائییا۔ اوہ تک لے چاروں گنٹ تین بھٹھیاں، کلجگ اگنی رہیا ڈاہیا۔ دھاراں روون تیر تھ اٹھسٹھیاں، نیناں نیر وہائییا۔ کوٹاں وچوں گرگھاں دیاں رُوحاں رٹیاں، جنہاں ملیا میل دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میری مٹ گئی آلس نندرا، غفلت رہی نہ رائییا۔ مینوں سندیسہ دیوے کاہن بن بندرا، رام بنباسی رہیا جنائییا۔ وشن برہما شو خبر سنا کے گیا سُرپت اندرا، اندراں آپ تجانیا۔ دھرتی تیرے گرہ دا کھولن آیا چندرا، ہر کرتا

دُھر در گاہیا۔ جو حکم دیوے اپنے سُت دُلا رے چھنڈا، پریم نال سمجھایا۔ تُوں ہونا گنی گہنڈا، گہر گمبھیر دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے مینٹوں سَنگُ شبد دتا آکھ، سہج سہج سمجھایا۔ اُٹھ صاحبِ اس دل جھاک، اپنی لئے انگڑایا۔ اپنے گرہ دا پوتر کر لے تاک، در دروازہ اک سہایا۔ تیرا لیکھا لیکھے پاوے جن بھگتاں ساتھ، سگلا سنگ بنا یا۔ میں میننتی کیتی جوڑ کے ہاتھ، نو نو سیس جھکایا۔ کرپا کر میرے سمرا تھ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ میرے سگل و سورے جان لاتھ، دُکھ درد رہے نہ رایا۔ کلج کوڑا میرے اُتوں مٹا دے راتھ، رتھ رتھوا ہی اپنا پنڈھ مُکایا۔ سہج ساچے میرا سچ بنا دے ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے ساچی گاتھ، دو جہان اِکو ڈھولا گایا۔ میں تیرے چرن دھوڑی لاواں ماتھ، مستک خاک رمایا۔ میں انا تھاں انا تھ، تُوں دیونہار گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پورن پر م پُرکھ کر دے آس، آسا تیرے چرن کول ٹکایا۔

* ۲۳ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ گئیریاں ضلع ہوشیار پُڑ ریشم سگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے روندے ٹلے پر بت پہاڑ، چوٹیاں دین دہایا۔ کلج کوڑی اگنی رہی ساڑ، بنا پت نیناں نیر وہایا۔ ممتا موہ وکار تپش میٹ دے ہاڑ، امرت میگھ آپ برسایا۔ بھاگ لگا دے جنگل جوہ اُجاڑ، چراگا ہاں ویکھ دکھایا۔ جدھر تکیے پنج وکارا پھرے دھاڑ، نو ست بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ سچ سرنا یا۔ دھرنی کہے میرے اُتے روندے سمند ساگراں پانی، جل تھل مارن دھاہیا۔ کرپا کر سیری بھگوانی، بھگوان تیری آس تکایا۔ چاروں گنت نو ست دے ویرانی، بوری ہوئی خلق خدایا۔ آتم پر ماتم سار پائے کوئے نہ پرانی، پرانپت تیتوں ملن کوئے نہ پائیا۔ میری اک میننتی مانیں، نو نو سیس جھکایا۔ مہربان کریں مہربانی، مہر نظر اٹھایا۔ نام ندھانا شبد تیرا میں کانی، کائنات آپ اٹھایا۔ امرت رس رہی نہ کوئے نشانی، سرور سر سارے مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دست آپ

ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے روون انگ انگ، انگیکار نظر کوئے نہ آئیا۔ میری آشا ہوئی مند، مندہین دیاں ڈہائیا۔ آتم ملے کسے نہ پرمانند، نجمانند نہ کوئے سمائیا۔ آتم پر ماتم گائے کوئے نہ چھند، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دی ٹٹی آپے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال تیری وڈیائیا۔ میرے سینے پا دے ٹھنڈ، اگنی تت دے گوائیا۔ سیتل دھار چاڑھ دے چند، چند چاندنا کر رُشنائیا۔ سوامی صاحب تُوں بخشد، بخشنہار تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ ساگر اپنا نام درسائیا۔ دھرنی کہے میری اک اُمنگ، ستگر ستگر پوری دے کرائیا۔ جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، رنگ اگمڑا آپ رنگائیا۔ نجمانند وکھا دے ڈھر دا اند، امیوں رس امرت آپ چوائیا۔ تیری منزل جان لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ آتم پر ماتم مل کے گاؤن چھند، سوہلا سچ سُبھائیا۔ در گھر سہا دے اپنا سچکھنڈ، در گاہ ساچی دے وڈیائیا۔ ہر جن بھیو چکا دے جیرج انڈ، کھانی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکھنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا کوٹن کوٹ کوٹ برہمنڈ، سچ دست ست دی دینا اند، اند اند اپنے وچوں پر گٹائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر امیر سنگھ گلاٹی دے نوٹ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے دن سہاؤنا جمعہ، گھڑی پل سہنجنی سوہا پائیا۔ مہربانا سری بھگوانا تیرے بھگتاں دے چرن میں چٹاں، چرنودک دھوڑی خاک رمائیا۔ میں چاہندی کلجک جیو انتر نرنتر کوڑا رہے نہ تہا، تخم تاثیر بے نظیر دے بدلایا۔ تُوں مالک خالق پروردگار بہہ گنا، گنونت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں ہوواں تیرے بھگتاں دی داسی، داسی داس سیو کمائیا۔ میرے سوامی میرے منڈل پادیں راسی، نرگن آتم پر ماتم گوپی کاہن نچائیا۔ پُرکھ اکال سانجھے یار کلجک کوڑی کرپا توں کرنی بند خلاصی، شرع زنجیر رہن نہ پائیا۔ میرے محبوبا کل کریں نہ میری اداسی، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ میں چرن کول میننتی کراں دوئے جوڑ کے ہاتھی، کر

کراں نالِ ملائیا۔ صاحبِ سنگر میرا بننا دُھر دا ساتھی، سِجھنڈِ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ میںِ نمائی انا تھ انا تھی، تُوں دیونہار گوسائنیا۔ میرے اُتے سچِ دوار
 کھول دے ہائی، نامِ ندھانا اکِ ورتائیا۔ پوتر کر دے تیر تھ تائی، گنگا گوداوری جمنائِ سرتی دھیان لگائیا۔ دھرنی کہے میںِ تیرے چرنِ کولاں وچ پھراں
 ناٹھی، دوسِ رینِ بھجیاں واہو داہیا۔ تُوں مالکِ میرے سُر پیرِ سمراٹھی، یودھا اکِ اکھوائیا۔ میری دُنڈاوتِ بندنا منظور کریں سِیسِ نواداں جوڑ کے ہاتھی،
 نمرتا وچ جھک جھک لاگاں پائیا۔ میرے پروردگارِ سانجھے یار دینِ دِیال کرنی راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بیک کرنی بُدھ، جگت و دیا دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ نرمل سچِ سرُپِ وکھاؤنا دُدھ،
 دُوسر رُپِ نہ کوئے بدلایا۔ میںِ آشا رکھی اُپر تُدھ، تُدھ جیوڈ دُوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میںِ چاہندی میرے اُتے لیکھا مُکا دے کھجک، (کوڑی) ریتی
 دے مُکائیا۔ پیغمبراں رسولانِ اودھ گئی پگ، عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے سِیسِ نوایا۔ میںِ حالِ پکاراں دھرنی کہے بُدھ، بُدھا ہو کے سِیسِ نوایا۔ پر م
 پُرکھ پر ماتم میرے اُتے تیرے تھم دا ہون والا یُدھ، جوگی جگیشتر تپیشتر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچِ دا تھم آپ سُنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میںِ تیرے بھگتاں دیکھاں بنا اکھ، اکھراں توں باہر صفتِ صلاحیا۔ جوں بھوین توں میری پت لے رکھ،
 رکھنہار تیری وڈیائیا۔ میںِ کوکِ پکاراں خالی ہتھ، دروہی تیرا نام دُہایا۔ سچِ پریتی وچ ستھر جاواں لٹھ، گو بند یارڑا ستھر ہنڈھائیا۔ میری دُہائی محمد دی
 آشا دے سال رہ گئے اٹھ، اٹھاں تتاں والے سارے روون مارن دھاہیا۔ پندھ مکدا جاندا دوسِ رینِ نٹھ نٹھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ میںِ نمائی در
 ٹھانڈے جوڑاں ہتھ، نو نو سِیسِ جھکائیا۔ پر بھو اکو تیرا نام جیکارا ہووے اکھ، اکھ اگوچر اگم اتھا دینا درڑائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میںِ بھگتاں بناواں سنگ، سکلا سنگ جنایا۔ تُوں پیار دا چاڑھنا رنگ، جگت جہان اتر
 کدے نہ جائیا۔ دُھر شبد سناؤنا مردنگ، تریا توں باہر کرنی شنوائیا۔ میںِ تیرا ماناں اگتا اند، جو اند اند (پُر) والا گیا سمجھایا۔ میری پچھلی پچھے گئی
 ہنڈھ، آگے تیری اوٹ تکایا۔ میرے سوامی انترجامی میںِ کدے نہ ہوواں رنڈ، رنڈیپا رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار

گوپال سوامی اپنی دیا کمائی۔ میرے سپنے پا دے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائی۔ توں ست سرُوپی بدھی گنڈھ، اگے ہونہ کوئے کھلایا۔ میرے اُتے ست دھرم بھنڈارا ونڈ، نو ست دے ورتائی۔ پرم پُرکھ میری ننگی نہ ہووے کنڈ، سیس اوڈھن دینا لگایا۔ دوس رین توں میرا میں تیرا گاداں چھنڈ، ڈھولا سوبلا سچ سکھدایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار میرا دینا سنگ، سرگن سرُوپ تیری اوٹ نکایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت نو انبالہ چھاؤنی سردول سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں تکیا لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ دھیان لگایا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھیا سڑدا، کلج کوڑ گڑیار اگنی رہیا لگایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا کوئے نہ پڑھدا، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جدھر تگاں مانو بنیا گرہ ہنکار گڑھ دا، مایا ممتا موہ نہ کوئے مٹایا۔ شرع شریعت نام کلمہ ویکھیا لڑدا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بھیو پائے نہ کوئے تیرے گھر دا، کایا مندر اندر تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ شبد انادی برہم برہمادی دُھن آتما کوئے نہ سُن دا، انراگی تیرا راگ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائی۔ دھرنی کہے پر بھو جگت جہان لگی اگ، ترے گن مایا رہی جلائی۔ کرپا کر سورے سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنائی۔ جگت وکار ہنکار دین دُنی وچوں بدھ، کوڑ گڑیار دا لیکھا دے نکائی۔ ست دھرم سچ دوارے وچوں سد، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے اُتے آسن لئے لگایا۔ پنج وکار جگت جہان چاروں کُنٹ جائے نس، سمند ساگراں رہن کوئے نہ پائیا۔ امرت آتم نہجھر جھرنا بوند سوانتی دے رس، کول نا بھی اپنی دیا کمائی۔ نج نیزت لوچن نین کھول اکھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کلج انت میری پت رکھ، پت پر میثور تیری اوٹ رکھائی۔ ست سچ میری جھولی رہیا نہ کھ، چاروں کُنٹ کلج کوڑ گڑیار ڈنکا رہیا وجائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھ او تار

پینمبراں گروآں تک لے اگتا بھوکھت، پیشین گوئیاں اپنے وچوں دکھائیاں۔ پنا اکھراں توں نراکھر دھار دکھ لکھت، جو سنگر شبد شبد درڑا ئیا۔ جس وچ ایکنکار تیرا اکواک اشٹ، اشٹ دیو سوامی آتم پر ماتم توں ہی نظری آئیا۔ نگاہ مار لے دین دنی کائنات اپنی سرشٹ، سرشٹی دے مالک اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پینمبر گرو لے کے بیٹھے اپنا حساب، درگاہ ساچی سچھنڈ سو بھاپائیا۔ کرپا کر متر پیارے احباب، پاربرہم پروردگار سانجھے یار تیرا راہ تکائیا۔ پنا قدماں محبوب تیتوں کرن آداب، بن سجدیاں سیس جھکائیا۔ صدی چودھویں حضرت محمد دا پورا کر خواب، جو امام اما تیرا راہ تکائیا۔ سچ دوارے ایکنکار کر پرکاش اگے محراب، جتھے چند ستار سورہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے اوتار پینمبر گرو مار کے گئے لیکا، خداں دین دنی بنائیا۔ تیرا نام کلمہ لڑایا وانگ شریکا، شرکت دین دنی بنائیا۔ تیرا اگم اتھاہ طریقہ، توارنخ سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ حکم سندیسہ فرمان دے کے گئے پوشیدہ، باطن پردہ آپ کھلائیا۔ پروردگار سانجھے یار پت پر میثور دین دیال سب نوں دیکھے اپنا دیدا، دیدہ دانستہ اکو نظری آئیا۔ بیس یسے ہر جگدیشے عیسیٰ رکھ کے بیٹھا اُمیدا، اپنا دھیان لگائیا۔ موسیٰ تگے لا کے نیجھا، کوہ طور دے گواہیا۔ محمد کہے میتوں تیریاں ہونیاں تعقیدہ، رسول ہو کے قدماں سیس جھکائیا۔ نانک دھار سرگن زرگن تیرا کھیل سدا پچیدہ، پر م پڑکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گوہند کہے سچ سوامی انترجامی چار ورن اٹھاراں برن سب نوں مارگ دس دے سیدھا، آتم پر ماتم پاربرہم مل کے وجے ودھائیا۔ غفلت وچ سب دی کھول نیندا، آلس نندرا کوڑی کریا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے پینمبراں لائیاں نیجھاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ مہربانا محبوبا تیرے آون دیاں سب نوں رنجھاں، رازق رزق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ توں بے پرواہ الکھ الاہ تیریاں صفتاں والیاں حمیداں، الف یے ڈھولے سارے گئے گائیا۔ دھرنی کہے میتوں منظور تیرا ہووے کیتا، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں چاہندی میرے اُتے کلج دی بدل دے ریتا، ست سچ دے ورتائیا۔ میتوں اشارہ دے کے گئے رام سینتا، کاہن کرشن سندیسہ گیا درڑا ئیا۔ پینمبراں حکم سنایا ٹھیکا، ٹھا کر

تیری وڈ وڈیائی۔ گروآں دسیاں حق تریکاں، تواریخاں توں باہر سمجھائی۔ تیرا کھیل انوکھا وڈ نیکن نپکا، پُرکھ اکالے تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ کلجگ انت لہنا دینا مکا دے ساڈھے تن ہتھ سیں کا، روداس چمارا بیٹھا سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لاشریک دین دینی دامیٹ دے شریکا، شرکت کوڑی رہن کوئے نہ پائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت نو پند کلسانی ضلع گر کشیتر آسا سنگھ دے گرہ *

اوتار پیغمبر گر کہن سُن سہاؤنی دھرت، دھرنی دھول دھول جنایا۔ پت پریشور پاربرہم نرگن دھار آیا پرت، پروردگار سانجھا یار نور الاہیا۔ اُس دے نال نرگن نرگن بن اکھراں توں رکھی شرط، بن شرع توں لیکھ بنایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لاچار جگ دی پچھلی ویکھے فرد، فیصلے اپنے ہتھ رکھائی۔ نوجوانا سیری بھگوانا یودھاسور بن کے مرد، دو جہاناں ویکھ دکھائی۔ انت کنت بھگونت سب دے وندے درد، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ نگاہ مارے تیرے اُتے کوڑ گڑیاری اڈے گرد، زمیں اسمان اندھیرا چھائی۔ اُس دا کھیل ہونا اچرج، اچرج لپلا آپ ورتایا۔ جس چھری شرع میٹنی کرد، قاتل مقتول قتل گاہ دا پندھ مکائی۔ تیری منظور کرے عرض، بینتی اپنے چرن لکائی۔ سو صاحب سنگر کلجگ انت پورا کرے فرض، فیصلہ دھرم دھار سنایا۔ سب دا مقروض لاہوے قرض، لیکھا جگت رہے نہ رانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اوہ تک لے پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ دیناں بندھپ دین دیا لا، دیندھ اک اھوائیا۔ جس ترے گن مایا توڑنا جگت جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشائی۔ تیرے اُتے دھرم دی دھرم بنائے دھرم سالہ، دھرم دوارا اک پرگٹایا۔ سچ پریم دی پریمیاں انتر نرتر پاوے مالا، جگت منکیاں دی لوڑ رہے نہ رانی۔ تُوں میرا میں تیرا مارگ دس سکھالا، سکھن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ بجر کپائی توڑ کے تالا، ترے گن اتیتا ترے بھون دھنی اپنی دیا مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ اوتار پیغمبر گر کہن اوہ لیکھا جانے ہبھ، نبھل رہے نہ

رائیا۔ پورب لیکھے واچے جھب، پردے پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جس نرگن دھار لئے سد، سرگن بھيو گھلائیا۔ نرگن جوت پرکاش کر کے جگ، جاگرت جوت ڈمگائیا۔ کوڑی کریا میٹ کے حد، حدود دھرم دھار سمجھائیا۔ ست سچ دادے انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دھرنی تیرا خوشی کرے بند بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ پیغمبر کہن ساڈا نشان مٹا تارا چند، صدی چودھویں سیس نوایا۔ اتم منزل پار جانی لنگھ، محبوب اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر کہن دھرنی اسیں اوسے دا تکیے راہ، جو رہر نور الاہیا۔ نرگن دھاروں جاوے آ، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ سنگر شبد بنے ملاح، بیڑا سب دا کندھ اٹھائیا۔ کلج کوڑی کریا کرے فنا، فنا فی اللہ دے لوکائیا۔ کوڑی گڑیاری رہے نہ کلج بدھی کاں، ہنس گرگھ لئے پرگٹائیا۔ بھگت سہیلے نج نیتز لئے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سرت سرتی وچوں لئے اٹھا، جگت نندرانہ کوئے رکھائیا۔ کلج انت سری بھگونت پکڑے بانہہ، میلایا سچ سبھائیا۔ سر سر دیوے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ اتم لہنا دینا دے مکا، چوڑاسی پھاسی جم کٹائیا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار ساچا دیوے تھاں، تھنتر اکو وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلج انت بھگوان بھگوان ہو کے کرے نیاں، نیاں کار اکو اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ کلسانی ضلع گر کشیتر کالا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنے مذہباں دے ویکھو آ کے مندر، کایا کعبے دھیان لگائیا۔ پوتر رہیا کوئے نہ اندر، انتشکرن تلو خلق خدائیا۔ منو آدہ دشا اٹھ اٹھ دھاہے بندر، متا موہ وکار نہ کوئے مٹائیا۔ بجر کپائی گھلا کسے نہ چندر، سرت شبد نہ کوئے ملائیا۔ پرکاش ہووے نہ بنا سورہ چندر، نج لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ جگت ویرانہ ہویا کھنڈر، نو کھنڈ کوڑی کریا وچ سمائیا۔ مانس مانو مانگھ پشو ڈھور بن گئے ڈنگر، مویشی پردیسی روپ بدلایا۔ اتم پر ماتم ملے نہ کسے انندن، شکھ ساگر وچ نہ کوئے سمائیا۔ جگت جنجالا ٹٹے کسے نہ بندھن، بندگی وچ نہ کوئے سمائیا۔ ملے میل نہ داتا درد دکھ بھے بھنجن،

بھو ساگر پار نہ کوئے کرائیا۔ تہاڈا نام ندھانا نیتز دے کسے نہ انجن، اندھ اگیان نہ کوئے مٹائیا۔ پاربرہم برہم بنے کوئے نہ سجن، سگلا سنگ نہ کوئے
 نبھائیا۔ پر بھ چرن دھوڑی ملے کسے نہ محن، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ پنا سیس جگدیش کرے کوئے نہ بدن، سجدہ حق نہ کوئے دکھایا۔ دھرنی
 کہے میرا سیس ہویا نگن، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ اپنے نام کلیاں تلو بھجن، بھجو واہو داہیا۔ ست است دا کرو وزن، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ دھرم دے
 دیک نو چار کتے نہ جگن، اندھ اندھیرا گیا چھایا۔ کلج کوڑی کریا وچ سارے ہوئے مگن، ممتا موہ وکار ہنکار نہ کوئے مٹائیا۔ دھرنی کہے میں جدھر
 تگاں ترے گن مایا لگی اگن، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ پوتر رہیا نہ کوئے بدن، پنج تت پنج وکار وچ ہلکایا۔ گرگھ ہیرا سنت سہیلا بھگت دے کوئے نہ
 رتن، امولک روپ نہ کوئے وٹایا۔ دھرنی کہے میرا چلے کوئے نہ یتن، گر اوتار پیغمبر ویتھارتھ دیاں جنایا۔ چار گنت تہاڈے مذہباں دے انگیٹھے پتن،
 کرودھ ہنکار نال ہلکایا۔ آتم پر ماتم جڑے کسے نہ نتن، ناتا بدھاتا نہ کوئے رکھایا۔ اپنا آکے ویکھو پتن، نیا نوکا نام نظر کسے نہ آیا۔ سچ دوار دے کوئے
 نہ ہٹن، مندر مسجد شو دو والے مٹھ دین دہایا۔ ست رہیا نہ تیر تھ تھن، گنگا گوداوری جمنا سُرستی رووے مارے دھاہیا۔ دھرنی کہے میں تہانوں شبدری دھار
 آئی دسن، سندیسہ نام درڑائیا۔ میرے اتے کلج کوڑ گڑیارے جیو دسن، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے کردے جین، مالا منکیاں
 والی بھوایا۔ چڑھدی لہندی دکھن پہاڑ دشا نٹھن، بھجن واہو داہیا۔ پھرن اکھسٹھن، تیرتھاں پنڈھ مکائیا۔ میں جدھر تگاں دیناں مذہباں پایا رٹن،
 شرع شرع کرے لڑایا۔ ست دھرم دادے کوئے نہ ہٹن، ونجارا نام ونج نہ کوئے کرائیا۔ ذرا کھول کے ویکھو پنا اکھ توں اکھن، دھر نیتز دھیان لگایا۔
 ست سچ بن میری جھولی ہو گئی سکھن، دھرنی رو رو رہی سنایا۔ اٹھو ویکھو کی کھیل ہونا دیپ لکھن، کی پشکر پر بھ اپنا حکم ورتایا۔ پیغمبر و صدی چو دھویں
 اپنا کر لو یتن، محمد چار یاری نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر مالک وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر
 ویکھو اپنی اپنی پوجا، پستک گرنتھ شاستر دھیان لگایا۔ دین دُنیا انتر بھيو ہویا دوجا، دُتیا بھيو نہ کوئے مٹایا۔ نر نتر پردہ کھلے کسے نہ گوجھا، بھيو ابھید نہ
 کوئے جنایا۔ نا بھی کول نہ ہووے موڈھا، نچھر جھرنان نہ کوئے جھرائیا۔ میں رو رو کہاں بندا، مٹی خاک ہو کے ماراں دھاہیا۔ جو سندیسہ دے گیا

بدھا، بدھی توں پرے درڑائیا۔ اوہ لیکھا ہون لگا ادا، اُدے است دھیان لگائیا۔ مینٹوں ایوں جا پدا میرے اُتے دین مذہب دا ہون والا یدھا، یودھے بلی اوتار پیغمبر گرو لو انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا سُنو بیان، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ جس دا شرع والا نہیں گیان، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں سنڈیسہ سُنیا سِری بھگوان، جو ہر کرتا رہیا درڑائیا۔ کلجگ انتم شرع ہووے شیطان، کلمہ چھری رُوپ قصائیا۔ تئیں بنا نیتراں مارو دھیان، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ تہاڈے دین مذہب ہوئے ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ جھگڑا مٹے نہ کسے پنچ شیطان، شرع شریعت ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ میں صدی چوڈھویں ہوئی حیران، حیرانی میرے اندر آئیا۔ میں پیغمبر و تہاڈے توں پرے سنی کلام، کائنات دیاں سنائیا۔ مینٹوں سنڈیسہ دتا ڈھر الایہی امام، جو عملوں توں رہت نور الایہا۔ اوہ لہنا دینا محمد مکائے تمام، رسول رسولاں پنڈھ رہے نہ رائیا۔ دین مذہب انت رہے نہ کوئے غلام، شرع زنجیر دے تڑائیا۔ جس نوں سجھیاں وچ کرو سلام، دھوڑی قداماں خاک رمائیا۔ اوہ کھیل کرے مہربان، محبوب نور الایہا۔ دھرنی کہے میں دساں نال ایمان، دھرم دھرم نال جنائیا۔ اوہ یودھا سوربیر نوجوان، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ پرگٹ ہو وچ جہان، جہالت کوڑی دے گوائیا۔ تہاڈا لہنا دینا لیکھا دیکھے آن، آنا فنا اپنی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جیو جگت جہان، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنا بھيو کھلائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند مغل ماجرہ ضلع کرنال بنتا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں نمائی کو جھی، کرم کانڈ دی سمجھ نہ رکھاں رائیا۔ تیری سرشٹی دا چکی بیٹھی بو جھی، بھار اپنے تن اٹھائیا۔ میرے مہربانا اپنی دین دُنیا نوں دے دے سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ بہڑی میرے اُتے ہو گئے ہوئے دے سارے روگی، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ سرشٹی تیرے

پیار توں ہوئی وجوگی، ایشٹ ایشٹ دیو نظر کوئے نہ آئیآ۔ میں جدھر تٹاں کامی کرودھی بھوگی، وشیاں وچ ہلکائیآ۔ ست دھرم دا دسے کوئے نہ جوگی،
 جگیشتر نظر کوئے نہ آئیآ۔ میں دیکھے دھوتی ٹکا بودی، موند موندایا دھیان لگائیآ۔ اندر دیکھیا ویدی سوڈھی، سوڈھ بنس رنگ نہ کوئے چڑھائیآ۔ جگت آشا
 ہوگئی بوڈھی، بڈھیپا میرے اُتے آئیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سنکر شبد بھیج دے دھوبی، دین دنی کرے صفائیآ۔ اوہ مذہباں دا مول نہ ہووے لو بھی،
 شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میرے اُتے مانو جاتی جائے سوڈھی، شُدھ تیرا نام سمجھائیآ۔ ایہہ پر بھو تیری کھیل گھروگی، اپنا گھرانہ دیکھ چائیں چائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو تک لے اپنے پنجاں تیاں والے انسان، ہنسا آہنسا
 کھوج کھوجائیآ۔ میرے اُتے مار دھیان، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ توں مالک سری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ میں ہوئی پریشان، خیرانی وچ سٹائیآ۔ ست دا
 رہیا نہ کوئے گیان، اندھ اگیان ہوئی لوکائیآ۔ ناد سنے نہ کوئے ڈھنکان، انراگی راگ نہ کوئے جنائیآ۔ امرت نام رس ملے نہ کسے پین کھان، بوند سوانتی
 نچھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ میں جدھر تٹاں کلج کوڑا پھرے شیطان، شرع شرع نال ٹکرائیا۔ دھرنی کہے میرا ست دا ٹٹا اہمان، اہمانیاں مان گوائیا۔
 کرپا کر میرے رحمان، رحیم رحمت دے کمائیآ۔ توں جو دھا مرد نوجوان، سوربیر وڈ وڈیائیآ۔ کوڑی کریا میٹ نشان، نشانہ ست دھرم جھلائیآ۔ میری
 بیننتی سُن آن، دُور دُراڈے اگے ماہیا۔ میں دسیرا تٹاں تیرا سمبل وچ مکان، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیآ۔ پرگٹ ہو والی دو جہان، پرگنا اپنا دے
 سہائیآ۔ جتھے توں میرا میں تیرا ہووے گان، دُوبی اور نہ کوئے پڑھائیآ۔ نو ست ہونا نگاہبان، نو چار دا پندھ مکائیآ۔ توں پر م پُرکھ ادھاری پران،
 پُران اٹھاراں دین گواہیا۔ تڈھ بن میری کرے نہ کوئے کلیان، کلے نام والے سارے دین دہائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے چرن کول سرن سرنائی ایکنکار تکائی آن، انک کل دھاری ہونا انت سہائیآ۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند ٹھیکری چھٹاں ضلع کرنال ہر بنس سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر دین مذہب دے مترو، سجنو نرگن دھار لو انگڑا ئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سنگر شبد ہو کے نترو، نرور ہو کے ویکھ
 دکھائیا۔ شرع شریعت دے جگت پترو، پنت پاپی ویکھو تھاؤں تھانیا۔ کلج کوڑ کڑیا را چڑھیا سخر، چوٹی سب دی آسن لائیا۔ جگت اشٹ ویکھو پاپن
 اٹرو، سل پوجس سیس نوایا۔ اپنا کھیل تلو اندھڑو، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ جس پڑکھ اکال دا کردے رہے ذکر، پروردگار دے ڈھولے گایا۔ اُس
 دے حکم دا کرو فکرو، جو فقرہ اگم سنایا۔ اُس دا اشٹ اپنے اشٹ دے وچ پترو، چیتن ہو کے دھیان لگایا۔ سوربیر بہادر یودھے ہو کے میدان نکلو،
 آپ اپنی لو انگڑا ئیا۔ اپنے نام کلمے کھانی بانی دیکھ لو، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر حکم اک
 سنایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر صاحبانو، پر بھو دے صاحب جادو لو انگڑا ئیا۔ نام کلمیاں والیو مہربانو، مہربانی اپنی ویکھو تھاؤں تھانیا۔ جگت شرع
 دے چلاؤن والیو نشانیو، دیناں مذہباں کھیل کھلایا۔ ذرا نگہ مارو اُتے اسمو، دھرنی ول دھیان لگایا۔ مان رہیا نہ تھادے نام کلمے کلامو، اکھراں چلے نہ
 کوئے پتڑا ئیا۔ دین دنی سوادھان کرو رہے نہ کوئے ندھانو، انیلا تیر نام چلایا۔ میرے اُتے آوے نرگن دھار نو جوانو، مرد مردانو پھیرا پاپا۔ آتم دھار
 دے جگت کرسانو، اپنی لو انگڑا ئیا۔ میرے چار جگ دے پچھلے مہمانو، میں سدا دیواں چائیں چانیا۔ میرے اُتے اپنے سکھ مرید پچانو، بن نیناں نین
 اٹھایا۔ تن وجود سرپر تلو جسمانو، ضمیر شاہ حقیر ویکھ وکھایا۔ بھجے آو سیتا رامو، رادھے کاهنو اپنا پندھ مکایا۔ پیغمبر و سنو پیغامو، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد
 دھیان لگایا۔ نانک گو بند تلو اپنا ستنامو، ڈنکا فتح ویکھ وکھایا۔ کیوں تھادے ہندیاں میرے اُتے ہوئی اندھیری شامو، شمع نور جوت نہ کوئے رُشایا۔ کیوں
 نہیں مار دے نام داتیر انیلا بانو، چارے کھانی رہی گر لایا میں ویکھ کے تھادے دین مذہب ہوئی حیرانو، حیرت وچ جنایا۔ جگت جگیا سو ہوئے بے ایمانو،
 بیوہ روپ دے خلق خدایا۔ کدھر گئے تھادے تریا توں باہر والے ترانو، شبد ناد دھن نہ کوئے شنوایا۔ امرت رس ہتھ نہ آئے زمیں اسمانو، چو داں

لوک چوڑاں طبق رہے گر لائیا۔ اپنا اپنا تکتو خاندانو، پردہ پردے وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد تہاڈا سب دا جانی جانو، دھرنی کہے جانہار اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند ٹھیکری چھٹا ضلع کرنال سپورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر تکتو اپنیاں ریتاں، دین دنی دھیان لگائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ چرچ تکتو مسیتاں، گرودواریاں گر گر پھول پھولائیا۔ سر شئی در شئی انتر پوتر ہویاں نہ نیتاں، نیتوان نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا ملے کسے نہ پیتا، پروردگار سانجھیا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جگت جگیا سوترے گن دے نہ انتتا، ترے بھون دھنی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اپنیاں حکمنامیاں دیاں تکتو حدینا، حضرتو دھیان لگائیا۔ وقت ویکھو بیس یسا، ہر جگدیشا کی اپنی کھیل کھلائیا۔ نگاہ مار لے موسیٰ عیسیٰ، محمد نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنے دین مذہب دی ویکھو سکھیا، اندر وڑ کے مندر چڑھ کے دھیان لگائیا۔ جو دھر دانام کلمہ پا کے گئے بھچھیا، کایا چولی آپ لگائیا۔ جو ست ساچی رکھ کے گئے اچھیا، نر اچھت دھیان لگائیا۔ اپنا اپنا لیکھ قلم سیاہی نال ویکھو لکھیا، کاغذ دین گواہیا۔ جس دین دنی نوں کہہ کے گئے مٹھیا، اوہ دنی چار گنت دے لوکائیا۔ تہاڈا دھرم کاج انت نہ کسے نجھٹھیا، چاروں گنت پئے ڈھائیا۔ تہاڈے سکھ مرید تہانوں دے کے گئے پٹھیا، ستمکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ تہاڈے چرن کولاں قداماں وچ دے کوئے نہ لٹیا، دھوڑی خاک نہ کوئے رامائیا۔ دھرم ویکھو دوہتھڑ مار کے پٹیا، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ کسے دامن نہ انتر ٹکھیا، سرتی شبد نہ کوئے سمائیا۔ ست سروپ دھار نظر نہ آئے چٹیا، کلج کالکھ کالی شاہی سو بھاپائیا۔ تہاڈا ساجن دے کوئے نہ متیا، میت مرارا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دسو ایس ویلے کس نال کروہتیا، پیار محبت نال رکھائیا۔ تہاڈا نام رس کیوں کلج جیواں رسنا ہو یا بھکھیا، امرت جام نہ کوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی انتر جامی میٹوں پا دے اپنی بھکھیا، بھکھک ہو کے جھولی ڈھاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تیرا کھیل کسے سمجھ نہ آوے وار تھتیا، بھيو ابھید سکے نہ کوئے کھلایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بھٹھ ماجرہ ضلع کرنال سو داگر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو نگاہ مارو میری چھاتی، چھتر دھاری ہو کے ویکھ وکھلایا۔ خوشیاں وِچ ویکھو اپنے وقت دی اندھیری راتی، چاروں کُنٹ نظری آئی۔ تہاڈے پیار دا رہیا نہ کوئے جماعتی، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ کلمہ حق سمجھ نہ کوئے صفاتی، اسم اعظم نہ کوئے درڑایا۔ میل ملے نہ کملاپاتی، پت پر میثور سارے گئے بھلایا۔ اپنے گرنہ شاستر ویکھو جو کھے قلم دواتی، اکھراں نال لکھلایا۔ کسے دی بدل نہ سکن حیاتی، جیون جگت نہ کوئے درڑایا۔ ست ملے نہ کوئے داتی، داتا ہو کے دیاوان نظر کوئے نہ آئی۔ میں سُن سُن تھکی رسنا جہوا والی گاتھی، ہتی دندان ڈھولے سارے گایا۔ حق حقیقت کھیل جانے نہ کوئے پُرکھ سمراتھی، کی کرتا اپنی کار کمایا۔ آہ ویکھو میں سانجھ کے رکھی تہاڈی پترہ والی پاتی، پتر کا تہاڈے آگے ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر و گرو اتلو اپنا پتر، جو پاتی کملاپاتی تہاڈے ہتھ پھڑایا۔ پہلا لیکھ ویکھو اپنی سطر، ستر بہتر کی اپنی دھار جنایا۔ آگے نگاہ مارو ویکھو نئی جہی کتر، جو قطرہ قطرہ سب نوں رہی سمجھلایا۔ پھیر ویکھو انت کنارہ سب دا دے پتن، پاندھی بیٹھے پندھ مکایا۔ میتوں ایوں جا پدا تہاڈا آگے رہنا نہیں کوئی یتن، بیتھار تھ دیاں سنائی۔ اوتار پیغمبر گرو سارے لگے ہسن، خوشیاں وِچ خوشی بنایا۔ دھرنی اوہ تک پُرکھ اکالا دین دیا لا سوامی صاحب سمر تھن، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ اوہ ساڈی تیج آوے رکھن، رکھیا کرے تھاوں تھانیا۔ کوڑی کرپا آوے متھن، متھیا دے سرب لوکایا۔ توں ویکھنا سب کچھ اکھن، نیتز لوچن نین اکھ اٹھلایا۔ گو بند کہے جس دی دھار میں لتھاستھر، ستھر یارڈا تیج ہنڈھلایا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی تیرے اُتے پرگٹ کرے بھگت سہیلے رتن، امولک ہیرے آپ پرگٹلایا۔ تیرا سُنہنجا ہووے وطن،

بے وطنی تیتوں دیئے سمجھائیا۔ سمبل دیس ہو کے پرگٹ، پرگنا اپنا اک پرگٹائیا۔ ست سچ دا کھول کے ہن، نام انمل اتل دے ورتائیا۔ اُس قول اقرار وعدے پورے کرنے بھوکھت بچن، پیشین گوئیاں دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم تیرے اُتے چلائے رتھن، رتھ رتھوای اپنا کھم ورتائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت نو پند بلوچ پُر ضلع کرنال ار جن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اُف ہائے میرے باپو، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تھہ بن میری پت پتونتے کون راکھو، ہووے کون سہائیا۔ نگاہ مار لے میرے سوامی چاروں کنٹ دیناں مذہباں پھر دے ڈاکو، شستر چھری شرع والی اٹھائیا۔ جدھر تئاں ہوئی اندھیری راتو، رُتڑی تیرے رنگ نہ کوئے مہکائیا۔ تیرے نام ندھان دی تھاں رسنا لگیا تمباکو، طمع وچ کوڑ جگت ہلکائیا۔ میں بتھیرے سندیسے دتے تیرے اوتار پیغمبراں کاکو، تیرے کاکیاں آگے واسطہ پائیا۔ تیس میرے سبندھی بنو سبجن ہوو ساکو، متر پیارے مات اکھوائیا۔ دھرم دارا اکو کھولو تاکو، گرہ مندر اکو اک سہائیا۔ جھگڑا میٹو ذات پاتو، پت پر میثور اکو اشٹ دیو سمجھائیا۔ اکو امرت جام پیاد کایا رس باٹو، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیس میٹوں تک لو میں جگ چو کڑی گھنمدی وانگ لاٹو، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ تھادے وچوں کپھڑا سوربیر سمراٹھو، بلدھاری لو انگڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ میرے دیکھو ٹاپو، ٹییاں والیاں حصے دیو تجائیا۔ سارے کہن دھرنی تیرا انت انتشکرن ساڈا صاحب سوامی ناپو، پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے میرے ویراگ وچ نکل گئے آنسو، ہنچھواں نیر وہائیا۔ کون میرا منڈل کرؤ راسو، رستہ اک درسائیا۔ لیکھے لاوے پون سواسو، ساہ ساہ سمائیا۔ کوڑی کریا کس بدھ وناسو، وشا وکار کون مٹائیا۔ میں نگاہ ماراں وچ لوک ماتو، مت متانتر دھیان لگائیا۔ میٹوں دیناں مذہباں والے دسدے پرانتو، حصے چھوٹے چھوٹے نظری آئیا۔ میں کھیل تئاں کس بدھ ہووے سا تک سائو، ست سچ دے ورتائیا۔ ملے سوامی اک اکائو، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس جھگڑا رہن نہیں دینا ذات پاتو، پترکا

اپنی اک جنائیا۔ تس ملیاں سگل و سورا لاتھو، چنتا غم رہے نہ رائیا۔ اوہ میرا پُرکھ اکال سمرا تھو، سرب کلا وڈیائیا۔ جو کلج کلپنا کرے گھاٹو، گھات اپنا نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو بنو وچولے، وچلا بھيو چکائیا۔ تسیں سارے اکے گھر دے گولے، گولک نام اکو نظری آئیا۔ صفتاں والے سب نے گائے ڈھولے، راگاں ناداں وچ شنوائیا۔ بھاگ لگا کے کایا چولے، تن مٹکے گئے سہائیا۔ ڈھر نام کلے بولے، رسنا جھوا صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں کھیلے ہولے، شبد کھڑگ کھنڈے کھڑکائیا۔ ہن اپنی اپنی دھار پالو ڈھر دے ڈولے، اُمت اُمتی وچ لکائیا۔ ویکھو بنے نہ رہو بھولے، بھولا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ نگاہ مار لو تہاڈے گھراں وچ پینے روئے، مندرراں ہوئے ڈھائیا۔ میں کوک پکاراں دھولے، دھول رہی ڈرائیا۔ تسیں سارے میرے اُتے مل کے گاؤ سوہلے، اکو راگ جنائیا۔ پُرکھ اکالا پھر پورے تول تولے، تولا اکو سوہا پائیا۔ تہاڈے دیناں مذہباں پھولے، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ تہانوں تے کس گھر اندر مولے، مولا روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوارا اینکارا اپنا کھولے، خلق دا خالق دیا کمائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ گڑھی لانگری ضلع کرنال موہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو دو جہان پردہ کھولے، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر بھيو رہے نہ رائیا۔ بن رسنا جھوا بتی دند تن وجود شبد اگئی بولو، نام کلمہ کائنات درڈرائیا۔ بن جگت ترازو سرشتی درشتی نو ست آتم دھار تولے، وزن جگت نہ کوئے رکھائیا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ ہو کے ہر گھٹ اندر مولے، مولا ہو کے اپنی کھیل درسائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ سہیلے بھگت صوفی فقیر وروئے، تن مائی خاک خاک دھیان لگائیا۔ سچ پیار اینکار پروردگار دیو انمولے، انملڑی وست کیٹ ہست دیو ورتائیا۔ من کلپنا گھر گھر کرو اڈولے، نو نو نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ دُور دُراڈے دھرنی کہے آؤ میرے کولے، کائنات کرنی سچ دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، سچ دا تھم اک

ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو مینوں دسو اگلی خبر، بے خبراں دیو جنائیا۔ میں بڑا کر کے بیٹھی صبر، بے صبری وچ ڈہائیا۔ مینوں اشارہ دیوے محمد دی قبر، مقبرے رسولاں رہے گر لائیا۔ میں نگاہ ماری اُتے امبر، اسماناں پرے اکھ اُٹھائیا۔ کون ویلا پر بھ مہر کرے ندر، ندری ندر نہال کرائیا۔ تئیں اپنی اپنی دسو سدھر، کی آسا سنگر شبد وچ سمائیا۔ کون ویلا وقت تہاڈے دیناں مذہباں دا ہووے غدر، گداگر ہووے لوکائیا۔ پھیر ست سچ کون کراوے عدل، انصاف کس دے ہتھ دکھائیا۔ سچ دسو کی کھیل ہونا قاتل مقتول مذہبی دھار ہووے قتل، قتل گاہ دے لوکائیا۔ کس بدھ پروردگار سانجھیا دین دنی دی دھار دیوے بدل، بدلہ چکاوے تھاوے تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو کھیل اپنی دھرنی، دھرت دھول دھیان لگائیا۔ میں چھوہدی رہی نال تہاڈی چرنیں، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ میں لیکھے وینہدی رہی ورنی برنی، دیناں مذہباں کھوج کھوجائیا۔ سچ دسو اگے سب نے کیہڑی تک پڑھنی، دین دنی کی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا کس بدھ نوے گھاڑن گھرنی، گھرن بھننہار کی اپنا تھم ورتائیا۔ سرشی درشی اندر حق محبوب دی منزل اگم اتھاہ کس نے چڑھنی، چڑھدی لہندی دشا نگاہ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو ویکھو کھج پانی پون، پون پانی دھیان لگائیا۔ میرے اُتے لیکھا مکیا رام رون، رام راما تھم جنائیا۔ لیکھا تک لوکاہنا کرشنا گھننیا۔ سمراٹھاتوں پرے اکھ اُٹھائیا۔ کھج انت کس بدھ میرا لہنا دینا آئے مکاون، لیکھا تہاڈا تہاڈی جھولی پائیا۔ کھج کوڑی کرپا کندھ آوے ڈھاہن، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ میرا اُجڑیا گھر آوے وساؤن، سبج سچ دھرم نال لیائیا۔ نال لہنا دینا جن بھگتاں پورا کرے لیکھے لائے سنگھ موہن، جوں پدر سداما پار کرائیا۔ خوشیاں وچ آتم پر ماتم آئے ہساؤن، مایا متا کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تن وجود ماٹی خاک آئے رنگاؤن، رنگت اکو نام چڑھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے آوے ملاؤن، میل ملاوا کرے سبج سبھائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے آئے پہنچاؤن، پھڑ باہوں چرن لکائیا۔ در ٹھانڈے آئے وساؤن، گرہ مندر اک سہائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو چاروں گنٹ ویکھو جیو جنت گراؤن، رین دوس دوس رین پئی ڈہائیا۔ کون اگنی اگ آئے بھھاؤن، امرت میگھ نام برسائیا۔ سکھ مرید نئے نچے آوے گلے لگاؤن،

پھڑ باہوں گود ڈکائیا۔ بوند سوانتی امرت رس آئے پیادوں، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ کون نام اگمی شبد انادی آئے سناؤن، دُهن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُهر دا ہر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا دھرنی کہے تہاڈا لیکھا آئے مکاؤن، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نوجیت نگر ضلع کرنال رن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اندرون بھکھ دا اٹھدا سوما، سمیں دی دھار وہن وہائیا۔ میرا کوک پکارے روم روم، انگنت دے دُہائیا۔ مینٹوں اشارہ دے کے گیا گر تیغ بہادر نوواں، نو کھنڈ پر تھی دھیان لگائیا۔ دھرنی تیرے اُتے سیس دھڑ وکھرے وکھرے ہونے مذہباں قوموں، قومیت بھیو کوئے نہ پائیا۔ جگت واشنا منسا ودھنی ہوما، ہومے وچ کوڑ لوکائیا۔ تیرا ست سروپ سروں رہنا نہیں سوما، مٹی خاک خاک اڈائیا۔ انتم سب نوں پینا روناں، بن نیناں نیتز پیر وہائیا۔ توں نگاہ مار لئیں اپنے کونا کونا، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ تیرا درمت میل پاپ کسے نہ دھونا، پنت پنت نہ کوئے بنائیا۔ تیرا ست سچ دھرم کلج کوڑے کھوہنا، اپنا بل مات پرگٹائیا۔ پریم پیار مُجبت دارہے نہ کوئے وچھاؤنا، آتم بیج نہ کوئے سہائیا۔ کچھ چیتا کر لے کی سندیسہ دتا دوا پروچ اچارچ درونا، دوہاں ہتھاں سیس نوائیا۔ کلج کوڑی کر یا کلکاتی جیواں کوہنا، روپ دھار (دھرم قصایا)۔ آتم رس ساچا دُدھ کسے نہ دوہنا، دھرنی مات گو تیری سار کوئے نہ پائیا۔ تیرے اُتے پُرکھ اکال دین دیال بنا اٹھیں ڈٹھیاں آو پراہنا، پوہ سدی ودی توں بعد چھبھی پروشٹا سو بھاپائیا۔ نی کملیے توں تکیں اپنے لوئا، نیناں اکھ اٹھائیا۔ اُس دا کھیل ہونا انہونا، جگت بدھی سمجھ وچ نہ آئیا۔ دین مذہب جس انت بناؤنا کھلاؤنا، اوتار پیغمبر گرو بالیاں ہتھ پھڑائیا۔ تیرا حق حقوق مہربان آپ دواؤنا، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ ساچا ست دا ڈنک وجاؤنا، نام شبد ناد شنوائیا۔ جس راؤ رنگ اک کراؤنا، اکو روپ دے سمجھائیا۔ بستر تن وجود اک پہناؤنا، اکو ویس دے سمجھائیا۔ آتم سویا سرب اٹھاؤنا، نندرا غفلت رہے نہ رانیا۔ توں میرا میں تیرا مارگ اک سمجھاؤنا، سمجھ سمجھ

وچوں بدلائیا۔ ساچا ناد دُھن اک وجاؤنا، بن راگاں ناداں کرے شنوائیا۔ امرت جام آپ پیاؤنا، جھرنا نچھر دے جھرائیا۔ کلج کوڑ کُٹمب مٹاؤنا، سبج سچ پر گٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا وقت سہاؤنا، سہنجی رت نال مہکائیا۔ دھرنے توں خوشیاں نال اُس پر بھو داگیت گاؤنا، گا گا خوشی بنائیا۔ جس اکو دپک جوت جگاؤنا، اندھ اندھیرا دے چکائیا۔ جس اکو گھر سہاؤنا، بھگت دوار دے وڈیائیا۔ جس اکو ورن درڑاؤنا، آتم پر ماتم پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا کرم آپ کماؤنا، کرم کاند جگت دا لیکھا دے مکائیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ جیت نگر ضلع کرنال سرجیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گروا و میرے اندر نکدیاں پیڑاں، ناڑی ناڑی رہی گر لائیا۔ اپنے اپنے دین مذہب دیاں آپے چک لو بیڑا، بیڑے بٹھ کے دیو دکھائیا۔ جھگڑا مٹا دیو ہست کیرا، کیٹ کیٹاں دھیان لگائیا۔ میرا دیکھ کے دکھی ہو یا جیوڑا، بہڑی بہڑی کر گر لائیا۔ چار کُٹ کٹے کوئے نہ بھیرا، بھیرے گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ میری درد کردی ہڈی ریڑا، کمر سکاں نہ مول اٹھائیا۔ میرے اوڈھن دھرم رہیا نہ لیڑا، سیس پیٹی نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار دیا مکائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر و میرے انتر نرنتر پیندیاں نلاں، ہوئی ہوئی سب نوں دیاں سنائیا۔ میرا اُجڑا دیکھو کلا، کُل مالک کی کھیل کھلائیا۔ جھگڑا تلو شیخا ملا، مسانک دین درڑائیا۔ بہڑی دھرم دے تول کوئے نہ تلا، تُلھا نظر کسے نہ آئیا۔ سچ پریتی گھولی گھول کوئے نہ گھلا، اپنا آپ نہ کوئے گھمائیا۔ مانس مانو دیکھو رلا، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ آتم دھار ہو کے پر ماتم بھلا، پار برہم برہم ملن کوئے نہ جائیا۔ امرت رس سب دے باٹیوں ڈلھا، بوند سوانتی نہ کوئے چکھائیا۔ انتم دپک ہون والا کلا، جگت اندھیرا رہیا چھائیا۔ تیس کھیل تلو پروردگار جو صلح کلا، کُل مالک اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔

دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر میرے انتر ویکھو دکھڑا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جگت جہان ہویا بھکھڑا، جگت ترسانہ کوئے مٹائیا۔ کوڑی نیند غفلت سٹڑا، سرتی شبد نہ کوئے جگائیا۔ سہنجی ہوئے کوئے نہ رُڑا، رُڑی رُت نہ کوئے مہکائیا۔ بھاگ لگے نہ کایا بڑا، بیخ ت و بے نہ کوئے ودھائیا۔ پوتر ہویا نہ اٹامات گربھ دار کھڑا، پُنت نظر کوئے نہ آئیا۔ دُرمت میل دھوئے کوئے نہ مھڑا، نیتز نین نہ کوئے کھلائیا۔ نگاہ مار لو کھیل تلو کھجڑا، کی کلکاتی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا حکم سدا ورتے ابناشی اچڑا، پاربرہم پر بھ سد تیری بے پرواہیا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت نو پند گڑھی لاگری ضلع کرنال ہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا صاحب سوامی تلو پر بھ، پر بھو بے انت بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس نوں پیغمبراں نور الہی کہا رب، یا مین عالمین وڈ وڈیائیا۔ اوہ پرگٹ ہو گیا نال سب، صاحب سلطان نوجوان سری بھگوان اگم اتھاپیا۔ مہربان محبوب بنا محبت گیا بھ، لبان کٹن والیو دیاں جنائیا۔ جس دے کول کچھ سب، اتوٹ اٹھ آپ رکھائیا۔ اوہ لہنے دینے پورے کرے جن بھگتاں امرت دے کے کول نہ، انر سیارس چکھائیا۔ مہربان محبوب پرگٹ ہو کے اُپر جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس دا میلا گرو گر چیل اُپر شاہ رگ، نو دوار دا پندھ مکائیا۔ ترے گن میٹے کوڑ کڑیاری اگ، جگت ترسانا تر کھا گوائیا۔ داتا یودھا سور پیر ہو کے سر بگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی لئے انگڑائیا۔ جس کوڑی کریا ہنکار وکار دینا بدھ، بدلہ چکائے تھاؤں تھانیا۔ جو بھگت سہیلے سنت گرگھ صوفی رہن نہ دیوے الگ، آتم پر ماتم میلا میلے سچ سُبھائیا۔ دین مذہب تن وجود کایا مائی میٹ کے حد، حدود محبوب اکواک سمجھائیا۔ جس دا نام ندھانا دو جہاناں و جناند، انحد نادی ناد سنائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دے چرن کول دھول ہو کے رہی دب، خوشیاں وچ سیو کمائیا۔ پر م پُرکھ پیار تیرے وچ جانا بھ، ڈوری تند سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سنگر تیریاں اوٹاں، اوڑک اوڑک اوڑک دھیان لگائیا۔ تیری سرشی خالق مخلوق کوٹن کوٹاں، کوٹی کوٹ ویکھ وکھائیا۔ بے شک ہر گھٹ اندر

تیریاں جوتاں، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا نور رُشنائیا۔ میں جدھر تھکاں کلجک کوڑ کڑیاں دیاں مارے چوٹاں، چوٹی چڑھ کے چوٹا سب نوں ویکھ دکھائیا۔ من وکاری جگت ہنکاری ویشیاں وچ ہو گیا کھوٹا، خصم خصمانے سری بھگوانے تیتوں گیا بھلایا۔ میں کی دستاں نال زبان ہلاں ہوٹھاں، رسنا جہوا ڈھولا کی کی گائیا۔ دروہی دُہائی میری میرا دُکھے پوٹا پوٹا، انگ انگ دے دُہائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی نگاہ مار لے اپنیاں لوکاں، کھنڈاں برہمنڈاں طبقات دھیان لگائیا۔ میں دُکھیان درتے بھکھارن میرا اندروں نکلے ہوکا، ہائے اُف میری دُہائیا۔ سہارا رہیا نہ تیرے ناؤں کا، نیا نوکا نظر کوئے نہ آئیا۔ ڈر رہیا نہ تیرے بھاؤ کا، بھے بھو نہ کوئے جنائیا۔ میں ڈھولا سُننا چاہندی تیرا صفت صلاحی واہو واہو کا، واہو تیری بے پرواہیا۔ توں کھیل تک لے کلجک کوڑ پساؤ کا، پر م پُرکھ اپنا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے دھرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ وست اگمی بن منگیاں دے ونڈ، انملی آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر نرگن دھار پا ٹھنڈ، سرگن اگنی تت بُجھائیا۔ گرگھ سنت سُہیلا بھاگ ہین ہوئے کوئے نہ مند، مند بھاگیاں دے وڈیائیا۔ جے توں نشان میٹنا تارا چند، گرگھ چند ستارے میرے اُتے دے چکائیا۔ دھرنی کہے میں مانگت ہو کے میرے صاحب مانگاں منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ انتر نر نتر نر ویر دے دے انند، انند انند وچوں دکھائیا۔ میں چاہندی جو توں میرا میں تیرا گائے چھند، سوہنگ ڈھولا سچ سکھدائیا۔ اوہ تیرا دربارا ایکنکارا وچ سنسارا جائے لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اُتے ہونا آپ بخشند، بخشش رحمت رحیم رحمان سری بھگوان دینی ورتائیا۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ قومی فارم ضلع کرنال سنتو کھ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھ میں ہوئی ڈاواں ڈول، دھیرج دھیر دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ نوست کوڑ کریا دا وچا ڈھول، چار دس ہوئی شنوائیا۔ ست وست رہی نہ کسے کول، کول وانگ کوک گر لائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا سرشی درشی اندر مٹھرا نظر نہ آوے بول، انبولت دیاں جنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سچ کنڈے ٹلیا کوئے نہ تول، اٹل تیرا بھو کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا سادھاں سنتاں سب نوں دتا رول، منزل حقیقی لاشریکی چڑھن کوئے نہ پائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا میرا بھار کر دے ہول، کوڑ گڑیارا وچ سنسارا باہر کڈھائیا۔ میں نیتز روواں در تیرے پکاراں دھول، دھول ہو کے سپس نوائیا۔ صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ ست دوارا اپنا کھول، خلق دے خالق پر تپالک ہونا آپ سہائیا۔ سرشی اندر درشی کر اڈول، اڈل دینی آپ وڈیائیا۔ منوآ من منسا ممتا وچ رہے نہ کوئی انھول، سوئی سرت اکال مورت ناد تورت شبد نال جگائیا۔ میں آپا واری صدقے تیرے چرناں دیواں گھول، گھولی اپنا آپ گھمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کوک کوک کے دیواں ہوکا، حکم تیرا نام ڈھائیا۔ نگاہ مار لے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق اکھ اٹھائیا۔ ست ست داد سے نہ کوئے سلوکا، سوہلا راگ نہ کوئے جنائیا۔ جدھر تگاں دین مذہب مذہب دین دا ہووے دھوکھا، دھرم دی دھار نہ کوئے اپنائیا۔ مہربانا میرے اُتے آ کے ویکھ لے اپنا موقع، مکمل اپنا پھیرا پائیا۔ جگت جہان ویکھ لے روتا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کوڑ گڑیاری نندرا وچ سوتا، سرتی شبد نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجک ساگر وچ سب نے ماریا غوطہ، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ڈرمت کلیور پاپ جائے نہ دھوتا، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے انتر ویکھ لے میرے سوامی، سنگر اپنا نین اٹھائیا۔ توں مہربان مہربان انتر جامی، انتشکرن تک خلق خدائیا۔ توں رحمت کرن والا رحیم رحمانی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جسم ضمیر تک جیو انسانی، گھٹ نو اسی پھول پھولائیا۔ امرت رس نچ رس بوند سوانتی ملے کسے نہ پانی، نا بھی کول نہ کوئے اٹھائیا۔ انحد شبد اگئی دھن سنے کوئے نہ بانی، بان انیالا تیر نہ کوئے چلائیا۔ دیک جوت کایا مندر نہ دے مہانی، نور نورانے تیرا نور نظر کوئے نہ پائیا۔

منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، رُوح بُت و بے نہ کوئے ودھائی۔ دھرنی کہے تُوں کھیل تک لے زِیں اسمانی، اِسْمِ اعظم پرده آپ اُٹھائی۔ تیرا بھو سبھے کوئے قلم نہ کانی، گرنتھ شاستر انت کہن نہ پائی۔ میں در درویشن چرن کول کھڑی نمائی، نو نولا گا پائی۔ تُوں دیونہار اگمائی دانی، داتا دیاوان وڈ وڈیائی۔ کلج کوڑی کریا میٹ نشانی، سبج سچ دھرم نشان جھلایا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں کڈھ دے اندروں بے ایمانی، بیوہ رُوپ نہ رہے لوکائی۔ ہر ہر دے اندر کرپا کر سیری بھگوانی، بھگون اپنی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تُوں آد جگاد جگ چوکڑی سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوئی۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ ہر نولا ضلع کرنال چن سنگھ دے گرہ *

گر سکھاں انتر گئی اوڑ، چاترک گرکھ رہے بلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جائے بہر، نور نورانہ شاہ سلطانا دو جہاناں پنڈھ مُکائی۔ شبد اگے شاہ سوارا چڑھے گھوڑ، نرگن دھار نرکار نرکار اپنا پنڈھ مُکائی۔ کلج کوڑی کریا اندروں کڈھے کوڑ، کوڑ کُرم وکار مٹائی۔ پار کر کے بھیرٹی گلی سوڑ، گرہ مندر اک سہائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم کر کے جوڑ، جگ جنم دے وچھڑے لئے بلایا۔ سرت شبد پریت نبھاوے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائی۔ ویکھ دکھانے جگت جہان وچ اندھ گھور، گھوری بن کے دھیان لگائی۔ لیکھا مُکا کے پنج چور، چوری چوری اپنا بھو کھلایا۔ منو آ من جگت نسا وچ نہ پاوے شور، شوہرا بانکا ہوئے سہائی۔ سچ پیار مُجبت وچ بھاگ کرے متھور، متھیا دس کوڑ لوکائی۔ امرت آتم نبھر جھرنے جام پیائے ترسنا پھیر رہے نہ ہور، جگت متادے مٹائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائی۔ گرکھاں اوڑ سدا رہے گئی، انتر انتر پر بھو لگائی۔ اوہ ویکھنہارا سور سربگی، شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ اوہ نرگن دھار جام پیائے بناں کٹوریاں جگی، بوند سوانتی کول نا بھی آپ ٹپکائی۔ اندروں لیکھا مُکاوے نیکی بدی، بدلہ چکائے تھاؤں تھانیا۔ گرکھاں نام رس چکھائے بلاں لبی، ترسنا کوڑ مٹائی۔ کھیل کرے سیری بھگوانا پُرکھ اکالا نور الہی ربی، عالمین اگم اتھاہیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت ترسنا میٹے سبی، سبھا کوڑی دے مٹائیا۔ گرکھاں اندر اوڑ دی سدا پیاس، جگ جگ پر بھ آپ لگائیا۔ بناں جگت پچائیاں ساقی بن کے پیائے اگما گلاس، جس دانپ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن بُجھائیا۔ جھٹ پرگٹ ہو کے ساہمنے درشن دیوے آپ، آپ اپنا نور کر رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جنائے ساک، ناتا اور نہ کوئے رکھائیا۔ جگت پیاسے دا اندروں کھول کے تاک، بجر کپائی پردہ دے اُٹھائیا۔ نگاہبان ہو کے لئے جھاک، جھاک اپنی آپے پائیا۔ شبد انادی سنا ناد، ذھن آتمک کرے شنوائیا۔ جوتی جوت جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ ساچی اوڑ دی پوری کرے آس، اندروں ترسنا دے مٹائیا۔ میل ملا کے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں اوڑ سدا اندر، کایا تن وجود سو بھاپائیا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ویکھے اپنا مندر، گرہ پردہ آپ چُکائیا۔ گھر سوامی توڑ کے چندر، در دروازہ لئے کھلائیا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ منو آدہ دشا اُٹھ نہ دھاوے بندر، شبدی شبدی بندھ پوائیا۔ ساچا پریم پیار دارس دیوے جیہڑا بناں پیتیاں گھٹ اگے جاوے سنگھن، بن رسنا رس چکھائیا۔ بن چھوہ توں دیوے پرمانندن، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ پر اُس دھام اُتے کوٹاں وچوں ورلے گرکھ پیاسے لنگھن، جنہاں نوں پھڑ کے باہوں آپ لنگھائیا۔ اوہ اوڑ دے مارے بنا ہتھھاں توں پریم پیار دی جھولی ڈاہ کے منگن، بناں مکھ توں بوند سوانتی اندر لین چُکائیا۔ سنگر داتا سدا سہیلا جگ دھرتی (اُتے ست) دی دات آوے ونڈن، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ جگت پیاسیاں اپنے نال آوے گنڈھن، ٹی گنڈھ پوائیا۔ جیہڑا ساگر پار نہیں ہندا مہانیاں نال ونجن، اوہ شبد اشارے نال پار کرائیا۔ دھن بھاگ جے پر بھ دی اوڑ پیاس والے گرکھ دھرتی اُتے جمن، مائی خاک سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان مہربان اک اکھوائیا۔ اوڑ کہے میتوں پر بھو امرت میگھ برسیں، بوند بانندی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ توں میرا مالک اکو عرشی، عرشی پریتم دُھر درگاہیا۔ آجا اُتے فرشی، دھرتی دھرت دھول ڈیرہ لائیا۔ میں پیاسی تیرے بناں تڑ پھی، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ میتوں شرع چُھڑا کے جگت والی حرنی، حلفیہ بیان دے کے رہی سناٹیا۔ میں پیاسن اک تے اک کر دے طرفی، اکو جام میرے مکھ دینا لگائیا۔ نہ سوگ رہے

نہ ہر کھی، چنتا غم دینی مٹائیا۔ نہ گرمی رہے نہ سردی، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ میں تیرے پیاس بناں مردی، مرد مردانے ہونا آپ سہائیا۔ میں اوڑ
اُس گرگھ دے گھر دی، جس گھر تیرا نور نظری آئیا۔ میں تیرا درس کر کے خمار چٹھدی، سرور سرور وچوں دتا پرگٹائیا۔ میں ونجاری ہو گئی
تیرے گھر دی، جس گھر سے بے پرواہیا۔ میں ایوں دسد اوتھے جوت اکو اگئی بلدی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ دھام سہنجنا کھیل تیری اٹل دی،
مہربان تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سوامی گھٹ نواسی پاربرہم پت پریشور میری آس پیاس دینی
بجھائیا۔

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرا ویکھو انتشکرن، کرنی دے کرتے دھیان لگائیا۔ تیس دھر کے گئے میرے اُتے پوتر چرن، کول کولاں رنگ
رنگائیا۔ سندیہ دتا پُرکھ اکال دی اکو سرن، سرنگت اک اکھوائیا۔ میں اوسے دے انکڑے لگی پڑھن، بن اکھراں ڈھولے گائیا۔ اُس دے منزل لگی
چڑھن، بن پوڑی ڈنڈے پنڈھ مکائیا۔ اوسے دا پھرن لگی لڑن، بن پوگنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر
بھیو آپ کھلائییا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گردیو میرے ویکھو اپنیاں حصیاں باباں والی کتاب، کتب خانیاں باہر دھیان لگائیا۔ جس دے وچ دیناں مذہباں
توں پرے حساب، حصہ ونڈ نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو پروردگار سا جھے یار پُرکھ اکال نوں ہوئے آداب، دوسر سبب نہ کوئے بھکائیا۔ اکو مندر حق کعبہ
دے محراب، محبوب اکو نظری آئیا۔ تیس سارے اکو نوں اکو روپ وچ رہے ارادھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ میں سب دی سناں آواز، بن
سروناں میرے اندر وجے ودھائیا۔ سچ دسو کی پر بھ دا کھیل اگے تے کی کھولے راز، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پیغمبر وکد ویلا پورا ہووے تہاڈی نماز،
شرع شرع نال ٹکرائیا۔ موسیٰ عیسیٰ کون بدھ ہون آزاد، شرع زنجیر رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر،
ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی سُن لے ڈھر فرمانا، شبد دھار جنائیا۔ ساڈا اکو شہنشاہ شاہ پاتشاہ ڈھر دارانا، مالک بے پرواہیا۔ اسیں اُس دے

تھکم اندر مات لوک نام کلمیاں گایا گانا، اکھراں نال ملایا۔ اوہ سور پیر نوجوانا، مرد مردانہ اک اھوایا۔ سارے من کے آئے اُس دا بھانا، سنجگ تریتا دواپر کلجک پنڈھ مکایا۔ سب نے بھوکھتاں وچ لکھیا لیکھ مہانا، مہما کتھ کتھ درڑایا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی سب دا ہووے جانی جانا، جانہار اک اھوایا۔ جس کنت بھگونت کلجک انت کوڑی کریا پنڈھ مکانا، دو جہاناں اپنا تھکم ورتایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا جوتی شبدی دھار پھر کے بنا، نور نورانہ اک نور کرے رُشنایا۔ سچ دھام جس دا سمبل ہوئے لکانا، تلے مستک دھوڑی سب نوں دے رمایا۔ توں اوس دے چرن کول کر دھیانا، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگر بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں اوسے دی رکھی آس، آساوند اھوایا۔ کون ویلا کریا کرے سرب گنتاس، گنوتا دھردر گاہیا۔ میں بنانیناں توں ویکھاں آکاش، آکاش آکاشاں کھوج کھوجایا۔ میرا مالک خالق آوے پڑکھ ابناش، ابناشی کرتا دھردر گاہیا۔ میرا وقت سہنجنا گھڑی سہنجنی ہووے راس، پل پل اپنے لیکھے لایا۔ میری جگت ترسنا مٹائے پیاس، ترکھا کوڑ رہے نہ رایا۔ بنا گوپی کاہن توں شبدی دھار پاوے راس، منڈل منڈپ آپ نچایا۔ ست ست دا لیکھا لہنا نرگن نور کرے پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ میں اوسے دی داسی داس، سیوک ہو کے سیوکمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل دھردا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی پریتم ہو کے میتوں دیوے دات، داتا دانی اپنی دیا کمایا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نونانک سر ضلع کرنال بھان سنگھ پریتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو اپنا ویکھو آن کے دھرم، دھرمیوں دھرم دی دھار دھار جنایا۔ سر شئی در شئی انتر نر نتر بنناں نین توں تلو کرم، کرم کانڈ وچ برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ جو حد حدود بنا کے گئے کایا مائی چرم، دین مذہب جسم اسم ونڈ ونڈایا۔ سچ پریتی اندر نیتی تلو اگے چرن، چرنو دک رس امرت ہتھ کسے نہ آیا۔ نج نین نیز لوچن کھلے کسے نہ ہرن پھرن، نرگن دھار نرویر درس کوئے نہ پایا۔ اپنا اپنا وعدہ قول اقرار تلو پرن، جو پر م پڑکھ

نال کیتا چائیں چانیا۔ نرا کھر دھار دی دھار اکھر میں تہاڈے لگی پڑھن، چار جگ دے گرنتھاں شاستراں باہر سٹائیا۔ نگاہ مارو کیوں دین دنی نام کلمیاں اتے لگی لڑن، جھگڑا شرع والا رکھائیا۔ کی کھیل ہونا چوٹی جڑن، کی چیتن اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر مالک کی اپنا حکم ورتائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنی اپنی سکھیا، دیناں مذہباں انتر انتشرن دھیان لگائیا۔ جو ست سچ دی پا کے گئے بھگھیا، کایا مندر اندر لگائیا۔ جو نام کلمیاں دیناں دس کے گئے اچھیا، نرا چھت ہو کے جگت سمجھائیا۔ نور نورانہ سری بھگوانا کسے اندر مول نہ دسیا، میں ہر گھٹ انتر تکیا تھاواں تھانیا۔ دھرنی کہے مانس مانو مانگھ کوڑ کر یا دے وچ وکیا، دھرم دا تول ترازو جگت نہ کوئے تھلائی۔ تہاڈے پیار وچ ستکار وچ شبہ دی دھار وچ ایکنکار وچ من کسے نہ ٹکیا، پروردگار سانجھیا یار ملن کسے نہ پائیا۔ میں ویکھیا وڈیاں نکیاں، شاہ سلطاناں بھگھک بھگھاریاں اپنی نگاہ اٹھائیا۔ سب دا لہنا دینا کلج کوڑی کر یا کیتا چٹیا، وست امولک کایا گولک حق نہ کسے رکھائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار سانجھیا یار سب دے کڈھن والا سٹیا، سٹیازی ویکھے خلق خدائیا۔ جس لیکھا مکاونا بھو کھلاونا انت کراونا پتھر اٹیا، سل پوجس پاہن سیس نہ کوئے نوائیا۔ سو سہنجی آد زرنجن اپنی دسے تھتیا، جگت ودی سدی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مہربانا سری بھگوانا پڑکھ اکال دھر دا پتیا، پت پر میثور کی اپنا حکم ورتائیا۔ نگاہ مارے ست دھرم دھرم دواریاں کسے نہ دسیا، دہ دشان دھیرا چھائیا۔ ساچے نام دا سور یہ چھپیا، اڈے است نہ کوئے رٹھائیا۔ آتم پر ماتم کرے کوئے نہ پتیا، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پڑکھ اپر پر سوامی سرگن سمر تھیا، سمر تھ پڑکھ بے پروا ہیا۔

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر اپنے دین مذہب تکو حق عزیز، عاجزاں ویکھو دھیان لگائیا۔ کون تہاڈے پیار محبت وچ بنیا جاگج، جل و جلتی توجے مزہ موزی رضا نورے خدا خدی گیا مٹائیا۔ چشمے نزی عرشے وزی تنزے زوا، ہوزے عزیز کھنماؤ املو زوا زلاہم جو اے زک کلمہ حق حقیقت وچ سائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری کرو مدد، مہربان مہربان مہربان میرا لہنا دینا تھوڑے انکت تھوڑے عدد، اعداد و شمار سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں مٹی خاک میرے اوتوں میٹے تشدد، جھگڑا دئی رہن نہ پائیا۔ میں چاہندی تہاڑے نام کلمے وچ سب نوں آئے وجد، مستی وچ ہستی تگن بے پرواہیا۔ کی وڈیائی الف یے والے لفظ، حرف حروف سمجھ کی سمجھائیا۔ میں حیران ہو گئی پریشان ہو گئی تہاڑے سُن کے لفظ، تعریف وچ صفت صفت نال صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر و تسیں سب دے دین دیال، دین مذہب تہاڑی اوٹ تکائیا۔ تہاڑا صفتاں والا ودھیا اقبال، اقبال دے کے سارے دیو سناٹیا۔ کیوں میرے اُتے سچ دی رہی نہیں کوئی دھر مسال، دھرم دوارا سو بھا کوئے نہ پائیا۔ پھل دے نہ کسے مانو ڈال، نام کلمہ ست نہ کوئے مہکائیا۔ دین دُنی ہوئی بے حال، بہیل ہو کے رووے مارے دھاہیا۔ کیوں ترے گن مایا توڑے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت نہ کوئے رُشنائیا۔ تہاڑے بناں سُنے کون مُریداں حال، مُرشد و میتوں دیو سناٹیا۔ آو تگو میرے اُتے چار گنت کوکد اکال، مہاکال لئے انگڑائیا۔ تہاڑا نام کلمہ ست دھرم بن سکے کسے نہ ڈھال، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ تسیں اُس صاحب دے دُلا رے آگے لال، جو لالن اک اھوائیا۔ میری بینتی مٹو سوال، سوالن ہو کے رہی جنائیا۔ میتوں تہاڑیاں پیشین گوئیاں دین احوال، بھگت رہے سمجھائیا۔ صدی چودھویں انت آؤنا زوال، زیر زبر دا لیکھا سمجھے کوئے نہ رائیا۔ میری حالت ویکھو وقت حال، ماضی دا جھگڑا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، جس دی آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت اولڑی چال، چال نرائی اکل کل دھاری اپنی آپ رکھائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو نانک پر ضلع کرنال سوہن سنگھ دے گرہ * *

پینمبر کہن دھولی کر صبر، صوری وچ دھیان لگایا۔ پروردگار سانجھیاں میٹے تیرا غدر، گداگر کر لوکایا۔ امام امانا نگہ مارے اُتے امبر، چوڑاں طبقات باہر دھیان لگایا۔ توں سُن کلمے دی آواز دُھن مدُھر، کی کائنات درڑایا۔ جس ساڈی آشنا پوری کرنی سدُھر، تیرا صدمہ دے سُنایا۔ اوہ تک محمد دی لاش پُکارے وچ قبر، مقبرے دین دُہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوایا۔ اوتار کہن دھرنی کھیل تک اوتاری، اوتر کی اپنی کار کماپا۔ نرگن نرؤیر نرنکار جوت نرنکاری، کرتا پُکھ کی اپنی کھیل کھلایا۔ جس سنجگ تریتا دوپر پینج سواری، کلجگ تیرا ہوئے سہانیا۔ اُس دے چرن کول ساڈی نمسکاری، نمسکار ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکایا۔ اوہ پرگٹ ہووے اپنی دھاری، دھرم دی دھارنال سمجھانیا۔ جس نوں اسان کہا چوڑوھیواں اوتاری، چوڑیسا جگدیشا بے پرواہیا۔ اوہ کھیل کرے خالق ہو کے اپر اپاری، اپر مپر اپنا حکم ورتانیا۔ بے شک توں ہوئی بڑی دُکھیری، دُکھاں بھری رہی گر لائیا۔ میرا صاحب سوامی تیری ویکھے انت لاچاری، پردہ پردیاں وچوں اُٹھانیا۔ جس دیناں مذہباں کرنی خواری، خالص اپنا حکم ورتانیا۔ اوہ لہنا دینا قرض مقروض رہیا اوتاری، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ گروگر کہن سُن دھرنی دھرت، دھول، دھول دینے جنایا۔ اوہ پت پر میشور آوے پرت، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جس دی قول اقراراں والی ساڈے نال شرط، شرع دا شریعت والا لیکھا دے مکانیا۔ اوہ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا آوے اوتوں عرش، عرشی پر یتیم اگم اتھاپیا۔ اُس دا خوشیاں والا اک اگتا برس، برسی سب دی ویکھ وکھانیا۔ دھرنی تیرے اُتے کرے ترس، رحمت رحیم آپ کماپا۔ تیری پوربلی میٹے حرص، اگلی ہو س دے بھجھانیا۔ ست دھرم دا میگھ برس، ترسنا تر کھا دے بھجھانیا۔ اُس دا کھیل ہونا اسپرج، زمیں زماں دو جہان بن نیناں لئے تکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماپا۔ اوتار پینمبر گرو کہن دھرنی دین دیال آئیگا۔ جوتی جاتا ویس وٹائیگا۔ پُکھ بدھاتا کھیل کھلایگا۔ جگت جہاناں پردہ اُٹھائیگا۔ نام ندھانا اک سمجھائے گا۔ دھرم نشانہ اک جھلایگا۔ سینا راما ویکھ وکھائیگا۔ کاہنا کرشنا

پردہ لایگا۔ پیغمبروں باہر امبراں رنگ رنگیگا۔ گرو گردیوا ویکھ دکھائیگا۔ اکھ ابھیا اپنی کل ورتائیگا۔ جس دی صفت کردے رسنا جہوا، سو سوامی پھیرا
 پائیگا۔ تیرے مستک کوستک لاکے تھیوا، کوڑی کریا میٹ مٹائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ مہر نظر اک اٹھائیگا۔
 چاروں گنٹ ویکھ دکھائیگا۔ بھیا ابھیدا آپ کھلاویگا۔ دیوی دیوا ویس وٹاویگا۔ دھام نہیل نہکیوا اک درڑاویگا۔ تیری پچھلی پورب کیتی سیوا، دھرنی اپنے
 لیکھے لایگا۔ آگے دے کے امرت رس میوہ، امیوں رس آپ چواویگا۔ مالک خالق ہو کے وڈ دیوی دیوا، دین دنی دی آتما پرما آتما آپ ملاویگا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی دا کرتا آپ اکھواویگا۔ کرنی دا کرتا کار کمائیگا۔ نراکار نرویر ویس وٹائیگا۔ ساکار داتار اپنا رنگ چڑھائیگا۔ لہنا دینا میٹ
 محمد یار، چار یاری نال ملائیگا۔ موسیٰ رہے نہ کوئے ادھار، حضرت عیسیٰ جھولی آپ بھرائیگا۔ جو وید ویاسے لکھیا لیکھ اپار، اپرپر پردہ آپ اٹھائیگا۔ جو
 نرگن نانک گیا اچار، سو لیکھا دھرنی دھرت دھول تیری جھولی پائیگا۔ جو گوہند کہا نال کھنڈے دی دھار، کھنڈا کھڑگ نام چکائیگا۔ جس دا لیکھا لکھ
 سکیا نہیں کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیں نوں سیس نوائیگا۔ اوہ کل کلکی لئے اوتار، کل کلکیش تیرے اتوں مٹائیگا۔ توں بن ہتھاں کراں
 کریں نمسکار، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ایکو دھار، دھرنی دھرت دھول تیرا دھرم دوارا اک پرگٹائیگا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نوگر کشیتز شہر نرنجن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں ہتھیں بدھی ہونا غلام، غربت اندر نہ کوئے رکھائیگا۔ میرا صاحب سوامی آئے پڑکھ امام، عملاں توں رہت نور الایہا۔ میں
 سجدیاں وچ کراں سلام، نو نولاگاں پائیگا۔ دھر داشد اگئی سناں کلام، کلمہ جو کائنات توں باہر درڑائیگا۔ سچ سندیسہ ہر نریشا دے پیغام، جس نوں پیغمبر
 سیس نوائیگا۔ اوہ انت اخیر بے نظیر اپنے ہتھ رکھے انتظام، انتقام لئے خلق خدائیگا۔ میرا صدق صبوری والا ہووے اک ایمان، عملاں توں رہت دے

سمجھائی۔ کرپا کرے سری بھگوان، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھاہیا۔ دھرنی کہے
 میں جھکاں اوس ماہی، جو محبوب اک اکھوایا۔ جس دے پیغمبر بنے پاندھی راہی، رہبر اکو نظری آئی۔ اوہ انت ہوئے میرا سہائی، صدی چو دھویں
 جس نوں سیس نوایا۔ پیغمبر جس دی چرن دھوڑ لاؤن شاہی، مستک قدماں نال چھہایا۔ اوہ داتا دیاوان بے پرواہی، الکھ اگوچر اگم اک اکھوایا۔ جو لہنا
 دینا انت دے مکائی، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ جس نے لیکھے لاؤنا گوہند والا ڈھنیا سو ڈھائی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ کوڑ کرپا میرے اتوں کرے صفائی،
 صفحہ ملیچھاں دے اٹھایا۔ اکو نام ڈھولا سوہلا دے سنائی، انراگی راگ درڑایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم پردہ دے گھائی، نج نیز لوچن نین کر
 رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہی، شہنشاہ اکو
 نظری آئی۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو گر کشتیر شہر سردول سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرا صاحب سوامی انتر، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ دیکھن پائے نہ کوئی اتے گگن گلنتر، پُریاں لوآں توں باہر ڈیرہ لائی۔ جس کوٹن
 کوٹ برہمنڈ کھنڈ بنائی بنتر، گھرن بھنہار اک اکھوایا۔ جس دے نام کلمے منتر، جگ چو کڑی ڈھولے صفتاں والے گائی۔ اوہ سوامی انتر جامی میرا کنتوہلا
 کنتن، کرتا پُرکھ اک اکھوایا۔ جو دیوے مان وڈیائی بھگتن ستن، سنگر شبد ہوئے سہایا۔ سو کلج لیکھا ویکھے جو جنتن، جاگرت جوت ڈمگائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر مالک وڈوڈیایا۔ دھرنی کہے میرا صاحب پر م پُرکھ بدھاتا، ہر کرتا اک اکھوایا۔ جو
 میٹے کلج رین اندھیری راتا، رُٹری ست دھرم مہکائی۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا، بھگت بھگونت اپنا رنگ رنگایا۔ دو جہان بن کے پتاما، سنت سہیلے اپنی
 گود ٹکائی۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتا، گرگھ گر سکھ اکو رنگ رنگایا۔ نام ندھانا سری بھگوانا دیوے داتا، داتا دانی آپ اکھوایا۔ توں میرا میں تیرا دس

کے گاتھا، گھر گبھیڑ بے نظیرِ انتر پردہ دے چُکائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں اُس نوں ٹیکاں ماتھا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ جو آتم پر ماتم سب دا جوتی جاتا، جاگرت جوت نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میری پورن کرے آسا، آسا منسا تمنّا خواہش پُرکھ ابناش اپنے وچ ملاییا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو تھنسیسر شہر گرمج سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں کر دے اُگے، جو اُست تیری رہے گائیا۔ مان دوا دے وچ کلکے، جوگ جگت اپنی اک درڑائیا۔ اوہناں دپیک کدے نہ بُجھے، جگ چوکڑی ہوئے رُشائیا۔ تیرا گھر سوامی اکو سُجھے، دوسرا اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ چرن پریتی وچ رہن رُجھے، نیتز اکھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ انت بھو کھول دے گجھے، پردہ آتم پر ماتم اٹھائیا۔ میں خوشی ہوواں دھرنی دھرت بسدھے، بھجھاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وست سچ ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں کایا منڈل کر راس، گھر گھر اپنا کھیل دکھائیا۔ نج آتم وس پاس، کروٹ اپنی آپ بدلایا۔ چرن پریتی وچ کر داس، داسی داس روپ بدلایا۔ لیکھے لا پون سواس، ساہ ساہ سائیا۔ گھر کھیل دکھا گگن گگنتر پر تھی آکاش، منڈلاں پنڈھ مکائیا۔ کوڑ وکارا کر ناس، ناستک رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے پیار دی سدا رہے پیاس، پر تھم اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اندر سہا دے رت، رتڑی دھرم دھار مہکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا بت، بُتخانے وجے ودھائیا۔ کرپا کر ابناشی اچت، چیتن سرتی آپ جگائیا۔ سچکھنڈ نو اسی اپنے بنا دلارے ست، اپرا دھی رہن کوئے نہ پائیا۔ مہربان ہو کے تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ وست دے دے سچ سچ، سنجم اپنا اک سمجھائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی مت نو پند چے ضلع کرنال بچن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگت ہون پتونت، پت پر میثور دیا کمائیا۔ پیارے ہون ساجن سنت، ست وچ سمائیا۔ گرگھ گاؤندے ہون منت، تیرا نام سنائیا۔ گرگھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رنگ رنگائیا۔ دھرم دی دھار بن سنگت، سگلا سنگ بنائیا۔ دینی وڈیائی وچوں جیو جنت، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ کلج کوڑی کریا کرنی بھسنت، بھسٹ اپنا روپ وٹائیا۔ تیرا کھیل جگا جگنت، جگ کرتے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج لہنا دے دے انت، انتشکرن کر صفائیا۔ سب دی مولے رت بسنت، پت ٹہنی بھل آپ بنائیا۔ دھرم دی بنا دے بنت، گھٹن بھنہار تیری سرنائیا۔ میں بیننتی کراں وار انتت، انک کل گن تیرے رہی گائیا۔ توں داتا دانی بڑا دھن ونت، دیونہار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سگھنڈ نو اسی سچ نام ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بھنڈارے بھر، توٹ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے گھر، گرہ مندر وچے ودھائیا۔ پوتر بنا دے سر، سروور اک سہائیا۔ دُرمت میل دُور کر، ہر ہر دے اندر کر صفائیا۔ نہ بھو چکا ڈر، بھے رہن کوئے نہ پائیا۔ مانس جنم جان تر، ادھ وچکار نہ کوئے رڑھائیا۔ اکو سہنجنا تیرا دے در، در دروازہ دینا کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں پوتر کر دے انتشکرن، کرنی دے کرتے دیا کمائیا۔ بھے چکا دے مرن ڈرن، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اکو منزل چڑھن، درگاہ ساچی جان چائیں چائیا۔ ترے گن اگ وچ نہ سڑن، مایا متانہ کوئے ہلکائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ توں سوامی خالق نرائن نرن، نہر اپنے رنگ رنگائیا۔ توں کرتا کرنی کرن، کرتا پڑکھ اک اکھوائیا۔ جو تیری لگے سرن، سرنگت دینی سرنائیا۔ اوہ سنت سہیلے ترن، گرگھ پار لنگھائیا۔ جنہاں گر سیکھاں تیرے چھوہے چرن، چرن کول دینی وڈیائیا۔ لیکھا پورا کرنا سیس دھرن، پنچ تت دا لیکھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ ہلک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں کرنی دا کرتا کرتا پڑکھ کرنہار، نہر نکار اک اکھوائیا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نو پند آسین ضلع کرنال ٹھا کر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو چار جگ دے شاستر کرن پکار، پنے پنے سوامی انتر جامی در تیرے سپس نوایا۔ سرشٹی درشٹی انتر نر نتر ساڈا رہیا نہ کوئے پیار، پییا پریتم پار برہم پروردگار تیری اوٹ تکایا۔ نوست برہم مت تتوت گئی ہار، دھیرج جت ویکھن کوئے نہ پانیا۔ میرے صاحب سمرتھ تیری مہما اکھ رسنا جہوا سکے نہ کوئے اچار، بتی دند نہ کوئے وڈیایا۔ میں بسدھا ہو کے نیتز روواں زارو زار، ظاہر ظہور تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ میرے صاحب سوامی انتر جامی گھٹ نو اسی پڑکھ ابناشی پاسار، مہاسار تھی اپنا پھیرا پانیا۔ ہو نمائی ڈگی ہر کے دوار، دوئے جوڑ سپس نوایا۔ میری رکھ پت نرنکار، نرویر تیری اوٹ تکایا۔ میں چرن دھوڑی مستک لاواں چھار، شہنشاہ پر بھ تیری آس رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میں پر بھ آسار کھی، نانی ہو کے سپس نوایا۔ مہربان محبوب تیرا درس کراں اگئی اکھیں، بن لوینا نظری آیا۔ میں دھرم دھار دی بناں پنجاں تیاں توں تیری سخی، کاہنا دے کاہن تیرے چرناں سپس نوایا۔ میری ڈنڈاوت بندنا منظور کریں بناں دو ہتھیں، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ توں سنگر داتا گھر گبھیر سمر تھی، سمرتھ تیری وڈیایا۔ میرے محبوبا میں تیرے ستر لتھی، یارڈا گوبند گیا جنایا۔ برہوں ویراگن ہو کے نو نو چار پھراں نسی، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، ڈھر مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر تیری انتظاری، ظاہر ظہور تیرا اگتا راہ تکایا۔ میں تیری خادم ہو کے کراں خدمتگاری، نو نو لاگاں پانیا۔ توں شہنشاہ میری سکداری، حکم سندیسہ دینا چائیں چانیا۔ میں دوئے جوڑ کراں نمسکاری، دھوڑی خاک رانیا۔ میرے صاحب سوامی جاواں بل بلہاری، اپنا آپ بھیٹ کرا یا۔ توں نئی کر اجیاری، اجالا دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ میں تیرا اکو لاواں جیکاری، ڈھولا اک سنایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں پڑکھ اکالے آئی تیری واری، وارتا سب دی ویکھ وکھایا۔ در ٹھانڈے عرض گزار، گزاریاں وچ دیاں سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سچ درباری، ڈھر دربارے میری آسا پور دینی کرا یا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ آمین ضلع کرنال جگتار سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میرا دیکھ لے انتر ہر دا، بن اکھاں اکھ اٹھانیا۔ میرے نیتراں تک لے بن پانیوں ہنچھو کردا، بن نیناں چھہبر لایا۔ میں تیرا کھیل تگاں چر دا، جگ چوکڑی گئے وہانیا۔ توں مالک خالق گھر تھر دا، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ مینٹوں سہارا تیرے پر دا، پیپا پریتم تیری اوٹ تکانیا۔ بن تیری کرپا جگ چوکڑی گیڑا کدے نہ گڑدا، پاندھیاں پندھ نہ کوئے مکانیا۔ کلجگ لہنا دینا صدی چو دھویں مول نہ (نہڑدا)، عدل انصاف ہتھ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں آسا رکھی اوہ، اوڑک دھیان لگانیا۔ تیری سُن کے اگمی سو، سو پُرکھ زرنجن لئی انگڑانیا۔ ہر پُرکھ زرنجن تیری دھارا جاواں ہو، ایکنکار تیرے رُپ وچ سمانیا۔ آد زرنجن تیرا رُپ درساواں لو، بنا لونتاں ڈگمگانیا۔ ابناشی کرتے تیرا سُنہنجا ہووے موہ، مُجبت سکے نہ کوئے تڑانیا۔ سری بھگوان تیرا میرا بھیو رہے نہ دو، دُتیا بھیو مٹانیا۔ پاربرہم تیری دھار آپے جاواں ہو، ہوکا دے کے حق سنانیا۔ تیرے چرن کول بنا چرناں توں جاواں چھوہ، شہنشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں مانگت منگنہاری، ہر صاحب تیری سرانیا۔ مہربانا میرے اُتے کرپا دھاری، کرپاندھ تیری سرانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کریں خواری، خالص اپنا نام پرگٹانیا۔ سرشی درشی کریں نہ کوئے وِ بھاری، کوڑ گُرم دا لیکھا دینا مکانیا۔ ہوئے ہنگتا کڈھ بیماری، تن وجود روگ رہے نہ رانیا۔ ساچے نام دی بنا رسنا رس دے دے خُماری، امیوں رس اپنا نام چوانیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری جوت ہووے اُجیاری، دیئے باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ میں در تیرے دی پنہاری، پنے پنے سیو مکانیا۔ چوتھے جگ کلجگ انتم میری پاساری، مہاسار تھی اپنا پندھ مکانیا۔ چار گنٹ دہ دِشا نوست دے اک ادھاری، دھیرج دھرواس جگت بندھانیا۔ پاربرہم پت پر میشور تیرا اکو ہووے بے جیکاری، نام ڈھولا سولہا اک درڑانیا۔ میری انت کنت بھگونت تیج جاویں سواری، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وِ شنوں بھگوان، ست پُرکھ زرنجن تیری آد جگاد سدا سکداری، سیس جگدیش سکے نہ کوئے اٹھانیا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر سُر جن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے چیت تیرا پروشا تیس، ترے گن توں باہر دیاں جنائیا۔ کھیل تک ہر بیس اکیس، سرگن زرگن دھیان لگائیا۔ کی حکم سندیسہ دے حدیث، حضراتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے موسیٰ عیس، محمد احمد نال ملایا۔ جس صاحب دے سیس تے چھتر جھلے ہوئے جگدیش، جگدیشور ڈھردر گاہیا۔ اُس نوں زرگن دھار سب نے کہنا اوتار چو بیس، چو بیسا اگم اتھایا۔ جس دی سب نے کیتی تصدیق، شہادت نام کلمے والی بھگتایا۔ زرگن سرگن سارے رہے اڈیک، بن نیناں نین اٹھایا۔ جس دے وچ حق ہووے توفیق، تحفہ نام دے ورتایا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا جانے لاشریک، پروردگار نور الایہا۔ جس دی صفتاں والی سارے کرن تمہید، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے حکم دی اک تاکید، تائید وچ سارے سیس نوائیا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نوپنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں صاحب تیتھوں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ کرپا کر میرے نرائن نرنکاری، زرویر تیری سرنائیا۔ میں جگ چوکڑی پنہاری، نت نت سیو کمائیا۔ کلجگ کوک کراں پکاری، پنے پنے سیس نوائیا۔ تده بن دے نہ کوئے سکداری، سیس ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ چاروں گنٹ رین اندھیاری، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ محمد مشورہ کرے نال چار یاری، ابوبقر اعلیٰ دے صالحیا۔ صدی چو دھویں کس بدھ ہووے اُمت خواری، خیر خواہ نظر کوئے نہ آئیا۔ آیت شرائط قرآن مجید بن اکھراں کرے پکاری، کوک کوک سنایا۔ عیسیٰ نگاہ رہیا ماری، درگاہ ساچی نین اٹھایا۔ موسیٰ کھیل تک کے ہوئے بلہاری، واہوا تیری بے پرواہیا۔ بل باون دی پوری کر انتظاری، جو بن نیناں نین اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری نمو نمو نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تده بن کوئے نہ پاوے ساری، پاربرہم پت پر میثور اک تیری سرن تکائیا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر اچیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میں کی دساں تیرے در، سچکھنڈ کی جنایا۔ توں آکے ویکھ میرا انوکھا گھر، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں پینڈا پندھ مکایا۔ نو ست تیرا بھے رہیا نہ ڈر، ہر دے ہر تیتوں سکے نہ کوئے وسایا۔ میں ویراگن ڈکھڑے رہی جر، جگ جگ ویکھ دکھایا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، جگدپشے چوئیے تیری آس رکھایا۔ بن تیری کرپا جپوت رہی مر، مر جپوت روپ نہ کوئے درسایا۔ مہربانا سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ چرن دھوڑ نہا دے اپنے سر، سروور اکیو اینکار دینا دکھایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی تیرے سہارے جاوے تر، تارنہار اینکار تیری وڈیایا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا میتوں پھڑا دے اپنا لڑ، پلو ڈھر دے گنڈھ پوایا۔ میری دروہی ڈہائی، کلج کوڑی کرپا پٹ دے جڑ، چیتن سرتی سب دی دے کرایا۔ ہر گھٹ اندر پُرکھ اکالے جاواں وڑ، کایا مندر ڈیرہ لایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سولہا ڈھولا جپو جنت سادھ سنت جان پڑھ، جگیا سوآں آس پوری دینی کرایا۔ میں مانگت ہو کے منگاں تیرے دوارے کھڑ، بن ہتھاں جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری چرن سرن سرنائی جاواں پڑ، پر م پُرکھ دو جی اوٹ نہ کوئے تکایا۔

* ۳۰ چیت شہنشاہی سمت نو پینڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر چرن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اتے نرگن دھار ہو پرگٹ، پرگنا دین ڈنی ویکھ دکھایا۔ سچ نام دا کھول اکوہٹ، ہٹوانا ہو کے دے ورتایا۔ دھرم دی دھار دس دے تٹ، کنارہ اکو اک جنایا۔ دُرمت میل دے کٹ، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ میتوں نظری آوے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ بھاگ لگا دے کایا مٹ، نرگن نور جوت کر رُشانیا۔ شبد انادی لاسٹ، سوئی سرت جگت جگایا۔ امرت آتم نچھر جھرنیوں دے جھٹ، مہربان مہر نظر تکایا۔ جھگڑا میٹ دے تٹ اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ کرے نہ کوئے لڑایا۔ توں صاحب اک سمرتھ، بے پرواہ بے پرواہی وچ

سائیا۔ میں تیرے چرن کولاں جانا ڈھٹھ، نو نو دھوڑی خاک رانیا۔ دھرنی کہے میرے مالک خالق پرتپالک محمد دا لیکھا برس برسی رہ گیا اٹھ، پاندھی کس بدھ بیٹھے اپنا پندھ مکائیا۔ چو داں طبقات مہربانا نوجوانا سری بھگوانا ایکا بھو کھول کے دس، دہ دشاتوں باہر اپنا حکم دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم بخش دے رس، رسنا رس لین دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

۳۰ * چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر جسونت کور دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری بینتی کر قبول، قبل از دیاں جنائیا۔ تیرے چرناں دی لا کے دھول، دھوڑی ٹکے خاک رانیا۔ تیرے پیار دا ہووے اک اصول، اصل وصل یار دینا سمجھائیا۔ توں مالک کنت کنٹول، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جے تیری دُنیا گئی بھول، اُبھل لے سمجھائیا۔ آد دا آتم تیرا مول، اصل دا اصل ویکھ وکھائیا۔ سچ دھرم دا سچ دس اصول، کوڑی کرپا پندھ مکائیا۔ دھرنی کہے میں دھرم دا جھولا لواں جھول، جھلک اپنی دینی وکھائیا۔ تیتوں جھکدا دسدا شکر ہتھ پھڑ ترسول، وشن برہما سیس نوایا۔ تیرا حکم کامل مُرشد سدا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا (پورا) کر پیغمبر رسول، رسم وچ اسم اپنا دے سمجھائیا۔

۳۰ * چیت شہنشاہی سمت نو پنڈ مانگا سرائے ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ *

چیت کہے دھرنی میرا پر وشتائیس اخیری، اکھاں والیئے بنا اکھاں توں دیاں جنائیا۔ نگاہ مار کے تک لے مالک بے نظیری، جو جگ نیتزین نظر کسے نہ آئی۔ جس دانام کھنڈا دو جہاناں برہمنڈاں پھرے میٹے تیری دلگیری، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ اوہ امام اماما شاہ سلطانا لیکھا جانے شاہ حقیری، حقیر حقیراں ویکھ وکھائیا۔ اُس دے کول آد انت جگا جگنت جگ چوکڑی تقدیری، تقدیر اپنے وچ پرگٹائیا۔ جس انت کنت بھگونت شرع دی کٹنی زنجیری، شریعت دا

لیکھا دئے مُکائیا۔ اوس دا حکم سُن لے دھرنی تے شبدي دھار تحریری، جس دا لیکھا نہ کوئے بدلایا۔ اوہدی کوئی بُدھی والی رسنا جہوا نال نہیں تقریری، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس نے تیرے اُتے نویں جُگ دی کرنی تعمیری، طمع کلجگ کوڑ دئے مٹایا۔ سو سَنگَر شبد گہر گہیری، گور اک اکھوایا۔ جس دا سندیسہ قبراں توں باہر دتا کپیری، کایا کعبیاں نال جنایا۔ اوہ مہربانا نوجوانا تیری انت میٹے دِگِیری، چننا غم رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی تیری لیکھے لائے نرمانتا والی فقیری، فقرہ اکو اک اپنا نام دِڑایا۔

* پہلی و ساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

سَنگَر شبد شبدي دھار رہیا آکھ، بن اکھ حرف حروف جنایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اوتار پیغمبر گروآں دی لے کے راکھ، رکھنیاں اپنیاں وچوں باہر کڈھانیا۔ سچکھنڈ دوارے پر بھو دے چرناں بھیٹ کر پہلی و ساکھ، دوست تن گوبند انک دئے گواہیا۔ پھیر کِریا کرے اکھنا الاکھ، اکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ جس دا درشن کراں ساکھ، ساکھیاں سوبھا پانیا۔ اوہدا بھيو ا بھیدا نچ نیتز جائے بھاکھ، جگت بُدھی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ دھرنی کہے سَنگَر شبد میرے پیتا، مٹر دُھر دے دیاں جنایا۔ میں تیرے حکم دی مٹاں ریتا، ریتوان تیری سرنايا۔ جو حکم مہربان اگے کیتا، سندیسہ دتا دِڑایا۔ اُس میرا سپنہ ٹھانڈا کیتا، اگنی تت بُجھانیا۔ میں نور نورانہ تگاں ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دھیان لگایا۔ اوتار پیغمبر گرو کھیل تیرا توں صاحب میرا جگدیشا، جگدیش تیری وڈ وڈایا۔ تیرا حکم فرمانا اگم حدیثا، حضرتان توں باہر سنایا۔ میں شکرانے وچ نواواں سپسا، در تیرے دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنايا۔ دھرنی کہے میں مقبرے ویکھاں بھومی شمشان، شبے روز دھیان لگایا۔ توں کِریا کریں میرے سری بھگوان، بھگون تیری اوٹ تکانیا۔ سچ دا

سوامی ہونا نگاہبان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں سب دی خاک تیرے چرن پہنچاواں آن، انک کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ تُوں لیکھے لاؤنی کرنی پروان، پر م پڑکھ تیری وڈیائیا۔ دُھر داشبد میری کرے پچان، بے پچان دینی وڈیائیا۔ میں بُدھ ہین آنجان، دھرنی رہی سناٹیا۔ تُوں مالک سری بھگوان، وڈ داتا اگم اتھاہیا۔ تیرا کھیل جگ جگ وچ جہان، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری سیو کمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر تُوں سب نوں دتاماں، نمائیاں ہو سہائیا۔ ہن کجگ ویکھ مار دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے دھرم دارہیانہ کوئے نشان، نشانہ کوڑ جگت جھلائییا۔ چاروں گنٹ شرع شیطان، شریعت کرے لڑائییا۔ ثابت رہیانہ کوئے ایمان، عملماں وچ نہ خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تن وجوداں بنیاں مڑھیاں، ماٹی خاک خاک سمائییا۔ میتوں یاد پچھلیاں بیتیاں جگاں دیاں گھڑیاں، ویلا وقت بُھل کدے نہ جائیا۔ تیریاں کھیلاں تکیاں بڑیاں، بے پرواہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میں تیری سرن سرنائی پڑیاں، نو نو لاگاں پائیا۔ میں ویکھیاں جگت جہان دیاں گڑھیاں، گھرانے کھوج کھوجائیا۔ تیریاں دھاراں وچوں سنسارا پڑکھ اکال تے سچھنڈ دوارے چڑھیاں، تھر گھر اپنا آسن لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دیونہار تیری سرنائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے پیغمبراں دیاں لاشاں تک لے وچ قبراں، کعبیاں دے مالک نظر کوئے نہ آئییا۔ میں بیٹھی وچ صبرا، صبر صبوری میرے وچ رکھائییا۔ کون ویلا میرا سنگر شبد آوے شیر برا، بھبک اکو نام لگائییا۔ دُہائی دیوے محمد والا مقبرہ، دروہی دروہی تیرا دھیان لگائییا۔ کون ویلا میرا محبوب نور الہی آوے اوتوں امبرا، امام اما ویس وٹائییا۔ جس دا لیکھا دو جہان ہونا جبرا، جبرائیل جس دے سندیسے فرمان گیا درڑائییا۔ اُن دین مذہب دے ویکھنے کنبے جگت والے ٹبرا، خانیاں پھول پھولائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائییا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے سڑگنیاں گروآں دیاں لاشاں، تن سریر نظر کوئے نہ آئییا۔ میریاں سدھراں تک لے اندر دیاں آساں، آسا کی رکھائییا۔ تُوں ویکھنہارا جگ جگ تماشا، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے اُپر آکاشا، آکاشا پھول پھولائییا۔ میرے اُتے دھوڑی خاک رہی نہ ماشہ، جگ چو کڑی مٹی مٹی وچ سمائییا۔ میں اکو جان دی تیرا دوارا ساچا ہاٹا، ہٹوانا اکو سو بھاپائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر مالک تیرے ہتھ وڈیاں۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے مٹی خاک نہ رہیا نشان، سو گندھ کھا کے دیاں جناں۔
توں مالک سری بھگوان، بھگون تیری بے پرواہیا۔ تئی اوتار نہ دسن جہان، عیسیٰ موسیٰ محمد نظر کوئے نہ آئی۔ دس گرو تن وجود کھیل تنگے نہ کوئے
انسان، ستمکھ سو بھا کوئے نہ پائی۔ میں خوشیاں وچ تیرے چرن کراں پرنام، نو نو سیس جھکائی۔ میرے مالک خالق پرتپالک توں داتا گن ندھان، گھر
گجھیر تیری وڈیاں۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیرے آگے سیس جھکائی۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو تیرا رُوپ جوت مہان، جوت جوت وچ سماں۔
سچھنڈ دوارپوں سب نوں کر سوادھان، آپ اپنے وچوں پرگٹائی۔ تھم سندیہ دے نوجوان، نوبت اپنا نام سناں۔ میں نہانی کوچھی کملی تیرے چرن
کراں پرنام، نو نو لاگاں پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر مالک ہونا سہاں۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے مٹی
خاک رہی نہ مات، ماتر بھومی ہو کے دیاں جناں۔ سچ وست نہ کوئی دات، داتے دانی نظر کوئے نہ آئی۔ توں سب دی آپے پچھے وات، داتا ورن تک
خلق خدائی۔ اوتار پیغمبر گر تیری جوت تیرے وچ کر گئی واس، واسطہ تیرے نال رکھائی۔ نگاہ مار لے پُرکھ انباش، انباش کرتے تیرے ہتھ وڈیاں۔
میری سُن لے اگئی آس، آساوند ہو کے دیاں جناں۔ توں داتا دانی سرب گنتاس، گنوت اک اکھوائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھات، پر م پُرکھ وڈ وڈیاں۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، دُھر مالک اپنا پردہ آپ چکائی۔ سنگر شبد کہے دھرنی تیری سنی پکار، جو پنے پنے دتی سناں۔
میرا کھیل ویکھ اپار، اپر پر ہو کے دیاں جناں۔ سچ دھاروں پرگٹ کر پیغمبر اوتار، گرو گر شبد نال اُچائی۔ اُٹھو ویکھو دین دنی اپنا سنسار، لوک مات
دھیان لگائی۔ جو نام کلمہ اکھراں والا آئے اچار، صفتاں والے ڈھولے گائی۔ جو سندیہ دے کے آئے متر پیار، سچ یارڈا اک ہنڈھائی۔ جو بخشش کر
کے آئے انت اپار، دھیرج دھیر دھرائیا۔ کیوں تہاڈے نام کلمے والے ہوئے گوار، من مت بدھ چلے نہ کوئے چترائی۔ ست دوارپوں سب نوں آپ
اُٹھال، بن تتاں لین انگڑائی۔ اچ وساکھی والا دن پُرکھ اکالے سب نوں دے وکھال، نو کھنڈ ست دیپ لگیا رہن کوئے نہ پائی۔ کیوں تہاڈے نام کلمے
والے ہوئے کنگال، وست سچ جھولی نظر نہ آئی۔ کیوں پھل نہ لگا کایا ڈال، تن وجود حق محبوب تیری جدی نہ مات ودھائی۔ اُٹھو ویکھو نوجوان مرد

مردان اپنے مندر مسجد مٹھ شو دوالے دھر مسال، گرو دوار چرچاں پھول پھولائیا۔ پھڑ کے دکھالو اپنے سکھ مرید جو بنے تہاڈے لال، لالچ دین دُنی والا تجائیا۔ کس کس داتساں توڑیا جگت جنجال، جاگرت جوت کون رُشائیا۔ پہلے پر وشٹے سارے اٹھ اٹھ کرو بھال، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھولو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں دھرنیے ہونا حکمران، حکم اگم جنائیا۔ سچکھنڈ دوار کراں دھیان، بن اکھال ویکھ دکھائیا۔ جتھے جوت سری بھگوان، بھگوان مل کے اپنا آسن لائیا۔ جتھے دین مذہب دا نہیں کوئی نشان، ذات پاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام کلمہ دکھری نہیں کلام، سوہلے ڈھولے نہ کوئے جنائیا۔ میں جوت دی دھار کراں سوادھان، سارے لو انگڑائیا۔ کیوں دھرنی اُتے ہویا کوڑ پردھان، دیناں مذہباں والیو ویکھو چائیں چائیا۔ کیوں ہر گھٹ اندر وڑیا شیطان، شرع چھری والی چلائیا۔ کیوں نہیں دھرم رہیا ایمان، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ کیوں نہیں پار اُتر دے جیہڑے گاؤندے پیتا رام، رادھے کرشن کرشن وچ نہ کوئے سمائیا۔ کیوں اللہ گاڈ والے ہندے نہیں درگاہ ساچی پروان، جیہڑے رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ کیوں نہ ستنام والے ست وچ سامان، واگر وُ فتح والے فتح دا ڈنک وجائیا۔ کیوں گھر گھر اندر کایا مندر تہاڈے ہندیاں کلج پھرے شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نال ملایا۔ سچکھنڈ نو اسیو سارے اٹھ کے مارو دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اکھ لکائیا۔ پھیر اپنا اپنا بنا زبان توں دیو بیان، بنا قلم سیاہی توں لیکھ دیو درڑائیا۔ اج وسا کھ دا پر وشٹا پہلا گو بند دی وسا کھی دا دو سو تہتر واں سال، دو ست تن لیکھا گنت گنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈیا۔ سنگر شبد کہے ویکھو کھیل پر بھو پر بھ آپ، کی کرتا کار کمائیا۔ چار جگ داتلو جاپ، اکھراں والی صفت وڈیا۔ کیوں سر شئی در شئی اندر ودھیا پاپ، کوڑ کرم ہویا ہلاکائیا۔ کیوں ترے گن مایا چڑھیا تاپ، اگنی تت نہ کوئے بچھائیا۔ کیوں آتم پر ماتم ٹٹانات، پار برہم برہم وچ نہ کوئے سمائیا۔ کیوں جھگڑاپیا ذات پات، کیوں دین مذہب کرے لڑائیا۔ کیوں تہاڈے اُتوں اٹھ گیا وشواس، وشیاں وچ تہاڈے سکھ مرید تہانوں گئے بھلائییا۔ کیوں نہیں دھرم دی کسے تن رہی پوشاک، کلج کپڑ کوڑ ہنڈھائیا۔ کیوں نہیں رُوح بُت ہوئے پاک، پت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ کیوں نہیں بجر کپاٹی کھلایا کایا اندر تاک، ترے دھاٹو توڑ تڑائیا۔ کیوں نہیں شبد اگما نج آتم سنایا

اپنا واک، انادی دُھن کر شنوایا۔ کیوں نہیں امرت رس نال مٹایا سنتاپ، نہجھر جھرنا آپ جھرایا۔ کیوں نہ تہاڈا سرت شبد دا بنیا ساچا ساک، سبجن سین اکھوایا۔ کیوں نہ نام گھوڑے چڑھائے گرگھ راک، دو جہاناں پار کرایا۔ کیوں نہ سچکھنڈ دوارے مکائی واٹ، چوڑا سی پندھ مکایا۔ نگاہ مار لو اپنے مذہب مذہب مذہب مذہب والے گھاٹ، تٹاں کناریاں پھول پھولایا۔ محمد اتک لے اپنی واٹ، صدی چوڑھویں اکھ اٹھایا۔ موسیٰ اٹھ کھلو اپنی اوتوں کھاٹ، کھٹیا کم کسے نہ آئی۔ عیسیٰ اٹھ کے کر لے ٹاک، ویہویں صدی نین اٹھایا۔ نانک بھوکھت تک لے واک، جو بن اکھراں اکھر سمجھایا۔ گرو گوہند جو بن رسنا جہوا دتا آکھ، اکھراں توں باہر شنوایا۔ سو کھیل کرے پُرکھ اکالا دین دیا لا جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا آپ، اپنی دیا کمایا۔ دھن سُبھاگ دہاڈا سُنہجنا ہووے پہلی وساکھ، رُڑی مات مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ور داتا بے پرواہیا۔ وساکھ کہے میں آیا اتے دھرنی دھرت، دھول دھول والیو دیاں جنایا۔ میرا سوامی زِرگن دھار میرے نال آیا پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس دی گر اوتار پیغمبراں نال شرط، شرع والیاں لئے جگایا۔ اوہ کھیل کرے اتے عرش، عرش پر یتیم بے پرواہیا۔ جس دا سُنہجنا ہونا برس، برسی پیغمبراں دے درڑایا۔ جن بھگتاں کرے ترس، رحمت آپ کمایا۔ دیناں ونڈے درد، دُکھیاں ہوئے سہایا۔ دھرنی سُنے عرض، داتا ڈھر درگاہیا۔ سب دالا ہووے قرض، مقروض لیکھا دے چُکایا۔ جس دا کھیل ہونا اسپرج، اچرج لیلآ آپ ورتایا۔ اوہ بن مردانہ مرد، زِرگن دھار بیٹھا ویس وٹایا۔ جس چُھری میٹنی شرع دی کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ وساکھ کہے میں خوشیاں وچ آپ کراں ارداسا، سنگر گوہند گوہند گوہند گوہند آگے جنایا۔ تیرا کھیل اگم تماشا، جگت بدھی سمجھ کسے نہ آئی۔ تیری منڈل منڈپ راسا، دو جہان وجے ودھایا۔ تیرا نور جوت پرکاشا، اندھ اندھیر مٹایا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاشا، گگن لگننتراں وجے ودھایا۔ میری اکوا گئی آشا، آساوند ہو کے دیاں سُنایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سد و سیں بھگتاں پاسا، نیرن نیرا نظری آئی۔ نام جپاؤنا سواس سواسا، ساہ ساہ وچ سمائی۔ اپنا بھیو گھلاؤنا خلاصہ، پردہ اندروں دینا اٹھایا۔ زِرگن نور کر پرکاشا، جوتی جاتے ڈگمگایا۔ نج گھر سوامی کرنا واسا، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں نوں دے کے جائیں بھروسا، بھانڈا بھرم

اندروں دینا بھٹائی۔ ہرجن تیرا ہووے داسی داسا، سیوک ہو کے ساڈی سیوکما۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ وساکھ کہے پر بھو میں تیرے در دا منگتا، سوالی اک اکھوائیا۔ دین دنی بنا کے اکو سنگتا، ہنگ برہم بھو چکائی۔ لیکھا مکا دے بھکھ ننگ دا، ترسنا ترکھا دور کرائیا۔ بھنڈارا دے کے اپنے رنگ دا، لال گلالا دے چڑھائی۔ جو تیرا سنگر شبد اشارہ کرے جنگ دا، حکم حکم نال سنائی۔ ایہہ لیکھا گو بند دسیا پری اند دا، اند اند وچوں سمجھائی۔ جس ویلے پرکاش ہو یا پنا گجری توں گجری دے چند دا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اوہ لیکھا جانے کھنڈ برہمنڈ دا، پریاں لو آں ویکھ وکھائی۔ جن بھگتاں نام بھنڈارا ہووے ونڈا، راتی ستیاں دے جاگدیاں کایا مندر اندر دے کائی۔ پھیر کھیل ویکھے ور بھنڈ دا، ور بھنڈی بھنڈی آپے پائی۔ پھیر نظارہ تکے چند پرچنڈ دا، شبد کھنڈا نال اٹھائی۔ لیکھا جانے نو کھنڈ دا، ستاں دیپاں بھجے واہو داہیا۔ کسے دا لیکھا پور ہونا نہیں جہوا ہتی دند دا، دامنگیر نظر کوئے نہ آئی۔ وساکھ کہے میرا سال ہونا جگت کھیل ار مہ دا، میں خوشیاں نال سنائی۔ جھگڑا میٹنا کایا مائی چم دا، چم درشتی والے دینے لڑائی۔ کسے نوں بھروسہ رہنا نہیں اپنے دم دا، جیون سمجھ کوئے نہ پائی۔ جگت ونجارا بنا چنتا غم دا، غم خوار ہو کے غمی نہ کوئے مٹائی۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلا پیارا ہونا برہم دا، جس برہم آتم پر ماتم اپنا بھو کھلایا۔ صدی چودھویں انت نشان مٹنا دھرم دا، ایمان رہن کوئے نہ پائی۔ دین دنی لہنا دینا لہنا اپنے کرم دا، کرم کانڈ دا لیکھا نہ کوئے مٹائی۔ وساکھ کہے جن بھگتو میں گرکھاں دے پریم واسطے جرم دا، جنم گرکھاں دے سنگر جھولی پائی۔ میرے کول لیکھا نہیں کسے ورن برن دا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جس سہارا لینا تے اکو پُرکھ اکال سرن دا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائی۔ چرنودک لینا تے سنگر شبد چرن دا، دھوڑی دھولی بن مستک خاک رمائی۔ جس مارگ لینا سنگر منزل چڑھن دا، اوہ نیوں نیوں سنگر آگے سپس نوائی۔ اوہ لیکھا مکا جائے اکھراں نوں پڑھن دا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگائی۔ وساکھ کہے جن بھگتو میں تہاڈا میتا، متر پیاریو دیاں جنائی۔ سنگر شبد دھار دی ریتا، ریتی دین دنی ویکھ وکھائی۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا رام سیتا، رادھے کرشن اپنے رنگ رنگائی۔ کلمہ کلام جس دی گائے حدینا، حضرت جس نوں سجدیاں وچ سپس جھکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ وساکھ کہے میں منگن آیا، میرے مالک حق محبوب۔ جن بھگتاں ناتا توڑ کے ترے گن مایا، گھر وکھا دے
 عرش عروج۔ تیری سرن اوٹ اک تکایا۔ لیکھا رہے نہ دُتیا بھاؤ دُوج۔ تیری مستک دھوڑی خاک رمایا، بھیو کھول دے اندروں گوجھ۔ وساکھ پہلی
 وقت سہایا، پر بھ نرمل کر دے گرکھاں بدھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، اور دے نہ کوئے بن تجھ تڈھ بن اور نہ
 دے کو، ہر کرتے پُرکھ اپار۔ ہر جن اٹھا سوئے، شبد ہلونا اکو مار۔ دُرمت میل پاپاں دھوئی، پتت پاپی کر تیار۔ جن بھگت سہیلے تیرے چہے سارے
 ہوئے، آتم پر ماتم دے ادھار۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کو، میرے کرتے پُرکھ کرتار۔ درگاہ ساچی دے ڈھوئے، در ٹھانڈے بخشنہار۔ ہر جن تیرے در
 کھلوی، نو نو کرن نمسکار۔ نام دھاگے لے پروئے، وچھڑ نہ جائن وچ سنسار۔ سچ مُجبت وچ موہے، مایا ممتا کوڑ نووار۔ جنہاں سنگر تیرے چرن چھوہے،
 لکھ چوراسی وچوں کرناں پار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار سچی سرکار۔ وساکھ کہے میں منگاں منگ اک، ایکنکار
 جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں من جائے ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک سب دے دے رمایا۔ ہر ہر دے اندر تیری ہووے سک، دوسر آس نہ کوئے
 رکھایا۔ جے کرم نہیں تے کرماں دا لیکھا دے لکھ، تیرے وچ وڈ وڈیایا۔ تُو جٹ چھیمبے جھیور بنائے سکھ، گو بند تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ
 اکالے دین دیا لے آتم دھار سب دا بن پت، پت پر میثور تیری اوٹ رکھایا۔ بن تیری کرپا کلجگ کوڑی کرپا سکے کوئی نہ جت، فتح ڈنکا نہ کوئے وجایا۔
 میرے سوامی صاحب جن بھگتاں نوں جاگدیاں ستیاں نرگن دھار ہو کے دس، بن اکھاں توں نج نیز نظری آیا۔ ویکھیں کتے کلجگ نہ دیویں پٹھ،
 کروٹ نہ لیننی بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ وساکھ کہے پر بھ دے دے نمائیاں مان، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ توں
 دیونہار سری بھگوان، سچکھنڈ نو اسی بے پرواہیا۔ ایہہ بچے تیرے نادان، بالی بدھ اکھوایا۔ کلجگ سب دے اندر وڈیا شیطان، سب دا لیکھا اپنی کرپا نال
 پورا دے کرایا۔ توں مہربان نوجوانا مرد مردانہ دو جہاناں میری بیننتی کر پروان، پروانا ہو کے اپنا آپ تیری بھیٹ کرایا۔ توں سوربیر سلطان نوجوان،
 نور نورانہ اک اکھوایا۔ تیری کلیاں توں باہر کلام، بنا زبان توں تیرا شبد ہوئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،

دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن اوئے جگت آؤن والیا وساکھا، گھڑیاں منیاں والیا تیتوں دیاں جنائیا۔ بھگتاں دا جگلو جگ دا راکھا، نت نت سیو کمائیا۔ جنہاں میرا منیا آکھا، میں اوہناں دے اندر وڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پر یاد کر لو میری جگ جگ دی دکھری بھاشا، جگت و دیا سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں پہلوں اپنے پریمیوں دے اندر اپنے پیار دی پرگٹ کردا آسا، پھیر اپنے نال ملائیا۔ پھیر دے کے بھروسا، دھیرج دینا دھرائیا۔ پھیر نام جپا کے ساچا، سچ سچ نال جڑائیا۔ بھاگ لگا کے کایا مائی کاجا، کنجن گڑھ دیاں دکھائیا۔ جدوں تگور کھو تھادے لوں لوں اندر ہووے راجا، رچنا شبد دھار دکھائیا۔ انت لگے نہ کوئے آنچا، کلجگ اگنی نہ مول جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتو تھادھا سہنجنا وساکھ دھاڑا، پہلے پر وشٹے ملے وڈیائیا۔ تھادھا منظور ہویا پور بلے جنم دا کڈھیا ہاڑا، لیکھا لیکھے وچوں جنائیا۔ تھانوں جانا پیا نہیں جنگلاں جوہاں وچ اجڑاں پہاڑاں، ٹلیاں چوٹیاں اُتے آسن لائیا۔ تھانوں کڈھنا نہیں پیا پسینہ گاہڑا، جل دھارا نہ کوئے پھرائیا۔ اگنی وچ تن کسے نہ ساڑا، دھوڑی خاک نہ کوئے رامائیا۔ کرپا کر کے سنگر شبد سُتھ مل گیا ڈھر دا لاڑا، جو آتم اپنی آپ لئے پرنائیا۔ اگنی پوہ نہ سکے تتی ہاڑا، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ تھادھے گھر سوامی ساچا لائے اکھاڑا، بن گوپی کاہن سرتی شبدی ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں بے دوشی، دوش نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری سرشٹی جگت وکار وچ ہوئی مدہوشی، ہوش اپنی گئے بھلائی۔ میں بڑا چر رکھی اپنے ہوٹھاں دے اندر خموشی، بل سکی نہ مول ہلائی۔ میتوں کوٹن کوٹ دس کے گئے جوتشی، جوتش وچ دھیان لگائیا۔ صدی چودھویں انت سب دی مت ہونی ہو چھی، ہوشیاری نال ویکھنا تھاوں تھانیا۔ جھگڑاپینا کایا مائی پوشی، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ میرے مہربانا میں ایہہ کتھا کہانی کدے نہ سوچی، سمجھ وچ سمجھ نہ کوئے بدلائیا۔ میتوں اشارہ دتاسی روداس چمارے موچی، ساڈھے تن ہتھ اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کبیر جلاہا کہہ کے گیا سی ہتھ وچ پھڑ کے کوچی، ٹٹیاں تندیاں گنڈھ پوائیا۔ دھرنی تیرے اُتے کلجگ گھڑی آؤنی اوکھی، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ متر دوست اک دوجے دے ہونے دوکھی، سجن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ اُس ویلے اک پُرکھ اکال دی رکھیں اوٹی، دھیان اکو اک رکھائیا۔ جیہڑا سب دی چڑھ کے بیٹھا چوٹی، چوٹا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اُس دا

پرکاش ہونا نرمل جوتی، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جن بھگت بنانے اپنے گوتی، گوتم دی آسا پور کرانیا۔ گرگمھاں دھار رہن نہ دیوے سوتی، سنتیاں لئے
 جگانیا۔ اوہ لیکھا جانے لوک پرلوکی، چوڈاں طبقاں پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔
 سنگر شبد کہے میں دھر دی دساں گاتھ، ست ست درڑانیا۔ جن بھگتو تھادے دھر مستک ویکھے ماتھ، مہر نظر اٹھانیا۔ جس تھادا جیون چلاؤنا راتھ، رتھ
 رتھواہی اک اکھوائیا۔ اوہ صاحب پڑکھ سمراتھ، ہر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دیناں گلے لگانیا۔ خوشی دہاڑا سہنجنا تھادا پہلی وساکھ، وساکھ
 کہے میں جن بھگتو سب نوں دیاں ودھانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سب نے چننا چا، جگ جیون داتا مل کے وجے ودھانیا۔ میں گرگھو گرگھو
 خوشیاں نال سب نوں دیاں آکھ، آخر دیاں درڑانیا۔ پت پر میثور پروردگار سب دی پت لئے راکھ، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ پچھلے جنم کرم سارے کیتے
 معاف، سنگر شبد شہادت دے بھگتایا۔ آگے سب دا اکو جہا پرتاپ، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دا پڑکھ اکالامائی باپ، پوت سپوتے اپنی گود
 لکانیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، پاربرہم برہم میلانے ملانیا۔ انت اتارے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ لکھ چوراسی میٹے واٹ، چترگپت دا
 لیکھا رائے دھرم نہ دے سزایا۔ میل ملائے جوتی جاتا کملاپات، پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ تسیں اُس دے آگے ساک، جس دارشتہ جگت نظر کوئے
 نہ آئیا۔ اُس دی دھار وچ کرنا واس، جتھوں جنم دیوے کوئے نہ مائیا۔ تھادا آتما جوت پرکاش، پرکاش پر ماتما وچ سمایا۔ وساکھ کہے جن بھگتو میری ایہو
 اخیر بات، بے وطنو دیاں جنایا۔ تھادے اتے کرپا کرے پر بھو پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ سچکھنڈ دوار اینکار تھادا رکھائے واس، تھر گھر اپنا رنگ
 رنگانیا۔ جتھے اکو نور جوت پرکاش، دیا باقی بن تیل باقی ڈمگانیا۔ تھادی در آیاں دی سب دی پر بھ پوری کرے آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ ڈکھ
 دلدر سارے جائن ناس، تن وجود وجے ودھانیا۔ شکر ویکھے اتوں کیلاش، برہما برہم کھوج کھوجانیا۔ وشنوں وشو دا کھول کے تاک، بن نیناں نین تکانیا۔
 اوتار پیغمبر گرو سارے رہے آکھ، سندیے نام والے جنایا۔ اج سہنجنا دوس دہاڑا وساکھ، سب نوں ملے وڈیاںیا۔ جن بھگتو تھادی لیکھے لگی اج دی بھنڑی

رات، رین بھنڑی تھانوں سپس نواہیا۔ ساریاں مل کے رہناتے رہنا بن کے بھین بھرات، نیتز نین اکھ نہ کدے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تھاڈا ایٹھے اوتھے دو جہاناں دیوے ساتھ، سگلا سگی اک اکھوایا۔

* ۲ وساکھ شہنشاہی سمت نوپنڈ سوہل ضلع گرداس پُر جاگیر سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد کہے سُن اوئے مات وساکھیا، دُھر دا تھم سندیہ دیاں درڑایا۔ کس بدھ تیرے اندر آوے اگئی بھاکھیا، بن رسنا جہوا پتی دند دینا سناہیا۔ کس دھار وچ نر نرکار دا منیں آکھیا، سپس جگدیش جگدیش نواہیا۔ کی سندیہ سُنے اکھنا الاکھیا، اکھ اگوچر کی درڑایا۔ کی مات لوک وچ ہونا واقع، واقف کار ہو کے دے سناہیا۔ کی تیرا لہنا دینا دھرنی اُتے کاکیا، کلکاتی نال کی ناتا لیا بناہیا۔ کس بدھ سب دا لہنا دینا چکنا باقیا، لیکھا دھرن رہن نہ پانیا۔ کیوں تیرا تھاپن تھاپیا، ملی مان وڈیایا۔ کس بدھ دین دُنی پتت پُنیت ہووے وچوں پاکیا، دُرمت میل کون دھوایا۔ کی سرشٹی روگ ہووے سنتاپیا، اگنی تت تت جلاہیا۔ کون دھار ہووے دُھر دا جاپیا، شبد ناد کون شنوایا۔ بھو ابھیدا سُن لے ساچیا، ست سچ نال درڑایا۔ کلج کوڑی ونگ بھجے کاجیا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن انت نہ پانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا میٹے اندھیری راتیا، رُترئی اپنے نام مہکایا۔ جو آد جگادی جوتی جاتیا، جاگرت جوت نور الاہیا۔ کس بدھ اُس دا ہونا وڈ پرتاپیا، دو جہاناں وجے ودھایا۔ جن بھگتاں دیوے ساتھیا، سگلا سنگ بناہیا۔ جو نت نوت نرگن نور ہووے پرکاشیا، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ اوہ کھیل کرے شاہو شاہاسیا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ سنگر شبد کہے کس بدھ وساکھ تن ہووے وجود پاکیا، دُرمت میل دھوایا۔ دین دُنی دا پورا کرے گھایا، بھنڈارا شبد نام ورتایا۔ ست دا سچ گھلاوے ہایا، ہونانا اکو نظری آہیا۔ دُھر دا جام پیائے کایا اندر ہایا، رسنارس دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ کلج کوڑی سچ نہ دے کھایا، ستھر یار اک سمجھایا۔ کس بدھ سب دی میٹے واہیا، پاندھیاں پنڈھ دے مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے سُن دھرم دھار دے وساکھو، وساکھ تیتوں دیاں سمجھایا۔ کس بدھ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن

بھگتاں پت راکھو، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پرگٹ ہووے الکھنا الاکھو، الکھ اگوچر اپنی دیا کمائیا۔ جس دی دھار وچ دو جہان بھاکھو، بھاکھیا دیوے
 تھاوں تھانیا۔ اوہ اک سندیسہ نر نریشا سنگر شبد ہو کے آکھو، بن اکھراں دے درڑائیا۔ جس کھیل رچاؤنا منڈل راسو، برہمنڈاں کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ اوہ
 کس بدھ دھرنی دے پونجھے آنسو، نیتز نیناں نیر ویکھ وکھائیا۔ کون سہنجنا برس ہووے ماسو، دوس کون ملے وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے توں نکا جہا کاکو، تہیتوں
 دیاں جنائیا۔ اوہ تک لے پرکھ اکالا سچھنڈ وچوں بن اکھتاں توں جھاکو، بن نیناں نین تکائیا۔ جس نے دھرتی اُتے میٹنی اندھیری راٹو، رُترئی اپنا نام
 مہکائیا۔ اُس دا حکم سندیسہ دیکھ لے پتر پاتو، نش اکھر دھار درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا حکم اک ورتائیا۔
 وساکھ کہے سنگر شبد میری نمو نمو نمسکار، نو نو سپس نوائیا۔ میں اوسے دا برخوردار، نت نت سیو کمائیا۔ میں سندیسہ سنیا گو بند دی دھار، جو دھرم دھار
 درڑائیا۔ جس چار ورنناں اٹھاراں برناں کیتا پیار، غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں چرن لگائیا۔ سپس بٹھ دستار، سر سیکھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ناتا جوڑ کے نال
 پرکھ اکال، اکل کل دھاری نال دتا ملائیا۔ سندیسہ دے کے دین دیال، دیاندھ دتا سمجھائیا۔ گرکھ گرکھ میرے آتم دھاری لال، لالن اپنے رنگ
 رنگائیا۔ دوس رین کراں پرتپال، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہ سمبل بہہ اپنا آپ کرے سنجال، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا چار جگ دے
 شاستر دین احوال، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ وساکھ کہے میرا سنگر
 شبد سوامی، نو نو سپس نوائیا۔ پر بھ پریتم ہووے انترجامی، انتشکرن تلگے خلق خدائیا۔ شرع زنجیر کٹے غلامی، غربت اندروں باہر کڈھائیا۔ بھو کھلا کے
 زمیں اسمانی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ امرت رس دے ٹھنڈا پانی، نہجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد ناد دے پد زربانی، زرگن اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ دوار کر
 پروانی، پر م پرکھ ہوئے سہائیا۔ وساکھ کہے پرکھ اکال دین دیال جن بھگتاں اُتے کرے مہربانی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جو لیکھا جانے جیو پرانی، پنے پنے
 سب نوں ویکھ وکھائیا۔ اوہ کلج کوڑی کر یا میٹے نشانی، نشانہ ست دھرم جھلائییا۔ ہر ہر دے وچوں کڈھے بے ایمانی، مایا متا موہ مٹائیا۔ توں میرا میں
 تیرا دس کے منزل روحانی، رُوح بُت کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائییا۔ سنگر شبد کہے

سُن وِساکھ میرے سبجنا، پیاریا پیاریا دیاں درڑائیا۔ کس بدھ ساچا چرن دھوڑ ملے مجنا، جگت دُرمت میل دھوائیا۔ کوڑ کریا کُرم دا بھانڈا کس بدھ بھجنا، جوٹھ جوٹھ رهن نہ پائیا۔ موہ وکار وچ سنسار کس بدھ نال بھجنا، رسنا جھوا بٹی دند نہ ہوئے سہائیا۔ شبد نگارہ وچ سنسارا کون ڈنکا وچنا، کون کرے شنوائیا۔ جوتی نور ظاہر ظہور کس بدھ دیک جگنا، بن تیل باقی کملاپاتی کرے رُشنائیا۔ کس بدھ کوڑ کڑیا وچ سنسار بھجنا، نوست بن کے پاندھی راہیا۔ کی کھیل ہونا سورے سرنگنا، کی ہر کرتا کار کمائیا۔ وِساکھ کہے سنگر میں تے اُس پر بھونوں کراں بندنا، جو بندی چھوڑ اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ کلجک انتم ونجنا، وِنجھ مہانا سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ ست دھرم دا مارگ لگنا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھایا۔ کرے کھیل سورا سرنگنا، سور پیر اک اکھوائیا۔ وِساکھ کہے میں اُس دے چرن لگنا، جس دا چرن سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ وِساکھ کہے میرے سنگر شبد دیاو، دیاندھ تیری وڈیائیا۔ میرے مہربان ہو کرپالو، کرپا ندھان ویکھ دکھایا۔ جس نے زرگن سرگن دھار ناتا جڑایا نال کالو، ترپت ترپت دتی کرائیا۔ اوہ صاحب سوامی انترجامی تن وجود دا اوڈھن پہن کے سالو، ثالث اپنا روپ بدلایا۔ پنا اوس دی کرپا توں اوس نوں کون بھالو، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ وِساکھ کہے میرے صاحب داسمت ہو گیا چالو، نوواں نوواں دیشاں ویکھ دکھایا۔ جس دی کرنی جگت وچ نہ کوئے سمبھالو، سمبل بہہ کے اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنت سہیلے گروگر چیلے وچ سنسار بھالو، کھوجی ہو کے کھوج کھوجایا۔

* ۳ وِساکھ شہنشاہی سمت نوواں پنڈ ضلع گرداس پُر ہر بنس سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میرا کٹ کلیش، اکل کل دھاری جوت نرنکاری تیری اوٹ تکائیا۔ توں آد جگادی جگ چوکڑی رہیں ہمیش، زرگن نرویر نرنکار نراکار تیری بے پرواہیا۔ میری تیرے چرن کولاں وچ آدیس، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ میرے تھلے ڈہائی دیوے شیش، سہنسور دو جھوا

نال گائیا۔ مہربانا محبوبا میں تیرے در ہوئی پیش، پیشتر اپنا حال سنائیا۔ تُوں سنا اگم حق سندیس، جگت جہان کر شنوائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، بنا اکھراں ونڈ ونڈائیا۔ تُوں لچیا رکھ لے مچھ داہڑی کیس، قسم کھا کے رہی سنائیا۔ میں تنگنا چاہندی تیرا نور ظہور اپنے دیس، دھول دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ مہربانا سری بھگوانا میرا بدل دے لیکھ، بنا قلم سیاہی توں کلمہ دے درڑائیا۔ کوڑ کر یا رہے نہ کوئی بھیکھ، نوست کر صفائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے ملا شیخ، مساکاں ناکاں پنڈھ مکائیا۔ تُوں مالک اک نریش، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ٹھنڈ پا دے سینے، کلجگ اگنی اگت بھجھائیا۔ جھگڑا میٹ دے ترے گن تینے، ترے بھون دھنی تیری سرنائیا۔ ہر ہر دا سوامی تیتوں چینے، رسنا جھوا تئی دند صفتاں نال صلاحیا۔ ہست کیٹ تیرا روپ دسن ہیرے جگ نگینے، شاہ سلطان حقیراں فقیراں اکو رنگ رنگائیا۔ میرا سجدہ نال آئینے، نو نو سیس نوائیا۔ میرے پرکھ اکال دین دیال شبد گھوڑے پاکھر پا زینے، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ تُوں قدرت قادر گہر گبھیر کر پیے، کرتا پرکھ اک اکھوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اوتار پیغمبر گر تیرے ادھینے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے میرے اُتے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جدھر تنکو ودھیا پاپ، پنت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ تیرا نور ظہور نظر آئے نہ ساکھ، سنمکھ درس کوئے نہ پائیا۔ ہو یا اندھیرا لوک مات، ساچا چند نہ کوئے چڑھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم بھلی سب نوں گاتھ، اجپا جاپ وچ نہ کوئے سمائیا۔ اوہ تک لیکھ تیرا کوڑ کڑیاں دا چلدا راتھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بھجے واہو داہیا۔ سجن سہیلا دے سے کوئے نہ ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ کرپا کر پرکھ سمراتھ، مہربان تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں پنا ہتھیاں توں جوڑاں ہاتھ، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں بھکھی پیاسی، پر م پرکھ میری تر کھا دے بھجھائیا۔ میرے منڈل پا اپنی راسی، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ میری چنتا لاه اُداسی، غم خوار ہو سہائیا۔ تیری اوٹ اکو راکھی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے نام دی سناں ست پرکھ نرنجن ساکھی، سخاوت کرنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔

دھرنی کہے میں منگتی درے دربار، دیونہار تیری سرنائیا۔ توں کرنی دا کرتا ایکنکار، اکل کل اگم اتھاہیا۔ صاحب سوامی سانجھیا، پروردگار نور الاہیا۔
 میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر حقیقی یار، یارڑے دا ستھر گوہند دئے گواہیا۔ شاہو بھوپ بن رنگ روپ رنگ دے
 دیدار، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ میرے اتوں کوڑی کرایا دے نوار، نوازش وچ سیس جھکائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دے ادھار، باقی باقاعدہ دے چکائیا۔
 میں تننا چاہندی تیرا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے در ٹھانڈا تیرا منگدی، میرے سنگر سرجنہار۔ میں پیاسی تیرے اند دی، اند پڑ واسی دے دیدار۔ میرے اتے نشانی
 میٹ دے تارے چند دی، صدی چودھویں لہنا دینا قرض اتار۔ میری آشنا دھرم پیار ٹھنڈ دی، اگنی تت تت نہ سکے ساڑ۔ میری اودھ جاندی ہنڈھدی،
 صاحب سوامی پاسار۔ تیری دین دنی تیرے وچھوڑے وچ روپ بن گئی ڈہاگن رنڈ دی، آتم پر ماتم کنت رے نہ کوئے بھتار۔ میں بنا ہتھھاں توں ہتھ
 بٹھ دی، نو نو دھوڑی مستک لاواں چھار۔ میں ونجاری نہیں کسے کن دی، شبد انادی اگئی دے دھنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار، ایکنکار نو نو کر اں نمسکار۔

* ۶ وساکھ شہنشاہی سمت نو پینڈ رجوال ضلع لدھیانہ مالوا دوآبہ سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *

دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ مہربان ہو کے کرپا کری، کرپال ہو کے دیا کمائیا۔ میرا سہنجنا ہویا گھری، گھرانہ سو بھا
 پائیا۔ میرے انتر خوشی بڑی، خوشحالی وچ جنائیا۔ میں بنا اکھراں توں نراکھر دھار پڑھی، پڑھ کے دیاں سنائیا۔ جس وچ لیکھ لکھیا لہنا چمکوڑ گڑھی، گڑھ
 کوڑ والا تڑائیا۔ لیکھا ویکھیا بھگتاں سنتاں گڑھیاں جنہاں ہتھ تلوار پھڑی، کھنڈے کھڑگاں نال وڈیائیا۔ اوہ ہو کے اک دھڑی، دھڑا گڑھیاں والا سہائیا۔
 جگت دی دھار فصل ویکھ کے کھڑی، کوڑ گڑیار نوں کٹیا چائیں چائیا۔ اپنا لیکھا مکایا گور مڑھی، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ سنگر تارے نال شبد دی چھڑی،

شہنشاہ محکم نال پار کرائیا۔ گرگھیاں لیکھے لائے جنہاں سیوا کیتی بڑی، دوس رین خوشی منائیا۔ دھرنی کہے میں وی خوشیاں وچ بھگتاں دے چرنی پڑی، نو نو کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ مینوں ایوں دسیا میرے اُتے گرگھیاں دے پریم دی لگی رہی جھڑی، پیار دا میگھ میگھلا برسائیا۔ میں خوشی کیتی نالے درس کیتا نہری، نہ نرائن دیکھ کے خوشی منائیا۔ جن بھگتو تہاں خوشیاں وچ جانا اپنے گھری، گھرانے پر بھ دے نال مل کے لینے سہائیا۔ میں گل سناواں گھری، دھرنی ہس کے رہی جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت دھار وہائے ساچا سری، سرور چرن کول نہائیا۔

* ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت نو پینڈ رجوال ضلع لدھیانہ سنگت دے واڈھی کر کے رات آون دے سمیں *

دھرنی کہے تک لے اپنا قول اقرار، جگ چو کڑی پورب دھیان لگائیا۔ وعدیاں دے واحد مالک یار، تیری بے پرواہیا۔ میں کراں تیرا انتظار، ۱۰۱۵
 انتظاری وچ اپنا دھیان لگائیا۔ خادم بن کے خدمتگار، خوشی دا ڈیرہ بیٹھی ڈھاہیا۔ کرپا کر میرے نہکار، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ میری خوشیاں والی کر بہار، رتڑی اپنے رنگ رنگائیا۔ بھگتاں دی مہما دیکھاں گلزار، گلشن اپنا دینا مہکائیا۔ میری بھورے دی سن گنجار، سچ سنگدھی پریم وچ سمائیا۔ توں دیونہار داتار، داتا تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھچھیا بھکھک دی جھولی ڈار، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ کلجگ انتم بیچ سوار، پریم پڑکھ اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کر یا دے اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن دیکھ وکھائیا۔ دین دنی رہے نہ دھواں دھار، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ توں مالک سب دا سانجھا یار، یارڈا ستھر تیرا اکو سو بھا پائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پیتے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیرا دھیان لگائیا۔ راہ تکدے تینی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ اٹھائیا۔ گرو گرو دیو دیکھن نال پیار، پریم پڑکھ تیرا پریم ودھائیا۔ توں لہنا دینا پورا کر الکھ اگوچر اگم اپار، اگمڑے تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ سچ پریم دی بناں نچار، نچاں ٹپاں گداں چائیں چائیا۔ چاروں کُنٹ پھراں وارو وار، اُتر پورب پچھم دکھن دیکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں کراں درس دیدار، جو اکو

تیرا ایشٹ منایا۔ سچ مُجبت وِچ کراں نِمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وِچ سیس جھکایا۔ سچ سُهِنجنا سماں تیری چرن دھوڑی ملی چھار، خاکی خاک رمایا۔
میں بناتتاں توں جاواں اپنا آپ وار، نچھاور ہو کے تیرے وِچ سمایا۔ توں میری سُن پکار، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ گرگھیاں بن سہار، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جو
آئے تیرے دوار، در آیاں لیکھے لینا لگایا۔ خوشی وِچوں خوشی دینی اپار، اپرپر سوامی ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، در تیرے اِکو اوٹ تکایا۔

* ۱۳ وِساکھ شہنشاہی سمت نو لدھیانہ شہر گردیو سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے سندیسہ دیوے پون انجا، جل ساگراں بھو رہے نہ رایا۔ صفت صلاح وڈیائی کرن اکھر بونجا، باون دھار بھو ابھید درڑایا۔ پُرکھ
اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار پورب وقت لنگھا، ماضی دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا سورا سربنگا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ
اک اکھوایا۔ میرے پروردگار سانجھے یار دھرنی کہے میرا لوالے پنچہ، پنچم پنچم پنچم تیری دھار اکھوایا۔ سری بھگوانا میرے اُتے دین دنی دا کرم دھرم
دا ویکھ لے دھندا، دھرم دی دھار دھرم نال کھوج کھوجایا۔ پاک پوت آتم ہت تیرا رہیا کوئے نہ بندہ، خاکی خاک پردہ تاک نہ کوئے گھلایا۔ گن
ندھان جیو جہان تیرا ہو یا اندھا، اندھ آتم نچ لوچن نین نہ کوئے گھلایا۔ میرے اُتے بنا نیناں توں نیر وادے جمنا سستی گوداوری گنگا، اٹھسٹ تیرتھ
رہے گرلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن کجگ وقت رہے نہ لمبا، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ پیغمبراں دا لیکھے لاونا یک چھمبہ، شو شکر جس دا دھیان رکھایا۔
مہربانا گن ندھانا تیرا کھیل سب نوں لگے چنگا، چار کنٹ دہ دشا ویکھنا چائیں چانیا۔ دروہی میرا لیکھ ہوئے نہ مندا، مندبھاگ روپ نہ کوئے بدلایا۔
دھرنی کہے میری بنا ہتھاں کراں تیرے آگے ایہو منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر نرنتر دُئی دویت شرع شرعیت ڈھاہ دے کندھا، پردہ پردیاں
وچوں چکایا۔ مانس مانو مانگھ تیرے پیار وِچ رہے نہ کوئے گندہ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اپنا میللا لینا ملایا۔ نچ گھر سوامی بخش دے سچ اندا، اندا اند وچوں

پر گٹایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے نشان میٹنا اتم تارا چندا، چند ستار دوویں رہے سُنایا۔ شرع دارہے نہ کوئے شریعت وچ پابندا، بندھن بندھ نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی متر، پر م پُرکھ تیری سرنایا۔ نرگن دھاروں نر ویر ہو کے نتر، نر اکار نر نکار لے انگڑایا۔ تیرا سمجھا سکے کوئے نہ چتر، چتر کُپت دا لیکھا دے مُکایا۔ کجگ کوڑی کرپا چڑھے سخر، چوٹی سب دی آسن لاپا۔ دھرنی کہے میں ہوئی انتر انتشکرن وچ دُکھڑ، بن نیناں نیر وہایا۔ میرے اپرادھی ہوئے ستر، گودی گود نہ کوئے وڈیایا۔ میں تیرے پیار دی بھکھڑ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار میرے رام کجگ کوڑا لگرم مار دے بچڑ، بتھانیاں کر صفایا۔ ست دھرم دی سچ سہا دے رتر، رتر ی اپنے نال مہکایا۔ میں تیرے بھگت سنت گرگھ گر سکھ چکاں اپنے کچھڑ، دھرم دھار بناں جنیندی مایا۔ میں راہ تکاں تیرا اتر، پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ دھرنی کہے میرے مچت تک لے کتر، چاروں کُنٹ اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے انتشکرن، مہربان ہو کے دھیان لگایا۔ میری آشا تمنا تیرے چرن، چرن چرنو دک لے کے خوشی بنایا۔ میرا آد جگاد دا تیرے نال پرن، پر م پُرکھ دیاں سُنایا۔ اینکار تیری اکو رکھاں سرن، دوسراوٹ نہ کوئے تکایا۔ توں ہار بھن گھرن، سمرتھ تیری وڈیایا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گرو تیرے نام دا ڈھولا پڑھن، اکھراں والی صفت صلاحیا۔ تیری منزل حقیقی چڑھن، بن قدماں پنڈھ مُکایا۔ تیرے حکم اندر تال نال تن وجود ہو کے لڑن، کھنڈے کھڑگ کھڑگ کھڑکایا۔ دین مذہب بنا کے دھرن، دھڑا تیرا نام گئے جنایا۔ تیرا لیکھا چیتن جڑن، چوٹی تیری وجے ودھایا۔ تیرا کھیل ورن برن، پر بھ تیری وڈ وڈیایا۔ توں آد پُرکھ اپر پر سوامی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دھول دیاں جنایا۔ میں جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار آواں پرت، پت پر میثور روپ انوپ نور الاہیا۔ چار جگ دا لیکھا بھوکھت لکھت کراں پور (شرط)، شریعت پردہ آپ چکایا۔ تیری انتشکرن دی سینتی سُن عرض، آرزو اپنے وچ ملایا۔ میتوں نام ڈھولا سوہلا دساں

اسچرج، جس داراگ چھٹی راگ نہ کوئے جنایآ۔ سوربیر بنا مردانہ مرد، مدد کراں تھاؤں تھانیا۔ مانس مانو مانکھ ونڈ رہن نہ دیواں عدد، شمار اکو اک جنایآ۔ کلجگ انتم میٹ تشدد، دھرم دادھرم اک درڑایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایآ۔ سچ دا حکم اک ورتاواں گا۔ شبد سندیسہ ڈھر پیغام اک درڑاواں گا۔ نام ندھان نوجوان آپ پرگٹاواں گا۔ نو کھنڈ ست دیپ ویکھاں مار دھیان، پریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھجاواں گا۔ نو ست ہوواں نگاہبان، نرگن نروریر نراکار اپنی کل ورتاواں گا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ نشان، سنجگ ساچا سچ دکھاواں گا۔ غریب بنانیاں کوجھیاں کملیاں دے کے مان، شاہ سلطاناں خاک ملاواں گا۔ دین دنی دا بنا کے اک ودھان، حکم اکو اک سمجھاواں گا۔ آتم پر ماتم دے گیان، پار برہم ہو برہم پردہ آپ اٹھاواں گا۔ ایش جیو کر پروان، جیون جگت پرگٹاواں گا۔ اللہ ہو اناہو نور نور کر پروان، پروردگار کھیل کھلاواں گا۔ منزل حقیقی لاشریکی سچھنڈ دوار دس مہان، مہما کتھ کتھ درڑاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا بھار کر دے ہلکا، ہائے اف دروہی تیرا نام ڈھایآ۔ میں تیرے پیار وچ اپنیاں وچھاواں پلکاں، پلکاں دے اوہلے رہن والیا نظری آونا چائیں چانیا۔ توں مالک خالق خلقا، مخلوق تیری اوٹ نکایآ۔ تیرا لیکھا جل تھل دا، مہینل تیری وڈ وڈیایآ۔ تیرا لہنا دینا گھڑی پل کا، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دین گواہیا۔ تیرا حکم کدے نہ ٹلدا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایآ۔ میرے اتوں لیکھا لہنا پورا کر دے کلجگ کل دا، کلکاتی دے کھپایآ۔ لیکھا ویکھ لے باون نال راجے بل دا، بن اکھراں گنڈھ پوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایآ۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسانسا کر دے پوری، پر م پُرکھ تیری سرنایآ۔ توں مالک خالق میرا نوری، نور نورانے تیری وڈ وڈیایآ۔ توں سرب کلا بھر پوری، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ سب تیری کرن مزدوری، چار جگ دے اوتار پیغمبر گرو سیو کمایآ۔ توں مہربان حاضر حضور، حضراتاں توں پرے حضور سو بھا پانیا۔ میری تک لے انتم مجبوری، مجبور ہو کے رہی سنايآ۔ چاروں گنٹ واشنا ہوئی کوڑی، سچ وچ سچ نہ کوئے سمانیا۔ پُرکھ اکال تیری چرن لائے کوئے نہ دھوڑی، ٹکا خاک نہ کوئے رمانیا۔ من ممتاسب نوں کیتا مورکھ موڑھی، چتر سگھڑ سجان تیتوں گئے بھلایآ۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرا انتشکرن کر پوت، پت پُنیت کر لوکائیا۔ تیرا کھیل نِت نوت، جگ چو کڑی تیری وجے ودھائیا۔ تُوں صاحب سوامی پت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ اپنے آتم نال کر لے ہت، پر ماتم ہو کے ملنا چائیں چائیا۔ کلج کوڑی کرپا ٹھکوری رہے نہ چت، چیتن سرتی دے کرائیا۔ میری سہنجی ہووے تھت، گھڑی پل وجے ودھائیا۔ تُوں سادھاں سنتاں سوامی ساچا مت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ میری لیکھے لالے چار جگ دی ترسنا ترکھا والی رت، قطرہ قطرہ تیرے چرناں ہیٹھ وچھائیا۔ کروٹ دے بدل نہ جاویں پٹھ، ستمکھ ہو کے ہونا سہائیا۔ میرا لہنا دینا اتنم آپ نچھ، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ دھرنی کہے میں دھول ہو کے دھول ہو کے دھرت ہو کے تیرے چرناں رہی لٹ، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوائیا۔ میرے پر بھو سوامی سب دے اندر پریتم ہو کے ٹک، ٹک ٹکی اپنی دے جمائیا۔ امرت بوند سوانتی دے چھٹ، اگنی اگت اگت بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار نر ویر ہو کے دس، دشا حصہ دھرنی کہے وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔

* ۱۷ ساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت واڈھی کرن آیاں نوت * *

دھرنی کہے پر بھو میرا خوشیاں وچ نکدا ہاسا، بن مکھ توں دیاں ہسائیا۔ میں کھیل تکیا تیرے اُتے آکاشا، آکاشاں توں باہر تیرا نور الاہیا۔ تُوں صاحب سوامی میرا پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دُھر در گاہیا۔ جگ چو کڑی نرگن دھار میں تیری تندی رہی راسا، سرگن مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے نام دا دسدے رہے خلاصہ، بھيو ابھید تیرا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تُوں مہربان محبوب سوامی لیکھا جانیں سب دا پون سواسا، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا میری پوری ہوئی آسا، آشا بھری دیاں جنائیا۔ تیرا سنت سہیلا گرو گر چیللا بھگت بھگوان دھرم دی دھار داسی داسا، داستان سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اندر خوشی

انت، اَنک کل دھاری دیاں جنایا۔ تیری مہا سدا بے انت، بے عیب تیری وڈ وڈیایا۔ تیرے گرگھ گر سکھ ویکھے سہیلے سنت، ساجن دُھر دے نظری آئیآ۔ آتم دی دھار پر ماتم کنت، کنت کنتوئل تیری وڈیایا۔ تیرا نام نِدھانا سِری بھگوانا اِکو انتر نر نتر منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ تُوں مہربان محبوب لکھ چوڑا سی جیو جنت، جاگرت جوت سو بھاپایا۔ جن بھگتاں توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دتا سمجھایا۔ کوڑ کلپنا میٹ کے چنت، ہرکھ سوگ دا لیکھا دتا مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں والا ستاراں وساکھ پر وِشا، پرم پُرکھ دیاں جنایا۔ تیرے بھگتاں دی پیار وِچ کھلی دے درِشا، درِشی تیرے وِچ سمایا۔ جنہاں دا آتم پر ماتم دھار نرگن نرگن نِسا، نہچل دھام بہہ کے تیرا درشن پایا۔ اوہ روپ بن گئے ساچے گر سکھ دا، گرگھ ہو کے گر گر سیو کمایا۔ سچ پیار کرن اینکار اِک دا، اِک اِکلے تیری اوٹ تکایا۔ جھگڑا چھڈ کے پتھراٹ دا، پاہناں پندھ مُکایا۔ اِکو سہارا لے کے پر میثور پت دا، پار برہم پر بھ در تیرے لکھ جگایا۔ تُوں سبجک تریتا دوا پر جگ جگ جن بھگتاں لیکھا آئیوں لکھدا، کلجک انت دے وڈیایا۔ سچ پیار بخش انتر ہت دا، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے تیرے بھگت سہیلے ٹپدے، خوشیاں وِچ بھججن واہو داہیا۔ انتر تُوں میرا میں تیرا نام چیدے، سوہنگ ڈھولا اِگم اتھاہیا۔ سچ پیار وِچ اپنا انتر رتدے، رتن اموک ہیرے نظری آئیآ۔ اوہ ونجارے تیرے آتم برہم تت دے، تتوت اپنا لیکھا دینا دکھایا۔ اوہ ونجارے نہیں کوڑی مت دے، بدھ بیک دینی کرائیا۔ کلجک اگن وِچ پھرن نہ تپدے، ساتک ست ست دینا کرائیا۔ تیرے ناتے ہو جان پک دے، جگت جہان نہ کوئے تڑایا۔ گرگھ بھگت سہیلے سیوا کردے کدی نہ تھکدے، تھکاوٹ وِچ کدی نہ آئیآ۔ اوہ ونجارے تیرے گھر وِچ ہو گئے حق دے، حقیقت دے مالک حق سب دی جھولی پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے کملاپاتی، پت پر میثور سیس نوایا۔ جو گرگھ گر سکھ ہر سنگت سیوا کردی تن وجود نال داتی، دوس رین بھججن واہو داہیا۔ اوہناں دی لیکھے لاوئی اپنے در تے اِچ دی راتی، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ اگلا جیون چرن پریتی بخش حیاتی، پیار مُبّت وِچ رکھایا۔ جیہڑی وست ہتھ نہیں آوندی جگت جگیا سو سادھ

سنت پھردے لوک ماتی، جنم جنم بھجن واہو داہیا۔ اوہ لہنا دینا سب دا پورا کردے باقی، باقاعدہ اپنا رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے میں جوڑ کے دوویں ہاتھی، بن سیس سیس نوائیا۔ توں صاحب سوامی پُرکھ سمراتھی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ ہونا سہائی ناتھ انا تھی، دیناں دیا کمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے لیکھ اگے لکھے، جگ چو کڑی دیاں گواہیا۔ تیرے نام کلمے دی گر اوتار پیغمبر سکھیا سکھے، جگت اکھراں نال وڈیایا۔ تن وجوداں پائے حصے، شرع شرع نال رکھایا۔ تیرا نور ظہور اینکار جن بھگتاں جگ جگ اکو دسے، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں چاہندی در آیاں دے پچھلے جرم کرم دے لیکھے کردے چٹے، کوڑ کُرم دا لہنا رہے نہ رانیا۔ سچ پریتی وچ تیرے چرن رہن کلمے، کلمے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ جو اشارہ دتا گو بند وار اکے، اینکار نال دھیان لگایا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیاں جن بھگتاں ساچے سنتاں سچ پریتی وچ رتے، رتن امولک ہیرے لئے بنایا۔ جس دی دھار وچ پیار وچ جیکارا بولیا فتح، فتح ڈنک وجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ رات کہے میں بھنڑی رینڑی، جن بھگتاں تگاں نور۔ جو آد جگادی ساک سجن سینڑی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ حاضر حضور۔ جس دا لیکھا نہیں عین غینڑی، نقطہ قاف نہ کوئے ظہور۔ جن بھگتو تہاڈی خوشی ہووے مستی والے چینڑی، کرپا کرے پر بھ سرب کلا بھر پور۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در آیاں سب دُکھڑے کرے دور۔

* ۱۸ وساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت دے نوت واڈھیاں کرن سمیں *

نارد کہے دھرنیے میں دھرم دھار دا فقر، بنا فقیریاں توں پر بھ دا نام دھیایا۔ جگا جگنت تیرے چاروں کُنٹ لاواں چکر، چکرورتی ہو کے پھراں چائیں چاننیا۔ سبجگ تریتا دواپر میں کھیل تکدا رہیا نرگن سرگن دھار دی کُمر، تتوتتاں کھوج کھوجایا۔ گرنتھ شاستر ویکھدا رہیا پتر، اکھراں رنگ رنگایا۔ حرفاں حرفاں تکدا رہیا ستر بہتر، ست دو کھوج کھوجایا۔ دین دنی تگی تیرے اُتے موڑھ پتر، انتشکرن ویکھ وکھایا۔ پر بھ دا کھیل انوکھا جویں جن

بھگت گڑ بنا کے کھان شکر، اصل دا اصل روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے
دھرتی میں آد دا آد چکوروتی، سنگر شبد دھار وڈیایا۔ میں پر بھ دا کھیل ویکھاں جگا جگنت شرطی، شرطیہ دھیان لگایا۔ اوہ مالک اینکار اکو ندھ پرتی،
پت پر میثور بے پرواہیا۔ جس نوں نہ سوگ نہ ہر کھی، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ اوہ محبوب مالک ڈھر دا عرشی، پریم اگم اتھایا۔ مہربان ہو کے
دھرتی تیرے اُتے کرے ترسی، رحمت سچ کما یا۔ جس دی سہنجی تیہویں سال دی برسی، پنچم جیٹھ وڈ وڈیایا۔ توں خوشیاں نال کریں درسی، بن نیناں
نین اٹھایا۔ جگ جنم دی میٹیں حرصی، ہوس کوڑ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے
دھرتی اٹھ اٹھ جاگ، بن تن وجود لے انکڑایا۔ تیرے ہون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھریئے اپنی خوشی بنایا۔ پریم پیار دا اُتے تیرے انتر ویراگ،
مُجّت وچ اپنی خوشی بنایا۔ نگاہ مار گرکھ ہنس بن دے کاگ، کاگوں ہنس بنایا۔ سنگر شبد دھوے داغ، دُرم ت میل دھوایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا اپنے
ہتھ پکڑے واگ، دو جہاناں آپ بھوایا۔ سُن اُس صاحب دا اگئی راگ، راگ راگنی جس دا دھیان لگایا۔ سرگن دھار جگت تیاگ، زرگن نور جوت
رُشانیا۔ جس دا سندیسہ رام دتا ایدھیا وچ پراگ، کاشی دھیان لگایا۔ اُس دی سرن سرنائی لاگ، جو بنیا ڈھر دا ماہیا۔ جس نے کجگ کوڑی کریا لائی
آگ، گھر گھر دتی مچایا۔ اُس دا وقت سہنجنا تیرا ہووے وڈ سبھاگ، گھری سلکھنی تیرے رنگ رنگایا۔ جس دا شبد سندیسہ سمجھ سکے نہ کوئے داغ،
بدھی چلے نہ کوئے پترایا۔ اُس سوامی انتر جامی دا پنچم جیٹھ جگنا چراغ، کلسیاں وچ کلسیاں والے گھر گھر اپنا دیپ جلا یا۔ اندر سنگھ تیجا سنگھ اگی اگی دن
موتا سنگھ دے رہنگے ساتھ، دوس رین پر بھ دے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ
رنگایا۔ دھرتی کہے میرا دن ہونا سہنجنا، پنچم جیٹھ وچ ودھایا۔ کرپا کرے پر بھو درد دکھ بھے بھنجنا، پاربرہم اگم اتھایا۔ جس دا نور ظہور اکو دپیک
جگنا، جوتی جاتا وڈ وڈیایا۔ میں اوس دی سرنی لگنا، نو نو سپس جھکایا۔ میری سچ ست اُس پر بھو نوں بندنا، ڈنڈاوت وچ دھوڑی خاک رما یا۔ میرا کھیل
خوشیاں وچ خوشی دا دپیک جگنا، در در گھر گھر ہووے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔

دھرنی کہے میں دیکھا نال غور، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ میرا بھاگ متھن کارج جائے سور، سوہنی ملے وڈیایا۔ پنچ کھیا دپیک اپنے گھر جگائے ہر بنس کور، اگی دن اکو ریت بنایا۔ میتوں لیکھا پُرانا یاد جو اشارہ کیتا محمد نے وچ گور، مڑیاں توں باہر اکھ اٹھایا۔ میرے محبوبا تیری اتتم پینی لوڑ، لوڑیندے سجن تیری اوٹ تکایا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اپنے لیکھے نال لینا جوڑ، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے نارد توں ویکھیں نال چاؤ، چنچل بدھی نہ کوئے رکھایا۔ کی کھیل کرے پرہو میرا شاہو، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہو، اتھر بن وید دے گواہیا۔ اوہ اپنا کرے پساؤ، اُپاؤ سمجھ کسے نہ آئی۔ توں خوشیاں وچ کریں واہو واہو، واہو پنچم جیٹھ وجے ودھایا۔ تیس تیس تے گن ڈھولا گاؤ، ترے گن اتیتا کھیل کھلایا۔ بھاگ لگائے کلپیاں والے گراؤں، گاؤں گراں دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے جن بھگت میرے اُتے خوشی مناؤن گے۔ گھر اُجڑے پھیر وساؤن گے۔ مہاراج شیر سنگھ دا پھوٹو اپنے اندر اک اک رکھاؤن گے۔ پورب جنم دی سک، سک اپنے وچ ٹکون گے۔ اشٹ دیو من کے اک، اکو اوٹ رکھاؤن گے۔ درشن کر کے نت، نیت لوچن نین خوشی بگساؤن گے۔ کرپا کرے پر میشور پت، پت پر میشور جن اک دھیان رکھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دے حکم وچ حکم مناؤن گے۔ نارد کہے دھرنیے میں تیرے نال کراں مخل، مسخرہ ہو کے دیاں جنایا۔ توں بھاگ بھری دھول، دھول اپنا نام دھرائیا۔ اپنا وعدہ تک لے قول، اقرار نامہ دیاں دکھایا۔ تیرے نال کدے نہ ماراں رول، رول پنڈت ہو کے دھوکھا کرن کدے نہ آئی۔ پر میں اک گل ضرور دساں پنچم جیٹھ نوں کلپیاں والے اپنیاں کھیتاں وچ چاڑھنگے دیگ چول، ویہہ سو اٹھ بکرمی دھیان لگایا۔ میرا پُرانا فرمانا میں سنایا بول، بول کے دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چکایا۔ نارد کہے دھرنیے توں بڑی سوہنی سہنجنی لاڑی، رُپ ونت نظری آئی۔ میں تیرے پچھے دیکھاں کہ اگاڑی، دوئے پاسے سو بھا پائی۔ نی نہ تیتوں مجھ نہ کوئے داہری، نہ کوئی سینے ملی وڈیایا۔ کی توں کھیل تکیا اچ دی دہاڑی، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ جیہڑے بھگت سہیلے دھرم دی دھار وڈھن آئے ہاڑی، ہاڑ ستاراں ایہناں ساریاں

لے وڈیاںیا۔ ایہناں چچی کالی سوا سوا گٹھ لائی ہووگی داہڑی، جگت روپ بدلایا۔ بھگت دوارے وچ دوہاں ہتھیاں دی مار دے پھرن گے تاڑی، تلووا اپنا آپ درسایا۔ سب دا لیکھا مکاونا جنگل جوہ پہاڑی، ٹلیاں پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے دھرنی میں آواں گا ضرور، ہاڑ ستاراں ویکھاں چائیں چانیا۔ میرے وچ بھریا ہووے گا غرور، غربت جگت والی بنایا۔ میریاں اکھیاں وچ ہووے گا نور، نور نورانہ سو بھاپایا۔ میرے مستک وچ ہووے سندھور، ترسول شنکر نال وڈیاںیا۔ میری چھاتی تے پہاڑ بنیا ہووے کوہ طور، چوٹیاں تن بیخ نظری آیا۔ نُماری دا چڑھیا ہووے سرور، سُر ت شبد وچ سمایا۔ لگ نوں بدھے ہون پتے کھجور، چاروں کُنٹ نظری آیا۔ پنڈے تے ملی ہووے خاک دھوڑ، دھوڑی خاک رمایا۔ میرے ہتھیاں نوں پیراں نوں وچا ہووے جوڑ، جوڑا بودی والا اُتے دکھایا۔ میرے سینے تے لکھیا ہووے کوڑ، کوڑ کُٹمب جگت لوکایا۔ واڈھی کرن والیاں دا میرے نال ہووے گا پور، پورن سنگر ہو کے دیا کمایا۔ جنم دا کرم دا ورن دا برن دار ہے نہ کوئے قصور، دھرم دا لیکھا دھرم نال بنایا۔ جن بھگتو تہانوں آوٹا پئے بھادیں نیڑے ہوو بھادیں ہوو دور، اپنا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان حاضر حضور، حضورئے گرگھ لئے بنایا۔

۱۰۲۴

۱۰۲۴

* ۲۲ وساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال گرداس پُر سنگت دے واڈھی کرن سمیں *

وساکھ کہے میرا پر ویشا بانی، بائیل یسوہ دھیان لگایا۔ اُس نگاہ ماری اُتے سکائی، اسم اسماناں دھیان لگایا۔ میرا محبوب کرے پھلائی، جگت جہاناں ویکھ دکھایا۔ جو سب دی کرے رہنمائی، رحمت اپنی آپ کمایا۔ جس لیکھا ہندسا جاننا اکائی نال دہائی، دہ دشا کھوج کھوجاںیا۔ لہنا پورا کرنا جنگ جس رام بنایا جوائی، ذرا ذرا کھوج کھوجاںیا۔ موسیٰ ایسے دن دتی دہائی، کوہ طور اکھ بدلایا۔ گوہند نے بوٹا پٹ کے کاہی، کائنات دتی ہلائی۔ سنگر شبد بن کے راہی، رستہ رستیاں وچوں ویکھ دکھایا۔ بانی وساکھ کہے میری دہائی، دو ہتھ اٹھا کے دیاں جنایا۔ میرا دوس جس ویلے لکشمین نے سینتا نوں کہا نالے ماتا نالے

بھرجائی، نین چرن کول کول لگائیا۔ ایسے دوس باؤن نے بدلی بل والی شہنشاہی، شہنشاہ اپنا حکم سنائیا۔ نانک سرگن دھار بغداد تھی اپنی کلائی، کلمیاں توں باہر ویکھ وکھائیا۔ کبیر ایسے دن ستا لے کے اُتے رجائی، رضا رب دی وچ دھیان لگائیا۔ رومی نے ٹکے وٹ کے ڈھائی، ڈھنیا گوبند دتا سمجھائیا۔ گوبند نے کھڑگ ایسے دوس پہلی وار چلائی، شستر شتر و روپ بنائیا۔ سنگر ار جن سوا پھر ایسے دن کیتی لکھائی، گرنتھ گرو گرو گواہیا۔ دھرنی کہے میری چھاتی اُتے قدم قدیم دے مالک کیتے ڈھائی، حصہ دین دنی ونڈائیا۔ کھیل کھیلیا چائیں چائیں، چاو گھنیرا اک درسائیا۔ مہاراج شیر سنگھ ایسے دوس پہلی وار کشتی لائی، پکڑ اپنی بنت بنائیا۔ ایسے دوس تابو دے اندر دھار ہوئی رُشنائی، جنم توں پہلاں دتا سمجھائیا۔ منی سنگھ ایسے دوس چھڈ کے واہی، بھجیا واہو داہیا۔ سنگر توں بنا دست پرانی، جگت ترسنا تر کھا مٹائی، تن اندر وٹی ودھائی، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ بائی وسا کہے میتوں دھرو نے گل اک سنائی، بچپن بچیاں والا درڑائیا۔ پتہ نہیں اوہ کہو جہا ماہی، جیہڑا جنگلاں وچ رلائی۔ جس دے پچھے راج راجانا ہندی تباہی، طبع اندروں دے بدلایا۔ ڈھائی گھنٹے پرہلاں اکو ٹک گائی، توں میرا میں تیرا دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ پیر سدا مے پائی دہائی، واہو تیری بے پرواہیا۔ بے دیو جل دھارا اُتے بہہ کے گیا گائی، گو غریب تیری سرنائیا۔ نام دیو دتی دہائی، دیوہرے والیا دوہرا تیرا کھیل وکھائیا۔ میں چاہندا توں سب دا بنے گوسائیں، مہربان اک اکھوائیا۔ لمائے کے کیر نک نال لگائی، لائن لائن وچوں وکھائیا۔ پھیر نگاہ چاروں گنٹ اٹھائی، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ جدھر دیکھیا اُدھر نظر آیا دُھر دا ماہی، محبوب اگم اتھاہیا۔ نال اشارہ ہویا اوہ تک کلجگ کوڑ اندھیرا رہیا چھائی، سچ نور نہ کوئے رُشنائیا۔ تیری آسا منسا پوری دیواں کرائی، کرامات نہ کوئے جنائیا۔ تیرے دوہرے دا دوہرا بھگت دوار دیواں سہائی، بھگون ہو کے کھیل کھلائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے لواں انگڑائی، نور نورانہ ڈمگائیا۔ دُھر دی بنت بھگونت ہو کے لواں بنائی، گھرن بھنہنہار اک اکھوائیا۔ میرا کھیل ہوئے بے پرواہی، بے انت ہو کے اپنی کار کمائیا۔ میری بھگتاں نال نامیا ہوئی سائی، سودا پکا دینا کرائیا۔ بنا بھگتی توں دیاں ترائی، تارنہار اک اکھوائیا۔ مالا منکیاں دے تھاس سیوا دساں اگم اتھاہی، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جگت دی کھیتی گرکھاں دی وڈھائی، کرماں دے لیکھے دیواں کٹائیا۔ ہر جن آتم میری رہے نہ کوئے پرانی، پورن سنگر ہو کے لواں پرنائیا۔ گرکھاں اپنے رنگ

رنگائی، رنگت چاڑھاں تھاوں تھانیا۔ جنہاں دی سیوا وچ تھکن موڈھے کندھے باہیں، تہاں دی تھکاوٹ دو جہاناں دیاں مُکائیا۔ نامے اک تک خوشیاں دے وچ گائی، بیٹھلو کہہ کے پرہ نوں دتا وڈیائیا۔ بائی وساکھ کہے سو رت سہنجنی میری اج آئی، رُترئی پرہ نے دتی مہکائیا۔ جن بھگتو تہاڈی گھال گھالی اپنے لیکھے لائی، تہاڈا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ خوشیاں وچ خوشی خوشی وچ جانا چائیں چائیں، چاؤ اپنے اندر لکائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب جنم دا پورا کرے سائیں، گرگھ گرگر رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پیار دی سب نوں دے ودھائی، وادھا بھگتاں نال رکھائیا۔

* ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت نوگر داس پُر شہر سرپ سنگھ دے آرے دی چٹھ کرن سمیں *

دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ نچاں، دوس رین بھجیاں واہو داہیا۔ میرے صاحب دا آدجگادی کھیل سچا، سچ سوامی انترجامی اپنا حکم ورتائیا۔ جو دو جہاناں نوجوانا سیری بھگوانا لکھ چوراسی اندر رچا، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی بھگت سہیلا سدا پرگٹائے اپنا بچہ، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی گڑھ کچا، کنچن روپ دے دکھائیا۔ ترے گن گنی تت کدے نہ بچا، ہر جن ساتک ست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر وڈ وڈیائیا۔ جگ جگ کھیل کرے اپار، اپرپر سوامی ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے سانجھیاں، پروردگار اپنا حکم ورتائیا۔ کلج لیکھا جانے جیو جنت جگت جگت ووار، ووار ہی ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں کر پیار، پیما پریتم دے وڈیائیا۔ انتر آتم دے درس دیدار، نچ نیتز لوچن نین کرے رُشائیا۔ جگت کرپا جگت دی دھار، جگیا سوآں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے کرپا کرے سیری بھگوان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن دھار ہو مہربان، محبوب ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں دیوے دان، وست امولک ام ورتائیا۔ جگت سہارا بخش کے پین کھان، ترسنا ترکھا پور کرائیا۔ اٹھے پہر

ہووے نگاہبان، دوس رین دیکھ دکھائیا۔ سچ خوشی ست دادیوے گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ پریم پریتی مُجّت کر پروان، پریم پُرکھ اپنے لیکھے لائیا۔ جگت دوس گھڑی پل پروشٹا چوہی وساکھ لیکھا لیکھے لائے آن، آپ اپنی دیا کمائیا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ ہر جن کر پروان، پریم پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ دھرم دی دھار ست دی کار پیار دی چلدی رہے دُکان، وست اگم اتھاہ بے پرواہ اپنی آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرنی دا کرتا کرنہار وڈ وڈیائیا۔

* ۲۴ وساکھ شہنشاہی سمت نو پینڈ اٹھ پینڈی ضلع گرداس پُرشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میری دھوڑ نے دھوڑ رمائی، خاک خاک ملی وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ خوشی منائی، خوشخبری سنی دھر دے ماہیا۔ سندیسہ سنیا چائیں چائیں، چاو گھنیرا میرے انتر پرگٹائیا۔ میں بنا بھجیاں توں اٹھائیاں باہیں، چار کنت دتیاں دکھائیا۔ دھن بھاگ سبھاگ میرا صاحب ملیا سائیں، سلطان دھر درگاہیا۔ جو بنیا میرے اُتے پاندھی راہی، رہبر اگم اتھاہیا۔ جس دا کھیل سدا بے پرواہی، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میری دھوڑ میرے اُتے دتا دھوڑا، چار کنت ورکھائیا۔ میتوں رنگ چاڑھیا گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ میرا انتشکرن رہیا نہ موڑھا، دُرمت مت نہ کوئے بنائیا۔ ناتائٹیا کوڑا، کوڑ کرپا خاک ملائیا۔ میرے انتر پرکاش ہویا نور، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جس داسب توں وکھرا ظہورا، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ جن بھگتاں سدا حاضر حضورا، ہر ہردے وچ وسائیا۔ دھرنی کہے میری آسا منسا کرے پورا، پورن سنگر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے نام رس سرورا، سرتی شبد نال ملائیا۔

* ۲۴ وساڪھ شهنشاهي سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر كھن ینگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میٺوں اشارہ دیوے اسمان، نیلی دھار دھار جنائیا۔ کھیل تک سری بھگوان، کی بھگوان اپنی کار کمائیا۔ نگاہ مار لے دھر دے رام اگے کاہن، کاہنا والیے اکھ اٹھائیا۔ بنا اکھراں توں سُن گیان، شبدي شبد دھار وڈیائیا۔ نو نو چار دا ویکھ بیان، جو اوتار پیغمبر گرو گئے سنائیا۔ ست دھرم دی شرع ویکھ اسلام، اسم اعظم کھوج کھوجائیا۔ نام کلمے ویکھ کلام، کائنات پردہ رہے نہ رانیا۔ مائس مانگھ ویکھ غلام، شرع زنجیر بندھائیا۔ من کلپنا ویکھ تمام، طمع وچ کوڑ لوکائیا۔ ست سچ ملے نہ کوئے آرام، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ راہ تک اوس اگے امام، جو عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس دا حکم سندیسہ فرمانا بنام، پاربرہم کی اپنی کھیل کھلایا۔ نگاہ مار لے کھج اندھیری شام، شمشان بھومیاں کھوج کھوجائیا۔ حقیقی ملے کسے نہ جام، امرت رس نہ کوئے چوائیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے نام، نشانہ کوڑ نظری آئیا۔ پیغمبراں توں پرے سُن پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے دے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر ینگھ وشنو بھگوان، کھج کوڑ کرایا ویکھے حرام، ہرم سب دے کھوج کھوجائیا۔

* ۲۴ وساڪھ شهنشاهي سمت نو پند بابو پُر ضلع گرداس پُر ہر سنگت دے نوٹ * *

دھرنی کہے میرے مالک محبوبا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل تگاں اجوبہ، عجب نرالے تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے اُتے شرع دیاں ویکھ حدو دا، حصے دین دنی نظری آئیا۔ جھگڑاپیا تن وجودا، ماٹی خاک کرے لڑائیا۔ تیری منزل جانے نہ کوئے مقصودا، درگاہ ساچی ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تیری دُنيا جگت واسنا پگن کہے بے ہودا، بیوہ دے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی سنگر ٹھا کر، کیوں ٹھو کراں رہیا لگائیا۔ دین دنی اپنا ویکھ جگت ساگر، سمند ساگراں پھول پھولائیا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹی گاگر، گگریا کاپچی دھیان

لگایا۔ کسے دا کرم نہ دسے اُجاگر، اُجل کھ نہ کوئے کرائیا۔ تیرے نام دا ونجارا رہیا نہ کوئے سو دا گر، سو دا سچ ہٹ نہ کوئے کرائیا۔ سُر ت رہی نہ کسے
 اگاگر، جگت واسنا کاگ وانگ گرا لیا۔ سچ دوارے ملے کوئے نہ آدر، سر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ توں کرتا کریم دُھر دا قادر، بے عیب نور الایہا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا کھیل اگم اتھاہ، اتھر بن وید دے گواہیا۔ کل مالک
 بے پرواہ، بے انت تیری وڈیایا۔ تیری سرشی بھری نال گناہ، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیرا سندیسہ گئے جنا، دُھر فرمانا اک درڈایا۔
 کلج انتم آوے نور الہ، امام اِماما وڈ وڈیایا۔ کل کلکی ویس لئے وٹا، وٹاندر اشد گرو کرائیا۔ نہہکلنک نور جوت کرے رُشنا، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔
 جن بھگتاں ہوئے سہا، سہانک نانک بے پرواہیا۔ کلج سوئے لئے جگا، جاگرت جوت کر رُشنایا۔ نام کلمہ دے درڈا، ڈھولا دُھر دا اک سنا یا۔ دین
 مذہب دا لیکھا دے مُکا، مکمل اپنا حکم سنا یا۔ سچ سرنائی لئے رکھا، رکھک ہو کے رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ سب دی قبول کرے دُعا، جو دوئے جوڑ
 واسطہ پائیا۔ دھرنی تیرا لہنا دینا لیکھا پورا کرے آ، اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن داتا نرویر پرگٹ ہووے شہنشاہ، پاتشاہ اک اکھوایا۔ جس نوں صدی چو دھویں
 انت اخیر سارے کرن واہ واہ، واہوا تیری وڈ وڈیایا۔ سو جن بھگتاں لہنا دینا پورب جنم دا جھولی دیوے پا، کرم کرم دا لیکھ رہے نہ رانیا۔ اوس سوامی
 انترجامی سیس دینا نو، نو نو لگنا پائیا۔ اوہ سنت سہیلا اک اکیلا تیری پکڑے بانہہ، سہانک نانک اک اکھوایا۔ کلج کوڑی کر یا دے مٹا، مٹی خاک دھوڑ
 اڈایا۔ سنجگ ساچا دے لگا، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اکو اشٹ دے منا، درشت سب دی آپ گھلایا۔ ناؤں نرنکارا آپ پرگٹا، پرگٹ ہو کے کھیل
 کھلایا۔ ست دھرم دا ڈنکا دے وجا، چار گنٹ کرے شنوایا۔ جن بھگت سہیلے لئے ترا، تارنہار اک اکھوایا۔ ہر سنگت میلے لئے ملا، ملنی ہر جگدیش
 کرائیا۔ گر چیل اکو رنگ رنگا، رنگت چاڑھے دُھر دا ماہیا۔ وقت سہنجا کرے آ، سوبھاؤنت دے وڈیایا۔ توں چرن سرن پینا سرن، سرنگت اک رکھایا۔
 اوہ تیرا لہنا دینا پورا دے کرا، پورب پچھم اتر دکھن دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دی آسانسا پورن دے کرا، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۳۰ ساکھ شہنشاہی سمت نو پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر پاتشاہ جی دی بمبی تے کشمیر سنگھ، جسیر سنگھ، بھاگ سنگھ، کلونت سنگھ، میلا سنگھ، جگتار سنگھ، گریت کور، چرن کور، جاگیر سنگھ، نرمل سنگھ سکھن سنگھ، جرنیل سنگھ، دلپ سنگھ، رتن سنگھ، جوگا سنگھ، بھجن سنگھ، پریت سنگھ، کشمیر سنگھ *

نارد کہے میتوں آوے ہاسا، دندیاں کڈھ کے دیاں دکھائیا۔ میں پچھلا دستاں خلاصہ، بھو ابھید جنائیا۔ کی کھیل ورتایا پڑکھ ابناشا، ہر کرتے ڈھدر گاہیا۔ میں دیکھدا رہیا تماشا، نیناں نین اٹھائیا۔ بالیک بیٹھا ایٹھے پیاسا، آس انتر انتر رکھائیا۔ پر بھو بھگتاں دا بھر دے پریم والا کاسہ، قسم کھا کے دتا سمجھائیا۔ نج گھر جنہاں رکھیں واسا، اپنا رنگ رنگائیا۔ میری دیکھ لے کایا ماٹی لاشا، تن سر پر کھوج کھوجائیا۔ شبد سندیسہ ملیا تیتوں دیواں دھرواسا، دھرم دھار سٹائیا۔ بھو ابھید اک سٹاسا، اننت ہو کے دیاں جنائیا۔ جیہڑے ایدھیا واسی رام نوں چھڈن آئے بناسا، رستے وچ نیناں نیر وھائیا۔ اوہناں انتم کلجک جنم کراں راسا، جنم جنم وچوں دوائیا۔ پریم پیار دی مل کے اوہناں نال پاواں راسا، رستے دین دنی بدلایا۔ شکر چل کے آوے اتوں گیللاشا، وشن برہما سر نوائیا۔ میں بھگتاں ہو کے داسا، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ کھیل کراں الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھاں ڈھایا۔ دوس رین ہوواں راکھا، اٹھے پہر سہائیا۔ ساچے جل دیاں دیواں داتا، بھنڈارا امرت نام برسائیا۔ سو وقت سہنجن جاتا، نارد کہے میرے انتر وبتی ودھائیا۔ خوشی ہووے انج دھرتی ماتا، ماتا ترپت دی نال ملایا۔ میرا سنگر والا ڈوگھا کھاتہ، بھو سکے کوئے نہ پائیا۔ سینا ویراگ وچ رشی نال کنیاں ایٹھے ڈھائی راتا، گیاراں دن غمی وچ لنگھائیا۔ نارد کہے میں پچھلا ماریا جھاکا، سچ نال دیکھ دکھائیا۔ میرے کول اک چار پنچ تن دا خاکہ، خاک مٹی والا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں سچ سندیسہ آکھا، آکھ کے دیاں درڑائیا۔ شبد سندیسہ دیواں ساچا، سچ نال سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر زرگن ہو کے راجا، روم روم وچ سمائیا۔ اوہ دوس رین پریم پیار دیاں کٹن واٹا، بھجن واہو داہیا۔ جگت کار اوہناں دا لیکھا کر ہاتھا، لیکھا ہتھو ہتھ چکائیا۔ ایہہ پورب دا لہنا تریتے داسا تھا، کلجک انتم پور کرائیا۔ جنم جنم دی سیوا کرم کرم دا پورا کرے گھاٹا، گھاٹ آگے رہے نہ رانیا۔ زرگن نور جوت دی دھار دیوے لائا، لائا اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت

سہیلے سگلا بنیا دُھر دا ساتھ، سگی اک اکھوانیا۔ گرگھو تہاڈا پروان ہويا ٹیکیا ماتھا، مستک ملے وڈیا نیا۔ جل دھارا کہے میں چرن چھوہ کے پوت ہو کے نہاتا، اپنا آپ پوت بنایا۔ گرگھو تہاڈے پریم دی دھار، ایس بمبی دی آبشار، جل اٹھسٹھ تیرتھ نالوں وڈ وڈیا نیا۔ تہاڈی لیکھے لگی گھال کیتی کار، کرم دی دھار کرم نال رکھانیا۔ پورن سنگر پورن اوتار، پورن جوت شبد دی دھار، پورن سنگر ہوئے سہانیا۔ ایہہ لیکھا پورب چکائے سچی سرکار، لہنا سب دا ویکھ وکھانیا۔ آگیا کور اُس ویلے پینسٹھ سال دی ہندی سی اک ودھوانار، پنج سال وچھوڑا پتی والا پہلوں پانیا۔ اوس ستاراں گھنٹیاں پچھوں رشی نوں پانی دتا پیال، پیتا نوں ستی آپ اٹھال، نیز پریم نال تکانیا۔ دُھر سندیسہ دتا دین دیال، دیاندھ حکم سنایا۔ جس ویلے کھج سرشی درشی اندر ہوئی بے حال، بہیل ہو کے رووے مارے دھاپیا۔ اُس ویلے کرپا کرے پُرکھ اکال، جن بھگتاں ہوئے آپ سہانیا۔ سچ دا پروشٹا کیتا پروان، پریم پُرکھ اپنے رنگ رنگانیا۔ گرگھو گرگھو جن بھگتو تہاڈی سچ پریتی دا پریم کول مان، دیونہار آپ اکھوانیا۔ سب دی گھال کیتی ہوئی پروان، پریم پُرکھ سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جانی جان، جانہار اک اکھوانیا۔

۱۰۳۱

۱۰۳۱

* ۳۱ وساکھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر موتا سنگھ کلسیاں والے دے نوت * *

وساکھ کہے میرا انت پروشٹا گیا، کت دے مالک دتا مُکانیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رُکیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ اوس گر اوتار پیغمبر اٹھایا اپنی دھار ستیا، نرگن نور نور جگانیا۔ اٹھو تلو دھرم دھار دی رُتیا، کی رُڑی مات مہکانیا۔ بھيو ابھید رہے کوئے نہ لگیا، اوہلا پردہ آپ چکانیا۔ سچ وقت سہنجنا دُکھیا، گھڑی تھت وار وجے ودھانیا۔ جس نو نو چار دا بیڑا چکيا، بیڑا جگت جہان ویکھ وکھانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا جن بھگتاں میٹے دُکھیا، دُکھیاں درد وندا نیا۔ ساچا وقت سہنجنا کرے سکھیا، سکھ ساگر وچ سامانیا۔ گر سکھ رہن دیوے کوئی نہ بھکھیا، بھکھیاں بھکھ مٹانیا۔ جو ہر گھٹ اندر وڈ کے رہیا پچھیا،

کھوجنہارا تھاؤں تھانیا۔ اوہ سب نوں بخشنہارا خوشیاں، خوشیاں وچ رکھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی نظر آپ اٹھانیا۔ وساکھ کہے میرے پیتے سال سہنس، کوٹن کوٹ پندھ مکانیا۔ میں جن بھگت سہیلے پر بھو دے پیارے تگاں ہنس، گرگھ گر گر رنگ رنگانیا۔ سنگر دھار دا تگاں ہنس، سر ہنس اکو نظری آیا۔ کجک کوڑ ہنکاری رہے نہ کنس، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکانیا۔ دیوے مان جگت دی دھار کور ہر ہنس، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ جو اشارہ کیتا تبریز شمش، شمع جگت دھیان لگانیا۔ جو سندیسہ دتا حمزہ غمس، خود خدی وچوں مٹانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ وساکھ کہے میرے انتر اک ویراگ، برہوں وچ جنانیا۔ مہینے جیٹھ گنا بھاگ، بھگوان دے وڈیانیا۔ ساچے گھر جگنا چراغ، چراگاہاں کرے رُشانیا۔ پُرکھ اکالا رکھے لاج، ہنس سر ہنس سر اپنا ہتھ لگانیا۔ سب دا جیون جائے جاگ، جاگرت جوت نال وڈیانیا۔ کوڑی بدھی رہن نہ دیوے کاگ، گرگھ رنگ رنگانیا۔ پورب جنم دا دھوداغ، پتت پُنیت دکھانیا۔ ست دا سچ سہائے کاج، کرنی دا کرتا آپ اکھوانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ وساکھ کہے میری نمو نمو نمسکارا، سیس جگدیش جھکانیا۔ سنگر شبد دا دساں اشارہ، کی سندیسہ رہیا جنانیا۔ سکھی وسے میرا پروارا، ہنس سر ہنس وڈیانیا۔ جگت دلدر کوڑ نوارا، دکھاں روگاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سچ کرے پسار، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ حکم سندیسہ دیوے اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جنانیا۔ جتھے منی سنگھ دی خاک دا بھجھیا رکھیا انگیارا، ہڈیاں ڈھیر سہانیا۔ پنج جیٹھ تیجا سنگھ لاویگا پنج جیکارا، اندر سنگھ نال ملانیا۔ دیگ دا موتا سنگھ بنے ورتارا، خوشیاں نال ورتانیا۔ جگتار سنگھ سیس بنھ چٹا دستارا، پھرے چائیں چانیا۔ ایہہ کھیل اگم اپارا، ہر کرتا آپ جنانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگادی اک ادھارا، دوسراوٹ نہ کوئے جنانیا۔

* پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میری کھیل کے گئے گودی، گوداوری دا کنڈھا اتم دے گواہیا۔ جگت روپ درساؤندے گئے سوڈھی تے ویدی، جگت ویدیا توں باہر جنہاں پڑھائیا۔ کوڑ کرایا دُور کردے گئے ممتا موہ والے بچاؤندے گئے روگی، ہنکار وکار اپنی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم میل ملاؤندے گئے ڈھر سنیوگی، وچھوڑا ناتا جگت والا گوائیا۔ ست سچ دا بننا دسدے گئے جوگی، جگیشتراں توں باہر پڑھائیا۔ بھسمڑ روپ درساؤندے گئے بھوگی، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے اتوں لیکھ جنہاں مکایا بھاؤ دوجی، دُتیا بھیو رہیا نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرا جگ ہندا رہیا سویمبر، صاحب سوامی دتی مان وڈیائیا۔ نور پرکاش تکیا رسول پیغمبر، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ ظہور دیکھیا تن وجود مائی خاک مندر، کعبیاں سو بھاپائیا۔ سرگن دھار ٹٹا دیکھیا جندر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ ظہور تگدی رہی اتے امبر، اسماناں پرے دیکھ وکھائیا۔ نو نو چار توں باہر ڈھونڈن گئی لبھن، کھوجن کھوج کھوجائیا۔ میرا محبوب ماہی مینٹوں نظر آیا واحد اکور بن، ریول ثانی جس دا دھیان لگائیا۔ جس دا محکم سندیہ کلمے دی دھار دتا میری بھجائی اگن، آب حیات نال نجات کرائیا۔ میں خوشیاں وچ ہوئی مگن، مستی وچ لئی انگڑائیا۔ نرمانتا وچ لگی سدن، صدقے واری گھول گھمائیا۔ آمیرے محبوب پرکھ سمرتھن، تیری اوٹ تکائیا۔ میں مہندی لا کے ہتھن، بن ہتھیاں توں سگن منائیا۔ بن اکھراں توں کھول کے اکھن، نیتز لوچن نین لئی انگڑائیا۔ قدماں تے سر لگی سٹن، دھوڑی خاک رمائیا۔ خوشیاں وچ لگی نٹھن، بھجیاں واہو داہیا۔ سندیہ سُنیا لکھ اکھن، کی اگوچر دتا درڑائیا۔ دھرنی تیری دھار دا دیکھا لیکھا آواں دسن، دس دس دی دھار توں باہر سمجھائیا۔ محبوب ہو کے مُجبت وچ آواں وسن، وصل اکو یار وکھائیا۔ کلمیاں توں باہر کلام قائم مقام ڈھر دا دساں بچن، بچپن تیرا ویکھ وکھائیا۔ صدی چوڈھویں دا گھاٹ تگن پتن، کنارے بیٹھا محمد اکھ کھلایا۔ دھرنی کہے میں نیتز ورو لے اکھن، ہنچھوواں ہار بنائیا۔ کی میرے مالک خالق دین دُنی آوے متھن، جو متھیا دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں اوس دی سرنی پری، جو پر م پُرکھ

بے پرواہیا۔ جس کھیل اوٹڑی کری، کرتا پڑھ گم اتھاہیا۔ جس تن وجوداں دھار بنا کے لڑی، کئی گنڈھ دتی بندھائیا۔ میٹوں یاد پُرانی گھڑی، گھڑی گھڑی کھوج کھوج جائیا۔ دھرنی کہے میری نگاہ آکاشاں توں اُپر چڑھی، چڑھدا لہندا نظراں ہیٹھ دباہیا۔ میں محبوب نکیا جتھے کرپا ہندی بڑی، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میں درویشن ہو کے گھڑی، نمرتا وچ سیس جھکائیا۔ نگاہ ماری تے دھار بنا اکھراں توں پڑھی، جس دا رُوپ رنگ ریکھ جگت نہ کوئے جناہیا۔ جس وچ شرع نہ کوئے شرعی، شریعت نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں ویکھ کے زمیں اسمانا، دو جہاناں پرے دھیان لگائیا۔ جلوہ تک کے نور نورانہ، ظاہر ظہور ویکھ دکھائیا۔ نگاہ نال ویکھ کے کاہنا، نین نیناں وچ لگائیا۔ ست سروپ دا جان کے راما، رام رام رُوپ اکھوائیا۔ جو آد جگادی مہربانا، محبوب نور الاہیا۔ اُس نے دتا حقیقی حق پیغام، کلیاں توں باہر سناہیا۔ دھرنی نگاہ مار لے تیرے اُتے انت کنت بھگونت پھر کے آوے بانا، بھيو ابھید الکھ اگوچر اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا کھیل ہونا جگت مہانا، مہما اکھ کھہ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ دھرنی کہے میں تک کے دُھر دھرم دی دھار، دھرم دھرم نال جناہیا۔ بنا زبان توں کر پکار، کوک کوک سناہیا۔ سُن شہنشاہ مینڈو یار، نور نورانہ نور الاہیا۔ میرے عالی جاہ ولیاں دی سرکار، شہنشاہ پیغمبراں دے دکھائیا۔ میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیس جھکائیا۔ میرے امام اماما توں میرے اُتے ہونا ظاہر، ظاہر ظہور لینی انگڑائیا۔ میں تیری قدم بوسی وچ قدیم دا کراں انتظار، قدرت دے قادر تیرا راہ تکائیا۔ درگاہ ساچی دے مالک خلق دے خالق اپنے اندروں ہوویں باہر، گپت ظاہر اپنا رنگ رنگائیا۔ میں تیری دید دا درس کرن نوں رہاں تیار، دوس رین راہ تکائیا۔ توں مالک میرا آد جگادی تیرے سب کچھ اختیار، مختیار گر اوتار پیغمبر میٹوں دے کے گئے صلاحیا۔ دھرنی تیرے اُتے انت آوے کل کلکی اوتار، نہہکلنک رُوپ بدلایا۔ جس دا اکو نور جوت ہووے اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ سنگر شبد شبد دی ہووے دھار، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ جگت اکھراں دا لیکھ سمجھ سکے نہ وستھار، صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ اوہ بودھ اگادھا جس دا انت نہ پاراوار، بے انت کہہ کے جس نوں سارے گائیا۔ سو تیرا لہندا دینا قرض دے اُتار، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ دا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ اُس دا اکو حکم

ہووے درے دربار، عدل انصاف اک کمانیا۔ اکو کلمہ تیرے اُتے دے اُچار، اکو نام دے سمجھانیا۔ دیناں مذہباں میٹ کے خار، خالص اکو رنگ
 رنگانیا۔ تن وجوداں دُتیا بھاؤ دے نوار، پردہ پردیاں وچوں اُٹھانیا۔ تُوں غفلت وچوں ہونا بے دار، آلس نندرا وچوں اکھ کھلانیا۔ کھیل تَننا ایکنکار، کی
 اکل کل دھاری اپنی کل ورتانیا۔ جس دا سمبل ہونا دھام نیار، سمبل بہہ کے اپنا آپ ٹکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے اندر آواز اگئی آئی، آیتاں توں باہر دتا درٹانیا۔ تیرے اُتے کلجگ کوڑ بے قصائی، چھری شرع والی اُٹھانیا۔
 دھرنی کہے میں رو کے دتی دُہائی، دُہتھڑ سپنے اُتے لگانیا۔ مہر کر میرے مہربان نُور الاهی، اللہ تیری اوٹ رکھانیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد میری دین
 گواہی، شہادت رہے بھگتانیا۔ تیری نام دی دروہی تیری آد وچ دُہائی، کلہیاں توں باہر کوک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیانیا۔ دھرنی کہے جھٹ نارد آگیا پاؤندار وُلا، تاڑی پُٹھے ہتھھاں وجانیا۔ مولیٰ تند بٹھ کے ڈولا، بازو رہیا ہلانیا۔ نالے دکھاوے
 پیغمبراں والا قول، اقرار رہیا جنانیا۔ آہ کلمیے تک لے اپنا مولا، جو مولیا ہر گھٹ تھانیا۔ جس تیرے اُتے بھار کرنا ہولا، ہولی ہولی اپنا وقت وہانیا۔ جس
 دا روپ نہ کالا نہ سولا، جوت نُور نُور الہیا۔ اوس دی کرنی نوں اپنے اُتے آپے ٹوہ لا، اپنا بل آپ پرگٹانیا۔ جس سچ دورا اکو کھولا، خالق خلق دے
 وڈیانیا۔ نی دھولے تیرا جھاٹا ہو گیا دھولا، کوٹن کوٹ جگ تیرے اُتے گئے وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کمانیا۔ نارد کہے دھرنیے سُن لے میری نسا، متاتوں باہر جنانیا۔ اپنا روپ بنا لے ہنسا، کاگ وانگ نہ کوڑ گر لایا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو گاؤندے
 اسنکھا، سہنسر دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلانیا۔ نارد کہے دھرنیے میں پنڈت
 پُرانا آیا، وید شاستراں توں باہر میری پڑھانیا۔ میرے پر بھونے میٹوں اکو لیکھ سمجھایا، جس نوں لیکھنی لکھ سکے نہ رانیا۔ جس داراگ کسے رسنا جہوا نہیں
 گایا، صفتاں وچ سکیا نہ کوئے صلاحیا۔ ترے گن مایا رنگ نہ کوئے رنگیا، رنگت جگت نہ کوئے درٹانیا۔ میں اوہ سندیسہ اگتا رہیا سنایا، بن رسنا جہوا
 ڈھولا گانیا۔ اوہ تک لے بے پرواہیا، جو بے پرواہی وچ سمانیا۔ جو سب دا دائی دایا، آد انت آپ اکھوانیا۔ اوہ جوت سروپی شاہو بھوپنی اپنا ولس وٹایا،

وٹاندر استگر شبد نال کرائیا۔ جس نے سچ سنگھاسن پڑھ کر ابناشن ہو کے اِکو ڈاہیا، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر سُہنجنے آپ رکھایا، آد زرنجن دیا
 کمائیا۔ ڈکھ بھے بھجن تیرے ڈکھ نوارن آیا، ڈکھیاں ہوئے سہائیا۔ نارد کہے میں کوک کوک درڑایا، دروہی دروہی کر سٹائیا۔ دھرنی کہے میتوں اُس دا
 درشن دے کرایا، جو کرنی دا کرتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیے
 درشن کر لے اگے ہر دا، جو ہر ہر دے ڈیرہ لائیا۔ جو مالک تیرے نوست گھر دا، گرہ مندر ہوئے سہائیا۔ اُس دا اندروں چک دے پردہ، پردہ پردیاں
 وچوں اٹھائیا۔ اوہا کھیل ویکھ لے لہندا چڑھدا، چڑھدا لہندا اپنا تھم دے ورتائیا۔ جس دے چرناں وچ سچھنڈ دوارے اوتار پیغمبر گرو زرنجن دھار ہو ہو
 بہندا، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ پڑھ اکال دین دیال شبد سدیسہ زرنیشا پروردگار سانجھیا راکو کہندا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا
 آپ سٹائیا۔ تیرا بُرج منارا انت ویکھ لے جاندا ڈھندا، ڈھنیا گوہند والا دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے دھرنیے ذرا نگاہ مار لے بیٹھا، نین نین نال بدلایا۔ رت سُہنجنی تک لے مہینہ جیٹھا، ودی سدی توں باہر دھیان لگائیا۔
 جو سب نوں رکھے چھایا بیٹھا، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جس دا شبد دھار سنگر بیٹا، جنم والی اور کوئے نہ مائیا۔ جو سچ سنگھاسن آتم لیٹا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جو
 اتم تیرا بنے کھیوٹ کھیٹا، بیڑا جگت جہان چلائی۔ دو جہاناں ہو کے آوے نیتا، نیتز نیناں درشن لینا پائیا۔ جو دین دنی کائنات رن بھومی ویکھے کھیٹا، خاطر
 ڈھر دی کھیل کھلائی۔ جس دے پیار وچ سنگر ارجن سیس پوائی ریتا، راوی دھار سیس نوائیا۔ اوہ بھلے کدے نہ چیتا، چیتن تیتوں دے کرائیا۔ سب دا
 پورا کرا لیکھا، کھت بھوکھت نال ملائی۔ جس دا اشارہ کیتا گوہند دھاری کیسا، کیس گڑھ دا لیکھا دے چکائیا۔ اُس کھیل کھلاؤنا ملا شینا، مسانکاں ویکھ
 دکھائیا۔ جس عیسیٰ موسیٰ دھار میٹنی ریکھا، رکھیاں نیاں پردہ آپ اٹھائیا۔ تیرے اُتے سنجگ دھرم دی لائے میخا، میخ برکھ دوویں دین گواہیا۔ جس
 لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پاؤنا بھلیکھا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ اوہا آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی اِکو سٹ ڈلارا پلیٹھا، جس دی آو سبھ
 کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے دھرنیے پہلی جیٹھ کی رہیا دس، دہ دشا

دھیان لگایا۔ تیرے دل دیکھ کے رہیا ہس، نال ہستی تک بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ رہیا نس، بھجے واہو داہیا۔ حیران ہو کے کہے پر بھو دا گائے کوئے نہ جس، سچ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جگت وکار وچ سرشٹی گئی پھس، پھاسی جم نہ کوئے کٹایا۔ سچ دے آگو گئے نس، بھجے واہو داہیا۔ انت دھرم دی ہو گئی بس، دھرنیے اوہ وی بیٹھا کھ چھپایا۔ تیتوں پین والی غش، بسدھے بسدھے سدھے رہے نہ رانیا۔ کلجگ کردا پھرے عش عش، عیش و عشرت نال ملایا۔ بنا قدماں توں سرشٹی رہیا کچھ، کچھ مجھ دیکھن نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ جیٹھ کہے دھرنیے میں پر بھ دا سٹ ڈلارا، دُلھا اک اٹھوایا۔ میرا کھیل سدا جگ چارا، چو کڑی وجدی رہے ودھایا۔ میری پائے کوئے نہ سارا، میرا مہاسار تھی اک اٹھوایا۔ میں سبجگ تریتا دواپر کیتا پار کنارہ، کلجگ انتم دیکھ وکھایا۔ میں کھیل کھلایا پیغمبر گر اوتارا، اوتری میرے وچ اپنا آسن لایا۔ میں سندیے سُن دا رہیا ست سچ دے وچ پیارا، پریم نال اپنے وچ لکایا۔ سب نے کہا کلجگ آوے انت سری بھگونت کل کلکی اوتارا، نہہکنک اپنا ویس وٹایا۔ امام ااما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ جس دین دُنی دا دیکھنا دائرہ، حدو داں پھول پھولایا۔ نام کلیاں کراؤنا مشاعرہ، مشوریاں نال سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھایا۔ جیٹھ کہے میرا جگت دھار مہینہ، محو دیاں سمجھایا۔ میں سب دا دیکھنا کایا انتر سینہ، سینہ بسینہ کھوج کھوجایا۔ میں کھیل کھلاؤنا دین دُنی دی دھار رُسا چینا، رُستم کوڑ والے اٹھایا۔ جھگڑا پاؤنا مکہ مدینہ، کعبیاں دتا ہلایا۔ سب دی رہن نہیں دینی تعلیم، طلبے ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے سارے روون مارن دھایا۔ میرا رُپ نہیں کمینہ، کملاپت میتوں دتی وڈیایا۔ میں اگنی تاواں اُتے دھرنی تیری زینا، زمیں زماں دیکھ وکھایا۔ دیناں مذہباں دا حق حقوق سب دا جانا چھینا، شہنشاہ اکو حکم ورتایا۔ نو ست سنگر شبد دے ہونا ادھینا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اٹھوایا۔ جیٹھ کہے میں سب دا متر پیارا میت، دھرنیے دھرم دھار جنایا۔ میرا اکو سُن لے گیت، جو گیت گو بند گایا دُھر دے ماہیا۔ تیرے اُتے بدلنی ریت، ریتوان ہوئے سہایا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، مصلے سب دے حل کرایا۔ دین دُنی کر کے پت پُنیت، پت پاؤن دے وڈیایا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، نیچ نیچاں ہوئے

سہایا۔ لیکھا رہے نہ ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں رنگ رنگایا۔ تیرے ہتھ ٹکائے اُتے پیٹھ، پشت پناہ اپنا ہتھ رکھایا۔ سرشی دی درشی وچوں بدل دیوے نیت، نیز لوچن نین بھگتاں اکھ کھلایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ سب نے گاؤناگیت، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ سنگر شبد ہو کے وسے چیت، چت وت ٹھکوری رہن کوئے نہ پایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اکو دس اپنی پریت، پریتم ہو کے ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ دا گھر اک سہایا۔ پہلی جیٹھ کہے دھرنیے تیرا گھر ہووے سہنجا، سنگر شبد دیوے وڈایا۔ پرکاش کرے آد زرخنا، کلجگ اندھ اندھیر گوانیا۔ تیرا لیکھا پورا کرے درد ڈکھ بھے بھنجا، بھوساگر پار کرایا۔ نیز نام دا پا کے انجا، لوچن نین کرے رُشایا۔ جس دا اکو دیک جگنا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ اکو نام کلمہ ہونا بھنا، بندگی اک درسایا۔ اکو ڈنکا ڈورونام وچنا، دو جہاناں کرے شنوایا۔ اکو سرور ہووے مجنا، دُرمت میل گوانیا۔ جس لیکھے لاؤنا اعلیٰ ادنیٰ، غریب نمائیاں گود ٹکایا۔ اُس دا جگت پرتاپ ودھنا، وادھائے خلق خدایا۔ جس دی سانجھی ہونی بندنا، سیس جگدیش سر جھکایا۔ جس کلجگ انتم لیکھے لاؤنا کوڑ کڑیاں داکنڈھنا، گھاٹ پتن پھول پھولایا۔ جن بھگتاں سنگ کدے نہ چھڈنا، ناتا چھٹے کوڑ لوکایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی ہڈنا، ناڑی ناڑی کرے رُشایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورا داتا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے جیٹھ میں بیننتی سناواں ایک، ایککار آگے سیس نوایا۔ پُرکھ اکال دی رکھی ٹیک، ٹکا دھوڑی خاک رمایا۔ جگت جہان لگنا سیک، اگنی تت تپایا۔ بنا بھگتاں توں بدھی رہے نہ کسے بیک، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ منوآ من نہ بنے نیک، وہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ ست دھرم نوں سارے جان وچ، کلجگ کوڑے ہتھ پھڑایا۔ پر بھو دا درس کوئی نہ کرے نیتن نیت، نچ نیز نہ کوئے رُشایا۔ انتر زرنتر کھلے کسے نہ بھیت، پاربرہم برہم ملن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کی اپنی کھیل دکھایا۔ پہلی جیٹھ کہے دھرنی میرا سنگر پُرکھ سلطانا، اکل کل دھاری آپ اکھوایا۔ جو پیر کے انتم بانا، ویس اولٹا آیا وٹایا۔ جس داشبد اگمی گانا ترانہ، تریا توں باہر سناپیا۔ جو لہنا دینا پورا کرے دو جہاناں، دوہری اپنی کل ورتایا۔ جن بھگتاں دیوے نام ندھانا، ناؤں زرنکارا اک درڑایا۔ گھر مندر کرے سہانا، گرہ وجدی رہے ودھایا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹے نشانہ، نشان اپنا دے سمجھایا۔ آتم دھار پر ماتم بن کے کاہنا،

گرگھ گوپي لئے پرناييا۔ امرت رس دے کے پينا کھانا، جگت ترسنا بھکھ مٹاييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کرپا ندھان ہوئے سہاييا۔ دهرني کہے ميں صاحب سترتو بلہاري، بل بل آپ کرائيا۔ جو آيا اپني دھاري، دهرم دي دھار نال پرگٹاييا۔ جس ليکھا پورا کرنا پينغمبر گر اوتاري، اوتري ويکھ دکھاييا۔ سو ليکھا جانے سرشي درشي انتر ساري، مہاسار تھی ہو کے ويکھ دکھاييا۔ جس دے برہما شو پجاري، نو نو سيس نوييا۔ اوہ نرگن جوت کر اجياري، اجالا کرے تھاؤں تھانیا۔ جو سترگ شبد دھار بھنڈاري، نام ندھانا آپ ورتاييا۔ جن بھگتاں پيج جائے سواري، سر اپنا ہتھ لکاييا۔ کلجگ انت نہ کرے خواري، رائے دهرم نہ دے سزاييا۔ چترکپت ليکھا منگے نہ اپني واري، سر سکے نہ کوئے اٹھاييا۔ جن بھگت سہيلے جنم جنم دے وچھڑے پھڑ پھڑ باہوں جائے تاري، دور دراڈے پنڈھ مکاييا۔ پہلي جيٹھ کہے دهرني ميں وي کراں اس نوں نمسکاري، نو نو سيس جھکاييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ سچ نال ملاييا۔ جيٹھ کہے ميں بھگتاں دساں نال پيار، محبت وچ جناييا۔ خوشياں دا وواہار، دوس رين وجے ودھاييا۔ گرگھو رہنا خبردار، بے خبراں خبر سناييا۔ ويکھو کھيل سچي سرکار، کي کرتا کار کماييا۔ نو کھنڈ پر تھی پاوے سار، ستاں ديپاں ويکھ دکھاييا۔ جدھر تکو اُدھر دے ہار، جت روپ نہ کوئے بدلایيا۔ چاروں گنٹ ہووے دھواں دھار، نوري چند نہ کوئے چکاييا۔ تہاڈا اکو گرہ اکو مندر اک دوار، اکو بوھوما سو بھاپاييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، کرے کھيل ساچا هر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنوں بھگوان، در آياں جن بھگتاں ديوے تار، تار نہار اپني ديا کماييا۔

* ۲ جيٹھ شہنشاہي سمت نو هر بھگت دوار جيٹھووال ضلع امرتسر سویر ويلے * *

دهرني کہے ميں ا بھاگ ہويا ادا، اُدے آتھن ملے وڈيائييا۔ مان وڈيائي ملي بسدھا، سدي ودي ونڈ نہ کوئے ونڈاييا۔ جو اشارہ دے کے گیا بدھا، بدھی توں پرے سمجھاييا۔ مہربان کرپا کرے انت کلجگا، جگ چوکڑی پورب ليکھ چکاييا۔ سو سوامی ہويا اگھا، نرگن زروير نور الاہيا۔ جس ميں ا دکھڑا بھجا،

بُجھی دیک دے جگایا۔ اپنا بھو کھلا کے گجھا، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ جگت جہان رہیا نہ لکا، لوک مات وٹی ودھائیا۔ جس دا پندھ کدے نہ مُکا، اوہ مکمل اپنا لحم ورتائیا۔ جس دا بھانا کدے نہ رکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ گرگھ سنت سہیلے تارے پُتا، پتا پوت گود اٹھائیا۔ میری سہنجنی کرے رُتا، رُتری اپنے نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سچ اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے آئی خوشالی، خوشیاں وٹی ودھائیا۔ میرے مستک چڑھی لالی، لال گُلا ملیا دُھر دا ماہیا۔ جو لہنا دینا دیکھے حالی، لیکھا سب دا دے چُکائیا۔ جس نوں گو بند کہا جوت اکالی، اکل کل دھاری لے اگڑائیا۔ میری لیکھے لاوے گھانا گھالی، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ میرے گرہ بنائے پٹی دھر مسالی، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ دو جہاناں بن کے والی، وارث ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جس نے سمبل اپنی سُر ت سمبھالی، سو سوامی اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں سدا کرے پرتپالی، پرتپالک ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جس دے درتے سارے کھڑے سوالی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے پھل لگائے دھرم دھار دی ساچی ڈالی، بھل اپنا نام مہکائیا۔

۱۰۴۰

۱۰۴۰

* ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت نو پند کلسیاں ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میں پر بھ دی سرنی ڈھٹھا، چرن کول کول سرنائیا۔ جس لیکھ چُکایا ت اٹھاں، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا پور کرایا اٹھسٹھا، تیر تھ تٹ دیکھ وکھائیا۔ میں خوشیاں دے وچ نٹھاں، دوس رین بھجیاں واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دے چرن کول چٹاں، دھوڑی رسنا جہوا لائیا۔ پھیراں دہائی وانگ نٹاں، سوانگن ہو کے اپنا سوانگ وکھائیا۔ سندیسہ دیواں چوڈاں ہٹاں، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دیاں سمجھائیا۔ اٹھو دیکھو کھیل پُرکھ سمرتھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جو لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھا، پورب سب دا جھولی پائیا۔ میرا سندیسہ بیتھارتھ بیتھا، یدی یدی دیاں درڑائیا۔ جس کجگ کوڑی کرایا چلاونی اٹھی لٹھا، نو ست آپ بھوائیا۔ سو سوامی لکھنا لکھا، لکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاوے مستک متھا، کئی دھوڑی خاک رمائیا۔ دھرنی

کہے میرا سگل دسورا لتھا، کوڑی دکھ رہی نہ رانیا۔ امرت رس پایا نچھر رسا، بن رسنا جہوا دیاں چکھانیا۔ میں کھڑ کھڑا کے ہنسا، ہستی تکاں بے پرواہیا۔ جس کلجک اندھیری میٹنی مسنا، نوری جوت چند کرے رُشانیا۔ اوہ دیکھنہارا اپنا بنس سربنسا، گر گر گود اٹھانیا۔ ہر جن بنا کے ساچے ہنسا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگانیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دئے سمجھانیا۔ بدھی توں پرے سندیسہ دیوے بودھ اگادھا پنڈتا، پاربرہم پرہہ اپنا حکم ورتانیا۔ لہنا دینا لیکھے لگے ہر جن کا، ہر جن ہوئے آپ سہانیا۔ اتوٹ اٹھ بھنڈارا ورتاوے ان کا، انک کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ سچ پرکاش دے کے نوری چند کا، چند چاندنا کرے رُشانیا۔ جھگڑا مٹا کے ممتا من کا، منسا سب دی کھوج کھوجانیا۔ نوست ایکا مارگ دس دھرم کا، دھرم دی دھار اک درٹانیا۔ لہنا جانے کانڈ کرم کا، نہکرمی ویکھ وکھانیا۔ جن بھگتاں سہارا دے کے جاوے دُھر دی سرن کا، سچھنڈ نواسی اپنی اوٹ تکانیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن کا، پاربرہم پرہہ اپنا بھيو کھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتانیا۔ دھرنی کہے میرے اتے وقت سُنہنجا، پنچم جیٹھ ملے وڈیانیا۔ کرپا کرے سوامی درد دکھ بھے بھنجنجا، پاربرہم پرہہ اپنا بھيو کھلانیا۔ پرکاش کر کے آد زرخنجا، نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ جن بھگتاں بن کے ساک سین سچنا، سنگر ہو کے ویکھ وکھانیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجنا، دُرمت میل دھوانیا۔ گرگھیاں انتم پردہ کچنا، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ گھر پرکاش دپیک جگنا، گرہ گرہ ہووے رُشانیا۔ جو آسار کھی سین سدھنا، بدر سدانا مال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملانیا۔ دھرنی کہے میرا سبھاگ دہاڑا، پنچم جیٹھ وچے ودھانیا۔ جن بھگتاں گرہ خوشیاں دا اکھاڑا، پریم پریتی وچ پنچن ٹپن گدن چائیں چانیا۔ جنہاں دا سوامی مالک خالق اکو دُھر دا لاڑا، نر نرائن وڈ وڈیانیا۔ دُھر پریتی چاڑھے رنگ گاڑھا، دو جہان اتر کدے نہ جانیا۔ دھرنی کہے میں نو نو کڈھاں ہاڑا، نرمانتا وچ سپس نوانیا۔ توں صاحب سوامی پروردگار، سانجھیاں اک اکھوانیا۔ تیرے چرن چرن بلہارا، بل بل اپنا آپ وکھانیا۔ تیرا کلجک انتم تک ووارا، خوشی خوشی وچوں بدلانیا۔ میرے سوامی تیرا کھیل نہ پُرکھ نہ نارا، نر نرائن تیری وڈ وڈیانیا۔ جن بھگتاں دینا سہارا، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ کلسیاں والیاں گھر گھر دپیک ہوئے اُجیارا، جوتی جاتا ویکھ وکھانیا۔ جس دا لہنا دینا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال رکھانیا۔ سنت

منی سنگھ سبکھنڈ دواویوں دے اِشارہ، بن سینت سینت لگانیا۔ تیجا سنگھ دا سُن جیکارا، جن بھگتاں اندر وجی ودھائیا۔ چیت سنگھ مارے لکارا، پال سنگھ رہیا سناٹیا۔ بدھ سنگھ نین اگھاڑا، مانا سنگھ اکھ اٹھائیا۔ بہول سنگھ کر دیدارا، پریم سنگھ رہیا سمجھائیا۔ تارا سنگھ کہے میں دیکھنا کھیل سارا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ دھرنی کہے میں نیوں نیوں کراں نمسکارا، دھوڑی خاک رمانیا۔ پنچم جیٹھ کہے جن بھگتو تہانوں سدا پر بھو دارہے سہارا، دوسرا اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ کلج اتنم آیا کنارہ، نیا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ سنگر شبد کہے میں سب دا لہنا دینا دیکھاں اپنی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ میں خوشیاں وچ سب نوں دیاں پیارا، پیار مُجت وچ اکو رنگ رنگائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا سوامی انترجامی نہکلنک نرائن ز اوتارا، نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا اکو گھر اکو گھر بارا، اکو اک ایکنکار ہو کے دیکھ دکھائیا۔

* ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ترپت کور جگندر کور دے نوٹ *

دھرنی کہے میں تکیا اگم پرکاش، بن دیا باتی دو جہان رُشناٹیا۔ بن گوپی کاہن توں تکی اگم راس، منڈل منڈپ پنچن چائیں چائیا۔ میری خوشی توں پرے کھیل تماش، بھو سکے کوئے نہ پائیا۔ میرے انتر نرنتر اُچی اک خواہش، خالص دیاں درڑائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ کلج کوڑی کرپا کر ناش، ناستک دیکھ خلق خدائیا۔ تن وجود مائی خاک گرہ مندر کر واس، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگت سہیلے بنا داسی داس، گرگھ گر سکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میری ایکنکار اک الکھ، اگم اگوچر اتھاہ دیاں درڑائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار ہو پرتکھ، پاربرہم پت پر میثور پروردگار اپنا نور کر رُشناٹیا۔ میری نہانی کو جھی کملی دی پت اتنم رکھ، پت پُنیت کر لوکائیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا میری جھولی دیکھ لے سکھ، بن تیرے سکے نہ کوئے بھرائیا۔ میں چاہندی جن بھگتاں نچ نیز کھول دے

اکھ، لوئن لوچن نین کر رُشنائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی پُرکھ سمرتھ، دو جہاناں تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک بے پرواہیہا۔ دھرنی کہے میرے دُھر دے مالکا، پرَم پُرکھ پرَبھ تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی خلق دے خالقا، مخلوق تیری دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل وکھائے سَنگَر شبد اگما بالکا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اُس نوں لوڑ رہے نہ آد شکت ا شتَبھج دُرگا والی کالکا، کلجگ انت کل کاتیاں کرے صفائیا۔ جھگڑا میٹنا ترے گن مایا جنجال کا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے ایسے سال کا، ثالث ہو کے دھیان لگائیا۔ میں نظارہ تگنا چاہندی کال مہاکال کا، چترکپت رائے دھرم نال ملاییا۔ میرا لیکھا ویکھ لے نو سو پُرانوے چو کڑی جگ گھال کا، جگ جگ نت نوت تیری سیو کمائیا۔ میرا مضمون تک لے اگے سوال کا، سوالن ہو کے منگ منگائیا۔ میں نگارہ سُننا چاہندی تیرے اکو تال کا، تال تلواڑا دین دُنی بدلایا۔ لیکھا رہے نہ کوڑے دھن مال کا، موہ ممتا دُور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پرَبھو جن بھگتاں رکھ چھایا بیٹھا، صاحب سوامی انترجامی اپنی دیا کمائیا۔ تیرا وقت سُنھننا ہووے پنچم جیٹھا، سمت شہنشاہی نو وچے ودھائیا۔ تیرا دُلارا دُلھا اکو سَنگَر شبد ہووے بیٹا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ تیرے یارڑے ستر ہووے لیٹا، دُوسر سچ نہ کوئے سہائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں گگن پاتالاں ہووے کھیوٹ کھڈا، دو جہاناں ویکھے چائیں چانیا۔ میرے محبوبا تیرا اُج اگم عروجا بھل جاویں نہ میرا چیتا، چیتن ہو کے سیس نوایا۔ توں آد پُرکھ اپر پر سوامی اکو نیتا، نر نرائن تیری وڈ وڈیائیا۔ صاحب سَنگَر جن بھگتاں کرنا پیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پرَبھو میری تمنا اگئی خواہش، من مت بُدھ توں باہر جنائیا۔ نر گن دھار نر ویر تیرے ملن دی آس، دُوسر اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیری دس کے گئے بات، باطن پردہ دے گھلایا۔ تُدھ بن کوئے نہ میٹے اندھیری رات، دیناں مذہباں جھگڑا نہ کوئے چکائیا۔ تیرا نام کلمہ اکو ہووے گاتھ، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم مل کے وچے ودھائیا۔ ایٹھے اوٹھے نوجوانا سیری بھگوانا تیری ہووے راس، بن گوپي کاہن اپنا کھیل کھلایا۔ تیرا کھیل تے شکر اُتے کیلاش، برہما وشن ویکھن نین اٹھائیا۔ میرے صاحب سَنگَر سدا بھگتاں وسنا پاس، کروٹ دین دُنی

بدلایا۔ بھاگ لگاؤنا کایا ماٹی تن وجود کرنا پرکاش، اندھ اندھیرا دینا گویا۔ کول نا بھی نچھر جھرن دینی بوند سوانت، اگنی تت بُجھایا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، آتم برہم دینا سمجھایا۔ تُوں صاحبِ سوامی کملاپات، پت پر میثور وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے میرے اُتوں کلجک رین اندھیری میٹ دے رات، رُترئی اپنے نال مہکایا۔ صدی چودھویں اتم میری پُچھ وات، واتاؤرن تک خلق خُدیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سُن شبد اگئی گاتھ، جگت شاستراں باہر درڑایا۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمانیاں گود لُکایا۔ کلجک کوڑی کرپا اگن دا تئکے راتھ، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ سب دا لہنا دینا اتم پورا کرے ہتھو ہاتھ، مقروض قرضہ رہیا چُکایا۔ دیناں مذہباں دیکھے پوجا پاٹھ، سمرن جوگ ابھیاں کھوج کھوجایا۔ تیرتھ دیکھے اٹھ ساٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی پھول پھولایا۔ لہنا دینا تئکے مندر مسجد شُودوالے ماٹھ، گُرودوار گُر گُر دھیان لگایا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر دیکھے کنڈھا گھاٹ، کون پتن سو بھاپایا۔ نو سو پُرانوں چوکڑی جگ دی تئکے واٹ، کون ویلا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ سچ دی کرنی کار کماواں گا۔ دین دیاں اک اکھواواں گا۔ گُرکھ گُرکھ چوراسی وچوں بھال، بھانڈا بھرم بھو بھتاواں گا۔ ہر جن بنا کے دُھر دے لال، لال گُلالا رنگ چٹھاواں گا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کھال، جوت نُور نُور چکاواں گا۔ پھل لگا کے تتاں والے ڈال، امرت رس رس چواواں گا۔ گھر دیک جوت اگتا بال، بن تیل باقی رُشناواں گا۔ کایا مندر بنا کے سچّی دھر مسال، بودھ اگادھی شبد درڑاواں گا۔ جن بھگت سہیلے آپ اٹھال، سوئی سُرتی آپ جگاواں گا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک رُشناواں گا۔ سمبل بہہ کے کرے سنجال، ست سچ نام پرگٹاواں گا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، ہر جن اپنی گود بہاواں گا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چاروں کُنٹ کردے بھال، جگ جنم دے وچھڑے میل ملاواں گا۔ آپے سنے مُریداں حال، مُرشد ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ رت سہنجنی وقت سہنجنا ہووے نال، ست دھرم دھرم پرگٹاواں گا۔ اکومان دوا کے شاہ کنگال، راج راجانا پندھ مُکاواں گا۔ ہر جن

بنا کے اپنے بال، بالی بُدھ آپ سمجھاواں گا۔ دوس رین کر پرتپال، پرتپالک آپ اکھواواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد جگ چوکڑی نت چلے اولڑی چال، چال نرائی جوت اکالی اپنی کھیل کھلاواں گا۔

* ۱۱ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسیاں دلپپ سنگھ، رتن سنگھ، سلکھن سنگھ، جرنیل سنگھ، کلونت سنگھ، پریتم سنگھ، کشمیر سنگھ، بکار سنگھ، بھجن سنگھ، کیسر سنگھ، جاگیر سنگھ، جسبیر سنگھ، ایشر سنگھ، بھان سنگھ دے نوت *

دھرنی کہے میرا بھاگ ہویا ادا، ادم نال دیاں جنایا۔ میٹوں سارے کھندے بھدھا، سُدھ سب دی ویکھ دکھایا۔ میرا لہنا جگ جگا، جگ چوکڑی کھیل چلی آئی۔ میرا پریم پُرکھ پرکھوتم اگھا، اگن آتھن ہوئے سہایا۔ اوہدے پریم دا اکو مدعا، مدت دے وچھڑے لئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میرے اتے جگ چوکڑی پیٹے، اپنا اپنا پنڈھ مُکایا۔ بھگت بھگوان دی چلدی رہی رپتے، جگ جگ وجدی رہی ودھائی۔ مان بلدے رہے ترے گن اتیتے، ترے بھون دھنی ہوئے آپ سہایا۔ کایا چولے ہندے رہے ٹھنڈے سیتے، اگنی تت بُجھائی۔ جن بھگت سہیلے بن دے رہے پیٹے، متر پیارا رام سخایا۔ کھیل ہندے رہے ہست کیٹے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سھم اک ورتایا۔ دھرنی کہے جگ چوکڑی پر بھو ووار، نرگن سرگن دھار چلائی۔ نت نوت لئے اوتار، کھیل کرے بے پرواہیا۔ جگت بھگت دیوے تار، تار نہار وڈ وڈیائی۔ سمرن پوجا پاٹھ دے ادھار، لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ کلجگ انت کل کلکی لئے اوتار، کل کلکیشا دے مٹایا۔ گرگھ لا پریم دی کار، سیوا سچ سچ سمجھایا۔ ہر سنگت کارن دوس رین بھجن وارو وار، اپنا پنڈھ مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرا خوشیاں والا ایہہ سال، خوشی وچ جنایا۔ جن بھگت سہیلے پر بھو دے لال، لالن رنگ

رنگائی۔ جنہاں دوس رین گھالی گھال، گھائل ہو کے سیو کمائی۔ اوہناں دی سمبل بہہ کے کرے سنبھال، سمبل دا مالک اگم اتھاہیا۔ دھرم دی دھار اُچھا
 کے بال، سر اپنا ہتھ لگائی۔ مارگ دے سکھال، سکھ ساگر وچ سمائی۔ جگت توڑ جنجال، جاگرت جوت وچ لگائی۔ لیکھا مُکا کے شاہ کنگال، اکو رنگ
 رنگائی۔ سچ دوارے آپ بہال، درگاہ ساچی جوڑ جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میللا لئے ملائی۔ دھرنی کہے میں آد انت دی
 بھیتی، پورب لیکھ جنائی۔ جو گرگھ کرسانا کردے کھیتی، پھرن چائیں چانیا۔ ایہہ رام دے نیتن نیتی، نیرن نیرا سو بھاپائی۔ جنہاں دا لہنا دینا گمیا وار ایکی،
 اینکار دے وڈیائی۔ جو اشارہ کیتا پیتا جنک سوتری بیٹی، بن اکھال اکھ اٹھائی۔ کلجگ انتم پر بھ وٹائے ویس اینکی، اکل کل دھاری کل پرگٹائی۔ سب دا لہنا
 دینا مکائے چھیتی، چھتر دھاری ہوئے سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ دھرنی کہے جن
 بھگت سہیلے کرن کام، دوس رین خوشی بنائی۔ لہنا دینا پورا ہویا رام، رمیا اپنا رنگ رنگائی۔ جنہاں گرگھال دے اُپر کھے جانے نام، سو نام ندھانا جھولی
 پائی۔ امرت رس ملے جام، جگت ترسنا بھکھ مٹائی۔ بھاگ لگے نگر کھیڑے گرام، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی دیوے دھر دانام، وست امولک اگم اتھاہ ورتائی۔

۱۰۴۶

۱۰۴۶

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دلی وکھے *

کلجگ کہے دھرنی میرے چرن کول ٹیک متھا، بنا مستک دھوڑی خاک لے رمائی۔ میری دین دُنی جگت جہان توں باہر سُن کتھا، بن کتھنی توں
 دیاں درڑائی۔ سچ سدیا دساں بیتھار تھ بیتھا، یدپ یدی دیاں جنائی۔ چار کُنٹ نگاہ مار لے سب دے ویکھ خالی ہتھا، وست امولک ہتھ کسے نہ آئی۔ نو
 کھنڈ پر تھمی ست دیپ میرا چلدا کوڑ دارتھا، رتھوا ہی ہو کے بھجائا واہو داہیا۔ من کلپنا سب نوں پائی نتھا، انتر نر نتر ڈوری لئی بنائی۔ جگت جہان ویکھ
 لے ستھرتھا، یارڈا سچ نہ کوئے ہنڈھائی۔ نام ندھانا کسے نظر نہ آئے اگتا تیر بھتھا، شبد انیالا تیر نہ کوئے چلائی۔ نرگن سرگن سرگن نرگن آتم دھار

ملے کسے نہ رسا، رستہ دینِ دُنی دتا بدلایا۔ میں چاروں کُنٹ کھڑ کھڑ ہٹا، ہستی اپنی رہیا دکھایا۔ جدھر تلو اندھیری مسآ، نوری چند نہ کوئے چکایا۔
 دھرنی کہے کلجگ ایہہ کھیل میرے صاحب دے دتا، جو واستو اکو نظری آئی۔ جس نے ہوڑا دکھایا اُپر سنا، سو سنگر دُھر درگاہیا۔ ہنگ برہم جس دا
 کھیل اکھا، اکھ اگوچر کہن کچھ نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ کلجگ کہے دھرنی میرا ویکھ
 لے ہتھ، سچ سچ نال درڑایا۔ میں مان رہن نہیں دتا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی رووے مارے دھاہیا۔ دھرم رہیا کسے نہ مندر مٹھ،
 شو دوالے چرچ مسجدیں دین گواہیا۔ میرا کھیل تک لے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ شرع شریعت دی پا کے وٹ، دین دُنی رہیا لڑایا۔ سچ
 نام ملے کسے نہ ہٹ، دست حق نہ کوئے ورتایا۔ بھاگ لگے نہ کایا مٹ، جگت جگیا سوآں ساڈھے تن ہتھ نہ کوئے رُشایا۔ منوآ میری منسا وچ نوآ ویکھ
 لے نٹ، دوس رین نچے پٹے چائیں چانیا۔ امرت رس نہجھر جھرنے بوند سوانتی سکے کوئی نہ چٹ، پاربرہم برہم ملن کوئے نہ پائی۔ دھرم دھار دا بُرج
 گیا ڈھٹھ، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئی۔ میں سب دی نوست اُلٹی گیری لٹھ، چکر نال چکرورتی دتے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکایا۔ دھرنی کہے کلجگ نہ کر جگت بغاوت، بغلگیر ہو کے دے دکھایا۔ گرہ گرہ نہ کر عداوت، دوئی دُشمن اپنا روپ
 بدلایا۔ تن وجود نہ دکھا رقابت، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ تیری کرم کانڈ دی دعوت، عدل انصاف ہتھ کسے نہ آئی۔ اوہ تک میرا محبوب جگت جہان
 کرن والا سخاوت، رحمت وچ رحمان اکو نام ورتایا۔ تیری کوڑ کرپا رہے نہ کوئے بناوٹ، تن وجود نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اھوایا۔ کلجگ کہے دھرنی پورب کر لے چیتے، چیتن ہو کے دھیان لگایا۔ تیرے اُتے اوتار پیغمبر گرو ہو
 کے گئے کیتے، کیتے اپنیاں پھیریاں پائی۔ دیناں مذہباں بن کے گئے نیتے، حکم شرع والے چلایا۔ انتم رن بھومی تے کیتے کیتے، کھیوٹ کھیوٹ نظر کوئے
 نہ آئی۔ جو پُرکھ اکال دے بن گئے بیٹے، پتا اکو اک سنا۔ اوہناں دے نام کلمے میں تیرے اُتے ویکھے، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ شرع وچ بجھے
 ویکھے ملا شیخے، پنڈت پاندھے اپنے تند بندھایا۔ میرے کول سب دے لیکھے، بنا لکھت توں دیاں جنایا۔ میرے سب توں اوڑے بھیکھے، بھیکھا دھاری

مینوں دتی وڈیاںیا۔ میں ست دھرم دی میٹی رکھے، رکھی منی سارے دتے بھلایا۔ میں سندیس سنے دس دسمیشتے، جو زرگن سرگن گیا جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے کلجک تیرا کھیل جگت انہونا، چاروں گنت اندھیرا چھایا۔ مایا ممتا موہ وکار جگت سنسار وچھیا وچھاؤنا، کوڑ کرپا بیٹھی آسن لایا۔ ست سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی تیرے وچ حکم اک سناؤنا، سندیسہ دھر دا دیاں جنایا۔ جس تیرا کوڑ گڑیار دا وقت چکاؤنا، مایا ممتا موہ میٹ مٹایا۔ ورننا برناں ڈیرہ ڈھاؤنا، دیناں مذہباں کرے صفایا۔ اڈچاں نیچاں اکو رنگ رنگاؤنا، ذات پات لیکھا رہے نہ رانیا۔ آتم برہم سرب سمجھاؤنا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھایا۔ دھر داشبد اک درڑاؤنا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ نام کلمہ اک پڑھاؤنا، جس دی شرع ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ست دوارا اک سہاؤنا، چار ورنناں اکو گھر ٹکانیا۔ ست دھرم دا ساچا مارگ لاؤنا، لوآں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈاں کرے آپ شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ کلجک کہے دھرنی میں سوربیر نوجوانا، کلکاتی اک اکھوایا۔ میں ویکھاں شاہ سلطاناں، جیو جہاناں دھیان لگایا۔ سوربیر بن مرد مردانہ، بلدھاری اپنا پردہ دیاں چکانیا۔ کھیلاں کھیل وچ جہانا، سرشی درشی اندر پھول پھولایا۔ نو ست پنچ وکار کام پردھانا، چاروں گنت بھجے واہو داہیا۔ کسے دارہن دیواں نہ کوئے نشانہ، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ اوتار پیغمبراں گروآں جو بھوکھتاں وچ دتا بیانا، سولہنا سب دی جھولی پائی۔ حکم سُن دھر فرمانا، شبد اگئی دیاں درڑایا۔ کی کھیل کرے کرائے سری بھگوانا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس صدی چودھویں نگاہ مارنی زمیں اسماناں، چوداں طبقاں پھول پھولایا۔ صدی ییسویں عیسیٰ دی سنے کلاما، کائنات توں باہر کھوج کھوجایا۔ پرگٹ ہو کے دھر اماما، عمل ویکھے دین دنی تھاوں تھانیا۔ جس دا نور ظہور جگت نشانہ، تن وجود نظر کوئے نہ آیا۔ سو سوامی انترجامی کھیل کرے مہانا، مہا کتھ کتھ وڈایا۔ جس کلجک وچ بدل دینا زمانہ، سنجگ ست دھرم دکھایا۔ جن بھگتاں دے کے انتر آتم برہم گیانا، اندر شٹ اکھ گھلایا۔ مہربان مہربان ہو کے مہربانا، مہر نظر آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک ہوئے سہایا۔ دھرنی کہے کلجک اوہ میرا میت مرارا، اپر مہر سوامی اک اکھوایا۔ امام اماما ہووے ظاہرا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس نوں رسولاں کہا پروردگار،

سانجھ یار اک اکھوائیا۔ جس دیاں گرو آں گائیاں وارا، صفتاں وچ صلاحیا۔ جس نوں اوتاراں کیتیاں نِمسکارا، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ جس دا بھوکھتاں وچ کیتا اشارہ، بنا سینت گئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں نرگن نر ویر نر کار نر کار چو ویاں اوتارا، چو بیسا جگدیشا اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں نرگن سرگن دے دیدارا، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ لہنا دینا ویکھے وارو وارا، وارث ہو کے کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کر پیارا، پر م پُرکھ پر بھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر جن ساچا بن کے میت مُرارا، متر پیارا ویکھے تھاوں تھانیا۔ رُوح بُت آدانت دا جانے اک کنارہ، نیا نوکا کو اپنا نام سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیاں ویکھے وگسے پاوے سارا، ویکھنہار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے کھج پُرکھ اکالا الکھ ابھیو، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ جو وسنہارا سچھنڈ دھام نہچل نہکیو، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جو جگ جگ جن بھگتاں لیکھے لاوے سیو، سیوک اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دی صفت گانہ سکے رسنا جھو، مٹی دند نہ کوئے وڈیائیا۔ سو سنگر ہر جن انتر نر نتر نام ندھانا دیوے اگما میو، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا جن بھگتاں مان وڈیائی دیوے وڈ دیوی دیوے، دیوت سُر اپنی کھیل کھلایا۔ کرپا کر لیکھے لائے آتم دھار کور گرو دیو، سچھنڈ نو اسی جوت پرکاشی پرکاش اپنے وچ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن جن ہر کوستک نیا مستک لاوے تھیو، کرم کانڈ دا لیکھا جگت جہان دے چکائیا۔

* ۱۶ جیٹھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دلی وکھے * *

دھرنی کہے اوتار پینمبر گرتو نام کلے اپنے کلام، کائنات انتر نر نتر دھیان لگائیا۔ آب حیات حقیقی دیوے نہ کوئے جام، امرت رس بن رسنا نہ کوئے چکھائیا۔ چاروں کُنٹ دسے اندھیری شام، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ دین دنی تہاڈی شرع دی ہوئی غلام، شریعت زنجیر نہ کوئے تڑائیا۔ دُھر

سندیشہ سُنو اگمّا پیغام، جو پاربرہم پت پر میثور پروردگار رہیا درڑا گیا۔ نوست دھرم دارہیانہ کوئے انتظام، بندوبست سچ نہ کوئے دکھایا۔ کی کھیل کرے دھر دا ماہی اگمّ امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جھگڑا تگوتن وجود کایا ماٹی چام، چمّ درشتی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر جگت ویکھو دین دُنی اپنی دھار، دھرم ایمان نظر کوئے نہ آیا۔ سرشتی درشتی اندر تگوتن سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ ست سچ دیپک ہوئے نہ کوئے اُجیار، نور نورانہ نور نہ کوئے رُشٹایا۔ تہاڈے ہندیاں کیوں میرے اُتے ہویا اندھیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ اپنیاں دیناں مذہباں وچ نگاہ لو مار، بن نیناں نین اٹھایا۔ جدھر تگوتن ہوئے وِ بچار، کوڑ گرم بھری لوکایا۔ تہاڈے نام دا چڑھے نہ کوئے خُمار، مستی وچ نہ کوئے سما یا۔ جدھر تگوتن دھواں دھار، اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ جیواں جنتاں پائے کوئے نہ سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آیا۔ شرع نال شرع کرے تکرار، نام کلمہ جھگڑے وچ دیوے دُہایا۔ کھیل تگوتن پروردگار، کی سانجھیا ر حکم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر بن نیناں مارو جھاتی، بن نیناں دھیان لگایا۔ میرے اُتے کوڑ گرم دی ویکھو اندھیری راتی، نور ظہور نہ کوئے رُشٹایا۔ جھگڑا تگوتن ذات پاتی، ورن برن رہے گر لایا۔ سچ ملے کسے نہ داتی، دست امولک نہ کوئے ورتایا۔ امرت بوند دیوے نہ کوئے سوانتی، آب حیات جام نہ کوئے پیایا۔ رُوح بُت پیار مُجّت دے کوئے نہ ناتی، تن وجود وچے نہ کوئے ودھایا۔ نگاہ مارو لوک ماتی، جگت بھومی ویکھ دکھایا۔ تساں کھیل کھیلیا میری اُتے چھاتی، چھتر دھاری ہو کے اپنا پنڈھ گئے مکایا۔ دُھر سندیسے نام کلمے دتے داتی، داتے ہو کے جگت ورتایا۔ انتم اپنیاں سکھاں مُریداں بچھو واتی، کیوں سچھنڈ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جنم کرم دے ویکھو کھاتی، لہنے دینے کھوج کھوجایا۔ اپنی منزل پنڈھ تگوتن وائی، پینڈا ویکھو تھاواں تھانیا۔ ساچی منزل جگت جیو چڑھے کوئے نہ گھائی، گھاٹا پور نہ کوئے کرایا۔ اپنی دھرم دی دھار تگوتن ہائی، ہٹوانے ہو کے ویکھ دکھایا۔ کی کھیل بنیا بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر لوک مات آوَنٹھ، زرگن دھار پنڈھ مکایا۔ اپنے دھرم دوارے ویکھو مٹھ، چرچاں چراگاہاں پھول پھولایا۔ کنارے تگوتن،

اٹھسٹھاں پھول پھولائیآ۔ نام کلمے دیکھو ہٹ، گرہ گرہ بھيو چکائیآ۔ کیوں شرع نے شریعت وچ پائی وٹ، مانس مانو دتے ونڈ ونڈائیآ۔ چاروں گنٹ اندھیرا مس، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیکھو نس نس، بھجو واہو داہیا۔ آتم ملے کسے نہ رس، رستہ سارے گئے بھلایآ۔ نج نیز کھلے کوئے نہ اکھ، لوچن نین پر بھ دا درس کوئے نہ پائیآ۔ کیوں تہاڈا دیناں مذہباں کھیڑا ہندا جائے بھٹھ، کلجک بھٹھیالا اگنی کوڑ رہیا تپائیآ۔ لوک مات دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے اُتے آو جھٹ، جھٹکے حلالی والیو اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چکائیآ۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر مُکاؤ اپنا پنڈھ، پاندھی ہو کے پھیرا پائیآ۔ لیکھا دیکھو تارا چند، کی لہنا رہیا سمجھائیآ۔ نچھر دھار آتم پر ماتم تلو انند، انند وچوں کھوج کھوجائیآ۔ سکھاں مُریداں دے اندر دیکھو لنگھ، کایا مندر ڈیرہ لائیآ۔ کیوں تہاڈے ہندیاں پنج وکارا لایا جنگ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے لڑائیآ۔ مایا ممتا کوڑی کریا مارے ڈنگ، وکھ بھری تلو لوکائیآ۔ تہاڈا نام کلمہ کتھے گیا چند پر چند، جو کوڑی کریا کرے صفائیآ۔ کیوں دین دنی ودھیا پکھنڈ، ٹھگی چوری وچ وڈیائیآ۔ نگاہ مارو جیرج انڈ، اُتبھج سیتج پھول پھولائیآ۔ کھیل تلو وچ برہمنڈ، برہمانڈت دھیان لگائیآ۔ دھرنی کہے صدی چو دھویں پیغمبر رہی لنگھ، اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن ساڈا صاحب سوامی سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیآ۔ جو جگ چو کڑی آد جگاد جانے اپنا رنگ، رنگت اپنی دے وکھائیآ۔ سو مالک خالق پر تپالک نرگن دھار مار کے پنڈھ، پاندھی ہو کے دیکھ وکھائیآ۔ دین دیال بن بخشند، رحمت سچ سچ کمائیآ۔ جن بھگت سہیلے خوشی کرے بند بند، بندگی اکو نام درڑائیآ۔ تلو میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا چھند، سوہنگ ست سچ سمجھائیآ۔ سو پرکھ اکالا دین دیالا کلجک کوڑی کریا میٹے بھیکھ پاکنڈ، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیآ۔ گر اوتار پیغمبر کہن اسیں اوسے دی آسا وچ اوسے دی کر کے آئے منگ، کل کلکی اوٹ تکائیآ۔ جو پچھلا لہنا دینا سب دا کرے بھنگ، اگے اپنا حکم ورتائیآ۔ دیناں مذہباں ڈھاپے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ آتم نور چاڑھ کے چند، جوتی جاتا کرے رُشنائیآ۔ سدا سہیلا دیوے سنگ، سگلا سنگ آپ نبھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر جن ہر بھگت اپنی ڈور بندھائے شبد تند، جگت جہان مہربان اپنی گنڈھ پوئیآ۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

اوتار پیغمبر گر کڈھن ہاڑا، پر ویشا پہلی ہاڑ دے گواہیا۔ تیرا کھیل پر بھو جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، سمنڈ ساگراں کایا گاگراں دھیان لگایا۔ تیرا نور ظہور لکھ چوڑا سی ناڑی ناڑا، نر نرائن نوجوان نظری آیا۔ مہربان محبوب تیرا تکیے دھرم اکھاڑا، دو جہان سری بھگوان دھیان لگایا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت دے تیری ہیٹھ داڑھا، پچیا نظر کوئے نہ آیا۔ چار جگ دے گرنتھ شاستر تیرے نام دا منگدے بھاڑا، لکھ اگوچر لکھ تیرے درتے جگایا۔ توں سوامی پُرکھ پُرکھو تم اگم اپارا، لکھ اگوچر تیری اک سرنایا۔ تیرا نور ظہور نہ پُرکھ نہ نار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ مہربانا مہربانا تیرے حکم دا اکو ہووے اشارہ، بن سینت دینا جنایا۔ نوست نو تیری دے دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ جدھر ویکھئے چاروں کُنٹ دے اندھیارا، ساچا چند نور نہ کوئے رُشانیا۔ ساڈے نام کلیاں تیرے اگے تیری صفت دی کیتی نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ لا شریکا حق حقیقا زوریر اکو ظاہرا، توفیق دے مالک رفیق اک دکھایا۔ تیرے حکم دا شرع شریعت دا تیرے اگے رکھئے دائرہ، تیری دست بنا دست تیرے چرن قدماں وچ لکایا۔ تیرے حکم توں حکمران ہوئے کوئے نہ باہرا، شاہ سلطان تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک دیا کمایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو کیوں بنا تن توں وجود توں کڈھو ترلا، بنا سیس توں سیس نوایا۔ اپنے دین مذہب دا دھرنی اُتے ویکھو بھوں مرلا، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ کھیل تگ پُرکھ اکال اگے ہر کا، جو کرنی دا کرتا آپ کرایا۔ جس مالک بنایا تہانوں تہاڈے شرع والے گھر دا، گھرانے جگت وچ بنایا۔ تہاڈے انتر نرنتر ہو کے پنجاں تتاں نال رہیا لڑدا، کھنڈے کھڑگاں تیر کمان ترکش کندھ اٹھایا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا سیس دھڑ دا، دھڑے بازیں جگت بنایا۔ نالے اشارہ کردا رہیا چوٹی جڑ دا، جڑ چیتن اپنا حکم ورتایا۔ اوتار پیغمبر گرو جس دا نام کلمہ نراکھر دھار بن رسنا جہوا رہیا پڑھدا، ڈھولے سوہلے اگم سنایا۔ اوہدا کھیل تگ پُرکھ دھام اٹل دا، کی اپنا حکم ورتایا۔ جو ویس دکھائے اچھل چھل دا، ول چھل اپنی کار بھگتایا۔ جس تہاڈا سنگ رکھایا مہینل جل تھل دا، سمنڈ ساگر ٹلے پر بت اسگاہ رلائی۔ اوہ تگ اوہ حکم سندیے گھلدا، فرمانا اپنا

نام درڑا ئیا۔ جس دی دھار وِچ آد انت سب رلدا، بچارہن کوئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبر گرو صاحبانو انت آونا نہیں اُس دے بل دا، بلدھاری کی سنائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا کلجگ کوڑی کر یا ڈوگھی ڈل دا، جگت کھڑگ ویکھ وکھائیا۔ اُس دا بھو پائسکے کوئے نہ پل دا، جو پلاکاں دے پچھے بہہ کے اپنا روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن پر بھو ساڈی منت، نمرتا وِچ سپیس جھکائیا۔ چاروں کُنٹ تکیئے کیہڑی سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نوست ویکھن دی کسے وِچ نہیں ہمت، حوصلہ شبد نہ کوئے بنائیا۔ انت اخیر بے نظیر بنا چنتا توں سب نوں لگی چنت، فکر اں وِچ فقرہ ڈھولا تیرا اکو گائیا۔ جدھر تکیئے دیناں مذہباں والے سارے ہوئے نندک، ست وِچ نہ کوئے سما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کما ئیا۔ سنگر شبد کہے سنو پچھلی کتھا کہانی، بنا کتھنی توں دیاں جنا ئیا۔ چار جگ دی شاستراں والی ویکھو بانی، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ سنگر شبد دی جانو کہانی، کی صفتاں وِچ صلاحیا۔ جلوہ جوت تلو نورانی، نور نورانہ ویکھ وکھائیا۔ اپنے اپنے دیناں مذہباں دی تلو نشانی، کی نشانی گئے درڑا ئیا۔ شرع جگت دی ویکھو زندگانی، زندگی زندگی وچوں کھوج کھوجائیا۔ آب حیات تلو تلو امرت پانی، بن رسا رس کھوج کھوجائیا۔ وید تلو شاستر نال پرائی، گیان گیان وچوں پرگٹائیا۔ نگاہ مارو چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتج پردہ لاپیا۔ پھیر نور تلو اُس پتا پڑکھ اسمانی، جس دا اسم اعظم اکو نور الاپیا۔ جس دے پچھے شرع دی دتی قربانی، زنج مذہب دتے کرائیا۔ شریعت دے بن کرسانی، کرس کیتی تھاؤں تھانیا۔ کلمے گا کے انجیل قرآنی، بائبل تریتاں ونڈ ونڈائیا۔ اکھر لکھ کے قلم کانی، کائنات سمجھائیا۔ اپنی اپنی پاپا کے منزل رُوحانی، رُوح بت کیتی شنوئیا۔ ذرا نگاہ مارو تہاڈے جسم ہو گئے فانی، جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ تہاڈا مذہب کیہڑا جیہڑا رہے مقامی، مکمل دیو سنائیا۔ پروردگار سانجھیا پڑکھ اکالا جگ جگ اپنے نام دی صفت دے نال کراوندرا رہیا بدنمی، جگ جگ اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ساڈی اکو آسا، آشا دیئے جنا ئیا۔ پر م پڑکھ تیرا بھروسا، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ تیری سرشی تیری کائنات تیری دُنیا تیرا تماشا، ویکھنہار اک اھوئیا۔ تیرا روپ گوپی کاہن تیری منڈل راسا، تیرا ناچ اگم

اتھاہیا۔ تیرا نور ظہور تیرا تیرے وچوں پرکاشا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا بھید ابھید دس سکے نہ کوئے خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ اسیں تن
 وجود محبوب تیرے داسا، سنجگ تریتا دواپر کھجگ تیری سیو کمایا۔ ساڈی تمنا سب دی اکو خواہشا، خالص دینے سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری وڈیایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن تیری آس آساوند، سب دی پور دے کرایا۔ تیری صفت وڈیائی کر سکے نہ بتی
 دند، جہوا زبان نہ کوئے چترایا۔ تیرا پیار نر نرکار اک اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سب دا نشان تک لے ویکھ لے اپنا تارا چند، چند چاند نے دھیان
 لگایا۔ تیرا حکم فرمان کدے ہو یا نہ قلم بند، بندیخانے وچ نہ کوئے رکھایا۔ جگ چوکڑی کیتے گئے لنگھ، جگ جگ اپنا پنہدھ مکایا۔ ساڈی سب دی
 سانجھی اکو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں دین دیال سدا بخشند، رحمت سچ کمایا۔ سرشتی درشتی اندر اکو نام اپنا ونڈ، دوسر لوڑ رہے نہ رایا۔ تیری
 جیکار ہووے نو کھنڈ، دیپ ست ڈھولے گایا۔ توں سب توں وکھرا بودھ اگادھا پنڈ، پنڈت تیری بے پرواہیا۔ جو دین دنی مانو ذاتی اپنے نام کلمے وچ
 ساتھوں کرائی کھنڈ کھنڈ، کھنڈے شرع والے آپ پرگٹایا۔ دیناں مذہباں پوائی کندھ، حصے جگت والے دکھایا۔ اسیں سارے چاہندے تیرا اکو نام کلمہ
 اکو ہووے چھند، شہنشاہ تیری اکو صفت صلاحیا۔ پر مینوں ایوں دسدا توں ساڈی آشا اے چاڑھنا رنگ، رنگ بھگت دوار کرایا۔ ساڈا چارا کچھ نہیں
 چلناتے دیناں مذہباں ہونا جنگ، اوئے جنگجو تیرا انت کوئے نہ پایا۔ پھرنی دروہی وچ ور بھنڈ، بھنڈی جائے خلق خدایا۔ تیرا سماں سہاونا دھرنی اے
 جائے لنگھ، اپنا پنہدھ مکایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پہلی ہاڑ جس بھگت دوارے وچ ڈاہیا نہیں پلنگ، گھر گھر دے بستر دے اٹھایا۔ جھٹ نارد آ گیا و جاؤندا
 اپنی ٹنڈ، نال بودی رہیا ہلایا۔ او جے کھیڑا وسیگاتے دسدا رہے گا بھگتاں دا جیو پنڈ، پنڈی والے بھولے ناتھ رہے سنایا۔ ایہہ شبد سندیسہ دھر فرمانا ہاڑ
 ستاراں جانا والی ہند، ہندی پنجابی دوویں لیکھ بنایا۔ پرگٹ ہووے سنگھ سنگھ دا سنگھ، پورن دا پورن روپ بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے میں خوشیاں ڈھولے گاواں، جن بھگتو دیاں سنایا۔ شہنشاہی سمت ویکھ لو ناواں، نواں کھنڈاں
 دھیان لگایا۔ جس دروہی پھیرنی وچ گراواں، گرہ گرہ اپنا حکم ورتایا۔ شاہ سلطاناں کرے نتھاواں، سپس تاج نہ کوئے سہایا۔ بل رہے کسے نہ

باہواں، بُجھاں روون مارن دھاہیا۔ وچھوڑا دسے پُتراں ماواں، پتا گود نہ کوئے سہائیا۔ سرشی درشی اندر گُرائے وانگ کانواں، کوک کوک سنائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو دا بھگت اگے رہنا نہیں کوئی لاواں، دھرم دی دھار دھار وچ سہائیا۔ پہلی ہاڑ سندیہ دے کے میں نوواں کھنڈاں وچ جاواں، بھجھاں چائیں چانیا۔ ہاڑ ستاراں سب دیاں خبراں لے کے آواں، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اوتار پیغمبراں گُرواں نال کر کے آوے صلاحواں، مشورہ مشورے نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ رنگ کہے میرا رنگ انوپ، رنگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا مالک اکو بھوپ، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جیہڑا وسے اپنی کوٹ، دشا نظر کوئے نہ پائیا۔ اوہ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا سب دا ویکھے کوچ، کوچا گلی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے میرے کول پُرائیاں کتاباں، جگت اکھراں توں بنا سو بھا پائیا۔ جنہاں دے وچ اگئی حسابا، انکڑیاں وچ لیکھ نہ کوئے بنائیا۔ میں خوشی نال دستاں ستاراں ہاڑ ماجھے والیاں آوئا نال مزاجا، آکڑ پر بھو پیار بنائیا۔ دوآبے والیاں وجاؤنا اگئی واجا، بن رسنا جہوا آکھ سنائیا۔ مالوے والیاں شبدی دُھن دا سناؤنا ساچا، ساجن میت دینا درڑائیا۔ جموں والیاں کوک کے کہنا ماہی آجا، تیری اوٹ تکائیا۔ دئی والیاں کہنا تیری چرن دھوڑ اشان اگئی ماگھا، مگن اپنے نال کرائیا۔ اٹارسی والے کہن ہنس بنا دے کاگا، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ کان پُر پونہ سنگت دا ہر دا ہووے جاگا، بھپال دیال نال ملایا۔ کلکتے والیاں بُجھی ہووے آگا، پٹنے پٹنے والیاں دا لیکھا تکتا دُھر دا ماہیا۔ ہر سنگت دی دھار سب نے کہنا پُر کھ اکال توں ہی سب دامائی باپا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پنجاں پیاریاں اپنے کول رکھنا بیری دا اک اک چھاپا، چھپر سیس اتے سہائیا۔ پنجاں لکھاریاں لوہے دی پاؤنی اک اک چھاپا، چھپ کے انگلاں نال سہائیا۔ پنجاں درباریاں دیکھ جگاؤنا مٹی نال ملا کے اٹا، مکھ پنچ پنچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ہاڑ کہے میں ویکھاں اسمان زمینا، بنا نیناں نین اٹھائیا۔ جن بھگتاں دے سینے اتے لکھیا ہووے ہاڑ مہینہ، جو بھگت دوارے وچ آئیا۔ گلزار سنگھ مکھ دے نال وجائے بینا، بنا خوشی توں خوشی بنائیا۔ ماجھے والے نو گُرمکھ روپ دھار یا ہووے وانگ چینا، چینی اپنا روپ بدلایا۔ نو گُرمکھ دوآبے والے مستک لکھیا ہووے جیہینا، جیہین رنگ رنگائیا۔ مالوے والیاں سچے

کندھے تے لکھیا ہووے رحیا، تیری رحمت بے پرواہیا۔ جموں سنگت اک لیکھ بناؤنا سچے مکّے تے کھبے مدینہ، ساڈھے تن ہتھ لمبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اپنی کھیل کھلایا۔ ہاڑ کہے میں خبر سناواں چنگی، سنگر شبد رہیا جنایا۔ مانجھے مالوے دوآبے جموں اک اک گرگھ تیار کرنا بھجنگی، پردہ نہ کوئے رکھایا۔ پنجاں داروپ ہووے چنگی، شستر شستراں نال سہایا۔ پنجاں پنجاں دے کول کھڑگ ہووے چنگی، تکھی دھار نال وڈیایا۔ شو سنگھ بھگت دوارے اُتے چڑھ کے پائیگا بھنڈی، کوک کوک سنایا۔ اوہ دُنیا والیو ایہہ پر بھو دی او جھڑ ڈنڈی، رستہ بکھڑا ویکھ وکھایا۔ جو پھر داسب دے کندھی، گھاٹاں چرن لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ ہاڑ کہے میں حقیقت دساں، مالک حق جنایا۔ خوشیاں دے وچ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ جن بھگتو ہاڑ ستاراں بھگت دوارے دے اُتے سب دیاں لگیاں ہون اکھاں، سوہنگ نیناں ویکھ وکھایا۔ پھیر چوتھی منزل توں تہاڈے اندر نساں، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ تہاڈے مندر ٹکاں شبدی دھار مار کے سٹاں، کوڑ کر یا باہر کڈھایا۔ نوواں دواریاں تکاں حدواں، حد حدواں نہ کوئے وڈیایا۔ جس سنگر شبد دیاں مار دے رہے گپاں، کی شبدی شبد جنایا۔ اُس دا اکو ٹکانا اکو مندر اکو گرہ دسنا پتہ، پت پر میثور ہو کے آپ سمجھایا۔ جس منزل دا اشارہ کر کے گیا نانک تپا، بنا تپسیا توں تہانوں دینا وکھایا۔ پچھلا سماں نو سمت توں اگی تک پچھلیاں نال ٹپا، جو بھوکتاں وچ گئے سنایا۔ ہن اکو اکھر کھیل کھلاؤنا پپا، پار برہم پر بھ پورن ویس وٹایا۔ جس دا نور کدے نہ چھپا، چھپن وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں انتر نرنتر اکو نام منتر دادے رسا، رستہ اپنا دے وکھایا۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند باسر کے ضلع امرتسر قابل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے محبوبا، مہربان مہبان بیدو تیری سرنایا۔ تیرا کھیل تکیا عرش عروجا، عالی جاہ تیری وڈیایا۔ میں جدھر ویکھاں موجودہ، ہر گھٹ بیٹھا نظری آیا۔ میری آشا اکو منزل حق مقصودا، مہربان دیاں سنایا۔ نوست شرع دی توڑ حدودا، حد رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرا کھیل تکاں

اعجوبہ، عجب نرالی اپنی دھار دے سمجھائی۔ دینِ دُنی اندر بھاؤ رہے نہ دُجا، دُتیا بھیو دینا چُکائی۔ انتر آتم پردہ کھول دے گو جھا، گر سَنگَرُ شبد اپنی دیا
 کمائی۔ آتم پر ماتم سر شئی در شئی اندر دسدے اپنا مڈعا، مڈت دے وچھڑے لئے ملائی۔ میں ڈنڈاوت بندنا کراں بنمانی بسدھا، دھرت دھول دھول ہو کے
 سیس نوائی۔ سری بھگوانا نوجوانا ست سچ میرے اُتے کر دے اُگھا، اُگن آتھن ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ دھرنی کہے میرے بھگونت، بھگون تیری اوٹ تکائی۔ تیری مہما سدا اگنت، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ تیرا ویس انیکا
 روپ انت، اکل کل دھاری تیری وڈیائی۔ میں درویشن در تے منگت، بھگھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دینِ دُنی گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم
 دے سمجھائی۔ بودھ اگادھا بن پنڈت، بدھی توں پرے دے سمجھائی۔ تیرا اِکو نام ندھانا سری بھگوانا ہووے سنت، دوسر وند نہ کوئے وندائی۔ ست سچ
 بنا دے بنت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا لہنا دینا جیرج اندج، اُتج سبتج تیری دھار سمائی۔ توں لیکھا ویکھ لے پنچ پنچ، پار برہم اپنا پردہ لاہیا۔ جو اشارہ
 کر کے گیا بھگتی دی دھار وچ جنک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر تک
 خواہش، تمنا تیرے اگے رکھائی۔ میرا تن وجود نہیں کوئی لاش، سواس ساہ نہ کوئے رکھائی۔ میرے کول اوتار پیغمبر گرو آں دے سندیے خاص،
 خصوصیت وچ درڑائی۔ نرگن نور تیرا اتھاہ پرکاش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نرگن تیرا درشن پائی۔ میرا جگت وشیان والا نہیں وشواس، وشو دا پردہ دینا
 چُکائی۔ میتوں اشارہ دیوے شکر اوتوں کیلاش، برہما برہم پُری دھیان لگائی۔ وشنوں وشو دی دھار رہیا آکھ، بن اکھراں توں رہیا سمجھائی۔ کھیل تک پُرکھ
 ابناش، کی کرتا کار کمائی۔ جس دی نرگن سرگن پیندی راس، بنا گوپی کاہن اپنی کھیل رچائی۔ سو سوامی انتر جامی بھگت سہیلا بھگتاں پاس، بھگون اپنا
 رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میرے صاحب سَنگَرُ پُرکھ اکال، اکل
 کل دھاری تیری وڈ وڈیائی۔ دینا بندھپ دین دیاں، دیاندھ تیری سرنائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد بے پرواہیا۔ میری میننتی من سوال،
 ساجش تک خلق خدائی۔ جگت جگیا سو ہوئے بے حال، بہیل ہو کے مارن دھاپیا۔ سب دے سرتے کوئے کال، نگارہ رہیا وجائی۔ سمبل بہہ کے کر

سنہال، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ صدی چودھویں چوداں طبقات وجے تال، تال تلواڑا محمد رہیا وجایا۔ عیسیٰ تیرے اسم دی کرے بھال، پنا جسم ضمیر دھیان لگایا۔ موسیٰ پچھلی لیکھے لاوئی گھال، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ دھرنی کہے بھگت سہیلے تگنے اپنے بال، بچپن سب دا ویکھ دکھایا۔ سنگر شبد بنا دلال، وچولا اکو سچ سمجھایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشناہیا۔ ہر سنت سہیلے تیری کرن کتے نہ بھال، کھوجن بن کوئے نہ جانیا۔ دیا باقی کملاپاتی گرگھاں انتر دینا بال، نرگن نور کر رُشناہیا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی کھال، خلق دے خالق تیری وڈ وڈیایا۔ کلجک وچ سنجگ بدل کے اپنی چال، چاروں کٹ ہو سہایا۔ نام ندھانا دے دھن مال، اتوٹ اٹوٹ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سوامی سچ ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں منگاں بھیکھ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ بالمیک دے سینے والی ویکھ توارنچ، جس دی تعریف جگت نہ کوئے سمجھایا۔ میں تیرے قدماں رکھاں سیس، بن سیس سیس جھکایا۔ توں سوامی میرا جگدیش، جگدیش بے پرواہیا۔ میں پیغمبراں دی سنی حدیث، حضراتاں پیغام دتے سنایا۔ میں گوہندا لیکھا جانیا میں اکیس، میں اکیس اکو نظری آہیا۔ نرکار نرکار میرے اُتے بدل دے ریت، ریتوان تیری اوٹ تکایا۔ اکو کایا کعبہ سب نوں دس دے مندر مسیت، گرو دوار گردیو اکو دینا سمجھایا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم دس دے اپنی پریت، پریتم حق حق سمجھایا۔ جھگڑا میٹ دے اوچ نیچ، ذات پات رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجک اندھیرا ہے نہ تاریک، بن سورہ چند کر رُشناہیا۔ میرے اُتے ایسے تھاں بالمیک نے ماری سی لیک، لائن کجے ہتھ کھچایا۔ نال آشار کھی اُمید، ترسنا تریتا دوا پر کلجک انت جنایا۔ میرا سوامی ٹھا کر آوے ٹھیک، کرتا دھر در گاہیا۔ جو دین دنی دی بدلے نیت، نیتوان اک اھوایا۔ اپنے شبد نال دھرنی کہے میری کرے تصدیق، شہادت نام والی بھگتایا۔ سو وقت سُنھننا پچھلا گیا بیت، اگلی آگے گنڈھ پوایا۔ میں نمائی مائی ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں دتی وڈیایا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ بنایا چرن پُچھا کے پیٹھ، تھاپی پُشت پناہ لگایا۔ میں کروٹ بدل کے درشن پایا میری نکل گئی چیک، چیک چھاڑا دین دنی دینا دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میری آد جگادی جگ جگ دی بھل نہ جائے پریت، پریتم ہو کے لہنا دینا میری جھولی پانیا

* ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پینڈ باسر کے ضلع امرتسر *

دھرنی کہے میرے بے پرواہ، پُرکھ اکال تیری وڈیاںیا۔ میں صفتاں وچ کراں واہ واہ، تیرا کھیل اگم اتھاہیا۔ میرے اُتے تیرے ٹلے پر بت جل تھل اسگاہ، مہیئل اپنا رنگ رنگاںیا۔ نوست کھیل دتا کھلا، دُھر دی رچنا رچن رچاںیا۔ تن وجود دتے سہا، مائس مانو ونڈ ونڈاںیا۔ دُھر سندیسے نام سنا، نام کلمے کیتی پڑھانیا۔ اوتار پیغمبر گرو روپ بدلا، نرگن سرگن لئی انگڑاںیا۔ تھم سندیسے دے کے سچ سُبھا، صاحب سوامی اپنا تھم سناںیا۔ کلجک لیکھا دتا گنا، انگنت تیری وڈیاںیا۔ چاروں گنت اندھیرا گیا چھا، سور یہ چند نہ کوئے رُشناںیا۔ دھرنی کہے میں نیتز نیناں نیر رہی وحا، چھبر شرع والی لگاںیا۔ مہر کر میرے مہرواں، مہربان محبوب تیری وڈیاںیا۔ دوس رین رہی گرا، کعبیاں کھوج کھوجاںیا۔ سچ سوامی انترجامی در دوارے پھیرا پا، گھر ٹھانڈے اکھ اٹھانیا۔ میں نمائی پکڑ بانہہ، کو جھی کملی لے اُپانیا۔ جھگڑا مٹا دے سور گاں، چھری شرع نہ کوئے چلاںیا۔ دھرنی کہے میں جگت دی دھرتی ماں، مایوسی وچ سیس جھکانیا۔ میرے اُتے ہنس بنا دے کاں، کاگ ہنس اُڈانیا۔ اکو تیرا کلمہ ہووے ناں، ناؤں نرنکار دینا سمجھانیا۔ جن بھگتاں بخش دے ٹھنڈی چھاں، اگنی تت تت بُجھانیا۔ میں تیرا کھیل تکاں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درڑاںیا۔ چرن کول بل بل جاں، بلہاری اپنا سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ رنگ رنگاںیا۔ دھرنی کہے میں تیرا کیتا انتظار، میرا انتشکرن وکھ وکھانیا۔ میں روواں زاروزار، ظاہر ظہور تیری اوٹ تکانیا۔ ساچا بخش دے اک دیدار، دیدہ دانستہ نظری آںیا۔ ٹھانڈے در کراں پکار، نو نو سیس نوایا۔ توں مالک اینکار، اکل کل دھاری نور الاہیا۔ میں چاکر سیوک خدمتگار، خادم ہو کے سیو کماںیا۔ کرپا کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے منگ منگانیا۔ کل کلکی کوڑی کریا دے نور، کلکیش گگرم رہے نہ رانیا۔ چاروں گنت میرے اُتے ہووے تیری بے جیکار، توں میرا میں تیرا ڈھولے سارے گانیا۔ دھرنی کہے تیرے چرن کول سب دا ہووے پیار، پریتم پیا اکو اک منانیا۔ اکو ناد دُھن ہووے جیکار، بے جیکار کرے لوکانیا۔ میننتی سُن میرے نرنکار، نرویر تیری سرناںیا۔ توں آد جگادی اینکار، اکل کل دھاری آپ اھوانیا۔ دھرنی کہے میں عرض رہی گزار، گزارش وچ سیس نوایا۔ میرا لہنا دینا پور کر شاہ پاتشاہ سچّی سرکار،

شہنشاہ در تیرے منگ منگایا۔ کلج کوڑی کریا اترے بھار، بھاردواج دا لیکھا پورا دینا کرایا۔ میرے اُتے کوڑ کریا دی اڈے چھار، دھوڑی خاک تیرے چرن نہ کوئے رمایا۔ میں نیز روواں دھاہاں مار، دھرم دی دھار رہن کوئے نہ پایا۔ آمالک میرے پروردگار، سانجھے یار تیری سرناہیا۔ تیرا حق دوارا اکو ہووے تیار، ترے گن اتیتے دینا سمجھایا۔ حکم سندیسہ دے دے پروردگار، آلس نندرا رہے کوئے نہ رانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری منظور کر نمسکار، نمو نمو سپس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کوئے سہار، سہانک نانک خصمانے نظر کوئے نہ آہیا۔

* ۳ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پینڈ کنگ ضلع امرتسر نرین سنگھ دے گرہ *

۱۰۶۰ جن بھگتاں نواں ہووے ناواں، سمت شہنشاہی نو دے گواہیا۔ آتم پر ماتم بل ہووے ساواں، بلہین رہن کوئے نہ پایا۔ بھاگ لگے کایا مندر تن گراواں، گرہ گرہ وجے ودھایا۔ ملے میل کبیر روداس دھنے جٹ بھراواں، سگلا سنگ بنایا۔ گرگھ گرگھ رہے نہ کوئے نتھاواں، سچکھنڈ دوار ملے سچ وڈیایا۔ گرہ سہنجنا ویکھنا نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ جن بھگتاں پھرناں نہیں چوراسی والے راہواں، چارے کھانی کھیل نہ کوئے دکھایا۔ ہنس روپ بناؤنے کاواں، کاگ ہنس اڈایا۔ ہر جن رہن دینا نہیں کوئی لاواں، ست سچ نال ملایا۔ کھیل تیکنا آتم پر ماتم دھار پر م پڑکھ ساواں، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگاواں۔ سمت نو کہے میرے صاحب دی ساچی بدھ، بدھنا لیکھ ویکھ دکھایا۔ جس بھگتاں کارج کرنے سدھ، پرسدھ اپنا آپ جناہیا۔ ستگر شبد بنا کے گنی گہند، گہر گبھیہر دے وڈیایا۔ آون جاون لکھ چوراسی پھاسی رائے دھرم دی رہے کوئی نہ ضد، لیکھ چترگپت نہ کوئے بناہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھایا۔ سمت نو کہے میرے صاحب دی کھیل نویں، نو ست دے وڈیایا۔ جو اشارہ کپتا روپداس روی، روس جس دا دھیان لگایا۔ اوہ کھیل کرے دھرنی اپر دھوی، دھول ونڈ

وڌائيا۔ جس نوں سب نے کہنا اوتار چوہی، چوہیسا بے پرواہیا۔ اوہ نام سنگر دھار پاوے اپنی صحیح، شہادت اور نہ کوئے بھگتائیا۔ لیکھا پورا کرنا جو رام
 اشارہ کیتا کئی، کیول اکو پجن سنايا۔ جو اشارہ دتا گر گوہند نے ڈھئی، ڈھنیا اپنا پنڊھ مکائيا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دانگ اک دکھائيا۔ سمت کہے میرا صاحب نواں نروآ، نر نرائن وڈ وڈیائيا۔ جس دا بھيو نہیوں کوئی دوا، دتیا دھار نہ کوئے سمجھائيا۔ جس دا پرکاش
 جگت جگت ترے لوآ، لوئن سب دے ویکھ دکھائيا۔ سو سوامی کدے نہ سویا، صورت وچ ویکھن کوئے نہ پائيا۔ جس دا بھيو چونکہ چنچا جانے نہ گویا،
 گوہند دی دھار گوہند ماہیا۔ جس امرت اگئی دھار چویا، انرس آپ وہائيا۔ اُس دا بھيو جانے نہ کوآ، کوئن کوٹ دھیان لگائيا۔ اوہ اپنے جہا آپے ہويا،
 ہوکا حق حق سنايا۔ نہ جنمے نہ کدے مویا، جنم مرن وچ کدے نہ آيا۔ آلس بندرا وچ کدے نہ سویا، غفلت وچ غافل نہ کدے اکھوائيا۔ جس جگ
 جگ جن بھگتاں پاپاں دُرمت میل دھویا، پنت پنت کرائيا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا پُرگٹ ہويا، پُرگنا سبمل اک سہائيا۔ جس نو کھنڈ پر تھی
 دُھر دانام دینا ڈھویا، دیپاں ستاں جھولی پائيا۔ اُس دا تیج سکے نہ کوئے رکویا، پردہ رہن کوئے نہ پائيا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں آپ لئے موہیا، مُجبت
 پیار وچ بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائيا۔ سمت نو کہے اوہ نارد آیا اپنی ہلائے بودی، نگاہ زمیں
 اسمان رکھائيا۔ ہوکا دیوے میں دھرم دھار دا جوگی، جگتی سب نوں دیاں سنايا۔ سرشی مایا ممتا ہوئی روگی، کلج کھیل رہیا کھلایا۔ کوڑ واسنا ہوئی بھوگی،
 ممتا وچ ہلکایا۔ سادھ سنت صوفی ہو گئے لوہی، لبان کٹاون والے راون مارن دھاہیا۔ سب نے پاپاں بھار لڈیا بو جھی، ہولا سکے نہ کوئے کرائيا۔ سچ
 دوار دا دے کوئے نہ کھوجی، کھوجت کھوجت ویکھی جگت لوکائيا۔ نام ندھان ملے کسے نہ روزی، رازق رزق رحیم ملن کوئے نہ پائيا۔ نارد کہے میں
 سب دے ہتھ لاواں گوڈی، مارنگ گڈ کہہ کے سیس نوائيا۔ جو سندیسہ دے کے گیا شبدی دھار گوہند سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن دتا درٹایا۔ جس دین
 دنی دی قیمت رہن نہیں دینی کوڈی، کوڈی کوڈی ہٹ وکائيا۔ اوہ سوامی ٹھا کر بن کے موی، مجلس بھگتاں نال بنایا۔ سنگر شبد ڈکٹیٹر فوجی، سپاہ سالار نظر
 کوئے نہ آيا۔ عہدہ درجہ نہیں کوئی عہدی، عہدیدار نہ کوئے وڈیائيا۔ اوہ لیکھا جانے لوک پر لوکی، دو جہاناں ویکھ دکھائيا۔ نارد کہے میں اُس دا سلوکی،

جو سوہلا رہیا درڑا نیا۔ اوہدی خبر اکو اگئی موٹی، بہتا لیکھانہ کوئے جنا نیا۔ جس سب دی سخر نئی چوٹی، چوٹی چوٹا ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جو سرشٹ درشٹ اندر ہو گئی کھوٹی، رائے دھرم دئے سزایا۔ جنہاں کھادھی گوشت بوٹی، رس ہلاں بٹاں بنایا۔ اوہ لہنا دینا سب دا پورا کرے جنجھو پگ دھار دی ٹوپی، جگت جہان ویکھ وکھانیا۔ نارد کہے میتوں اک خبر سنائی چھوٹی، بن اکھراں دتی درڑا نیا۔ اپنی پُرانی ویکھ لنگوٹی، چیتھڑ دھیان لگایا۔ نگاہ مار نرگن دھار تک لے جوتی، جوتی جاتا نظری آئی۔ بھگت سہیلا آتم دا گوتی، گوتم بُدھ رہیا درڑا نیا۔ اُس جن بھگتاں سُرَت اٹھائی سوتی، سُنٹیاں لے جگایا۔ دُرمت میل جائے دھوتی، پاپاں کرے صفایا۔ کایا مائی جانی پوچی، تن وجود و بے ودھانیا۔ جو اشارہ کیتا روپداس چمارے موچی، چم درشٹی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نارد کہے میں پے گیا سوچی، اندر اندر دھیان لگایا۔ کی خبر سنائے گو جھی، بھئیو ابھید درڑا نیا۔ جاں نگاہ ماری میتوں ست سرُپ دسیا جوگی، جگتی جگت نہ کوئے بنایا۔ میں جھٹ بیٹھ گیا اُس دی گودی، گوداوری دا کنڈھا گو بند والا سمجھانیا۔ پھر ہلن لگی بودی، پون پوناں نال ملانیا۔ میں خبر سنی گھر وگی، گھر گبھیر دتی درڑا نیا۔ نارد دین دُنی ہوئی روگی، سچ جام نہ کوئے پیانیا۔ میں جھٹ سوچن لگا ہتھ رکھ کے اُتے گوڈی، نگاہ زمیں اُتے لگایا۔ جاں ویکھیا سب دی مکدی جائے اودھی، آوُ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ سنایا۔ نارد کہے میں خوشیاں دے وچ ہسیا، ہستی تک بے پرواہیا۔ نالے لہندے چڑھدے نسیا، دکھن پہاڑ قدم لگایا۔ پھیر نیناں دا تیر نرالا کسیا، پر بھ چرناں دے وچ لگایا۔ پھیر کھیل ویکھیا پور نما مسیا، کشنا شکلا پکھ دئے گواہیا۔ چاروں کُنٹ مایا متا سب نوں ڈسیا، پچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جھٹ میتوں پے گئی غنسیا، سُرَتی سُرَت بھلایا۔ میتوں نظر آ گیا کاہن چراؤندا گائیں وچھیا، گوپال گوپال ناؤں دھرائیا۔ میں اٹھ کے ماریاں کچھیا، کچھ مجھ دا لیکھا دتا سمجھانیا۔ میتوں چیتا ہور آ گیا جس ویلے گو بند دا امرت گو بند دی دھار چکھیا، درشٹ چشم دید نورے چشم درسایا۔ میں پچھلا لیکھا اپنے وچوں کڈھ کے رکھیا، بنا ہتھیلی ہتھ اُتے لگایا۔ پھر نگاہ ماری جیہڑا سماں پر بھو نے متھیا، سو وقت سہنجنا گیا آئی۔ سلکھنی ہووے وار تھتیا، گھڑی پل و بے ودھانیا۔ سوامی ملے ساجن تیا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو آد جگادی پتیا، پت پر میثور وڈ وڈیا نیا۔ جو کھیل کرے نت نوتیا، جگ جگ ویس وٹانیا۔ سو بھگتاں بنے تیا، متر

پیارا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ نارد کہے میں سمت نو دیاں سُنیاں تقریراں، لفظ لفظ
 دھیان لگائیا۔ آوازاں آئیآ پیغمبراں پیراں، جو پوناں وچ سہائیا۔ آشاں نکیاں شاہ حقیراں، جو ہجر وچ درڑائیا۔ برہوں دے وہن وگدے دیکھے نیراں،
 نیناں چھبر لائیا۔ چوڑاسی دیاں نکیاں تقدیراں، تن وجوداں پھول پھولائیا۔ گرنٹھ شاستر وید پُراناں انجیل قرآناں جانیاں پیراں، پردے پردیاں وچوں
 اُٹھائیا۔ دُھر دے حکم دیاں نکیاں کرپڑاں، جو جگت کرپا وچ کدے نہ آئیآ۔ میٹوں ایوں دسدا جویں سب دے اُتے پینیاں بھیراں، سر ہتھ نہ کوئے
 لُکائیا۔ پر بھو وچھوڑے دیاں ہونیاں پیراں، در دیاں درد نہ کوئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک
 دکھائیا۔ سمت نو کہے نارد کی میٹوں دے سندیسہ، جگت جہان جنائیا۔ کی بھو دس دسمیشا، دہ دشا دے گھلائیآ۔ کی تیرا لیکھا بودی دھار کیسا، دھرم دی
 دھار ناں سمجھائیا۔ نارد کہے میں آد جگادی سنگر شبری دھار سد ہمیشہ، ہم ساجن اک بنائیا۔ جگ جگ کھیل کرنا میرے صاحب سوامی دا پیشہ، پیشین
 گونیاں وچ سارے گئے سنائیآ۔ اوہ لیکھا دیکھ لے ملا شچا، مسارکاں دیاں درڑائیا۔ اندر رہے نہ کوئے بھلیکھا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ سب دی
 مٹی جئے ریکھا، رکھیشتر ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ جدھر تلو اُدھر کلنیشا، کلکاتی کھیل دکھائیا۔ جو آشار کھی گنپت گنیشا، شکر دھیان لگائیا۔ سو لہنا دینا پورا
 کرے پر بھو بھلے کدے نہ چیتا، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ لکھ چوڑاسی جس کرسان دی کھیتی اوہ پھرے اپنیاں وچ کھیتا، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ جس
 نوں انت سب نے مٹنا اکو نیتا، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ نارد کہے سمت دیکھ
 پروشٹا دوجا، مہینہ ہاڑ دکھائیا۔ پر م پُرکھ جن بھگتاں پوریاں کرے رنجھاں، رزق رحیم دے وڈیائیا۔ آتم دوار دیاں لنگھ دہلیزاں، پنا چرناں چرن لُکائیا۔
 پورب جنم دیاں پوریاں کر امیداں، ترسنا ترکھا کوڑ مٹائیا۔ جس دے کول پنا اکھراں توں رسیدا، قلم سیاہی دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ کھولنہارا غفلت
 وچوں نیندا، آلس دے مٹائیا۔ امرت برکھے اپنے اگے پینہ دا، میگھ میگھلا آپ برسائیا۔ لہنا دینا جن بھگتاں پورا کرے ساڈھے تن ہتھ سپس دا، سنگر

شبد ہوئے سہائیا۔ اوہ مالک خالق لکھ چوڑا سی جنت جی دا، جیو آتما آپے رنگ رنگیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا پورا کرے جوں پتا پتر دھی دا، پتا پوت اپنی گود سہائیا۔

* ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پینڈ کنگ ضلع امرتسر نرین سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پُرکھ اکال اگے ماہی، پروردگار بے پرواہ تیرا دھیان لگائیا۔ آد جگاد اینکار تیری اک شہنشاہی، دوسر دو جہان نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ
 چوکڑی تیرا کھیل بے پرواہی، بے انت تیرا انت کہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا نرگن نور جوت ہووے رُشنائی، نرکار ڈگمگائیا۔ سنگر شبد اگم اتھاہی، بھيو ابھید
 نہ کوئے کھلایا۔ لکھ چوڑا سی کھیل کھلایا، ترے گن مایا پنج تت رنگ رنگیا۔ آتم دھار آپ پرگٹائی، گھر گھر اندر دتی کٹایا۔ اوتار پیغمبر گر روپ دھر کے
 بنیوں راہی، رہر اپنا پنڈھ بنایا۔ شبد ناد دھن وجائی، انحد راگی راگ اُچھایا۔ دھر دانام سندیسہ دتا سنائی، نام کلیماں کائنات وڈیایا۔ لیکھ بنا کے کاغذ قلم
 سیاہی، گرنتھ شاستر رنگ رنگیا۔ مانو ذاتی ونڈ ونڈائی، دیناں مذہباں حصے دتے پائیا۔ جگت چنڈ پرچنڈ چکائی، کھنڈے کھڑگ نال ملایا۔ ڈھولے گیت
 سنگیت چھند سنائی، صفتاں وچ صلاحیا۔ آتم پر ماتم درڑائی، پار برہم برہم بھيو کھلایا۔ دئی دوتی کندھ وچ کٹائی، پردہ پردے وچ دکھایا۔ سور یہ چند کر
 رُشنائی، جگت جہان دتی وڈیایا۔ منڈل منڈپ رنگ رنگائی، پُریاں لو آں سو بھا پائیا۔ دھرنی کہے پر بھو توں مالک اگم اتھاہی، الکھ اگوچر اک اکھوایا۔
 میری بنا ہتھیاں توں تیرے اگے دھائی، بن نیناں نیر وہایا۔ صاحب سوامی میرے مالک خالق آجا ماہی، مہربان دیا کماہیا۔ میتھوں جھلی نہ جائے جدائی،
 جُز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میتھوں اوتار پیغمبر گر و اشاریاں وچ گئے سمجھائی، سینت تیرا نام لگایا۔ کلجگ انتم آؤنا دھر درگاہی، سچھنڈ نو اسی نور الاہیا۔
 جس نوں جنمے کوئے نہ مائی، پتا گود نہ کوئے کٹایا۔ جس دا ہوئے کوئی نہ دایا دائی، دائریاں وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ دھرنی کہے میں تیرا راہ رہی تکائی،
 دوس رین نین اٹھایا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا تیری سر شئی میرے اُتے بنی قصائی، قسم سوگند کھا کے دیاں جنایا۔ دیناں مذہباں پئی

لڑائی، تیرا نام جگت شرع چھری رُوپ بدلایا۔ ست دھرم رہیا کسے نہ تھائیں، مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار میرے اُتے گر لایا۔ جھگڑا پیا
 بھیناں بھائی، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو دسیا گوہند گر گوسائیں، گہر گبھیر تیری سرناپا۔ جس کارن بوٹا پٹیا کاہی، کائنات جڑ
 ہلایا۔ تس دا ویلا وقت لنگھیا ڈھائی، سینکڑا ڈھنیا دئے گواہیا۔ میرے خالی ہتھ میں واسطہ رہی پائی، دھوڑی مستک خاک رماپا۔ تیری سرشتی تیرے
 نالوں ہوئی پرانی، پراپستی مدھم بیکھری سمجھ کوئے نہ پاپا۔ ست دی سچ دھرم دی دھرم دیوے نہ کوئے گواہی، کوڑی کریا جگت گر لایا۔ میرے
 صاحب سنگر زویر پڑکھ پکڑی باہیں، پھڑ باہوں پار کرایا۔ سمند ساگر پار کرائیں، ٹلے پر بت میرے رہے گر لایا۔ تیرا کھیل تٹاں چائیں چائیں، چاؤ
 گھنیرا اک اُچھایا۔ تُوں دو جہاناں حکم سندیہ اک سنائیں، اکو ڈنکا نام وجایا۔ مارگ پنٹھ اک پرگٹائیں، دوسر لوڑ رہے نہ راپا۔ آتم پر ماتم بھيو گھلائیں،
 خالق خلق دینی سمجھایا۔ پار برہم برہم پردہ لاپیں، دُتیا بھاؤ نہ کوئے جنایا۔ ایش جیو رنگ چڑھائیں، جگدیش اگم اتھاپا۔ کھج کوڑی کریا پار کرا دے
 کھائی، خار دین دُنی وچوں باہر کڈھایا۔ دروہی تیرے نام دی قیمت رہی نہ پائی، قیمت جگت نہ کوئے جنایا۔ جدھر تٹاں کوڑی شاہی، عدل انصاف نہ
 کوئے کمایا۔ میرے صاحب سنگر تیرے در بھکھارن آئی، مانگت ہو کے جھولی ڈاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 دیونہار تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں مانگت کی منگاں، میرے دیونہار سوامی۔ کس بدھ اپنی چولی رنگاں، پر م پڑکھ میرے انتر جامی۔ جگت
 جہان سیس ویکھ ننگا، اوڈھن نظر کوئے نہ آپا۔ جدھر تٹاں اودھر دنگا، جھگڑا کرے لوکایا۔ امرت دھار تیری دسے کسے نہ گنگا، گوداوری گوہند والی
 دئے گواہیا۔ پھری دروہی وچ ور بھنڈا، برہمنڈ رہے گر لایا۔ جگت جگیا سو آتم رنڈا، کنت سہاگ نہ پر بھو ہنڈھایا۔ تیرا شبدي نظر نہ آئے کھنڈا، نو کھنڈ
 رہی گر لایا۔ بھيو گھلا دے اپنے سنگا، پردہ رہے نہ راپا۔ نشانہ تک لے تارا چندا، محمد سیس جھکایا۔ جس دا سفر رہیا نہ لمبا، صدی چو دھویں پنڈھ
 مُکایا۔ لیکھا تک لے موسیٰ عیسیٰ سندھا، سندھیا سرگھی دھیان لگایا۔ سچ پریم دسے نہ کوئے انندا، انندا اند وچ نہ کوئے سماپا۔ کھج جیو من کلپنا ہویا
 گندہ، بدھ بیک نہ کوئے وکھایا۔ تیرے ظہور وچ نوری دسے کوئی نہ بندہ، بندگی وچ نہ کوئے سماپا۔ میں ویکھ کے کھیل ہوئی اچنجا، خیرانی میرے

اندر آئی۔ دھرنی کہے میرے صاحب میرا سینہ کر دے ٹھنڈا، اگنی تت بُجھائی۔ ورننا برناں دیناں مذہباں اِکو پا دے گنڈھا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کجک انت آخیری کر دے کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دیکھ بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نمانی کملی کو جھی، کملاپت کی درڑائی۔ بن تیری کرپا آئے کوئی نہ سو جھی، سمجھ سو جھ نہ کوئے وڈیائی۔ میرے اُتے تیری سرشٹی ہوئی لو بھی، موہ ہنکار وکار نال وڈیائی۔ دھرم داد سے کوئے نہ جوگی، جگت جگیشتر نہ کوئے سمجھائی۔ کوڑ کرپا دے ہو گئے روگی، دارو نام نہ کوئے پیائی۔ جگت وشنا ہوئے بھوگی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائی۔ وچھوڑے وچ بنے نہ کوئے وچوگی، برہوں تیر نہ کوئے لگائی۔ ماتا پوت سہائے کوئے نہ گودی، بھگت جنمے کوئے نہ مائی۔ جھگڑا پیا جنجھو بودی، بھو سکے نہ کوئے کھلایا۔ میں سوچاں ہتھ رکھ کے اُتے ٹھوڈی، نیتز تیرے چرن لگائی۔ کی لہنا دینا انتم ویدی سوڈھی، نانک گوہند کی کھیل وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی در ٹھانڈے الکھ جگائی۔ دھرنی کہے پر بھ میں سوچاں کی اس وقت، سمجھ وچ کچھ نہ آئی۔ تیری سرشٹی تیری دُنیا تیرا جگت جہان فقط، فکر تیری جھولی پائی۔ تیرا حکم فرمانا آد جگادی سخت، نخن سکے نہ کوئے بدلایا۔ کوٹاں وچوں تیرا وِلا دے بھگت، بھگوان جو تیری اوٹ تکائی۔ جس دی توں لیکھے لائیں بوند رکت، تن ہڈ ماس ناڑی اپنے رنگ رنگائی۔ انتر آتم دے کے شکت، شک کوڑا دے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در مانگت سیس نوائی۔ دھرنی کہے پر بھو میں سچھنڈ دی منگتی، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائی۔ میں بچھیا نہیں کسے پاندھے پنڈتی، جگت و دیا نہ کوئے چترائی۔ میں آس رکھی تیری اک کنت دی، کنت کنتوہل دینی سرنائی۔ کی دھار ساچے سنت دی، صاحب سلطان دینی سمجھائی۔ کی وڈیائی تیرے منت دی، جگ جگ اپنا نام بدلایا۔ کی کھیل آخیری انت دی، انتشکرن دیکھے خلق خدائی۔ کی دھار جانے ہوئے ہنگت دی، ہنگ برہم کی سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دھول دیاں جنائی۔ میرا اوتار پینمبر گرو آں نال وعدہ اگمی شرط، شریعت وچ کدے نہ آئی۔ زرگن دھار آواں پرت، پت پر میشور روپ بدلایا۔ نہ کوئی سوگ رہے نہ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائی۔ لکھ چوراسی کراں پرکھ، کھوٹے کھرے ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ مالک خالق بن کے عرش، عرشی پریتم

ہو کے پردہ لایا۔ میرا لہنا دینا سمت شہنشاہی نو دھار دے برس، نو ست پندھ مکائیا۔ جن بھگتاں انتر آتم دیواں درس، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ جنم کرم دی میٹاں حرص، ہوس اور نہ کوئے ودھائیا۔ غریب نمائیاں کراں ترس، کوجھیاں کملیاں گود اٹھائیا۔ امرت میگھ اگتا برس، اگنی تت بُجھائیا۔ لیکھا جانا مندر مسجد شو دوالے مٹھ، چراگاہاں کھوج کھوجائیا۔ سب دا لہنا دینا جھولی پاواں قرض، مقروض ہو کے لیکھا دیاں مکائیا۔ کلجگ کوڑا بدلنا میری ہووے غرض، کوڑی کریا پندھ مکائیا۔ اکو نام ڈھولا دساں طرز، کلمہ کائنات سنائیا۔ تیری بیننتی منظور کراں عرض، آرزو اپنے وچ رکائیا۔ نرگن دھار کھیل دکھاواں اسچرج، اچرج لپلا آپ رچائیا۔ دین دُنی دی پٹھی سدھی کراں نرد، نر نرائن اپنا بھیکھ بدلایا۔ غریب نمائیاں ونڈاں درد، دکھیاں ہوواں سہائیا۔ شرع چھری میٹ کے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھرنی تیرا ہون نہ دیواں حرج، حرجاں پچھلے پور کرائیا۔ اکو تھم سندیسہ فرمانا سناواں گرج، گونج دو جہان جنائیا۔ جو دھا سوریر مردانہ بن کے مرد، مدتاں دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دی پھولاں فرد، سنجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملایا۔ صدی چودھویں انت بے نظیر ہو کے میٹاں اندھیرا گرد، گردش تگاں سرب لوکائیا۔ جن بھگتاں منظور کر کے عرض، بنس سر بنس سارے دیاں ترائیا۔ ہر جن بنا کے آتم دھار ہنس، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ لیکھا مکا کے سورگ جنت، سچکھنڈ ساچے آپ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل آد جگاد جگا جگنت، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹایا۔

* ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امر تر کلا ہر سنگت دے نو ت * *

دھرنی کہے میں سنیاں اگنی آوازاں، وشن برہما شو رہیا سنایا۔ اٹھ ویکھ اگنی راجا، شہنشاہ دھردر گاہیا۔ جس آدن آد تیرا سا جن سا جا، انت اپنے ہتھ رکھائیا۔ سو جوتی دھار غریب نوازا، سو پڑکھ نرنجن اگم اتھاپیا۔ تیری رکھن آوے لاجا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دیپک جوت جگا کے دیس ماجھا، مجلس

بھگتاں نال رکھائیا۔ کملیئے بن نیناں توں درشن پا جا، لوچن نین بگسائیا۔ نگاہ مار لے شبد سنگر دھار وچ جاگا، دو جہان لئے انگڑائیا۔ جس دے ہتھ وچ لکھ چوڑاسی جیو جنت دیاں واگاں، زرگن سرگن سنگ بنائیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ بدھاتا کنت سہاگا، پروردگار سانجھیاں نور الاہیا۔ جس دانام کلمہ جگت و دیا توں باہر انراگا، کتھنی کہن کچھ نہ پائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی آیا بھاگا، بھاگ تیرے دے بنائیا۔ چرن دھوڑ کر لے اتم سریشٹ دو جہان توں مجن ماگھا، جگت میل رہے نہ رائیا۔ جس نوں سیس جھکاؤندے کرشن رادھا، سیتا رام نو نو لاگن پائیا۔ اوہدا حکم سندیس اکو اک انادا، انادی دُھن جنائیا۔ جو تیرے کجگ انت بدلن آیا مریدا، حکم دُھر دا اک پرگٹائیا۔ جس دانام ندھان بودھ اگادھا، بدھی وچ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہووے سہائیا۔ وشن برہما شو کہن دھرنیئے اپنے مکھ توں لاه لے پلا، پکاں لے اٹھائیا۔ جس نوں پیغمبراں نور الہی کہا اللہ، عالمین یا مبین اک اکھوائیا۔ سو تیرا سہاون آیا اک محلہ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پنڈھ مکائیا۔ بھاگ لگا کے جوتی دھار پنڈ کلا، کانات دا پردہ رہیا چکائیا۔ بے اُس نوں لبھناتے بھگتاں اندر رلا، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ دئی دوتی میٹے سلا، سلل اپنا رنگ چڑھائیا۔ جس دا کھیل ہونا جلا تھلا، مہیئل کھو بے چائیں چائیا۔ اوہ شبد سنہیہرا دو جہاناں رہیا گھلا، نہ اکھر آپ سمجھائیا۔ چوڑاسی کر کے دل چھلا، اچھل چھل اپنا پردہ اپنے وچ چھپائیا۔ اٹھ لہنا تک لے راجا بلا، کی باؤن گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ وشنو کہے دھرنیئے تیتوں وشو دی دساں دھار، وشیاں توں باہر جنائیا۔ جس نے دھرنی دھرت دھول دھول تیرا نام رکھیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری اشارے رہیا کرائیا۔ جس لکھ چوڑاسی پسر دتا پسا، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ سو سرگن زرگن زرگن سرگن لیکھا جانے اپنی دھار، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دا روپ انوپ ست سروپ تیی اوتار، ستجگ تریتا دواپر کجگ رنگ رنگائیا۔ جس پیغمبراں شرع دے نال کیتا تیار، شریعت اک درڑائیا۔ جس زرگن سرگن نانک گوہند بخش اک دوار، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار وڈیائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا آد جگادی ایکنکار، اک اکلا اکل کل وکھائیا۔ تیرے اُتے تیرا لہنا دینا ویکھے چار دیوار، اتر پورب پچھم دکھن پھول پھولائیا۔ توں نگاہ مار لے اپنی بدھی توں باہر، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس نو

کھنڈ پر تھمی پاؤنی سار، سٹاں دیپاں کھوج کھوجا گیا۔ اوہ بھگت سہیلا میت مُرار، متر پیارا وڈ وڈیا گیا۔ تیرا لہنا دینا پورب قرض دے اُتار، لیکھا اور رہے نہ
 رایا۔ کلج کوڑی کریا کرے پار، مایا ممتا موہ مٹا گیا۔ سنجگ ساچے بخش اک پیار، پریتی پرم پُرکھ درڑا گیا۔ جن بھگت سہیلے کرتیا، ترے گن اتیتا ہوئے
 سہا گیا۔ سنجگ ساچا تیرے اُتے کرے پیار، پرم پُرکھ دے وڈیا گیا۔ اُس صاحب نوں کر نمسکار، نو نو سیمس جھکا گیا۔ جس دی یاد وچ نو سو پُرانوے
 چوکڑی جگ میتے انت ہوئے دیدار، ستمکھ ہو کے سو بھاپا گیا۔ اُٹھ اوتار پیغمبر گرو آں دے تک قول اقرار، پیشین گوئیاں تیرے اُتے گئے درڑا گیا۔
 آلس نندرا غفلت وچوں ہو جا خبردار، بے خبرے خبر سنا گیا۔ وشنوں کہے اوہ وشو دا بنے سانجھا یار، چار یاری دا پندھ مُکا گیا۔ جس دے حضرت عیسیٰ
 موسیٰ خدمتگار، خادم ہو کے سیو کما گیا۔ جس داسارے کرن انتظار، چاروں گنٹ اکھ اٹھا گیا۔ اوہ کل کلکی اک اوتار، اوتری اپنا روپ بدلایا۔ دھرنیے
 تیری تیج جائے سوار، چرن کول تیرے اُتے اُکا گیا۔ بھگتاں دا بھگون دھار دا ویکھ دربار، درے دربار اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی وڈ وڈیا گیا۔ دھرنی کہے وشن برہما شو میں دساں کہانی سچ دی، سچ سچ نال جنایا۔ میرے اُتے اگنی مچھدی، ترے گن سکے نہ
 کوئے بُجھایا۔ جگت جہان کایا کچھ دی، کنچن گڑھ نہ کوئے وڈیا گیا۔ وڈیائی رہی نہیں بُدھ مت دی، من منسا ہوئی ہلکایا۔ دُنیا پیاسی ہوئی دین مذہب دے
 رت دی، کلمہ کلمے نال کرے لڑا گیا۔ دھار دے نہ جت ست دی، چار گنٹ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکایا۔ سواری ملے نہ کسے شبد اگے رتھ دی،
 رتھوا ہی نظر کوئے نہ آ گیا۔ میں بھوندی بھوندی تھک گئی، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بھجی واہو داہیا۔ میں دین دُنی نوں ویکھ کے اک گئی، میری
 عقل بُدھی نہ کوئے وڈیا گیا۔ میں دین دیال پُرکھ اکال نوں صد رہی، اُوچی کوک کوک رہی جنایا۔ میرے اُتے کوڑ واشنا ودھ گئی، نو ست پی دُہا گیا۔
 دھرم دی دھار پر بھو تیری ید گئی، یادو بنسی کرشن دے گواہیا۔ پچھلی میرے اُتے تیری کیتی لگھ گئی، اگے واسطہ پانیا۔ اُٹھ ویکھ لے تیری کائنات تیار
 ہوئی جنگ لئی، جگت جہان لے اگڑا گیا۔ کلج نے میرے اُتے اک منگ منگ لئی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اپنی خوشیاں چولی رنگ لئی، کوڑا رنگ
 رنگا گیا۔ دھرنی کہے میں واسطہ پاواں پر بھو تیرے اگے ور بھنڈ لئی، بھنڈی دینی جگت چُکا گیا۔ میں نیز روواں اپنے سینے ٹھنڈ لئی، اگنی تت بُجھایا۔ چار

جگ دے وچھڑے جگت سہیلے گنڈھ لئی، نام ڈوری نال بندھائیا۔ جے تُوں آؤنا نشان تارا چند لئی، چار یاری محمد لیکھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرا منظور ہو یا ہاڑا، دُکھ رہیا نہ رائیا۔ پر وِشا سہنجننا ہو یا چار ہاڑ دی دھارا، دھرم دھرم نال سمجھائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ہر کرتارا، کرتا پُرکھ وڈ وڈیائیا۔ جو نرگن نر ویر ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اک اکھوائیا۔ جو ویکھے بھگتاں دا دائرہ، جن اپنے کھوج کھوجائیا۔ میرے اُتوں کوڑ دا میٹے قہرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں دھوڑی چرن لائی گرکھاں، سنگر شبد دتی وڈیائیا۔ میریاں پوریاں ہوئیاں سکھاں، سکھ سائتک وچ سمائیا۔ میریاں ترسناں مٹیاں بھکھاں، اگنی تت بُجھائیا۔ میں صاحب دی صفت کی لکھاں، لکھاریاں کی جنائیا۔ بھگتاں کولوں کیہڑی سکھیا سکھاں، جو بھگون ڈھولا گائیا۔ میرے اُتے جگ چو کڑی پیتے برس وار تھتاں، گھڑی پل پنڈھ مکائیا۔ میں اوتار پیغمبر گرو آں ویکھاں پیار نال ہتا، ہتکاری ہو کے سنگ بنائیا۔ میں راہ اڈیکاں اُس پر م پُرکھ پتا، جس نوں پُرکھ اکال سارے کہے کے گائیا۔ سو سوامی انترجامی جوتی جاتا میتوں دسا، دشا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ اوہ اک اکلا جس دا کلمے والا ونڈ نہیں کوئی حصہ، آتم پر ماتم کھیل کھلایا۔ جس نوں سمجھے کوئے من نہ رکھا، رکھی کیش گوردھن دھار جس نوں سپس جھکائیا۔ سو میری جھولی پاؤن آیا بھکھا، بھکھک ہو کے جھولی لواں بھرائیا۔ جس دا شبد سندیسہ مٹھا، انرس آپ چکھائیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کلمے پنڈ ڈٹھا، کل کلکی نور الاہیا۔ میں بھیو کھولانگی کس کس نوں میرے سوامی نے دتا چٹھا، جگ چو کڑی لوک مات پھرائیا۔ جو آوے نت نوتا، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما پار برہم پت پر میشور میری پوری کرے اچھا، نرا چھت اپنی اچھا نہ کوئے جنائیا۔

* ۴ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پینڈ کلا ضلع امرتسر کلا ہر سنگت دے نوٹ * *

دھرنی پر بھ چرن کول تک سچھنڈ، وشنوں وشو دھار جنایا۔ جتھے حصہ نہیں کوئی وند، حد حدود نہ کوئے بنایا۔ نہ کوئی ٹٹی نہ کوئی پاوے گنڈھ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ نہ سور یہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئی درسایا۔ نہ کوئی ڈکھ نہ کوئی انند، سکھ سچ سچ سمجھایا۔ کملیئے ذرا در دروازہ لنگھ، بن قدماں قدم ڈکایا۔ دھر سہنجنا ویکھ پلنگ، جس دی باڈھی گھڑت نہ کوئے گھڑایا۔ نہ کوئی تتو دسے پنج، ترے گن رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ نہ کوئی ڈھول وجے مردنگ، تال تلواڑا نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی روپ سور پیر بھینگ، بردھ بال نہ کوئے درسایا۔ نہ کوئی شاہ اسوارا اسوترنگ، ہست کیٹ نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی شرع دوار نہ شریعت کندھ، نہ کوئی حصہ رہیا دکھایا۔ نہ کوئی دھوپ دیپ نہ دسے سنگندھ، ڈرگندھ سکے نہ کوئے پرگٹایا۔ نہ کوئی لیکھا جیرج انڈ، اُتبیج سبتج وند نہ کوئے وندایا۔ نہ کوئی پری لوء برہمنڈ کھنڈ، کھنڈ نہ کوئے کرایا۔ نہ کوئی جگت دھار وہے گنگ، گنگوتری روپ نہ کوئے درسایا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر مارے پندھ، پاندھی روپ نہ کوئے پرگٹایا۔ نہ کوئی نام کلمہ ڈھولا گاوے چھند، رسنا جہوانہ کوئے چترایا۔ اکو تک لے شاہ پاتشاہ سورا سربنگ، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ در دوارے اگلی منگ لے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پچھلی کیتی تیرے اُتے ساری ہونی بھنگ، پُرکھ اکال اپنا تھم ورتایا۔ نوست شبدی دھار تنگنا جنگ، جنگجو اکو سو بھاپایا۔ تیرا بھاگ ہووے نہ مند، مند بھاگن مات نہ جگت اکھوایا۔ تیرا لیکھا ہووے انت اندھیر اندھ، نو نو دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک درسایا۔ دھرنی کہے میں محنت کیتی بڑی، بڑے بڑے دھیان لگایا۔ میں جگ چوکڑی سڑی، اگنی تت تپایا۔ مینوں سندیسہ دتا گو بند چمکور گڑھی، پیار نال درٹایا۔ تیرے اُتے انتم لیکھا ہونا گور مڑھی، محل اٹل رہن کوئے نہ پانیا۔ میرے ڈھنیے دا انتظار کریں، ڈھونکا لاواں چائیں چانیا۔ میں گل سناواں کھری، تھم دھر دا اک جنایا۔ توں اک صاحب دی سرنی پری، سپس جگدیش جھکایا۔ جس نوں وشنوں کہے ہری، ہری وشنوں روپ درسایا۔ جے لیکھے وچ ہونا بری، برے اعظم ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ اُس دے چرن لگ کے تری، تار نہار دے وڈیایا۔ کملیئے اُس کولوں مول نہ ڈری، کملاپت اک اکھوایا۔ اوہدا نام ڈھولا کلمیاں

توں باہر پڑھی، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ اُس دے سچھنڈ دوارے چرن کول وچ کھڑی، نین چرناں ول اُکایا۔ نیتیر لگاؤنی جھڑی، وہنا وہن وہایا۔ نمانی ہو کے قدیم دے مالک دے قدم پھڑی، بن ہتھاں ہتھ لگایا۔ اوہ وقت سہنجنا شہنشاہی سمت نو چار ہاڑ دی ہووے گھڑی، گھڑیاں اِکو دے وجایا۔ جس بھگتاں دی اپنے نال بندھاؤنی لڑی، ڈوری شبد تند بندھایا۔ تُوں اُس دی پھرنا دھرم دھار دی گلی، کوچے جگت والے تجایا۔ تیتوں رو کے ملیگا محمد علی، اللہ ہو دانعرہ لایا۔ تیرے اُتے چراغاں والی موڈھی ہووے تیل دی پلی، پر م پُرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ دھرنیے تیتوں اِکو پرہو دے چرن دی دینی پوے بلی، جو بل باؤن گیا درڑایا۔ جس کارن گو بند سکھیا دتی سیس رکھنا تلی، طلب اور نہ کوئے رکھایا۔ اوہ کھیل کرے پر بھ ول چھلی، اچھل اچھل اپنی کار کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے میں سچھنڈ دا لنگھی دروازہ، پچھلا پندھ مکایا۔ اگے تکیا نور نورانہ راجا، شاہو بھوپ بے پرواہیا۔ جس آد جگادی ساجن ساچا، ساجن ہار اک اکھوایا۔ سو نور اگما سیس اگم سہائے تاجا، جس داروپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آہیا۔ میتوں شبد اگمی ماری آواز، سچ نال سناہیا۔ آہ ویکھ غریب نواز، جو مالک دھردر گاہیا۔ جس دا اِکو وجے واجا، دوجی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ جس دا کھیل بودھ اگادھا، بدھی توں پرے درڑایا۔ اوہ دا نور ظہور دیس ماجھا، تیرے اُتے ڈگمگایا۔ اپنا کر لے وڈ وڈبھاگا، جا کے چرنی سیس جھکایا۔ تیرا لیکھے لاوے پیتا کھادھا، جو لکھ چوراسی اپنے پیٹ وچ پائیا۔ اوہ دھام سہنجنے دیس براجا، سکھاسن ڈیرہ لایا۔ اوہ نواں رچن والا کاجا، کرتا پُرکھ اپنی کار کماہیا۔ تُوں اُس دا ہم مٹنا رہنا وچ آگیا، اگے اپنی دھار جنایا۔ جس بھگت سہیلے ہنس بنائے کاکا، دُرمت میل دھوایا۔ گرگھاں میلا نال گو بند والے باز، بازی جگ اُٹایا۔ جس دا ہم اگمی گولہ جانا داغا، اگے ہو نہ کوئے اُٹایا۔ سو سوامی مادھو مادھا، مہربان اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میں سچھنڈ دا ویکھیا اگما مندر، پتھر پاہن نظر کوئے نہ آہیا۔ پرکاش اگما ہووے اندر، نور نور رُشناہیا۔ نہ سورہ کوئی چندر، رُو س تیج نہ کوئے پرگٹایا۔ نہ کوئی اندھیرا دے ڈونگھی کندر، ٹلا پر بت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی ترے دھاتو وچا چندر، کنجی ہتھ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی دُکھ نہ اندن، سکھ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی شرع نہ بندھن،

شریعت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نہ کوئی خاک رماوے نہ کوئی لائے چندن، تلک للاٹ نہ کوئے جنایا۔ نہ کوئی نار کنت سہاگ سہاوے انگن، انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ نہ کوئی درویش کسے زریش کولوں منگن، جگت جھولیاں ڈاہیا۔ نہ سرشی درشی نہ رُپ دے ورجھنڈن، برہمنڈ رچن نہ کوئے رچایا۔ نہ کوئی شستر دھار کرے جنگن، کھنڈا کھڑگ نہ کوئے کھڑکایا۔ دھرنی کہے جاں میں نگاہ ماری میٹوں اکو ملیا پرمانندن، پرمانند وچ سمایا۔ میرے صاحب میٹوں سنایا ڈھولا چھندن، بن رسنا جہوا گایا۔ دھرنی دھرنی اپنے اُتے اپنا ماہی تک جو تیرے توڑے بندھن، بنا بندگیوں پار کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر ہم اک سنایا۔ دھرنی کہے میں اندر ماری جھاک، بن نیئاں نیئاں اٹھایا۔ نہ کوئی گر اوتار پیغمبر دسیا خاکی، تن وجود نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کوئی مندر مسجد شو دوالا مٹھ دی کھولے تاکی، نہ کوئی چرچاں رنگ رنگایا۔ نہ کوئی دین مذہب نہ کوئی جھگڑا دے کاغذاتی، نام کلمے ڈھولے گیت نہ کوئے سنایا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی رین راتی، صُبح شام کھیل نہ کوئے کھلایا۔ نہ کوئی دیا نہ کوئی باقی، اکو نور جوت رُشنایا۔ میں جدھر دیکھاں اودھر اکو نظر آوے میرا کملاپاتی، پت پر میثور صاحب سکھدایا۔ جو سب نوں آد جگاد دیوے داتی، داتا دانی آپ ورتایا۔ اُس خبر اک اگمی میٹوں آکھی، بن اکھراں دتی سنایا۔ دھرنی تیرے اُتے جس دی چار جگ گاوندے آئے ساکھی، سخییاں والے کاہن ڈھولے سنایا۔ اوہ کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا وڈ وڈیایا۔ سمبل اُس دی دیکھ رہ راسی، کی رچنارہیا رچایا۔ تیرا کھیل تلگے تماشی، تماشین ہو کے پردہ دے اٹھایا۔ تیری کوڑ کرایا توں کرائے خلاصی، خلاصہ اپنا نام سمجھایا۔ توں اُس دی بن جا کے داسی، داستان اپنی دے درڑایا۔ نالے روویں نالے کریں ہاسی، دوویں رُپ بدلایا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شہاباشی، سنگر شبد وڈ وڈیایا۔ اون پھڑ ہلونا دینا شکر اُتے کیلاشی، برہما برہم دھار اٹھایا۔ وشنوں اُس دی مٹے آکھی، بن اکھراں دے درڑایا۔ جس دی نور جوت پرکاشی، پرکاش اپنا دے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میٹوں سگھنڈ وچوں دتا دلاسا، دھیر دتی دھرایا۔ میرا خالی بھریا کاسہ، وست اگم دکھایا۔ میرا خوشیاں وچ لکلیا ہاسا، ہستی تک اگم اتھاپیا۔ جس میرا کروٹ وچ بدلایا پاسا، پاسا ز میں اسمان بدلایا۔ میرے اندر پیدا کیتی اپنی آسا، آشا دتی ودھایا۔ میں دھیاوندی سواس سواسا،

ساه ساه سمانیا۔ دل چاؤ گھنیرا اُس دی بنا داسی داسا، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ میں اتری اُتوں آکاشا، آکاش آکاشاں دتا تجانیا۔ جاں نگاہ ماری سمبل
 میرے صاحب دا داسا، واسطہ اوسے اگے پانیا۔ میرا آپے دیکھ لے خاکہ، چاروں گنٹ دھیان لگانیا۔ تڈھ بن دسے کوئی نہ راکھا، رکھک نظر کوئے نہ
 آنیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتا، نوری چند نہ کوئے چکانیا۔ میں نیز روواں جگت دی دھرنی ماتا، دھول ہو کے دیاں سنانیا۔ میریاں دُکھاں دیاں گنپیاں
 نہیں باتاں، باطن پردہ دیاں چکانیا۔ تُوں میرا صاحب سوامی اِکو آقا، اکل کل دھاری اِک اِکھوانیا۔ دروہی اوتار پیغمبراں گرواں دے ہندیاں ساچے
 دھرم نوں پے گیا ڈاکا، کلجگ لُٹیرا لُٹے تھاوں تھانیا۔ جس دا پندھ مُکا دے انتم کردے واٹا، پورن پوریاں دے پانیا۔ میرے اُتے سوامیا دھرم دا اِکو
 کھلے ہاٹا، دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ صدی چو دھویں میرا پورا کر دے گھاٹا، در تھانڈے سیس نوانیا۔ تیرا درشن پاواں اپنے اُتے جگت والی کھاٹا، کھٹیا
 اُتے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دینی وڈیانیا۔ دھرنی کہے میں اپنے اُتے تگاں، بن اکھاں
 اکھ اُٹھانیا۔ دیکھاں مالک حقیقت حق، حق حق کھوج کھوجانیا۔ نین متوالے بھٹکن اکھاں، اکھیاں رنگ رنگانیا۔ ویراگن ہو کے اُس صاحب نوں اپنا حال
 دساں، بل بل کے دیاں سنانیا۔ میری مان وڈیائی مل گئی وچ مٹی کھٹاں، قیمت جگت نہ کوئے جنانیا۔ میں کیہڑی کوئے نٹھاں، بھجاں واہو داہیا۔ پھر
 گئی دروہی اٹھاں سٹھاں، گنگا گوداوری جمناسرتی میرے اُتے رہی گر لائیا۔ بہڑی بہڑی سُن لے مندر مسجد شودوالے مٹھاں، گرو دوار دین دُہانیا۔ میں
 دُہتھڑ ماراں اُتے پٹاں، پٹنے والیا دیاں سنانیا۔ جے تیرا میل ہو گیا نال جٹاں، جٹا جوٹ دھارپا کر صفانیا۔ لیکھامیٹ دے پتھر اٹاں، پاہن پوجن کوئے
 نہ جانیا۔ ٹھا کر رہے کوئے نہ وٹا، تڈھ بن سیس نہ کوئے نوانیا۔ تڈھ بن کسے دی بھینٹا چڑھے کوئے نہ ٹکا، نکلیاں دی قیمت گرو نہ کوئے وکانیا۔ تیرا اِکو
 ہووے ہٹا، ہٹوانیاں نام سچ دینا ورتانیا۔ دھرنی کہے میرا چیتھڑ رہے نہ پھٹا، اوڈھن سیس دینا سہانیا۔ سریر تن وجود نوں سنگر شبد نال کر دے بٹا، زیرو
 دا زیرو روپ سمجھانیا۔ اوہناں دا لیکھا دھرم رائے دے ہتھ پھڑا دے جنہاں نے کھادھا کٹا وچھا، وحشیاں والا روپ گئے بدلانیا۔ میں تیرے چرن
 دوارے ڈھٹھا، نو نو لاگاں پانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کرپا ندھان تیریاں سب نوں ہون متاں، مت متانتر ڈیرے ڈھاہیا۔ تیرے حکم دا اِکو ڈنکا

وَجَّهْ فَتْحًا، فَاتْحَہ کر کوڑ لوکانیا۔ تیرے پیار وِچ تیرا بھگت ہووے رتّا، رتن امولک ہیرے لے بنائیا۔ جو تیرا سندیسہ دے کے گیا سَنگَر ناک تپا، تپدے ہردے شانت کرائیا۔ جس نام نوں پہلا اکھڑ لگدا پپا، پورن پار برہم برہم اپنا میل ملائیا۔ ساچا امرت پیا دے بنا لپّاں، چلیاں نچھر دھار چوایا۔ دھرنی کہے اپنے چرن کول بندھا لے نّا، رشتہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جنہاں نوں جگ جگ دتیاں چٹھیاں، نام شبد وڈیائیا۔ امرت دھاراں دتیاں مٹھیاں، بن رسنا رس چکھائیا۔ اوہ آتما انڈٹھیاں، اپنے رنگ رنگائیا۔ سکھیا دینی سسے اُتے ہوڑا ہا ہے اُتے ٹھیاں، ٹیکا ٹپنی دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گرگھ پریکی پیارے بند کر لے بنا سپیاں، پردہ شبد والا پائیا۔ دھرنی کہے ایہناں گر سکھاں نوں سکھیا دیاں سکھنیاں پین نہ لپیاں، لبان بلاں نہ کوئے ہلائییا۔ مان وڈیائی دینی وڈیاں نکلیاں، جو رُوحاں تیری سرن وِچ سرنائیا۔ میں چاہندی اوہ دوس رین تیرے پیار وِچ رہن کھچیاں، ناتا آتم پر ماتم جڑائیا۔ اوہناں دیاں پوریاں سہنجنیاں سہاونیاں کرنیاں تیاں، متر پیارے دینی وڈیائیا۔ جو تیری دھار وِچ ست سروپ ہو کے لٹیاں، گودی گود لینا ٹکائیا۔ دھرنی کہے میتوں جگ چوکڑی پیتے گند دے گئییاں، جگ گئے وہائیا۔ تُوں جن بھگتاں جنم کرم دیاں تقریراں کردے چٹیاں، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں وِچ جان نہ بھٹیاں، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ تیریاں بخششاں رحمتاں جگت قیمت وِچ نہ وکپیاں، چرن پریتی گنڈھ پوائیا۔ دھرنی کہے میریاں سہنجنیاں ہون انّ دیاں تھتیاں، ہاڑ چار خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جگادی تیریاں داتاں دتیاں، دھرنی کہے میری جھولی وتی بھرائیا۔

* ۵ ہاڑ شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امر تر کلا ہر سنگت دے نوت *
 دھرنی کہے میتوں برہما اشارہ کرے اٹھا کے بھجاں، ا شنبھج نال سینت رہی لگائیا۔ تیتوں بھيو ابھید دساں گجھا، گنجھل کھولاں اگم اتھاہیا۔ جس صاحب اُلٹاونا کلجگا، جگ جگ اپنا تھم ورتائیا۔ اوہ سوامی اکو اگھا، اگن آتھن کرے رُشائیا۔ سچ دھرم جس دا مدعا، مدت دے وچھڑے ویکھ دکھائیا۔

جس دا سندیسہ دے کے گیا بُدھا، بُدھی توں پرے سمجھایا۔ اُس دا دیک دھرنیے سچ والا تیرے اُتے بُجھا، دیکھن آوے بے پرواہیا۔ نام نِدھان دا
 خالی تگے کُجا، کوچھئے کملیئے تیری سار پائی۔ میں سندیسہ دیواں تیتوں بُدھا، سچ سچ دِرڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ
 اُٹکایا۔ نارد کہے دھرنی سُن شبد اگئی آواز، بن سروناں دیاں سُنایا۔ صاحب سوامی دا کھولاں راز، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جس آد جگادی ساجن لیا
 ساج، تیری بنت بنایا۔ جگ چوکڑی رچ رچ کاج، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جس داسِت دھرم اک سماج، سمگری نام والی ورتایا۔ نرگن سرگن چلائے
 جہاز، لکھ چوڑاسی بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ شاہو بھوپ شہنشاہ سیس رکھ کے تاج، تخت نواسی ہوئے سہایا۔ اُس دا درشن کر لے آج، عاجز ہو کے سیس
 جھکایا۔ جگت جہان وچوں جاگ، اکھ پرکھ گھلایا۔ تیرے ہوون وڈ وڈ بھاگ، وڈ بھاگ دے وڈیایا۔ سُن شبد سندیسہ دُھر داراگ، انراگی آپ دِرڑایا۔
 انتم سب دی اپنے ہتھ پکڑے واگ، ڈورا تندا کھچ کھچایا۔ جس دا لہنا دینا تیرے اُتے اوتار پینمبر گروآں بعد، عبادت اپنی اک سمجھایا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ برہے اشارے دیون ہتھ، ہتھیلیاں اپنا روپ بدلایا۔ سُن مہما شبد اکھ، بن
 کتھنی دیاں دِرڑایا۔ دیکھ پُرکھ سمرتھ، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ تیرے سگل و سُرے جان لٹھ، دُرمت میل دھوایا۔ سچ سرنائی جانا ڈھٹھ، دھوڑی خاک
 رمایا۔ تیری اُلٹی گے لٹھ، گے جگ چوکڑی آپ بھوایا۔ جو سے گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ اوہ تیرے اُتے آیا نٹھ، اپنا پنڈھ مُکایا۔ جس
 بھگتاں کیتا اکھ، میل ملایا سچ سبھایا۔ سچ دوار تیرتھ بنا کے تٹ، کناریاں دے وڈیایا۔ بھاگ لگاوے کایا مٹ، تن مائی کر رُشٹایا۔ تیرے اُتے کھولے
 اپنا ہٹ، سچ وست نام ورتایا۔ میرے چارے وید اپنے لیکھے گھت، چارے مکھ رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں رکھے پت، پت پر میثور ہوئے سہایا۔ نی اوہ
 سجن سوامی آیا وٹ، بے وطن تیرا وطن دے سہایا۔ لکھ چوڑاسی ورو لے تت، تتوت پردہ آپ اٹھایا۔ جس نوں دین دُنی دی سانجھی ہووے مت،
 اکو سکھیا دے دِرڑایا۔ بنا پُرکھ اکال توں دوجا جوڑے کوئے نہ نت، رشتہ آتم پر ماتم سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ برہما کہے میرے سُن لے سندیسے بنا مکھ، چارے مکھ اپنا رنگ رنگایا۔ تیری ترسنا میٹے بُکھ، بُکھیاں دے رجایا۔ کوڑی کرپا

گوائے ڈکھ، دردِ دیاں درد وندائیا۔ تُوں اُس دے چرن کولاں جانا جھک، نو نو لاگن پائیا۔ جس تُوں میرا میں تیرا گائی تیک، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ اوہ بھگت سہیلے تیرے اُتے اُدھارے اپنے سَت، سنگر شد شد دے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کے کایا بُت، بتخائیاں کرے صفائیا۔ تیری سہنجی ہووے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تُوں سوادھان ہو کے اُٹھ، اپنی لے انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داراہ اک دکھائیا۔ برہما کہے دھرنیے میں دساں نال دھرم، دھرم دھار جنائیا۔ تیرا بدل دیوے کرم، نہکرمی ہوئے سہائیا۔ جس بھگتاں دتا جرم، بن جنیندی مائیا۔ اوہ ویکھنہارا اپنا برہم، پاربرہم وڈ وڈیائیا۔ کوڑی کرپا میٹے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جھگڑا میٹ کے چارے ورن، برن اٹھاراں رنگ رنگائیا۔ اوہ مالک کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ تُوں اوس دی لگنا سرن، جو سمبل بیٹھا سو بھاپائیا۔ دھوڑی خاک رماونی چرن، چرنودک اپنے مکھ چوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اکو تیک لگی پڑھن، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرے اتوں توڑ ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا دے مٹائیا۔ دئی دویتی وچ جن بھگت کدے نہ سڑن، اگنی تت تت چکائیا۔ تیرے اُتے نواں گھاڑن آیا گھرن، سنجک ساچے بنت بنائیا۔ گرگھ گرگھ آیا پھرن، صوفی سنت نال ملائیا۔ تیرا جگ چوکڑی دا پورا کرے پرن، پورن پر میشور وڈ وڈیائیا۔ نیز کھولے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کرے رُشائیا۔ بھاگ لگا کے تیرے گھرن، گھرانے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ برہما کہے اشارے دیندے میرے چارے وید، ویدیا جگت نال رلائییا۔ اوہ مالک بھيو ابھید، بے انت انت اک اکھوائیا۔ جس دی جگ چوکڑی کردا آیا سیو، یاچک ہو کے سیو کمائیا۔ اوہ سوامی وڈ دیوی دیو، دیو آتما رنگ رنگائیا۔ جو وسے سدا دھام اٹل نہچل نہکیو، کلجک تیرے اُتے آسن لائیا۔ جس دی صفت کر سکے نہ کوئی جہو، گنونتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ برہما کہے دھرنیے میرا انتشکرن کی کہندا، بنا اکھراں رہیا درٹائیا۔ میرے صاحب دا اگئی وہن وہندا، جو جگت نیتراں نظر کسے نہ آئییا۔ جگ جگ سب دے لہنے دینے دیندا، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ سو مالک اپنے نام مہانے نیں دا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس گڑھ توڑنا ہنکار ہوئے دا، ہنگتا کوڑ دے گوائیا۔ اکو جیکارا پرسدھ کرنا آتم پر ماتم بے دا، چاروں کُنٹ و بے ودھائیا۔ بھاگ سکھنا ہووے

جن بھگتاں گرہ دا، گرہ دیوے مان وڈیاںیا۔ اِکو فرمان دسے زرگن دھار اپنے بھے دا، بھاؤ اِکو اک جنایا۔ جھگڑا میٹ کے دویت دَوے دا، دُتیا بھيو دے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک وڈ وڈیاںیا۔ برہما کہے دھرنیے میں کراں کی اُسنت، صفتاں نال صلاحیا۔ بھيو پاسکے نہ چار جگ دے پُستک، اکھر گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ جو سب نوں دیونہارا رخصت، ساڈے لیکھے پور کرایا۔ اوہ مالک خالق اگتا مُرشد، بے عیب نور الایہا۔ جس کھلج انت سِری بھگونت سب نوں دینی رخصت، لہنا دینا سب دا پور کرایا۔ اوہدی وڈیائی اگئی اُفت، مہما کہن کچھ نہ پایا۔ سو سوامی جن بھگتاں ویکھے اپنا گلشن، نوست کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری رہن نہ دیوے کوئی مُشکل، مُشکل سب دی حل کرایا۔

* ۱۶ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

کھوں کہن مندر شو دوالے مٹھے، مٹھت نال جنایا۔ مسجد اں چرچاں کر اکتھے، ایکا دے وڈیاںیا۔ گرو دوار تیرے درتے سارے پھرن نٹھے، بھجن واہو داہیا۔ تیرتھ ویکھ اکتھے، تئاں پھول پھولایا۔ توں وسیں گھٹ گھٹے، گھٹ بھیترا ڈیرہ لایا۔ دیناں مذہباں دے ویکھ لے رٹے، چاروں گنٹ کھوج کھوجایا۔ شرع شریعت تک لے ہٹے، دین مذہب گر لایا۔ ساڈے انتم ویکھ لے پٹے، پٹنے والا نال ملایا۔ سب دے انکڑے زیرو نال ہو گئے وٹے، انکڑا سمجھ کوئے نہ پایا۔ کسے نے وچھ کھادھے کسے نے کھادھے کٹے، کوڑی کریا نال ہلکایا۔ ساڈے اندر توں پر بھو وکیں ٹکے ٹکے، قیمت گرنتھاں والی پایا۔ ساڈے چیتھر ویکھ لے پُرانے پٹھے، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ تیری سرن سرنائی ڈھٹھے، نو نو سپس جھکایا۔ کھلج انتم اُلٹی گیڑ دے لٹھے، نوست دے اُلٹایا۔ سارے تیتوں ٹیکے متھے، مستک سپس نوایا۔ توں سرب کلا سمرتھے، سمرتھ تیری وڈیاںیا۔ تیری مہما سدا اکتھے، کتھنی کتھ سکے نہ رایا۔ اسیں حال سناہیے یتھارتھ یتھے، یدی یدپ دیئے درڑایا۔ ساڈے دیناں مذہباں والے چاوتھے، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔

جہناں پچھے تیر کمان اٹھائے بھٹھے، کھنڈے کھڑگاں ہتھ اٹھائیا۔ اوہ یار دے ستر مول نہ لتھے، یارڑا سیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ساڈے تیرے آگے بنھے ہتھے، نو نو سیس جھکائیا۔ ست دھرم چلا دے اکو رتھے، رتھو ایہی اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم پریم دھار دی پانتھے، خصمانے خصم اپنے ہتھ رکھائیا۔ سب نوں وست اگئی دے وتھے، امولک اک ورتائیا۔ کوڑ گڑیارے جان متھے، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے صاحب سوامی چرن ڈھٹھے، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سیج دی کرنی کار کمائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے رہے آکھ، بن اکھراں اکھر جنائیا۔ ساڈی کیتی کر معاف، مفلِس ہو کے منگ منگائیا۔ ساڈے در ہوئے گستاخ، غصے وچ تک لوکائیا۔ ساڈی چاروں کُنٹ اڈدی راکھ، مٹی زمیں اسمان ڈھائیا۔ سانوں اکو اک انتر تیرا ناؤں رہیا بھاکھ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کارن گو بند سکھی بنائی (پہلی) وساکھ، اک ست پنچ چھ انک جڑائیا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کر ہو پر تکھ، پرگٹ ہو اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ سارے کہن پر بھو صاحب زرنکار، تیری اک سرنائیا۔ اسیں چار جگ دے محل مینار، پاہن پتھراں نال سو بھاپائیا۔ تیرے نام دی سُن دے رہے جیکار، صفتاں والی صفت صلاحیا۔ دیناں مذہباں تگدے رہے دھار، دھرنی دھرت دھول دھول کھوج کھوجائیا۔ اسیں شرع وچ ہندے رہے مسمار، اپنا آپ مٹائیا۔ سانوں دیناں مذہباں کیتا خوار، مندر مسجد شودوالے مٹھ چرچ سارے روون مارن دھاہیا۔ سانوں اکو دسدائوں سب دا سانجھا یار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈی بینتی سُن پکار، پُنه پُنه سیس نوائیا۔ توں کل کلکی اوتار، اوتر تیری کھیل بے پرواہیا۔ توں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جس کرپا کیتی اپار، اپر پیر دتی وڈیائیا۔ نشان بنا کے ہر بھگت دوار، بھگت دوارا سو بھاپائیا۔ جتھے اوچ پنچ نہیں کوئی وچار، ذات پات رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ورن برن نہیں کوئی شمار، کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی وند نہ کوئے وندائیا۔ توں سیج سوامی انتر جامی ویکھنہار آپ کرتار، قدرت دا قادر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سیج دارنگ آپ رنگائیا۔ پر بھو تیرا سہنجنا دے دوارا بھگت، بھگون دتی وڈیائیا۔ جس مان دواؤنا وچ جگت، جگ چو کڑی تھم ورتائیا۔ تیری سب توں زالی شکت، شکتی شالی اک اکھوائیا۔ سانوں ایوں جاپدا ساڈا انتم آؤندا جاندا وقت، سماں سمیں

وچوں بدلایا۔ اسیں دُہائی دینے زمین اُتے عرش، عرش پریتم سُنا چائیں چانیا۔ جے زرگن دھار آئیوں پرت، پت پر میثور وڈ وڈیایا۔ میری پوری کرنی شرط، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈی منظور کرنی عرض، خواہش نال رکھایا۔ صدی چوڑھویں پئی غرض، در تیرے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک ورتایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ کرن صلاح، مشورہ اپنے نال بنایا۔ کی کھیل اگم اتھاہ، کی کرتا کار کمایا۔ جو آد جگادی سب دا ملاح، بیڑے رہیا چلایا۔ اوہ ساڈی ضرور منظور کرے دُعا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جس بھگت دوارا دتا سہا، سہنجنی رت بنایا۔ اوہ داتا نور الہ، عالمین وڈ وڈیایا۔ جو سے تھل اسگاہ، مہینل رہیا سمایا۔ اُس دا وقت سہنجنا رہیا آ، ہاڑ ستاراں وجے ودھایا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خُدا، خود مالک نور الہیا۔ اوہ سب دے وعدے پورے دئے کراں، کرامات سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک منایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار کہن، ست سچ سنایا۔ پر بھو اسیں بھگت دوارے دا درشن کرنا نین، تھت ستاراں ہاڑ وڈیایا۔ جتھے ناتا جڑیا ہووے بھائی بھین، ورن گوت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگت کریا کوڑی چکلیا ہووے لہن دین، لہنا دینا سب دی جھولی پانیا۔ اوہ مالک خالق اک زائن، نہر آپ اکھوایا۔ اوہا روپ عین دا عین، نُقطہ عین نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا آؤندا جاندا دوس دہاڑا، اپنا وقت سہنایا۔ کرپا کرے اگمی لاڑا، دُھر مالک نور الہیا۔ جس نے دین مذہب رچایا اکھاڑا، مندر مسجد ونڈ ونڈایا۔ اوہ کھول کے بھگت دوارا، دُہری اپنی کل پرگٹایا۔ سچ پروشٹا اک وچارا، وچر کے دتا جنایا۔ ہر بھگت میرا اکو لاؤن گے سارے نعرہ، اک وچے دا وقت سمجھایا۔ بھگت دوارے بھگت سنگھاسن ہووے ظاہرا، سنگھاسن ہووے دُھر دا ماہیا۔ اگی شستر دھاری دینگے پہرہ، آپ اپنا بل پرگٹایا۔ کھیل کرے گمبھیر گہرا، گور اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اک کہے میرا وقت یاد رکھنا اک، ایکنکار دتی وڈیایا۔ گرکھاں ہاڑ مہینہ اُس ویلے لاؤنا اُتے ہک، چھاتی نال چُھہنایا۔ سب دا منو آ جائے ٹک، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ اکو پر بھو ملن دی ہووے سک، سخر چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم

اک سنایا۔ بھگت دوار کہے میری نامے والی منگ، بہتر دھار جنایا۔ میرا ست سروپ دا بدلیا رنگ، رنگت دتی بے پرواہیا۔ میں بھگت سہیلے لاؤنے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ خوشیاں نال خوشی منگنی منگ، خوشیاں وچ درڑایا۔ کوک کے پکار رہیا تارا چند، صدی چوڑھویں اکھ کھلایا۔ اپنی پلیوں کھول کے گنڈھ، کئی رہیا دکھایا۔ ایہہ اشارہ کیتا جس ویلے گوہند چھڈیا پُری انند، چرن سر سے ول لکایا۔ نالے پیار دا کیتا جنگ، دھرم نال لڑایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا حصہ پایا ونڈ، سچ نال سنایا۔ سمت شہنشاہی نو جن بھگت پیارے رین نوں اکو سانجھا کرن گے ڈنگ، اپنی خوشی منایا۔ چڑھدے لہندے دی بجائے دکھن پہاڑ ڈہیگا پنگ، اپنی کھیل کھلایا۔ نوواں دواریاں وچوں اک اک گرکھ اندر جائے لگھ، خوشی خوشیاں چرن لکایا۔ انتر انتر مانے انند، منتر ڈھولا سوہنگ گایا۔ اک وجے وہار ہووے ارمبھ، وقت سہنجن نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی خوشی بنایا۔ بھگت دوار کہے میرا روپ سہایا آپ، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھے لائے جاپ، جگ جیون داتا ہووے سہایا۔ تسیں روج بُت کرنے صاف، پتت پُنیت بنایا۔ سب دی پوری ہووے آس، نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ اوتار پینمبر گرتو اوتوں کیلاش، اوتوں شکر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگھاسن کہے میں دستاں بیتھارتھ بیتھا، یدی دیاں درڑایا۔ پنج لکھاری پنج پنج منٹ کرن گے کتھا، وارتا خوشیاں نال سنایا۔ اک اک لوہے دی چھاپ رکھنگے ہتھا، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگت سچ دوار ٹیکن گے متھا، خالی ہتھ سپس نہ کوئے نوایا۔ کیشن سنگھ دے کول ہووے اک بھتھا، تیر پنجاں نال وڈیایا۔ کیہر سنگھ نے ہتھ وچ لکھیا ہووے پھرنا چھٹا، چھوواں ونڈ ونڈایا۔ چیل سنگھ کھے ہتھ اٹھا کے ٹکا، ٹکی پر بھو دے ول لگایا۔ سروپ سنگھ مستک اتے لکھ کے اکھر پیا، پُٹھا لئے لکایا۔ جموں والیاں پر بھ دے چرناں ہیٹھ لکاؤنا مدینہ مکہ، کعبیاں رت بدلایا۔ صاحب سنگر شبد کسے نال کرے نہ دھکا، سمیں نال سماں دے لکرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا حقیقت دا مالک جانے حقا، حق حق وچوں ویکھ دکھایا۔

سنگر پریم دیوے پرساد، بن رسارس چکھائیا۔ جیہڑی وست آدی آدی، آدی دے ورتائیا۔ جیون زندگی بخش کے داد، داتا دانی ہوئے سہائیا۔ ساچارس سب نے رکھنا یاد، یاد وچوں نہ کدے بھلائیا۔ بھگتاں کایا کھیڑا ہوئے آباد، وجدی رہے نام ودھائیا۔ دھرم دی دھار بنا کے سادھ، سنت سنگر ہوئے سہائیا۔ وقت سہنجنا خوشی آج، سمگری نام ورتائیا۔ جن بھگتو دین مذہب توں باہر تہاڈا سماج، آتم پر ماتم جوڑ بھڑائیا۔ توں میرا میں تیری اک آواز، دوجا راگ نہ کوئے سنائیا۔ سوئی سرت جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ سنگر پورا دیوے آپ پرساد، پرسادی ہو کے آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے کایا کھیڑے کرے آباد، وسیا اُجڑ کدے نہ جائیا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

خوشی وچ خوشحال ہووے ہاڑ ستاراں، ست ستوادی دیوے مان وڈیائیا۔ پر بھ دا حکم سندیس سنے نیارا، پیغام دُھر درگاہیا۔ سچکھنڈ دوار تگے بن نیر نین اشارہ، درگاہ ساچی مقامے حق حق نور الاہیا۔ مہربان محبوب ہووے پروردِ گارا، پاربرہم پت پر میثور وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نور نورانہ ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا اوتار پیغمبراں گرو آں دتا اشارہ، سینت نام کلمے والی لگائیا۔ اوہ امام اماما نر نرنکارا، نر ویر پڑکھ اگم اتھاہیا۔ میری خوشیاں والی بناؤن آیا بہارا، بسنت اک پرگٹائیا۔ جس دا لیکھ قلم توں باہرا، شاستر سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا پرگٹ ہو وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری رہیا ہلائییا۔ تینی اوتاراں دے ادھارا، راما کرشنا سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ سنگ محمد کرے خبردارا، بے خبراں خبر جنائیا۔ نانک گوہند ویکھو کھیل جگت دی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان رکھائیا۔ چاروں گنٹ ہو یا اندھیارا، ساچا چند نہ کوئے چمکائیا۔ جدھر ویکھو دھواں دھارا، نور نورانہ نظر کوئے نہ پائیا۔ اپنا اپنا لہنا دینا لیکھا وکھاؤ سارا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آپ سنائیا۔ وعدہ تلو قول اقرارا، جو

بھوکتاں وچ سُنائیآ۔ کی کھیل کرے کل کلکی اوتارا، نہکٹک کل اپنی کل پرگٹائیآ۔ کس بدھ امام اِماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیآ۔ چار جگ دے نام نام کلمے شاستراں دا تگے دائرہ، دیناں مذہباں ویکھ وکھائیآ۔ آپ سب توں وسے باہرا، حصیاں وچ کدے نہ آئیآ۔ کھیلے کھیل گسپہر گہرا، گہر گور وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سُنائیآ۔ ہاڑ کہے میرا پروشٹاستاراں، سطح بلندی اِکو نظری آئیآ۔ میرا لہنا دینا باہر پُرکھاں ناراں، تیرتھ تہاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ میرا جگت شاستراں توں باہر نعرہ، نر نرائن اِک درڑائیآ۔ میرا بھيو اِبھیدا گانہ سکے شاعرا، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائیآ۔ میری دھار دی دھار وچوں اُتجے لہرا، جگت جہان لہرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اِک ورتائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے اوہ آگیا نارد مُڑ کے، نواں کھنڈاں ویکھ وکھائیآ۔ جوتی شبدی دھار نال جُڑ کے، بھیتا واہو داہیا۔ سمنڈ ساگر جنگل پہاڑ پار کیتے نہیں تُر کے، تریا توں باہر اپنا پندھ مُکائیآ۔ حکم سندیسہ سُن کے آيا شبد گُر کے، سنگر کی درڑائیآ۔ کی جگ چوکڑی لہنے دینے دُھر کے، مستک ویکھ وکھائیآ۔ کی سندیسے سُنے گوہند گُر کے، جو پُری انند تِجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ نارد کہے جن بھگتو میں نواں کھنڈاں تک کے آيا دُھر دیاں اکھاں، اکھاں والیاں دیاں جنائیآ۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے صاحب دیاں مینٹوں رکھاں، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتو سارے بند کر دیو ہلاؤنا پکھا، پکھی ہتھ نہ کوئے اُٹھائیآ۔ سنگر دا پیار کدے ملے نہ کروڑی لکھاں، قیمت جگت نہ کوئے جنائیآ۔ میں وی تہاڈے نال بھگت دوارے اُتے سوہنگ شبد نوں تکاں، نین نیناں نال ملائیآ۔ بچن دا آد جگاد ہو کے پگا، پگی یاری پر بھ دے نال لگائیآ۔ میں لکھ چورا سی کایا بھانڈا ویکھ کے آيا کچا، ماٹی گڑھ پھول پھولائیآ۔ میں نگاہ مار کے آيا مدینہ مکہ، جموں والیو مکہ مدینہ دینا وکھائیآ۔ میں جدھر جاواں مینٹوں کدھرے گرمی لگے تے کدھرے لگے سردی دا ٹھکا، ٹھو کراں جگت والیاں کھائیآ۔ نو کھنڈ پر تھمی بچھدا رہیا پتہ، پت پر میثور دیو ملائیآ۔ اِک دُوجے دی کردے ہتا، ہتیا وچ لوکائیآ۔ دھرم دی رہی کوئی نہ سطح، ایمان نال عمل نہ کوئے کمائیآ۔ تیرتھاں پانی ہو گیا تتا، امرت سیر نہ کوئے وہائیآ۔ پریم رنگن وچ دسے کوئے نہ رتا، ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھا پریم وچ نہ کوئے سائیآ۔ میں چار جگ دے شاستراں دا ویکھیا کھتا، قطعے دیناں مذہباں والے پھول پھولائیآ۔ آتم پر ماتم جوڑے کوئے نہ تتا،

پاربرہم برہم وچ نہ کوئے ملائیا۔ میں سندیسے دیندا سُنیا سَنگر ناک تپا، ترے گن توں باہر درڑائیا۔ اوتارو کھولو اکھا، تریئی تریئی دھیان لگائیا۔ پیغمبر و تلو
 حقیقت حق، حق خدا الہیا۔ جس دا کھیل سدا سمر تھا، سمر تھ آپ اکھوائیا۔ جس دے گوبند ستر لٹھا، یارڑا سچ ہنڈھائیا۔ اُس دی مہما کتھ کتھا، کتھنی
 کتھ سکے نہ رائیا۔ اُس نوں سارے پنا سیس توں ٹیکو متھا، بن دھوڑی دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دا اکو نام ڈھولا گیت دُھر دا ٹپا، ٹاپو آں توں باہر کرے
 پڑھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار پکا کے متا، مت بُدھ توں باہر رہیا جنائیا۔ جس دا کھیل چھپر چھٹاں چھٹا، چھتر دھاری ویکھ وکھائیا۔ اوہ
 لیکھا سب دا پورا کرائے ہتھو ہتھا، اُدھار نر نکار نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ نارد
 کہے میں نو کھنڈ پر تھی ماریا چکر، چکرورتیاں ویکھ وکھائیا۔ دُھر کلمے دا ملیا کوئے نہ فقر، فقرے حرفاں والے گائیا۔ میں سب دے ویکھے پتر، حرفاں
 پھول پھولائیا۔ مذہباں دے جانے پتن، گھاٹاں رنگ رنگائیا۔ کتوں ملیا نہیں دُھر دا وطن، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ میٹوں یاد آگیا جو نرگن سرگن دھار
 دا اکو بچن، جس دی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گر اکو نام کلمہ جین، دُجاراگ نہ کوئے سَنائیا۔ میں خوشیاں وچ لگا پٹن، بودی دتی ہلائییا۔
 پنا قدماں توں لگائسن، بھجیئا واہو داہیا۔ میٹوں جُھکدے رو سسن، سوریہ چند سیس نوائیا۔ اوتار پیغمبر گرُ سارے ہسن، وشن برہما شو نال رلائییا۔ آ
 پر بھو دے پیارے لاڈلے کھسن، ڈلارے دھیان لگائیا۔ میں ہس کے کہا چاروں گنٹ لگی اگ مچن، ماچس پنج درباری دین لگائیا۔ پنج پیارے سرتے
 بیری ٹاہنی رکھن، کنڈیاں بھری ہووے لوکائیا۔ جگت مایا جڑ آیا پٹن، پٹنے والا نال ملائییا۔ لوہے دی دھار سب تے مار کے سٹن، پنج لکھاری مُندریاں
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے میں نو کھنڈ ماریا خیال، سرتی توں باہر دھیان لگائیا۔ چار جگ
 دے شاستر ملے دلال، میٹوں رہے جنائیا۔ دس کتھے حقیقت حق حلال، دھرم دے وکھائیا۔ جتھے امرت سوہے تال، تیر تھ تٹ کون وڈیائیا۔ کون
 مندر مسجد شو دوالا مٹھ چرچاں چراگاہاں ملے دین دِیال، دیندھ دیا کمائیا۔ کون توڑے جگت جنجال، جاگرت جوت رُشنائیا۔ دیناں مذہباں توں کرے
 بحال، اکو رنگ رنگائیا۔ سچ دوار وکھائے سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نہ کوئے وڈیائیا۔ نارد کہے میں ہس کے کہا

اپنے اپنے ایشٹ لوو بھال، کھوجو چائیں چانیا۔ بے جگت اندھیرا اپنے نام دی پھڑو مشال، مسل شبد والی نال رکھائیا۔ بہنغم چلو اپنی چال، بھجو واہو داہیا۔ جہم بہشت پردے لو اٹھال، سورگاں نرکاں کھوج کھوجائیا۔ جگت جگیا سو ہو کے وجاؤ تال، تلوڑا نال ملایا۔ پر بھو پیار وچ اپنا آپ لو سنبھال، سمبل بیٹھا نظر کسے نہ آئیا۔ جو شاہ بنائے کنگال، کنگالوں شاہ بنائیا۔ حقیقت دیکھے حلال، حق حق درڑائیا۔ اُس بن کرے نہ کوئے سنبھال، سر ہتھ نہ کوئے دکھائیا۔ سچ دی جھلے کوئے نہ جھال، جھک فلک نہ کوئے دکھائیا۔ میری بینتی اک سوال، فقیریاں توں باہر سنائیا۔ جس صاحب نے دیکھنا مریداں حال، اوہ مُرشد بے پرواہیا۔ دین دُنی توں وکھری چلے چال، چال نرالی اک درڑائیا۔ اُس دا حکم سندیہ سنے حال، حالانکہ اپنا حکم آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں نو کھنڈ بھجا، بھگتو دیاں جنائیا۔ میری سمجھے کوئے نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ مینٹوں پھردیاں پھردیاں آیا اوہ اگئی مزہ، جس نوں مذاق کرے لوکائیا۔ سچ بچھو میں مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دواریاں کھبیاں اندر کیتی گجا، گج دا لیکھ نال مکائیا۔ میں بچی رہن دتی نہیں کوئی جگہ، جگہ جگہ اپنا پھیرا پائیا۔ میں پنڈھ مکایا بنا قداماں پگا، بن دھرتی دھول چھبائیا۔ میں جدھر گیا سارے کہن اُف ہائے ساڈیا ربا، یا مین تیری سرنائیا۔ اودھروں کلجگ اپنا وجاؤندا آوے ڈھڈ دا اگا، خوشیاں تال بنائیا۔ مینٹوں کہے براہمناتیتوں کس نے دتا سدا، صدی چو دھویں حضرت محمد دی دیکھ دکھائیا۔ میں تے کرن لگا اے اپنا دغا، فریب جگت وچ دکھائیا۔ صاحب سوامی کسے نوں نظر آون دینا نہیں جو چڑھیا آسو بگا، شاہ سوارا اک اکھوائیا۔ سادھ سنت منزل پار کرے کوئی نہ اُپر شاہ رگا، رگھپت رام ملن کوئے نہ پائیا۔ میں سب دی بدھی کرنی سگا، کوڑ نال ہلکائیا۔ اوہ دیکھ لے بھگت دوارے دارنگ ہو گیا ڈبا، چٹا کالے نال ملایا۔ بھگت چو تھی منزل اُتے چڑھ کے وجائے ڈگا، دُنی داراں نوں ہوکا دے سنائیا۔ میری حق حق دی صدا، صدیاں دیاں وچھڑیاں دیاں سنائیا۔ نالے پکاراں دروہی میرے ربا، ربے عالمین تیری سرنائیا۔ نارد ا دیکھ لے دیناں مذہباں دیاں حدان، میرے صاحب نے ونڈ ونڈائیا۔ جس نے اتم بدل دینیاں دیاں، بنا یدھ توں یدھ وچ سارے دے پھسائیا۔ گرگھ خوشی نال کھہ بین وجاؤن نڈا، دُھن ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار بھگتائیا۔ نارد کہے کلجگا میرا

شاہو وڈ بلوانا، بلدھاری اک اھوائیا۔ جس دے کول پنانا توں پپانہ، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو روپ دھردا رہیا راما کاہنا، لکھ چوراسی گوپیاں کھیل کھلایا۔ جس پیغمبراں دتا پیغام، کلمہ نبیاں آپ درڑایا۔ جس منتر جتا کے ستناما، ڈنکا فتح دتا وجایا۔ اوہ پھر کے آگیا جامہ، روپ انوپا آپ درسایا۔ اُس نوں اوتار پیغمبر گرو سجداں وچ کرن سلاما، ڈنڈاوت وچ سپس جھکایا۔ اُس سندیسہ دتا وچ جہانا، حکم اک جنایا۔ ناردا ستاراں ہاڑ نوں آؤنا، اپنا پنڈھ مکایا۔ میں پہلوں سچھنڈ دوارا کیتا ایشانا، پر بھ چرن دھوڑ نہایا۔ پھیر اپنا کیتا آراما، پنا سیج سیج سہایا۔ پھیر پنا نگاہ توں ماریا دھیانا، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ میتوں روس کہن ساڈا کتھے مہربانا، محبوب دھردر گاہیا۔ میں بودی نوں ہلا کے کہا سارے تلو ایہدا نشانہ، نشان تارا چند جنایا۔ اُس دا کھیل خلق وچ مہانا، روپ انوپ پرگٹایا۔ میں وی اچ اوس دوارے جانا، جتھے جانشین نظر کوئے نہ آیا۔ ایہو صاحب پُرکھ سلطانا، شہنشاہ دھردر گاہیا۔ جس دے حکم اندر سارے ہوئے غلاما، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے جن بھگتو میں جس ویلے وچ گیا لوآں پڑیاں، اپنا پورن جو بن بنایا۔ میں نال دیلاں لے گیا بریاں، پنا گٹھری گنڈھ اٹھایا۔ سچے کھبے لٹکا لٹیاں شرع دیاں چھریاں، قتل گاہاں نال بندھایا۔ میتوں پچھن لگیاں پرا پسنتی مدھم بیکھری تریا، ناردا ثرت دے جنایا۔ وے ایس ویلے نو کھنڈ پر تھی اُتے آتما کہو جہنیاں کڑیاں، جو بن کون روپ بنایا۔ کس پریتم پیار وچ جڑیاں، کون رنگ سمایا۔ نارد کہے میں شرع دیاں اپنی بودی دے تھلیوں کڈھیاں پڑیاں، ہوئی ہوئی گنڈھاں دتیاں کھلایا۔ نالے روپیا نالے ہس پیا پھیر کہا اوہ صدی چودھویں ساریاں جانڈیاں رڑھیاں، بیڑا پار نہ کوئے کرایا۔ کیوں ست دے مالک پنا سب ہوئیاں نگریاں، سنگر شبد نہ کوئے منایا۔ گھر گھر حلوے پوڑی کھانڈیاں گھبو دیاں چوریاں، چوری چوری سگن منایا۔ ساچی منزل وک کدے نہ تریاں، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں گیا وچ برہمنڈا، چوری چوری دھیان لگایا۔ اوتھے نہ کوئی لیکھا جیرج انڈا، اُتے سیتج وند نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی گرنٹھاں شاستراں بدھیاں پنڈاں، سپس اُتے نہ کوئے لٹکایا۔ نہ کوئی مالا منکیاں دتیاں گنڈھاں، تسبیاں ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ نہ کوئی شاستر ویکھے چندا، پر چنداں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نہ کوئی سور پیر بہادر

وڈھاؤندے کنڈاں، کنڈیاں والے چھاپے دین گواہیا۔ نہ کوئی جگت جگیا سو پھر دے اُتے ٹنگاں، قداماں قداماں پنڈھ مُکائیا۔ نارد کہے پھیر میں سَنگَرُ شبد دے سحلم نال اگلی منزل لنگھا، بنا قدم توں قدم ٹکائیا۔ مینٹوں کچھ نہ لگا چنگا، چنگی طرح سمجھائیا۔ جدھر دیکھیا دیوت سُر اپنا اپنا سَنگھاسن ڈاہی بیٹھے منجا، پاوا چول نہ ونڈ ونڈائیا۔ وشن برہما شو گاون چھندا، تیری بے پرواہیا۔ پھیر دیکھیا نام دا نام نال ہندا دنگا، بنا اکھراں اکھراں لڑائیا۔ میرا سپنہ نہ ہو یا ٹھنڈا، ہاڑ مہینہ اچ دا دئے گواہیا۔ پھیر میں نگاہ ماری مینٹوں ڈکھ کیوں نہ میں ویاہیا تے نہ میں رندا، سہاگی کنت نہ کوئے بنائیا۔ مینٹوں یاد آ گیا میرا سپنہ کیوں سڑدا میرے صاحب نے بھگتاں دے گھروں کھادھاسی گندا، گاڈ ہو کے کھیل کھلائیا۔ پھیر میں ہتھ رکھ کے بنا متھے توں تکیا کلجگ دا اتم کنڈھا، کنڈھی دا مالک اپنا سحلم ورتائیا۔ نارد اؤہ تک لے نور میرا ظہور میرا نہ اوہ شہنشاہ نہ اوہ کنگال جگت جہاناں وچ جگت والا بندہ، بندگی توں پرے میرے بدن وچ نظری آئیا۔ نارد کہے میں جھٹ اکھیاں تے ہتھ رکھ کے ہو گیا اندھا، نیناں بند کرائیا۔ واہ میرا مالکا خلق دیا خالقا تیرا جگ جگ اُلٹا دھندا، دُھندھوکار نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سحلم اک سنائیا۔ نارد کہے میں پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں توں اگے مار لئی بھگتو جھاک، جھا کے لین والیو دیاں جنائیا۔ مینٹوں گر اوتار پینغمبر دسیا کوئے نہ تت خاکی، کلبوت نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نہ کوئے گرنتھ شاستر کتاب کتب خانیاں والی پاتی، پترکا ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ نہ کوئی سندھیا سرگھی پر بھاتی، ویلا وقت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نارد کہے میں ڈر گیا جس ویلے میں بھگتاں دی تک لئی چھاتی، چھتر دھاری سارے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ اوس میرے پر بھو نے مینٹوں اک خبر اگئی آکھی، بنا اکھراں توں دتی سنائیا۔ او سوہنیاں میں اپنیاں بھگتاں دی کراں راکھی، رکھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نارد کہے میں وی بن گیا ہاٹھی، ہٹھ اپنا لیا جنائیا۔ میرے صاحب میں نہیں مندائیتوں جگ جگ سَنگَرُ شبد وکھرا بنایا پاٹھی، اپنیاں صفتاں اوہدے کولوں کرائیا۔ پھیر اپنی منزل دی دس کے اُچی گھاٹی، سنتاں بھگتاں صوفیاں جگت بندھنا وچ پائیا۔ جے کدی بڑی کرپا کیتی تھوڑی جہی جوت جگا کے وچ للائی، لٹاں والیاں اشارے دتے کرائیا۔ جے کسے دی کھول دتی کپائی، کپاٹ دین دنی والا نال ملایا۔ جے اوتاراں پینغمبراں گروآں دا سَنگَرُ شبد بنایا ساتھی، ساتھی آپ

اکھوایا۔ پھیر نام کلمے نوں لڑایا ہتھو ہاتھی، ٹکڑا اوتاراں پیغمبراں گروآں کولوں لوایا۔ اک نوں پیار وچ ستکار وچ دے کے تھاپی، پشت پناہ ہتھ لکایا۔
 سوہنیا تیتوں بھجیا توں تار دینے پاپی، پت پُنیت کرایا۔ تیتھوں کوئی رہے نہ عاقی، کھنڈے کھڑگاں ہتھ پھڑایا۔ پھیر سچکھنڈ بہہ کے کردا رہیا ہاسی،
 مسخرہ اپنا روپ بدلایا۔ واہ کڈی سوہنی میری منڈے آکھی، میرے نام نال میرا نام رہے ٹکرایا۔ نالے چڑھدے رہے منزل گھائی، پینڈیاں پندھ
 مکایا۔ پھیر تھم دیندا رہوں سوہنیاں تہاڈی اتھم گنی واٹی، پینڈا پندھ رہے نہ رانیا۔ میرے کول شبد دی شبدی دھار لاٹھی، جگ جگ اُلٹی لٹھ گڑایا۔
 میں کدی دسیا نہیں جس ویلے اَسو شبد تے پاواں کاٹھی، چرن کول رکاب لکایا۔ میرا بھيو کہے نہ کوئی صفاتی، صفتاں وچ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سناایا۔ نارد کہے میں پر بھو دوارے اک نئی جی منگ منگی، اوہ منگتیا منگتے دی جھولی دے
 بھرایا۔ نالے سر توں سُنڈ کر کے ننگی، صاحب نوں دتی دکھایا۔ نالے نیر وہا کے انجھی، نیتز ورو لے چائیں چاننیا۔ بھڑی بھڑی کر کے دسی اپنی تنگی،
 اُف ہائے میری دُہایا۔ میرے تیر نہ دھوتی نہ تمبی، بستر نظر کوئے نہ پانیا۔ دیکھ پر بھو پتہ نہیں تیری کنی آپو لئی، لٹاپے کے سیس نوایا۔ پتہ نہیں
 میری دھار کس بدھ تیرے وچوں جی، جس دا پتا نظر کوئے نہ آیا۔ میں پھردا بئی بئی، بھجاں واہو داہیا۔ اچ ستاراں ہاڑ نوں نیتز ہین ہو گئے سورہ
 چٹی، اپنی اکھ نہ کوئے کھلایا۔ عارفاں دے پلے گنڈھ رہی نہیں کئی، سفارشاں کم کوئے نہ آیا۔ پہلوں میری میننتی اک منی، منسا تیرے چرن رکھایا۔
 توں دھناڈھ وڈا دھنی، دُھر دامالک نور الاہیا۔ میں تیری پیار مُجّت والی سی، سمیں سمیں تیرا درشن پانیا۔ توں بھگتاں دے لوں لوں وچ رمیں، رولق
 اپنے نال بناایا۔ میتوں چیتا آگیا جس ویلے سنگر ارجن بیٹھا اتے تی توئی، اپنا آسن لایا۔ اُن صفتاں والا ڈھولا گایا بن کے شبد کوی، کل کایا وچوں
 کڈھایا۔ پر ہن میریا سوامیا انترجامیاں بھگتاں دیاں صفتاں آپے گویں، اوہناں نوں کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جے اوہ تیرے کول نہیں آسکدے
 توں اوہناں دے اندر روں، کایا مندر ڈیرہ لایا۔ آتم سیجا اتے سویں، اپنی سچ سہانیا۔ سب دے لہنے دینے دویں، دیونہار تیری وڈیایا۔ اکو ڈھولا گیت
 سنگیت گویں، توں میرا میں تیرا راگ جنایا۔ توں اوتار نرنکار چوھی، چوہیے تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو

کھلایا۔ نارد کہے میں کھول دتا اگے جا کے کُندا، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پچھے پندھ مُکائی۔ جاں میں نگاہ ماری میٹوں ست سرُپی دسیا مُنڈا، مُجھ
 داہڑی کیس موُنڈ مُنڈایا نظر کوئے نہ آئی۔ جاں میں غور نال تکیا اوہ جُگ چوکڑی شرارتی تے سب توں گُنڈا، جس نوں گاڈ گُڈ کہہ کے سارے سیس
 نوایا۔ میں اوہدے اگے پچھے دیکھیا نہ لتاں باہواں اوہ بنا دھڑ توں مُنڈا، بازو سکے نہ کوئے ہلایا۔ میں دیکھیا اوہ سے بنا جنگل پہاڑاں جوہاں درختاں
 والیاں جھنڈاں، پریتاں توں باہر آسن لایا۔ میں اوہنوں آواز ماری تے اوہ مول نہ بولیا تے میں سمجھ لیا اوہ کنگا، رسنا جہوانہ کوئے وڈیایا۔ پھیر میں
 نہانا ہو کے کہا پر بھ جے توں آپ نہیں کچھ دینا میٹوں براہمن نوں در آئے نوں گرو آں اوتاراں پیغمبراں توں بچے نام کلمے دا پا دے جھنگا، خالی جھولی
 تیرے اگے ڈھپا۔ اُس نے کہا وے براہمن جہ سَنگر شبد نال آہ دیکھ جنہاں نے سور گاں کھادھا دُنا، جگت دھیان لگایا۔ توں گواہ شُدھ بنے کُنڈہ، بنا
 حرف حروف لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نارد کہے میٹوں حکم مل گیا سخت، پر بھ سختی نال
 جنایا۔ میرے تے سماں آگیا اوہ وقتا، جس وقت داراہ تکایا۔ میں وی چار جُگ دا بکتا، کہن والا کہہ کے پر بھ نوں حال سنایا۔ جے توں روپ پر میثور
 پت دا، پار برہم تیری وڈ وڈیایا۔ توں سچ دس کیوں تیرا روپ وکھ وکھ تیرا نام چپدا، تیرے پُت ہو کے اوتار پیغمبر گرو ست ہو کے تیرے حصے گئے
 پائی۔ کی کھیل تیرا لُک دا، پردہ دے اٹھایا۔ کیوں نہیں بھید دسدا اک تک دا، تنکے لاؤن والیا میٹوں دے سمجھایا۔ میرا سنسا مول نہیں چکدا، میں
 جُگ پھریا واہو داہپا۔ میں اپنے مارگ توں نہیں گھسدا، بھجاں واہو داہپا۔ میں اوہ بھگت نہیں جیہڑا نکیاں نکیاں گلاں توں رُسدا، رُسن وچ کدے
 نہ آئی۔ میں ونجارا نہیں داہڑی تے مُجھ دا، موُنڈ مُنڈایا میٹوں دُکھ نہ لاگے رانیا۔ او پر بھو میں مان رکھاں جہیاں تیری کُکھ دا، تیری جوت وچوں اپنی
 جوت پرگٹایا۔ میں سہارا نہیں لیا اُلے رُخ دا، مات گر بھ نہ اگن تپایا۔ میں ونجارا نہیں پُچ پُچ دا، متتاں کر کے تیرے اگے واسطہ پانیا۔ میں وی
 جان دا تیرا جُگ جُگ دھواں دُکھدا، انگیاری نام کلمیاں والی لگایا۔ توں سب نوں اپنے حکم دے نال کُندا، پھڑ پھڑ دے سزایا۔ اوہ نام دیا ونجاریا توں
 اکھراں نال دین دُنیا رہیا اُندا، لُٹیریا اپنی لُٹ مچایا۔ کدی بوٹا لگاؤندا رہوں تے کدی رہوں پُندا، کی تیری بے پرواہپا۔ ایس ویلے ہن تیرا بھگتاں توں

پلا نہیں چھٹدا، چھٹی لو اپنے نال لے لگایا۔ جھگڑا رہن نہ دے کسے دے دُکھ دا، دُکھیاں درد دے مٹایا۔ میں ضرور جان دا تیرا بھانا کدے نہ رُکدا، بھانے وچ رُکمی کرشن گیا بھجایا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے سب دا بوٹا جاندا سُکدا، دین مذہب ہریا سنج نہ کوئے کرایا۔ پیار رہیا نہیں کسے منگھ دا، منگھتا بیٹھی گھ چھپایا۔ نارد کہے تیرا وقت سُہنجا ہویا اپنی رُت دا، رُتری اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الگھ جگایا۔ نارد کہے میں دروازے دے اندر لیا ویکھ، سنگر شبد روپ بدلایا۔ تک کے اگتا بھیکھ، اپنی تاڑی دتی لگایا۔ نالے کہا اوئے صاحبانہ تیرا جگت والا روپ نہ کوئی ریکھ، کی اپنی شکل بنایا۔ اوہ کیہڑا تیرا دیس، اک اگلا بیٹھا ڈیرہ لایا۔ نہ ایٹھے ملانہ کوئی شیخ، پنڈت پاندھا گرنتھی نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ نہ تیرے نام کلمے نوں سکے کوئی ویتج، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پتہ نہیں توں کس بدھ اپنے سنگھاسن اُتے رہوں لیٹ، تیری لٹا بودی نظر کوئے نہ آیا۔ کس طریقے نال بنیوں کھیوٹ کھیٹ، بیڑا سب دا رہیا چلایا۔ میٹوں اوہ تھاں دس جیہڑا تیرا اپنا پیٹ، جس شکم وچوں سنگر شبد دتا پرگٹایا۔ کس کارن سارے تیرے اُتے رکھن ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ جاں میں نگاہ ماری پھیر نظر آیا ایک دا ایک، ایکنکارا نور الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے میں تھوڑا جہا آگے ودھیا، بن قداماں قدم ٹکایا۔ بنا پوڑی ڈنڈے توں میں اُس دی منزل چٹھیا، جس میری بنت بنایا۔ جس دی نہ چوٹی نہ جڑیا، جڑ چیتن دوہاں توں باہر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا گھاڑن کسے نہیں گھڑیا، روپ انوپ نہ کوئے سمجھایا۔ نہ جپوت نہ مریا، نور نورانہ ڈگگایا۔ نارد کہے میں اوس ویلے بنا سیس توں سیس چرناں تے دھریا، چرنودک گھ لگایا۔ میرا انتر نرنتر ہو گیا ہریا، ہردے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ رکھایا۔ نارد کہا میں تک کے جلوہ نور نورانہ، اپنی بودی لئی ہلایا۔ کھیل ویکھ سری بھگوانا، ڈنڈاوت سیس جھکایا۔ اگوں حکم ملیا فرمانا، دُھر دی دھار درڑایا۔ نارد آہ لے جا میرا پیغاماں، سندیسہ اک سنایا۔ توں سریر نہیں توں تت نہیں توں میرا شبد اک نشانہ، نشانہ تیرے اُتے رکھایا۔ آگے ویکھ لے بیٹھے سارے انگنت روپ راما، کوٹن کوٹ کاہنا سخیاں والے ڈیرہ لایا۔ بے انت پینمبر کرن سلاما، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ گروآں دا انت شمار نہیں آنا، انکڑیاں وچ نہ

کوئے سمجھائیا۔ میرا رُوپ اَنُوپ سَت سرُوپ آد انت اِک نُوجوانا، بردھ بال نہ کوئے اکھوائیا۔ توں پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں خوشیاں نال جانا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تیتوں سچ دسٹاں استھانا، بھومکا دیاں سمجھائیا۔ خوشیاں نال پنڈھ مُکانا، بھجنا واہو داہیا۔ نارد کہے میںں بچن سُن کے ہو گیا دیوانہ، مستی وِچ لئی اَنگڑائیا۔ واہ میریا مہربانا، تیری مہر نظر میتوں پار لنگھائیا۔ پھیر میرے اندر دِتا ترانہ، تُرت دِتا سُنائیا۔ نارد اِنج ستاراں ہاڑ دا دوس وکھانا، ویکھنا چائیں چائیا۔ جن بھگتاں دینا دانا، دُھر دی دات ورتائیا۔ بھگت دوار میرا ہووے نشانہ، نشانی اُور نہ کوئے رکھائیا۔ جتھے اپنا وقت سُنہانا، سوہنی رُت بنائیا۔ میرے حکم دا وجے داما، ڈنکا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سندیسہ اِک سُنائیا۔ نارد کہے میںں آیا واہو داہی، بھجیا چائیں چائیا۔ میںں بنیا پاندھی راہی، رہبر دِتا سمجھائیا۔ میںں ویکھے تھل اسگاہی، سمنند ساگراں پار کرائیا۔ میںں پُجیا اوس تھائیں جتھے اِشارہ کیتا میرے ماہیا۔ جن بھگتو میںں آ گیا نارد کہے تھانوں ودھائی، وادھا تھادے نال بنائیا۔ تیس اُوہ بھگت جیہڑا ناتا جگت وِچ بنا نہیں سکدے بھائی، بھائیاں توں بعد بھگوان نال تھادی کُرمائیا۔ ستاراں ہاڑ اُوہ ساری سرشٹی دے سڑدے ہر دیاں دی دیوگا اِنج گواہی، اگنی اپنا میگھ برسائیا۔ پون اُنجا بیٹھی کھ چھپائی، نین نہ سکے اُٹھائیا۔ تھادی بھگتی تھادی جھولی پائی، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ تھادی پوربلے جنم دی کمائی، جگ چو کڑی دی تھادے نال رکھائیا۔ تھانوں پتہ نہیں ایہہ کدوں دا ساڈا پُرانا ماہی، وچھڑیاں رہیا ملائیا۔ تیس جنم کر کے کرم کر کے کر لئی جدائی، جُز اپنے آپ بنائیا۔ پر میرا صاحب سوامی نارد کہے سب دا حق گوسائیں، غصے گلے وِچ کدے نہ آئیا۔ پر آؤندا کدی کدائیں، قدیم دیاں وچھڑیاں اپنے نال رلائیا۔ ایہہ اِشارہ کیتا سی گوہند نے میرے دُھئے توں بعد ساریاں ڈھیریاں دیوگا ڈھائی، ڈھاہ ڈھاہ اپنی رچن رچائیا۔ بھگتو تھادی ہون نہ دیوے جدائی، وچھوڑے وِچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ایہہ کوئی ہیر جٹی دا رانجھن نہیں ماہی، جس نوں ویاہ کے دُوجے لے جان تے اُوہ رووے مارے دھاہیا۔ تھادا اُوہ مالک خلق دا خالق جس دا اِکو نُور تے اِکو جوت نُور رُشائی، دپیک تھادے رہیا جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ نارد کہے اوئے ہاڑا آ جا میریا بیلی، جگت بیلایاں دے تجائیا۔ اُوہ تک لے پر بھو دی جوت اکیلی، نُور نُورانہ نظری آئیا۔ بھگت سہیلے اُوہ اِکٹھے کیتے جنہاں دے ہتھ سپس

رکھے تے سہائی اپنی ہتھیلی، گوہند وڈ وڈیایا۔ میل ملائے گروگر چیلی، چیلار رنگ رنگایا۔ اپنی کھیل اگئی کھیلی، خالق خلق بے پرواہیا۔ سب دی آتم
 پر ماتم بنائی اپنی سہیلی، سجن اک اکھوایا۔ تہاڈی انج خوشیاں والی ریلی، گر اوتار پیغمبر سارے دیکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنی منگ منگایا۔ ہاڑ کہے اوئے ناردا میں کی حالت دساں، بہڑی میری ڈہانیا۔ میں دوس رین نساں، بھجاں واہو داہیا۔ میتوں
 نہیں پتہ انج رین چو دس کہ مساء، سکل کشنا پکھ وند وندایا۔ جدھر تگاں لاؤندے بھگھاں، اگنی رہی جلائی۔ میں اپنیاں ملاں ہتھاں، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔
 واسطہ پر بھو دے آگے گھتاں، نو نو سپس جھکایا۔ میریا سوامیا انتر جامیاں جن بھگتاں دیاں اندروں بدل دے متاں، ماتا پتا ہو کے دے سمجھایا۔ دیناں
 مذہباں دیاں وچوں کڈھ کے وٹاں، وٹنا اپنا نام لگایا۔ جے توں اپنا روپ بنایا وانگ بھٹاں، گر کھیاں دے ڈھولے دے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے سُن نار دہیا، اوہ بچو پچیا دیاں سنایا۔ میرا کھیل جگت عجیبا، عجب دیاں درٹایا۔
 او میں دیکھن آیا گوہند دھار شبد اپنیاں مریدا، مرشد ہو کے پھیرا پائیا۔ جن بھگتو سوہنگ ول کر لو اپنا دیدا، دیدہ دانستہ سنگر پورا آگے نظری آئی۔
 جس دا کھیل نہیں رہنا پوشیدا، پڑدے پردیاں وچوں چکایا۔ او سنگر شبد جدوں دیکھوتے سدا جیوندا، مرن وچ مر کدے نہ جانی۔ تہاڈا لیکھا مکا دتا
 ساڈھے تن ہتھ سین دا، ستیو لو انگڑایا۔ ذرا کھیل دیکھنا ویہہ اکیہ دا، جو بھگت گرداس گیا لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ہر، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میتوں سارے کہندے سڑدا، ہائے میرے نال پیار نہ کوئے بنایا۔ من مت دے نال لڑدا، مت
 بدھی نال ٹکرایا۔ پنج وکارا گرہ بنا کے گڑھ دا، اپنا بل وکھایا۔ میں سب دے کولوں ڈردا، اپنا گھ چھپایا۔ ہاڑ کہے میں سچ دساں بنا بھگتاں توں پر بھو
 دا بھانا کوئے نہ جردا، ڈکھ نوں سکھ وچ نہ کوئے بدلایا۔ دیکھو کھیل میرے ہری ہر دا، جو ہر ہر دے اندر ڈیرہ لایا۔ اوہ دھر کے روپ نرائن نر دا،
 ناریاں پُرکھاں اکو جہی دے وڈیایا۔ ساری سرشٹی نوں پھرے چھلدا، اچھل اچھل ہو کے اپنی کھیل ورتایا۔ جن بھگتو کسے نوں پتہ نہیں پر بھو دے
 گھڑی پل دا، کی پک وچ اپنا بھانا دے ورتایا۔ یاد رکھنا اوہ کدے نہیں لیکھا بھلدا راجے بل دا، بل باؤن قول اقرار پور کرایا۔ جس دا حکم کدے نہیں

ٹلدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے میں بھگتو دساں اک ہور گیت، اوہ گوئیو
 تہانوں دیاں جنائیا۔ سچ دسو تسیں کیہڑا سنگرُو وسایا چیت، چتر کس دا نظری آئیا۔ اوہ کس دے نال تہاڈی پریت، تے کون پورن تہاڈا ماہیا۔ کسے نوں
 پتہ نہیں تہاڈے کئے جنم گئے بیت، وچھوڑے وچ وچھڑ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ پتہ نہیں کئے تسیں مندر گئے تے دیوہرے پھرے مسیت، تے لکھاں
 شودوالیاں وچ سیس جھکائیا۔ پتہ نہیں کئی ویراں دھرم رائے دے دوارے تہاڈی نکلی چیک، بہڑی بہڑی کر سنائیا۔ پتہ نہیں کدوں تہاڈے اُتے وچ گئی
 لیک، لیکھا دتا پور کرائیا۔ پر ستاراں ہاڑ کہے میں اچ ضرور کراں گا تصدیق، شہادت سب دی دیاں بھگتائیا۔ جن بھگتو تہاڈی ضرور پوری کریگا اُمید،
 آشا تہاڈے نال رکھائیا۔ چار جگ دے اوتار پیغمبر جس دے نام کلمے دی سانہ کے رکھی بیٹھے رسید، آپ اپنے وچ چھپائیا۔ اوہدی صفتاں والی کر کے
 تمہید، ڈھولے گئے گائیا۔ اوہ ضرور تہاڈی کھولن آیانید، سٹیو لو انگڑائیا۔ جس دا اکو نشانہ تے اکو سیدھ، تیر اکو دے چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ نارد کہے میتوں سنیا اک سندیہ، میں خیرانی نال اپنے کن لگائیا۔ کون دیوے ور ایکا، ایکو وار سنائیا۔ کس دے
 کول ٹھیکا، ٹھیکیداری کون نبھائیا۔ جھٹ تھم ہو یا نارد اوہ کر لے پُرانا چیتا، تینوں چیتن دیاں کرائیا۔ جس ویلے بل دارس گیا سی نگا جہا بیٹا، اپنی ضد
 کرائیا۔ باون آگیا بن کے کھیوٹ کھیٹا، پچھلا پندھ مُکائیا۔ ویکھ کے اگلی ریکھا، سچ گیا سنائیا۔ کلجگ انت دھار کے بھیکھا، جوتی جامہ پھیرا پائیا۔ آوانگا
 سمبل والے دیسا، سمبل کے چرن کائیا۔ نہ کوئی سمجھے رُپ رنگ ریکھا، رکھیاں نیاں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنے تھم وچوں تھم پرگٹائیا۔ نارد کہے کرپا کیتی میرے دیال، دین دیال دیا کمائیا۔ اپنے وقت نوں آپے پال، آپے دے وڈائیا۔ کلجگ دا کھیل کر
 کمال، کرتا پُرکھ اپنی کار کمائیا۔ اوہ بل دا بن کے گردیال، دیال ہو کے اپنا رُپ گیا سمجھائیا۔ انت اُس دی کر سنبھال، سچھنڈ ساچے دتا پہنچائیا۔
 او سے دی آتما نوں جگت وچ دے جوال، چار جگ دا نشانہ نہ کوئے مٹائیا۔ نارد کہے جن بھگتو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ہاڑ کہے اوئے ناردانہ کر ایڈیاں صفایاں، صفے پچھلے ویکھ دکھائیا۔ میریاں جگ چوکڑی گواہیاں، گواہ شدہ اک اکھوائیا۔

میریاں کسے قلم سیاہی نے لکھیاں نہیں لکھائیاں، کاغذاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں دیواں کوک ڈہائیاں، اُچی اُچی اُچی سنائیا۔ سُن لے میریا ماہیا، محبوب تیری بے پرواہیا۔ میں اِنج توں فیصلہ کراونا جنہاں تیرے نال پریتاں لائیاں، پریتی توڑ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ہاڑ کہے میں پر بھو تیتھوں واریا آپا، اپنا آپا بھیٹ کرائیا۔ اِنج توں اپنیاں بھگتاں دا پچھلا رہن نہیں دینا پاپا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ اِکو آتما پر ماتما دا ہووے چاپا، اِکو شبد ڈھولا گائیا۔ پنجاں لکھاریاں دی شہادت دین لوہے والیاں چھاپاں، کیوں کہ لوہے دے اکھراں نال چھپ کے گرنتھ دتے بنائیا۔ کسے دا بستر رہے نہ پاٹا، پاٹل ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جو گو بند دی دھار توں امرت پیایا اک باٹا، کیوں نہ کایا باٹی کرے صفائیا۔ سنگر تیرا اِکو چرن کول تے اِکو وار کہہ دے ٹاٹا، ٹاپ دا اِکو اکھر دے سمجھائیا۔ سب دی پچھلی مک جائے واٹا، پنڈھ رہے نہ رائیا۔ میری اِکو منظور کر لے باتا، باطن پردے سب دے دے کھلائیا۔ توں ہی سجن توں ہی ساکا، میت مُرا را اک اِکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک تیری بے پرواہیا۔ ہاڑ کہے میں پیار وِچ منگ منگی، اپنی جھولی ڈاہیا۔ پر بھو اوہ ویکھ تیرے بھگت تیرے بھجنگی، اوہ بھینگی نئے بالے دین گواہیا۔ اوہ ویکھ لے تیرے گو بند دے پیار والے شستر دھاری جنگی، جنگجو بہادر نظری آئیا۔ اوہ تک لے جنہاں نے تیرے پیار وِچ تلوار کیتی نگی، سیس دھڑ دا لیکھا گئے مکائیا۔ اوہناں دی ہُن تے ساریاں دی اِکو سانجھی کر دے ڈنڈی، دکھرا راہ نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ تیرا کھیل وِچ ور بھنڈی، ور بھنڈ دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ساچا سکھ دے دے انندی، انند پُر والیا انند انند وچوں دے دکھائیا۔ کی ہو گیا جے توں ویس دھر لیا آپ پاکھنڈی، پکھنڈیا سب دے پاکھنڈ دے مٹائیا۔ تیرے پنا آتما ٹٹی نہ جائے گنڈھی، گنڈھ اپنے نال پوائیا۔ وچھوڑے وِچ رہے کوئے نہ رنڈی، رنڈیا سب دا دے مکائیا۔ پچھے پچھلی لنگھی، اگے اپنے نال رلائی۔ گرگھاں آون نہ دیوے اپنے نام دی تنگی، تنگ دست ہووے لوکائیا۔ سب دی کایا چولی جانی رنگی، چوچی پریتم اپنا رنگ دکھائیا۔ چوراسی والی توڑنی بندی، بندیخائیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ کچھ لیکھا دسدا تیرا لہنا دینا نال فرنگی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے صاحب تیری وڈ وڈیائیا۔ ہاڑ کہے میری گھر گھر لگی اگت، آگو اوتار پیغمبر گرو دین

گواہیا۔ میں سچ سندیسہ دینا جگ، جگتی نال جنایا۔ پنجمی سال دی عمر وچ انج دے دوس حضرت محمد نے اپنے ہتھ نال بالی سی اگ، پتھر پتھر اُتے رگڑایا۔ جھٹ جبرائیل حکم لے کے آیا بھج، سندیسہ دتا درڑایا۔ حق امام دا نگارہ جانا وچ، دھرنی دھرت دھول آواز سنے لوکایا۔ اوس ویلے کوڑ گڑیار دا بھانڈا جانا بھج، ٹھٹھیار سکے نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار بھگتایا۔ نارد کہے انج دی گھڑی سلکھنی، سکھی ساندی آئی۔ میرے صاحب نے پت رکھنی، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جو مالک الکھ اکھنی، اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ اُس دا لہنا دینا آتما پر ماتما میلا پت پتی، پت پر میثور ہو کے دیا کمایا۔ سچ پیار وچ ست دھار رتنی، رنگ امولک دے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنا یا۔ نارد کہے جن بھگتو میں نوواں کھنڈاں وچ آیا بھو، بھراو دیاں جنایا۔ میتوں اک چھوٹا جہا تھادے نال گوں، اپنی آسا دیاں سنا یا۔ جے سچ بچھوتے ساریاں دا اکو پتاتے اکو ماؤں، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اک دوجے نوں سارے پھڑ لو باہوں، وچھڑیا رہن کوئے نہ پایا۔ تئیں آتما پر ماتما دی دھار تے اکو تھادڑا روپ تے اکو تھادڑا ناؤں، دوجی ریکھ نہ کوئے دکھایا۔ جگت واسنا کر کے کوئی نہ بنیو کاؤں، ہنس گرگھ نظری آئی۔ دیکھو پر بھو دے پیار دا بھلیو کدی نہ راہو، رہبر سنگر شبد لینا بنایا۔ دھر دے رام نوں ملنا نال چاؤ، لو آں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈاں دا پنڈھ مکایا۔ بے شک اوہ مالک اگم اتھاہو، بے انت اک اکھوایا۔ اوہ بھگتاں نوں ضرور ملدا جیہڑا چلے اوہدے بھاؤ، بھگتی وچ شکتی اپنی دے لکایا۔ پورن سنگر تے پورن بن جائے شاہو، شہنشاہ پورن روپ بدلا یا۔ جس نوں ساریاں کہنا واہو واہو، واہو تیری وڈ وڈیا یا۔ جے تھادڑا تھادڑے پر بھ نے لا دتا داؤ، تے داء لا کے اپنا کارج لو بنایا۔ دین دنی وچ دھکے موں نہ کھاؤ، چوراسی وچ کدے نہ آئی۔ رائے دھرم نہ دیوے پھاہو، پھاسی جم نہ کوئے لکایا۔ منشا جنم پا کے جگت نیز شراؤ، بھگت نیز اندروں لو گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھایا۔ نارد کہے بھگتو سمیں دی کرو وچار، جگ جگ سمیں وچ وڈیا یا۔ سمیں وچ آئے پینمبر گر اوتار، سمیں نے سب نوں سمیں وچ دتا بھوایا۔ سمیں دے مالک نے اپنے نام کلمے دتے اچار، ڈھولے جہوا شبد نال جنایا۔ اُس سمیں توں جاؤ بلہار، جس سمیں وچ بھگت بھگوان ہوئے

کُڑمائیا۔ اچ اوہ سماں ستاراں ہاڑ، جس نوں ہاڑے کڈھن وِشن برہما دیوت سُر سارے تھاؤں تھانیا۔ تئیں سچ بچھوتے تہاڈا آتما رُوپ کرتار، کرتا پُرکھ
 تہاڈا رُوپ سماں۔ تئیں کدی اُس دی جوت توں نہیں باہر، جو جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ پرن کر لُو ساڈا سب دا اکو اک بھتار، ناری رُوپ سرب اکھوائیا۔
 ساریاں دا سانجھا یار، حصّے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پھیر سچ بچھو تہاڈا دوس رین خدمتگار، تہانوں ستیاں نوں درشن دیوے تھاؤں تھانیا۔ بھائیں تئیں اُس
 نوں ٹھگ کھو چور کھو بدمعاش کھوتے کھو کوڑیاں دا یار، پھیر وی یارانہ تہاڈے نالوں نہ کدے تڑائیا۔ ایہہ پورن کوئی بھانڈا گھڑیا نہیں گھمیار، سمبل
 نگرے ایسے داناں گو بند گیا گائیا۔ یاد رکھیو شاہ سلطاناں ایہدے چرناں دی دھوڑی لبھنی چھار، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ پر اک گل یاد رکھیو سمت
 شہنشاہی دس وِچ تہاڈے گھراں دے بھانڈے مانجیکا آپ بن کے خدمتگار، گھر گھر وِچ پنج برتن آپ کرے صفائیا۔ تئیں کہنا ایہہ بڑی چنگی سچھی نار،
 گرگھاں نے ویاہ کے لیاندی چائیں چانیا۔ کھتے تے گھنڈ کڈھے کسے نوں پتہ نہ لگے بڈھی کہ ٹیاری، کہ جو بن ونٹی رُوپ سماں۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سچ اکو ماہیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو نوں ماہی کہو گے کہ باپ، کہ ابا امی جان کہہ کے خوشی بناں۔ جن
 بھگت کہن نارد سائوں نہیں پتہ اوہ ساڈا کیہڑا ساک، تے سجن کون اکھوائیا۔ جے اوہنوں لوڑ آتے ساڈے اندر دا کھول دے تاک، آتم سیجا اُتے
 سووے چائیں چانیا۔ اوہدی کدی بھگت دی دُہاگن والی نہ ہووے رات، کنت کنتوہل مل کے وجے ودھائیا۔ شیخ فرید نے اپنی کہی سی بات، شرع والیاں
 فتوے دتے سی لائیا۔ کیوں اُس نے اپنے آپ نوں کہا سی نارد کم ذات، ککھنی ناؤں دھرائیا۔ کبیر نے کہا میں اوسے محبوب پچھے جے پا جاواں وفات،
 تئاں نالوں کراں جڈائیا۔ میں مر کے وی اوسے دی ذات، ذات ہین نہ کدے اکھوائیا۔ جن بھگتو تہانوں تے بنا بھگتی توں مل گئی دات، پیسا دھیلا لگیا
 نہیں رایا۔ بے شک تہانوں آون جان دا خوشیاں وِچ ملیا اتفاق، آئے چائیں چانیا۔ تہاڈے پچھلے جنم دا لہنا دینا اچ کر دتا بے باق، اگے لیکھا رہیا نہ
 رایا۔ ستیاں جاگدیاں شبد وِچ کراں گا بات، سندیسے دیاں سناں۔ جے جی کریا کریگا تے تہاڈے اندر جوت دی دیاں کراں گا لاٹ، لاٹاں والی تہاڈے
 نال پھرے چائیں چانیا۔ جے تئیں آ نہیں سکدے تے میں پُجیا کراں گا مار کے واٹ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سنگر شبد کدی بڈھا نہیں ہندا تے نہ کدی ایہدا

پندھ ہندا سٹاپ، ٹاپ تے بہہ کے سب نوں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ ہاڑ کہے نارد اک میتوں گل سنائی، اکھیں ویکھیا حال سنایا۔ نارد کہے ہاڑا میں کی دستاں بھائی، ایس ویلے بھائی بھائیاں پئی جڈائیا۔ ناتاٹ گیا پتراں مائی، پتا گود نہ کوئے سہائیا۔ گرو چیلے اک دوجے توں بھجے جان واہو داہی، پلو پلے گنڈھ جھڈائیا۔ سنگر شبد دی سار کسے نہ پائی، سار شبد ہتھ کسے نہ آئی۔ جناں چر سنگر نے اندر وڑ کے پریم دی ستار وجائی، اوہ گاؤندا گیا چائیں چانیا۔ جس ویلے اندروں کلا بھوائی، تے کل اُلٹی دتی ورتائیا۔ ایہہ کوئی اکھر پڑھنے نہیں پیندے ڈھائی، شلیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اشارے نال کنارے توں پار دے کرائی، تے اشارے نال ارار اپنی گودی وچ رکھائیا۔ پر ایہہ پر بھو جودوں آپ بن جاندا شودائی، تے بدھ مت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ پر اک گل ایہہ آتما نالوں کدے ہون نہیں دیندا جڈائی، جگ جنم دے وچھڑے پھیر اپنے رنگ رنگائیا۔ ایس دی کیہڑی صفت تے کیہڑی وڈیائی، کی ڈھولے راگ سنایا۔ پتہ نہیں کس بدھ این اپنی ریت چلائی، نیتیان کی اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اگم اتھاپیا۔ نارد کہے میتوں بھگتاں دا آؤندا ترس، سچ نال سنایا۔ بڑا خوشیاں والا برس، سمت شہنشاہی نو اپنا رنگ رنگائیا۔ میں گرکھاں دے کیتے درس، نین لے بگسایا۔ گرکھاں دی مٹے حرص، ہوس رہے نہ رانیا۔ جن بھگتو اپنے کایا نوں مندر مسجد شودوالا مٹھ سمجھنا چرچ، چراں دا وچھڑیا ایسے وچ اپنا درس دے دکھائیا۔ تہاڈا پچھلا لاہنا مقروض قرض، لیکھا ہتھو ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ داسماں آپ سہائیا۔ نارد کہے پر بھو کجھ پچھلیاں ویکھ تواریناں، مچھاں نوں وٹ چڑھائیا۔ جس دیاں کرن سارے اڈپکاں، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ اوہدے وچ اوہدیاں توفیقاں، دوجا سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ اوہ مالک حق حقیقا، حقیقت دامالک بے پرواہیا۔ جس نے بدل دینیاں دین دنی دیاں ریتاں، آتم برہم دے سمجھائیا۔ سرت شبد جتا کے رام پیتا، رادھا کرشن ایسے داروپ درڑائیا۔ اللہ ہو اناہو بنا کے پیتا، آتم پر ماتم ناتا دے جڑائیا۔ جس نے جگت جہان پیار وچ جیتا، جت ہار اپنے چرناں ہیٹھ دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ہاڑ کہے نارد دین دنی کس دی ہووے ادھینی، اعلیٰ ادنیٰ کی وڈیائیا۔ نارد کہے ہاڑ جی اوہ ویکھ پر بھو پہلوں

اٹھاؤن والا چینی، نو گرگھ چینی بنے اپنا روپ دین دکھایا۔ نوواں دا کھیل ہونا چینی، جیپن والے پردہ دیو اٹھایا۔ سمت شہنشاہی دس وچ رت ہونی بھینی، بھنڑی اپنے رنگ رنگایا۔ کسے دی بانہہ پھڑے کوئے نہ وینی، سجن ناتے جان تڑایا۔ پھیر جھگڑا ہونا مذہب دینی، شرع شرع نال ٹکرایا۔ سب دی مشکل ہو جائے جینی، سچ دا جیون ہتھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اک بنایا۔ نارد کہے ہاڑ جی کچھ پیار وچ بھگتاں نوں کہو، پریم وچ جنایا۔ جن بھگتو اک وجے تائیں جاؤ سوں، ہن پون ٹھنڈی رہی آیا۔ پہریدار جاگدے رہنگے نو، باقی اکھاں میٹ دھیان لگایا۔ پر کسے نے یاد نہیں کرنی اپنی ماؤں، تے ناراں پتیاں ول تے پتی ناراں ول دھیان نہ کوئے رکھایا۔ کسے نے پھرن نہیں جانا پنڈ گلیاں تے گراؤں، کھیتاں تے ڈکاناں وچ چرن چھہایا۔ انتر پیار رکھنا ساڈا اکو بھوپ تے اکو شاہو، شہنشاہ اکو نظری آیا۔ تہاڈے ستیاں ستیاں ستیاں دو جہاناں لاؤنا داؤ، داؤ لا کے اک وجے نوں پھیر تہاڈے کول آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا سہیلا اک اکیلا چلے اپنے بھاؤ، دتیا بھاؤ نہ کوئے رکھایا۔

* بھارت دے راشٹری وی • وی • گری نوں شبد بھجیا *

سمت شہنشاہی نو کہے میرا چار منگل، منگلا چار اک کرایا۔ پر بھ شرع دے توڑنے سنگل، جگت بندھن رہن نہ پانیا۔ کھیل تکتے شاہ کنگل، غریباں ویکھ دکھایا۔ ویکھے پہاڑ جنگل، سمنڈ ساگراں کھوج کھوجایا۔ دین دنی دی حد آوے لنگھن، جگت کنارہ نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتاں پہنا کے نام کنگن، تن دیوے مان وڈایا۔ ست دا سچ سمجھا دے پرماندن، اند اند نال ملایا۔ دھر دی دھار چاڑھ کے رنگن، رنگت اپنے نال رکھایا۔ کرے کھیل وچ ورجنڈن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنایا۔ سگلا سنگی بنے بہہ بھانٹی، بھیتڑ ڈیرہ لایا۔ کرپا کرے کملا پاتی، پت پر میثور دھر در گاہیا۔ ستاراں ہاڑ سہنجنی کرے راتی، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتی، ناتا اکو اک دسایا۔ نام ندھان جتا کے گاتھی، گھر

گسبھیر پڑھائیا۔ مہربان ہووے پُرکھ سمراتھی، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ راشٹر دیوے پاتی، پترکا اگم گھلائیا۔ کھیل بھننا لوک ماتی، ماتر بھومی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے سُن تھم راشٹرپت، راشٹر دے جنائیا۔ گن ندھان آیا وت، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دا تھم اگم سَت، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ بھارت کھنڈ ول تک، نگاہ بدھی توں باہر لگائیا۔ جیواں جنتاں پیا شک، سنسا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ سارے منگدے اپنا حق، حقیقت حق نہ کوئے دکھائیا۔ ایہہ کھیل کرے تھم نال پر بھو پر بھ یک، یدی اپنی کار بھگتائیا۔ غریب نمانیاں گودی چک، کوجھیاں کملیاں ہوئے سہائیا۔ سندیسہ دے کے بھيو گھلائے اپ، اپنی دیا کمائیا۔ پُرکھ اکالا دین دُنی دا کوڑا میٹے تپ، تپت اگنی جگت بھجائیا۔ شبدی تھم دیوے سچ، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ کایا مائی بھانڈے جیو کچ، کنجن گڑھ نظر کسے نہ آئیا۔ چار ورنناں شانت کرا سکے کوئے نہ رت، رتی رت نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سلطانا اک اھوائیا۔ سنگر شبد کہے سُن بھارت کھنڈی بھوپ، بھيو ابھید گھلائیا۔ پرگٹ ہويا پر بھ ست سرُپ، رُپ انوپ نور الاہیا۔ جس دا تھم آوے شبدی دھار دُوت، دُھر پیغام درڑائیا۔ نو کھنڈ پینی لوٹ، ست ست نہ کوئے ورتائیا۔ دیناں مذہباں ہووے پھوٹ، پھٹکل ہووے لوکائیا۔ رعیت راجانا مُجت جانی ٹوٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ پر بھ بھاگ لگایا سمبل نگری اپنی کوٹ، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ وی • وی • گری نہ سمجھنا جھوٹھ، پُرکھ اکالا نور الاہیا۔ کھیل کرے وچ پنج بھوت، کایا کعبہ اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دار، دُھر مالک وڈ وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میں جاواں دلی دوار، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ شاہ سلطانو آیا کل کلکی اوتار، نہکَنکا ویس وٹائیا۔ امام امارُپ اپار، نور نورانہ نور الاہیا۔ اپنے وسے سمبل گھر بار، ساچی نگری ڈیرہ لائیا۔ جو سب دے لہنے دینے رہیا وچار، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جو بھوکھت دسیا پیغمبر گر اوتار، پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ سو ویکھے وگسے پاوے سار، مہاسار تھی اپنا تھم ورتائیا۔ اوہ کھیلے کھیل کمال، بدھی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہدا پتہ جگت دھار جیٹھووال، ڈاک خانہ ایہو گائیا۔ امر تر ضلعے دے نال، تحصیل ایہناں اکھراں صفت صلاحیا۔ اوہ سمبل بیٹھا سرت سنجال، دُھر دا تھم اک جنائیا۔ سرشی درشی اندر ویکھے سب دا حال، متوت کھوج

کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ سَنگَر شبد کہے راشٹریٹ واپنی کھت، پردھان منتری نال ملایا۔ جس دے کول سَت دا بھوکھت، بھوش جگ جیون رام سَنایا۔ اِس نے سب دا سانجھا کرنا اِشٹ، اِشٹ اِشٹ دِرڑایا۔ راؤ رنکاں کھولے درِشٹ، اندروں پردہ آپ چُکایا۔ جو اِشارہ دِتا رام وِشٹ، سو پورا دئے کرایا۔ تِساں اپنا پکا کرنا نَسچ، نَسچا لینا بنایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا سَنگھ پورن دے وڑیا وِچ، وِچلا بھوگھر سدّ لو گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ ساچی کار کمایا۔ راشٹریٹ پر بھو پر بھ آیا لوک مات، جوتی جامہ ویس وٹایا۔ جس کھج میٹنی اندھیری رات، سَنجگ سچ چند چکایا۔ جھکڑا رہن نہیں دینا ذات پات، دین مذہب اِکو گھر وسایا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، جگ ٹٹیاں لئے ملایا۔ اپنے بھوکھت دا دِٹی دربار سدّ کے بچھو لیکھا باطن بات، پردہ پردیاں وِچوں گھلایا۔ کی لہنا دینا ہووے برس سات، شہنشاہی سمت سولاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُننہرا دیوے پات، پاتی پترکا آپ گھلایا۔ راشٹریٹ جانا جاگ، آلس تر سنا جگت مٹایا۔ سب دا ویکھنا کنت سہاگ، جوتی جاتا دُھر دا ماہیا۔ جس گوہند نے اڈایا باز، اوہ بازی سب دی ویکھ وکھایا۔ پنا پر بھو دی کرپا توں قائم رہے کوئے نہ راج، رعیت سنگ نہ کوئے بنایا۔ اِک صاحب دے سِیس تے ہونا تاج، جو راشٹریٹ راجندر پرساد ہتھ پھڑایا۔ جس دا چھیتی دینا جواب، حکم حکم نال سَنایا۔ دُو جے لیکھ وِچ پھیر لیکھ دیویگا آپ، اپنا بھو گھلایا۔ ملنا پویگا پردھان منتری نال ساتھ، اندرا اند نال ملایا۔ اِس پترکا نوں نو وار لینا وِچ، سمت شہنشاہی نو نال وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکلنک نران نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، دُھر دا لیکھا دتے کس پدھ لہنا گنا ہند پاک، پاک ہند کی وڈیایا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سویرے شادیاں دے سمیں *

ستگر شبد شبد دیاں ریتیاں، جگت بندھن نہ کوئے بندھائیا۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑیاں بیتیاں، اپنا پنہدھ مکائیا۔ صفتاں والیاں گا کے گیتیاں، راگاں ناداں نال شنوائیا۔ لکھ چوراسی بدلدا آیا نیتیاں، نیتوان وڈ وڈیائیا۔ مان دیندا رہیا ہست کیتیاں، اوچاں نیچاں ایکا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں کردا آیا کایا ٹھنڈیاں ستیاں، اگنی تت بھجائیا۔ کھہڑا جھڈا کے مندر مسیتیاں، صوفیاں بھو چکائیا۔ ساچے نام دیاں دس حدیثیاں، کردا رہیا پڑھائیا۔ تھم دے اُتے تھم دیاں مار کے لیکیاں، لائیناں اپنیاں آپ دسائیا۔ جس دے وچ حق توفیقیاں، طاقتور نور الاہیا۔ سو سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے اُمیدیاں، جس دی آمد وچ سارے نین اٹھائیا۔ ہر جن لیکھے لاوے نیتز نین دیدیاں، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ جگت جہان پاوے وچ پیچیدیاں، پیچیدگی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ستگر شبد کہے میرا جگ چوکڑی رواج، زرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں رکھدا رہیا لاج، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ نام کلمہ بیڑے چلاؤندرا رہیا جہاز، بن ونجھ مہانیاں آپ لائیا۔ شبد دی مادا رہیا آواز، سوئی سرت اٹھائیا۔ جگ جگ رنج کے اپنا کاج، کرنی کرتا ہو کے کار کمائیا۔ جن بھگتاں رکھدا آیا لاج، ہو یا آپ سہائیا۔ سو کھجگ انتم پرگٹ ہو کے دیس ماجھ، موجودہ ہو کے کھیل کھلائیا۔ جس دے سپس سہنجنا تاج، جگدیش اگم اتھاپیا۔ شبدی دھار اڈاوے باز، پریاں لوآں آپ پھرائیا۔ گرگھاں رکھے پورب لہنے دی یاد، یادو بنسی کرشن دے گواہیا۔ جس کایا کھیڑا کیتا آباد، رام رمیا سو بھاپائیا۔ جو مخلوق دی سنے فریاد، خالق خلق وڈ وڈیائیا۔ جس پیغمبراں اندر وجایا دھن ناد، کلے آیتاں نال شنوائیا۔ سو سر شئی در شئی دیوے سادھ، سادھنا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جس دا بھو بودھ اگادھ، بدھی چلے نہ کوئے پترائیا۔ اوہ اوتار پیغمبراں گروآں توں آیا بعد، جوتی جاتا ویس وٹائیا۔ جس دا بھو پائے کوئی سنت نہ سادھ، جگیا سوآں نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹنہارا واد وواد، کوڑی کریا دے مٹائیا۔ بھگت کھیڑا کر آباد، بھگت دوار اک سہائیا۔ جس دی نویں سا جانا سانج، دھر رنگت رنگ چڑھائیا۔ کرپا کرے مہربان محبوب آج، اظمتو قسمتو جس نوں سپس نوائیا۔ جس دی زرگن سرگن دھار وجائی رباب، تن تند ستار بنائیا۔

اوہ کھیل کھیلنہارا آد، جگ جگ برہم برہماد کرے گڑمایا۔ جس دا دینا مذہباں توں دکھرا اک سماج، سمگری بھگتاں ہتھ پھڑایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، در میلانے ملائی۔ سنگر شبد کہے جگ چوکڑی میری دھار مندر مسجد شودالے مٹھ، چرچاں رنگ رنگایا۔ گر
 اوتار پیغمبراں کولوں کرا کے ہتھ، دیناں مذہباں ونڈ ونڈایا۔ کھیل کھلاؤندا رہیا نٹھ نٹھ، بھجیا واہو داہیا۔ سچھنڈ دوارے کر اکھ، اکو وار دتا درڑایا۔
 پچھلا لیکھا ہونا ٹھپ، ٹھپا مہر نام رکھایا۔ جن بھگتو جگت دی منزل جانا ٹپ، ٹاپوآں والا پندھ مکایا۔ مایا ڈسنی ڈسے کسے نہ سپ، زہر قہر نہ کوئے
 ورتایا۔ کوڑ کلپنا نہ ابلے رت، تن وجود نہ کوئے گرا لایا۔ لیکھا مکاؤنا من مت، منسا سنگر چرن ٹکایا۔ سو دیونہارا دھیرج جت، سر اپنا ہتھ رکھایا۔
 سوامی ہو کے رکھے پت، پت پر میثور وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے
 میریاں انگ وار دیاں کھیاں، دین دنی کھلایا۔ روپ درڑاؤندا رہیا گرو گر چیل، مرید مرشد رنگ رنگایا۔ آتم دھار بن دارہیا سہیلا، سجن اک اکھوایا۔
 تن وجوداں نال کڈا رہیا جیلا، اپنا آپ بند دکھایا۔ گنی گہیر ہندا رہیا سہیلا، سجن اک اکھوایا۔ بہہ کے دھام ٹویلا، اپنا حکم چلایا۔ کلج کھیل ویکھ
 دھیل، دوہرا اپنا روپ بدلایا۔ جن بھگتاں کر کر اپنا میلا، بلنی ہر جگدیش کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک وڈ
 وڈیایا۔ سنگر شبد کہے میرے حکم اندر جگ چوکڑی گئے لنگھ، جن بھگتو دیاں سنائی۔ جگ جگ نام بھچھیا بھگتی دی دھار وچ سارے گئے منگ، نو نو
 سیس نوائیا۔ کوٹاں وچوں تھوڑیاں چڑھیا رنگ، روپداس کیر دے گواہیا۔ اوہ وی دُنيا وچ ہندے گئے تنگ، خالی ٹھوٹھے نہ کوئے بھرایا۔ توں میرا
 میں تیرا گا کے چھند، اپنی خوشی بنایا۔ مالا منکیاں نام تسیاں دُھر دے کلماں نال کردے رہے جنگ، شستر حکم والا اٹھایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو
 بھگتاں نوں ساکھیاں پر بھ بلیا نہیں بیٹھا اُتے پلنگ، سنجگ تریتا دواپر کلج پورب رہیا جنایا۔ جو صاحب سوامی انترجامی تہانوں سب نوں دے اند،
 اند کارج کرتا آپ کرایا۔ تسیں اُس صاحب دے چند، جتھے چند سوریہ نظر کوئے نہ آئی۔ تہاڈا نیتزہن رہے کوئی نہ اندھ، اندھ اگیان دے مٹایا۔
 مانس جنم دا سچھل کرائے پندھ، اگے اور نہ کوئے بھوایا۔ توں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائی۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے

غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائیآ۔ کوڑ ترسنا میٹنی طم، تامس در نہ کوئے بہائیآ۔ توں ہی ست دھار داروپ برہم، پاربرہم سرنائیآ۔ سنگر شبد دے گھر گئے جم،
 اکو پتا اکو مائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ سنگر شبد کہے میرا جگ جگ کھیل اولآ، بھيو ابھید
 کوئے نہ پائیآ۔ میں پھراں دو جہاناں دھرم دھار محلا، محل اٹل ویکھ وکھائیآ۔ جتھے میرا صاحب سوامی وسے اکلا، اکل کل دھاری ڈیرہ لائیآ۔ اوتھے تیل
 باقی داد پیک کوئے نہ بلا، جگت نور نہ کوئے چکائیآ۔ ایہہ کھیل سوامی دا اول چھلا، اچھل چھل دھاری اپنی کار کمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو بدھی دا بنے کوئے نہ چاتر، چاترک جگت جہان جنائیآ۔ مہربان مہربان مہربان جگ آوے آوے
 بھگتاں دی خاطر، خطے دین ذنی پھول پھولائیآ۔ جس دا کھیل سہنجنا ستاراں ہاڑ دی راتر، رتڑی مات ورتائیآ۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا سب دے لیکھے آیا
 واچن، وچرن دی لوڑ رہی نہ رانیآ۔ دھر سندیسہ آیا آکھن، شبد فرمان جنائیآ۔ لہنا دینا پورا کرے پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیآ۔ سو بھيو ابھیدا کھولے
 باطن، پردہ پردیاں وچوں چکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو میریاں جگ جگ جگت دیاں
 دھارا، دھرنی اُتے کھیل کھلایآ۔ مان دے کے گر پیغمبر اوتارا، اوتری ہو کے کھیل کھلایآ۔ لہنا دینا جھولی پاواں سنگ محمد چار یارا، یارانہ قدیم نہ کدے
 بھلایآ۔ میرا آد دا انت انت دا آد اکو نعرہ، نر نرائن ہو کے دیاں سنائیآ۔ گرگھ ہوئے کوئی نہ بہرا، بہر حال بھيو چکائیآ۔ سچ سوامی ہو کے ہووے ظاہرا،
 ظاہر ظہور کرے رُشنائیآ۔ تہاڈا بندھن توڑ کے دائرہ، آتم برہم رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر دا مالک
 اپنی کھیل کھلایآ۔ سنگر شبد کہے میں جگ چوکڑی سدا تیار، ترے گن وچ کدے نہ آئیآ۔ نت نوت میرا ووار، وویاری ہو کے ویس وٹائیآ۔ ناؤں دھرا
 کے پیغمبر گر اوتار، پنجاں تتاں کھیل کھلایآ۔ شبد کلمہ پُجا کے دھر دی دھار، دھرم دین مذہب وکھائیآ۔ کھیل کھیلدا رہیا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری
 سنگھاری سنگ بنائیآ۔ بھگت بوٹے لاؤندا رہیا وارو وار، اپر اپار اپنی دیا کمائیآ۔ سچ بچھو سنگر شبد کہے میری کلج اتنم کھڑی اک گلزار، بھگت دوارے سو بھا
 پائیآ۔ جس دی خوشبو روح توں باہر، جنگل جوہ ہتھ کسے نہ آئیآ۔ اُس دی مہک نال مہک جاوے سنسار، سنگر دیوے مان وڈیائیآ۔ جن بھگتاں کر پیار،

پریتم ہووے آپ سہائیا۔ ستمکھ بہہ کے دئے دیدار، ستمگر شبد وجے ودھائیا۔ بچن توں ہین کدے نہ بنے غدار، غداری وچ کدے نہ آئیا۔ تہاڈی سب دی جانے تکرار، کی منو آ کرے لڑائیا۔ مایا ممتا کی شنگار، سوہنا روپ سہائیا۔ جس دی سارے کردے انتظار، انتظامیا وڈ وڈیائیا۔ اوہ آگیا سب دا میت مرار، متر پیارا اگم اتھایا۔ جن بھگتاں پاوے سار، مہاسار تھی وڈ وڈیائیا۔ دھرم دی دھار ستمجگ دی کرتیا، ترے گن اتیتا آپ سہائیا۔ اکو رنگ رنگا کے ورن گوت ذات پات توں کڈھے باہر، بندھن کوڑ نہ کوئے دکھائیا۔ شبد دھار بخش جیکار، ڈھولا سناوے تھاوں تھانیا۔ سو بیڑے کرن آگیا پار، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ سچ دا کھیل کر سنسار، سمگری سچ ورتائیا۔ پنا نام کلمے توں کسے دارہے نہ کوئے ادھار، ادر وچ ہووے آپ سہائیا۔ کرنی دا کرتا کرتا پڑکھ کرتا، قدرت دا مالک وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ستمگر شبد کہے میرا کھیل بھگت دوارے، دوہرا روپ بدلایا۔ نوری جوت جوت چمنکارے، چمنکار خلق خدایا۔ ست سچ لگانرے، نر نرائن حکم جنائیا۔ دھرم دی دھار بن کے میت مرارے، متر پیارا اک اکھوایا۔ جن بھگتو تہاڈے کاج سوارے، کاج جگت والا بنایا۔ شاہ کنگال بہا کے اک دوارے، اکو دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتو، بھگتاں دے سب توں وڈے بھگت بھائی چارے، ملنی بھگتاں نال کرائیا۔ خوشیاں نال انند کارج ہون سارے، شادیانے نام والے وجایا۔ کرپا کرے آپ نرنکارے، نر نرائن وڈ وڈیائیا۔ جس کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی اکٹھے کیتے سارے، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستمگر شبد کہے پر بھ بھگتاں بھگت کرایا ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ سچ پریت دا جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال دکھائیا۔ جگت جہان بن کے پتامات، سچکھنڈ دی گودی آپ دکھائیا۔ جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، رین اندھیرا رہن کوئے نہ پائیا۔ سو پڑکھ اکالا سب دا بن کے باپ، پت پریشور اپنے رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم دا دے کے جاپ، سکھیا ست کرے پڑھائیا۔ کھج کھیل کرے بازی گرنات، سوانگی اپنا سوانگ بدلایا۔ جن بھگتو تہاڈی قیمت پائے اپنے ہاٹ، ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ بھاگ لگا کے کایا مات، تن وجود کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل کھلایا۔ ستمگر شبد کہے میرا ستمجگ دا مارگ ہویا شروع، جھگڑا شرع والا مکھائیا۔ جن بھگتو تہاڈا اکو شبد سچا ستمگر و،

دوسرا اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جیہڑا نہ جنمے نہ کدے مرؤ، مر جیوت روپ نہ کدے بدلایا۔ اُس دے نال مل کے تہاڈا کارج سرؤ، کارج بھگتاں والا دئے بنائیا۔ جن بھگت سہیلا اِکو پلا پھڑو، اپنا بل دھرایا۔ سچ دی بیڑی اُتے چڑھو، لہندا چڑھدا دھیان لگایا۔ نراکھر اکھر دھار وچوں پڑھو، پُستکاں توں باہر کرے شنوایا۔ توڑ کے ہنکاری گڑھو، پریم پریتی اک دکھایا۔ جس نال لیکھا پورا ہووے سیس دھڑو، دوہاں مل کے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم سنایا۔ ہاڑ کہے میرا پروشا اٹھ دس اٹھاراں، اٹھاراں دھیائے گیتا رہی جنایا۔ جو سوامی دے سب توں باہرا، نیتز جگ نظر کسے نہ آئی۔ سو کلجگ انتم ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا شرع والا نہیں کوئی دائرہ، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اِکو اپنا حکم ورتے سارا، ثالث ہو کے آپ سمجھایا۔ مان دوائے مورکھ گدھ گوارا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جگت پیار بخشے اپنا پیارا، پریتم ہو کے جوڑ جڑایا۔ آتم پر ماتم دی دھار نور اُجیارا، جوت جوت رُشنائیا۔ تاں داتوتت اکھاڑا، جگت ونڈ ونڈایا۔ جن بھگتاں دا میل اٹھاراں ہاڑا، ہاڑا کڈھ کے ہاڑ دئے سنایا۔ پر بھ کایا چولی چاڑھے رنگ گاڑھا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑا، لوئن اندروں دئے کھلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دیونہار سرنایا۔ سنگر شبد کہے جگت دہاڑ سہاواں، سچ دھرم وجے ودھایا۔ ہر جن رہے نہ کوئے نتھاواں، تھان تھنتر اک سہایا۔ جن بھگتاں سنگر شبد پور کرائے لاواں، چوتھی منزل اپنا پردہ لاپیا۔ سر رکھے ٹھنڈیاں چھاواں، مہربان ہوئے سہایا۔ جس نے سب دا حق بخشیا سانواں، ساول سندر روپ کاہن کاہنا ویکھ دکھایا۔ انج خوشیاں ہوون پتا ماواں، بھین بھراواں وجے ودھایا۔ ساک سبناں اِکو جہا دعوا، ودھ گھٹ نہ کوئے رکھایا۔ گرکھو تہاڈا اِکو جہا پہراوا، چٹیاں بستراں نال سہایا۔ کی تہاڈی بھیٹ چڑھاواں، سنگر شبد رہیا سنایا۔ جن بھگت کہن کوئی بھگت رہن نہ دیویں لاواں، بچھو کڑ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سانوں ہنس بنا دے کانواں، کاگ وانگ گر لایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو میں تہاڈے بل بل جاواں، جو بل دا لیکھا پور کرایا۔ ست دا سچ نشان جھلاواں، دو جہاناں نظری آئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگائے گرکھاں کایا کھیڑیاں نگر گراواں، گرہ گرہ گھر گھر اپنا آسن لایا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات دے سمیں *

نارد کہے دھرنے میں جگ چوکڑی ماریاں وائاں، وٹنے ملن والیے تیرے اُتے پھیریاں پائیا۔ لکھ چوراسی جیواں جنتاں جوتی جگدیاں ویکھیاں
 لاٹاں، لاٹاں والیے تیرا دھیان رکھائیا۔ دوس رین گھڑی پل تکدا رہیا تیریاں وادھاں گھاٹاں، نفعے نقصاناں کھوج کھوجائیا۔ سوندرا رہیا تیری سہنجنی سچ
 جگت کھاٹا، آسن سنگھاسن نال ملائیا۔ تیرے نال میرا دھرم دا جڑیا رہیا ناتا، ناتواں تیتوں دیاں جنائیا۔ سنگر شبد دیاں سُن دارہیا باتا، جو باطن اپنا لھم
 سنائیا۔ دین مذہب رنگ تکدا رہیا ذاتا پاتا، شرع شریعت ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماشے تیرے تکدا رہیا دوس راتا، رین بھنڑی نال ملائیا۔ اوہ
 امیے جگت دیے میے تیرا چٹا ہو گیا جھاٹا، دھولے دھولے اپنے ویکھ وکھائیا۔ تیرا چیتھر پُرانا بستر انتم پاتا، اوڈھن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں دوس
 رین بن قداماں توں رہیا ناٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے اُتے جگت لہر دیاں ویکھیاں ٹھاٹھا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں جگ چوکڑی
 بنیا رہیا ہاٹھا، بل اپنا آپ ودھائیا۔ کھیل تکدا رہیا پُرکھ سمراتھا، جو اوتار پینمبر گرو ناؤں دھرائیا۔ نام کلماں دیاں سُن دارہیا گاتھا، رسنا والے ڈھولے
 جگت وڈیائیا۔ سیس جھکدے وینہدا رہیا دھوڑی لگدی ویکھی مستک خاکا، اپنا رنگ بنائیا۔ روپ انوپ تکدا رہیا اگی آقا، جو اکل کل دھاری اک
 اکھوائیا۔ لارے ویکھدا رہیا اُس دے اگئی نکے کاکا، جو نکا وڈا روپ نہ کدے بدلایا۔ اُس میتوں شبد سندیہ ہمیشہ لئی اکو آکھا، اکھراں توں باہر سنائیا۔
 اونے نارد پرم پُرکھ جن بھگتاں بنیا رہے سدا راکھا، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میرے انتر نرنتر اکو منتر بھاکھا، بھاکھیا انتر انتر اچجائیا۔ کی کھیل کرے
 میرا پُرکھ الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر کی کار بھگتائیا۔ میں کس بدھ کراں بھروسا، یقین اتماد نال رکھائیا۔ میتوں خبر آئی اوتوں آکاشا، پنا سرونوں دتا سنائیا۔
 آہ ویکھ پر بھو دی راسا، بن منڈلاں دے وکھائیا۔ جس دا سچھنڈ نور جوت پرکاشا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اُس دا انتم سمبل ہونا واسا، سمبھل اپنا آپ
 ٹکائیا۔ اوتار پینمبر گُر جس دیاں شاخا، جگ جگ اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ نارد کہے سُن نی جگت دی دھرنی میا، میے امیے تیتوں دیاں جنائیا۔ بانہہ کڈھ کے اشارہ دیوے اگئی وچیا، جس دا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ

تک سوامی اپنا سنیا، جو سنیا سنجیاں لکھ چورا سی ہنڈھائیا۔ جس نوں رام نے کہا رنیا، کرشن کاہن بھگوان من کے سیس نوایا۔ پیغمبراں کہا نور الہیا۔ اللہ عالمین وڈیایا۔ گروآں کہا ہر گھٹ سمنیا، سمپت خلق خدایا۔ جس بن تھماں گنگن رہنیا، رحمت حق کمایا۔ اوہ پورا کر کے گیا گوہند دا ڈھنیا، ڈھوکا تیرے توں پرے لگایا۔ جیہڑا آد جگادی شبد ناد وجایا، ڈھن انتر انتر سنایا۔ اُس دا وہن تک لے کس بدھ چلدی نیا، نوکا نام چلایا۔ جس نوں بلھے گایا کہہ کے تھنیا تھنیا، دنیا دنیا کہہ کے سیس نوایا۔ دروہی اوہدے تھم توں تھم وچ رائے دھرم کڈھ کے بیٹھا وینیا، لیکھے نیناں نال تکایا۔ چترکپت جو پاؤندار ہیا سب تے سچیا، شہادت تھم والی بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے نی جگت دی امی جان، امڑیے دیاں جنایا۔ تیرے اُتے جگ پیتے کوٹ مہان، اپنا اپنا پنڈھ مکایا۔ توں کھیل ویکھے سیتا رام، گوپیاں والے کاہن خوشیاں گئے بنایا۔ پیغمبر سُن دے ویکھے پیغام، سوہلے ڈھردر گاہیا۔ گر سنگر سُن دے رہے ستنام، نام ست ست جنایا۔ نی توں خبراں سنیاں آؤنا اگم امام، عملاں توں رہت نور الہیا۔ توں جانیامیرا نہکلنک بلی بلوان، کل کلکی اک اکھوایا۔ جس نے جگ چوکڑی دا میرے اتوں بدل دینا ودھان، وعدے سب دے پور کرایا۔ آپ بن کے شاہ سلطان، شہنشاہ نور چکایا۔ بے خبراں خبر سندیسے دیوے آن، فرمانے ڈھردر گاہیا۔ جو آد جگادی نوجوان، جو بن ونا کھیل کھلایا۔ جس نوں سب نے نیا سری بھگوان، بھگوان ہو کے تھم ورتایا۔ او مہربان محبوبا انتم بہہ کے سمبل اپنے وچ مکان، مقامے حق دا کھیل کھلایا۔ جس نوں برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال جھکنے تمام، سجدیاں وچ سیس بھکایا۔ اوہدا کھیل جانے نہ کوئے وچ عوام، عام سمجھ کسے نہ آیا۔ اُس نے جو کھیل کرنا جوت شبد دی دھار نال بنام، مہربان اپنا تھم ورتایا۔ نی اُس دا سُن لے پیغام، کی تیرے اُتے رہیا جنایا۔ دھرنی کہے میں رو رو کے دستاں اپنے امام، کوک کوک سنایا۔ تیرے دھرم دارہیا نہ کوئے نشان، ست نظر کوئے نہ آیا۔ حقیقی پیئے کوئے نہ جام، حقیقت وچ نہ کوئے سمایا۔ تیرے اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے ہن کر سگدے نہیں انتظام، بندوبست سچ نہ کوئے دکھایا۔ پر بھومان رہیا نہیں تیرے کوئی کلام، گلے روون مارن دھاپیا۔ سب دے ہندیاں ہوئی اندھیری شام، شمع نور چند نہ کوئے رشنایا۔ جدھر تکاں میرے اُتے ہوئے حرام، حرم خانے سارے رہے گر لایا۔ تھدھ بن سچا

ہوئے نہ کوئے مہربان، مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا نور بھل گئے تیرے انسان، ظہورِ وچ نہ کوئے سمایا۔ میری بینتی کر پروان، پر م پڑھ آگے
 واسطہ پائیا۔ جے تُوں آگیا نرگن روپ مہان، اپنا ویس وٹایا۔ میں نمائی کو جھی کملی نوں دے دے اکو دان، داتے دانی دیا کمایا۔ تیری سرشی میرے
 اُتے خاک رہی چھان، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ کلج جیو ہوئے آنجان، بدھ بیک نہ کوئے بنایا۔ میں جدھر تگاں راؤ رنگ گرلان، کعبیاں
 پئی ڈھایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نیتز نیر وہان، گروڈوار گود نہ کوئے سہایا۔ کرپا کر میرے مہربان، مہر نظر اک اٹھایا۔ تُوں رحمتاں دارحمان،
 رحیم کریم نور الایا۔ میری سدا ساچے در کریں پروان، پر م پڑھ دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ویکھ
 دکھایا۔ دھرنی کہے ناردا پر بھو آگے کریئے ارداسا، بینتی عرض اک جنایا۔ نار د کہے دھرنی شکر نوں سد لے اُتوں کیلاشا، اپنا سنگ بنایا۔ برہے نوں
 آواز مار لے آجا میرے پاسا، برہم دی دھار ویکھ دکھایا۔ وشنوں نوں کہہ وشو داتک لے خلاصہ، پردہ خود اٹھایا۔ اوتاراں نوں آکھ لے اوہ تک لو
 اپنیاں راسا، رستے ویکھو چائیں چانیا۔ پیغمبراں نوں کہہ دے کائنات دیاں تک لو شاخا، شرع والیاں دھیان لگایا۔ گرو آں نوں کہہ دے اپنے بھوکھ
 دیاں جان لو باتا، پردے باطن باطن کھلایا۔ پھیر اپنا تک لے نو کھنڈ پر تھی والا احاطہ، ستاں دیپاں کھوج کھوجایا۔ نگاہ مار لے اُتے تیر تھ تاٹا، کعبیاں
 مقبریاں قبریاں پھول پھولایا۔ پھیر ویکھ لے تیرے اُتے دین دنی دے مذہباں دا کھلیا ہاٹا، ہٹیاں بناؤن والیئے اپنی نگاہ اٹھایا۔ جھٹ دھرنی نے بچن ناردا
 نوں آکھا، اکھیاں وچوں نیر وہا کے دتا سنایا۔ ناردا اوہ صاحب میرا ابناشا، ابناشی کرتا اک اکھوایا۔ جس دا ہر گھٹ اندر واسا، رمیا روپ انوپ نوں
 الایا۔ میتوں تے ایویں بنا دتا جگت دی ماتا، میا ہو کے آپ اپنا گھ چھپایا۔ میں سچ دا بچن آکھا، کہہ دے دیاں سنایا۔ جے میں سچی ماں ہوواں اپنے
 اُتے ساڑ پھوک کے اپنیاں بچیاں دی کدی نہ ویکھاں راکھا، مقبریاں وچ نہ کدے دہایا۔ ماتا سدا بچیاں اپنیاں نوں چکدی اپنے ڈھاکا، موڈھیاں نال
 لگایا۔ میں نمائی جگ چو کڑی ناردا اچے تک جیسا نہیں کوئی کاکا، جس نوں پیار نال اٹھایا۔ میرا کسے دے نال نہیں کوئی ساکا، ناتا جگت نہ کوئے رکھایا۔
 وے کملیا میں اوتاراں پیغمبراں گرو آں دیاں رہن نہیں دتیاں لاشاں، سریر نظر کسے نہ آیا۔ میرے اندر ماں والی محبت نہیوں کوئی ماسہ، رتی رتی

رنگ نہ کوئے رنگا گیا۔ میں جگ چوکڑی سگوں دیکھدی رہی تماشا، اپنے انگن دھیان لگایا۔ سُن دی رہی اگئی آواز، جو انادی دُھن نال شنوایا۔ کھیل تگدی رہی شہنشاہ راجا، کی بھوپ اپنی کار کما گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ دھرنی کہے ناردا میرا صاحب دُھر دی مائی، پتا اکو اک اھوایا۔ جس جگ جگ بھگتاں پیج رکھائی، سر اپنا ہتھ لگایا۔ اپنے وچوں جوت پرگٹائی، انت اپنے وچ سما یا۔ نرگن نور کر رُشنائی، دپیک دیا دتا جگایا۔ شبد دُھن ناد کر شنوای، حکم سندیہ اک سمجھایا۔ امرت بوند سوانتی نجر جھرنا جام پیائی، پیالہ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جن بھگت بنا کے اپنے مارگ راہی، رہبر ہو کے راہ دکھایا۔ میرے اُتے دیندار ہیا وڈیائی، جس سر اپنا ہتھ لگایا۔ اوہ گاؤندار ہے چائیں چائیں، جاؤ گھنیرا نال جنا یا۔ اوہ بھگتاں دی کٹ نہ سکے جدائی، جگ وچھڑے اپنے نال ملا یا۔ دھرنی کہے جس بھگتاں دے اندر اپنی تیج وچھائی، وشیاں توں باہر ڈیرہ لایا۔ سچ دا بن کے اک گوسائیں، گود اپنی وچ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر داتا اک اھوایا۔ ناردا کہے دھرنیے تُوں کی دتے وچارا، کہہ کے کی سنایا۔ میں اوسے داسُت دُلا را، دُلھا دُھر دا نظری آ یا۔ جیہڑا جگ جگ رہیا کوارا، کوارے تیرے اُتے اپنا پھیرا پائیا۔ میٹوں سچ دس کھیرا خصم تمہارا، کون تیری سیو کما یا۔ کون مُجبت کرے پیارا، کون اپنا رنگ رنگا یا۔ تیرا کون کنت کتوہل کھیرا سچ بھتارا، مالک کون اھوایا۔ دھرنی رو کے ماریا نعرہ، دُھتھر پٹاں اُتے لگایا۔ وے ناردا میں روواں زارو زارا، نیناں نیر وہا یا۔ اوتار پیغمبر گرو میٹوں دیندے گئے اشارہ، صفتاں نال سنایا۔ نی دھرنیے مرنیے جس ویلے کل کلکی تیرے اُتے آئے چوہیاں اوتارا، چوہیسا روپ بدلا یا۔ تُوں سلکھنی اُس دی پتی بنیں سچ دی نار، نر نرائن اک ہنڈھائیا۔ پر یاد رکھیں اُس دا روپ ہونا نیارا، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائیا۔ اُس ویس وٹا کے تیرے اُتے آؤنا دوبارہ، دوہری کھیل کھلایا۔ بن اگئی لاڑا، سیہرا سیس جگدیش لگایا۔ تُوں اُس دے چرناں کولاں لاؤنی دھوڑ چھارا، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھلیے اُس کملاپات دا کریں انتظار، انت اوسے دا راہ تکا یا۔ جس دا سمبل ہونا سچا گھر بارا، گرہ مندر اک وڈیایا۔ اُس تیرے اُتے چرن نہیں لکاؤنا، تتاں والا روپ نہ کوئے درسایا۔ جے سچ کچھیں اوہ پورن دا روپ تے پورن دا پیارا، پورن سنگر پورن وچ سما یا۔ بنا پورن توں تینوں دینا نہیں کسے سہارا، سہانک

نانک نظر کوئے نہ آئی۔ میرے اُتے کریں اعتبار، بے اعتباریئے جُگ جُگ دیئے کواریئے تیتوں دیاں سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے نارد ا میرے اندر چاؤ گھنیرا، خوشیاں نال جنائی۔ میں وی چاہندی کدی کوئی سائیں بنیگا میرا، سوامی کہہ کے جس نوں سیس نوایا۔ میں گروآں پیراں اوتاراں پیغمبراں تکیا جو آیا سو بن کے اُس دا چیرا، اوسے دے اگے واسطہ پائی۔ جیہڑا دُھر دا منگتا اوہ میرا بٹھے کی بیڑا، جو بیڑی اپنی پر بھ دے نام نال چلایا۔ جس نوں بدھاناں شرع دے جیڑا، تند سکے نہ کوئے کٹایا۔ میں وقت لنگھایا ہتھیرا، کوٹن کوٹ جُگ بتایا۔ کدی چانن تکیا کدی تکیا اندھیرا، دوویں روپ درسایا۔ میتوں جدوں سندیس آیا آویگا سنگر شبد شبد شیرا، سنگھ اپنا روپ بدلائی۔ بھاگ لگائے تیرے نوست دے ویڑا، گرہ دیوے مان وڈیائی۔ توں اپنا ویس کرنا چنگیرا، چنگی طرح جنایا۔ نی اُس نے نہ تیتوں مندر لبھنا مسیت لبھنا نہ لبھنا وچوں کسے دیوہرا، تے دیور بھابی آکھن والا تیرا نظر کوئے نہ آئی۔ جے اُس نوں لبھنا تے اوہ ملیگا سمبل وچ کھیڑا، اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ جنایا۔ نارد کہے دھرنیئے میتوں آوند ا ہاسا، مسخریاں نال جنایا۔ میں وی دیکھنا چاہندا تماشا، کی تماشین اپنی کھیل کھلایا۔ کس بدھ تیرا سوامی تیرے کول آوے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا روپ الاہیا۔ میتوں سچ دس توں کس بدھ لائے دندان دنداں کجل کون نین چھہائی۔ کون لباس سہائے تیری پوری کرے آسا، کون رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورا تا ا اکھوایا۔ دھرنی کہے نارد ا میں لکھ لکھ شکر مناواں گی۔ پنا اکھ اکھ اٹھاواں گی۔ اُس دے نام دی لکھ جگاواں گی۔ دین دُنی توں ہو کے وکھ اوسے دارو پ ویکھن آواں گی۔ توں وی دُور دُراڈے آونانس، میں بچن سچ سناواں گی۔ جے اوہ سمبل گیا وس، واسطہ اوسے اگے پاواں گی۔ جوں بھاوے توں میتوں لینا رکھ، چرناں اُتے سیس اُکاواں گی۔ نارد کہے جے کملیئے اوہ اچھل چھلہدھاری تیتوں چھڈ کے گیا نس، پھر کس دا لکھ تکاوینگی۔ دھرنی کہے میں چرن کول جاواں ڈھٹھ، دھوڑی خاک رماواں گی۔ میرے صاحب سوامیا انترجامیا تیرا روپ نہیں تت اٹھ، اٹھاں تتاں توں باہر اُس نوں مناواں گی۔ جو میرے منظور کر لئے جوڑے ہتھ، واسطہ اوسے اگے پاواں گی۔ نارد کہے اوہ صاحب پُرکھ سمرتھ، کی اُس دا رنگ

رنگاوینگئی۔ دھرنی کہے ناردا جتھے بھگتاں دا ہوویا اکھ، میں اوتھے خوشی خوشی وچ جاواں گی۔ ناردا کہانی کھلیئے رلیئے جے اوہ بھگوان روپ بدل کے بنیاں
 ہووے جٹ، پھیر کس دے نال اکھ ملاوگی۔ دھرنی کہے میں اکو پریم دی لاواں رٹ، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاواں گی۔ وے میریا ماہی بے پرواہی
 نوجوانا سری بھگوانا میںوں جائیں نہ چھڈ، گل پلُو پا کے واسطہ پاواں گی۔ میرے نہیں کوئی ماس ناڑی ہڈ، اپنی دھوڑ خاک اوسے دے چرناں وچ
 رماواں گی۔ میں پچھے رہ گئی تیتھوں اڈ، اگے اپنا گھر تیرے نال وساواں گی۔ نالے رو کے پکاراں دھاہاں ماراں میرے ماہی دُھر دے سائیں کھج
 کوڑیاں کڑیاں میرے وچوں کڈھ، دھرنی کہے میں رو رو حال سناواں گی۔ جے میرا ماہی نہ مٹیا تے ہوئی ہوئی اُس دے چرن دب، کچھی نوں کول
 سداں گی جھب، سوہنا شنگار کر کے آپ بہانگی پھب، جے پیغمبراں اُس نوں کہا رب، تے میں رحیم کہہ کے رحمان کہہ کے اپنا ایمان اوسے اُتے
 رکھاواں گی۔ ناردا کہے نی اوہ انا نکا جہا اوہ ایڈا لہا اوہا وڈا سارا کد، قدیم دامالک دھرنیے کس بدھ تیرا رنگ رنگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ کھلاویگا۔ ناردا کہے دھرتی میں دیکھاں تیرا دُلہا، دُلہنے تُوں وی لے انگڑائی۔ دھرنی کہے ناردا اوہا بڑا
 سخت اصولا، اصل دامالک بے پرواہیا۔ پہلوں چرناں دی لاواں دھولا، مستک خاک رمانیا۔ پھیر دھوڑی لاواں ہلا، جو بلا اشارے نال سمجھائی۔ پھیر اپنے
 سر پر پیار دا بے نظیر بنا کے چلھا، اگنی ست پریم جلائی۔ میریا ماہیا محبوبا میرے گرہ آجا پریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں وچوں بھلا، بھلکھے پاؤن والیا اپنا
 درس دکھائی۔ اپنیاں دیناں مذہباں دی میرے اُتے کرا صلح، صلح کل تیری سچ وڈیائی۔ تُوں آتم دھار پر ماتم برہم تیری دسدی کلا، کلونت تیری سرنائی۔
 تیرا مانو میرے اُتے زلا، زلدیاں لے اٹھائی۔ اکو اپنے نام دا دے دے تلا، جگت بیڑا پار کرائیا۔ سچ گھرانہ دس دے کھلا، حدودا حد نہ کوئے وندائی۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ دکھائی۔ دھرنی کہے میں اپنا آپ شنگاراں گی۔ نین روپ نکھاراں گی۔ گھڑیاں
 تھت وچاراں گی۔ تُوں ہی میرا مت، متر پیارا کہہ پکاراں گی۔ میری سچ سہنجنی اُتے آ کے ماہی لٹ، لٹاں کھول کے تیرے اگے واسطہ پاواں گی۔
 میریا سوامیاں میری دُہائی تیرا روپ بنا کے دُنیا پوجدی رہی پتھر اٹ، میں پانہاں پتھراں کولوں اپنا پلُو چھڈاواں گی۔ سب نوں کہاں گی اکو دے اُتے

تہاڈا انتر نرتر جاوے ٹک، ٹکے نام والے لگاواں گی۔ جھٹ نارد کہے دھرنیے آہ وکھ میرے کول چٹ، چٹے جھاٹے والیے کی اپنا رنگ دکھاواں گی۔ اوہدی بے پرواہی شہنشاہی کتے تئدی نہ رہ جائیں بٹ بٹ، کی نین نین اٹھاواں گی۔ تیتوں پتہ نہیں بنا بھگتاں توں اوہدے درتے سکے کوئی نہ وک، قیمت سچ والی پوایا۔ توں نگاہ مار لے جس نے سوہنگ گرگھاں دی لگایا چھاتی اُتے ہک، حکمت نال دے وڈیایا۔ نی اوہ خصم خصمانہ اک، خصم اگٹرا بے پرواہیا۔ جگت نیتز پئے نہ دکھ، نج لوچن کرے رُشایا۔ جے توں درشن پاؤنا پہلوں بنی پریم داسکھ، سکھیا سچ وچ سمایا۔ جے مہربان ہو کے تیرا لیکھا دیوے لکھ، لیکھ جگت بدلایا۔ تیرے اتوں لاہ کے کوڑی وکھ، امرت دے بھرایا۔ رس دھر کے تیرے وچ، امیوں رس دے چوایا۔ توں ویکھنا اپنے نج، دُھر دامالک دُھر درگاہیا۔ توں جگ چو کڑی گر اوتار پیغمبراں نال گئیوں گجھ، کھیل مذہباں والے تکایا۔ پہلوں اپنا گھ دھو کے شرع دی صاف کر لے گڈ، نام نال نین لے مٹکایا۔ پھیر نمائی ہو کے چرنی ڈگ، پلو گل وچ پایا۔ اپنی کھلی کر لے ڈ، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ اپنا خالی و جا دے ڈھڈ، تیرا نام دُہایا۔ پھیر کہو بھاگ لگا دے میرے پنڈ، سمبل اک سہایا۔ جے توں تتاں والیا وسیوں وچ گھونڈ، گھیرا دو جہان رکھایا۔ لیکھے لالے میری بودی والی ٹنڈ، کیساں رنگ رنگایا۔ مینوں پتہ نہیں لگا کس ویلے توں پرگٹ ہو گیوں وچ ہند، بھارت دتی وڈیایا۔ میری سگلی میٹ دے چند، چنتا دے گوائیا۔ میرے ماہیا توں ہی میری جان توں ہیں میری جند، میری زندگی دے بدلایا۔ توں گھر گبھیرا ساگر سندھ، امرت بوند دے برسایا۔ توں مہربانا نوجوانا سری بھگوانا جن مینوں پرگٹ کیتا پنا کسے لنگ، جگت وائنا نہ کوئے ہلکایا۔ دین دیال میرے بخشند، رحمت دے کمایا۔ توں داتا گنی گہند، گور تیری سرناہیا۔ جھٹ نارد کہے دھرنیے میری سُن لے کنگ، میں کنگرے کنگرے رہیا و جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ شہنشاہ شہانہ، پاتشاہ بے پرواہیا۔ وسے سچھنڈ مکانا، جتھے چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ سورہ چند نہیں نشانہ، منڈل منڈپ نہ کوئے وڈیایا۔ دین دُنی نہیں جہانا، چوراسی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اوتار پیغمبر گر گاوے نہیں کوئی ترانہ، تریا پد نہ کوئے چترایا۔ سنجھ سویر نہیں کوئی شاما، گھڑی پل وند نہ کوئے وندایا۔ جگت نگارہ نہیں کوئی دامہ، دھونسا دھول نہ کوئے و جائیا۔ اوہ مہربان مہربان مہربانا، محبوب

نورِ الٰہیہ۔ اوہ لیکھا جانے گوپی کاہنا، سب نوں پھول پھولائیا۔ تُوں کملیئے سچ دس بردہ کہ نوجوانا، کہ اَلھڑ رُوپ اَکھوائیا۔ کی شان شوقِ دکھائے سِری بھگوانا، اپنا آپ بدلایا۔ کی تُوں ٹیاری دسے جہانا، جو بن ونٹی رنگ رنگایا۔ نی تُوں سلوار پائیں کہ پجامہ، کی تہمت دھوتیاں ساڑھیاں رنگ رنگایا۔ سچ دس تیرا کہو جہا ہووے بانا، کون اوڈھن سیس ڑکایا۔ اوہ شہنشاہ نورِ الٰہی نورِ نورانہ، نر نرائن اک اَکھوائیا۔ کس بدھ تیتوں کرے پروانا، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیایا۔ دھرنی کہے میں کو جھی کملی اوہ میرا گن ندھانا، گہر گبھیر اَکھوائیا۔ ناردا میں اکو رکھاں چرن دھیانا، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ اوہ میرا جیو پرانا، ساہ ساہ کہہ کے شکر منایا۔ میں دُنیا داراں نوں دسنا میرے اُتے رہن والیو جے ملنا سِری بھگوانا، سر سر او سے دے چرناں بھیٹ کرایا۔ بھائیں اوہ مست ہووے بھائیں ہووے دیوانہ، دیوان بھائیں بھگتاں نال لگایا۔ بھائیں اوہ سخی ہووے بھائیں رُوپ دھرے کاہنا، گوپیاں والے رنگ رنگایا۔ او سے دے چرناں کراں پرانا، جو پرا پسنٹی مدھم بیکھری بانی توں باہر درس دکھایا۔ نہ شرع دا کسے نوں رہن دیوے غلاما، غلامو تہاڈے زنجیر دے کٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر سہایا۔ دھرنی کہے میں رُوپ بنا بسنتی، بسن بنواری ول دھیان لگایا۔ انتر گاواں تُوں ہی ماہی تُوں ہی کنتی، کنٹول تیری سرنا یا۔ میں لبھنا نہیں کسے کولوں سادھ سنتی، سادھنا جگت نہ کوئے بنایا۔ تُوں میرا مالک اک بھگونتی، بھگون تیری وڈ وڈیایا۔ میں بھگھارن تیرے در دی منگتی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا پیار بنا دے نال بھگتاں دی سنگتی، سنگ شرم حیا دینی اُٹھایا۔ میں ونجارن رہواں نہ بیخ ت تن دی، جوتی جاتے ہونا سہایا۔ میں تیرا حکم سدا مندی، در تیرے سیس جھکایا۔ جے تُوں آسا پوری کیتی گو بند چن دی، چنّاں دے چاند نے میتوں دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ ناردا کہے دھرنی دھر دا دُلھا ویکھ لے لاڑا، جس نوں لاڑی موت نہ کدے پرنا یا۔ اوہا دھرم دا ویکھ اکھاڑا، جو سچ نال لگایا۔ جس نے کھیل کھلایا سمت شہنشاہی نو دوس ستاراں ہاڑا، اٹھاراں ونڈ ونڈایا۔ اوہ تیرے اُتے رنگ چاڑھے گاڑھا، دُرمت میل دھوایا۔ جن بھگت سہیلے ویکھے جگت دی جنگل جوہ وچ اُجاڑا، ٹلے پرتاں پھول پھولایا۔ دوس رین اوہناں دے پھرے پچھے اگاڑا، بھجے واہو داہیا۔ ست سچ دامار کے دھاڑا، دھاڑوی لُیرا ہووے دھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، مہربان دیا کمائیا۔ دھرنی کہے ناردا اوہ کڈا سوہنا چنگا، متوالہ بے پرواہیا۔ جس دے کول پریم دی گنگا، خوشیاں وہن وہائیا۔ اوہ پار کرائے بھگھا ننگا، کوجھیاں کملیاں کندھ اٹھائیا۔ اتم میری آگیا ونڈا، برہمنڈاں دیاں سنائیا۔ جس داسد اگئی کھنڈا، کھڑگاں کرے صفائیا۔ اکو پھڑ کے ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ پھرے دروہی وچ ور بھنڈا، ور بھنڈی رہی گر لایا۔ جن بھگتاں پکیاں کرن آیا گنڈھا، ٹٹی رہیا جڑائیا۔ سچ سوامی ہو کے دیوے سنگا، سگلا سنگ بنایا۔ میں ویکھ کے ہوئی اچنجا، حیرانی میرے اندر آئی۔ جس دا سفر آد جگاد جگ چوکڑی لمبا، لانبواں نال سب نوں دے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ناردا کہے دھرنیے اوہدا بڑا سوہنا لباس، جگت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں ویکھیا اُتے آکاش، آکاش آکاشاں اُتے سو بھاپائیا۔ اوہ نور روپ ابناش، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ کجگ انت آیا بھگتاں پاس، پاس اپنا لیا بدلایا۔ تیری پوری کرے آس، ترسنا دے مٹائیا۔ ست سچ دی پا کے راس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ نی تیتوں ودھائیاں دیوے شکر اُتے کیلاش، دُوروں ہتھ اٹھائیا۔ برہما کہے شاباش، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ وشنوں کہے میرا صاحب سوامی خاص، خالص رنگ رنگائیا۔ اوتار کہن جس دے بنے داسی داس، سو داتا دُھر درگاہیا۔ پیغمبر کہن جس مقبریاں وچ لیکھے لائی ساڈی لاش، لشکر نظر کوئے نہ آئی۔ گرو گرو کہن جس شبد جنایا سو اس سواس، ساہ ساہ سائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ بھوایں اُس نوں پورن سنگر منو تے بھوایں من لو دُھر دا باپ، تے بھوایں میا کہہ کے گودی آسن لایا۔ بھوایں آتما کہوتے بھوایں پر ماتما کہوتے بھوایں او سے دا جیو جاپ، اوہو نور تے اوہو ظہور نظری آئی۔ جن بھگتو جے نہیں کھلیاتے کھول دیویگا تاک، جنہاں دا تقویٰ لیا بٹھائیا۔ مہربان ہو کے بخشے دات، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ تہاڈی لیکھے لاوے اٹھاراں ہاڈ دی رات، راتی جاگن والیو جاگرت وچ تہانوں اپنا درس دکھائیا۔ کتے سنسار والا سمجھ نہ چھڈیو ساک، ایس نے ساکہ سارا جانا بدلایا۔ پھیر لہجیاں نہیں آؤنا ہاتھ، ہتھیلیاں ملے خلق خدائیا۔ جن بھگتاں ضرور دیویگا ساتھ، ساتھی دُھر دے لئے بنایا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ متھور دھوڑی لگی ماتھ، چرن سرن سرنائیا۔ میں خوشیاں نال نوواں کھنڈاں نوں دینا آکھ، بن اکھراں ڈھولے گائیا۔ میرا صاحب سوامی انترجامی میرا ایسے نال جڑیا نات، جو اپنا رنگ رہیا رنگائیا۔ دُنیا دارو سب

دا لیکھا لئے واچ، واچنہارا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد
جگادی سنگر ساچ، ساچا سنگر اک اکھوائیا۔

* ۱۹ ہاڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں * *

نارد کہے دھرنیے توں سوہنی نہاتی دھوتی، صاف ستھری نظری آئی۔ تیرے نور دی جگدی نورانی جوتی، جوت جوت جوت جوت نال رُشانی۔ نی
توں پھریں اک اکھوتی، اکلے واہو داہیا۔ تیرے اُتے مانک ہیرے موتی، جن بھگت سہیلے سوہا پائی۔ جیہڑے دسدے وچوں کوٹن کوٹی، انگنتاں وچوں
گنت نہ کوئے گنائی۔ توں جاگ سوانی سوتی، ستی لے انگڑائی۔ تیری یاد بیت گئی بہتی، جگ چوکڑی پندھ مکائی۔ نی نہ کوئی تیری دھی نہ کوئی پت تے
پوتی، پوترا دوہترا نظر کوئے نہ آئی۔ کیوں بن نیناں رہی روتی، ہنچھواں ہار بنائی۔ توں نئی نکی جی چھوٹی، وڈی وڈ نہ کوئے وڈیائی۔ تیرے اُتے دین
دنی دی واسنا ہو گئی کھوٹی، کوڑ وچ لوکائی۔ جھگڑا دے ان روٹی، دردیاں درد نہ کوئے وڈائی۔ ایسے کارن دھرنیے میں چار جگ رکھی لنگوٹی، اوڈھن
سیس نہ کوئے لکائی۔ میرا اک کرمنڈل اک لوٹی، جس نوں لٹیا کہہ کے سارے گائی۔ میں سانجھ کے رکھیا پریم پیار دی کوٹھی، کٹیا وچ لکائی۔ جوتی
جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائی۔ نارد کہے دھرنیے تیری پریم پیار دی اگلی، انگن سوہنا نظری آئی۔ نی توں
اکو جی اُچی لمی، چھوٹا وڈا حصہ نہ کوئے رکھائی۔ پر بھ دی چرن دھوڑ وچوں جی، دوسر دے کوئے نہ مائی۔ میری اک بیننتی مٹی، نسا والیے دیاں
جنائی۔ ساچے صاحب دی بنی چٹی، جس چند ستار نشان دینے مٹائی۔ ویکھیں جگت لالچ وچ نہ بنیں طمعی، تانس ترسنا نہ کوئے رکھائی۔ صاحب سوامی
گاویں دم دی، دامنگیر اکو اک رکھائی۔ جس تیرے اُتے کھیل کھیلنی نویں، نو نو چار دا پندھ مکائی۔ توں اوسے دا ڈھولا گویں، گا گا شکر بنائی۔ اوسے
دے چرناں ڈھویں، جو ڈھئیے دا مالک سوہا پائی۔ ویکھیں غفلت وچ کدے نہ سویں، نیتز نین لینے گھلایا۔ اوسے دی داسن ہو کے روہیں، داسی داس

سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈیاںیا۔ نارد کہے دھرنیے تینتوں مارگ دستاں سکھلا، سہج نال درڑاںیا۔ تیرا وسدا رہے محلا، محل اٹل وجے ودھانیا۔ ترس کرے جو صاحب تیرا اکلّا، ایکنکارا نور الاہیا۔ جو وسیا جلا تھلا، مہینل رہیا سماںیا۔ اوہ پرگٹ ہووے پل پلا، پاربرہم دُھر درگاہیا۔ اوہ زندگی دا مول دیوے پھلا، پھل پھلو اڑی آپ مہکانیا۔ اُس دی سرن پویں جو سب دا کرے بھلا، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ اوہ جوتی شبدی دھار رلا، نور ظہور وچ لکانیا۔ جس نے سچ سنگھاسن سچ دوارے ملا، مالک ہو کے خوشی بنانیا۔ دھرنیے اُس دے نام دا پھیر دے پلا، جو پاربرہم پت پر میثور اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے وچ جل تھلا، مہینل وچ محبوب اپنا درس دکھانیا۔

* ۳۰ ہاڑ شہنشاہی سمت نو فرور پُر چھاؤنی گوال ٹولی رام سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے تیرے پیار دی پر بھو قسما، سوگند کھا کے دیاں جنانیا۔ تیریاں جگ چوکڑی دیکھیاں رسماں، کس بدھ اپنی ونڈ ونڈانیا۔ میں تکدی رہی پنا چشما، چشمے دید دھیان لگانیا۔ میرے محبوب دُھر دے خصما، خصمانے سیس جھکانیا۔ ونڈی دیکھ لے سریر جسما، ضمیراں پھول پھولانیا۔ تیرا نظر نہ آئے اشٹ اسماء، عظیم اعظم تیرا نور نہ کوئے درساںیا۔ میں سندیسے دتے وشن برہما وشنا، وشو دھار سنانیا۔ میں آکھیا راما کرشنا، پریم وچ سنانیا۔ پیغمبراں دیتیاں چٹنا، پنا حرف حروف لکھانیا۔ گرو آں آگے پا کے پٹنا، بھڑی بھڑی کر گرانیا۔ میرے اُتے پوجا رہ جانی پتھر اٹنا، پر بھو سیس نہ کوئے نوانیا۔ دُھر دا نام ٹکلیاں وچ وکنا، قیمت ہٹاں وچ رکھانیا۔ سنگر شبد ملے نہ متنا، متر پیارا سنگ نہ کوئے بنانیا۔ آتم پر ماتم کرے کوئے نہ ہتتا، ہتکاری رنگ نہ کوئے سماںیا۔ بچھدی رہی پر بھو تیرا سماں کتنا، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ توں وس جا میرے چٹنا، چت ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ توں سوامی میرا پتتا، پت پر میثور اک اکھوانیا۔ میرا لہنا دینا دس دے ہتتا، بن ہتھاں ہتھ اٹھانیا۔ کون دوارے تیرا چرن کلنا، دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ کس بدھ میرا لیکھ

نچھٹنا، صاحب دینا سمجھایا۔ دھرنی کہے میٹوں سنادے اگئی سکھنا، سکھیا سچ سمجھایا۔ تیرا لیکھا لیکھ کس بدھ لکھنا، کی اپنا حکم ورتایا۔ تُوں ویس وٹائیں
 نت نوتنا، جگ جگ پھیریاں پائیا۔ دھرنی کہے کس بدھ میری بدلے رکھنا، رکھ اپنے نال بنایا۔ کس نین نیتر دسنا، پردہ دینا گھلایا۔ کس دھار بھگتاں
 اندر لٹنا، آتم سچ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار
 میرے تننا، میت ریت اپنی دینی سمجھایا۔

* پہلی ساون شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات دے سمیں *

سمت نو شہنشاہی کہے میرا پروشا پہلا ساون، ساوریا گاوری دیوے مان وڈیایا۔ جو آشار رکھ کے گیا بل دوارے باون، بنا باب احباب انتر نرتر بھیو
 جنایا۔ جو اشارہ کیتا رام نے راون، دھسر شیش چار ویداں توں باہر جنایا۔ جس دی نگاہ ماری کرشنا کاہن، گھنٹیا مینا نیا توں باہر ویکھ وکھایا۔ جس دا
 پیغمبر اں کلمے کائنات توں باہر پکڑیا دامن، دامنگیر بے نظیر شاہ حقیر نور الاہیا۔ جس نوں سنگر گردیو بنایا ضامن، ظاہر ظہور اگم اتھاپیا۔ سو پڑکھ اکالا
 دین دیالا بن کے پنت پاؤن، پنت پنت ترے گن رہیا کرایا۔ ست ستوادی برہم برہادی بن کے شبد ضامن، دو جہان سری بھگوان اپنی گنڈھ پوایا۔
 کلج انت سری بھگونت دھر داکت میٹے اندھیری شامن، شمع نور چند چند رُشانیا۔ جگت ترسنا برہما وشنا ویکھے شنکر والی طامن، رجو طمعو ستو پردہ آپ
 چکایا۔ نرگن نور بنا کوہ طور ست سرو کھیل کرے سری بھگوان، بھگوان اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا پردہ آپ چکایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا، سوبھاونت دے وڈیایا۔ کرپا کرے دین دیال درد دُکھ بھے بھنجنا، پاربرہم پت پر میثور اگم اتھاپیا۔
 پروردگار سانجھیا ساچا سبنا، ساک سین عین دا عین اک اھوایا۔ جو میرے اُتے اپنے پریم دی چاڑھے رنگنا، رنگت دو جہان رنگایا۔ تس دوارے
 میں بھکھارن ہو کے منگنا، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی میرا بھاگ رہن نہ دیویں مندنا، بھاگ ہین سر ہتھ دینا ٹکایا۔ میری

دروہی میرے اُتوں نشانِ مٹنا تارا چندنا، چند ستار کر پکارِ صدی چوڑھویں چوڑس روپ بدلایا۔ تیرا کھیل اگما ہونا پنا دسنا، ررواں چھم چھم نیرِ وہایا۔ کرنی دے کرتے سورے سرنگنا، دُھر دے یار بے عیب تیری وڈ وڈیایا۔ چرن دھوڑی لاواں چھار توں دیونہار داتار، دیاندھ ٹھا کر سوامی مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے میرا ساون جگت رُت توں باہر، رُتڑی مات نہ کوئے بنایا۔ جس دی صفت لکھ سکے کوئے نہ شاعر، قلم سیاہی کاتب نہ کوئے پتھرایا۔ چار جگ جس دا بھو پانہ سکلیا کوئے ماہر، پردہ محبوب حق نہ کوئے اٹھایا۔ جو آیتس گایا صفتاں کر کے وچ دائر، حد حدو دا ونڈ ونڈایا۔ شرع شرع نوں دس کے غار، غرض اپنی گنڈھ پوایا۔ میں راگ توں سُن دی رہی باہر، طرز عالیشان عظیم کائنات دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے سُن ساون سبج، دُھر مترا دیاں جنایا۔ کون پر بھو دے چرن دھوڑی کرے مجن، دُرمت میل میل گویا۔ کس بدھ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، بھجن بندگی کون وڈیایا۔ کون وچ مایا مایا موہ جگت تجن، ترسنا لوبھ نہ کوئے ہلکایا۔ کس بدھ صاحب سنگر پردے آوے کجن، سر سر ہتھ اٹھایا۔ کس دھار اگئی دیک جگن، بن تیل باقی ہوئے رُشنا یا۔ کون ویلا وقت سُنہجنا میں مناواں سگن، تھت وار گھڑی پل کون وڈیایا۔ دھرنی کہے ساونا کس بدھ میرے اُتوں کوڑ دی بُجھے اگن، تتی واء نہ لاگے رایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جن بھگتاں ملے اُپر شاہ رگن، نو نو دا پندھ مکایا۔ کون کھیڑا ہوئے سُنہجنا بدن، مٹی خاک سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار دُھر دا ور، ور داتا اک اھوایا۔ دھرنی کہے ساون میری کون کرے سُنہجنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ امرت سنجے کایا بت، بُتھنیاں کرے صفایا۔ آتم دھار بنائے دُھر دے سُن، دُلا رے اپنی گود اٹھایا۔ کوڑ کریا پینڈا کس بدھ جائے مگ، مکمل دے سُنایا۔ ساون خوشیاں وچ گیا جھک، نو نو سپس نوایا۔ دھرنی کی میتھوں رہی پُچھ، اپنی آسا رہی پرگٹایا۔ میرے کول نہیں کچھ، کچھ مچھ دا پچھلا لیکھا دیاں درڑایا۔ توں اپنی نگاہ مار لے نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دی گکھ، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ چوڑاسی وچوں اپنے لاڈلے تک لے منکھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نال رلایا۔ سارے کس دھار وچ مان دے سکھ، کون سکھ ساگر وچ سما یا۔ دھرنی اپنے

دوہاں ہتھیاں نوں رہی گھٹ، بن ہتھیاں ہتھ دباںیا۔ وے ساونا میرے اُتے چاروں کُنٹ پئی لُٹ، کلج لُٹیرا لُٹے تھاؤں تھانیا۔ دھرم دی دھار وچ دے کوئے نہ خوش خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگاںیا۔ ساون کہے دھرنیے ہو جاچپ، رسنا جہوانہ کوئے ہلاںیا۔ چاروں کُنٹ تک اندھیرا گھپ، سورہ سچ نہ کوئے رُشناںیا۔ نگاہ مار لے تیرا وقت سہنجا گیا ڈھک، عیسیٰ کلاک دے گواہیا۔ بدر دا الونا ساگ کی کہہ رہیا ٹک، جس ٹکڑے ٹکڑے کیتی جگت لوکاںیا۔ موئے اشارہ دتا کی جو کوہ طور تے گیا جھک، مکھ تیرے نال لگاںیا۔ محمد نے کی تیرے اگے پھولیا ڈکھ، مدینے مقبرے وچ آسن لایا۔ صدی چودھویں میرے مالکا جگت دیا خالکا میریا اماما میری اُمت وچ پینی لُٹ، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ اللہ ہو انا ہو جب تک سارے گائے کوئے نہ ٹک، تخم تاثیر سکے نہ کوئے بچانیا۔ جس کارن لب کٹائی مچھ، مشکل حل نہ کوئی کراںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر تھم اپنے ہتھ رکھانیا۔ دھرنی کہے ساون کر دے اپنی برکھا، میگھلا اک برسایا۔ مینوں نہ سوگ رہے نہ ہرکھا، چنتا غم نہ کوئے جناںیا۔ ساون رو کے کہا دھرنیے اوہ وقت یاد کر لے جس ویلے تھم دتا سی گوہند اُتے سرسا، سُرستی گنگا ساریاں بیٹھیاں سیس نوایا۔ جس ویلے میرے صاحب سلطان سری بھگوان نرگن دھار آئی ہستی، ہست کیٹاں ویکھ دکھانیا۔ بنا بھگتاں توں کسے چڑھے نہ مستی، نام خُماری رنگ نہ کوئے رنگاںیا۔ ایہہ لیکھا گوہند نے سر سے وچ رُڑھایا دستی، انگلاں پنچ پنچ چھہانیا۔ پھیر ہس کے تاڑی مار کے کہا کھیل ہونی اکھننا اکھ دی، اکھ اگوچر جو بے پرواہیا۔ اگوں سرسا دی دھار اپنی آشا دس دی، بن رسنا بول سنانیا۔ گوہند ایہہ وست کیہڑے بنجارے ہٹ دی، خریدار کون اکھوانیا۔ گوہند اشارہ کیتا اوہ سرسیا ایہہ کھیل ہونی اُس اگے جٹ دی، جس نوں جٹا جوٹ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اُس ویلے صدی چودھویں ہونی سپدی، ٹاپوآں توں پرے جس دی ہووے رُشناںیا۔ ایہہ دھار کھیل کھیلے پُرکھ سمرتھ دی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتانیا۔ میرے وہناں دی دھار ہونی اوس ساچے ہتھ دی، جس ہتھ نوں اکھ کہہ کے سارے گانیا۔ جس دی صفت وڈیائی نہیں کسے مس دی، سمند ساگر اپنی سیو کمانیا۔ ذرا کھیل تک لے اشارے والی اکھ دی، بن نیناں توں نین دتا چکانیا۔ بھيو کھولنا کسے طاقت نہیں بڈھ مت دی، من چلے نہ کوئے چترانیا۔ اوتھے وڈیائی نہیں پوجا پاٹھ تپ دی، سمرن جوگ ابھیاں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اوہ کھیل ہونی

انہونی نرگن جوت شبد دھار پرگٹ دی، پرگنا اپنا لئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی آپ اکھوائیا۔ ساون کہے دھرنیے اوس پر بھو دی ویکھ اگئی برسات، جس دی برس ماس ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نی اوہ تیرا سوامی کملاپات، پت پر میشور دھردر گاہیا۔ جس دی آد جگادی اپنی جات، ذات اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو نرگن سرگن بٹھے نات، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ سو بیٹھا دسے اکانت، اک اکلا نور الاہیا۔ بنا نیناں توں مار جھت، جھاک اپنی ویکھ وکھائیا۔ جس نے کلج میٹنی اندھیری رات، رتڑی بھگتاں نال مہکائیا۔ اُس دی خبر سندیسے وچ سُن لے بات، باطن دیاں جنائیا۔ جو سب دا انتر نرنتر سجن ساک، سین اگم اتھایا۔ اوہ کھول کے اپنا تاک، گھر گھر بھگتاں امرت بوند سوانتی نا بھی کول دے چوائیا۔ تیرے اُتے کھیل کرے لوک مات، ماتر بھومیے ویکھنا چائیں چائیا۔ جس نے تپدے ہر دے کرنے شانت، کلج کوڑی اگن بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ پرگٹائیا۔ دھرنی کہے ساون کی سنگر میگھ برساویگا۔ ساون کہے دھرنی دھرم دی دھار دیا کماویگا۔ تیری جگ جگ دی تپش بُجھایوگا۔ جو آسا رکھ کے گئے رکھ پت، سپتس رکھیاں پور کر اوگا۔ جو اوتار پیغمبراں گرو آں دتا بھوکھت، پیشین گوئیاں سب دی پیش کر جناویگا۔ جن بھگتاں کایا مندر اندر کھول کے درشت، دیوہرامسیت اکو رنگ رنگاویگا۔ ناتا توڑ کے کوڑ سرشت، سریشٹ آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ جو وعدہ کیتا رام نال وشٹ، سو وشیاں توں باہر جن بھگت آپ ملاویگا۔ جس دا دو جہان اکو ہونا اشٹ، اشٹی مرد اپنا روپ نہ کوئے درساویگا۔ جس دا لہنا دینا نہیں ٹانک جست، اک دو ونڈ نہ کوئے ونڈاویگا۔ تیری انت میٹ کے چنت، کلج چکھا وچوں باہر کڈھایوگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اک سہاویگا۔ ساچا گرہ پر بھ سہائیا۔ دین دیال دیا کماویگا۔ جوتی جاتا جوت رُشائیا۔ شبدی شبد دھار پرگٹاویگا۔ بنک دوارا اک سہائیا۔ سمبل اپنا نور چکائیگا۔ ظاہر ظہور کھیل کھائیگا۔ سرب کلا بھر پور، پردہ اوہلا آپ اٹھائیگا۔ پینڈا پندھ مکا کے نیڑے دور، گھر اکو اک سہائیا۔ جتھے دسے حاضر حضور، حضراتاں دا حضرت سو بھاپائیگا۔ سو صاحب سلطان نوجوان بھگتاں ملے ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیگا۔ کوٹ جنم دیاں پاپیاں نگاہ نال میٹ دیوے قصور، کسر اعشاریہ توں باہر آپ اٹھائیگا۔ منو آمن نہ پائے فتور، فتویٰ نام والا لگائے گا۔ اپنے پیار دا آپے بنا

دستور، پنا دست توں دست نال رکھائیگا۔ جن بھگتاں مستک لگا کے دُھر دی دھوڑ، ٹکے نام والے رمائیگا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مورکھ موڑھ، اندھ اگیان اپنا گیان سمجھائے گا۔ شبدي دھار چوٹی چاڑھ کے سچ کھجور، پھر تھلے کدے نہ لایگا۔ غریباں نمائیاں کوجھیاں کملیاں دی آسا کر پور، پُریاں لوآں توں باہر کچھنڈ کائیگا۔ ایہہ صاحب نے کھیل کرنا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیگا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سطح بلندی توں اُتے کرے مشہور، اشاریاں نال وشن برہاشو وکھائیگا۔ جن بھگتاں دا بنے مزدور، چاکر چاکری پریم والی جنائیگا۔ پھیر وی بھگتاں دا ہویا رہے مشکور، شکرانے وچ گانے بھگتاں ہتھ بٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک وکھائیگا۔ ساون کہے دھرنی میرا میگھ نہ ٹھنڈا نہ تئا، ست سچ جنائیگا۔ مینوں سارے دیندے گئے متا، بدھیوان بدھ نال درڑائیگا۔ میری آشارکھ کے بیٹھے سمند ساگر ستا، ستوادی دھیان لگائیگا۔ پر میں کی دتاں میرا سوامی پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو کچھ سو اُس دے ہتھا، حکمے وچ حکم ورتائیگا۔ میں چاروں کُنٹ بھجیا نٹھا، چلاں واہو داہیا۔ میں پھراں جگت دھار دیاں مٹھاں، مساناں پنڈھ مُکائیگا۔ میں سناں راگ کولوں بھٹا، گویا کن والا بنائیگا۔ میں جگت جہان دی حد نپا، ٹاپوآں توں باہر ویکھ وکھائیگا۔ میں سبجگ تریتا دواپر کھیل ویکھیا نال اکھاں، اوتار پیغمبر گرو کھیل کھلایا۔ مینوں یاد آوندا جس ویلے گوہند جیکارا بولیا فتھا، فاتحہ سب دا دیاں کرائیا۔ میرا میگھلانہ ٹھنڈا نہ تئا، تتوت سکے نہ کسے دا بدلایا۔ نی میں تیتوں چھوٹا جہا دسدا پتہ، پنا لیکھنی توں لیکھ دیاں لکھائیگا۔ اُس دا حساب نہ ایضن نہ تھھا، یقین یقین وچوں سمجھائیگا۔ نی جس دی چار جگ سارے گاؤندے آئے گا تھھا، صفتاں اکھراں نال وڈیائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے ساونا اوہ ویکھ نارد آوندا بھجیا، بودی رہیا ہلایا۔ نالے ہتھ اٹھائے سجا، انگلاں تن رہیا اٹھائیگا۔ کوک پکارے دھرنی مینوں دس دے پوتر جگہ، کون استھان سو بھاپایا۔ جتھے لالچ ہوئے کوئے نہ لبا، وکار ہنکار نہ کوئے وکھائیگا۔ دین مذہب ذات پات توں وکھری ہووے ستا، شرع شریعت وچ کوئے نہ آئیگا۔ جنہاں دے انتر اکو ہووے صدا، تنہاں دے صدقے واری گھول گھمائیگا۔ جتھے ہووے کوئے نہ دعا، فریب روپ نہ کوئے بدلایا۔ دھرنی کہے نارد میں کی جانا اپنا آگا، آگے کہہ کے کی سنائیگا۔ میری دروہی دُہائی آگے اوس ربا، جس نوں عالمین کہے خدائیگا۔

میرا اپنا آپ پاپاں دبا، بھار سکاں نہ مول اٹھایا۔ میں دہتھر ماردی پٹاں، ناردا جے کتے آجائے میرا ابا، میں رورو کے دیاں سنایا۔ وے میریا سوامیا
انتر جامیا کسے نے سور کھا لیا کسے نے کھا لیا ڈھگا، تیرا پریمی رہن کوئے نہ پانیا۔ پتہ نہیں کی تیتوں اس وچ آوند مزہ، مذاق تیری خلق خدایا۔ ناردا کہے
دھرنی کی توں اوس توں دو اوگی سزا، چاروں گنت پئے ڈہایا۔ کی توں ونگارینگی قضا، لاڑی موت نال ملایا۔ اُدھروں کلجگ آگیا، ناردا آہ ویکھ لے میرا
نشانہ گڈا، گاڈ نے گائیڈ مینٹوں دتا بنایا۔ میں جھگڑا پا کے ماٹی چم ہڈا، چم درشٹی سب دی دتی بدلایا۔ اوہ ویکھ سب دے واسطے پٹیا کھڈا، چوواں لوک
چوواں طبق دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر دا حکم اپنا آپ ورتایا۔ ناردا کہے کلجگا سوہنیا نہ مار ایڈی
شیخی، شیخ مسانک ملا ویکھ دھیان لگایا۔ اوہ ویکھ تیری مٹدی جاندی ریکھی، رکھی منی سارے رہے گرلایا۔ کملیا توں ہون والا پردیسی، دھرنی دھرت
دھول اتوں اپنا پنڈھ مکایا۔ جس کارن نانک موڈھے دھری جگت والی کھسی، خالصہ گوہند گیا پرگٹایا۔ تیتوں دیس چھڈنا پئے چھیتی، چھتر دھاری تیرا
چھتر رہن نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھ یار روپ اولاکر کے آگیا بھیکھی، بھیکھ اپنا آپ بدلایا۔ جس نے تیری جانی بدی نیکی، نکلیاں
وڈیاں کھوج کھوجایا۔ میں اُس دی رکھی ٹیکی، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ میں چار جگ دا بھیتی، بھيو ابھیدا دیاں جنایا۔ جیہڑا صاحب سلطانا
نوجوانا سری بھگوانا جگ جگ کھیلے کھیل ہمیشی، ہم ساجن اک اکھوایا۔ اوہ نرگن دھار جوت پرویشی، پروشٹا پہلا ساون دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر رنگ اک رنگایا۔ ساون کہے میرا مالک آد جگادی ٹھنڈا، ساونک ست ورتایا۔ جو آتم پر ماتم پاوے گنڈھا،
جگ وچھڑے جگ ملایا۔ بھاگ لگا کے جیو پنڈا، برہمنڈ کھنڈ ہوئے سہانیا۔ اوہ مالک بن گنی گہندا، گہر گمبھیر گور دے گواہیا۔ جس دا پریم ساگر سندھا،
بنا لہر لہر لکرائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے جن بھگت بنا کے دھر دی بندا، آتم اپنے سنگ ملایا۔ بجر کپاٹی توڑ کے چندا، لیکھا اندروں دے چکایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ وست آپ ورتایا۔ سچ وست ورتے پر بھ آپ، جگ جگ اپنی دیا کمائندا۔ جن بھگتاں کروڈ
پرتاپ، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر اپنا شبد جنائندا۔ رسنا جہوا جنا نہ کوئے جاپ، اجپا جاپ وچ سمائندا۔ ترے گن اندروں میٹ کے تاپ،

ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا کوڑی اگن بُجھائیندا۔ ایسے اوتھے دو جہان بن کے باپ، پتا ہرجن اپنی گود ٹکائیندا۔ دین دُنی دی میٹ اندھیری رات، نرگن نور ساچا چند چکائیندا۔ امرت دے کے بوند سوانت، ترسنا ترکھا کوڑ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک پرگٹائیندا۔ ساؤن کہے میری نمو نمو پرنام، پر م پُرکھ سرنایا۔ میرا سجدہ دُھر امام، قدم بوسی سر بُجھکایا۔ میرا لہنا دینا دُھر دے رام، کاہن اگڑے مل کے وجے ودھایا۔ میرا نام منتر سنگر شبد نشان، دوجا نظر کوءے نہ آئی۔ پنا نیتز نین لوچن توں کراں دھیان، پنا اکھیاں اکھ ملائی۔ پنا پڑھیاں سُنیاں ہووے گیان، بن جہوا وجے ودھایا۔ میرا ٹھاکر سوامی گھر سبھے ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ امرت میگھ برسے مہان، بوند سوانتی اگم ٹپکایا۔ جن بھگتاں بنا کے پُرکھ سُبجان، پُرکھ پُرکھوتم دیوے مان وڈیایا۔ ساؤن کہے میں تِس صاحب توں منگاں دان، جو دیونہارا اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ ور، ست ساچے اپنا سنگ بنایا۔ ساؤن کہے جن بھگتو پُرکھ اکال دُھر دا سنگی، سکلا سنگ بنایا۔ دیوے وست سدا انمنگی، انمل اٹل جھولی آپ بھرایا۔ جن بھگتاں نج نیتز اکھ ہون نہ دیوے اندھی، دب نیتز آپ گھلایا۔ منسا من رہے نہ ڈمبی، پکھنڈ کوڑ رہے نہ رایا۔ لیکھا مُکاوے پر کرتی پنچھی، پنچ دس وجے ودھایا۔ سنگر شبد آد جگادی دُھر دا جنگی، شبد کھنڈا ہتھ چکایا۔ جس دی دھار وچ جگ چو کڑی کوٹن کوٹ لنگھی، پاندھی اپنا پندھ گئے مُکایا۔ اوہ سب دے نال پوری کرے جو کیتی سندھی، سندھیا پہلی ساؤن نال ملائی۔ کلج دھار اتم دیکھے کنڈھا کنڈھی، گھاٹ پتن پھول پھولایا۔ کھیلے کھیل سورا سر بنگی، جو سر بنگ اشارہ گیا جنایا۔ جس کلج دی آو رہن نہیں دینی لمبی، لمحہ لمحہ دے دکھایا۔ اوہ دا کھیل دیکھ کے دھرتی کبھی، دھول ہلوانے رہی پایا۔ نیتز نیر ورو لے جمنائستی گنگی، گنگوتری نیر وہایا۔ جس کوڑی کرپا کھیل مٹاؤنی مسندی، مسلے سب دے حل کرایا۔ اوہ دیناں دی رہن نہ دیوے کوءے پابندی، شرع زنجیر دے کٹایا۔ بھيو گھلا کے جیرج انڈی، اُتبھج سیتج کرے شنوایا۔ نو ست رہن نہ دیوے کوئی پکھنڈی، بھیکھا دھاری بھیکھ نہ کوءے بدلایا۔ جن بھگتاں اتم ہووے کوءے نہ رنڈی، سنگر شبد کنت ہنڈھایا۔ ناتا توڑ کوڑ ور بھنڈی، برہمنڈ پندھ دے مُکایا۔ ساچا مارگ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم دس کے ڈنڈی، ڈنڈے پوڑے اگم دے چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر سچ دامالک اک اکھوائیا۔ ساون کہے بھگتو میرے انتر اکو خواہش، سچ سچ سناٹیا۔ سچ منڈل دی گھر اپنے ویکھو راس، گوپی کاہن انتر نظری آتیا۔ آتم پر ماتم سے پاس، کروٹ وچ پاسا نہ کدے بدلایا۔ بنا نیناں توں مارو جھات، نج نیترا اکھ اٹھایا۔ اوہ تہاڈا سجن میت آد جگادی ساک، سین اک ہو آتیا۔ تہاڈا تن وجود ماٹی خاک کر کے پاک، پتت پتت دے بنایا۔ اوہ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا مکلاپات، پتت پریشور ڈھردر گاہیا۔ جس دے پچھے تساں اچ دی کٹی رات، بھنڑی رین دے وڈایا۔ گرگھ گر سکھ سنت سہیلے ہر جن بن گئے پارجات، ذات توں پرے پر بھ دی یاد وچ سناٹیا۔ جتھے جگت ترسنا کوڑی کر یا کام وائنا نہیں کم ذات، گلکھنی نظر کوئے نہ آتیا۔ اوتھے توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سوہنگ پڑھنی گاتھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ راتی سنتیاں دنے جاگدیاں پر بھو ملیگا آپ، ستمگھ اپنا درس دکھایا۔ نہ پُن ویکھے نہ پاپ، پتت پاپیاں پھڑ باہوں دے تراٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا آپ سہایا۔ دھرنی کہے ساون دوویں ٹیکھے متھا، بن مستک سپس نوٹیا۔ نالے کہیے خوشی نال پڑکھ سمرتھا، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ پچھے تیری بڑی سُن لئی کتھا، گر اوتار پیغمبر گئے سناٹیا۔ تیرا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی اپنا روپ بدلایا۔ دین دُنی دی اُلٹی گیر دے لٹھا، لاٹھی حکم والی اٹھایا۔ دیناں مذہباں دا لہنا مکا دے اکٹھا، اوتار پیغمبر گرو اکو رنگ رنگاٹیا۔ چاروں کُنٹ کلج کوڑی کر یا دا تپدا ویکھ لے بھٹھا، بھٹھیالا ہو کے کلج اگنی ڈاہیا۔ نگاہ مار لے شودوالے مندر مٹھا، بن نیناں نین تکاٹیا۔ تیرے نام دا (پیا رٹا)، کلمہ کلمے نال کرے لڑایا۔ دھرنی کہے میں روواں دہتھڑ مار کے پٹا، پٹنے والیا تیتوں دیاں سناٹیا۔ بھاویں تیرا روپ ہووے کیسا دھاری جٹا، جٹا تیتوں دیاں سناٹیا۔ تیرے بنا میرا کھٹرا کدے نہ وساء، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جے توں سمبل آیا نسا، ناستک ویکھ خلق خدایا۔ تیری رین رہے نہ اندھیری مساء، چند دے چاننے کر رُشناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاٹیا۔ دھرنی کہے میں پٹدی، در تیرے کراں پکار۔ پوجا مکا دے پتھر اٹ دی، میرے سانجھے پروردگار۔ تیرے چرناں دے وچ لٹدی، مستک دھوڑی لاواں چھار۔ میری دُہائی تیرے نام کلمے اُتے سرتی کسے نہ ٹکدی، ٹکیاں والے پنڈت روون دھاہاں مار۔ تیری بانی اکھراں والی ٹکیاں اُتے وکدی، میرے سنگر سرجنہار۔ میں ونجاری

تیرے نام دی اِکوچٹ دی، چٹے آسو والیا توں آ جا ہو کے شاہ آسوار۔ میری آشا پوری ہو جائے سک دی، میری ترسنا دے نوار۔ گو بند تیری تیغ دی دھار جو ماچھو واڑے اپنے سپنے اُتے سی لکھدی، اوہ اکھر دے دکھال۔ کیہڑی دھار ہونی میرے سکھ دی، جنہاں سکھاں دے اندر میرا چمکے نور جمال۔ دھرنی کہے میرے سوامیا میں پھیر تیرے آگے پٹدی، توں آ کے سرت سنبھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے ہو سہار۔ دھرنی کہے چڑھ جا اپنے راک، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ میں چوڈاں لوکاں دا کھول کے تاک، چوڈاں طبقات دا کُنڈا دیاں گھلایا۔ میرے سپنے اُتے لکھیا اوتر پیغمبراں گروآں دا بھوکھت واک، جس دی ریکھا سکیا نہ کوئے مٹایا۔ تڈھ بن کلج دی میٹے کوئے نہ واٹ، پنڈھ سکے نہ کوئے چکایا۔ توں آ جا اپنے پتن تے گو بند والے گھاٹ، جس دا کنارہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرا نور جوت ہووے تے دو جہاناں چمکے لاٹ، سنگر شبد تیری کرے شنوایا۔ تیرا سمبل تے پورن دی سیجا ہووے کھاٹ، کھٹیا اور نہ کوئے رکھایا۔ اوہ سوہنیا سبھتا مترا جتھے تیرا دسیرا اچ دی رات، راتی ستیاں لینا ملائیا۔ کس نوں درشن دینا ساکھیا، سنگمھ سو بھاپایا۔ محمد عیسیٰ موسیٰ والیاں نوں دے دات، اپنا آپ دینا سمجھایا۔ ایہہ سمت نو میں دستاں بات، پتراں ماواں ناتا رہن نہ پائیا۔ مایا ممتا لا دے آگ، کنت سہاگ نار نہ کوئے ہنڈھایا۔ ساچیاں بھگتاں نوں مار لے آواز، اندر وڑ کے کھول دے راز، اپنا پردہ آپ چکایا۔ تاجاں والیا بخش دے تاج، دھرم دھار پرگٹایا۔ جے توں آ گیا دیس ماجھ، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ کلج دا کوڑ ڈوب جہاز، لوک مات رہن نہ پائیا۔ سبجگ دا مارگ دس دے ساچ، سچ تیری وڈیایا۔ میرے اوتوں اگنی مٹا دے آچ، ساتک ست دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی خوشی بنایا۔ دھرنی کہے کلج کوڑ میٹ دے لوک مات، مہربان دیا کمائیا۔ توں صاحب کملاپات، پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ اندھیرا اندھ رہے نہ رات، رتڑی اپنی دینی مہکایا۔ جیہڑی اوتار پیغمبراں بھوکھ آکھی بات، آخر لیکھے لے لگایا۔ میں بنانی جوڑدی ہاتھ، نو نو سیس جھکایا۔ ست دھرم دی بخش دات، ست سچ میرے اُتے ورتایا۔ سبجگ تریتا دوا پر تیری رکھی جھاک، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ کر دے اگھا، کلج کوڑیاں کوڑ مٹایا۔ کی آشارکھ کے گیا بدھا، بدھی توں پرے

دھیان لگایا۔ میں نیز روواں بسدھا، میتوں سدھ رہی نہ رانی۔ میرا ساہ ویکھ لے اُبھا، ہوکیاں دیاں سناہیا۔ میتوں پیغمبراں دا شرع والا دسددا دُنبہ، جس دی دوہری کھل لہائی۔ میتوں پنڈتاں دا دسددا کنبھا، جس وچ گنگا جل بھرائیا۔ پر تیرا ساگر سنگرُو بڑا ڈونگھا، مانک موتی پھرن کوئے نہ جائیا۔ اوہ ویلا یاد کر لے جس ویلے تیغ بہادر نوں ملیا اندر کھول کے کُندا، کُندی کھڑکی پردے دتے اُٹھائی۔ اپنا روپ درسایا گُندا، شستر دھاری اپنا آپ بنائی۔ نالے مستک اُنگی ماری تیرے گھر گھلاں گا گوہند مُندا، دُشت دمن روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو نالے آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میتوں پیندیاں رہیاں ہاکاں، حکم دُھر دا اک سناہیا۔ تیرا پردہ کھول کے تاکا، تقوے والیے میتوں دیاں جنایاں۔ تیرے اُتے میرا آوٹا گوہند اکو کاکا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ اوہنوں چکے کوئے نہ ڈھاکا، مکھ سپر نہ کوئے رکھائی۔ اوہنوں چڑھے کوئے نہ تاپا، اگنی تت نہ کوئے جلاہیا۔ جس دا انت کرے نہ کوئے سیاہا، مڑھی گور نہ کوئے دباہیا۔ اُس نوں جمن والی مائی اوہو سنگر ہووے ساٹھا، سگلا سنگ بنایا۔ اپنی آپے گاوے گاتھا، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائی۔ سہارا دیوے ناتھ انا تھاں، غریب نمائیاں سر ہتھ لکائی۔ دھرنی تیرا پورا کرے گھٹا، لہنا تیری جھولی پائی۔ اپنی مار کے واٹا، بن قدماں قدم اُٹھائی۔ اوہدا دیکھنا کھیل تماشا، کی اپنی کار بھگتائی۔ اُس گوپیاں والیاں پونیاں نہیں راسا، بنواسی ہو کے سیتا جنگلاں وچ نہ کوئے بھوئی۔ اُس پیغمبراں والیاں جھانکیاں نہیں کوئی جھاکا، اشارے نور نور نال رکھائی۔ اوہ آوے پڑکھ سمراتھا، سمرتھ پڑکھ دُھر دا ماہیا۔ دھرنی تیرا سگل و سورا جائے لاتھا، دُکھ روگ رہے نہ رانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سوامی دیا کماہیا۔ مہربان نظر اُٹھائیگا۔ کلج کوڑی کریا غدر مٹائیگا۔ جن بھگتاں پوری سدھر کرائیگا۔ دُھن مدھر نام جنائیگا۔ اوچاں نیچاں کر کے پدھر، پد اکو اک دکھائیگا۔ لہنا چکا کے مگر اگر، چونکہ چنانچہ ڈیرہ ڈھائیگا۔ اکو کر کے کلمہ نام اُجاگر، ڈھولا گیت اک سناہیگا۔ مانس ذاتی سارا اکٹھا کر کے آتم پر ماتم بُر، دین دُنی دی ونڈ مٹائیگا۔ ایہہ ضرور سب دیساں نوں چلی جائیگی خبر، بے خبراں آپ اُٹھائیگا۔ سنگر شبد آ گیا شیر بُر، بھبک نام والی لگائے گا۔ پیغمبراں دے ڈھولے مقبرے تے اندروں دیکھے قبر، کعبیاں اپنا حکم ورتائیگا۔ شبدی دھار شبد سروپ جبر، جابر زبردستی وچ ہتھ کسے نہ آئیگا۔ اپنے

ہتھ وچ رکھ کے عدل، انصاف اِکو اِک کرایگا۔ جھگڑا میٹ کے مقنول قتل، قاتل مقنول دوہاں دا کھیل وکھائیگا۔ در سہا کے اِک بیتل مقدس، مقدر سب دے پھول پھولائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیگا۔ ساون کہے پر بھو میری تیرے چرن ڈنڈاوت، دوسر سیس نہ کدے نوائیا۔ میٹوں خوشی تیری ویکھ کے آمد، خوشامند وچ تیری سیو کماييا۔ مہربانا مہربانا دھرتی اتوں کلجگ کوڑی میٹ بغاوت، بغلگیر کر لوکائییا۔ اِکو نام دی دے سخاوت، سُخن سب دے پور کر وکھائییا۔ تیرا پریم ہووے نیامت، کایا انتر دینی ورتائییا۔ توں مالک اِکو صحیح سلامت، دوجا نظر کوئے نہ آئییا۔ لکھ چوڑاسی تیری بناوٹ، دین مذہب تیری وڈیائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی لکھ چوڑاسی تیری امانت صحیح سلامت، تیری چولی نظری آئییا۔

* ۲ ساون شہنشاہی سمت نو شہر گنگا نگر راجستھان جسمیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے سُن اوتار پیغمبر گر گردیو اگئی بچے، بنا تن وجود تن مائی خاک دیاں جنائییا۔ اپنے وعدے قول اقرار تلو پکے، پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھ یار کی درڑائییا۔ دین مذہب در درویش ویکھو بھانڈے کچے، کنچن گڑھ نظر کوئے نہ آئییا۔ دُھر نام کلمہ لوں لوں وچ کسے نہ رچے، رچنا پر بھ دی سمجھ کوئے نہ پائییا۔ صدی چودھویں جگت جگیا سو اگنی تت وچ پچے، بنا ماچس کوڑ گڑیار رہیا جلائییا۔ سچ مُجت محبوب مول نہ رتے، رتن امولک ہیرا روپ نہ کوئے بنائییا۔ پیغمبر و نگاہ مار لو مدینے نئے، مقبریاں توں باہر اکھ اٹھائییا۔ بیس بیس ہر جگدیشا ویکھے پھل سب دے پکے، پت ہننیاں دھیان لگائییا۔ جو حکم سندیس فرمان دے دیکرے بعد یکے، واحد دا واحد حکم سنائییا۔ اوہ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا لیکھا منگے پُرکھ سمرتھے، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ سچھنڈ دوار در گاہ ساچی مقامے حق حق وچ ہونا اکٹھے، بنا تتوت نظری آئییا۔ جگت جگیا سو دی دھار کھولنی گٹھے، گٹھری اپنی آپ اٹھائییا۔ کس بدھ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار اُلٹی گیرے لٹھے، حکم حکم وچوں سنائییا۔ جگت جہان لہنا دینا پوے وچ بھٹھیا لے بھٹھے، باہر سکے نہ کوئے کڈھائییا۔ جس

دی یاد وچ جگ چوکڑی ٹپے، گھڑی گھڑی پل پل اپنا پنہدھ مُکائیا۔ جس نوں سرشٹی درشٹی اندر چپے، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ جس دی یاد وچ بھگت سہیلے رتے، رتن امولک ہیرے نظری آئی۔ اوہ کس بدھ لہنا دینا مُکاوے ہتھو ہتھے، جگت ادھار نہ کوئے بنایا۔ لیکھا جانے کایا مٹے، تن وجوداں پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گری میری آسا نسا پوری کرو اُمید، تمنا سچ سچ جنایا۔ نام کلے دی شہادت نال کرو تصدیق، گواہ شدھ اک اکھوایا۔ جس دی کر کے گئے تبلیغ، طبع دین دُنی بدلایا۔ اوہ شہنشاہ لاشریک، پروردگار نور الاہیا۔ جس سب دی بدل دینی ریت، ریتوان اک اکھوایا۔ جھگڑا مُکاوے مندر مسیت، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ڈمگائیا۔ مانس ذاتی پرکھے نیت، نیتوان بے پرواہیا۔ ترے گن توں باہر ہو اتیت، ترے بھون دھنی اپنا تحم ورتایا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ بسیٹھ، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ کھجک چو بھنے کوڑے ریٹھ، نام ودانا اک لگایا۔ امرت رس گرکھاں دیوے نچھر پیٹھ، بوند سوانتی کول نا بھی آپ ٹپکایا۔ گھر سوامی ملے ٹھاکر میت، مٹر پیارا نظری آئی۔ تُوں میرا میں تیرا دتے گیت، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جھگڑا مُکا کے اوچ نیچ، راو رنگاں اکو رنگ رنگایا۔ ست سچ دی دے حدیث، حضرتان توں باہر کرے پڑھایا۔ انہاں چھتر جھلائے پر بھہ سیس جگدیش، جگدیش اپنا کھیل کھلایا۔ کھجک کوڑی کرایا پیسن جائے پیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا دُھر داور، ہر وڈا اک اکھوایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گری نگاہ مارو نرگن جوت اجیاری، بن تتاں دھیان لگایا۔ مریدو مُرشدو پاؤ ساری، گرو گرسکھ دھیان رکھایا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھاری، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ آتم برہم پاوے کوئے نہ ساری، پاربرہم ملن کوئے نہ پائی۔ دین دُنی ہوئی دُکھیاری، دُکھیاں روگ نہ کوئے گوائیا۔ سادھ سنت ہوئے وِ بچاری، کوڑ کرم کرے لوکایا۔ جھگڑا پیا پڑکھ ناری، نرزان تیرے انگ نہ کوئے سمایا۔ چار کُنٹ دہ دشا میری ہووے خواری، نیتز روواں ماراں دھاپیا۔ میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ سیکداری، سنگر تیری اوٹ تکایا۔ گری اوتار پیغمبراں جاواں بلہاری، بل بل سیس نوائیا۔ میرے تے نگاہ مارو اکو واری، اینکار نال ملایا۔ جو لیکھا جانے سرشٹی درشٹی اندر سنساری بھنڈاری سنگھاری، وشن برہما شو نال ملایا۔ جس دی پیغمبراں نال یاری، چار یار دین گواہیا۔ جو نرگن سرگن نام ادھاری، ادر توں باہر

کھیل کھلایا۔ سو سب دا لیکھا منگے وارو واری، وارث ہو کے دیو درڑایا۔ نرگن دھار سجھنڈ دوار کھولو کواڑی، بنا کڈی کھڑکی پردہ دیو اٹھایا۔ ست سچ دھرم کرو جیکاری، ڈھولا سوہلا گیت سنگیت نام کلمہ اک جنایا۔ کس بدھ میری انت تیج جائے سواری، سر سر ہتھ ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اکھوایا۔ اوتار پیغمبر گر سارے رہے آکھ، بن رسنا جہوا گیت سنایا۔ دھرنی جوں بھاوے توں لئے راکھ، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ تیتوں درشن دیوے ساکھیات، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ توں بنائیاں نین مڈھاری لینا جھاک، بن اکھیاں اکھ اٹھایا۔ جس ساڈا پورا کرنا قول اقرار اتفاق، اتفاقہ اپنی کھیل کھلایا۔ سو صاحب سلطان سری بھگوان جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا پرگٹ ہو کے آپ، آپ اپنا حکم ورتایا۔ ترے گن اتینا ٹھانڈا پیتا تیرا بھجائے جگت والا تاپ، ترسنا کوڑ دئے گویا۔ تیری سہنجی ہووے رات، بھنڑی رین مل کے وجے ودھایا۔ جس جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دنی اکو گھر دکھایا۔ تیرا آتم پر ماتم پار برہم برہم سب نے اکو گاؤنی گاتھ، لیش جیو جگدیش اکو رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں سدا سہیلا وسے ساتھ، سنگی بہہ رنگی اپنی کار بھگتایا۔ لہنا دینا پورا کرے مستک ماتھ، بدھنا لکھی رکھ اپنے ہتھ رکھایا۔ جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ دو جہان کرے راج، لکھ چوڑا سی اپنے حکم چلایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی جاویں جاگ، جاگرت جوت بن ورن گوت دیکھنی چائیں چانیا۔ تیرے اُتے کوڑ کرم بھجاوے آگ، امرت میگھ اک برسایا۔ تیرا متھن ہووے وڈ وڈ بھاگ، بھگن دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت جگا چراغ، چراگاہاں کرے رُشنا یا۔ ہر جن ہنس بنا کے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ جس تیری رچنا رچی آد، انت دیکھے تھاوں تھانیا۔ اوہ مالک برہم برہما، برہمانڈ اپنا حکم ورتایا۔ جس دا بھگتی دھار ہووے سماج، بھگت بھگن روپ درسایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا دئے چکایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی نہ پایار والا رولا، کوک کوک سنایا۔ تیرا وعدہ پورا کرے اقرار تولا، جو کول نا بھی سب دے امرت رہیا بھرا یا۔ بیس پیسا ہر جگدیشا تیرا بھار کرے ہولا، جس دا احوال عیسیٰ موسیٰ گئے درڑایا۔ اوہ مہربان محبوب حضرتان دا مولا، مولے ہر گھٹ تھانیا۔ توں اُس دی چرن کول خوشیاں وچ سوں لا، دین دنی درد نہ کوئے رکھایا۔ جس ہنکاری بُرج ڈھاہنا، ڈھاہ ڈھاہ ڈھیری خاک ملایا۔ کلجک وچ ست دھرم لگاؤنا، سچ سچ نال وڈیایا۔ سب

نے اُس دے قداما سِیسِ نو اونا، چرن کول اک سرناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جس داشد انادی دُھن آتمک راگ گاونا، رسنا جہوا ہتی دند نہ کوئے پترایا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت نو پنڈ بن عالی گنگا نگر ملکیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں شکر وچ کراں شکرانہ، شکر یہ کہہ کے پر بھ نوں سِیسِ نوایا۔ جو میرا مالک سری بھگوانا، پاربرہم پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دا نرگن نور جوت مہانا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگگایا۔ جو لیکھا جانے زیں اسمانا، زیں زماں پھول پھولایا۔ سو صاحب نرگن نر ویر جوتی دھار پھر کے جامہ، نور نورانہ ڈگگایا۔ جس نوں جھکدے سینتا راما، رادھا کرشن کرشن دھیایا۔ جو پینمبراں دُھر اما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ جس دا منتر ستناما، ست ست وچ سائیا۔ جس دا فتح ڈنک دامامہ، دو جہان کرے رُشائیا۔ سو دیونہارا دانا، خالی جھولی دے بھرایا۔ دھرنی کہے میں شکر وچ اوس نوں کراں پرناما، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سِیسِ نوایا۔ جس نوں دے نہ کوئے بیگانہ، لکھ چوراسی اپنا روپ درسایا۔ سو صاحب سنگر انتم کرے کھیل مہانا، مہا اکھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا لحم اک سنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرا شکر گزاراں، گجری دے چند سِیسِ جھکایا۔ تیرا نور ظہور ویکھاں ظاہرا، ظاہر ظہور سو بھاپایا۔ میرے اُتے اپنا لال گو بند بھیج دے دوبارہ، دوہری اپنی کل ورتایا۔ جس دا نام شبد اکو ہووے نگارہ، جگت جہان کرے شنوایا۔ لہنا دینا صدی چو دھویں انتم پورا کرے نال محمد چار یارا، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ سر شئی در شئی انتر نر نتر کرے پیارا، پیسا پر یتم تیرا بھو کھلایا۔ جس دا فتح ڈنکا اک جیکارا، سو فاتحہ پڑھے انت لوکایا۔ میں اوس دے چرناں اُتوں اپنا آپ وارا، گھولی گھول گھمایا۔ جس نشان میٹنا چند ستارا، چند چاندنا اکو نور کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے میں شکر کراں پر بھو پر بھ تیرا، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ توں کلجک انت دُکھ نواریں میرا، دُکھ نوارن تیری اک سرناہیا۔ نو

کھنڈ پر تھی ستّ دیپ دے دے گیرا، جگت لٹھ دے گڑائیا۔ کوڑی کریا مٹا دے جھیرا، جھگڑا دے سے نہ خلق خدائیا۔ اتر پورب پچھم دکھن رہے نہ
 کوئے اندھیرا، اندھ اگیان دینا مٹائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی آتم تیرا چیرا، پر ماتم سنگر شبد نال ملایا۔ مہربانا سری بھگوانا دھرنی کہے میرے اُتے
 کر دے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جوٹھا جھوٹھا ڈھاہ دے ڈیرہ، ستّ سچ دھرم دھرم نال اُپجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے میں شکرانے وچ ٹیکاں متھا، مستک دھوڑی خاک پر بھو رمائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے یتھار تھ یتھا،
 یدی یدپ اپنی دیا کمائیا۔ توں صاحب سوامی نوجوان مرد مردان سرب کلا سمر تھا، دیونہار داتار نرنکار اک اُکھوائیا۔ میں تیرے چرن کولاں نمانی ہو کے
 ڈھٹھاں، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے اُتے سماں بدل دے وچ سال اٹھاں، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ دے بدلایا۔ اوہ
 تک گوہند دا ڈھنیا جاندا ٹپا، ٹاپوآں توں پرے اکھ اٹھائیا۔ محمد دا تیرے نال وعدہ قول اقرار پکا، صدی چو دھویں نال ملایا۔ دھرنی کہے میں شکر یئے وچ
 تیرے آگے جوڑدی ہتھا، بن ہتھاں ہتھا ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میں تیرا شکر کراں وچ جگ، جگ جیون داتے تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ جیو ہنس بنا گگ، کاگ ہنس اڈائیا۔ جن بھگتاں درشن دے اُپر شاہ رگ،
 نو دوارے پندھ چکائیا۔ ترے گن اگن بُجھا دے اگ، متوت نہ کوئے تپائیا۔ امرت جام پیا دے دُھر دی مدھ، مدُھر دُھن شبد سنائیا۔ بنا کعبیاں کرا
 دے جج، حُجرہ حق وکھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک سوامی تیرا میں شکر گزاراں اچ، اچ دی گھری سلکھنی نال ملایا۔ میٹوں پاپاں لیا دت، بھار
 سکے نہ کوئے ونڈائیا۔ پرگٹ ہو کے جھب، جھپٹ اپنی دے وکھائیا۔ توں میرا نور الاهی رب، یامین تیری شنوائیا۔ میں شکر یئے وچ شکر گزاراں
 ہب، ہم ساجن راہ تکائیا۔ تیرا نور نورانہ تگاں ہبھ، ہر گھٹ رمیا توں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 نہکلتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل تگاں سورے سربگ، الگ جیو دینے ترایا۔

* ۴ ساون شہنشاہی سمت نوپنڈرتے وال گنگا نگر جاگیر سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے اُتے رچنا رچی بہہ بھانٹی، پر م پڑکھ پر ماتم اپنی کھیل کھلایا۔ ترے گن مایا پنج تت جوڑ جڑایا کملاپاتی، تن وجود حق محبوب اپنا رنگ رنگایا۔ وشن برہما شو دھار پر گٹا بنائے ساتھی، سگلا سنگ رکھایا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن چال چلا کے پڑکھ سمرا تھی، ہر اپنی دھار سمجھایا۔ نام سندیہ دے کے کملاپاتی، پت پر میثور کیتی پڑھایا۔ ونڈ ونڈا کے دوس راتی، گھڑی پل سو بھاپایا۔ کھیلے کھیل آپ ابناشی، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ لہنا دینا جانے منڈل راسی، پڑیاں لوآں ویکھ وکھایا۔ شاہو بھوپ ویس وٹائے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کمایا۔ جس دا لہنا دینا بودھ اگادھی، بدھی توں پرے آپ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر وڈ وڈیایا۔ رچنا رچ پڑکھ اکال، کرنی کرتے دیا کمایا۔ مہربان ہو کے دین دیاں، دیاندھ اپنا رنگ رنگایا۔ سچ دوار سہا کے دھر مسال، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ سنگر شبد بنا دلال، وچولا دو جہان رکھایا۔ سیوالا کے کال مہاکال، رائے دھرم چتر سکت نال گڑمائی۔ لاڑی موت و جا کے اپنا تال، تال تلواڑا دتا وجایا۔ کھیلے کھیل سدا کمال، کامل مرشد دھردر گاہیا۔ لکھ چوراسی رہیا سرت سنبھال، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھایا۔ جگ چوکڑی پھل لگاوے مانس ڈال، تتوت کھوج کھوجایا۔ لیکھا جانے ترے گن مایا کوڑ جنجال، جاگرت جوت نال وڈیایا۔ شبد ناد دھن وجے سچی دھر مسال، کایا کعبہ سو بھاپایا۔ جلوہ گر نور جلال، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جو آد جگادی جگ چوکڑی سب دا حل کرے سوال، جواب اکو اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایا۔ رچنا رچی صاحب سوامی، ہر کرتے اپنی دیا کمایا۔ سب دا بن کے انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاول تھانیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا بودھ اگادھا جانا کے بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ آتم پر ماتم میل میل کے ہانی، سرت شبد نال گڑمائی۔ لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُتھج سیتج پردہ آپ اٹھایا۔ جس لیکھے لائی سنجگ تریتا دوا پر لوک مات ترل جوانی، جواں مرد ہو کے کھیل کھلایا۔ سو لیکھا جانے کلجگ انت سری بھگونت کوڑ نشانی، نشان تارا چند پردہ دے چکایا۔ دین دنی ویکھے صدق ایمانی، عملوں توں رہت تے خلق خدایا۔ نوست ویکھے بے ایمانی، اتر پورب

پچھم دکھن پردہ آپ اٹھائیا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق چوڑاں ودیا دیکھے مار دھیانی، بن نیئاں نین اٹھائیا۔ کون سنت سہیلا گرو گر چیل مرید مرشد پاوے
 پد زبانی، گھر ساچے بہہ کے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ رچنا کر کھیل اکھیل، ہر
 کرتا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلا آتم پر ماتم لئے میل، ملنی سرت شبد کرائیا۔ منمکھ جیواں گھلے دھرم رائے دی جیل، چوڑاں پھند نہ کوئے کٹائیا۔ کلج
 انتم وقت سہنجنا چاروں کٹ شرع شریعت چاڑھے تیل، سگن جوت مگن نال ملایا۔ جوٹھ جھوٹھ دیکھے سگل سہیل، متر پیارے کام کرودھ لوبھ موہ
 ہنکار نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر سوامی ہوئے سہائیا۔ رچنا رچی آپ پر بھ جگت، جگ جیون
 داتے دتی مان وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے وقت، کلج انتم پردہ لاہیا۔ لیکھا جانے بوند رکت، مانس مانو مانکھ بھیو رہے نہ رایا۔ آتم دھار تئے شکت،
 شخصیت کھوج کھوجائیا۔ ہر جن پیارے دیکھے بھگت، بھگون دیا کمائیا۔ لہنا دینا جانے دھرنی دھرت، دھول دھیان رکھائیا۔ جو دھا سوریر مردانہ بن کے
 مرد، مدد کرے بے پرواہیا۔ نوست نو دوارے ہوئے تشدد، ساہک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،
 نوست دیکھ دکھائیا۔ رچنا رچی پر بھو نو کھنڈ، کھنڈے کھڑگ نال چلائییا۔ زرگن سرگن کر کے ونڈ، حصے دین دنی درڑائییا۔ لیکھا جانے وچ ور بھنڈ، برہمنڈ
 کھوج کھوجائیا۔ شاہو بھوپ بن سورا سربنگ، ہر کرتا تھم سٹائییا۔ کلج کوڑ دیکھ کے رنگ، کوڑی کرپا کرے صفائییا۔ چاروں کٹ وجے مردنگ، مرد
 مردانہ آپ سٹائییا۔ سمت شہنشاہی دس شرع دا شروع ہووے گا جنگ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائییا۔ پچیا رہے نہ بھارت کھنڈ، بھاردوان رکھی گیا درڑائییا۔
 اتری نے بول کے کہا سی نینگ، کلج انتم کوڑ کوڑ گر لائییا۔ جس ویلے نشان مٹا تارا چند، چار یاری نال ڈھائییا۔ سچ سہنجنی رہے نہ کوئے پلنگ، عیسیٰ اسم
 اک گیا سمجھائییا۔ موسیٰ منہ دے بھار ڈگ کے منگی منگ، پروردگار تیری بے پرواہیا۔ وید ویاس کہا جس ویلے جگت دی دھار سماں گیا لگھ، آپ اپنا
 پندھ مکائییا۔ چاروں کٹ ہوئے اندھیرا اندھ، ساچا نور نہ کوئے چکائییا۔ اُس ویلے ڈھر دارام ڈھر دا کاہن سب نوں دیوے ڈن، ڈنڈاوت سب دی
 دے بدلایا۔ جن بھگتاں نام ندھانا سری بھگوانا انتر آتم دیوے ونڈ، باہروں نظر کسے نہ آئییا۔ کوڑی کرپا میٹے بھرم پکھنڈ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائییا۔ توں

میرا میں تیرا دس کے چھند، پاربرہم برہم میلانے ملائیا۔ جس صاحب سوامی انترجامی پڑکھ ابناشی رچنا رچی اوہ اپنا کھیل کرے نِسنگ، نِسچت اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، بھيو اُھیدا آپ گھلائیا۔ رچنا رچ کرے کھیل کرتا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس سَتجگ تريتا دواپر کيتا پار، سو کجگ انم ویکھ دکھائیا۔ لہنا دینا پورا کرے پیغمبر گُر اوتار، وِشن برہما شو دیوت سرُ جھولی آپ بھرائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول سُن پکار، پر م پڑکھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نرگن نور نر اکار ہو اُجیار، چاروں گُنٹ نور جوت کرے رُشنائیا۔ سرشٹی دی درشٹی اندر پاوے سار، اِشٹی اِکو رُپ سمجھائیا۔ کجگ کوڑی کرپا کرم کانڈ دی دے نوار، نون سو اکھراک سمجھائیا۔ بھارت کھنڈ وِچ ہو کے ظاہر، نو کھنڈ پر تھی ست دپ دے ہلائیا۔ جس نوں دُور دُراڈا ہندو مسلم سیکھ عیسائی سارے کرن سلام، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وِچ سپس جھکائیا۔ سو رچنا رچ کے کھیلے کھیل کھیلنہار، خالق خلق مخلوق اپنا کھیل کھلائیا۔ جس نوں سارے کہندے پروردگار، سانجھیا رگم اتھاہیا۔ جو رام راما نور اُجیار، کاہن کاہنا کاہن گھنٹیا سِنا وڈ وڈیائیا۔ جس دا صفتاں والا اِظہار لیکھا لکھن توں باہر، اوہ کھیل کرے پر اپار، جس رچنا رچی جگت سنسار، رچ رچ دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنو بھگوان، جس دا آد انت نہ پاراوار، پت پر میشور پروردگار پاربرہم پر م پڑکھ اِک اکھوائیا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی۔ بی۔ گنگا نگر مہا سینگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرا پڑکھ اکال واسطہ، واستو وِشو دے مالک دیاں جنائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے آہستہ آہستہ، اصل دے اصل رُپ درٹائیا۔ کجگ وقت سُنجننا دس دے ناس دا، ناستک تک خلق خدائیا۔ بھيو چکا دے پر تھی آکاش دا، پاتال پاتالاں پردہ لاپیا۔ جلوہ جتا دے اپنی منڈل راس دا، بن گوپی کاہن کھیل کھلائیا۔ رنگ رنگا دے پوتر پاک دا، پت پُنت دے وڈیائیا۔ میرا رُپ مائی خاک دا، خالص صاحب دیاں سنائیا۔ ناتا تک لے آتم

پر ماتم ساک دا، سبّجَن سِین ہو کے دیکھ دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی جگت اندھیرا جھاکدا، ستّ دیپ نین اُٹھائیا۔ کسے سمجھ نہ آوے کی کھیل تیرا ابناش دا، کی
 ابناشی کھیل کھلائیا۔ میٹوں بھروسا نہیں اپنے سواس دا، ساہ ساہ تیرے اگے واسطہ پائیا۔ میرے اُتے لیکھا پورا کر دے اوتار پیغمبر گرو آل بھوکھت
 واک دا، واقع دیکھنا چائیں چائیا۔ پردہ کھول دے اپنے اگئی تاک دا، طاقتور لے انگڑائیا۔ کنڈھاتک لے انت آخیری گھاٹ دا، پتن دیکھ لے دُھر دے
 ماہیا۔ جھگڑا پیا ذات پات دا، دین مذہب کرے لڑائیا۔ بھروسہ رہیا نہ تیرے اُتے کسے وشواس دا، وشیاں بھری لوکائیا۔ کوٹاں وچوں روپ کسے ور لے
 بھگت گرگھ داس دا، جو داسی ہو کے سیو کمائیا۔ جگت ونجارا بنیا کوڑی کر یاہاٹ دا، ستّ ہتھ کسے نہ آئیا۔ نور نظر نہ آوے تیرے جوت للاٹ دا، چاندنا
 چند نہ کوئے چکائیا۔ تُوں سہیلا اک اکیلا انا تھاں انا تھ دا، دین دیال دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری
 سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے اگے کراں عرضوئی، عرض بیننتی اک جنائیا۔ میٹوں کلمیاں والی دروہی، طوبی طوبی کر سنائیا۔ چار کُنٹ ملے کوئی
 نہ ڈھوئی، سہارا کنارہ نہ کوئے درسائیا۔ میری پت گئی کھوہی، پت پر میثور میرا لہنا دینا پورا کرنا تھاؤں تھائیا۔ نیتر نیناں نیر وہا کے روئی، ہنخجھواں ہار
 بنائیا۔ دین دُنی پر بھ سرت اُٹھا دے سوئی، شبد ہلونا اک رکھائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنے ہر گھٹ اندر چوئیں، بوند سوانتی اک پُکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستّ سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میں جگت ویراگن کھلے کیس، بیراگن ہو کے کوڑ سنائیا۔ میرے
 پُرکھ اکالے نر زریش، نر زراں تیری سرنائیا۔ تُوں سدا رہے ہمیش، آد جگادی تیری وڈیائیا۔ میں تیرے درتے ہوئی پیش، پیشین گویاں اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ جو سندیسہ دتا شبدی دھار دس دسمیش، دہ دشا دیاں سنائیا۔ میرا دین دیالا پُرکھ اکالا پروردگار سانجھیا پرگٹ ہووے کجگ اتم سمبل دیس،
 سمبل اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ جس داکاتب لکھ سکے کوئے نہ لیکھ، قلم چلے نہ کوئے چترائیا۔ جن بھگتاں اوہ نظری آئے نیتن نیت، نچ نین کرے
 رُشنائیا۔ دھرنی کہے میٹوں پر بھو پردے نال دس دے اپنا بھیت، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ میں بن نیناں نرگن دھار میٹوں لواں دیکھ، جگت لوچن دی لوڑ
 رہے نہ رائیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا ملا شیخ، مساکاں پنڈھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی

کہے میں منگنہاری در، دردیا درد لے ونڈا گیا۔ توں مالک نرائن نر، ہری ہر تیری سرنا گیا۔ میرا بھو چکا دے ڈر، بھے رہن کوئے نہ پائیا۔ تیری سرنی گئی پر، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر دے پڑھایا۔ کی کرتے کرنی دینی کر، کلجگ اپنی کل ورتا گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، ڈھر مالک دیا کما گیا۔ دھرنی کہے پر بھو کھول دے بھو اولا، تڈھ بن اور نہ کوئے جنایا۔ میں گل وچ پا کے پلا، پکاں دے پچھے ویکھ دکھایا۔ میرے نور الاهی اللہ، عالمین تیری سرنا گیا۔ سچ دس دے میرے وسے کیہڑے محلہ، کون کوئے ڈیرہ لایا۔ میں کتھے ڈھونڈاں تیتوں جلا تھلا، مہیئل دھیان لگایا۔ کس وسیرا ہووے تیرا محلا، کون بنک ملے وڈیا گیا۔ کیہڑا نہچل دھام ہووے اٹلا، اٹل پدوی دے درٹا گیا۔ جتھے وسیں توں اک اکلا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی دھار جوت ہووے رلا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، ڈھر مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنا کھول دے پردہ، پردہ نشین بھو دے چکایا۔ جگت جہان ویکھ لے سڑا، کلجگ اگنی تت تپایا۔ من ہنکار ویکھ گڑھ دا، کنچن روپ نہ کوئے وٹایا۔ لیکھا جان لے سیس دھڑ دا، دھڑے بازی دین مذہب ونڈ ونڈا گیا۔ کی حساب ہونا تیرا جیتن چوٹی جڑ دا، جڑ جیتن کی اپنا تھم ورتا گیا۔ کی کھیل ہونا میرے دھرنی والے گھر دا، چاروں گنٹ کی کار کما گیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، ڈھر مالک سر میرے ہتھ لکایا۔ دھرنی کہے میں رو رو پاواں وین، وہندی دھار وہایا۔ میرے سوامی ساک سین، سجن تیری وڈیا گیا۔ میتوں دوس رین نہ آوے چین، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ تیرا روپ دے نہ عین دا عین، ست سرپ نہ کوئے سما گیا۔ تیری دھار دین دنی ہوئی طرفین، ساک سین نہ کوئے بنایا۔ ناتا ٹٹا بھائی بھین، چاروں گنٹ کوڑ ہلکایا۔ توں مہرانا میرا دے دے دین، دیونہار تیری اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا ڈھر داور، ڈھر مستک لیکھ بدلایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سن اگنی بات، سنگر شبد درٹا گیا۔ دیواں اگنی دات، نام انمل ورتا گیا۔ میٹاں اندھیری رات، سنگر شبد چند چکایا۔ کھیل کراں لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وڈیا گیا۔ آتم پر ماتم جوڑاں نات، پاربرہم برہم میلا میلاں سچ سبھایا۔ کھیل کراں اک اکانت، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ لیکھا رہے نہ ذات پات، دین دنی نہ ونڈ ونڈا گیا۔ جھگڑا مکا کے پر تھمی آکاش، سنگن

لگنتریاں ہوواں سہائیا۔ کوجھئے کملیئے نمائیئے تیری پوری کراں آس، آسا ترسنا خواہش تمنا تیری اپنے وچ ملایا۔ سمبل نواسی پُرکھ ابناشی زِ رِگن جوت کراں پرکاش، دو جہاناں ڈمگائیا۔ ست دھرم دی سچھنڈ نواسی نال مل کے پائے راس، آتم پر ماتم گوبی کاہن کاہن روپ ناچ نچایا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سمرتھ کرے پڑھائیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، جگدیشر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تیرے مستک دھوڑی لائے ماتھ، سچ دی خاک رماہیا۔ تُوں نیز کھول کے ویکھ آنکھ، کی اکھیاں تُوں پرے اپنا کھیل کھلایا۔ جوں بھاوے تُوں لوے راکھ، رکھنہار وڈ وڈیایا۔ کلج کوڑی کریا کرے ناس، سنجگ ست سچ دھرم لئے اُچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد تیرا ہوئے سہایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرم کماواں گا۔ دین دیال ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ سنگر شبد نال اٹھاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو آں بھيو چکاواں گا۔ وشن برہما شو نال رلاواں گا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال پار کراواں گا۔ چار جگ داشبدی دھار جو دتا منتر، منتو سب دا ویکھ وکھاواں گا۔ سرشی دی درشی انتر ویکھاں زرنتر، مالک ہو کے کھوج کھجاواں گا۔ دھرم دی دھار تیری سچ بناواں بنتر، گھرن بھنہار آپ اکھاواں گا۔ تیرے اُتے کلج کوڑ دی رہن نہ دیواں بسنتر، امرت میگھ نام برسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ کھلایا گا۔ پربھ ساچی دیا کماہیا گا۔ کایا ماٹی کاچی ویکھ وکھایا گا۔ من منسا جو رہی ناچی، پردے اوہلے سرب اٹھایا گا۔ سُن سُنہیرا سنگر شبد دی لے لے پاتی، پتر کا اکو نام جناہیا گا۔ جس تیرے اُتے میٹنی اندھیری راتی، رُترئی اپنے نال مہکایا گا۔ انتم بچھے تیری واتی، وارث ہو کے ویکھ وکھایا گا۔ تُوں سوادھان رہنا اُتے لوک ماتی، شبد سندیسے وچ سناہیا گا۔ گھر تیرے ٹھاکر سوامی آوے ابناشی، سمبل اپنا ڈیرہ لایا گا۔ تُوں خوشیاں نال زِ رِگن زِ رِویر نور تاکی، جو بن نیناں نظری آہیا گا۔ جس نوں سب نے مَننا کملاپاتی، پت پر میثور پھیرا پانہیا گا۔ سب دا لہنا دینا دیوے باقی، باقاعدہ اپنی کار بھگتایا گا۔ شبد گھوڑے آسو چڑھے راکھی، دو جہاناں ویکھ وکھایا گا۔ تیرے اُتوں کلج میٹے اندھیری راتی، سنجگ سچ چند چوکایا گا۔ اوہ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھاتی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ وکھایا گا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے میت، صاحب تیری وڈیایا۔ میرے اُتوں کوڑ دی بدل دے ریت، ریتوان تیری سرناہیا۔

دین دُنیا ویکھ لے نیت، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ صدی چوڑھویں رہی بیت، بیسویں اپنا انک سمجھائیا۔ تُوں مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ تیرا لیکھا ہست کیت، اوچاں نیچاں میل ملائیا۔ میرے اُتے جھکڑا مُکا دے مندر مسیت، مٹھاں کرے نہ کوئے لڑائیا۔ تُوں ہر گھٹ وس جا چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ میرے سوامی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی دینی وڈیائیا۔ میری برہوں وچھوڑے وچ نکلے چیک، کوک کوک سنائیا۔ میٹوں ستجگ تریتا دواپر بیتیا کلجگ رکھی اڈیک، دو جہان سیری بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ کون ویلا میرا مالک میرے اُتوں میٹے اندھیرا تاریک، نور نورانہ چند چکائیا۔ گھر آجا میرے ٹھا کر لاشریک، پروردگار تیری سرنائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، تحفے نام کلمے دے گھر گھر دے پہنچائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ دے لیک، ست دھرم دا نشان نشانے والے دے جھلائیا۔ انت اخیر بے نظیر میری سنگر شبد کرے تصدیق، شہادت کلمے والی بھگتائیا۔ میری آسا منسا پوری کر اُمید، آمد وچ تیرا راہ تکائیا۔ جس دے پیار وچ ستکار وچ اوتار پیغمبر گروہوئے شہید، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی دھرت دھرم دھار میں آواں گا۔ نوری نور جوت چکاواں گا۔ جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ پُرکھ بدھاتا اک اکھواواں گا۔ اندھیری راتا میٹ مٹاواں گا۔ ساچی داتا جھولی پاواں گا۔ آتم پر ماتم ناتا اک جناواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا گاتھا، سب نوں آپ سمجھاواں گا۔ نرگن دھار بن پُرکھ سمرا تھا، سرب کلا اکھواواں گا۔ لیکھا لاکے تیری دھوڑ مستک ماتھا، ٹکے ست سچ رماواں گا۔ تیری پوری کراں آسا، ترسنا اپنے وچ چھپاواں گا۔ تُوں کروٹ وچ بدل لے اپنا پاسا، پار برہم ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ تُوں خوشیاں وچ کریں ہاسا، ہستی تیتوں اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نور جوت دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹاواں گا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر تارا سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے میں آگیا پُرانا پنڈا، جگت و دیا توں باہر نراکھر میری پڑھائیا۔ نرگن نرگن دھار پھرنا میرا جگ چوکڑی دھندا، چار گنت دوس
 رین اپنا پنڈھ مکائیا۔ صدی چودھویں میرا روپ دیکھ سکے کوئی نہ بندہ، بندگی والا نظر کوئے نہ آئی۔ میں نوست پھراں وچ و رہنڈا، بھنڈی تگاں
 تھاؤں تھانیا۔ اوہ زمیں اسماناں توں باہر پر بھو دا کھنڈا، جس نوں لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ شبد دی دھار تک لے ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا
 بدلایا۔ جو لیکھا جانے جیرج اندا، اُبھج سیتج پھول پھولایا۔ میں تینوں سندیسہ دیواں اک اگما چنگا، چنگی طرح سنایا۔ میں پھر کے آیا جمنا سُرستی
 گوداوری گنگا، بھجیا واہو داہیا۔ میں نوست کھوجدا رہیا کتھوں لے اندا، اندا اند وچوں کوں پرگٹایا۔ میں جگت جگیا سوآں دھار لنگھا، قدم قدم نال
 بدلایا۔ میں سچ سُنہنجی سادھاں سنتاں دی دیکھی آتم پلنگا، بن نیناں نین اٹھایا۔ میں نواں دواریاں توں باہر نچیا بن ملنگا، ڈور و جگت والا وجایا۔ میں
 نگاہ ماری نشان تکیا تارا چندا، سورہ اپنی کھیل کھلایا۔ جا دھرنیے تیرے اُتے سرشی دی درشی دیکھی سب دا حال دے مند، مند بھاگن ہوئی لوکایا۔
 تن وجود ماٹی خاک انتر نرنتر ہوئے کوئے نہ ٹھنڈا، اگنی تت تت تپایا۔ بھيو کھلے نہ کسے برہم ہنگا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنے ہتھ رکھایا۔ نارد کہے دھرنیے میں آیا پھر دا پھر دا، چکرورتی ہو کے بھجیا واہو داہیا۔ کھیل سکدا
 رہیا نرویر نردا، کی نر نرکار اپنا حکم ورتایا۔ جو سندیسہ سُن دا رہیا چردا، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اوتار پیغمبر گرو گئے درڑایا۔ پوتر تکیا نہیں کسے دا ہردا،
 ہردے ہر کوئے نہ پائیا۔ درشن پائے نہ کوئی نوری پر دا، پیپا پریتم کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ اوہ تک لے تیرے اُتے اتم اُلٹا گیرا گڑدا، کلجگ اپنی لٹھ
 بھوایا۔ نو کھنڈ پر تھی جھیرا چھڑدا، جھکڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ لیکھا تک لے گرو رگر دھار گردا، کی گہر گمبھیر بے نظیر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے میں دھر توں بھجیا آیا، بھجن بندگی تگاں خلق خدایا۔
 چاروں گنت ترے گن مایا، ممتا موہ جگت ہلاکایا۔ شبد ناد دُھن انتر راگ کسے نہ گایا، رسنا جہوا سارے ڈھولے گانیا۔ گھر دیک جوت نہ کوئے کرے

رُشنايا، بن تیل باقی نہ کوئے ڈمگائیا۔ میں دیناں مذہباں اندر وڑ وڑ اپنا دھیان لگایا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھ یار آتم سیجا سہنجی مینوں نظر کسے نہ آیا، بیٹھا ڈیرہ اگم لگائیا۔ میں کوک کوک تیتوں رہیا سنايا، کملیئے اپنا نین لے تکائیا۔ کیوں پھر تیرے اُتے اندھیرا چھایا، چھپر چھٹاں نہ کوئے چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیئے اپنی کر لے سو جھی، سمجھ سمجھ نال بدلایا۔ اٹھ دیکھ لے میری دو جہاناں وچ ہلدی بودی، نرگن دھار نظری آئیا۔ ایہہ کھیل تیری گھروگی، لکھ چوراسی گھرانے والیئے تیتوں دیاں سنايا۔ تیری سرشتی تیرے اُتے ہوئے دی ہو گئی روگی، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ جگت وکار دی ہو گئی بھوگی، بھسمڑ روپ نہ کوئے بنايا۔ ڈرمت میل دھو سکے کوئے نہ دھوبی، سنگر شبد نہ ہوئے سہائیا۔ توں ہو گئی کملی کو جھی، تیری چلے نہ کوئے چترائیا۔ ست دارہیا کوئے نہ جوگی، جگیشتر روپ نہ کوئے درسائیا۔ ہن سوچاں کر لے انگل رکھ کے اُپر ٹھوڈی، تیتوں ٹھوکاراں مارے خلق خدائیا۔ واسطہ پالے پر بھو دے اگے ڈگ پو بھار گوڈیں، گڈ گاڈ کہہ کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سچھنڈ نواسی اپنی کار بھگتائیا۔ نارد کہے میں بھجا نٹھا لنگھ کے آیا لوآں پُریاں، پر م پُرکھ نوں سیس نوایا۔ خبراں سُنیاں پرا پسنتی مدھم بیکھری توں پرے تریا، کی ترت تھم ملے ڈھر درگاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی میں جدھر گیا مینوں شرع دیاں وچیاں چھریاں، شریعت بندھ نہ کوئے تڑائیا۔ کلج رُوھاں دِسیاں نگرپاں، سنگر شبد نہ کوئے پرگٹایا۔ شتوہ دریائے جاندیاں رُڑھیاں، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ رنڈیاں ہوئیاں آتما پر ماتما پنا گُڑیاں، کنت سہاگ انگ نہ کوئے لگائیا۔ میں تھوڑیاں جہاں بھگتاں دیاں ویکھیاں پر ماتما نال جُڑیاں، جو جُڑ جُڑا کے اِکو رنگ سمائیا۔ اوہناں دیاں کتھا کہانیاں سُنیاں، جنہاں نوں ملیا ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی کہے نارد بیہا، سچ دیاں سنايا۔ کی توں تکیا کھیل عجیبا، کی پر بھو دتا سمجھائیا۔ نارد کہے دھرنیئے توں نیز کھول کے ویکھ اپنا دیدہ، دیدہ دانستہ دھیان لگائیا۔ جو مالک خالق لہنا دینا پورا کرے غریباں، غرُبت کوڑی ویکھ دکھائیا۔ اُس نے تیرے کولوں اوتار پیغمبر گروآں دے نام کلپیاں دیاں منگنیاں رسیداں، لیکھا چار جگ دا ویکھ دکھائیا۔ جس دا سنگر شبد کر کے گیا

تاکید، تائید و بچ درڑائیا۔ اُس دے اُتے رکھ اُمید، جو آوے دُھر داماہیا۔ جس تیرا بھو کھولنا پیچیدہ، پوشیدہ پردہ دے اُٹھائیا۔ توں غفلت وچوں کھولنی نیندا، آلس نندرارہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیے نگاہ مار لے تک لے اپنا ابا، ایکنکار اکو نظری آئی۔ جس تیرا دُرمت میل دا دھونا دھتا، دُھر نام نال کرے صفائیا۔ صفحہ ملیچھاں میٹنی سبھا، ہر جن ساچے لئے پرگٹائیا۔ نام خُماری دیوے مدھا، مدُھر دُھن اِک سٹائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دیوے سدا، سدے گھر گھر آپ جنائیا۔ آتم پر ماتم چکھاوے مزہ، مذاق کوڑا دے گوائیا۔ سر شئی در شئی چلاوے اپنی رضا، رازق رزق رحیم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ پر میتوں ایوں دسا سب دے سرتے کوکدی قضا، کلجک تراق رُپ بنیا قصائیا۔ جس نے پوتر رہن دتی نہیں کوئی جگہ، چاروں کُنٹ کوڑ ہلکائیا۔ سب دی ہنس بدھی بنائی سگا، کاگ وانگ گر لائیا۔ تن وجوداں لاکے اگا، تتوت دتا تپائیا۔ ست دھرم دی پار کر کے حد، کوڑ نشانہ رہیا جھلایا۔ جس دا اکو ڈورو ڈنکا وچا، چار کُنٹ کیتی شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر لیکھا لیکھے وچوں دے بدلایا۔ نارد کہے میں سُنیاں ہو ر اگمی خبراں، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں جنائیا۔ جو آئیاں اُتوں امبراں، پون پانی سنگ نہ کوئے ملائی۔ جس دیاں آوازاں دُھناں مدُھراں، مدُھر دُھن وچ سٹائیا۔ اوہ تیریاں پوریاں کرے سدُھراں، صاحب سوامی دُھر درگاہیا۔ اوہ لیکھا جانے جنگل پہاڑ جوہاں کندھراں، ٹلے پر بت سمنند ساگراں پھول پھولائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا مسجد شودولے مٹھ مندراں، تن وجوداں کرے صفائیا۔ تیرے گرہ اِک کرائے چار منگلا، منگلا چار اِک سٹائیا۔ شرع دے توڑ کے سنگلا، آتم پر ماتم میلے سچ سبھائیا۔ اکو دھام بہائے شاہ کنگال کنگلا، راج راجان رہن کوئے نہ پائیا۔ نیتز لوچن پن رہے کوئے نہ اندھلا، اندھ اگیان دے مٹائیا۔ تن سہا کے بیخ ت دا بنگلا، پنچم شبد کرے شنوائیا۔ اُس سوامی انترجامی کولوں نمائی درویشن ہو کے منگ لا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار ایکنکار آتم دھار اپنا اند لا، اند اند اند وچوں پرگٹائیا۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر رتن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے اُتے سچ پیار ہووے بک، بُلک کایا مندر اندر اک کھلایا۔ جتھے پردہ اوہلا رہے نہ لگ، بھيو ابھید دے جنایا۔ دوہاں دی سانجھی ہووے تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ آتم پر ماتم منزل جائے نہ رُک، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ کوڑ پنچ وکارا جاوے مک، امرت میگھ سنج ہرا اور نہ کوئے کرایا۔ سچ پیار اک دُوبے نوں جاوے جھک، نو نو رنگ رنگایا۔ حق نشانہ کسے نہ جاوے اک، تیر انیالا نام چلایا۔ ساچا وقت سہنجنا آوے ڈھک، گھڑی پل نہ کوئے درسایا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ رہے نہ ڈھک، کوڑ نام نہ کوئے ستایا۔ اُجل دھرنی دھول اُتے ہووے مکھ، رسنا جہوا بٹی دند اکو نام صفت صلاحیا۔ گھر سوامی ٹھا کر سَنگر پُرکھ اکلا سہنجنی کرے رُت، رُتڑی اپنے نال مہکایا۔ پرکاش کرے کایا ماٹی پنچ تت بت، بتخانیاں کرے صفایا۔ پر م پُرکھ ایکا دھار بنائے ساچے سُت، سوئی سُر ت شبد جگایا۔ دیوے وڈیائی اگم اتھا اُچ، اُوچ اگم اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر میلانے ملایا۔ سچ پیار وچ بک ہر جن ہونا، ہر ہر دے وچ وسایا۔ غفلت نیند وچ کدے نہ سونا، سُر ت شبد وچ ملایا۔ جگت نیتز نیر نہ رونا، چنتا غم نہ کوئے وڈیایا۔ نام ڈھولا گیت اکو گاؤنا، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ نچھر امرت دھار رس چونا، بوند سوانتی نا بھی کول پُکایا۔ ناد انادی دُھن آتمک راگ گاؤنا، بنا تال تلواڑے وجے ودھایا۔ کایا مندر اندر دپیک اک جگاؤنا، بنا تیل باقی ہوئے رُشانیا۔ جگت واشنا پندھ مُکاؤنا، ناتا ٹٹے کوڑ لوکایا۔ مایا متا موہ مٹاؤنا، ہوئے ہنگتا گڑھ مٹایا۔ ساچی منزل قدم اٹھاؤنا، بھجنا واہو داہیا۔ بجر کپائی کُنڈا لاہنا، ایڑا پنگل سسکھمن ساچے رنگ سمایا۔ اگا پچھا ایکا نظری آؤنا، سوہرے پیسے آس نہ کوئے دھرایا۔ سَنگر شبد ساچا سنگی اک بناؤنا، سگلا سنگ رکھایا۔ کنت بھگونت اک پرناؤنا، دُوجی سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ آتما پر ماتما دے نال اپنا اکو وار بک کراؤنا، دُوجی وار بنگ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ جو بک ہو گئے وچ جگت، دین دُنی اپنا آپ مٹایا۔ اوہناں دی لیکھے لگے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی سوہا پانیا کرپا کرے پُرکھ اکال فقط، فقرہ اکو اک سمجھایا۔ جگت سہنجنا ہووے وقت، گھڑی پل ملے وڈیایا۔ اوہ بن گئے دُھر دے بھگت، بھگون میللا

میلے سچ سُبھائیآ۔ بنا منزل توں چڑھ جان عرش، عرش پریتم ہوئے سہائیآ۔ گھر سوامی دیوے درس، دید اِکو اِک جنائیآ۔ جنم مرن دی میٹے حرص،
 چوڑاسی پھند کٹائیآ۔ مُڑ کے پھیر نہ آوے پرت، جس نوں پت پریشور بک اپنے نام نال کرائیآ۔ اوہ ناتا توڑ کے دھرنی دھرت، پلّو چوڑاسی نالوں
 جھڈائیآ۔ سنگرُ شبد پیار دی آد انت دی اِکو شرط، جو شرطیہ اپنا سنگ نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دیونہار
 بے پرواہیا۔ جس اپنا آپ بک کراؤنا، جگت بک پڑھن دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ کوڑ گڑیار ناتا مات تڑاؤنا، جگت ہنکار نہ سنگ رکھائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا
 اِکو اِشٹ مناؤنا، دیو سوامی اِکو نظری آئیآ۔ اِکو ڈھولا گیت گاؤنا، گا گا شکر منائیآ۔ اِکو چرن کول سپس جھکاؤنا، دوسر کدے نہ لاگے پائیآ۔ اِکو مندر حق
 سہاؤنا، جتھے وجے نام ودھائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ساچا صاحب سوامی اِکو درشن پانا، جتھے پون پانی دی لوڑ رہے نہ رانیآ۔ جس جوتی جوت ملاؤنا، جوت
 جوت وچ سائیآ۔ در ٹھانڈے گھر بہاؤنا، تھر گھر آسن دے لگائیآ۔ اوہا مک جائے اونا گونا، جگت پھند نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ جو ہر جن بک کرائے اپنا آپ، مایا ممتا موہ مٹائیآ۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا ترے گن میٹے تاپ، اگنی تت
 تت بُجھائیآ۔ انتر رہن نہ دیوے اندھیری رات، نرگن نور جوت کرے رُشائیآ۔ ساچے شبد دی دیوے دات، داتا دانی آپ ورتائیآ۔ اٹھے پھر رہے
 پرہات، ایکا رنگ سائیآ۔ نظری آئے اِک اِکانت، ایکنکار نور الاہیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، پاربرہم برہم لیکھا دے چُکائیآ۔ پر ماتم ہو کے وسے
 ساتھ، آتم اپنا سنگ بنائیآ۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ دیناں انا تھاں کرپا کرے آپ، ناتھ ناتھ انا تھ ویکھ وکھائیآ۔ لہنا دینا مستک پورا
 کرے بھاگ، بھگوان دیوے مان وڈیائیآ۔ سچ دپک جگا کے چراغ، چراگاہاں کرے رُشائیآ۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پُنیت آپ کرائیآ۔ سنگر
 شبدی مار آواز، میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ جھگڑا میٹ کے جگت سماج، گرہ مندر اِکو اِک وسائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دست نام جھولی پائیآ۔ دھرنی کہے بک ہونا جگت مہان، میں جگ جگ ویکھ وکھائیآ۔ میں لیکھے تے پیتا رام، کرشن کاہن دھیان لگائیآ۔ میں پیغمبراں
 سنے کلام، جو کائنات درڑائیآ۔ میں منتر سُن کے ستنام، ست ست داراہ ویکھ وکھائیآ۔ سنگر شبد ڈنکا سُن کے نوجوان، اپنی لئی اگڑائیآ۔ جس حکم سندیسہ

دِتا اگم فرمان، بن رسنا جہوا ہلایا۔ دھرنیے ہونا سوادھان، میرا ڈھنیا دئے گواہیا۔ کلجگ ہونی شرع شیطان، چاروں گنٹ کوڑ ہلکایا۔ ست دھرم نہ رہے ایمان، عملوں وچ نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ ہوئے حرام، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ میں دستاں بھو تمام، طع کوڑ ہوئے ہلکایا۔ مایا ممتا سب نوں کرے غلام، زنجیر سکے نہ کوئے کٹایا۔ ست سچ دا ملے نہ کوئے نشان، نشانہ کوڑ جائے بدلایا۔ سو ویلا ویکھنا توں بنیں نہ مول آنجان، اپنا بل دھرایا۔ پر بھو دا بھگت کوئی ورا دے وچ جہان، کوٹاں وچوں نظری آیا۔ جگت ویدا دا سارے دین گیان، صفتاں والی صفت پڑھایا۔ جو میرا گرگھ گرگھ ہر بھگت میری مئے آن، چلے تھم سچ رضایا۔ اُس دا لہنا دینا پورا کرنا آن، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جو اپنے آپ نوں میرے پریم وچ بک کران، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ اوہناں دا لیکھے لاواں ماٹی چام، گو بند گو بند دیا کمایا۔ لیکھا رہن نہ دیواں صبح شام، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی کھیل کھلایا۔ دھرنی کہے میرے دھرنپت، پت پر میثور تیری اک سرنایا۔ مہربان محبوبا ہر گھٹ انتر اتم کر دے مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرشی دی درشی اندر کوڑ وکار نہ ابلے رت، رتی رت اپنے رنگ رنگایا۔ سچ پریم دھرج دے دے جت، ست سنتو کھ دے ورتایا۔ میرے پر بھو پر ماتم سب کچھ تیرے ہتھ، دیونہار تیری وڈیایا۔ توں سرب کلا سمرتھ، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ آد جگادی سدا مہربانا، مہربان تیری سرنایا۔ توں گہر گبھیہر گن ندھانا، گنوت اک اکھوایا۔ میں تیرے چرن کول کراں دھیانا، بن نیناں نین بگھسایا۔ توں سچ پیار دا دے دے دانا، دولت مند اپنی دیا کمایا۔ میری بیننتی کریں پروانا، پر م پڑکھ در ٹھانڈے منگ منگایا۔ میں چاہندی دین دُنیا تیرا نور ظہور ہووے وچ جہانا، گھٹ گھٹ اندر کر رُشنایا۔ سب دے اتم اپنے پریم دا بٹھ دے گانا، شبدی ڈوری تند پوایا۔ توں شاہو بھوپ میرا سلطانا، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس تکایا۔ دھرنی کہے پر بھو سرشی دی درشی انتر کھول، خالق خلق دیا کمایا۔ سنگر شبد ہو کے بول، انبولت اپنا راگ سنایا۔ نام دا و جا دے ڈنکا ڈھول، گھٹ گھٹ انتر کر شنوایا۔ تیری آتما سے کول، گھر مندر سو بھاپایا۔ ساچے

کنڈھے ترازو آپے تول، تولنہار اک اکھوائیا۔ میں رو کے پکار کے کہاں نہانی تیری دھول، دھرم دی دھار تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لیکھا کوئی جان نہ سکے پنڈت پاندھا رول، جگت بدھی نہ کوئے پتھرائیا۔ توں سوامی سنگر نوست آپے مول، مولا ہو کے سو بھاپائیا۔ سب دا پورا کردے وعدہ اقرار قول، کول نین اپنی دیا کمائیا۔ میں نہانی بدھ ہین انہول، میری چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ دینا رنگائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی ٹھاکر، ہر وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ بھاگ لگا دے سر شئی کایا گاگر، امرت رس آپ بھرائیا۔ کھجک جیواں نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ تیرے پیار دے سارے ہون سو داگر، ونج اکوہٹ وکھائیا۔ توں کرتا کریم قادر، قدرت داملک نور الاہیا۔ جو میرے اُتے سندیسہ دے کے گیا سنگر تیغ بہادر، تیغ دی دھار تیری سیو کمائیا۔ توں سو سوامی ہو کے کرنا عادل، عدل انصاف اپنا دینا درڑائیا۔ میرے اُتوں میٹ اندھیرا بادل، بدلی کر دے کوڑ گڑیار دی دھار رہے نہ رائیا۔ جھگڑا مکا دے مشمول قاتل، قتل گاہ دین دنی نظر نہ آئیا۔ تیرا لیکھا تگاں راجے بل والا دیس رساتل، تلاتل اپنا تھم ورتائیا۔ پردہ کھول دے اپنا باطن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں در درویشن منگتی، توں دیونہار داتار۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم کر اُجیار۔ بھاگ لگا دے ہر جن ساچے سنگتی، گرگھ گر سکھ میلا کر وچ سنسار۔ بدھی بیک کر دے پنڈتی، دُرمت میل اتار۔ تیری کھیل ترے گن مایا پنچ تت دی، پنچم شبد دے سچّی ڈھکار۔ میری آشا رہے نہ رنج دی، دکھیاں دا دکھ دے نوار۔ رین اندھیری میٹ دے کھجک کل دی، الل صبح کر اُجیار۔ میں درویشن ہو کے پُرکھ اکال دین دیال تیرے چرن کول نرگن دھار اپنا آپ رکھدی، رکھک ہو کے ہونا سہار۔ میں ونجاری تیرے اکو نیتز لوچن اکھ دی، دوجی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ میرے اُتے دھار چلا دے میرے سوامیا سچ دی، سچ سنجم نال ملائیا۔ میں پیاسی نہیں تیری دین دُنیا دی رت دی، گرگھ رتن ہیرے روپ دے پرگٹائیا۔ میں تیری سرن سرنائی ڈھٹھدی، نو نو لاگاں پائیا۔ کھیل سمجھا دے اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بدھ اٹھ دی، نو در اپنا پردہ لایا۔ تیری جوت تگاں دسم دوا ری لٹ لٹ دی، نور نورانہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار صاحب اک اکھوائیا۔ دھرنی

کہے جن بھگتو جے بُک پر بھ دے ہو جاؤ جگ، جگت جگ ملے وڈیاںیا۔ جگت ترسنا بُجھے اگ، اگنی تت نہ کوئے تپاںیا۔ درس کرو اُپر شاہ رگ، کوڑ وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بن کعبیوں ہووے جج، حُجرہ حق سہاںیا۔ من منسا جانی تج، متا موہ نال رکھاںیا۔ گھر شبد انادی دُھن جائے وچ، انحد راگی راگ سناںیا۔ دپیک جوت جائے جگ، نرگن نور کرے رُشناںیا۔ میل ملائے آپ سرگ، سور پیر سسج سکھداںیا۔ پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں دی پار کرا کے حد، در اکو اک دکھاںیا۔ جتھے بھگت سہیلے بھگون دی ید، دُوجا نظر کوئے نہ آںیا۔ پھیر کدے ہون نہ دیوے اڈ، دکھرا گرہ نہ کوئے دکھاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن دھار سور سرگ، الپک جیواں جگت جگ تراںیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت نو ۲۵ بی ۰ بی ۰ گنگا نگر سکھندر سنگھ جسیر کور دے نوٹ * *

ساؤن کہے میرا پروشٹا چھ، چھ شاستر روون مارن دھاہیا۔ جگت ناتا ٹٹا پر بھونہ، میلا سکے نہ کوئے ملاںیا۔ مینوں تن وجود خالی دے دیہہ، جگت جگیا سوآں رنگ نہ کوئے رنگاںیا۔ بھاگ لگے نہ کسے ماٹی خاک نینہ، خالص روپ نہ کوئے درساںیا۔ امرت برکھے کوئے نہ مینہ، اگنی تت نہ کوئے بُجھاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھاںیا۔ ساؤن کہے میرا پروشٹا مات آیا، متر پیاریاں دیاں جناںیا۔ پُرکھ اکالا ہوئے سہایا، سہانک نانک دُھر درگاہیا۔ جس جگ چوکڑی کھیل رچایا، کلجگ اتم ویکھے چائیں چانیا۔ لہنا دینا جانے ترے گن مایا، ترے گن اتپتا بے پرواہیا۔ جس نے لکھ چوراسی رچن رچایا، کھانی بانی ونڈ ونڈاںیا۔ جو آد جگادی دانی دایا، گھر گسپیر اک اکھواںیا۔ اُس ویس اگتا وٹایا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ نور نورانہ ڈگمگایا، جوتی جاتا کرے رُشناںیا۔ شبد انادی دُھن سناہا، دو جہاناں آپ درڑاںیا۔ امرت آتم مکھ چوایا، جن بھگتاں جام پیانیا۔ سوئی سرتی سرت اٹھایا، صاحب سوامی ہو سہاںیا۔ ٹوں میرا میں تیرا جاپ جپایا، جگ جیون داتا دے وڈیاںیا۔ پھڑ کاگوں ہنس بنایا، ہنس کاگ روپ

درسائیا۔ در میلا میل ملایا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ساون کہے میرا پروشا چھ میں شہنشاہ سیس نوایا، جگدیش سیس نوایا۔ چاروں کٹ رہیا سٹایا، دروہی تیرا نام ڈہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھایا۔ در ساچے رکھی آس، آساوند ہو کے دھیان لگایا۔ کرپا کر پڑکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکایا۔ ساچے گرہ منڈل تیری ویکھاں راس، بن گوپی کاہن خوشی منایا۔ توں جن بھگتاں وسیں پاس، تن مندر اندر ڈیرہ لایا۔ زرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیرا دینا چکایا۔ شبد اگتا سناؤنا نا، دُھن آتمک راگ درٹایا۔ گرگھاں اندروں کڈھنا واد وواد، وکھ رہن کوئے نہ پانیا۔ توں مہربان موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن اک جنایا۔ تیرا شبد ندھانا سری بھگوانا بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کری پڑھایا۔ کلج وچ سنجگ بدل دے سماج، سمگری اپنے نام ورتایا۔ ست دھرم دی نیا نوکا اک چلاؤنا جہاز، چاروں کٹ نظری آیا۔ سیس جگدیش تیرے سوہے تاج، تخت نواسی سو بھاپایا۔ ساون چھ کہے میری آسا پوری کر دے جو سندیسہ دتا نانک زرگن سرگن بغداد، بغلی کندھے نال لٹکایا۔ ہر جن تیری ہووے اک امداد، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ توں مالک خالق پر تپالک اکو واحد، واہوا تیری وجے ودھایا۔ گر اوتار پیغمبراں پورا کر دے عہد، عہد نامے ویکھ وکھایا۔ توں اکو نور الاهی امام اماما شاید، شہنشاہ نظری آیا۔ دُھر فرمانا صدی چودھویں انتم دے دے جائز، جائزہ لے کے خلق خدایا۔ دُھر دا حکم کر رانج، رعیت دین دُنی بنایا۔ ساچا نام کلمہ اکو کر عنایت، بخشش رحمت آپ کمایا۔ آتم پر ماتم تیری ہووے حمایت، ہم سا جن توں ہی نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی ہو سہایا۔ ساون کہے پر بھو سچ پریم دی کر دے برکھا، میگھلا نام والا برسایا۔ چنتا سوگ مٹا دے ہرکھا، غمی غم خوار دینی گوائیا۔ توں مالک والی عرشا، عرشی پریم اک اکھوائیا۔ سچ دی دھار دے دے درسا، دین دیال اپنی دیا کمایا۔ میرا قول اقرار پورا کر دے جو سندیسہ دتا اپر سرسا، گو بند دھار بن کے گو بند ماہیا۔ توں جو دھا سوربیر مردانہ مردا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ گرگھاں نال ونڈ جگت دیاں درداں، دین دُنی دے مالک ہو سہایا۔ میریاں تیرے اگے عرضاں، عرض آرزو تیرے اگے رکھایا۔ میریاں سدھراں پوریاں کر دے عرضاں، غریب نمائیاں سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ میں چاکر سیوک تیرا بردا، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ توں لہنا دینا تک لے دھرنی

اُتے اپنے گھر دا، گھرانے چوڑاسی والے پھول پھولانیا۔ آتما پر ماتما پر ماتما آتما تیرا نام کوئے نہ پڑھدا، صفتاں والے ڈھولے جیو جنت سادھ سنت سارے گائیا۔ میں تیرا کھیل تگنا چاہندا نرائن نردا، نہر نرائن تیری آس رکھانیا۔ میں نو نو سرن سرنائی پردا، سرنگت اکو اک دینی سمجھانیا۔ جن بھگت سہیلا تیرا راہ دُھر دے رہبر تکدا، بن نیناں نین اٹھانیا۔ تُوں جن بھگتاں پیار لیکھے لاؤنا آج دا، ساؤن چھ سیس نو انیا۔ ناتا کوڑا دے سے جگ دا، جگ جیون داتے تُوں دُجا نظر کوئے نہ آتیا۔ میں ونجارا تیرے پگ دا، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ تُوں لبھیاں کسے نہیں لبھدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آتیا۔ ساچا مدھر پیالہ امرت دے دے مدھ دا، نام جُماری اک چڑھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا جگ جگ میلا بھگتاں نال سب دا، بھگتن پیتا ہو کے ویکھ وکھانیا۔

* ۶ ساؤن شہنشاہی سمت نو فروز پُر شہر گرچرن کور دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے انتر وٹی ہک، سھم دُھر دے دتی وجانیا۔ بنا کھ تُوں میرے اندروں نکلی تھک، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آتیا۔ بنا قدماں تُوں میرا سیس گیا جھک، نو نو لاگاں پانیا۔ میرے سوامی انتر جامی تیرا پیار کدے نہ جائے تھک، مکمل اپنا رنگ رنگانیا۔ نگاہ مار لے تیرا اتم وقت سہنجن رہیا دُھک، وار تھت دے گواہیا۔ میرے اُتے تیرا بھانا کدے نہ جاوے رُک، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب تیرا نام انمولا اکھڑ، جگت اٹھیاں نظر کسے نہ آتیا۔ چوڑاں و دیا تُوں باہر وکھڑ، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ میرے نین ورو لن اتھر، ہنچھواں ہار بنانیا۔ پیارا تیرا یارڑے ستھر، سولاں سیج ہنڈھانیا۔ میں تیرے درتے آئی دسن، کہہ کہہ جنانیا۔ تُوں مالکا خالکا میری تیج آئیں رکھن، رکھک ہو کے ویکھ وکھانیا۔ جن بھگت ورو لی مکھن، چوڑاسی وچوں باہر کڈھانیا۔ میں تیرا دوارا اکو جاندی پتن، گھاٹ تیرا سو بھا پانیا۔ نام ندھانا دینا امیوں رسن، رسنارس نہ کوئے وکھانیا۔ نچ نیتر درس کرا کھن، لوچن نین دینا چکھانیا۔ تُوں میرا میں

تیرا سدا کراں رٹن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب میرے انتشکر مار
 جھاتی، مہربان دیا کمائیا۔ ست پریم سچ بخش دے ناتی، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ میرے اُتوں کلجک میٹ اندھیری راتی، سبجگ سچ چند چکائیا۔ لہنا دینا پورا
 کردے لوک ماتی، پاربرہم پر بھ تیری آس رکھائیا۔ صدی سدپوی میری بچھے واتی، واتا ورن تک خلق خُدا ئیا۔ تُوں ہونا سہائی ناتھ انا تھی، دُھر دے
 ناتھ تیری وڈیائیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھی، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنی زندگی حیاتی، جیون اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں ہونا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ چرن کول دینی پریت، پریت
 اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑی کریا بدل کے نیت، نیتوان اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ جھگڑا مُکا کے مندر مسیت، کایا کعبہ اک سہائیا۔ میل ملاؤنا ترے گن اتیت،
 ترے بھون دھنی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جو جن تیرا سوہنگ گاؤندے سہاگی گیت، ہر سنگر لے اپنائیا۔
 ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دینی وڈیائیا۔ سدا وسنا چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، دیونہار بے پروا ہیا۔ دھرنی کہے میری عرضوی ارداس، بیننتی اک جنائیا۔ جن بھگتاں وسنا پاس، پاسا دین دُنی بدلایا۔ گھر سوامی وکھاؤنی
 راس، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ بھو چکاؤنا پر تھی آکاش، گگن لگننتراں پردہ آپ اٹھائیا۔ ہر جن پوری کرنی آس، جو تیری اوٹ تکائیا۔ متر پیارا بننا
 خاص، خالص اپنا سنگ جنائیا۔ تُوں سرب گنا گنتاس، گنوت تیری وڈیائیا۔ ہر دے وسنا سواس سواس، ساہ ساہ اپنا نام جپائیا۔ گرگھ بناؤنے پارجات،
 پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں لیکھے لاؤنی اچ دی رات، جو رُڑی تیرے نال مہکائیا۔ تُوں سب دا پت مات، پت پر میثور اک
 اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جگ چو کڑی نرگن
 دھار سدا سمراتھ، سمرتھ اکھ تیری آس رکھائیا۔

* ۹ ساؤن شہنشاہی سمت ۹ ہر بھگت دوار جیٹھووال دربار نواسی جرنیل سنگھ رتن سنگھ

دلپ سنگھ پریم سنگھ سلکھن سنگھ ہر بھجن سنگھ دے نوت *

ساؤن کہے میرا پروشا ناواں، پرکشت دھیان لگایا۔ جس باسک تشک دا لیکھا کیتا ساواں، ساول سندر مکند منوہر جس دی دے گواہیا۔ جس دا لیکھا لہنا دینا درگاہ ساچی ناواں، نرنکار دیوے وڈیایا۔ اُس دے ڈھولے صفتی گاواں، گا گا شکر منایا۔ پھراں چاواں چاواں، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ سہارا لے کے اگئی باہواں، گلوکڑی دھرم دھار رکھایا۔ مُجّت کرے وڈھ پتراں ماواں، مات پوت کی وڈیایا۔ تِس صاحب دے بل بل جاواں، بل بلہاری سیس نواں۔ جس دی یاد وچ امر داس امر و ہویا نتھاواں، امر اپد پا کے ملی وڈیایا۔ نو ساؤن کہے میں لیکھا پورب پورب جناواں، بھیو کھلاواں سچ سبھایا۔ سچ سندیسہ دیواں وچھوڑا ہویا سی رام بھرت بھراواں، انتر انتر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ نو ساؤن کہے میرا اکو سنیا، ساجن بابل پر اک اکھوایا۔ میری اکو آد انت دی منیا، ماتا اکو اک اکھوایا۔ میرا آد جگادی ساچا سنیا، سجن دُھر درگاہیا۔ جس سبجگ تریتا دوا پر کلجگ چلائی نیا، نوکا اپنا نام دکھایا۔ ساؤن کہے میرا اوہ دوس سہنجننا جس وقت گوہند اشارہ کیتا اپنے ڈھنیا، نو نو رنگ چٹھایا۔ ایسے پر وشٹے نانک نرگن دھار بنے گویا، شبد شبدی راگ الایا۔ ایسے دن گوہند اچارن کیتا سوہنیا، دینن کی پرتپال دھیان لگایا۔ ایسے دن محمد اشارہ کیتا شرعیاء، شرع بندھ بندھایا۔ ایسے دوس حضرت عیسیٰ جگت کھیل کھیلیا نیا، بیڑی کاغذاں والی چلائی۔ ایسے دن موسیٰ اشارہ کیتا کی میرے صاحب دا ہووے روہنیا، رہبر کی کھیل کھلایا۔ ایسے دوس کرشن نے اپنی ہتھیں رتھ دا ہلونا پہیا، کورو پانڈو دھیان لگایا۔ ایس دن بھگت پرائن وید ویاس بنیا کھنیا، قلم گرڑ مور پنکھ اٹھایا۔ ایس دوس رام وشٹ سرنی پنیا، گردیو لیا منایا۔ ایسے دوس باون بل نوں حکم سندیس سنیا، بنا روپ توں روپ پرگٹایا۔ ایس دوس دُرگا نوں دیوتیاں کہا منیا، ا شنبھج ملی وڈیایا۔ ایسے دوس سُرستی دھار بنی گویا، راگ راگنیاں نال وڈیایا۔ نو ساؤن کہے میرا صاحب جگ جگ لہنا دینا دینا، دیونہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ساؤن کہے

میرے دوس سداے ملیا مان اُتے سَنگھاسن، کرشن کاہن دتی وڈیا نیا۔ میرے دوس چند ستار سوریہ جھاکن، برہمنڈ دھیان لگانیا۔ سپتس رکھ لیکھا واچن، عقل بدھی توں باہر کھوج کھوجا نیا۔ پنچے جگت دھار دے گھاٹن، نیا نوکا سوبھا پانیا۔ ایسے دوس رُکمی کھوہی کرشن وچوں براتن، بھجیا واہو داہیا۔ نو ساون کہے میں سب کچھ لگا آکھن، آکھ کے دیاں سنا نیا۔ جن بھگتو آتما پر ماتا آد دا ساتھن، جگ جگ سنگ نبھانیا۔ چوراسی وچ نہ دے گواچن، جنہاں اپنا میل ملا نیا۔ اک دوارا سہا کے پاتن، درگاہ سچ دے وڈیا نیا۔ جنم جنم دا میٹے پاپن، ڈرمت میل دھوانیا۔ کرم کرم دی پوری کرے آسن، ترسنا تر کھا رہے نہ رانیا۔ لیکھے لائے نو ساون کہے اچ دی راتن، جو جن ساچی سیو کمائیا۔ جگ جنم دے لیکھے آیا واچن، واچک ہو کے ویکھ وکھانیا۔ بھگت اُدھارنا کھیل پُراتن، پرم پُ رکھ پر بھ دیا کمائیا۔ جو پردے کھولے باطن، اوہلا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ دا حکم اک سنا نیا۔ نو ساون کہے میرا صاحب گمبھیر گنی، گنونت اک اکھوانیا۔ جس دا بھيو پائے کوئے نہ مُنی، مُنیشتر کہن کچھ نہ آ نیا۔ اوہ سب دی پکار رہیا سنی، سر سر ہتھ ٹکانیا۔ ہر جن سارے رہیا پنی، گر سیکھ گر گر گود اٹھانیا۔ ساچے پیار دی دے کے ڈھنی، ڈھن آتم راگ سمجھانیا۔ جو سب دی پکار رہیا سنی، ویکھنہارا چائیں چاننیا۔ جس بھاگ لگاؤنا اک نال نو ملا کے اُنی، اُنسا ہر جگدیشا اٹارسی چرن چُھہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نو ساون کہے کرپا کرے آپ کرتا، ہر کرتا وڈ وڈیا نیا۔ اٹارسی سنگت سنگت دے گل وچ پٹھے پاویگی ہار، پٹھ ول لٹکانیا۔ سر تے پٹھی ہوویگی دستار، نیلی دھاری سوبھا پانیا۔ مستک بندی ہووے لال شنگار، بل نیل نال رنگ رنگانیا۔ لنگھے وچو وچ بازار، خوشیاں نال چائیں چاننیا۔ پچھلا لیکھا دے اُدھار، سمت اٹھ دی کالکھ لاہیا۔ دھرم دی دھار لگائے دربار، در در سچ سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ نو ساون کہے گر کھو تہاڈی دھرم دی دھار سیوا بڑی، شاہ سلطاناں ہتھ کسے نہ آ نیا۔ تہاڈے پریم پیار دی لگی جھڑی، اندر اپنا میگھ برسائیا۔ خوشیاں وچ ہسے گور مڑھی، مقبرے ڈھولے گانیا۔ دھرنی کہے میں سچ دوارے کھڑی، در ٹھانڈے

سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کرپا آد جگاد آپے
 رہیا کری، جگ جگ جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دی سندر کور دے گرہ *

دھرنی کہے کوٹن اوتار پیغمبر گرتے میری گودی، گوداوری دا کنڈھا کھج دے گواہیا۔ انگنت تپیشتر سوں گئے جوگن جوگی، بھگت سنت آسن
 لائیا۔ میرے پڑکھ اکالے دین دیا لے تیرا اکو شبد دلارا جس دی دندی دودھی، دو جہان انت کوئے نہ آئیا۔ میں او سے دی یاد وچ وچھڑ کے ہو گئی
 ویوگی، برہوں وچ گرا لائیا۔ ڈھر دا میل کر دے مالک ڈھر سنجوگی، ست سچ اپنی دیا کمائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا میری حالت ویکھ گھروگی، گھرانہ نو
 ست دھیان لگائیا۔ عقل بدھی والا رہیا کوئے نہ بودھی، بدھ اشارے نال جنائیا۔ تتاں والا ڈرمت میل دھوئی کوئے نہ دھوبی، پنت پنت نہ کوئے
 کرائیا۔ جگت جگیا سو ہوئے لو بھی، سادھنا وچ نہ کوئے سائیا۔ کوڑ گڑیا کیتا بو جھی، بن نیناں رو کے دتی ڈھائیا۔ بھڑی بن تیری کرپا آئے کسے نہ سو جھی،
 سوچ سمجھ نہ کوئے بدلایا۔ متارس سرشی درشی ہوئی بھوگی، بھسمڑ روپ نہ کوئے بنایا۔ سادھ سنت کھج ہوئے کرودھی، کام واسنانال ہلکایا۔ ہوئے
 ہنگتا کیتا روگی، اوکھدھ سچ نہ کوئے جنائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار تیری دین دنیا تیرے نال ہوئی ورو دھی، برد تیرا سکے نہ کوئے اپنائیا۔ مان رہیا نہ
 ڈگا دھوتی جنجھو بودی، مچھ کیس دسمیس نہ کوئے سہائیا۔ میں سوچاں انگل رکھ کے اتے ٹھوڈی، چنتا غم وچ اف تیری ڈھائیا۔ بن سنگر شبد ست دھرم
 دا بنے کوئے نہ موڈھی، ڈھلا بھو نہ کوئے گھلایا۔ اشنا لکھ چوراسی تیری مول رہی نہ ڈوڈی، گلشن حق نہ کوئے مہکایا۔ لیکھا جو دس کے گئے ویدی
 سوڈھی، مینوں سچ نال سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ اوتار پیغمبر گرتے میری خاکی
 سیجا، سجننا تیری بے پرواہیا۔ نگاہ مار لے مہربان محبوب میری بدلی کسے نہ ریکھا، رکھی مٹی کوٹن کوٹ پھیریاں پائیا۔ میں سب نوں دتا برہوں والا

سندیسہ، نام کلمیاں توں باہر سٹائیا۔ جا کے کہو نرائن نر نریشا، پُرکھ اکال دینا درڑائیا۔ میرے مہربان سیری بھگوان نرگن دھار دھار لے بھسیا،
 بھیکھادھاری اپنی دیا کمائیا۔ لہنا دینا پورا کر کے وشن شو مہیش گنیشا، گنپت دھیان لگائیا۔ لیکھے لالے سواس سہنسر شیشا، سیری بھگوان دیا کمائیا۔ میں
 تیری اوٹ رکھاں ہمیشہ، ہم ساجن دھیان لگائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار بن نینا، بن نیتراں ویکھ دکھائیا۔ چار جگ دا پچھلا کر لے چیتا، چتر بھج تیری
 بے پرواہیا۔ آتم دھار سب دے نال کر پیتا، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنکائیا۔ لکھ چوراسی تیری کرسانی دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری بھلو اڑی
 کھیتا، خاطر تیری سیو کمائیا۔ صاحب سنگر دین دیال اپنا سنگر شبد دکھا دے بیٹا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ میں اوسے نوں بنا سپس توں مستک ٹیکا، بنا
 دھوڑ توں دھوڑ رمائیا۔ جس دا آد جگادی اکو لیکھا، ایکا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری
 وڈیائیا۔ دھرنی کہے کوٹن اوتار پیغمبر گر میری بہہ بہہ جھولی، جگت ماتا گود نہ کوئے وڈیائیا۔ اپنی اپنی تیرے نام دی بول کے گئے بولی، صفتاں والے
 ڈھولے گائیا۔ دین مذہب دی کھیل کے گئے ہولی، ہولی ہولی تیری سیو کمائیا۔ نام کلمے نال رنگ کے گئے چولی، چیتھرتن وجود وڈیائیا۔ ست دھرم دی
 بہہ کے گئے ڈولی، چارے جگ کہار بنائیا۔ سبناں تند بٹھے موئی، پیغمبر رسول دین گواہیا۔ وعدے اقرار کیتے قوی، کول نین تیری سرنائیا۔ بن تیری
 کرپا میرے اتے تیرے نام دی رت چار گنت کدے نہ موئی، مولا روپ نہ کوئے درسائیا۔ تیرے ونجارے تیری قیمت پا گئے ٹکیاں نال پاؤلی، دین دنی
 ہٹ وکائیا۔ اکھراں والی سُن نہ روئی، جگت جہان رہیا جنائیا۔ تیتوں خوش کردے رہے نیازاں نال چولی، چاؤ گھنیرا سمجھ کسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پر بھو
 میری نمسکار ڈنڈاوت بندنا میرے اتے اکو دوارا کھولی، خالق خلق دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے
 منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے اندر کوٹن کوٹ اوتار پیغمبر گر گئے لگ، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ میں سب نوں گودی بیٹھی چک، چکنی ہو کے
 سیو کمائیا۔ سب دے انتر نر متر تیرے پیار دی سُن دی رہی ٹک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ بن دے رہے تیرے ڈلارے سٹ، ست ست تیری
 سرنائیا۔ اپنی اپنی سہنجنی کردے رہے رت، رتڑی تیرے نال مہکائیا۔ اتم خالی کردے کایا بت، بتخانے گئے تجائیا۔ تیرے گھر سہا کے ابناشی اچت،

سجھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ میرے انتر اکو دکھ، دھرنی رو رو رہی سنایا۔ میٹوں کسے نہ دتا سکھ، دینا مذہباں ونڈ ونڈایا۔ میں جننی سب دی میری
 سچھل کرائی کسے نہ ککھ، اکو نام نہ کوئے سمجھایا۔ میں دیکھدی رہی مانو مانکھ، تتاں والے کھوج کھوجایا۔ سب نے میرے اُتے تیرے نام دی پائی لٹ،
 لٹیرا ہو کے بھجے واہو داہیا۔ میٹوں دتا کٹ، رو رو دیاں سنایا۔ کلجگ انتم صاحب تھ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگت سہیلے میرے اوتوں کوٹاں
 وچوں اک مٹھ، نوست نظری آیا۔ اوہناں کر سہنجنی رت، رتڑی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن سنت ساچنا آپے بچھ، دُور دُراڈا اپنا دھیان لگایا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت نو گوالیئر اجیر سنگھ دے گرہ ماتا گنجی ملٹری ڈیری فارم *

دھرنی کہے میرے بھگوان، دُھر دے رام تیری سرنایا۔ سجھنڈ نو اسی اگئی کاہن، مہربان تیری اوٹ تکایا۔ توں آد جگادی نگاہبان، سنجگ تریتا
 دوپروکھ دکھایا۔ کلجگ انتم مار دھیان، چاروں کٹ اندھیرا چھایا۔ ست دھرم نہ رہیا نشان، کوڑ گرم جگت ہلکایا۔ جیو جنت سرب گرلان، دکھیاں درد
 نہ کوئے مٹایا۔ آتم برہم ملے نہ کسے گیان، نسا من نہ کوئے بھجایا۔ میری انتر درشتی ہوئی حیران، حیرت وچ سنایا۔ پیار رہیا نہ کسے وچ انسان، پتا
 پوت نہ کوئے وڈیایا۔ شریعت پھرے شیطان، مایا متانال ہلکایا۔ آتم پر ماتم گائے کوئے نہ گان، رسنا جہوانہ کوئے وڈیایا۔ تیرے چرن کول کرے نہ
 کوئے دھیان، سیس جگدیش نہ کوئے نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا رہیا کوئے نہ مان، نہانی ہو کے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنایا۔ دھرنی کہے سری بھگوان میرے پیتا، پار برہم تیری سرنایا۔ کلجگ کوڑی کرپا دیکھ لے ریتا، ست وچ نہ
 کوئے سمایا۔ پھری دروہی مندر مسیتا، جھگڑیاں وچ لوکایا۔ بھیو پائے نہ کوئے اٹھاراں دھیائے گیتا، کرشن کاہن کاہن تیرا روپ نظر کسے نہ آیا۔
 شاستر سمتر وید پُران مار چیکا، اچی کوک سنایا۔ کوڑ مٹے نہ اندھیر تاریکا، سچ نور نہ کوئے رُشنایا۔ ذات پات بنے شریکا، آتم برہم نہ کوئے سمجھایا۔

آتم رس ملے کسے نہ پیٹھا، رسنارس جگت ہلکائی۔ کرپا کر سوامی صاحب ترے گن اتینا، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائی۔ توں آد جگادی ست ستوادی سب دا پیتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ دین دنی کر پتت پُنیتا، پتت پاؤن تیرے ہتھ وڈیائی۔ تیرا اکو نام ہووے حدیثا، اکو کلمہ دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائی۔ دھرنی کہے پر بھو اپنی دُنیا ویکھ لے دُکھی، دُکھاں بھری لوکائی۔ مائس دسے کوئے نہ سکھی، سکھ وچ نہ کوئے سمائی۔ جگت ترسنا کیتا بھکھی، ساتک ست نہ کوئے ورتائی۔ سوئی سرت کسے نہ اُٹھی، شبدی لئے نہ کوئے انگڑائی۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا آپے ٹٹھی، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ صدی چو دھویں کہے میں چاروں گنٹ جاندی لٹی، لٹیرا بنیا کلجگ راہیا۔ ست دھرم دی میرے اندر آئی تڑئی، ترے گن ناتا سکے نہ کوئے تڑائی۔ آتم پر ماتم پریت سب دی لٹی، پاربرہم میل نہ کوئے ملائی۔ جگت کوڑ گڑیار میتوں رہیا کٹھی، سر میرے ہتھ دینا لکائی۔ میری سہنجنی کر دے رتی، رت اپنے نال مہکائی۔ بھيو کھلا دے کایا بُتی، پنچ تت دے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پروا ہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک لے ہاہاکار، ساتک ست نہ کوئے ورتائی۔ دین مذہب ہوئے لاچار، ہندو مسلم سکھ عیسائی میت نہ کوئے بنائی۔ دیناں مذہباں ودھی خار، خار جھگڑا تیرا نام کلمہ نظری آئی۔ کرپا کر دے سانجھے یار، صاحب سلطان تیری اوٹ تکائی۔ میں برہوں وچ روندی زارو زار، بن نیناں نیر وہائی۔ توں دُکھیاں دا دلدار، دردیاں درد وندا ئی۔ چاروں گنٹ میرے اُتے دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ توں مہربان ہو کے پاویں سار، مہاسار تھی تیری آس رکھائی۔ کلجگ کوڑی کریا دے نوار، مایا متا موہ مٹائی۔ ہر گھٹ اندر اپنا نور جوت کر اجیار، اُجالا دینا تھاؤں تھانیا۔ تخت نواسی میرے شہنشاہ سِکدار، شاہو بھوپ تیری اوٹ تکائی۔ میں تیری چرن دھوڑی بن کے چھار، مستک اگے خاک رمائی۔ خادم ہو کے بناں خدمتگار، سیوک ہو کے سیوکمائی۔ توں مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا نر نرنکار، نر نرائن تیرے ہتھ وڈیائی۔ میں دست بدست کراں نمسکار، دُنداوت بندنا وچ سپس جھکائی۔ میرے اُتے کرپا کر کر نہار کرتار، کرن یوگ تیری سرنائیا۔ دین دنی درد دُکھ

نوار، گھر گھر دینا رزق سبایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، تڈھ بن
اور نہ کوئے سہار، سہانک نظر کوئے نہ آئیآ۔

* ۱۸ ساؤن شہنشاہی سمت نو بھوپال ابراہیم گنج منگل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو اپنے مانس ویکھ اُلٹے رُکھ منکھ، پردہ آپ اٹھائیآ۔ انتر آتم پر ماتم ملے کوئے نہ سنکھ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیآ۔ جگت ترسنا
کوڑ کڑیاریا بھجھے کسے نہ بھکھ، مایا ممتا موہ ہلکائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن بھرے دُکھ، دُکھیاں درد نہ کوئے ونڈائیآ۔ سُپھل ہوئے کوئے نہ کُکھ، بھگت جنم
کوئے نہ مائیآ۔ میرے مہربانا سری بھگوانا اپنی دھاروں اٹھ، نرگن نرور لے انگڑائیآ۔ سرشی درشی انتکرن وِچ ٹٹھ، تن وجود محبوب کر صفائیآ۔ چار
کُنٹ دہ دشا کوڑ کڑیاریا پائی لُٹ، لُٹیرا کُجک لُٹے واہو داہیا۔ سچ پریتی شاہو بھوپ تیری گئی ٹٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے پوئیآ۔ نرنتر لوگئی چھٹ، چھٹکی لو
نہ کوئے لگائیآ۔ اپرادھی میرے ہوئے سٹ، سٹ دُلا رے اپنے لئے بنائیآ۔ تیرے مارگ گئے گھتھ، او جھڑ راہ دے لوکائیآ۔ سبکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی
اوتار پیغمبر گرو آں کولوں پُچھ، جوت دھار وچوں پرگٹائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیآ۔
دھرنی کہے پر بھو تیری دین دُنی ہوئی نگر، سنگر شبد نہ کوئے منائیآ۔ من واشنا سب دی ہوئی بُری، کلپنا کوڑ وِچ ہلکائیآ۔ دین مذہب شرع بنی چھری،
شریعت ذبح کرے خلق خدائیآ۔ کسے منزل نہ ملے تیری تری، تریا پد نہ کوئے سمجھائیآ۔ مانو ذاتی میرے اُتے جاندی رُٹھی، نیا نوکا نام نہ کوئے چڑھائیآ۔
سچ سہاگن آتم دھار دے کوئے نہ گڑی، دُھر دا کنت سری بھگونت نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ پاربرہم برہم دے کسے نہ جڑی، جوڑی دو جہان روپ نہ کوئے
بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو اپنی ویکھ لے مانو ذاتی، مانس مانو دھیان
لگائیآ۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چمکائیآ۔ ست دی دے نہ کوئی پر بھاتی، پر بھو تیرا درس کوئے نہ پائیآ۔ جھگڑا تک لے ذات پاتی، دین

مذہب کرے لڑائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹی، سچ دوارے اینکار تیتوں ملن کوئے نہ آئیا۔ دہ دشا کلج کوڑ گڑیا کھولی ہائی، ونج وپار مایا ممتا
 رہیا کرائیا۔ مان رہیا نہ تیر تھ تائی، اٹھسٹھ گنگا گوداروی جمناسرتی رووے مارے دھاہیا۔ تیرے نام شبد دا بن رسنا جہوا ہتی دند دسے کوئے نہ پاٹھی،
 اجپا جاپ وچ نہ کوئے سمائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میری من لے آکھی، بن اکھراں رہی سنائیا۔ صدی چوڈھویں انت کنت
 بھگونت میری کر رکھی، سنگ محمد چار یار لیکھا پور کرائیا۔ میں در درویشن سدا سدا تیری داسی، داسی داس سیو کمائیا۔ ویلا یاد کر لے جس ویلے مسیح
 نوں اتن ملی پھاسی، صلیب گل وچ لٹکائیا۔ جن خوشیاں نال کیتی ہاسی، ہستی تک اگم اتھاہیا۔ بن قلم سیاہی توں لکھی پاتی، پترکا تیرے وچوں پرگٹائیا۔
 جس ویلے میری بیسویں صدی دا اتن ہو یا کھیل تماش، طمع وچ ہووے جگت لوکائیا۔ تن وجود مائی خاک کرن بد معاسی، بدی دا لیکھا سکے نہ کوئے مکائیا۔
 اُس ویلے میرا باپ جوت دھار اگم آسی، اسم اکو اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔
 دھرنی کہے پر بھو اپنی ویکھ لے کائنات، کلمے والیا دھیان لگائیا۔ باطن تیری سمجھے کوئے نہ بات، بے وطن ہوئی لوکائیا۔ نگاہ مار لے اتفاقہ اتفاق، بن
 نیناں نین اٹھائیا۔ اپنا لیکھا ویکھ لے جو لکھیا بن قلم دوات، کاغذ سیاہی نظر کوئے نہ آئیا۔ جو اشارہ دتا موسیٰ کوہ طور اُتے آپ، نور ظہور درڑائیا۔ نرگن
 دھار جوتی جاتا اگم آئے تیرا باپ، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ اوہ پرگٹ ہو کے جلوہ دیوے ساکھیات، سخی سرور جس نوں سیس جھکائیا۔ اوہدا نور
 ظہور ہوئے اپنی آپ محراب، محبوب اپنا آپ پرگٹائیا۔ جگت جہان کرے خطاب، مخاطب ہو کے دئے سنائیا۔ تیرے لیکھے لائے آب حیات، بے آب
 ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو ویکھ لے اپنی دنیا خاکی،
 خاک چھار دسے لوکائیا۔ منو آسب دا ہو یا عاتی، عقل بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ بجر کپائی کھلے کسے نہ تاکی، نو دوارے پندھ نہ کوئے مکائیا۔ شبد ناد
 سنائے نہ کوئے انادی، انحد راگ نہ کوئے وڈیائیا۔ نرگن نور جوت نہ ہوئے پرکاشی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پُرکھ ابناشی،
 کی تیری بے پرواہیا۔ میری ہنچھواں نال نکدی ہاسی، ہستی تگاں اگم اتھاہیا۔ صدی چوڈھویں کلج انت کون پچھے میری داتی، واتا ورن ویکھے خلق خدائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دیاں جنائیآ۔
 میں سب دی پوری کراں شرط، شریعت توں باہر شرع اک سمجھائیآ۔ زرگن دھار نرُور ہو کے آواں پرت، پت پر میثور اپنا رُپ بدلایآ۔ لیکھا جانا
 فرش عرش، دو جہاناں کھوج کھوجائیآ۔ تیرے اُتے کراں ترس، رحمت اپنی حق کمائیآ۔ دُھر دے نام دا میگھ دیواں برس، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اگنی
 دیاں بُجھائیآ۔ یودھا سور پیر بن مردانہ مرد، مدد کراں تھاؤں تھائیآ۔ قاتل مقتول دا لیکھا رہن نہ دیواں چھری کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری منظور
 کراں عرض، آرزو اپنے لیکھے پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ لکائیآ۔ دھرنی تیری عرض میننتی کراں
 منظور، سچھنڈ دوارے لیکھے پائیآ۔ درشن دیواں حاضر حضور، حضراتاں توں باہر دیاں سمجھائیآ۔ اکو جوت دا کر کے نور، نور نورانہ دو جہاناں اُجالا اک
 دکھائیآ۔ دین دُنی دا بخش دیواں قصور، مہربان ہو کے مہر نظر نال ترائیآ۔ تیرا پندھ رہیا نہ دُور، صدی چودھویں انتم بھجے واہو داہیا۔ تیرا لیکھا کئے کوڑو
 کوڑ، کوڑ گُریار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چتر سگھڑ بناواں مورکھ موڑھ، مُتاں دے وچھڑے لواں ملایآ۔ جگ بدلنا آد جگادی میرا دستور، سنجگ تریتا دواپر کلجگ
 اپنا پندھ مکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیآ۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے بے پرواہ، تیری
 بے پرواہی وچ سائیآ۔ سو پُرکھ نرنجن زرگن دھار جانا آ، ہر پُرکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائیآ۔ ایکنکار بنا ملاح، آد نرنجن ایکا نور جوت دینا چکائیآ۔ ابناشی کرتے
 ----- کرنی تھاؤں تھاں، تھان تھنتر ویکھ دکھائیآ۔ سری بھگوان پکڑیں بانہہ، تُدھ بن دُجی اوٹ نہ کوئے تکائیآ۔ پاربرہم میرا لہنا دینا دینا مُکا،
 لیکھا اور رہے نہ رائیآ۔ سنگر شبد پرگٹ کرنا دو جہاں، چوداں لوک چوداں طبق جس نوں سپس نوائیآ۔ اتار پیغمبر گرو جس دا جگ چوکڑی نشاں، سو
 نشانہ اپنا دے جھلایآ۔ کلجگ جیواں ہنس بدھی بنا دے کاں، کاگوں ہنس اڈائیآ۔ جھگڑا مٹا کے سور گاں، ایکا رنگ دے رنگائیآ۔ نتھوایاں دے کے آتم
 پر ماتم ساچا تھاں، تھان تھنتر اک دکھائیآ۔ میرا نگر کھیڑاوسے گراں، نوست وچے ودھائیآ۔ میں پھراں نال چاء، چاروں گنٹ بھجیاں واہو داہیا۔ ہر
 ہر دے وچ پُرکھ اکال اکو تیرا نکلے ناں، ناؤں نرنکار سارے گائیآ۔ میں خوشیاں وچ کراں واہو واہ، واگرو تیری بے پرواہیا۔ توں ہی رام رحیم رہنما میرا

اک الہ، اللہ ہو انا ہو کہہ کے تبتوں سپس نوايا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا لواں گا، گیت گوبند تیرا گاواں تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن کول کول چرن ایکا رنگ دینا رنگا، کوڑی رنگت رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۹ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی بھگت سنگھ دے گرہ پہنچیاں ہی *

چشمے جوا نورے الہی زولیول عظمہ وکنوزے نزع بے ازوی اوہنزا وزول دزے مزہ چسٹے چوول عظمو نزع زمیوت خدا دستے بز ہی استے رزہی کندیندے کنہاء محمدے دُعا عرشے رہنما زکو اُمزوی تُعارف توزی کانسٹو گزم وعدے دتے تے انزوا تُمزوی سریکولزوا تو سے ندا مہربانے مہرواں محبوب نور الہیاء۔ دستے بجی نورے زبی ارشو مزی کوست اہلزو زمیتے نزیئے قسم مزلا نسیستے دو جہاں فرشے زماں قدرتے قادر قادرے کریم رحمان اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیا یا۔ گوبندے ترجیح نانکے عرضی محمدے توزی موسیلئے کلزی عیسائے مزہو کسنائے کنت رامائے بزت گوشے نماں نورے جہاں امامے ایماں رہنمائی خدا عظمو ازا قسٹو غضہ، ازہب وے محبوب اٹل ہے نزیہ کو پھے کسا عرشے زما فرشے تمام طبقے دُعا سبقے ادا کلمہ کوت رسولے ہرت نورے چشت مدیول مدعا شفیول شفا کوزانے کمو دو جہانے موو خاکے تاکے عضوا پیغمبر پوی اوتارے تزی گردیوا شوی نورے الس شاہو شوس پستے پود گنستے گُضد الیئلے الہو کمزدا متلو تو بائے تزی اسمائے ربی چشمائے نشد نوزانے زود چار یاری کیند جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتا یا۔ اسمانے چشم چشمے دید دیدے دوشت دوشتے مزو مزوئے اوا محمدے ازا رسولے دُعا قبولے خدا رحمتے رحماں، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اپنے ہتھ رکھایا۔ نیلی دھار کہے میرے صاحب دی پُٹھی ہو گئی پگ، پگاں تے چلن والے اوتار پیغمبر گرو سارے سپس نوايا۔ جس دا کھیل اولٹا اک اکلڑا کرے اگما اُتے جگ، جاگرت جوت بن ورن

گوت نُوَر نُوَرانہ نُوَر الاہیا۔ جس کلمیاں دی کائنات بُجھاؤنی اگت، شمس تبریز دی شمع نُوَر جوت دے گواہیا۔ اوہ مہربانا نُوَر جوت سِری بھگوانا مرد مردانہ دو جہاناں کر کے اِکوچ، حاجت سب دی پُوَر کراہیا۔ جس نُوں رسولاں کہا میرا محبوب اگتا الہی رب، یا مبین کہہ کے سِر سارے سجیاں دتے جُھکائیا۔ سو صاحب سوامی انترجامی جگت جہان سِری بھگوان پار کر کے حد، حدود اپنی اک درسائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا رسولاں پیغمبراں گروآں پیراں اِنج، اجل دے وقت جو غزل وچ چاری نُوں محمد گیا درٹائیا۔ میرا نُوَر الہی آئے محبوب نال سبب، صُح شام ال صُح سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دی علی نے منگی مدد، مُدے سب دے ویکھ دکھائیا۔ اُس دانام ندھانا دو جہاناں بناتا ستار توں وجے اِکوند، ناد انادی آپ سناہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پگڑی کہے میرا ویکھ لو پُٹھا پاسا، چاروں گُنٹ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میتوں وشن برہما دیوت سِر سارے کر دے ہاسا، مسکریاں نال رہے سناہیا۔ نی کلمیئے اُٹھ کے ویکھ لے اُس پر بھو دا تماشا، جس دانور ظہور الاہیا۔ اوہ جگت جہان پھرے پھرے پھڑ کے اگئی کاسہ، جگ نیتز نظر کسے نہ آہیا۔ چار جگ دے لہنے دینے ویکھے اوتار پیغمبر گروآں والیاں شاخاں، حصیاں تھاوں تھائیں پھول پھولائیا۔ میں خیران ہوئی اُس دا تک کے نُوَر جوت پرکاشا، بن نیتز لوچن نیناں درشن آہیا۔ میرے انتر سنی اُس دے شبد نام دی آوازا، رسنا جہوانہ کوئے درٹائیا۔ کی اوس دا کھول کے دساں خلاصہ، خصوصیت وچ اصلیت بھيو کوئے نہ پائیا۔ جس کوڑی کرایا کلج دھرنی اُتوں میٹنی اندھیری راتا، رُترئی اپنے نال مہکائیا۔ میں اُس دیاں بھوکھتاں وچ سُن دی آئی باتا، جو باطن پڑدے سب دے دے گھلایا۔ نیلی پگڑی کہے میتوں یاد جس ویلے گوبند نے پُٹھی رکھ کے ماچھوواڑے وچ کیتا ارداسا، پُٹھی توں سدھی سدھی توں پُٹھی دین دنی دے بدلایا۔ تیرا پندھ رہیا نہ دُور صاحب سوامی اپنی میٹ لے واٹا، پُرکھ اکالے دین دیا لے کل کلکی پھیرا پائیا۔ تیرا آتم پر ماتم جن بھگتاں نال ہوئے ناتا، دوسر سنگ نہ کوئے بنائیا۔ توں سب دامالک کملاپاتا، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ بندی کہے میں لال میرا چاؤ کیتا دُرگا دُرگی، اِ شنبھج خوشی منائیا۔ جس جگت دھار بنائی مستک نُوَر جوت للاٹ شبد گُر دی، سنگر، ست ست رنگ رنگائیا۔ جس دی کھیل جگت جہان وچ کدے نہ مُردی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بندی کہے

انت میں کھیل دساں انند پُر دی، پُریاں لو آں توں باہر جنائیا۔ جتھے آواز پُجے نہ کسے تال سُردی، سُرتی وِچ سُرت نہ کوئے ٹکائیا۔ اوتھے اگئی دھار بنا
ایکنا کار کوئے نہ پھر دی، فُرنیاں وِچ فُرننا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ بندی کہے
میتوں گو بند لایا نال ہتھیں، جگت سنگی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میں سب کچھ دیکھیا اپنی اکھیں، جگت نیتراں بند کرائیا۔ اوس ویلے گر سکھ دی پریتی دی
دھار نظر آئی ست سرُپی اکو سخی، جو سُخن وِچوں سُخن نہ کدے بدلایا۔ جس اوٹ اکو ایک ایک دی رکھی، دُجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ گو بند نے ہس
کے حقیقت والی خبر دسی حقیقی حتی، حق حق جنایا۔ اوہ کجگ دی دھار دیکھ لے جیہڑی ست دھرم نوں جاندی چھڈی، سنگر وِچ نہ کوئے سہایا۔ مستک
نشانہ نوری جوت سکے کوئے نہ گڈی، ظہور درس کوئے نہ پایا۔ چاروں کُنٹ کوڑ گڑیار دی نوبت دیکھ لے وِجی، وجہ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ پھیر پھڑ کے
اپنی اُنکل سچی، پہلی دتی ہلایا۔ جس ویلے میرا مالک آیا پُرکھ اکالا نور الاهی ربی، ربیول ثانی جس نوں سیس نوایا۔ اوہ دین دُنی دا بنے طبعی، طبیعت
سب دی پھول پھولایا۔ ایہہ وقت سُنجننا لوک مات آؤندا کدی کدی، قدیم دامالک ہوئے سہایا۔ ایسے دا اشارہ دتا حضرت نوح نے جس ویلے آوے
نوح ندی، چو داں طبقاں اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اک سرنا یا۔ بندی کہے میں لگی بندرا بن، بندیا
کہہ کے سارے گائیا۔ میں سندیسے سُنے بنا کن، بنا سرونا وجدی رہی ودھایا۔ میں شکرانے وِچ کردی رہی دھن دھن، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ شبد
سندیسے وِچ کدی خوشی آئی کدی ہو یا غم، چننا چکھنا نال ملایا۔ پر میتوں یاد آ گیا جو تھم سنایا سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمایا۔ نی بندیسے تیرا نور
الاهی لال گُلالا تیرا میلاناں برہم، تن وجود نہ کوئے چترایا۔ بندی کہے میں رو پئی نیناں نیر وہا کے چھم چھم، چھبر اپنی آپ لگایا۔ کتے میں وس نہ
پے جاواں کجگ جیواں دے من، جو من ممتا وِچ میرا رنگ لئے رنگایا۔ کتے میتوں رائے دھرم نہ دیوے ڈن، چوڑاسیاں وِچ بھوایا۔ میں بیننتی
کیتی پُرکھ اکال اگے ہتھ بٹھ، بن ہتھاں ہتھ ملایا۔ میرے صاحب سنگر میں جدوں تگاں تے تگاں تیرا نور الاهی چن، بنا چن گو بند شبد دے دُجا
نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ دیکھے گر اوتار پیغمبراں

والے قبیلے، قبل از دھیان لگایا۔ نام کلمے تئے وسیلے، وصل یار تکیا نور الایہا۔ من نسا تگے شرع والے دلے، بدھ مت نال مل کے وجدی رہی ودھائی۔ میں کھیل تگے جگت جہان والے نوجو بناں والے چھیل چھیلے، تن وجوداں کھوج کھوجایا۔ میں برس تگے تگے گھڑی پل اتے مہینے، رت رتیاں دھیان لگایا۔ میں مذہب اسلام تک تک دین دنی دے دینے، نوست اکھ اٹھایا۔ میں سچ دساں میں جس ویلے گئی محمد دے کول وچ کئے مدینے، کعبیاں توں پرے اپنا بندھ مکائی۔ وے رسول اک ویراں ہتھ رکھ لے اپنے اُتے سینے، شین دے تے نکتے نال ملائی۔ محمد ہو گیا پسینو پسینے، تھر تھراہٹ وچ اپنے اندر کلمہ دتا سنایا۔ میرے مالک یامینے، رحمتاں والے وڈ رحیمے، آد جگادی سدا قدیمے، قدرت دے مالک تیری بے پرواہیا۔ میرے کولوں سارے حق حقوق جانے چھینے، صدی چوڑھویں چوڑاں طبق روون مارن دھایا۔ میری دھائی دروہی جس ویلے تیرے بل ہوئے نیلے، نیلی دھار والیا نیلے دے آسوار والیا آسمان اُتے بے زبان سارے دین دھایا۔ میرا لیکھا تک لے وچ قرآن مجیدے، کی دے کے گیا حدیث، تیرا کھیل بیس اکیسے، تیرا نور الایہ چوہیے، جلوہ گر اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، دھر دی رنگت آپ رنگایا۔ زمیں آسمان دوویں رہے دیکھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ کی ماہی دا ہووے بھیکھ، بھیکھادھاری کی اپنی کل ورتایا۔ کس وسے سہنجے دیس، دیس دیسنتر دے وڈیایا۔ جیہڑا مالک رہے سدا ہمیش، ہم ساجن اک اکھوایا۔ جس نوں سدیسہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا اکھ اٹھایا۔ جس دا پاوے کوئے نہ بھیت، بھيو سکے نہ کوئے درڑایا۔ جس کجگ کوڑی کریا کرنی کھیت، کھیت ویکھے جگت لوکایا۔ جس دے پیار وچ گر ارجن سیس پوائی تتی ریت، مارو تھلاں پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ ہار کہن اسیں دسیئے اپنی پچھلی پتی، جس نوں سکے نہ کوئے درڑایا۔ ایہہ کھیل پرائی ریتی، ریتوان دیاں جنایا۔ جس دی جگت جہان بھلوڑی باغیچی، لکھ چوڑاسی پھل پھل مہکایا۔ اوہ مالک دھار بن ترے گن اتیتی، ترے بھون دھنی ہو کے ویکھ وکھایا۔ جو لکھ چوڑاسی انتر زرترا جانے نیتی، گھٹ گھٹ ویکھنہارا تھاؤں تھاویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ جنایا۔ ہار کہن اسیں بھيو دسیئے تمام، طمع لالچ نہ کوئے رکھایا۔ جس ویلے ایدھیا نوں چھڈیا سی رام، رام وششٹ

دھیان لگایا۔ پہلوں نکلیا اُتے اسمان، پھیر زمیں زمان دھیان رکھایا۔ پھیر نمستے کیتی پرنام، ڈنڈاوت وچ سیس جھکایا۔ پھیر مستک تے لکھیا بھگوان، بن قلم سیاہی رنگ رنگایا۔ پھیر ست دا گایا گان، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پھیر سنی آواز بناکان، انتر انتر ہوئی شنوایا۔ اوہ ویکھ لے نگاہبان، بن نیناں نین تکایا۔ جس دا جگ چوکڑی کھیل مہان، سنجگ تریتا ونڈ ونڈایا۔ دوپر پرگٹ ہوئے جہان، کاہن کاہنا کھیل کھلایا۔ بنسریاں دُھن دے مُسکان، مستی مستی وچوں پرگٹایا۔ کلجک جس ویلے کوڑ ہوئے پردھان، نوست بھجے واہو داہیا۔ دھرم دی رہے کوئی نہ آن، سچ داروپ نہ کوئے درسایا۔ اُس ویلے دا حکم سُن رام، رمیا ہو کے دیاں جنایا۔ کھیلاں کھیل وچ جہان، جہاں تہاں ہوواں آپ سہایا۔ میرا رُوپ انوپ ہووے مہان، مہما کتھ نہ کوئے سنایا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ہوواں پردھان، پر م پُرکھ اپنا رُوپ بدلایا۔ لہنا دینا تکاں جیو جنت جگت انسان، چارے گنٹ پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ ہار کہن سانوں رام نے پیار نال کیتا تھٹھے، اپنے ہتھاں نال لٹکایا۔ میننتی وچ کہا میرا رام رام ہو کے رحمان ہو کے تھٹھے، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جس ویلے جگت جہان جہان جگت ہو کے ایشٹ جانے لٹے، لٹیرا کلجک پھرے تھاؤں تھامیا۔ پرکاش رہنا نہیں کسے بٹے، بُخانے روون مارن دھاہیا۔ سادھ سنت جاگ نہ سکن سٹے، سوئی سُر ت نہ کوئے اٹھایا۔ اُس ویلے سب دے اندر دُکھ درد ہونے دُکھے، سائتک ست نہ کوئے ورتایا۔ شاہ سلطان بننے بھکھے، گھر گھر بھکھیا منگن واہو داہیا۔ پنچم وکارا پھڑ پھڑ سب نوں گٹے، کایا کٹیا کرے نہ کوئے صفایا۔ آتم پر ماتم پریتی جگت لٹے، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ اُس ویلے میرا پُرکھ اکالا دین دیا لا پرگٹ ہووے آپ سٹخ، سُر ت شبد نال ملائی۔ اپنی سہنجی کرے رتے، رُتری دُھر دی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہیا۔ ہار کہن جدوں اسیں رام دی لگے نال پٹھے، ساڈی نگاہ ایدھیا ول رکھایا۔ آپ پہلے قدم وچ آگے وڈھ کے سوا گٹھے، مارو ڈنڈ دا لیکھا دتا مُکایا۔ پھیر اپنی اک لمی کھول کے لٹ، لٹاں والیاں ساریاں دتا سمجھایا۔ آہ لو میری بنا اکھراں توں چٹ، چٹے تے کالا نظر کوئے نہ آئی۔ جس ویلے میرے رام دی پوجا دی تھاں پوجے جان گے پتھر اٹ، پاہناں سیس نوایا۔ منو آسکے کسے نہ ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک نہ کوئے رمایا۔ اوہ وقت

سُہنجنا ہووے سُہاوی رت، رُتڑی دُھر دی آپ مہکائیا۔ بن کے دھرم دھار دی دھار اگما پت، پت پر میثور کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں کرے آپ ہت، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھائیا۔ اوہا کھیل جگت انڈٹھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ ہار کہن جس ویلے اسیں پچھانہ نوں ماری جھاتی، بن نیناں نین اٹھایا۔ ساڈے گھ وچوں نکلے کوئے نہ باقی، کتھا کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہ اکٹھے رام پیارے شہری تے دیہاتی، امیر غریب اکو نظری آتیا۔ جنہاں دی پریم دی منزل اکو دسے واٹی، اگے پچھے پنڈھ نہ کوئے بنایا۔ ساریاں اکو وار پکار کے کہا دُھر دے رام سب نوں لا لانا اپنی چھاتی، چھتر دھاریاں چھتر اپنا دے جھلایا۔ رام نے ہس کے کہا اوہ تک لو کھجک تہاڈا صاحب آوے کملاپاتی، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دی آتم دھار تئیں ست سرُپ ذاتی، ذات اذاتا پنڈھ مُکایا۔ سب نوں اکو دسے گا تھی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ دو جہاناں بن سمرا تھی، سمرتھ اپنا حکم ورتایا۔ ہار کہن سانوں اُس ویلے بنا بلاں توں آئی ہاسی، ہس کے خوشی منایا۔ اوہ مالک پر تھی آوے کہ روھے اُتے آکاشی، آکاش آکاشاں وچ سمایا۔ ہار کہن سانوں رام نے پھڑ کے نال لایا اپنی چھاتی، سچ نال دباہیا۔ اوہ پر م پُرکھ میرا رام رمیا آد جگادی سب دانانی، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ جس ویلے کھجک ہوئی اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ اوہ تہاڈا لیکھا پورا کرے لہنے وچ رکھے زندگی جاتی، بھے جگت والا چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اک سمجھایا۔ ہار کہن کی کھیل دسیئے پچھلا آد، انت کی وڈ وڈیایا۔ کس بدھ سانوں ملی داد، وست اگم دتی ورتایا۔ ایسے تھاں رام نوں پھیر آئی سی ایدھیا والی یاد، ہتھ اپنی پٹھ اُتے اُکایا۔ میرے رام دا کھیڑا پھیر پھیر ہووے گا آباد، خوشیاں وچ سنایا۔ نالے شبد وچ وشٹ نوں ماری اگئی آواز، بنا تن سر پر سنایا۔ اوہ تک اک اک دا سماج، جو سمگری اک ورتایا۔ بھل کہن اسیں ڈھولے گیت گائے راگ، راگنیاں نال مل کے اپنی خوشی بنایا۔ اوہ وقت سُہنجنا ساڈا لہنا دینا پورا ہو یا آج، اک نو اُنپسا ساون دے گواہیا۔ ساڈی نمستے نمسکار ڈنڈاوت بندنا اوس گرو مہاراج، جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو لہنا دینا پورا کرے جگاد آد، جگ جگ سب دے لیکھے لیکھیاں وچوں پور کرایا۔

* ۲۰ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی جگندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میں بھی نٹھی دوڑی، دوس رین اپنا پندھ مُکائیا۔ منزل لہدی رہی اگئی پوڑی، پوڑی ڈنڈا دھیان لگائیا۔ مینوں گلی بھیرے دے سے سوڑی، سوہرا پینا پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جگت وشنا دسی کوڑی، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ میری بُدھی وچ کچھ نہ اوڑی، عقل چلے نہ کوئے چترائیا۔ میں نگاہ نال تکیا میرا مہربانا محبوبا چڑھیا اگئی گھوڑی، آسو آسوارا ڈھردر گاہیا۔ جس دے کول شرع شریعت والی ہتھوڑی، ہتھکڑیاں نام کنڈیاں والیاں لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں بھی نٹھی واہو واہ، جو رُو زرا اپنے نال بھوائیا۔ گھنم دے رہے تھل اسگاہ، سمند ساگر ٹلے پر بت پندھ مُکائیا۔ جل تھل کہندے واہ واہ، واہو ہینٹل تیرا رُوپ نظری آئیا۔ تُوں مالک خالق بے پرواہ، نُور نُورانے شاہ سلطانے تیرا نُور الاہیا۔ میں بن ہتھھاں ہتھ رہی اٹھا، کوک کوک رہی سنائیا۔ خالی جھولی کراں دُعا، نو نو سیس جھکائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا میرا لہنا دینا پورا کردے میرے کراں، کرم کانڈ تیرے چرناں وچ لٹکائیا۔ آسا پوری کر دے بابا آدم نال حوا، پون پانی تیرا راہ تکائیا۔ تیرا دُھر دا کلمہ میرا گواہ، شہادت شرع والی بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں دوس رین بھی نٹھی، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ میری بیننتی عرض خواہش سُن اکتھی، اکو وار تیرے چرن کول لٹکائیا۔ ست دھرم دی نو ست رہی نہ ہٹی، ہٹوانا سچ وست نہ کوئے ورتائیا۔ تیرے نام دی نرگن دھار پڑھے کوئے نہ پٹی، پٹنے والا اشارہ رہیا کرائیا۔ میں سرن سرنائی تیری ڈھٹھی، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تُوں کرپا کردے اکو مہربانا رتی، رتن امولک گرگھ ہیرے آپ لے پر گٹائیا۔ تُوں سب دا سوامی میرا کملاپتی، پت پر میثور اک اھوائیا۔ میں جگ چوکڑی تیسراں نالوں تیرے پیار دی وڈی تپی، تڈھ بن ترپت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں بھج بھج گئی تھک، تھکاوٹ وچ دُہائیا۔ تیرے آگے رگڑاں نک، نُقطہ جگت والا مٹائیا۔ میری جھولی پا دے میرا پور بلا حق، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ وست اگئی دے دے ست، ست ستوادی جھولی دے بھرائیا۔

صدی چوڑھویں دھرم کہے میری رہی نہ پت، پت پر میثور دیاں سنایا۔ جے تُوں مالک ہو کے میرے اُتے آگیوں وت، وطن میرا دے سہایا۔
 میرے کول تیرے اوتاراں پیغمبراں گروآں دے خط، جنہاں خطوطاں نال خطاب تیرا گئے سمجھایا۔ جس دی یاد وچ میرے اُتے گو بند ستر گیا لٹھ،
 یارے یارانہ تیری سچ ہنڈھایا۔ ایس ویلے میرا پردہ ڈھک، ڈھاکن کو پت اک اھوایا۔ دین دنی دی نر نتر بدل دے مت، انتر اپنا رنگ چڑھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے میں پھر پھر مکا سکی نہ پندھ، پاندھی ہو کے بھجی واہو
 داہیا۔ میں گاؤندی رہی تیرے پیار دے چھند، گیت سنگیت تیرا راگ الاہیا۔ میٹوں آؤندارہیا اند، اند اند وچوں پر گٹایا۔ میرا خوشی ہندارہیا بند
 بند، تیری بندگی وچ سمانیا۔ میٹوں انت ڈر لگدا جس ویلے تُوں نشان میٹنا تارا چند، چند ستار دے ڈھایا۔ صدی چوڑھویں رہی لنگھ، پار کنارہ انت
 دکھایا۔ جگت سچ سہنجی رہے نہ کوئے پلنگ، بستر خاک دین دنی ہنڈھایا۔ میرا انتکرن ہویا تنگ، تنگ دستی وچ گر لایا۔ تیری ماؤ جاتی ٹٹن والی کاپچی
 ونگ، بھٹن گھڑنہار تیری بے پرواہیا۔ کر کرپا کرپا ندھان لالے اپنے انگ، انگیکار آپ اھوایا۔ میرے سینے پا دے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھایا۔ جن
 بھگتاں آتم دھار ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے ہونا آپ سہایا۔
 دھرنی کہے میں پھر پھر نکیا جگت جہان، جہالت وچ لوکایا۔ کایا کعبے ویکھے مکان، مندر تتاں پھول پھولایا۔ ست دھرم تگے نشان، بن نیناں نین اٹھایا۔
 ایشٹ ویکھے سینتارام، کرشنا کاہنا پھول پھولایا۔ پیغمبراں سنے پیغام، کلمے کائنات درڑایا۔ گروآں سنے منتر ستنام، نمو نمو سارے سپس جھکایا۔ نو کھنڈ
 پر تھی ست دیپ سرب گرلان، گرہ کعبہ کایا پوت نہ کوئے بنایا۔ میں تیری بالی بال آنجان، بدھ ہن اھوایا۔ تُوں داتا گن ندھان، بے انت تیری وڈ
 وڈایا۔ میرے مالک مار دھیان، دھرنی دھرت دھول رہی گر لایا۔ میرے اُتے شرع چھری جگت نہ رہے شیطان، شریعت اپنے وچ لینی چھپایا۔ میں
 چاہندی تُوں میرا میں تیرا سارے گاؤں گان، گا گا شکر منایا۔ میری اتر جائے تھکان، تھکاوٹ رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میں پھر پھر ویکھیا تیرا سنسار، سنسا اور رہیا نہ رانیا۔ کی دستاں پر بھو اپنی وچار، وچر کے کی

جنائیا۔ توں سب کُچھ ویکھنہار، ویکھے وگسے تھاوں تھانیا۔ میں اکو میننتی کراں پکار، پنے پنے سِیس نوایا۔ اک میننتی دیاں گزار، گزارش وچ سِیس جھکایا۔ میرے محبوبا میرا پندھ نہیں جگ چوکڑی چار، سنجگ تریتا دواپر کلجگ سنگ نہ کوئے نبھایا۔ میں آد جگادی تیری سیوادار، چاکر ہو کے سیو کمایا۔ میری سمجھ سکیا نہ کوئے اچے رفتار، رفتہ رفتہ چلنا چائیں چانیا۔ کوٹن کوٹ میری خاک وچ مل گئے پیغمبر گر اوتار، اوتری تیرا بھو کوئے نہ پانیا۔ میری انت کنت بھگونت ایہو پکار، نمسکار کر کے سِیس نوایا۔ کلجگ کوڑی کریا دے نوار، گلگرم ادھرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں پیچ دے سوار، سر میر اپنا ہتھ لکایا۔ بھکھیاں بھکھ دے نوار، دکھیاں دکھ چکایا۔ خالی بھر بھنڈار، بھرپور تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچے سرکار، سرکارے اعلیٰ تیری اک سرنایا۔

* ۲۰ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی ہر دت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا صاحب سوامی بہڑے، بہڑی بہڑی میری سنے دہانیا۔ جگت جیو جہان ویکھے پھل مٹھے کوڑے، چوراسی وچوں ابناشی پھول پھولایا۔ کوڑ وکار ہنکار وچوں سب نوں ہوڑے، ہوڑا سسے اتے لکایا۔ پر ماتم دھار آتم ہو کے جوڑے، جوڑی جگت جہان جنایا۔ میری آشنا پوری کرے جو و رہی لوڑے، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اگم اگمرا چٹھ کے اگے گھوڑے، گھریال دو جہان وجایا۔ کوڑی کریا کلجگ انتم شہو دریائے روڑھے، چھری شرع روپ دے نہ کوئے قصایا۔ دین دُنیا ساری ساچے دھرم دے چاڑھے پوڑے، پوڑی ڈنڈا اک دکھایا۔ روپ انوپا دھر کے براہمن گوڑے، وید ویاسا لیکھا دے مکایا۔ جس دے پندھ آد جگادی لے چوڑے، انت کہہ سکے کوئے نہ رانیا۔ اوہ کھیل کرے گبھیہر گہر گور گورے، سنگر شبد شبد شنوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرا سوامی میری رکھے لچیا، لچیا ورت اک اکھوایا۔ جس دا دیک جوت اگئی جگیا، جگت جہان کرے رُشنایا۔ اوہ حکمی حکم دا دیوے سدیا، سندیسہ دھر درگاہیا۔ جس نے سب دا پورا

کرنا حجیا، حاجت ویکھے خلق خُدا ئیا۔ اُس دانام ندھان اِکو سُنیانڈیا، ندیاں دے وہن سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جس دیناں مذہباں پار کیتی حدیا، نوست اپنا پندھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے دُھر دی یدیا، یدی یدپ اپنارنگ رنگائیا۔ سچ خُماری دے وِچ مدھیا، مستی نام والی دکھائیا۔ جگ نیتر نین لوچن دین دُنی کسے نہ لبھیا، کوٹن کوٹ کھوجن تھاؤں تھانیا۔ اوہ سچ دوار ایکنکار سمبل اپنے گرہ سبجیا، ساجن ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میرا سوامی گہر گبھیہرا، گنوت اک اکھوائیا۔ جس داتن وجود نہیں سرپرا، سر دھڑ وند نہ کوئے وندائیا۔ جو سب دامیت پیارا دستگیرا، مہربان اک اکھوائیا۔ اوہ انت لیکھا جانے شاہ حقیرا، حقیقت دا مالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا کیرا، قبراں توں باہر درڑائیا۔ جس دی نظر آئے نہ کسے تصویرا، تصور مُصوّر کر نہ کوئے سمجھائیا۔ اوہ مالک گنی گہیرا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ دھرنی کہے جس لیکھے لایا رویداس والا کسیرا، گنگا گنگوتری رنگ چڑھائیا۔ جو پہن کے آگیا نیلی دھار توں باہر اپنا نیلا چیرا، چری وچھنے لئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک اک بے انت، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جس نے آد بنائی بنت، جگا جگنت ویکھ دکھائیا۔ جو لکھ چوراسی زرگن دھار بنیا کنت، کنتوہل وڈ وڈیائیا۔ جس دانام ندھانا اِکو منت، منتو جگ چوکڑی حل کرائیا۔ جس دی مہما گاؤندے جگ چوکڑی سادھ سنت، راگ صفتاں والے صلاحیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُتبیج سیتی بھل رہے نہ رائیا۔ بدھی توں پرے بودھ اگادھا بن کے پنڈت، پنا اکھراں توں نراکھڑ دھار درڑائیا۔ کجگ کوڑی کریا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ جس دا رُپ انوپا ست سرُپا دھار پتج، پرا پستی مدھم بیکھری جس نوں سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک وڈ الاہ، پُرکھ اگم اکھوائیا۔ جس دی ستگر شبد نال صلاح، مشورہ نام نال پکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جگ چوکڑی بنا گواہ، شہادت شرع والی جنائیا۔ سو نو نو چار دا لیکھا رہیا مُکا، مکمل اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ویس وٹا، رُپ انوپا رہیا پرگٹائیا۔ جس نوں حضرتاں کہا خدا، پیغمبر رسول رسولّہ کہہ کے سیس نوائیا۔ جگ بدلنی اوس دی ادا، جو عبادت اپنی لئے بدلایا۔ دھرنی کہے میں اُس دے قدام توں

جاواں فدا، جو فیصلہ حق بنائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا وید وچ رگا، رام راما اپنا لیکھا گیا درڑائیا۔ جس دا اشارہ کیتا بھرنگو بھرنگا، بھو ساگراں پار اکھ اٹھائیا۔ اُس دی جانے کوئے نہ بدھا، جو بدھنا دے لیکھے رہیا مُکائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دی داسی نمانی بُدھا، اپنی سُدھ نہ کوئے رکھائیا۔ جس میرے اُتے نو کھنڈ پر تھی کراونا پدھا، یُدھشٹر دی آشا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک اپنی کار بُھگتائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سَنگَر ایک، اینکار آپ اکھوائیا۔ جس دی رکھ کے بیٹھی ٹیک، ٹلے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ بھگتاں کرے بُدھ بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ ترے گن تن نہ لائے سیک، اگنی تت بُجھائیا۔ جنم کرم دی بدلے رکھ، رکھیاں نیاں توں باہر دے وڈیائیا۔ سچ دوارا بخشے سچکھنڈ اگتا دیس، دیس دیساتراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر جن ہر بھگت دُھر درگاہ دے بنا کے درویش، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا ملا شیخ، قاضیاں قضا دے ہتھ پھڑائیا۔ چڑھدی دشا جائے پردیس، پردیسی ہو کے اپنی کار کمائیا۔ نالے شاہ بنے زیش، فقیر ہو کے فقراں والے ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ میری خوشی بنائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب میٹوں دیوے خوشحالی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرے مستک چڑھے لالی، لال لال گرگھ لئے پرگٹائیا۔ میں سچ دی منگتی بناں سواں، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں نُور نُورانہ شہنشاہ جوت اکالی، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ تُوں دو جہاناں والی، مالک بے پرواہیا۔ میرا دوارا نو کھنڈ بنا دے سچی دھر مسالی، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ مائس پھل لگا دے ڈالی، پت تھنی ہری آپ کرائیا۔ تیرے نام توں تن وجود رہے کوئے نہ خالی، خالق اپنا رنگ چڑھائیا۔ کلجگ دی اوودھ رہے نہ باہلی، دُور دُراڈا پندھ دینا مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ بھچھیا جھولی پائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب پا دے بھچھیا، بھکھک بھکھاری جھولی دے بھرائیا۔ میری پورن کر دے اچھیا، پورن سَنگَر تیری وڈ وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا لیکھا ویکھ لے لکھیا، بن نیناں نظری آئیا۔ تیری سرشٹی دسدی متھیا، متھن کر لوکائیا۔ میٹوں دس دے اپنی سہنجنی وار تھتیا، گھڑی پل ناتا جوڑ جڑائیا۔ کس بدھ پرگٹ ہووے دو جہاناں سری بھگوانا شاہ آسوارا آسو چٹیا، چٹی دھار کر رُشنائیا۔ دھرنی کہے میرا ماتا دا سیر جگت وچ بھٹیا، امرت رس نہ کوئے چکھائیا۔ کلجگ جیواں منو آمول نہ نکلیا،

دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ تیرے چرن کوئے نہ وکیا، پریتی وچ پریتم نہ کوئے سائیا۔ میرا لہنا دینا تھہ بن نہ جائے بچھٹھیا، سر ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا
مکا دے پتھر اٹیا، پاہناں لیکھا رہے نہ رائیا۔ سچ پریتی انتر آتم کر ہتیا، پر ماتم ہو کے جوڑ جڑائیا۔ توں پُرکھ ابناشی اچتیا، اچت تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا اتم
ونڈ ڈکھیا، دیناں دریاں ہو سہائیا۔ جگت جہان تک لے بھکھیا، ترسنا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ دھرنی کہے میری سُپھل کر دے لکھیا، مہربان مہر نظر نال
ترائیا۔ جن بھگتاں اُجل کر کھیا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ تیرا وقت سہنجنا بچیا، پوجنیوگ تیری وڈیائیا۔ کلج کوڑا میٹ دے جگیا، جگت جگ اپنی
دے سمجھائیا۔ میرے اتوں سب داد پیک ویکھ لے بھجھیا، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ اپنا بھيو ابھیدا دس دے گھجھیا، پردہ اوہلا دے اٹھائیا۔ بھاؤ رہے نہ
ایکا دوجیا، دُتیا بھاؤ دینا مُکائیا۔ میں تیری نمائی بھکھارن بُدھیا، بے سُدھ ہو کے دیاں سنائیا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو وعدہ کیتا نال رام چھڈن لگیا ایدھیا،
بن اکھراں اکھر بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اُجل کر دے سب
دی بُدھیا، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی سُرندر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری سہنجنی کر دے جھگی، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا چرن بچھہائیا۔ میں آشار کھی تیری جگ جگی، جگا جگنتر دے مالک
انت میرا لیکھا دینا مُکائیا۔ میری کرنی کرتے پُرکھ کر دے اُگھی، اُگن آتھن تیری اوٹ تکائیا۔ کلج جیواں پوتر کر دے بُدھی، بُدھ بیک دے بنائیا۔
میرا کھیل نہ ویکھیں جگت جہان یُدھی، یودھے اپنا بل درسائیا۔ بے شک میرے اُتے دیناں مذہباں دی اودھ پگی، ویلا وقت دھیان لگائیا۔ شہادت
دیوے نہ کوئے ودی سُدی، کشنا شکلا پکھ نین نہ کوئے اٹھائیا۔ تیری منزل محبوب پیار والی کدے نہ کھی، پاندھی پندھ نہ کوئے چکائیا۔ میں چرن کول
سرن سرنائی تیری جھگی، بن سپس جگدیش تیرے بھیٹ کرائیا۔ اپنی کھیل رہن نہ دیویں لگی، لوک مات پردہ دینا چکائیا۔ میرے صاحب سوامی لٹی،

لُٹیرا کَلجک بَججے واہو داہیا۔ تیری آتم دھار پریتی بھگتاں نالوں کدے نہ ٹٹی، ٹٹیاں لینا ملائیا۔ میں تیری خبر سناں دوٹکی، توں میرا میں تیرا ڈھولا اک
 جنائیا۔ سرشٹی درشٹی اندروں بدل دے رچی، رچنا اپنی اک سمجھائیا۔ میں تیری جگت جہان کراں بُتی، بُتخائیاں کراں صفائیا۔ سرتی رہے نہ کسے سرتی،
 من کا منکا دے بدلایا۔ توں پاربرہم پت پریشور ابناشی اچتی، چیتن سب نوں دے کرائیا۔ میرے اُتے تیرے نام دی سُنہنجی ہووے رتی، رتڑی
 سچ دوار سہائیا۔ اپنی دین دُنی ویکھ لے مارگ گھتھی، ساچے پتھ مگ چلے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیری سرناہیا۔
 دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کر آپ مہربانی، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ نام نشانہ تیر مارا گئی کانی، کائنات قدرت دے مالک کلمہ دے بدلایا۔ آتم
 دھار پر ماتم سچ دے نشانی، نشانہ اکو اک سمجھائیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سُلطانی، بھوپت بھوپ بے پرواہیا۔ پروردگار سانجھے یار کر مہربانی، بے نظیر نظر
 آپ اٹھائیا۔ جھگڑا میٹ انجیل قرآنی، پردہ دے اٹھائیا۔ تیری منزل آد جگاد اک رُوحانی، رُوح بُت دے سمجھائیا۔ توں نوری اسم محبوب میرا اسمانی،
 جسم ضمیر کر صفائیا۔ میں تیرے چرن کولاں کراں دھیانی، بن قدماں سپس جھکائیا۔ تیری سرشٹی تیرا رُوپ نہیں بیگانی، آپ اپنے نال ملائیا۔ جھگڑا
 میٹ دے چارے کھانی، چارے بانی اکو رنگ سماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو
 میں منگتی تیرے در، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا ندھان کرپا کر، کرپن ہو کے سپس نوایا۔ میرا اُجڑ نہ جائے کھیڑا وسادے بچھلا گھر، گرہ گرہ
 کھوج کھوجائیا۔ صدی چو دھویں اتم میٹوں آؤندا ڈر، ڈرپوک ہو کے سپس نوایا۔ میں پیشین گوئیاں سب دیاں لئیاں پڑھ، اکھر اکھراں نال ملائیا۔
 میرے اُتے جو لیکھا ہونا سپس دھڑ، دو دھڑ دے لوکائیا۔ جھگڑا پینا چیتن جڑ، استھول رووے مارے دھاہیا۔ میں سرن سرنائی صاحب سَنگ رہی پڑ، نو
 نولاگاں پائیا۔ توں بھننہار تے آپے لئیں گھر، گھرن بھننہار تیری وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار دیا
 کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے حالت، ہائے اُف تیرا نام دُہائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی جہالت، ست وچ نہ کوئے سماہیا۔ دھرم دی رہی نہ کوئے
 عدالت، انصاف ہتھ نہ کسے دکھائیا۔ میٹوں ایوں دسدا میرے اُتے ہون والی بغاوت، بگلگیر سارے پلُو جان چھڈائیا۔ سچ پیار دی کرے نہ کوئے

سخاوت، دست اُٹل نہ کوئے ورتائیا۔ میں بُدھ ہن آنجانت، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تکدی چار گنٹ، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ ست سچ سارے پی لٹ، کلجک لٹے تھاواں تھانیا۔ نرگن سرگن دھار ناتا گیاٹ، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ سادھاں سنتاں لوگئی چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے لگائیا۔ بن تیری کرپا بھگت سہیلا دے کوئے نہ ست، اپرادھی ہوئی خلق خدائیا۔ کرپا کر سری بھگوان ابناشی اچت، چتر بھج تیری اوٹ تکائیا۔ میٹوں انت آوندا دکھ، دکھی ہو کے رہی سنانیا۔ اپنے مانس مانو جگیا سو جگت ویکھ منکھ، لیش جیو اپنا پردہ لاہیا۔ تیرا وقت سہنجنا آد نرینجا آخری رہیا ڈھک، گھڑی پل سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں سرن سرنائی بے پرواہی نور الاهی اگم اتھاہی رہی جھک، قدم بوسی وچ قدیم دے مالک سپس جھکائیا۔ ساری سرشٹی درشٹی اندر توں میرا میں تیرا دس دے تک، آتم پر ماتم پاربرہم برہم مل کے وجے ودھائیا۔ میں دوس رین سکھنا رہی سکھ، گھر ٹھانڈے دھیان لگائیا۔ میرا میٹ اندھیرا گھپ، نوری چند چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو دے دے دست اُٹل، قیمت کرتے نہ کوئے لگائیا۔ جے تیری سرشٹی تینوں گئی بھل، ابھل سب نوں دینی مات وڈیائیا۔ توں بھاگ لگاؤنا میری دھرنی والی کل، کل مالک ہونا آپ سہائیا۔ میں تیرا نام دھیاوندی بنا رسنا جہوا بل، ہتی دند نہ کوئے چترائیا۔ میں ویکھنا چاہندی تیرے بھگت سہیلے جیہڑے تیرے نام ترازو کنڈھے گئے تل، جگت قیمت نہ کوئے رکھائیا۔ سچ پریتی گھولی گئے گھل، آپ اپنا گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، میری جھولی دے بھرائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی نہ کرگریہ زاری، بن نیناں نیر وہائیا۔ میں شہنشاہ شاہو بھوپ سکداری، پاتشاہ اگم اتھاہیا۔ میرا لیکھنا ل پینغمبر گر اوتاری، اوتر ہو کے تیرا لہنا دیاں چُکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن پاواں ساری، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ توں اپنی کرنی آپ تیاری، ترے گن اتیتا، ہو کے دیاں سنانیا۔ تیری چڑھدی دشا لہندی نال ہونی خواری، خار سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اوہ تک لے کلجک کرے غداری، گداگر ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جس جھگڑا پاؤنا نر ناری، نر ہر اپنی کل ورتائیا۔ جس دی طبیب طبیعت اندر کر سکے نہ کوئے تیماداری، شفا ہتھ کسے نہ آئیا۔ لاڑی موت اپنا آپ رہی سنگاری، نیز

نیناں کجے نال سہانیا۔ چتر گپت سندیسہ دیوے وارو واری، اپنی سیو کمائیا۔ رائے دھرم لیکھے رہیا اگھاڑی، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پھرنی دروہی جنگل جوہ
 اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پر بت سمند ساگر روون مارن دھاہیا۔ تُوں دیکھنی کلجگ کگرماں والی اکھاڑی، جو مایا متا وہناں نال بھرائیا۔ جھٹ نارد آن کے ماری
 تاڑی، دو ہتھھاں دتی سناہیا۔ دھرنیے تیرے پچھے ہوواں کہ اکھاڑی، کہ سچے کجے اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دا تھم اک سناہیا۔ سچ دا تھم اک فرمانا، قمر بردار ہو کے سیس نوایا۔ کرے کھیل سری بھگوانا، بھگوان اپنا تھم ورتائیا۔ سو پڑکھ نرنجن پہر
 کے بانا، ہر پڑکھ نرنجن نور نور کرے رشناہیا۔ اینکار وڈ بلوانا، آد نرنجن ڈمگائیا۔ ابناشی کرتا نوجوانا، بھگوان ہو کے کھیل کھلاہیا۔ پاربرہم شاہو بھوپ بن
 سلطانا، دو جہان کرے شنوایا۔ وشن برہما شو تُوں میرا میں تیرا گاون گانا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ اوتار پینمبر گر بن نیناں تُوں دیکھن جگت جہانا،
 زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جو جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نرگن نرور پہر کے آگیا جامہ، دو جہاناں ڈمگائیا۔ جس دا سہمبل سچ مکانا، مقبریاں گوراں تُوں بنا
 اپنا آسن لایا۔ اوہ رحیم بن رحمانا، رحمت سچ کمائیا۔ جن بھگتاں دیوے بھگتی دانا، بنا بھگتیسوں جھولی پائیا۔ سو لیکھا جانے نرگن سرگن سرگن نرگن
 دین دنی تیری وچ زمانہ، زمیں زماں کھوج کھوجائیا۔ تُوں خوشیاں نال اپنی دھار دا بٹھ لے گانا، گھر گھیر رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی نوجوانا، مرد مردانہ اک اکھوایا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی جسونت سنگھ دے گرہ *

نارد کہے پر بھو نہ بھگتاں تک گستاخی، غصہ گلہ نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں صاحب سلطان ساکھی، ساکھیاں تیری وڈ وڈیائیا۔ پریکی پیاریاں دی کر
 راکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی ہو یا جے پہلی ساون تیری منے نہیں نگی جیہی آکھی، سمت شہنشاہی اٹھ دے گواہیا۔ تیرے کول پور بلیاں جہاں
 دی بنا اکھراں تُوں پاتی، پت پر میثور اپنیاں چرناں وچ ٹکائیا۔ تیرا بھگت تیری ذاتی، دوجاروپ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا جگ جگ دا ساتھی، سنگی ساتھی

تیرا سنگ بنایا۔ توں سرب کلا سمرا تھی، تیرے ہتھ وڈیایا۔ کیوں نہیں خوشی دیندا دوس راتی، مہر نظر اٹھایا۔ سنگر شبد نوں کہنا اندروں صاف کر دے چھاتی، چھتر دھاری ہو سہایا۔ پورب لہنے دی دے دے داتی، دیاوان جھولی دے بھرایا۔ آگے دُکھ دی میٹ دے وائی، پچھلا اپنے لیکھے لایا۔ تیری منزل اوکھی بہنہ گھاٹی، گھاٹے سب دے پور کرایا۔ تیرا نام بھنڈارا اٹھ تیری ہائی، دیونہار وست دینی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لیکھا دینا چائیں چانیا۔ کرپا کر سری بھگونت، مہر نظر اٹھایا۔ توں مالک اگئی کنت، کنتوئل اک اکھوایا۔ رائے دھرم اوہ ویکھ لیکھا دکھائے سنگھ جسونت، اُس دا لیکھا دے بدلایا۔ میری پیار والی منت، مہر نظر اٹھایا۔ توں بدل دے سمت، زمیں اسمان دھیان رکھایا۔ جس وچ چلن دی نہیں ہمت، سو گرگھ لے اٹھایا۔ کی ہویا جے اک بچن نال بنیانک، گھ رسانیال سٹنایا۔ آگے واسطے میٹ دے چنت، دُکھ درد رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ نارد کہے پر بھو تیرا بھگت چھیل چھیلایا، گرگھ سوہنا نظری آیا۔ جس دے پچھے تریا سارا قبیلہ، کامل مُرشد دینی مان وڈیایا۔ اُس دی سُن اپیلا، اپر مہر سوامی ہو کے ویکھ دکھایا۔ جگت واسنا نہیں کوئی دیلا، دلبر تیرے آگے واسطے پانیا۔ تیرا کھیل بے شک اُپر اسمان نیلا، نیلی دھار دے مالک ہونا سہایا۔ سنگر شبد انج بن وسیلہ، اجل دا لیکھا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ نارد کہے پر بھو تیرا بھگت کڈا چنگا، چنگی طرح جنایا۔ جس دے چرن دھار گنگا، گوداوری جمنا سستی سیس نواپا۔ اُس دا حال رہے نہ مندا، بھگن بھاگ دے بدلایا۔ دُکھ دا دُکھ رہے نہ لمبا، کوڑا پندھ دے چکایا۔ اپنے آپ لگا لے انگا، انگیکار اک اکھوایا۔ تیرا نور نور نورانہ چندا، چند گوہند ویکھ دُھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریت چاڑھ دے رنگا، رنگت اپنی وچ رنگایا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹاریسی جسونت سنگھ دے گرہ *

ساون کہے سہاؤنی رُت کر دے، باراں ماسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے کھیل تگاں اگمی ہر دے، ہری ہر ہونا آپ سہائیا۔ ہر جن بھکھاری تیرے در دے، دریاں درد ونڈائیا۔ پریم بھنڈارے خالی بھر دے، اتوٹ اٹو ورتائیا۔ لیکھے جان کے چوٹی جڑ دے، چیتن اپنا میل ملائیا۔ ساون کہے میرے وچ تیرے بھگت رہن نہ سڑ دے، اگنی تت گوائیا۔ تیرا نام ندھانا رہن پڑھ دے، پُستک جگت والی تجائیا۔ منزل دُھر دی رہن چڑھ دے، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ ایہہ پیارے تیرے گھر دے، گرہ مندر دینا سہائیا۔ لیکھے چھڈ دے ول چھل دے، اچھل چھل دھاری اپنا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ساون کہے میری رُت سہاوی صاحب، سہنجنی دے وڈیائیا۔ تیرا کھیل نرالا عجیب عجیب، عجب تیری بے پرواہیا۔ توں بھگتاں انتر کدی نہ ہوویں غائب، گھر گبھیر اپنا درس دکھائیا۔ پورب جنم دا لیکھا پورا کر دے عہد، اقرار نامہ اپنا آپ جنائیا۔ تیرا حکم سوامی پتہ نہیں پھیر کدوں ہووے شاید، شہنشاہ کون وقت سہائیا۔ میری بیننتی اکو جائز، در تیرے آپ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساون کہے میرا پروشٹا پہلا رہیا آکھ، سمت شہنشاہی اٹھ نال ملائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا دو ست دی دو پہلی دھار وساکھ، کھ کالا آپ کرائیا۔ مینٹوں سب کچھ رہیا بھاکھ، بن نیناں ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ جس دوارے ہر نرنکارے اپنی سہنجنی کیتی رات، رُتری اوتار پیغمبراں گروآں نال مہکائیا۔ جتھے بخشنی سی بھگتاں نوں بھگتی والی دات، اتوٹ اٹو ورتائیا۔ اوتھے بھرم بھلیکھا پا کے آپ، اپنا پردہ گیا چھپائیا۔ ایہہ کھیل تیرا اگتا تماش، ہر جن سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ ساون کہے جے جسونت سنگھ بیننتی کردا، دوئے جوڑ سپس نوایا۔ بھو کھلدا اگے گھر دا، جس گھر وسے ساچا ماہیا۔ ایہہ کھیل انوکھا اگمی ہر دا، جو سمجھ سمجھ وچوں بدلایا۔ جو آد جگادی گھاڑن گھڑدا، گھڑنہار اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ساون کہے میں وقت اڈیکدا رہیا پر دا، سال بسالا دھیان لگایا۔ اندرے اندر رہیا جردا، ہائے اف نہ کوئے سنائیا۔ بنا دکھ دیتیاں بہانہ نہیں سی بندا، بنا کشت توں اٹھ نہ کوئے جنائیا۔ ایہہ لہنا دینا پورب اک گل دا،

جس دی قیمت نہ کوئے چُکائیا۔ چھلنہار پھیر وی رہیا چھلدا، اچھل چھل اپنا بھيو کُکائیا۔ ایہہ لیکھا پورب پُرانا دوارے بل دا، بل باؤن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھائیا۔ ساؤن کہے میں دساں پُرانی گاتھا، پریم نال سنائیا۔ جسونت سنگھ راجے بل دا چلاؤندا سی راتھا، رتھواہی ہو کے سیو کمائیا۔ باؤن نوں دُوروں ٹیکیا ماتھا، اُنگی متھے اُتے کُکائیا۔ بچھے پرت نہ بچی واٹا، نیز نین نہ کوئے بدلایا۔ گھر جا کے سیس نوایا اپنی براہمنی ماتا، جو سُکر پروہت دی سکی لگے بھر جائیا۔ نالے خوشیاں وچ کیتا ہاسا، ہس کے دتا سنائیا۔ میں دیکھیا اک تماشا، بڈھا براہمن گٹھ مٹھ دا روپ بنایا۔ میں اُس دے ول جھاکا، دُوروں اکھ اٹھائیا۔ میں ہس کے کہا پھیر ایہہ بڈھا کہ کاکا، کی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنائیا۔ رتھواہی کہے میں ماریا پھیرا پھیر، پھرت پھرت اپنا آپ بھوایا۔ مینٹوں نہ سنجھ دے نہ سویر، دوس رین نہ کوئے وڈیایا۔ مینٹوں بھے آیا شیر دسیا کیہر، جبک اک سنائیا۔ میرا انتشکرن ہو یا ڈھیر، اپنا بل مٹایا۔ میں ڈردے ڈردے منگی مہر، بن ہتھاں سیس نوایا۔ توں کیہڑی کھیلیں کھیل، کی تیری بے پرواہیا۔ باؤن اشارہ دتا اوہ دیکھ میں وسدا دھام نویل، گرہ دیکھن کوئے نہ پایا۔ تیرا پھیر میلانگا میل، بلنی اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ باؤن جھٹ سندیسہ دتا آپ، اپنی دیا کمائیا۔ اوہ تک لے دُھر دا باپ، پتا پُرکھ اکال اکال اکھوایا۔ جیہڑا تیرے وسے ساتھ، سگلا سنگ بنایا۔ جو توں ہن چلایا راتھ، رتھواہی ہو کے سیو کمائیا۔ پھر تیرا لہنا دینا پورا کرے ہو سمراتھ، سر تیرے ہتھ کُکائیا۔ سچ مٹنا نر زینشا ایکنکارا اکو آکھ، بنا کھت توں کھت بنایا۔ یاد رکھنا بھوکھت واک، بھیکھادھاری دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے کلجک ہونی اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اُس وقت تیرا لہنا دینا پورا کراں بچھلا کڈھ کے کھات، جگ چوکڑی بھل کدے نہ جائیا۔ سر شٹی وچ تیری در شٹی کر کے پاک، پت پُنیت دیاں بنایا۔ انتر نر تر کھول کے تاک، پردہ دیاں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کمائیا۔ باؤن کہے میرا بھيو ہونا آگما، آگڑی کار کمائیا۔ ہڈ ماس ناڑی دے کوئے نہ چٹا، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ قد ہووے نہ چھوٹا لما، ستنی مٹت نہ کوئے کرائیا۔ ہرکھ سوگ ہووے نہ غما، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ میرا کھیل ہووے گا

نواں، نو کھنڈ پر تھی دیاں سمجھائیا۔ دین دُنی دا توڑاں بنا، حد حدود دیاں گوائیا۔ گرگھ تیرا رُوپ بنا کے چٹا، چند چاندنی نال چکائیا۔ گھر دیکھ جگا کے شمع، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جس ویلے میرا لیکھا جگت جہان ہووے رواں، رونق دین دُنی دکھائیا۔ تیرے گرہ مندر جگت دوارے اپنی دھار سواں، سچ اور نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ اٹھائیا۔ ساون کہے پروشٹا میرا رہیا بول، بن رسنا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالے جن بھگتاں پردے مول نہ پھول، پڑدے پردیاں وچوں گھلائی۔ جے بیننتی کر سکے نہیں تیرے کول، قول اقرار پچھلے ویکھ دکھائیا۔ توں ہر گھٹ اندر گھٹ نواسی انہاں مول، مولا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ کرپا کردے اُتے دھول، دھرنی دھرت دھول سیس نوائیا۔ اپنے کندھے ترازو تول، دوسرہٹ نہ کسے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ساون کہے پچھلا پورا کر دے لیکھا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ دے دے نام سچ سندیسہ، بنا سندھیا سرگھی آپ سٹائیا۔ جن بھگتو میں تہاڈا لہنا دیواں ہمیشہ، دوس رین چکائیا۔ سُنھننا گرہ مندر ہووے دیسا، دیسنتر وجدی رہے ودھائیا۔ مالک سوامی بن کے نیتا، نچ نیتز کراں رُشنائیا۔ جس پورب جنم دار کھیا چیتا، چاترک گرگھ ویکھے تھاوں تھانیا۔ آتم پر ماتم ہو کے کرے پیتا، ہنکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنارنگ رنگائیا۔ ساون کہے پر بھ امرت برس دے اپنا میگھ، پریم گھنگھور گھٹا تیری نظری آئی۔ جو گرسکھاں واسطے آسار کھی بہادر تیغ، جو تیغ دی دھار سیس کٹائیا۔ تہناں دی مان سُنھنچنی سچ، انتر آتم سو بھاپائیا۔ جے لوک مات دتا بھیج، بنا بھجن بندگی اپنے لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ ساون کہے پر بھو دُھر دا برس دے پینہ، مہربان دیا کمائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لا دے ساڈھے تن ہتھ سیس، دھرنی دی ونڈ رہے نہ رائیا۔ جے بھل جان تے ہویا کی، کی تیری بے پرواہیا۔ ہر جن پیارے تیرے جی، جیون جگت دے سمجھائیا۔ سچ دھرم دا بیچ آتم بی، پت ٹہنی آپ لہرائیا۔ تیرے سارے پتر دھی، پتا پرکھ اکال تیری سرنائیا۔ بھائی گرداس دا لیکھا پورا کر دے اکیہ، ویہہ اگی نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے سمجھائیا۔ ساون کہے ویہہ اگی کی آکھدا، گرداس دھیان لگائیا۔ کی تیرا لہنا دینا پچھلے وسا کھ دا، گو بند وسا کھی نال ملائی۔ کی تیرا حکم سمت شہنشاہی اٹھ پہلی رات دا،

پردہ دے چُکائیا۔ کی کھیل تیرا پُرکھ بدھات دا، پر م پُرکھ دینا سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دینِ دِیالا بھیو کھلئے اِک اگئی بات دا، پردہ آپ چُکائیا۔ میرا رُوپ انو پاست سرُوپا بھگتاں والی ذات دا، دُو جا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میرا پریم پیار آتم والے نات دا، سبجن ساک اِک اکھوائیا۔ کی ہو یا جے بہانہ بنایا تاپ دا، پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ ایہہ سودا نہیں کوئی گھاٹ دا، لہنیداراں دے لہنے جھولیاں وِچ لُکائیا۔ جسونت سنگھ وِچھوڑا ہووے نہ کدے دُھر دے باپ دا، پر م پُرکھ پر بھ اپنی گود سہائیا۔ وقت رہیا نہیں دُکھڑے ناس دا، سُنکھ ساگر وِچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سد لیکھا جانے بھگت بھگوان اپنے آپ دا، آپ اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۲ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی پٹولا بائی سندھی دے گرہ *

ساون کہے پر بھو میری پون ٹھنڈی، ٹھنڈک بھگتاں دے ورتائیا۔ جنم جنم دی ٹٹی لے گندھی، گندھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیا۔ آتم سُنکھ بخش پرمانندی، بنجانند دے جنائیا۔ ہرجن نیتر اکھ رہے نہ اندھی، اندھ اگیان گوائیا۔ تُوں دینِ دِیال سدا بخشندی، بخشنہار بے پرواہیا۔ غریب نمائیاں لاونا انگی، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جگت وائٹا میٹ کے گندی، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچے نام ندھانے نال رنگیں، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ پھڑ باہوں چک لے کندھی، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ تیرا مارگ اِکو دسے ڈنڈی، رستہ رہبر اِک وکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دھرم دی دھار ہووے چھندی، سوہنگ ڈھولا ساچا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ ساون کہے پر بھو میرا مہینہ ویکھ لے ساون، ساوریا دھیان لگائیا۔ لہنا دینا لیکھا پورا کر دے بل باون، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ کھجگ کوڑ مٹا کے راون، رام راما ہو سہائیا۔ کاہن کرشن پھڑا دے دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ تیرا درس دیدہ دانستہ دسے ساہمن، ستمگھ ہو کے نظری آئیا۔ تُوں آد جگادی اگم براہمن، برہم و دیا دے پڑھائیا۔ جگت ترسنا میٹ کے طامن، ترے گن اپنا پنڈھ مکائیا۔ اندھیرا رہے نہ اندر شامن، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ تُوں سدا سدا پتت پاون، پتت پُنیت تیری سرنائیا۔

جو خوشیاں وچ تیرے ڈھولے گاؤن، گا گا خوشی منائیا۔ اوہناں منسا پوری کرنی کامن، آسا اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوارے منگ منگائیا۔ ساؤن کہے پر بھو ویکھ میری گھٹا گھنگھور، چاروں گنٹ خوشی منائیا۔ نچن ٹپن پیسے مور، پنچھی پنکھاں والے خوشی منائیا۔ جن بھگت سہیلے سد تیرے دسن کول، کونل کوک کوک سنائیا۔ میرے ڈھر دے ماہی ڈھول، سوامی تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت دوارا کھول، سچ بھنڈارا اک ورتاپیا۔ دے وڈیائی اپر دھول، دھرنی نو نو لاگے پائیا۔ مہربان ہو کے مول، جوتی جاتے اپنی دیا کمائیا۔ میں تیرے اتوں واری گھولی گھول، آپ آپا گھول گھمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سرن دینی سرنائیا۔ ساؤن کہے پر بھو میرا خوشیاں والا تک لے بادل، بدلی جگت جہان کرائیا۔ ست دوار دا بننا عادل، عدل انصاف اک جنائیا۔ جھگڑا میٹنا مقبول قاتل، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں بھيو کھلا دے باطن، پردہ پردیاں وچوں گھلائیا۔ توں سوامی پرکھ ابناشن، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ چرن پریت بخش کے ناتن، نر نرائن دے وڈیائیا۔ دکھ بھکھ دا پنڈھ رہے نہ واٹن، گپڑے وچ نہ کوئے رکھائیا۔ میں سچ بیننتی آیا آکھن، ساؤن نو نو سپس نوایا۔ توں شاہو بھوپ وڈ راجن، شہنشاہ ڈھر درگاہیا۔

۱۱۷۹

غریب نمائیاں آئیوں نواجن، غریب نواز تیری سرنائیا۔ بن تیری کرپا ہون نہ وڈ وڈ بھاگن، بھاگ ہین دے لوکائیا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے تیرے جاگن، جنہاں نج نیز لوچن نین اکھ گھلائیا۔ گرکھاں آتم دھار بنا سہاگن، ہر کنت وچھوڑا تیرا رہے نہ رائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک جگ چوکڑی آدن، انت کنت بھگونت اک اکھوائیا۔ جو جن تیری سرن سرنائی لاگن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میری اپنے چرن کول قبول کر نمازن، دروہی دروہی کر سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبدی دھار توں آد جگادی وڈ مہاجن، مہما تیری اکھ کتھی نہ جائیا۔

* ۲۲ ساؤن شهنشاہی سمت نو اٹاری چن لال دے گرہ * *

دھرنی کہے میتوں بھیلنی دے اشارے، رام دا ایشٹ رام رام جنایا۔ ست دھرم دے کھڑی دوارے، جگت دوارے کوڑ تجایا۔ بن رنا جہوا
 پکارے، توں ہی رام میرا ماہیا۔ کلجگ انتم ویکھ اندھ اندھیارے، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ کوڑ گڑیار رہیا لکارے، چار گنٹ گنٹ شنوایا۔ دھرم دا
 دسے نہ کوئے مینارے، من رکھ نظر کوئے نہ آئی۔ جگت نیا سنیا ویکھ لے بچی کون کنارے، کون گھاٹ ڈیرہ لایا۔ تڈھ بن پار نہ کوئے اتارے، اتر
 پورب پچھم دکھن چار گنٹ رہی گر لایا۔ تیرے بھگت سہیلے زرنتر روون زارو زارے، بن نیناں نیر وہایا۔ تڈھ بن دسن نہ کوئے سہارے، سہارا نظر
 کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر میلا لینا ملائی۔ بھیلنی کہے میں سنڈیہ دیواں اپنی پرائی سہیلی، سیئے
 بہیاں کڈھ کے دیاں جنایا۔ آتم دھار نہ رہن کدے اکیلی، جگت وچھوڑے وچ کدے نہ آئی۔ آتم دھار پر ماتم نال میلی، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ بنا
 سنگر شبد بنی نہ کسے دی چیلی، چیلگر روپ نہ کوئے درسایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا پت پر میثور اگتا بیلی، جو بیلے جنگل جوہاں اجاڑ پہاڑاں وچ ہوئے
 سہایا۔ اوہ کھیل اگتا ایکنکارا ہو کے رہیا کھیلی، خالص اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔
 بھیلنی کہے میں غریب نمانی کو جھی، کوجھیاں کملیاں دیاں سنایا۔ میں رام و جوگن تے میرا پریتم اکو جوگی، جگیشراں توں باہر نظری آئی۔ جس میرے
 انتر اپنے ایشٹ دی دتی سو جھی، سمجھ جگت والی بدلائی۔ میرے انتر وڈ کے ٹھاکر موچی، ٹھوکر پریم والی لگایا۔ میتوں بھل گئی پریت گھروگی، گھر بار دتا
 تجایا۔ ملیا میل اک سنجوگی، آتم پر ماتم مل کے وٹی ودھایا۔ میں بنارنا توں رس لئے بھوگی، انرس اپنارس چکھایا۔ نہ کوئی لالچ رہیا نہ لو بھی، متا وچ
 نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ بھیلنی کہے میری سخی سہیلی بھولی، ابھل دے
 وڈیایا۔ جس دی پریم پُجارجن خوشیاں والی گولی، در گھر ساچے سیو کمائی۔ اوہ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا رہیا کھولی، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جس پریتی
 پریتم اتوں گھولی، اپنا آپ گھول گھمایا۔ اوہ ست سچ دی چڑھ کے ڈولی، جگت جہان پنڈھ مکائی۔ جوت دھار دھار وچ موئی، روپ رنگ رکھ نہ کوئے

دکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ دھرنی کہے بھیلنی کی اگنی مارے آواز، راگاں ناداں شداں
 وچ شنوائیا۔ تریتے جگ دارہیا کوئے نہ راجا، رام راج نظر کوئے نہ آئی۔ پوربلا اپنا ویکھ لے وعدہ، قول اقراراں کھوج کھوجائی۔ جو رام اشارہ دتا
 پرتھائے کرشن رادھا، گھنٹیا نیا اک سمجھائی۔ جس بھيو کھلایا رام راجا، رام رمیا ڈھردر گاہیا۔ جس نین اٹھایا کلج انت بھيو کھلایا بودھ اکادھا، بدھی
 توں پرے پڑھائی۔ جس ویلے پیار رہیا نہ کسے سماجا، سمگری سچ نہ کوئے ورتائی۔ پُرکھ اکالا آوے بھاجا، دو جہاناں پندھ مکائی۔ غریباں بنے غریب نوازا،
 نوازش سب دی لیکھے لائی۔ بھیلنی کہا اوہ میرا رام سرب کلا سمرا تھا، سمرتھ بے پرواہیا۔ جو جگ جگ چلاوے راتھا، رتھ رتھوہی اک اکھوائیا۔ ہوئے
 سہائی ناتھ انا تھا، غریب نمائیاں گلے لگائی۔ بھگتاں بھگون ہو کے دیوے سا تھا، جگت وچھوڑا پندھ مکائی۔ پورب جنم دی لیکھے لاوے وائ، اکلا اپنا رنگ
 چڑھائی۔ جنم کرم دارہن نہ دیوے گھاٹا، وست انمل ورتائی۔ کایا چیتھر بھیلنی کہے میرے وانگ کسے دارہن نہ دیوے پائ، نام رنگن نال رنگائی۔
 میرے چرناں کولاں چھوہیا رام بیٹا دسرا تھا، جو رام رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ جس میری خاطر کھیل کھیلنا بہنہ بھانتا، بھيو سکے کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا میٹے ذات
 پاتا، دین دنی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُر ڈراڈا وشن برہما شو ویکھے مارے جھاتا، بن نیناں نین تکائی۔ نیز کھولے ڈرگا ا شنبھج والی ماتا، متا اپنے نال رکھائی۔
 اوتار پیغمبر گرو آں وکھائے ساکا، ساقی اپنا پردہ لاہیا۔ جس مٹاؤنی کلج اندھیری راتا، رتڑی اپنے نام مہکائی۔ بھیلنی کہے ہن بھگتاں اندر کایا مندر جوت
 سروپی کرنا واسا، سرت جوڑ جڑائی۔ میں سچ دیاں بھرواسا، ست نال سنائی۔ جو مالک پر تھی آکاشا، گگن گگننتر اں ڈیرہ لائی۔ جو کلج اتم آتم پر ماتم
 پاوے راسا، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ میری سخی سہیلی تیری بچھے واتا، واتا ورن جانے تھاؤں تھانیا۔ سب پورا کرے گھاٹا، لہنا لہنیاں وچوں چکائی۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں ویکھاں چیتھر پائے، بھیلنی بھرم رہی گوائیا۔ جس
 دے مستک نور جوت للاٹے، تتوت کرے رُشائیا۔ جگت جہان میٹ کے واٹے، کوڑی کریا پندھ مکائی۔ اکو پر م پُرکھ ارادھے، واہوا تیری بے پرواہیا۔
 جس جگ چو کڑی سادھے، سنجگ تریتا دواپر دتا بدلایا۔ بن کے موہن مادھو مادھے، مدھر ذھن رہیا سنائی۔ کایا مندر مار آوازے، بن سروناں رہیا

سُنائیآ۔ بھیلنی کھیل تک لے اوس غریب نوازے، جو غریباں ہوئے سہائیآ۔ جس تریتا دوا پر سا جن لینے سا جے، رام کرشن روپ بدلائیآ۔ انتم پر گٹ ہونا دیس ماجھے، سمبل نور جوت کرے رُشنائیآ۔ جن بگلتاں رکھے لاجے، سر سر اپنا ہتھ لٹکائیآ۔ آتم کرائے وڈ وڈ بھاگے، بھاگ اپنا نام جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایآ۔ دھرنی کہے میری سُنھنجی ہوئی راتا، بھنڑی رین خوشی منائیآ۔ پر بھ دیونہارا داتا، دیونہار دیا کمائیآ۔ آد جگادی پُرکھ بدھاتا، پُرکھو تم بے پروا ہیا۔ جس دا لکھ چوراسی نانا، نانا سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ جگ جگ ویکھے کھیل تماشا، تماشین دُھر در گاہیا۔ دھرنی کہے مینوں خوشیاں وچ آوند اہاسا، ہس ہس کے دیاں سُنائیآ۔ میرا سوامی کملاپاتا، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس بھو کھلایا پورب لہنا چن دی ماتا، بھیلنی سنگ سہیلی نظری آئیآ۔ آگے اگلا پندھ مکایا واٹا، چوراسی پھاسی جم رہی نہ رائیآ۔ سچ پریتی جوڑ کے نانا، بنس سر بنس رہیا ترائیآ۔ اٹاری سنگت سب دا اکو پتاتے اکو ماتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ غریب بنائیاں سب دا پورا کرے گھاٹا، سمت نو نو اپنا حکم ورتائیآ۔ گھر خالی رہے کسے نہ باٹا، سچ بھنڈارے نال بھرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پورن کرے آسا، نراسا ہر جن رہن کوئے نہ پائیآ۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت نو اٹاری پر بیوتی دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میرے کملاپاتی، پت پر میثور دیاں جنائیآ۔ چاروں کُنٹ تک اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیآ۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اکھ اٹھائیآ۔ اپنے لہنے دینے تک لے جو لیکھے بن قلم دواتی، بنا شاستراں لیکھے وچ رکھائیآ۔ جو کھیل کردا رہیا بہہ بھانتی، ویس انیکا روپ وٹائیآ۔ جگ چوکڑی بخشدا رہیا داتی، داتا دیاوان ہو کے آپ ورتائیآ۔ دھرنی کہے میری دروہی صدی چو دھویں میرا امرت سیر لئے کوئے نہ وچوں چھاتی، وکھ بھری تیری لوکائیآ۔ نگاہ مار لے سوامی اک اکانتی، اکل کل دھاری نین اٹھائیآ۔ میرا لہنا دینا لیکھا رکھیا کیہڑے کھاتی، کھاتہ مینوں

دے دکھائیا۔ میں سُن سُن تھکی تیری گاتھی، گرنتھ شاستر رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اندروں نکلے ہوکا، ہائے اُف کر سنائیا۔ جگت بھے رہیا نہ تیرے بھاؤ کا، چار گنت کوڑ کر یا نال ہلکائیا۔ سہارا رہیا نہ کسے ناؤں کا، نیا نوکا نام نہ کوئے چلائیا۔ سندیہ سنائے نہ کوئی واہو واہو کا، واہ واہ کی تیری بے پرواہیا۔ توں میرا ڈکھ سُن لے سرشٹی والی ماؤں کا، ماتا دھرت ہو کے دیاں سنائیا۔ بے شک تیرا لیکھا اگم اتھاہو کا، اگوچر کہن کچھ نہ پائیا۔ تیرا اھم ڈھر دے شاہو کا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا حق دے دے عدل انصاف نیاؤں کا، نر نرائن تیرے اگے واسطہ پائیا۔ کلجک جیو روپ بدل دے کاؤں کا، ہنس گرگھ لے پرگٹائیا۔ گر اوتاراں لہنا دینا پورا کر دے تھل اسگاہو کا، پیغمبر اں تھلاں دے وڈیائیا۔ میرے انتر ناد وجے گھنیرا چاؤ کا، چار گنت خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ویکھ دکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری انتر سُن پکار، پنے پنے سپس نوایا۔ میں تیرا کراں انتظار، دوس رین نین اٹھائیا۔ توں آکلکی اوتار، نہکٹکا تیری بے پرواہیا۔ امام اماں دے سکدار، پروردگار نور الایہا۔ میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ تیرا نور جوت دو جہان ہوئے اُجیار، تن وجود وجے ودھائیا۔ سب دا لہنا دینا قرضہ دے اُتار، باقاعدہ باقی لیکھ نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتاں آ کے تیج سوار، پون پانی دا لیکھا دے مکائیا۔ میں تیرے در ٹھانڈے کراں پکار، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک خالق اک، ایکنکار تیری وڈیائیا۔ میرا سپنہ چھاتی ویکھ ہک، حکمت نال رہی سنائیا۔ منو آسکے کسے نہ ٹک، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ کلجک کوڑی کر یا وچ تیری سرشٹ گئی وک، قیمت کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار والی پائیا۔ وقت دے نہ کوئی سہنجنی تھت، گھڑی پل نہ کوئے وڈیائیا۔ اوتار پیغمبر گرو رہیا نہیں کوئی کسے دامت، متر پیارے یارے تیری تیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ تیرا آونا جانانت نوت، زرگن سرگن سرگن زرگن لئے انگڑائیا۔ آتم پر ماتم دھار ہو کے کر ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیری رکھی ٹیک، ٹک لگی تیرے اُتے لگائیا۔ توں میرا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا نیا نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ میرا دکھاں بھریا پیٹ، انتشکرن رہیا

گر لائیا۔ تُوں تک لے نیتن نیت، نچ گھر اپنا پھیرا پائیا۔ سچ سوامی کھول دے بھیت، پردہ اپنا آپ چُکائیا۔ اوہ تک بالو ریت، محمد دا مقبرہ رووے مارے
 دھاہیا۔ جتھے تیرا لیکھا ہونا پہلی چیت، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ جتھے پیر پیغمبر رن بھومی سْتے کھیت، خاطر تیری سپس کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انشکرن نہ کریں نراسا، آساوند دھیان لگائیا۔ تینوں کوک پکارن
 نیپاں والیاں لاشاں، رسولاں مقبرے رہے گر لائیا۔ تُوں دیکھیں اپنا اگم تماشا، تماشین تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل پر تھمی اکاشا، گگن گگنتر تیری
 اوٹ تکائیا۔ میرا کو جھی کملی دا بھر دے خالی کاسہ، قسم کھا کے تینوں رہی سناپیا۔ میں جگت جگیا سوآں دی مٹی خاک ماتا، دھرتی ماتا کہہ کے سارے
 مینوں گائیا۔ تُوں سچ پریتم جوڑ کے ناتا، ناتا اپنے نال بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھائیا۔
 دھرنی کہے پر بھو میری آسا اک وسیع، بن پیمانیاں اک جنائیا۔ جو دُعا کیتی مسیح، حضرت عیسیٰ دھیان لگائیا۔ تُوں روپ انوپا اک توزی، زیوول اپنا روپ
 درسائیا۔ جو موسیٰ تکیا وحی، واحد کلمہ اک درڑائیا۔ تُوں میرا نور ربی، رحمت اپنی دینی کمائیا۔ میری آشا حضرت میرے وچ دبی، اُلفت اپنی نال لے
 اٹھائیا۔ تُوں میرا مالک اکو طبی، طبیعت میری دے بدلایا۔ اوہ نیز روندا اک لکھ ہزار چوھی نبی، نیناں نیر وہائیا۔ بہڑی اُف ہائے ساڈی انت آگئی
 چوڈھویں صدی، لقمہ ہوئے خلق خدائیا۔ چوڈاں طبقات کھسنی گدی، گداگر پھرن واہو داہیا۔ اک نور اگئی جوت جگی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ دھرنی
 کہے میں دوویں ہتھ رہی بدھی، بندنا کر کے سپس نوایا۔ میرے اُتے جگت جہان لگی اگی، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ تُوں مالک سورا سرگی، شہنشاہ اک
 اکھوائیا۔ جن بھگتاں درس دکھاؤنا اُپر شاہ رگی، رگھپت رام دا لیکھا دینا مُکائیا۔ پندھ مُکانا دُور نیرا مدھ مدھی، مدھر دُھن اپنا نام جنائیا۔ تیرے پریم دی
 ستار داتار اکو وٹی، وجوہات سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں چار کُنٹ دوس رین پھراں بھجی، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نال تیریاں شرطاں پکیاں، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں ریتاں دسیاں حقیقت حقیباں، حق
 حق سمجھائیا۔ میں تیرے پیار وچ پیسن پیسا چکیاں، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ دھرم دی دھار لوآں مانیاں تنیاں، تتوت تت تپائیا۔ دھر سپساں گنیاں

کٹیاں، وجوداں ہوئی جُدا ئیا۔ نرگن دھار پڑھیاں پٹیاں، پاٹل تیری کھیل ویکھ دکھائیا۔ سوچاں وچ پے کے گنپیاں گٹیاں، بُدھ ہن اکھوائیا۔ تیریاں کتھا کہانیاں کتھیاں، ڈھولے رسنا گائیا۔ اکھراں والیاں لکھیاں پھٹیاں، حرؤفاں نال وڈیا ئیا۔ شرع دیاں منزلاں ٹپیاں، قدم قدماں نال بدلایا۔ گر اوتار پینغمبراں نال رکھیاں پٹیاں، حصے مذہباں والے جنا ئیا۔ میں راگ سنے سنائے راگ چھٹیاں، چھٹی راگاں وڈ وڈیا ئیا۔ تیرے پریم وچ آد جگاد رتیاں، رنگ سکے نہ کوئے بدلایا۔ پر دروہی ایس ویلے کلجک جیواں بدلیاں متیاں، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ باہروں داہڑیاں کر کے رتیاں، اندر کوڑ وکھ ہلکایا۔ میں دُور دُراڈے ویکھ کے ستھر لٹھیاں، یارڈے تیری تیج نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میرے نیتز روون اکھیاں، نین رہے گر لایا۔ آتم دھار وچ پر ماتم بھگتاں توں بنا دسن کوئے نہ سخیاں، سُخن پور نہ کوئے کرایا۔ تیرے لکھ چوراسی جیو جنت وشٹے والیاں کھٹیاں، تیرا ست سرؤپ نظر کسے نہ آئیا۔ میں نواں کھنڈاں ستاں دیہاں وچ ست تیریاں دسیاں، بھجیاں واہو داہیا۔ سندیسہ دتا چار لکھ اسیاں، چوراسیاں دتا درڑا ئیا۔ کیوں کلجک دھار وچ پھسیاں، اپنی لو انگڑا ئیا۔ کٹو جم کال دیاں رسیاں، لو سرن سرنا ئیا۔ بھگڑا چھڈو گائیاں وچھیاں، سوراں کھل لہا ئیا۔ کسے کم نہیں آؤنا کھادھیاں مچھیاں، مجھ کچھ اکھ اٹھایا۔ اکو مالک خالق سب دا کمل پتیا، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں تیرے چرن کول ہوواں ستیاں، ست تیرے وچ سما ئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میریاں بینتیاں سُن لے اکٹھیاں، ایکنکار اکو وار سنایا۔

* ۲۳ ساؤن شہنشاہی سمت نو اٹارسی امرچیت کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال نریش، نر نر نر زکار تیری وڈیا ئیا۔ تیری مہما کرے سہنسر کھ شیش، جہوا دھار ہلایا۔ تیرا حکم چلے ہمیش، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔ میں تیرے درتے ہوئی پیش، پیشین گویاں ہتھ اٹھایا۔ بن نیتز نیناں ویکھ، بن اکھیاں اکھ اٹھایا۔ پورب لیکھا ویکھ سندیس، جو جگ چوکڑی دتا سنایا۔ میں تیتوں کراں آدیس، نو نو سیس جھکایا۔ میرے کھلے ویکھ لے کیس، ویراگن ہو کے بھجاں واہو دایا۔ میتوں اشارہ دتا

دس دسمیش، گوہند گوہند گیا جنائیا۔ جس لہنا دینا مینٹا ملا شیخ، مسانکاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ دھام سہنجنا کرے سمبل دیس، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ کلج
 کوڑی کریا میٹے کلیش، کلکاتی رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دے چرن پُمدے وشن برہما شو گیش، دیوت سُر دھیان لگائیا۔ اوہ تیرے کرم دی بدل دیوے
 رکھ، رکھی کیش گوردھن دھاری لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیون والا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاہیا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میرے اُتے تک لے ہاہاکار، چاروں کُنٹ رہی گر لائیا۔ ست دا رہیا نہ کوئے پیار، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ گڑیار، ڈنکا جوٹھ جھوٹھ
 وجائیا۔ تیری سرشٹی ہوئے وبچار، گلرماں بھری لوکائیا۔ تیرا نام شبد سُنے نہ کوئے دھنکار، آتم راگ نہ کوئے شنوائیا۔ گھر دپیک نہ ہوئے اُجیار، اندھ
 اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ امرت رس نہجھر جھرنے پیئے نہ کوئے ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانت نہ کوئے ٹپکائیا۔ بھگت سہیلا بن تیری کرپا ملے نہ کوئے میت مُرار،
 سنت ساجن نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد سارے گئے وسار، وسریا تیرا نور الاہیا۔ میں روواں کوک پکار، دروہی دروہی کر لائیا۔ آہ ویکھ میرے
 پروردگار، سانجھے یار نور الاہیا۔ پاربرہم سُن پکار، آد پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی تک لے دھواں دھار، جگت اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ چار جگ
 دے شاستر گئے ہار، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ من منسا سب نوں کرے خوار، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ ست پُرکھ نرنجن ست ستونتی ہر جن دے نہ
 کوئے نار، نرنرا ن کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میری میننتی بے انت سُن سچے دربار، درے دربار سیس نوائیا۔ توں سچھنڈ نو اسی جگ چو کڑی نرنگن
 سرگن ہو کے پاویں سار، نت نوت اپنا کھیل کھلائیا۔ کلج انت سری بھگونت میرا دکھ دے نوار، چنتا سوگ غم غم خوار رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا انت نہ پاراوار، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ
 تکائیا۔

* ۲۳ ساون شہنشاہی سمت نو اٹاریسی پارو مل دے گرہ *
 دھرنی کہے پر بھ دھرم دی دھار دی میرے اُتے چلا دے ریل، ذات پات دین مذہب راو رنک اکو وار بٹھائیا۔ میں مانو ذاتی تیرا تٹاں کھیل،
 مانس مانکھ پردہ دے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم کر دے میل، جگت وچھوڑا دے کٹائیا۔ پاربرہم پر بھ بھو چکا دے شبد گرو گر چیل، لیش چورنگ رنگائیا۔ توں
 سب دا سجن سہیل، رام رانا نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے الاہی ربا،
 پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ تیرے نام ندھان دا، اکو ہووے ڈبا، جگت جہان لینا وچ ٹکائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُریاں لوآں دیپاں ٹپدا جائے خداں، دیناں مذہباں
 پار کرائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دیوے سدا، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ کلج کوڑی کریا بھجاون جائے اگا، امرت میگھ اک برسائیا۔ سرت شبد
 چکھائے مزہ، مذاق کئے کوڑ لوکائیا۔ ہر جن چڑھائے اپنی رضا، رہبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ناتا تڑا کے کولوں قضا، فُدرت قادر تیرے نال
 ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دیا آپ کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو سچ پریم دے بنا مسافر، مسافر خانہ میرا ویکھ
 وکھائیا۔ تیرے پیار وچ رہے نہ کوئے کافر، کفر دا لیکھا دے چکائیا۔ تیرا لہنا دینا ہووے گمبھیر گھر گن ساگر، گور اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار بخشنا آدر،
 آدرش اپنا دینا وکھائیا۔ میں کو جھی کملی عاجز، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے
 پریم دی ہووے گاڈی، گاڈ گائیڈ کو نظری آئیا۔ جو لیکھا جانے ناڑی ناڑی، ہاڈی ہاڈی پھول پھولائیا۔ مانس تتاں اپنے اُتے جاوے چاڑھی، چڑھدا لہندا
 دکھن پہاڑ ویکھ وکھائیا۔ جس داروہ اکو جہا پچھا اگاڈی، دُتیا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ اکو جہا حق دیوے پُرکھ ناری، نر نرائن تیری سیو کمائیا۔ اوہ چلی
 جائے اپنی دھاری، دھرم دے نال بھجے واہو داہیا۔ اُس دے اُتے تھم نہ ہووے لوک مات نہ کوئے سرکاری، تڈھ بن ڈمیوار نہ کوئے اکھوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے اُس دارا ہووے سدھا، رِدھ سدھ نہ کوئے اٹکائیا۔
 ست دھرم دی ہووے بدھا، بدھنا لیکھے رہے چکائیا۔ پریم دھار وچ انتر سب دا جائے ودھا، ودت اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ دھرنی کہے اوہدا ست سروپ

ہووے گنھا، اگنی ٹھنڈ نہ کوئے بنائیا۔ پھیر میں تیری سرنی ڈگا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنی پر بھ گادھی ریل کری تیار، ترے گن اتیتے آپ بنائیا۔ جس دی پاوے کوئے نہ سار، پردہ سکے نہ کوئے کھلائیا۔ اُس دی سب توں وکھری رفتار، بھجے واہو داہیا۔ پھرے نوست وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری، وشن برہما شو جس دی سیو کمائیا۔ اُس دا اشارہ دین پیغمبر گر اوتار، جھنڈی مذہب والی لگائیا۔ کلیاں والیاں سیٹیاں رہے مار، ناماں والے شبد شبد جنائیا۔ جگت جگیا سو او آو ہووو سوار، شیشن شرع والے بنائیا۔ دھرم کہے ایہہ کھیل اگنی کار، ہر کرتے آپ کرائیا۔ دھرنیے ایس ویلے کلجک جیو پردہ سکے نہ کوئے اتار، اتر پورب پچھم دکھن اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کوڑی کریا گوڑھی نیند تے پیر پسا، سر پیر نہ کوئے ہلائیا۔ اوہ بنا سہارے توں کردی جائے دھواں دھار، جگت جہان اندھیر دکھائیا۔ نالے ہتے نالے کھیلے کھیل پر اپار، جو اپر پر سوامی رہیا کھلائیا۔ پھیر اپنی نور جوت دا مار چنتکار، بنا نور کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں کردی جائے خبردار، بے خبراں خبر جنائیا۔ اٹھو نٹھو بھجو اُس دوار، جتھے دوارکا واسی آسن لائیا۔ اپنا پنڈھ مکاؤنا جگت دی دھار، چوڑا سی گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرم کہے دھرنیے توں ویکھ لے ریل انوکھی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دا بھيو سمجھے کوئے نہ پوتھی، پُستک کہن کچھ نہ پائیا۔ اوہدی منزل ہتھ نہ آوے سوکھی، بھھییاں پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ دین دُنی ویکھ لے روتی، سا تک ست نہ کوئے کرائیا۔ جھکڑا پیا گوشت بوٹی، چاروں کُنٹ کُنٹ ڈہائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ چوٹی، کنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ اندر واسنا ہوئی کھوٹی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بھيو پائے نہ کوئے جنگم جوگی، جگت جگیا سو سمجھ کسے نہ آئیا۔ کلجک جیو پاپاں بھار چلیا بو جھی، اگے قدم نہ کوئے اٹھائیا۔ چڑھنا ملے نہ کسے نوں دھرم مسافراں والی وچ بوگی، کُنڈا سچ نہ کوئے کھلائیا۔ اوہ چاروں کُنٹ ممتکھ جیواں جاندی چھوڈی، آپ بھجے واہو داہیا۔ جس دا مالک اک موبجی، موبجی ٹھا کر بے پرواہیا۔ وقت دی پابندی لا کے بیٹھا جگت دھار دا فوجی، جس دا حکم سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری دھرم دی دھار اکو یک، یکے بعد دیگرے جگ جگ کھیل کھلائیا۔ جس دے اُتے

بھگتاں چڑھن دا ملے حق، مسافر صوفی ڈیرہ لائیا۔ باقی دین دُنیا اوہدے ول نہ سکے تک، نیتز نظر کسے نہ آئیا اوہدی آواز سُنے نہ کوئے پھک پھک، اوہ فقرہ گائے اِکو تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں بھی نٹھی جاندى اِٹارسی وچوں تھوڑے جہے مسافر اپنے اُتے لئے چک، پھڑ آتم دھار آپ اِکائیا۔ جس وِچ رہے نہ کوئے شک، شکوے شکوے رہی گوائیا۔ اُس نے پھیر چھیتی مُڑ نہیں آؤنا وت، جو بے وطنان سچھنڈ دئے پہنچائیا۔ اوہ بلدی جنہاں دا کوٹ جنم دا تپ، تپیشتر پورب جنم دے ویکھ دکھائیا۔ جنہاں دے پُرکھ اکال نے دھوتے پاپ، پت پُنیت کرائیا۔ اوہناں نوں ویکھے آپ، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ اوہ بھگت دوارے گرہ بھگتاں دے ہندے سپاٹ، سٹیشن اور نہ کوئے بنائیا۔ اوہدی اِکو آواز اِتم ہندی ٹاپ، ٹاپو آں توں پرے دئے درڑائیا۔ جس دا نیم سکے موں نہ کوئے چھاپ، اکھراں والی نہ کوئے چترائیا۔ اُس دا اپنا آپ پرتاپ، جو پرتکے جگ جگ بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ دھرنی کرے اوہ پھردی لوک مات، دوس رین واہو داہیا۔ اِج خوشی نال پارو مل دے گھر آگئی رات، اپنا پندھ مُکائیا۔ گر گھو اُٹھو چھیتی اُس اُتے چڑھو آپ، اپنا بل پرگٹائیا۔ جو ترے گن میٹے تاپ، ترے گن ایتے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دا آپ بنایا ساتھ، سگلا سنگی بہہ رگی اپنی کار بھگتائیا۔

* ۲۴ ساون شہنشاہی سمت نو ناگ پُر شہر ار جن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر جگ جگ رکھوال، نرگن دھار نر ویر لو اِکٹائیا۔ دین دُنی اپنی مات لوک لو سنبھال، مذہباں دے محبوب ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بن نام کلمے جگت جگیا سو ہوئے کنگال، سچ وست تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر شبد دھار انتر نر متر بناؤ دلال، بن رسنا جہوا مٹی دند دیو سمجھائیا۔ وست انملڑی نام ندھان دیو دھن مال، کلج کوڑ گڑیار لگ سکے نہ رائیا۔ سر شئی در شئی آ کے ویکھو ہوئے بے حال، چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ پر تھی رہی گر لائیا۔ آتم پر ماتم دھار سچ دا دے کوئے نہ لال، کوڑی کرپا دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ صدی چو دھویں ترے گن مایا پیا جنجال، چوڑا سی

پھند نہ کوئے کٹائیا۔ مُرشد ہو کے ویکھو مُریدِاں حال، دینِ دُنی پرده دیو اُٹھائیا۔ پوتر رہی نہ کوئی دھر مسال، مندر مٹھ مسجد سارے رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میری نسا پور کرائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا دھرم نشان، زرگن سرگن کھوج کھوجائیا۔ پیغمبر و ساتھ رہیا نہ کسے ایمان، اسمِ اعظم بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ گرو گرو دیو کرو دھیان، ست سچ شبد دی دھار نہ کوئے سمائیا۔ اوتار ہووو نگاہبان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جیو جنت سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ آتم برہم ملے نہ کسے گیان، سچ نیتز لوچن نین نہ کسے رُشنائیا۔ کلج کوڑ ہو یا پردھان، نو دوارے بھجے واہو داہیا۔ نال شرع ملی شیطان، شریعت رہی لڑائیا۔ میں سندیسہ دیواں بن اکھراں حرُفاں پیغام، پیغمبر اں دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، صاحب ست سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو اپنا اپنا بھوکھت، پیشین گوئیاں ہتھ اُٹھائیا۔ جو شبد اشارے نال گئے لکھ، اکھراں والے جوڑ جڑائیا۔ وقت سُنھنا ویکھے وار تھت، گھڑی پل کھوج کھوجائیا۔ کی کھیل کرے ابناشی اچت، پاربرہم برہم کی اپنا حکم ورتائیا۔ کی لیکھا تہاڈا نال پنچ تت کایا بت، رُوح رنگ کی رنگائیا۔ صدی چو دھویں اپنی اپنی ویکھو رت، بیس بیسویں نال ملائیا۔ ڈھنیا بینڈا رہیا تک، مکمل گو بند دئے گواہیا۔ تہاڈی دین دُنی انتشکرن وچ بھریا ڈکھ، سکھ وچ نہ کوئے سمائیا۔ بھگت سنت صوفی گرگھ گرسکھ اُجل کرائے کوئے نہ کھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر ویکھو اپنا وقت ویلا، بن گھڑی گھریال دھیان لگائیا۔ پیار رہیا نہ گرو گر چیل، چیل گر نہ کوئے وڈیائیا۔ متر دسے نہ کوئے سہیلا، سجن سنگ نہ کوئے بنائیا۔ کی کھیل پر بھو کل کھیلا، خالق خلق کی اپنا حکم ورتائیا۔ جو وسے زرگن سچھنڈ دھام نویلا، درگاہ ساچی مقامے حق اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی سچھنڈ اسیں سب کچھ رہے ویکھ، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج ساڈے کول شاستراں توں بعد دا لیکھ، جس نوں جگت لکھاری کاتب سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گو بند دس دسمیش، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ شبد اگمی حکم درڑائیا۔ سری بھگوانا جوتی جاتا پھر کے ویس، روپ انوپا آپ پرگٹائیا۔ جو وسے

سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیاںیا۔ جس دا لیکھا مکاؤنا محمد والا اولیا پیر شیخ، چار یاری پندھ رہے نہ رانیا۔ دین دنی دی بدل دیوے رکھ، رکھی
منی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ کلجگ کوڑی کریا کرے کھیت، کھڑگ کھنڈا نام اٹھانیا۔ جس دی رت سہنجنی آونی سمت شہنشاہی دس، دس دا پہلا چیت، چیتن
سب نوں دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر بھو آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنی اسیں سب کچھ
رہے جان، درگاہ ساچی ویکھ وکھانیا۔ بیننتی کریئے آگے سری بھگوان، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ توں شاہو بھوپ راجان، شہنشاہ آگم اتھاپیا۔ تیرا کھیل
جگ چوڑی مہان، سنجگ تریتا دواپر کلجگ حکم ورتانیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر وچ جہان، جہالت ویکھ خلق خدانیا۔ ساڈے نام کلمیاں تے ثابت رہیا نہ کسے
دا ایمان، ست دھرم وچ نہ کوئے سامانیا۔ جدھر تکیئے ہوئے حرام، سانک ست نہ کوئے کرائیا۔ لوک مات پر بھو اسیں سارے ہوئے بدنام، بدی دا لیکھا
دے مکانیا۔ دھر دا کلمہ کائنات دے کلام، سرشی درشی اندر اکو نام درٹانیا۔ توں پیغمبراں دا امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ نہکلنک بلی بلوان،
بلدھاری اک اکھوانیا۔ کل کلکی نوجوان، جس مرن وچ کدی نہ آیا۔ تیرا سنگر شبد شبد بلوان، سوریر وڈ وڈیاںیا۔ تیرا زرگن نور جوت مہان، دو جہان
کرے رُشانیا۔ کلجگ انتم سب دا بدل دے ودھان، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو اشٹ ہووے سری بھگوان، دوسر سیس نہ کسے نوایا۔ اکو
بھومکا ہوئے استھان، استھل اکو دوار وڈیاںیا۔ سنجگ سچ کر پردھان، کلجگ کوڑ کوڑ مکانیا۔ انتر آتم دے گیان، پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاپیا۔ تیرا اکو
اشٹ سرشٹ سبائی منان، منسا من نہ کوئے ہلکانیا۔ سچکھنڈ دوارے اوتار پیغمبر گر کہن اسیں سارے کریئے پروان، پر م پڑکھ تیرا حکم اک اتھاپیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا مکانیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنی دین دیال آویگا۔ کرپا ندھان ہو کرپال، کرپن
اپنے رنگ رنگاویگا۔ تیری آشنا منسا پوری کر پروان، پر م پڑکھ پر بھ بھو کھلاویگا۔ ست دھرم دا دے کے دان، ست ستوادی جھولی آپ بھراویگا۔ ایکا
نام کر پردھان، دو جہاناں حکم مناویگا۔ ایکا دھرم جھلا نشان، ستاں دیپاں سنگ رکھاویگا۔ ایکا دے کے برہم گیان، آتم پر ماتم پردہ لاہویگا۔ لیکھا جانے
جیو جہان، لکھ چوڑا سی پھول پھولاویگا۔ کلجگ کوڑ میٹ ڈکان، سودا ساچے ہٹ نام وکاویگا۔ نام انیالا تیر مار کے بان، پردے اوہلے آپ اٹھاویگا۔ توں

اُس گہر گمبھیر دی کریں پہچان، جو چرن کول تیرے اُتے اُکاویگا۔ تُوں میرا میں تیرا گاویں گان، سوہنگ ڈھولا منگ منگاویگا۔ در درویشا نر زریشا دیوے مان، سر تیرے ہتھ اُکاویگا۔ تُوں تَننا اوہ اگئی رام، جو رمیا نظری آویگا۔ درس کریں نورا نے کاہن، جو لکھ چوڑاسی آپ ہنڈھاویگا۔ تیرا لہنا دینا چکاوے آن، آپ اپنا رُوپ درساویگا۔ کلج کوڑی کریا میٹے جگت جہان، جاگرت جوت ڈمگاویگا۔ ساچے شبد سنی دھنکان، آتم درسی راگ اُپجاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیرا وقت سہاویگا۔ اوتار پیغمبر گر کہن دھرنیے تیرا ہووے وقت سہنجنا، ہر کرتا آپ سہانیا۔ چرن دھوڑتیتوں کرائے جنا، چار کُنٹ دی دُرمت میل دھوانیا۔ گھر سوامی ملے سجننا، گہر گمبھیر نور الاہیا۔ تُوں درشن کر کر رجننا، سمبل تَننا اپنا ماہیا۔ جتھے اکو دپیک جگنا، جوت نور رُشناہیا۔ اکو نام ندھاناند وجنا، انحد ناد ناد سناہیا۔ تُوں اُس دی سرنی لگنا، سرنگت اک سمجھانیا۔ جس دا تال تلواڑا دو جہاناں وجنا، برہنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال سیس سرب نوانیا۔ اک نوں جھکنا اعلیٰ ادنیٰ، راؤ رنگ لاگن پانیا۔ اوہدا نام دامہ اکو وجنا، دو جہاناں کرے شنوانیا۔ جس دے حکم نال ست دھرم دا سنجگ ساچا لگنا، کلج کوڑ وکار دے مٹانیا۔ اُس نوں پیغمبراں کہنا نور الاہی ربنا، مہبان بیدوبی خیریا اللہ کہہ کے سارے سیس نوانیا۔ تُوں اُس دے چرن کول بہہ بہہ سجننا، دھوڑی مستک خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سورا سر بگنا، سور پیر نر نرکار آپ اکھوانیا۔

* ۲۵ ساون شہنشاہی سمت نو بھلئی ڈرگ گرگھ سنگھ دے گرہ *

سو پُرکھ نرنجن سدا نرکار، آکار نظر کوائے نہ آہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن رُوپ اپار، اپر پیر سوامی بھيو کوائے نہ پانیا۔ اکنکار شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ جوتی جاتا آد نرنجن نور اجیار، نور نورانہ ڈمگاہیا۔ ابناشی کرتا لیکھا جانے اپنا اپر اپار، بھيو ابھید کہن کچھ نہ پانیا۔ سری بھگوان اپنے رنگ روائے کرتا، کرتا پُرکھ وڈ وڈیاہیا۔ پار برہم رُوپ انوپ سچی سرکار، ست ستوادى برہم برہمادی اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سو پڑکھ زرنجن سو اپنی دھار اپنے وچوں پرگٹائی۔ سو پڑکھ زرنجن کھیل اپارا، زرویر زراکار آپ کرائیا۔ آتم دھار کرپسارا، پاربرہم پرہر رچنا رچ دکھائی۔ جوتی جوت کر اجیارا، دیا باقی کملاپاتی ایکا ڈمگائی۔ ایکا مندر سچ اُسارا، سچ گھر آپ سہائی۔ ایکا حکم سندیسہ دے اپنی دھارا، شبدی شبد دھار پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دامالک بے پرواہیا۔ آتم دھار بنا کے ہنگ، ہر دتی مان وڈیائی۔ روپ درساکے زرنجن برہم، پاربرہم پرہر پردہ آپ گھلایا۔ اپنی دھاروں دے کے جرم، آپے بنیا پتاما۔ آپ درساکے اپنا دھرم، ست دی دھار دھرم نال رلایا۔ آپ جنا کے اپنا کرم، اپنی کلا دتی دکھائی۔ آپ نبھا کے اپنا پرن، پرم پڑکھ دے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما۔ آتم پر ماتم دھار ہنگ سو، سوہنگ ست سروپ پرگٹائی۔ زرنجن زرنجن دھار آپے ہو، ایکا دوا بھاؤ چکائی۔ آپ اپنا بنا کے موہ، محبت نام والی رکھائی۔ آپے بخش اپنی لوء، بن لوئنا نین کرے رُشائی۔ آپ اپنا امرت چوء، اگٹا رس اک چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ گھلایا۔ سوہنگ شبد آتم پر ماتم دھار، تن وجود نظر کوئے نہ آئی۔ جس نوں باہر کر سکے کوئے نہ ظاہر، گُفت شنید سارے دھیان لگایا۔ رسنا بولنا جگت والی دھار، دھرنی دھرت دھول کوڑ نہ کوئے درڑائی۔ انتر درشت کھولے سرشت، جو وشٹ لیکھا رام گیا جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ سوہنگ شبد گُفت شنید، جوگی جتی جنگم جٹا دھاری رہے گائی۔ جو درشن منگدے کایا مندر اندر وجود تگن اگئی دیدہ، دیدہ دانستہ ویکھ دکھائی۔ اُس دی پیار وچ انتر انتر لاہندے ریجھا، خوشیاں راگ الایا۔ جے ساڈیاں آسانسا پوریاں کرن اُمیدا، گھر مندر اندر تن وجے ودھائی۔ نچ نیز اُس نوں تکیئے لا کے نیجھا، لوچن نین اکھ مٹکائی۔ جس آتم پر ماتم دیاں باہر صفت صلاحی تمہیدا، خوشیاں راگ درڑائی۔ اُس دے وچ حق توفیق، جس نوں اللہ ہو انا ہو کہہ کے پیغمبر گئے گائی۔ جس دے وچ نہیں کوئی شریکا، شرع جگت نہ کوئے لڑائی۔ اوہ ترے گن دھار اتیا، ترے بھون نال مل کے وجے ودھائی۔ آتم پر ماتم دھار اُس نوں کھوجدے سارے کایا مندر وچ مسیتا، کعبہ اکو اک ویکھ دکھائی۔ جے سرتی وچ اُس دیاں بھج جان پریتا، پریم نوں مل کے خوشی منائی۔ پرگپت دسیا بنا

سَتگر شبد توں صاف ہندیوں نہیں نیتوں، بُدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ اندر وڑ وڑ مندر چڑھ چڑھ سارے کردے رہے اڈیکا، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ سوہنگ شبد گپت نہیں کوئی ناد، راگ راگنیاں نہ کوئے جنایا۔ جس دا لیکھا
 دین دُنی وچ برہما، گر نھئاں شاستراں اُتے قلم سیاہی انک گئی بنایا۔ جس نوں نیت تگن اوہدی وڈیائی والی بلدی داد، صفتاں والے ڈھولے گایا۔ جس
 سوہنگ دا گر اوتار پیغمبر گایا راگ، دین دُنی سنایا۔ اس دارسنا توں باہر رسنا والا سواد، انرس آتم دھار چکھایا۔ پنا سَتگر شبد توں باہر کوک کے مار سکے
 نہ کوئے آواز، آتما توں میرا میں تیرا کہہ کے سر شئی دے ستمکھ میل نہ کوئے ملایا۔ ایسے کر کے ڈردے ڈردے اُس نوں اندرے اندر رہے ارادہ،
 باہر سکے نہ کوئے سنایا۔ ایہہ کوئی آد جگادی ریتی نہیں شبد دھار دا سماج، سمگری پُرکھ اکال دین دیال نہ کوئے ورتایا۔ ایہہ جگت ریتیاں دا جگیا سوآں
 نال رواج، جو اپنی دھار وچوں دھار نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نام اک پرگٹایا۔ ساچا نام جو
 پرگٹیا ہوئے جگت، اُس نوں سکے نہ کوئے چھپایا۔ جس نوں گاوندے سنت بھگت، صوفی فقیر ڈھولے گایا۔ جیہڑا پُرکھ اکال دین دیال دامت، منتو
 سب دے حل کرائیا۔ جس دی اکھراں بنائی بنت، اُس نوں سکے نہ کوئے چھپایا۔ سوہنگ آتم پر ماتم دھار جیو جنت، لکھ چوڑاسی رنگ رنگایا۔ آتما
 پکارے اپنے کنت، سو پُرکھ نرنجنا آوٹا چائیں چانیا۔ تیرا درس تگاں وار انک، نرگن نور چائیں چانیا۔ میں در تیرے کراں منت، نو نو سیس جھکایا۔
 سوہنگ شبد کدی لکھیا نہیں کایا مندر اندر دی سمت، سیما وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک
 بے پرواہیا۔ سوہنگ شبد اوتار پیغمبروں گروآں گایا وچ جگ، جگ جیون داتے دتی وڈیایا۔ پھیر چڑھ کے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ نال مل کے وجدی رہے
 ودھایا۔ ترے گن مایا بُجھی اگت، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ گھر سوامی ملے سورا سرگ، سو پُرکھ نرنجن نور الاہیا۔ جس دے چرن پرسنے پگ، کولوں
 دھیان لگایا۔ جو ہنس بنائے گت، گرگھ ہنس روپ بدلایا۔ اُس پر بھو نوں ایکا دھار شبد وچ گاؤنا جو کسے حد وچ نہ ہو یا بند، اندر باہر گپت ظاہر اکو روپ
 سمانیا۔ سوہنگ سوہنگ کوئی صفتاں والا نہیں کوئی چھند، شہنشاہ اپنی نرگن دھار سرگن اپنا ست سرُپ سمجھایا۔ جس دا اکو جہا اند، اند اند

وچوں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نرگن سرگن ست ستوادى برہم برہمادی
شبد انادی بودھ اگادھی آتم دھار پر ماتم نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، لکھ چوراسی جیو آتماست سرُپی وسادی بسمل دھار اپنا نور نور ظہور کرے رُشنائیا۔

* ۲۶ ساون شہنشاہی سمت نو دُرگ بھلائی گرگھ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میں روواں نال ویراگ، ویراگن ہو کے دھیان لگائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری اندروں کھول دے جاگ، جاگرت
جوت نال کر رُشنائیا۔ کوڑی کرپا کلج تتوت بُجھا دے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ جگت جگیا سو ہنس بنا دے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ
چُگائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، پتت پُنیت کر دکھائیا۔ کرپا کر میرے کنت سہاگ، ناتھ انا تھاں ہو سہائیا۔ تیرا لہنا دینا بدھی توں پرے بودھ
اگادھ، جگت صفت نہ کوئے صلاحیا۔ میرے وڈ وڈ کر بھاگ، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ توں موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دے سنائیا۔ میں صدی
چو دھویں تیتوں رہی ارادھ، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ توں آونا اتار پیغمبراں گرو آل بعد، بندنا وچ سپیس نوائیا۔ تیرے وچ ہو وساد، بسمل ہو کے
آپا آپ مٹائیا۔ سرن سرنائی جاواں لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔
دھرنی کہے کرپا کر میرے بھگونت، گہر گہسیر دیا کمائیا نام ندھانا سیری بھگوانا نو جوانا اکو دے دے منت، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ گھر سوامی انترجامی
میرے ٹھا کر ملنا ہو کے اگے کنت، کنٹول تیری اوٹ تکائیا۔ کوڑی کرپا وچوں کڈھ دے جیو جنت، سادھ سنت اپنے رنگ رنگائیا۔ گڑھ توڑ دے
ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے جنائیا۔ پر بھو ورنناں برناں دیناں مذہباں تیرے پیار دی اکو ہووے سنگت، اکو وست نام دینی ورتائیا۔ سنجگ سچ بنا دے
بنت، گھرن بھنہار اپنی دیا کمائیا۔ دین دُنی دا لیکھا مکا دے بھکھ ننگت، دردیاں درد وندائیا۔ تیرا نام ڈھولا گیت کلمہ اکو ہووے چھنت، راگ انادی

برہم برہمادی دے سمجھائیا۔ توں آد پُرکھ اپر پیر سوامی سچھنڈ نو اسی بودھ اگادھا پنڈت، بُدھی توں پرے دے پڑھائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو کراں
 منّت، در تیرے سپس نو ائییا۔ میرے مالکا خا کا پرگٹ ہو جا اپنی سمت، اُتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گرگھ گر سکھ بنا لے جو میرے اُتے
 تیرے نندک، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی نظر آپ اُٹھائیا۔ دھرنی کہے اتار پیغمبر و
 سارے سناؤ اپنی سدا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ نورِ الہی دُھر داماہی میں ویکھاں اپنا ابا، امی جان مل کے خوشی بنا ئیا۔ طوبی طوبی سارے کہوتے آ
 الہی ربا، عالمین تیری اوٹ تکائیا۔ میں چو داں طبقات خوشیاں نال دیواں سدا، حق حقیقت دا لیکھا دیو مُکائیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار
 سانجھے یار وعدہ قول اقرار کر دے پکا، پاربرہم پت پر میثور اپنا پردہ دے اُٹھائیا۔ تیرا پیغام دُھر فرمان اِکو ہووے یکا، یکے بعد دیگرے تھکم اور نہ
 کوئے بدلائیا۔ مینٹوں بھيو گھلا دے جو لہنا دینا پہلی چیت نوں ہونا وچ مدینے مکہ، مقبریاں دیا مالکا پردہ نشیں ہو کے پردہ دے اُٹھائیا۔ میں بنا نیتراں
 نیناں اکھاں تیتوں تئاں، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ سنگر شبد ہو کے میرا بھيو گھلا دے اپنا دس کے پتہ، بن پتوں اپنا تھکم درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر دے جلدی، جل تھل مہینل دھیان لگائیا۔ کھیل مٹا دے کل
 کوڑے کلج کل دی، کل کلکی اپنا رنگ رنگائیا۔ دھار رہن نہ دینی میرے اُتے پنج وکارے دل دی، دلدریاں ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ میری منسا پوری کر دے
 باؤن والے راجے بل دی، باؤن ویکھے نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھکم آپ سنا ئیا۔ دھرنی کہے میں
 تیری اوٹ اِکو رکھی، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ میں زل گئی مٹی ککھی، قیمت کرتے کوئے نہ پائیا۔ توں میرا ٹھا کر دُھر دا پتی، پت پر میثور اِک
 اکھوائیا۔ میرے اُتے رحمت کر دے رتی، رتن امولک ہیرے گرگھ لے پرگٹائیا۔ تیرا نام بھل نہ جائے راگ چھٹی، چھتیسا بتیسا حدیثا اِکو تیری دے
 سمجھائیا۔ کلج کوڑی کریا بدل دے من متی، گرمت اِکو دے سمجھائیا۔ میں تیرے درتے ہوواں ستی، ست دے مالک آپا بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلا ئیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول میں آواں گا۔ زرگن نور جوت پرگٹاواں

گا۔ شبد انادی ناد و جاواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے محم درڑاواں گا۔ ایکنکارا ہو کے ناد و جاواں گا۔ آد نرنجن
 ہو کے ڈمگاداں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے پردہ لاہواں گا۔ سری بھگوان ہو کے سنگ نبھاواں گا۔ پاربرہم ہو کے برہم سمجھاواں گا۔ ست سچ بخش کے
 دھرم، ناتا دھرم نال جڑاواں گا۔ تیرا پورب جنم دا ویکھ کے کرم، کرم کانڈ دا لیکھ مٹاواں گا۔ سچ پریتی بخش کے سرن، سرنگت اک درساواں گا۔
 تیرا نیتز کھول کے ہرن پھرن، ہر ہردا ویکھ دکھاواں گا۔ تیرا بھیو چکا کے ڈرن، بھاؤ اپنا اک سمجھاواں گا۔ ساچی گھاڑن آواں گھرن، گھرن بھن
 سمرتھ آپ اکھواواں گا۔ جن بھگتاں اندر آواں وڑن، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ ساچی سکھیا آواں پڑھن، توں میرا میں تیرا اکو راگ سناواں گا۔
 اپنی کرنی آواں کرن، کرتا پُرکھ ہو کے کار کماواں گا۔ لیکھا جانا چوٹی جڑن، جیتن ہو کے جیتن پھول پھولاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ سر تیرے ہتھ رکھائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ نرگن نور جوت رُشائیگا۔ شبدی ناد ڈنک سنائیگا۔
 راؤ رنگ آپ اٹھائیگا۔ دوار بنک اک سہائیگا۔ من کا منکا آپ بھوئیگا۔ ہر جن جن کا ویکھ دکھائیگا۔ جوتی کنکا کنکا سب میں آپ ٹکائیگا۔ بھیو کھلا کے اپنے
 برہم کا، پاربرہم ہو کے سنگ ملائیگا۔ جھگڑا مٹا کے ماٹی چم کا، چم درشی ڈیرہ ڈھاہیگا۔ نام چپا کے ساہ ساہ کا، سواس سواس وچوں بدلائیگا۔ کھیل کھلا کے
 بے پرواہ کا، بے پرواہی وچ اپنا محم ورتائیگا۔ لیکھا مکائے تھل اسگاہ کا، سمند ساگراں کھوج کھجائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دامارگ اک پرگٹائے گا۔ سچ دامارگ اک لگاواں گا۔ در تیرا اک سہاواں گا۔ نو ست رنگ رنگاواں گا۔ دھرم دھار دی دے کے مت،
 من مت دا پندھ مکاواں گا۔ تیرے وطن وچ آئے وت، بے وطن تیتوں اپنا بھیو کھلاواں گا۔ توں خالی رکھنے ہتھ، دست اگئی تیرے ہتھ رکھاواں
 گا۔ جس دے نال سنجگ دا چلنا رتھ، رتھواہی ہو کے اپنا محم ورتاواں گا۔ کلج کوڑی کریا دینا متھ، نام مدھانا ہتھ اٹھاواں گا۔ لہنا دینا مکا کے تت
 اٹھ، گھر اکو اک سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک وڈیاواں گا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیریاں
 رکھیاں اڈیکاں، بن نیناں نین اٹھایا۔ تیرے وچ حق توفیق، تیری بے پرواہیا۔ جس شرع دیاں میٹنیاں پکاں، لائن اکو دینی دکھایا۔ ماؤ ذاتی کرنیاں

ریجھاں، مانس مانگھ گود اٹھایا۔ جن بھگتاں کھول کے نین تيجا، نچ نیتز دینا سمجھایا۔ سب دا لیکھا پورا کرنا پورب بیجا، پھل جھولی دینا بھرایا۔ میں تیرا
 راہ تگاں لا کے نیجھا، ہتھ متھے اُتے لکایا۔ توں میرا محبان بیدا، بی خیریا اللہ تیری سرنایا۔ توں میرے ول رکھنا سدھا دیدہ، دیدہ دانستہ درشن دینا
 کرایا۔ میٹوں اشارہ دتا جو توں محمد دتا قرآن مجید، تیس بتیسا پھول پھولایا۔ میں تے حال دسنا تیریاں بھگتاں والا مریداں، مرشداں دیاں جنایا۔ اپنا
 پردہ کھول پیچیدہ، باطن اپنا راہ جنایا۔ میری منسا پوری کر دے اُمیدا، آمد وچ تیری اوٹ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا
 ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے محمد اٹھ اپنے تک لے حرف، حرفاں نال ملایا۔ کھیل ویکھ کی ہونا یک طرف، کی واحد حکم سنایا۔ جس
 نے سب نوں دتا شرف، مشرف کی درڑایا۔ اپنی شرع دی تک شرط، بھیورہے نہ رانیا۔ اوہ نور نورانہ نوجوانا پروردگار آوے پرت، امام اماں اگم
 اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ محمد کہے دھرنیے میرا اول اللہ اللہ جو زوئے اعظم زوی
 زلہزا مُزستو خدا احبابے زدا جلوہ گر نور الایا۔ لوزدی ماگلاہ زوی سافستہ تحفہ لمزہی کولازا ہو جندنا وزد سلختو بزار ہنمائے خدا خود مالک بے پرواہیا۔ پوزینے
 پلنگھ کھم سٹو زبو دُعائے است اُتے عرش زینے فرش خاکے مزرُو حفصے حفو ناستے زوا بیمقبر دلزوا زینے جامست چشمے چُزو پیغمبر و رسول خدائے خدش
 بلہا بزدانوزمی جبرائیلے توزیہ چو داں طبقے رزیہ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اپنا رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے
 محمد میرے رفین، دوستا تیری خوشی بنایا۔ اوہ تک لے محبوب لاشریک، لا شرع نور الایا۔ جو کائنات دا بنے طیب، دین دُنی ویکھ دکھایا۔ وے اُس دا
 کھیل ہونا عجیب، عجب نرالا حکم ورتایا۔ جس نے شرع بنائی نال ترتیب، طبلے پیغمبر لئے اٹھایا۔ وے اوس دی اگلی سُن حدیث، کی حضراتاں توں باہر
 کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا پردہ لایا۔ محمد کہے دھرنیے میرا مولا موز مچستے ملو اولا وست انصاف
 اک اپنے ہتھ رکھایا۔ دوولا، ججی چستما گوشے نشا عرشے نما باہستی بزہو نورے اللہ ہو اللہ ہو اللہ ہو اللہ ہو کہہ کے رہیا سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا جانے بُت رُوح، رُوع رحمان مہربان
مہربان مہربان اک اکھوائیا۔

دھرنی کہے سنگر شبد جے آیوں وچ بھلی، بھلا سب دادے کرائیا۔ اپنے نام دی گرکھاں دے پیار اُتے پا دے صحیح، صحیح سلامت اپنا رنگ
بنایا۔ جنہاں تیرا درشن پایا دھرم رائے لیکھا منگے نہ کڈھ کے وہی، چترکپت لیکھا نہ کوئے سمجھایا۔ سب دے اُتے اپنے نام دا پردہ دسین، دیونہار
تیرے ہتھ وڈیایا۔ ایہناں گرکھاں وچوں ہتے اوہ جیہڑے رام دے ساتھی تے وچھوڑا ہویا سی کارن کیکی، دسر تھ بیٹا بھجیا واہو داہیا۔ دھرنی کہے
میں پچھلی کتھا گئی بھل، اُبھل تیرے ہتھ وڈیایا۔ ایہہ ہر جن بھگت سہیلے اوہ اگئی بھل، جنہاں دی واشنا تیرا نام ست ست نام ہو کے گیا سمجھایا۔ ایہہ
تیری آتما دھار اوہ گل، جس گل داناس نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان سر اپنا ہتھ لکایا۔

۱۱۹۹

۱۱۹۹

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت نو دُرگ شہر کرتار سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد سورا سر بنگی، آد جگاد وڈ وڈیایا۔ جگ چوکڑی کھیل کرے بہہ رنگی، بھیاو ابھید اپنے ہتھ رکھایا۔ آتم پر ماتم سدا بنیا رہے سنگی، سگلا سنگ
بنایا۔ دیندار ہے سچ اندی، پرمانند نال ملایا۔ توڑدار ہے خانہ بندی، بندگی اپنی اک سمجھایا۔ چاڑھدار ہے چند نوچندی، اندھ اندھیر مٹایا۔ جگ جنم
دی پچھلی جانے سندھی، سند بن حرفاں پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے
میری جگ جگ اگڑی راس، رستہ سمجھ کسے نہ آیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دھردر گاہیا۔ جو ہر گھٹ و سے پاس، سدا سہیلا اک اکھوائیا۔
جس دانرگن نور جوت پرکاش، جوتی جاتا ڈمگایا۔ کوڑی کرپا کرے ناس، جگت وکار دے گوائیا۔ لیکھا جانے ناڑی ہڈ ماس، تتوت کھوج کھوجایا۔ جوتی

جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ سنگر شبد کہے میں دستاں کھیل اپار، اپر مپر بھیو کھلایا۔ لیکھا جانا گو بند دھار، گو بند سنگر گو بند ماہیا۔ گو بند سنگھ روپ اپار، ہر گو بند آپ پر گٹائی۔ گو بند لیکھا جگت لیکھ توں باہر، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ جو لہنا دینا سب دا رہیا وچار، وچر کے دیاں درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ سنگر شبد کہے جس ویلے گو بند گیا دادو دیوہرے کول، اپنا پنڈھ مکائی۔ شبد جیکارے وجے ڈھول، مردنگ دتے سنائی۔ دادو بنا نیتراں نیتز کھول، اپنی لئی انگڑائی۔ جھٹ موٹے نوں کہا بول، ہس کے دتا سنائی۔ اوہ کیڑا کرن آوندا گھول، اپنا بل پر گٹائی۔ کی سانوں کرے مخول، مسخرہ روپ جنایا۔ کہ بھاگ لگائے دھول، دھرنی دے وڈیائی۔ کہ امرت بخشے پائل، نام رس چکھائی۔ موٹے ویکھ کے ہویا اڈول، ہتھ سپنے اُتے لکائی۔ نیتز نیناں نیر دتا وروں، ہنچھوواں ہار بنائی۔ گو بند تولنا اپنے تول، کنڈا ڈھر دا ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملایا۔ سنگر شبد کہا موٹے پھیر کہا پرت، سنگر شبد تیری بے پرواہیا۔ ٹوں آئیوں ایس دھرت، دھرنی سو بھا پائی۔ دادو جس نوں تے اُتے عرش، ٹوں فرش پھیرا پائی۔ میری منظور کر لے عرض، بینتی اک سنائی۔ یودھا مردانے مرد، مدد تیری منگ منگائی۔ جھٹ گو بند نے پچھلے لیکھے دی کڈھی فرد، بن اکھراں پھول پھولائی۔ پھیر دادو ول نگاہ کیتی سرد، اشارے نال درڑائی۔ پھیر موٹے نے چرناں توں لاہی گرد، دھوڑی کیتی صفائی۔ جھٹ گو بند نے ہس کے کہا تیری پٹھی سدھی ہووگی نزد، نر نرائن ویکھ دکھائی۔ اپنا پورا کراں گا فرض، شبد گو بند ہو کے اگم اتھاہیا۔ کلجگ انتم تیری میتوں پوے غرض، غرض تیری نال ملایا۔ جس وقت میل سہنجا ہووے تیرے پیٹ وچ ہووے درد، پورب لیکھا دتا سمجھائی۔ شرع چھری کٹے نہ پھیر کرد، قتل گاہ نہ روپ بنایا۔ آگے ہون نہ دیواں حرج، پورب جنم لیکھے پائی۔ ایہہ کھیل میرا ہووے اسچرج، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ سنگر شبد کہے میرا گو بند دھار پیار، پریم پریم وچ جنایا۔ میرا کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھ دکھائی۔ میں لہنا دینا دیواں ہو کے قرضدار، مقروض ہو کے جھولی پائی۔ وقت سہنجا دیوے سدا اشار، گھڑی پل جگت نہ کوئے دکھائی۔ لہنا دینا ویکھاں بن کے

دیکھنہار، دیکھاں وگساں اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سنگر شبد کہے سو وقت بچیا جگت دی دھار، دھرنی دھرت دھول دے وڈیاںیا۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نرویر پُرکھ دُھر درگاہیا۔ جو انت انت اینکار، اک اگلا سب دا ماہیا۔ بھل نہ جائے کدی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس دی سیو کمانیا۔ سو موئے دا لہنا دینا رہیا اتار، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجانیا۔ آکے دکھن والی دھار، دُکھ بھجن ہوئے سہانیا۔ پورب کرم دا لیکھا دے کے سنگھ کرتار، کرتا کرنی کار کمانیا۔ جو انتسکرن دیکھے دیکھنہار، بن نیناں نین اٹھانیا۔ جنم کرم دا دُکھ دلدر دتا نوار، سکھ ساگر وچ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دا لیکھا پورا کرے نال پیار، پر م پُرکھ پر بھ اپنا رنگ رنگانیا۔

* ۲۷ ساون شہنشاہی سمت نو ڈرگ شہر ار جن سنگھ دے گرہ * *

ساون کہے پر بھو سہنجنی کر دے رت، رتری اپنے پریم نال مہکانیا۔ دیا کرنی ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرناںیا۔ ہر بھگت سہیلے دیکھ اپنے سوت، ڈارے نرنکارے آپ دیکھ دکھانیا۔ پوتر کر دے کایا مٹی بت، بتخانیاں کر صفانیا۔ بنا ہتھاں توں گودی چک، سنگر شبد ہو سہانیا۔ کوڑ گڑیا پینڈا جائے نک، آگے پندھ نہ کوئے رکھانیا۔ آتم پر ماتم دھار سمجھا دے اپنی تک، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آںیا۔ لیکھے لالے اٹامات گربھ دارخ، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا چوراسی والا مٹا دے دُکھ، دردیاں درد دے گوانیا۔ ساچے سنتاں انتر نرنتر تیرے نام دا اُتچے اکو سکھ، سکھ ساگر وچ سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پردہ اوہلا دے چکا، باطن بھو رہے نہ رانیا۔ ساون کہے میرے صاحب سوامی سنگر، گردیو تیری سرناںیا۔ میرا لہنا دینا دیکھ دُھر، دو جہاناں والی پردہ آپ اٹھانیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی نرویر نراکار لوک ماتی مڑ، آپ اپنا ولس وٹانیا۔ ساچے امرت دی ساون کہے میرے اندر آئی تھڑ، سچ سروور تال نہ کوئے بھرانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میٹوں دھرنی اُتے تیری لوڑ، لوڑیندے ساجن ہونا

آپ سہائیا۔ چڑھ کے آؤنا شبد اگئی گھوڑ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ تیتوں سب نے آکھیا براہمن گوڑ، وید ویاسا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ ساؤن کہے پر بھو سورے سرگ، چرن کول تیری سرنائیا۔ تیری سرشٹی اُتے لگی اگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جگت جگیا سورہے دگ، ساؤنک ست نہ کوئے ورتائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نرگن سوامی تیتوں رہے لہ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کوک کوک رسنا والے سارے و جاؤندے ند، ڈھولے بتیاں دنداں نال گائیا۔ تیری کوٹ نظر آئے کسے نہ حد، اتر پورب پچھم دکھن ویکھن تھاؤں تھانیا۔ تیرا میلا ہندا نال سب، جگ جنم دے و چھڑیاں کر کرپا لینا ملائیا۔ میں نمانا ہو کے جوڑاں ہتھ، سمرتھ آگے سیس نوایا۔ ساچے نام دی امرت دھار دے دے وتھ، وست اُل اتل آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار دیا کمائیا۔ ساؤن کہے میرے نرنکار، نرور تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پکار، کوک کوک سنائیا۔ ویکھ لے گریہ زار، چاروں کُنٹ ڈھائیا۔ اوتار پینمبر کرن انتظار، گر گر بن نیناں نین تکائیا۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتار، کل کلکیش دے مٹائیا۔ تُوں امام اِماما نور نورانہ شاہو بھوپ اک سکدار، مہربان محبوب نور الاہیا۔ لہنا دینا پورا کر کوڑی کریا میٹ اندھ اندھیار، ست سچ چند کر رُشنائیا۔ امرت آتم بخش ٹھنڈا ٹھار، نوجوان سری بھگوان مہربان آپ برسائیا۔ دین دُنی درشٹی انتر کر خبردار، سرشٹی اِشٹ اک سمجھائیا۔ تُوں قُدرت دا قادر کرتا پُرکھ کر نیہار، پاربرہم پت پر میشور تیری اوٹ تکائیا۔ ساؤن کہے میری بوند سوانتی چاترک ملے کسے نہ دھار، اُلٹا ہو کے مکھ نہ کوئے چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لھم اک ورتائیا۔ ساؤن کہے پر بھو دھرنی تک لے اپنی داسی، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ میتوں ویکھ کے آؤندی ہاسی، مسخرہ ہو کے رہیا سنائیا۔ تیرے منڈل سچ دی پائے کوئے نہ راسی، گوپی کاہن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں جدھر تگھاں دے اُداسی، اُدرا دا لیکھانہ کوئے مُکائیا۔ نام رمیا نہیں پون سواسی، ساہ ساہ نہ کوئے سمائیا۔ پیار ملے نہ تیرا پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ جدھر تگھاں دے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تُوں مالک کملاپاتی، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا کلجک جیواں امرت بخش دے بوند سوانتی، نا بھی کول کول اُلٹائیا۔ تیرا ست سروپ ایہہ سارے تیری ذاتی، آتم پر ماتم اپنا

میل ملائیا۔ اٹھے پہر ہر ہر دے اندر کر پر بھاتی، ویلا وقت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چرن کول اُپر دھول جن بھگتاں جوڑ لے اپنا ناتی، ناتا پُرکھ بدھاتا اِکو
 اک سمجھائیا۔ درشن دینا آپ اک اِکانتی، ایکنکار پردہ لاہیا۔ تُوں سب دا پتہ ماتی، سْت دُلا رے لینے گود اُٹھائیا۔ ساوَن کہے پر بھو میرے انتر اپنے امرت
 دی دے دے داتی، بخشہنار بخشش میری جھولی پائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ میرا رہیا کوئے نہ ساتھی، گزگا گوداوری جمناسرستی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کلجگ انت
 سری بھگونت دُھر دے کنت دین دُنی وچوں میٹ دے وائی، اگلا پندھ کوڑ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
 در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے ساوَن دوویں ڈاہیے جھولی، جھلک دیوے بے پرواہیا۔ اِکو گایے بولی، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اِکو
 دی بنیے گولی، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ برہوں وچھوڑے وچ پائیے روئی، بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دِیالے دین دُنی اُتے ہر گھٹ اندر
 مویس، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ امرت آتم دھار بخش دے گوہند والی پاہلی، بن رسنارس چکھائیا۔ اُلٹی کر دے ناہج کول والی کولی، بوند سوانتی اگم ٹپکائیا۔
 میں مانگت ہو گئی تیرے در دی دھولی، دھول رہی سٹائیا۔ ساوَن کہے میں وی پکاراں ہوئی ہوئی، آہستہ آہستہ رہی جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پروردگار
 سانجھے یار در دورا اِکو کھولی، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ دُھر داشد بنائیں ڈھولی، جگت جہان کرے شنوئیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں جیواں جنتاں
 رنگ دے چولی، چوچی پریتم ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ بھیو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے ساوَن
 چرناں لایے دھوڑ، مستک خاک رمائیا۔ انتشکرن رہے نہ موڑھ، نگدھاں والا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کلپنا رنگ رہے نہ کوڑ، دُرمت میل دھوئیا۔ اِک بیننتی
 کریئے ضرور، آشا اِک رکھائیا۔ تُوں سدا حاضر حضور، حضرتاں دے مالک دُھر درگاہیا۔ سرب کلا بھر پور، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جے تیری سرشتی بھل
 گئی تُوں بخش دے جنم جنم دے سب قصور، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ اپنی جوت دادے دے نور، نور نورانے کر رُشنائیا۔ تیرے نام دی سنن سارے
 تور، تریا دے مالک ترت دینی سٹائیا۔ تیرے شکرانے وچ ہوئے مشکور، مشکل سب دی حل کرائیا۔ کلجگ کرم کانڈ دا بدل دے دستور، لہنا دینا دست
 بدست پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے ساوَن دھرنی مانگو تئیس کی، منگنا سمجھ

کسے نہ آیا۔ میرا لہنا دینا لکھ چوراہی جی، انڈج جیرج اُتہج سیتج ویکھ دکھایا۔ میں جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجک بیجیابی، بوٹے لوک مات رکھایا۔ آد جگاد برسدا روهان مینہ، میگھلا اگم اتھاپا۔ میرا سب دے نال لیکھا جو میرے آتم دھار پتر دھی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ذرا نگاہ مار لو میرا کھیل دیناں مذہباں والی لیہ، رستہ جگت جگت جنایا۔ میں بنیا رہیا شرعی، شریعت اپنا حکم سنایا۔ میرے حکم وچ جگ بیتڑے کئی، کوٹن کوٹ پندھ مکایا۔ ہن کھیل کراں دُنیا دے وچ نئی، نوست اپنی کار کمایا۔ دُھر داشبد سنگر دھار پاوے سچھی، صہی سلامت کار بھگتایا۔ گوبند دا لہنا پورا ہووے برس سو سال ڈھئی، ڈھنیا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اگم سنایا۔ ساون سُن لے نال دھرنی دھرت، دھرم دی دھرم دھار جنایا۔ سب دی پوری کراں چار جگ دی شرط، بن اکھراں اکھر کھوج کھوجایا۔ جوتی جاتا ہو کے آواں پرت، پت پر میشور نور الاہیا۔ غریب نمائیاں ونڈاں درد، دُکھیاں ہوواں سہایا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قاتل مقتول دا پندھ مکایا۔ جو دھا سورپیر مردانہ بن کے مرد، حکم سناواں تھواں تھانیا۔ کلجک کوڑی کریا میٹاں اندھیرا گرد، نوری چند کر رُشٹایا۔ بھبک لگاواں نام اگو گرج، دو جہان سنایا۔ صدی چودھویں دُھر دا پورا کراں فرض، فضل ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک دیا مکایا۔ جھٹ نارد لے کے آگیا پتر، دھرنیے تیتوں دیاں دکھایا۔ اوئے ساونا ایہہ لکھیا نہیں وچ کسے سطر، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ایہدی قیمت نہیں کوئی ہیرا رتن، جواہر نیا مول نہ کوئے پوایا۔ ایہنوں پڑھن دا کیا کوئی کرے یتن، یتھارتھ بھو سبھ کسے نہ آیا۔ میں تیرا دُھر دا سندیسہ آیا دسن، دہ دشا دیاں جنایا۔ بھگتاں نوں آکھاں جن بھگتو تھانوں ورو لے پر بھو وانگ کھن، نام مدھانا چوراہی وچ بھوایا۔ تھادا انتر رہن نہ دیوے سکھن، وست اگم دے لکایا۔ دس کے اپنی منزل گھاٹن، تٹ اک تکایا۔ جتھے ملے پُرکھ سمرتھن، مالک دُھر درگاہیا۔ ٹساں تگنا نچ اکھن، لوچن کرے رُشٹایا۔ جس توں میرا میں تیرا گایا پچن، بچپن اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے توں تگنا کھیل اولہ، ساون پریم نال ملایا۔ کھیلے کھیل پر بھو اگلا، واحد اپنا حکم ورتانیا۔ جو سے نہچل دھام اٹلا، سچھنڈ ساچے نور جوت رُشٹایا۔ اوہ شبد سندیسہ سنگر شبد ہو کے رہیا گھلا، بن رسنا جہوا گانیا۔ جس

نے پھڑاؤنا سب نوں پلا، پکاں دے پچھے میل ملائیا۔ جس پنج وکارا میٹنا دلا، دلدریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ دئی دوتی دُور کرائے سلا، سلل اپنا رنگ رنگائیا۔ جس اک سنگھاسن ملا، لکھ چوراسی بیج ہنڈھائیا۔ اوہ شبدی دھار رلا، جوتی جاتا اگم اتھاہیا۔ کرے دل چھلا، اچھل چھل دھاری اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا سندیسہ باؤن دتا دوارے بلا، بل باؤن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دست سنت سرت ورتائیا۔ سنگر شبد کہے دھرنیے رکھ اڈپکا، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ اوہ سوامی نیکن نیکا، نرگن نرور نور الاہیا۔ جس نے سب دا میٹنا شریکا، شرکت کوڑی دے گوائیا۔ اوہ اٹھاؤن والا رشیانال امریکہ، امر رہن کوئے نہ پائیا۔ چپنا سمجھ نہ سکے طریقہ، فرنگیاں گنڈھ رہیا گھلائییا۔ اُس دا حکم سب نے منا کر کے پیٹھا، بھانا بھانے وچوں جنائیا۔ ایہہ کھیل ہونا انڈیٹھا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ نی دھرنیے مرنیے کو جھینے کھلیے تیرے اُتے تین والا انگیٹھا، گوہند دا انگیٹھا دے گواہیا۔ بن پر بھو دی کرپا کسے رنگ نہ چڑھے مھیٹھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کھجک جیو اندروں ہویا کوڑا ریٹھا، امرت وکھ روپ بنائیا۔ لیکھا تک لے ہست کیٹا، راج راجانا کھوج کھوجائیا۔ پچھلا وقت جو پچھے پیتا، پیتی کتھا کی درڑائیا۔ اوہ نگاہ مار لے کی آسالائی رام سینا، بنواسی بیٹھے اکھ اٹھائیا۔ اشارہ کیتا کرشن راجن وچ گیتا، اٹھاراں دھیائے دین گواہیا۔ کی پیغمبراں دسی حدیثا، بن الف بے پڑھائیا۔ کی گرو آں جنایا پیتا، متر پیارا گوہند ماہیا۔ جس بدل دینی ریتا، ریتوان اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹ کے مندر مسیتا، کایا کعبے کرے رُشنائیا۔ اوہ سنگر شبد ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ چھتر جھلنا انت کسے نہیں سپسا، راج راجاناں خاک ملائیا۔ اوئے ساؤنا پنا پر بھو دی کرپا توں امرت رس جائے کسے نہ پیتا، امرت میگھ ن کوئے برسائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا مہربان ہو کے جے اندروں بدل دیوے سب دیاں نیتا، من کا منکا آپ بھوائیا۔ سنگر چرن شبد نال جڑ جان سرتی دیاں پریتاں، سرت شبد وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلائییا۔ سنگر شبد کہے سوہے بھگت دوارا اک، ایکنکار دے وڈیائیا۔ جتھے ست دامالک جائے ٹک، ٹکے دھوڑی خاک سرب رامائیا۔ آتم پر ماتم بن کے مت، متر پیارا ہوئے سہائیا۔ من ٹھگوری میٹے چت، چنتا چکھا دُور کرائیا۔ سوامی ہو کے کرے ہت، ہتکاری اک اکھوائیا۔ درشن دیوے نت، نچ نیز کر رُشنائیا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، پچھلا لیکھ اپنے وچ کائیا۔

پہلے پیار وِج بنائے سکھ، دُجا گرکھ رنگ چڑھائیا۔ تیجے سنت ساجن ملائے اپنے وِج، بھو ابھیدا دئے مٹائیا۔ چوتھے جن بھگتاں دھام دکھا کے اک انڈٹھ، انڈٹھڑی کھیل دکھائیا۔ سنگر سجن سوامی پتا ہو کے کدی نہ دیوے پٹھ، کروٹ سکے نہ کدے بدلایا۔ پینڈا مُکا کے میروڈنڈ دا سوا گٹھ، نو نو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ سنگر شبد مہربانا، مہربان محبوب اگم اتھاہیا۔ دھرنیے تیتوں دیوے دانا، داتا دانی آپ ورتایا۔ ساونائوں وی کرنا دھیانا، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ سب دا مالک سری بھگوانا، بھگون اکو اک نور الاہیا۔ جو بینتیاں کرے پروانا، پر م پُرکھ ہووے آپ سہایا۔ جس کلج کوڑی کریا میٹنا نشانہ، سنجگ ست دھرم نشان جھلایا۔ جن بھگت سہیلے سنت کرے پروانا، گرکھ گر سکھ گر گر گود اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میرا صاحب سوامی انترجامی ہر گھٹ رہیا جانا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ ہر سنگت ست سروپ شاہو بھوپ بن رنگ روپ سچھنڈ دوار کرے پروانا، جو پر م پُرکھ دا درشن پانیا۔ جس دا لیکھا بھگتاں نال جہانا، گرکھ سنگھ سنگھ ار جن نال گنڈھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگ چوکڑی جگت جہان دھرم ایمان نوجوانا مرد مردانہ اپنے ہتھ رکھایا۔

* ۲۸ ساون شہنشاہی سمت نو جبل پُر رکھڑی والے دن رکھڑی بنھن سمیں مہا سنگھ دے گرہ *

ہنونت رام نوں بنھی رکھی، دُما دُبا کے دتی ہلایا۔ پھیر ہس کے کہا میں تیری سیانوں چنگی سخی، ہاسے وِج سناہیا۔ نالے ملا کے اکھ وِج اکھی، اشارہ اکھیاں نال کرایا۔ توں سرب دھار بھکھی، بھاکھیا دے درڑایا۔ پھیر چھیر کے رام دی وکھی، ہلونا دتا لگایا۔ پھیر پھڑ کے جھٹ پکھی، ہوا رہیا جھلایا۔ پھیر لے کے تنکا لکھی، پٹھ وِج دباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ ہنونت رکھی بٹھ کے گانا، گن گنا کے دتا جنایا۔ میں باز تیرا بھگوانا، بھگون تیری آس رکھایا۔ نالے مستک لا نشانہ، دھوڑی خاک رماہیا۔ پھیر آکھیا نال مانا، نمانا ہو کے سپس جھکایا۔ توں کہدا سچا رام، رمیا دے درڑایا۔ جگت وقت تک صبح شاما، شام کی اپنی کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی

دستِ اکِ ورتائیا۔ رکھی کہے جس ویلے میں رام دے گٹ نال گئی چھوہ، خوشیاں وچ خوشی بنائیا۔ مینوں ایوں دسیا جوں حاضر ہو یا وشٹ گرو، وشو دا رنگ رنگائیا۔ اُس نے مٹھا لایا رام دے مُنہ، خوشیاں سگن منائیا۔ رام نوں رام رُوپ سمجھیا ہو بہو، اِکو رام نظری آئیا۔ پھیر کہا تُوں ہی تُوں، تیری بے پرواہیا۔ جھٹ نظری آیا دھرو، پرہلا نال ملائیا۔ پھیر ہنوت نے اپنے سینے دا پاڑ کے کھوہ، امرت دتا جنائیا۔ پھیر دکھا کے بیگانی جوہ، جنگلاں پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ رکھی کہے میں لگی رام دی بہیا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ مینوں ملیا میرا سنا، صاحبِ اگم اتھاہیا۔ جس تریٹے ڈوبی نیا، دواپردھار بنائیا۔ جھٹ وشٹ نے کہا ایہہ بنے گھنیا، گھنیشام رُوپ بدلائیا۔ جھٹ حاضر ہوئی دُرگا آٹھ بُھج نیا، اشارے نال سنائیا۔ ہنوت کہا ایہہ سوامی سمپت رنیا، میرا میرا نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اکِ ورتائیا۔ رکھی کہے جھٹ آگیا براہمن اکِ ناتھی، جس نوں نتھو کہہ کے سارے گائیا۔ اُن رکھی پھڑی ہاتھی، بانہہ رام ولّ ودھائیا۔ واہ میرے جمان سمرا تھی، در تیرے وجے ودھائیا۔ میں غریبِ نمانا انا تھی، تُوں ناتھ انا تھاں ہوئے سہائیا۔ جھٹ ہنوت کہا تُوں میری منّ آکھی، سچ نال سنائیا۔ غصّہ نہ کریں گستاخی، بھو اجد جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ ناتھی کہا دوویں ہتھ بٹھ، بندنا سیس نوائیا۔ بھاگ دھاڑا دھن، دھن وجے ودھائیا۔ بے میری راکھی رام جُھہائے تن، میرے تندوے وانگ تند کٹائیا۔ میں تیرا ہوواں جن، جنم دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ میں براہمن تیرا ہوواں برہم، جو براہمنی لیا جائیا۔ رکھری بنھنا میرا دھرم، ایہہ ریتی پچھلی چلی آئیا۔ نالے رویا چھم چھم، نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اکِ ورتائیا۔ رکھی کہے جھٹ سینا آگئی پہن لباس، بستر بھکشو آں والے پائیا۔ رام دے پہنچی پاس، براہمن ولّ تکائیا۔ نالے بچن ہسّ کے کہا خاص، سچ نال سنائیا۔ میرے رام دا ویکھ پرکاش، جو مالک دُھر درگاہیا۔ بے رکھی بنھنی پہلوں بھگت بن داس، داسی ہو کے سیو کمائیا۔ پھیر چرن کول رکھ آس، آسا جگت والی تجائیا۔ جھٹ پانی دا پھڑ گلاس، وچوں رام رُوپ رہی درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کار آپ کمائیا۔ سینا کہا سُن ناتھی جگت

پاندھے، پنڈتا دیاں جنائیا۔ جس رام نوں رام گاندے، اوہ رام بے پرواہیا۔ توں جگت ڈھولے گاندے، صفتاں نال صلاحیا۔ دین دُنی وِہار کراؤندے، بندھن بندھنا والے رکھائیا۔ ایہہ کھیل اگم اتھاہ دے، اگم کار کمائیا۔ ایہہ وِہار بھین بھرا دے، بھنیا بھیناں سنگ بنائیا۔ جاں لیکھے بھگت بھگوان اتھاہ دے، دُجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نتھو دے اندروں نعرے نکلے آہ دے، کوک دتا سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سینتا کہا نا تھی رام دے چرن دی لا دھوڑی، دھوڑی خاک رمائیا۔ پر بھو دا بھگت بنیں نالے جنم دی بنیں گڑی، دوویں رنگ رنگائیا۔ تیری آشا پھیر کدے نہ تھڑی، تھڑیاں تھڑکیاں دیاں سمجھائیا۔ چرن پریتی دے وِچ جڑیں، جوڑا دھر دے رام نال رکھائیا۔ تیری آشا نہ ہووے نگری، سگن جگت والا منائیا۔ نالے اشارہ کیتا اوہ لیکھا تک اند پُری، پُری اند کی جنائیا۔ زیں تک لے جو پھردی اُتے اگم ڈھری، بھجے واہو داہیا۔ رام دا نام تک لے بنیا چھری، شرع جگت والی دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ رکھی کہے نا تھی نتھو سُنیا سندیسہ، چُپ چاپ دھیان لگائیا۔ جھٹ آگیا برہما وِشن مہیشا، شکر پنڈھ مکائیا۔ اشارہ کرے گنیشا، گنپت رُپ درڑائیا۔ اوہ کَلج تک لے بھیسا، زِگن دھار رُپ اگم اتھاہیا۔ جس دا لہنا دینا پیغمبراں مَلا شیخا، شرع جگت کھوج کھوجائیا۔ دو جہاناں ہووے نیتا، زِگن نوُر جوت رُشناٹیا۔ تیرا بچھلا رکھے چیتا، چیتن بھل کدے نہ جائیا۔ تیری آتم دھار کرے پیتا، پر ماتم میل ملاٹیا۔ تیری جھولی پائے لیکھا، اگلا لیکھ سمجھائیا۔ جس دا رُپ دس دسمیشا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ سوامی رہے ہمیشہ، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ وسے سمبل دیا، سچ گھر سو بھاپائیا۔ تیری قبول کرے بھٹا، بھاؤنا اپنے وِچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ جھٹ نا تھی خوشیاں دے وِچ نیا، سینتا رام سیس نوائیا۔ سینتا ہس کے کہا تیرا رُپ ضرور ہووے گا کتیا، کن وِچ دتا سناٹیا۔ لہنا دینا ہووے دھن دھنیا، دھن ہووے جنیندی مائیا۔ گڑھ ہنکاری ہووے بھنیا، آتم برہم سمجھائیا۔ گرہ مندر چھڈ دے چھپر چھنیا، جنگل جوہاں ویکھ دکھائیا۔ وقت سہاوے اپنا سمیاں، سمیں نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ رکھی کہے خوشیاں وِچ میگھا برسے اندر، اندر اندر اس خوشی بنائیا۔ سہنسر مکھ گائے بھنندر، شیشا وڈ وڈیائیا۔

نتھو دا رُوپ درسا جگندر، جوگ جگت دتی بنائیا۔ پورب لیکھا توڑ کے جندر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیاںیا۔ رکھی کہے میں رام دی دھار رام دی رام لال گئی بجھ، سوہنا رُوپ بنایا۔ میرا لیکھا پورا ہویا اج، تریتا دواپر کلج
 بیٹھی اٹھائیا۔ ایہہ سگن نہیں کوئی جگ، جگت جگت والی بنایا۔ چاروں گنت لگنی اگت، گانیاں والے روون مارن دھاہیا۔ دھیرج سکے کسے نہ بجھ،
 صوڑی وچ نہ کوئے سماںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرانیا۔ رکھی کہے میرا خوشیاں والا توہار، نو نو سیس
 نوانیا۔ میں سب دا ویکھاں پیار، بھین بھنیا کھوج کھوجانیا۔ چاروں گنت ہویا اندھیار، اندھ اگیان نہ کوئے چکایا۔ میری آشا ہوئی شرمسار، نیناں نیر
 وہانیا۔ بنا بھگتاں توں پر بھو دا رہیا نہ کسے پیار، پریم وچ نہ کوئے سماںیا۔ جگت بندھن ہوئے ڈھیار، ناتا کوڑ دے لوکانیا۔ میں خوشیاں وچ بولاں اک
 جیکار، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ سچ سندیسہ دیواں اپنی وار، وار تا پچھلی نال ملانیا۔ ہنوت دی رکھڑی دا رکھیا والا تیوہار، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔
 جس رام نے راون دتا سنگھار، دینتاں کیتی صفایا۔ اوہ بھگتاں بخشے پیار، چرن چرنودک کھ چوانیا۔ کل کلکی لئے اوتار، انت ہوئے آپ سہانیا۔ جس دا
 انت نہ پاراوار، بے انت اگم اتھاہیا۔ سو بھگتاں تیج رہیا سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ سب دے بیڑے لاوے پار، چوڑا سی وچ نہ کوئے بھوانیا۔ لہنا دینا
 دیوے قرض اتار، پورب لیکھا لیکھے پانیا۔ رکھی کہے میری اوس نوں نمونو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس نوانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگانیا۔ سینا، اے رام رکھی کیہڑی دھار، رکھڑی کی وڈیاںیا۔ اودھروں جھٹ کھتری جیدو کھیدا آیا شکار، بھجیا واہ داہیا۔ نیڑے
 تیج کے پہلوں سینا نوں کیتی نمسکار، پھیر رام ول تکانیا۔ ہنوت نوں غصہ چڑھیا اُن کوک کہا پکار، کیوں میرا بھگون دتا بھلایا۔ ایہہ رام میری سرکار،
 راجن راج اک اکھوانیا۔ کی ہویا جے ایدھیا توں آیا باہر، جنگلاں وچ پھیرا پانیا۔ سینا ایس دی نار، پت پتی رُوپ بدلایا۔ اوہ بولیا نال ہنکار، غصے وچ
 جنایا۔ میں اپنی مرضی دا مختیار، جس نوں چاہاں سیس نوانیا۔ ہنوت پھیر کہا لکار، زور نال سنانیا۔ میرا دل چاہندا تینوں ہنے دیواں مار، گرز تیرے
 سیس ٹکانیا۔ جھٹ رام نے پریم نال کہا پکار، ہنوت دتا درڑانیا۔ ایہہ میرا کھیل اپار، جو ہر ہر دے وچ سماںیا۔ توں جھگڑا نہ کر تکرار، غصہ نہ کوئے

رکھائی۔ پھیر ہنوت کہا اس پہلوں سیتا دتا ادھیکار، تیرا مان گوائیا۔ میں وی بھگت تیرے چرن کراں نمسکار، در تیرے سیس نوایا۔ میری میننتی منظور کریں سرکار، میرے رام رام دہائی۔ میں چاہندا جد ایہہ پھیر ملے تیتوں ایہدا استری روپ ہووے وچ سنسار، اپنا جنم آپ بدلایا۔ رام نے ہس کے کہا ایہہ کی ماریا تیر انیال، انیالا دتا چلایا۔ نالے رام نے ہس کے کہا تیرا لیکھا ضرور پورا ہووے گا ایہہ میرا اقرار، بھل رہے نہ رانیا۔ پر تیرے بچن دا صدقہ مینٹوں ایہدا رکھنا پئیگا ادھیکار، گرہ اپنے رنگ رنگایا۔ اوہ پورب لیکھا بلوندر نے جنم لیا تیرتا دواپر کلجگ انتم دوجی وار، ترے جگ پورا سی وچ کدے نہ آئی۔ جس دا لہنا دینا لیکھا گم اپار، لیکھے وچ درڑایا۔ جگندر سنگھ پشورا سنگھ اس شکاری دے سی نال، ساتھی ہو کے سنگ بنایا۔ انہاں ول سب نے نگاہ کیتی ایک وار، وششٹ رام ہنوت دھیان لگایا۔ نالے تالی مار کے کہا ایہہ لہنا دینا کلجگ انتم وار، کل کلکی لیکھا پورا کرایا۔ سو وقت سہنجنا پہنچیا آن، سب دی ترپت نال ترکھا دتی بھجائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سب دی سرت رہیا سنبھال، سمبل بہہ کے اپنی دیا کمائی۔

* ۲۸ ساون شہشاہی سمت نو جبل پر گرداس سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ ہو یا ہکا بکا، حیرانی وچ چاروں کٹ دھیان لگایا۔ کی پر بھو دا قول اقرار وعدہ پکا، پر م پرکھ اپنا سخن توڑ نبھایا۔ واحد لھم دیوے لاشریک یکا، ایککار اپنی کار بھگتایا۔ میں چاروں کٹ بن نیتراکھ تکا، اتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجایا۔ میرے انتر نرنترا کو آئی شنکا، شک دیاں سنایا۔ میرے صاحب نے راؤ جھگڑا کرنا نال رنکا، رنک راجان سرب گر لایا۔ پوتر رہنا نہیں کوئی دوار بکا، دھرنی گڑھ نہ کوئے وڈیایا۔ لہنا دینا پورا کرنا راجے جنکا، ایدھیا واسی رام دے دہایا۔ نشان مٹا انتم تارے چن کا، محمد بیٹھا اکھ اٹھایا۔ برج ڈھہنا ہنکاری من کا، منسا کوڑ رہے نہ رانیا۔ جھگڑا ویکھنا کایا مائی تن کا، تتاں کھوج کھوجایا۔ کلجگ کہے میرا نیتر نین نہیں کوئی شرم کا، حیا دتا گوائیا۔ بن بھگتاں توں پیارا رہن دینا نہیں کوئی برہم کا، آتم پر ماتم

جوڑ نہ کوئے جڑا گیا۔ لیکھا رہن دینا نہیں کوئی دھرم کا، دھرنی دھرت دھول نہ کوئے وڈیا گیا۔ جگت ناتا توڑنا پر بھ سرنائی چرن کا، چرنودک کھ نہ کوئے چوایا۔ نیتز کھلن دینا نہیں کوئی ہرن پھرن کا، نج لوچن نین نہ کوئے رُشنا گیا۔ سہارا ملنا نہیں کسے پر بھو دی سرن کا، سرنگت نہ کوئے جنایا۔ وقت سہنجنا ہووے نہ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن کا، پاربرہم برہم رنگ نہ کوئے رنگا گیا۔ گھر ملے نہ منزل چڑھن کا، نو در کا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت جہان وقت ہونا اگنی سرن کا، کلجگ کہے میں چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ پیار رہنا نہیں ورن برن کا، کھتری براہمن شو در ویش سرب گر لایا۔ وقت آگیا دینا مذہباں لڑن کا، ہندو مسلم سکھ عیسائی بچیا رہن کوئے نہ پایا۔ ایہہ کھیل پر بھو گھاڑن گھرن دا، گھرن بھنہار اپنی کل ورتا گیا۔ جس لیکھ مکاؤنا چوٹی جڑن کا، چیتن پردہ دے اٹھایا۔ ہنکار میٹنا ہوئے والے گڑھن کا، ہنگتا کوڑی دُور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کلجگ کہے میرے انتر آئی دلگیری، دلدریاں دیاں جنایا۔ بھڑی میرا وقت اخیر، آخر دتا سمجھایا۔ مالک تک لو میری پیری، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر اکھ اٹھایا۔ جس دی کھیل بے نظیری، جگ نیتز درس کوئے نہ پایا۔ اوہ آگیا تقدیری، تقدیراں دا مالک نور الاہیا۔ جس شرع توڑنی زنجیری، شریعت لیکھا دے مکا گیا۔ آشا پوری کرے بھگت کسیری، کعبیاں پرے دھیان لگایا۔ اوہ جن بھگتاں میٹے انت دلگیری، چنتا غم نہ کوئے ستا گیا۔ اکو رنگ رنگائے شاہ حقیری، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجگ سچ دس تدیری، طریقہ اکو نام سمجھایا۔ بستر نام دے کے چیری، چری وچھنے لئے ملا گیا۔ جو لیکھا جانے رویداس کسیری، گنگا گنگوتری لئے انگڑا گیا۔ اوہ نام کھنڈا پھڑ شمشیری، چاروں گٹ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کلجگ کہے میرے انتر آیا دکھ، دکھیاں دیاں سنایا۔ میں کوئی مائس نہیں منکھ، تتاں رنگ نہ کوئے رنگا گیا۔ اُلٹا گر بھ نہ ہو یا رُکھ، اگنی تت نہ کوئے تپا گیا۔ میں نور نورانہ ابناشی اچت، پاربرہم برہم میری بنت دتی بنا گیا۔ میں اپنی سہاون آیار ت، رُڑی کوڑ نال مہکایا۔ پوتر رہن دینا نہیں کوئی بُت، بتخانے روون مارن دھاہیا۔ اپرادھی کرنے سارے سوت، جننی ملے نہ کسے وڈیا گیا۔ پنچ وکارے سب نوں دینا گٹ، کایا کٹیا صاف نہ کوئے کرایا۔ میں گھر گھر پاؤنی لٹ، لٹیرا ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ نو کھنڈ پر تھمی پاؤنی پھٹ، بھٹکل ہوئے لوکایا۔

رنک راجاناں ناتا جاناٹ، راؤ رنکاں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ سب دے بھاگ جانے نکھٹ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ امرت ملے کسے نہ گھٹ، بوند سوانتی نہ کوئے چوائیا۔ آتم پر ماتم ناتا رہیا چھٹ، چھٹکی لو نہ کوئے لگائیا۔ بن بھگتاں پر بھ دی رہے کسے نہ اوٹ، اوڑک ایشٹ دین دُنی گوائیا۔ میں کوڑ نگارے لگاؤن لگا چوٹ، چوٹی چڑھ کے دیاں سنائیا۔ سر شئی در شئی اندر بھرنا کھوٹ، سچ دھرم باہر کڈھائیا۔ درشن پاسکے نہ کوئے نرمل جوت، جوتی جاتا نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں سناوے اگم سلوک، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی نرگن آپے سوچے سوچ، جگت سمجھ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲۸ ساؤن شہنشاہی سمت نو جبل پُر مہا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اتوں میٹ دے کلج کوڑا، گمرم رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنے نام دا چاڑھ دے رنگ گوڑھا، لال گلا آپ رنگائیا۔ چتر سنگھڑ بنا دے مور کھ موڑھا، دُرمت میل دھوائیا۔ چرن پریتی سچ بخش دے دھوڑا، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ ساچے نام شبد دی دے دے تورا، انادی دُهن سنائیا۔ جوتی بخش دے نورا، نرمل جوت کر رُشنائیا۔ ہر گھٹ اندر ہونا حاضر حضورا، تن مندر سو بھاپائیا۔ سب دا بچن کرنا پورا، پورن سنگر دیا کمائیا۔ جنم کرم دا بخش قصورا، بھانڈا بھرم بھرم بھنائیا۔ پندھ نکا کے نیڑ دورا، گھٹ بھیترا ہونا آپ سہائیا۔ اکو پریم دا بخش سرورا، سرتی شبد نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے اگے رام ہر گھٹ رمیا، سپس نوائیا۔ میرے ساول سندر شام گھننیا، مگند منوہر لکھمی نرائن تیری بے پرواہیا۔ میرے امام امانوڑ الہنیا۔ پروردگار تیری بے پرواہیا۔ میرے ستنام داست ڈنک وجنیا، گوہند رنگ رنگیلا اکو نظری آئیا۔ کرپا کر دے ساچے سنیا، سجنو آ اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوراسی سخیاں پھڑ لے بہیا، باہو آپنا آپ اٹھائیا۔ ساچے نام چلا دے نیا، نوکا اک دکھائیا۔ لیکھا پورا کر دے آد شکت دُرگا اشٹ بھج میا، مہابلی تیری وڈیائیا۔ دین دُنی ناتا جوڑ دے بھیناں بھنیا، چار ورن اک سمجھائیا۔

توں سوامی سدا گوسنیاں، گہر گور اک اکھوایا۔ کلجگ کوڑا میٹ روئیا، روادار نہ کوئے اکھوایا۔ سنجگ ست دھرم ہو پرگٹنیا، پاربرہم پر بھ اپنا لھم ورتایا۔ لیکھے لالے گوہند والا ڈھنیا، ڈھائی سٹراں بدھنا والیاں ویکھ دکھایا۔ محمد چوڑاں صدیاں لیکھا رہیا دکھنیا، بنا حرف حرؤف الف یے اٹھایا۔ حضرت عیسیٰ ویہویں صدی پائے اپنی سہیا، ویہویں صدی مل کے وجے ودھایا۔ توں بے پرواہ بے انت اکھوایا، اکھراں توں باہر تیری وڈیایا۔ چار جگ دے شاستر جس دے بنے گوئیا، گا گا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو اگے ناتھ، تریلوکی سلوکی اک سنایا۔ میں نو نو مستک ٹیکاں دھوڑی رماواں ماتھ، چرن کول کول وڈیایا۔ تیرا ست سرؤپی شاہو بھوپئی ویکھاں راتھ، رتھوا ہی اپنی لے انکڑایا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے جو کہہ کے گیا رام بیٹا دسراتھ، وہ دشا اکھ اٹھایا۔ میرے سگل و سورے جائن لاتھ، ڈکھ دلدر دینا گوایا۔ توں مالک ڈھر دا پر م پڑکھ سمراتھ، سمرتھ تیری وڈیایا۔ تیری مہا جگ جگ اکاتھ، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ دھرنی کہے میرے ٹھاکر میٹھلو سوامی، گردیوا نو نو سیس نوایا۔ میرے انتر آتم پر ماتم انتر جامی، گھٹ گھٹ تیرا کھیل ویکھ دکھایا۔ چار جگ دے شاستر تیری بانی، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ میں تگاں تیری چارے کھانی، اندج جیرج اتبھج سیتج ویکھ دکھایا۔ جل سرور ویکھاں اٹھسٹھ پانی، تیرتھ تٹاں دھیان لگایا۔ دھرنی کہے تیرے وٹھو جاواں قربانی، آپ اپنا گھول گھمایا۔ میرے پر م پڑکھ میرے اتوں کلجگ کوڑ میٹ نشانی، نشانہ سچ دھرم جھلایا۔ سنجگ ساچے بخش چرن دھیانی، بن نیناں نین ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے میرے سوامی کملاپت، پت پر میشور تیری اوٹ تکایا۔ نگاہ مار کے نگاہبان تک، بن نیناں نین اٹھایا۔ میرا میٹوں دے دے حق، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کسے نوں رہے کوئی نہ شک، دین دنی شکوے دے گوایا۔ سب کچھ تیرے ہتھ، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی کلجگ کوڑی کریا دے متھ، نام مدھانا ہتھ اٹھایا۔ میرے اتے سنجگ سچ دھرم دا چلے رتھ، رتھوا ہی ہو کے ہونا آپ سہایا۔ تیرے چرن کول جاواں ڈھٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ دھرنی کہے پر بھو کلجگ سماں بدل دے وچ سالان اٹھ، اٹھاں تٹاں دا

پندھ مُکائیا۔ میں وی کر کے بیٹھی ہٹھ، سَتجگ تریتا دوا پر کھج تیرا دھیان لگائیا۔ آتم پر ماتم سب دا کر اکلھ، دیناں مذہباں جھگڑا رہے نہ رائیا۔ پاربرہم
 برہم دھار بخش دے ست، ایش جیو جگدیش اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر ہر دے اُتجے برہم مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نچ نیتر کھول دے اکھ، لوچن
 اپنے کر رُشنائیا۔ لوک مات سب دی پت رکھ، رکھری اچ دی دے گواہیا۔ لہنا مکا دے کُشنا سُکلا پکھ، اندھ اندھیر گوائیا۔ جن بھگتاں درس دے پرتکھ،
 ستمکھ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ راکی کہے میرا دوس دہاڑا چنگا، پر بھو چنگی دے وڈیائیا۔ جس دے چرن
 دھار سرور گنگا، گنگوتری خوشی منائیا۔ نام وجائے مردنگا، شبد کرے شنوائیا۔ آتم بخش اندا، پرمانند وچ رکھائیا۔ لیکھا جانے تارا چندا، سورہ کھوج
 کھوجائیا۔ جو منسا رکھی پری ارمبھا، چوڈاں رتناں نال وڈیائیا۔ جو چوڈاں طبقات اک رکھایا حق یکشمبھ، صدی چوڈھویں گنڈھ پوائیا۔ چوڈاں لوک پندھ
 رہے نہ لمبا، چوڈس اپنا کھیل کھلائیا۔ راکی کہے پر بھو دا کھیل سدا اچنہا، جگ جگ اپنی کار بھگتائیا۔ سچے انگوٹھے چرن تے تریپت پٹھیاں ہتھیاں نال
 بدھے تنداں، جگت تنداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیا۔ رکھی کہے میرے صاحب سوامی سنگر گُردیوا،
 جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ جو سچکھنڈ سے نہچل دھام نہکیوا، زرگن اپنا آسن لائیا۔ مینٹوں امرت پھل بخش دے اگمی میوہ، جوں بیر بھیلنی رام کھائیا۔
 کوستک نیا مستک لا دے تھیوا، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ سچا چرن کہے
 میں اڈپکاں رکھیاں، رکھی دے گواہیا۔ جو اشارے کیتے بھگت دھاراں آتم سخیاں، رام راما دیا کمائیا۔ اوہ اکو پیار دے وچ رتیاں، دوسر رنگ نہ کوئے
 رنگائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے نتیاں، ناتا اکو اک رکھائیا۔ اندروں کوڑیاں بدل دے تیاں، من مت دا پندھ مُکائیا۔ سچ پیار وچ ہونیاں ستیاں، سنگر شبد
 مل کے اپنا آپ مٹائیا۔ نہ ٹھنڈیاں نہ تیاں، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھج میٹے اندھیری مسیا، سَتجگ ساچا چند نور کرے رُشنائیا۔

* ۲۹ ساون شہنشاہی سمت نو اٹارسی بھگت سنگھ دے گرہ * *

وشنوں کہے میرے بھگوان، سِری بھگوان تیری سرنائیا۔ میں تیرا رُوپ مہان، آد جُگاد تیرا سنگ نبھائیا۔ میرا لیکھا جانے نہ کوئے جیو جہان، جگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ تُوں سچ سوامی نوجوان، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ میری بیننتی کر پروان، پرَم پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ اپنے حکم دا دے دان، داتے دانی جھولی پائیا۔ میں چاروں گنٹ ویکھاں مار دھیان، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ ویکھاں شیطان، شرع شریعت پردہ لاہیا۔ تُوں مہربان ہو کے مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ میں چاہندا تیرے حکم دی دھار تیرے بھگت سہیلے کراں پروان، پرَم پُرکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ بھگوان کہے وشنوں میری وشو دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ تیری سیوا وچ جگ چو کڑی پیتے انک بار، کوٹن کوٹ پنڈھ مکائیا۔ کھیل کھیلدے رہے پیغمبر گر اوتار، زرگن سرگن وجدی رہی ودھائیا۔ میرا اتم لہنا دینا کل کلکی اوتار، نہکلنا ناؤں دھرائیا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، شبدی ڈنک اک سنائیا۔ ہو جا خبردار، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ پھرنا نو کھنڈ پر تھی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری مل کے بھجننا واہو داہیا۔ ساچیاں بھگتاں پاؤنی سار، نوست دھیان لگائیا۔ حکم سُن سچّی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ رہیا سنائیا۔ سب دے خالی بھرنے بھنڈار، بھنڈارا میرا اٹھ ورتائیا۔ بھکھ دُکھ نال رووے کوئے نہ زارو زار، گریہ زاری نہ کوئے کرائیا۔ پورب لہنا سب دا قرض اُتار، اُتر پورب پچھم دکھن کھوج کھوجائیا۔ میں دیونہار داتار، دیاوان دیاوندھ بے پرواہیا۔ وشنوں بنا سیس کر نمسکار، جگدیش رہیا درڑائیا۔ میں گھر گھر پاواں سار، گرہ گرہ ویکھ وکھائیا۔ اچّ دا سہنجننا دوس میں کراں اپنی کار، کرتا پُرکھ کرنی کار کمائیا۔ تیرے بھگتاں دا بھر سچ بھنڈار، بھنڈاری ہو کے آپ دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہو بھوپ سچّی سرکار، بھوپت بھوپ تیری اوٹ رکھائیا۔

۱۲۱۵

۱۲۱۵

* پہلی بھادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں * *

سنگر شبد کہے بھادروں پہلا پروشا، اِشٹ درِشٹ سرِشٹ دے کھلایا۔ جن بھگتاں پورب پورن پورا کرے نشچا، من تن اپنی دیا کمایا۔ بھو کھلا کے ایکنکار اک دا، اکل کل دھاری اپنا رنگ رنگایا۔ ویس وٹا کے نرگن دھار روپ اگمانت دا، نر نرائن نور رُشنا یا۔ پیپا پریتم پیارا بنے آتم ہت دا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ جگ نیتزین کسے نہ دسدا، اکھیاں رنگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرنایا۔ بھادروں کہے میرا پہلا دوس دھاڑا، سنگر شبد تیری سرنایا۔ توں مہربان مہبان بیدو اگمی لاڑا، نرگن دھار نرویر نرکارا نرکارا پروردگار اک اکھوایا۔ میں صاحب سوامی انترجامی تیرا دیکھاں سچ اکھاڑا، گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی دھیان لگایا۔ لہنا دینا جانا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، سمند ساگراں دھیان لگایا۔ نوست تئاں اکھاڑا، زمیں زماں پھول پھولایا۔ تیرے محکم دا دیکھاں دھاڑا، نوست کی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے سُن بھادروں پیارے پیتا، مٹر پیارے دیاں جنایا۔ اٹھ ویکھ پر بھو دی ریتا، کی نرگن دھار کھیل کھلایا۔ کی لہنا دینا دسے مندر مسیتا، کعبیاں کی شنوایا۔ کی لیکھا جانے شاستر سمرت وید پُراناں گیتا، انجیل قرانا الف یے وڈ کی وڈیایا۔ کی سندیس نریش دیوے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اپنا محکم سنا یا۔ کی لہنا دینا ہووے جیو جی کا، چوراسی کی محکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے اوہ نارد آگیا بھکھا، ہتھ متھے اُتے لکایا۔ کھ وچ ٹکر رکھ کے رُکھا، بنا دندیوں رہیا دبا یا۔ ٹیڈھا کر کے کھھا، نیناں نیر وہا یا۔ پر بھو نوں جائے جھکا، سیس جگدیش جھکایا۔ پھیر ہتھ داوٹ کے مٹکا، مکمل رہیا درڑایا۔ کلج اٹھ ویکھ لے تیرا اتم ویلا ڈھکا، گھڑی پل لے انگڑایا۔ لہنا دینا آخری چکا، چوکٹا ہو کے اکھ کھلایا۔ میرے صاحب دا بھانا کدے نہ رکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا محکم اک سنا یا۔ نارد کہے میں آیا اتوں عرشا، عرشی پریتم دتی وڈیایا۔ میں پہنچیا اُتے فرشا، فرش خاکی ویکھ دکھایا۔ مینٹوں جگت جگیا سوآں اُتے آوے ترسا، رحمت پر بھ دی منگ منگایا۔ جاں نگاہ ماراں سمت نو دسدا میرے صاحب والا برسدا، جو برسیاں سب دیاں دے

بدلایا۔ لیکھا نظر آوے جو گوہند لکھیا اُتے سرسا، سار شبد نال لکھایا۔ میرے ڈھینے دا پُرکھ اکالے دین دیا لے اپنے لیکھے وچ لاؤنا عرصہ، قدیم دا قدم سمجھ کسے نہ آیا۔ جن بھگتاں نرگن دھار نرویر ہو کے دینا درسا، نج نیز لوجن نین اکھ کھلایا۔ میرا اکھراں توں بنا پر بھو اکو ہووے پرچہ، پراچین دا لہنا دینا مکھایا۔ تیری گھر گھر ہووے چرچا، چراگاہاں وچ تیرے ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ نارد کہے دھرنیے اٹھ تیتوں دکھاواں رستہ، بن نیناں نین تکایا۔ میرا کھول کے کلمیے تک لے بستہ، بن اکھراں اکھر پڑھایا۔ میرے کول پر بھو دا نام اگتا ستا، کوڈی قیمت دام نہ کوئے رکھایا۔ جیہڑا کرے مست المستا، ٹھاری نام والی چڑھایا۔ اوہ اکو سندیسہ دو جہاناں دسدا، دہ دشا رہیا سمجھایا۔ دو جہانو نوجوانو مرد مردانو سری بھگوان اکو گرہ وسدا، دوسر بنک نہ کوئے وڈیایا۔ جو ونجارا ہویا بھگتاں والے جس دا، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ مالک خالق ہو کے تیج جگ جگ رکھا، کلجگ انتم دیا کمایا۔ لوں لوں اندر ساڈھے تن کروڑ ہو کے رچدا، رچنا اپنی دے دکھایا۔ لیکھے لاوے تن سو سٹھ ہاڈی بھانڈا کایا کچ دا، کنجن گڑھ آپ بنایا۔ جس دے اندر جگت واشنا منو آنچدا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ جگت وکارا سدا مچدا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اوہ کھیل کرائے کملاپت دا، پت پر میثور اپنی کار کمایا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے جپ دا، جگ جیون داتا ہووے آپ سہایا۔ لیکھا جانے کوڑ کڑیاریے پپ دا، پتت پاپیاں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیایا۔ نارد کہے دھرنی گر اوتار پیغمبراں دے دے سدا، صدقے واری گھول گھمایا۔ آو ویکھو اپنا اگا، آگن وچ اپنا پندھ مکھایا۔ آو لیکھا تلو اُپر شاہ رگا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین مذہب تلو حد، حدواں پھول پھولایا۔ کیوں تہاڈے گرگھ گر سکھ بن مرید پیندے مد، مُردے کھا کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ نیز کھول لے انت آخری بدھا، بدھی توں پرے دھیان لگایا۔ میں رو کے کہاں نہانی بسدھا، اچی کوک کوک سنایا۔ میرے پر بھو سنگر شبد اپنا وقت ویکھ لے کلجگا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ پر بھو دے پیار دا رہیا کوئے نہ مدعا، مدتاں دا لیکھا نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاری ہو گیا اگھا، اگن آتھن اپنا حکم ورتایا۔ سنتاں سادھاں اندر پے گئی دُبداء، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سچ دوار کسے نہ سبھا، سچکھنڈ دوار منزل چڑھن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ نارد کہے میرا بستہ کی کچھ کہندا، بن حرف حرُوفِ درڑائیا۔ نگاہ مار کے دشا لہندا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔
 بُرج پیغمبراں دسے ڈھہندا، محل اٹل نہ کوئے سہائیا۔ صدی چوڑھویں وہن وہندا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ مُرید مُرشد بھانا ویکھے سہندا، سر سکے نہ
 کوئے اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا نارد اُتوں اُتردا جاندا لہنگا، انگی انگ نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار
 تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے میرے بستے دے وچوں بولن نرادھار اکھر، نراکھر رہے سنائیا۔ پر بھو دا کھیل انوکھا وکھر، وکھری کار کمائیا۔ جس لیکھ چکاؤنا
 پاہن پتھر، اٹاں رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ میں اُس یار دا لٹھا ستھر، جو یارڑا ستھر گیا ہنڈھائیا۔ نیتز نیر نہ ورولیا اتھر، ہنچھواں ہار نہ کوئے بنائیا۔ انت
 آخیری اِکو کیتا بچن، بچن توں باہر جنائیا۔ جگت دھارتت سریر نہیں کوئے کچن، کچن گڑھ نہ کوئے وڈائیا۔ سب نے سڑنا وچ اچن، آچ نال جلائی۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ویکھ وکھائیا۔ بھادروں کہے میرا دوس دھاڑا اک، ایکنکار دتی وڈائیا۔ میں استھل
 ہو کے گیا ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اِکو درتے گیا وک، قیمت جگت نہ کوئے جنائیا۔ اِکو سوامی کر کے ہت، ہتکاری ویکھ وکھائیا۔ درشن
 کراں نت، نچ لوچن ہوئے رُشنائیا۔ سوامی پر میثور ملے پت، پت پتونتا ڈھر در گاہیا۔ جو آتم دھار کرے ہت، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ساچا لہندا دینا
 دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں ڈکھیاں نام دی پاوے بھکھ، بھکھیاں دے رجائیا۔ بن نیتز لوچن آوے دس، نیناں
 کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ نارد کہے گر اوتار پیغمبر میرے پیار وچ آو آگے،
 اگلی کتھا دیاں سنائیا۔ ویکھو واء تتی وگے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کلجک جیو ہو گئے گلے، ہنس رُوپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ پیو پُتراں کردے دغے،
 بھنیا بھیناں سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ چاروں گنٹ لگی آگے، دین مذہب رہی جلائی۔ اپنے سکھ مُرید ویکھو دیدے، یدپ اپنا رُوپ پرگٹائیا۔ کوڑ جُماری وچ
 سارے مدھے، مدھر دُھن سنن کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا کوڑ گڑیا بھار لدے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میت مُراری سجن کوئے نہ لہے، کھوجیاں ہتھ
 کوئے نہ آئی۔ سارے ویکھو سبجے کہے، آگے بچھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ ورتائیا۔

دھرنی کہے ناردا سدّ لے اوتار پیغمبر گرو، گردیوا دھیان لگایا۔ میرے صاحب دا کھیل ہون والا شروع، شرع والیاں لئے اٹھایا۔ چاروں کُنٹ ہونی دڑو دڑو، دوہری اپنی دھار بنایا۔ دُھر دا تھم کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ پنا بھگتاں توں میرے صاحب نال کدے کوئے نہ جڑو، وچھوڑا ہونا بھیناں بھایا۔ صدی چو دھویں محمد دا بیڑا اُمت نال بھر کے رڑھو، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھیر گھر گھر ساری جھرو، جھریوں وچ لوکایا۔ مائس مانو مانکھ بمک دی ڈلی وانگراں گھرو، گھرا کھوج کوڑیاں رہن کوئے نہ پانیا۔ انت کنت بھگونت دا اکو منتر فرنا پھرو، جگت فرنیاں بند کرایا۔ جو کرتا چاہے سو اتنم اپنی کرنی کرو، کورو پانڈو سارے سیس نواپا۔ دھرنی کہے اوس ویلے برہما وشن شو ویکھ کے ڈرو، اند اندر اسن تچ کے دھیان لگایا۔ جس کارن گو بند نے بچے شہید کرائے وچ گڑھو، گڑھی چمکوڑ دئے گواہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال دے تھم دا اکو لشکر چڑھو، چاروں کُنٹ کرے لڑایا۔ رُسا چینا امریکہ فرنگیاں نال اک دُوبے نوں پھرو، بن ہتھھاں ہتھ اٹھایا۔ لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ کلجگ اگنی وچ سڑو، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ دھرنی کہے میں خوشحال ہوواں دے ناردا جس ویلے ساری سرشی توں میرا میں تیرا نام پڑھو، پنا سوہنگ دے اور نہ کوئے پڑھایا۔ میں سُمیرو پرتاں اُتے چڑھوں، چاروں کُنٹ دھیان رکھایا۔ جزیے ٹیکس دینا مذہباں کولوں بھروں، بھرماں دے ڈیرے ڈھاہیا۔ پرم پُرکھ دی سرنی لگ کے ترؤں، جو تارنہار اک اھوایا۔ جس دے درتے اکو وار مرؤں، مر کے جیوت روپ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اگم سنایا۔ دھرنی کہے ناردا کی پر بھ نے تھم اگم چھاپا، کتب خانیاں وچوں ہتھ کوئے نہ آیا۔ ناردا کہے دھرنیے اوہ تک لے گر اوتار پیغمبراں والا واکا، جو واقف کار ہو کے دئے سنایا۔ اپنی نو دھار داتک لے خاک، خاک مٹی والیئے اپنا نین اٹھایا۔ کی کھیل اگنی آقا، عقل بدھی توں باہر تھم ورتایا۔ اپنے بھوکھتاں دا کھول کے اپنا تاکا، آپے پردہ دئے چکایا۔ تیرے اُتے ویکھے چاروں کُنٹ اندھیری راتا، بن سورہ چند دھیان لگایا۔ لیکھائے ذاتا پاتا، دیناں مذہباں پھول پھولایا۔ روپ پرگٹا کے کملا پاتا، پت پر میثور لئے انگرایا۔ تیتوں بخشے اگنی داتا، دیونہار دیا کمایا۔ اپنا بھو کھولے خلاصہ، خصوصیت دئے سمجھایا۔ جس کارن رکھیاں آسا، ترسنا نال ودھایا۔ تیرا پورا کرا بھروسا، بھرم دیاں مٹایا۔ اٹھ تک لے جوت نور پرکاشا، سمبل

ڈگمگایا۔ جس دی دو جہان ویکھنی راسا، کی منڈلاں ناچ نچایا۔ کی لہنا پورا کرے پر تھی اکاشا، گگن گگننتراں دے وڈیایا۔ اُس داسب نے منا آکھا، جو اکھراں توں باہر رہیا درڑایا۔ انت اخیر بے نظیر تیرا بن کے آوے راکھا، رکھک ہو کے دھیان رکھایا۔ توں اُس دے چرناں تے بن چرناں توں ٹیکنا ماتھا، مستک دھوڑ رماہیا۔ اوہ پُرکھ اگم سمرا تھا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ اوہدی کتھنی کتھے اگئی گاتھا، چار جگ دے شاستر کہن کچھ نہ پائی۔ اوہ ہوئے ناتھ انا تھا، دینن اپنے رنگ رنگایا۔ پندھ مار کے آئے واٹا، بن قداماں قدم اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنی تک اپنا سوامی، سویمبراں والیے تیتوں دیاں دکھایا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خدایا۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، محبوب اپنا رنگ چڑھایا۔ جس دا جسم ضمیر نہیں جگت جسمانی، تتاں کھیل نہ کوئے کھلایا۔ اوہ مالک جس نوں عیسیٰ کہا میرا باپ اسمانی، اسم اکو اک درسایا۔ جس دے پچھے پیغمبراں دتی قربانی، وجود اپنا بھیٹ کرایا۔ اوہ شہنشاہ نوجوانی، مرد مردانہ نور الاہیا۔ جس جھگڑا میٹنا دین دنی اسلامی، اسم اکو اک سمجھایا۔ دین مذہباں شرع زنجیر کٹنی غلامی، غربت اندروں باہر کڈھایا۔ اکو منزل دس رُوحانی، رُوح بت کرے صفایا۔ اوہ لیکھا جانے عالمے جاویدانی، رہبر نور الاہیا۔ دھرنیے تیتوں کراں ساودھانی، آلس نندرا دینی تجایا۔ اوس دی جوہ ہونی نہیں کوئی بیگانی، دیناں مذہباں اکو رنگ رنگایا۔ جس جھگڑا میٹنا وید پرانی، انجیل قرآن پرا پسنتی مدھم بیکھری اکو رنگ دکھایا۔ جس اللہ ہو آنا ہو آتم پر ماتم سوہنگ شبد دھار دسنی اک نورانی، پاربرہم برہم اکو رنگ دکھایا۔ اوہ شہنشاہ سلطانی، سنگر داتا بے پرواہیا۔ اُس دا سُن لے اک پیغامی، پیغمبراں توں باہر سناہیا۔ دھرنیے خبر دے دے عام عوامی، سندیاں وچ سناہیا۔ اوہ آگیا نور پرگٹا گیا میرا اللہ عوامی، جس نوں محمد محبوب کہہ کے سیس نواہیا۔ اوہدی تتاں توں باہر نشانی، نشانے سارے دے بدلایا۔ لیکھا جان کے چارے کھانی، خانے رکھنے تیرے پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے جے نارد آجائے میرا ابا، میں گلوکڑی لواں پائی۔ میرے مالکا میری دُرمت میل دا دھو دے دھتا، داغ رہن کوئے نہ پائی۔ موہ وکار میٹ دے لبا، کام کرودھ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دین مذہب رہے نہ حدا، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ میری پوتر کر دے جگہ، جگہ جگہ تیرا

نام صفت صلاحیا۔ توں صاحب سورا سرگا، شہنشاہ اک اکھوایا۔ جن بھگتاں درس دیندا رہیں سدا اُپر شاہ رگا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا گرگھ رہے کوئے نہ سگا، ہنس ہر جن دینے بناہیا۔ ترے گن مایا ساڑے مول نہ اگا، اگنی تت بُجھایا۔ دھرنی کہے میں پر بھو چلاں تیری رضا، رزق کریم تیری سرناہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں میرا محبوب ماہی اوہ میٹوں سمبل وچوں لبھا، لبان مناؤن والا محمد دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اگم اتھایا۔ نارد کہے دھرنیے کچھ اسیں وی کریئے فریب، جگت ول دھیان لگایا۔ میری ہتھ مار کے ویکھ لے جیب، بن ہتھاں ہتھ لگایا۔ دھرنی کہے نارد اوہ ویکھ کی پکارن چار وید، پُران اٹھاراں کی سناہیا۔ چھ شاستر دسدے کیہڑا بھید، سمرتیاں روون مارن دھاہیا۔ رمانن نین توں بنا رہی ویکھ، اکھیاں اکھ کھلایا۔ گیتا دیوے کی سندیس، اٹھاراں دھیائے ونڈ ونڈایا۔ انجیل قرآن بائبل کہے کی توریت، تریا توں باہر کی سناہیا۔ شبد دھار نانک گوہند دے کیہڑی سیدھ، مارگ پنڈھ اک سمجھایا۔ دھرنی کہے وے نارد مورکھا کوجھیا کملیا اٹھ کے بنا اکھاں توں ویکھ، نیناں والیا نین ملاہیا۔ پر بھو دے چار جگ دیاں گرنتھاں نوں کھج جیواں نے ٹکیاں توں دتا وچ، پر ماتما دی قیمت رہن کوئے نہ پانیا۔ نارد کہے دھرنیے ایہہ وی اس دی کھید، کھلاڑی ہو کے رہیا کھلایا۔ جے گرنتھ نہ ہندے تے مایا ممتا دی کون پاؤندا گیجھ، بھرماں وچ بھرم جگت بھرماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ا بھیدا آپ کھلایا۔ نارد کہے دھرنی سُن محکم اگمی اک دے، اینکار کی درڑایا۔ جس دے نام ٹکیاں اُتے وکدے، قیمت دین دُنی رکھایا۔ دھرنی کہے وے نارد میرے دُکھ ویکھ لے سینے ہک دے، حکمت نال پھول پھولایا۔ پر بھ دے محکم اندر سارے اپنا مان تان سٹدے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آہ اکھر ویکھ لے گوہند والی اُس چٹ دے، جو چٹے آسو والا اپنی دھار نال گیا لکھایا۔ ایس ویلے ذبح من کسے نہیں بکدے، ٹکے لاؤن والے سارے روون مارن دھاہیا۔ سادھ سنت ویکھ لے پڈے، پٹنے والے ملن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنے وچ رکھایا۔ نارد کہے دھرنیے میری سُن لے ہور گل بات، بے وطن باطن دیاں جناہیا۔ سچھنڈ نگاہ مار لے کی محکم سندیسہ ملنا اچ دی رات، اوتار پیغمبر گرو سنگر شبد کی درڑایا۔ سوادھان کرے سب نوں کملاپات، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔

جھگڑا چھڈ کے ذات پات، بنا دینا مذہبوں کو انکڑا گیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سارے لو جھاک، مانس مانو مانکھ کھوج کھوجا گیا۔ کس کس نے تہاڈے نام کلمے نال پائی نجات، میتوں لیکھا دیو وکھائی۔ تھساں لکھنا پنا قلم دوات، جگت اکھراں سنگ نہ کوئے بنایا۔ تہاڈے نام کلیاں کیہری بخشی دات، کون دست انتر دتی ٹکائی۔ میرا بھيو اھیدا دسو پنا اکھراں والی لغات، بن رسنا بول جنایا۔ کس دی لیکھے لگی روزیاں والی نماز، کون منتر پڑھ کے میرے وچ سمایا۔ تہاڈے حکم دا اوہناں کول کی اعجاب، سچ نال دیو درسایا۔ جس بدھ تہاڈے حکم نال جگت سا جانا آئے ساج، فرمانے دھرم دھار درڑایا۔ کیوں نہیں تہاڈا قائم رہیا راج، تہاڈی رعیت بیٹھی کھ بھوایا۔ نگاہ مارو اپنے وچ سماج، جتھے سمگری نام کلمہ ورتایا۔ کیوں نہیں ہوئے تہاڈے پریم دے محتاج، جگت مفساں والا روپ وٹایا۔ کیوں نہیں سوئی سرت اندروں گئی جاگ، شبد نال مل کے وٹی ودھایا۔ کیوں نہیں آتم دیپ جگیا چراغ، کایا کعبہ ہوئی رشنا یا۔ کیوں نہیں ہنس بنے گاگ، دُرمت میل دھوایا۔ تہاڈے ہندیاں کیوں بنے لنگڑے لو لے اپانج، حکمے مقامے حق دی منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ پنا زبان بولیاں توں دیو جواب، جواب طلبی وچ سنگر شبد منگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن ساڈا اکو اک بیان، وحدت وچ جنایا۔ اسیں اکو نور جوت مہان، دوجا روپ رنگ نہ کوئے وکھایا۔ ساڈا اکو اک مکان، درگاہ ساچی سچھنڈ سو بھاپایا۔ ساڈا اکو اک گان، توں میرا میں تیرا ڈھولا راگ الایا۔ ساڈا اکو اک دھیان، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ ساڈا اکو اک استھان، استھل دوار اک سہایا۔ اسیں اکو گھر ہوئے پروان، بن ہتھیاں سیس بھکائی۔ ساڈی بولن والی نہیں زبان، بن رسنا دیے درڑایا۔ اتھے نہ کوئی سیتا نہ کوئی رام، گوپیاں والا کاہن نہ کوئے اکھوایا۔ نہ کوئی پیغمبر نہ کوئی دین اسلام، شرع روپ نہ کوئے جنایا۔ نہ منتر دے ستنام، ڈنکا فتح نہ کوئے کھڑکایا۔ جدھر تکیئے اکو نور نور مہان، سری بھگوان نظری آیا۔ جس دا حکم سندیہ دے کے آئے فرمان، فرنیاں توں باہر جنایا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگوانت اپنا کرے آپ انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھایا۔ صدی چو دھویں لہنا دینا میٹنا جگت جہان، لیکھا سب دی جھولی پانیا۔ سانوں ایوں دسدا ایہہ کھیل کرے دھر امام، امام اماما نور الایا۔ نہکلنکا نوجوان، سری بھگوان اگم اتھاپیا۔ کل کلکی ہو پردھان، اکو حکم ورتایا۔ سچ ست دھرم جھلائے

نشان، نشانہ دین دُنی دکھانیا۔ نارد کہے دھرنیے سُن لے لا کے کان، بن کناں کن لگانیا۔ اوہ صاحبِ سوامی پُرکھ اکالا دین دیا لا سَنگَر شبد اُٹھائے بلوان، بلدھاری دیا کمانیا۔ جو آوے وِچ میدان، شستر کھنڈا نام اک چکانیا۔ دین دُنی کرے حیران، سرشٹی دِرشٹی وِچ ہلانیا۔ میتوں ایوں دِسدا جس چوڈھویں صدی انت کرادینا قتلِ عام، قاتل مقنول سمجھ کوئے نہ پانیا۔ دھرنی تُوں کھیل ویکھیں نال آرام، اپنا آسن لایا۔ تاڑی ماریگا دشرتھ بیٹا رام، گھننیا اپنا ناچ نچانیا۔ پیغمبر سجدے کرن سلام، قدم بوسی وِچ نین لکانیا۔ گرو گدیو کرن پرنام، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ وِشن برہاشو کھیل ویکھنگے آن، در تیرے سو بھاپانیا۔ اندر دیوتا سیو کمان، کروڑ تیتتیا دیا کمانیا۔ خواجہ خضر ہوئے پردھان، بن قداماں قدم اُٹھانیا دھرنیے تاڑی و جاوَن تیرے اُتے اسمان، چوڈاں طبق نال رلایا۔ چوڈاں لوک گاؤن گان، چوڈاں ودیانال شنوایا۔ چوڈاں رتن ہوون پروان، صدی چوڈھویں نال وڈیانیا۔ دھرنی کہے نارد امیں کی جانا آنجان، میری چلے نہ کوئے چترانیا۔ میرا داتا سری بھگوان، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جس میٹنا کوڑ نشان، کلج ڈیرہ ڈھاہیا۔ سبجگ میری جھولی پائے بال آنجان، ننھاروپ در سائیا۔ پھیر میں سناواں اُس نوں گان، تُوں میرا میں تیرا راگ الایا۔ اوہ جھٹ بھگتاں کرے پہچان، بن اکھاں اکھ اُٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنانیا۔ بھادروں کہے دھرنیے میں وی آیامات لوک، لگن والیئے تینوں دیاں جنانیا۔ سُن لے اک اگتا سلوک، کی اگترا رہیا سنانیا۔ جس دا حکم سندیہ اکو بہت، بہتی کتھادی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس تیرا چار جگ دا ویکھنا دوہت پوت، دیناں مذہباں پھول پھولانیا۔ تُوں بال آنجانے دکھائیں نال شوق، پھڑ پھڑ باہوں آپ اُٹھانیا۔ کہیں پر بھو تیرے ویس تگے کوٹن کوٹ، انک کل تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے میں وی ننگا پنڈا کر کے آجاواں گا بٹھ کے لنگوٹ، بودی سر دے اُتے ہلانیا۔ اپنے پیٹ تے لا کے چوٹ، دو ہتھیاں نال کھڑکانیا۔ تُوں وی ہوئی ہوئی بولیں اندر ہونٹ، باہر سُنن کوئے نہ پانیا۔ میں وی سندیہ دیواں گا اُس نزل جوت، جو جوتی جاتا اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا ویکھ دکھانیا۔ دھرنی کہے سُن وے بھادروں بھاردواج دی گاتھا، سپتس رکھیاں وچوں کی جنانیا۔ اوہ وقت تک لے جس ویلے وید ویاس نے اُنکی رکھی اُتے ماتھا، بھوکھ پُران دتا لکھانیا۔ نگاہ مار لے کی لہنا دینا تیرے پر وِشٹے وِچ بیٹا رام دسراتھا، وِشٹ سَنگَر کی دھیان

لگائیا۔ کی کرشن کاہن نے انتر ارجن بھگت سندیسہ آکھا، اٹھاراں دھیائے گیتا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کی موسیٰ کوہ طور اُتے جلوہ تکیا جوت پرکاشا، نور ظہور وچوں چکائیا۔ اوہ لیکھاناردا یاد کر لے جس ویلے حضرت عیسیٰ گل وچ پائی پھاسا، صلیب احبابی دتی لٹکائیا۔ جس ویلے حضرت محمد چاری چھڈیا ساتھا، کی محم گیا سنائیا۔ کی نرگن دھار نانک اپنی دسیا شبد اگئی بھاشا، جس دا بھوکھت بن گوہند سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کجگ انت سری بھگونت نرگن دھار ویکھن آئے تماشا، رُوپ انوپا شاہو بھوپا آپ پرگٹائیا۔ نارد کہے دھرنیے خوشیاں وچ کریئے ہاسا، ہستی تک کے بے پرواہیا۔ جس لیکھے لاؤنیاں مقبریاں وچوں لاشا، تئاں تئاں وجوداں پھول پھولائیا۔ انت بھگتاں دیاں پوریاں کرنیاں خواہشا، ڈھیاں ڈکھ مٹائیا۔ دیناں مذہباں دیاں میٹنیاں کلاساں، اکو نام دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ نارد کہے دھرنیے میری ویکھ لے جگت دی دھار دھار توں باہر لنگوٹی، کی آسا رہی سنائیا۔ بھگتو سنتو صوفیو گرگھو گرگھو اٹھو وچوں کوٹن کوٹی، کایا کٹیا دھیان لگائیا۔ تہاڈا مالک خالق پرتپالک سوامی انترجامی چڑھیا اُپر چوٹی، چوٹاں لا کے رہیا جگائیا۔ سنگر چرن پرس کے اندروں نیت نہ رکھيو کھوٹی، کھوٹیاں کھرے رہیا بنائیا۔ جس پر بھو نوں ملنا اوہ کھائے ماس نہ بوٹی، بتخائیاں ہوئے صفائیا۔ بھوویں کجگ دی عمر گرگھو سب توں چھوٹی، چھوٹیاں توں وڈے دئے بنائیا۔ جنہاں پیار وچ ستکار وچ نمسکار اک وار کر لئی، اوہ چار جگ دی بھگتی نالوں بہتی، اکھراں دی پڑھائی نالوں دھر دا ماہی دئے ملایا۔ پھیر تہاڈے اندر جگا کے جوتی، نرگن جوت نال کرے رُشنائیا۔ تہاڈی سرت رہے نہ سوتی، شبدی سنگر آپ اٹھائیا۔ ہر جن بنا کے مانک موتی، قیمت اپنے گھر رکھائیا۔ گر سکھ کدے مت ہوئے نہ ہو چھی، گر گوہند گیا درڑائیا۔ نانک نرگن سرگن دھار رہے نہ خاموشی، بنا رسنا جہوا لبان توں سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جس دا بھيو پاسکے کوئے نہ جوشی، ونڈاں وچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگت پر بھو دا انت دھرم رائے دار ہے کوئے نہ دوشی، چترکپت دا لیکھا سکے نہ کوئے دکھائیا۔ نارد کہے بھگتو پر یاد رکھيو پر بھو ملدا نہیں پڑھیاں کوشی، ودیا وچ ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ سدا تہاڈے کایا مندر اندر کایتھ دا پڑوسی، اکو گرہ بہہ کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سوامی بے پرواہیا۔ اوتار پینمبر گر کہن سُن نی دھرنی دھولے، دھول دھرت تیتوں دیئے

جنائیا۔ ساڈا مالک اِکو نُورِ الٰہی اولے، عالمین بے پرواہیا۔ جس دے رُوپ اِنُوپ ساول سولے، مگند منوہر لکھمی نرائن اکھوائیا۔ اوہدے کھیل انوکھے جو ہر گھٹ اندر مولے، مولا آپ اکھوائیا۔ جس دے وعدے تک لے قول اقرار تولے، کول نیناں والیے نین تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی ایکا ماہی پریتم ور لے، دوسر کنت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

* ۲ بھادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سنگت دے سیوا کر کے جان سمیں *

جن بھگت دُھر دی داسی، دست بدست سیو کمائیا۔ خوشیاں منگل پائی راسی، نچے ٹپے گدے چائیں چاننیا۔ آتم دھار کرے ہاسی، پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ شکر نو نو ویکھے کیلاشی، برہما نیتز برہم تکائیا۔ وشنوں و شو دی تگے اگئی تماشی، اگم اگمرا بھیو کھلایا۔ لہنا دینا جانے ہر گھٹ داسی، ہر جن اپنے پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگت سہیلا دُھر دا سچا میت، متر وچتر اک اکھوائیا۔ آتم دھار گاوے گیت، پر ماتم صفت صلاحیا۔ ست سچ اپنا کے ریت، سچ اپنا رنگ دکھائیا۔ پر م پڑھ کر پر تیت، سر اپنا آپ جھکائیا۔ مانس جنم لئے جگ جیت، جگ جنم دا پنڈھ مکائیا۔ توں میرا میں تیرا گا کے گیت، سوہنگ ست سرُوپ سائیا۔ جھگڑا مکا کے اوچ نیچ، کیٹاں کیٹ آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جن بھگت سہیلا آد جگادی چاک، جگ جگ سیو کمائیا۔ جس اُپر کرپا کرے پر بھ آپ، اپنے رنگ رنگایا۔ نام ندھانا دیوے جاپ، بن اکھراں اکھرو وڈیایا۔ تت سریر کر کے پاک، پتت پنتت اکھوائیا۔ کایا مندر کھول کے تاک، پردہ سچ سچ اٹھایا۔ نرگن دھار لیکھا جان بھوکھت واک، واقف کار سرگن آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دی دھار اک سمجھایا۔ جن بھگت سہیلا آد جگادی سیوادار، سیوا سچ سچ کمائیا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ جانا ووار، ستجگ تریتا کلجگ دھیان لگائیا۔ میں خوشیاں وچ اُس

* ۲ بھادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سُن نی پچھی لچھی، لچھیاں والیئے دیاں جنایا۔ وشنوں بھگوان نوں اک خبر دس دے اچھی، خوشیاں نال سناٹیا۔ تیرا جگت جہان گاں
 سُو رکھاندا مچھی، مچھ کچھ دے ہلایا۔ دھرنی کہے میری چھاتی گئی بچھی، پچھم والے چھریاں رہے چلایا۔ میٹوں ویکھ کے پیندی غشی، دھیرج دھیر نہ
 کوئے رکھایا۔ ایہہ کھیل نہیں کوئی چھپی، اوہلا پردہ نہ کوئے درڑایا۔ جس نوں میٹ سکے کوئے نہ ہٹھی تی، جو گیشتر ہوئے نہ کوئے سہایا۔ اوتار
 پیغمبر گر دیوے کوئے نہ متی، من مت دا ڈیرہ ڈھایا۔ چاروں کُنٹ واء تتی، تپت اگنی والی وکھایا۔ کی کھیل کرے میرا کملاپتی، پت پر میشور
 دھردر گاہیا۔ میٹوں سمجھ نہیں آؤندی رتی، کیوں رتن امولک گرگھ ہیرے رہیا بنایا۔ میں کو جھی کملی فتی، فاطمہ جس وچ اپنا آپ چھپایا۔ سمجھا سکے
 نہ راگ چھتی، چھتیا بتیا نہ کوئے وڈیایا۔ میرے اُتے پاؤن ہوئی تتی، سائتک ست نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں کی تگاں نال اکھاں، اکھیاں نین اٹھایا۔ کی کھیل ویکھاں سرب بھکھا، بھکھ بھوج لہج فیج سمجھ کوئے

دا کراں انتظار، جو بھگت سہیلا دھر دا ماہیا۔ جو زرگن زرویر زراکار لئے اوتار، اوتری اپنا روپ پرگٹایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہوتیار، ترے گن اتینا آپ
 کھیل کھلایا۔ پندھ مُکا کے وشن برہما شو دی دھار، دھرنی اُتے سو بھاپایا۔ کرپا کرے آپ زراکار، زرویر وڈ وڈیایا۔ جن بھگت سہیلے سیوک ویکھے وگے
 پاوے سار، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ انت کنت بخش کے چرن پیار، پریتی اپنے نال رکھایا۔ لکھ چوراسی گیڑ نوار، جم کی پھاسی دئے کٹایا۔ دیوے مان
 سچے دربار، در دروازہ اک کھلایا۔ جس نوں کھندے کل کلکی اوتار، کل مالک اگم اتھاپا۔ سو بھگتاں دئے سہار، سر سر اپنا ہتھ کٹایا۔ اندر باہر پاوے
 سار، مہربان ویکھے چائیں چانیا۔ لہنا دینا دیوے پورب کرم وچار، نہکرمی اپنا کرم کماٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکٹک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی چھار، شہنشاہ مستک ٹکے نام والے رامایا۔

نہ آئی۔ میں کس دوارے تکان، سوامی سخا، سگلا سنگ بنایا۔ محل مینارے تکان کھی کھٹاں، کھنڈراں کھوج کھوجایا۔ آشا امیداں اپنے اندر رکھاں، رکھک ہو کے ہونا سہانیا۔ بے شک پر بھوتیتوں لہجہ کے کوٹن لکھاں، انگنت دھیان لگایا۔ میں پیار دی جھلدی پکھا، پنکھیرؤ آں ویکھ دکھانیا۔ توں مالک لکھنا لکھا، الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیانیا۔ دھرنی کہے میں تک تک تھکی، تھکاوٹ وچ سیس نوانیا۔ میں جگ چوکڑی پیٹھی چکی، چکر اوتار پیغمبر گرو بنایا۔ سب دے نال قول اقرار کر کے پکی، پکی اکو وار کرائیا۔ تیرا کھیل ہونا نال بورا سکی، قاعدہ قانون دے گواہیا۔ پر ماتا تیرا نام ہونا سکتی، شک سکے نہ کوئے مٹانیا۔ توں پرگٹ ہونا واحد یکی، ایکنکار لئے انگڑانیا۔ میرے صاحب سوامی پت رکھی، سر سر ہتھ لگانیا۔ تیرے درشن نال میں بن جاواں کروٹاں لکھی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ اک منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کھا دھے پنکھی، پنکھیرؤ پشوآں کھل لہانیا۔ میرے سنگر شبد وڈے کیہرؤ، بلدھاری تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے اک وار کر دے مہرؤ، مہر نظر اٹھانیا۔ توں لیکھا جانیں اندج جیرؤ، اُتبھج سبتچ پھول پھولانیا۔ میں ویکھنہارا بستر گیرؤ، کپڑیاں رنگ چڑھانیا۔ توں دھار جانے گر چیرؤ، چیلار کی چترانیا۔ صاحب سنگر شبد کر مہرؤ، مہر نظر اٹھانیا۔ مڈھ بن فیصلہ کون نیڑو، گوبند دا ڈھنیا دے گواہیا۔ تیرا لیکھا مکے اتم گیرؤ، چوتھا جگ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرانیا۔ دھرنی کہے پر بھو ویکھ کھیل کھج کل دے، کلکاتی روپ بدلانیا۔ لہنے پورے کر دے سنگر نانک والی اک گل دے، لیکھے اپنے وچ لگانیا۔ وچھوڑے کٹ دے گھڑی پل دے، پلکاں دے پچھے بہہ کے آسن لانیا۔ نشانے چھڈ دے تیرا نیالے تیرے چلدے، چال زالی اک پرگٹانیا۔ ساڈے کھیل نہیں ول چھل دے، ول چھلدھاری دینے سنایا۔ لہنے دینے پورے کر دے راجے بل دے، بل باون اپنا کھیل دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ڈھوراں پشوآں کھا دھا ماس، پنکھیرؤ آں کھل لہانیا۔ ست وچ رکھ وشواس، وشیاں وچ جنانیا۔ مہربان ہو کے وس ساڈے پاس، پاسا دین دنی اٹھانیا۔ ساچے منڈل تنگنی راس، جو گونی کاہن ناچ نچانیا۔ توں لیکھا جاننا رام

بنواس، رمیا کھیل اپنا دینا سمجھائیا۔ میرا کوڑ گڑیار دا بدل دے لباس، تن بستر سچ دے چڑھائیا۔ میری کوئی تتاں والی نہیں لاش، نہ کوئی سمجھے لمبائی
 چوڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل سدا اچھے، اچرج
 تیری بے پرواہیا۔

* ۸ بھادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

وشیشٹ کہے سُنو شبد پرسنگ، پرشمنسا نال جنائیا۔ کُشلیا سُمتر اکیکی منگی منگ، دسرتھ سنگ رکھائیا۔ راج جوگ چڑھا کے رنگ، شتر وگن دتی
 وڈیائیا۔ بھرت آسن کس کے تنگ، پاکھر زین سہائیا۔ کچھمن بانا پہن کے جنگ، شتر و روپ بدلایا۔ رام کیساں نوں سیس تے دے کے گنڈھ، جیوڑے
 جوڑی لئی بنائیا۔ دُھر رام دامن اند، اند اند وچوں دکھائیا۔ چرن چھوہن آئی گنگ، امرت وہن وہائیا۔ گوداوری جمنا سُرستی لگی انگ، سوہنا رنگ
 سہائیا۔ پریم پیار دی دھار ایکا رنگ دکھائے سویر سنجھ، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ برہمنڈ کھنڈ گئے کنب، ہلونا زمیں اسمان لگائیا۔ دیوت سُرپاون
 ڈنڈ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پیر بے تالے وچ گھمنڈ، نچن چائیں چائیا۔ روپ بدل کے سور یہ چند، پرکاش اپنا رہے دکھائیا۔ دوس رین مُکا کے پندھ، اکو
 وقت سہائیا۔ صفت گائے کوئے نہ دند، انتر انتر راگ الائیا۔ بھاگ دے سے کسے نہ مند، سوہنی خوشی بنائیا۔ وشیشٹ خوشی دا بچن بولیا چھند، سباپتی
 سمجھائیا۔ رام دی رام والی چڑھے جج، سیہراست سیس گندایا۔ نال اشارے کیتے پنچ، پنچم دھار درڑایا۔ مُجبت وچ وہا کے انجھ، نیتز نیر درسائیا۔ اپنے
 کئی رام نال گنڈھ، پلویا بندھائیا۔ سینے انتر پا کے ٹھنڈ، اگنی تت بُجھائیا۔ پھیر چرن دھوڑھی دتی ونڈ، بنا جھولی توں جھولی دتی ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ وشیشٹ کہے ایہہ کھیل اکال مورتی، مورتیاں توں باہر کھیل کھلایا۔ جس دی دھار ناد
 تورتی، تریا توں باہر درڑایا۔ کھیل ظاہر ظہور دی، جوت نور جوت رُشنائیا۔ جو آسا منسا پوردی، پتت پُنپت کرائیا۔ پندھ مُکا کے نیڑ دُور دی، اکو رنگ

دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا چکم ورتائی۔ وشٹ کہے رام رام نال ہووے تیار، بنس سر بنس خوشی بنائی۔ سیتا ست دے
 چرن پسا، سچ سہنجی آسن لائی۔ آتم تت دے ادھار، انتر آتم ویکھ دکھائی۔ کر درس رگھت دیدار، رگھتھ سیس نوایا۔ بن ہتھاں کر نمسکار، نو نو
 لاگی پائی۔ بن رسنا بول جیکار، سیتا تیری رام ڈہائی۔ خادم ہو کے سیوادر، یاچک ہو کے دھوڑ رمائی۔ ٹساں آؤنا جنک دوار، سوہنی بنت بنائی۔ میرا
 دھنش تیرا کردار، کرم کانڈ دا پندھ مکائی۔ ٹساں ویکھنا نگاہ مار، میرے رام رام تیری سرنائی۔ مٹھی اندر رنگ روپ اپار، بھیلنی سوہا پائی۔ چرن
 چھہاؤنا خوشیاں نال، سچا قدم اٹھائی۔ اس دا بھار رہے نہ وچ سنسار، آپ اپنا آپ مٹائی۔ تیری وچ میرا گل وچ ہووے ہار، ہاردک ہو کے دیاں
 ودھائی۔ میری آسا دی سنی سچ پکار، گر وشٹ دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار مکائی۔ وشٹ
 کہے رام رام دی ویکھ ریتا، کی ریتوان جنائی۔ رام نیتز بند کیتا، اپنی خوشی بنائی۔ مٹھل پری وچ نظری آئی سیتا، ستی آسن لائی۔ کھیل ویکھ ترے گن
 اتیتا، شبدی راگ درڑائی۔ نال دکھائیاں اگئی لیک، لائناں باہر جنائی۔ جو بھیو جانے جیو جی کا، جگ داتا اگم اتھاہیا۔ اُس کول تیرے سویمبر دا سچ طریقہ،
 وشٹ گرو نال رکھائی۔ لکھن ویکھے نال پریتا، پریتم اپنا رنگ رنگائی۔ وقت سہنجنا ہووے ٹھانڈا سیتا، وچی سچ ودھائی۔ ایہہ کھیل ایدھیا وچوں بن نیناں
 توں دیکھا، بن اکھیاں ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائی۔ رام کہا مٹی وشٹ، وشو
 دے جنائی۔ سیتا داست دا ہووے اشٹ، اشٹ دیو اک رکھائی۔ بنا قلم سیاہی توں پاکھت، انگلاں نال کر لکھائی۔ کی ساڈا ہوئے بھوکھت، بھوش دے
 درڑائی۔ وشٹ مٹی لے کے رسک، رشتہ دتا بندھائی۔ پریم پیار دالا کے تلک، مستک دتی وڈیائی۔ پھیر زور دی ماری کلک، کوک کوک سنائی۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ وشٹ کہے رام سیتا تیرا تلکے جوڑا، دُور دُراڈی آتم دھیان لگائی۔ اُس نوں دے چکرورتی گھوڑا،
 آسو بھجے واہو داہیا۔ انت پریم وچ ہونا وچھوڑا، وچھڑیاں میل ملائی۔ نگاہ مار لئی سسے تے ہوڑا، ہنگ برہم سمجھائی۔ تیرا بستر ہونا پتھر روڑا، جنگلاں سچ
 بنائی۔ سکھ بھوگنا تھوڑا تھوڑا، دکھاں وچ تیری ہووے وڈیائی۔ تریتا تیرے اُتے سٹ کے بیٹھا ڈورا، ڈوری تیرے ہتھ پھرائی۔ جنہاں دے سیس

جھلے چوڑا، چار ورن کرن وڈیاں۔ اوہناں دا لہنا دینا ہونا کورا، راون دہسر پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، رام وشنٹ سپیا اکو تھم گھنگھورا، بن ساہ سواس رسنا بول جنائیا۔

* ۱۰ بھادروں شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رگھیر سنگھ دے نوٹ * *

دھرنی کہے میرے نیز نین روون اکھاں، بن اکھیاں ہنجھو دھار وہائیا۔ متر پیارا دے کوئے نہ سخا، ساجن میت سنگ نہ کوئے بناںیا۔ بھگت سہیلا دے کوئے نہ وچوں لکھاں، کروڑ کروڑی گنت گنائیا۔ میری قیمت رہی نہ کوڑی لکھاں، کلج کوڑے ہٹ وکائیا۔ میں کیہڑی کوٹے نساں، بھجاں کھ چھائیا۔ جدھر تگاں رین اندھیری مساء، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ مایا ڈسنی ڈسے سپا، چار کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ سنگر دھار شبد کسے نہ جپا، جگ جیون داتے تیری اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ تیرا بھو سمجھے کوئے نہ رتا، رتن امولک ہیرا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جگت جہان ہو گیا من متا، منسا کوڑ نال ہلکائیا۔ اپنی آتم دھار آپے کردے ہتا، سپس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ انتشکرن جگیا سوآں ہویا تتا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی تیرا لے کسے نہ پتہ، پتہ پر میثور سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیاںیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرا سپس ہو گیا ننگا، اوڈھن دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ میں کس دوارے منگاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا نیتز ہو گیا اندھا، نین نور نہ کوئے چکائیا۔ تیری سرشٹی لگی کوڑے دھندا، دھندوکار لوکائیا۔ تیرا سمبل دھام جگت جگیا سو سمجھے بندہ، سمبل رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ پورب لہنا تیرے لیکھے وچ لنگھا، آگے اکو آس رکھائیا۔ میرے اُتے ہون والا دنگا، چاروں کُنٹ دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیاںیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں سچ دی دے داد، وست اگم اک ورتائیا۔ سچھنڈ دوار منگاں امداد، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ ساچا نام سناؤنا ناد، دُھنی راگ الائیا۔ تیرا لیکھا بودھ اگادھ، بڈھی توں پرے پڑھائیا۔ میری سوئی دی کھلی جاگ، سرتی لئی انگڑائیا۔ دین دنی تک ہنس بنی کاگ، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ چاروں کُنٹ

لگی آگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ تیرا شبد سَنگَر دسے کسے نہ باز، بازاں والے کی تیری دھار بے پرواہیا۔ میں رو رو پکاراں آج، اچ دی گھڑی نال
 ملائی۔ میری رکھنی لاج، سر میرے ہتھ لگائی۔ کی کھیل ہونا تیرے بعد، بھو ابھیدا دے جنائی۔ میں سچ کراں آداب، سپس جگدیش نوئی۔ کی تیری
 صفتاں والی بھری رہے کتاب، اکھراں نال وڈیائی۔ توں ست دا سچ سچ مہاراج، کی تیری بے پرواہیا۔ کی تیرا رچنا کاج، کی دھر دی کھیل کھلایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میری بینتی ایکا ایک، ایکنکار سپس نوئی۔ بخشنی ساچی ٹیک،
 ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائی۔ دھر دے نیتز نال پیکھ، جوتی نور لوچن اک رُشنائیا۔ تیرا جانے کوئے نہ بھیکھ، بھیکھا دھاری کی تیری بے پرواہیا۔ آ
 کے ویکھ لے اپنے دیس، دیس دیسانتر پندھ مکائی۔ توں ہنڈھاؤن والا سچ باسک شیش، سہنسر شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میں تیرے درتے ہوئی پیش، پیشتر
 دیاں درڑائی۔ تیرا حکم سدا ہمیش، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میری پوری کر دے آسن، آساوند تیری سرنائیا۔ توں صاحب پُرکھ ابناشن، کرتا دھر درگاہیا۔ اوتار پنچمبر گروتیتوں آکھن، شبدی شبدی شبد راگ
 سنائی۔ کرپا کر اکھننالا کھن، مہر نظر اک اٹھائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نیتز روندی دے ویکھ لے ہنچھو آتھن، نیناں نیر دہائی۔ دروہی تیرے خالی
 دسن سنگھاسن، سیوادار رہن کوئے نہ پائی۔ کڈی سوہنی سہنجنی میری رین راتن، رُترئی تیرے نال مہکائی۔ میں درس کراں باطن، توں ملنا چائیں
 چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو توں صاحب سوامی آپ، آپ اپنی کھیل
 کھلایا۔ سب دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال وڈ وڈیائی۔ آتم پر ماتم تیرا جاپ، دوجا ناؤں نہ کوئے صلاحیا۔ میں تھر تھر رہی کانپ، رو رو دیاں دہائی۔
 میرے اُتے ودھیا پاپ، پتت ہوئی لوکائی۔ مایا ڈسنی ڈسے سانپ، امرت رس نہ کوئے چکھائی۔ ساچی تھاپنا میرے اُتے تھاپ، مہر نظر اٹھائی۔ کوڑی
 کریا کر گھات، گھاؤ اکو نام لگائی۔ میٹ اندھیری رات، ساچا چند چکائی۔ جے پورن تیرا روپ ساچ، سچ دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری سُن پکار، سچ نال سنائی۔ سَنگَر پورن بنا سیوادار، ساچی تیری سیو کمائی۔ امرت ویلے

آوے اُٹھ کے بھگت دوار، نت نت اپنی کار کماٹیا۔ تیرا سَنگھاسن کرے تیار، تن سو سٹھ دن رنگ رنگاٹیا۔ چوڑ جھلائے اپرا پار، آپ اپنی کار کماٹیا۔
 تیرا لہنا دینا پورا ہووے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ سَنگھاسن کہے پر بھو میرا رہیا کوئے نہ مان، ہر جن بیٹھے کھ بھوایا۔ میں ہو یا نائیاں تان، در تیرے سپس جھکایا۔ توں صاحب میرا سلطان،
 شہنشاہ اگم اتھایا۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ دے وڈیایا۔ جگ ریتی بدلنی تیتوں آسان، آسانی نال دے سمجھایا۔ میں تیرے در نہانی ہو کے
 ڈگی آن، چرن دھوڑی خاک رماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ رنگ رنگاٹیا۔ سَنگھاسن کہے پر بھو میتوں پہلی آسو
 سَنگھ پورن کرے تیار، دوسر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ ایہہ سچا سیو ادار، جگ جگ سیو کماٹیا۔ ایہہ منگی منگ جس ویلے ستر ہنڈھایا یار، ماچھو واڑا دے گواہیا۔
 اوہ وقت سُنجننا پہنچیا آن، آپ اپنا پندھ مُکایا۔ توں ہونا مہربان، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرناٹیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں جگ جگ دی روگی، روگاں بھری دیاں دھایا۔ کوڑ سرشتی
 میرے اُتے بھوگی، بھگوں تیرے وچ نہ کوئے سماٹیا۔ آتم دھار جائے کسے نہ سوڈھی، سُدی ودی نہ کوئے چترایا۔ دھرم دی دھار بہے نہ کوئے تیری
 گودی، گوداوری دا کنڈھا کوک کوک دے سناٹیا۔ مایا متاسب نوں کیتا لو بھی، موہ ہنکار وچ گر لایا۔ تیرے نام دا بنے کوئے نہ جوگی، جگتی وچ نہ کوئے
 سماٹیا۔ توں سری بھگوان بنا دھوبی، دُرمت میل دھوایا۔ تیری سیوا کر گئے ویدی سوڈھی، سو پُرکھ زرنجن تیری اوٹ تکاٹیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی
 سچھنڈ نواسی تیری کھیل گھروگی، دو جہاناں سری بھگوانا، تیرا گرہ مندر اکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ
 تیری سرناٹیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اندر دے دے سکھیا، ست سچ درٹایا۔ کوڑ گکرم دا لیکھا میٹ دے کھیا، لکھنہار تیری وڈیایا۔ جگت جہان
 سمجھا دے مٹھیا، بن سنگر انت رہن کوئے نہ پانیا۔ رسنارس کوڑ گڑیارا بھکیا، امرت رس نہ کوئے چوایا۔ جو ہر جن تیرے در تے وکیا، کرتے قیمت
 دینی پانیا۔ مان دواؤنا وڈیاں نکلیاں، بردھ بالاں ہونا سہایا۔ تیرا روپ انوپا بن تیری کرپا کسے نہ دسیا، نیتز لوچن نین درس کوئے نہ پانیا۔ کلجگ انت سری

بھگونت میری جھولی پا دے میرا حصیا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ میں مانگت ہو کے منگی بھچھیا، بھکھک ہو کے اپنی آس جنائیا۔ تُوں صاحبِ سوامی کرنی رچھیا، تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں لیکھے لاویں مچھ کچھیا، جل ہوڑیا جوڑ جڑائیا۔ پروان کر لے ماڑیاں اچھیا، اچھی طرح دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرا لیکھا لیکھ لیکھ جگ نیز کسے نہ دسیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو پینڈ جٹا ضلع امرتسر دیدار سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد سچا اُستاد، آد جگاد جگا جگنت اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس اگئی دیوے داد، وست امولک اپنی اک ورتائیا۔ جو نرگن دھار نرگن وچ ہووے وساد، بسمل اپنا روپ درسائیا۔ جس دا حکم سندیسہ نام کلمہ بودھ اگادھ، اکھراں وچ نہ کوئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو دیوے اپنی داد، دولت دیاوان آپ ورتائیا۔ جو تُوں میرا میں تیرا رہے ارادھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جس نے کھیل کھلایا برہم برہما، برہمانڈ دتی وڈیائیا۔ ایکا نام وجا کے ناد، دُھنی دھرم دھار شنوائیا۔ تتوت کھول کے راز، رازق رزق رحیم دے وڈیائیا۔ ترے پنج سا جانا ساج، میل ملاواں سچ سُبھائیا۔ چارے کھانی رچ کے کاج، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ چارے بانی مار کے آواز، ڈھولا ڈھولیاں وچوں سُنائیا۔ جگ چوکڑی چلا جہاز، نرگن ہو کے کھیل کھلایا۔ اوتار پیغمبر گر روپ دھاریا مہاراج، مہربان اپنا روپ بدلایا۔ جگت کھیل جانا ساج، سمگری دُھر دی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے آد جگاد اُستاد اینکار، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ سو پُرکھ نرنجن روپ اپار، اپر پیر سوامی اپنا روپ بدلایا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے ظاہر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ آد نرنجن نور اُجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا خبردار، بے خبراں خبر سُنائیا۔ سری بھگوان بن سکدار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پار برہم پر بھ کھول کواڑ، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ برہم دھار برہم ویتا دے ادھار، بنا ادر توں لئے پرگٹائیا۔ وشن شو کر تیار، سنسا روگ دے مٹائیا۔ ترے گن کھیل کرے اپار، ترے گن اتینا دُھر درگاہیا۔ پنجاں تتاں کر شنگار، اپ تیج وائے پر تھی

اکاش گنڈھ پوایا۔ انڈج جیرج اُتبیج سبیج رچنارچ وچ سنسار، دُھر سندیسہ اک سُنایا۔ نرگن سرگن لئے اوتار، اوتر اپنا رُپ بدلایا۔ دُھر دا حکم جگت جگیا سوآں دئے ادھار، انتر نرنتر اک سمجھایا۔ من مت بدھ پاوے سار، سُرقتی شبد سنگ ملایا۔ کاغذ قلم کرتیار، سیاہی شہنشاہ رنگ رنگایا۔ حکم سندیسہ دیوے وارو وار، جگ چوکڑی اپنی کھیل کھلایا۔ سچ اُستاد بن آد پُرکھ کرتار، اپنا حکم دئے اگم اپار، الکھ اگوچر آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سچ اُستاد بنیا پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری وڈ وڈیایا۔ دیناں بندھپ دین دیا، دیا بندھ دیا کمایا۔ جگ جگ کھیلے کھیل نرالا، ویس اینکا رُپ وٹایا۔ حکم جنائے کال مہاکالا، رائے دھرم دھرم پڑھایا۔ چترکپت مارگ دس سکھالا، لاڑی موت نال ملایا۔ لیکھا جانے سچھنڈ دوار سچی دھر مسالہ، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول کرے کھیل آپ گوپالا، گو بند گو بند گو بند دھار پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد آد جگادی اُستاد جگت، جگ جیون داتا اک اکھوایا۔ جو اکو نام دیوے فقط، فقرہ اور نہ کوئے پڑھایا۔ لیکھے لاوے بوند رکت، تن وجوداں کرے صفایا۔ آتم دھار بخش دے شکت، منسا من میٹ مٹایا۔ جد سکھیا دیوے ویدیار تھی بنائے اپنے بھگت، بھگون اپنا رنگ رنگایا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن آوے اُپر دھرت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنی کھیل کھلایا۔ شرع شریعت گر اوتار پیغمبراں نام کلمے دی دتے شرط، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جو دھاسو ریر مردانہ بن مرد، دُھر فرمانا اک درڑایا۔ آد جگاد نیت نوت غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں مئے عرض، عرض سب دی ویکھ دکھایا۔ گرگھیاں گرگھیاں صوفی سنتاں ونڈے درد، درد دکھ بھے بھجن اپنا بھيو چکایا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیر گرد، گردش ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دُھر اُستاد اکھر اگم پڑھاؤندا اے۔ بنا بدھی توں رہے یاد، من مت دا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ دُھن آتمک سُنائے ناد، انحد نادى ناد و جاؤندا اے۔ بھيو گھلا کے برہم برہماد، برہمانڈ رنگ رنگاؤندا اے۔ جھگڑا رہے نہ سُن سادھ، سگلی چنت گواؤندا اے۔ سوئی سُرقتی جائے جاگ، آلس نندرا پرے ہٹاؤندا اے۔ سنگر شبد اُپجے ویراگ، ویری پنچم مار مکاؤندا اے۔ گرہ مندر کر آباد، ساڈھے تن ہتھ آپ سہاؤندا اے۔ میل ملا کے اینکارا واحد، واہوا اپنا پردہ لاہندا

اے۔ سنگر شبد سوامی پُرکھ اکلا دین دِیالا پروردگار سانجھ یار جنہاں مل گیا استاد، سو اُست پناپُستک آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی سکھیا دیوے بودھ اگادھ، بودھ اگادھا نراکھر نر ویر نراکار نر نتر آپ پڑھاؤندا اے۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند چمبل ضلع امرتسر پورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سرنگی، ہر کرتے تیری اوٹ تکا گیا۔ گر اوتار پینمبراں ویکھ سندھی، جگ چوکڑی پورب دھیان لگایا۔ میرے اُتے دیناں مذہباں لگی پابندی، شرع شریعت ونڈ ونڈایا۔ آتم دھار دے کوئے نہ سنگی، پر ماتم میل نہ کوئے ملا گیا۔ نیتز رووے جمناسرستی گوداوری گنگی، اٹھسٹھ رہے گر لایا۔ وید شاستراں پٹھ ہوئی تنگی، پشت پناہ دے نہ کوئے وڈیا گیا۔ دیناں مذہباں آئی تنگی، تنگ دست ہوئی لوکایا۔ چار گنٹ نوری چند دے نہ کوئے نوچندی، کلجگ اندھیرا چھایا۔ صدی چو دھویں جاندی لنگھی، محمد نیناں رہیا اٹھایا۔ بیس پیسے ہر جگدیشے سرشی درشی اندر ہوئی اندھی، نج لوچن نہ کوئے کھلایا۔ بھانڈا بھرم ڈھاہے کوئے نہ کندھی، دُئی دویت نہ کوئے مٹایا۔ چاروں گنٹ شستر جتگی، من منوآ رہیا گر لایا۔ میرے اُتے کلجگ اودھ ہون نہ دینی لمبی، لمی پے کے سیس نوایا۔ مایا متا موہ مٹا دے بھیکھ پکھنڈی، ڈمبی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میں رو رو دیواں ہوکا، صاحب سوامی دیاں جنا گیا۔ نگاہ مار لے چو داں لوکا، چو داں طبقاں ویکھ دکھایا۔ تیرا سنے نہ کوئے حق سلوکا، آتم پر ماتم راگ نہ کوئے الا گیا۔ منوآ سدا ہو یا تھو تھا، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ پرکاش ہوئے نہ نرمل جوتا، جوتی جاتے تیرا نور نظر نہ آیا۔ میں انت کوڑی کریا وچ مار کے ویکھیا غوطہ، گہر گسپھر دھیان لگایا۔ تیرا جگت جگیا سو سوتا، آلس نندرا وچوں باہر نہ کوئے کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیونہار تیری سرنا گیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری انتر آشا پکار دی،

بن نیناں نیر وہانیا۔ کی کھیل تیری پروردگار دی، سانجھے یار دینا درڑانیا۔ کیوں نو کھنڈ پر تھی گڑھی بنی ہنکار دی، گڑھی چمکوں دے گواہیا۔ کیوں آواز سُن دی نہیں شبد دُھنکار دی، انادی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ کیوں دھار مدی نہیں امرت ٹھنڈی ٹھار دی، نَجھر جھرنانہ کوئے جھرائیا۔ کیوں گلشن مہکدی نہیں تیرے نام والی بہار دی، خزاں رُوپ بدلانیا۔ میں کوک کوک دروہی تیتوں پکار دی، نو نو سیس نوانیا۔ صدی چودھوی لیکھا تک لے محمد سنگ چار یار دی، موسیٰ عیسیٰ نال ملانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی تیرے ہتھ وڈیانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں رو ماروں نعرہ، نر نرائن دھیان لگانیا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی جوتی جاتا ہو اُجیارا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ بھيو کھلا دے گیت ظاہرا، باطن پردہ دے چکانیا۔ میں کوک کوک کر بلیاں توں باہر پکارا، آسا منسا سب دی نال ملانیا۔ بھيو کھلا دے میرے پروردگار، سانجھے یار تیری وڈیانیا۔ تیرا لیکھا کاغذ قلم لکھن توں باہرا، الف یے سمجھ سکے نہ رانیا۔ توں امام اماما دو جہاناں سکدارا، طبقات سبقتا آپ پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگانیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سوامی اکھ، اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ تیری سرنائیا۔ سری بھگوان نوجوان مردان ہو پر تکھ، پاربرہم پت پر میثور اپنا نور ظہور کر رُشنائیا۔ میرا بھانڈا نو کھنڈ پر تھی دیکھ سکھ، ناؤں نرنکار سکے نہ کوئے کُکانیا۔ میری قیمت رہی نہ کوڈی کلھ، مٹی خاک نہ کوئے پترانیا۔ چاروں گنٹ لاؤندے بھکھ، اگنی تت تت تپانیا۔ میتوں جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھنہار تیری وڈیانیا۔ میں اپنی آشارہی دس، دہ دشا دیکھ وکھانیا۔ جدھر تکان رین اندھیری مس، نوری چند نہ کوئے چکانیا۔ جگت جگیا سو تیرا گائے کوئے نہ جس، آتم پر ماتم سنگ نہ کوئے سماںیا۔ ست دیپ میرا کھیٹرا ہویا بھٹھ، کلجگ بھٹھیلا اگنی رہیا ڈاہیا۔ دھیرج دھرم رہیا نہ ست، جپ وچ نہ کوئے لوکانیا۔ دیناں مذہباں اُبلے رت، رتی رت تیرے وچ نہ کوئے سماںیا۔ توں جانہارا مت گت، آدانت اک اکھوانیا۔ میرے سوامی انترجامی کلجگ جیواں انتر نرنتر بدل دے مت، بڈھ بیک دے کرانیا۔ تیرے پیار وچ یارڑے ستر لین گھت، ملے میل گوہند ماہیا۔ دھرنی کہے میں بنا ہتھھاں توں جوڑاں ہتھ، بنا سیس سیس نوانیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، پر م پُرکھ اگم اتھاہیا۔ تیری مہما اکھنا اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ کلجگ کوڈی کریا میرے اتوں مندر جاوے ڈھٹھ، شتوہ دریا دینا

رُڑھائیا۔ سَچِک ساچا دینا رکھ، رکھک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں نچ نیتز کھولنی اکھ، لوئن اِکو اک درسا ئیا۔ درشن دینا ہو پر تکھ، ستمکھ ہو کے سو بھا پائیا۔ ساچے نام دا چار ورن اٹھاراں برن اِکو کھول دے ہٹ، تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا دینا جنائیا۔ میرے صاحب سَنگَر پُرکھ اکالے دین دیا لے میں سرن سرنائی تیری جاواں ڈھٹھ، دھرنی دھول دھول نو لاگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوؤں بھگوان، نچ بیجنا آتم دھار نام دے وت، پھل سَت سَت اُچائیا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند چمبل ضلع امرتسر ہیرا سَنگھ نر جن سَنگھ تیجا سَنگھ موہن سَنگھ کرتار سَنگھ انوکھ سَنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر م پُرکھ میرے اگمی پتا، پت پر میثور تیرے چرن دھیان لگائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں نت نوتا، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا رُپ رُپ سمجھائیا۔ جگ چو کڑی سد ویکھے اپنی انوکھی تھتا، جس دا گھڑی پل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ صدی چو دھویں انت اخیر بے نظیر کھج کوڑی کرپا بنا دے چتا، چکھا اگنی ہنکار والی لگائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر آتم پر ماتم بنا دے ہتا، ہنکاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ بن تیری کرپا منو آ من جائے نہ جتا، کلپنا لو بھ نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دست اگم دینی ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال باپ، پت پتونے سیس نوائیا۔ میرے اتوں ترے گن میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کوئے جلا ئیا۔ دھر دا بھو کھلا دے آپ، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ آتم پر ماتم دس دے جاپ، پاربرہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ کھج کوڑی کرپا میٹ روگ سنٹاپ، سنسا اور رہے نہ رائیا۔ جگت اندھیر رہے نہ رات، نوری چند شبد چکائیا۔ جھکڑا میٹ دے ذات پات، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سوامی سگلا دے ساتھ، سگی ساتھی اک اکھوائیا۔ میں بیننتی کراں ہو انا تھ، ناتھ انا تھ تیری اوٹ تکائیا۔ لیکھا پورا کر دے جو سندیسہ دے کے گیا رام بیٹا دسراتھ، پنچبٹی اکھ گھلا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے پروردگار الاهی ابا، امی جان تیری اوٹ تکائیا۔ میری دروہی دھر دے رتا، یامین تیری سرنائیا۔ میری آواز اذائسن صدا،

کوک کوک سُنائیَا۔ تیرا جگت جہان کوڑی مایا وِچ مدھا، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیَا۔ پوتر رہی کوئی نہ جگہ، مکّہ کعبہ رہے گر لائیَا۔ تیرا نُور ظہور کسے دے نہ اُپر شاہ رگا، نو دوار پندھ نہ کوئے مُکائیَا۔ کلجک جیو ہنس ہوئے سگّا، بُدھی مت من کاگ وانگ گر لائیَا۔ میرے اُتوں شرع شریعت میٹ دے حد، حدود اپنی دے سمجھائیَا۔ ساچے کلے نام دادے مزہ، رس نَجھر دے جھرائیَا۔ چاروں گنٹ میرے اُتے کوکدی قضا، قزاق کلجک بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بن دو جا نظر کوئے نہ آئیَا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ سلطانا، شاہو بھوپ تیری وڈیائیَا۔ تیرے اگے کراں بیانا، بیننتی رہی سُنائیَا۔ جو اشارہ دے کے گیا کرشنا کاہنا، یادو بنسی بھیو کھلایَا۔ جو موسیٰ دتا پیغام، حضرت عیسیٰ کیتا شنوئیَا۔ جس دھار وِچ محمد گایا ترانہ، بن زباں تیری صفت صلاحیا۔ تُوں نُور الاهی اک اماما، عملاں توں رہت نُور الاهیَا۔ صدی چوڑھویں تیرا ویکھاں انت نشانہ، نشانے جگت دے مٹائیَا۔ نوست ہو پردھانا، چاروں گنٹ تھم ورتائیَا۔ میں نو نو کراں سلما، سجدیاں وِچ سیس نوئیَا۔ تُوں مہربان محبوب گن ندھانا، گنونت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرا تھم آد انت جگا جگنت زیمیں اسمانا، زیمیں زماں مہربان تیرا دھیان لگائیَا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند چمبل ضلع امرتسر انوکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے گرُو گردیوا، سنگر سنگ سکھدائیَا۔ تیرا کھیل الکھ ابھیوا، اگوچر کہن کچھ نہ پائیَا۔ میری رسنا نہیں کوئی جہوا، کی تیری صفت صلاحیا۔ میری قبول کرنی سیوا، تیرے چرناں دھوڑی خاک رمائیَا۔ جن بھگتاں امرت نام دینا پھل میوہ، رس اپنا نال ملائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تُوں سوامی وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سب تیرا دھیان لگائیَا۔

* ۱۳ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ شاہ بکر ضلع فریدکوٹ سوہن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے مالک کوٹن کوٹی، کنجن گڑھ ویکھ دکھائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ چوٹی، چوٹا منوآ سب نوں رہیا بھرمائیا۔ مانو ذاتی وانشا ہوئی کھوٹی، ڈرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ بن تیرے پُرکھ اکال دے کوئے نہ اوٹی، اوڑک تیرا دھیان لگائیا۔ شبد سہارا ملے کوئے نہ سوٹی، جگت جہان دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ سرشتی بخاری ہو گئی تن بوٹی، بلاں بٹاں رس پور نہ کوئے کرائیا۔ سچ پرکاش تیرا نظر نہ آوے جوتی، جوتی جاتے تیرا نور نہ کوئے چکائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ویکھ سوتی، سنتیاں سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ گوتی، گوتم بدھ کوک کوک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا ملے کسے نہ گھر، گھرانے کوڑ جگت ویکھ دکھائیا۔ تیرا پاوے کوئے نہ در، دروازہ سچکھنڈ نہ کوئے کھلائیا۔ توں ملیں نہ دُھر داہر، ہر ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ امرت پیئے کوئے نہ ساچے سر، ڈرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ میرے اُتے چاروں کُنٹ آوندا ڈر، کلجگ کوڑ گڑیار ہویا ہلکائیا۔ مانو ذاتی گئی اگ بہتر نڑ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ میں تیرے دوارے گئی کھڑ، کھنڈے کھڑگاں والے سارے لئے اٹھائیا۔ لیکھا مکا دے سیس دھڑ، جڑ چیتن بھرم دے مٹائیا۔ اکو اکھ مانس ذاتی جائے پڑھ، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ پوجا رہے نہ پچیل بڑ، پاہناں سیس نہ کوئے نوائیا۔ ساچا گھاڑن پر بھو گھڑ، گھڑن بھنہنہار تیری وڈیائیا۔ کلجگ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگت دے مٹائیا۔ وست امولک کایا مندر سب دے دھر، دھرنی رو رو رہی جنائیا۔ شریعت دار ہے کوئے نہ شر، شرع اصل وصل دے سمجھائیا۔ کرپا ندھان کرپا کر، کرپن ویکھ جگت لوکائیا۔ توں صاحب سلطانا نرائن نر، امام اماما نور الایہا۔ تیری سرن سرنائی رہی پڑ، ٹکے دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو لکھ چوڑا سی تن ویکھ لے مندر، کایا کنجن گڑھ دھیان لگائیا۔ پرکاش دے کسے نہ اندر، جوت نور نہ کوئے چکائیا۔ بجر کپاٹ نہ تئے جندر، ترے گن لیکھ نہ کوئے مکائیا۔ منوآ دہ دس اٹھ اٹھ دھاوے بندر، نوست بھجے واہو داہیا۔ کلجگ کوڑ بنیا قلندر، جیواں جنناں رہیا نچائیا۔ میری اکو چرن کول پر بھ بدن، نمستے کہہ کے سیس جھکائیا۔ میرے توں شرع

دے میٹ دے بندھن، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں بھکھارن آئی منگن، در تیرے منگ منگائیا۔ دین دنی چاڑھ دے رنگن، نام رنگت اک دکھائیا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگن، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ آتم پر ماتم بخش دے انندن، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ دھوڑی خاک رما دے چندن، ٹلے اکو اک رمائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اپنے لالے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ ست داکھ لگا دے سگن، سچ دے نال کر گٹمائیا۔ تیرے بھگت سہیلے گھر گھر دیک جگن، میرے اُتے ہووے رُشائیا۔ میں خوشیاں وچ ہوواں مگن، مستی نام خمار چڑھائیا۔ پھیر ویکھاں اُتے سگن، سگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ توں دین دیال بخشندن، مہر نظر نال ترائیا۔ سور پیر بہادر سربنگن، پاتشاہ وڈ وڈیائیا۔ تیرے جگ چو کڑی کیتے میرے اُتے لنگھن، سبجگ تریتا دواپر کلجگ پنڈھ مکائیا۔ نیتز ورو لے جمناسرتی گنگن، گوداوری مارے دھاہیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار ہاتھ نہ آوے ونجھن، ونجھ مہانا سچ نہ کوئے رکھائیا۔ سرتی وچ رہیا کوئے نہ بھجن، بندگی وچ نہ کوئے سمائیا۔ نیتز نام ملے کسے نہ انجن، نج لوچن نہ کوئے کھلائیا۔ تیری دُنیا ہوئی اندھن، نین ہین لوکائیا۔ دھرم دا پائے کوئے نہ کنگن، گوہند سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ تھہ بن ٹٹی آئے کوئے نہ گنڈھن، آتم پر ماتم جوڑ (نہ کوئے) جڑائیا۔ دین دُنیا ہوئی بھیکھ پکھنڈن، ست سرُپ نہ کوئے بدلایا۔ مہربانا سری بھگوانا سب نوں دے دے دنڈن، ڈنڈاوت دین دُنیا بدلایا۔ پچھلی کریا کر دے کھنڈن، آگے کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ نکھی دھار دکھا دے چنڈن، پرچنڈ روپ بدلایا۔ تیرے محم دی کرے نہ کوئے اُنگھن، اوتار پیغمبر گروشن برہاشو سیس نوایا۔ ست سچ دا کر عدل، انصاف اپنے ہتھ دکھائیا۔ کلجگ سبجگ نال دے بدل، بدلی ہووے تھاؤں تھانیا۔ دین مذہب دا کرے کوئے نہ قتل، قاتل مشول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکالے آمیرے وطن، دھرنی آسا اک جنایا۔ سرشی درشی اندر دکھا دے پن، گھاٹ اکو اک جنایا۔ گرگھ ہیرے پرگٹارتن، امولک آپ اٹھایا صدی چو دھویں کسے دا چلے کوئے نہ یتن، میں یتھارتھ رہی سنایا۔ نو کھنڈ میرے اُتے پن، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ تیری آتما ہوئی بے وطن، پر ماتم سچکھنڈ میل نہ کوئے ملایا۔ دھرم دا دے کوئے نہ ہن، سچ وست نہ کوئے ورتایا۔ تیری قیمت پے گئی پر بھو پیسے دھیلے نلکن، گرنٹھ شاستر ہٹاں وچ وکائیا۔ خالی ہو گئے کایا مٹن، نام ندھان وچ نہ کوئے رکھائیا۔ ٹھگ چور چاروں کُنٹ ٹپن، کوڑ گڑیار بھجن واہو داہیا۔ تیرے سنت

بھگت میرے اُتے چھپن، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ میرے اُتے بھار ودھ گیا پپن، پتت پُنیتِ دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے ہنچھو ویکھ لے اکھن،
 نیناں نیر وہائیا۔ میرا گھرانہ بن گیا سکھن، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ مہربانا میری پت آرکھن، سر میرے ہتھ لکائیا۔ جن بھگت سہیلے متر پیارے اِکو دسن،
 چاروں گنٹ سو بھاپائیا۔ سب دے اندروں کوڑی کُریا کڈھ دے وسن، امرت نام رس بھرائیا۔ جے لیکھا گرکھاں آئیوں لکھن، میرا لیکھ دے بدلایا۔
 ساچی وست پا دے بھکھن، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں ایکنکارا ایک اِکن، واحد اللہ نورِ الاہیا۔ پروردگار سانجھے یار بن جا متن، متر پیارے گو بند
 میلا ہووے ساچے ماہیا۔ جھگڑا مُکا دے اِتل وِتل ستل، راجے بل لے اُٹھائیا۔ اپنی جوتی دھاروں آپے نکل، تیتوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ ہر ہر دے وس
 چتن، ٹھگوری کوڑی دے کڈھائیا۔ جھگڑا میٹ دے بوند رتن، تن وجوداں کر صفائیا۔ دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ میں تیرے دوارے آئی کُنن، لگا
 مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پوجا رہے نہ کسے پتھر اٹن، پانہاں سیس نہ کوئے نوائیا۔ اِکو دھار دس دے چٹن، ست سفیدی پردہ آپ اُٹھائیا۔ امرت بوند
 بخش دے چھٹن، کول نا بھی آپ اُٹھائیا۔ میرا لہنا دینا آجھٹن، دُھر دے مالک پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر
 سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کدھروں تیتوں لبھاں، کھوجیاں ہتھ کتے نہ آئیا۔ میرے اتوں ملیچھاں اُٹھا دے سبھا، سبھاپتی تیری اوٹ تکائیا۔
 دین دُنی دے اندروں بدل دے طبع، طبیعت طیب ویکھ دکھائیا۔ میری دُہائی دروہی دُھر دے ربا، رحمان تیری سرنائیا۔ تُوں اِکو مالک میرا ابا، پتا پُرکھ
 اکال نظری آئیا۔ میری پوتر کر دے جگہ، جن بھگتاں دوارے چرن جُھہائیا۔ پچھلا انت وچھوڑے وچ لنگھا، اگے میلا میلنا سچ سبھائیا۔ ہر جن روپ
 رہے نہ سگا، گرگھ ہنس لینے اُٹھائیا۔ تُوں مالک سورا سرگا، شہنشاہ اِک اکھوائیا۔ آتم رس دادے دے مزہ، تیتوں مذاق کرے نہ کوئے لوکائیا۔ صدی
 چو دھویں سب نوں دے دے سزا، جو سچ نوں گئے بھلائییا۔ میں چلدی سدا تیری وچ رضا، رازق رازق رحیم تیری اوٹ تکائیا۔ میں در دربار تیرے
 ہتھ بدھا، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا
 بھگت سنت گرگھ گر سکھ صوفی رہے نہ کوئے لگا، اِکو گرہ مندر دینی مان وڈیائیا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند فتح گرھ ضلع فرید کوٹ بغیچہ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں دوس رین پھراں نٹھی، جگ چوکڑی بھجاں واہو داہیا۔ میرے اُتے کوڑی کریا تپدی بھٹھی، بھٹھیالا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ پھری ڈہائی اکھٹھی، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ مہربانا سری بھگوانا انتم اٹلی گیڑ دے لٹھی، چاروں کُنٹ بھوائیا۔ سر شئی دی در شئی بدل دے اکٹھی، آتم انتر زرتتر بھيو چکائیا۔ میری آشا آواز سُن لے مٹھی، مٹھاں توں باہر دیاں سُنائیا۔ جگیا سُو رہیا کوئے نہ ہٹھی، تپی تپ نہ کوئے گھلائیا۔ نام دھن پلے بٹھے کوئے نہ گٹھی، کوڑی گنڈھ سرب اٹھائیا۔ دھرم دی کندھ چاروں طرف ڈھٹھی، دیوار سانجھے یار نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے نام دی پڑھے کوئے نہ پٹی، زراکھر وچ نہ کوئے سمائیا۔ جوت جگے نہ لٹ لٹی، شبد اناد دُھن نہ کوئے سُنائیا۔ ساچی کھٹے کوئے نہ کھٹی، لاہا دھرم ہتھ کسے نہ آئیا۔ پروردگار سانجھے یار تیری صدی چو دھویں جاندی پٹی، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ٹوں دیکھنہارا گھٹ گھٹی، لکھ چو راسی وچ سمائیا۔ تیری صفت گا گا تھکے راگ چھٹی، ڈھولے سولہیاں نال وڈیائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا کرپا کر اگڑے ایکا رتی، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ آتم پر ماتم دھار سب دا بننا کملاپتی، پت پر میشور ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نیتز نیناں وگدا نیر، چھبر اگم اتھاہیا۔ ٹوں مالک خالق میرا بن دستگیر، بے نظیر اپنا بھيو چکائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو آسار کھ کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سُنائیا۔ میرا شہنشاہ گہر گبھیر، گور اِکواک اکھوائیا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، مُصوّر تصوّر نہ کوئے کرائیا۔ اوہ کلجگ انتم شرع دے کٹ زنجیر، تندو تند اک رکھائیا۔ دین دُنی بدلے تقدیر، تکلبر دا ڈیرہ کویں ڈھاہیا۔ اپنے ہتھ رکھے تدبیر، عقل بُدھی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، غریب نہانیاں ہوئے سہائیا۔ پرگٹ ہو کے پیرن پیر، امام امانور الاہیا۔ چو داں طبقاں دیوے دھیر، چو داں لوک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میں منگن آئی در، گرہ ٹھانڈے سیس نوائیا۔ ٹوں مالک خالق سوامی میرا ہر، اگم اگڑا اک اکھوائیا۔ میرا خالی بھنڈارا بھر، اتوٹ اتوٹ دینا ورتائیا۔ کوڑی کرپا چکا دے ڈر، بھے بھو نہ کوئے دکھائیا۔ ست سچ جنادے سر، سروور اک پرگٹائیا۔ مہربانا سری

بھگوانا کرپا کر، کرپال ہو کے دیکھ وکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا جائے جھڑ، پھل لوبھ رہن کوئے نہ پائیا۔ پوتر کر دے کایا دھڑ، پنجاں تتاں کر صفائیا۔ اکو تیرا نام اکھر جاون پڑھ، سوہلا ڈھولا کلمہ راگ اک سمجھائیا۔ مقامے حق سچکھنڈ مکان مندر جان چڑھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سنجگ سچ دھرم دا گھاڑن گھڑ، کلجگ کوڑا بھانڈا بھن وکھائیا۔ قلعہ رہے نہ ہنکاری گڑھ، نون سو اکھر اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کرم ہن بنانی، نمرتا وچ سیس نوایا۔ توں شہنشاہ سلطانی، پاتشاہ ڈھدر درگاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری نشانی، پُریاں لوآں سو بھاپائیا۔ گر اوتار پیغمبر تیری صفت بانی، راگاں ناداں وچ شنوایا۔ توں آد پرکھ اپر سب دا جان جانی، جانہار اک اکھوایا۔ جیو جنت تیرے پرانی، پنے پنے منگ منگائیا۔ آتم دھار کر پروانی، پر ماتم آتم دے مان وڈیائیا۔ نرمل نور بخش نورانی، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ شبد اناد دے ڈھنکانی، انحد نادی راگ سنائیا۔ کلجگ امرت بخش دے پانی، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ توں آتم برہم گیانی، پر م پرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا لہنا دینا عالمے جاویدانی، مقامے حق تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا لکھے نہ قلم کانی، شیاہی کاغذ نہ کوئے چترائیا۔ دین دنی نوں منزل دے روحانی، رُوح بُت اکو رنگ رنگائیا۔ سب نوں بخش دے پد نربانی، نرور اپنا پردہ دے اٹھائیا۔ لیکھا مکا دے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتج ہونا آپ سہائیا۔ پندھ مکا دے کوڑ کرپا جگت جہانی، ست سچ نال کر گڑمائیا۔ دھرنی کہے میری آسا جگ چوکڑی پرانی، پر م پرکھ دیاں سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد پرکھ اپر سوامی ڈھدر دے دانی، داتے دات دست اگم نام دینی ورتائیا۔

* ۱۴ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند شاہ والا ضلع فروزپر جرنیل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے گرگھ تیرا پریم پیار دا ہاڑا، امیوں رس امرت ڈھدر درگاہیا۔ جس دارس سمجھے کوئے نہ داڑھا، دنداں چلے نہ کوئے چترائیا۔ جس دی نُماری وچ پنچن ٹپن جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلے پر بت سمند ساگر بھجن واہو داہیا۔ سچکھنڈ دوار تھر گھر سنتاں بھگتاں لایا اکھاڑا، اوتار پیغمبر گر خوشیاں ناد

وجایا۔ جس دی مستی وچ ہستی اِکو نظری آئے اگئی لاڑا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگم اتھاہیا۔ جو انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار زِ میں اسماناں میٹے پاڑا، پر م پُرکھ اپنا رنگ رنگاٹیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اگنی بُجھاوے بہتر ناڑا، امرت میگھ میگھ برسایا۔ پنج وکار میٹے کوڑی دھاڑا، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ساچے رس دا دیوے اشارہ، عیش و عشرت توں باہر سناٹیا۔ اِکو جلوہ تکو نور نور اُجیارا، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ اِکو ناد شبد سُنو دُھنکارا، اِکو کلمہ راگ الاٹیا۔ اِکو امرت پیو جام خُمارا، اٹھے پہر خُمار بناٹیا۔ جو انتر آتم دئے ادھارا، اُدر دا لیکھا دئے مُکایا۔ جو لہنا دینا چُکاوے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نو نو لاگن پانیا۔ جو بھيو اُبھیدا کھولے در دربارا، در دروازہ آپ گھلایا۔ جس پیتیاں ملے اِیکنکارا، اکل کل دھاری نظری آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے گرگھ تیرا نام ندھان اتیتا، جام دُھر دا نظری آٹیا۔ بھر پیالہ پریم پیتا، رسنا رس نہ کوئے وڈیایا۔ ایہہ لیکھا جس ویلے ارجن کرشن لکھائی گیتا، اٹھاراں دھیائے سمجھایا۔ مٹر پیارا بن کے میتا، سُدامے پیر دتی وڈیایا۔ لہنا دینا چُکا دے بھیلنی نیچا، رام رام وڈیایا۔ اشارہ دے کے وششٹ سیتا، سوئی سُر ت گیا جگایا۔ سپتس رکھیاں دھرنی اُتے کڈھیاں لیکاں، نک زِ میں اُتے رگڑایا۔ وچھوڑے وچ ماریاں چیکاں، تیرا نام دُہایا۔ موسیٰ کہا حق توفیق، کوہ طور دئے گواہیا۔ عیسیٰ کہے رکھاں اڈیکا، صلیب گل وچ لٹکایا۔ محمد کہا صدی چودھویں کر تصدیقا، شہادت چار یاری بھگتایا۔ سنگر نانک کہا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اِک اکھوایا۔ سنگر گوہند سنگھ کہا جس امرت جام پیالہ پیتا، پت پاپیاں پار کرایا۔ وڈیائی دے گرگھاں سپسا، سر اپنا ہتھ لٹکایا۔ آپ ہو کے نیکن نیکا، امرت پنجاں کولوں منگ منگایا۔ کیتا کھیل جگت انڈیٹھا، جگ ریتی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ انت سندیشا دتا جس ویلے ندیڑ سہایا اپنا آپ انگیٹھا، تتوت تت چُھپایا۔ پر م پُرکھ دا بھانا مٹا میٹھا، نیتز نین نیر نہ کوئے وہایا۔ اوہ مالک سوامی جیو جی کا، جگ جگ ویکھ وکھایا۔ نالے ہس کے دسیا طریقہ، اشارے نال گیا درڑایا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دِیالا جس دے وچ نہیں شریکا، شرکت جگت نہ کوئے رکھایا۔ اوہ انتم کوڑی کریا میٹے لیکا، لائن اِک وکھایا۔ مان دیوے ہست کیتا، اُوچاں نیچاں جوڑ جڑایا۔ کھجک بدل دیوے ریتا، سَتجک سچ نام سمجھایا۔ کھیلے کھیل صاحب جگدیشا، جگدیشرا گم اتھاہیا۔ جس داروپ انوپ

بیس پیسا، اک اکیسا کار کمائیا۔ اُس دی اگٹری ہووے حدیثا، حضرتان توں باہر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں دیکھیا کھیل اپارا، اپر پمر سوامی دتا دکھائیا۔ میں نکیا اگم نظارہ، جس میرا نظریہ دتا بدلایا۔ چاروں گنٹ اپنا دیکھیا کنارہ، کونا کونا پھول پھولایا۔ امرت رس پیئے نہ کوئے وچ سنسارا، جگت رسنا مد نال وڈیایا۔ انتر زرنتر ہر بھلیا میت مرارا، متر پیارے یارڑے سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ دھرنی کہے میں روواں زارو زارا، کوک کوک سنایا۔ دروہی کہہ کہہ پکارا، میری حال ڈھائیا۔ ست سرُپی شاہو بھوپنی دین دنی بھلیا گوہند فتح جیکارا، اپنا تن فتح نہ کوئے کرایا۔ امرت کوئی نہ پیوے ٹھانڈا ٹھارا، کھنڈا نام وچ نہ کوئے پھرایا۔ چاروں گنٹ ہویا دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا کھیل بے نظیر، نظر وچ کسے نہ آئی۔ مینٹوں یاد آگیا جدوں گوہند بنیا اُج دا پیر، پیر پیرا نور الاہیا۔ تیرا رُپ ہویا دستگیر، دست دست نال ملایا۔ اُس ویلے اشارے کیتے کبیر، نام ندھانے ڈھولے گائیا۔ افغاناں واسطے پڑھی اک تکبیر، بنا تحریر دتی جنایا۔ ایہہ کھیل آخری آخر، آخر دتا سنایا۔ آب حیات پیالہ بدل دتی تاثیر، تسبیح اپنی آپ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی کہے میں کھیل دسنا نہیں عام، جگت کی شنوایا۔ میری اکھراں والی نہیں کلام، کلیمیاں کی وڈیایا۔ میں اک نوں کراں سلام، سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ میں گوہند کیتا پرنام، جس ویلے اُج دا پیر بنیا دھر دا ماہیا۔ جرنیل سنگھ نے اوس ویلے پھر پیایا جام، پانی گلاس ہتھ لکایا۔ جیہڑا شرع دا پٹھان، مسلم اپنا رُپ درسایا۔ گوہند پریم نال کیتا پروان، پریم پُرکھ دی مہر دتی لگایا۔ تیرا لہنا دینا پھیر ہووے وچ جہان، جگ چوکڑی مک کدے نہ جائیا۔ جس ویلے جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پرگٹ ہووے نوجوان، نور نورانہ ڈگمگایا۔ میں شبد گوہند ہوواں بلوان، رُپ انویا آپ درسایا۔ دین دنی وچ تیری کراں پہچان، بے پہچان ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ سنایا۔ اوہ تگنوارد بودی آوند ا ہلاوند، نک ٹیڈھا رہیا دکھایا۔ بنا شاستراں پھرے گاوند، بنا جہوا ڈھولے رہیا درڑایا۔ ہلون ہلون دھرتی رہیا ہلاوند، ٹھو کراں رہیا لگایا۔ کھوں بول بول جناوند، سن لے جگت دی

مائیا۔ اوہ دیکھ کھج کلا روپ وٹاؤندا، بھیس اولٹا آپ بدلایا۔ جو تیرے دھرم دوارے پھرے ڈھاؤندا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ گھر گھر منو آناج
 نچاؤدا، ساڈھے تن ہتھ شور مچایا۔ جگیا سوآں روپ دھریا کاؤں دا، ہنس نظر کوئے نہ آیا۔ جاپ بھلیا واہو واہو دا، ودیا وچ پھرے لوکایا۔ اوہ تک
 کھلیئے کھیل بے پرواہو دا، جو دو جہان کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے دھرنیئے
 سُن لے میرا ڈھولا، کی ڈھول ماہی جنایا۔ سُن لے اگئی سوہلا، سولوں کلا والے جس دا دھیان لگایا۔ تک لے اگئی مولا، جس نوں پیغمبر سیس نوایا۔ نی
 دھولے تیرا جھانا ہو گیا دھولا، بڈھاپے وچ تیری چلے نہ کوئے چترایا۔ میرے کول لیکھا تک لے جو اوتار پیغمبر گروآں نال کیتا قول، اقرار نامے دیاں
 دکھایا۔ جس نے کھیل کھلایا کرشن بنکے ساوا، ساول سندر روپ اکھوایا۔ اوہ کھج انتم جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شبدی دھار بنے باولا، دو جہاناں پھرے
 واہو داہیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا باؤنا، بل اپنی گنڈھ پوایا۔ اوہ تیری پوری کرے کامنا، خواہش پچھلی دیکھ دکھایا۔ جو بھگتاں پکڑے دامنا، دامنگیر اک
 اکھوایا۔ جس اشارہ کیتا سینا رامنا، بالیک پردہ دتا چکایا۔ نی اوہ پھرے تیرے گرامنا، بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے دھرنیئے توں سب دی دھرنی میا، ممتا والیئے دے جنایا۔ تیری کدھر نوں جاوے نیا، نیا نوکا کون چلایا۔ تیرا خصم مالک
 سوامی کیہڑا میا، رام والیئے دے درڑایا۔ تیرا ناتا ساک سجن کیہڑا بھین بھنیا، می بیبی کون روپ بدلایا۔ نی بھیت کھول دے کیوں بلھے گایا تیرے
 اُتے تھنیا تھنیا، دیا دیا کہہ کے گیا سنا۔ دھرنی اکھ کھولی جاں نگاہ ماری دے نارد اوہ دیکھ رائے دھرم سب دی کڈھی بیٹھا وینیا، لکھ چوراسی لیکھا
 پھول پھولایا۔ چترکپت نال پاؤندا جائے سچیا، صحیح سلامت نظر کوئے نہ آیا۔ میری ڈہائی گوبند دا پورا ہو گیا ڈھنیا، ڈھونکا لاکے اٹھیا ڈھردر گاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھردا ہر، ڈھردا حکم اک ورتایا۔ جھٹ نارد ماری تالی، تاڑی دتی وجایا۔ نی دھرنیئے اپنی جیب
 دیکھ لے خالی، خلقت والیئے وست ہتھ کوئے نہ آیا۔ پھل رہیا نہ تیرے اُتے چوراسی ڈالی، پت ٹہنی نہ کوئے مہکایا۔ چاروں گنٹ رین اندھیری کالی،
 ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ تیرے پیار وچ ستکار وچ ادھیکار وچ دیوے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرم رہیا نہ دھرمسالی، مندر مسجد

سارے رہے گر لائیا۔ میں تیرے در دا بنیا سوا، سوا لی ہو کے دیاں جنایا۔ تیری آویہ گئی باہلی، جگ چو کڑی بیٹھے پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ہر مالک اک اھوایا۔ دھرنی کہے نارد گنجیا، براہمن کی سنایا۔ میرے اندر آگے بڑا رنجیا، ڈکھی ہو کے رہی گر لائیا۔ جو اشارہ دتا دوا پر سندیسے وچ سنجیا، کلج اتھ اٹھایا۔ کلج کوڑ گڑیا ہاتھ نہ آوے و نخبیا، وہنا بھو کوئے نہ آیا۔ پنج وکار ہونا تاں پنجیا، پنجم شبد نہ کوئے شنوایا۔ چاروں گنت ہووے جنگیا، جگہ خالی نظر کوئے نہ آیا۔ کلج اپنا چولا ہووے رنگیا، موہ وکار رنگ چڑھایا۔ ساچا دسے نہ کوئے اندیا، اند اند اند وچ نہ کوئے سمایا۔ جھگڑا پینا بندگی والیاں وچ بندیا، شرع شرع نال ٹکرایا۔ دھرم دوارے وچنا جنڈیا، کڈا شرع نہ کوئے گھلایا۔ مان رہنا نہیں ملا شیخ مسانک پنڈیا، رنگت رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ میرے اُتے لیکھا گنا نیر ہین اندھیا، کوڑ گڑیا رہن نہ پائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں آونی سرگھی سندھیا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ صدی چو دھویں اتھ سب توں چھٹنے دھندیا، دھول دھول رہی سنایا۔ پچھے پچھلا ویلا لنگھیا، آگے بھو نہ کوئے پائیا۔ سمت سمتی ہووے دنگیا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ شاہ سلطاناں سونا ملے نہ اُتے منجیا، بستر بیج نہ کوئے ہنڈھایا۔ پتہ لگنا نہیں ماڑیاں چنگیاں، چار گنت گر لائیا۔ کھیل ویکھنا روسا چینا نال فرنگیا، فارس پہلی ونڈ ونڈایا۔ گوہنڈ دا کھڑکن والا مردنگیا، نوبت نام نگارہ اک سنایا۔ نوں دھار چمکدی ویکھ لے چنڈیا، کلج چنڈال روپ بنے قصایا۔ کسے پون نہیں ملنی ٹھنڈیا، اگنی تت تپایا۔ دھرنی کہے نارد میرے اُتے حالت ہونی مندیا، مند بھاگ دسے لوکایا۔ کسے کوئے نہ لاوے انگیا، انگیکار انگ نہ کوئے بھہایا۔ دسے نور نہ کوئے نو چنڈیا، نو ست اندھیرا چھایا۔ جن بھگتاں پوریاں ہون کسے نہ سندھیاں، پورب لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو گھلایا۔ نارد کہے دھرنی نہ لے ایڈا ہوکا، حق دیاں سنایا۔ توں کھیل ویکھنا چو داں لوکاں، چو داں طبق نین اٹھایا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں تیتوں مل گیا موقع، مکمل نین لینا گھلایا۔ پر بھو دا حکم ورتنا نال شوقا، چاروں گنت خوشی بنایا۔ ناتا ٹٹنا کوڑے موہ کا، مجت گرم رہے نہ رانیا۔ لیکھا گنا کلج دھروہ کا، دھرو پر ہلا دین گواہیا۔ اکو نام پرگٹ ہونا پُرکھ اکالے سوکا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنایا۔ پرکاش ہونا ہنگ برہم لوکا، آتم نور نور چکایا۔ بھو رہنا نہیں ایک دوکا، دتیا روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیرینگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے آد انت جُگا جگنت اپنے تھم
نرموہ کا، مہربان مہربان مہربان اپنا تھم ورتائیا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ واڑا ضلع فروزپور پچھن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے پاربرہم ابناشی اچت، پُرکھ اکال دین دِیال تیری سرنائیا۔ مہربانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میری سہنجنی کر دے رت،
رُڑی اپنے نام کھے نال مہکائیا۔ میں ویراگن جگت دُہاگن میری کھلی ویکھ لے گت، مینڈھی سیس جگدیش نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرم دی دھار ایکنکار
میرے نرنکار تیرا رہیا کوئے نہ سوت، اپرادھی ہوئی کوڑ لوکائیا۔ تیرا دھرم نشانہ سری بھگوانا گیا چھپ، نور نورانے نوجوانے تیرا چند نہ کوئے چمکائیا۔
میرے اُتے ابناشی اچتے ہو یا اندھیرا گھپ، چار کُنٹ اندھ اگیان نہ کوئے مٹائیا۔ مایا ممتا کوڑی کر یا جگت ترسنا گئی بھکھ، دھیرج دھیر بے نظیر سکے نہ
کوئے بٹھائیا۔ میرے انتر نرنتر اکو اک اگمڑا ڈکھ، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ
رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے مالک اک نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ در ٹھانڈے ہوئی پیش، پیشین گویاں نال اٹھائیا۔ میرا سہنجنا کر دے دیس،
دیس دیسنترال پندھ مُکائیا۔ آہ لیکھا ویکھ لے جو لکھ کے گیا گوبند دس دسمیس، وہ دشا دھیان لگائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کل دھرے اگمڑا ویس، --
----- اگمڑی ویکھ وکھائیا۔ جس دی مہا گا سکے کوئی نہ شیش، وشن برہما شو نہ کوئے چترائیا۔ اوہ کملیئے تیرے اوتوں میٹے کل کلیش، کل کلکی نور
الاہیا۔ جس دا نظر آئے نہ کوئے روپ رنگ بھیکھ، رکھی مُنی مُنیشتر ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جو آد انت رہے ہمیش، جگ چوکڑی اپنا ویس وٹائیا۔ اوہ لہنا
دینا پورا کرے گنپت گنیش، شکر آسانا ملایا۔ جس جھگڑا مُکاؤنا ملا مسانک شیخ، قاضی غازی لہنا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا سُن اگمڑا سندیس، جو سوہلا
ڈھولا سُنائے دُھر درگا ہیا۔ اوہ کرنی دا کرتا اکو تھم دیوے ویشیش، ویشیاں توں باہر جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میری دیکھ بے حالی، بہہل ہو کے دیاں سُنائیا۔ تُوں نرگن نُوں جوت اکالی، اکل کل دھاری اگم اتھاہیا۔
 میں در منگتی بنی سواہی، بھکھارن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست دھرم تُوں میرا گرہ ہو گیا خالی، دست سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ مایا ترے گن جنجالی،
 جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئی کنگالی، سچ دست نہ کوئے ورتائیا۔ دھرم دارہیا کوئے نہ مالی، امرت سنج ہر انہ کوئے کرائیا۔ میری
 دیوے نہ کوئے دلالی، وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھو پھل رہیا نہ تیری چوڑا سی والی ڈالی، پت ٹہنی رہے کملائیا۔ تُوں وقت اپنا دیکھ حالی، حالت بدلی
 خلق خدائیا۔ پوتر رہی نہ کوئے دھر مسالی، مندر شو دوالے مٹھ روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در
 تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں دوس رین ہوئی غم گین، غم خوار نظر کوئے نہ آئیا۔ پھری دروہی لوک تین، لوک پر لوک رہے گر لائیا۔
 میری پوتر رہی نہ زمین، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ تُوں واحد مالک اک آمین، امام نُوں الاہیا۔ ساچی سکھیا دے نہ کوئے تعلیم، طلبا حق کرے نہ کوئے
 پڑھائیا۔ کلج سارے ہوئے ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جھگڑاپیا نر مدین، مدعا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرے اُتے بھروسہ رہیا نہ کوئے یقین، اعتماد
 رکھے نہ کوئے گوسائیا۔ تُوں انت خالق عالمین، علمائیتوں گئے بھلائییا۔ تیرا نُوں ظہور کرے نہ کوئے تسلیم، سجدہ سپس نہ کوئے جھکائیا۔ تُوں محبوب
 واحد قدیم، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ آد جگادی سدا رحیم، رحمان نُوں الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، میری خالی
 جھولی دینی بھرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری دیکھ لے ڈولدی نیا، نوکا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ تُوں سوامی حق اک رمیا، رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ میری انتم پھڑ
 لے بہیا، در تیرے سپس جھکائیا۔ گو بند دا پندھ گیا ڈھنیا، اگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ میں سرن سرنائی تیری پنیا، پر م پڑکھ اوٹ رکھائیا۔ تُوں ہی ماتا
 تُوں ہی میا، پتا پڑکھ اکال اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، میرا لیکھا پور کرائیا۔ دھرنی کہے میرے دھرم دھار
 دے کاہنا، گھنٹیا تیری آس رکھائیا۔ تُوں شہنشاہ سری بھگوانا، بھگوان بے پرواہیا۔ مینٹوں کو جھی کملی نوں دے دے دانا، داتے دانی دیا کمائیا۔ میرا
 سہنجنا گرہ کر مکانا، فقرے پیغمبراں دے دین گواہیا۔ تُوں لیکھا تک زمیں زماناں، اسماناں کھوج کھوجائیا۔ تیرا راہ تگاں کاہنا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ لہنا

پورا کر میرے راما، مہر نظر نظر لگائیا۔ تیرا جوتی دھار اگتا جامہ، کل کلکی کھیل کھلائیا۔ نہہکنک وجا دامامہ، ڈنکا اکو اک کر شنوائیا۔ پھر تیرا کھیل تگاں دو جہاناں، نرگن تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھیانا، نچ نیتز لوچن نین اکھ کھلائیا۔ نادشبد دے ڈھنکانا، آتم راگ سنائیا۔ امرت رس بخش پینا کھانا، نہجہر جھرنا اک جھرائیا۔ میری بیننتی کر پروانا، پرم پڑکھ سیس نوایا۔ دھرنی کہے پر بھوتوں میرا گن ندھانا، گہر گبھیر وڈ وڈیایا۔ کلجگ کوڑ بدل نشانہ، ستجگ سچ سچ پرگٹایا۔ آتم پر ماتم تیرا ہووے گانا، چار ورن اٹھاراں برن اکو روپ تیرا دے نور نورانہ، نر نرائن تیرا روپ نظری آئی۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، آد جگادی برہم برہمادی مرد مردانہ، در دوار ایکنکار پروردگار سانجھے یار اکو آس رکھایا۔

* ۱۵ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ تلونڈی جلے خاں ضلع فرور پڑ بلونت سنگھ دے گرہ * ۱۲۵.

دھرنی کہے سُن میرے پرم پڑکھ نر نکارے، نر ویر تیرے ہتھ وڈیایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکارے، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے نور نورانے اگم اتھاہیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میتوں چوواں طبق دیندے اشارے، لوک چوواں سینت رہے لگایا۔ امبراں وچ ویکھن چند ستارے، سورہ نیناں نین بدلائی۔ دیوت سُر رہے پکارے، گن گندھرب کری شنوائیا۔ وشن برہما شو لاون نعرے، کوک کوک سنائیا۔ اوتار پیغمبر گرسٹ دا سچ دین ادھارے، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سنگر شبد کہے دھرنی اپنے لہنے دینے ویکھ لے سارے، پورب لیکھے نال ملائی۔ سو پڑکھ نرنجن تیرے کھیل اپارے، اپر پم تیری بے پرواہیا۔ ہر پڑکھ نرنجن میں تیرے اک سہارے، دو جا نظر کوئے نہ آئی۔ ایکنکار میری نیا تیرے کنارے، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئی۔ آد نرنجن تیرا نور جوت چنکارے، دو جہاناں کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتے تیرے کھیل جگت دھار توں باہرے، بھيو ابھیدا سمجھ کسے نہ آئی۔ سری بھگوان توں جو دھا سور پیر بلکارے، کرتے ابناشی تیری وڈ وڈیایا۔ پار برہم پت پر میثور تیرے سوہنے بنک دوارے، استھل آد جگاد نظری آئی۔ میری

انت کنت بھگوئت سُن اِک پُکارے، پُنہ پُنہ سِیس نِوایا۔ لہنا تک لے سنگ محمد نال چار یارے، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ حضرت عیسیٰ کی کہہ کہہ پُکارے، کی صلیب رہی سمجھایا۔ موسیٰ کوہ طور دے دے سہارے، نین موند دھیان لگایا۔ میری آشا انتر رو رو پُکارے، نو نو سِیس نِوایا۔ میرے محبوب پروردگارے، یامین تیری وڈیایا۔ کلمہ کلاماں کائنات پاسارے، بن نیئاں ویکھ وکھایا۔ میں تیرے تکاں نظارے، دین دُنی دا نظریہ دے بدلایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا کھیل میرے میت مُرارے، متر پیارے دینا درسایا۔ میں ٹھانڈے در کڈھاں ہاڑے، ہوکیاں وچ کراں شنوایا۔ میتوں سچ دس کون کوٹے میرے اُتے لگنے یدھ اکھاڑے، کھنڈے کھڑگاں کون کون کھڑکایا۔ کون اوتار پیغمبر گُرم بن لاڑے، شاہ سوارے رُپ وٹایا۔ میرا وسدا کھیڑا اُجاڑے، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملایا۔ دین مذہب مارے دھاڑے، دھاڑوی ہو کے اپنا بل جنایا۔ میری دروہی میرے وقت جگت دوس آئے ماڑے، سہنجی رُت نہ کوئے سہایا۔ کرپا کر میرے کرتارے، قُدرت دے قادر ہو سہایا۔ لکھ چوڑا سی تیرے نُور اُجیارے، انڈج جیرج اُتبھج سیج سوبھا پائیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے بانی تیتوں پُکارے، تیتوں کوک کوک سٹنایا۔ پرگٹ ہو کل کلکی اوتارے، اکل کل اپنا آپ جنایا۔ نہکلنک میں تیرے اِک سہارے، سہانک نانک دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ امام اماما تیرے ویکھاں اگم نظارے، نُور نُورانے نُور الاہیا۔ اپنا دیس سہنجنا کر دے میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ وچ سنسارے، سٹنگر شبد نال ملایا۔ سمبل تیرے وچن نگارے، نوبت نام والی کھڑکایا۔ گوبند میرا ہوئے جگت دوارے، دروہی اپنی کل وکھایا۔ دھرنی کہے میری آسا پوری کردے کلج کوڑ دے نوارے، سبجگ ست ست پرگٹنایا۔ اکو اشٹ ہووے جیو جنت تیرا نرنکارے، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ اکو نام ہووے جیکارے، اکو ڈھولا کلمہ صفت صلاحیا۔ اکو مندر سوہے گردوارے، اکو کعبے وچے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن میرا بیڑا پار نہ کوئی اُتارے، اُتر پورب پچھم دکھن چار کُنٹ نِوایا سیکنٹھ میرا ہوئے نہ کوئے سہایا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ رجبی والا ضلع فریدکوٹ مل سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے صاحب گنونت گن گنیا، گن ندھان نوجوان تیری وڈ وڈیا۔ سرشی درشی ایشی ویکھ ساری دُنیا، کائنات دے مالک کلیاں توں باہر دھیان لگایا۔ تن وجود حق مجوباً ویکھ ناد اگئی تریا، حق حقیقت لاشریک پھول پھولایا۔ بھیا بھیدا کھول پردیاں وچوں سادھی سُنیا، اوہلا رہن کوئے نہ پانیا۔ لیکھا تک لے جگت جگیا سو رکھیاں نیاں، ملا شیخاں مساکاں پنڈتاں پھول پھولایا۔ نگاہ مار لے پنج تت کایا کلیاں، گل مالک اپنا نین اٹھایا۔ دروہی تیریاں آتمائیتوں انتر آتم بھلیاں، مارگ پنڈھ سچ چلے نہ کوئے تیری رضایا۔ تیرا ناؤں نرنکار گو بند گاؤندے رسنا بلیاں، ہر دے سکے نہ کوئے وسایا۔ تیری کہانی بانی تیرے شبد دھار دی کردی چلیاں، نچھر رس نہ کوئے جھرایا۔ من دیاں واگاں ہو گئیاں کھلیاں، خلق دے خالق بندھن نظر کوئے نہ آئی۔ سچ پریم دیاں دھاراں ڈھلیاں، مٹی خاک وچ رُلایا۔ تیرے چرن کول لائے کوئے نہ دھولیاں، دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ اوہ ویکھ کی اشارہ دیوے حضرت عیسیٰ چڑھیا سولیا، سول ضراحی خنجر پیالہ کی رہیا سمجھایا۔ کرپا کر دے میرے کنت کنتوہلیا، بھگونت نور الاہیا۔ ست سچ ہتھ آوے نہ کسے مولیا، چاروں کنت اندھیرا چھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری حالت ویکھ نہکرمی، کرم کانڈ توں باہر دھیان لگایا۔ میں آد پڑکھ تیری دھاروں جرمی، جنم دین والی اور کوئے نہ مایا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے جگ چوکڑی تیری رہی سرنی، اوتار پیغمبر گر اشٹ نہ کوئے منایا۔ توں مالک خالق ترن ترنی، تارنہار تیری وڈیا۔ میں اکو تک توں میرا میں تیرا جگ چوکڑی پڑھنی، دوجی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ میں منزل حقیقی تیری چڑھنی، چرن کول سپس نواہیا۔ توں کرپاندھ کرپال اپنی کرپا کرنی، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ میرے اتوں جھگڑا میٹ دے ورنی برنی، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جن بھگتاں نیز کھول دے ہرنی پھرنی، سچ لوچن نین ہوئے رُشناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے حالت اندرونی، بن نیز نین اٹھایا۔ میری شرع تک بہرونی، جو جگت جگت چلاہیا۔ چار جگ دے حکم ویکھ لے قانونی، کلمے ناماں نال درسایا۔ نگاہ مار لے اپنی لکھ چوراسی جوئی، چارے کہانی پھول

پھولایا۔ میں نہانی کو جھی کملی معصومی، بچپن تیری جھولی پائیا۔ میرے اُتے کرپا کرنی تیرا حکم معمولی، کرپن دینی مان وڈیایا۔ کوڑی شرع دی بدل بے اصولی، اصل اپنا بھیو کھلایا۔ تُوں سب دا مالک کنت کشتوبلی، آتم پر ماتم اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپر پیر سوامی میرا انت لہنا دینا سب دے کولوں و صولیں، سری بھگوان نوجوان دو جہان بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت نو موگا شہر ضلع فریدکوٹ کپور سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے مالک دُھر سوامی، پُرکھ اکال دین دیاں دینی اک سرناپا۔ شاہ پاتشاہ میری شرع دی کٹ غلامی، زنجیر بے نظیر جگت والے تڑاپا۔ تُوں نور نورانہ نوجوانا اک امامی، نرویر پُرکھ اگم اتھاپا۔ سچھنڈ نواسی و سہ نچل دھام سدا نہکامی، تیری اوٹ رکھاپا۔ آد جگادی لکھ چوڑاسی انترجامی، گرہ گرہ دیکھنا تھاؤں تھانیا۔ ست دھرم دی تیری دے نہ کوئے نشانی، نو کھنڈ پر تھی ویکھ وکھاپا۔ تیری جگت جگتی ہونی پُرانی، وید پُران دین دُہاپا۔ کوک پکارے چارے کھانی، چارے بانی نال ملایا۔ کرپا کرگن ندھانی، گنوت ہونا آپ سہاپا۔ سنگر شبد دُھر دی دات بخش اک مہانی، نام ندھان جھولی پائیا۔ میری بیننتی پُرکھ اکال اکو مانیں، در ٹھانڈے سپس جھکاپا۔ جھکڑا میٹ انجیل قرآنی، کائنات دے سمجھاپا۔ تیتوں عیسیٰ موسیٰ بنایا پتا اکو اسمانی، درگاہ ساچی سو بھاپا۔ محمد سندیسہ دتا عوامی، عملوں توں رہت نور الاہیا۔ کلج رین اندھیری میٹ دے شامی، شام گھنیا تیری اوٹ رکھاپا۔ تُوں ہر گھٹ رمیا رمیا رامی، رام راما اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرناپا۔ دھرنی کہے میں چاروں گنٹ دُکھاں بھری، ناڈ ناڈ رہی گُراپا۔ کرپا کر دے میرے اگمی ہری، ہر ہر دے کر صفایا۔ میرے اتوں میٹ دے جگت شرعی، شرع نام والی سمجھاپا۔ دیناں مذہباں توں کر دے بری، برے اعظم دے سمجھاپا۔ میں بیننتی تیرے اگے کری، تُوں کرتا پُرکھ اگم اتھاپا۔ میں کلج

کوڑی کریاتوں رہی ڈری، ڈرپوک ہو کے رہی سنائی۔ سچ سرنائی تیری پڑی، نوِ لاگاں پائی۔ سچھنڈ دوارے کھڑی، کھڑگاں کھنڈیاں والے مینٹوں رہے ڈرائیا۔ مینٹوں ایوں جاپدا تیری سرشٹی ہوئی دو دھڑی، حصے دھر دے ونڈ ونڈائیا۔ لیکھاگنا گور مڑھی، چاروں گنٹ پئے ڈہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے کرپا کر میرے گردیو، دیو دیوا تیری سرنائی۔ توں و سیں نہچل دھام نہکیو، درگاہ ساچی سوہا پائی۔ توں مالک الکھ ابھیو، اگوچر اگم اتھاہیا۔ مینٹوں بخش دے اپنے نام دا میو، بن رسنا رس چکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، خالی جھولی میری دینی بھرائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں منگتی ہوئی نمائی، نردھن تیرے اگے واسطہ پائی۔ توں بخشنہارا پد نربانی، نرور پرکھ تیری وڈیائیا۔ میرے اتوں جھگڑا میٹ دے چارے کھانی، چاروں گنٹ ہو سہائیا۔ جیو جنت تک لے اپنے پرانی، پران ادھاری ویکھ وکھائی۔ اپنی آتما سب دے اندر کر لے سگھڑ سیانی، سچھی لے بنائی۔ توں مالک شہنشاہ سلطانی، پاتشاہ اگم اتھاہیا۔ میری میننتی اکو مانیں، نسا تیرے اگے کھائی۔ کھج کوڑ کریا میٹ ابھمانی، متا موہ دینی گوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو نام دینا دھانی، گنوتے تیرا ڈھولا گائی۔ ساچا بخشنا چرن دھیانی، چرنودک دھر دا دینا پئی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں منزل کر آسانی، احسان سر نہ کوئے رکھائی۔

* ۱۶ بھادروں شہنشاہی سمت نو پینڈ گھل کلاں ضلع فرید کوٹ گرتیج سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے شہنشاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ دھر درگاہیا۔ میں کو جھی کملی بدھ ہن نمائی، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ توں آد پرکھ اپر پر سوامی جان جانی، دو جہاناں مالک اگم اتھاہیا۔ میں تیرے چرن کول کراں دھیانی، دھرت ہو کے سپس نوائیا۔ میری اک میننتی حق محبوبا اوچ عرو جمانی، نسا تیرے اگے رکھائی۔ نگاہ مار لے اپنی جیرج والی کھانی، نو نو کھوج کھوجائی۔ سچ تک لے دھرم دھار دی بانی، بھییو ابھیدا اپنے وچوں پرگٹائی۔ امرت

دھار دیکھ لے اپنا نچھر دھار دا پانی، بوند سوانتی نال ملائیآ۔ میری حق حقیقت والی سُن لے کتھا کہانی، بن کتھنی دیاں جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ہر، دیونہار تیری بے پرواہیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میں در تیرے تے پُجی، پوجن یوگ تیری سرنائیآ۔ میری میننتی سُن لے گجھی، بن رسنا جہوا دیاں درڑائیآ۔ میری دین دُنی والی نہیں بُدھی، عقل عاقلان والی نہ کوئے رکھائیآ۔ میں مٹی خاک نہمانی بُدھی، بے سُدھ ہو کے سیس نوائیآ۔ میری آشا کر دے اُگھی، اُگن آتھن دے وڈیائیآ۔ تُوں لیکھا جانہار جگ جگی، جگ چو کڑی چلن تیری رضائیآ۔ چاروں کُنٹ تک لے کلج کوڑی کریا پھردی کُدی، قدیم دے مالک دھیان لگائیآ۔ رس رہیا نہ امرت دھار سپر دُدی، بھگت جنمے کوئے نہ مائیآ۔ میں کوٹن کوٹ جگ بن تن وجود توں ہو گئی بُدھی، بُدھیپا کلج دتا رکھائیآ۔ تُوں میری رمز محبوبا نوجوانا مرد مردانہ بنا رمز توں بُجھی، اشارہ سینت نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ نام دینا ورتائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میری حالت جگت ہو گئی بُری، سُدھ رہن کوئے نہ پائیآ۔ چاروں کُنٹ شرع دی چھری، قاتل مقتول روپ وٹائیآ۔ ست دھرم دی نیا جاندی رُڑھی، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیآ۔ تیری سرشٹی درشٹی وچ ستی نیند گوڑھی، نین سکے نہ کوئے کھائیآ۔ آتم پر ماتم سرتی دے کسے نہ جڑی، شبدی سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ تیرے پیار دی دست کایا مندر اندر تھری، دھرم دی دھار نہ کوئے ورتائیآ۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے گھر سوامی مُڑیں، آپ اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس نوائیآ۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرم کماواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے روپ پرگٹاواں گا۔ ایکنکار ہو کے ایکا ایک ڈنک وجاواں گا۔ آد نرنجن بخش کے ٹیک، جوتی جاتا ڈمگٹاواں گا۔ ابناشی کرتا ہو کے لواں دیکھ، بن نیناں نین چکاواں گا۔ سری بھگوان ہو کے تیرا سہاواں دیس، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ پاربرہم ہو کے دیواں سندیس، ڈھولا اپنا ناد جاناواں گا۔ سنگر شبد ہو کے تیری مٹاواں دیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ وشن برہما شو کر کے پیش، پیشیاں سب دیاں آپ بھگتاواں گا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں دتا سندیس، لیکھا سب داناں ملاواں گا۔ جو انت اخیر کہہ کے گیا دسمیش، دہ دشا پردہ آپ چکاواں گا۔ جھگڑا میٹ کے ملا شیخ، مساکاں ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ پیغمبراں کر کے اپنی بھیٹ،

دیناں مذہباں پندھ مُکاواں گا۔ ست دھرم دا بن کے کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا نام چلاواں گا۔ رت بسنتی تیری کر کے چیت، کوڑی کریا میٹ مٹاواں گا۔ آتم پر ماتم دس کے ہیئت، پاربرہم برہم ساچا جوڑ جڑاواں گا۔ درشن دے کے نیتن نیت، نج لوچن نین کھلاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کمائیگا۔ پر بھ ابناشی کھیل کھلائیگا۔ بھو ابھیدا آپ کھلائیگا۔ اچھل اچھیدا روپ وٹائیگا۔ چارے ویداں پندھ مُکاائیگا۔ پُران سمرتیاں کھوج کھجائیگا۔ رسنا جہوا پردہ لاہیگا۔ کوستک نیا مستک لا کے تھیوا، تھر گھر پردہ آپ اٹھائیگا۔ تیتوں دس کے اکو نہیل دھام نہکیوا، استھل دوارا اک سہائیگا۔ نام انملٹا اگم تیری جھولی پا کے میوہ، اتوٹ اتٹ آپ ورتائیگا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی نو سو چرانوے چو کڑی جگ تیری لیکھے لاوے سیوا، سر اپنا ہتھ رکھائیگا۔ کرپا ندھان ٹھا کر ہو کے وڈ دیوی دیوا، دیو آتما میل ملائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنا دینا تیری جھولی پائیگا۔ دھرنی کہے میں نو نو سیس نو اواں گی۔ چرن دھوڑی خاک رماواں گی۔ حاضر حضور درشن پاواں گی۔ موسیٰ کوہ طور اتوں اٹھاواں گی۔ عیسیٰ جم کی پھاس کٹاواں گی۔ محمد چار یاری نال ملاواں گی۔ تینی اوتاراں خبر سناواں گی۔ نانک گوہند سیس جھکاواں گی۔ سنگر شبد اک مناواں گی۔ بیٹھ کے نال ادب، آداب وچ واسطہ پاواں گی۔ جھگڑا میٹ دے دین مذہب، آتم پر ماتم اکو منگ منگاواں گی۔ تیرے دوار دا سب دا سانجھا ہووے قدم، گھر اکو اک دکھاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگاواں گی۔ دھرنی کہے میرے مالک اگم اگمڑے، زرویر پُرکھ نور الاہیا۔ لیکھے مٹا دے کایا مائی چڑے، چم درشٹی ایشی ہو کے درشٹی دے بدلایا۔ کیتے جگ چو کڑی تیرے لنگھڑے، میرے اُتے پھیریاں پائیا۔ کیتے تیرے نام وکدے نال دمڑے، مایا متاہٹ مُکائیا۔ توں آجا سچ سوامی اپنے سمبل دیس سمبڑے، سگلا سنگ بنایا۔ کلج جیو نیتزہن رہن نہ دیویں اندھڑے، نج نیتز لوچن نین کر رُشائیا۔ من وکاری مول دسن نہ گندڑے، امرت رس دینا بھرائیا۔ بھاگ ہن رہن نہ مندڑے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اندروں کھول دے وچے چندرے، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ بھاگ لگا دے کایا مائی پنجبرے، پنجاں تتاں دے وڈیائیا۔ ترسنا رہے نہ کلپنا والی اندرے، اندریاں مول دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور،

دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو دے دے نام ندھانا، نرویر دیا کمائیا۔ آتم برہم بخش گیانا، من مت دا ڈیرہ ڈھائیا۔ چرن کول تیرا ہووے دھیانا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جن بھگتاں بٹھ نام دا اگئی گانا، تندو تند اپنا آپ جنائیا۔ ست سرؤپی درس دکھا دے دھر دے کاہنا، رام راماروہی درسائیا۔ تیرا نور ظہور تگاں ااما، عملوں توں رہت میرے نور الاہیا۔ کلجگ اندھیری میٹ دے شاما، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ تیرے نام دا ڈنکا وجے دمامہ، گوہند شبد دھار سمجھائیا۔ تیتوں نو نو کران سلاما، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میں آسا رکھی ایک، ایکنکار دینی وڈیائیا۔ سچ دوار بخشئی ٹیک، دوجا روہ نہ کوئے جنائیا۔ جن بھگتاں انتشکرن بدھی کرنی بیک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ روہ انوپ درسونانیتن نیت، نج لوچن نین اکھ کھلایا۔ تیرے جگ چوکڑی پیتے کیت، کوٹن کوٹ پندھ مکائیا۔ توں مالک سوامی بنا کھیوٹ کھیٹ، نیا نوکا اک چلایا۔ جن بھگت سہیلے بناؤنے اپنے بیٹ، پتا پُرکھ اکال گود اٹھایا۔ تیرے چرن کولوں وچ جاواں لیٹ، دوسر اور نہ کوئے سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نو نو کران آدیس، جھک جھک لاگاں پائیا۔ میرے اتوں میٹ کلئیش، کل کلکی ہو سہائیا۔ سہنجنا کر دے میرا نوست دا دیس، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ در ٹھانڈے ہوئی پیش، پیشین گویاں نال لیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی اک نریش، نر نرائن سری بھگوان، بھگوان دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت نو پینڈ ڈگر و ضلع فریدکوٹ دھنٹا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں تیری چرن دھوڑ توں اتری، اتر پورب پچھم دکھن بیٹھی آسن لائیا۔ نرگن دھار نرویر تیری بن سوتری، سدا سدا سد تیری سیو کمائیا۔ جگ چوکڑی تیرے چرن کولوں ہیٹھاں رہی ستڑی، دوس رین سوہا پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ مہری سہاوندرا رہوں رتڑی، اوتار پیغمبر گر اپنا نام پرگٹایا۔ کلجگ انت صدی چوڑھویں ہوئی دکھڑی، نیتز رو روماراں دھاہیا۔ میری جگت ترسنا ہو گئی بھکھڑی، بھکھیاں ترپت نہ کوئے

کرائیا۔ دُرمت میل دھو دے پیار دے گھڑی، پتتاں کر صفائیا۔ منسا مٹا میٹ دے کلپنا والی رُکھڑی، اُلٹے برچھاں ہو سہائیا۔ کوٹاں وچوں میرے اُتے تیرے بھگت دسدے اک مُٹھڑی، تھوڑے تھوڑیاں وچوں نظری آئیا۔ میں تیرے چرناں وچ جھکڑی، جھک جھک سیس نوایا۔ سناں آواز تیری اگئی تھک دی، جو تخم تاثیر رہیا بدلایا۔ میرے اُتوں مائس ویل جاندی سُدی، امرت سنج ہری نہ کوئے کرائیا۔ میری ریکھ بدل دے جننی والی کُھ دی، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ میرے اُتے بدھی پوتر کر دے منکھ دی، منشاں دے سمجھایا۔ میں انت اخیر ایہو سکھنا سکھدی، سَنکھ سَنکھ دینا ورتایا۔ مہربان نمانی ہو کے پچھدی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ کیوں تیری آتم دھار تیرے نالوں رُسدی، وچھوڑے وچ اپنا آپ مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لُکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سگلی میٹ دے چندا، چنتا غم رہن نہ پایا۔ امرت بخش دے ساگر سنداہا، گہر گبھیر آپ ورتایا۔ ہر جن بنالے اپنی ہندا، دوسر رُپ نہ کوئے دکھایا۔ تیری کرے کوئے نہ ہندا، ہندیا وچ نہ ہوئے لوکایا۔ اندروں بجر کپائی کھول دے چندا، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ شہنشاہ بن بھوپ بخش ہندا، پاربرہم ہو سہایا۔ تُوں مہربان میرا گنی گہندا، گہر گور اک اکھوایا۔ بھاگ لگا دے جیو پنڈا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کرپا کر نوجوان لہنا دینا پورا کر دے اند اندرا سن اندا، دیوت سُر تیری اوٹ تکایا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند ڈگر و ضلع فریدکوٹ میلا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالا اوما، وشن برہما شو دے مالک تیری بے پرواہیا۔ بہڑی میرے وچوں کلج اگن دا نکلن والا سوما، نو ست دے جلائی۔ خاک کرائے کلج کوڑی کریا دی ہوما، ہنگتا گڑھ دے مٹایا۔ جو مسیح نے اشارہ کیتا نگاہ مار کے ول روم، رُوح بُت توں پرے اکھ اُٹھایا۔ جو محمد نے شرع والیاں ونڈیاں قوما، کلیاں نال رنگ رنگایا۔ اوہ کھیل ہون والا دوئم دوما، دو دھڑ ہووے لوکایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا سَنکھ شبد

اندرے اندر سب دیاں کری جاندا چوناں، حصے حکم نال سمجھائیا۔ میرے اُتے سب نوں پینا رونا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ شاہ سلطاناں کولوں راج بھاگ سب نے کھوہنا، حیثیت نظر کوئے نہ آئی۔ مانس مانگھ کلجگ کوڑی کریامات کوہنا، شرع بنے روپ قصائیا۔ دُرمت داغ کسے نہ دھونا، پاپاں کرے نہ کوئے صفائیا۔ امرت رس کسے نہ چونا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ پھرنی دروہی میرے کونا کونا، کنبے دین مذہب گر لائیا۔ مان تان سب نے کھوہنا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ تیرا کھیل میرے پُرکھ اکالے ہونا انہونا، جس دی چار جگ دے شاستر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سچ سنگھاسن ملے کسے نہ سونا، سُئی سیج ہوئے لوکائیا۔ کلجگ میرے اُتے جگت چار دن دا پراہنا، اپنا بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ ستجگ ساچا پربھو میرے اُتے آونا، تیری کرپا تیری اوٹ تکائیا۔ توں مہربان ست دھرم لگاؤنا سچ دینی وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی جڑ اُکھڑاؤنا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائیا۔ بچھلا لہنا دینا سرب مُکاؤنا، باقی ہتھ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرے حکم نے نوست اکو لانبو لاؤنا، جگت تتوت جلائی۔ میں تیرے درتے واسطہ پاؤنا، نو نو سیس جھکائیا۔ توں صاحب سوامی سر میرے ہتھ لکاؤنا، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں اپنے نال ملاؤنا، وچھوڑے وچ وچھڑ کوئے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم رنگ رنکاؤنا، سرت شبد وچ سمائیا۔ در ٹھانڈا اک دکھاؤنا، سکھنڈ ساچے پردہ لاپیا۔ امرت آتم جام پیاؤنا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد انادی ناد سناؤنا، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ اتم جوتی جوت ملاؤنا، جوتی جوت وچ سمائیا۔ جن بھگتاں لکھ چورا سی پنڈھ مُکاؤنا، آون جاون رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا گھر گرہ اک سہاؤنا، بھومکا دینی وڈیائیا۔

* ۱۷ بہادروں شہنشاہی سمت نو پند ڈگر و ضلع فریدکوٹ سیتل سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے اوتار پینمبر گر میرے مستک لاؤ چرن دھوڑی، لکا دو جہان سری بھگوان دیاں دکھائیا۔ انتشکرن سر شئی در شئی اندر ویکھو کائنات کوڑی، کوڑ کُٹمب چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ مانس مانو مانگھ من مت ویکھو موڑھی، مگدھاں کھوج کھوجائیا۔ درشن دیو حاضر حضور، نو نو لاگاں پائیا۔ میری

جھولی پاؤ چار جگ دی مزدوری، جگ جگ ساچی سیو کمائی۔ میں جلوہ تگاں پرکاش اگما نوری، نور نورانہ دیو چکائی۔ میری انت ویکھو مات لوک مجبوری، دھول ہو کے رہی سنائی۔ ساچا تلک للائی مستک لگے نہ کوئے سندھوری، سندھیا سرگھی نہ کوئے وڈیائی۔ جدھر تگاں ہر ہر دے دے مغروری، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ کسے نظر نہ آئے نشانہ کوہ طوری، ثریا توں باہر بھینو نہ کوئے کھلایا۔ نام مستی دیوے نہ کوئے سروری، سرت شبد نہ کوئے ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتائی۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرے اُتے مارو دھیان، بن نیئاں نین اٹھائی۔ میرا گھرانہ ہویا سنج مسان، پون پانی سارے رہے گر لائی۔ آتم انتر نرتر کسے نہ ملے برہم گیان، پاربرہم میل نہ کوئے ملائی۔ دُھن آتمک شبد سنے نہ کوئے دُھنکان، انراگی راگ نہ کوئے درڑائی۔ امرت رس نجھر جھرنا بوند سوانتی کسے ملے نہ پین کھان، نا بھی کول نہ کوئے اٹھائی۔ میں صدی چو دھویں ہوئی خیران، خیرانی وچ روواں ماراں دھاہیا۔ میری میننتی کرو پروان، پر م پُرکھ دا واسطہ پائی۔ تسیں یودھے سوربیر نوجوان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ اپنے بھٹھے ویکھو شبد کھنڈے تیر کمان، چلیاں ہتھ اٹھائی۔ میرے اُتوں کوڑ دی میٹو دُکان، کوڑی کریا کرو صفائی۔ ست دھرم دا اکو جھلے نشان، نو کھنڈ پر تھی وجے ددھائی۔ توں میرا میں تیرا ساری دُنيا گاوے گان، آتم پر ماتم راگ الا ئیا۔ اکو مندر سوہے مکان، در دربارا اکو نظری آئی۔ اکو اشٹ ہووے بھگوان، دوسر سیس نہ کوئے جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سد لیکھا سب دا پور کرائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر نگاہ مارو جلدی، آپ اپنا پندھ مکائی۔ میری اگن بھجاو و بلدی، بلی دین دُنی نہ کوئے چڑھائی۔ ویکھو کھیل کلا ورتدی کجگ کل دی، کل کاتی ہوئی خلق خدائی۔ سار پاؤنی جل تھل دی، مہینل پردہ دینا اٹھائی۔ کسے نوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی پر بھو اپنا حکم ورتائی۔ جگت شرع میتوں دن رات سلّ دی، تکھی دھار رہی چلائی۔ میتوں آسایا آؤندی راجے بل دی، باؤن ڈھائی کرماں وچ میرا لیکھا گیا مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اگم اتھاہیا۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو کجگ انت کنارہ، نیا نوکا دھیان لگائی۔ ست بن ملے نہ کوئے سہارا، کوڑ گڑیارا بیٹھا ڈیرہ لائی۔ ایکا دیو ونجھ مہانا، دو جہاناں چو نال ملائی۔ لیکھا نچکے جیو جہاناں، جاگرت جوت کرو رُشنائیا۔ میرے اُتے ورتن والا بھانا، بھاوی

میتوں رہی ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم
برہمادی شبد انادی شاہ سلطانا شہنشاہ اِکو اک ایکنکار اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت نو پینڈ فروزشاہ ضلع فروزپُر سپورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کلجگ پر بھو میتوں ماردا ہاکاں، چاروں گنٹ کوک کوک سنائیا۔ دھرنی اپنا کھول کے رکھنا تاکا، گنڈا کھڑکی دھرم بند نہ کوئے کرائیا۔
میں پر بھو دا چوتھا جگ لاڈلا کاکا، ننھا بچہ سوبھا پائیا۔ میں تیرے اُتے ست سچ نوں مارنا ڈاکا، لُٹیرا ہو کے لُٹنا تھاؤں تھانیا۔ میری مدد کرے دُھر دا اگمی
آقا، عقل بُدھی والا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں نو کھنڈ پر تھمی دینا جھاکا، ستاں دیپاں حکم سنائیا۔ صدی چوڑھویں میرا اتم سمجھ کوئے نہ خاکہ، کی کلجگ
اپنی کار کمائیا۔ بھیمو ابھیدا باطن سمجھ کوئے نہ باتا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میرے محبوب اُچ عروج میرے نال اپنا جوڑیا ناتا، چرن سرن دتی وڈیائیا۔
میرا مالک سوامی اِکو اک بدھاتا، جو بدھنا دے لکھے لیکھ دے مٹائیا۔ اوہ دیکھنہارا چوڑاں طبق چوڑاں لوک جانے خلاصہ، چوڑاں و دیا بھیمو رہے نہ رائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوائیا۔ کلجگ کہے دھرنی ہو جانا ہوشیار، خبرداری نال درڑائیا۔ دُھر دا حکم
سُن لے سماچار، سمیں سمیں وچوں درڑائیا۔ کی کھیل کرے پروردگار، سانجھیا نور الاہیا۔ جس اوتاراں پورا کرنا ادھار، لہنے سب دے جھولی پائیا۔
پینغمبراں لیکھے رہیا وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ گروآں سندیسہ دیوے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول جنائیا۔ چاروں گنٹ تیرے اُتے
ہونا اندھیار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ ناتائنا میت مُرار، ساک سین نظر کوئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ہونا دھواں دھار، سچ چند نہ کوئے چکائیا۔
جگت وچھوڑا دے میت مُرار، پُرکھ ابناشی ملن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ کہے میں دُھر دے حکم نال رہیا لکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کرائے کر نیہار، کرتا پُرکھ اگم اتھاپیا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ فرورشاہ ضلع فرورپڑ سندر سنگھ دے گرہ * *

کجگ کہے دھرنی اٹھ دیکھ لے میرا بل، بلدھاری اکو نظری آئی۔ جس کوڑ کپٹ ودھایا چھل، چاروں گنٹ لئی انگڑائی۔ پوتر رہن دتا نہیں کوئی جل، اٹھسٹھ تیرتھ روون مارن تھاپینا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ پریم داوے کوئے نہ ٹل، جگت ٹلیاں سارے رہے کھڑکائی۔ کوڑ سنگھاسن میں ہر گھٹ اندر لیا مل، ست سچ رہن کوئے نہ پائی۔ دین دُنی اپنی سٹی دُنگھی ڈل، باہر سکے نہ کوئے کڈھائی۔ پھل رہن نہیں دتا مانس ٹھنی کجگ اتتم کل، کل کلیش دتا دکھائی۔ تیرا مسلہ کوئی کر سکے نہ حل، لہنا پور نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، سر میرے ہتھ رکھائی۔ کجگ کہے دھرنی میرا کھیل دیکھ جہان، جہالت وچ لوکائی۔ میں سوربیر بلوان، بلدھاری اکو نظری آئی۔ میرا حکم چلے شیطان، نو کھنڈ پر تھی بجے واہو داہیا۔ ثابت رہن دتا نہیں کسے دھرم ایمان، حق وچ نہ کوئے سمائی۔ مان رہیا نہیں کوئی انجیل قرآن، آیت شریعت بیٹھی کھ چھپائی۔ میرا اپرادھ ہو یا پردھان، چاروں گنٹ بجے واہو داہیا۔ میں دین دُنی دا بدل دتا ودھان، نام کلمے چلے نہ کوئے چترائی۔ ناتا رہیا نہیں کسے انسان، مُجبت وچ نہ کوئے سمائی۔ کیتا وچھوڑا گوپیاں کاہن، منڈل راس نہ کوئے رچائی۔ شبد سنے نہ کوئے دھنکان، امرت رس نہ کوئے چکھائی۔ چاروں گنٹ کوڑ نشان، کوڑی کر یا نال جھلایا۔ راج راجان شاہ سلطان کیتے بے ایمان، عدل انصاف نہ کوئے کمائی۔ میں سوربیر جودھا بلوان، بلدھاری اکو نظری آئی۔ میں دسدا نال ایمان، ست سچ دیاں سنائی۔ صدی چودھویں سب نوں کرنا ویران، ویری گھر گھر دینے بنائی۔ میرا خوشیاں والا چوداں لوک ہووے تمام، چوداں لوک نال ملائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی سب دا جانی جان، جانہار اک اکھوائیا۔

* ۱۷ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ بستی خلیل ضلع فروزپور ارجن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں تیرے در دی باندی، بندگیاں والیاں بندنا وچ سیس نوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا ڈھولا گاؤندی، نام ندھانا سری بھگوانا
 اکو اک جنایا۔ میری آشنا منسا خواہش تمنا بھری رہے چاواں دی، چاؤ گھنیرا اکو اک درسایا۔ توں میٹوں وڈیائی دتی دھرنی والی ماں دی، متا جگت والی
 نال رلایا۔ میری دہائی میرے اُتے کھجک جیواں بدھی ہوئی کاں دی، گرگھ ہنس نظر کوئے نہ آئی۔ شرع بن گئی سور گاں دی، صاحب سنگر تیرا بھو
 کوئے نہ آئی۔ توں عدالت کر میرے اُتے نیاں دی، عدل اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ
 تکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے آشنا تک لے بُریاں، بُریاں کھوج کھوجایا۔ لیکھا جان لے اپنیاں پُریاں، پورن سنگر کھوج کھوجایا۔ میریاں ونگیاں
 ٹیڈھیاں ہونیاں دھریاں، دھر مالک دیاں درڑایا۔ لوکاں پر لوکاں جڑدیاں جانڈیاں پُریاں، منڈل منڈپ ویکھن تھاوں تھانیا۔ میرے اُتے جگت
 جگیا سو آں رُوحاں ہونیاں نگریاں، سنگر شبد نہ کوئے ملائی۔ کوڑ گڑیاریے مارگ جانڈیاں تریا، بھجن واہو داہیا۔ میرے سینے اُتے شرع والیاں چلن
 چھریاں، شہنشاہ کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا تک لے انتشکر
 حقیقی، حقیقت دے مالک کھوج کھوجایا۔ بن سور یہ چند ہوئی تاریکی، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ دین دنی ہوئی شریکی، لاشریک تیرا بھو کوئے نہ پائی۔
 تیرے وچ حق توفیقی، توں طاقتور نور الاہیا۔ مانو جاتی بدل دے نیٹی، نیتیان اپنی دیا کمایا۔ آتم پر ماتم بخش پریتی، پریتم ہو کے ملنا چائیں چانیا۔ توں
 میرا میں تیرا سارے گاؤں گیتی، گو بند ڈھولا اگم اتھایا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیتی، کعبہ اکو اک دکھایا۔ جتھے زرگن دھار جوت آیتی، ترے بھون
 دھنی پردہ دینا اٹھایا۔ میری آشنا منسا کرنی ٹھانڈی سیتی، اگنی تت بُجھایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرا بچھلا لیکھا مکا توارنجی، تریک توارخ اپنی اک
 سمجھایا۔ در ٹھانڈھے منگوائی بھیکھی، بھکھک ہو کے جھولی ڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا آپ
 سہایا۔ دھرنی کہے میرے سنگر پُرکھ اکالے سجن، میت پیارے دینی وڈیایا۔ تیرے چرن دھوڑ کراں مجن، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ توں دین دیال

سدا دکھ بھجن، بھوساگر پار دینا کرائیا۔ جن بھگتاں نیترا پاؤنا نام انجن، اندھ اندھیر گوائیا۔ توں ست سچ دا کر پر بندھن، محکم اپنا اک ورتائیا۔ کوڑ گڑیار توڑ دے بندھن، پھند نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ پیار دامستک دھوڑ لا دے چندن، ممتا موہ مٹائیا۔ متر سہیلے لا کے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جائیا۔ گرگھ گرسکھ چاڑھ دے رنگن، رنگت اکو اک جنائیا۔ در ٹھانڈے آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ہر جن مائس جنم نہ ہووے بھنگن، میل ملاؤنا سچ سُبھائیا۔ نج آتم دینا انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دُئی دویتی ڈھاہ دے کندھن، بھرم دینا مٹائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھندن، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ سرت شبد لگا کے لگن، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ دوار ایکنکار ایک لاؤنا سگن، ست سچ کرنی آپ گڑمائیا۔ تیری ہستی وچ تیری مستی نال ہووے لگن، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ میری میننتی منظور کریں بدن، بندگی وچ سیس نوائیا۔ توں مالک برہم دھار برہمنڈن، برہمانڈ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں پندھ مکاؤنا جیرج انڈن، اُتہج سبتج سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ توں صاحب سنگر سورا سرنگن، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل سدا سد ورتھنڈن، وچ برہمنڈن برہم دے مالک پار برہم ہونا آپ سہائیا۔

* ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت نو فروزپُر چھاؤنی رام سنگھ دے گرہ گوال ٹولی مکان نن ۳۸۶ *

دھرنی کہے دو جہان سُنو میرے اگئی وپرو، وارتا اپنی اتشکرن جنائیا۔ دھیرج دھیان نال تلو میرے اُتے دھرو، دھرم دی دھرم نال سنائیا۔ نگاہ مارو تیس اوتار پیغمبر پیرو، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگائیا۔ گرو گرو دیو ویکھو دھر دے ہیرو، ہر گھٹ اندر کھوج کھوجائیا۔ سمند ساگر نگاہ مارو نیرو، نر نرائن کی محکم ورتائیا۔ میرے پریمیو جگ جگ دے حامیو میرے سیس توں لٹھا جانو چیرو، چری وچھنیاں میل نہ کوئے ملائیا۔ بھگت سہیلیو جگت اکیلیو ہوو نہ مول دیکھرو، چنتا غم نہ کوئے رکھائیا۔ میرے اُتے قیمت پے گئی رویداس والے کسیرو، چکرورتیاں بھو نہ آیا رانیا۔ ہر جن اپنے پوتر

کرو ضمیر، زمیں زما ہو کے دیاں جنائیا۔ چار جگ دی دھرم دھار میرے اُتے مذہباں والی دیکھو کپرو، نگاہ نگاہ نال ملانیا۔ جس دا لیکھا کھنڈیاں نال
 شمشیر، تیر کماناں ترکشاں نال سہانیا۔ سو وقت سہنجن سب نے دیکھنی اپنی تقدیر، تدبیر پر بھ دی نال ملانیا۔ مینٹوں ایوں جا پدا میرے اُتے سب نے بٹا
 ہونا زیرو، زیر زبر نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ دیکھو اشارہ دیندا بھگت کپرو، قبراں توں باہر سنانیا۔ دھرنیے مرنیے پڑکھ اکالا دین دیاں جوتی دھار ایکنکار
 پروردگار سانجھیا رکھتی آئے وہیرو، رہبر نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ دھرنی کہے میرے سنگر شبد سلطانا، شہنشاہ تیری اوٹ تکانیا۔ میں بن نیناں نین کران دھیانا، بن اھیاں اکھ اٹھانیا۔ توں
 والی دو جہاناں دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جگ جگ زرگن سرگن پہرے بانا، اوتار پینمبر گرو گرو دیو تیرا روپ اگم اتھاپیا۔ انت کنت بھگونت میرے اُتے
 دیکھ کلجگ اندھیری شاما، شام گھنٹیا رام رمیا میری سار کوئے نہ پانیا۔ پینمبراں حق سنے نہ کوئے دامہ، نوبت نام نہ کوئے جنانیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر
 دے میں اکو منگ منگاؤنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ سو پڑکھ زرنجن ہو مہربانا، ہر پڑکھ زرنجن لے انگڑانیا۔ ایکنکار بخش دے مانا، آد زرنجن تیری
 سرانیا۔ ابناشی کرتے دے دے دانا، سری بھگوان جھولی دے بھرانیا۔ پاربرہم میرے اُتے ہو پردھانا، پردھانگی اکو دے دکھانیا۔ تیرے سنگر شبد دا
 ہوئے ترانہ، تریا توں باہر کر پڑھانیا۔ مانو ذاتی آتم دے برہم گیانا، پاربرہم پر بھ اپنا بھو گھلایا۔ امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی بخش دے پینا کھانا،
 جگت ترسنا دینی مٹانیا۔ ذھن آتمک راگ تیرا سنن سارے انادی گانا، انادی ناد ذھن کر شنوانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اکو اشٹ مناؤنا، پڑکھ
 اکالے دین دیاں دوجی اوٹ نہ کوئے رکھانیا۔ چار ورن اٹھاراں برن منن تیرا بھانا، دین مذہب سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا میرے
 اُتے اکو ہوویں رانا، رعیت لکھ چوڑاسی سو بھاپانیا۔ تیرا اکو گرو دوارا مندر ہووے مکانا، کعبہ اکو اک سہانیا۔ تیرا دھرم دا دھرم ہووے نشانہ، نو ست
 وجے ودھانیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے مانس مانو ماش پر بھو ہووے نہ کوئی بیگانہ، دئی دویت دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، مانگت ہو کے در ساچی منگ منگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کلجگ روندی گرو لاوندی، میرا گرو دے ڈھانیا۔ میں جگ چو کڑی تھکی

ماندی، دوس رین بھجھاں واہو داہیا۔ میں سنجگ تریتا دواپر تیریاں اوتاراں پیغمبراں گروآں صوفیاں دا بھار رہی اٹھاؤندی، ہرجن اپنے سپنے اُتے اٹکایا۔ اوہناں دے چرناں دی دھوڑی نال اپنی دُرمت میل رہی گواؤندی، میرے پاپاں ہندی رہی صفایا۔ تیرے نام دا رس بھوجن انر سیئے رہی کھاندى، امرت نال اپنی تر کھا بھجھایا۔ میں در درویشن بھکھارن تیری باندى، جگ جگ سیو کمایا۔ کلجگ انت میرے اُتے چاروں کُنٹ کوڑ دی جھلے آندھی، پون ٹھنڈی نہ کوئے دکھایا۔ میرے سپس دی کھلی مینڈھی، بھاگ والی رہی نہ انت پراندى، پران ادھاری تیرے آگے واسطہ پانیا۔ تیرے حکم نال دین دُنی کھاندى ہڈ ماس ناڑی والی ڈھانڈی، سوراں کھل لہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کی دساں اپنی دلیل، دیلاں والے کوٹن کوٹ تیتوں رہے سنایا۔ میری بنا آشنا توں اکو اک دلیل، دلبر دلدار دیاں درڈایا۔ جس دی دو جہان پھر ہووے نہ کدے اپیل، حکم حکم وچوں نہ کوئے بدلایا۔ جے توں میرا مالک نوجوانا چھیل چھیل، نوجوانا اک اھوایا۔ میرا مارگ تک مہین، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ کیوں آتم پر ماتم رہی نہیں تیرے ادھین، کلجگ کوڑ گڑیا اپنا زور ودھایا۔ کیوں ست دھرم کلجگ ہوشیارے لیا چھین، دھرم دوارے سارے رہے گر لایا۔ کیوں ہوئے ہنگتا ہنگاری وجے بن، تیرے نام ندھان دی دُھن سنن کوئے نہ پانیا۔ دھرنی کہے میرے مالک آمین، یا مین تیری اوٹ تکایا۔ میری دروہی میری بیننتی کریں تسلیم، تسبیاں منکیاں والا میرے اُتے پاک پوت نظر کوئے نہ آیا۔ چار جگ دے گرنھیاں شاستراں دی جگیا سوآں تیری بھلی تعلیم، ہر دے ہر سکے نہ کوئے وسایا۔ میں چاہندی میرے اتوں دیناں مذہباں دی میٹ دے تقسیم، تصور اکو اک اپنا آپ کرایا۔ توں مالک خالق آد جگاد شہنشاہ رحیم، رحمان تیری وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میں بیننتی کراں مٹی خاک زمین، جس دی قیمت نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے میرے سورے سر بگے، شہنشاہ تیری سرنایا۔ تیرا نور نورانہ دیک اکو جوت جگے، آد جگاد کرے رُشنایا۔ توں شاہ سوارا نرگن دھار شبد سروپی آسو بگے، لگاماں اپنے ہتھ رکھایا۔ کوٹن برہمنڈ کھنڈ تیرے چرناں ہیٹھ دبے، الکھ الکھنے تیرا انت کوئے نہ پانیا۔ میں تیتوں دیواں سدے، صدقے واری گھول گھمایا۔ میرے مالک خالق دے خالق نرگن دھار آونا بھجے، بن قداماں قدم اٹھایا۔ دروہی میتوں کچھنی

کوئی نہ وجہ، وجوہات آپے دیکھ دکھائیا۔ مینٹوں ایوں دسدا تیری سرشٹی درشٹی وچ ہو گئی گئے، ہنس روپ گرکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ دا ڈنکا وجے، دھرم دی ہوئے نہ کوئے شنوائیا۔ بنا تیری کرپا تیرا گرہ کسے نہ لہے، سچکھنڈ ملن کوئے نہ آئیا۔ تیرا آؤنا ہندا میرے اُتے کدے کدے، قدیم دے مالک دیاں سنائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کھیل کھیلدے رہندے وچ مدھے، نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیرا لھم سنائیا۔ کرپا کردے میرے نور الاهی رتے، بنا لہا زبان رہی سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی سُن شبد اگئی ایک، ایکنکار ہو کے دیاں جنائیا۔ اکو نور جوت رکھنی ٹیک، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ شبد سَنگَرُو دیواں بھیج، دُلھا ڈھر دا بے پرواہیا۔ تیری سُنہنجنی کرے تیج، سُنکھ دے آسن ڈیرہ لائیا۔ میرا جوتی جلوہ دیوے تیج، چار کُنٹ رُشنائیا۔ کوڑی کرپا کرے کھیت، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ آتم پر ماتم بخش کے ہیبت، سُرَتی شبد نال جڑائیا۔ ساچی کرے رُت سُنہنجنی چیت، بسنتی اپنے نام نال مہکائیا۔ نوواں کھنڈاں پاوے بھیت، بھیو ابھید آپ گھلائی۔ جس کارن سَنگَر ارجن سیس پوائی تتی ریت، دھرنی تیرا اگنی تت دے بُجھائیا۔ جس کارن گوہند بچے کیتے بھیٹ، بالے نینہاں ہیٹھ دہائیا۔ اوہ گوہند دُلھا شبد ڈلارا بن کے کھیوٹ کھیٹ، تیرا بیڑا نیا نوکا نام دھار پار کرائیا۔ توں چرن کول دھرنی اُس دے جانا لیٹ، لٹاں کھول کے سیس نوایا۔ اپنا خالی وجا کے دسیں پیٹ، پٹنے والے اگے دیس دہائیا۔ سو سَنگَر پُرا حاضر حضورا شبدی دھار تیرا لیکھائے دیکھ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیری بدل دیوے جنم کرم دی رکھ، رکھیاں نیاں توں باہر اپنا بھیو گھلائی۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ملا شیخ، مسانکاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ درس وکھاوے نیتن نیت، نچ لوچن کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم اک ورتائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میرا فقرہ سدھ لے فقط، نراکھر دھار دیاں جنائیا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ وچ جگت، و دیا وچ نہ کوئے جنائیا۔ توں نگاہ مار لے میرے پیار وچ میرے متے بھگت، بن بھگتیوں بھگون اندر اپنا میل ملائی۔ اپنے شبد دی دے کے شکت، نام نال شخصیت دتی بدلایا۔ لیکھے لا کے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی اپنے رنگ رنگایا۔ او دھرنی توں میرا لہنا دینا ہور دیکھ لے ادھک، ادھیکار والیے مینٹوں دیاں جنائیا۔ جس کارن سرشٹی اُتے جنم دوا یا بھگت بدھک، لہنا دینا کرشن کاہن پور کرائیا۔ توں ایوں نہ مور کھے بھٹک،

دھیرج دھیر دیاں درڑایا۔ میرے حکم نال شبدی چڑھن والا کٹک، لٹک توں پرے لیکھا دیاں دکھایا۔ صدی چودھویں دُھر دا حکم بڑا سخت، سختی نال درڑایا۔ تُوں خوشیاں نال وقت سُنھننا ویکھنا نہ ایویں ترس، رحمت تیرے اُتے کمائی۔ نی دروہی پھرنی دُنیا اُتے اگلے برس، برسی برسی نال ملائی۔ تیرا پوتر ہندا جانا فرش، والی عرش ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے سیس جھکائی۔ دھرنی کہے پر بھو میں جھک جھک سیس نوواں چرن، چرنودک دینا کھ چوایا۔ میرا کھل جائے بن نیتراں توں ہرن پھرن، دو جہاناں تیرا کھیل ویکھ دکھایا۔ میں بنا ویدا اکھراں توں تیرا حکم لگا پڑھن، سچھنڈ دوار اینکار درگاہ ساچی مقامے حق دھیان لگایا۔ اکو اوٹ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری ہووے سرن، سرنگت اکو اک دینی سمجھایا۔ میرے اُتوں جھگڑا میٹنا ذات پات دین مذہب ورن برن، اکو رنگ سورے سربنگ مانس مانو مانکھ دینا رنگایا۔ تُوں آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ستگر بودھ اگادھی تارن ترن، تارنہار اک اکھوایا۔ تُوں وشن برہما شو گھاڑن گھرن، ترے گن مایا پنچ تت لکھ چوڑاسی گنڈھ پوایا۔ میں اکو پلو تیرا پھریا لٹن، جگت جگدیش میری آشا پور دینی کرایا۔ جھگڑا میٹ دے سیس دھرن، قاتل مشمول دا لیکھا رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائی۔ پُرکھ اکال کہے سُن دھرنی دھول، دھرت دھول دیاں جنایا۔ میرا لہنا دینا قول اقرار ویکھ لے اول، آد جگاد دا بھو کھلایا۔ میں ہر گھٹ رہیا مول، چوڑاسی وچ سمائی۔ میرا روپ نہ ساول نہ سول، رنگ نظر کسے نہ آیا۔ تُوں ویراگن ہو نہ بول، بوری ہو نہ دے دُہایا۔ میں ویکھنہارا اون گون، ترے بھون کھوج کھوجائی۔ چوڑاں لوک میتھوں کمبن، چوڑاں طبق رہے گر لایا۔ میرا تن وجود نہیں بدن، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوایا۔ میرا ستگر شبد سورپیر سربنگن، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ اوہ میرا حکم منائے وچ برہمنڈن، پُریاں لوآں آکاشاں پاتالاں گگن گگننتراں زمیں اسماناں رہیا سنایا۔ اُس نوں اکو ڈھولا گیت دس کے چھندن، تُوں میرا میں تیرا دیاں سمجھایا۔ اوہ لکھ چوڑاسی وسے کایا انگن، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لایا۔ پریم پیارا پریم پیارا ہو کے دو جہاناں میرا نام آوے ونڈن، اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ کوڑی کریا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار تن وجوداں وچوں آوے کڈھن، مایا ممتا نال ملائی۔ ست دھرم ہر ہر دے وچ آوے ونڈن، گھر گھر گرہ گرہ دے کُٹایا۔ نج آتم دے کے اگم

انندن، انند انند وچوں دکھائیا۔ ساچے پریم دادے کے پرمانندن، مہارِس اک چکھائیا۔ ترے گن مایا کوڑی میٹ کے اگن، اگنی تت دے بُجھائیا۔ تیرے اُتے میرے سنت سہیلے دپیک جگن، چاروں گنٹ ہوئے رُشنائیا۔ کلجگ کوڑے بھانڈے ماٹی بھججن، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ توں ساچی دھوڑی پھیر کرنا محن، اِشان اک دکھائیا۔ ملے میل پُرکھ پُرکھو تم موہن مادھو مدن، جو مدھر دُھن دے سنائیا۔ کرپا کرے سوامی دُھر دا سجن، سجنو آ ہوئے آپ سہائیا۔ توں کتے نہ جاویں لبھن، سمبل بہہ کے تیتوں لے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، تیرا پردہ دے اُٹھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں نیترا کھلاں اڈیکاں، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جس میرے اوتوں میٹنا اندھیرا تاریکا، نور نور جوت چند کرے رُشنائیا۔ اپنیاں بخشے حق توفیق، رحمتاں نام ورتائیا۔ میریاں آساں منسا پوریاں کرے امیدیاں، اُس دی آمد وچ بیٹھا نین اُٹھائیا۔ جو اپنیاں بھگتاں سنتاں صوفی فقیراں عزیزاں، عاجزاں میل ملائیا۔ ساچے مارگ دیاں دے تمیزاں، بدی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم کر کے ریجھاں، میلا میلے سچ سبھائیا۔ کایا مندر دیاں لنگھ دلیرا، گرہ دسویں ہوئے سہائیا۔ کسے دیکھنا پے نہ لا کے نیجھا، جن بھگتاں نچ لوچن نین دے کھلائیا۔ اپنا مارگ دس کے سپدھا، محبان بیدو اپنا بھيو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ چڑھائیا۔ دھرنی کہے کرپا کرے میرا صاحب دِیالا، دین دِیال دِیا کمائیا۔ میرا رُپ اُس دی بنے سچی دھر مسالہ، نو کھنڈ اکو خوشی بنائیا۔ کلجگ کوڑا میٹے جنجالا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ میرا لہنا دینا مکائے حالہ، پورب کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت سہیلے ترے اپنے نام دی اوہناں دے اندر رکھ کے مالا، من کا مکا دے بھوائیا۔ بجر کپاٹی توڑ کے تالا، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ امرت نام پیا پیالہ، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ نرگن نور اگنی دپیک آپے بالا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں گھالنی پے نہ گھالا، گھر بیٹھیاں گھر وچ گھر دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ دھرنی کہے میں سنا اگنی پیغام، بے خبراں خبر جنائیا۔ کی لہنا دینا میرا پورا کرے امام، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ کی حضرت عیسیٰ موسیٰ لیکھا چکائے وچ عوام، عام سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کی شرع زنجیراں کٹے آزاد کرے غلام، غُربت کوڑی باہر کڈھائیا۔ کی نام کلمہ ڈنڈاوت بندنا سجدہ دے سلام، سیس جگدیش اکو اک سرب نوائیا۔ کی بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا جن

بھگتاں کھولے تمام، طبع کوڑ دا لیکھا دئے مُکائیا۔ دھرنی کہے میں اوس پر بھو نوں کراں پر نام، جگ جگ سیس نوایا۔ جس کرپا کر کے بدھک توں کیتا
 سنگھ رام، رام ہو کے رہیا آپے آپ گوسانیا۔ بناں بلاں توں پیا کے جام، نام نُماری دئے چڑھائیا۔ ساچے گھر بخش بسرام، سچ سُنھنجی دتا لٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں سب نوں کراں نمستے، نمو نمو سیس جھکائیا۔
 جس دی مہما چار جگ گئے کھدے، کاتب قلم شاہی نال وڈیائیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو نام کلمے آئے سکھدے، دُھر سندیسے جگت وچ درڑائیا۔
 سچھنڈ دوارے آئے لٹدے، سُنھنجی سیجا سوبھا پائیا۔ اوہ کلجگ انت سری بھگونت دے پیارے و نجا رے بن گئے پتھر اٹ دے، پاہن ڈوبے جگت
 لوکائیا۔ دروہی کہے دھرنی میرے اُتے جگیا سوآں دے منوئے پر بھ چرن مول نہ ٹکدے، ٹکے مستک لاؤن والے سارے پاہناں پتھراں سیس جھکائیا۔
 کسے بھو نہ آئے گوہند والی اک چٹ دے، جو کتا کائنات توں باہر گیا لگائیا۔ استھل پُبارے مندر صدی چوڑھویں کسے نہ دسدے، درگاہ ساچی نین نہ
 کوئے ملائیا۔ پیار ملن نہ پُرکھ ابناشی دُھر دے مت دے، پت پر میثور گود نہ کسے لکائیا۔ دین دُنی جھگڑے کوڑ مول نہ مٹدے، پردہ سکے نہ کوئے
 اُٹھائیا۔ جس ویلے پنج تت کایا روپ بنا لئے ساچے سکھ دے، ساچی سکھیا وچ سمائیا۔ پھیر میل ہونے گوہند ماہی پیارے مت دے، جو متر پیارا یارڑا سچ
 ہنڈھائیا۔ کلجگ پینڈے اتم گنے نت دے، سنجگ سچ لئے انگڑائیا۔ دھرنی کہے میرے اوتوں بھانڈے بھجنے کوڑی بھری وکھ دے، تن ماٹی رہن نہ پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرے کھیل آد جگاد سدا نت نوت
 دے، نر نرائن تیری تیرے در گرہ بے پرواہیا۔

* ۱۸ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ بستی تیغا سنگھ ضلع فروزپور سادھو سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں پریت رکھاواں گی۔ توں میرا میں تیرا ڈھولاگیت راگ اکو گاواں گی۔ میری کایا کرنی ٹھانڈی سیت، در ٹھانڈے منگ منگاواں گی۔ خبر سندیسے دیواں دیوہرے مندر مسیت، گرو دوارے چرچاں آپ جناواں گی۔ میرے مہربانا سری بھگوانا دو جہاناں میٹ دے کوڑی ریت، مانگت ہو کے ساچی منگ منگاواں گی۔ ہر ہر دے وسنا چیت، گرہ گرہ اندر تیری اوٹ تکاواں گی۔ کوڑ گگرم دی میرے اتوں میٹ دے لیک، در تیرے واسطہ پاواں گی۔ توں مالک واحد لاشریک، پروردگار سانجھے یار تیرا راہ تکاواں گی۔ تیرے وچ حق توفیق، در ٹھانڈے الکھ جگاواں گی۔ لیکھا رہے نہ اوچ نیچ، راؤ رنکاں اکا گھر وکھاواں گی۔ ڈھر دا کلمہ دس حدیث، حضرتتاں توں پرے تیرا نام جناواں گی۔ تیرا لہنا دینا میں اکیس، جگت جگدیش تیرے آگے واسطہ پاواں گی۔ اکو چھتر جھلے تیرے سیس، دوجا اشٹ نہ کوئے مناواں گی۔ توں صاحب سوامی ساجن بنا سیت، ترے گن اتیت تیرا راہ تکاواں گی۔ لکھ چوراسی پوتر کرنی نیت، نیتوان در تیرے اوٹ تکاواں گی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگاواں گی۔ دھرنی کہے پر بھو میری بھجا دے اگن، امرت میگھ دو جہان برسائیآ۔ تیرے نام ندھان وچ ہوواں مگن، دوسر اور نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرا پوتر کر دے بدن، دُرمت میل دھوآئیآ۔ در ٹھانڈے آئی منگن، خالی جھولی دینی بھرائیآ۔ سچھنڈ نوآسی چاڑھ کے رنگن، رنگت اکو دینی جنائیآ۔ میرا بھاگ ہووے نہ انت مندن، مند بھاگ میٹ مٹائیآ۔ تیری دھوڑی مستک لاواں چندن، ٹکے خاک رمائیآ۔ میرے اتوں نشانہ میٹ دے تارا چندن، صدی چو دھوپیں نال رلائیآ۔ ست دھرم دا اک پہنا دے کنگن، گو بند لیکھ ہتھ پھرائیآ۔ نگاہ مار لے وچ ور بھنڈن، برہمانڈ تیری سرنائیآ۔ کوڑ گگرم کر دے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ اک چکائیآ۔ تیرا نام چند پرچنڈن، پاربرہم پر بھ ہونا آپ سہائیآ۔ توں دین دیال بخشندن، رحمت دینی کمائیآ۔ ست سچ دادے انندن، اند اند وچ سمائیآ۔ میرے اتوں شرع دی دوتی ڈھاہ دے کندھن، حد حدود نظر کوئے نہ آئیآ۔ میرا سینہ کر دے ٹھنڈن، سنگر ہونا آپ سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میں ست سچ دی پیاسی، پر م پڑکھ پر بھ میری

ترکھا دینی بُجھائی۔ میری نو نو چار دی آسی، آساوند آشا پوری دینی کرائیا۔ میں تیرا جلوہ نکاں نور جوت پرکاشی، پرکاشت لیکھا تھاؤں تھانیا۔ میرے محبوبا میری انتم لاه اُداسی، اُد توں باہر لئے انگڑائی۔ میں در دوار تیرے ہوئی داسی، داستان تیرے اگے لکائی۔ میرا شاہو بھوپ بن شاباشی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ میرے منڈل پا دے راسی، سرت شبد گوپی کاہن نچایا۔ شرع زنجیر توڑ کر خلاصی، خلاصہ اپنا دے سمجھایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا اک ابناشی، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میرا لیکھا پورا کر دے سواس سواسی، ساہ ساہ تیرا نام دھیایا۔ تیرے حکم وچ حضرت عیسیٰ چڑھ گیا پھاسی، نور جوت جوت وچ ملائی۔ توں سب دا لیکھا جانے تن پوشاکی، پردہ پردیاں وچو اٹھایا۔ میرا لہنا دینا دے دے باقی، پورب رہن کوئے نہ پائی۔ پرگٹ ہو کے آئیوں لوک ماتی، متا اپنے نال رکھایا۔ اندھ گھور دے اندھیری راتی، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ میرے صاحب سلطان بن جاساتھی، سگلا سنگ بنایا۔ توں پُرکھ اکالا سرب کلا سمرا تھی، پروردگار نور الایا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، دھوڑی تیری خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری آس اک رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر بھر دے نام، انتشکر وچ سمائی۔ امرت دے دے جام، پیالہ صبر صبور پیائی۔ مالک بن جا دھر دے رام، میری رام دُہائی۔ سہانتا کر دے اگے شام، رین اندھیرا دے چکائی۔ نور اُجالا کر دے امام، عملاں توں رہت بے پروا ہیا۔ کل کلکی میرے بلوان، بل دھاری لے انگڑائی۔ کل کلکی تیرا کھیل نکان، دو جہان دوہری دھار پرگٹائی۔ توں حق یودھا سری بھگوان، وڈ وڈا اک اکھوائیا۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرنائی۔ دھرنی کہے میتوں دھرم دادے دے دان، دست اگم ورتائی۔ میرے اُتے ہونا مہربان، مہر نظر نال ترایا۔ تیرے سنتاں بھگتاں توں جاواں قربان، کر بلے والیاں دا لیکھا دینا مکائی۔ تیرا دھرم دا جھلے نشان، نشانہ کوڑ رہن کوئے نہ پائی۔ گرگھ ساچے اپنے در کریں پروان، سادھو سنت انت چرناں وچ لکائی۔ دھرنی کہے میری بیننتی اک میں بدھ ہین آنجان، عقل چلے نہ کوئے چترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد انت جگا جگنت وچ جہان، جہالت کوڑی سنگر شبد اگمی نور نور نورانے دینی مٹائی۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند بستی تیغا سنگھ ضلع فرید کوٹ راجندر سنگھ دے نوٹ *

نارد کہے واہ میرے بھگوان سورے سر بکے، سمرتھ تیری وڈ وڈیاں۔ تیرے کھیل تلے جگ چوکڑی پچھے آگے، دین دنی دھیان لگایا۔ میں پھر دا رہیا جگ چوکڑی پیر دے، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ بن تیری کرپا تیرا نور کتے نہ لہے، سر شٹی کھو جے تھاؤں تھانیا۔ جدھر جاواں بھگت سنت صوفی تیتوں دیندے سدے، نام کلیاں وچ رہے دھیانیا۔ آتم رس دے دیندے مزے، مجلس اپنے نال رکھانیا۔ مہربانا توں ملدا کدے کدے، نوٹ اپنا ویس وٹایا۔ ہن ویکھیں کلج دھار حدے، اپنا پندھ مکانیا۔ سپس دستار رہی کسے نہ پگے، پگ چل تیرے چرناں درس کوئے نہ پانیا۔ تیرا نام نئے کوئے نہ ندے، انراگی راگ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ توں کرپا کر جن بھگتاں آپ لڈا لڈے، اپنی گود اٹھانیا۔ جس اپنی دھاروں کڈھے، جوتی جوت وچوں پرگٹانیا۔ جس لکھ چوراسی جیو جنت چھڈے، سنت سہیلے اپنے رنگ رنگانیا۔ گرگھاں بھاگ لگا دے یدے، یدی یدپ اپنی دیا کمانیا۔ تیرے آگے ہر جن کھوتے ہتھ بدھے، بندنا وچ سپس جھکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا لینا ملانیا۔ نارد کہے وقت یاد کر لے دیوہرا دادو، گو بند شبد دھیان لگایا۔ میرے دھر درگاہی موہن مادھو، مدھر بن تیری وڈیاں۔ تیرا دوسر دے کوئے نہ لاگو، ہم سا جن نظر کوئے نہ آئی۔ تڈھ بن جگت جہان بنے کوئے نہ آگو، آگا سکے نہ کوئے ودھانیا۔ گو بند دا میتا اوس ویلے نال سی سنگھ سادھو، سادھنا اپنی وچ سماںیا۔ سچا چک کے اپنا بازو، بازاں والے دی دتی دھانیا۔ ایس اتم آونا کل دیس ماجھو، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ ست دا تولے تولے نال ترازو، کھنڈا اکو ہتھ اٹھانیا۔ شبد سندیسہ کایا اندر سنائے نادو، انحد اپنی دھن سنانیا۔ پریم پیار دا پاوے جادو، یدو وچھڑے لئے ملانیا۔ دھر دے حکم وجائے ڈھاڈو، ڈھنڈورا دو جہان پھرانیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہا گاڈو، گاڈ گانڈ اکو نور الاہیا۔ دھر کا کلمہ رکھ کے راڈو، دو جہان بھے جنانیا۔ ست پریم سنائے رباو، نانک گو بند دھار پرگٹانیا۔ میل ملائے مالوا دواو، دروہی اپنی کھیل کھلایا۔ بن بھگتاں کسے نہ آوے قابو، قابل قندھاری ویکھن نین اٹھانیا۔ ست پریم دار کھے مزاجو، مزاج جگت نال رکھانیا۔ لیکھا چکائے ایدھیا پرگو، کاشیاں کپٹ دے مٹانیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے وادھو، ویدا اپنی اک سمجھانیا۔ جن بھگت ترائے بناں

سامدھو، سمگری اِکو اِک ورتائیا۔ بھيو گھلا کے بودھ اِگادھو، بُدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ جتھے نہ کوئی سوال جوابو، بُچھن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ لہنا دینا پورا کرے نانک والا بغدادو، دجلا فرات نال ملایا۔ جُگ جنم دے وچھڑے سنت سہیلے اپنے کرے قابو، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ دو جہاناں اِکا اِک اِکلا بنے آگو، مالک اِکو اِک درسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکا دیوے دُھر دا ور، دُھر منتر نام جنایا۔ نارد کہے اوہ دھرنیے تیرا آ گیا دُھر دا بابو، پتا پُرکھ اکال نور الاہیا۔ جس دا آدانت اِکو جاو، اجپا جاپ نال ملایا۔ تیرا ترے گن میٹے تاو، اگنی تت دے بُجھایا۔ جیواں جنتاں کرے پاکو، پنت پنت ہووے لوکایا۔ آتم پر ماتم بنائے ساکو، صاحب سجن اِک اکھوایا۔ جن بھگتاں اندر وڑ وڑ جھاو، بن نیناں نین اُٹھایا۔ سنگر شبد بنا کے کاو، نکا ننھا بھیجے تھاؤں تھانیا۔ تیری میٹے رین اندھیری راٹو، رُترئی اپنے نال مہکایا۔ لیکھا جانے پیغمبراں والا باطن باٹو، بھيو ابھید دے گھلایا۔ ست نارد دی ست دے کے داٹو، دیاوان ہوئے سہایا۔ آوے پاڑ گگن دی چھاٹو، چھپر چھن سمجھ کوئے نہ پانیا۔ نی اوہ بے پرواہ اِگم اتھاہ دین دُنی توں وکھرا ہووے افلاطو، جس دا الف یے بھيو کوئے نہ پانیا۔ تیرے اُتے جھگڑا میٹے کوڑ تماکو، گوہند دا لہنا ویکھ وکھایا۔ صدی چودھویں سب دے پردے ڈھاو، جن بھگتاں سر ہتھ لکایا۔ دین دُنی لٹے بن کے ڈاکو، دھاڑوی دھاڑے مارے تھاؤں تھانیا۔ مایا ممتا وزن رہنا نہیں دھڑی سیر چھٹانکو، ریتاں وند نہ کوئے وندایا۔ جن بھگتاں بحر کپاٹی پاٹو، میل میلے پورن سنگر دُھر دا ماہیا۔ جن دین دُنی دے ویکھنے ٹاپو، دوس رین اپنا پنڈھ مُکایا۔ دھرنیے اپنے چرن نال پوتر کریگا چھاٹو، سینے تیرے کرے صفایا۔ پارس کنجن بنا کے دھاٹو، کلجک لوہا روپ دے بدلایا۔ توں میرا میں تیرا کھول کے ہاٹو، نام ونج اِک کرایا۔ نی توں گھنمن والی جگ چوکڑی وانگ لاٹو، لٹا کھول کے تکنا دُھر دا ماہیا۔ جس دے کولوں کوئی وِلا گرگھ لاہا کھاٹو، کھٹکے وِج سرب لوکایا۔ توں پھر اپنا سیس گنداویں گھلا رکھیں نہ جھاٹو، کنت سہاگ اِک منایا۔ سچ پریتی جوڑ دینیں نہٹو، ناتواں جو بن ونٹی ہو کے لینئی انگرٹایا۔ اندروں کڈھے تیرے بھرم بھراٹو، بھرماں ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگائے لوک ماٹو، متر پیارا اِگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک سنایا۔ نارد کہے دھرنیے نی اوہ ویکھ لے اپنا مٹو، متر پیارا اِگم اتھاہیا۔ جو سے ہر گھٹ چٹو، چیتن روپ نور الاہیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہٹو،

ہنکاری اِکواک اِکواٹیا۔ جگ نیتز کسے نہ دِسُو، اِکھیاں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جو بھگتاں لہنا دینا دیوے حَسُو، پورب لیکھے جھولی بھرائیا۔ جس دی آشار کہہ کے گیا یسُو، مسیح مسلیاں نال سُنائیا۔ اوہ سچ سنہیہڑا دَسُو، دہ دِشا کرے سُنوایا۔ موسیٰ ویکھ ویکھ کے ہَسُو، ہستی تیری بے پرواہیا۔ محمد چار یاری نال نَسُو، چوڈاں طبقات پندھ مَکائیا۔ نارد کہہ کے اِکھ اِکھُو، اِکھ اِکھُو تیری وڈ وڈیائیا۔ گو بند کہے میرا لہنا دینا مَکاوے ہتھو ہتھو، لیکھا ہتھیلی اُتے اِکائیا۔ میں لٹھا جس یار دے ستھر ستھو، کنڈیاں والی سچ ہنڈھائیا۔ اوہ سرب کلا سمر تھو، میرا داتا دُھر درگاہیا۔ جگت دے نیتز ورو لے اتھو، ہنچھو اِکھیل کھلایا۔ پوجا مٹائے پاہن پتھو، پتھراں سیس نہ کوئے نوایا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اِکھُو، گھر ستمگھ سو بھاپایا۔ انت کنت بھگونت ہو کے لاج رکھو، سر اپنا ہتھ اِکائیا۔ سچ پریتی نال رٹو، رنگ اِکواک رنگایا۔ جس دے تھکم نال دین دُنیا چاروں کُنٹ تپو، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلا توں میرا میں تیرا نام چپو، سوہنگ ڈھولا اِگم اتھاپیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا، دیوے ست سنتو کھ ستو، ست دھرم دی دھار جنایا۔ کلجگ انت رکھے آپ پتو، پت پریشور میرا ماہیا۔ نارد کہے دھرنے میں خوشیاں دے وچ پتو، بھجاں واہو داہیا۔ جس میںوں اپنا بھگت سہیلا بنایا سکُو، ساجن ہو کے ویکھ وکھایا۔ اوہ وسنہارا گھٹ گھٹو، گھٹ گھٹ رہیا سماپیا۔ گرگھاں گرگھاں بھاگ لگائے کایا مٹو، مٹکے بھانڈے ماٹی کرے صفایا۔ امرت نچھر دھارا وچوں چٹو، میگھ اِگم آپ برسایا۔ کوئی وِرا گرگھ اُس دارس کھٹو، کوڑے چٹک وچ دے لوکایا۔ اوہ لیکھا جانے اِکھسٹھو، گنگا گوداوری جمنائستی کھوج کھوجایا۔ لیکھا پور کرائے مندر مسجد شودوالے مٹھو، گرو دواریاں بھیرے نہ رانیا۔ سبجگ ساچا مارگ ایکا دَسُو، دہ دِشا کرے سُنوایا۔ ہر بھگتاں ہر دے اندر وَسُو، واسطہ اپنے نال جڑایا۔ کلجگ میٹ کے رین اندھیری مَسُو، سبجگ سچ کرے رُشنائیا۔ نارد کہے جن بھگت سہیلے نِکے وڈے بردھ بال جوان اپنے بنا کے پتو، بچپن اپنی گود وچ جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کوڑی کرپا جگت جہان مٹھو، مٹھن کرے کوڑ لوکایا۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت نو پندڑ رُکنا مُغلا ضلع فروزپُر سُلکھن سِنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے ویکھ لے دیناں بندھو، بندنا سب دی رہیا بدلایا۔ جگت نیتز ندھان ویکھے اندھو، اندھ آتم کھوج کھوجایا۔ تیری نوست دی منزل لنگھو، سمند ساگراں پار کرایا۔ جن بھگتاں اندر سچ سِنگھاسن سہائے پلنگو، پاوا چول نظر کوئے نہ آئی۔ کایا چولی نام ندھانے نال رنگو، رنگت اپنی آپ وکھایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھندو، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ بجر کپائی توڑ کے چندو، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ امرت دھار بخش کے ساگر سندھو، اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ نیتز نین پونجھ کے ہنچھو، سر اپنا ہتھ لکایا۔ دھوڑی خاک رما کے بندو، بندرابن دے لیکھے پور کرایا۔ جس نوں جگت جہان بندو، نندک ہووے لوکایا۔ اوہ وسے ساچے کھیڑے کایا پندو، اند برہمنڈ دھیان رکھایا۔ اوہنوں سمجھے کوئے نہ مُسلم ہندو، عیسائی سمجھن کوئے نہ پانیا۔ نیتز نین دُور دُراڈا تگے سُرپت اندو، اندراسنا سوبھا پانیا۔ وشن برہما شو جسدے لاڈلے بندو، سویں اپنی کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے دھرنیے ویکھ لے اپنا ہتھو، کی کرتا کھیل کھلایا۔ جس دی وار سمجھ نہ آوے تھتھو، گھڑی پل بھيو کوئے نہ پانیا۔ اوہ تیرے اُتے وہن وہاؤن والا رتو، رکت بوندیاں کرے صفایا۔ تیری کیاری جگت خون نال سنجو، ست دا مالک حکم ورتایا۔ تیریاں کھلیاں ویکھے لٹو، چاروں کُٹ پئے دُہایا۔ کملیئے تیری آشا پھیر بہڑی بہڑی کر کے پتو، دُہتھڑ سپنے اُتے لگایا۔ آہ لے میں تیتوں دیندا چٹو، جو گر اوتار پیغمبر گئے پھرایا۔ جس دے وچ انت آخیری نکو سٹو، سٹیبازی خلق خدایا۔ منو آبن سنگر شبد کسے نہ ٹکو، ٹکیاں والے گرو کم کسے نہ آئی۔ سچ دھرم دا دُدھ پھٹو، جاگ کوڑی کانچی والی لگایا۔ جھگڑا مُکاوے پتھر اٹو، پانیاں کرے صفایا۔ مایا متا شوہ دریاے سٹو، سنگر ہوئے آپ سہایا۔ جن بھگت سہیلا بن کے مٹو، متر پیارا دے وڈیایا۔ کایا مائی بھانڈے پوچے لپو، دھرم دی دھار سیو کما یا۔ مٹمکھاں کولوں چاروں کُٹ چھپو، نیتز نظر کسے نہ آئی۔ کھیل کھلاوے ست دیپو، دپیک جوت کر رُشانیا۔ لہنا دینا پورا کرے بھگت پیپو، پوتنا آسا لیکھے وچ لگایا۔ ہر جن کر کے ٹھانڈی سیٹو، اگنی تت گوانیا۔ سبج سچ چلا کے رپو، مارگ اکو اک وکھایا۔ دین دُنی کرے بھے بھیتو، بھاؤ اپنا اک سمجھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ کے لیکو، لائن اکو دے وکھایا۔

دین مذہب نہ رہے شریکو، شرکت کوڑی دے گوائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں وی اُس نوں اڈیکوں، دوس رین نین اٹھائیا۔ جس دی صدی چوڈھویں انت تار پچو، طریقے نال گیا سمجھائیا۔ جو دیناں مذہباں پھر گھسیٹو، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں چاڑو رنگ بسپٹھو، بیٹھلانامے والا دُھر دا ماہیا۔ سبجگ ساچا پیسن پیٹھو، چکی نام والی چلائیا۔ کلجگ کوڑا ترے گن ساڑا نگیٹھو، اگنی اگت جلائیا۔ اپنا کھیل کرے ان ڈٹھو، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ آئیا۔ جس دا توں میرا میں تیرا ہونا گیتھو، سوہنگ ڈھولا دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں نال پریم گنڈھ پچو، پچیدگی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ آپے وسے ہر دے پچو، مندر اندر اک سہائیا۔ بن ہر کرپا کسے نہ دیسو، جگدیشر دُھر درگاہیا۔ جس نوں سب دا جھکنا سیسو، سر چرن کول سرنائیا۔ جس نوں یاد کردے محمد موسیٰ عیسو، اسم اکو اک ویکھ دکھائیا۔ اُس نوں ویکھ کے کلجگ مارو چیکو، چیک چھاڑا دے پوائیا۔ دھرنیے توں سچ دس تیرے اُتے روپ بدلیگا کیکو، کس طرح کھیل کھلائیا۔ کس بدھ رنگ رنگائے ہست کیٹو، کیٹ کیٹاں دے وڈیائیا۔ کی نام بھنڈارا بخشے پیٹھو، بن رسنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، دیونہارا دُھر دا ور، کی اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ تک لے اپنا سہیلو، سخیاں والیے البیلیئے تیتوں دیاں جنائیا جس نوں جگت نیتز کوئے نہ ویکھو، دشا چڑھدی لہندی دکھن پہاڑ اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ نی کو جھینے کملیئے تیری بدلن آگیا ریکھو، رکھی رکھیشراں دا لیکھا دے چکائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا تیرے مستک لائے میچو، جڑ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ توں چور کرنا اپنے پیار نال کیسو، کیس گڑھ دا لیکھا تیرے نال رکھائیا۔ نی اوہ مالک خالق بنیا کلجگ پردیسو، چارے گنٹ پھرے واہو داہیا۔ اوہدے کول نہ بھوری نہ کھیسو، خالی ہتھ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ نی جس دی صفت کردا دو سہنسر جہوا شیشو، دوس رین ڈھولے گائیا۔ اوہ رہن والا سدا ہمیشو، ہم ساجن اک اکھوائیا۔ اُس دے آگے سارے ہوئے پیشو، پیشین گونیاں اپنے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ نارد کہے دھرنیے تیرا صاحب سوامی تیرے اُتے کدو، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ تیری سار پاوے سندھو، بُدھے تیتوں لے جگائیا۔ لہنا دینا جانے کلجو، جگ چو کڑی دا مالک دُھر درگاہیا۔ جس ویلے محمد دا انت پگو، صدی چوڈھویں ویکھ دکھائیا۔ اُس ویلے تھنیں دھار رہنا نہیں دُھو، امرت رس نہ کوئے چوائیا۔ میرے پُرکھ اکال دین دیال دا اشارہ کوئے

نہ بُجھو، بُجھا دیپ نہ کوئے جلائیآ۔ بن بھگتاں توں ساچا مارگ کسے نہ سُجھو، سبجھ وچ سبجھ نہ کوئے رکھائیآ۔ چاروں کُنٹ تیری خاک اڈو، اُگن آتھن
 اندھیرا چھائیآ۔ کوڑ گڑیارا ہینسیارا تیرے اُتے بیڑا ڈبو، نیا نوکا پار نہ کوئے کرائیآ۔ کوڑ کُرمی مایا ممتا گارے کھبھو، باہر پھرنہ کوئے کرائیآ۔ تیرا وقت
 سہنجنا دے کوئے نہ شُجھو، شُجھ ویلا نظر کوئے نہ آئیآ۔ نی توں رونا مار کے بُجھو، ہائے اُف میری دُہائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ نارد کہے دھرنیے اوہ تک لے دُھر دا اَبو، ابا والیے دھیان لگائیآ۔ جس دا نور نورانہ نور سبو، دو جہاناں سو بھا
 پائیآ۔ اوہ کھیل کھلائے آدانت مدھو، مدھ اپنا حکم ورتائیآ۔ تیرا لیکھا جانے یپ یڈو، یدی اپنی کار بُھگتائیآ۔ جس کھجک شرع میٹنی حدو، حدیثا پندھ
 مُکائیآ۔ اوہ لہیا کسے نہ لہجو، کھوجن وچ کھوج نہ کوئے رکھائیآ۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے جگ جنم دے وچھڑے آپے سدو، سدا دیوے تھاؤں تھانیا۔
 کھجک کوڑ گڑیارا تیرے اُتوں اپنا بھار لڈو، لڈ کے بھججا جاوے واہو داہیا۔ سنگر شبد شیر شیر وانگو گجو، چاروں کُنٹ بھبک سنائیآ۔ پرگٹ ہو کے دیس مجھو،
 ماجھا دو جہان رکھائیآ۔ جن بھگتاں پیار نال بھجھو، ڈوری شبد تند رکھائیآ۔ کو جھیسے کملیے مور کھے تیرا انتم پردہ کجو، مہربان سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ تیرے
 اُتوں گڑھ ہنکاری بھانڈا بھجو، ماٹی خاکی رہن نہ پائیآ۔ اِکوست سچ دا دیک جگو، چاروں کُنٹ ہووے رُشائیآ۔ گرگھاں درس کرائے اُپر شاہ رگو، رگھت
 ہو کے میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ ہر جن رہے کوئے نہ گگو، کاگ ہنس دے بنائیآ۔ نام امرت پیالہ پیا کے مدھو، مدھر دُھن دے سنائیآ۔ نی اُس دا میلا ہندا
 نال سبو، توں ملنا چائیں چائیا۔ جس دے تھم نال سنجک لوک مات وچ لگو، ناتا دھرم تیرے نال جڑائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکَنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کوڑی ملیچھا میٹے سبو، سبھا جن بھگتاں آپ لگائیآ۔

* ۱۹ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ ڈھڈی کے ضلع فرورپڑ سرپ سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے ویکھ لے پر بھو اگم انادو، نرگن نرویر نرکار نرکار دھیان لگایا۔ جس دا حکم سندیسہ نام کلمہ نرگن دھار بودھ اگادھو، پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھ یار آپ سنایا۔ جو لیکھا جانے دین دنی جگت بھگت سماجو، ورننا برناں دیناں مذہباں کھوج کھوجایا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی سب نے کہا محبوب مہربان احبابو، عیباں توں رہت اگم اتھاپیا۔ اوہ دھر فرمانا دیوے اک علیحدو، اللہ واکرؤ رام جس نوں کہہ کے سارے گایا۔ توں شبد سندیسہ دے دے چار گنت وہ دیشا نو کھنڈ پر تھی جاتو، جاگرت جوت بن ورن گوت لو انگڑایا۔ کلجک جیو جنت سادھ سنت ہنس بنو کاگو، کوڑی کریا اندروں باہر کڈھایا۔ مایا ممتا موہ وکار تیاگو، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔ آتم دھار کر پیار اپنا آپ سادھو، سادھنا وچ اکو پڑکھ اکالا نظری آیا۔ درشن کرو موہن مادھو مادھو، جو مدھر دھن رہیا سنایا۔ تہاڈا آون جاون لکھ چوراسی گیار کٹے عذابو، فضل نال اجل دا ڈر رہے نہ رانیا۔ اوس دی سرن سرنائی بن قداماں توں بھاگو، انتر آتم انتشکرن وچ دھیان لگایا۔ جو میل ملائے دیا کمائے موہن مادھو، مدھر دھن نام سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ نارد کہے دھرنیے تک لے اگتا پیر، پیرن پیرا نور الاہیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا دستگیر، دو جہاناں نوجواناں مرد مردانہ اک اکھوایا۔ صاحب سلطانا نوجوانا گنی گہیر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا روپ وٹایا۔ جس دا نظر نہ آئے ماٹی تن وجود سریر، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اکو ڈگگایا۔ اوہ دیونہارا نرگن سرگن دھار سب نوں دھیر، دھرنی دھرت دھول دھول تیری آسا پور کرایا۔ کوجھیئے کھلیئے تیرے سر توں لٹھا چیر، اوڈھن ست دھرم رہن کوئے نہ پانیا۔ صدی چودھویں تیری بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ شرع دے کٹ دیوے زنجیر، شریعت دا لیکھا دے مکایا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، فقیر فقیرہ ڈھولا دھر دا دے درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے دھرنیے تیرا محبوب نور الہی اولاء، عالمین اک اکھوایا۔ جس دا چوڈاں طبقات اکو دے محلہ، محمد سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ نی اوہ پھر دا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پر بت جلا تھلا، سمنند ساگراں چرناں ہیٹھ دبانیا۔ جس نے سچ سندیس نر نریش ہو کے گھلا، نوست برہم مت آتم تت

اک جنائیا۔ اوہ وسنہارا نہیل دھام اٹلا، سچھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق اپنا آسن لائیا۔ اوہدا کھیل تک لے گھڑی گھڑی پل پلا، پاربرہم پت پر میثور کی اپنا حکم ورتائیا۔ جس دا دیک جوت اکو دیپ بلا، بلدھاری اک اکھوائیا۔ اوہ میٹن آیا تیرے اوتوں دُئی دُیتی سلا، صلاح مشورہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ ویکھ لے میرا محبوبا، مہربان مہربان بے پرواہیا۔ جو ہر گھٹ موجودہ، در در گھر گھر گرہ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہدی منزل اکو حق مقصودا، سچھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ جس دی صفت گا سکیا نہ ہزارا درودا، بصری اسم نہ کوئے چترائیا۔ اوہدا کھیل تک لے دو جہان عجب اعوبہ، جو بن وتیئے اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ اوہ دین مذہب دیاں حداں وچ نہ کدے ہوئے موجودہ، دو جہاناں نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے دھرنیے اُس دا کھیل ویکھ لے انوکھا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے پُستک پوتھا، اکھراں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سو سوامی جن بھگتاں انتر نرنتر سوتا، سرتی شبد شبد سرتی میل ملایا۔ کایا مندر اندر ڈونگھی بھوری مار کے غوطہ، نچھر رس بوند سوانتی کول نا بھی آپ ٹپکائیا۔ گرگھ ہر جن بنا کے مانک موتا، جگت قیمت نظر کوئے نہ آئیا۔ جو خبر سندیسہ دیوے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبقات رہیا سٹائیا۔ دھرنیے اٹھ کے سمبھل لے اپنا موقع، سمبل تک لے سچ سکھائیا۔ جس دانور نورانہ پرکاش اگتا جوتا، جوتی جاتا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ دھرنی کہے نارد میں سنیا تیرا سندیسہ، سندھیا سرگھی وقت نہ کوئے چکائیا۔ اوہ مالک سوامی خالق میرا اک نریشا، نر نرائن آد جگاد اکھوائیا۔ میں چور کراں چرن کول اُس دے کیسا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس کھیل کھلایا دس دسمیشا، دہ دشا ہوئے سہائیا۔ اوہ آد جگاد رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ روپ بدلایا۔ جگت بدلنا جس دا پیشہ، پیشین گونیاں دین گواہیا۔ جس لیکھ لکھاؤنا ملا شینا، مساکاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ جن بھگتاں کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سرتی لئے کرائیا۔ آتم پر ماتم دس کے پنتا، ہتکاری ہو کے میل ملایا۔ نرگن نرویر بن کے نیتا، نچ لوچن نین اکھ دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطانا بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا سوامی صاحب سنگر، شبدی شبدی ناد

وجایا۔ لہنا دینا پورا کرے دُھر، درگاہ ساچی بھو رہے نہ رانیا۔ لیکھا جانے دیوت سُر، اند اندر اسن پھول پھولانیا۔ وشن برہما شو جس دی رضا وچ رہے
 تُر، تُرت اپنا تھم منانیا۔ کلجک میٹے اندھیرا گھور، گھوری بن کے کھوج کھوجانیا۔ بھو چکائے ٹھگ چور، چری وچھنیاں جوڑ جڑانیا۔ جن بھگتاں سدا سے
 کول، ہر ہر دے اپنا ڈیرہ لائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں پورا کرے قول، اقرار نامے پھول پھولانیا۔ انتم لیکھا تیری جھولی پائے دھول، دھرم دی دھار
 نال بندھانیا۔ توں صدی چو دھوپیں نہ جاویں ڈول، دھیرج دھیر نال ملانیا۔ جھٹ نارد پیا بول، سچ نال سنایا۔ دھرنی دھرم دوارا اپنا کھول، خلق خلق
 دے دکھانیا۔ جھگڑا مُکا دے پنڈت پاندھے رول، اکو برہم سرب سمجھانیا۔ تیج وکار کرے نہ گھول، ترسنا من نہ کوئے ہلکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرانیا۔ دھرنی کہے نارد میں کی آکھاں، اکھراں توں باہر کی سمجھانیا۔ میرا صاحب سب دارا کھا، جگ
 جگ ساچی سیو کمائیا۔ جس دی گرتھ شاستر دیندے بھاکھا، بھاشا اپنی اپنی بدلانیا۔ اُس دے اُتے رکھ بھرواسا، دھیرج دھیر نال جنانیا۔ سو پوریاں
 کرے آشا، خواہشاں منسا نال رکھانیا۔ اوہدے تھم وچ شکر بھجا آوے اُتوں کیلاشا، برہما ویتا برہم لوک پنڈھ مُکانیا۔ وشنوں و شو دی پاوے راسا، بن
 گوپی کاہن راس رچانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کلجک انتم تلے تماشا، چاروں گنٹ دھیان لگانیا۔ جھٹ نارد دانکل گیا ہاسا، ہس کے رہیا سنایا۔ دھرنی نی
 اوہ مالک وسدا اُتے آکاشا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ جانیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں شاخا، شناخت کراؤن واسطے بھیجے تھاؤں تھانیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ
 سلطانا نوجوانا نور پرکاشا، نور نور الاہیا۔ اُس دے درے دربار بن جا داسی داسا، آپ اپنا مان مٹانیا۔ تیرا بھر دے نام بھنڈارے نال خالی کاسہ، قسم نال
 دیاں سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سرب کلا سمراتھا،
 دھرنی دھرت دھول دھول سنجگ تیرا چلائے راتھا، کلجک کوڑ گڑیا را دے مٹانیا۔

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت نو فرید کوٹ شہر ڈوگر بستی اقبال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں دوس رین نٹھاں، سوامی انترجامی تیری سیو کمائیا۔ چرن کول دھر درگا ہی تیرے ڈھٹھاں، دھوڑی والیا دھوڑی خاک تیری رمائیا۔ لیکھا تک لے میرے اُتے اٹھاں سٹھاں، تیر تھ تٹاں مان رہیا نہ رائیا۔ پھر گئی دروہی مندر مسجد شو دوالے مٹھاں، چرچاں مسیتاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میرا لہنا دینا چار جگ دا مکا دے اکٹھا، اکل کل دھاری لہنا دینا مکائیا۔ مینٹوں چاروں کُنٹ تیرے مانو کر دے ٹھٹھا، ٹھگوری من مت والی نال ملائیا۔ جدھر تگاں میرے سیس وچ پیندا گھٹا، گھٹا کالی رین اندھیری چھائیا۔ تیرا وقت سُہنجا سچ والا ٹپا، کوڑ گڑیا ر اپنا ڈنک رہیا وجائیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبراں گرو آں پورا ہندا جائے پٹا، منیاد نظر کوئے نہ آئیا۔ گرہ مندر گھر دے کسے نہ چھٹا، ستویں ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ تیری قیمت پر بھ رہی نہ پیسا ٹکا، تیرا نام ندھان ہٹاں وچ وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھ کوڑ گڑیا کر دے مکتی، مہربان دیا کمائیا۔ لیکھا تک لے اپنی شکتی بھگتی، بھگوان پردہ آپ اٹھائیا۔ پوتر رہی کسے نہ سرتی، سویا سکے نہ کوئے جگائیا۔ تیرا نور نظر نہ آئے اکال مورتی، مادھو موہن تیرا درشن کوئے نہ پائیا۔ شبد سنے نہ کوئے ناد تورتی، تریا توں پرے رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ میں آشار کھی تیری اکو حاضر حضور دی، حضرتاں دے مالک ہونا سہائیا۔ منزل مکا دے پیندا نیڑے دُور دی، نیرن نیر ہو کے دیکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا میٹ دے ڈکھڑے والا روگ، روگن ہو کے رہی سٹائیا۔ تیری چرن پریتی میرا ہووے جوگ، دوجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ آتم پر ماتم سوہنگ ہووے ساچی جوگ، چُغلی نندیا توں باہر رکھائیا۔ آتم پر ماتم بخشنا بھوگ، رسنا رس نہ کوئے ہلکائیا۔ ست سچ دا دینا سنجوگ، وچھڑیاں لئے ملایا۔ تیرے درس دی ہووے مَوَج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ کھج دی انتم ختم کر دے اودھ، آبو اور نہ کوئے ودھائیا۔ سرشٹی درشٹی دے سو دھ، سدی ودی دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ توں مالک اگادھ بودھ، بدھی توں پرے کر پڑھائیا۔ اپنا گرہ گرہ دینا درس

اموگھ، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے تیرا اکو گاؤن سلوک، سو پڑکھ نرنجن تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۰ بھادروں شہنشاہی سمت نو بٹھنڈے شہر وچ بٹھنڈا ہر سنگت دے نوٹ *

دھرنی کہے سو پڑکھ نرنجن میرے یتے، متر پیارے ہونا آپ سہائیا۔ ڈھردر گاہی ٹھانڈے پیتے، ست سوامی انترجامی تیری اوٹ تکائیا۔ ایکنکار سدا سہیلے بخشش حق پریتے، پریتم تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ آد نرنجن میرے جگدپشے، جگدپشیر تیری اوٹ تکائیا۔ ابناشی کرتے توں شہنشاہ شاہو شیسے، ڈھر دے مالک اگم اتھاپیا۔ سری بھگوان تڈھ بن میری بدلے کوئے نہ ریتے، ریتوان نوجوان مرد مردان نظر کوئے نہ آئیا۔ پاربرہم پت پریشور میری انتم کر تصدیقے، بن نیتز لوچن نیناں اپنی اکھ کھلایا۔ سنگر شبد مٹا شریکے، شرع شریعت لیکھا رہے نہ رانیا۔ وشن برہما شو بھو ویکھو جیو جی کے، لکھ چوڑا سی دھیان لگائیا۔ ست دھرم دے سب نوں بھلے طریقے، آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل نہ کوئے ملایا۔ جگت رس رسنا والے ہوئے پھیکے، امرت رس نام نہ کوئے چوائیا۔ پیغمبر و تہاڈی سنے نہ کوئے حدپشے، حضرتو حضور نہ کوئے ملایا۔ چوڑاں طبق ویکھو بنا نگاہ توں نین میٹے، نور نورانہ نوجوانا نظر کتے نہ آئیا۔ شبدي دھار رس مانے کوئے نہ میٹھے، کلجگ کوڑ وکھ بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر ویکھو وچوں جوتی دھار، دھرنی اتے دھیان لگائیا۔ چاروں گنٹ ہويا اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جوت نور نہ دسے اُجیار، اُجالا مٹیا خلق خدائیا۔ میری برہوں وچھوڑے وچ ویراگن دی سنے پکار، نو نو سپس نوایا۔ صدی چوڑھویں چاروں گنٹ ہويا دھواں دھار، دھرم دی دھار رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنیاں دیناں مذہباں پاووسار، گرہ گرہ اندر اپنا دھیان لگائیا۔ نادشبد دُھن سنے نہ کوئے ڈھنکار، انحد نادى ناد نہ کوئے شنوائیا۔ امرت آتم نچھر جھرنابونڈ سوانتی ملے نہ ٹھنڈی ٹھار، نا بھی کول نہ کوئے اُلٹائیا۔ پاربرہم برہم ہوئے نہ کوئے پیار، پردہ سکے نہ

کوئے اٹھایا۔ توں میرا میں تیرا سرشی درشی اندر لائے نہ کوئے جیکار، رسنا جہوا ڈھولے گیت کائنات دین دُنی سارے گایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی پاربرہم پت پر میشور اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا سندیسہ انت اخیر، بنا اکھراں دیاں جنایا۔ آکے ویکھو اپنے دین مذہب تقدیر، تدبیر اپنی نال پھیرا پائیا۔ شرع ویکھو جگت والے زنجیر، نام کلمے ہتھ رکھایا۔ جھگڑا تلو فقیر حقیر، شاہ سلطان رہے گر لایا۔ تہاڈی سرشی ہوئی دلیگر، ایشی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سُن دھرت، سچھنڈ دوار یوں دیئے جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھا یار نور الاهی آیا پرت، پت پر میشور پاربرہم الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ جس دے نال ساڈے وعدے قول اقرار پوری ہوئی شرط، شرع دے لیکھے اوسے دی جھولی پائیا۔ جس نے تیرے اوتوں نام کلمہ بدل دینا اکو دسنی اگئی اپنی طرز، تال تلواڑیاں باہر کرے شنوایا۔ اوہ سوربیر گئی گہیر نوجوانا مردانہ مرد، پاربرہم پت پر میشور اک اکھوایا۔ شرع چھری دا لیکھا میٹے کلجک قصائی دی لیکھے لاوے کرد، قاتل مقتول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوچھئے کھلیئے تیری منظور کرے عرض، میننتی چرناں وچ رکھایا۔ اُس دا کھیل ہونا اسپرج، اچرج لیلآ آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا چارے ویداں توں باہر آپ کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر کہن دھرنیئے ساڈا اکو اک اشارہ، پریم نال دیئے جنایا۔ ساڈا ہو گیا انت کنارہ، توں انتشکرن ویکھ لے خلق خدایا۔ کایا مندر کرے نہ کوئے پیارا، سچ پریم نہ کوئے رکھایا۔ خالی دے مندر مسجد شو دوالا مٹھ گرو دوارا، چرچاں چراگاہاں پئی دُہایا۔ جدھر تکیئے کوڑ جیکارا، کل کاتی ڈنکا رہیا وجایا۔ مایا ممتا ہو یا پسارا، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار نال ہلکایا۔ اسیں سندیسہ دسیئے توں سُننا نال پیارا، پریم وچ جنایا۔ تیرے اُتے پرگٹ ہو یا ایکنکارا، اکل کل دھاری اپنا روپ بدلایا۔ جس دا سمبل اک دوارا، دوارا کا نواسی جتھے سو بھاپایا۔ رام راما جتھے ویکھے وگسے پاوے سارا، مہاسار تھی اپنا کھیل کھلایا۔ توں اُس دے چرن کول دھولے کر نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجھیاں وچ سپس جھکایا۔ اوہ آگیا سرگن توں زرگن زرگن توں سرگن دوبارہ، دوہرا اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا دو جہاناں اکو اک سنایا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر نال ملاؤ

شو برہما، پاربرہم بھو کھلانیا۔ میرے اُتے ست رہیا نہ دھرم، دھرم دی دھار رہن کوئے نہ پانیا۔ کلج کوڑ کڑیا ددھیا گکرما، چاروں کُنٹ ڈیرہ لانیا۔ میرے نیتز لوچن نین جھکے نال شرما، اکھ سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ میرا گھر بن گیا گڑھ بھرما، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹانیا۔ دین دُنی دا بدلے کوئے نہ جنما، جنم سکے نہ کوئے بدلانیا۔ لیکھا مکے نہ ورنناں برناں، دین مذہب رہے گر لانیا۔ میں چاہندی گر اوتار پیغمبر و میرے اُتے اِکو پر م پُرکھ دی ہووے سرنا، دوجا اشٹ نہ کوئے منانیا۔ آتم پر ماتم سب نے ڈھولا پڑھنا، پاربرہم برہم مل کے وجے ودھانیا۔ ساچی منزل سب نوں ملے چڑھنا، درگاہ ساچی سچھنڈ جاون چائیں چانیا۔ مانس جامے وچ مر کے پھیر نہ ہووے مرنا، مر جیوت روپ وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہانیا۔ اوتار پیغمبر کہن دھرنی پُرکھ اکال دیا کماویگا۔ دین دیال ویکھ وکھاویگا۔ تیری سچ بنائے دھرمسال، دھرم دوارا اِکو اک بناویگا۔ تیری لیکھے لاوے پچھلی گھال، گھالی گھال اپنی جھولی وچ پاویگا۔ تیرے اُتے پرگٹ کر کے سنت سہیلے لال، ہر جن اپنے رنگ رنگاویگا۔ کلج کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگماویگا۔ نام ندھانا سری بھگوانا دیوے سچا دھن مال، اتوٹ اتھ آپ ورتاویگا۔ ست سچ دا دیک بال، اندھ اندھیر گاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگاویگا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبر و میں خوشیاں وچ پھیر کرائگی ہاسی، ہستی تک بے پرواہیا۔ جس دی میرے اُتے جوت پرکاشی، پرکاشوان اگم اتھاپیا۔ اُس دی بنا گوپی کاہن توں تگاں اگئی راسی، جو آتم پر ماتم نال مل کے اپنی خوشی منانیا۔ اُس دا اِکو روپ تے اِکو جاتی، جات اجاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ میتوں بخشے امرت بوند سوانتی، اگنی اگت دے بُجھانیا۔ کلج میٹے اندھیری راتی، سنجگ ساچا چند چکائییا۔ آتم برہم جوڑ کے ناتی، ناتا بدھاتا لئے بندھانیا۔ درشن دیوے اِک اِکانتی، اینکارا نور الاہیا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بھانتی، ویس اولٹا آپ وٹانیا۔ جس دی وشن برہما شو مندے آکھی، سو شوئے شکتی اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیاہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن نور نورانہ اگم شوئے، شکتی دھار اِک پرگٹانیا۔ جو آد جگادی دیو دیوا، دیو آتما میل ملائییا۔ اسیں اُس دی کردے سیوا، جگ جگ اپنی سیوا کمائییا۔ اوہ پُرکھ اکالا لکھ ابھوا، بھو ابھیدا اپنے وچ چھپائییا۔ جس نوں گائے کوئے نہ جہوا، شبدی شبد شبنو انیا۔

اوہ وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جس دانام اگئی میوہ، بن رسنا رس دے چکھائیا۔ کوسک نیا مستک لاوے تھیوا، تھر گھر دا پردہ
 دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکھائیا۔ دھرنی کہے گر اوتار پیغمبرو میں تگاں شوے شکتی، شکتی
 اپنی نال درڑائیا۔ جس دی سارے کردے بھگتی، اوہ بھگن بے پرواہیا۔ جس دا کھیل دین دنی وچ جگتی، دو جہاناں رنگ رنگائیا۔ اوہ نور الاهی بنا تیاں
 توں ویکتی، بے پرواہ بے پرواہی وچ سمائیا۔ اوہدا لہندا دینا نہیں بوند رکتی، جننی گلکھ نہ کوئے کائیا۔ اوہ اک خالق عرشی، عرشی پریم وڈوڈیائیا۔ اوہ آگیا
 اُتے دھرتی، دھرنی کہے میرے اُتے ڈیرہ لائیا۔ اُس دا سنگر شبد بندھ پرتی، پر تیندھ اک اکھوائیا۔ جس دی کھیل اپنے گھر دی، گھر گھرانے اپنے پھول
 پھولائیا۔ میں اوسے کولوں ڈردی، نو نو لاگاں پائیا۔ جس دی کلا ہونی چڑھدی، لہندا چڑھدا دیکھے چائیں چائیا۔ جس گڑھی توڑنی ہنکار گڑھ دی، ہوئے
 ہنگت دے مٹائیا۔ جس دانام ندھانا وچ جہانا توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سر شئی ہونی پڑھدی، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دوارے
 کھڑدی، جیہڑا بنا کھنڈے کھڑگاں کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے اوتار
 گرو پیغمبرو میرا مالک اک اگم، اگمڑا دیاں جنائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ اوہدا اکو ست سرپ برہم، برہما ویتا اک سمجھائیا۔
 آتم دھار جس دا دھرم، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ کرتا اپنی کرنی آیا کرن، کرتا پڑکھ اپنا حکم ورتائیا۔ میں اوس دی لگنا سرن، سرنگت اکو
 اک جنائیا۔ جس دی ویدا اوتار پیغمبر گرو پڑھن، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے اتوں کلج کوڑ گڑیا ورن برن، جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن نی دھرنیے اوہ بڑا اچھل، اچھل چھل چھل دھاری اک اکھوائیا۔ جس دا
 کھیل گھڑی گھڑی پل پل، چھن چھن اپنا حکم ورتائیا۔ توں لہنیا یاد کر لے راجے بل، جس کرم ڈھائی دھرتی منگ کے دو قدماں وچ منائیا۔ اوہ کلج
 پرگٹ ہو کے اپنی ورتے کل، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جس ویکھنے جل تھل، مہینل کھوج کھوجائیا۔ جو لکھ چوراسی کایا جانے ڈونگھی ڈل، پردہ اوہلا رہے نہ
 رائیا۔ جس دا دیک جوتی رہیا بل چاروں گنٹ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک اک اکھوائیا۔

دھرنی کہے اوتار پیغمبر گرو میرا صاحب درس دکھاویگا۔ میری کوچھی کملی دے پچھلے میٹ کے عیب، احباب ہو کے اپنا رنگ رنگاویگا۔ اس دا کھیل اولاً کوئی نہ جانے شاید، شہنشاہ کی اپنی کل ورتاویگا۔ سب دے نال ایہہ پورا کرے عہد، غہدہ داراں اپنے وچ ملاویگا۔ اکو تھم کر کے رانج، رعیت جگت جہان اک رکھاویگا۔ شبد سندیسہ دُھر نام دادے کے محض، محفل اپنی اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا اک کھلاویگا۔ بھيو ابھیدا آپ کھولیا۔ شبد اگتا نرگن بولیا۔ تن وجود کایا چولے آپ پھولیا۔ ست سروپی سوہلے ڈھولے، تن وجوداں وچوں ورولیگا۔ جن بھگتاں آتم پردہ بند کوٹا کُنڈی کھڑکی کھولے یگا۔ سچ پریتی کایا مندر اندر آپ ورولیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، بھيو ابھیدا آپے کھولیا۔ سنگر شبد سُنو سارے تھم الکھ، وشن برہما شو دھرنی دھرت دھول دھول تینوں دیاں جنایا۔ اوہ سوامی انترجامی نرگن نرؤیر نرکار نرکار ہو پرتکھ، پاربرہم پت پریشور پروردگار سانجھیا نور الہ اپنا پردہ رہیا چکایا۔ جس نے کلج جیواں سادھاں سنتاں بھانڈے کاچے ویکھنے سکھ، انتر نرتر دست نظر کوئے نہ آیا۔ سو سب دی قیمت پائے کوڈی ککھ، کلج کوڑے ہٹ وکایا۔ کوٹاں وچوں گرکھ وولے کھول کے اکھ، نچ نیتز لوچن نین کرے رُشانیا۔ راتی سُنیاں دے جاگدیاں اپنا درشن دیوے ہو پرتکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آیا۔ آتم پرما تم نچ بیچے نام اپنے وت، کایا سنج کیاری ہری کرایا۔ آپے بخشے دھیرج جت، ست سنتو کھ دیا نال وچ کایا۔ پنچ وکارا جڑ دیوے پٹ، استھول دی کرے صفایا۔ چیتن دھار کر پرکاش، نور نورانہ ڈگمگایا۔ دھرنی تیری پوری کرے آس، تیری منسا ویکھے چائیں چانیا۔ توں اگلے سال پہلی چیت نوں اُسدا تکنا پرکاش، جس نوں کوٹن کوٹ سوریا چند سیس نوانیا۔ اوتار پیغمبر گرو وشن برہما شو سارے داسی داس، جو اُس دی داستان پنا زبان رہے سُنایا۔ اُس دا برہم نال ہونا پرکاش، پرکاشت کرے خلق خدایا۔ شکر اٹھ کے آوے اتوں کیلاش، شو شو اکھہ کے سیس نوانیا۔ وشنو کہے میں تیرا نور روپ پُرکھ ابناش، ابناش کرتے تیری پریم دھار تیرا نور نظری آیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل میری منڈل راس، دوجا دھام نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ شکتی کہے میں شکتی شوئے، شو شو اکھہ کے سارے سیس نوانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ایکا ہے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ میرا

رُوپِ سَتِ سَرُوپَا وِشَن بَرہا شُو تَرے، تَرے گُن توں اَنِیتِ دَتے بَنائیا۔ سدا سدا سدا سدا میرا رکھدے بھے، نر بھو ہو کے اپنے کھیل کھلایا۔ جس دے تھکم وِچ جگ چو کڑی میتے گے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبر رسنا جہوا گئے کہہ، صفتاں وِچ صفتِ صالحیا۔ اوہ آدانتِ شکتِ دا نُورِ الٰہی لے، مہما کتھ کتھ وڈیائیا۔ جس دا سچِ دوارا مندر کدے نہ ڈھیہہ، محلِ اٹلِ اِکو سو بھاپائیا۔ دھرنی کہے میرا پوتر کرے کجگِ اتمِ اوہ گرہ، گھرانہ نُوستِ ویکھ دکھائیا۔ میں اُس دے چرنِ کولاں وِچ جاواں پے، پت پر میثور ہو کے سپسِ نوایا۔ جوتی جوتِ سَرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچِ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا پر م پُرکھ پر بھ آیا، میں گاواں ڈھولے گیت۔ جس لیکھا مُکاؤنا تَرے گُن مایا، مینوں کرنا ٹھنڈی سیت۔ کجگِ کوڑ گڑیارا دے چُکایا، میری چولی چاڑھے رنگِ مچھ۔ آتم پر ماتم میلانے ملایا، رنگِ رنگائے ہستِ کپٹ۔ ساچا ڈھولا جگت دے سناپا، کرپا کرے پتتِ پُنیت۔ دھرنی کہے میں اُس نوں نوں سِیسِ نوایا، جو میرا مالکِ اِک انڈیٹھ۔ جس دی گوہند یارڑا سچِ گیا ہنڈھایا، سنگر شبد کرے تصدیق۔ اوہ امامِ اِماما نُورِ الٰہیہا، محمد دا لہنا دینا جانے لاشرِیک۔ جس نوں واحد اللہ ہو انا ہو کہہ کے سب نے گایا، یامینِ رحمان تیرے وِچ حقِ توفیق۔ جس نے سمبل کر کے اسمِ سب نوں دینا دِڑایا، آتم پر ماتم ہو سے نزدیک۔ جوتی جوتِ سَرُوپِ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچِ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا نُوری اللہ وِلزہی مچھتے نُورانے نِج لاءِ شائے مولو ارزو تجلو محمد رجو عیسیٰ وضو کُنڈے کُناہِ عرشے نشا محمد زاؤ زورے زوشِ رحیمے رحمتِ خُدا خود مالکِ نُورِ الٰہیہا۔ جس نوں پیغمبر کرنِ سدا، او سے دی اِکو اِک اِزا، بانگے شہر کر کے جس نوں سارے گائیا۔ میری او سے اگے دُعا، کرپا کر میرے مہربانِ مہبانِ بیدوبی خیریا اللہ، تیرا اِکو نُورِ نظری آئی۔ خُدتے کُناہِ اعظملی جگِ نُوزوی الختاسو چشمے زو نُورے نو میرے عرشے وزیہ فرشے ترجیحِ قدامے کُنڈے دینے زدا سوازے بیہِ نُورے ربی عالمینِ عالمینِ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے رامِ رام میرے کاہنِ کاہنا میرے امامِ اِماما میرے جانی جانا، جانہارِ تیری اوٹِ تکائیا۔ چرنِ دھوڑِ مورکھ موڑھ مینوں بخش اپنا سچِ اِشانا، دُرمتِ میل رہے نہ رانیا۔ کجگِ جیواں کوجھیاں کملیاں اپنے در کر پروانا، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ کی ہو گیا جے تیتوں بھل گئے من کلپنا وِچ ہوئے نادانا، منسا کوڑ جگتِ والی رکھائیا۔ تیرا آتمِ سَتِ سَرُوپِ نوں سب نوں بخش دے

اپنا دانا، داتے دانی اپنیاں بھجنا نال بھچھیا نام ورتایا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملنا ہو کے گن ندھانا، گنونت تیرے ہتھ وڈیا۔ دھرنی کہے میری بیننتی کریں پروانا، پر م پڑکھ تیتوں نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ چنتا غم نظر کوئے نہ آیا۔ میں چاہندی مورکھاں مگدھاں انجانا، اپنا آتم دھار دے دے درش، آدرش اپنا دے دکھایا۔ میرے اُتے تیرے مانو مانکھ مانسُستے، سُستیاں لے جگایا۔ تیری آتما لالی تیرے پیارے پتے، پڑکھ اکال تڈھ بن گود نہ کوئے اٹھایا۔ میں چاہندی میرے اُتے سہنجنی ہووے رُتے، رُترئی تیرے نام نال مہکایا۔ تڈھ بن جگیا سوآں وات کوئی نہ بچھے، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے کُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پڑکھ اپر مہر سوامی بھاگ لگا دے کایا ماٹی تن وجود پنج تت ماٹی جُھے، جسم ضمیر غریب امیر شاہ حقیر دے بدلایا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت نو بٹھنڈا شہر مادھا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے تپے بالو ریت، کھجک اگنی تت تپایا۔ دھن بھاگ میرے صاحب جن بھگتاں نال بخشیا ہیئت، ہتکاری ہو کے دیا کمایا۔ میرے اُتے رُت موئی بسنتی چیت، پُھل پُھلو اڑی چاروں کُنٹ سوبھا پایا۔ تیرا درشن کریا نیت نیت، نچ نیتز لوچن نین اکھ کھلایا۔ میرے سوامی انترجامی جن بھگتاں کھولیا اپنا بھیت، بھيو ابھیدا دتا درڑا نیا۔ سو ہر جن میت پیارے تیرے اُتے رکھ کے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ آتم دھار بن کے ایک، اینکار تیری سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرے دین دیال، دیندھ تیری سرنا یا۔ میں تکے تیرے بھگت سہیلے لال، ہر جن ساچے سوبھا پایا۔ جنہاں دے انتر نام دھن مال، دھرم خزانہ دتا کُکایا۔ پھل لگا اوہناں دے ڈال، میری بالو ریت دے گواہیا۔ سچ دوار بنا سچ دھرم سال، ہر جن بیٹھے آسن لایا۔ توں سب دی لیکھے لاوئی گھال، جو دوس رین تیری سیو کمایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سمبل بیٹھا کر سنبھال، صاحب سوامی ہو سہایا۔ انہاں پوہ نہ سکے کال، جو در تیرا درشن

پائیا۔ چوڑاسی وچ نہ ہون بے حال، بہیل ہو ویکھنے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنے بالک تک لے گرگھ نئے بال، بردھاں چرناں وچ رکھائیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی تیرے پیار وچ سچے، سچ سنجم اکو اک انتر آتم دینی درڑائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ کایا ماٹی کچے، کنچن گڑھ دے سہائیا۔ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا لوں لوں اندر بھگتاں رچے، رچنا اپنی دینی دکھائیا۔ ناتا جوڑ دے بھین بھائی سکے، ذئی دویٹی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوڑ وکار انتشکرن وچ رہن نہ تپے، ساتک ست دینا ورتائیا۔ توں میرا میں تیرا گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت سہیلا جے، جگ جیون داتے تیرا اکو نام دھیائیا۔ دھرنی کہے میرے آد پڑکھ سب دی پوتر کر دے متے، بدھ بیک دینی کرائیا۔ تیری نام خُماری وچ بناں رنگ توں جان رتے، رتن امولک گرگھ ہیرے لینے بنائیا۔ انت کنت بھگونت میرے اُتے سب دی رکھنی پتے، پت پر میثور جو تیری چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے ایہہ بھگت سہیلے تیرے میت، پیر سدما دئے گواہیا۔ توں ہر گھٹ و سناچیت، من ٹھگوری دینی گوائیا۔ مورکھ مگدھ آنجانیاں کرنا پتت پُنیت، پتت پاؤن تیری اوٹ رکھائیا۔ جھگڑا مکاؤنا اوچ نیچ، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ توں سب دے و سدا کایا مندر نیچ، گرہ اپنا اک سہائیا۔ ہر جن کرنا ٹھانڈا سیت، اگنی اگت بھجائیا۔ مانس جنم تیری کرپا نال گرگھ لئے جیت، ہار وچ کدے نہ آئیا۔ ساچا دیوہرا سہا دے مندر مسیت، کعبہ اکو اک دکھائیا۔ تیری ٹٹ نہ جائے پریت، پریت پیا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ہو یا بھاگ اچا، صاحب اوچے وتی وڈیائیا۔ تیرا دھام نیارا نکلیا سچا، جتھے ہر جن بیٹھے سو بھاپائیا۔ میرا چار جگ دا لیکھا اٹھیا ستا، اپنی لئے انگڑائیا۔ پوتر ہو یا تن وجودا والا بتا، بتخانے خوشی بنائیا۔ توں غریب نہانیاں بھگت سہیلیاں شبد اٹھایا اپنی گود چکا، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سچ سندیس نر نریش نرگن سرگن دے کے رُقد، رام وشیشٹ دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلائی۔ دھرنی کہے پر بھو میں مٹی نہانی خاک، تیرے چرن کول سرنائیا۔ جن بھگتاں کھول دینا تاک، انتر نر نتر بھو رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم بنا کے جانا ساک، دوس اچ دا دئے گواہیا۔ میں تیری سیوک چاکر

چاک، خادم ہو کے سیس نوایا۔ میری سن میننتی اکو بات، باطن دیاں درڑایا۔ جن بھگتاں کا یا مندر اندر آپے جھاک، بن نیناں نین اٹھایا۔ دینی وڈیائی اُتے مات، میں ماتر بھومی ہو کے خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میں آد جگاد مانگت، مانگت ہو کے سیس نوایا۔ تُوں بودھ اگادھا پنڈت، دیونہار صاحب گوسانیا۔ تیرا لہنا دینا جیرج انڈج، اُتہج سیتج تیری وجے ودھایا۔ میں خوشی مناؤندی میرے اُتے اکتھی ہوئی تیری ہر سنگت، ہر جن ساچے سو بھاپایا۔ سچ پریم دی چاڑھنی رنگت، دُرمت میل دھوایا۔ درشن دینا وار انت، اکل کل دھاری اپنا پردہ لاہیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کملیاں بناؤنا سنت، سنگر شبد اکو پردہ آپ اٹھایا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنا منت، منتو سب دے حل کرایا۔ وچھوڑا ہوئے نہ آد انت، جگت جگ اپنا سنگ نبھایا۔ تُوں نور نورانہ نراکار زویر کنت، کنت کنٹول تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری انت آخری آشا، جگت ترسنا نہ کوئے رکھایا۔ تُوں وسیں پر تھی آکاشا، دو جہان کرے رُشانیا۔ میں چا ہندی تیرے بھگتاں تیرا ہووے بھرواسا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ تُوں گھر گھر دینا سا تھا، سگلا سگی آپ ہو جایا۔ تن وجوداں چلاؤنا راتھا، رتھو ہی ہو کے سیو کمایا۔ میں نو نو سنگر شبد ٹیکاں ماتھا، بن مستک سیس جھکایا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لا سرب کلا سمراتھا، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ تُوں لہنا دینا پورا کرنا ناتھ انا تھا، مہر نظر اک ٹکایا۔ جو تیری آتم پر ماتم گاون گاتھا، گہر گہر بے نظیر اوہناں دا لہنا دینا چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج سنگھ وشنو بھگوان، تیری ست دھرم دی ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی میرے اُتے پوے راسا، رستہ وابستہ ہو کے اکو اک دینا جنایا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند چک رام سنگھ والا ضلع بھنڈا ہری سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پڑکھ اکال پروردگار دُھر دے ٹھاکرا، ٹھاکر سوامی انترجامی پڑکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا بھاگ لگا دے مانو تن وجود مائی خاک گاگرا، گہر گبھیر بے نظیر تیری آس رکھائیا۔ نرمل کرم کرتے قادر سب دا کر اُجاگرا، دُرمت میل انتر نرنتر رہے نہ رائیا۔ میری آشا پوری کردے جو اشارہ دے کے گیا سنگر تیج بہادرا، جگت جہان اپنا روپ وٹائیا۔ تُوں کریم کرتا دُھر دا قادرا، قدرت دا مالک اک کھوئیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں کریں عادل، عدل انصاف اک کرائیا۔ کلجک نال سنجگ دا کر تبادلہ، کوڑ کڑیاں دا ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میری پنے پنے پکار، کوٹن کوٹ سپس نوئیا۔ کرپا کر میرے شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ مینٹوں سندیسے دے کے گئے پیغمبر گُر اوتار، اوتری تیرا بھو کھلایا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے میری پاسار، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائیا۔ تُوں نرویر پڑکھ تیری مہما اکھ کوئی نہ لکھنہار، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ میں در ٹھانڈے کراں پکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ میرے اُتوں میٹ دے دھواں دھار، نرگن نور چند کر رُشنائیا۔ تُوں نرگن سرگن پاونہارا سار، سنگر شبد تیری وڈ وڈیائیا۔ پورب لہنا دینا سب دالنے وچار، مانس مانو مانکھ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن ہو گیا دکھی، برہوں وچ گر لائیا۔ تیری سرشٹی درشٹی اندر ہو گئی بھکھی، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جھگڑا پیا مانس مانکھی، مانو رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ لاگ لگے کسے نہ لکھی، بھگت جنمے کوئے نہ مائیا۔ میرا دھرم دوارا اینکارا کلجک رہیا لٹی، لٹیرا بنیا تھاؤں تھانیا۔ ست سچ دی جڑ رہیا پٹی، دھرم نشانہ رہن کوئے نہ پائیا۔ تیری سرشٹی پڑکھ اکال تیرا نام جیدی بلاں بٹی، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ آتم پر ماتم تیری پریت لٹی، پریتم برہم پار برہم سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا بھگت سہیلا بن تیری کرپا تیرا لاہا سکے نہ کوئے لٹی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے انتشکرن دی حالت، دروہی دروہی کر درڑائیا۔ چاروں کُنٹ دے سے جہالت، ظاہر ظہور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ دھرم دی رہی نہ

کوئے عدالت، عدل انصاف نہ کوئے کمایا۔ ساچے نام دی کرے نہ کوئے سخاوت، بخشش رحمت جھولی کوئے نہ پائی۔ مینٹوں ایوں دسدا میرے اُتے نو
 ستّ دی ہون والی بغاوت، بغلگیر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ پیغمبراں دے لیکھے والی پوری کرن آیا قیامت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آساتک لے اگئی، رسنا کہن کچھ نہ پائی۔ سنگر شبد ہو کے منی، منسا جگت نہ کوئے وڈیایا۔
 میرا پریتم بناتنی، کرتے پُرکھ ہونا سہایا۔ اپنی دین دُنی تک لے جگت نیتزین ہو گئی انھی، نج لوچن سکے نہ کوئے گھلایا۔ من واسنا پھرے بھنتی، بھجے
 واہو داہیا۔ ساچا نام دام رہیا نہ کئی، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھایا۔ تُوں صاحب سوامی سنگر پورا نور نورانہ چئی، دو جہان تیری رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں نرگن دھار وڈ دھناڈھ دھنی، دھن ونت سری بھگونت
 ہر کنت اک اکھوایا۔

* ۲۱ بھادروں شہنشاہی سمت نو پینڈ چک فتح سنگھ ضلع فریدکوٹ دھن کور دے گرہ *

دھرنی کہے میرے سنگر بے نظیر، نر نرائن تیری اوٹ تکایا۔ مہربانا سری بھگوانا اپنی دین دُنی تک ہوئی دلیگر، ساتک ستّ ستّ نہ کوئے ورتایا۔
 دُکھاں روگاں بھریا تن ماٹی سریر، پنج تت تیرا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ہرجن گرگھ دُکھاں وچ واؤندے نیر، نیناں چھبر لایا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا
 غریب نمانیاں بدل دے تقدیر، تدبیر اپنی اک جنایا۔ ہڈ ماس ناڑی وچوں کڈھدے دُکھاں والی پیر، سکھ ساگر وچ دینا سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سنگر شبد کرپا کر ایک، ایکنکار دھیان لگایا۔ تیرے سچ دوارے رکھی ٹیک، کُکے مستک
 دھوڑی خاک رمایا۔ تیرے پریمی پیاریاں تن وجود نہ لگے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ کایا مندر اندر وڈ کے ویکھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ ساڈھے تن
 ہتھ تیرا اپنا دیس، دیس دیسنتر پندھ مکایا۔ تُوں شبد سوامی دس دسمیش، دہ دشا تیری اوٹ تکایا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا اپنی کرپا نال بدل دے

رکھ، دُکھ دلدر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَنگَر شبد تیری سرناہیا۔ سَنگَر شبد کہے دیا کماواں گا۔ ہر جن ساچے ویکھ وکھاواں گا۔ کایا مائی بھانڈا پھول پھولاواں گا۔ ناڑی بہتر کھوج کھجاواں گا۔ تن سَو سٹھ ہاڈی پردہ لاہواں گا، دُکھ روگ کایا مندر اندر ویکھ وکھاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دے کے ساچا جوگ، جگتی اگئی اک جناواں گا۔ چنتا مول رہے نہ روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاواں گا۔ میٹ کے ہر کہ سوگ، ساچا گھر اک وکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کماواں گا۔ ساچی کرنی کار کماہیا۔ پر بھ اپنا رنگ رنگاہیا۔ بھگت سہیلے ویکھ وکھایا۔ گر چیلے جوڑ جڑایا۔ دُکھ دلدر میٹ مٹایا۔ پھل چھدر رہن نہ پانیا۔ سب دی سدھر پور کرایا۔ مدھر دُھن اک سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا آپ ملایا۔ سَنگَر شبد کہے دُھر میلا میل ملاواں گا۔ گر چیلے اکو رنگ رنگاواں گا۔ سجن سہیلا اک اکھاواں گا۔ امرت رس نام میوہ اک کھاواں گا۔ الکھ ابھیا ہو کے پردہ لاہواں گا۔ وڈ دیوی دیوا اک اکھاواں گا۔ روگاں سوگاں چنت مٹاواں گا۔ ہر جن ساچیاں مانن مَوجا، دُکھ دلدر دُور کراواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سَنگھاسن سو بھاپاواں گا۔ دھرنی کہے میرے سوامی میری اکو اک بندنا، باندی ہو کے سیس نوایا۔ کجگ کوڑی کریا کٹ دے پھندنا، پھاندکی تیرے ہتھ وڈیایا۔ جیو نمائیاں انتر آتم دے دے اندنا، اندنند وچوں پرگٹایا۔ تُوں دین دیال سرب بخشنا، بخشش اپنی جھولی دینی پانیا۔ میں درویشن ہو کے در تیرے تُوں متگنا، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ غریب نمائیاں لالے انگنا، انگیکار آپ ہو جائیا۔ تُوں صاحب سورا سرنگنا، شاہ پاتشاہ نور الاہیا۔ تیرا ڈنک نگارہ اکو وچنا، دو جہان کرے شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے در ٹھانڈے دی منگتی، منگنہار اک اکھاویا۔ رحمت کردے اپنی سنگتی، سَنگَر تیری بے پرواہیا۔ اک نام دی پڑھا دے پنتی، پنچم ناد شبد دُھن کر شنوایا۔ نسا کوڑ رہے نہ من دی، متا دینی گواہیا۔ جوت وکھا دے گوہند اگے چن دی، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ گرگھاں پریت بخش دے کایا مائی چم دی، چم در شی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری آتم دھار ست سرُپ برہم دی، پاربرہم دینا سمجھایا۔ وڈیائی رہے نہ کسے کرم دی، کرم کانڈ دا لیکھا دینا مکناہیا۔ گنڈھ پوا دے اپنے

دھرم دی، دھرم دی دھار دینی سمجھائی۔ کھیل رہے نہ ورن برن دی، ذات اذاتی لیکھا دینا چُکائی۔ میں ونجاری تیرے چرن دی، سرنگت اِکو اِک رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری اِکو اوٹ تکائی۔ دھرنی کہے پر بھو دیناں دُکھیاں پا سار، مہاسار تھی تیرے ہتھ وڈیائی۔ تُوں بخشنہارا ایکنکار، اکل کل تیری بے پرواہیا۔ کلجگ جیو روندے دھاہاں مار، بن نیناں نیر وہائی۔ جگت ملے نہ کوئے سہار، سر ہتھ نہ کوئے اِکائی۔ دُکھاں روگاں کرے نہ کوئے پار، تن وجود نہ کوئے صفائی۔ تیرا دھنتر کُچھ کرے نہ انت وچار، وچر کے دتے نہ کُچھ سُنائی۔ تُوں پُرکھ اکالے دین دِیالے سب دی سُن پُکار، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ در آیاں دینا تار، تار نہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائی۔ دھرنی کہے پر بھ میرے مالک، مہربان مہربان مہربان ہونا سہائی۔ تُوں آد جگادی خلق دا خلق، مخلوک تیرا نور نظری آئی۔ تُوں نرگن دھار سرگن بنا ثالث، سنگر شبد تیرے ہتھ وڈیائی۔ کلجگ کوڑی کرپا میرے اُتے اِکا میٹ دے کالکھ، کائنات دارنگ دے بدلایا۔ جن بھگت سہیلے گرگھ تیرے نئے بالک، ہر جن اپنی گود اِکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھ تُوں دیون یوگ، یدی اپنی دیا کمائی۔ تیری مہرنال رہے کوئی نہ سوگ، چنتا غم دینا چُکائی۔ کوڑ کلپنا رہے نہ سوچ، سمجھ وچوں سمجھ دینی بدلایا۔ تیرا نور نورانہ درشن ہووے اِکو جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئی۔ تُوں پرما آتما ویکھ لے اپنی گوت، گوتم بدھ دا لہنا پورا دینا کرائیا۔ تیتوں لبھدے کوئی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو اِجھیدا دینا کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری بینستی کر منظور، ضرورت تیرے اگے اِکائی۔ تُوں آد جگادی حاضر حضور، حضراتاں دا مالک نور الایا۔ غریب نماںیاں تارنا تیرا دستور، جگ چوکڑی ریتی چلی آئی۔ میں انت ہوئی مجبور، دُکھی ہو کے رہی سُنائی۔ چاروں گُنٹ ویکھ لے کوڑ، سچ دھرم نظر نہ آئی۔ اپنی کرپا نال سب نوں بخش دے دھوڑ، کَلے پریم خاک رمانیا۔ چتر سنگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دُرمت میل دھوائیا۔ اِکو وار اپنا نام رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دُکھیاں درد دے مٹائی۔ تیری آشارکھے موسیٰ اُتے کوہ طور، تریا توں پرے دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائی۔ دھرنی

کہے میرے پُرکھ اکالے دھرماپت، دھول دھول ہو کے منگ منگایا۔ کلجگ کوڑ گڑیار کر سماپت، سماں صاحب سَنگُ تیرے ہتھ نظری آیا۔ ست دھرم
 دی دھارا دے تھاپت، ست دھرم میرے اُتے پرگٹایا۔ تیرا لہنا دینا پورا ہوئے واستوک، لیکھا اور رہے نہ رانیا۔ کوڑ گڑیار میٹنا ناستک، آستک روپ
 ہووے خلق خُدا یا۔ تیرے نام دی تیرے کول ہووے تیری وراثت، دوجا حق نہ کوئے رکھایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے آتم برہم دی سب
 نوں کرا شناخت، نج نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ پنا رسنا جہوا دس اپنی اگئی عبادت، دُھن انادی ناد کر شنوایا۔ بن تیری کرپا کسے دی چلے نہ کوئے لپاقت،
 بدھیواناں بدھی کم کسے نہ آیا۔ توں سب دے نال دے اپنی رفاقت، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گرو دھرنی کہے میری دھرم دی دھار بھگتن
 آئے شہادت، بیان اکو اک جنایا۔ تیرا اکو کلمہ اکو نام اکو ہووے وحدت، واحد تیرا اکو نور نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی کہے میرے گوہندا، گوہندا گوہندا تیری اوٹ رکھایا۔ توں گہر گہیر گنی گہندا، گور اک نور
 الاہیا۔ لکھ چوراسی تیری آتم دھار ہندا، بندرا بن والا کرشن دے گواہیا۔ توں سب کلا بخشندا، رام راما دسر تھ بیٹا کوک کوک سنایا۔ تیری چرن
 دھوڑی منگدے کروڑ تیتیا سُرپت اندا، وشن برہما شو بیٹھے اکھ اٹھایا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا امرت دھار ساگر سندھا، گہر گہیر بے نظیر دینا
 ورتایا۔ دُکھیاں روگیاں اندروں میٹ دے چندا، چنتا چکھانہ کوئے ستایا۔ بھاگ لگا دے جیو پنڈا، انڈ برہمنڈ کر رُشنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن وست امولک جگ جگ سب نوں
 دیندا، دیونہار ایکنکار اک اکھوایا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت نو برنالہ شہر بٹھنڈا روڈ شام سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میرے تے وقت دسد ابرا، چاروں گنت ویکھاں دھیان لگائیا۔ تیرا مانو مانس مانکھ ہو گیا نگر، سنگر شبد سپیس نہ کوئے نوائیا۔
 جدھر تگاں کوڑ کڑیا را دسے چھرا، چھری پھری کلج جگت قصائیا۔ میرا گھنمدی گھنمدی دا بدل گیا دھرا، دھر دے مالک دیاں درڑائیا۔ ست دھرم دی
 دھار وچ رہیا نہ کوئے دیوت سُر، سُرپت راجا اند رہیا جنائیا۔ تیری رضا وچ دین مذہب کوئے نہ تڑا، تریا توں پرے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ سچ دھرم
 میرے اتوں مٹ گیا کھوج گھرا، خار وچ دسے تیری خلق خدائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا کوڑ کڑیا وچ میرا بیڑا جاندا رڑھا، کھیوٹ کھیٹا ہو کے پار
 نہ کوئے لنگھائیا۔ آتم پر ماتم پیار وچ جگت جگیا سو کوئے نہ جڑا، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ جدھر تگاں تیرے پیار دی آئی تھرا، مُجبت سنگ نہ
 کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے کنارہ انت، انتشکر
 تک لے جگت لوکائیا۔ توں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی سیری بھگونت، پار برہم پت پر میثور پروردگار اک اھوائیا۔ انتر نرنتر تیرا نام ندھانا رہیا
 کوئے نہ منت، مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دوار رہے سنائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ سنت، ست ستوادی نظر کوئے نہ آئیا۔ بودھ اگادھا بنے
 کوئے نہ پنڈت، نراکھر دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو نہ کوئے چکائیا۔ میرے صاحب سوامی
 انترجامی میری اکو منت، در ٹھانڈے سپیس بھکائیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا میرے اتوں میٹ دے کوڑے نندک، ہرجن ساچے لے پرگٹائیا۔ ہرکھ
 سوگ غم رہے نہ چنت، اگنی اگت نہ کوئے جلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے
 پر بھو میرا دکھ دلدر میٹ دے کشٹ، کٹاکش اپنا نام لگائیا۔ قول اقرار وعدہ پورا کردے رام وشیشٹ، وشیاں توں باہر دھیان لگائیا۔ چاروں گنت اندھیرا
 تک لے اپنی سرشٹ، دین دنی نیتز لوچن نین اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ ست دھرم دا رہیا نہ کوئے گرہست، گرہ گرہ چاروں گنت جگت واشنا ہوئی ہلکائیا۔ میرا
 گرہ دوارا ہو یا بھرسٹ، پتت پُنت تڈھ بن دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ مہربان اپنی پرگٹ کر دے میرے اتے شکت، شخصیت سب دی دے بدلایا۔

اوتار پیغمبر اں گرو آں دا پیشین گوئیاں والا آگیا وقت، بھوکتاں پردہ دینا گھلایا۔ بن تیری کرپا بنے کوئی نہ بھگت، بھگون تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔
 میرے صاحب جوتی دھار دینا درس، آدرش اپنا دینا دکھایا۔ کوچھی کملی اُتے کرنا ترس، رحمت رحیم دینی ورتایا۔ میری میننتی منظور کرنی عرض، آرزو
 تیرے قدماں وچ لگایا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دِیالا پروردگار سانجھیا مردانہ مرد، بے انت بے عیب اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے ٹھا کر ہونا سہایا۔ دھرنی کہے پر بھ میری دُکھی دی پاؤنی سار، مہاسار تھی تیری اوٹ تکایا۔ تُوں ویکھ اپنا سنسار،
 سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ سچکھنڈ دی دھاروں سوادھان کر لے تیئی اوتار، پیغمبر اں بن تن وجود نیتز لے گھلایا۔ گرو گرو دیوا پا
 سار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ لاپیا۔ سنگر شبد کر دے خبردار، بے خبراں خبر دے سنایا۔ تُوں سٹاں دے اک ہلار، نام ہلونا اگم لگایا۔ جگت
 جگیا سو اونیتز نین لو اگھاڑ، آلس نندرا وچوں اپنا آپ باہر کڈھایا۔ دروہی پھرنی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت سمنند ساگر راون مارن دھاہیا۔ چاروں
 کُنٹ اگنی لگنی تتی ہاڑ، ہاڑا کڈھ کے سرشی درشی اندر دھرنی رہی سنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی وست اک
 ورتایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرت دھول دھول میں آواں گا۔ جگ چوکڑی کیتا قول، انتم لیکھا پور کر اوں گا۔ لکھ چوراسی انتر گھٹ گھٹ مول،
 مولا ہو کے اپنا ویس وٹاواں گا۔ میرا بھو پا سکے نہ کوئی پنڈت پاندھا رول، ملا شیخاں ہتھ کدے نہ آواں گا۔ میرا رنگ نہ کالا نہ سول، جوت سرُوپی
 ڈگمگاواں گا۔ سچ دوارا ایکا کھول، ایکنکار ایکا نور جوت رشناواں گا۔ شبد انادی و جا کے ڈھول، دو جہاناں آپ جگاواں گا۔ جن بھگتاں کایا اندر وساں کول،
 بند کواڑی کُنڈا آپے لاہواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے بول، آتم پر ماتم جوڑ جڑاواں گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچا رنگ اک رنگاواں گا۔ ساچا رنگ پر بھو رنگاں گا۔ دین دِیال دیا کماں گا۔ لکھ چوراسی ویکھ دکھائیگا۔ مانو ذاتی پھول پھولائیگا۔ کلج ویکھے انتم واٹی،
 پینڈا سب دا اپنے ہتھ رکھائیگا۔ تیری منزل تک کے گھاٹی، گھائے پچھلے پور کرائیگا۔ سچ دھرم دی کھول کے ہاٹی، ونجارا اکو وست وکائیگا۔ تُوں میرا میں
 تیرا دس کے گاتھی، آتم پر ماتم اپنا گھر بنائے گا۔ تُوں خوشیاں دے وچ ہاسیں، ہست کیٹاں پر بھ اکو گھر بہائیگا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، دوسر سنگ نہ

کوئے رلائیگا۔ تیرے اُتے پاوے دھرم دھار دی راسی، گوپی کاہن اپنی ونڈ ونڈائیگا۔ جگت اندھیرا رہن دیوے نہ راتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیگا۔ امرت دے کے بوند سوانتی، کلجگ اگنی اگت بُجھائیگا۔ تُوں بن نیتز لوچن نین جھاکیں، سنمکھ جوتی جاتا نظری آئیگا۔ شبد آسو چڑھے اگنی راکی، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیگا۔ تیرے نواں کھنڈاں دیاں کملیئے کھول کے تاکی، ستاں دیاں پردہ آپ اُٹھائیگا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتی پاتی، آتم برہم بھيو کھلایگا۔ سنجگ ساچے بخش کے حیاتی، دھرنی دھرت دھول دھول تیرے اُتے پرگٹائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا اپنا آپ جنائیگا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرا تگاں راہ، بن نیناں نین اُٹھائیگا۔ میں نگاہ ماراں اپنے تھل اسگاہ، ٹلیاں پر بتاں پہاڑاں کھوج کھوجائیگا۔ میں چاروں کُنٹ دیکھاں ٹھنڈی ہوا، پون پوناں وچوں کی روپ بدلایا۔ اکو تیرا کلمہ پڑھاں ناں، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیگا۔ اُچی کوک پکاراں کڈھ کے بانہہ، دو جہان سنائیگا۔ تُوں مالک خالق آ میرے خدائے خدی تکبری دے مٹائیگا۔ تیرا ظہور نور نہ ہووے جدا، جُز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ تُوں میرا دلہا، رحمت رحیم میرے اُتے دینی کمائیگا۔ اپنا کلمہ کائنات توں باہر سنا، پیغام دینا دُھر درگاہیا۔ تُوں نور نورانہ نور الاء، عالمین اک اکھوائیگا۔ محمد دی پوری کر دُعا، جو چار یاری نال واسطہ تیرے اگے پائیگا۔ جوتی جاتے نور نورانہ اپنا کر رُشنا، امام اماما پھیرا پائیگا۔ صدی چودھویں پنڈھ مکا، مکمل اپنا کھیل کھلایگا۔ چاروں کُنٹ کوڑ گڑیار دا ڈیرہ ڈھاہ، گھرن بھنہار تیری وڈیائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد پُرکھ اپر پیر سوامی میں تیری چرن سرن گئی آ، عاجز ہو کے نو نولاگاں پائیگا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت نو نابھا شہر نیڑے پٹیل اگیٹ اتم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میری رکھ لے پت، پت پر میثور اپنی دیا کمائیگا۔ میرے اُتے رہیا نہیں دھیرج ست، ست ستوادی تیری اوٹ نہ کوئے رکھائیگا۔ دھرم دی دھار دے نہ یت، سنو کھ وچ نہ کوئے سمائیگا۔ چاروں کُنٹ ابلے رت، اگنی تت رہیا تپائیگا۔ جگت واسنا تک لے من مت، کلپنا کوڑ

کھوج کھوجا گیا۔ نام بیچے کوئے نہ ساچے وت، کایا سنج ہری کیاری نہ کوئے کرائیا۔ تیرے پیار وچ ستر ہے کوئے نہ گھت، یارڑے تیری سچ نہ کوئے
 ہنڈھائیا۔ کوڑی کریا جڑیا نت، مایا متا بندھن رہے بندھائیا۔ کرپا کر میرے سمر تھ، پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی وست اک ورتائیا۔ دُھر دی وست دے پر بھ ایک، ایکنکار دیا کمائیا۔ دُھر دے نام دی بخش ٹیک، دوسراوٹ نہ کوئے
 دکھائیا۔ میرے اوتوں کلجک جیواں بُدھی کر بیک، دُرمت میل دے دھوائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ کلجک کوڑی میٹ
 دے رکھ، سنجک سچ پر گٹائیا۔ چار ورنناں اٹھاراں برناں دیناں مذہباں دے اک سندیس، سو پُرکھ زرنجن اپنی دیا کمائیا۔ ہنگ برہم آپے ویکھ، ہر
 پُرکھ زرنجن پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ میرا سُنھنجا کر دے دیس، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ توں مالک خالق اک زریش، آد زرنجن نور الاہیا۔ نام شبد سنا
 دے اگتا سندیس، سری بھگوان آپ درڑائیا۔ میں نیتز لوچن نیناں زرنجن دھار لوواں ویکھ، ابناشی کرتے پردہ دینا چکائیا۔ پاربرہم پت پر میثور توں سدا
 رہے ہمیش، ہم ساجن اک اھوائیا۔ میری کوچھی کملی دا بدل دے لیکھ، لکھت بھوکھت اوتار پیغمبر گرو آں نال ملایا۔ صاحب سوامی ہو کے کر ہیت،
 ہنکاری ہو کے دیا کمائیا۔ درشن دے دے نیتن نیت، نچ لوچن نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری
 سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھ تیرا کھیل سدا دیوھاڑی، دوس رین اپنا تھم ورتائیا۔ کر پرکاش جن بھگت سہیلے بہتر ناڑی، ناڑی ناڑی نور کر رُشنائیا۔ سدا سہیلے
 اک اکیلے پھرنا پچھے اگاڑی، ایٹھے اوتھے دو جہاناں ہونا آپ سہائیا۔ جنہاں گرکھیاں تیرے چرن چُھہائی داہڑی، تنہاں دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ لیکھا پار کرا
 کے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑی، ٹلے پر بتاں سمند ساگراں پنڈھ مُکائیا۔ اوہناں دا لیکھا رہے نہ نال مَوٹ لاڑی، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ سچکھنڈ نو اسی
 پُرکھ ابناشی مہربانا ساچی منزل آپے چاڑھیں، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک
 ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے کملاپاتی، پت پتوتے تیری بے پرواہیا۔ تیرے بھگت سہیلے اتم ذاتی، آتم پر ماتم نور نورانہ نظری آئیا۔ توں زرنجن
 سرگن سرگن زرنجن بننا ساتھی، سگلا سنگی آپ ہو جائیا۔ تیری مہما آد جگاد کتھنا اکا تھی، کتھنا کتھ سکے نہ رائیا۔ توں سدا سہیلانا تھ انا تھی، دیناں بندھپ

دین اپنے گلے لگایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میرے کول چار جگ دے اوتار پیغمبروں گرو آں والی پاتی، بن اکھر حرف حروف نظری آئی۔ تیرا کھیل ہونا دو جہان لوک ماتی، نوست و بے ودھائی۔ میرے اوتوں کلجک میٹنی اندھیری راتی، سبج سچ چند چکائی۔ امرت دینا بوئد سوانتی، نہجر جھرنا آپ جھرائیا۔ تیرا درشن کراں اکانتی، اک اکیلے نظری آونا تھاؤں تھانیا۔ تیرا بھگت بناں داسی، داس داسی سیو کراں چائیں چائیا۔ کرپا کر اپناشی، اپناشی کرتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائی۔ دھرنی کہے پر بھو غریب نمائیاں ونڈ درداں، دیناں انا تھاں دیا کمائی۔ ایہہ کھیل اپنا تیرے گھر دا، گھرانے دین دنی تجائی۔ لہنا دینا پورا کر دے چیتن جڑ دا، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ جو ہر جن تیرا نام ڈھولا پڑھدا، توں میرا میں تیرا سوہنگ رسنا جہوا گائی۔ اوہ نہ جنمے نہ کدے مردا، مرن جنم دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ اوہ ساچی منزل حق حقیقی تیری چڑھدا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ لکھ چوراسی وچوں ترنی تر دا، رائے دھرم نہ دے سزائی۔ تیرا کھیل اگما نرائن ز دا، ز ہر تیری وڈ وڈیائی۔ دھرنی کہے جو سنت سہیلا تیرا بردا، بندیخانے وچوں دینا باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر گن ندھان، گنونت دیا کمائی۔ ست دھرم جھلا نشان، کوڑ گڑیا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرشی درشی دے گیان، انتر آتم اک پڑھائی۔ گھر مندر سہا مکان، ساڈھے تن ہتھ و بے ودھائی۔ شبد دی دے سچی دھنکان، دھن آتمک راگ درڑائی۔ امرت رس دے پین کھان، نہجر جھرنا آپ جھرائیا۔ ہر جن ہر بھگت تیرے چرن کرن دھیان، دوجا اشٹ نہ کوئے منائی۔ توں لہنا دینا چکاؤنا آن، آنا فنا اپنی دیا کمائی۔ توں شاہ پاتشاہ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت نور نورانے شاہ سلطانے تیرا کھیل مہان، مہا اکھ کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔

* ۲۲ بھادروں شہنشاہی سمت نو سیوک کلونی پلاٹ نمبر ۳۱ ضلع پیٹالا بلونت سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میری آسا دوس رین تپدی، سائتک ست ست نہ کوئے کرایا۔ تیری سرشی درشی انتر تیرا نام مول نہ چپدی، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ ونجارن ہو گئی من مت دی، کوڑی کریا نال ملائیا۔ پیاسی ہو گئی دین مذہب دی رت دی، رتن امولک ہیرا تیرا روپ نہ کوئے درسا ئیا۔ ونجارن رہی نہ نچ نیز لوجن نین اکھ دی، جوتی دھار تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ میری جھولی دیکھ لے سکھنی سکھ دی، محبت پیار وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ میں ویراگن ہو کے چاروں گنت ٹھدی، بھجاں واہو داہیا۔ سناں پکار تیر تھ اٹھسٹھ دی، گنگا گوداوری جمن سستی رہی گر لائیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے مندر مسجد شوڈ آلے مٹھ دی، گردوارا گردیو نظر کسے نہ آئیا۔ رین اندھیری تک لے کایا ماٹی ہٹ دی، پنجاں تتاں پھول پھولائیا۔ کوڑی کریا دیکھ لے نو کھنڈ پر تھمی ٹپدی، ہوئے ہنگتا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دھر مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے روندی دے تک لے نین، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ تیرے پیارے تیرے نالوں ہوئے طرفین، طرفداری نظر کوئے نہ آئیا۔ میں سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا پروردگار تینوں آئی کہن، سانجھے یار دیاں درڑائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے وہایا وہن، شوہ دریا روپ بدلایا۔ ناتا ٹٹ گیا پریم پیار دا بھائی بھین، ساجن میت سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دروہی میرا انت چکا دے لہن دین، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتکرن دی تک لے آہ، بن رسنا جہوا دیاں جنائیا۔ نو کھنڈ میرے اُتے دیکھ گناہ، تن مندر پھول پھولائیا۔ ست سروپ تیرا نظر نہ آوے ناں، نر نرکار نرویر تیرے رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں سچ سوامی انترجامی اپنی آشا سوالن ہو کے کہاں، کہہ کے دیاں درڑائیا۔ کلجگ پاپی ہنسیارا ہو یا مہا، مہابھارت دا لیکھا قدماں ہیٹھ دبا ئیا۔ جس نے پیار رہن دتا نہیں پتا ماں، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔ اوتار پینمبر گرو پھڑے کوئی نہ بانہہ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ چاروں گنت اندھیرا گیا چھا، شہنشاہ تیرا نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے آگے کوکاں، دروہی دروہی کر سٹنائیا۔ توں

کھیل تک لے کا پتھ بھوٹا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش پھول پھولائیا۔ اپنا پیار تک لے مٹی خاک بٹا، بختانیاں لیکھا رہے نہ رانیا۔ نام و ہونا تیرا سنسار ستا، ستیاں نہ کوئے جگائیا۔ میری سہنجی ہوئے مول نہ رتا، رتڑی مات نہ کوئے مہکائیا۔ میری دہاگن دی کھلی دیکھ لے گتا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔ توں پڑکھ اکلا دین دیا لا ابناشی اپتا، چیتن روپ اگم اتھاہیا۔ جدھر تکاں دہ دشا پندی لٹا، لٹیرا بنیا کلجگ کوڑ قصابیا۔ تیرا پیار ہر نرنکار آتم دھار تٹا، تٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے اوتار پیغمبر گر میرا دیو ساتھ، نرگن نرگن میل ملائیا۔ کھیل تلو پڑکھ سمراتھ، جو سرگن سرگن دے سمجھائیا۔ سیس جھکاؤ جگدیش بن ہتھاں جوڑو ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ وڈیائی صفت کرو مہماکتھنا اکاتھ، کتھنی کتھ نہ کوئے جنائیا۔ جس نے سنجگ تریتا دواپر کلجگ چلایا راتھ، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائیا۔ اوہ لہنا دینا جانے انا تھان ناتھ، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ سارے اکو وار اینکار نوں دیو آکھ، بن اکھراں دیو جنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں درشن دے دے ساکھیاں، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے اکو آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے دھرنی توں منگنا جگ کی، منگنیے دے جنائیا۔ جس پر بھو دے لکھ چوراسی جی جنت پتر دھی، بنس سر بنس آپ سہائیا۔ اُس دا لہنا دینا لیکھا ویہہ اکیہ، گرداس دے گواہیا۔ جس ست دھرم دا سچ دامارگ لگایا دھرائی نیہہ، گو بند بچے نیہاں ہیٹھ دہائیا۔ نی تیری کو جھئے کھلیے ونڈ ساڈھے تن ہتھ دی سیس، رواداس چمارا گیا درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ دھرنیے اوہ مالک تک سوامی، جو جگ جگ تیرا سوہمبر رچائیا۔ آد پڑکھ اپر مپر انتر جامی، گھٹ گھٹ واسی اگم اتھاہیا۔ جس دانام ندھانا اگنی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ دیونہارا پد نربانی، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ تیری ویکھے چارے کھانی، اندج جیرج اُتھج سیتج پھول پھولائیا۔ توں بننا سنگھڑ سیانی، سنجی اپنا روپ وٹائیا۔ جو کھیلے کھیل دو جہانی، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ نی اوہ تیرے دوارے تیرے گرہ تیرے گھر کھان آوے مہمانی، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اپنا ویس وٹائیا۔ توں بننا سنگھڑ سنجی سوانی، امرت رس چرن چرنودک دالے کے پانی، پت پت پت چو جنت دینے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور،

تیری آشا پور کرائیا۔ تیری آشا پور کراویگا۔ سو پڑھ نہ نجن آویگا۔ ہر پڑھ نہ نجن کھیل کھلاویگا۔ اینکارا اکل کل دھاری کل پرگٹاویگا۔ آد نہ نجن جوت
 رشناویگا۔ ابناشی کرتا پردہ لاہویگا۔ سری بھگوان محکم سناویگا۔ پاربرہم پر بھ بھو چکاویگا۔ سنکر شبد آپ پرگٹاویگا۔ وشن برہما شو آپ نال ملاویگا۔ بھو ابھید
 آپ کھلاویگا۔ چارے ویداں لیکھا تیرے ہتھ پھراویگا۔ جو اوتار پیغمبر گرو آں کیتا ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے سب دے لہنے لہنیدار جھولی پاویگا۔ توں دھرنیے
 مرنیے پڑھ اکالا ویکھنا اینکار ایگا، اکل کل دھاری نظری آویگا۔ تیرے اتوں ترے گن مایا میٹ کے سیکا، امرت میگھ نام برسواویگا۔ دو جہاناں بن کے نیتا،
 نچ نیتز بھگتاں آپ کھلاویگا۔ آتم پر ماتم کر کے پیتا، پاربرہم برہم اپنا گھر دکھاویگا۔ اوس دا واسا ہونا سمبل دیسا، ساڈھے تن ہتھ ونڈ ونڈاویگا۔ جوتی جامہ
 دھار کے بھسیا، بھسمڑ اپنا روپ بدلاویگا۔ دو جہاناں بن کے نہ نریشا، نہ نرائن اکو اک اھواویگا۔ اُس دا سمجھے کوئے نہ بھیتا، بھو ابھید اپنے وچ لکاویگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا بھو آپ کھلاویگا۔ دھرنی کہے جس ویلے میرا محبوب آوے ماہی، مہربان مہربان
 مہربان دیا کمائی۔ میں چار کنت دی بناں راہی، دہ دشا ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاواں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائی۔ میرے
 سوامیا انتر جامیا گھٹ نواسیا پڑھ ابناشیا میری پکڑ لے باہیں، بہیا تیرے ہتھ پھرائیا۔ کلج کوڑ میرے اتے رہن نہ دین قصائی، قسم کھا کے تیرے آگے
 واسطہ پائی۔ توں مالک خالق پر تپالک بے پرواہی، بے عیب تیری اوٹ رکھائی۔ توں جگت جنجال میری کٹنی پھاہی، فیصلہ تیرے کولوں کرائیا۔ میں
 چاہندی تیرے نام دی اکو وجے ودھائی، ڈنکا تیرا نام شنوائیا۔ جس کارن گو بند بوٹا پٹیا کاہی، کلج دی جڑ تیرے کولوں اُکھرائیا۔ توں صاحب سلطانا
 نوجوانا مرد مردانہ سری بھگوانا بن تیرے میرے اتوں بدلے مول کوئے نہ شاہی، شہنشاہ تیرے آگے واسطہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا انت کنت بھگونت آپ چکائی، چوتھے جگ لیکھا اور رہے نہ رانیا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو سنگرور شہر دھوڑی گیٹ ہر بنس سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کدے نہ بھلدا، اُبھل آد انت اک اکھوائیا۔ اوہ مالک لکھ چوڑا سی کُل دا، کُل مالک دتی وڈیائیا۔ جس دا پیار مُجبت ناتا اہل دا، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ اُس دا جگ جگ دھرم دوارا کھلدا، خالق خلق دے کھلایا۔ اوہا ناتا آد جگادی صلح کُل دا، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگایا۔ جس دا نام ندھانا اکو نشانہ جھلدا، دو جہاناں ڈمگائیا۔ اوہ پریکی پیارا گرگھ ہر جن مایا وچ کدے نہ زلدا، کوڑ کریا وچ نہ کوئے پھسائیا۔ اوہ ونجارا ہوئے اکو چرن کول دھول دا، دھوڑی مستک خاک رمایا۔ نام بھگتی نال لوک مات وچ پھلدا بھلدا، چار گنت دے مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ نام اک ورتایا۔ سنگر شبد بھل وچ نہ پائے بھلیکھا، جگ جگ بھانڈا بھرم بھٹایا۔ جو پورب جنم دا جانے لیکھا، جنم اجنا کھوج کھوجایا۔ جو انتر نرنتر دُھر دی دھار دا دے سندیسہ، نراکھر نام دھار پرگٹایا۔ جنم کرم دی بدل دیوے ریکھا، رکھیاں نیاں توں پرے اپنا گھر دکھایا۔ جتھے دے اکو نرنیشا، نر ہر اپنی سوبھا پائیا۔ جو نت نوت نرگن سرگن کرے پیتا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتایا۔ سنگر شبد بھل وچ کدے نہ آیا، جگ چوڑی اپنا حکم ورتایا۔ جن بھگتاں سنتاں دیوے ٹھنڈی چھایا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ ترے گن لیکھا دے مُکایا، مایا ممتا موہ مٹایا۔ دُرمت میل دے دھوایا، پنت پُنت آپ کرایا۔ ساچی دھوڑی خاک دے رمایا، ٹلے مستک نام دے رمایا۔ جگت دوارے پندھ دے مُکایا، کوڑ کریا نہ کوئے ہلکایا۔ نو دوار اندھیر مٹایا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ترکٹی اپنی ونڈ ونڈایا، سندیسہ دیوے چائیں چانیا۔ نام ندھانا امرت رس جام پیایا، بوند سوانتی نچھر جھرن کول نا بھی وچوں پُکایا۔ شبد انادی برہم برہادی دیوے راگ سنایا، انراگی اپنا ڈھولا گایا۔ گھر سُنھنجا دے وڈیایا، سوبھا ونت ویکھ دکھایا۔ آتم سیجا دے سہایا، سچ سوامی اپنا چرن لکایا۔ اپنا گرہ مندر ہوئے رُشایا، اندھ اندھیر نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنے رنگ لے رنگایا، رنگ روپ ریکھ نظر کسے نہ آیا۔ سچ دوار ایکنکار لے لکایا، جتھے وچھوڑا آگے رہے نہ رانیا۔ سو سوامی انترجامی پُرکھ ابناشی اُبھل بھل کدے نہ جایا، یاد وچ یادداشت دُھر دی لے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھییو

ابھیدا آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے ابھل ہو کے پھراں وچ جگت، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ ویکھاں در دوارے اُتے دھرت، نوکھنڈ سوبھا پانیا۔ پورب
 لہنے دی پوری کراں شرط، شریعتاں وچوں پردے دیاں چُکایا۔ یودھا سوربیر بن مردانہ مرد، نوست بھجائاں واہو داہیا۔ ہرجن ساچیاں ونڈاں درد،
 دیناں ڈھیاں ویکھ وکھایا۔ شرع چھری ٹکاں کرد، قاتل مقنول پندھ مکایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دی سناں عرض، میننتی اپنے لیکھے پانیا۔ اپنا
 پورا کراں فرض، زرگن سرگن کھیل کھلایا۔ گر اوتار پیغمبر پورب لاہواں قرض، مقروض ہو کے لیکھا دیاں چُکایا۔ سرشی درشی اندر اگنی تت بھجا کے
 کراں سرد، ساتک ست آپ کرایا۔ میرا کھیل ہووے اسچرج، جگت بدھی سمجھ وچ نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ سوامی انترجامی دھر فرمانا اک درڑایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی گیاتا، بدھی توں پرے میری پڑھایا۔ دیواں نام ندھان دی داتا، نت نوت
 لوک مات ورتایا۔ کلجگ انتم ویکھاں اندھیری راتا، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ کس بدھ جیواں جنناں ٹٹا نانا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملایا۔ کیوں
 اوتار پیغمبر اں گرواں دی بھلی گاتھا، گہر گبھیہر درس کوئے نہ پانیا۔ کی لیکھا جانے پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ کی اپنی کھیل کھلایا۔ کی لکھ چوراہی لیکھا
 ہووے ہاتھو ہاتھا، صدی چودھویں ونڈ ونڈایا۔ کون جگت جگیا سوآں پورا کرے گھاٹا، گھاٹ وچ دے لوکایا۔ سب دا کایا بستر نظری آئے پاتا، تن
 اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ جھکڑا ویکھاں ذاتا پاتا، دیناں مذہباں پھول پھولایا۔ ایہہ کھیل کھلایے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا دھر در گاہیا۔ جس منڈل
 منڈپ پاؤنیاں راساں، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ سب دیاں پوریاں کرے آسا، چار جگ دی ترسنا دے بھجایا۔ ویکھے کھیل پر تھی آکاشا، گنگن
 لگنتر اں کھوج کھوجایا۔ شاہو بھوپ سنگر شبد کہے زوریر ہووے راکھا، رکھک اکو نظری آیا۔ جس دا دھر سندیسہ دو جہان اگما آکھا، فرمانا اگم اتھاہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سنگر شبد کہے میں کدے نہ بھلدا جگ جگ، جیون داتے دتی
 وڈیایا۔ جن بھکتاں میلا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ محل اٹل کراواں حج، کعبہ اکو اک سہایا۔ جتھے اکو شبد انادی رہیا وچ، انخد ناد آپ
 سنایا۔ کرے کھیل سورا سرگ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نام ندھان پیا کے مد، مدھر دھن دے سنایا۔ جس سبجگ تریتا دواپر انت میٹنی حد، اوہ کلجگ

لیکھا لیکھے لئے لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ ستگر شبد کہے میں اُبھل، وچوں بُھل آپ
 پرگٹاواں گا۔ جو امرت آتم رس جگت جہان رہیا ڈُھ، اوتار پیغمبر گرو آں سچ دکھاواں گا۔ کیوں مانس ذاتی بوٹا رہیا ہُھ، پھڑ باہوں سرب اٹھاواں گا۔
 کیوں سکھ مرید مُرشدو رہے رُل، رُعب نال آپ جتاواں گا۔ جو چرن پریتی پُرکھ اکال دی گئے گھولی گھل، تنہاں دے لہنے ساچے جھولی پاواں گا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگاواں گا۔ ستگر شبد کہے سُن دھرنی دھرت، دھول دھول دھولے دیاں
 جنانیا۔ اوہ مہربانا محبوب تیرے اُتے آئے پرت، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ تُوں اپنا دُکھ دسنا برہوں والی نال درد، کوک کوک سنانیا۔ میرے ست
 دھرم دی پُٹھی ہو گئی نزد، نر نرائن سکے نہ کوئے اُلٹانیا۔ تیرا برہوں وچھوڑے ویراگ وچ روپ ہو نہ جاوے زرد، نیتز نیناں نیر لینا وہانیا۔ دروہی پر بھو
 میں جگت انت ہوئی نیڑو، دھرم دھار دا اوڈھن اُپر نہ کوئے اُلٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ
 وڈیانیا۔ دھرنی کہے میں رو کے حال سناواں گی۔ پر م پُرکھ اگے واسطہ پاواں گی۔ میرے مہربانا میرے اُتے بدل دے راستہ، در تیرے الکھ
 جگاواں گی۔ وقت سُنہنجا کر دے آس دا، خالی جھولی اگے ڈھاواں گی۔ لکھ چوڑا سی تیرا روپ پُرکھ ابناش دا، ابناشی کرتے اگے واسطہ پاواں گی۔ تُوں
 بے شک مالک منڈل منڈپ والی راس دا، بن گوپی کاہن تیرا بھیکھ کھلاواں گی۔ تُوں ہر گھٹ اندر نور دے دے اپنی جوت پرکاش دا، انہو درشتی
 سرب کھلاواں گی۔ تُوں اُبھل صاحب میرا لیکھا ویکھ لے پُرانی یاد دا، یادواں دا لہنا آپ درٹاواں گی۔ کی حساب ہووے تیرے سماج دا، سمگری کی
 ورتاواں گی۔ میرا حال ویکھ لے آج دا، عاجز ہو کے سیس نواواں گی۔ پُرکھ اکالے بن تیری کرپا کوئی نہ جاگدا، سوئی سرشتی سرب دکھاواں گی۔ کیوں
 چیو بنیا روپ کاگ دا، ہنساں واسطے منگ منگاواں گی۔ دروہی مینٹوں دان دے دے اپنے پریم ویراگ دا، ویری کوڑے تیرے چرن اُلکاواں گی۔ میرا لہنا
 مُکا دے دُرمت والے داغ دا، پتت پُنیت تیرے اگے آس رکھاواں گی۔ تُوں سوامی ساچا مالک میرا تیرا روپ کنت سہاگ دا، وچھوڑا جگت والا
 گواواں گی۔ میرے اُتوں بھامبر کھلج بُجھا دے ترے گن مایا آگ دا، تیرے آگن وچ تیرا راہ تکاواں گی۔ میں راہ تکاں تیرے شبد اگئی باز دا، بازاں

والے تیری اوٹ رکھاواں گی۔ تُوں مالک لکھ چوڑاسی میرے اُتے باغ دا، باغبان تیری ہری کیاری ویکھ خوشی مناواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری اوٹ رکھاواں گی۔ سَنگَر شبد کہے مینوں یاد کدے نہ بُھلی، بُھلیاں دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو پُرکھ اکالا دین دِیالا سد وسدا تہاڈی کایا کَلّی، بن تن وجود حق محبوب اپنا آسن لائیا۔ اُس دے کولوں ساچے نام دی کرو وِصوئی، دیونہارا دُھر درگاہیا۔ چوڑاسی وچوں کڈھنا اُس دی کھیل معمولی، سدا سدا سد اپنے وچ سمانیا۔ اوہ پر ماتم دھار آتم دا کنت کنٹھلی، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جس دے پچھے حضرت عیسیٰ چڑھیا سوئی، سولان ستھر یارڑا گو بند گیا ہنڈھائیا۔ گرگھو تہاڈی یاد ماچھو واڑے دی اَجے نہیں بھوئی، اُبھل اِکو دُھر دا ماہیا۔ جو جگ چو کڑی ست سچ دا بدلدا آیا اِصوئی، اصل وچ وصل اپنا یار سمجھائیا۔ تُوں اوس دے پیار دی اِکو گل کرنی قبولی، اوہ کامل مُرشد ہوئے سہائیا۔ دو جہاناں پار تُوں پنگھوڑا لینا جھوئی، جھلک نال خلق باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر اک دکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے مینوں اُبھل جگ جگ دا راہی، بُھلیاں لوواں ملائیا۔ گرگھو تہاڈا پریمی پیارا اِکو گو بند ماہی، جو آد انت ست سرُپ اکھوائیا۔ جس نے تہاڈے پچھے بوٹا پٹیا کاہی، جڑ کھلج والی اکھرائیا۔ چھوٹے بچے نہیاں ہیٹھ دباں، دو جہاناں دا لہنا گیا چُکائیا۔ جس کھلج انتم مینٹی کوڑی شاہی، شہنشاہ اِکو پُرکھ اکال دے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن جس نے بنائے بھیناں بھائی، خالص خالصہ رنگ رنگائیا۔ اوہ دیناں مذہباں دا لہنا دینا دیوے انت چُکائی، چاروں کُنٹ اِکو حکم سنائیا۔ سر شئی در شئی اندر نرگن نور جوت کرے رُشنائی، کھلج اندھ اندھیر گوائیا۔ ست دھرم دا مالک بن گوسائیں، گوسنیا ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سَنگَر شبد کہے ہر جن میت مُرا یو سَنگَر بُھلدا کدے ناہیں، قدیم دا مالک جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ اپنے ہتھیں آپ چڑھائیا۔ سَنگَر شبد کہے میرا کھیل وچ جہانا، جگ چو کڑی ریتی چلی آئیا۔ حکم مَنّا سری بھگوانا، نو نو سیس جھکائیا۔ اگے دا دیواں اک پیغام، پیغمبراں توں باہر سنائیا۔ جس کھیل کھلایا سیارا، رادھے کرشن دتی وڈیائیا۔ اوہ پہرے اگئی بانا، بان انیلا تیر چلایا۔ جس نوں محمد کہا اِماما، موسیٰ عیسیٰ اباجان کہہ کے سیس نوائیا۔ جس دا نام نرگن سرگن سَنگَر نانک جنایا ستناما، نام ندھانا سب نوں دے ورتائیا۔ جس دا گو بند سَنگھ سوربیر نوجوانا، مرد

مردانہ اک اُکھوائیا۔ جو لیکھا جانے جگت جہانا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ اوہ رحیم بن رحمانا، رحمت دے کمائیا۔ لیکھا جانے چوڑاں طبق چوڑاں لوک
 زمیں اسمانا، زمیں زماں دھپان لگائیا۔ اوہ بھلن وچ نہ آئے والی دو جہاناں، جس دے ولی عہد گر اوتار پیغمبر جگ چوڑی سارے دین گواہیا۔ اوہ ربی
 نور الاهی ملوزے سیتزمالے کلم جنستے زواں نورے الہ اللہ عالمین بے پرواہیا۔ جس دے آگے سارے کرن دُعا، اوہ محبوب آگم اتھاہ، جگ چوڑی جگا
 جگنتریاں لیکھے دے مُکا، مُکاؤنہار ایکنکار ایکا ایک ایک اکھوائیا۔

* ۲۳ بھادروں شہنشاہی سمت نو سنام شہر وچ ترلوک سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے پرم پُرکھ پیارے متیا، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ نرگن نر ویر نر اکار نر نکار کر ساچا پتیا، پتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔
 میرے اُتے پوتر رہی کوئے نہ تھتیا، وار تھت رہے گر لائیا۔ منو آجائے کسے نہ جتیا، چاروں گنٹ گنٹ ہلکائیا۔ تیری دین دُنی ہوئی مٹھیا، کلجگ متھن
 رہیا کرائیا۔ میرا لہنا دینا نہ جائے نجھٹھیا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ گر اوتار پیغمبر دے گئے پٹھیا، ستمگھ سو بھا کوئے نہ پائیا۔ میرا انتشکرن پر بھو تیرے در
 تے پٹیا، پاٹل ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میرا کلجگ کوڑا لیکھا کر دے چٹیا، دُرمت میل دھوائیا۔ دروہی تیرے نام وچ من کسے نہ ٹکیا، مستک ٹکے لاؤن
 والے رہے گر لائیا۔ تیرا دھرم نشانہ چاروں گنٹ مٹیا، مٹی خاک کوڑ رہی اڈائیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا اتم ویکھ لے اپنا سٹیا، سٹے بازی خلق خُدا ئیا۔
 تیرا نام ندھانا رس ملے نہ مٹھیا، کلجگ کوڑ بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک اپنا رنگ رنگائیا۔
 دھرنی کہے پر بھو میرے انتشکرن مار لے جھاک، نیناں والیا بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے پرکاش پنا ہوئے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئی چکائیا۔ دھرم
 دھار دا مارگ رہیا کوئے نہ ماتی، لوک مات ویکھ دکھائیا۔ میں بالی تیری داسی، داستان اپنی رہی سنائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا سگھنڈ دا نواسی، سچ دوار تیری
 جوت رُشنائیا۔ تیرا لیکھا پر تھی آکاشی، گگن گگنتریاں تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں میرا مستک بنا لائیا، جوتی جاتے دیا کمائیا۔ میری منزل پوری کر دے

گھاٹی، پاندھیا پندھ رہے نہ رانیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ ابناشی، کرتا اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری خالی جھولی بھر، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ کوچھی کملی دے دے ور، مہربان مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ کرپا ندھان ہو کے کرپا کر، کرپن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی میرے اُتے آوے ڈر، بھے بھو نہ کوئے مٹانیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار پوتر کر دے گھر، گرہ مندر ہووے رُشانیا۔ چرن چرنو دک امرت دے سر، سر سرور اک دکھانیا۔ تُوں صاحب سلطانا نرائن نر، نر ہر تیری اوٹ تکانیا۔ میں پلُو رہی پھڑ، کئی لینی گنڈھ بندھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری بھر دے جھولی، جھولے والیا تیری بے پرواہیا۔ میں آد جگادی تیری گولی، ماٹی خاک خاک سیو کمایا۔ میرا لہنا دینا میتوں بخش دے ہوئی ہوئی، وست اگم اگم ورتانیا۔ تیرے نام ندھان دی اکو سناں بولی، انبولت دینی درٹانیا۔ سچ دوارا ایک کھولی، خالق خلق ہونا آپ سہانیا۔ میرے پیار وچ ہر گھٹ اندر مو لیں، مو لا اپنا رنگ چڑھانیا۔ سنگر شبد بنا دے ڈھولی، دو جہان کرے شنوائیا۔ امرت آتم دے دے پابلی، نجھہر جھرنا آپ جھرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیانیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکالے تُوں اکو بن جا عدلی، انصاف دینا کرانیا۔ کلج کوڑی کرپا سبجگ نال کر بدلی، ست سچ دینا پرگٹانیا۔ میرے اُتے لیکھا رہے مثنول قاتل نہ قتلی، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑی تیری سرشتی ہو گئی بے وطنی، وطن اپنا دے دکھانیا۔ تُوں صاحب سوامی سرب کلا سمرتھنی، سمرتھ پُرکھ تیرے ہتھ وڈیانیا۔ تُوں مہربانا نوجوانا الکھ الکھنی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ نور نورانہ نور الاہیا۔ میری جھولی بھر دے سکھنی، سخاوت وچ دست دے ورتانیا۔ میں آگئی تیرے دوارے پاتن پتینی، منزل کوڑی پندھ مُکانیا۔ تُوں میری پت رکھنی، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لینے ترانیا۔ دھرنی کہے پر بھ تیری اکو اوٹ، اوٹک آپ رکھانیا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھ دے کھوٹ، مہر نظر نال ترانیا۔ کلج اٹھالے آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ پرکاش دے دے زمل جوت، نور نورانہ نظری آنیا۔ آتم پر ماتم تیری گوت، گوتم بڈھ گیا سمجھانیا۔ جتھے عقل بڈھی دی نہیں کوئی سوچ، سمجھ کم کچھ نہ آنیا۔ اوتھے

اپنے پیار دی بخش دے لوچ، لوچن نین اندروں دے کھلایا۔ تیرے درشن کرینے روز، روزے نماز دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ چرن پریتی دے دے دے جوگ، جگیشراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرت شبد کرا دے سنجوگ، سنجوگی اپنا میل ملایا۔ آتم پر ماتم دھار بھوگ لے بھوگ، بھسٹ اپنی دیا کمایا۔ تیریاں بھگتاں ہوئے نہ کدے وجوگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ کلج کوڑ کڑیا وچ بخش اپنی مَوچ، مجلس اپنی نال رکھایا۔ تیرا در دوارا ایکنکارا اکو بہت، گھر گھر الکھ نہ کوئے جگایا۔ جن بھگتاں اپنے ملن دادے دے شوق، شوقیہ اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈا دینا دکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ بھو کھول دے اپنا آپ، گھر اپنے دے وڈیایا۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، ترے بھون دھنی تیری سرنا یا۔ توں میرا میں تیرا دس دے جاپ، جگ جیون داتے ہونا آپ سہایا۔ تن وجود روح بت آتم پر ماتم کر دے پاک، پاکیزہ اپنا رنگ چڑھایا۔ گھر مندر کھول دے تاک، نج نیز لوچن نین کر رُشنا یا۔ تیرا سُنن شبد اگمی ناد، دُھن آتمک راگ دینا سنا یا۔ تیرا جوت دا جوت ہووے پرکاش، نور نور وچوں پرگٹایا۔ توں مالک پر تھی آکاش، گگن منڈل تیری وجے ودھایا۔ دھرنی کہے میری بیننتی سُن لے آج، نو نو لاگاں پانیا۔ توں مالک شاہو شاباش، شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ جن بھگتاں لیکھے لائیں اچ دی رات، رین بھنڑی اپنے نال ملایا۔ توں غریب نمائیاں مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنا یا۔ توں ساچا تھا پین دینا تھا پ، ہر جن تھپک تھپک اپنی گود دکھایا۔ آون جاون میٹنی واٹ، چوراسی گیڑا دینا چکایا۔ دھرنی کہے میں پنا ہتھاں توں جوڑاں ہاتھ، نو نو لاگاں پانیا۔ توں میرا صاحب سمراتھ، سمرتھ پُرکھ تیری سرنا یا۔ سچ سندیسہ اکو دینا آکھ، بن اکھراں کر پڑھایا۔ تیرے بھگت سہیلے تیرا درشن کرن ساکھیاں، ستمکھ ہو کے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن اور نہ دیسے لوک مات، مات لوک اوٹ اور نہ کوئے تکایا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت نو پندراجیانا ضلع فرید کوٹ جسونت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں اتم گئی لٹی، لٹیرے کلجگ اتم لٹ مچائیا۔ سچ دھرم دا گانا رہیا کسے نہ گئی، نام ست دا سگن نہ کوئے منائیا۔ سب دی پریتم پریت تیرے نالوں ٹٹی، ٹٹیاں گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ سچ دی چوگ گئی نکھٹی، دست حق نہ کوئے ورتائیا۔ سہنجی دے کوئے نہ رتی، رتڑی تیرا نام نہ کوئے مہکائیا۔ وکار ودھیا کایا بتی، بتخانے روون مارن دھاہیا۔ تیری سرشتی درشتی اندرستی، ستیاں سکے نہ کوئے جگائیا۔ من منسا ہوئی لچی، کوڑ لگرم نال ہکائیا۔ محبت پیار دی دھار دے کوئے نہ سچی، سنجم سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے اُتے تھھی، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ مینوں امرت دینا چرنودک اگتا گھٹی، بن رسنارس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوانا، بھگون تیری آس رکھائیا۔ میرا اُجڑیا دیکھ گھرانہ، نوست پھیرا پائیا۔ نظر نہ آئے تیرا نام ندھانا، گنوت تیرا ڈھولا کوئے نہ گائیا۔ چاروں گنٹ سچ مسانا، ست دھرم رہن کوئے نہ پائیا۔ اتم پر ماتم گائے کوئے نہ گانا، توں میرا میں تیرا راگ نہ کوئے سنائیا۔ چاروں گنٹ دے نہ کوئے نشانہ، نشانہ سچ نہ کوئے پرگٹائیا۔ اٹھ دیکھ لے اپنی لکھ چوراسی اتم دھار دیا کاہنا، رام راما پھیرا پائیا۔ نگاہ مار لے نور الاهی امانا، عمل تک خلق خدائیا۔ کرپا کر دے سورپر بلوانا، میرے گو بند گو بند ماہیا۔ میں تیرا راہ تکانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ مینوں کو جھی کملی نوں دے دے مانا، نمائی ہو کے منگ منگائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دوارے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے پر م پُرکھ پیارے، پیا رو رو دیاں سنائیا۔ میری نیا دیکھ لے انت کنارے، نام مہانا ونجھ نہ کوئے لگائیا۔ میں اشارے دتے تیئی اوتارے، بن سینت سینت لگائیا۔ پیغمبر پاؤ میری سارے، بھجو واہو داہیا۔ گر سنگر میرے مٹو ہاڑے، رو رو رہی سنائیا۔ سارے تلو کلجگ کوڑا کوڑ دے لا کے بیٹھا اکھاڑے، مایا متناج نچائیا۔ جیواں جنناں رہیا ساڑے، اگنی تت تت لگائیا۔ میری پت لٹی جاندا دن دہاڑے، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے میرے آد زرنجن، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ توں داتا درد

دُکھ بھجے بھجن، بھوساگر بیڑا پار دینا کرائیا۔ در ٹھانڈے اِکو دات آئی منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کلج کُوڑ گڑیارے چاڑھ دے رنگن، رنگت اِکو اِک رکھایا۔ تُوں صاحب سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ تیرے سھم اندر کُوٹن جُگ چو کڑی لنگھن، سنجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مُکایا۔ تیرا کھیل ویکھاں وِچ وِربھنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ تُوں نام ندھانا سیری بھگوانا اِک اِکلا آویں ونڈن، اِیکنکار اپنی دیا کمایا۔ کُوڑی کریا کریں کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام اُٹھایا۔ تیری شبدي دھار ہووے چنڈ پر چنڈن، دو جہاناں کرے صفایا۔ میں چاہندی تیتوں اِکو سجدہ ہووے بدن، دوسر سیس نہ کوئے نوایا۔ تُوں مالک خالق تن وجودات پنچم، پنچم شبد دُھن کر شنوایا۔ چرن دھوڑی دے دے دُھر دا مجن، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ ناؤں نرنکار پا دے انجن، نیتز لوچن نین اکھ سرب گھلایا۔ کلجگ کُوڑ گڑیار دی میٹ دے حدن، پاندھی اگے پندھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو مینٹوں دے دلاسا، در تیرے آس رکھایا۔ تُوں صاحب پُرکھ ابناشا، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، گھر گھر رہیا سامایا۔ میرے اُتے ساچی پا دے راسا، رستہ رستیاں وچوں بدلایا۔ نام جپا دے سواس سواسا، ساہ ساہ اپنا آپ اُکھایا۔ سب دا لیکھا پورا کردے دس دس ماسا، جننی گُکھ دے وڈیایا۔ میری میٹ اندھیری راتا، کُوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں صاحب سوامی پُرکھ بدھاتا، بدھنا دا لیکھا دے چُکایا۔ تُوں سب دا پتاما، ہر جن اپنی گود اُکھایا۔ تیری اُتم ہووے ذاتا، ذات اذاتی رہن کوئے نہ پایا۔ اُتم پر ماتم جوڑ دے ناتا، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھایا۔ میری انت اِخیر اِکو خواہشا، خالص اپنا رُپ در ساریا۔ کلجگ جیواں کایا مائی خالی ویکھ لے لاشا، تیرا نام ندھانا نظر کوئے نہ آیا۔ تُوں دین دُنی دا نرگن سرگن بدل دینا پاسا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ اپنا بھيو ابھید کھول خلاصہ، خالق خلق دے وڈیایا۔ میں رو پکاراں پر تھی کہے تُوں ویکھنا اُتوں آکاشا، آکاش آکاشا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دھرم دوارے تیری اوٹ تکایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتوں میٹ دے کُوڑی خاک، خاک دھوڑی چرناں دے رمایا۔ میرا بند کواڑا کھول دے تاک، پردے اوہلے آپ اُٹھایا۔ اوتار پینمبراں پورے کر دے واک، گرو گرو دیواناں ملائیا۔ وشن برہما شو لیکھا مُکا دے شکھیات، میرے سجن دُھر در گاہیا۔ تُوں سوامی

کملاپات، پت پر میثور نور الاهیہ۔ تُوں لیکھا لکھنا بنا قلم دوات، کاغذ شیاہی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ انت کنت پر بھ میری بچھ وات، غریب نمائی تیری
 آس رکھانیا۔ بھو ابھیدا چکاؤنا باطن بات، ظاہر ظہور اپنی کر رُشانیا۔ مُدھ بن دیوے کوئے نہ شانت، ساتک ست نہ کوئے کرانیا۔ -----
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ویکھ دکھانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آواں گا۔ تیرے درد ونڈاواں گا۔ انتر
 آتم سکھ اُچھاواں گا۔ جن بھگتاں اُجل کر کے مکھ، دُرمت میل دھواواں گا۔ لکھ پوراسی وچوں ویکھ منکھ، مانس اپنے رنگ رنگاواں گا۔ تیری سُپھل کر
 کے گُکھ، کُکھڑی تیری آپ سہاواں گا۔ جن سنت سہیلے گودی چک، چاروں کُنٹ اپنی گوداواں گا۔ کُجک کوڑی کر یا پینڈا جائے مک، سنجگ سچ دھرم
 پرگٹاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نے گاؤنی تک، تخم تاثیر سرب بدلاواں گا۔ اگلا لیکھا اور دا اور کُچھ دا کُچھ، کچھ مجھ دا پنڈھ آپ مُکاواں گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر تیرے ہتھ لکاواں گا۔ سر تیرے ہتھ رکھانیا۔ دین دیا کمائیگا۔ نوست ویکھ دکھانیا۔ اٹھسٹھ پھول
 پھولائیگا۔ نو در پردہ لاہیگا۔ دسویں جوت جوت ڈگمگائیگا۔ ورن گوت میٹ مٹائیگا۔ چو جنت ویکھ کوئی کوٹ، کوٹن کوٹاں پردے لاہیگا۔ شبد نگارے لگا
 کے چوٹ، چو جنت جنت اٹھائیگا۔ کُجک آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں تیری جھولی پائیگا۔ اک پرکاش کر کے نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ سنکر شبد
 شبد گر سنکر اکو ہووے بہت، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیگا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگارا سانجھا یارا ایکنکارا دھرنی دھرت دھول دھول تیرے اُتے آپے
 جائے پینچ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا دیوے
 دان، داتا دانی دیا کمائیگا۔

* ۲۴ بھادروں شہنشاہی سمت نو پنڈ چرک ضلع فریدکوٹ کرتار سنگھ دے گرہ *
 دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے چارے گٹھی، واسی بیکنڈھ دھیان لگایا۔ پوتر رہی خاک نہ مٹھی، دُرمت میل چاروں کُنٹ نظری آئی۔
 میرے مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا تُوں ٹھہیں، نرگن اپنا نین اٹھانیا۔ کُجک جیواں بدھی مت نہ رہے پٹھی، من کا منکا دینا بدلانیا۔ دروہی میری دھار

انت نہ جائے لٹی، لٹیرے کلجگ کولوں لینا بچائیا۔ دُھر سوامیا تیری پریت پریتم جاندی ٹٹی، ٹٹی لینا گنڈھ پوائیا۔ سبکھنڈ دوار یوں ست دا مالک ہو کے اٹھی، اپنا بل دکھائیا۔ دھرم دا گانا سب دے بنھنا گئیں، تن وجوداں جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری پوتر رہی مول نہ دھرنی، دھول دے مالک دیاں جنائیا۔ ڈنڈاوت کراں ڈھیہہ کے چرنی، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ تیرے پیار دی مرے کوئے نہ مرنی، مر جیوت روپ نہ کوئے بنائیا۔ ست پُرکھ نرنجن تیری تک کسے نہ پڑھنی، گیت سنگیت سکے نہ کوئے سنائیا۔ میری دروہی تیری منزل محبوب کسے نہ چڑھنی، قدم قدم نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں پا دے پریم دی بھچھیا، دست اگم اتھاہ ورتائیا۔ میرا سینہ تیرے چرناں بیٹھاں وچھیا، وشو دے مالک ویکھنا چائیں جائینا۔ مہربان میرے اُتے کرنی رچھیا، رکھک ہو کے ہونا سہائیا۔ تیرا نور نورانہ نوجوانا سری بھگوانا لوک مات کسے نہ دسیا، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا وچ جگت جگیا سو آں وکیا، قیمت مایا ممتا والی پوائیا۔ منو آمن کسے نہ کلپیا، ٹکے مستک دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ دُنیا پوجدی پتھر اٹیا، پاہناں سیس نوائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہو بھوپ نج نیتر کسے نہ دسیا، دہ دشانہ کوئے رُشائیا۔ تیتوں بنائے کوئے نہ پیارا تیا، متر پیارے تیرا میل نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرا پر بھو بھر بھنڈار، بھنڈاری سنگھاری برہماناں ملائیا۔ توں دیونہارا آد جگادی داتار، دیاوان تیری اوٹ تکائیا۔ میں رو رو کراں پکار، نو نو سیس نوائیا۔ توں میرا مالک خالق بے عیب پروردگار، نور نور الاہیا۔ تیری چرن قدماں دھوڑی مستک لاواں چھار، خاکی خاک رمائیا۔ توں لہنا دینا پورب قرض دینا اتار، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ صدی چو دھویس پاؤنی سار، چو داں طبقاں ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ اوہ تک لے محمد اکھاں رہیا اگھاڑ، چار یار نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے تیرے در جگاواں الکھ، الکھنے الکھ ویکھ دکھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ہو پر تکھ، پار برہم اپنا پردہ آپ اٹھائیا۔ میرا خالی بھانڈا بھر دے سکھ، سُخن گوہند والا پور کرائیا۔ جن بھگتاں نج نیتر لوچن نین کھول دے اکھ، آخر اپنا درس دے دکھائیا۔ سرشی در شی نالوں کر دے وکھ، وکھرے گرہ دینی

وڈیا گیا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ نواسی سو بھاپا گیا۔ دُرمت میل دے کٹ، کٹاکش اپنا نام رکھایا۔ دُئی دویتی میٹ دے پھٹ، پٹی نام والی بندھایا۔ تیرا نور اُجالا ہووے لٹ لٹ، لٹاں والے سارے تیتوں سیس نوایا۔ توں سرب کلا سمرتھ، سمرتھ پُرکھ تیری وڈ وڈیا گیا۔ تیری صفت صلاح اکھ، رسنا جہوا گا سکے کوئے نہ رانیا۔ میں سرن سرنائی تیری رہی ڈھٹھ، آپ اپنا میٹ مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سمگری جھولی دینی پانیا۔ دھرنی کہے پر بھو اپنی حالت دستاں صاحب سوامی کی، کرتے پُرکھ درڑایا۔ توں اپنی چارے کھانی داتک لے جنت جی، جیو لیش پردہ آپ اٹھایا۔ کلجگ کوڑ گڑیارے چاروں کُنٹ جوٹھ جھوٹھ دا بیجیا بی، کوڑ گڑیارا پھل رہیا لگایا۔ بن تیری کرپا امرت دا سپر سکے کوئے نہ پی، میگھلا نظر کوئے نہ آیا۔ لیکھا کر دے پورا ویہہ اکیہ، بھائی گرداس بیٹھا اکھ اٹھایا۔ روداس دا لہنا تک لے ساڈھے تن ہتھ سی، نوست دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیا گیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اندر پیغمبر رہے پکار، مقبریاں وچ آسن لایا۔ امام ساڈے دھر دے یار، یار یار ولس وٹایا۔ اسیں تیرے خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمایا۔ توں نور الاهی اپنا نور کر اُجیار، چووداں طبق ڈگمگایا۔ سجدیاں وچ تیری قدم بوسی لے کے دھوڑی مستک لا اپنے چھار، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ سب دا لہنا دینا قرضہ دے اتار، باقی رہن کچھ نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جگ جگ دیونہار اکھوایا۔ دھرنی کہے سُن دھر دی دھار پیارے شبد، اناد انادی دیاں جنایا۔ پہلوں تیرا کراں ادب، نو نو سیس جھکایا۔ اٹھ ویکھ لے دروہی تیرے اُتے ہندا غضب، غرض کلجگ کوڑی نال رلایا۔ ست ستواد برہم برہماد تیرا کرے کوئے نہ ادب، سیس جگدیش نہ کوئے نوایا۔ پیار وچ چڑھے کسے نہ وجد، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ صدی چو دھوپیں میں حیران ہوئی تجب، حیرانی میرے انتر آیا۔ کی لہنا دینا میرا پیغمبراں رسولاں نال ہونا مغرب، کی شرکن تیرا حکم نظری آیا۔ کس بدھ دین دُئی داناس ہونا درب، دردیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ میتوں ایں جا پدا میرے سوامیا انتر جامیا ہُن جھگڑا اٹھن والا دیس عرب، عرب عربانیاں اپنا بھو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچی رنگن رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں ویکھاں کھیل دُور ڈراڈا، بے انت تیرا دھیان لگایا۔

تیرا حکم سندیہ اِکو آد جُگادی ڈاڈھا، جو ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ تیرے نام شبد دی اِکو اگئی راڈا، جس نوں دو جہان سیس نوایا۔ تیتوں واحد اللہ سارے کہن پیغمبر گاڈا، تُوہ بن گانڈ اور نظر کوءے نہ آئی۔ جو اِشارہ دے کے آیا نرگن سرگن نانک وچ بغدادا، سو لہنا دینا سب دا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ اوہ مالک خالق اپنا پورا کرنا وعدہ، اِقرار نامہ بھل کدے نہ جانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میں در تیرے دھرنی کہے سیس نوایا۔ در تیرے نوا کے سیس، سوامی تیری آس تکایا۔ توں مالک اِک جگدیش، جگدیشتر ڈھر در گاہیا۔ تیرا لیکھا بیس اِکیس، نرگن سرگن تیری وڈ وڈیایا۔ صدی چوڑھویں رہی بیت، اپنا آپ پندھ مُکایا۔ توں اگلی دس دے ریت، ریتوان پردہ آپ اٹھایا۔ کس بدھ جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کایا کعبیاں کرے رُشانیا۔ آتم پر ماتم گاوے گیت، ڈھولا اگم اتھاپیا۔ جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، نیچاں اوچاں اپنا رنگ رنگایا۔ تیرا اِکو نام کلمہ ہوئے حدیث، حضرت تان توں باہر کرے پڑھایا۔ ہر گھٹ اندر وسے چیت، جگت تھگوری رہن کوءے نہ پانیا۔ پُرکھ اکالے اپنی دس حق پریت، پریتم میلے میلے سچ سُبھایا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتے سب دی اندروں بدل دے نیت، نیتوان اپنی دیا کمایا۔ میں آد جُگادی نمانی کو جھی کملی کیٹن کیٹ، کیٹ کیٹا روپ سمایا۔ توں میرا مالک اِک میت، متر پیارا نور الہیا۔ میتوں ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی تیری آس رکھایا۔ میری اگنی کر دے ٹھانڈی سیت، تتوت نہ کوءے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ ست دی دے پریت، پریتم پیا ہو کے وچھڑ کدے نہ جانی۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند چڑک ضلع فروز پور ہندر کور دے گرہ *

نیتز رو کے کہن روس، سورہ چند چند گرا لایا۔ پر بھو کھجگ میٹ اندھیری مس، ساڈا نور کم کسے نہ آئی۔ ساچا مارگ سر شٹی در شٹی اندر دس، وہ دشا دے سمجھایا۔ منو آ سنگر اپنے کر وس، وہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ امرت آتم دے دے رس، جھرننا ڈھر دانام جھرایا۔ شبد انیلا تیر مار کس، بجر

کپاٹی کُنڈا دے کھلایا۔ کوڑ وکار چرناں ہیٹھ جھس، مایا ممتا موہ گوائیا۔ اسیں پنڈھ مُکایا جگ چوکڑی تیرا نسّ نسّ، سَتجگ تریتا دواپر کھجگ سیو کمائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ رُو سس کہن پر بھو کھجگ کوڑ میٹ اگیان، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیا۔ ساڈی
 بیننتی کر پروان، نو نو سیس نوایا۔ سچ دست دے دے دان، دات انمل جھولی دینی پائیا۔ تُوں آتم دھار پر ماتم لکھ چوڑاسی دا کاہن، رمیا رام نظری
 آئیا۔ میرے نُور الہی امام، بے عیب دُھر درگاہیا۔ میری بیننتی تیرے چرن کول پر نام، جھک جھک سیس نوایا۔ اسیں جگ چوکڑی تیرے غلام،
 چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ اسیں ویکھئے نگاہ نال دھیان، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اکھ اُٹھایا۔ مانو ذاتی تیری ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ دے
 لوکایا۔ تُوں کرپا کر سیری بھگوان، مہر نظر اک اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہایا۔ رُو
 سس کہن اسیں دوس رین پھردے، بھجے واہو داہیا۔ تیرے کھیل ویکھئے چر دے، جگ چوکڑی پنڈھ مُکایا۔ کھجگ انت پر بھ کسے دے صاف رہے
 نہیں ہردے، ہردے وچ نہ کوئی تیتوں وسایا۔ اپنی منزل اتوں سارے دیکھے گردے، گردش وچ لوکایا۔ پیار رہے نہیں تیرے پر دے، پیمیا پریتم تیرا
 میل نہ کوئے ملائیا۔ بن تیری کرپا سارے جانڈے وچھڑدے، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ کھجگ جیو مایا ممتا بھرے چکڑ دے، دُرمت میل نہ کوئے
 دھوایا۔ سیری بھگوانا جگت لیکھے کدے نہ نہرڈدے، لہنا سکے نہ کوئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی
 کار کمائیا۔ رُو سس کہن پر بھو اسیں تکیئے تیری چوڑاسی، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ تُوں پر م پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تیری منڈلاں والی راسی، جو
 گرہ ساڈے رہی سہایا۔ ساڈے اندر آئی اُداسی، سنگر شبد شبد سنایا۔ سانوں آس جاپدا کھجگ جیو رائے دھرم دی چڑھن والے پھاسی، جم کا پھاس نہ کوئے
 کٹایا۔ رسنا جہوا سب دی ہو گئی مدراماسی، مدُھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیا۔ تیرا کھیل پر تھمی آکاشی، دو جہان وچے ودھایا۔ ساڈی پوری کر دے آسی،
 آپ اپنا رنگ رنگایا۔ تُوں شہنشاہ شاہو شاباشی، شاہ سلطانا اک اھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر گھٹ اندر آد جگادی واسی، واسطہ سب دے نال رکھایا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت نوپنڈ رامووالا ضلع فریدکوٹ گردیال سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سرہنگا، سچ سوامی ہونا انت سہانیا۔ میری جگ چوکڑی اکو منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ست پیار دا چاڑھ
 دے رنگ، مانس مانو اپنے رنگ رنگانیا۔ کوڑی کریا میٹ دے دنکا، ست دھرم دے اُپجائیا۔ تیرا نام ندھانا سب توں لگے چنگا، چاروں گنٹ وجے
 ودھانیا۔ مایا موہ مٹا دے دھندا، ساتک ست ست ورتانیا۔ کلج جیو رہے نہ اندھا، نیتز لوچن نین کر رُشنائیا۔ پریم پیار دا بنا بندہ، بندگی وچ سرب سمانیا۔
 تیرا پرکاش ہووے نور الاهی چندا، چند چاندن کر رُشنائیا۔ لیکھا جان لے جیرج انڈا، اُتبھج سیتج پھول پھولانیا۔ آتم پر ماتم پا دے گنڈھا، گنڈھنہار ہونا
 سہانیا۔ میرا بھار اٹھا سکے نہ کندھا، پاپاں بھری خلق خدانیا۔ سیری بھگوان تیرا کھیل تگاں اچنہا، چار جگ توں وکھرا دینا وکھانیا۔ وچھوڑا رہے مول نہ
 لمبا، لمحہ لمحہ تیری اوٹ تکانیا۔ میں بھے وچ بھگوان تیرے کولوں کمبا، تھر تھراہٹ وچ گر لائیا۔ جھگڑا میٹ دے کایا مائی چٹا، چم درشتی دے بدلانیا۔
 میں دھرنی پکار دی سب دی اماں، امڑی ہو کے دیاں سنائیا۔ میرے اُتے ہر کھ سوگ رہے نہ غما، چنتا چکھا دینی مٹانیا۔ سچ جوت جگا دے شمع، شام
 اندھیرا رہے نہ رانیا۔ میں تیرا حکم مٹاں نو نو لاگاں پانیا۔ توں وی تک لے گو بند والا کتا، کانتات کھوج کھوجانیا۔ مہربانا مہربانا مہربانا مہربانا بدل دے
 سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے کر
 دے مہر، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ توں شہنشاہ بر کیہر، بھبک اکو دے سنائیا۔ صدی چو دھویں نہ لائیں دیر، دُور دُراڑے ہونا آپ سہانیا۔ میرا وقت سہا
 دے نیرن نیر، گرہ میرے وجے ودھانیا۔ جھگڑا میٹ دے میر تیر، توں میرا میں تیرا سب نوں دے سمجھانیا۔ وہ دِشانا رہے اندھیر، چار گنٹ کر
 رُشنائیا۔ میرا لیکھا دے نیڑ، سر میرے ہتھ لکانیا۔ میرا چوتھے جگ دا ویکھ لے گیر، کلج اپنی کل کی ورتانیا۔ دینا مذہباں رہیا بھیڑ، شرع شرع نال
 ٹکرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پر بھو ست سچ تیری وڈیانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری میننتی ایک، اک اکلے دیاں
 جنانیا۔ بخش دے ساچی ٹیک، ٹکے خاک رمانیا۔ میرا انتشکرن کر بیک، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ میں ست سروپ تیتوں لوں ویکھ، بن نیناں نین

اُٹھائیا۔ جوتی جاتے تیرا اولڑا بھیکھ، بھیکھادھاری سو بھاپائیا۔ میرے جنم کرم دی بدل دے ریکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ میٹوں یاد آؤندا گو بند والا سندیس، جو سندھیا سرگھی توں باہر سنائیا۔ تُوں آؤنا میرے دیش، گرہ اپنے ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں کرنا ہیئت، پریتم ہو کے پریم بنائیا۔ سدارت بسنتی رکھنی چیت، چاترک ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چوکڑی شاہ شہانے نر نریش، نر ہر تڈھ بن دوجا اور نہ کوئے سہائیا۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند غالب رن سنگھ والا ضلع لدھیانہ گرنام سنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال دا کرو (دھن واد)، جو مند بھائیاں بھاگ دے بنائیا۔ دُرمت میل دھوے داغ، کرم کانڈ دی کرے صفائیا۔ انتر دیک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ شبدي دُھن مار کے آواز، سوئی سُر ت آپ اُٹھائیا۔ نچ نیتز کھول کے جاگ، لوچن پردے آپ اُٹھائیا۔ دیوے درس پر م پُرکھ پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جنم کرم دامیٹے پاپ، دُکھیاں دُکھ گوائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے سنتاپ، دیوے مان وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، آتم برہم دے سمجھائیا۔ رُوح بُت کرے پاک، پت پُنیت اک اکھوائیا۔ گھر مندر کھول کے تاک، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ نظری آوے ساکھیات، سو پُرکھ نرنجن اگم اتھاپیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے دات، دیاوان دیا کمائیا۔ ایکنکارا بچھے وات، بھيو ا بھیدا آپ گھلائیآ۔ آد نرنجن کر پرکاش، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ سری بھگوان سچ جوڑ کے نات، ناتا اپنے نال رکھائیا۔ سری بھگوان وکھاوے کھیل تماش، تماشین اپنا پردہ اُٹھائیا۔ پاربرہم پت پر میثور جو سد سد سے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ جس مان وڈیائی دتی سہائی ہونا انا تھاں ناتھ، دینن گلے لگائیا۔ تِس صاحب دا سارے مل کے کرو دھنواد، جس مانس جنم جنم دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ دھن بھاگ کہو پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی دین دیاں، دینا بندھپ بے پرواہیا۔ جو درس وکھاوے کایا مندر سچي دھر مسال، گرو دوارا اکو اک سہائیا۔ ہر

بھگت سہیلے بنائے اپنے لال، لال اپنا رنگ چڑھائیا۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال چلے نہ کوئے چترائیا۔ چوڑاسی وچوں کرے بحال، جم کی پھاسی نہ کوئے لٹکائیا۔ آپے دیکھے مریداں حال، مُرشد سَنگَر دُھر در گاہیا۔ سب دا جیون حل کرے سوال، جواب دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جو بھگتاں کرے پرتپال، پرتپالک اک اکھوائیا۔ اوسے دے پیار وچ گھالو گھال، جو گھائل اپنا آپ کرائیا۔ بن سَنگَر شبد نہ دے کوئے دلال، وچولا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھن واد کرو اوس دا جو نام دا دیوے دھن مال، خزانہ اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ جو بھاگ لگائے کایا مائی ڈال، پت تھنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ دھن واد کرو اوس صاحب مرگند، جو مہالی اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت اند، گن گندھرب سیس نوایا۔ جس دا کھیل لکھ چوڑاسی جیو پنڈ، اند برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جو امرت دھارا دیوے ساگر سندھ، گہر گور آپ ورتائیا۔ جس دین دُنی وچ سب دی میٹنی چند، چنتا چکھا دُور کرائیا۔ پوجا رہن نہیں دینی کسے بُت سریر لنگ، پانہاں سیس نہ کوئے نوایا۔ جس نے آتم دھار پرگٹاؤنی بند، بندرا بن دے کاہن جس نوں سیس نوایا۔ سو صاحب سوامی ہووے بخشند، بخشنہار اگم اتھاپیا۔ اُس دا لیکھا لہنا دینا نو کھنڈ ست دیپ جوت پرگٹائے وچ ہند، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جس دے نام ندھان دی تن وجوداں اندر ست سُرنگی والی وچنی کنگ، نام ستار ست سَنگَر نانک دھار بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ دھن بھاگ کہو صاحب پُرکھ نرنجن، آد نرنجن سیس نوایا۔ جو داتا دین دیال درد دُکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جس دے کولوں جگ چوکڑی سارے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اوہ صاحب سب نوں چاڑھے اگنی رنگن، رنگت اپنی آپ رنگائیا۔ آتم برہم دا دیوے انندن، سَنگھ ساگر وچ رکھائیا۔ ست سچ دادے کے پریم انندن، پنا انند انند وکھائیا۔ کوڑی کرپا کرے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ لیکھا جانے چند پرچنڈن، ور بھنڈ دھیان لگائیا۔ جو سب دے میٹے بندھن، بندگی اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھن بھاگ کہو ایکا اینکار، اکل کل دھاری جو اکھوائیا۔ جس کیتا سرب پيسار، پسر پيساری ناؤں دھرائیا۔ وشن برہما شولا کے سیوادار، سنگھاری بھنڈاری سنساری دے وڈیائیا۔ کھیل کرے جگ چار، جگ چوکڑی اپنا تحم ورتائیا۔ جس

دا لیکھا لہنا دینا ناں پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنا بھو چکائی۔ جس دا حکم سندیہ سنگر دیوے وچ سنسار، سنساری برہے رہیا ہلایا۔ اٹھ کے کھیل ویکھ لے اوس اگے یار، جس دا یارانہ ویکھن کوئے نہ پائی۔ جو لہنے دینے دیوے قرض اُتار، لیکھے سب دے جھولی پائی۔ برہانو نو کرے نمسکار، شکر رہیا جنایا۔ کیلاش والے توں اپنی کر لے پکار، پنے پنے سیس نوائیا۔ وشنوں بھو دس اپار، اپر پیر دے سمجھائی۔ نگاہ مار لے دھرتی اُتے سنسار، چاروں گنٹ اکھ اٹھائی۔ دھرم رہیا نہ کایا مندر اندر دوار، تن وجود نہ کوئے وڈیائی۔ نوست ہاہاکار، ہست کیٹ رہے گر لایا۔ شاہ سلطان عدل کرے نہ کوئے سچ دی دھار، انصاف ہتھ نہ کوئے پھڑائی۔ دھرتی رووے دھاہاں مار، دروہی کر سنائی۔ شاستر سمتر رہے اچار، اچی کوک کوک جنایا۔ کرپا کر دے سانجھے یار، کرپن ویکھ وکھائی۔ بھاگ لگا دے جن بھگتاں دے گھر بار، گرہ وجدی رہے ودھائی۔ تڈھ بن اور نہ کوئی پاوے سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی سچھنڈ نواسی ایکنکار، پروردگار سانجھے یار نورالہ بے پرواہ تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔

* ۲۵ بھادروں شہنشاہی سمت نو سرا بھانگر لدھیانہ شہر نرنجن سنگھ دے گرہ *

دھرتی کہے سچھنڈ تیرا سوہے دربار، سچ سوامی انترجامی تیری ہوئے وڈیائی۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا ہوئے اجیار، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اکو ڈگگائی۔ تیرا شبد اناد وچ برہمادیوے ڈھکار، انادی اپنا حکم سنائی۔ میں نو نوچرن کول کراں نمسکار، ڈنداوت بندنا سجدے وچ سیس نوائیا۔ سو پڑکھ نرنجن میری پاؤنی سار، مہاسار تھی تیری اوٹ تکائی۔ ہر پڑکھ نرنجن درس دینا اگم اپار، جگ نیتر لوچن نین نظر کسے نہ آئی۔ ایکنکار بخشا اک ادھار، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائی۔ آد نرنجن دینا چمتکار، نور نورانہ ڈگگائی۔ سری بھگوان بخشنی دھوڑی چھار، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ ابناشی کرتے تیرے دوارے روہاں بھکھار، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پار برہم میری پاؤنی سار، سنگر ہونا آپ سہائی۔ میں روواں دھاہاں مار، اچی کوک کوک سنائی۔ میرا

ناتا ویکھ جگت سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری لے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ ہويا اندھیار، اندھ اگیان وچ لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطان، ستیاں لے جگائیا۔ میرے شاہو بھوپ نوجوان، مرد مردان تیری وڈیائیا۔ میرے نرگن نرؤیر نرکارا گے کاہن، رام رمیا ہو سہائیا۔ درشن دے دے دے امام، دُھر دی دھار نال جنائیا۔ میتوں کو جھی کملی نوں بخش دے مان، نمانی ہو کے آس رکھائیا۔ چاروں کُنٹ میری حالت تک میں ہوئی حیران، حیرانی وچ دیاں دُہائیا۔ میریا مالکا تیری سرشتی درشتی وچ ہوئی بے ایمان، بیوہ دے لوکائیا۔ ہر دے دے نہ تیرا نام، نر نرکارے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ محل اٹل نہ سوہے مکان، چھپر چھن نہ کوئے چُھہائیا۔ میں ویکھاں دو جہان، بھجاں واہو داہیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھگوان تیری اوٹ رکھائیا۔ کلج شرع میٹ شیطان، چھہر اپنا نام برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے رو رو وھندے اتھر، بہیل ہو کے دیاں سنائیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے نام کلمے اکھر، اکھراں والے سارے رہے سنائیا۔ تُوں کرپا کر دے کرپا ندھان میں لتھی تیرے ستھر، ستھر تیرا یارڈا گو بند گیا ہنڈھائیا۔ میں کوئی پاہن نہیں پوجن والا پتھر، سل پوجس روپ نہ کوئے درسائیا۔ دھرنی کہے میں نمانی کردی نہیں کوئی مکر، فریباں وچ نہ کوئے ہلکائیا۔ نو کھنڈ مار کے تک لے چکر، چاروں کُنٹ پردہ لاہیا۔ تیرے نام دی نام نال ہندی ٹکر، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ پور بلے لیکھے تک لے پیشین گویاں والے پتر، بھوکتاں والے لیکھ وکھائیا۔ جیہڑے لکھے حرف حرؤفاں والے نال نہیں کسے سطر، سیاہی قلم کاغذ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے سپس نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری آسا بڑی لمبی، لمی پے کے دھیان لگائیا۔ میں تیری دھاروں جٹی، جمن والی کوئے نہ مائیا۔ تُوں میری آدانت دی امی، امی جان کہہ کے تیتوں رہی سنائیا۔ تُوں گگن رہایا بنا تھمی، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ میرا انتم بیڑا بٹھی، کلج وھن نہ سکے رُڑھائیا۔ جن بھگتاں متر پیارا بننا تئی، سچ مُجبت وچ سمائیا۔ نسا من میٹنی منی، متا کوڑ دینی چُکائیا۔ گرگھاں نیز لوچن اکھ رہن دیویں نہ اٹھی، نرگن نرؤیر کرنی آپ پڑھائیا۔ دھرم دی دھار اپنے نال بنھیں کئی، کنا گو بند دادے گواہیا۔ میری میٹنی خوشی غمی، غم خوار ہونا آپ سہائیا۔ کوڑ

لاچ نہ رہے طھی، تمنا سب دی دینی بدلائیا۔ تیری کھیل تگاں میں اپنے اُتے نویں، نواں کھنڈاں نواں دراں توں باہر دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے میرے دین دیاں، دیاو کرپالو تیری سرنائیا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ لے اپنے لال، لال گُلا لے پردہ لایا۔ نگاہ مار لے کایا مائی سچّی دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ کھوج کھوجائیا۔ جتھے دیک جوتی جگے بے مثال، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میرے سوامی تیرے گھر لیکھا ہووے نہ شاہ کنگال، کوجھیاں کملیاں لینا گل لگائیا۔ میں سناواں اچّ دا حال، حالت ویکھ خلق خدائیا۔ ست پریتی نبھے کسے نہ نال، کھجک نالشاں بھری لوکائیا۔ توں میرا مدن موہن گوپال، گوہند دُھر دامایا۔ سمبل بہہ کے سب دی سرت سنبھال، سمبل نواسی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں نمائی ہوئی کنگال، دھرنی رو رو رہی جنائیا۔ میتوں دے نہ کوئے دلال، وچولا بانہہ نہ کوئے پھڑائیا۔ پھل رہیا نہ مائس ڈال، پھل پھل نہ کوئے مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرے مہاراج، پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ تیرے سپس جگدیش سوہے تاج، تخت نواسی اکو نظری آئی۔ جگت جہان پورا کردے کاج، کرتے پُرکھ اپنی کرنی نال اپنا حکم ورتائیا۔ سرشٹی درشٹی وچوں جائے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی کاگ، کاگوں ہنس دے بنائیا۔ دُرمت میل دھو دے داغ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گھر دیک جگا چراغ، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ میری تپش بُجھا دے آگ، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ تیری دین دُنی دا بدل جائے سماج، سمگری نام دینی ورتائیا۔ تیرا اتر آتم میتوں اُتے ویراگ، ویری پنج اندروں باہر کڈھائیا۔ جن بھگتاں ہون وڈ وڈ بھاگ، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ توں آد جگادی موہن مادھو مادھ، مدھ دُھن دینی سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر جن اپنے گرہ وسائیا۔ دھرنی کہے پر بھو موہے دے دے چاو گھنیرا، گھنئیے تیری اوٹ رکھائیا۔ بھيو گھلا دے تیرا میرا، میرے رمئیے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چار گنت نہ رہے اندھیرا، اندھ اندھیرا دینا چُکائیا۔ اپنی چوکڑی دا پورا کر لے گیڑا، اُلٹی لٹھ بھوایا۔ لہندے چڑھدے چھیڑ دے چھیڑا، چھیڑ اپنا حکم ورتائیا۔ دیناں مذہباں بھيڑ دے بھيڑا، کاچے بھانڈے دے ٹھکرائیا۔ جن بھگتاں گھر مندر وکھا دے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گرکھاں پنچم پنچ چُکا دے جھیرا، اتم شبد کر شنوائیا۔ گرکھاں

وسدا رہے کھیڑا، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ کلجگ کوڑی کریا بھرماں ڈھاہ دے ڈیرہ، ڈنڈاوت اپنی دے سمجھایا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا سَنگَر شبد شیرا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ تڈھ بن پار لنگھاوے کیہڑا، گر اوتار پیغمبر تیرا لیکھا رہیا جنایا۔ اتم کر حقیقی نبیڑا، حقیقت دے مالک ہو سہایا۔ کلجگ کوڑی کریا وقت لنگھیا بتھیرا، اگے اور نہ اور ودھایا۔ اکو رنگ رنگا دے گرو گُر چیرا، چیل گُر اکو گھر وسایا۔ اپنا گرہ سوامی مندر وکھا دے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے کر دے مہرا، مہربان ہونا آپ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرا گھلا کر دے ویہڑا، سچ دوارا اینکارا پروردگار سا بھجے یارا میرا سو بھاپایا۔

* ۲۶ بھادروں شہنشاہی سمت نو پند لاڈووال ضلع جالندھر ناظر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میرے ساجن، سَنگَر تیری وڈیایا۔ میرے شاہو بھوپ راجن، شہنشاہ اکھوایا۔ تیری دیکھاں ساچی کرنی آجن، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ پر م پُرکھ توں جگ چوکڑی بنا مہاجن، ونج سچ ست والے کرایا۔ میرے صاحب سوامی تیرے سیس دیکھنا چاہندی تاجن، تخت نو اسی دھیان لگایا۔ میری کوڑی کریا بھجھا کے آگن، اگنی تت رہے نہ رانیا۔ تیرے بھگت سہیلے ساچے جاگن، میرے اُتے لین انگڑایا۔ میں ہوواں وڈ وڈ بھاگن، مند بھاگ رہے نہ رانیا۔ توں سوامی بنا کنت سہاگن، سو بھاؤنت اک اکھوایا۔ میرے انتر بخشنا سدا ویراگن، برہوں نال ملایا۔ توں موہن مادھو مادھن، مدھر دُھن دینی سنایا۔ توں کلجگ آئیوں سادھن، سادھن سَنگَر تیری آس رکھایا۔ میرا دھرم دارچ دے کاجن، دھرم دوار پرگٹایا۔ میں تھیوں ماراں آوازن، کوک کوک سنایا۔ تیری سرن سرنائی سارے لاگن، دینی مان وڈیایا۔ میرا دُرمت میل دھونا داغن، کرنی آپ صفایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیریاں بھگتاں تیرے نال ساچا بنیا رہے ناتن، اتم پر ماتم میلا لینا ملایا۔

* پہلی آسوشہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

آسوکھے میرا شاہو بھوپ راجن راجا، راج راجن شاہ سلطان مرد مردان سری بھگوان آگم اتھاہیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اپنی دھار
 آگئی جاگا، جاگرت جوت بن ورن گوت جس دا کھیل کوئی کوٹ، کوٹن کوٹ اپنا روپ بدلایا۔ نام ندھانا نوجوانا دتے حکم سچ ترانہ، تریا توں باہر مار
 آوازا، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا پت پنینتا اپنا کھیل دکھایا۔ گن ندھانا دیکھنہارا جیو جہانا، جوتی جاتا ہو پردھانا، پاربرہم پت پر میثور اپنا حکم منایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ آسوکھے میرا سو پڑکھ نرنجن پیتا، متر پیارا اک اھوایا۔ ہر پڑکھ نرنجن بن
 کے ٹھانڈا سیتا، ست ستوادی اپنا بھو چکایا۔ اینکارا اپنی دس آگئی ڈھر دی ریتا، مارگ پنتھ مگ ڈھر دا اک درڑایا۔ آد نرنجن ترے گن دھار توں ہو
 اتینا، ترے بھون دھنی سچ سندیسہ نرنیشا اک سنایا۔ سری بھگوان ٹھانڈا سیتا، نہ مریانہ جیتا، نرنجن زویر نراکار اپنا بھو آپ کھلایا۔ سری بھگوان سچ
 سندیس دے حدیثا، ایکا چھتر جھلا دے سیسا، کھیلے کھیل بیس پیسا، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹایا۔ پاربرہم پت پر میثور جس دا کھیل نہ ہار نہ جیتا،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ آسوکھے میریاں انشکرن دیاں اُنکاں، بن جگت واسنا تیرے آگے
 رکھایا۔ میرے سوای انترجامی نرنجن دھار میرا دینا سنگا، سگے ساتھی اپنا سنگ بنایا۔ میں چا ہندا تیرا کھیل سورے سربنگا، دو جہاناں سری بھگوانا نظری
 آئی۔ میرے محبوبا ساچے آسوکس لے تنگا، دو جہاناں نوجوانا مرد مردانہ اپنا پھیرا پائی۔ نگاہ مار لے وچ ورجنڈا، برہمنڈاں کھوج کھوجایا۔ ست دھرم دا
 سچ دا ویکھ لے اندا، اندا اند وچوں کھوج کھوجایا۔ آسوکھے میرے سنگرو جو حکم تیرا چنگا، ڈھر فرمانا دینا سمجھایا۔ اوہ تک لے کھجک بھجا آوندا پیریں
 ننگا، نٹھے واہو داہیا۔ تیر نہ دھوتی نہ تمبا، پینٹ ہیٹ نہ کوئے سہایا۔ ہتھ وچ نہ کوئی لکڑی نہ کوئی ڈنڈا، شستر بستر نہ کوئے وڈایا۔ نہ کوئی بنیا و دیا والا
 پنڈا، عالماں والا روپ نہ کوئے سمجھایا۔ نہ کوئی ہتھ شستر نہ کوئی کھنڈا، نہ کھڑگاں رہیا چکایا۔ جس دا قدم نہ چھوٹا نہ لمبا، دھرنی دھرت دھول اُتے
 نہ کوئے ککایا۔ اوہ موڈھا مارے نالے ہلاوے سچا کندھا، اشاریاں نال رہیا جنایا۔ میں بندگی والا رہن دتا نہیں کوئی بندہ، بندنا وچ نہ کوئے سمایا۔ پوتر

دھار دے سے کوئی نہ گنگا، گوداوری جمن سُرستی رووے مارے دھاہیا۔ میرا دلِ کرا میں چار کُنٹ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میریا سوامیا سب دا حال کر دیواں مندا، مند بھاگن ہوئی تیری لوکائیا۔ کسے نوں بیج بستر سہاؤنی ہوئے کوئے نہ منجا، مجلس بھگتاں والی رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا سینہ پھیر ہووے ٹھنڈا، میری اگنی تہ نہ کوئے تپائیا۔ کلجگ کہے میرے مالکا میں چاہندا جگت جہان سب دا آتما تیرے کولوں وچھوڑ کے کر دیواں رنڈا، رنڈیپے وچ ہووے تیری خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ نارد کہے کیوں کلجگ آویں دوڑا، بھجیس واہو داہیا۔ کلجگ کہے نارد اوہ ویکھ وید ویاسا پکارے آوے براہمن گوڑا، پوت سپوتا نظر کسے نہ آئیا۔ میرا پھل تک لے مٹھا کوئی نہیں جو دے سو کوڑا، گرتن سب دے اندر لکائیا۔ میں تھلیوں کھچ کے لما پادتا سچھنڈ والا پوڑا، پوڑی پوڑی چڑھن کوئے نہ پائیا۔ ذرا نگاہ مار لے تک لے نال غوڑا، گہر گبھیر نیز نظر کسے نہ آئیا۔ کوٹن کوٹ تک لے جنہاں دے سیس تے جھلے چوڑا، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ میں سب نوں مایا ممتا وچ کیتا بورا، بوری کیتی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے کلجگا میریا سبنا جاویں رُک، مترا میت دیاں جنائیا۔ کچھ کھیل تک لے لگ، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ ویکھ لے تیرا بوٹا رہیا سک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ ہنکاری رہے جھک، نیز نین نین شرمائیا۔ مور کھا تیرے پچھے جس گوہند نے وارے ست، ڈلارے نہیاں ہیٹھ دہائیا۔ اوہ میل ملا کے نال ابناشی اچت، چیتن ہو کے سب نوں رہیا جگائیا۔ جس دا حکم سندیسہ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم والی تک، تیرا تخم تاثیر دے بدلایا۔ اوہ وقت سہنجا آد نرنجنا نیڑے رہیا ڈھک، گھڑی پل جس دی دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کلجگ کہے نارد اوہ میرے ہو بغلیگر، دست دست نال ملایا۔ تن بستر پالے چیر، چری وچھنیاں تیتوں دیاں سمجھائیا۔ میری ویکھ لے سب توں وکھری تدبیر، طریقہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ میتوں اشارہ دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سنائیا۔ میں اُس توں لئی باداشیر، نو نو سیس جھکائیا۔ اوس بنا تحریر توں دتی تقریر، بنا حرف حروف سمجھائیا۔ نارد میتوں ویکھ لے نہ میں شاہ تے نہ میں امیر، کنگلا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ میری منزل تک اخیر، آخر دیاں سمجھائیا۔ میں مان رہن دینا نہیں کسے پینمبر

پیر، پیر پیراں دا مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میں نوجوان سور پیر، یودھا اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے میں تیتوں ناردا آ دکھاواں اپنی جاگیر، جگرے سب دے دیاں درڑائیا۔ جتھے رام دی رہن دتی نہیں کوئی تصویر، تصور کرنہ کوئے سمجھائیا۔ ستنام دی جگہ میں کالی مار کے لکیر، لائن نال لائن دتی بدلایا۔ میرے حکم دی نکھی شمشیر، شرع والیاں نوں منہ دے بھار سٹائیا۔ میرے حکم دی دیکھ لے بدھی بیڑ، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ٹھگن چوراں یاراں دی دیکھ لے لگی بھیر، بھیرٹی گلی دھرم رائے والی سارے گئے بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے کلجگا اوئے میتوں دکھا دے گھرانہ، نوست دھیان لگایا۔ کلجگ کہے ناردا میرا تیرے نال یارانہ، یاراں دا یار اک اکھوائیا۔ اٹھ سوہنیاں نوجوانا، نرگن دھار لے انگڑائیا۔ آپ پھر میرے نال پھر وچ میدانا، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پریتاں پھیرا پائیا۔ سمندر لہراں دیکھ ترانہ، جل جل دھار سماپیا۔ اٹھ چلیئے ہوئے روانہ، رمتا رمتا اپنا پنڈھ مٹایا۔ نالے سندیسہ دے پیغام، کوک کوک سنایا۔ نالے کھیل تک اوس رحیم رحمانا، جو رحمت میرے اُتے کمائیا۔ میں دین دنی وچ بدل دتا زمانہ، زمیں زماں اسمان سارے روون مارن دھاہیا۔ کسے دا دھرم دا دھرم رہن دتا نہیں کوئی نشانہ، نشانے ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ ناردا آ میں دکھاواں میں سب دے اندر جھوٹھ دا بنھ دتا گانا، لاڑی موت نال سگن منایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے کلجگ اوہ نہ پا ایڈا رولا، کوک کوک سنایا۔ اوہ کملیا اوہ مالک خالق سب دا مولا، جس نے ملا شیخاں مساکاں دا لہنا دینا دینا مکائیا۔ اوہدا محمد دے نال اقرار تے قولا، وعدہ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جس دا پنا سریر توں پھر کے ڈولا، تن وجود توں بنا لئے انگڑائیا۔ اوہ حضور ضرور ایس دھرنی اتوں بھار کرنا ہولا، جو ہوئی ہوئی سب دے لیکھے رہیا مکائیا۔ توں اُس دے گھر دا بن جاگولا، نو نو سیس جھکائیا۔ ساچا شبد گالے ڈھولا، بن ڈھولک چھینے کھڑکائیا۔ تیرا پردہ چک جائے اوہلا، بھرم رہے نہ رانیا۔ جس نے اک دوارا کھولا، خالق خلق نور الاہیا۔ جس دارپ رنگ نہ کالا نہ سولا، ست سفیدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر حکم اک ورتایا۔ نارد کہے او کلجگ میرے کول پرائیاں چٹھیاں، بن اکھراں دیاں دکھائیا۔ اوہدے اُتے خبراں اوہ جیہڑیاں اوتاراں پیغمبراں گروآں نے بنا سریر توں لکھیاں،

پنا رسنا توں ڈھولے گائیا۔ جدوں اوہناں نوں تکتو تے اوہناں دیاں دھاراں چٹیاں، کالے والی کالی شاہی اپنا روپ نہ کوئے بدلائیا۔ جس دے کول لکھ
 چوڑاسی سخیاں، اک سخن نوں منّ کے اوس دے سخن وچ سماييا۔ کلج کہندا او ناردا میں تے اوس پر بھو دے ویکھن والیاں کسے دے اندر رہن نہیں
 دتیاں اکھیاں، نج نیز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ سب دیاں نام دے نالوں خالی کر دتیاں کایا مٹیاں، مٹکے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار والے جگت ویکھ دکھایا۔
 کوٹاں وچوں ویراگناں تیاگناں سہاگناں پر بھو دے پیار وچ نہیں کوئی پھٹیاں، پھٹڑ نظر کوئے نہ آئیآ۔ اوہ ویکھ جدھر تنگیں جوٹھ جھوٹھ اپرادھ دیاں
 ہٹیاں، ونجارے کلج دے سادھ سنت دتے بنایا۔ جس ویلے کوڑ کرم دیاں واہندیاں پٹیاں، پٹنے والا نظر کسے نہ آئیآ۔ کلج کہندا میں ساریاں منہ
 دے بھار سٹیاں، میرا بے پرواہ بے پرواہ میری پشت پناہ ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ
 رنگایا۔ نارد کہے کلج او میرے پیارے یار، محبت بن تن وجود رکھایا۔ کلج کہے ناردا آ میں تینوں دکھاواں اپنی بہار، باہروں دین دنی دکھایا۔ جدھر
 تنگیں مایا ممتا دے ہٹ بازار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار وستو آں وچ لکایا۔ شاہ کنگال سارے خریدار، بچیا رہن کوئے نہ پائیآ۔ میں پھراں ہو کے
 خبردار، بے خبراں محکم سناييا۔ اٹھو کلج جیو سادھو سنتو لوچن جگت والی اکھ لو اگھاڑ، نج لوچن دی لوڑ رہی نہ رایا۔ مستی وچ اپنی ہستی دا کرو شنگار، تن
 وجوداں سو بھا پائیآ۔ کوئی پُرکھ بن گیا کوئی بن گیا نار، نر نرائن ملن کوئے نہ پائیآ۔ سرشی درشی وچ سستی پیر سپار، انتشکرن وچ لئے نہ کوئے انگڑایا۔
 چاروں گنٹ دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چمکایا۔ کلج کہے ناردا میں پھراں چاروں گنٹ وارو وار، دوس رین بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے کلج نہ کر شیطانی، اپنے انتشکرن دھیان لگایا۔ کلج کہے ناردا پر بھو نالوں بھلا
 دینا تے ایہو میری منزل رُوحانی، رُوح بُت دا میلا پر بھو نال ہون کدے نہ پائیآ۔ میری جو بن والی جوانی، بل دتا دھر دے ماہیا۔ میں سب دے اندر
 جگت واسنا دی پائی غلامی، زنجیر تڑا سکے کوئے نہ رایا۔ جتنی میری کرن گے بدنامی، تے بدیاں والا میرا رنگ رنگایا۔ ایہو میری نیکنامی، میتوں پر بھونے
 دتی وڈیایا۔ میری ہون والی اندھیری شامی، شمع جوت نور ہووے نہ کوئے رُشانیآ۔ اوئے ناردا میری گل سن لے ایسے پہلی آسو نوں ساری دُنیا ہونی

پریشانی، پشچاتاپ وچ لوکانیا۔ پھیر میں دیکھاں گا کس طرح ہندی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئے لوکانیا۔ میں کسے دی رہن نہیں دینی پوتر خاندانی، خاک وچ سارے دینے ملائیا۔ میرے حکم دی چڑھن والی ٹغیانی، سمند ساگر اپنی لین انکڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نارد کہے اوئے کلجگا ہائے آجا بہہ جا میرے کول، نیڑے نیڑے آسن لائیا۔ کچھ گچھا بھیت میرے کول کھول، بھيو دے سمجھائیا۔ کلج کہے نارد امیرا بچن نہ سمجھی مخول، بناکھ توں دیاں درڑائیا۔ میرا نظارہ تنگیں تے تنگیں اُتے دھول، میں دھرم دا لیکھا دینا مکائیا۔ میں دین مذہب نال کرا کے گھول، رُسا چینا چینا رُسا ادھ وچکار کھڑے دینے کرائیا۔ پھیر کنڈیاں اُتے تولاں گا اپنے تول، تولنہارا میرا اکو بنے ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے نارد کلج کی کہندا، کہہ کے کی رہیا سنائیا۔ نارد کہے دھرنیے میرا انتشکران جانا ڈھندا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کچھ دشا دسے کی کھیل ہونا لہندا، لہنا کی اپنا رہیا دکھائیا۔ محمد چاریاری نال اکٹھا ہو ہو بہندا، مقامے حق آسن لائیا۔ چوڈاں طبق نگاہ ماری بنا رسولان توں رسول مالک ہو کے اک دوجے نال کھندا، خلق بن خالق رہی ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے کلج توں بڑا پیارا، پیاریا کچھ مینوں دے سمجھائیا۔ توں اُس پر بھو دا ڈلارا، جس دُلھے اوتار پیغمبر گرو دتے اُچھائیا۔ سچ دس تیرا کدوں ہونا انت کنارہ، ویلا وقت ملے وڈیائیا۔ کلج کہے دھرنیے میرا سُن لے اگم اشارہ، بنا عقل بدھی توں دیاں سنائیا۔ میرا مالک اکو پروردگارا، جلوہ گر نور الایہیا۔ جو تیرے اُتے ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے کھلائیا۔ کلج کہے دھرنیے سُن میرا اگم چھند، بن اکھراں دیاں درڑائیا۔ کسے قلم نہیں کیتا بند، بندگی وچ بندنا والا نہ کوئے جنائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چند، چند ڈھر دا اکو ڈگمگائیا۔ اوہدا کھیل ہونا وچ ورجھنڈ، برہمنڈ اپنا حکم سنائیا۔ توں شور پا چاروں گنٹ سنا دے ڈنڈ، ڈنڈاوت تیرے اُتے سب دی دینی بدلایا۔ نگاہ مار لے نوکھنڈ، ستاں دیپاں نین اٹھائیا۔ اوہ آیا وچ ورجھنڈ، سورا سربنگ اک اکھوائیا۔ صدی چوڈھویں جس دا گننا پندھ، پاندھی محمد بچے واہو داہیا۔ جس کوڑی کریا میٹنا بھیکھ پکھنڈ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے کلجگا اچ دا دن یاد کر لے سوہنیا پہلا آسُو، پر وِشٹا پر وِشٹیاں وِچوں دیکھ دکھائی۔ کی سندیسہ دِتا مسیح یسُو، یکے بعد دیگرے دُھر دا تھم سنائی۔ کس بدھ میرا باپ لوک مات آ کے وسُو، وصل یار دیوے یار خُدا ئی۔ کون اگٹرا تیر انیلا کسُو، قسم کھا کے دے چلا ئی۔ صدی یسویں جگت جہان اپنی کوٹے نسُو، بھجے واہو داہیا۔ راؤ اُمر او شاہ سلطان مایا ممتا وِچ پھسُو، بندھن سکے نہ کوئے تڑائی۔ اوہ اِکو مارگ سب نوں دسُو، وہ دِشا کرے پڑھائی۔ جس نے دھرنی دھرت دھول بھوائی وانگ لٹُو، چاروں گنٹ کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ چُکائی۔ نارد کہے دھرنیے میرے کول پُرانیاں کتاباں، بنا کتب خانیاں لئیاں اِکائی۔ رکھیاں نہیں جگت والیاں وِچ محراباں، چھپر چھنناں ہیٹ نہ کدے اِکائی۔ اوہناں نوں سجدیاں والیاں ہوئیاں نہیں کدے اداباں، نو نو سِیس نہ کوئے جھکائی۔ اوہ ہتھ آئیاں نہیں مُلا شیخاں تے سنتاں سادھاں، اکھراں والے اکھرنہ کوئے جنائی۔ اوہناں وِچ بھيو بودھ اگادھا، بُدھی توں پرے پڑھائی۔ جس دا اشارہ کیتا کرشن نے رادھا، رادھا کرشن گیا سمجھائی۔ سینا رام نوں مار کے آواز، آواز آواز وِچوں دِرڑائی۔ پیغمبراں جس دے پیچھے پڑھیاں نمازا، نو نو خاکی خاک رمانی۔ اوہدا کھیل تک لے سب توں دکھرا علیحدہ، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جھٹ نارد نے پُستک کڈھی، دھرنیے دیکھ لے بنا اکھراں توں کی اُس دا سب دے نال مُعاہدہ، وقت کی جنائی۔ جے پیار وِچ ستکار وِچ اُس توں لے لویں فائدہ، اپنا آپ مٹائی۔ نی اُس نے تیرے اُتے اپنا تھم ورتنا باقاعدہ، نہ کوئی سکے اِکائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اِک سنائی۔ آسُو کہے کلجگ جی میں آساوند، آشنا اپنی دیاں جنائی۔ دھرنی دھرت دھول توں سدا پابند، حکمے وِچ بھجیس واہو داہیا۔ نارد اُتوں جگ جگ مارے پندھ، نت نت اپنیاں پھیریاں پائی۔ اوتاراں سدا دُھر دے نام دی ونڈی ونڈ، دھرنی دھرت دھول اُتے اِکائی۔ پیغمبراں گایا کائنات وِچ چھند، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ گرو آں گردیو بخش انند، انند انند وِچوں پرگٹائی۔ نور درسا کے اگتا چند، چند چاندنی کیتی رُشائی۔ پُرکھ اکالے کولوں منگدے رہے منگ، پروردگار اگے جھولیاں ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ جگ چو کڑی پچھلے گئے لنگھ، کی کلجگ انتم کھیل کھلا ئی۔ جس ویلے ست سچ دا رہیا کوئی نہ سنگ، کوڑ گڑیار وجے ودھائی۔

سینے پچے کسے نہ ٹھنڈ، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم پچے نہ گنڈھ، ٹٹی جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ کی کھیل ہووے تیرا وچ در بھنڈ، برہمنڈ کی وڈیائیا۔ کی نام ندھانا دیوے ونڈ، وست ائل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائیا۔ اسو کہے پر بھو میری آشا پُرانی، پُنے پُنے سیس نوایا۔ توں میرا ویلا وقت پچھانی، پشچاپا وچ ہوئے لوکائیا۔ توں لیکھا جانے اپنی چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری کھوج کھوجائیا۔ ہن جھگڑا تک لے چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتج پھول پھولائیا۔ تیرتھ تتاں امرت رس رہیا کسے نہ پانی، پاہن پتھر رہے گر لائیا۔ نیتز روون چار گنٹ دہ دشا تیرا دسے نہ چرن دھیانی، کول ملے نہ کوئے سرنائیا۔ منزل حق رہی نہ کوئے رُوحانی، رحمت سچ نہ کوئے کمائیا۔ سب سرشٹی دسے فانی، میرا لیکھا ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر دے مالک بھيو گھلائییا۔ پُرکھ اکال کہے سُن اسو بچے، چھوٹے نئیاں دیاں جنائیا۔ میرے کھیل تک لے اَنک کل دھاری دے ہتے، کی کل اپنی کل ورتائیا۔ سب دے موڈھے کراں لوٹے، لُٹیا نظر کوئے نہ آئییا۔ جیہڑے مانس ماٹو مانکھ اپنے کرائے ٹوٹے ٹوٹے، دیناں مذہباں حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ اوہناں نوں ویکھاں وچوں سچھنڈ جھروکے، بنا کھڑکی گنڈی لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اگم اتھاپیا۔ سنگر شبد کہے ساچا دوس دہاڑا چڑھیا، دو جہان وٹی ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی سچ دوارے کھڑیا، ایکنکارا اک اکلّا واحد سو بھا پائیا۔ جس دا روپ رنگ رکھ نہ کوئی سیس دھڑیا، تن وجود حق محبوب ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اوہ آد پُرکھ اپر پر سوامی جس سب دا گھاڑن گھڑیا، گھڑنہار بے پرواہیا۔ جس دے تھکم وچ پیغمبر گر اوتریا، اوتری اپنا تھکم سنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے اسو تیری پوری ہووے منسا، متا جگت والی دکھائییا۔ جن بھگتاں بنائے ست سروپ روپ ہنسا، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائییا۔ ست دھرم بنا کے منسا، گرہ مندر اک کائیا۔ کلجگ کوڑ ہنکاری میٹے کنسا، کاہنا ڈھر دا تھکم جنائیا۔ جس دا لیکھا گا سکے نہ شیش رسنا جہوا سہنسا، اکھر اکھر نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہ بناؤن آیا ساچی بنتا، باؤن دا پچھلا لیکھا پور کرائیا۔ جو بل دوارے ہو یا منگتا، کرم ڈھائی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ بودھ اگادھا ہو کے پنڈتا، چار ویداں توں باہر کرے شنوائیا۔ سو کلجگ انتم لیکھا جانے کوڑی کر یا ہوئے

ہنگتا، ہنگ برہم کھوج کھوجا گیا۔ اوہ لیکھا جانے تن وجوداں من کا، من کا منکا آپ بھوایا۔ اوہ لہنا دینا تگے سریر تن کا، تیکا تیکا کھوج کھوجا گیا۔ جس نشان میٹنا تارے چن کا، صدی چوڑھویں انت کرایا۔ مالک آتم برہم کا، پاربرہم بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ جس دا کھیل اکو دھرم کا، دھرم دی دھار اک درڑا گیا۔ جھگڑا مٹا کے ورن برن کا، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وسا گیا۔ اشارہ دے کے اگئی چرن کا، چرن چرنو دک جام پیا گیا۔ مالک ہو کے کرنی کرن کا، کرتا پڑکھ حکم سنا گیا۔ سنگر شبد کہے ہن جگت وقت ہووے ڈھیلا لڑن کا، پلو سکے نہ کوئے جھڈا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر بھيو رہے نہ رایا۔ اسو کہے نی دھرنیے اٹھ تک لے آپا، آپا دھیان لگایا۔ تیرے اُتے وڈھ گیا پاپا، پاپاں بھری لوکایا۔ انتشکرن وچ رہیا کسے نہ جاپا، رسنا جہوا ڈھولے سارے گایا۔ تیرے اُتے ترے گن چڑھیا تاتا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میرا انتشکرن کانپا، کوک کوک سنا گیا۔ کلج خوشیاں نال مارے تھپا، دوویں ہتھ اٹھایا۔ میرے اگے ٹھہر نہ سکے دیوی والی لانا، ا شنبھج نہ کوئے چترایا۔ اوتاراں چترائی چلے نام نہ گاتھا، ملے مان نہ کوئے وڈیا گیا۔ پیغمبراں کلمہ دیوے کوئے نہ ساتھا، کائنات پئے ڈھایا۔ ستنام ملے کسے نہ رس ساچا، سچ وچ نہ کوئے سما گیا۔ میں دیکھیا کایا ماٹی کاچا، کنچن گڑھ نہ کوئے بنا گیا۔ میں گھر گھر اندر ناچا، نوآ ہو کے دیکھ وکھایا۔ میری اکو خبر تے اکو باتا، میں باطن دیاں جنا گیا۔ میں چار گنت دا بدل دینا ساکہ، لیکھا سکم وچ جنا گیا۔ دکھن دشا کھلا کے تاکا، پردے پردے دینے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگا گیا۔ کلج کہے میں اتم حکم مٹنا ہری، ہر ہردے ڈیرہ لایا۔ میں صاحب کولوں ہونا بری، بندھن وچ کوئے نہ پانیا۔ میں کھیل کھلاونا شرع بن شرعی، شریعت رنگ چڑھایا۔ میں سب دا بن مدعی، مدعا اکو اک سمجھایا۔ میں لیکھا پورا کرنا جو سندیسہ دتا رام کیکئی، ایدھیا واسی ایدھیا جدوں تجا گیا۔ میری کاہن پاوے صحیح، جس یادو کھیل کھلایا۔ میرا لہنا ویکھے موسیٰ جو منہ دے بھار ڈگیا صحیح، صحیح سلامت اکو نظری آ گیا۔ میں کی دتاں میتوں حضرت عیسیٰ اکو گل کھی، جس ویلے صلیب گل لٹکایا۔ محمد نے چار یاری وچ اٹھ کے ڈھائی دئی، دروہی تیرا نام خدایا۔ صدی چوڑھویں میری آشا تیرے قدماں وچ پئی، قدم بوسی کر کے اپنی خوشی منایا۔ توں نور الاهی ربی، ربے عالمین اک اکھوایا۔ توں سب دا مالک طبعی، طوبی طوبی

تیری دُہانیا۔ میری اُمت والی کندھ جاندی ڈھی، پھیر سکے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہانیا۔ اَسو کہے محمد نے کیتی دُعا، ہتھ سپنے اُتے لکائیا۔ ولہزا مووزے زلو نوُرے نزا عرشے فشا میری دُعا رحمتے امام پیغمبرے کلام دُستے دود گوشہ کنڈ شاہے محال رحمتو اللہ نوُرے نوز آتھے پھوز کوزنتا کوستی المدھی نکھسوسوہی یدی استپھا میرے گوپھانے خپھستے ہمدے وضو تیری رضو نوُرے اللہ بے پرواہ تیری بے پرواہی وچ سمانیا۔ میرے خُدا دستے دُعا حضرتے اما جسے زما چشمے رہنما دھرتے خاکے استے مزراہ طلوعے آفتاب مزہو اللہ آب ہاب تیری نوُرے الہی کتاب الف یے سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا پردہ آپ اٹھانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں وی آگئی پھردی تُردی، تُرت دیاں جنائیا۔ پیغمبر واک خبر سُنو مالک دُھر دی، جو پیغاماں نغمیاں توں باہر جنائیا۔ اُس دی کرنی قُدرت دے قادر دی کلے والیو کدے نہ مُردی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ جس رمز ماری گوہند دھار گوہند گُردی، سنگر شبد شبد شنوائیا۔ ہُن رت سُنہنجی آگئی اُس دی لوڑ دی، لُڑیندا سا جن سب نے مٹنا دُھر دا ماہیا۔ جس دی کلا ہور ہور دی، اور دی اور کار کمائیا۔ جس دُنیا تگنی دھار ٹھگ چور دی، کوڑ گُریار ویکھ وکھانیا۔ جس کھیل مُکاوئی مڑھی گور دی، مقبریاں پھول پھولانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ اَسو کہے آ حضرت، حضورے اعلیٰ عالی جاہ تیری وڈیانیا۔ حضرت کہے میری اُس دے نال شرط، جو شرطیہ اپنا حکم ورتانیا۔ میرا محبوب نورانہ نوجوانا شاہ سلطانا پروردگار سانجھیاں اماما آیا پرت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جس دی پنا کلیاں توں سب دے نال لکھت پڑھت، قیمت جگت نہ کوئے جنائیا۔ اوہ بھاگ لگا کے اُتے دھرت، دھرتی دھول دھول دے وڈیانیا۔ میرا مالک اگتا وارث عرش فرش، عرشی پریتم نور الاہیا۔ پہلوں اُس دا کراں درس، پھر سجدیاں سیس جھکائیا۔ میری مٹ جائے پچھلی حرص، چوڈاں طبقاں دیاں سنائیا۔ سارے اُس توں منگو ترس، جے رحمت دے کمائیا۔ آب حیات دیوے برس، زندگی زندگی وچوں بدلانیا۔ میری اُمت دا ونڈے درد، دردیاں ہوئے سہانیا۔ صدی چوڈھویں کہے محمد اُن لے حمد اوہ جس تیری شرع نوں بنایا چھری کرد، قاتل مقنول دارُپ دے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڈھویں

کہے میں نہیں بنی کوئی غلام، اُمت دی سیو کمائی۔ رسولاً میرا حکم سُن جو آوے اُتوں حق مقام، مکمل دیاں درڑائی۔ جس نے سب دا کرنا انتظام، بندوبست اپنے ہتھ رکھائی۔ تیرا وی لئے انتقام، دیکھنہارا دُھر درگاہیا۔ اوہ تیرا چند چھپیا تے بنا شمع توں ہو گئی شام، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ اُٹھ دیکھ لے اُمت تمام، طمع وِچ گر لائی۔ جس نے اللہ ہو انا ہو کیتا بدنام، بدیاں وِچ تیرا کلمہ گئے بھلائی۔ بلیا کسے نہ حقیقی جام، پیالہ ہتھ نہ کوئے پھڑائی۔ میں دستاں شرع عام، پردہ پردیاں اُتوں چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر پردہ آپ اُٹھائی۔ صدی چو دھویں کہے میں بھجی جاواں نٹھی، اپنا پندھ مُکائی۔ میں اُمت کرنی کٹھی، سب نوں دیاں سُنائی۔ آو پڑھئے اک دی پٹی، کلمہ اکو اک گائی۔ جس نے صدی چو دھویں ساڈی کرنی پاؤنی نٹی، اوہ نٹو آ بنیا دُھر دا ماہیا۔ کسے دے ویراگ وِچ تیاگ وِچ میری چھاتی گئی پھٹی، پٹی پیار نہ کوئے بندھائی۔ اوہ مقبریاں اُتے دیویاں وِچ رہی نہیں وٹی، تیل باقی نہ کوئے رُشنائی۔ سب دی ڈوری زمیں اسمان اَدھ وِچوں گئی کٹی، اگے گنڈھ نہ کوئے بندھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ صدی چو دھویں کہے میرا وقت سُنھنجا آ گیا پگا، پکیو سب نوں دیاں جنائی۔ اوہ پریسو پیاریو مینٹوں اکو مارو دھکا، دھکیلو چائیں چانیا۔ میں جاواں مدینہ مکہ، کعبیاں کھوج کھوجائی۔ پھیر اُٹھاؤنا اگوں بورا سکا، عیسیٰ اکھ کھلانی۔ اوہ موسیا توں کپھرا بنا سکا، اپنی لے انگڑائی۔ اُٹھ میں تیتوں خبر دستاں تے سُن لے ہور میرا پتہ، جو پت پر میثور رہیا جنائی۔ اوئے مینٹوں ایں دسدا محمد تیری اُمت دا اُمتی دھار وِچ ہون والا ہتا، ہتک سمجھنی مول نہ رانیا۔ ایہہ جدوں کھیل شروع ہوئی تے ہوویگی وِچ مہینہ کتا، کنگ دا لیکھ لیکھنی لکھے چائیں چانیا۔ جس نے بھيو چکاؤنا جگ چھٹی تے چھتا، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پانیا۔ میری گل بھوویں چونکہ چنانچہ سمجھ لو البتہ، تے بھوویں دلبر دی دھار وِچ لو وسائی۔ پر سچ جانو ایمان نال ایمان دی قیمت رہنی نہیں ٹکا، ٹکیاں دے پچھے مرے لوکائی۔ میرے رحمان نے میرے ایمان نے میرے کاہن نے میرے رام نے میرے بھگوان نے سرشی دین دُنی زیرو نال زیرو کر دینی بٹا، انک رہن کوئے نہ پانیا۔ کیوں سب دا پورا ہون والا دُھر درگاہ دا کھیا ہويا پٹا، ویہویں چو دھویں صدی دے اگے پندھ نہ کوئے دکھائی۔ صدی چو دھویں کہے اُف ہائے دروہی میرا خد اوند کتے اگلے سال ہی نہ لا دیوے ٹھپا،

مہر دُھر دی اک بنائیا۔ جے ہن مہر لائی تے بنائی اوہنوں اکو اکھر کافی پچا، جو پورن پاربرہم پت پر میثور نظری آئی۔ چار یارو شرع دی سرکارو نین اگھاڑو نگاہ مارو مدینہ مکہ، مکے والیو سکا تہاڑے وچوں نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ دیکھ لو تہاڑے مگر پین والا بوراسکا، جبرائیل حکم سندیسے رہیا سنائیا۔ صدی چوڈھوی کہے میٹوں چیتا آگیا کی کہہ کے گیا سانوں نانک تپا، تپدیاں تپدیاں تپدیاں گیا جنائیا۔ او رسولو جس ویلے تہاڑا انت تے انت دا ہونا اک متا، دوجا مشورہ مشورے وچ نہ کوئے ملائی۔ پر یاد رکھ لئیں محمد اُس توں پہلاں گوہند دا وجنا ڈنکا فتا، فتح سب نوں لئے کرائیا۔ صدی چوڈھویں میریا خدا میں نمائی کتے میٹوں نہ ہووے دھول دھپا، میں کدھر بھجاں واہو داہیا۔ جھٹ سنگر شبد کہا صدی چوڈھویں پرکھ اکال آد جگاد سدا سرتھا، سرتھ اک اکھوایا۔ جو اُس دی چرن سرن سرنائی ڈھٹھا، پھر باہوں گلے لگائیا۔ اُس جس نے ہندو مسلم سکھ عیسائی پھیر کرنا اکٹھا، اکٹھے اپنی گود لکائیا۔ اُس دا سورہ جوت پرکاش والا کدے نہ چھپا، اگن آتھن اکو جوت کرے رُشنائیا۔ اوہ دیکھ لے جس دے دوارے وشن برہما شو پھرے تھھا، بھجے واہو داہیا۔ اوتار پیغمبر گرو اکو جوت وچ جگدے لٹ لٹا، جسم اسم ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک میرا ہونا آپ سہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھوٹوں میرا حق خدا، خود مالک اک اکھوایا۔ میں کراں طوبی طوبی، طوبی طوبی تیری تیرے نال دُہائیا۔ میٹوں کدے نہ کریں جدا، جز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے قدام ہونا فدا، فطرت تیری جھولی پائیا۔ توں میرا دل رُبا، نور نورانہ نور الاہیا۔ میں سجدہ کراں پنا سیس سیس جھکا، قدم بوسی وچ سیس نوایا۔ میٹوں اگلا بھیو سنا، میں سناں چائیں چائیا۔ میرا پچھلا پنڈھ چکا، پینڈا اور رہے نہ رانیا۔ دُھر دے مالک اپنے نال گنڈھ پوا، پھیر سکے نہ کوئے تڑائیا۔ میں پیغمبراں نوں اتم کراں سلام دُعا، سلاما علیکم کہہ کے اپنا پلو لواں چھڑائیا۔ پھر کہواں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ توں اک چلائیں راہ، اکو رہبر نظری آئی۔ تیرے اکو دے اگے ہوئے دُعا، دوئے جوڑ منگ منگائیا۔ اوہ دیکھ لے تینی اوتار اکٹھے ہو کے کرن صلاح، اک دوجے نال اکھ ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک تیرے اگے میری حال دُہائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میٹوں کریں معاف، سجدہ سیس وچ جھکائیا۔ توں میرا اک احباب، متر پیارا نور الاہیا۔ نہ سوال نہ جواب، جواب طلبی وچ کدے

نہ آئی۔ میٹوں لیکھا دس دے آج، پہلی اُسوتھت وار ونڈ ونڈائی۔ کس بدھ دین دُنی بدلنا سماج، سمگری اپنا نام ورتائی۔ کس کارن اپنا کرے کاج، کرتے پُرکھ دینا درڑائی۔ میں سوچاں باہر سماج، سمگری ہتھ نہ کچھ رکھائی۔ میٹوں اگئی مار دے آواز، بن کتاں دے درڑائی۔ میں سنا تیرا راگ، راگنیاں بیٹھن کھ شرمائی۔ میں تیرے در دی ہوئی محتاج، خالی جھولی آگے ڈھپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائی۔ پُرکھ اکال کہے صدی چوڈھویں سُن لے دُھر سلوک، صلح کُل دے جنائی۔ پردہ رہے نہ چوڈاں طبق چوڈاں لوک، چوڈاں وِدیا توں باہر میری پڑھائی۔ میرا کھیل تگنا وِچ پرلوک، پر لے میرا راہ تکائی۔ دُھر دا تھم سکے کوئے نہ روک، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ دُھر دے تھم نال اُمت اُمتی دیوے جھوک، آپ اپنی کھیل کھلایا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے درڑائی۔ اک دوتے تیجے سال توں ویکھیں میری مَوج، کس طرح مُفت وِچ سارے دیاں لڑائی۔ اپنے ہتھ خالی تے دین دُنیا بن کے فوج، تے فوجدار شبد ہو کے سب نوں دیواں بھڑائی۔ پھیر ویکھو لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ کس طریقے نال ہندی کھوج، سیاست والے کھوجن تھاؤں تھانیا۔ پھیر سنگر شبد کہے میں سرشی دو دھڑ کر کے اپنے دساں چوج، چوجی پریتم ہو کے اپنا رنگ رنگائی۔ امیراں غریباں دے اُتے لد کے جگت دا بوجھ، دوویں بھجاواں واہو داہیا۔ مایا رانی ساریاں دے اندر وڑ وڑ کرے کرودھ، غصّہ منو آخوشیاں نال پرگٹائی۔ کیوں سنگر شبد آد جگاد جگ چوکرٹی وڈ جودھن جودھ، سورپیر اک اھوائیا۔ اُس نے دیناں مذہباں مایا ممتا دا ساریاں دے اندر ودھاؤنا لوبھ، لوبھی ہو کے لوبھ وِچ لوبھ نال اپنا آپ مٹائی۔ ایہہ کھیل پر بھو دا گوجھ، گرنتھ شاستر سمرت وید پُران، کہن کچھ نہ پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اپنے ہتھ رکھائی۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھو تیرا کیسا کھیل بھیانک، بھے بھنجن دینا درڑائی۔ کی سوانگی سوانگ ورتے اپن اچانک، اچل اپنی کھیل کھلایا۔ سنگر شبد کہے صدی چوڈھویں توں بال آنجانی آنجانت، میٹوں سمجھ کچھ نہ آئی۔ میرے تھم دی اوتار پیغمبراں گروآں ملنی نیامت، دست ست سچ ورتائی۔ میں مالک آد پُرکھ انت صحیح سلامت، جس مرن وِچ نہ آئی۔ میٹوں لیکھا دساں گا کس بدھ آونی جگت قیامت، قیامگاہ قایم رہن کوئے نہ پائی۔ چار کُنٹ رین اندھیری ہونی شامت، شمع نور جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ کسے دی اوتار

پینغمبر گُر دیوے نہ مات ضمانت، ضامنی وچ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ دھرنی کہے سُن وے پر بھو میریاں کوکھاں، کوک کوک سُنائیآ۔ اپنیاں تک لے چارے کوٹا، کوٹاں والیا ویکھ وکھائیآ۔ میرا مانو سُکدا جاندا بوٹا، بوٹے لاؤن والیا رت بسنت نہ کوئے لہرائیآ۔ تیرے نام دا میریا مالکا خالی ہو گیا تن والا ٹھوٹھا، سچ دست نہ کوئے ٹکائیآ۔ تیرا آتم تیرے نالوں روٹھا، رٹھیاں سکے نہ کوئے منائیآ۔ آہ ویکھ لے جگت جہان سارا جھوٹھا، سَت وچ سچ نہ کوئے ملائیآ۔ چاروں گنٹ بیخ وکار دا لیندے جھوٹا، کوڑی بیخ رہے ہنڈھائیآ۔ جھٹ کلجگ کہے میں وی شیطان دا ٹوٹا، ٹوٹیاں گھر گھر دتیاں لگائیآ۔ میرا آوا انت جاوے نہ ایویں اوتتا، میں بھلایا دُھر درگاہیا۔ میں وسیا کایا وچ بیخ بھوتا، تتوتتاں اندر ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیآ۔ کلجگ کہے میرا سمت شہنشاہی نو دا اک لاکارا، لاکار کے دیاں جنائیآ۔ سچکھنڈ وچوں اٹھو پینغمبر گُر اوتارا، سویا رہن کوئے نہ پائیآ۔ اپنیاں دیناں مذہباں دا تکو آن دوارا، نو دواریاں کھوج کھوجائیآ۔ امرت آتم رس ملے نہ کسے ٹھنڈا ٹھارا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیآ۔ شبد ناد سُنے نہ کوئے دُھنکارا، نادی ناد نہ کوئے شنوائیآ۔ زرگن دیا باقی کملا پاتی کرے نہ کوئے اُجیارا، گھر دیپک نور نہ ڈگمگائیآ۔ میرا اتم خوشیاں والا کنارہ، میں جھوٹھ دی نیا رہیا چلائیآ۔ جگیا سو او کلجگ کہے میں سب توں وڈا پیر ظاہرا، ظاہر ظہور سب دے اندر ڈیرہ لائیآ۔ پر کلجگ کہے میں نگاہ ماری ہن جھگڑا پے جانا وچ قاہرہ، قائم مقام رہن کوئے نہ پائیآ۔ پھیر اکتی سو میل دا بننا دائرہ، ایہہ سوہنی ونڈ ونڈائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نے کرنا مظاہرہ، چار یاری تاڑی رہے لگائیآ۔ ایہہ کھیل ہونا گجھیر گہرا، گہر گور اپنا حکم ورتائیآ۔ ویکھو راج راجانو شاہ سلطانو جگت پردھانو وڈ وڈوانو کوئی کتاں توں رہ نہ جائیو بہرہ، بہر حال سب کچھ رہیا سُنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا بھيو آپ گھلایا۔ کلجگ کہے میرا تکیو سوہنا شریکا، او شریکے والیو سب نوں دیاں جنائیآ۔ کیوں میں پر بھ توں سکھ کے آیا طریقہ، جس دی تریک تاریخ تواریخ سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ پر میرا مارگ سمند ساگراں توں گہرا تے ویکھن وچ نیکن نیکا، نکو وڈیو سب نوں دیاں سمجھائیآ۔ میں کلجگ نہیں جے چوتھے سال نوں سب دیاں کدھانہ دیواں چیکا، چیک چھاڑا پائے لوکائیآ۔ یاد رکھو میں اچ توں لمبا کر لینا فیتہ، پر میری فٹاں انچاں گزراں والی نہیں

لمبائیا۔ میں ضرور پہلوں ہلونا دیواں گا امریکہ، پھیر رشیا دا پھول کے کھیساء، چینا دے اندر پا کے چیساء، عیسیٰ والے سارے دیاں ہلایا۔ پھیر میںوں سارے کہنگے کلجکا توں بڑا بیس ییسا، کسے دے سرتے اوڈھن رہن نہیں دتا نہ کوئی چھتر جھلے سیسا، سیس جگدیش اکو سو بھاپایا۔ میں وی پٹھے ہتھاں دی تاڑی مار کے کلجگ کہے سب نوں کہاں گا او میرے مالک نے میںوں دتیاں توفیقا، اوس توفیقاں وچوں میں تحفے جھوٹھ دے گھر گھر دتے ورتایا۔ میری بہادری دیکھو میں اوتار پیغمبراں گروآں نوں بھلاتے متھے اکا دتے پتھراں اٹاں، تے کریراں، جنڈاں سیس نوایا۔ پر میں حیران ہو گیا بدھیوان سنگر نانک دے شبد دا کرن ٹیکا، ٹیکے وچ ٹیکا پٹنی سارے رہے سنایا۔ ایسے کر کے ساریاں دے اندروں رس ہو گیا پھیکا، امرت رس ہتھ کسے نہ آیا۔ کلجگ کہے میں چھاتی مار کے ہتھ چارگنٹ کہاں گا بنا پر بھو دی کرپا توں پر بھو دا رہے گا کوئے نہ مینا، متر پیارا ملے نہ گو بند ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ کلجگ کہے اوئے جگیا سواو میںوں تہاڈے نال بڑی ہمدردی، دکھیاں دے دکھ لواں ونڈایا۔ ایہہ تے کھیل تہاڈے تے میرے گھر دی، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ تہاڈی آسا ایویں اکھراں والے ڈھولے پڑھدی، تے رسنا جہوا پتی دندان نال گایا۔ دیکھو گھر گھر وچ سب دی کایا سڑدی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ میرا پیار دیکھو میری خواہش تہاڈے اندر وڑدی، گھر گھرانہ اپنا لیا بنایا۔ تہانوں سکھیا دتی ہنکار گڑھ دی، نمرتا اندروں دتی کڈھایا۔ اوئے کملیو ایہہ تے کھیل چوٹی جڑ دی، چیتن وچ بیٹھا کھ پھپھایا۔ میری شکتی بھگتی دا روپ ہو کے تہاڈا گرہ ملدی، کایا مندر اندر ڈیرہ لایا۔ یاد رکھ لو جنہاں چر جوٹھ جھوٹھ نہیں ماروگے تہاڈی پیہڑی نہیں کوئی پھلدی، پھلی بھوت نہ کوئے کرایا۔ ایویں آشنا نہ رکھو نہچل دھام اٹل دی، ویسوا دی سچ سارے لو ہنڈھایا۔ پتہ نہیں ہن دنیا دی کھیل گھڑی کہ پل دی، پلاکاں دے اوہلے بیٹھا ماہی تہاڈا کی اپنا کھیل ورتایا۔ جس دی کرنی جل تھل دی، مہینل وچ اپنا حکم سنایا۔ میں جان دا ضرور تہاڈے اندر اوسے دی جوت بلدی، جس نوں آتما کہہ کے سارے گایا۔ پر یاد رکھیو پر بھو بڑا شیطان اُس دی کھیل سدا اچھل چھل دی، دل چھل وچ سارے لئے بھلایا۔ میںوں یاد آگئی سبجگ ویلے راجے بل دی، جو باون سنگ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر وڈا وڈا وڈایا۔ کلجگ کہے سنسار پو

مینوں سارے دیو شتاباش، خوشیاں نال سٹائیا۔ میں اپنے جگ وچ سب دی کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دی پوری کیتی آس، نام والا رسیا رہن کوئے نہ پائیا۔ مد پپو بھر بھر گلاس، ساقی دا جام ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ او تئیں دیکھو پر تھی آکاش، گگن لگنتریاں دھیان لگائیا۔ جدھر تنوگے کلج کہے میری پیندی کوڑی کر یا دی راس، مت من بدھ نچن تھاوں تھانیا۔ کسے دے ہر دے جاپ رہن دتا نہیں سواس سواس، ساہ ساہ نہ کوئے دھیائیا۔ مینوں گھوریاں وٹے شکر اتوں کیلاش، ترسول رہیا درساہیا۔ سبجگ زور زور دی رہیا آکھ، بولے چائیں چانیا۔ کلجگا تیری انتم ہونی راکھ، مٹی اڈنی تھاوں تھانیا۔ میں غریب بنائیاں دیواں ساتھ، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ دیناں مذہباں جھگڑا مینا ذات پات، آتم برہم دینا سمجھائیا۔ سندیہ سن لے پہلی آسو دی پہلی رات، پروشٹا پہلا نال ملائیا۔ اکو کنارہ ہونا گھاٹ، اکو نیا سوبھاپائیا۔ تیری انتم گنی واٹ، صدی چوڈھویں اکھ اٹھائیا۔ آہ تھم سندیہ لینا واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ پنج ست برس کر لے ناچ، نو آہو کے سوانگ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ کلج کہے میں سچ دا متر پیارا سانجھا، سگلا سنگی اک اھوائیا۔ میرے پیار توں رہے کوئی نہ وانجھا، سادھاں سنتاں جیواں جتناں رہیا جنائیا۔ میرا کھیل مگن چاروں گنٹ کوڑ گڑیاں دا وگے جھانجا، جھگڑ موہ والا دھائیا۔ مینوں مان دے کے گیا والا بازا، بازی دین دنی اٹائیا۔ جناں چر تیرا شاہو بھوپ پڑکھ اکال نہ آوے راجا، شہنشاہ ڈھر درگاہیا۔ کسے دی سرت سوانی میل ہون دینا نہیں کیشن رادھا، سیپا رام رام روپ نہ کوئے سٹائیا۔ ڈرمت میل دھو سکے کوئے نہ دانغا، پاپاں کرے نہ کوئے صفائیا۔ کلج کہے مینوں پھیر اشارہ آؤندا کچھ جھگڑا اٹھنا آگے بچھے واگھا، واگاں واگاں والا رہیا بھوائیا۔ میں خبر سندیہ دیاں وچ پنج آبا، پنجابو کراں شنوائیا۔ ست تھال لے کے حاضر ہو جاؤ گڑگھ وچوں دوآبہ، ہتھیلی اُتے لکائیا۔ ایہہ آسا رکھی خضر خواجہ، دُور ڈریڈا دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرا نور الہ بے پرواہ والی دو جہان جوت جگائے دیس ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ جس کھانا پینا سب دا کرنا سانجھا، ستاں دیپاں تھم ورتائیا۔ اوتھے شرم حیا کاہدا، نیتز نین نہ کوئے شرمائیا۔ جس دا اوتار پیغمبر گرو آں نال معاہدہ، وقت سہنجنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلج کہے دیکھو ست تھال آئے پروسے، سنگر شبد تھم جنائیا۔

خبر سندیسے دیوے کونے کونے گوشے، چار کُنٹ شنوائیا۔ جس دی سوچ کوئی نہ سوچے، سمجھ وچوں سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دھار نوں سَتجگ پیا
 لوچے، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جس شرع میٹنی نمازاں والی روزے، رازق رِزق رحیم دیا کمائیا۔ جس نے اپنے وِج چھپانے اوتار پیغمبراں گروآں والے
 عہدے، عہد ناما سب دا پور کرائیا۔ جھگڑا میٹ دینا جنجو بودی بودے، سُنتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر
 دا ور، دُھر سوامی ہوئے سہائیا۔ سَتجگ کہے میں پُرانا بڈھا چار جگ دا، بچھو کڑ نظری آئیا۔ میں لگوں کُباتے پیراں توں دُڈا، چل سکاں نہ رائیا۔ میں
 ویکھن آیا کلجگا، کی کلکاتی اپنی کھیل کھلائیا۔ میتوں سندیسے دے کے گیا بڈھا، بڈھی توں پرے سمجھائیا۔ صدی چودھویں کی حال ہونا اُتے بسدھا، دھرنی
 کی گُرائیا۔ سب دا بیڑا دسد اڈا، پار کنارے نہ کوئے لگائیا۔ دین مذہب دی دھار بن گیا ڈونگھا کھڈا، دُنی مُنہ دے بھار سُٹائیا۔ سَتجگ کہے میتوں ویکھ
 کے کچھ نہ سُبھا، خیرانی وِج رہیا گُرائیا۔ میں کھ توں ہو گیا گنگا، رسنا جہوانہ مول چلائیا۔ میرے مُنہ چوں پھیر دُکھاں دا نکلیا ہونگا، ہونگر دتی تھاوں
 تھائیا۔ دو جہان ویکھن کون کوندا، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھیان لگائیا۔ میں بڈھے نے ہس کے کہا دو جہانو ایہہ کھیل شبد سَتگر دوا، گُردیو
 اک اکھوائیا۔ کلجگ دا اتم تے میرا وبار شروع دا، شرع دایو دیاں سمجھائیا۔ جس ویلے پُرکھ اکال نے میتوں تھاپی دتی تے میں سَتجگ بڈھا پھیر ترونگا،
 بھجائ چائیں چائیا۔ سچ بچھو پر بھو دا پیار کدے نہ تھروگا، توٹ وِج کدے نہ آئیا۔ آتما سب دا پر ماتا نال جُڑوگا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ سب دے
 اندر اکو منتر پُھروگا، توں میرا میں تیرا تے ویلا وقت چُکنا جڈائی دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک
 دِرٹائیا۔ ساچا حکم اک دِرٹاویگا۔ پر م پُرکھ دیا کماویگا۔ ہرکھ سوگ سرب مٹاویگا۔ دھرم یوگ اک سمجھاویگا۔ نام چوگ اگم چکاویگا۔ ہوئے ہنگتا روگ
 مٹاویگا۔ بودھ اگادھا پنڈت آپ اکھواویگا۔ آتم دھار بنا کے سنگتا، شرع شریعت پنڈھ چکاویگا۔ لیکھ مُکا کے بھکھاننگتا، سر سب دے ہتھ لکاویگا۔ نشانہ
 میٹ کے تارا چن کا، چند چاندنا اک رُشناویگا۔ بھرم مٹا کے من من کا، من کا منکا آپ بھواویگا۔ رنگ وکھا کے ساچے تن کا، تن کنچن گڑھ وڈیاویگا۔
 جگیا سو رُپ بنا کے جن کا، ہر جن اپنی گود لکاویگا۔ جھگڑا مُکا کے چھپر چھن کا، ساچا مندر اک سُہاویگا۔ لیکھا رہے نہ کلجگ کل کا، کلکاتی ڈیرہ ڈھاہویگا۔

لہنا دینا پورا کرے راجے بل کا، پُرانا لیکھا لیکھے وِچ رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تھم آپ ورتاویگا۔ ساچا تھم اک ورتائیگا۔ دین دیاں دیا کمائیگا۔ پُرکھ اکال کھیل کھلایگا۔ شبد دلال اک پرگٹائیگا۔ کال مہاکال سیس نوایگا۔ رائے دھرم آپ اٹھائیگا۔ چترگیت اکھ کھلایگا۔ لاڑی موت نال رلائیگا۔ جم کا سنگ سنگ بنائے گا۔ سورا سرنگ بھیو چکائیگا۔ نام مردنگ اک سنائیگا۔ کلج کوڑی کرپا کندھ ڈھاہیگا۔ ست دھرم دا سچ انند دکھائیگا۔ گرکھاں اندر لنگھ، بجر کپائی کُندا لایگا۔ آتم سچ سہا پلنگ، سکھ آسن سو بھاپائیگا۔ نام ندھان و جا مردنگ، سوئی سرتی آپ ہلایگا۔ امرت بوند دے سوانتی گنگ، جگت ترسنا آپ بُجھائیگا۔ پندھ مُکا کے جیرج انڈ، اُتھج سیتج پار کرائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تھم اک سنائیگا۔ ساچا تھم اگم سناویگا۔ ہر کا بھیو کوئے نہ پاویگا۔ دیوت سرُپ سیس نوایگا۔ گن گندھربھ کنر پچھپ راگ الاویگا۔ مدھر دُھن اک سناویگا۔ سُن سُن آپ کھلاویگا۔ چُن چُن گرگھ ہر جن سنگ بناویگا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، بھگت سہیلے باہر کڈھاویگا۔ لیکھا جانے دیوت سرُپ سُن، سُنی مَنیشتر پردہ آپ چکاویگا۔ جو مالک بنیا کُل، کُل مالک ہو کے ویکھ دکھاویگا۔ اکو آپ بن اُبھل، بُھل وِچ سرب بُھلاویگا۔ گرگھ وِرا نام کنڈے ترازو جائے تُل، تولا اکو نظری آویگا۔ جس دا جاپ جپ سکن نہ رسنا بل، ہر ہر دے اپنا ڈیرہ لاویگا۔ اوہ مَوَلے بُھلاوڑی نال پھل بُھل، مہک اپنی وِچ نکاویگا۔ جو سچ پریتی گھولی جان گھل، گھول گھائی اپنے لیکھے لاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کھیل کھلاویگا۔ سچ دی کرنی کھیل کھلاواں گا۔ سنگر شبد شبد ڈنک و جاواں گا۔ راؤ رنگ آپ اٹھاواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ نام تنک اک رکھاواں گا۔ لہنا دینا پورا کر کے جنک، پیتا پیتری ونڈ ونڈاواں گا۔ کلج کوڑ گڑیا دھرم دی دھار چک کے دھنکھ، تیر نرالا اک رکھاواں گا۔ جگت جگیا سو آپے پرکھ، پارکھو ہو کے ویکھ دکھاواں گا۔ جن بھگتاں دے کے درس، رنج نیز لوجن نین کھلاواں گا۔ امرت میگھ اگما برس، اگنی تت تت بُجھاواں گا۔ پورب جنم دی پوری کراں شرط، بل باون سنگ بُجھاواں گا۔ بن والی جگ جہاناں اُتے عرش، فرش اُتے سو بھاپائیگا۔ شبدی دھار پورا کر کے فرض، لہنا دینا ہتھو ہتھ پھڑاواں گا۔ جودھا سور بن مردانہ مرد، مردنگا اکو نام و جاواں گا۔ بل تیری منظور کر کے عرض، آرزو اپنے نال رکھاواں گا۔ تیری دُنیا داری والی دُنیا نال رہے

نہ غرض، غرض اپنی جھولی پاواں گا۔ تیرا ہون نہ دیواں حرج، حرجانے تیرے پور کرادوں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر
 دا ور، ڈھر مالک اک اکھواواں گا۔ بل کہے سُن میرے ڈھر دے باؤن، بابل دیاں جنایا۔ تُوں سوامی پتت پاؤن، پاربرہم اکھوایا۔ تُوں دُشت
 شنگھارے بن کے راما رامن، تیری بے پرواہیا۔ تُوں کنس پکڑیا پچھاڑیا جگت دامن، کاہنا اپنی ونڈ ونڈایا۔ تُوں سنگر شبد بے ضامن، ڈمیوار اک
 اکھوایا۔ جس نوں نہ کوئی ترسنا نہ کوئی طامن، جگت ہوَس نہ کوئے ودھایا۔ جو کہہ کے گیا شکر پروہت براہمن، برہم دھار درڑایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ سہایا۔ بل کہے میرے بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکایا۔ تیرے چرن کول کیتا سب کچھ دان، پٹھ اپنی
 جگت دکھایا۔ میرا ساک سجن رہیا نہ کوئے وچ جہان، پلو سارے گئے جھڈایا۔ تیرا دھرم دامیرے در دانہ دے نشان، میں کی کی کہہ سٹایا۔ میں
 اکو میننتی کراں میرے مہربان، مہر نظر لینی ٹکایا۔ سنجگ وچ میرا ضرور جھلیگا نشان، ناتھیوالا سو بھا پانیا۔ جے گھر والیاں میری میننتی نہیں کیتی
 پروان، جتھے میری بھومی شمشان، اوتھے ہووے رُشٹایا۔ شہنشاہی سمت اگی وچ جس ویلے نواں بنیا ودھان، وعدے سب دے پور کرایا۔ سمت دس
 تیرا بھگت دوارا دی وچ ہونا مہان، تیری وجے ودھایا۔ میری خاک میری راہ جو سنگھاسن تھلے رکھی مہربان، اوتھے لے کے جانا چائیں چانیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ بل کہے میں سنجگ تیرے پیار دا بھگھا، پریتم تیرے وچ سمایا۔ میں توں نہیں
 جگت دا دکھا، دکھاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا تیرے نام نال اجل ہووے کھا، دُرمت میل دھوایا۔ میں تیرا لاڈلا ستا، سٹ ڈلارا نظری آیا۔ میری
 سہنجی ہونی رُتا، رُتری تیرے نال مہکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ بل کہے میرے سنگر
 دین دیال، پر م پُرکھ تیری سرنایا۔ میں تیرا بناتاں توں لال، سچھنڈ سو بھا پانیا۔ جگت رشتیاں وچ گردیال، گر گر تیری اوٹ رکھایا۔ میری آسا
 رکھیں سنبھال، سمبل والیا تیرے چرن ٹکایا۔ جس ویلے نہ کوئی شاہ رہیا نہ کنگال، بھومی والا بھوم نہ کوئے سہایا۔ میری سدا بنی رہنی دھر مسال، دھر م
 دوارا تیرے چرناں سو بھا پانیا۔ تُوں اپنا گجھا کھیل کرنا کمال، جگت بدھی والا سمجھے کوئے نہ رانیا۔ تن آسو تُوں سُننا میرا حال، مُرشد اشناواں چائیں چانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ اَسُو کہے میں وڈ وڈ بھاگا، دُھر بھاگ وڈے ہر پایا۔ سمت سمتی اٹھ
اٹھ جاگا، آلس نندرا لاہیا۔ ہنس بنیا در ساچے کاگا، ہوئے روگ مٹایا۔ پایا پر م پُرکھ ہر کنت سہاگا، نہ مرے نہ جایا۔ تھال لیاؤن گرگھ والے دوآبہ،
دوہری وار سنایا۔ ایہہ عھم اگنا سنکر شبد آکھا، بنا اکھراں اکھر پڑھایا۔ ٹھکھیاں ننگیاں ہووے راکھا، گھر گھر دیوے رزق سبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیایا۔ تھال کہن پر بھ تیری وستو، تھر گھر واسی دیا کمائیا۔ توں پُرکھ اکالا نور الایہی اگئی ہستو،
ہست کیٹ سمائیا۔ تیرا بھگت سہیلا تیری نام خُماری وچ مستو، کلجگ کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں کرپا کر دے اُتے دھرتو، دھول ہونا سہایا۔ مالک خالق
ہو کے عرشو، عرشی پریتم دینی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ تھال کہن اسیں پُرانا لاہن آئے ادھار، سچ سچ
سنایا۔ اسیں بل دوارے ہندے ساں دربان، خوشیاں سیو کمائیا۔ جس ویلے باؤن پہنچیا آن، بردھ براہمن رُپ بدلایا۔ چارے ویداں لگا گان،
سوہلے ڈھولے راگ جنایا۔ بن نیناں لگا تکان، اکھیاں وچوں اکھ اٹھایا۔ بنا سُن دا جائے کان، دُھن آتم راگ الایا۔ پھیر نگاہ ماری جتھے بل داسی
پکوان، ستاں رنگاں ونڈ ونڈایا۔ اوہ سارے اندرے اندر ہوئے خیران، خیرانی وچ سنایا۔ واہ ساڈے بھگوان، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ انج چھتر دھاری
تیرا اسمیدھ جگ کردے تے تیتوں ہون پروان، توں آویں ویس بدلایا۔ اوہ نگاہ مار لے کلجگ کوڑ گڑیا راد سے شیطان، شرع اپنے سنگ رکھایا۔ دھرم
دا دھرم نال بنے نہ کوئے ودھان، ست نال سچ نہ کوئے ملائیا۔ اُس ویلے مان رہنا نہیں پیتا رام، کاہن کرشن نہ کوئے وڈیایا۔ کلے والے کرن حرام،
ایمان وچ نہ کوئے سمایا۔ ستنام والے بھلن بن آنجان، بُدھ بیک نہ کوئے دکھایا۔ صدی چو دھویں وقت تک لے بن کے والی دو جہان، دوہری اپنی
کھیل کھلایا۔ جس ویلے ست دا بنے نہ کوئے راجان، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ رعیت دی کرے نہ کوئے پہچان، دکھیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ باؤن کہے میں کھیل کھلاواں گا۔ آون جاون ویس وٹاواں گا۔ پتت
پاؤن نام دھراواں گا۔ غریب نمائیاں دیواں مانن، سر اپنا ہتھ ٹکاواں گا۔ بنا بھگتی توں بھگتاں نوں دے کے برہم گیانن، آتم پر ماتم پردہ لاہواں گا۔

اوہناں دے ستمکھ ہو کے دو جہاناں بناں ضامن، ضامن اپنی توڑ نبھاواں گا۔ نیڑ نہ آوے کامنی کامن، کام کردھ لوبھ موہ ہنکار میٹ مٹاواں گا۔
 ساچا دوارا کر تیار، بھگت دوارا اک سہاواں گا۔ میں چھڈ کے راجن راج گھر بار، غریب نمائیاں آگے جھولی ڈاہواں گا۔ میں پیار مُجبت دا بُھکھا او دُکھو
 دُکھاں نال میرا بھر دیو بھنڈار، ایہو منگ منگاواں گا۔ جے تئیں صدی چوڑھویں انت ہوئے خوار، خواری سب دی میٹ مٹاواں گا۔ میں آد جُگاد دا
 سانجھا یار، وچھڑیاں یاراں پھیر رلاواں گا۔ میں، بل دوارے ستاں رنگاں وچ بھوجن کیتا تیار، اوہ بھگتو سنتو فقیر و غریبو تہاڈے ہتھاں وچ پھڑاواں گا۔
 راج راجاناں شاہ سلطاناں تختوں دینا اتار، غریب نمائیاں اِکو رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر اپنا حکم
 ورتاواں گا۔ ست تھال کہن ساڈیاں اے پر بھو پنا آشنا توں منگاں، اوئے منگتیا تیرے آگے منگ منگائیا۔ تیری نور جوت دا پرکاش جوں ست دھار دا
 ست رنگ، ست جوت والیا تیری سرب ہووے رُشائیا۔ وشنوں نوں کہہ دے جے سنج وچ کانی کیتی ونڈا، ونڈن والیا تیری بدلی دیاں کرائیا۔ نالے نام
 دا سب توں اچا کرنا کھنڈا، کھنڈے کھڑگ کھڑکاؤن والیا کھنڈ کھنڈ پھیر نہ کریں لوکائیا۔ آہ گرکھاں دے ہتھ وچ پہلی آسُو نوں جیہڑا پھڑیا پریم پیار لنگر دا
 منڈا، ایہہ منڈلاں منڈپاں دینا ورتائیا۔ ایہہ اشارہ کر کے گیا سی گوہند جس ویلے چھڈیا سی پُری انندا، انندا وچ گیا سمائیا۔ کلجک جس ویلے تیرا اتم سماں
 لنگھا، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اُس ویلے کھیل کرے سورا سر بنگا، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 مالک اک اکھوائیا۔ ست تھال کہن جن بھگتو پہلی آسُو توں سب دی کئی بُھکھ، نام دا بُھکھا رہن کوئے نہ پائیا۔ تئیں رات نوں خوشیاں وچ سوناتے سنگر
 تہاڈا تہاڈے گھر گھر جا کے کڈھیگا دُکھ، دُکھیاں درد مٹائیا۔ پر یاد کرنا پھیر تہانوں ماتا دے گربھ وچ ایس نے اُلٹا ہون نہیں دینا رُکھ، چوراسی دا گِڑ
 دینا مُکائیا۔ کتے پیار نہ کریو جننی والی لگھ، پُرکھ اکال اپنی گود دُکائیا۔ او تھے تہاں توں میرا میں تیرا پڑھنی تک، دُجا راگ نہ کوئے الائیا۔ جے تئیں
 نہیں جان دے تہاڈا سوامی تہانوں لئے گودی چک، پھڑ باہوں گلے لئے لگائیا۔ تئیں اوس پر بھو دے لاڈلے پُت، جیہڑا سٹ اپرادھی اپنے رنگ رنگائیا۔
 جس دا اک وار ہر دیوں سیس گیا جُھک، اُس نوں رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ آون جاون سب دا جانا چھٹ، چھٹی لو پھیر دے لگائیا۔ مات لوک چوں

بوٹا پٹ، سبکھنڈ ساچے دئے لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ تھال کہن سنگرو میرے نال
 کولی تے گلاس، اپنا اپنا روپ آئے بدلایا۔ کچھ اوہناں نال کر بچن بلاس، کی پچھلا حال سنایا۔ ایہہ سارے کہن سانوں ورتا سی رام داس، چھولے
 گھنکینیاں غریباں ہتھ پھرائیا۔ اک دن یاد وچ ہو گیا اداس، اداسی وچ اک آواز لگایا۔ جے توں میرا ماہی تے بے پرواہی تے میرے آجا پاس، کیوں
 بیٹھا پٹھ بھوایا۔ میں اکھاں میٹیاں نگاہ ماری دھرتی توں تھلے تے پرے آکاش، تے آکاشاں توں پرے دیکھ وکھایا۔ اوتھے بنا گویا کاہن توں پیندی
 راس، جوتی نال جوت تے جوت نال جوتی مل کے اپنا رنگ رنگایا۔ میں اگتا نکیا تماش، کی کھیل اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ کولی گلاس کہن ساڈے نال چچھوٹا نکا، او نکو وڈیو پر بھو تھانوں رہیا سنایا۔ سانوں سچ دس دے کلج
 توں بعد سبج کس طرح بدلیگا سکھ، سکدار ہو کے کس طرح اپنا حکم چلایا۔ کس طرح بنیں گا پیارا متر متا، میت پیارے کی تیری ہووے وڈیایا۔
 کلج جیوتیتوں دس نہیں دیندے اندر چتا، کس طرح دی چت ٹھکوری انہاں دے اندروں کڈھایا۔ توں تے کہندا میں تے کرا دینا آتما پر ماتا دا ہتا،
 ہنکاری ہو کے سنگر شبد نال ملایا۔ پر سچ دس کلج دی چہوں کونیاں وچ کتھے کتھے بنی چتا، تے کون چکھا وچ دین دنی دے جلائی۔ تیرا کھیل سدا انڈھٹھا،
 انڈھٹھے اپنا پردہ دینا اٹھایا۔ بے شک اوتار پیغمبراں گرو آں کہا تیرا بھانا مننا مٹھا، بے بس ہو کے تیرے ڈھولے گئے گایا۔ پر میرے کول تیرا آہ
 دیکھ اوہ پُرانا چٹھا، جس نوں چٹھی رسین ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔
 کرنی کہے میریا کرتیا، تیتوں کرتا پڑکھ کہہ کہہ سارے گئے وڈیایا۔ توں مالک وڈا دھرتیا، دھرتی دھرت دھول دھول اُتے ڈیرہ لایا۔ جے توں سوامی
 ہیں نہکامی ہیں، انترجامی ہیں او غریباں واسطے ہن پرت آ، او پت پر میثور اپنا پھیرا پائی۔ دیکھ لے کس طرح دین دُنیا دی ہندی ہتیا، ہتیاہی ہوئی
 لوکایا۔ چاروں گنٹ نگاہ مار لے نہ کتے دھرم نہ کتے ستیا، ست ستوادی نظر کسے نہ آئی۔ بے شک تیرا انیک مندر شو دوالا مٹھیا، مسیتاں چرچاں
 گرو دواریاں ونڈ ونڈایا۔ چاروں گنٹ تک لے انگیارا تپے بھٹھیا، بھٹھیا لا کلج دو ہتھیں اگنی رہیا ڈھاہیا۔ جدھر تے کوڑ گریار دا اڈے گھٹیا، تیرے

چرناں دھوڑی خاک نہ کوئے رمانیا۔ ہن تے پچھلا ویلا جاندا ٹیٹیا، ٹاپوآں دا جھگڑا دینا چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ لنگر کہے میرا پریم پیار دا پرشادا، پرسادی سنگر دیا کمائیا۔ جگت جہان غریب نمائیاں ہووے وادھا، بھکھیاں ملے مان وڈیائیا۔ جگت دا جگت وچوں بدل جانا سماجا، سمگری ست والی ورتائیا۔ اسو کہے شہنشاہی سمت نوتے میری یاد رکھنی اج دی آجا، پروشا پہلا نال ملائیا۔ ایہہ کھیل کرے میرا موہن مادھو مادھا، مدھر دُھن کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ پہلی اسو کہے جن بھگتو پر بھو پیار دا لینا پیار، پیار پریتم جھولی پائیا۔ پچھلے جنم دانہ رہے ادھار، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتما پر ماتما بناؤنا میت مُرار، متر پیارا اکو سوبھا پائیا۔ جو آد جگادی یاراں دا یار، یارانہ سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جے تھانوں خوشی نال کھلج وچ بنایا اپنے برخوردار، مہر نظر نظر اک اٹھائیا۔ تھانوں جنم کرم دے پورب لیکھے دئے نوار، جھگڑا اور رہے نہ رانیا۔ در آیاں سب دامانس جنم دئے سوار، سوار تھ پر ماتھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، سرکارے اعلیٰ خدا تعالیٰ اکو اک اک اکھوائیا۔

* ۲ اسو شہنشاہی سمت نو پینڈ مینیاں ضلع امرتسر گربخش سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے پر بھ داتا گنی گہیرا، گہر گور اگم اتھاہ اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی برہم برہادی شاہ پاتشاہ شہنشاہ پیرن پیرا، پاتشاہ پروردگار نور الاہیا۔ جس دا شبد دلارا ایکنکارا نام ندھانا سیمس بندھائے چیرا، جگ چوکڑی اپنا تھم ورتائیا۔ اوہ سنت سہیلا اک اکیلا ہر بھگت چچھانے اپنا ہیرا، کوٹن کوٹ کوٹاں وچوں دھیان لگائیا۔ انتر آتم پر ماتم ہو کے دیوے دھیرا، دھیرج جت ست سنتو کھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس لیکھے لایا رویداس کسیرا، کوڈی کوڈی اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ لہنا دینا کھلج انت جانے گنی گہیرا، بھو ابھیدا اچھل اچھیدا اپنے وچ چھپائیا۔ جس دی جگ نیز نظر نہ آئے کسے تصویرا، تصور کر نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے ہر کرتا اک اگم، اگڑی کھیل کھلائیا۔ جو لیکھا

جانے پون سواسی دم، دامنگیر لکھ چوراسی سو بھاپایا۔ جس بھو چکاونا آتم دھار برہم، پاربرہم پر بھ پردہ آپ اٹھایا۔ جس لیکھا تگنا ہر کھ سوگ غم، چنتا چکھا کھوج کھوجایا۔ جس جھگڑا میٹنا کایا مائی چم، چم درستی سب دی دے بدلایا۔ جس نو کھنڈ پر تھی اک بناونا دھرم، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو سرن سرنائی ہووے پُر کھ اکالے چرن، دوجا اشٹ نہ کوئے درڑایا۔ جن بھگتاں کھولے ہرن پھرن، نچ لوچن ڈگمگایا۔ سچ پریتی بخشے چرن، چرنودک دھر دا جام پیایا۔ لیکھا مکائے ڈرن مرن، چوراسی پھاسی نہ کوئے لٹکایا۔ توں میرا میں تیرا ہر جن آتم پر ماتم ڈھولے پڑھن، سوہنگ شبد شبد جنایا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا میٹ مٹایا۔ درگاہ ساچی ساچے وڑن، ہر سچ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے ہر داتا جودھا سور، سو پُر کھ زرنجن وڈ وڈیایا۔ آد جگادی آسا منسا پور، ہر پُر کھ زرنجن ام اتھاپیا۔ درشن دیوے حاضر حضور، اینکارا اک اکلا اپنا پردہ لاہیا۔ نام خُماری بخش سرور، آد زرنجن جوتی جاتا ڈگمگایا۔ ناتا توڑ کے سرستی درستی اندروں کوڑ، ابناشی کرتا ہوئے آپ سہایا۔ جن بھگتاں بخش چرن دھوڑ، سری بھگوانا رنگ رنگایا۔ چتر سنگھڑ بنا کے مور کھ موڑھ، پاربرہم پر بھ اپنا بھو کھلایا۔ سنگر شبد کہے میرا آد انت دا اک دستور، دو جہاناں حکم منایا۔ میرے سارے ہون مشکور، شکرے شکرانے وچ سیس نوایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نیڑے دور، دور دراڈا اپنا کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں بخش نام سرور، سرتی شبد نال جڑایا۔ جو موسیٰ آسا کیتی اتے کوہ طور، تریا توں باہر دھیان لگایا۔ اوہ بیننتی کراں منظور، منسا مانساں توں باہر دیاں وڈیایا۔ جو حضرت عیسیٰ نکیا اکٹا نور، نور نورانہ ڈگمگایا۔ اوہدا لہنا دینا لیکھا پورا کرنا ضرور، ضرورت سب دی جھولی پائی۔ جگ بدلنا پر بھ دا آد انت دا دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ کلجگ اتم ہونا پینا مجبور، مشکل حل نہ کوئے کرایا۔ اوہ لیکھا ویکھ لے جس کارن سولی چڑھیا منصور، سولاں ستھر یارڑے دا یار گیا ہنڈھایا۔ سو سوامی سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانینا۔ جس ناتا توڑنا کلجگ کوڑو کوڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ غریب نمائیاں بخشے چرن دھوڑ، ملے دھر دے نام رمایا۔ جنم جنم دے بخش قصور، دُرمت میل دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے میرا صاحب اک سلطانا، سنگر داتا بے پرواہیا۔

سوربیر نوجوانا، نور نورانہ نور الہیہ۔ جس دے حکم وچ بدل جائے زمانہ، زمیں اسمان سیس جھکائیا۔ نو نو تکن سیپا راما، گوپی کاہن دھیان لگائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا اما، عملاں توں رہت نور الہیہ۔ اوہ و جائے اک دامہ، جگت جہان کرے شنوائیا۔ جس شرع زنجیر توڑنی کوئی رہے نہ مذہب علماء، تندی تند نہ کوئے بندھائیا۔ سنجگ ست دا بدل جائے ودھانا، ویدیا توں باہر آپ دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میرا مالک اک بے انت، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس دی مہاسدا اگنت، لیکھنی لکھ سکے نہ رائیا۔ اوہ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی کا یا گڑھ ہنگت، ہنگ برہم بھو چکائیا۔ بودھ اگادھان کے پنڈت، وید کتیبیاں ویکھ وکھائیا۔ سرب سوامی ہو کے کنت، کنت کنتوہل وڈ وڈ وڈیائیا۔ جس دی مایا سدا بے انت، بے عیب نور الہیہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہوئے سہائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو پڑھ اکلا ڈھر دا میتا، مہتر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دی دھرم دھار دی ریتا، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ روپ جتا کے نیکن نیکا، وڈ وڈا آپ اکھوائیا۔ جس جگت میٹنا شریکا، چاروں گنت کرے صفائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں انتر تیری اکر رہے پریم دی پریتا، پریم پر ماتم آتم وچھڑ کدے نہ جائیا۔

* ۳ اسو شہنشاہی سمت نو پنڈ مینیاں ضلع امرتسر گردیال سنگھ دے گھر سویرے * *

اسوتن کہے میں ہو یا خوشحال، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ کرپا کرے پڑھ اکال، اکل کل دھاری ڈھر درگاہیا۔ میری جگ چوکڑی دی دست رکھی سنبھال، سمبل بہہ رہیا ورتائیا۔ میں بنیا شاہ نہ رہیا کنگال، دلدرائ ڈیرہ ڈھاہیا۔ سوامی ہو کے میرے نال، اپنا رنگ رنگائیا۔ بنا کے ساچا لال، سچ دیاں وڈیائیا۔ بل کر پرتپال، باون کھیل کھلایا۔ دے وڈیائی نام گردیال، سنگھ گردیال گھر اپنا کھیل دتا کرائیا۔ ایہناں دوہاں دا پچھلا حال، سجن میت سو بھا پائیا۔ اٹھی دینیں اک دوجے دا کردے سی جمال، نین نیناں وچ ملایا۔ سرتی وچ سرت کر خیال، انتر انتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، سد دیونہار وڈیا نیا۔ اَسو تِن کہے میں خوشیاں دے وِچ نچا، جن بھگتو چاؤ گھنیرا جنایا۔ تہانوں بچن اگما دستاں سچا، سچو دیاں سمجھایا۔ پُرکھ اکال
 دا لیکھا نہیں کچا، کنچن گڑھ ہوئے سہایا۔ اوہدا بھو جانے کوئے نہ پتہ، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس دی آد جگاد دھرم دی سطح، ست ستوادی نُو
 الاہیا۔ اوہدا سب توں ڈوٹکھا کھاتہ، کھاتہ سمجھ کوئے نہ آیا۔ جو وسے باہر دیناں ذاتا، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا آتم دھار جگت داناتا، پر ماتم
 میل ملا نیا۔ اوہ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانتا، اپنا بھو چکایا۔ جن بھگتاں بن کے پتاما، ہوئے آپ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
 اپنا کھیل کھلایا۔ اَسو تِن کہے میں تگاں سور یہ چندر، آکاش آکاشا دھیان لگایا۔ نو ست دے تگاں مندر، برہمنڈاں کھوج کھوجایا۔ دھرم دا ساچے گھر
 وچا چندر، کُنجی نام نہ کوئے لگایا۔ انسان حیوان ہو گئے پشو ڈنگر، پنچھیاں کھل لہایا۔ منو آدہ دس بھوے بندر، بندنا وِچ نہ کوئے سما نیا۔ لیکھا دسے نہ
 کسے ڈوٹکھی کندر، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ اَسو تِن کہے میرا دوس
 دھاڑا چنگا، بھگتو دیاں جنایا۔ سارے نین میٹ کے منگ لو منگا، انتر انتر دھیان لگایا۔ پُرکھ اکالے سانوں بخش دے اپنا اندا، اند ساڈی جھولی پانیا۔
 تیرا بھگت رہے کوئے نہ مندا، مند بھاگ نظر کوئے نہ آیا۔ سب دے مگر لگا دے شبدی ڈنڈا، ڈنڈاوت اندروں دے بدلایا۔ سڑدا سپنہ سب دا
 ہووے ٹھنڈا، نگاہ نگاہ نال لو ملا نیا۔ کلج کوڑ کڑیاں دا ہووے اتم کندھا، کندھی گھاٹ بیٹھا راہ تکایا۔ لیکھا لیکھ ویکھو پورب سندا، کی سندھی رہی جنایا۔
 جس دا سفر نہیں کوئی لما، پاندھی پچھلا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما نیا۔ اَسو تِن کہے جن
 بھگتو تہاڈے چرن کول دھر مسالہ، چار جگ دی دتی بنایا۔ تہاڈے پریم دی دین دنی دی ہووے مالا، منکے منکیاں نال بھوایا۔ تہاڈا پیار جگیا سوآں توڑے
 جگت جنجالا، جاگرت جوت جوت رُشانیا۔ پھل لگائے کایا ڈالا، پت تہنی نال مہکایا۔ نام بھنڈارا بھگتی کرے مالو مالا، اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ لیکھا جانے دین
 دنی دا شابلہ، شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ اَسو تِن کہے سہنجنا ہووے دوارا گرگھ، بھگتاں نال
 وڈیا نیا۔ غریب نمائیاں بخشے ساچا سکھ، گھر مندر کر رُشانیا۔ دیناں انا تھالے بچھ، سر سر ہتھ لکایا۔ ویکھو لیکھا کچھ دا کچھ، اور دا اور دیاں درڑا نیا۔

جگت عقل بدھی دامن رہیا نہ تچھ، چلے نہ جگت کوئے پترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ اسوتن کہے میرا بھاگ سوہندا، سوہنی ملی وڈیایا۔ میرا نین رہیا نہ اندھا، اگیان دتا چکایا۔ میٹوں لا کے نال انگا، انگیکار ہو یا سہایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھندا، سنسا دتا مٹایا۔ ست سچ سمجھا کے دھندا، دھرت دھول دھول دتی وڈیایا۔ نام چاڑھ کے اپنا رنگا، رنگت دتی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اسوتن کہے دھرم دوارا بنیا انج، دھرم دی دھار دھار جنایا۔ گردیال سنگھ بول کے کہے گج، ہر سنگت رہیا جنایا۔ جن بھگتو دین دنی دانا جھوٹا سمجھو جگ، پت پوترے کم کسے نہ آیا۔ جو جگت ترسنا وچ گئے بھج، مایا متنا نال ملایا۔ کی ہو یا جے میرا تن ٹھیکر گیا بھج، وجود نظر کوئے نہ آیا۔ میں سچھنڈ بیٹھا سچ، پر بھ چرن ملی سرنا یا۔ میری اوہو رکھے لج، جس میری بنت بنایا۔ اوہ نشانہ میرا ضرور دیرگا گڈ، لوک مات مات جھلایا۔ تھانوں ایہہ سکھی ملی پروار دے پیار توں ہو جانا اڈ، پنا سنگر توں ملے نہ کوئے وڈیایا۔ نہ کسے دی کل تے نہ کسے دی کوئی ید، بنس سر بنس رہن کوئے نہ پایا۔ دین دُنیا بگا بپڑا بگ، جگت و اشنا نال ملایا۔ جنہاں اندر کرودھ دی اگ، متوتت تت جلا یا۔ سنگر شبد پورا سدا سر بگ، مہربان مہربان مہربان بے پرواہیا۔ جس گردیال سنگھ دا گردیال دوارا لیا لہ، اسوتن تن دتی وڈیایا۔ ایہہ میرا متر سنجگ وچ سی جس وٹائی پگ، وٹاندرے دا لیکھا دتا مکایا۔ جن بھگتو پناناتیاں توں پیار دے رشتے وچ جانا بھج، جو آد جگاد نہ کوئے تڑایا۔ ایسے کر کے ماجھا مالوا دوآبہ اکٹھا کیتا لاؤن دتا کسے نہیں چج، بدھ اپنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ گردیال سنگھ کہے میں چمکور والی گڑھی، گوہند دا نشانہ ویکھ دکھایا۔ جتھے کھیل اگئی ہوئی بڑی، وڈا چھوٹا سمجھ کوئے نہ پایا۔ میں وی چاہندا میرا دھرم دوارا گرگھ گھر بارا میرے پیار وچ اوتھے بنے جتھے ہووے میری مڑھی، مسانا وچ سری بھگوانا آسن دے سہایا۔ جس دے نال سنجگ دی سچ دی چلے لڑی، بھگتو لڑ چھٹ جائے کوڑ لوکایا۔ ایہہ تک باؤن نے اُس ویلے سی پڑھی، جس ویلے دو کرماں وچ دھرتی ناپ نپایا۔ باؤن نے مگراں اُتے اپنا چرن کول دھری، ادھی کرم دا حصہ پانیا۔ پھیر جگت جہان چوں کر کے بری، برے اعظماں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس ویلے حکم دسیا باؤن ہری، ہر دے ہر دے وچ سنایا۔ چکرورتیا ویکھ لے تیرے

کول دھرنی نہیں ذری، دھن دولت ہتھ کچھ نہ آیا۔ تیرے پیار والے وڑ گئے اپنے گھری، بل بلیدان نہ کوئے کرائیا۔ تیتوں خبر سناواں کھری، خیر خواہی نال جنایا۔ توں میرا بھانا کلج اتم پھیر جری، نو نو سس نوایا۔ تیرا سر رہنا نہ دھری، تن وجود خاک ملایا۔ توں اکو دوارا دیکھنا اکو دیکھنی گلی، کوچا اکو سو بھاپایا۔ تیرا کھیل پھیر کرنا بن کے دل چھلی، اچھل چھل ہو کے اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ باؤن کہا بل کھول لے اپنی اکھ، کلج دھیان لگایا۔ کی کھیل کرے پڑکھ سمرتھ، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس تیرا لہنا دینا پورا کرنا ساڈھے تن ہتھ، اس توں وڈھ نہ کوئے وڈیایا۔ ایہہ لیکھا کتھنا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ تیرا دین دنی توں وکھرا ہونا رتھ، رتھواہی بے پرواہیا۔ تیرا تیرے دوارے وچھائے ستھ، ستھ یارڑا تیرا آپ ہنڈھانیا۔ جگت دے مندر جانے ڈھٹھ، تیرا دوارا ڈھن وچ نہ آیا۔ جگ جگ ہندا رہے اکھ، وجدی رہے ودھانیا۔ پڑکھ اکالا لئے رکھ، پت پر میثور ہوئے سہانیا۔ جگت سنبندھی تیرے کولوں سارے جان نس، سنگی سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ توں دیکھنا اتوں آکاش، آکاش آکاشا باہر دھیان لگایا۔ بنا ساڈھے تن ہتھ توں تیرا ہونا کتے نہیں واس، واسطہ اور نہ کوئے بنایا۔ اوہ بچن یاد کراؤنا خاص، جو سچ نال دتا بیننتی وچ درڑانیا۔ جس ویلے سر امرت ہسپتال وچ تیرا دل ہو یا اداس، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ سنگھ ناظر تیتوں بولیا ہو گستاخ، اکھیاں کڈھ ڈرانیا۔ توں پھیر چرن پھڑ کے آپ، تلپاں تھلے ہتھ لگایا۔ توں میرا پتا توں ہی میرا باپ، سجن سین نہ کوئے رکھانیا۔ اپنیاں چرناں دی دیویں دات، دوجی اوٹ نہ کوئے وکھانیا۔ میرا ناتا نہیں کسے نال مات، میں متراں پتراں دتا تجانیا۔ نالے تن وار دیکھیا جھاک، دوئے ہتھ متھے اُتے لگایا۔ اوس ویلے تیرا پریم نال گھ چٹیا سی آپ، بل بیٹھلا گھ وچ پانیا۔ تیرا لیکھا دو جہاناں نال رکھاں گا اپنے ساتھ، دوسر سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ گردیاں سنگھ کہے پر بھوتوں بے پرواہ، بے پرواہی وچ سماںیا۔ میری آسانسا پوری دتی کرا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنی بدھ نال سارا کھیل دتا کھلا، عقل بدھی دی چلی نہ کوئے چترانیا۔ توں داتا گم اتھاہ، ابھل اک اھوانیا۔ میتوں سچ دوار دتی سرنا، سرنی اپنی لیا لگایا۔ میرا گرگھ دوارا گرگھ دی دھار دینا بنا، گرگھ رنگ رنگانیا۔ جس ویلے سبج لگاتے میرا نشانہ

دیں ٹکا، بنا سنجگ توں کلجک وچ نام میرا نہ کوئے وڈیاںیا۔ میرے پوربلے رہے نہ کوئے گناہ، آگے تیری جوت رُشناںیا۔ میرے متر پیارے دی پکڑی بانہہ، جس گرہ میرا کھیل دتا دکھایا۔ جن بھگتاں دے سرتے ٹھنڈی رکھیں چھاں، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ سب دا بن کے پتا ماں، میرے وانگ سب نوں گود اٹھایا۔ جن بھگتو میں سندیسہ دیواں نال چاء، چوھیاں نال ملاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا نتھاویاں تھاں، تھان تھنتر اکو اک سہاںیا۔

* ۳ آسو شہنشاہی سمت نو مینیاں توں ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے پنج کے وہار ہویا *

آسو تن کہے میں رہیا ہس، ہستی اوتار پنیمبراں گروآں نال ملاںیا۔ سنگر شبد اشاریاں نال رہیا دس، حکم وچوں سناںیا۔ پُرکھ اکلا سب دی پوری کرے آس، آسا منسا اپنے نال رلاںیا۔ گردیال سنگھ ہو کے بے بس، شبد دھار دھار نال رلاںیا۔ جن بھگتو کی تئیں وی میرے پیار وچوں جاوگے نس، اپنا پوچھڈاںیا۔ میری شہادت دینگے رو سس، جو دیکھن تھاؤں تھانیا۔ کلجک رین نہیں رہنی اندھیری مس، مسیا اندھیر اپنا کھ چھپاںیا۔ میں سدا اوس پر بھو دا گاؤندا جس، جو صفتاں دا مالک صفت صلاحیا۔ جس نوں نیا لکھنا لکھ، اگوچر اگم اتھاہیا۔ اوہ میری پنج رہیا رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتاںیا۔ تن آسو کہے جن بھگتو حاضر رہنا اک سو اک ضرور، حکم سنگر شبد وڈیاںیا۔ بھگت بیننتی ہووے منظور، منظوری دینی دھردر گاہیا۔ سو سوامی حاضر حضور، ہر گھٹ دا مالک سو بھاپاںیا۔ جس دا سچ دا سچ دستور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاںیا۔ جسدا لیکھا نہیں نال ہنکار گڑھ غرور، غربت توں باہر ڈیرہ لایا۔ سو سوامی بھگتاں دا مزدور، جگ جگ ساچی سیو کماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سناںیا۔ گردیال سنگھ کہے گرکھ دوارے دی رکھنی تن آسو نیا، نیہہ شبد دھار خداںیا۔ جس دی سدا رہے یاد، روداس دے گواہیا۔ وجدار ہے سچ داناد، دھن آکاشاں وچ شنواںیا۔ میٹدار ہے وواد، وکھ رہن کوئے نہ پانیا۔ سیوا کرنی سب نے بن

کے سنت سادھ، ساجن نال ملایا۔ جس دا مندر سہنجنا ہونا کلجگ توں بعد، بدی دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جس حصّہ پواؤنا ماجھا مالوا دُآب، جموں جم کے سیو کرائیا۔ پیار دی نیہہ وچ تہاڈا پیار دبیا جائے بھل گلاب، جس دی مہک دو جہاناں توں باہر مہکائیا۔ سمت سولاں دی میری پُرانی یاد، لوح پُر جس نوں کہہ کے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ گردیاں سنگھ کہے میرے دھرم دا بنے دھرم دوارا، دو جہان وجے ودھائیا۔ ست سچ دا محل جائے اُسارا، ست ستواد نال ملایا۔ میرے لہو مجھ دا بنایو پنا اٹاں توں گارا، مائی خاک والی ملایا۔ میریاں ہڈیاں چھت دا دین سہارا، دوجی وست نہ کوئے رکھائیا۔ میں اوہو ریتی جگت دسنی دوبارہ، جو بل باؤن دھار وکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دا بن سکدارا، چکرورتی ہو کے حکم ورتائیا۔ انتم کرپا کری آپ نرنکارا، نرور دیا کمائیا۔ ڈھائی قدماں منگ میرا توڑیا مان ہنکارا، جگت گٹیا نہ کوئے سہائیا۔ بنا سریر توں دھرنی ملیا کوئے نہ دائرہ، دعوا نظر کوئے نہ آئی۔ انت ست سچ وچ میں ہارا، آپا آپ منہ دے بھار سٹائیا۔ انت ہس کے کہا چرن رکھ دے میری سرکارا، نیہہ میرے اُتے لکائیا۔ باؤن کہا ایہو کھیل پھیر کراں دوبارہ، دوہری کل ورتائیا۔ میں پنا سریر توں ہوواں ظاہرا، ساڈھے تن ہتھ دا لیکھا تیرے نال رکھائیا۔ جوتی نور ہو اُجیارا، بن چھپر چھن سو بھاپائیا۔ سمبل رہ کے دھام نیارا، اپر پیر ہو کے ایہہ لہنا دینا دیاں چکائیا۔ ہن توں راجا پھیر بنیں جگت دا بھگھارا، تیتوں مٹھی خاک بھچھیا کوئے نہ پائیا۔ تیرا ساک سنبندھ رہے نہ کوئے پیارا، مُجبت مُجبت نہ کوئے بنائیا۔ بنا بھگتاں توں بھگتاں دے نہ کوئے ادھارا، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ بل کیتی نو نو نمسکارا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ میں تیرے چرناں دی دھوڑ لاواں چھارا، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔ نہ تھیہ والا تیرا دوارا، سچکھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ لوک مات ماتر بھومی اشارہ، شام شاما تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں جن بھگتاں دا شکر گزاراں، دھن دھن کہہ کے دیاں ودھائیا۔ جنہاں تن آسو دا سہایا دہارا، سمت شہنشاہی نو نال ملایا۔ میرا لگا بھگتاں وچ بھگت پریم دا اکھارا، بھجا واہو داہیا۔ نالے سندیسہ دیواں بول جیکارا، سچ سچ سنائیا۔ جن بھگتو سچکھنڈ وچ وی بھگتاں نوں بنا پر بھو در کوئی نہیں پیارا، ماتا پتا بھین بھراتا نار کنت ایہتھے نظر کوئے

نہ آئی۔ جگت مِتھیا کھیل سنسارا، سَت سچ دیاں سَنایا۔ میری ڈنڈاوت بندنا نمو نمو نسکارا، نو نو سِیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنک نک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، اکو میت مُرا، مترو مترو پیارا دیاں سمجھائی۔

* ۳ اَسو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ہر مندر اتھاہ، ہر ہر آپ اُپائی۔ وڈ داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سَمایا۔ جس دا لہنا دینا تھل اسگاہ، مہینل رہیا سَمایا۔ اوہ واحد الاہی نور خُدا، خود مالک اک اکھوایا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو شاستراں والے گواہ، شہادت رہے بھگتایا۔ اوہ لیکھا جانے دو جہاں، دوہری اپنی کل ورتایا۔ اوہدا نگر کھیڑا وسدا رہے گراں، گرہ گرہ سو بھاپایا۔ جو بھگت سہیلا بھگتاں پکڑے بانہہ، بہیا اپنے ہتھ رکھایا۔ اوسے داسدا سد رہندا ناں، ناؤں نرنکار وڈ وڈیایا۔ تس دے چرن کول بل بل جاں، بلہاری اپنا آپ گھول گھمایا۔ سوتھاویاں دیونہارا تھاں، دھنتر اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ ہر مندر اپار، بھگت دواریا۔ ہر بھگت اپار، محل اُساریا۔ ہر مندر اپار، جوت جگا رہیا۔ ہر مندر اپار، ناد و جا رہیا۔ ہر مندر اپار، بوئد سوانت پیا رہیا۔ ہر مندر اپار، سوئی سرت سرت اٹھا رہیا۔ ہر مندر اپار، اکال مورت نظری آ رہیا۔ ہر مندر اپار، ساچی مورت تورت تریا آپ سنا رہیا۔ ہر مندر اپار، آسا نسا پورت، پورن پُرکھ اکالا رنگ رنگا رہیا۔ ہر مندر اپار، ناتا توڑے کوڑو کوڑت، سَت سچ نال بٹھا رہیا۔ ہر مندر اپار، سنگھڑ بنائے مورکھ موڑت، مگدھاں رنگ رنگا رہیا۔ ہر مندر اپار، ہر جن بخشے چرن دھوڑت، دُرمت میل دھوار رہیا۔ ہر مندر اپار، اکو نظری آئے نور نورت، جو اُجالا جگ کرا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درگھر ساچا اک وڈیا رہیا۔ ہر مندر اندٹھ، نیتز نظر نہ آیا۔ ہر مندر جتھے کسے ملے نہ پٹھ، ستمکھ سو بھاپایا۔ ہر مندر اپار، نام بھنڈارا دیوے مٹھ، بن رسنارس چکھایا۔ ہر مندر اپار، جنم کرم دا لیکھا لئی نچھ، آون جاون پھند کٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ ہر مندر اپار، بھگت وڈیایا۔ ہر مندر

اپار، سنگ جنائیا۔ ہر مندر اپار، گرگھ گڑمائیا۔ ہر مندر اپار، گرگھ ودھائیا۔ ہر مندر اپار، ملے میل دھر دے ماہیا۔ ہر مندر اپار، جوتی جاتا نظری آئیآ۔ ہر مندر اپار، ورن گوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہر مندر اپار، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ ہر مندر اپار، دھر دی کھیل دے دکھائیا۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ ہر مندر اپار، سچ سکھدایا۔ ہر مندر اپار، جگت دلدری دکھ مٹایا۔ ہر مندر اپار، انتر نرنتر دیوے سکھ، سکھ ساگر وچ سمایا۔ ہر مندر اپار، جتھے لیکھا نہیں کایا بت، بتخانے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو سہنجنی رت، خزاں نہ کوئے دکھایا۔ ہر مندر اپار، ملے ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ در دکھایا۔ ہر مندر اپار، لیکھے لگن سنت سہیلے ست، اپرادھی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملایا۔ ہر مندر اپار، جن بھگت سہیلیا۔ ہر مندر اپار، ملنا گرگھ گرگھ دھر دے چیلیا۔ ہر مندر اپار، دھرم رائے دی کٹے جیلیا۔ ہر مندر اپار، جتھے پاربرہم پر بھ اپنا کھیل کھیلیا۔ ہر مندر اپار، نر ہر دے اک ٹویلیا۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سجن سہیلیا۔ ہر مندر اپار ڈونگھا ساگر، سگلی کھیل دکھائیا۔ ہر مندر اپار ڈونگھی کایا گاگر، گگریا وے ودھائیا۔ ہر مندر اپار، جتھے ملدا دھر دا آدر، عدل انصاف اک کمائیا۔ ہر مندر اپار، جتھے پریم دی چٹی چادر، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیآ۔ ہر مندر اپار، سہاوے کریم قادر، کرتا پڑکھ دھر در گاہیا۔ ہر مندر اپار، نرمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ہر مندر اپار جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار پتی سرنائیا۔ ہر مندر اپار، بھگت اپنیا۔ ہر مندر اپار، لیکھا رہے نہ دین مذہب بنیا۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو نور جو چڑھے چنیا۔ ہر مندر اپار، ملے نام بھنڈارا ساچا دھنیا۔ ہر مندر اپار، سنے ناد پنا کٹیا۔ ہر مندر اپار، پر بھ سہایا پنا چھپر چھنیا۔ ہر مندر اپار، دکھائے جن بھگتاں جنہاں نے بھانا مٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلنیا۔ ہر مندر اپار، گرؤ گردیال ہے۔ ہر مندر اپار، سنگر سچی دھر مسال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے پوہ نہ سکے کال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے نام دست ملے سچا دھن مال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو جوت نور اکال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے دیپک تیل باقی سکے کوئی نہ بال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے ترے وستور کھیا اکو تھال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے صاحب سوامی چلے نال

نال ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے سوہندے بڈھے بردھ بال نوجوان ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں ملدا مان ہے۔ ہر مندر اپار، جتھے وسدا جوتی جاتا سری بھگوان ہے۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہارا دان ہے۔ ہر مندر اپار، جگت نرالیا۔ ہر مندر اپار، گرگھ ورلے مات دکھالیا۔ ہر مندر اپار، جن بھگتاں آپ سہا لیا۔ ہر مندر اپار، جتھے اکو نور جوت اجالیا۔ ہر مندر اپار، جتھے شاہو بھوپ بیٹھا شاہ دلایا۔ ہر مندر اپار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھا لیا۔ اسوکھے بھگتو میرا دوس دھاڑا تیجا، تیجے نین والیو دیاں جنائیا۔ جنہاں نے پوربلے جنم دا نام ندھان نیج بیجا، پھل خوشیاں نال لینا کھائیا۔ تھادیاں سچ دوارے سنگرؤ آپ کرے ریجھاں، ریجھاں والیو ریجھ کے تھادے اُتے اپنا پریم بنایا۔ تھادیاں آشا پوریاں کرے نسا والیاں اُمیداں، ہنساں دے رُپ ہنس دے دکھائیا۔ ساچا مارگ اکو دس کے سیدھا، سدھے راہے دتے پائیا۔ نہ کوئی روزے نمازاں نہ دیکھنیاں پین عیداں، عید گاہ دا مالک ملک اکو دے دکھائیا۔ ساریاں دیاں کلج دی غفلت وچوں کھول کے نینداں، نفرت دیوے مٹائیا۔ تھادے اندر سرت شبد دی دھار پا کے پینگھا، ہلارا دیوے چائیں چائیا۔ ہر جن جن بھگت جگ چوکری سدا چیندا، لوک مات مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جو نام ندھان امرت رس پیندا، جگت ترسنا کوڑ مٹائیا۔ سنگھ گردیال اشارہ دیوے انت مالک ہونا ساڈھے تن ہتھ سین دا، جگت جاگیر کم کسے نہ آئیا۔ بھروسہ نہیں کسے پتر دھی دا، جگت جی ناتے جان تڑائیا۔ ایہہ اشارہ تک لو گرداس نے جو لہنا کھیا ویہہ اکیہ دا، جس دا بھيو کسے نہ آئیا۔ ایہہ پھل بوٹا اُس اگے بیء دا، جس دا نیج لوک مات نظر کتے نہ آئیا۔ ایہہ اشارہ اُس مسیح دا، جو پھاسی اُتے گیا لٹکائیا۔ ایہہ کھیل محمد والی ترجیح دا، شہادت اُمت والی بھگتائیا۔ ایہہ لہنا دینا لیکھا نانک نرگن سرگن دھار جنت جی دا، جوتی جوت ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا لیکھا جانے اپنے حکم وسیع کا، جس دی وصیت ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔

* ۶ اسو شہنشاہی سمت نو پینڈ جنڈیالا ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے نارد اگم دکھا دے کاپیاں، جس دی کاپی جگت جہان نظر کوئے نہ آئی۔ سنگر شبد دیاں پڑھا دے پاتیاں، بنا اکھراں نش اکھر دھار
 جنایا۔ جس صاحب میریاں میٹنیاں راتیاں، رتڑی رت وچوں بدلایا۔ جس کرپا کرنی اتے پاپیاں، پت پت پت بنایا۔ ڈھردر گاہی بن کے ساقیا، جام اگم
 دے پیایا۔ گھر مندر کھول کے تاکیا، ترے گن اتینا کرے رُشنا یا۔ جس نے ساریاں اتم کرنیاں ذاتیاں، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ اوہدا لیکھتا تک لے لوک
 ماتیاں، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ جس لہنے دینے مکاؤنے ونگاں کاپچیاں، جن بھگتاں کنچن گڑھ سہایا۔ جس دے ہم وچ لکھ چور اسی
 رہی ناچیا۔ ٹپن گدن تھاوں تھانیا۔ اُس دیاں خبراں اگمی باتیاں، باطن پردے دے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ کرنی کار کما یا۔ نارد کہے کھجگا اُس صاحب دا اولٹرا لیکھ، کاتب سمجھ کسے نہ آئی۔ جو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دھرے اولٹرا بھیکھ، رُوپ انوپ ست
 سروپ آپ پرگٹایا۔ اُس دا فرمانا سُن لے سندیس، سندھیا سرگھی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو مالک خالق دو جہاناں نر نریش، نر نرائن اک اکھوایا۔ اوہ بھیو
 ابھیدا کھول اگمڑا بھیت، جس دی سار کوئے نہ پائی۔ آتم پر ماتم دی دھار کرے ہیت، نج نیز لوچن نین نین کھلایا۔ ساچی رت بسنتی رکھے چیت،
 چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ کھج کہے نارد میری ڈو نگھی تک لے
 آشا، آشاوند ہو کے دیاں جنایا۔ جس صاحب نے نرگن سرگن دھار پائیاں راسا، گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ جن بھگتاں نام درڑا کے سواس سواسا، ساہ
 ساہ وچ سما یا۔ کھیل کھلا کے پر تھی آکاشا، گگن گگنتر اں ویکھ دکھایا۔ اوہ کھج انت سری بھگونت ویکھن آیا جگت تماش، دو جہاناں مرد مردانہ دھیان
 لگایا۔ اُس دا کھیل پر تھی آکاشا، گگن گگنتر اں ویکھ دکھایا۔ جو آد انت نہ کدے وناسا، ابناشی کرتا ڈھردر گاہیا۔ جو بھیو ابھیدا کھولے اپنا خلاصہ،
 خصوصیت وچ جنایا۔ اوہ سچ سوامی انتر جامی سچھنڈ دوارے پاوے اگمی راسا، بن گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ کھج کہے نارد جی میری سُنو میننتی، عرض آرزو دیاں جنایا۔ میرا بھیو ہتھ نہ آوے پاندے پنڈتی، ملا شیخ نہ

کوئے سمجھائیا۔ میری کرنی دی جانے کوئے نہ پگتی، اکھراں چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ میں کھیل کھلاونی ہنگتی، ہنگ برہم دتا بھلائییا۔ وڈیائی کر کے تن وچ من دی، منسا کوڑ نال ملائییا۔ آگے کھیل ویکھنی اگو گوبند چن دی، جس نوں جنمے کوئے نہ مائییا۔ اوہدی دھار انوکھی پار برہم دی، برہم دھار ہوئے سہائییا۔ ترسناکی کایا مائی ماس ناڑی ہڈ چم دی، چم درشی جگت بدلاییا۔ کھیل رہی نہ ترسنا غم دی، چنتا سنگ نہ کوئے بناییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائییا۔ نارد کہے کلجگا تیریاں انتشکرن دیاں منگاں، منگتیا دیاں جنائییا۔ ذرا نگاہ مار لے اٹھسٹھ تیرتھ گنگا، گوداوری جمنا سستی نال ملائییا۔ چار یاری دا سیس ویکھ لے ننگا، اوڈھن اپر نہ کوئے لکائییا۔ پیار رہیا نہ وچ پنچہ، پنچ پیارے دین گواہیا۔ صدی چو دھویں کھیل تک لے اچنہا، خیرانی وچ درڑائییا۔ آتم رس دارہیا نہ کوئے اندا، سکھ ساگر وچ نہ کوئے سمائییا۔ آتم پر ماتم پائے نہ کوئے نجاند، رس سچ نہ کوئے چکھائییا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئے نہ چھندا، سوہنگ وجے نہ کوئے ودھائییا۔ تیرا سفر مول رہے نہ لمبا، اوڈھ اور نہ کوئے ودھائییا۔ اوہ تک لے صاحب سورا سربنگا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو جن بھگتاں انتشکرن وچ دیوے اندا، سکھ ساگر وچ رکھائییا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا اپنا بیڑا چلائے بنا مہانیا ونجا، کھیوٹ کھیٹا اپنی دیا کمائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، صاحب سلطانا سورا سربنگا، سور پیر بے نظیر اکو اک اکھوائیا۔

* ۷ اسو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر دلپ سنگھ دی بمبی تے *

دھرنی کہے میرے بھاگ اڈے، ملے چرن کول سرناییا۔ میں خوشی ہوواں مٹی خاک بسدھے، سدھ اپنی آپ بدلاییا۔ میرا صاحب سوامی بھیو گھلائے گھبے، پردہ پردیاں وچوں اٹھائییا۔ جن بھگت سہیلے نام دھار وچ رُجھے، رُچی اندرے اندر دتی لگائییا۔ جیون جنم دے سمجھ گئے مدھے، مدتاں دے وچھڑے لئے ملائییا۔ ہر جن خوشیاں وچ پٹے کدے، نچے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔

دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، بھارت کھنڈ ملی وڈیا گیا۔ کرپا کری آپ نہ ہری، نہ نرائن ہو یا سہا گیا۔ جس دی خوشیاں وچ سرن سرنائی پری، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگایا۔ جس کرپال کرپا کری، کرتا پڑکھ ہوئے سہا گیا۔ اُس دے بھے وچ آد جگادی رہی ڈری، جگ چوکڑی سیس نوایا۔ جس گرسکھ ہر جن ہر بھگت چوراسی وچوں کیتے بری، برے اعظم اپنا اکو اک دکھایا۔ جتھے مذہب نہ کوئے شرعی، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو اپنے نام دی پا کے صحیح، صحیح سلامت اپنے گھر لکایا۔ رائے دھرم لیکھ منگے نہ کڈھ کے وہی، پتر گپت گنت نہ کوئے گنایا۔ جس دی حکم دی دھار اگئی نئی، نو نو چار رہیا دکھایا۔ اوہدا لہنا دینا پورا گو بند والا ڈھئی، ڈھنیا اپنا پنڈھ مکایا۔ میں اُس دی سرن سرنائی پئی، دھوڑی خاک رمایا۔ جس نے کلج انت جن بھگتاں سار لئی، سر سے وچھڑے لئے ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میری وڈیائی اُدے است، شاہ سوارا ہوئے سہا گیا۔ میں خوشیاں وچ ہونا مست، دیوانی ہو کے سیس نوایا۔ جس بھو چکایا کیٹ ہست، گرہ اکو وچے ودھایا۔ اوہ مالک والی عرش، فرش سو بھاپایا۔ میرے اُتے کیتا ترس، رحمت سچ کرایا۔ امرت میگھ اگما برس، جلدھارا رنگ رنگایا۔ میری نو نو چار دی میٹ کے حرص، ہوس دتی بھجھایا۔ جن بھگتاں دے کے درس، درشن بھگتاں آپے پانیا۔ میرا سہنجنا خوشیاں والا برس، شہنشاہی نو نال چترایا۔ دھرنی کہے میرا سوامی آیا پرت، پت پر میثور ڈھردر گاہیا۔ میں بھاگاں بھری دھرت، بھگون ہو یا آپ سہا گیا۔ جو سب دی پوری کرے شرط، اوتار پیغمبراں گرو آں لیکھے پور کرایا۔ جو دھا سور پیر بن مردانہ مرد، سر میرے ہتھ لکایا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہا گیا۔ شرع چھری رہن نہ دیوے کرد، نام ست ست سمجھایا۔ میرے صاحب دا کھیل اسپرج، چرن کول دے سرنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھگتک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا پور بلا لیکھے دا لاہوے قرض، لہنے دینے گھر گھر جھولی پانیا۔

* ۷ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر سرین سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے سہنجی ہوئی رُتی، رتن امولک میری مٹی خاک نظری آئی۔ جتھے نام دیو دی پُرانی وِ بھوتی، نام نامہ سار بنائی۔ سچ پریم دی دیندا گیا
 اہوتی، سمگری برہوں والی پائی۔ شبد سُن دارہیا اگئی دوتی، جو دُتیا بھووتوں باہر سُنائی۔ سرتی رہے کدے نہ ستی، سُنیاں لے جگائی۔ پر بھ کھیل کھلاونا کایا
 پنج تت بُتی، بُتخائیاں پھول پھولائی۔ جس ویلے جاپ ہونا بلا بُٹیں، ہر دے ہر نہ کوئے وسائی۔ اندروں پریت ہونی ٹٹی، باہروں جگت جگت وڈیائی۔ دین
 دُنیا جانی لٹی، سچ وست رہن کوئے نہ پائی۔ نام دی چوگ جانی نکھٹی، خالی بھانڈے نہ کوئے بھرائی۔ کسے دی رہنی نہیں پریم دی رچی، رچنا سچ نہ کوئے
 سائی۔ کھیل تکی ادھ مچی، دیرگہ روگ ہووے لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر لیکھا آپ سُنائی۔ دھرنی کہے
 میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سائی۔ جس بھگتاں دی لیکھے لائی سواہ، نامدیو دیوئے سہائی۔ انتر دے کے اگئی ناں، نر نرکار دے سمجھائی۔
 میری بدھی رہے نہ کاں، ہنس روپ وٹائی۔ میرے اُتے جھگڑا میٹے سور گاں، لیک نامدیو گیا پائی۔ جس موئی لئی جواہ، نگاہ پر بھ چرن چرن ٹکائی۔ اوہ
 شبدی دھار گیا سنا، ڈھولا اُسنت سُنائی۔ نور نورانہ حق خُدا، خود مالک بے پرواہیا۔ جس مانو مانس کیتے جُدا، جُز مذہب ونڈ ونڈائی۔ انت کلج جاوے آ،
 نرگن نور جوت رُشنائی۔ پورب لیکھے دے مُکا، اگے اپنا حکم ورتائی۔ سر شئی در شئی اندر دے سمجھا، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائی۔ توں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم رنگ رنگا، رنگت اِکو اک دکھائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرا اِکو سہائے تھاں، تھان تھنتر وِجے ودھائی۔ جس دی دھار بہتر وار ہوئی
 رُشا، نامے دتی وڈیائی۔ بھگت دوارا دے بنا، چھٹی دھار دا پندھ مُکائی۔ سو بھگتاں ہوئے سہا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ اوہ میرا واحد اللہ خُدا، لاشریک نور
 الاہیا۔ میرا رام راما محباں، کاہن کاہنا نظری آئی۔ جس نوں پیٹھلو کہہ کے دیواں گا، خوشیاں راگ سُنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، دیکھنہارا دھرم گراں، گرہ گرہ پھول پھولائی۔

* ۷ اَسُو شهنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے اُتے پھر کے گئے اگنت اُداسی، اُداسی انتشکرن نظر کسے نہ آئی۔ گرہ چھڈ بن دے رہے بناسی، چاروں گنٹ چلے واہو داہیا۔ تیرتھ تٹ تگے پراگ کاشی، تریبی نیبی ویکھ دکھائی۔ انتر آتم ہوئی کسے نہ راسی، رستہ ملیا نہ ڈھر درگاہیا۔ رسنا جہوا بنی نہ سواس سواسی، ساہ ساہ نہ پر بھو ڈھیائی۔ ترسنا رکھی ہڈ ناڑی ماس ماسی، ممتا موہ انتر انتر جنائی۔ راہ تگدے گئے شکر گیلاشی، ترے سولاں نین اٹھائی۔ کسے ہوئی نہ بند خلاصی، بندھن سکیا نہ کوئے تڑائی۔ میں ویکھ ویکھ کردی رہی ہاسی، بن ہتھاں تاڑی لائی۔ سچ دی بنے کوئے نہ داسی، سیوک سیو نہ کوئے کمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر مالک ہونا سہائی۔ دھرنی کہے پر بھو بن شبد توں تیری سمجھے اُداسی نہ کوئے، دو جہان رہے بللایا۔ نرگن زویر نراکار تیری پائے کوئے نہ سوئے، سو پڑکھ نرنجن تیرا بھو کسے نہ آئی۔ جگت جگیا سو روپ دھردے رہے دوئے، تن وجوداں نال وڈیائی۔ دین دنی نالوں ہندے رہے نرموہے، موہ منسا ممتا والی اندر رکھائی۔ غفلت گوڑھی نیند رہے سوئے، شبدی دھار تے نہ کوئے اٹھائی۔ کوٹن کوٹ اُداسی ہو کے جگت موئے، مریاں جیوت روپ نہ کوئے وٹائی۔ بن تیری کرپا آپا آپ گئے کھوئے، لوک مات نہ وٹی ودھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائی۔ دھرنی کہے میں اُداسی اوہ سمجھدی چنگا، چنگی طرح دھیان لگائی۔ جس نوں ترسنا رہے نہ نہاؤنا گنگا، جمنا سرتی نہ راہ ٹکائی۔ مندر مسجد اں شو دوالے مٹھاں کرے کوئے نہ سنگا، گردوار نہ پندھ مکائی۔ اکو انتر تیرے پریم دالے انندا، انندا وچوں پرگٹائی۔ توں میرا میں تیرا گائے چھندا، دوسر ویس نہ کوئے دکھائی۔ کسے کم نہ آوے بدن رکھیا ننگا، اوڈھن سپس نہ کوئے ٹکائی۔ لہنا کئے نہ پندھ ماریا ٹنگا، پھر پھر واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا ویراگی اُداسی اوہ، جس دی اُستت نندیا کرے لوکائی۔ جو جگت جہان دا چھڈے موہ، مُجبت تیرے وچ رکھائی۔ اکو نام جان کے سو، سو پڑکھ نرنجن تیری اوٹ رکھائی۔ ہنگ برہم آپے ہو، ہوکا دیوے تھاؤں تھانیا۔ گھر تیرے نام دی ہووے لو، لوچن نین ہووے رُشنائی۔ کلج کوڑی کرپا دیوے کھوہ، خالص تیرے وچ سمائی۔ دُرمت

میل لوے دھو، پاپاں کرے صفائیا۔ آتم دھار پر ماتم تیرے نال جاوے چھوہ، رنگ رنگاوے اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیکھنہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے میں تیاگی ویکھے تیرے بھگت، جگ جگ دھیان لگایا۔ جنہاں ناتا توڑیا دین دنی جگت، مذہباں دا پندھ مکایا۔ اکو اوٹ رکھی صاحب سلطانا تیری فقط، فقرہ تیرا ڈھولا گایا۔ توں آتم دھار دینی شکت، شکتی شالی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اوہناں لیکھے لاؤنی بوند رکت، جوتن وجود تیری سیو کمایا۔ جھکڑا میٹنا کیٹ ہست، اوج نیچ اکو گھر بہایا۔ تیری نام نھاری وچ رہن مست، مستانے دھر دے دینے بناایا۔ سچ اداسی دی دینی وست، جگت اداسیاں وچوں اپنا آپ لین جھڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتایا۔ دھرنی کہے پر بھو تیاگی تگے تیرے بھگت جن، دھن جنیندی مایا۔ جنہاں دا اشٹ اکو سوامی بناتن، وجود نظر کوائے نہ آیا۔ اوہ اندروں بھانڈا بھرم بیٹھے بھن، بھے بھو اور رہیا نہ رانیا۔ تیری پریت وچ کہندے دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ اوہ روپ نوپ سمجھ کے برہم، پاربرہم برہم تیری جھولی پانیا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے اوہ ہر جن تیرے جن، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ لوک مات چاڑھ دے چن، چند ستار جس نوں سیس جھکایا۔ اوہناں انتر رہے چنتا کوائے نہ غم، غم خوار دینی وڈیائیا۔ بھگت ادھارنا تیرا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگتاں اداسی وچ چھڈے ساک سین، سبناں گئے تھایا۔ تیرا درشن کر کے اپنے نین، نین نیناں وچ ملایا۔ توں مہربان نہ رہیں طرفین، طرفداری اکو اک سمجھایا۔ تیرا نور نورانہ نظری آوے عین دا عین، نقطہ عین والا مٹایا۔ میں مالک خالق در تیرے آئی کہن، کہہ کہہ دیاں سنایا۔ ہر سنت سہیلے تیرے پیار محبت دے وھندے وچ وھن، سمند ساگراں پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر جن ہر بھگت تیرا اداسیاں والا اوہ مہین، جس دی مہا چار جگ دے شاستر گایا۔

* ے اَسُو شہنشاہی سمت نو پند جنڈیالا ضلع امرتسر سنتو کھ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو سنگر شبد ویراگی خاص، جگ جگ اک اکھوائیا۔ جو دین دنی دیکھے کھیل تماش، سنجک تریتا دواپر کلجک پھیرا پائیا۔ کوٹن کوٹ
 جیواں جنتاں کر کے ناس، سد خوشیاں وچ سماپیا۔ چنتا غم وچ کدے نہ ہو یا ناس، ہر کھ سوگ نہ کوئے جنائیا۔ سد خوشیاں والی پاؤندار ہے راس، منڈل
 منڈپاں ڈیرہ لائیا۔ ہر گھٹ کردار ہے واس، گھر گھر آسن سو بھاپائیا۔ تیرے شبدی دھار دی دھار وچوں کھیل کرے دن رات، جگ چوکڑی مھم
 ورتائیا۔ جن بھگتاں دیندار ہے دات، نام ست ست ورتائیا۔ سہیلا ہو کے بچھے وات، ساجن ہو کے میل ملائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے ذات پات، بھيو
 ابھیدا آپ گھلاپیا۔ تیرا میل ملائے کملاپات، پت پر میثور تیرے رنگ رنگائیا۔ تیرے نام دی دیوے بوند سوانت، امرت رس چکھائیا۔ آپ سب توں
 ہو اکانت، اک اکلا ڈیرہ لائیا۔ آد جگادی دھرم اداسی اکو لوک مات، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا در،
 سچ داسنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو سچ اداسی وچ تیرا ست، سنگر شبد وڈیائیا۔ جس دی سدا اکو جی رت، خزاں بسنت نہ روپ بدلایا۔ تیرے
 پیار وچ مست رہے ابناشی اچت، چیتن ہو کے تیرا دھیان جنائیا۔ نہ ترسانہ کوئے بھکھ، لوبھ وچ کدے نہ آئیا۔ ہر کھ سوگ نہ کوئے دکھ، چنتا غم نہ
 کوئے ستایا۔ جننی جنے کوئے نہ گکھ، گر بھواس نہ اگن تپائیا۔ اوہ توں میرا میں تیرا پڑھے تک، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ انت تیرا روپ انوپ ست
 سروپ نرگن دھار جوت، جوتی جاتے تیرے وچ سماپیا۔ جو سے بچھنڈ ساچے کوٹ، قلعہ بنک اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا روپ شبد اداسی اکو بہت، دوسر اداسی وچ کوئے نہ آئیا۔

۱۳۶۲

۱۳۶۲

* ۷ اَسُو شہنشاہی سمت نو پینڈ جنڈیالا ضلع امرتسر تجا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں دُنیا نالوں کرنا چاہندی تیاگ، تیاگن ہو کے پلو لَواں چھڈا ئیا۔ میرا دُرمت میل دھو داغ، پاپاں ہوئے صفایا۔ میں تیری سر شئی چھڈنا چاہندی جو ہوئی کاگ، ہنس روپ نظر کوئے نہ آ ئیا۔ میرے سوامی انترجامی میری کھلی جاگ، صدی چو دھویں نین اٹھایا۔ توں ماہی محبوب دِ سین نہ کسے کنت سہاگ، کنتو بل تیری سچ نہ کوئے ہنڈھایا۔ چار گنت میں دیکھے دین مذہب سماج، ذاتاں پاتاں دھیان لگایا۔ تیرا لیکھا کوئے نہ جانے پُرکھ اکالے آد، آد زرنجن کی تیری بے پرواہیا۔ تیرا نام کلمہ بھل گئے جگ جگاد، چوکڑی رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے ملے وڈیا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں چھڈنا چاہندی جگ، جگ جیون داتے تیری آس رکھایا۔ میں سڑ گئی ترے گن گنی نال اک، تتاں تت رہے جلا ئیا۔ تیرے نام دانئے کوئے نہ ند، انحد نادی دُھن نہ کوئے سنا ئیا۔ میں تیرا کھیل تگاں برہما د، برہمنڈ دھیان لگایا۔ پوتر رہی کوئے نہ ید، گل مالک گلونتے تیری گل تیرے وچ نہ کوئے سنا ئیا۔ کوڑی کر یا انت ہو گئی حد، چار گنت رہی گر لایا۔ مینٹوں اپنے چرن کولاں وچ لے سد، تیاگن ہو کے دیاں دُہا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈے تیری وڈ وڈیا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھو مینٹوں تیاگن کر دے، سر میرے ہتھ لکایا۔ بھيو کھلا دے اپنے گھر دے، گرہ مندر اک در سنا ئیا۔ جتھے بھگت سہیلے وڈ دے، گر اوتار پیغمبر ڈیرے لایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دھار اکو ڈھولا پڑھ دے، دو جا کلمہ نہ کوئے سنا ئیا۔ اکو تیری منزل حقیقی چڑھ دے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ دیناں مذہباں والے جھگڑے چھڈ دے، سچکھنڈ دوارے سو بھا پائیا۔ میرا لہنا دینا مُکا دے جھب دے، جھک اپنی نال دے وڈیا ئیا۔ میں ناتے توڑاں دین دُنی سب دے، صاحب سوامی تیری آس رکھایا۔ مینٹوں واس دے دے الگ دے، وکھری رہ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچ ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرا تیاگ کریں منظور، میننتی تیرے آگے سنا ئیا۔ توں صاحب حاضر حضور، حضرتاں دا مالک نور الایہیا۔ میرا شہنشاہ غفور، غفلتاں توں باہر سو بھا پائیا۔ میرا پینڈا آگے رہے نہ دُور، نیرن نیرا دینا وکھایا۔ میں سچ تیاگ دی آسا رکھی ضرور،

ضرورت تیرے اگے ٹکائیا۔ کلجک جیواں تک لے میرے اُتے کسے گاں کھادھی کسے کھادھا سُو، دھرم وِچ پچیارہن کوئے نہ پائیا۔ میں چاہندی سب دا وچھوڑا میرے نالوں کردے پہلے پور، پورن سنگر تیری اوٹ ٹکائیا۔ اوہ تک لے اشارہ دیندا موسیٰ اُتے کوہ طور، تریاتوں باہر رہیا سُنائیا۔ عیسیٰ تک لے اگئی نور، جو نور نورانے تیرے اگے منگ منگائیا۔ محمد کہے میری آسا نسا پور، صدی چوڑھویں لیکھا تیرے ہتھ رکھائیا۔ نانک دھار کہے توں سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھانیا۔ گوہند کہے میں تیرا سنگر شبد مزدور، دو جہاناں سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا پور بلا بخش دین قصور، قسم تیرا نام خدائیا۔

* ے آسوشہنشاہی سمت نوپنڈ جنڈیالا ضلع امرتسر گلزار سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں اُداسی وِچ دیواں ہوکا، حکم تیرا اک سُنائیا۔ سوادھان کراواں چوڑاں لوکا، چوڑاں طبقات نال ملائیا۔ اپنا سنبھال لو موقع، سمبل بیٹھا بے پرواہیا۔ اگے وقت لنگھنا اوکھا، اوکھی گھڑی دیاں درڑائیا۔ کسے دامارگ پندھ نہیں سوکھا، منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ کلجک گھر گھر کردا دھوکھا، جگت جگیا سو آں رہیا بھلائییا۔ کسے دی چلے کوئے نہ سوچا، بدھی وِچ نہ کوئے وڈیائییا۔ دُنیا دارو میری انتم اِکو خواہش تے اِکو لوچا، لوچنا والیو دیاں جنائیا۔ میرا پُرکھ اکلا دین دِیالا جاتی جوتا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ مائس مانور ہے کوئے نہ سوتا، سنتیاں دیاں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں اُداسی وِچ دیواں صلاح، مشورے رہی جنائیا۔ اِکو متو بے پرواہ، جو بے پرواہی اپنے نال رکھائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا خدا، اوتار اوتری دا ڈھولا گائیا۔ گرو گردیو سپس گئے نو، جگدیشر اگم اتھاہیا۔ جس دی صفت کیتی وڈیائی واہ واہ، واہوا وجدی رہے ودھائیا۔ اوہ میرے اُتے لیکھا جانے تھاؤں تھاں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سُنائیا۔ دھرنی کہے میں اُداسی وِچ گرلاواں مات لوک، دروہی تیرا نام خدائیا۔ میرے سوامیا اپنے پریم دا سنا دے اک

سلوک، ڈھولا ڈھر درگاہیا۔ میرے سہنسے مٹا دے روگ، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ مینٹوں ست دھرم دادے دے جوگ، جگتی جگت والی بنایا۔ جگت ترسنا کوڑا مٹا دے بھوگ، بھسمڑا اپنا رنگ وٹایا۔ میں تیرے چرن کول مانا مویج، مجلس چھڈاں کوڑ لوکایا۔ درگھر ٹھانڈے جاواں پہنچ، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ مینٹوں تیرے چرن کول رہن دا شوق، دُوسر اور نہ کوئے پترایا۔ تُوں میرا مالک خالق اگتا کھونت، خصم خصمانہ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا پریم ایکنکار اکو بہت، بہہ دُنیا سرشتی کائنات میرے کم کسے نہ آیا۔

* ے اَسو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر ہری سنگھ دے سریر چھٹن نوت *

ہری سنگھ کہے کرپا کری آپ پر بھ ہری، ہر مندر دتی مان وڈیایا۔ سچ سوامی میری آتما وری، پر ماتم ہو کے جوڑ جڑایا۔ کرپا ندھان کرپا کری، کرتا پڑکھ رنگ رنگایا۔ میرا بھ بھو رہیا نہ ڈری، بھیانک نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کر کے بری، جون اجونی پندھ مکایا۔ سچکھنڈ دوارا دکھا کے گھری، گرہ اپنا اک درسایا۔ میری آتما ست سروپی تری، بیہترنی راہ وچ سپس نوایا۔ میں خبر سناواں کھری، ست سچ سمجھایا۔ میریاں خوشیاں والی انت اخیرى اوہ گھڑی، جس گھڑی پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ میری دھار سچکھنڈ دوارے چڑھی، چارے گنٹ ویکھ دکھایا۔ مینٹوں نظر آئے گرگھ پیارے جو شہید ہوئے چمکور والی گڑھی، گو بند چرناں ڈیرہ لایا۔ اوہناں میرے نال پریت کیتی بڑی، پچھلا ویلا وقت ویکھ دکھایا۔ ساڈی اکو پریم دی ہندی سی لڑی، ڈوری سنگر شبد بٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دیا آپ کمایا۔ ہری سنگھ کہے میرا ملیا ڈھر دا باپ، پتا پڑکھ اکال گود اٹھایا۔ ناتا رہیا نہ ترے گن تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ میرا پورا ہو گیا جاپ، رسنا جہوا ملی وڈیایا۔ رُوح بُت کر کے پاک، پنت پنت ہویا سہایا۔ مینٹوں درشن دتا ساکھیات، ستمگھ سوبھا پایا۔ اک سچ نال کیتی بات، باطن دتا درڈایا۔ اٹھ تک لے اپنا نات، رشتہ رشتیاں وچوں

سمجھائی۔ نالے کھول اگتا تاک، پردہ دتا اٹھائی۔ پھیر سنا کے شبد دا واک، سندیسہ اک جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مستک لیکھ بنائی۔ ہر بھگت کہے میں مٹر پُرانا ایک، اک اکلّا ویکھ دکھائی۔ جس دے چرن کول ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائی۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت بُجھائی۔ اوہ میرے جنم کرم دی بدل کے رکھ، رکھیاں نیاں توں باہر دے وڈیائی۔ پر ماتم ہو کے کرے ہیئت، آتم اپنے وچ سمائی۔ میرا پور بلا لیکھا جو سر پر ہو یا سی کھیت، دھڑ سیس ونڈ ونڈائی۔ گو بند نے خوشیاں نال لیا ویکھ، گڑھی چمکور دے گواہیا۔ نالے دھرم دا دھرم دتا سندیس، سنہہڑا اک جنائی۔ میرا روپ تتاں والا دس دسمیش، دہ دشا دتا جنائی۔ انتم سنگر شبد ہووے نریش، نر نرائن نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سر اپنا ہتھ لکائی۔ گو بند کہا میرا سکھ پیارا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو بھگتاں نال بھگتی چلائے ریت، نوٹ اپنا پھیرا پائی۔ مہر کرے ہر جگدیش، جگدیش دیوے مان وڈیائی۔ جس دی صفت کر سکن نہ دند بتیں، جہوا چلے نہ کوئے چترائی۔ اوہ بخشنہارا چرن پریت، پریتم ڈھر درگاہیا۔ جو لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ویکھ دکھائی۔ جس دے تھم نال سال برس رہے بیت، صدیاں اپنا پنڈھ مکائی۔ اُس دی اگنی اولڑی ریت، کلجگ انتم کھیل کھلانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، مہربان مہربان مہربان بے پرواہیا۔ ہری سنگھ کہے میرا دھرم دھار دا پیار، دھرم نال جنائی۔ میرا شہنشاہ سیکدار، پاتشاہ اگم اتھاپیا۔ جس دا اکو نور نور اُجیار، جوتی جاتا ڈگم گائی۔ سچھنڈ سوہے سچ گھربار، گرہ مندر و بے ودھائی۔ جتھے اکو نور جوت اُجیار، بن تیل باقی ہووے رُشنائیا۔ اگنی شبد دی دھنکار، دُھن دُھن وچوں پرگٹائی۔ امرت اگتا ورکھے ورکھنہار، میگھلا روپ نہ کوئے ورکھائی۔ میں کر کے درس دیدار، میں خوشیاں وچ اپنی خوشی بنائی۔ پھیر ویکھے پیغمبر گرو اوتار، بھگت سہیلے سو بھاپائی۔ صوفیاں تکیا نور اُجیار، جوتی جاتے وچ سمائی۔ پھیر ویکھے قول اقرار، وعدے وعدیاں والے پھول پھولائی۔ کلجگ انتم جس دا کھیل اپار، اپر مہر سوامی نظری آئی۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سپس نوائیا۔ اوہ شبدی دے اشار، اشاریاں نال دے درڑائی۔ اٹھ ویکھ لے اپنے میت مُرار، مٹر مٹراں نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مندر اک سہائی۔ ساچے مندر تک لے لال،

ہر لال رہیا جنایا۔ جتھے سُنہندے بھگت سہیلے سنگھ سنگ پال، بنا پاکی ڈیرہ لایا۔ جگدیش منجیت ہو نِخال، نرگن جوت وچ سمایا۔ گرگھیاں و جاؤنا تال،
 گردیال تالی رہیا جنایا۔ ایہہ کھیل اگمڑا اگمڑا اولڑی تک لے چال، نرالی اک دکھایا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال سیس جھکایا۔ دھرم رائے
 لیکھ نہ سکے دکھال، چترگپت نہ دئے گواہیا۔ سمبل بیٹھا سب دی کرے سنبھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم
 اک ورتایا۔ ہری سنگھ کہے میں ہار دک خبر دستاں، خوشیاں نال جنایا۔ بنا تن وجود سریر توں ہستاں، ہستی تک بے پرواہیا۔ بنا چرن کولاں چاروں گنت
 نساں، بھجاں واہو داہیا۔ دھرنی دھرت دھول بنا نیناں توں ویکھاں اکھاں، اکھراں توں باہر پڑھایا۔ جن بھگتو پر بھو توں بنا کوئی نہیں جے سخا، سا جن
 نظر کوئے نہ آیا۔ تن وجود مائی خاک ساڑ دیندے نال کھٹاں، اگنی اگت جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا لھم ورتایا۔ جن
 بھگت کہے سُنو میرا پروار، جگت دھار جنایا۔ ہونا خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ میرا ویکھو محل مینار، اچل سو بھاپایا۔ جتھے اکو دیپ جوت اُجیار، نور
 نورانہ نظری آیا۔ لیکھا رہے نہ اندھ اندھیار، اندھ اندھیر نہ کوئے پرگٹایا۔ میں سناواں اکو اک جیکار، جیکارا بے پرواہیا۔ جو تکیا سو کہن توں باہر،
 کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ چاروں گنت میرا اکو میت مُرار، دوس رین نظری آیا۔ میں درس کر کر جانا بلہار، بلہاری اپنا آپ گھول گھمائی۔ جن بھگتو اک
 بیننتی دیاں گزار، خوشیاں وچ سنایا۔ اکو پُرکھ اکال دا کراں پیار، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ سب نے خوشیاں نال میرے کول آؤن نوں رہنا تیار،
 ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ایٹھے نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، جوت جوت وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا
 پور کرایا۔ ہری سنگھ کہے جن بھگتو میری ویکھ لو چٹی نیلی پگ، دوویں روپ بدلایا۔ پہلوں گو بند ملیا تے پھیر پُرکھ اکال ملیا سد، فرق رہیا نہ رانیا۔ جس
 دا دیپک رہیا جگ، اکو نور نور رُشٹایا۔ اُس سوامی دی سارے بنیوں ید، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ بچھوں میلا ہویا نال
 سب، ملیا وچھڑ کدے نہ جانیا۔ میں لھم دیواں ہور چھیتی جھب، سچ نال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے
 منگ منگایا۔ جن بھگت کہے مینوں گر اوتار پینمبر رہے بچھ، خوشیاں وچ خوشی بنایا۔ سانوں دس لوک مات دا حال کچھ، کچھ مچھ تارپاں رہے لایا۔

میں ہس کے کہا جگت دُنی دین دے مارگ گئی گھس، رستہ دھرم والا بھلایا۔ سکھ مُرید تھاڈے نالوں گئے رُس، رُسیاں لو منایا۔ سب دا بھار اپنے کندھیں لو چک، اپنا بل پر گٹایا۔ پر بھ دا بھانا دیکھو کدی نہ جاوے رُک، اگے ہونہ کدے اٹکایا۔ سب نوں دسو توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سانجھی تیک، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ گھر سوامی دیوے سکھ، باہر کھوجن کوئے نہ جایا۔ جھگڑا رہے نہ کسے ڈکھ، دریاں درد مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ جن بھگت کہے ور پایا سچ سبھاگ، وٹی نام ودھایا۔ جس میرا پردہ لیا کاج، اوڈھن نام سیس ٹکایا۔ چرن کول دا بخش کے راج، سچ دوار اک سہایا۔ میری چوراسی وچوں کھول کے جاگ، اکھ اپنے نال ملایا۔ میرے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، بھگون دتی مان وڈیایا۔ میرا لہنا دینا گیا آج، اسوست خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ سچ حکم دی ساچی کار، ہر کرتا آپ کرایا۔ دیکھے وگسے پائے سار، دیکھنہار بے پرواہیا۔ جس بھگتاں بخشیا سچ دوار، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ جنم مرن دی پنج دے سوار، مانس جنم اپنے لیکھے لایا۔ جن بھگتو جس ہر دیوں اک وار کر لئی نمسکار، تس نوں رائے دھرم نہ دے سزایا۔ ایہتھے گرکھاں جن بھگتاں دا پریم دا بھریا بھنڈار، دست اٹ ورتایا۔ سارے دسدے متر پیار، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ میتوں حکم ملیا اٹھے پہر رہنا تیار، اکر رنگ وچ سمایا۔ جو بھگت سہیلے آون سچ دوار، تنہاں ملنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ بخشے اپنا سچ دوار، جتھے دوار کا واسی کاہن بیٹھے سیس نوانیا۔

۱۳۷۰

۱۳۷۰

* ۸ اسوشہنشاہی سمت نوپنڈ کلا ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے پرگٹا ست، ست ستوادی اپنی دیا کمایا۔ سرشٹی درشٹی اندر بدل دے مت، گرمت اک سمجھایا۔ اگنی تپے کوئے نہ تت، تتوت بھيو گھلایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، سامتک ست دینا ورتایا۔ آتم پر ماتم جوڑ دے نت، پاربرہم برہم میلانے ملایا۔ نام پنج دے کایا وٹ،

کوڑی کریا جڑ اُکھرائیا۔ توں صاحبِ سوامی سرب کلا سمر تھ، پُرکھ اکال اگم اتھاہیا۔ آد جگادی سب کچھ تیرے ہتھ، جگ چوکڑی تیری وڈ وڈیائیا۔ میں
 نرگن دھار سوامی جوڑدی ہتھ، بن ہتھاں ہتھ ملائیا۔ اپنی مہمادس اکھ، جس نوں کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سنجگ چلا دے سچ دار تھ، رتھ رتھو ہی
 آپ ہو آئیا۔ کوڑ گڑیا دے متھ، متھن کر خلق خدائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جو گو بند ستر گیا لتھ، سولاں سچ دے گواہیا۔ میرے نیتز ہنچھو و ہندے
 اتھ، چھبر رہے لگائیا۔ میں سرن سرنائی جاواں ڈھٹھ، نو نولاگاں پائیا۔ میرے محبوبا چار ورنناں اٹھاراں برناں دیناں مذہباں کر اکھ، دویتی شرع رہن
 کوئے نہ پائیا۔ لیکھا پورا کر دے اٹھٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی نال ملائیا۔ آسا ویکھ لے مندر مسجد شودوالے مٹھ، گرو دوار کعبیاں پھول پھولائیا۔ نگاہ
 مار لے اُتے لوک ماتی، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ چاروں کُنٹ تک اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ دروہی تیرا بھگت بن تیری کرپا دے سے کوئے نہ
 میری اُتے چھاتی، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ آئی کرانتی، میرا گرہ رہیا سٹائیا۔ میری سُن اگمی باقی، باطن دیاں جنائیا۔ توں سوامی
 کملاپاتی، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ سب دی اکو بنا دے ذاتی، آتم برہم پردہ دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے میٹ دے ڈکھڑے، ہوئے روگ رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اجل کر دے کھڑے، دُرمت میل
 دھوائیا۔ مات گر بھ اُلٹے پھیر نہ ہون رکھڑے، نو اٹھاراں اگن نہ کوئے تپائیا۔ تیری گودی رہن سترے، در گھر ساچے سو بھا پائیا۔ توں پُرکھ اکالا
 دین دیا ابناشی اچترے، پار برہم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کسے دے بھاگ نہ ہون کھڑے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جو تیرے درس پیاسے بھکھڑے، تنہاں
 ملنا چائیں چائیا۔ ہر جن گُلیا رہے نہ کوئے کسے گھڑے، کونے گوشے پھول پھولائیا۔ سب دی سہنجنی کر دے رتے، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتاں بخش اگم پریت، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ ست
 پُرکھ نرنجن آتم دھار جنادے ساچی ریت، ریتوان دیا کمائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی ہونا سہائیا۔ جھگڑا مُکا دے مندر مسیت، کایا
 کعبہ اک سہائیا۔ جتھے سے آپ اتیت، ترے بھون دھنی ڈیرہ لائیا۔ تیری میں سدا سد رکھاں اڈیک، آساوند ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کلجک ویکھ اندھیرا

تاریک، چاروں کُنٹ چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جھگڑا تک لے اوچ نیچ، ذات پات رہی کُرا لائیا۔ تُوں سوامی سب دے نیچ، گھٹ گھٹ سو بھا پائیا۔ میری دیکھ کے دُکھاں نال نکلے چیک، کوک کوک سُنائیا۔ تُوں کُجک دے لیکھے اُتے مار دے لیک، سَنجک سچ دے پر گٹائیا۔ تیرے وِچ حق تو فین، پیغمبر سندیسیاں وِچ گئے سُنائیا۔ میٹوں تیرے اُتے اُمید، تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جو بھگت سہیلے تیرا نام گاؤن، میرے اُتے خوشی منائیا۔ اوہ درس تیرا تیرے در تے پاؤن، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ سُنہنجی تیری سیجا سون، دو جہان نہ کوئے اٹھائیا۔ اوہناں لیکھا تک جائے پانی پون، پون پانی نہ کوئے وڈیائیا۔ ناتا رہے نہ آون گاؤن، چوڑا سی پندھ مکائیا۔ تیرے چرن کول ساچے امرت نہاؤن، سرور اکو اک سہائیا۔ اکو ایشٹ دیو تیرا مناؤن، دوسر سپس نہ کوئے جھکائیا۔ من ہنکاری مارن راؤن، رام راما تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھ تیرا بھگت دیکھ لے جگ، جگ جیون داتے تیری اک سرنائیا۔ تُوں اوہناں ملنا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کُجک کوڑی میٹنی اگ، امرت میگھ برسائیا۔ شبد سناؤنا اگئی ند، دُھن آتمک راگ جنائیا۔ کوڑ کر یا میٹنی حد، گرہ اکو دینا دکھائیا۔ در گاہ ساچی لینا سد، سچکھنڈ ساچے ملے وڈیائیا۔ تُوں نرگن دھار لینا لبھ، کھوجنا چائیں چائیا۔ تیرا میللا ہندا نال سبب، جگ چوکڑی ہتھ کسے نہ آئیا۔ تُوں نور الہی رب، یا مین تیری بے پرواہیا۔ صوفی سنت رہن نہ دیویں الگ، بھگت بھگونت جوڑ جڑائیا۔ میری بیننتی سُن لے انج، نو نو سپس جھکائیا۔ جس بدھ تیرے بھگت سہیلے تیرے چرناں سچکھنڈ رہے سچ، در ٹھانڈے سو بھا پائیا۔ ہری سنگھ ہر تیرا سندیسہ دیوے گج، بن اکھراں شبد درڑائیا۔ میرا گرہ مندر سوہنا سُنہنجنا جتھے اکو دیک رہیا جگ، اندھ اندھیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جو کر نہار کرتا سمرتھ، اکھ اپنا حکم ورتائیا۔

* ۸ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر پر یتیم سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میں روواں مار کے بھبھی، بھامبرہ میرے اُتے کلجگ اگن مچائیا۔ تُوں مالک خالق آد جگاد جگ جگی، چو کڑی تیری دئے گواہیا۔ کِرپا کر میں ننتاں کراں بوندھی، بوندھا ہو کے سیس نوایا۔ ماس مانکھاں پوتر کر دے بدھی، دُرمت میل دھوایا۔ اپنے نام دی دھار کر دے اگھی، اگن آتھن وجے ودھایا۔ میرے اُتے جھگڑا ہووے نہ یدھی، کل کلش دینا گواہیا۔ میں نو سو چرانوے چو کڑی جگ دی بدھی، بڈھیا میرے اُتے آیا۔ میں لتاں پیراں توں ہو گئی ڈڈی، بھج سکاں نہ واہو داہیا۔ کوڑی کرایا دے وچ کھبھی، تڈھ بن باہر نہ کوئے کڈھایا۔ میں ڈگی منہ دے بھار اوندھی، نین موسیٰ والے بگسایا۔ میتوں آواز آئے تیری تُوں ہی تُوں دی، تُوں میرا میں تیرا دوجا نہ کوئے گوسانیا۔ میرے اُتے کھیل وکھا دے اپنے سنگر شبد ڈلارے گرو دی، گردیو سوامی اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں رو رو دساں کی، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ اپنے تک لے جنت جی، جگاں دا بھو کھلایا۔ جنہاں دی اوتار پیغمبراں گرو آں رکھی نیہہ، مذہباں دیناں بنت بنایا۔ اوہ گرداس دا لیکھا بھل گئے ویہہ اکیہ، اکل کل دھاری تیری سار کسے نہ آیا۔ روداس دا لہنا تک لے ساڈھے تن ہتھ سیس، شاہ سلطاناں دو جہاناں دینا درڑایا۔ کسے داناتا پیارا نہیں پتر دھی، ساک سجن سین سنگ نہ کوئے نبھایا۔ تُوں مہربانا سری بھگوانا میرے اُتے تھی، میرا تھان تھنتر دے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تک لے اپنی سرشی، سریشٹ اپنا نین اٹھایا۔ انتشکرن پوتر ہوئے نہ کسے درشی، درشی کون وچ تیرا نور نظر کسے نہ آیا۔ من ممتا وچ گئے بھرشی، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نال ہلکایا۔ آتم پر ماتم تیری دھار بنے نہ کوئے گرہستی، جگت سیجا جگت ہنڈھایا۔ تیرا کھیل آد پُرکھ اپر پیر سوامی اینکار اکو اشٹی، اشٹ دیو گر سنگر اک اھوایا۔ تیرا لیکھا دوزخ بہستی، سورگ سورگاں تھم ورتایا۔ میں کتھا کہانی دساں کی، کس کس دی، کی کی حال جنایا۔ مُجبت ٹٹ گئی پر بھو تیری دھر دے پت دی، پت پر میثور تینوں ملن کوئے نہ پایا۔ کایا ونجاری ہو گئی چڑی ہت دی، چم درشی وچ ہلکایا۔ مُجبت رہی نہ

تیرے پیار والی سِک دی، سِکھیا وِچ سِکھ نہ کوئے سمائیا۔ سُرقتی شبد نال نہ نکدی، مستک ٹکے لاؤن والے سارے رہے گر لائیا۔ جگت پوجا رہ گئی پتھر اٹ دی، پُرکھ اکالے دین دیا لے تیتوں سِیس نہ کوئے نوائیا۔ میں مار دُہتھر پٹدی، رو رو رہی سنائیا۔ کیوں ٹھگوری ودھ گئی چت دی، چیتن ستا ست وِچ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے اتم گرہ، سچھنڈ نواسی دھیان لگائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیا را وہن وہے، شوہ دریا روپ بنائیا۔ ملائی نال مایا ترے گن ترے، ترے بھون دھنی تیری سار کوئے نہ پائیا۔ جدھر تگاں ہنکاری گڑھ ہوئے ہے، ہنگ برہم نظر کسے نہ آئیا۔ تیرے نام کلمے اک دوجے نال رہے کھیہ، خیبر توں پرے تیرا لیکھا ویکھا چائیں چائیا۔ لکھن دیپ ہونی دویت دوئے، کشا ونڈ ونڈائیا۔ کروچ چُپ کر نہ رہے، پشکر اپنا ویس وٹائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ تیرا سب نوں بھلیا بھے، بھو سر نہ کوئے رکھائیا۔ میں نہانی دھول رہی کہہ، کہہ کہہ رہی سنائیا۔ کلجگ نے چار کُنٹ جھوٹھ دے ڈنکے کرائی بے، وِجے ست دھرم اتے پائیا۔ سچ منارا گیا ڈھیہہ، چاروں کُنٹ خاک اڈائیا۔ دھرنی کہے میرے مہربانا ست وست دین دُنیا نوں آپ دے، دیونہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد پُرکھ اپر مہر سوامی تیری شکتی شوئے، شو شوا تیری آس رکھائیا۔

۱۳۷۲

۱۳۷۲

* ۸ اسو شہنشاہی سمت نو پینڈ کلا ضلع امرتسر سرگھ سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پُرکھ اکال میری منیں، اک منسا صاحب تیرے چرن لگائیا۔ توں سوامی مالک میرا تنی، ساجن میت بے پروا ہیا۔ میری ڈور بندھاویں اپنی کٹی، لڑی لڑنال رکھائیا۔ میں تیری ننھی تکی جی چٹی، چند چاند نے دُھر در گا ہیا۔ دروہی تیری سر شٹی نج نیز ہو گئی اٹھی، لوچن دب نہ کوئے گھلائی۔ میں ویراگن ہو کے پھراں بھٹی، بھجاں واہو داہیا۔ میرا مٹر پیارا توں صاحب سوامی اکو تنی، ترے گن اتنا نظری آئیا۔ تیرا کھیل ویکھنا جلی تھلی،

مہینل کھوج کھوجائیا۔ تیری جوت اگئی اکو بلی، بل باون دھار پر گٹائیا۔ کی اشارہ دتا حضرت نال مل کے علی، محمد سنگ بنائیا۔ کی پیار دسیا گو بند سیس
 دھرنا تلی، طلب نظر کوئے نہ آئی۔ میں پھرنا گلیو گلی، برہنڈاں کھنڈاں بھجاں واہو داہیا۔ توں مالک خالق بن کے ول چھلی، اچھل چھل اپنا تھم آپ
 ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، میں مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دھرنی کہے پر بھو نگاہ مار لے بن نیناں، جوتاں
 والیا جوتی جاتے ویکھ دکھائیا۔ تیرا دسے نہ کوئے میرے اُتے ساک سجن سینا، میت مرار ہر نرنکار پروردگار نظر کوئے نہ آئی۔ تیری آتما میرے پر ماتا
 ہو یا طرفینا، سگلا سنگی بہ رنگی سورے سرنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کلج کوڑی کریا وھندا وھنا، نوست رہی رڑھائیا۔ ناتا ٹٹ گیا بھائی بھیناں، پتا پوت نہ
 کوئے وڈیائیا۔ تیرا بھانا پُرکھ اکال سب نے سرتے سھنا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ توں میرا پور بلا دے دے دینا، دیونہار تیری آس رکھائیا۔ دھرنی کہے
 مینوں ایوں جا پدا میرے اُتے دیناں مذہباں دا برج ڈھننا، اُمت اُمتی کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر
 سچ تیرا در اک تکائیا۔ دھرنی کہے مینوں وقت دسد اڈھیلا، پرم پُرکھ دیاں درڑائیا۔ توں دیونہار اک اکیلا، ایکنکار تیری سرنائیا۔ توں وسیوں دھام نو یلا،
 سچھنڈ ساچے سو بھا پائیا۔ میرے اُتے کھیل کرے گو بند دھر دا چیلا، چیلا گر اپنا روپ درسائیا۔ نوواں کھنڈاں وچ پھرے البیلا، جو بن ونا سو بھا پائیا۔
 جس بھگتاں نال کرایا میلا، ملنی جگدیش تیرے نال کرائیا۔ اُس دا کھیل تگاں تے اپنا وقت ویلا، ویلا تھت وار کھوج کھوجائیا۔ تیرا لیکھا جس پورا کرنا چار
 جگ دا پہلا، اوتار پیغمبر گرو آں بھوکھتاں بھوشاں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا تھم آدانت سری بھگونت سہلا، سچ سکھانک دھر دے نانک تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۸ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امر تر سکر کندن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو میتوں سارے کہندے می مدر، خوشی خوشی نال جنایا۔ میرا لیکھا نہیں نال کسے اور، عدل دے مالک دیاں جنایا۔ میرے اُتے ہون والا غدر، گداگر دے لوکایا۔ میری پوری کرنی سدھر، صدمہ دینا مٹایا۔ حق انصاف کریں عدل، عدالت اک جنایا۔ دیناں مذہباں دا میں کس بدھ ویکھاں قتل، قاتل مقتول دھیان لگایا۔ میرا کلج دا کنڈھا ویکھ لے پتن، گھاٹاں پھول پھولایا۔ کسے دا چلنا نہیں کوئی یتن، بیتھار تھ اتار پیغمبر گرو گئے سناپا۔ کوٹاں وچوں تیرے گرگھ ہیرے رتن، امولک سو بھاپایا۔ جنہاں اُچی تیری متن، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ ڈھولے گاوندے رسن، سوہنگ شبد اگم اتھاہیا۔ خوشیاں وچ ٹپن، پنچن بھجن واہو داہیا۔ میں سندیسہ دیواں اکو پنچن، پنچئی ہو کے سپس نوایا۔ توں میرا پرکھ آد زرنجن، آد پرکھ تیری سرناپا۔ میں چاہندا میرے اُتے سب دا اکو ہووے بھجن، بندگی اکو دینی سمجھایا۔ تیری جوت دے دیپک جگن، گرگھ ساچے سو بھاپایا۔ تیرے نام دے نگارے وچن، اکو تال دینا درساپا۔ تیرے چرن دھوڑ ہووے مجن، سچ سروور اک وکھایا۔ کلج جیواں پوتر کرنا بدن، دُرمت میل دینی دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے کوڑی کریا بھجوانی اگن، ست سچ دامارگ اک لگایا۔

* ۸ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امر تر سکر سکھ دیو سنگھ سندر لال دے نوت * *

دھرنی کہے میرے سنگر پرکھ مہانی، شبدی شبد دھار تیری سرناپا۔ میرے مالک محبوب اسمانی، اسم اسمانے نور الاہیا۔ تیرا جسم نہیں جگت جسمانی، ضمیر ویکھن کوئے نہ پاپا۔ توں مالک منزل حق روحانی، جوتی جاتا اک اھوایا۔ تیرا نام سنگر شبد برہم گیانی، دوجا نظر کوئے نہ آپا۔ تیری رچنا برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال نشانی، گگن گلنتر زمیں زماں سو بھاپایا۔ توں کرپا کری صاحب مہربانی، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ میرے روم روم رچ کے امرت

ٹھنڈا پانی، مٹی خاکِ دتی وڈیا۔ میں جیوت رکھاں چارے کھانی، اندج جیرج اُتبیج سیتیج سیو کما۔ توں میئوں بخشنا اکو چرن دھیانی، کول دینی وڈیا۔ میں سچ دستاں میرے اُتے چاروں گنت ودھ گئی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائی۔ پنج وکار چڑھی طغیانی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہڑ رہیا چلائی۔ جدھر نکاں کوڑ کر یا پھرے جگت میدانی، بھجے واہو داہیا۔ میرے انتشکرن آئی حیرانی، حیرت وچ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کما۔ دھرنی کہے میرے پر بھو میرے اندر اُٹھدے بے انت طوفان، جھکھڑ جھانجے نظری آئی۔ میں ڈبدے دیکھے جگت جہان، جگ چو کڑی رہن کوئے نہ پائی۔ میئوں لیکھے مکدے دسدے انجیل قرآن، بائبل تورتیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ چھپدے نظر آون وید پُران، سمرتیاں سنگ نہ کوئے بنائی۔ گیتا کہے میرا دسے نہ کوئے نشان، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹائی۔ گرو گرتھ کہے میرے اُتے رہے نہ کسے مان، ابھمان وچ جگت لوکائی۔ سارے کوک کوک سناون، تیرا نام دہائی۔ ساچا لہنا پورا کر آن، آپ اپنا رنگ رنگائی۔ اسیں تیرے نام دا گاوندے گان، ڈھولے صفتاں صفت صلاحیا۔ دھرنی کہے میں وی منگاں دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پر بھو کجگ کوڑی شرع میٹ شیطان، شریعت رہن کوئے نہ پائی۔ سب دے انتشکرن اپنا نور جوت دے مہان، اندھ اندھیر مٹائی۔ جن بھگتاں کر کلیان، کلمہ نام اک سمجھائی۔ تیرے چرن کول رہے دھیان، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ دھرنی کہے میرے پر بھو نین شرامن، نیز اکھ نہ سکاں اُٹھائی۔ میرے اُتے ودھے بے ایمان، بیوہ تیری سرشی نظری آئی۔ میری بیننتی کر پروان، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان تیرا سہارا ایکنکارا اک رکھائی۔

* ۸ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر پر یتیم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میریاں اگئی مانگاں، منگتی ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے اُتے اوتار پیغمبر گرو آں رکھیاں تا نگھاں، بن نیناں نین اٹھایا۔ میرے سوامیا تیرا ویس اولڑا تگاں سوانگا، سوانگی اپنی کل دینی ورتایا۔ اٹھ سُن لے کلہیاں توں باہر اڈاں بانگاں، رسنا جہوا کی جنایا۔ جدھر تے شرع دیاں چڑھیاں کانگاں، شریعت سب نوں رہی رڑھایا۔ کلج کوڑ کُٹب دیاں پنیاں تا نگھاں، بھے اپنا رہیا دکھایا۔ جیہڑا لڑا اپنا شستراں ڈانگاں، گھر گھر اندر منو آ دتا بدلایا۔ اوہدے ادھین ہو یا پنج تت تئا، سریر بے نظیر چلے نہ کوئے چترایا۔ تیرا کھیل نہ کسے پہچانا، بے پہچان ہوئی لوکایا۔ اٹھ ویکھ صدی چو دھویں سب نوں بٹھ دی پھرے گانا، موئی تند سگن منایا۔ نال دکھائے تارا چند نشانہ، نشان نشانیاں وچوں پرگٹایا۔ نالے نو نو کرن سلما، سجیاں وچ سیس نوایا۔ میرا آگیا نور الہی اللہ اما، امام اما ویس وٹایا۔ جس دا محمد دتا پیغام، سندیسہ اک جنایا۔ جس کلج کوڑی کریا میٹنی شاما، شمع نور جوت کرے رُشٹایا۔ ایسے دی آشار رکھ کے گیا راما، رام راما دھیان لگایا۔ ایسے دا فرمان دسیا رجن کاہنا، کی کاہن کاہنا کھیل کھلایا۔ پیغمبراں ایسے دا چلایا اسلام، اسم اکو اک پرگٹایا۔ نانک نرگن دھار گایا ستناما، ست ست وچ سمایا۔ گو بند فتح ڈنکا وجایا دامہ، دھونسا نام نال سنایا۔ اوہ پرگٹ ہو کے کھیل کرے دو جہاناں، دوہری اپنی کل دکھایا۔ دھرنی کہے میں بل بل جاواں، بلہاری سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا بھگت رہے نہ کوئے نتھاواں، چرن کول دینی اگم سرنایا۔

۱۳۷۸

۱۳۷۸

* ۸ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر گر بخش سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے نر نکارا، نر نر نکار تیری وڈیایا۔ آو تکو میٹوں سنجگ دے اشارہ، سنج سنج رہیا درڑایا۔ کلج اتم آئے کنارہ، نیا نوکا اپنا پندھ مکایا۔ کرپا کرے پروردگارا، سانجھ یار نور الہیا۔ امام اما ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا

دیوے ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ سنجگ کہے دھرنی مینٹوں دے سچ صلاح، سچ نال سنائیا۔ میں کس بدھ جاواں تیرے اُتے آ، اپنا بل پرگٹائیا۔ دھرنی کہے میرا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ اوہدا لیکھا اگم اتھاہ، جگت جہان نہ کوئے جنائیا۔ جس ویلے چاہے بنے جگت ملاح، کھیوٹ کھیٹا اک اکھوائیا۔ ست دھرم دا بیڑا دئے چلا، چپو نام والا لگائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دئے رڑھا، وہندے وہن وہائیا۔ دھرم دا پلو دئے پھڑا، اپنی گنڈھ پوائیا۔ سچ دوار دئے سہا، سوہنا بنک وکھائیا۔ جتھے اکو دیپ رشنا، دوجی دھار نہ کوئے بنائیا۔ اوہ تیرا لیکھا تیرے ہتھ دئے پھڑا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دئے مٹا، مٹی خاک وچ سمائیا۔ توں کرنا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے تھاؤں تھاں، تھان کھنتر ویکھ وکھائیا۔

* ۸ آسوشہنشاہی سمت نو پینڈ کلا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سنجگ تیری آشار کھی، رکھک ہووے دھر درگاہیا۔ جو دھرم دوارا تیرا ویکھے اکھی، لوچن نین اٹھائیا۔ جن بھگت بناوے دھر دی سخی، سخاوت نام جھولی پائیا۔ سب دے سرتے اپنا ہتھ رہیا رکھی، مہربان دیا کمائیا۔ جیہڑی کلجگ نے میری قیمت پائی کھئی، ہٹو ہٹ وکائیا۔ میں ساری کتھا کہانی دسی، پر بھو اگے واسطہ پائیا۔ چار کٹ تک لے رین اندھیری مسی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تیری وڈیائی رہی نہ جسی، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ میں چار کٹ نو کھنڈ پر تھی نسی، بھجی واہو داہیا۔ پر بھو ایہہ تک لے تیری سرشٹی مایا متا موہ وچ پھسی، شرع زنجیر نہ کوئے کٹائیا۔ مینٹوں ایوں جاپدا دیناں مذہباں نوں پین والی غشی، ہوش وچ ہوش نہ کوئے رکھائیا۔ اوہناں دا لہنا کنا جنہاں کھادھی ڈڈی مچھی، مشورہ سنگر شبد پر بھ دے نال بنائیا۔ دھائی دیندے پنکھ پنکھیر و آں والے پنچھی، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل جگت وچ ست دھرم دی لگے اچھی، کلجگ کوڑ کٹب دینا مکائیا۔

* ۸ اسو شہنشاہی سمت نو پند کلا ضلع امرتسر سردارا سنگھ دے گرہ *

ستجگ کہے دھرنی میرے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ میرا صاحب میرے اُتے کرے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرا وقت سہنجنا ہوئے نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ میں کلجک میٹاں جھوٹھ اندھیرا، اندھ اگیان چکائیا۔ تیرے اُتے کراں سنجھ سویرا، اِکو جوت نور رُشنائیا۔ نام جپا کے توں میرا میں تیرا، دیناں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ستگر شبد بنا کے دُھر دا شیرا، بھک اِکو اک سنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پا کے گھیرا، شبدی ڈوری نال بندھائیا۔ اِکو گرہ وکھا کے گرو گر چیرا، ستگر شبد کراں کُرمائیا۔ صدی چو دھویں لیکھا ویکھ کرا نیرا، حق حق سمجھائیا۔ ست دھرم دا سچ چلاواں بیڑا، بیڑی اِکو نام وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست دھرم دا ستجگ کہے اِکو سہنجنا ہوئے ویڑا، سخن اِکو اک سہائیا۔

۱۳۸۰

۱۳۸۰

* ۸ اسو شہنشاہی سمت نو ترنتارن شہر وچ سورن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میری لیکھے لالے سیوا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیری چرن سرن سرنائیا۔ توں پاربرہم پتر میشور الکھ ابھیوا، اگوچر اگم اتھاپیا۔ سد سے نہچل دھام نہکیوا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ دُھر دے سوامی انتر جامی اپنا نام دے دے رس میوہ، بن رسنا رس چکھائیا۔ توں پت پر میشور اپر پیر دیوی دیوا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ نور الاہیا۔ میرے مستک لا دے بنا کوسک نیا دے تھیوا، تھر گھر واسی اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سیوا کر پروان، پر م پُرکھ تیری اوٹ تکائیا۔ کو جھی کملی نوں بخش دے مان، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ توں میرا صاحب سری بھگوان، بھگوان تیری بے پرواہیا۔ بھک دی جھولی پا دے دان، داتا دانی ہو کے آپ ورتائیا۔ توں آد پُرکھ اپر پیر سوامی کاہن رام تیرا لیکھا دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء وجدی رہے ودھائیا۔ توں شہنشاہ نور الاہی امام، عملاں توں

رہت اک اکھوائیا۔ میں تیرے در دی چاکر ہوئی غلام، غریب نمائی سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سیوا کر منظور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میرے پور بلے بخش قصور، کسر اعشاریئے نال اڈائیا۔ توں داتا سرب کلا بھر پور، بے پرواہ اکھوائیا۔ میں تیرا جلوہ نکاں نورانہ نور، نور نورانے نظری آئیا۔ میں چار جگ کوٹن چو کڑی تیری رہی مزدور، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ میرا تن وجود تپے نہ اگنی وانگ تندور، امرت میگھ دینا برسائیا۔ میرے اُتے کلجگ کوڑا پاوے فتور، فتوے سب دے اُتے لگائیا۔ جس گڑھ بنایا غرور، ہنگت نال ملائیا۔ ڈنکا وجا کے کوڑ، گڑیا دتا اٹھائیا۔ تیرے چرناں دی ملے کسے نہ دھوڑ، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ چتر سنگھڑ سیانے ہوئے مورکھ موڑھ، بدھی بیک نہ کوئے بنائیا۔ تیرے نام دی دھن سنے کوئے نہ تور، تریا دا بھو نہ کوئے چکائیا۔ میں انت ہوئی مجبور، مجبوری تیرے آگے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری سیوا کیتی جگ جگ، نت نت سیو کمائیا۔ انت میرا لہنا دینا لیکھا رہیا پگ، پوجن یوگ تیری اوٹ تکائیا۔ میری بسدھا دی لے سدھ، بے سدھ ہو کے دیاں سنائیا۔ میرے بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ میرے کولوں ویکھیا نہیں جانا انتم کلجگ والا یدھ، جس دا لیکھا کاہن یدھ شتر گیا سنائیا۔ کورو پانڈو جس دی دھار کول سکن نہ پنچ، اوہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری سیوا کریں قبول، قبل از دھیان لگائیا۔ تیرا حکم مناں معقول، نو نو سپس جھکائیا۔ تیرا انت نکاں اصول، اصل دا پردہ دینا اٹھائیا۔ میرے اُتے تیری سرشی تیتوں گئی بھول، بھلیاں مارگ نہ کوئے دکھائیا۔ توں کنت بھگونت اک کنتوہل، تیری ہر سرنائیا۔ سچ پریتی بخش دے سب نوں اپنی دھول، ٹکے خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں سیوا کیتی پیغمبر گر اوتارا، جگ جگ دھیان لگائیا۔ سچ محبت وچ کیتا پیارا، پریمی پریم تیرا پریم بنائیا۔ چاروں کنت دکھایا اکھاڑا، سینہ اپنا آگے ڈاہیا۔ تیرا حکم تکیا کرارا، اقراراں والیا تیری بے پرواہیا۔ توں پیغمبراں دتا اشارہ، رسولاں نبیاں کیتی پڑھائیا۔ گرو آں دتا ادھارا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پھر بخش کے شبد لکھارا، بودھ اگادھ دتا سمجھائیا۔ کلجگ آوے کل کلکی

اوتارا، نہہکنکا روپ بدلایا۔ امام ااما ہوئے ظاہرا، جلوہ گر اگم اتھاپیا۔ جو دیکھے وگسے پاوے سارا، دیکھنہار وڈ وڈیایا۔ وشن برہما شو دے ہلارا، سویارہن کوئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیتوں بخشے اک ادھارا، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ توں کرنی بنا سیس نمسکارا، ڈنڈاوت وچ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک اک اکھوایا۔ دھرنی کہے پر بھو میں جگ جگ سیوا کردی، کرتے پڑکھ تیری سرنایا۔ توں سار پاؤنی میرے گھر دی، نواں کھنڈاں ویکھ وکھائیا۔ ستاں دیپاں دین دُنیا دیکھنی لڑدی، سائتک ست نہ کوئے ورتایا۔ دھار تکی چوٹی جڑ دی، چیتن ہو کے پردے آپ اٹھایا۔ تیری دھار نراکھر کوئے نہ پڑھدی، رسنا ڈھولے سارے گایا۔ تیری منزل کوئے نہ چڑھدی، آتم پر ماتم مل کے وجے نہ کوئے ودھایا۔ دھرنی کہے میں ایسے گلوں ڈردی، سر سکاں نہ آپ اٹھایا۔ انتم کھیل نرائن نر دی، گر اوتار پینمبراں لہنے دے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میں سیوا کر کر تھکدی، تھکاوٹ وچ گر لایا۔ توں کھیل ویکھ لے پنج تت دی، تتوتتاں کھوج کھوجایا۔ وڈیائی رہی نہ گرمت دی، من مت ہوئی ہلکایا۔ دُنیا ہوئی پیاسی اک دُوبے دے رت دی، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آئی۔ تیری کھیل پڑکھ سمر تھ دی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ میں تیرے آگے واسطہ گھتدی، نو نولاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، دیونہار اپنی دیا کمایا۔ دھرنی کہے پر بھو سیوا میری یاچک دی، میرے میریا میری لینی اپنایا۔ میری دھار سندیسے والی پترکا نہیں واشنا وچک دی، اکھراں نال اکھر نہ کوئے جڑایا۔ تیری مہر منگدی سائتک ست دی، ست دے مالک ہونا آپ سہایا۔ دھیر رہی نہ کسے دے جت دی، جگیا سو سارے رہے گر لایا۔ میرے اُتے کلج دی بھٹھی تپدی، بھٹھیالا گنی رہیا ڈھیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنایا۔ پڑکھ اکال کہے دھرنی تیرے لیکھے لیکھے لاواں گا۔ بھرم لیکھے سرب کڈھاواں گا۔ کوڑ گڑیار ویس انیکے سرب مٹاواں گا۔ دیس پردیسے پھول پھولاواں گا۔ وشن برہما شو مہیش، گن گنیش آپ اٹھاواں گا۔ ہلونا دے کے باسک شیش، سچ سہنجی آپ ہلاواں گا۔ تیرے کھلڑے ویکھ کے کیس، تیری مینڈھی سیس گنداواں گا۔ سندیسہ دے کے گوہند دس دسمیش، دہ دشا دا پردہ لاہواں گا۔ توں نیتز لوں پیکھ، لوچن تیرا

اک کھلاواں گا۔ کلجگ کوڑ مٹا کے رکھے، سنجگ سچ مات پرگٹاواں گا۔ تُوں میرا میں تیرا دے سندیس، آتم پر ماتم گنڈھ رکھاواں گا۔ صدی چو دھویں
 میٹ کے انت کلیش، کل دھاری ہو کے اپنی کل پرگٹاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی سچ کار کماواں گا۔
 سچ کرنی کار کمائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیری سیوا ویکھ وکھائیگا۔ جو پور بلا کیتا قول، اقرار توڑ نبھائیگا۔ کملیئے نہ جاویں ڈول،
 اڈل تیرے سر ہتھ ڑکائیگا۔ میرا انتشکرن لئے پھول، پردہ پردیاں وچوں چکائیگا۔ تُوں اک سناؤنا بول، جو انبولت آپ جنائیگا۔ سچ پریتی آپا لینا گھول،
 گھول گھمائی ویکھ وکھائیگا۔ جس داس ت سچ دا تولنا تول، کنڈا دھرم ہتھ اٹھائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گنڈھ
 آپ پوائیگا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ہون دھن بھاگ، بھاگ ہن ملے وڈیائیگا۔ میں خوشیاں دے جگاواں چراغ، بن تیل باقی تیرا نور چکائیگا۔ تُوں
 میری بھجوانی آگ، اگنی تت رہے نہ رانیگا۔ تُوں آئیوں اوتاراں پیغمبراں گرواں دے بعد، بے پرواہ اپنی دیا کمائیگا۔ میں تُوں کتھا کہانی پُرانی یاد، جگ
 چو کڑی رہی سنائیگا۔ میں سُن کے تیرا نادى ناد، اپنا آپ گئی بھلایا۔ تیرے پیار وچ ہوئی وساد، بسمل ہو کے اپنا آپ مٹایا۔ تُوں میری سنی فریاد، سر
 سر میرے ہتھ رکھائیگا۔ میری اندروں گھل گئی جاگ، آلس نندرا دتی مٹائیگا۔ میں تیتوں اللہ کہاں کہ کہاں گاڈ، کہ رام راما کہہ کے سیس نوایا۔ میری
 دُرمت میل دھویں داغ، پاپاں کریں صفائیگا۔ میرا پورا ہووے کاج، تیری رچنا ویکھاں چائیں چانیا۔ سچ دھرم چلا دے میرے اُتے جہاز، کلجگ کوڑا
 بیڑا شوہ دریا رڑھائیگا۔ آتما پر ماتما سر شئی دا ہووے اک سماج، سمگری اکو نام دینی ورتائیگا۔ تیرے اشٹ دی دین دنی ہووے محتاج، دو جا اشٹ نہ کوئے
 منایا۔ صدی چو دھویں پیغمبراں دے دیویں جواب، حکم اکو اک سنائیگا۔ انت اخیر کر لو آداب، سجدیاں وچ سیس بھجکائیگا۔ درگاہ ساچی ویکھو اپنا
 محراب، مقامے حق بنک سہائیگا۔ تہاڈی لیکھے لگی نماز، روزے بانگاں بندھ دتا مکائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور،
 نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی تیتوں سر شئی در شئی اندر لئے ارادھ، انتشکرن وچ آتش اگن دینی
 بھجائیگا۔

* ۹ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند نورنگا باد ضلع امرتسر دارا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرے اوتوں ہنکار مٹا دے خدی، خود مالک دیا کمایا۔ میرے سوامی میری پوتر کر دے بدھی، دین دنی میرے نال رلائی۔ میں جھگڑا نہیں چاہندی یدھی، دھرم دی دھار دے سمجھائی۔ اپنی دھار کر دے اگھی، چار گنت وجے ودھائی۔ میری نو کھنڈ پر تھی وسدی رہے جھگی، شرع شریعت پندھ مکائی۔ توں مالک جگ جگی، کلجگ ہونا آپ سہائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اوتوں میٹ دویت، دتیا بھاؤ چکائی۔ سب نوں آتم دھار کر ہدایت، حدیث اک سمجھائی۔ تیری صفت دی نام کلے والی اکو دے آیت، اکو دینی سمجھائی۔ سچ مجت کر عنایت، مہربان مہر نظر نال جھولی دے بھرائی۔ توں مالک سوامی واحد، شہنشاہ دھر درگاہیا۔ میرا اتم اوتار پینمبر گروآں نال تک لے عہد، عہد نامے کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر ساچا رنگ رنگائی۔ دھرنی کہے پر بھو میری دھار نہ ہووے مٹھیا، ہونا آپ سہائی۔ سچ دی دے دے سکھیا، ست سچ سمجھائی۔ کوڑ گرم مٹا دے لیکھا لکھیا، دھرم دی دھار نال وڈائی۔ امرت بخش دے چھٹیا، کلجگ کوڑ وکھ مٹائی۔ تیرا روپ ست سرپ نظری آوے انڈھیا، ستمکھ تیرا درشن پائی۔ میرا کالا لیکھ کر دے چٹیا، دُرمت میل دھوئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرے اُتے دین دنی دے رہن نہ دیویں حصیا، سنگر اکو رنگ دینا رنگائی۔

* ۹ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند نورنگا باد ضلع امرتسر مس سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو سب دے ہر دے کر پوتر، پت پت پت دے بنائی۔ تیرا نظری آوے آتم دھار چتر، چاترک اپنے لے بنائی۔ دین دنی ساک سین سخا متر، بندھو بندھپ اک اکھوئی۔ تیرا نور نورانہ ہر گھٹ اندر آوے نکل، بجر کپائی پردہ دے اٹھائی۔ امرت دھار بخش دے سیتل، ستیاں

لے اٹھائیا۔ تن وجود کایا ماٹی رہے نہ پیتل، کنچن گڑھ دے وڈیائیا۔ توں سب دامالک سوامی بیٹھل، جن بھگت سوامی گئے جس گائیا۔ کلجگ کوڑی کریا میرے اندروں کڈھ دے رتھل، رس امرت نام بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اڈے نہ مٹی خاک، سر سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں تیرے در دی چاک، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ میری لجیا رکھیں یاد، مہربان مہر نظر لکائیا۔ توں آد جگادی پت مات، میں بالک گود اٹھائیا۔ میرے اوتوں ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ توں میرا میں تیرا ساری سر شٹی جے جاپ، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ کوڑی رہے نہ اندھیری رات، سچ چند چکائیا۔ دُھر سوامی بخش دے اپنی دات، دانی ہو کے جھولی دے بھرائیا۔ میں سیس نوواں لوک مات، نو نو لاگاں پائیا۔ جگت لیکھانہ رہے ذات پات، دین دنی دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم تیری اکو ہووے گاتھ، دین دنی دے پڑھائیا۔ سچجگ سچ دھرم چلا دے راتھ، رتھو ہی ہو کے اپنا حکم ورتائیا۔ ناتھ انا تھان دینا ساتھ، نو نو لاگاں پائیا۔ توں صاحب سرب کلا سمراتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ میرے سگل و سورے جان لاتھ، کرپا کر میرے دُھر در گاپیا۔ میرا بھاگ بدل دے مستک ماتھ، تیرے چرناں دھوڑی خاک رمائیا۔ کلجگ کوڑا پنڈھ مُکا دے واٹ، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے جوڑاں ہاتھ، بن ہتھال ہتھ ملائیا۔

* ۹ اسو شہنشاہی سمت نو پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر کھن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے صاحب دین دیال بخشندی، بخشش رحمت دے ورتائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش کر دُھر دا چندی، چند چاند نے ڈگمگائیا۔ میرے اوتوں شرع دی میٹ پابندی، مانس مانو اکو رنگ وکھائیا۔ نیتز لوچن نین اکھ رہے کسے نہ اندھی، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ توں سب نوں دس دے چھندی، آتم پر ماتم ڈھولا گائیا۔ دین دُنیا اپنے نال ٹٹی گنڈھیں، وچھوڑے وچ وچھڑ کوئے نہ جائیا۔ میرے پینے پائیں ٹھنڈی، امرت میگھ برسائیا۔ میرے سوامی

انترجامی میرے اُتے کھڑکن والی چنڈی، چاروں کُنٹ اپنی چمک رہی دکھائی۔ تیری سرشتی درشتی وِج ہوئی پاکھنڈی، ڈمبی اپنا رُپ بنائی۔ بن سنگر شبد
میں بنانی ہوئی رنڈی، کنت سہاگ نظر کوئے نہ آئی۔ راہ تک لے دینا مذہباں والی ڈنڈی، ڈنڈاوت دیکھنی تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر سر میرے ہتھ لکائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرا پورا کر دے کاج، ہر کرتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ ست دھرم بخش دے
راج، کوڑی کریا رہن کوئے نہ پائی۔ اکو سیس سوہندا ہووے تاج، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا لیکھا اوتار پیغمبراں گرو آں بعد، بادے سحر تیرا دھیان
لگائی۔ مانو ذاتی کر آزاد، شرع زنجیر دے کٹائی۔ تیرا نام ندھانا اکو وجے ناد، دو جہاناں کر شنوائی۔ سوئی سرتی سب دی جائے جاگ، آلس نندرا دے
مٹائی۔ میرے ہوون وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھری لوکائی۔ ترے گن مایا بھجا دے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔ تیرے نور دا اکو ہووے چراغ، جوتی
جاتے ڈمگائی۔ کلج جیو ہنس بنا دے کاگ، دُرمت میل دھوائی۔ سب دے انتر تیرے پیار دا ہووے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائی۔ توں آتم
پر ماتم نظری آویں سجن ساک، سہیلا اک اکھوائی۔ میرے گھر دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائی۔ پورے کردے اوتار پیغمبراں گرو آں
بھوکھت واک، پیشین گونیاں تیرے چرن لکائی۔ کلج کوڑ میٹ اندھیری رات، شمع جوت نور کر رُشائی۔ نام دست سہنجنی دے دات، چار کُنٹ کُنٹ
ورتائی۔ توں صاحب سوامی اک ابناس، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ میں کراں بیننتی تیرے پاس، آرزو تیرے چرن لکائی۔ میری پوری کرنی آس، آشناوند
ہو کے سیس جھکائی۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرے دھرم دی ہووے راس، آتم پر ماتم گوپی کاہن ناچ نچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ دیسے کوئی ساتھ، سگلا سنگی بہ رنگی نظر کوئے نہ آئی۔

* ۱۴ اسو شہنشاہی سمت نو پند سلیم پر ضلع ہوشیا پر ار جن سنگھ دے گرہ بھجیاں ہی * *

سنگر سچا پاتشاہ آد جگادی ایک۔ جو نرگن نرگن دے راہ، بخش اگمی ٹیک۔ نوری جوت کرے رشنا، شبدی دیوے سچ سندیس۔ انتر پردہ دے
 گھلا، بدھی کرے بیک۔ من کلپنا دے مٹا، ترے گن نہ لائے سیک۔ گھر گھر وچ دے دکھا، مہربان کرپا کر کے آپ انیک۔ امرت نچھر جھرنادے
 جھرا، بوند سوانتی دیوے نیتن نیت۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک وسیکھ۔ سنگر سچا پاتشاہ پڑکھ اکالا، اکل
 کل دھاری آپ اکھوایا۔ سو پڑکھ نرجن دین دیالا، دیا ندھ وڈ وڈیایا۔ انتر آتم دیوے نام سکھالا، بن رسنا جہوا ڈھولے گایا۔ بھاگ لگائے کایا مائی
 ساچی دھر مسالہ، گرہ مندر وجے ودھایا۔ ترے گن مایا توڑ کے تالا، انھو پردہ دے گھلایا۔ ست سروپی نظری آئے شاہلہ، شہنشاہ نور الاہیا۔ جس دی
 اوتار پیغمبر گرو گھالدے گھالا، گھالک ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر سچا
 پاتشاہ دین نما نا نہیں منگھ، تتل رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نہ کوئی ترسنا نہ کوئی بھکھ، چنتا غم نہ کوئے ستایا۔ نہ کوئی سوگ روگ دے دھک، اگنی اگ نہ
 کوئے دکھایا۔ نہ جننی آوے کدی گھک، جنمے کوئے نہ مایا۔ اوہ پاربرہم پت پر میثور ابناشی اچت، پروردگار نور الاہیا۔ جو سب نوں دیونہارا سکھ، گھر
 گھر وچ ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھایا۔ سنگر سچا پاتشاہ ایکا ایک سمرتھ، سرب کلا وڈیایا۔ جس دے
 ڈٹھیاں ڈکھ دلدر جان نٹھ، وسورا نظر کوئے نہ آیا۔ پیچ وکارا جائے متھ، مایا ممتا موہ مٹایا۔ گھر شبد انادی دھن سنائے اکھ، جس نوں رسنا کھ سکے نہ
 رایا۔ وست انملی نام ندھان دیوے وتھ، سچ سمگری آپ ورتایا۔ آون جاون لیکھا مکے سیاں ساڈھے تن ہتھ، چوراسی گیارا دے چکایا۔ تیس صاحب
 سلطان سری بھگوان بن چرن توں چرن جائے ڈھٹھ، سیس جگدیش جھکایا۔ تیس دے درشن نال کوٹ جنم دے دکھڑے جان نٹھ، تن وجود وچ رہن
 کوئے نہ پانیا۔ پھیر لو بھ رہے نہ تیرتھ اٹھسٹھ، مندر مسجد شو دوالے مٹھ پندھ نہ کوئے پانیا۔ گھر شبد انادی دھن وجے انحد، آتمک راگ سنایا۔ جوت
 پرکاش ہووے لٹ لٹ، نور نورانہ ڈگمگایا۔ تیس صاحب سوامی انترجامی دے جو اترے پار کنارے گھاٹ، اپنا پندھ مکایا۔ تیس دا درشن کیتیاں وسورا

رہے نہ کوئے تن مائی خاک، وجوداں پرے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ سنگر سچا پاتشاہ پروردگار اگم، اگم اگم کھیل کھلایا۔ نہ مرے نہ پئے جم، نہ دے جنیندی مائیا۔ نہ کوئی پون سواسی لئے دم، ساہ ساہ سواس نہ کوئے چلایا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ نہ غم، چنتا چکھا نہ کوئے تپایا۔ جس کرپا کرے جنائے آتم برہم، پاربرہم پرہم اپنارنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیا بھیدا آپ گھلایا۔

* رات نوں کرپا کیتی ارجن سنگھ تے رنجیت سنگھ دے نوت * *

دھرنی کہے میری نمسکارا، آد پُرکھ ابناشی سیس نوایا۔ تیرا جگ جگ ویس شاہو بھوپ اپارا، اپر میر سوامی دیاں سنایا۔ توں کھیل کھلایا سنک سندن سناتن سنت کمارا، دتی مان وڈیایا۔ براہ دے کے آپ سہارا، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ یگے پُرش کھیل نیارا، دُھر مالک تیری وڈ وڈیایا۔ حیگر یورپ نیارا، ترے گن اتیتے سو بھاپایا۔ نر نرائن ہو کے ظاہرا، ظاہر ظہور کیتی رُشایا۔ کپل من سچ سندیہ دے وچ سنسارا، سانکھ یوگ گیا درڑایا۔ دتا ترے اگم دھارا، دھرنی کہے میں دیکھ دیکھ بگھسایا۔ رکھو روپ ہو کے ظاہرا، من سن پردہ لاہیا۔ پر تھو تیرا تک نظارہ، ان متھ کے دتا دکھایا۔ متسی تیرا کھیل اگم اپارا، تیری تیرے ہتھ وڈیایا۔ کچھپ نور کر اجیارا، سمند ساگراں رتناں باہر کڈھایا۔ دھنتر تیرا رنگ رنگیا آپ کرتارا، اوکھد تیرا نام ودھایا۔ ہنسا روپ دھر کے تتاں دا ظاہرا، تتوت تت سمجھایا۔ باون کل ورت کے سہائے بنک دوارا، دیوے مان وڈیایا۔ گج لہنا دینا دے اُدھارا، ہری ہر اپنا پردہ لاہیا۔ نر نرائن تیتوں نمسکارا، دھرو دتی بال وڈیایا۔ نر سنگھ تیرا انت نہ پاراوارا، جن بھگتاں ہو یا آپ سہایا۔ دھرنی کہے میری نمو نمو نمسکارا، نو نو سیس نوایا۔ ست ستوادی تیرا روپ انوپا شاہو بھوپا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے میرے دُھر دے رام، رام رمیا تیری بے پرواہیا۔ پرس رام تیرا نشانہ، تریتے دتی مان وڈیایا۔ دواپر تیرا نور جوت مہانا، وید ویاسا گیا سمجھایا۔ پُراں اٹھاراں

دے بیانا، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک جنائیا۔ تیرا ست سرُپ شاہو بھوپ کرشنا کاہنا، گھنٹیا تیرا رنگ تیرے وچ سہائیا۔ تُوں سچ سندیسہ نر نریشا دتا جگت جہانا، بودھ اگادھ سُنائیا۔ بُدھی تُوں پرے تیری منزل تُوں جوتی جاتا نُور نُورانہ، بُدھ دھار دھار پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیرا اک نشانہ، آد جُگاد جُگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ میں نو نو ڈنڈاوت بندنا کراں میرے بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں پیغمبراں دے کے سچ سندیسہ بخشش کے دُھر کلاما، کائنات پڑھائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد سندیسہ دے اگم پیغام، سچ امام دتا درڑائیا۔ تیرا نُور ظہور دے اکو اک نشانہ، جو بن ونا سو بھاپائیا۔ تُوں شہنشاہ سلطان سری بھگوانا، تیرا منتر نام ستناما، ست ست سچ سمجھائیا۔ نانک دھار گوہند پہر کے جامہ، فتح ڈنک ڈنک وجائیا۔ تیرا لہنا دینا وکھرا جگت جہانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرنی کہے در تیرے لکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھوتُوں آئیوں وار انک، انک کل دھاری دیا کمائیا۔ میرا سہاؤندرا رہیا بنک، گرہ وجدی رہی ودھائیا۔ جوتی دھار شبد دی لاؤندرا رہیا تنک، سوئی سرتی سرت اٹھائیا۔ تیرا نُور ظہور اگماتھاں پری گھنک، جتھے گھنٹیا اشارہ گیا کرائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا دو جہاناں ہووے منت، منتر اکو دینا درڑائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا پورا کردے کلج انت، انتشرن تیرے انگ رکھائیا۔ گرھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اکو رنگ رنگا دے دھرم دی پنکت، دوجی وند نہ کوئے وندائیا۔ لیکھا رہے نہ دوزک بہشت جتت، سورگ سورگاں اپنا گرہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سرنگ، سورپیر تیری سرنائیا۔ میرے اُتے چاڑھ دے رنگ، نام ندھانا اکو دے وکھائیا۔ میں مانگت ہو کے منگاں منگ، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تیرا لیکھا تنکنا کھیل اتنم تارا چند، چند چاندن تیرا نُور جوت رُشائیا۔ تُوں دین دیال سدا بخشند، بخشنہار اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی میتوں دے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ میرا بھاگ نہ ہووے مند، انتشرن دین دُنی بدلایا۔ دھرنی کہے میرے سینے پا دے ٹھنڈ، پُرکھ اکالے ہو سہائیا۔ جگ جنم دی وچھری آتما جن بھگتاں اپنے نال گنڈھ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھوساچے بھگتاں کر ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ گھٹ گھٹ نظری آ آپ، اپنا

پردہ دے چُکائیا۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، ترے گن اتیتے ہو سہائیا۔ ہر جن پوتر کر پاک، پتت پُنیت آپ بنائیا۔ گھر ٹھا کر کھول دے تاک، پردہ
 اوہلا رہے نہ رائیا۔ نور نور نے شاہ سلطانے اپنی دھار دس دے ذات، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ سچ دوارے جوڑ دے نات، گھر گھر اپنا کھیل کھلائیا۔
 دھرنی کہے میں نہمانی دھول منتاں کراں لوک مات، مہربان مہربان مہربان مہر نظر دینی اٹھائیا۔ جن بھگتاں آتم دے دے بوند سوانت، نخبھر جھرنا
 کول نا بھی آپ اٹھائیا۔ تیرا درشن کرن اک اِکانت، باہر جان دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا کعبے حقیقی مندر ساچے مٹھ گرو دوار دے دے دات، ساڈھے
 تن ہتھ اندر دیا کمائیا۔ میرے ماکا خلق دے خالقا میری آپے بچھ لے وات، واتا ورن کائنات مار جھات، اپنا نین اٹھائیا۔ دھرنی کہے میں باطن کراں
 بات، تون میرا سوامی کملاپات، پت پر میثور پروردگار نور الاہیا۔ جدھر تکاں اُدھر ہووے ساتھ، سگلا سنگ بنائیا۔ تون سرب کلا سمراتھ، پر م پُرکھ
 پر ماتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیری سرن سرنائی جاواں ڈھاٹھ، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے
 اکھ جگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اندر بخش دے سو جھی، سمجھ سمجھ وچوں سمجھائیا۔ تیری چرن پریتی دا ہووے جوگی، کپڑیاں رنگ نہ کوئے
 رنگائیا۔ تیری سچ دی کھیلے گودی، مات پت تون اک اکھوائیا۔ تیرا لیکھا سب دے ہر دے جاویں سو دھی، میں بسدھا ہو کے دیاں سٹائیا۔ تیرا بھگت
 سہیلا میرے اُتے رہے کوئے نہ لو بھی، ممتا وچ نہ کوئے ہلکائیا۔ میں سوچاں سوچدی اُنگل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، دُور دُرڈا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ہر جن ساچے مات پر گٹائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے تیرے ہون بھگت سہیلے، سبجن میت نظری
 آئیا۔ اِکو رنگ رنگے ہون گر چیلے، چیلے گر وچ سمائیا۔ تیرے ویکھن دھام نویلے، درگاہ ساچی پھول پھولائیا۔ تون آد پُرکھ اپر پر سوامی کرپا کرنی اک
 اکیلے، ایکنکار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لکھ چور اسی نالوں کر دے وہلے، جوئی جوئی نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا
 ور، ہر جن ساچے مات پر گٹائیا۔ دھرنی کہے میرا بھگتاں نال بنا دے بھائی چارا، سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ ویروا ہوئے نہ پُرکھ نار، بردھ بالاں اِکو رنگ
 رنگائیا۔ تیرے پریم دیاں ہوون دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول کہے میری آشا پور دینی کرائیا۔ میں تیتوں تکاں سب تون ظاہرا، ظاہر ظہور تیری

ہووے رُشنا ئیا۔ بھڑی میں کی دسٹاں کُچھ لیکھا ہون والا وِچ قاہرہ، کی تہر میرے اُتے ورتا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا
 ور، سچکھنڈ نواسی ساچی دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے نال بھگت سہیلے بنا کے میت، مترا دے جنا ئیا۔ تیری سچ دھرم دی چلے ریت، سنجگ ساچا
 لئے انگڑا ئیا۔ پیار بخش دینا جو یوں سنگھ ار جن نال سنگھ رنجیت، دوسرا اوٹ نہ کوئے تکا ئیا۔ سب دی کایا کرنی ٹھانڈی سیت، کلجگ اگنی نہ کوئے تپا ئیا۔
 جھکڑا مٹاؤنا اوچ نیچ، نیچ اوچ ایکا رنگ سما ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے میری خالی
 بھر دے جھولی، جھولے لین والیا تیری بے پروا ہیا۔ تیری سمجھ سکے نہ کوئے اگنی بولی، انبولت تیرا راگ دینا جنا ئیا۔ سنگر شبد بنا کے ڈھولی، دو جہان
 کرے رُشنا ئیا۔ میرے اُتے دھرم دوار ایکناکار اکو کھولیں، خالق خلق ہونا سہائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا روئی، گرہ نہجھتراں ونڈ نہ کوئے
 ونڈا ئیا۔ میرے اُتے سگن بٹھ کے گیا تند موی، محمد اپنی قسم کھائیا۔ اوہ ویکھ لے صدی چو دھویں چکی پھردی ڈولی، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ کی
 کھیل کرنا اُس دی گولی، جو صدی چو دھویں اشاریاں نال سمجھائیا۔ پہلی کنگ نوں اپنی کئی بٹھ کے اک پوئی، چارے کوٹاں دے دکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست دینی ورتا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھو میٹوں پیار دادے دے ہوٹا، ہلونا اکو اک لگائیا۔ میں دھرم دا
 لے لواں جھوٹا، سچ دیاں سنا ئیا۔ اوہ ویکھ لے میرے اُتے دُہائی پھرنی چارے کوٹاں، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرم دا نظر آئے نہ بوٹا، پت ٹہنی
 نہ کوئے مہکائیا۔ سب دا کایا بھریا جوٹھا ٹھوٹھا، لوبھ موہ ہنکار وِچ لکائیا۔ توں سوامی انترجامی آپے تٹھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جن بھگتاں پھر اٹھالے
 دھرم دے گٹا، بازو بانہہ دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ شبدی دھار بنا لے اپنے ستا، ست اپنے لے اٹھائیا۔ تیری سُنہنجنی ہووے رُتا، رُتری بھگتاں نال
 مہکائیا۔ دھرنی کہے میرا لہنا دینا ویکھ لے ابا نشی اپتتا، چیتن دھار تیری سرنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک
 دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھولے دیا کماواں گا۔ نور الہی بن کے اولے، جوتی جاتا ڈگگواں گا۔ جو کیتے قولے، اقرار سارے توڑ نہجاواں گا۔
 میرا سنگر شبد ہر گھٹ اندر موی، مولا ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنے رنگ رنگاواں گا۔ ساچا رنگ

رنگواں گا۔ جن بھگتاں سنگ نبھاواں گا۔ نام مردنگ اک وجاواں گا۔ نو دوارے آگے لنگھ، سکھمن ٹیڈھی بنک دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ شبد نادی وجا
 مردنگ، انراگی راگ الاواں گا۔ نوری جوت چاڑھ کے رنگ، جوتی جاتا ڈمگواں گا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سیج سہا اگئی پلنگ، بن پاوا چول وڈیاواں گا۔
 ست داست دے انند، انند انند وچوں دکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دی کرنی کار کماواں گا۔ سیج دی کرنی
 کار کمائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ دھر مسال اک سہائیگا۔ دپیک بال جوت جگائیگا۔ سیج وست نام دھن مال اک رکھائیگا۔ جن بھگتاں ہو کرپال، خالی جھولی
 آپ بھرائیگا۔ ہر جن ویکھ کے اپنے لال، گودی دھر دی آپ بہائیگا۔ جگت دس اولڑی چال، انوکھی آپ کھلایگا۔ جس نوں کوئی نہ سکے بھال، سو اپنی
 کل پرگٹائیگا۔ جن بھگت سہیلے ویکھ کے لال، لالن آپ پرگٹائیگا۔ جنہاں دے نیڑ نہ آوے کال، مہاکال سیس نوائیگا۔ چتر گپت نہ لیکھ درڑائیگا۔
 پھل لگا کے بھگتی ڈال، ہر جن اپنے گھر سہائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر پردہ آپ چکائیگا۔ آتم پردہ آپے
 لاہواں گا۔ بھگت سہیلا مالک بنا کے ساچے گھر دا، گرہ مندر آپ وساواں گا۔ بھو چکا چوراسی ڈر دا، پھاسی جم دی آپ کٹاواں گا۔ لیکھا رہن نہ دیواں
 چوٹی جڑ دا، چیتن چیتن وچ سماواں گا۔ ویس وٹا نرائن نر دا، نر ہر اپنا در سمجھاواں گا۔ کلجک ساچی کرنی کردا، ستجگ سیج درساواں گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج سندیسہ اک الاواں گا۔ سیج سندیسہ اک الاواں گا۔ ڈھولا گیت شبد آگم پردہ لاہواں گا۔ جھگڑا مٹا کے
 کایا مائی چم، چم درشٹی سرب بدلاواں گا۔ اکو بھو کھلا کے برہم، پاربرہم ہو کے نظری آواں گا۔ دین دنی دا اکو ہووے دھرم، دھرم دی دھار اک
 سمجھاواں گا۔ لیکھا رہے نہ کوئے کرم، کرم کانڈ دا پنڈھ مکاواں گا۔ اندروں بھانڈا بھن کے بھرم، گڑھ ہنکاری توڑ ٹڑاواں گا۔ لیکھے لا کے بھگتاں دا
 جرم، جنم اپنی جھولی پاواں گا۔ جو ہر جن آئے سرن، سرنگت اک درساواں گا۔ نیتز کھول کے ہرن پھرن، لوچن نین چکاواں گا۔ توں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، ساچی وڈیا وڈیا وچوں پرگٹاواں گا۔ سنت سہیلے دھر دی منزل چڑھن، آگے ہو کے ویکھ دکھاواں گا۔ وشن برہما شو چرنی پڑن،
 دوجا گھر نہ کوئے درساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دا محل اک سہاواں گا۔ سیج محل اک سہائیگا۔ اٹل اکو اک

رکھائیگا۔ جتھے دیکھ جوتی رہیا بل، آد انت نہ کوئے بُجھائیگا۔ لہنا دینا نہیں کوئی جل تھل، مہیئل رُوپ نہ کوئے درسائیگا۔ نہ کوئی دل نہ کوئی چھل، اچھل چھل اپنا پردہ لاہیگا۔ جن بھگت سہیلے انت جوتی جوت جان رل، رُوپ رنگ رکھ نظری کوئے نہ آئیگا۔ سچ دوار لہنا مل، ساچا گرہ اک سہائیگا۔ جن بھگتاں وچھوڑا ہوئے نہ گھڑی پل، پکاں دی جھک وچ وچھڑ کدے نہ جائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دُئی دوتی میٹ کے سل، سنگر شبد شبد سنگر نال ملایگا۔

* ۱۵ اَسُو شہنشاہی سمت نو پند سروال ضلع ہوشیار پُر ملا رام دے گرہ بھٹھے تے *

روڈا اٹ کہے ساڈا سنگھاسن چنگا، چنگی ملی وڈیائیگا۔ ساڈا گرہ دھام پوتر نالوں گنگا، گوداوری جمناسرتی ویکھے نین اٹھائیگا۔ ساڈی روپداس چمار سمیں دی پراتن منگا، روی اپنا بھو چکانیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے سچ اندا، اند اند وچوں پر گٹائیگا۔ باہروں تن وجود دے بندہ، انتر نرگن نور نور اگم اتھاہیا۔ پرگٹ ہو مہربان سورا سربنگا، مہر نظر اک اٹھائیگا۔ جن بھگتاں سیس رہن نہ دیوے ننگا، سر اپنا ہتھ رکھائیگا۔ پاوا چول سہائے جگت منجا، منجھدھار وچوں پار کرائیگا۔ سنگر دا کھیل سدا اچنہا، اچرج اپنی کل ورتائیگا۔ نام شبد وجا انتر مردنگا، دُهن آتمک راگ دے سنائیگا۔ ہر جن جگت جہان منزل جائے لنگھا، پوڑی ڈنڈے آپ چڑھائیگا۔ گرہ ویکھے جتھے نہ سوریہ کوئے چندا، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیگا۔ اکو صاحب سوامی پُرکھ اکال دے بخشندا، بخشنہار اک اکھوائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیگا۔ روڈا پتھر کہے ساڈے اُتے سنگھاسن لیا مل، ملا رام دیا کمائیگا۔ ساڈا میٹے کلکیش کلک کل، کل کلکی بے پرواہیا۔ جو سے نہیل دھام اٹل، سکھنڈ ساچے سوبھاپائیگا۔ سو سوامی گرہ بھگتاں آئے چل، جوتی جاتا دُھر درگاہیا۔ آتم پر ماتم دھار جاوے رل، نور نور وچ سمائیگا۔ لیکھا جانے جل تھل، مہیئل پردہ دے اٹھائیگا۔ سچ بھگتی داست دے کے جائے پھل، نام نامہ رنگ رنگائیگا۔ دھرنی کہے میں جاواں بل بل، بل ایسے رستے گیا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

میلا لئے ملائیا۔ روڑا پتھر کہے ساڈے بھاگ متھور، ست سچ دیئے جنائیا۔ اسیں نکلیا کلجگ اندھیرا گھور، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہوئی
 ٹھگ چور، جگت کلپنا واسنا وچ ہلکائیا۔ کوئی لیکھا میٹے نہ مور تور، تریاتوں پرے میل نہ کوئے ملائیا۔ جن بھگتاں پر بھ اپنے ہتھ رکھی ڈور، ڈوری نام تند
 بندھائیا۔ اپنے نال اندر باہر گپت ظاہر لئے تور، جگت جہانا سری بھگوانا سگلا سنگ بنائیا۔ گرگھاں منوآ من نہ پاوے شور، شوہر بانکا دے وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی سنگر دھار جائے بہرے، شبد شبدی
 میل ملائیا۔

* ۱۵ اسو شہنشاہی سمت نوپنڈ جلالاباد ضلع امرتسر اودھم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے انتر صلاح دیوے نرکار پانی، پون نظر کوئے نہ آئیا۔ اوہ سُن اگئی بانی، کی انیالا تیر لگائیا۔ اپنے اُتے جھٹ تک لے چارے
 کھانی، چاروں کُنٹاں اکھ اٹھائیا۔ ست دھرم دارہیا کوئے نہ مانی، ابھمان وچ لوکائیا۔ پر بھو پریم دی دے کوئے نہ رانی، نام شنگار نہ کوئے جنائیا۔ ست
 سروپی ملے کوئے نہ ہانی، سرتی شبدی جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ تیرا بھانا رہیا نہ کوئے دے تنائی، نمانا اپنا روپ بدلایا۔ جیواں جنتاں کرے نہ کوئے کلیانی،
 کلمے والے تیرے اُتے کلمے گئے بھوئیا۔ کھیل دیکھ لے لیش جیو پرانی، پران ادھاری کی اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ دکھائیا۔ دھرنی کہے میتوں روم روم وچوں پانی دے اشارے، اسنکھ اسنکھا دھیان لگائیا۔ اوہ دیکھ کھیل سچی سرکارے، کی
 کرتا کل ورتائیا۔ تیرے اُتے پرگٹ ہو نہہکلنک اوتارے، اوتری اپنا تھم سنائیا۔ چاروں کُنٹ تک لے دین ذنی گڑیارے، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ آتم
 برہم نہ کوئے وچارے، من مت ہوئی ہلکائیا۔ ست دھرم پاوے کوئی نہ سارے، مہاسار تھی نظر کسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کوڑا لکارے، اُچی بول بول
 سنائیا۔ جدھر تگیاں دھواں دھارے، نور چند نہ کوئے چمکائیا۔ دھرنی سچ دس تیری نیالاوے کون کنارے، نوکا اپنے کندھ اٹھائیا۔ میری نمو نمو نمو

نمِسکارے، تِس صاحبِ سِیس جُھکائی۔ جو دیوے انت سہارے، سر اپنا ہتھ لُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو
 آپ چُکائی۔ دھرنی کہے میرے اندر پانی بن پون رہیا پکار، سواس ساہ نظر کوئے نہ آئی۔ اٹھ کھیل تک زرنکار، کی کرتا کار کمائی۔ جو سندیسہ دیوے اپنی
 دھار، شبِدی شبد شنوائیا۔ چاروں گنٹ اڈنی دھوڑی چھار، خاکی خاک رُپ وٹائی۔ دین دُنی ہووے خوار، خالس رنگ نہ کوئے سمائی۔ جن بھگتاں
 کوٹاں وچوں ملے دیدار، ستمکھ ہو کے سو بھاپائی۔ جنہاں داٹوں میرا میں تیرا ہووے جیکار، ڈھولا اکو راگ سنائی۔ دھرنی کہے میں اوہناں دا سدا سدا
 سد کراں پیار، جو پیا پریتم پیار وچ سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 آد جگادی جانے اپنی کار، کرتا پُرکھ کرنی اپنے وچ رکھائی۔

* ۱۵ اَسو شہنشاہی سمت نو پینڈ ویرووال ضلع امرتسر اتم سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے انتشکرن سندیسا دیوے جل، سمند ساگراں پار دھیان لگائی۔ میرے لہنے دینے جانے مارو تھل، اسگاہاں ویکھ دکھائی۔ دُھر
 فرمان اگما رہیا گھل، بن رسنا جہوا ڈھولا گائی۔ اوہ ویکھ کھیل اچھل اچھل، اچھل چھل دھاری کی اپنی کھیل کھلائی۔ کی لہنا دینا تیرا ہونا کجگ کل، کل کاتی
 کی اپنی کار بھگتائی۔ کوڑ گڑیار نو کھنڈ تیرے اُتے دل، ست دی مایا متا موہ ہلکائی۔ پوتر رہیا کوئی نہ جل، امرت رُپ نہ کوئے درسائی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر داہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے انتشکرن پیندیاں آوازاں، بن سروناں سُن سُن خوشی
 بنائی۔ اٹھ ویکھ لے صدی چو دھویں انت نمازا، سجدے جگت دھیان رکھائی۔ پروردگار سانجھے یار کی اگما ساجن ساجا، چو داں طبق اکھ اٹھائی۔ کی آشا
 رکھ کے بیٹھا خضر خواجہ، اند اندر اسن دھیان لگائی۔ کی لہنا دینا چکائے غریب نوازا، پر م پُرکھ پر ماتم اپنا حکم ورتائی۔ دھرنی جس نے تیرا ساجن ساجا،
 سو پُرکھ زرنجن بھو بھیدا کی سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاپیا۔ دھرنی کہے میرا مالک صاحب

سلطان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کرپا کرے گن ندھان، گنوتا نور الاہیا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پڑکھ نرنجن اپنا حکم ورتائیا۔ اینکارا نوجوان، آد
 نرنجن نور کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا دیوے دان، سری بھگوان میری جھولی دے بھرائیا۔ پاربرہم ہوئے چتر سنگھڑ سیان، ست ستوادی اپنا کھیل کھلائیا۔
 سنگر شبد کر بلوان، نوجوان اک اٹھائیا۔ جو نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دیکھے میرے آن، چار کٹ دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا میٹے انت نشان، مایا
 متا موہ چکائیا۔ ست دھرم کر پردھان، آتم پر ماتم دے کے برہم گیان، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ بھاگ لگا کے ساڈھے تن ہتھ مندر مکان، کایا کعبہ
 اک سہائیا۔ امرت بخشے پن کھان، نخبھر جھرنارس چوائیا۔ شبد انادی دے ڈھنکان، انحد ناد سنائیا۔ دیپک جوت جگائے مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جن
 بھگت کرے پروان، پر م پڑکھ پر بھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گھر سوامی ملے آن، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سچکھنڈ دوار اینکار دیوے مان، اکل کل
 دھاری سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا میل ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھ کرپا کر آپ، پڑکھ اکال
 دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم دس کے جاپ، ٹوں میرا میں تیرا کرے پڑھائیا۔ میٹ مٹائے تینوں تاپ، ترے گن اگن نہ کوئے جلائیا۔ لیکھا رہے نہ اندھیری
 رات، جوتی نور چند چکائیا۔ سدا سہیل پچھے بات، باطن اپنا پردہ لاہیا۔ آتم پر ماتم جوڑ کے نات، پاربرہم برہم میلا سہج سہجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے کرپا کرے آد نرنجنا، آد پڑکھ بے پرواہیا۔ میرا سوامی درد ڈکھ بھے بھنجننا، بھو
 ساگر بیڑا پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیز نام پا کے انجنا، لوچن اکو اک کھلائیا۔ گھر ٹھا کر دے سے سوامی سجننا، میت پیارا ڈھردر گاہیا۔ جس دی اکو دھار بندنا،
 بن سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ اوہ بخشے سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس نے کھیل کرنا وچ برہمنڈناں، ورجنڈی اپنا حکم ورتائیا۔ اوہدا نام نکھی
 دھار پرچنڈنا، دو جہاناں کرے صفائیا۔ جس بھگتاں کایا مندر اندر لنگھنا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سو صاحب سلطانا سورا سرنگنا، پڑکھ اکالا اک اکھوائیا۔
 جس نے نہ مرنا تے نہ کدے جینا، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ ہر جن چاڑھنا اپنی رنگنا، رنگت اکو اک رکھائیا۔ جس ویس وٹاؤنا

دیس سہاؤنا وچ ور بھنڈنا، سمبل اپنا گرہ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکا نور جوت جگائے اگئی چندنا، چند ستار کوٹن کوٹ جس نوں سپس نوائیا۔

* ۱۵ اسوشہنشاہی سمت نوپنڈرام پڑ ضلع امرتسر سوہن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا، سو پڑکھ نرنجن دے وڈیائیا۔ کرپا کرے آد نرنجنا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، ایکنکار ہوئے سہائیا۔ گھر سوامی ملے سجننا، آد نرنجن نور الاہیا۔ جس دا دپیک اکو جگنا، سیری بھگوان وڈ وڈیائیا۔ جس نے سچ دوارے سب نوں سدنا، ابناشی کرتا اگم اتھاپیا۔ جس نے پریم پیار محبت دی چاڑھنی رنگنا، پاربرہم پر بھ اکو رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں اُس دا دوارا منگنا، در ٹھانڈے اکھ جگائیا۔ جس لیکھے لایا رویداس والا کنگنا، چم در شٹی دتی بدلایا۔ اُس دا اکو ڈنکا وچنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ جس دی دھرم دھار دی ہوئے بندنا، بندگی اکو اک درڑائیا۔ آتم پر ماتم دیوے انڈنا، انند انند وچوں دکھائیا۔ اوہ لہنا دینا مول چکائے کھنڈ برہمنڈنا، ور بھنڈ دھیان لگائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندنا، صدی چو دھویں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب اکو، ایکنکار نظری آئیا۔ جس دے ملن دی ساچی سکھو، سک اکو اک درسائیا۔ اُس دا لیکھا شبیدی دھار لکھو، اکھ اکھراں نال جڑائیا۔ دو جہان اگئی سکھیا سکھو، کرے کھیل اگم ڈھر دا ماہیا۔ دو جہان اپنا لہنا دینا نجھو، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا بھانا مناسب نے کر کے مسھو، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ اُس دا جلوہ نور نورانہ تلو اندھو، انجھو در شٹی ویکھ دکھائیا۔ میرے سجن پیارے متو، مترا دیاں جنائیا۔ پڑکھ اکال دین دیال دا کرو ہتو، ہتکاری ہو کے کھوج کھوجائیا۔ جھوٹھی کرپا کڈھو چتو، چت و تھگوری رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سورا سر بگ، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو کھجگ کوڑی کرپا میٹے اگ، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ ویکھنہارا سر شٹی در شٹی انتشکرن جگ، جاگرت جوت

اک ڈمگائیا۔ مانس مانو مانگھ ویکھے گگت، چوڑاسی وچوں پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت دھار پیا کے
 مد، مدھر دُھن دے سناہیا۔ سُرَت شبد نہ رہے الگ، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ گھر کا یا کجے کرائے جج، جُجرہ اِکو اِک دکھائیا۔ جتھے نُور نُورانہ دپیک رہیا
 جگ، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے میں دسنا حق سوامی، صاحب
 سَنگَر دینا سناہیا۔ میرے آد پُرکھ انترجامی، گھٹ گھٹ واسی تیری بے پرواہیا۔ کھجگ کوڑی کر یا میٹ دے شامی، رین اندھیری رہن کوئے نہ پائیا۔ شرع
 دی رہے نہ کوئے غلامی، زنجیر بے نظیر دینے کٹائیا۔ تیرا پیار دانا تا مُجبت وچ ہووے عوامی، عام دا لہنا دینا جھولی دینا پائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سلطانی،
 پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیری منزل اک رُحانی، رُوح بُت کرنی انتشکرن صفائیا۔ تیرے پیار وچ ستکار وچ کرتار دینی پئے نہ کوئے قُربانی، کربلیاں والا رُپ
 نہ کوئے وٹائیا۔ سچ سندیسہ نر زیشا دے دے اپنا بنا زبانی، دُھر حکم نال سمجھائیا۔ اوہ تک لے لیکھا اپنا انجیل قرآنی، کایا گرہے دھیان لگائیا۔ جدھر ویکھے
 اُدھر نظر آئے بے ایمانی، بیوہ رُپ ہوئی لوکائیا۔ ہر ہر دے اندر تک لے سَنگَر شبد پریشانی، ساتک ست ست وچ نہ کوئے سماہیا۔ نو کھنڈ پر تھی اُتے
 دسے نہ کوئے برہم گیانی، برہم و دیا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دھرنی کہے میرے محبوبا اپنی مہربان کر مہربانی، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے میرے خالقے خَلق خُدا، مخلوقے عالم تیرا راہ تکائیا۔ میرے عالی جاہ
 شہنشاہ دل رُبا، پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ میری تیرے آگے بن سجیدیاں دُعا، دولتوند کی تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا لہنا تک لے میں بھری پاپاں نال گناہ، پتت
 پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ تُوں جلوہ گر نُورِ الہ، عالمین اک اکھوائیا۔ میری بندنا سجیدیاں وچ تیرے آگے دُعا، دو حرفی سیہرنی چو حرفی کھیل دینی مُکائیا۔ نو
 ست پھیرا آ کے پا، پار برہم پر بھ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ لکھن کر وچ پُشکر دپپ آپ اُٹھا، جنبو سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ تُوں سر شٹی در شٹی دا بن رہنما، چار
 کُنٹ تیری وجے ودھائیا۔ میں سندیسہ دیواں نال ایماں، امام تیرا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنو بھگوان، دھرنی کہے تُوں والی دو جہاں، دوہری تیری کھیل دکھائیا۔

* ۱۷ اسوشہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال تارا سنگھ گلوبوا دے نوٹ * *

دھرنی کہے میرے اُتے پوے ڈنڈ، ڈنڈاوت وچ پر بھ نوں سیس نہ کوئے نوایا۔ نیتر روون نو کھنڈ، نو دوار واسنا جگت ہلکایا۔ پھری دروہی وچ ورجنڈ، چارگنٹ دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ ست ملے نہ جیرج انڈ، اتبھج سیج رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جدھر تگاں دے بھیکھ بکھنڈ، کوڑی کریا دین دنی ہلکایا۔ آتم پر ماتم پائے کوئے نہ گنڈھ، ٹٹیاں سکے نہ کوئے ملایا۔ میرے سینے انتر پائے کوئے نہ ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ آتم پر ماتم دھار ہوئی رنڈ، سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کرایا۔ دھرنی کہے میرا پیار دارہیا نہ کوئے انند، انند وچ نہ کوئے سمایا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئی نہ چھنڈ، پار برہم برہم وچ نہ کوئے ملایا۔ نوری جوت دے کسے نہ چند، چند چاندنا ڈگ نہ کوئے مگایا۔ دین دنی ہوئی بھاگ مند، مند بھاگن دے لوکایا۔ جگت جگیا سو ڈھولے گاؤندے پتی دند، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بھرماں ڈھاپے کوئی نہ کندھ، دوتی شرع نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ دھرنی کہے میرا انتشکرن سڑدا، دکھی ہو کے دیاں جنایا۔ ہر جن ساچی منزل پر بھو پیار کوئی نہ چڑھدا، ادھواٹے دے لوکایا۔ سچ دوار کوئی نہ کھڑدا، سچکھنڈ نہ کوئے وڈیایا۔ تن وجود قلعہ بنیا ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا کوئی نہ پڑھدا، سوہنگ شبد نہ سچ شنوایا۔ بھيو کھلے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن ست نہ کوئے سمجھایا۔ جدھر تگاں دین مذہب لڑدا، نام کلمیاں والی دہایا۔ نو ست گڑھ بنیا ہنکاری گڑھ دا، ست سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ میں نگاہ ماری لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمایا۔ دھرنی کہے میں دکھیاں وچوں جن بھگتاں کیتی بھال، کھوجت کھوجت دھیان لگایا۔ کوٹاں وچوں لہے گرگھ لال، جنہاں دتی پر بھو سرنایا۔ اوہ ناتا توڑ گئے شاہ کنگال، اکو رنگ اپنے انگ لگایا۔ سنگر شاہ بنا دلال، وچولا اکو اک جنایا۔ پھل لگا کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جلوہ تک نور جلال، ظاہر ظہور نظری آیا۔ کرپا کرے پڑکھ اکال، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ سچ دست دھر دی دیوے نال، دو جہاناں سنگ بنایا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، بھے بھیانک ویکھ

دکھائی۔ سچھنڈ دوار بٹھائے سچی دھر مسال، درگاہ ساچی آپ سہائی۔ ناتا رہے نہ ترے گن مایا جگت جنجال، جاگرت جوت وچ ملائی۔ نام پدارتھ کرے مالو مال، اتوٹ اٹت ورتائی۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا سنگر شبد سہیلا ہووے نال، دو جہاناں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دھرنی کہے میں دیکھاں مریداں حال، جنہاں اُتے مُرشد دیا کمائی۔ میری لیکھے لائے گھال، گھائل کیتی جو اپنے رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ سنبھال، سمبل بہہ کے دیکھے تھاوں تھانیا۔

* ۲۲ اَسو شہنشاہی سمت نو فروز پڑ چھاؤنی گوال ٹولی نرندر کور دے نوت *

اَسو کہے میرا پروشا بائی، بائیل وچ بائیل دھار یسوہ گیا سمجھائی۔ جس صلیب لے کے دتی ڈھائی، دو جہان کیتی شنوائیا۔ میرا پتا ابا نور خدائی، خالق خلق مخلوق دھار سمجھائی۔ جو لیکھا لہنا دینا پورا کرے واہو داہی، نور نورانہ اپنا پنڈھ مکائی۔ محمد لیکھا لکھیا نال شاہی، قلم نال کائنات سمجھائی۔ میرا امام اماما دھر درگاہی، مقامے حق کھیل کھلایا۔ جس دا لیکھا دھرنی دھرت دھول چوداں طبق ہر گھٹ تھائیں، دین دنی دھیان لگائی۔ مہربان محبوب بن گوسائیں، گوشے کونے پھول پھولایا۔ نوری اللہ عالمین بن کے راہی، رحمت رحم نال کمائی۔ چار یار دین گواہی، شہادت کلمے والی بھگتائی۔ نانک نرگن دھار سرگن گیا سمجھائی، شبدی شبد شنوائیا۔ پڑکھ اکالا دین دیلا اگم اتھائی، الکھ اگوچر وڈ وڈیائی۔ جس نور جوت نرائن کیتی رُشنائی، نر ویر اپنا کھیل کھلایا۔ جو سوامی انترجامی دیکھنہارا تھاوں تھائیں، دھرنی دھرت دھول دھول بھیورہے نہ رانیا۔ جس کھیل کھلاؤنا گوہند گوہند دھار ماہی، محبوب نور نورانہ نظری آئی۔ گوہند سندیسہ دیوے میرا لہنا دینا لیکھا دیکھے سال ڈھائی، ڈھونکے وچ اپنا پنڈھ مکائی۔ جس کارن بوٹا پٹیا کاہی، کائنات کلوکل جڑ اُکھڑائی۔ جس ستھر یارڑے تیج وچھائی، ماچھو واڑے خوشی بنائی۔ شبد شبدی شبد ڈنک گیا وجائی، زمیں اسماناں دو جہاناں کر شنوائیا۔ جس نے سب دا فاتحہ پڑھ کے فتح گجائی، فیصلہ حق حق سنائی۔ سو لیکھا جانے مالک دھر درگاہی، درگاہ ساچی مقامے حق سچھنڈ نور رُشنائیا۔ اوہ جگ جگ لہنا دینا دیوے چائیں

چائیں، چاؤ گھنیرا بھگتاں نال رکھائیا۔ آتم دھار پر ماتم بن کے پتاما، پاربرہم برہم اپنی گود رکھائیا۔ امرت آتم رس نچھر جھرنیوں دے جھرائی، بوند سوانتی کملپاتی آپ چُکائیا۔ انحد شبد انادی دُھن دے وجائی، انحد اناہت اپنا راگ درڑائیا۔ دیا باقی کملپاتی نوری جوت کرے رُشنائی، اندھ اگیان دے چُکائیا۔ جو پُرکھ اکلا دین دیا لا ہر جن پکڑ اٹھائے پھڑ کے باہیں، سرتی وچ سویارہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ اسوکھے میرا پروشٹا بیس دو دی دھار، بائی انک نال وڈیائیا۔ کی کھیل کرے کرتا دُھر کرتا، قُدرت داما لک دیا کمائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہووے آپ سہار، ہر پُرکھ نرنجن سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ایکنکار دے ادھار، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا پاوے سار، سیری بھگوان ویکھے چائیں چائیا۔ پاربرہم برہم ہو تیار، ترے گن دا لہنا دینا دے مُکائیا۔ ساچے بھگتاں بخش چرن پیار، میل ملاواں سچ سکھائیا۔ گھر سوامی ملے ٹھا کر یار، ٹھوکر جگت نہ کوئے دکھائیا۔ جس دی صفت کاغذ قلم شاہی نہ لکھنہار، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ سو گرگھ سنت سہیلے ویکھے وگسے سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری توں باہر دھیان لگائیا۔ جو ہر دے اندر کایا مندر دیپک نور ہوئے اُجیار، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ تنہاں دی پاونہارا سار، مہاسار تھی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ اسوکھے میرا بائیسواں پروشٹا، دوس راتی دھیان لگائیا۔ کی کھیل پر بھو کرے وچ سرشٹا، سرشٹی درشٹی پردہ آپ چُکائیا۔ چاروں کُنٹ ست دھرم دا ویکھے اِشٹا، اِشٹ دیو سوامی پردہ آپ چُکائیا۔ جن بھگتاں دھرم دا بخش دے اک نچا، نچت اپنے رنگ رنگائیا۔ اِکو اِکائی دادس کے ہندسا، زیرو صفر دے لہنے دینے دے مُکائیا۔ جھکڑا رہے نہ جیو پنڈ کا، پاربرہم پر بھ اپنا میل ملائیا۔ کھیل دکھا کے گنی گہند کا، گھر گبھیہر بے نظیر اپنے رنگ رنگائیا۔ جھکڑا میٹ کے کوڑی کریا چند کا، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ نام بھنڈارا امرت بخش کے ساگر سندھ کا، گھر گبھیہر گور آپ ورتائیا۔ جو مالک جگت جہاناں سیری بھگوانا نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لیکھا جانے ہند کا، ہند ہندوین دھیان لگائیا۔ اوہ وقت سہنجننا کرے کوڑ گڑیاری نند کا، چُغلی نندیا کھوج کھوجائیا۔ اوہ سہارا بخشے جن بھگتاں جوتی دھار بند کا، بندرابن دا کاہن گیا سمجھائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے سُرپت راجے اند کا، پیر خواجہ نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ اسوکھے میرا

دوس دہاڑا چنگا، چنگی طرح جنائیا۔ جن بھگتاں پوریاں ہوون منگاں، منگتاں جھولی دے بھرائیا۔ سچ پیار دا بخش کے انداء، اند اند وچوں سمجھائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندا، صدی چوڑھویں کھوج کھوجائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا بھگھا ننگا، غریب نمائیاں دیوے مان وڈیائیا۔ جس داشبدی دھار اگئی پنجہ، پنج آب دی دھار پھول پھولائیا۔ اُس لہنا دینا پورا کرنا گوہند دھار پری انداء، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جن بھگتاں میت سہیلا ہوئے بخشنداء، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ اَسو کہے میں دساں نال دھرم، مانس مانو مانگھ ذاتی آپ درڑائیا۔ پر بھو پیار اتشکرن دا اچا کرم، نہکرمی دیوے مان وڈیائیا۔ جھگڑا میٹنا ذات پات ورن برن، بھيو اھیدا دئے گھلائیا۔ سچ پریتی دے کے سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ جن بھگتاں نیتز کھول کے ہرن پھرن، نج لوچن نین کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا کے مرن ڈرن، چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جم کا دوت نہ آئے پھرن، سنگر شبد ہوئے سہائیا۔ ہر جن بنھ کے اپنے لٹن، پلو اپنے گنڈھ بندھائیا۔ جگت مُکا کے بھے بھو ڈرن، بھیانک ہووے آپ سہائیا۔ جو سنت سہیلے پر بھ سرنائی لاگن سرن، چرن دھوڑ خاک رمائیا۔ جھگڑا میٹ کے جنم مرن، مر جیوت روپ سمجھائیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے منزل حقیقی چڑھن، بھجن واہو داہیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، سنگر شبد وجدی رہے ددھائیا۔ سو سوامی سب دا جانے گھاڑن گھرن، گھرن بھنہنار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ اَسو کہے جن بھگتاں بھاگ متھن، میرا صاحب سنگر دئے وڈیائیا۔ جس دا پرکاش نور اگئی چن، چن چاننے بیٹھے نین شرمائیا۔ سو بھگت سہیلا بیڑا دیوے بنھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دُھر دا ایت سنائے کن، اگئی راگ جنائیا۔ مان دے کے تن وجود مائی خاک بدھ مت من، منسا سب دی کھوج کھوجائیا۔ بھيو جانا کے آتم دھار برہم، پار برہم پر بھ میلا لئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سچھنڈ نرگن پُرکھ ابناشی ہوئے آپ سہائیا۔ اَسو کہے جن بھگتو میری ڈنداوت اکو بندنا، بندگیاں والیو سیس نوائیا۔ جو سوامی دیوے نج گھر اندنا، نج آتم میل ملائیا۔ تس دا دوارا ضرور لنگھنا، حضور نوں ملنا چائیں چائیا۔ جو ست سروپی چاڑھے رنگنا، کوڑ گڑیار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہدا لیکھا نہ ہووے مندنا، مند ہین نہ کوئے اکھوائیا۔ بھيو چکائے کھنڈ برہمنڈ برہمنڈنا، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔

جن بھگتاں دیوے تھکھ انندنا، انند انند وچوں جنایا۔ ہر جن چاڑھے سچ دی رنگنا، رنگت اکو نام رکھایا۔ بائی آسوکھے میرا دھن بھاگ دہاڑا دوس جس
 وچ جن بھگتاں دا ہووے جمن، جمن جنم دا لیکھا پور کرایا۔ کوڑی ترسنا ترکھا رہے نہ تمنا، تانس روپ نہ کوئے بدلا یا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی ہووے غمنا،
 خوشیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پر بھو پیار وچ اپنا انتھکرن بنھنا، دوسرا اوٹ نہ کوئے دکھایا۔ گھر گھر وچ پاؤنا انندنا، نجاند وچ انند دے دکھایا۔ جن
 بھگتو پر بھ چرن دھوڑ سب توں اتم سریشٹ جمن، ڈرمت میل دھوایا۔ بن ہر کرپا ملے نہ گوپال موہن مدنا، مادھو نظر کسے نہ آیا۔ جس سوامی جگت
 اشارے نال کسے نہیں سدنا، سو سنگر ہووے آپ سہایا۔ جو لیکھا جانے اعلیٰ ادنیٰ، غریب نمانیاں کو جھیاں کملیاں گلے لگایا۔ اُس دا ڈنکاراؤ رنکاں وچ
 اکو وچنا، واحد کلمہ کائنات کرے شنوایا۔ دیکھ جوت نور نورانہ اکو جگنا، تیل باقی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا بھگت وچھل گرور
 گردھارا ایکنکارا پروردگار سانجھیا نور الہ بے پرواہ جن بھگتاں لیکھے لاوے مات لوک وچ جمن، آگے جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ آسوکھے میرا سوامی خالق خلق، نور نورانہ نوجوانا اک اکھوایا۔ جو سے گرہ مندر ہر
 گھٹ انتر پچھے پلک، پلکاں اوہلے ڈیرہ لایا۔ اوہ دیکھنہارا پرکاش آکاش فلک، پروردگار سانجھیا نور الہیا۔ جس دی جن سنتاں اندر اکو جوت دی جھلک،
 جھاکیاں ساریاں بند کرایا۔ چرن دھوڑ دالا کے تلک، جگت دی تلکن بازی وچوں باہر کڈھایا۔ من دی منسامیٹ کے کڑیاں دھار نندت، ست سچ دے
 سمجھایا۔ اوہ لیکھا جانے چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ والی سمت، دہ دشا اپنا بھيو چکایا۔ گرگھ گرگھ پیاریاں سنگر شبد بخش کے ہمت، نام حوصلے دے ودھایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کھیل کہے میرا سوامی جگ جگ کھیدا، کھیلنہار کرتار۔ جگ جنم
 دے وچھڑے شبدی دھار میلدا، سرتی سرت دے ادھار۔ جوت پرکاش دیکھا بن باقی تیل دا، نور نورانہ پاوے سار۔ جھگڑا مکاوے لکھ چوڑا سی
 دھرم رائے دی جیل دا، جس جن بخشے چرن پیار۔ گرہ مندر سہا نویل دا، درگاہ ساچی دیوے گرہ نیار۔ جتھے لہنا دینا واحد ایکنکار اکیل دا، یکے بعد

دیگرے نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ہرجن ساچے سجن سہیل دا، صاحب سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پاربرہم پت پر میشور اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۴ آسوشہنشاہی سمت نوپنڈ جیٹھووال ہر بھگت دوار دلحیت سنگھ دے نوت *

دھرنی کہے میں بھگت پیار بھکھی، جگ جگ بھگتاں راہ تکائیا۔ بھاگ لگاؤن میری کھھی، مینٹوں ملے مان وڈیائیا۔ میرا انتشکرن رہے نہ دکھی، دکھ دلدر ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرا اجل ہووے کھھی، ہرجن ویکھاں چائیں چائیا۔ جنہاں دا لہنا کئے الٹی کھھی، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ میں سد سکھنا رہی سکھی، پر بھ چرن سیس جھکائیا۔ میرے صاحب اپنیاں بھگتاں منزل کرنی اچی، اچ اگم دینی وڈیائیا۔ میری ماٹی خاک ہووے سچی، سچ سنجم نال ملانیا۔ میری گنڈھ پوے جن بھگتاں تیریاں پتیں، جگ جگ جنہاں دے نام دی وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے گہر گبھیرا، سنگرو تیری سرنائیا۔ میرے سوامی دھر دے پیرا، پیرن پیر تیری وڈیائیا۔ تیرا بھگت سہیلا میں ویکھاں جگت ہیرا، ہرجن ساچا سو بھاپائیا۔ جس نوں امرت تیرا ملیا رس نیرا، امیوں رس دتا چوائیا۔ مینٹوں سندیسہ دے کے گیا کبیرا، شبدی شبد درڈائیا۔ دھرنی دھولے رکھیں دھیرا، سنتو کھ نال جنائیا۔ تکیں نال اپنی نظیرا، بے نظیر وکھائیا۔ جس نے تیری بدلنی تقدیرا، کلجگ کوڑی کر یا میٹ مٹائیا۔ نام کھنڈا پھر شمشیرا، شرع دے لیکھے دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی تیرے بھگتاں تکاں راہ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میں ویکھاں تھل اسگاہ، سمند ساگراں کھوج کھوجائیا۔ کون ویلا ہرجن تیرا جائے آ، لوک مات لئے اگڑائیا۔ میرے سینے چرن دے کاکا، قدم قدم نال بگسائیا۔ میں خوشیاں وچ پھراں نال چاء، چاؤ گھنیرا اک درسائیا۔ دھن بھاگ میرے اٹے تیرے لینگے تیرا ناں، ناؤں نرکارا تیرا گائیا۔ جنہاں جھگڑا نہیں سورتے گاں، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ تیرا دھرم نشانہ دین جھلا، چارے

کُنٹ کُنٹ دکھائیا۔ میری آد پُرکھ ایہو دُعا، پروردگار تیری سرنائیا۔ تُوں بھگتاں پچھے میرے اُتے جاویں آ، نرگن سرگن رُوپ پرگٹائیا۔ میرا انتم لہنا دینا دسیں مُکا، کُجک کریا کوڑ رہے نہ رائیا۔ تُوں سوامی مالک اک خُدا، پاتشاہ اگم اتھاہیا۔ تیرے نالوں نہ ہوواں جُدا، جُز دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرے سوامی رہنما، رحمت اپنی دینی کمائیا۔ تیرے چرن کول میں سیس دیواں نو، جُھک جُھک لاگاں پائیا۔ تُوں بھگتاں ہونا آپ سہا، سہانک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ایکو بخشنی سچ سرنا، سرنگت اکو اک رکھائیا۔

* ۲۶ آسوشہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال دلپ سنگھ گلوبو ا دے نوت *

دھرنی کہے میرے نرنکار، سرجنہار تیری سرنائیا۔ چرن کول جاواں بلہار، بلہاری بل اپنا آپ رکھائیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سرجنہار، سر سر رزق سبائیا۔ جُک چوکڑی کھیل اپار، اپرپر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں کرے پیار، بھگت سہیلا اک اکھوائیا۔ جو تیرے نام داکرن جیکار، دین دنی جگت درڑائیا۔ تیری دھوڑی لاون چھار، چرناں خاک رمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کُجک ناتا جوڑنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیکھ دکھائیا۔ قُدرت دے قادر سانجھے یار، مولا میرے اگم اتھاہیا۔ میری کوچھی کملی دی سُن پکار، رو رو دیاں سُنائیا۔ نو ست دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ بن تیرے بھگتاں تیرا نام سکے نہ کوئے اچار، ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ میں ہوئی بڑی ڈکھیار، ڈکھاں بھری لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ چڑھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں رنگ چاڑھ دے گوڑھا، گو بند تیری اک سرنائیا۔ پتر سگھڑ بنا کے مورکھ موڑھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھر دا جلوہ دے دے نورا، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ جن بھگتاں اپنا پریم بخش دے پورا، پورن سنگر ہو سہائیا۔ جو تیرا نام کرن مشہورا، چاروں کُنٹ ڈنک سُنائیا۔ تُوں لیکھاتک لے موسیٰ نال کوہ طور، تریا دے مالک اپنا پردہ لاہیا۔ ست سوامی ہو کے حاضر

حضور، حضرتاں دے حضرت سر میرے ہتھ رکھائیا۔ میں تیری داسی سد مزدورا، جگ جگ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میللا لینا ملائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اندر بخش دے سانت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ ایہہ ساڈھے تن ہتھ تیرا پرانت، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ دے نات، چھٹکی لو دے لگائیا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ ست سچ سنا دے گاتھ، ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ توں مہربان پُرکھ سمراتھ، پر م پُرکھ اک اکھوائیا۔ میں نہانی ناتھ انا تھ، دینن ہو کے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری جھولی دے بھرائیا۔ دھرنی کہے میرے گہر گمبھیر ساگر سندھ، تیری دھار بے پرواہیا۔ امرت بخش اگنی بوند نیترو گے کوئے نہ ہنچھ، ہنچھواں ہار نہ کوئے بنائیا۔ ہر جن بنا اپنی بند، بندو اپنی لے پرگٹایا۔ جن بھگتاں میٹ دے چند، چنتا چکھا دینی گوائیا۔ توں داتا گنی گہند، گہر گور تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں تیرا آد جگادی ساک، سجن اک اکھوائیا۔ تن وجود کر دے پاک، پتت پُنت دے بنائیا۔ درشن دے کے آپ، اپنا رنگ رنگایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ہووے جاپ، دوجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ جگت میٹ کے تینو تاپ، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچی وست دے کے اپنے ہاٹ، تن خزانہ دینا بھرائیا۔ جو سنت سہیلے بھگت تیرے در تچے مار کے واٹ، اپنا پندھ مکائیا۔ جنم کرم دی پوری کرنی گھاٹ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سنگھ دلپ بخشنی شانت، امرت آتم جام پیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا درشن ہووے اک اکانت، گھر سوامی گرہ مندر اندر نظری آئیا۔

* ۲۷ اسو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر اجیت سنگھ بٹالا دے نوٹ *

سوریہ کہے سُن چٹا، چن چٹا دیاں جنائیا۔ اوہ تک گوہند والا کتا، کائنات وچ سمجھائیا۔ جس تیرا تکیا بٹا، حد حدوداں پھول پھولائیا۔ اوہ لیکھا جانے وجود تئا، ماٹی بھانڈیاں بھیونہ رائیا۔ جگت جہان تک لے اٹھا، نچ نیتز لوچن نین نہ کوئے گھلائییا۔ پر بھ دیونہارا سب نوں ڈٹا، ڈنڈا شبد ناد اٹھایا۔ جس نو

گر گردیو نظری آئی۔ میرے سامنے لکھ چوراسی دی تقدیر، تگبر نال اپنی آپ لئے انگڑائی۔ میرے آگے بودھ اگادھی تدبیر، طریقہ سمجھ کوئے نہ پائی۔
 میرے سامنے شرع دی شمشیر، شہنشاہ رہیا دکھائی۔ میرے کول دین دُنی دِگِیر، چاروں گنٹ بیٹھی ڈھیریاں ڈھاہیا۔ میرے کول پاتشاہ وزیر امیر فقیر،
 کنکے بیٹھے اکھ اٹھائی۔ میرے کول لیکھا اوہ بے نظیر، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ مینوں اک ڈر لگدا جس ویلے شبد دا انیلا دیکھاں تیر، بنا کھی توں مکھ
 سب دے دئے بھوایا۔ مینوں ایوں لگدا اوس پنج پوہ نوں اشارہ دے دینا میں پیراں دا پیر، دین دُنی نالوں ناتا جانا تڑائی۔ گل وچ الفی شاہ بنے فقیر،
 فقرہ اکو ڈھولا گائی۔ چن کہے سوریه مینوں آوے مول نہ دھیر، دھیرج سکے نہ کوئے دھرایا۔ اوس چڑھدی دِشا نوں جانا پھیر ستاریاں دی سطح اُتے بنی
 بھیڑ، بھجن سارے واہو داہیا۔ اکونجا دھار اندر پینی پیر، دکھ سکے نہ کوئے مٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم
 اک ورتائی۔ سوریه کہے میرے چاندنی چند پیارے، پریمیا پریم وچ جنائی۔ کیوں تیرے نال میل ہو یا ستارے، چند ستار ملی وڈیائی۔ کیوں پروردگار دے
 بنے ڈارے، دُلھے اپنا روپ بدلایا۔ کیوں اُمت ہوئی بے سہارے، کی تہاڈے وچ وڈیائی۔ کی محمد دئے اشارے، صدی چوڈھویں گیا سنائی۔ کیوں
 سلام کردے رہے چار یارے، سجریاں وچ سیس جھکائی۔ چن کہے اسیں سارے اُس دے برخوردارے، بال نئے سو بھا پائی۔ جس دے حکم وچ جگ
 چو کڑی گزارے، چو دس اوسے دارنگ رنگائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے کھیل تگے پارے، اپر پر سوامی دتے دکھائی۔ ساڈے نشان پچھے انگنت
 غریب گئے مارے، زردوشیاں کھل لہائی۔ اوہ سارے دے سارے رہے پکارے، پر بھ آگے سیس نوایا۔ نالے چاروں گنٹ تگن دارو وارے، بن نیناں
 نین اٹھائی۔ اوتاراں پیغمبراں گرو آں نوں کہن تیس سارے بولو اک وارے، اک آواز لگائی۔ ہن پرگٹ ہو جا نہ ہکنک کل کلکی اوتارے، اوہلے وچ
 اوہلا نہ کوئے رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ چن کہے سوریه میری نئی گل، سمجھ سچ دیاں
 سمجھائی۔ میرے صاحب دی ویکھ رمز، کی رمضان مہینے وچ کھیل کھلایا۔ جو اشارہ دتا نرگن سرگن دھار غوث ہمز، جگت جہان سمجھائی۔ جو بھیو کھلایا
 شمس، تبریز نین اٹھائی۔ سو وقت ویکھنا کس بدھ سب نے ہونا بھسم، بھیو بھیو وچوں جنائی۔ میں سوگند کھاواں قسم، ایمان نال درڑائی۔ جس نوں محمد

مَیَا اِسْم، اعظم بے پرواہیا۔ اوہ میرا لہنا دیکھے چشم، چشمے دیدِ نُوْر الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگادی جگ اپنی آپے جانے رسم، رواج جگت نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۸ اَسُو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر امیر سنگھ گلاٹی دے نوٹ * *

چند کہے سُن ستارے، تار ستار دیاں جنائیا۔ سوادھان ہو متر پیارے، دوستا لے انگڑائیا۔ پیغمبراں تک اشارے، کی بن سینت رہے سمجھائیا۔ نگاہ مار دھرتی اُتے وچ سنسارے، چاروں کُنٹ اکھ کھلائیا۔ صدی چوڈھویں کی پکارے، کوک کوک سنائیا۔ کی لہنا دینا دیوے پروردگارے، سانجھیا رگم اتھاپیا۔ جس دے جگ چوڈھویں سب نے لئے سہارے، سیس چرن کول لکائیا۔ اوہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا دُھر درگا ہی میت مُرارے، کی اپنی کل ورتائیا۔ اوہ نُوْر نُوْرانہ نوجوانا سِری بھگوانا ہووے ظاہرے، ظاہر ظہور اپنی کل ورتائیا۔ جس دا لیکھا قدیم دا وچ کاہرے، قہقہہ لگا کے دیاں سنائیا۔ اُس دا بھيوَ نہ کوئی جانے جیو گوارے، بُدھی وچ سمجھ نہ کوئے جنائیا۔ اوہ لہنا دینا سب توں دیوے باہرے، باہرہال اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا صاحب بے پرواہیا۔ ستار کہے چند نُوْر نُوْرانے نُوْری، ست دیاں جنائیا۔ اوہ مالک صاحب حضور، حضرت بے پرواہیا۔ جو آد جگاد سدا دستوری، سب کچھ اپنے دست رکھائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گر کرن مزدوری، بھگت سہیلے سیو کمائیا۔ اوہ سرشٹی جگ چوڈھویں لیکھا جانے کوڑی، کوڑ کُٹب کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں بخش کے چرن دھوڑی، ٹکے نام خاک رمائیا۔ سو کلجگ انتم پائے فتوری، فتویٰ سب دے اُتے لگائیا۔ اپنا حکم ورتے ضروری، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيوَ آپ چُکائیا۔ چند کہے سُن ستار میت، دلدار دیاں جنائیا۔ ویکھ اُس خُدا دی ربیت، جس نے مندر مسیت دتے سہائیا۔ جو سب گھٹ وسے بھیت، بھیتر ڈیرہ لائیا۔ جو ہر گھٹ وسے چیت، چیتن ہو کے کھیل کھلائیا۔ اوہ لکھ چوڑا سی پر کھنہارا نیت، نیتن نیت دُھر درگاہیا۔ جس دے حکم وچ صدی چوڈھویں رہی بیت، کلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔

اوہ لیکھا جانے جیو جنت کوڑے ریٹھ، رس مٹھت پھول پھولایا۔ جن بھگتاں ہتھ رکھے اُتے پیٹھ، پشت پناہ دے اُکایا۔ دُھر دا مارگ لائیٹ دس کے اِکو بیٹ، بٹوین دا لیکھا دے چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم آپ ورتایا۔ چند کہے ستاریا سُن لے ست، ست دیاں جنایا۔ کی سندیسہ دیوے پر میثور پت، بنا پترکا رہیا درڑایا۔ جس دا کھیل سہاواوت، وطن دا مالک ویکھ دکھایا۔ اوہ نُور نُورانہ ہو پرگٹ، پرگنے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اُس دا لیکھا شبدی دھار دیواں دس، کلمہ کلمے نال جنایا۔ جس کسے دا چلن نہیں دینا کوئی وس، وصل اپنا اک دکھایا۔ کھیل کرے ہس ہس، ہستی دا مالک دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتایا۔ ستار کہے چند مینٹوں انتر آوے نظر، بن نیناں دیاں جنایا۔ سنا دُھن دُھر، شبد اگئی ہووے شنوایا۔ میرا محبوب کرے فضل، رحمت حق کمایا۔ میں اُس دی سناں غزل، جو بنا نغمیاں رہیا درڑایا۔ جس نے انصاف کرنا عدل، دین دُنی لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جس اپنا رُپ لینا بدل، ویس اوہیسا آپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ چن کہے سُن ستارے نُورانی، نو نو دیاں جنایا۔ میرا محبوب کرے مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جس جانا بھارت وچوں جوہ بیگانی، جوہاں جنگلاں کھوج کھوجایا۔ اُس لیکھے لاؤنی بدھک دی کتھا کہانی پُرانی، پورب دا لیکھا سنگ ملایا۔ روپداس دی کوڈی کسیرا سنگ رکھے پُرانی، پُرکھ پُرکھوتم اپنا تھم ورتایا۔ اگئی ماگھ دوس ہووے رُوحانی، نوجوانے اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میل لے ملایا۔ ستار کہے سُن دُھر دے چاندو، سچ دیاں جنایا۔ حق محبوب بنے پاندھو، بھجے واہو داہیا۔ نرگن دھار بدلے سوانگو، سوانگی اپنا سوانگ رچایا۔ جس لیکھا دسنا ہانگ کائگو، کاگ ہتھ نال اڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ چند کہے سُن ستار دُھر دُلا رے، دھرم دھار جنایا۔ ایہہ کھیل سچّی سرکارے، ہر کرتا اپنے تھم وچ کرایا۔ جس نے اک دی دھار دو نال رکھنے لکھارے، لیکھ لیکھنی پچھلی دے گواہیا۔ پنچ پوہ بھیو کھول کے سارے، پردے پردیاں وچوں چُکایا۔ گل الفی پا بولے وکھری زباں جیکارے، بے بے کار سنایا۔ سمند ساگر تلن نین اگھاڑے، اکھ اکھ وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل دُھر دا ہر، دُھر دا سنگ آپ بنائیا۔ ستار کہے چند سچ دس دے یار، کی کرتا کھیل کھلایا۔ ذرا نگاہ مار، آگے لے انگڑائیا۔ کی تیغ بہادر دا اُدھار، کی نانک لہنا جھولی پائیا۔ کی گوبند گیا اُچار، شبد شبدی ناد سنائیا۔ کی لیکھا کلکی اوتار، نہہکنک کی وڈیائیا۔ امام اِماما کس بدھ پاوے سار، نُور نُورانہ دُھر درگاہیا۔ کی چار جگ دے شاستر رہے پکار، کوگ کوگ سنائیا۔ کی صدی چو دھویں رو رو کرے اظہار، نیناں چھبر لائیا۔ ڈھاکا کہے میرے اُدر وچ میرے پیٹ وچ میرے جسم وچ میرے اسم وچ اوہ پیار، جس پیار دی دھار محمد نین اُٹھایا۔ کسے نال نہیں کوئی تکرار، جھگڑا جھگڑے وچ نہ کوئے جنائیا۔ میں نگاہ مارد کی کھیل ہو یا کس بدھ ہو یا ووار، دجلا فرات دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ ستار کہے چند سُن کلمیاں توں باہر اگئی بولی، کی انبوت رہیا جنائیا۔ جس دی سمجھ نہ آئے کسے چولی، چولا نظر کسے نہ آئیا۔ جس دا شبد اگما ڈھولی، ڈھولک چھینے رہیا کھڑکائیا۔ میں تیتوں سچ نال دساں ہوئی ہوئی، کی صدی چو دھویں میتوں رہی سمجھایا۔ وے تاریا وے چندا وے چندا وے تاریا اوہ نگاہ مار لے تند تک لے موئی، جو مولا اپنا حکم سنائیا۔ تن رنگ دے بستر پہن کے ڈھاکے وچ جائیگی صدی چو دھویں دی گولی، گولک شرع والی ہتھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا نور اک چکائیا۔ صدی چو دھویں کہے تارا چند اپنیاں کرو نہ کوئے دیلا، دیلاں والیاں دیاں جنائیا۔ سمت شہنشاہی اٹھ دیاں درگاہ وچ منظور نہ ہون اپیلا، دعویدار رہن کوئے نہ پائیا۔ شرع دے بستر رنگ چڑھے نہ کوئے نیلا، نیلی دھار دا مالک نیلے والے نال اپنا حکم بنائیا۔ جس دیاں دین مذہب چھوٹیاں چھوٹیاں تحصیلاں، دو جہان دا مالک کی اپنی کار بھگتائیا۔ ذرا کھیل ویکھنا کیہرا خوشیاں والا ہوئے مہینہ، مہربان کی اپنی کل ورتائیا۔ جو لیکھ لکھیا بغدادی مکہ مدینہ، مقبریاں دے لیکھے دے چکائیا۔ جس وچ کوئی کر نہ سکے ترمیما، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چو دھویں کہے میں پھیرا مار کے پھر آوانگی پہلی گھر، مگر لا لیکھا سارا دیاں سمجھایا۔ کیوں شہنشاہی سمت اٹھ بھگتاں دا بھگتاں نال ہو یا غدر، جھگڑے دا جھگڑا کون بنائیا۔ جس شرع شریعت دا اُمت اُمتی دا لہنا دینا دینا بدل، بدلی کرے تھاؤں تھانیا۔ جس اپنی کوڑ دھار نوں کر کے قتل، قاتل مشمول دا لیکھا دینا مکائیا۔ نوں دھار دا نوں وسا کے وطن، بے وطنان

ہوئے آپ سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ اپنے ہتھ رکھانیا۔ صدی چوڈھویں کہے دے تارا چند کی
 کہندی کرشن دی رادھا گونی، گوپال کی جنانیا۔ جس دے تیر نہ ساڑھی نہ دھوتی، انگی انگ نال نہ کوئے جھہانیا۔ نہ ہسدی نہ روتی، مسکراہٹ وچ بل
 نہ کوئے ہلانیا۔ جاں میں نگہ ماری اکو نور نورانی جوتی، جو جوت جوت وچوں نظری آنیا۔ اوہ سندیسہ دیوے اک اکلوتی، اک اکل رہی جنانیا۔ چڑھدی
 دشا جان لگیاں صاحب دے کول ہوویگی رومی ٹوپی، چاروں گنٹ اکو جہی نظری آنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا
 کھیل آپ کھلانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دستاں نال اشارہ، سچ سچ سمجھانیا۔ جدھر جاویگا میرا پیر ظاہرا، ظاہر ظہور اپنی کھیل کھلانیا۔ سمت ناویں دا
 نواں ہووے نظارہ، نو نو اپنا رنگ رنگانیا۔ جس دے سنگ بھگتاں ہووے سہارا، صوفیاں سو بھاپانیا۔ اوہدے کول ہووے گا اک نگارہ، جو دھونسا دتے
 دھر داماپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے محبوب دے کول کھیا
 ہووے اک واک، الف بے الف بے الف دوویں سنگ بنانیا۔ نال چند اشارہ کرے چوڈھویں رات، چوڈس نور نور کرے رُشانیا۔ چند ستار رُپ پرگٹا
 کے آپ، اپنی لئے انگڑانیا۔ نال لیکھا ہووے توں میرا میں تیرا جاپ، دوسر اور نہ کوئے پڑھانیا۔ اک شرع دا ہووے گھاٹ، کنارے جگت والے
 جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملانیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا سوہنا ہونا لباس، لب پریم نال رنگانیا۔
 شکر پھرے آتوں آکاش، کلمہ محمد نال گانیا۔ چار یاری آگے بچھے کرے تلاش، خوشیاں وچ بھجے واہو داہیا۔ میرا پروردگار دے شاباش، سر میرے ہتھ
 اُکھانیا۔ میری پراتن پوری ہووے آس، ترسنا ترکھا بھجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگانیا۔ صدی
 چوڈھویں کہے نور میرا نیلی دھار اسمانی، اسم دھر دے نال جنانیا۔ میں سوگند کھاواں میحد قرآنی، آیت شریعت نال ملانیا۔ نال جوڑ محمد والی قربانی،
 کر بلے دا لیکھا نال رلانیا۔ میرا لہنا دینا دو جہانی، دوہرا سندیسہ دیواں تھاواں تھانیا۔ میرا پیر پیراں دا شہنشاہ سلطانی، پیغمبر آگم اتھاپیا۔ جس دا اکو پد زربانی،
 دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلانیا۔ تارا چند کہے صدی چوڈھویں کی کھیل کرے

الہ، علیحدہ سب توں دے سمجھائیا۔ جس نے سب دا بننا ملاح، بیڑے اپنے کندھ اٹھائیا۔ اُس نوں ولیا کہنا خُدا، تے علیا اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ نجف دا
 لہنا دینا دے چکا، کوفا اپنا سنگ بنائیا۔ جنہاں دی لیکھے لا کے دُعا، سمت شہنشاہی نو دے وڈیائیا۔ لہندیوں چڑھدے ہوئے رواں، روانگی اپنے ہتھ
 پھڑائیا۔ کی اُس دی صفت کراں، جو صفتاں دا مالک اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔
 صدی چوڑھویں کہے گولی دی پوشاک تے ہندسہ لکھیا ہووے ست سَو چھپاسی، ست ست نال وڈیائیا۔ ست اٹھ پندراں تے چھ اکیاں دی راسی، محمد دا لہنا
 گوہند نال پور کرائیا۔ ایہہ اچرج کھیل اگم تماشی، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ میں دُور دُراڈی اپنی رکھی آسی، نچے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ صدی چوڑھویں کہے ست سَو چھپاسیاں دی اکو بنے پوشاک، نو نو ست ست اکو رنگ
 رنگائیا۔ اکو محبوب ہووے اکو ہووے چاک، اکو ڈھولا گیت شنوائیا۔ اکو کعبہ ہووے تے اکو نظری آئے تاک، اکو گوہند نال وڈیائیا۔ اکو تکر ہووے
 اکو وٹا ہووے سیر چھٹانک، دُوبی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ اکو نام ہووے نہ جست ہووے نہ ٹانک، بہتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ اکو آسو ہووے راک، اکو
 گوہند سوہا پائیا۔ اکو حرف نظری آوے پاک، صاف ستھرا لکھ کے دینا سجانیا۔ نال اللہ ہو دی ہتھ وچ ہووے چھاپ، چھلا اور نہ کوئے چھہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ تارا چند کہے اچ وقت سہیلا، مہمان بیدو دتی وڈیائیا۔ جو اپنے کھیل اگمی
 رہیا کھیلا، خالق خلق وچ سمائیا۔ اوس دا رُپ انوپا سب توں نویلا، رنگ وچ اپنا رنگ چھپائیا۔ جن بھگتاں وقت ہون نہ دے دُھیلا، دو جہاناں ہوئے
 آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ تارا چند کہے ساڈا وقت سہاوامات، متا کے گھر پکائیا۔
 صاحب سلطانا انتم ساڈی بچھے بات، مالک خالق ہوئے سہائیا۔ اُمت اُمتی توڑ کے نات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ لیکھا دس کے ساچو ساچ، ست سچ وچوں
 پرگٹائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، گر اوتار پیغمبراں دے دکھائیا۔ لیکھا جانے دو جہاناں سری بھگوانا آپ، آپ اپنا رنگ دکھائیا۔ سچ سندیسہ دتے کائنات،
 سنہیہرا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے کول پُرانی

چٹھی، نیو پیغمبر و رسولو دیاں دکھائیا۔ جس دی سمجھ آئے نہ کسے وچ لپی، اکھراں نال اکھرنہ کوئے ملائیا۔ جیہڑی بنا مہینیاں برسوں توں باہر متی، متر پیارے دتی بنائیا۔ ایہہ بھگتاں نال سدا پریم رس وچ مٹھی، انڈھی کار کمائیا۔ ایہدے وچ لیکھ چڑھدی دشا گرگھ سنگھ نے سرتے پگ رکھنی کالی چٹی، دوویں دھار سہائیا۔ مستک لاوئی ہاے والی ٹپی، سنہری رنگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنی کھیل کھیلے جو اپنے آپ آپ مٹھی، جس نوں مٹھیا کر سکے کوئے نہ رائیا۔

* ۲۹ اسو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات نوں ساڈھے گیاراں وجے جسبیر کور اٹاری دے نوٹ *

لاڑی موت دس کی آئی کہن، کی رائے دھرم حکم سنائیا۔ کیوں پٹھے کیتے نین، الٹی اکھ بنائیا۔ لاڑی موت کہے میرے پر بھوساک سجن سین، سوامی تیرے چرناں سیس نوائیا۔ میں کوئی بھگتاں نوں کھان والی نہیں ڈین، جگ جگ ساچی سیو کمائیا۔ میرے واسطے لکھ چوراسی وھندا وھن، انگنت جیو جنت میری جھولی وچ بھرائیا۔ میں تیرے چرن کول سچ سرنائی آئی بہن، ست سچ دیاں سنائیا۔ اوہ تک جھڑت اک دوجے نال کھن، زور واہو داہی لگائیا۔ نالے اشارہ کرن کی رام نے لیکھا لکھیا وچ رمان، سیتا ست درڑائیا۔ کی بھرنگو اشارہ کیتا اتے ترین، کڈلپاں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ لاڑی موت کہے پر بھو میرے کول حکم دستی، رائے دھرم دتا جنائیا۔ جھڑتاں چڑھی مستی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ سب دی آسا پھرے ندی، بھجے واہو داہیا۔ میں ونجارن تیرے جس دی، صفتاں نال صلاحیا۔ کھیل مکنی سی تت اٹھ دی، اٹھ کنگ دے ڈھائیا۔ ترپت دی بھین اڑنی سی سدی، جسبیر کور لیکھا تیرے چرن لکائیا۔ اُس دی لپیا رکھ لے سمت اگی، جو نورنگے ہار گل تیرے وچ پائیا۔ جے آيو جگت جہان وچ اوہدی گھڈی، گھائے پچھلے پور کرائیا۔ جگندر دی آيو اوہدے لیکھے وچ ویہہ سال سٹ دے، نو سال ترپت دی نال ملائیا۔ دھر دے مالک دھر دی وست انج دے، بدھک دا درد دینا مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر صاحب ہتھ

رکھائیا۔ لاڑی مَوّت کہے میٹوں دسدی اوہدی خوشیاں والی بانہہ، جو تیرے سیس اُتے گھمائیا۔ نال دسدی بٹن کور بڈھی ماں، جس نوں دادی کہے
 لوکائیا۔ اوس میٹوں سنیہڑا دتا حکم سنایا نال چا، چاؤ گھنیرا اک سنایا۔ پہلوں پر بھ دے چرن لینا تھاں، بندنا کر کے سیس نوایا۔ گل پلو لینا پا، نیر نین
 شرمائیا۔ اپنی کیتی اُس دی کرنی دوہاں دا لہنا دینا چرن ٹکا، در ٹھانڈے آپ ٹکائیا۔ پھیر حکم سننا بے پرواہ، کی سنیہڑا دیوے اگم اتھایا۔ جس نے اپنی
 بچی لئی بنا، سمت شہنشاہی اٹھ دئے گواہیا۔ اوہ لاڑی مَوّت ضرور تیرے کولوں لئے چھڈا، رائے دھرم دا حکم نہ چلے رایا۔ آپے بنے پتا ماں، ہوئے
 صاحب سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ لاڑی مَوّت کہے پر بھو تیرے ہتھ سب دی تقدیر،
 تیری بے پرواہیا۔ میں پھراں تیری شرع دی نال تدبیر، جگ چوکڑی بھجاں واہو داہیا۔ میں رہن دتا نہیں کوئی پیر فقیر، شاہ سلطاناں خاک ملاہیا۔
 میں گر اوتار پیغمبراں نیئی وہا دتے نیر، شیر خوار بچے نہاں ہیٹھ دباہیا۔ میری ایہہ بینتی میں اخیر، تیری چرن سرن سرنایا۔ اٹھ سنگ تون پہلے جسبیر
 دی ہر بھگت دوارے وچ ضرور آوے تصویر، سچ سنگھاسن اُتے دینی ٹکائیا۔ اوہنوں بنھنا پیلے رنگ دی نال لیر، سوا گز نال دوشالہ دینا سہایا۔ سوا پنج رپے
 دا پرساد کرائے اوہا ویر، رنجیت اپنی ہتھیں سیو کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں ہونا آپ سہایا۔ لاڑی
 مَوّت کہے میٹوں نو سال دا چیتا، ماتا پتا بھین بھائی جسبیر دا سمجھ سکیا کوئے نہ رایا۔ تون یاد کر لے جیہڑا بچن کیتا وچ کھیتا، پٹھ اوہدی انگلی اُتے جھہایا۔
 نالے ہس کے کہا سی تیری زندگی دا میرے کول ٹھیکا، باقیوں نالوں ناتا دتا تڑایا۔ ایہو سوہرا تے ایہو پیکا، ماتا پتا ایہو اکھوایا۔ نالے پھڑ کے پٹھا ہتھ سی
 ویکھا، چارے انگلیاں انگلیاں نال دباہیا۔ پھیر خوشیاں وچ کہا خوشی دی لوں گا بھیتا، پھیر زندگی زندگی تیری جھولی پائیا۔ تون ہی دھی تے تون ہی میرا
 بیٹا، ایسے کر کے دینی مان وڈیایا۔ لاڑی مَوّت کہے پر بھو میں اوہناں ول کدی نہ ویکھاں، جنہاں تیری اوٹ تکایا۔ میں تے نہانی تیرے کولوں پچھلا
 لین آئی لیکھا، میری جھولی دینی بھراہیا۔ پر یاد کر لے تون اُس دن پگڑی وچوں باہر رکھے سی تھوڑے کیسا، جس ویلے ائی ائی چکر رہے لگایا۔ میٹوں
 خوشیاں وچ کہن لگے وشن برہما شو ہمیشہ، ہمیشہ لئی سنایا۔ لاڑی مَوّت کہے نالے سنگر شبد جوتی دھار پُرکھ اکال نالے دس دسمیسا، کیہڑا ویس وٹایا۔ کسے

نوں پتہ نہیں کیوں کوار کتیا نوں اپنے سپس دے اُتے دتا ٹھیکا، ٹھا کر ہو کے اپنے توں اُچی دتی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ اگوں رو کے کہن یم راج، نو نو سپس نوایا۔ تیرے بھگت پچھے تیرے درشن ہوئے آج، ایہہ تیری
 بے پرواہیا۔ سانوں دُروں ماری لاڑی مَوّت آواز، بن کتاں دتی سناپیا۔ آو درشن کرو جس دے سپس تے سوہے تاج، جس نوں تاجاں والے سارے
 نو نو لاگن پائیا۔ اسپس آ کے ہوئے وساد، بسمل ہو کے سپس نوایا۔ جیہڑی آيو تُوں بخششی اوہ تُوں دتی اگئی دات، اتوٹ اٹھ جھولی دتی بھرائیا۔ اچ دا
 وقت سہیلا جگ چوکڑی سب نے رکھنا یاد، بھل وچ بھل کوئے نہ جائیا۔ بنا بیننتی توں بھگتاں دی آپ سنی آواز، بھگوان ہو کے ویکھ وکھائیا۔ ایہہ قلم
 سیاہی دی امداد، جو لیکھے لیکھے وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا گھر آپ سہائیا۔ جسبیر دی کہے منسا،
 سرتی اندرے اندر سناپیا۔ پر بھو میں وی تیرا پیار والا بنسا، جس بنس وچوں سر بنسی تیری سیو کمائیا۔ تُوں کاگوں بنائیں ہنسا، مانک موتی چوگ چُگانیا۔
 تُوں مالک من تن کا، آتم تیرے رنگ رنگایا۔ جدوں چاہیں اودوں بھگتاں دے بیڑے بٹھدا، پھڑ باہوں شوہ دریا پار کرائیا۔ تیرے حکم بنا نہ بھگت جنم
 دانہ مردا، جس من مرن وچ کدے نہ آپیا۔ دھرم رائے دے حکم نال میراج بھگتاں نوں کدے نہیں پھڑدا، لاڑی مَوّت پوہ نہ سکے راپیا۔ تُوں مالک چوٹی
 جڑدا، چیتن اپنے وچ ٹکایا۔ بھگت آتما کہے جو تیری منزل چڑھدا، لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ سمت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ اکو مالک تیرے ساچے گھر دا،
 جس گھر بہہ کے بھگتاں جوتی میل ملاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 تیرے ہتھ لیکھا سپس دھڑ دا، تن وجود آتم پر ماتم نظری آپیا۔

* ۳۰ اسو شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال دُپہر جرنیل سنگھ شاہ والے دے دربار پنجن تے * *

جرنیل شبدی دھار جگت نہیں وچھوڑا، دوس تِن اپنیاں پچیاں پچھے دُکھاں وچ لگھائیا۔ سنگر شبد شبد دا پا کے موڑا، دُہری اپنی کھیل کھلایا۔ جسبیر جگندر دا وچھرن والا سی جوڑا، اٹارسی مچنی سی حال دُہانیا۔ بدھک دا دل بڑا سی تھوڑا، رام سنگھ رونا سی مار کے دھاہیا۔ صاحب دا پیار پھر دا سب دے اندر وانگ چورا، چوری چوری اپنا کھیل کھلایا۔ ایہہ لیکھا بدل دتا ہور دا ہورا، ہور دی ہور کل ورتایا۔ ٹٹی نوں پھیر گنڈھیا اپنی نال ڈورا، ڈوری تیرے سنگ بنایا۔ جس دا وقت رہ گیا سی تھوڑا، اٹھ کنگ دا لیکھا لیکھ دتا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل اپنے ہتھ رکھایا۔ جرنیل سنگھ تیرا رام سنگھ نال یارانہ، پیار بھگتاں والا رکھایا۔ تئاں دناں وچ یاد کر کے سد لیا نال بہانہ، درشن ستمگھ دتا چائیں چانیا۔ تیرے پیار نال زندگی دا دتا دانا، زندگی سچ دی جھولی پانیا۔ جس جسبیر دی تصویر دا روپ انوپ ہونا مہانا، مہما سمجھ کسے نہ پانیا۔ اوس نوں ضرور بھگت دوار پویگا آنا، شہادت تیری دینی بھگتایا۔ بے شک اندروں بدل گیا سارا زمانہ، تیرے ہر دے وچ پیار پیار ڈیرہ لایا۔ بھگت بھگت نالوں ہوئے نہ کدے بیگانہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ جرنیل سنگھ ایس شبد تے لگاؤنا پئے انگوٹھا، محکم دُہر دا اک سمجھایا۔ پھیر بخشیا جائے پنج تت دا ٹھوٹھا، سر سر دیوے مان وڈیایا۔ مترا مترا دے گھر دا پھیر لگا دے بوٹا، جڑ اکھڑی پھیر دباہیا۔ ایہدا لیکھا بلنا نہیں وچوں کسے چارے کوٹا، دہ دشا ہتھ کسے نہ آہیا۔ ایہہ سریر بے شک پنج بھوتا، پرہہ اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا محکم اک ورتایا۔ تیرے باپو دا جو چھٹیا دکھایا سریر، تیتوں جگت نالوں دکھائی جدایا۔ ایہہ گوہند دا انیلا سی تیر، جو بنا رسن توں گیا چلایا۔ جس ویلے بنیا سی اُچ دا پیر، تئاں کندھیں چلیا تھاؤں تھانیا۔ بے شک تیرے پیار والے تیرے ویر، گوہند دی نگاہ گوہند گرسکھ وچ رکھایا۔ تہاڈے باپو اُس ویلے گوہند دی ہتھ نال پھڑ کے سمسیر، اپنے پٹاں اُتے گھسایا۔ نالے کہا میری بدل دیویں تقدیر، پیرا تیری بے پرواہیا۔ گوہند نے اپنی ہتھیں پھڑ زنجیر، سچ نال چھکایا۔ ایہہ لیکھا دیوے میرا داتا گنی گہیر، مالک دُہر درگاہیا۔ جس ویلے اُن اپنیاں بھگتاں

دی سنگھاسن اُتے رکھنی تصویر، بھگت بھگوان دے بھيو دینے مٹائیا۔ اِکو رنگ کر کے شاہ حقیر، شاہ سلطاناں خاک وِچ رلائیآ۔ جرنیل سنگھ اوس ویلے تیرے نیتراں وِچوں وگیا سی نیر، ہنخبھو اکھیاں وِچوں گرائیآ۔ گوبند نے تیری پٹھ تے مار کے لکیر، لائن دتی سمجھائیآ۔ جس ویلے وقت آیا کلجگ اخیر، آخر میلا لوواں ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائیآ۔ سنگر شبد کہے اٹھ کنگ نوں جرنیل سنگھ توں ضرور آؤنا، سواپا کوزہ مشری نال رلائیآ۔ رنجیت سنگھ پرساد کراؤنا، مٹھا ایہو وِچ لکائیآ۔ جگندر سنگھ ڈھائی گز کپڑا ہتھ اٹھاؤنا، جس نوں کفن کہے لوکائیآ۔ جسبیر کور کھلی مینڈھی سیس سہاؤنا، پراندی گت نہ کوئے لکائیآ۔ بلاں اُتے گھرت گھی لگاؤنا، نین نیر نہ کوئے وھائیآ۔ پیلا بستر تن چھہاؤنا، سر پیر تائیں وڈیائیآ۔ چڑھدے لہندے آسن لاؤنا، سنگھاسن آگے سو بھا پائیآ۔ پٹھے ہتھ مستک اُتے لکنا، اکھیاں وِچوں بدلایآ۔ بھین بھراواں ارد گرد ڈیرہ لاؤنا، ہتھ متھے اُتے لگائیآ۔ ساڈھے تن گھنٹے کسے نہیں سونا، نو توں ساڈھے باراں ونڈ ونڈائیآ۔ پھیر چٹا بستر پاؤنا، بنا ایشان دینا سجائیآ۔ نیتز کجل دھار سہاؤنا، سنہری بندی مستک وِچ لکائیآ۔ نو وار سنگر چرن چرن چھہاؤنا، سیس چرناں اُتے لکائیآ۔ نو رنگ دا ہار بستر پھولاں تیج وچھاؤنا، سوہنی بنت بنائیآ۔ اِکی منٹ سنگر شبد گاؤنا، اِکی سکھاں نال سو بھا پائیآ۔ پھیر اپنا سجا انگوٹھا کھ وِچ پاؤنا، چوسنا چائیں چائیا۔ اگلا لیکھ پر م پر کھ پھیر سمجھاؤنا، دھر دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ جرنیل سنگھ ایہہ وقت نہیں کدے بھلاؤنا، تن دن دا لیکھا تیری یاد وِچ لگھائیآ۔ ادھا دوس ہر سنگت پیٹے پاؤنا، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد اپنے حکم وِچ کھیل کھلائیآ۔

* پہلی کنگ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار، جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

کنگ کہے میں خوشیاں دے وِچ آیا، اپنی خوشی بنائیآ۔ کرپا کرے بے پرواہیا، جو بے پرواہی وِچ سمائیآ۔ جس آد جگادی کھیل رچایا، جگ جگ ویکھ وکھائیآ۔ سب دا بن کے دائی دایا، دھر دا حکم ورتائیآ۔ جس دی اچرج ورتے مایا، ممتا نال رکھائیآ۔ میں اوس نوں رہیا سنایا، جو سنے تھاؤں تھائیآ۔

خالی جھولی رہیا ڈاہیا، ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میرے سمت شہنشاہی اٹھ دادے بقایا، پچھلا پچھو کڑ جھولی پانیا۔ جس دا دوس نہ کوئے منایا، خوشیاں راگ نہ کوئے سناپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر نہار تیری وڈیاپیا۔ کنگ کہے میں آگیا منگتا، درویش الکھ جگایا۔ تُوں مالک چولی رنگدا، رنگت اک چڑھایا۔ میرا لیکھا دیکھ لے بُکھ ننگ دا، بن اوڈھن دیاں سناپیا۔ میرا تپ تک لے اک ٹنگ دا، سد تیری اوٹ رکھایا۔ تُوں جگ جگ داتاں ونڈدا، دیونہار گوسانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرناپیا۔ کنگ کہے میں آگیا تیرا بھکھاری، بھینا واہو داہیا۔ تُوں زرگن نور جوت نرکاری، اللہ تیری بے پرواہیا۔ میں تیری تپئی سکداری، دو جہاناں سو بھاپانیا۔ میں توں سندیسے دے کے گئے پینمبر گر اوتاری، اوتر تیرا حکم جناپیا۔ تُوں کھیلے کھیل الکھ اگوچر اگم اپاری، اپر پیر اپنا بھو چکا پیا۔ کنگ کہے میں چرن کول کراں نمسکاری، دھوڑی خاک رماپیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے جو وعدہ نال چار یاری، یرانے والیاں دیاں سناپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری بے پرواہیا۔ کنگ کہے میرا پچھلا لیکھا ڈونگھا، ہاتھ کسے نہ آپیا۔ بنا سنگر شبد توں بنے کوئے نہ سونگھا، بھو سکیا نہ کوئے کھلایا۔ بنا رسنا جہوا میں کوندا، شبدی ڈھولے گایا۔ تیرا اشارہ نہیں سی کوئی منہ دا، بتی دند نہ کوئے چتر اپیا۔ تُوں اوس ویلے سندیسہ دتا سنگر شبد گر دوا، گر دیو دتا درڑ اپیا۔ جس ویلے کھیل صدی چو دھویں ہونا شروع دا، شرع دینی بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے الکھ جگایا۔ کنگ کہے میری پوری کر دے کھت، لیکھے والیا دیا کمایا۔ میرا پچھلے سال دا بھوکھت، کارج سکے نہ کوئے سمجھایا۔ میرا اکو تیرا اشٹ، دوجا نظر کوئے نہ آپیا۔ کی لہنا دینا دین دنی سرشٹ، چار کٹ درڑ اپیا۔ میں توں اشارہ دتا جگ تریتا وچ وشٹ، منی منیشتر گیا سمجھایا۔ پھیر سنت منی سنگھ لیا رسک، بوجھا اپنے اُتے اٹھایا۔ سمت شہنشاہی اٹھ اٹھاں تتاں والے سارے گرکھ گر سکھ بھگت جان گے کھسک، سنگی نظر کوئے نہ آپیا۔ بنا پیراں توں جان گے تلک، سمبھل سکے کوئے نہ راپیا۔ منو آمن کریگا علت، اپنی کل پرگٹاپیا۔ کسے دی رہے کوئے نہ ہت، طاقت چلے نہ کوئے چتر اپیا۔ سنگر دھار دھار کریگا منت، نو نو سیس نوایا۔ نالے زور دی ماری کلک، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور،

در تیرے آس رکھائیا۔ کنگ کہے میرا بچھلا پورا کر حساب، ریشیاں لہنا پورا کرائیا۔ تُوں مٹر پیارا احباب، دوست دُھر در گاہیا۔ ذرا بنا اکھراں تُوں کھول کے ویکھ کتاب، جو اپنے گرہ لُکائیا۔ جس کارن نانک وجائی رباب، ستار دتی ہلائیا۔ میتوں کرشن دی کتھا کہانی یاد، جو ارجن رہیا سنائیا۔ جس ویلے محمد نے اللہ نوں کہا واحد، وعدیاں وچ سیس نوائیا۔ جو پیغمبروں گروآں اوتارا تُوں آوے بعد، امام اِمام اک اھوائیا۔ جس سب دی سُننی فریاد، فیصلہ حق سنائیا۔ اُس دی بنا اُمت دے نیپاں تُوں کسے نے سنی نہیں آواز، حکم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سنگی ساتھی کوئی نہ دیویگا داد، ناتا جان تڑائیا۔ اوہ اپنی دھار وچ ہو وِسما، اپنا کھیل وکھائیا۔ ایسے کر کے کنگ کہے ایسے کنگ شہنشاہی نو وچ دیدے داد، اپنی دیا کمائیا۔ تُوں میرا سوامی پُرکھ اکال مہاراج، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ جس اپنے سیس تے پہنیا نہیں سی تاج، تاجاں والے دینے ہلائیا۔ میری کر امداد، سر ساچے ہتھ لُکائیا۔ میں تیرا سنا اگئی ناد، شبد کری شنوائیا۔ میری پھیر کھل گئی جاگ، آلس نندرا لئی انگڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کنگ کہے میرا سمت شہنشاہی نو دا مہینہ، اٹھ دا اٹھاں تئاں والیا پورا کرائیا۔ لیکھا پورا کر دے اُتے زینا، زیمیں زماں دے مالک تیری بے پرواہیا۔ میں سجھیاں وچ تیتوں کہاں آینا، آمد تیری وچ سیس جھکائیا۔ تُوں نور الاهی وکھرا ترے گن تینا، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ میرا ساتک ست کرا دے سینہ، سین دے تے ڈنڈے دین گواہیا۔ میں چاہندا نیپاں رسولوں پیغمبروں تیرے بھے وچ وہے پسینہ، سارے بھجن تھاوں تھانیا۔ اشارہ کر کے ز مدینہ، مدینے وچ مقبرہ محمد دا آس رکھائیا۔ تُوں رحمت رحمان رحیا، مہربان اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ کنگ کہے میرا لیکھا بنا دے دوہرا، دوہرا اپنا حکم ورتائیا۔ سنگر شبد ملا دے بانکا چھوہرا، شوہر مالک ہو سہائیا۔ اپنے پیار داد دے زورا، جو رُو زر نظر کوئے نہ آئیا۔ ایہہ حکم سندیسہ دس دے کورا، جو کوراواں پاڈواں انت دینا کرائیا۔ ہس کے کہا کلج انت جیو جہان رُوپ بنا ڈھورا، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ من منو آ ہونا بورا، بوری ہوئے لوکائیا۔ کوئی سمجھے نہ پیا سوہرا، گھر ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کنگ کہے پر بھ میتوں دے دے نُماری مدہوش، اپنی دیا کمائیا۔ میری جگت والی رہے نہ سوچ، سمجھ

دینی بدلایا۔ اکو آسا ہووے لوچ، لوچن دینا گھلایا۔ میں نظارہ تیرا تکان دیپ کروچ، کشا دے مالک دینی مان وڈیایا۔ پنچ کنگ نوں اوتھے جانا پنچ، جتھے لکھن اکھ اٹھایا۔ کسے نوں دینا نہیں کوئی دوش، کرماں دا لیکھا سب دا دینا بھگتایا۔ گر اوتار پیغمبراں ہوئے کوئے نہ روس، گلے وچ گلہ نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ کنگ کہے پر بھو میریاں پرائیاں سمٹھاں، سکھ سکھ جگ چوکڑی دتے لنگھایا۔ گر اوتار پیغمبراں تکدا رہیا مسکھا، سریر سریراں کھوج کھوجایا۔ جو آوندے رہے ہو کے اٹا رُخا، ماتا گر بھ تن وڈیایا۔ پنجاں تتاں والا بن کے بتا، وجوداں گئے ہنڈھایا۔ تیرے نام دی سہنجی ہندی رہی رُتا، رُتری اپنے نال مہکایا۔ مان وڈیائی دے کے کہا پتا، سوت ڈلارے رنگ رنگایا۔ تیرا نشانہ نشانے والیا کدے نہ اکا، جگ جگ تیر چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ کنگ کہے پر بھو میرا لہنا دو سال دا اکٹھا، اکو وار مکایا۔ کی اشارہ دیندا اکھر ٹھٹھا، ٹھو کراں رہیا لگایا۔ سنگر شبد چاروں کُٹ پھر دا ٹھا، بجھے واہو داہیا۔ جس کھیل کھلاؤنا گھٹ گھٹا، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولایا۔ اوہ دیکھنہارا کایا مٹا، متوت بھو نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر حکم اک سنایا۔ کنگ کہے میرے بخشدا، بخشنہار تیری سرنایا۔ پنچ پروشٹا کی سندیسہ دیندا، بن رسنا کی درڑایا۔ چاروں کُٹ اُپجی چندا، چکھاروپ بدلایا۔ سمند ساگراں تنگے سُرپت اندا، خواجہ خضر نال رکھایا۔ کچھ اشارہ ملے گئی گہندا، گہر گور سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ کنگ کہے پر بھو اپنا کرم کماؤنا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جن بھگتاں سر ہتھ لکاؤنا، ہونا آپ سہایا۔ میرا لہنا دینا جھولی پاؤنا، خالی دینی بھرایا۔ میتوں رُسے نوں پھیر مناؤنا، مہر نظر لکایا۔ پریم پیار نال پرچاؤنا، پرچہ حکم والا سنایا۔ میں کچھ اگلا بھو کھلاؤنا، کھول کے دیاں سنایا۔ پنچ کنگ توں بعد سنگھ پورن رسنا ان مول نہیں لاؤنا، اٹھ کنگ انت ونڈ ونڈایا۔ چاول دانہ نہیں گھ جھہاؤنا، ایہہ ڈھر دی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کنگ کہے جن بھگتو میرا آداب نال آدابی، ادب نال جنایا۔ سنگر شبد کہے نہ سمجھو پنجاں، پنچے وچ کسے نہ آیا۔ نہ ایہہ وسے کایا والی محرابی، گنبدان بند نہ کوئے کرایا۔ نہ فٹلاں نال کوئی رکھے لا کے چابی، محل اندر ڈیرہ

لایا۔ نہ ایہدا پیار حقیقی تے نہ مجازی، عاشقان معشوقاں توں باہر کھیل کھلایا۔ نہ ایہہ تند ستار نہ وجے بن ربابی، تال تلوڑا نہ وڈ وڈیایا۔ جدوں تلو
 ایہہ ست سرُپ سب دا سدا امدادی، شاہو بھوپ اکھوایا۔ نہ ایہہ گوئیانہ ایہہ راگی، نہ سوئییا بھٹ سمجھایا۔ جد ویکھوتے سب دے وچ وِسادی،
 بسمل ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ کنگ کہے پر بھو بھگت بھگوان دا
 اکو کر دے درجہ، میری دو سالوں دی آسا پور دے کرایا۔ اکو روپ بنا دے راجا تے اکو روپ ہو جائے پر جا، وڈا چھوٹا رہن کونے نہ پانیا۔ اکو پیار
 ہووے سب نوں اکو گھر دا، دُجا حصہ نہ کونے رکھایا۔ تیرا کھیل ہووے نرائن نردا، نہر تیری بے پرواہیا۔ توں بھگتاں توں ہوویں ڈردا، بھگت
 تیرے آگے سیس نوایا۔ توں اوہناں دا نام ہوویں پڑھدا، اوہ تیرا ڈھولا گایا۔ تیرا وقت سہنجنا آگیا توں جانا دشا چڑھدا، چڑھدی اپنی کلا دکھایا۔ بے
 شک تیرے پچھے لہندا ہووے لڑدا، لہندے وچوں آون والیا تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر
 دا سنگ آپ بنایا۔ کنگ کہے میٹوں سارے کھندے کُنیت، بُریاں لچھناں والا رہے گایا۔ میرا گوبند نے پایا بھیت، نیناں دیوی دتا سمجھایا۔ میں سارا
 بھیت کھولا گا جس ویلے سمت شہنشاہی دس دا چڑھیا چیت، چیتے چار جگ دے دیاں کرایا۔ کس طرح شاہ سلطاناں رن بھومی ہونا کھیت، خطرے وچ
 پتر کا سکے نہ کونے بدلایا۔ نالے پر بھو نوں دساں گانتر نیت، نج گھر بیٹھا سو بھاپایا۔ جس نوں جھکدے رُوس کیتن کیت، کوٹن کوٹی منڈل منڈپ
 سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ کنگ کہے میرا دو سال دا بل، بلدھاری دینی وڈیایا۔ تیرا
 کھیل ویکھاں تھل جل، دوویں دینے ہلایا۔ کلج اپنی ورتے کل، کلاسب دی دینی بھوایا۔ جن بھگتاں سنگھاسن انتر لینا مل، آپ اپنا رنگ رنگایا۔
 جنم جنم دا لہنا کرنا حل، مُشکل آگے رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک بھو چُکایا۔ کنگ کہے میں آ
 گیا تیریاں وچ قدماں، قدیم دے مالک پھیرا پانیا۔ توں مالک خالق آرباں کھرباں پدماں، پد دین والیا تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندا تیریاں بھگتاں نوں
 کوئی نہ ہووے صدمہ، دُکھ درد نہ لاگے رانیا۔ پیار بخشا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں دینی وڈیایا۔ توں گوپال مورت موہن مدنا، مدھر دُھن دینی سنایا۔

تیتوں کدھروں پئے نہ لبھنا، گھر گھر درشن دینا چائیں چائیا۔ ہرجن سارے اپنی رنگن رنگنا، دوسر رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرے پیار وچ سب دی ہووے بندنا، سپس اور نہ کوئے جھکائیا۔ چرن دھوڑ کراونا جنا، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچھے یار بننا سچنا، ساجن میت تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ کنگ کہے پر بھو توں سرب کلا سمرتھ، صاحب تیری وڈیائیا۔ تیری مہما جگت اکھ، جگ جگ تیری صفت صلاحیا۔ توں سنجک تریتا دواپر چلایا رتھ، کلج اپنا حکم ورتائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، غریب نمائیاں ہونا سہائیا۔ اوہ ویلا بھجنا آوندا کنگ اٹھ، بھجے واہو داہیا۔ نال تیرتھ پھر دے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمن سُرستی نال ملایا۔ اشارے دیندے مندر مسجد شو دوالے مٹھ، گُردوار رہے درڑایا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا نظری آئے لٹ لٹ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈگمگایا۔ توں وسیں گھٹ گھٹ، گھر گھر اندر سو بھاپایا۔ جس بھگت دا بُرج جانا سی ڈھٹھ، لوک مات رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ کنگ کہے بھگت بھگوان تیرا اکو ہووے سنگھاسن، گرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ پیار بخشا پُرکھ ابناشن، مُجت اپنی وچ سمایا۔ گھر سچ پاؤنی راسن، خوشیاں ناچ نچایا۔ وشن برہما شو آکھن، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ مان وڈیائی بخش دے بھگتاں ماتن، مات لوک ہو سہائیا۔ کوڑ کُرم میٹ کے واٹن، وٹنا اپنا نام چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دھرم اک دکھایا۔ کنگ کہے میرے صاحب سنگر راجے، شہنشاہ دیاں سناپیا۔ جن بھگتاں سواریں آپے کاجے، ہرجناں دے وڈیائیا۔ جے آگیوں دیش مانجھے، نور نورانہ ویس وٹایا۔ بنا بینتیاں سب دے پورن کرنے کاجے، ہونا آپ سہائیا۔ توں موہن مادھو مادھے، مدھر دُھن دینی سناپیا۔ جن بھگتاں پھرنا پچھے آگے، بھجنا واہو داہیا۔ تیرے بھگت تے ہون توں سوامی اوہناں پچھے جاگیں، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھو آپ کھلایا۔ کنگ کہے میرا دوس دہاڑا ہووے اٹھ، چنگی طرح جنایا۔ پر بھو اُلٹی گیرنی لٹھ، جگت دی دھار دینی بدلایا۔ بھگت بھگوان دا ہووے اکھ، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ دھرم دی دھار رہے نہ وٹ، پردہ اندروں دینا اٹھایا۔ کوڑی کریا دینی کٹ، کٹاکش اپنا نام لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ کنگ

کہے صاحب جو تینوں منظور، میں وی سیس جھکائیا۔ موسیٰ کہہ رہیا اتوں کوہ طور، جتھے تورت دی آواز نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی تتاں والا دے حضور، حضرتتاں توں باہر نور الایہا۔ کی تیرا سچا دستور، حکم دے سمجھائیا۔ میں تیتوں کراں مشہور، مشورہ عیسیٰ نال پکائیا۔ محمد کہے رہے نہ کسے غرور، غربت وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ میں بھجیاں نٹھاں دُور دُور، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ کنگ کہے جن بھگتو کرو سدھار، سدی ودی نہ ونڈ ونڈائیا۔ کوڑا اندروں چھڈو ہنکار، ہوئے روگ مٹائیا۔ متا موہ نہ کرو پیار، مُجبت اکو ویکھ دکھائیا۔ راہ تلو پروردگار، جو سانجھیا گم اتھاپیا۔ جس نوں کہندے ست کرتار، قدرت دا قادر اک اھوئیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر گر اوتار، نو نو لاگن پائیا۔ سو پُرکھ اکلا دین دیا لاسب دا میت مُرار، متر پیارا اک اھوئیا۔ تس صاحب سوامی ست نال کرو اک نمسکار، نو نو سیس نوئیا۔ پھیر بولو پنج جیکار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تیرا اکو درس دیدار، اکو نین نین بگسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے کنگ میریاں کچھ منگاں، مترا دیاں جنائیا۔ کچھ لہنا دینا لکھاریاں پنجاں، پنج پوہ سمجھائیا۔ بھو کھلاؤنا کوپاں بونجا، پردہ آپ چُکائیا۔ دلی دربار دا بدل پلنگا، سمت دینی بدلایا۔ شبدي دھار حکم ہونا جو سندیسہ دتا گو بند پُری اندا، اند نال سنائیا۔ جو اشارہ کیتا شوجی گنگا، گنگوتری گیا درڑائیا۔ جو اشارہ دسیا پری ارمبا، بھو ابھید کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ کنگ کہے میری خواہش نیاری، سچ دیاں سنائیا۔ پنچم پوہ سچی تھت واری، پنچتر گرہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بھاگ لگاؤنی دلی درباری، سنت منی سنگھ اکھ اٹھائیا۔ حاضر ہون گے پنچ لکھاری، قلمماں پنچ پنچ اٹھائیا۔ گرگھ سنگھ اک پاسیوں بٹھ کے داہڑی، گنڈھاں تن تن بندھائیا۔ سنگر روپ بن کے سوہنی لاڑی، مستک بندیاں نال وڈیائیا۔ شبد ڈھولے گاؤے اگم پہاڑی، شکر نئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ کنگ کہے پر بھ چاڈھنا رنگ گوہڑا، اپنی دیا کمائیا۔ اپنی ہتھیں پہر کے لال چوڑا، سہاگن سہاگ دئے لٹائیا۔ کھج گگرم میٹ کے کوڑا ہر جن ساچے پار کرائیا۔ نو وار دلی دربار وچ بخشے چرن دھوڑا، دھوڑی دھوڑی وچوں پرگٹائیا۔ آپ ہو کے حاضر حضورا، حضرتتاں لئے بلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ کنگ کہے دو پوہ نوں ہونا روانہ، روانگی سَنگَر شبد بنائیا۔ دوآبے والیاں ہتھیں بٹھ کے ملنا گانا، رین سُنہنجی سو بھا پائیا۔ تِن پوہ نوں کھیل مہانا، مہما کتھ کتھ درڑائیا۔ مالوے والیاں پھڑ کے ہتھ وچ کانا، ساڈھے تِن ہتھ دینا دکھائیا۔ چار پوہ نوں ہتھ پھڑ نشانہ، کرنال والے دین جھلایا۔ پنج پوہ نوں نہ کوئی ویری رہے بیگانہ، دُشمن نظر کوئے نہ آئی۔ ہر بھگت دوار سب نے توں میرا میں تیرا گاؤنا گانا، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ اوتھے لیکھ دسنا جو منی سَنگھ دا پُرانا، کی جیل وچ میل اپنا گیا کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، بھگوان ہو کے بھاگ سب دے دیکھ دکھائیا۔

نام دی دات گرکھاں دے اندر جائے رکھی، رکھک ہو کے ہوئے سہائیا۔ گرکھ رس وچ بنا رسنا بولیاں بن جائے اوہ سخی، جس دا سخن سکے نہ کوئے بدلائیا۔ بنا یاد کیتیاں توں درشن دیاں کراں گا اکتی، سَنمکھ ہو کے جن بھگتاں درشن آپ پائیا۔ آپے نار بنیگاتے آپے ہووے گا پتی، پت پریشور اپنی کھیل کھلایا۔ تہاڈے اندر تہاڈی جوت جگا کے پتی، بنا پتی دنداں توں بولیاں دیاں دکھائیا۔ تھم تہاڈے نال میرا سانجھا ہو جائے حصہ پتی، پترے پڑھن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی، رتیاں توں تولے دینے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا دیوے نام ور، جس نام دی مہما چار جگ دے شاستر گئے گائیا۔ دیوے نام بن رسنا رس، رستہ اندرے اندر دکھائیا۔ منوآ من کر کے وس، وصل یار دئے کرائیا۔ پرکاش پرے ہووے روَس، جوتی جاتا ڈگ گائیا۔ میل ملاوا اپنا آپے کرے ہس، ہستی ہستی نال ملایا۔ گرکھو تہاڈا گرکھ دوارا سَنگَر دی کرپا نال جائے وس، تہاڈی دست تہاڈے وچوں تہاڈے ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، جس نام رسنا بولن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۲ کنگ شہنشاہی سمت نوپنڈ قادرآباد ضلع امرتسر بخشیش سنگھ دے گرہ * *

صدی چوڑھویں کہے میرا انت آیا بڈھیپا، ودی سدھی بھویو کوئے نہ پائیا۔ تن وجود رہیا کوئے نہ پاکا، پنت پنت نہ کوئے کرائیا۔ میں کوک
 پکاراں آگے آقا، دھر درگاہ آواں سنائیا۔ مقامے حق دا کھول تاکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ میریا محبوبا چاروں گنت تک لے اندھیری راتا، نوری چند
 نہ کوئے چکائیا۔ نیز رووے دھرنی ماما، کوک کوک سنائیا۔ نالے پیغمبراں دا دیکھے کھول کے ساکہ، کی سگلا سنگ تیرا نظری آئیا۔ میری اتم مکدی جائے
 واٹا، پندھ رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا دھرم دا چیتھڑ ہو گیا پاٹا، ست رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ کھیل دیکھ لے تے آٹھا، تتوت دھیان لگائیا۔ توں پڑکھ اکالا
 دین دیال سمراتھا، صاحب تیری سرنائیا۔ نوست پاربرہم برہم دی پائے کوئی نہ راسا، آتم پر ماتم گوپی کاہن نہ کوئے نچائیا۔ ست سچ دا دے کوئے نہ
 راکھا، رکھک سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ میرا بڈھاپا اتم ہو یا اُداسا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، در ساچے منگ منگائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھو دیکھ لے کنگ پر وٹشا دو، دو جہاناں والی دھیان لگائیا۔ تیرا شبد سندیسہ سنے کوئی نہ سو، سوئی سرت
 اکال مورت نہ کوئے اٹھائیا۔ ہنگ برہم نہ جانے کو، کلکاتی بنیا روپ قصائیا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ دھو، دھرو پر ہلا د رہے گر لائیا۔ چاروں گنت پنچ
 وکار گروہ، گھر گھر سو بھاپائیا۔ سرت شبد سکے کوئے نہ چھوہ، پریتم پریتی توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دی وست اک ورتائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا پُرانا ہو یا پر بھو ہڈ، ناڑی ناڑی رہی گر لائیا۔ میں دیناں مذہباں جانا چھڈ، قوماں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 میں کلمیاں والیاں نالوں ہونا اڈ، محمد دا لیکھا جھولی پائیا۔ میرا لہنا دینا پورا کر دے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ میری صدی چوڑھویں بھجا دے اگت،
 امرت میگھ برسائیا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بن کعبیوں کراؤناج، حجرہ اک سہائیا۔ تیرے نام کلمے دا نگارہ جائے وچ، دُھن
 آتمک راگ درڑائیا۔ سچ پیار پیا دے مد، آب حیات کھ چوئیا۔ میری اُلٹی ہو جائے کول نبھ، نا بھی اپنا رنگ رنگائیا۔ میری انت اخیر بے نظیر لاشریک
 پروردگار سانجھے یار دیکھ لے حد، حدود دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ صدی

چوڑھویں کہے پر بھو میرا پُرانا تک خیال، اندیشیاں باہر جنائیا۔ توں دیناں بندھپ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ توں و سیں سچکھنڈ سچّی دھر مسال، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ لال، لالن اپنا تھم ورتائیا۔ میری پورب ویکھ لے کھاں گھال، گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ پھل دے نہ کسے ڈال، میرے پتّ ٹھنی گئے کملائیا۔ سمبل بیٹھ کے میری کر سنبھال، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ میری بڈھڑی دی تک لے کھاں، چمڑی چم درشتی درشت بدلائیا۔ میرا توڑ دے جگت جنجال، جاگرت جوت کر زشائیا۔ پر بھو سُن لے مُریدا حال، مُرشد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میٹوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ تیرے دھرم دوارے میرا وجے اکو تال، دوجی چوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میں روواں ساہ اُبھا، ہوکیاں وچ جنائیا۔ میرا ہو گیا لک کُبا، آپ اپنا گیا بدلائیا۔ میں کی ویکھاں حال اُتے بُدھا، چاروں کُنٹ نین اُٹھائیا۔ کی کوک پکارے بُدھا، بُدھی توں پرے جنائیا۔ صدی چوڑھویں تیرے اُتے ہون لگا بُدھا، یُدھسٹر دا لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔ ست دھرم دا دیک ویکھ لے بُجھا، نوری جوت نہ کوئے زشائیا۔ پر بھو اپنا بھو کھلائے کجھا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میری آشا بڑی اُچی، اُچ اگم اتھاہ دیاں جنائیا۔ میری اکو تیرے نال رُچی، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ میری دھار کر دے سچّی، سنجم اپنا اک درڑائیا۔ میں تیرے پیار دی بھکھی، چوڑاں سو سال دھیان لگائیا۔ میٹوں انتم کرنا سکھی، سکھ ساگراں وچ رکھائیا۔ میٹوں ایوں جا پدا محمد دی دھار رہی رسی، کلمہ کائنات نہ کوئے منائیا۔ اوہدی وراشت جاندی کھسی، پھڑ ہتھ نہ کوئے ملایا۔ جس کارن لبھاں کٹائیاں ویس وٹایا مُجھی، مُشکل اوہو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ صدی چوڑھویں کہے پر بھو میں پیغمبراں نوں انت دین لگی سدّا، ہوکا حق حق جنائیا۔ او میں محبوب تہاڈا لدھا، مُجبت والیو دیاں جنائیا۔ جس دے حکم وچ کلمہ تہاڈا بدھا، کائنات سپس نہ کوئے جھکائیا۔ اوہ میرا صاحب سوربیر سرگا، سلطان نوجوان اک اکھوایا۔ جس کھیل کرنا دین دُنی وچ جگہ، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا تھم ورتائیا۔ اُٹھو ویکھو تہاڈے گھر وچ لگی اگا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اُمت اُمتی دین لگے

دغا، سچ رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ سب دی بدھی ہوئی سگا، ہنس روپ نہ کوئے دکھائیا۔ کلجگ چاروں کُنٹ پھرے بھجا، نٹھا واہو داہیا۔ ہتھ پیالہ پھڑیا کوڑ مدھا، ورن برن پیائیا۔ نالے ہوئے دارکھے دبا، ہنگتا نال ڈرائیا۔ جھوٹھ وکار بنا کے اڈا، جگت جگیا سوآں رہیا بٹھائیا۔ بچیا رہیا نہ کوئے بڈھا نڈھا، نوجوانا کھوج کھوجائیا۔ روپ بنا کے اپنا ٹھگ، ٹھگوری کرے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی منگ آپ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھو میں تیرا ویکھاں سہنجنا وقت، ویکتی دین دُنی راہ تکائیا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا ویکھا جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگائیا۔ مینٹوں اپنا بھيو دس دے فقط، فرقہ اکو اک سمجھائیا۔ کس بدھ جھگڑاپینا بوند رکت، تن وجودا کھیل کھلائیا۔ کون وقت سہنجنا دیوے وڈیائی ہرجن ساچے بھگت، بھگون مہر نظر اٹھائیا۔ توں سورپر مردانہ مرد، نوجوانا ڈھردرگاہیا۔ چار جگ دی شرع میٹ دے کرد، قاتل مشمول دا پندھ مکائیا۔ میری مٹی اکو عرض، آرزو تیرے آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر میلا لینا ملائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں تکاں تیرے صوفی سنت فقیر، جو فقیرہ ڈھولا اکو گائیا۔ میں ویکھاں شاہ حقیر، حقیر حقیرا نین اٹھائیا۔ میں سب دی تکاں اندروں ضمیر، زمیں زماں پھول پھولائیا۔ مینٹوں سمجھا دے کی کلجگ انت تیری تصویر، روپ رنگ رکھ کون وڈیائیا۔ کی اشارہ دے کے گیا کبیر، کعبیاں پرے پڑھائیا۔ اوہ مالک خالق آوے بے نظیر، نظرئیے وچ نظر نہ کوئے ٹکائیا۔ اوہ پُرانا ہووے پیراں دا پیر، پیغمبر امام نور الایہا۔ جس شرع دی توڑنی زنجیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ سو سوامی میری بدل دے تقدیر، صدی چوڈھویں نو نولاگے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میری ویکھ لے انت اخیر حالت، حال دُہائی دے کے دیاں سنائیا۔ تیری دین دُنیا وچ آئی جہالت، چاروں کُنٹ کوڑ ہلکائیا۔ بن تیری کرپا رہے کوئی نہ صحیح سلامت، سنگر روپ نہ کوئے بدلایا۔ محمد دی انتم جھولی پا دے امانت، میرا لیکھا پور کرائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیری شامت، شمع نور نہ کوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار ساچھے یار میرے نور الاہ بے پرواہ سچ دس کس بدھ میرے انت آوے قیامت، قیامگاہ قائم رہن کوئے نہ پائیا۔ میں بال آنجانی آنجانت، چوڈاں سو سال سد ساچی سیو کمائیا۔ جن بھگتاں کر سخاوت، نام ندھانا دے ورتائیا۔ کوڑ گُریار

کرے نہ کوئے بغاوت، بغلگیر آپے دئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
ویشنوں بھگوان، تیرا رُپ انُپ شاہو بھوپ آد جگادی صحیح سلامت، ست دے مالک ست ست وچ سمائیا۔

* ۳ کنگ شہنشاہی سمت نو پند قادر اباد ضلع امرتسر کرنیل سنگھ دے گرہ * *

سنگر ساچا ست ہے، ست ستواد سمائے۔ اندر دیوے برہم مت ہے، پار برہم پر بھ بھیو گھلائے۔ آتم جوڑے دھر دانت ہے، جگت وچھوڑا دئے
کٹائے۔ ناڑی ناڑ نہ ابلے رت ہے، امرت میگھ نام برسائے۔ نام نیچے ساچے وت ہے، پھل پھل آپ مہکائے۔ چرن پریتی جوڑے نت ہے، سگلا
سنگ بنائے۔ سرب کلا بن سمرتھ ہے، جگ جگ ویکھ وکھائے۔ بھیو ابھیدا دتے اکھ ہے، بودھ اگادھا پردہ لاہے۔ نرگن دھار سرگن چلا رتھ ہے،
رتھ رتھوا ہی بے پروا ہے۔ کوڑی کریا دیوے متھ ہے، جن بھگتاں ہوئے سہائے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر
مالک اگم اتھا ہے۔ سنگر پورا ساکھیات، گھر گمبھیر اگم۔ ہر جن بنائے پارجات، بھیو گھلائے آپ برہم۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، نوری نور چکائے
چن۔ دو جہاناں پچھے بات، کرے کرائے اپنا کرم۔ دیوے وڈیائی وچ مات، پاتشاہ سری بھگون۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
دان۔ سنگر سچا ایک ہے، آد پڑکھ اپار۔ جن بھگتاں بخشے ٹیک ہے، اک اگلا ایکنکار۔ بدھی کرے بیک ہے، بخشے شبد ادھار۔ ترے گن نہ لائے سیک
ہے، امرت دیوے ٹھنڈا ٹھار۔ نظری آوے نیت نیت ہے، گھر سوامی سرجنہار۔ وسے ساچے دیس ہے، ساڈھے تن ہتھ مندر منار۔ جگ جگ
دھارے ویس ہے، سچکھنڈ نو اسی سچی سرکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی پروردگار۔ سنگر سچا اکو مول، مول
رہیا سرب ٹھائینا۔ کرے کھیل اُپر دھولا، جگ جگ ویس وٹائیا۔ نت نوت دے جانے قولا، قول اقرار پھول پھولائیا۔ شبدی ناد دھن دی دھار بولے
بول، انبولت راگ سنائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر دسدا آیا ڈھولا، بن ڈھولک چھینے کھڑکائیا۔ اوتار پیغمبر گر بنا وچولا، وچلا پردہ آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں بھار

کر دا آیا ہولا، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ کلج انتم دیکھے رولا، چاروں کٹ نین اٹھایا۔ جس نوں دین دنی کرے مولا، ممل وچھونے سب دے دے اٹھایا۔ جس داشبدا گئی سب دے سر وچ مارے پولا، روداس چمار دی پانہی دے گواہیا۔ جس نے سچ دوارا کھولا، خالق خلق اگم اتھاہیا۔ اُس دے مہم دا اکو اٹھے ورولا، رول دیوے خلق خدایا۔ دو جہاناں دے جھکولا، ہلویاں وچ ہلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ سنگر سچا شبد سوامی آپ، اپنا کھیل کھلایا۔ نرگن سرگن دس کے جاپ، جگ جیون داتا مہم ورتایا۔ بند کواڑی کھول کے تاک، اوہلا پردہ نہ کوئے جنایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے واک، واقف کار آتم پر ماتم وکھلایا۔ پاربرہم برہم جنا کے ساک، سجن میت میل ملایا۔ جن بھگتاں دے کے ساچی دات، وست اگم جھولی پانیا۔ بن رسنا جہوا کر کے بات، باطن پردے آپ کھلایا۔ دے وڈیائی لوک مات، شبدی رنگن رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت اگما دے آب حیات، حیاتی وچ صفاتی بھو کھلایا۔

* ۳ کٹک شہنشاہی سمت نو پینڈ قادر اباد ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ *

سنگر سچا سری بھگونت ہے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطان۔ آد جگادی ڈھر دا کنت ہے، نوجوان مرد مردان۔ دیونہارا نام منت ہے، انتر بخشے اگم گیان۔ لیکھا جانے وچ جیو جنت ہے، بھگت سہیلے لئے پچھان۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت ہے، چرن پریتی بخشے دان۔ میل ملائے ساچی سنگت ہے، درگاہ ساچی کرے پروان۔ جس دی مہا سدا اگنت ہے، گر اوتار پیغمبر گان۔ جس نوں سمر دے دیو دنت ہے، وشن برہما سیس جھکان، سو سوامی سرب گنونت ہے، گنونت اک مہان۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا لئے پچھان۔ اوہ سنگر سچا پروردگار ہے، نور نورانہ نور الہ۔ آد جگادی ڈھر دایار ہے، مہبت مالک بے پرواہ۔ صوفیاں دیوے ست دیدار ہے، نچ لوچن کر رشنا۔ بن رسنا جہوا کرے گفتار ہے، گفت

شُنیدِ بھو کھلا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے رفتار ہے، جگ جگ آوے واہو داہ۔ نام کلمہ جس دی دھار ہے، ست ستوادی دئے سمجھا۔ سو پُرکھ اکالا ایکنکار ہے، اکل کل رہیا اکھوا۔ کلج اتم لئے اوتار ہے، جوتی جامہ ویس وٹا۔ سمبل وسے دھام نیار ہے، ساڈھے تن ہتھ بنت بنا۔ شبد انادی دے دھنکار ہے، بودھ اگادھ رہیا چلا۔ جوتی نور کر اجیار ہے، اندھ اندھیرا دتا مٹا۔ جن بھگتاں کرے پیار ہے، گھر گھر پھیرا پا۔ تس صاحب سدا نمسکار ہے، جو شہنشاہ پاتشاہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد لیکھا جانہار ہے، تھل اسگاہ۔

* ۳ کنگ شہنشاہی سمت نو پینڈ قادر اباد ضلع امرتسر چندن سنگھ دے گرہ * *

سنگر ساچا آدی مالک، آد پُرکھ اکھوایا۔ لیکھا جانے دو جہاناں خالق، خلق مخلوق دھیان لگایا۔ سدا سہیلا بنے پالک، پرتپالک ہو کے ویکھ وکھایا۔ جن بھگت سہیلے پرگٹا اپنے بالک، بال بردھ جوان اوستھا اپنی لیکھے پائی۔ شبدی دھار بن کے ثالث، سنگر لیکھا آپ چکائی۔ آتم پیار میل کے خالص، خالص اپنا گھر وکھایا۔ کوڑی ترسنا میٹ کے لالچ، طمع موہ دئے چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک سنگ نبھائی۔ سنگر سچا اُنبھو درشت، امت بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل وچ سرشت، سریشٹ اپنا تھم ورتایا۔ جن بھگتاں بھو چکا کے انتر درشت، پردہ دئے اٹھایا۔ گریہ مندر باہر وکھائے سورگ بہشت، در دوار اک وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ کرایا۔ سنگر ساچا ڈونگھا ساگر، گرگھ مچھلی ہاتھ کچھ نہ آیا۔ جو وسنہارا کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھایا۔ جگ جگ نام بنائے ونج سوداگر، سچ سچ وکھایا۔ جیہڑا جودھا سوربیر بنے بہادر، بلدھاری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اجاگر، دُرمت میل دھوایا۔ چرن پریتی بخش کے آدر، عدل انصاف اک اپنے ہتھ رکھایا۔ مہربان ہووے کریم قادر، کرتا پُرکھ وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار یوں دیوے اگئی دادن، وست انملڑی آپ ورتایا۔

* ۳ کنگ شہنشاہی سمت نو پینڈ قادر اباد ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گرہ * *

سنگر سچا مہربان، کٹے جنم جنم دے روگ۔ دیونہارا نام دان، میل ملائے ڈھر سنجوگ۔ آد جگادی بن کے کاہن، دیوے درس سدا اموگھ۔ امرت آتم بخشے پین کھان، چرن پریتی دیوے جوگ۔ شرع کوڑی میٹ شیطان، سچ سنائے حق سلوک۔ لوک مات کرے پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بخشے اکو موگھ۔ سنگر سچا صاحب انڈٹھ، جگ جگ دیا کمائیندا۔ نام ندھانا دے کے مٹھ، ان رس آپ بھرائیندا۔ جن بھگتاں لیکھا مُکا کے سوا گٹھ، گھر دوارا اک سمجھائیندا۔ جتھے کدے نہ بدلے پٹھ، کروٹ وچ نہ کدے کھ بھوائیندا۔ درشن دیوے نت، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ آتم پیارا کرے ہت، ساجن میت پیارا ہو کے کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا پردہ آپ چکائیندا۔ سنگر سچا گھر گمبھیر، شبد شبد وڈیائیا۔ لیکھا جانے تن سریر، وجوداں پھول پھولائیا۔ بھویت بھوپ بنکے پیرن پیر، پرا پسنتی مدھم بیکھری باہر سمجھائیا۔ نام ندھان دی دس تدبیر، طریقہ نیکن نیکا آپ درڑائیا۔ بنا موصور وکھا کے اپنی تصویر، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جو کرم کانڈتے مارے حکم کیر، لائن دی لائن دے بنائیا۔ بنا شرع توں بنا فقیر، فقرہ اکو دے سمجھائیا۔ بنا بھگتیوں بدل تقدیر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درشن دے بے نظیر، نظر نظر وچوں اٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ بھگتاں دیا کمائیا۔ سنگر پورا صحیح سلامت، جنم مرن وچ نہ آئیا۔ جس نوں پوہ سکے نہ قیامت، جگ چوکڑی انت نہ کوئے دکھائیا۔ جس دا نام ندھانا اگم نیامت، دو جہاناں دے ورتائیا۔ سو کھجگ انت میٹے اندھیری شامت، شمع نور جوت کر رُشنائیا۔ جن بھوکھتاں والی گر اوتار پیغمبراں والی سانہہ کے رکھی امانت، صدی چودھویں جھولی دے بھرائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا کرے نہ کوئے کھیانت، خیر خواہی وچ بے پرواہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ دے اٹھائیا۔ سنگر سچا سچا سنگر سماج، شبد شبد دکھائیا۔ جس دا آد جگادی راج، جگ چوکڑی حکم بدلایا۔ تخت نواسی تخت سہا کے تاج، تختہ زمیں اسمان اٹھائیا۔ اکو ڈھر دی مار آواز، سندیے دیوے تھاؤں تھائیا۔ جو لکھ چوراسی بیڑا چلائے جہاز، بن کندھیاں کندھ اٹھائیا۔ سو بدل دیوے رواج، نت نت

بھیو چُکائیآ۔ جس دی دینِ دُنی ہووے مُتَاج، لوڑوند گُراوتار پیغمبر لئی بنائیآ۔ اوہ نِت نِت اپنا ساجن سانج، نوٹ اپنا کھیل کھلایآ۔ سو بھگت سہیلے اک اکیلے پُرکھ اکال گُرو مہاراج، سچ سچ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اِکوشد وجائے ناد، دو جہان جہاں تہاں کرے شنوایآ۔

* ۳ کنگ شہنشاہی سمت نو پند قادر اباد ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد نہ بڈھانہ نڈھا، آيو ونڈ نہ کوئے ونڈایآ۔ نہ سمند ساگر نہ ڈونگھا کھڈا، ٹلا پر بت روپ نہ کوئے درسایآ۔ نہ کوئی جگت جہان دے گڈا، پون پوناں نال ہلایآ۔ نہ کوئی اچا لمانہ کوئی دے ادھا، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایآ۔ جس دا تھم آد جگادی ورتے سدا، سو سنگر اگم اتھاہیا۔ اُس دے تھم وچ دو جہان بدھا، بندگی وچ اوتار پیغمبر گُرو سیس نوایآ۔ اوہ بھگتاں نال کرے کدے نہ دغا، دغے بازی دیکھے خلق خدایآ۔ جگ جگ بُجھاؤن آئے اگا، امرت میگھ میگھ برسایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایآ۔ سنگر شبد کہے مینوں سنگر و کیوں کہندے، صفتاں والے ڈھولے گایآ۔ میرا نام جگ چوکڑی کیوں لیندے، اکھراں نال وڈیائیآ۔ میرے دھیان وچ کیوں بہندے، نیز جگت ورون - میرا بھانا کیوں سہندے، دکھاں سیس اٹھایآ۔ مینوں بے پرواہ گُراوتار پیغمبر کیوں کہندے، کہہ کہہ گئے سنایآ۔ میں سنگر شبد جس کھیل دیکھنی وشنا لہندے، لہر لہر نال ہلایآ۔ جس دے تھم وچ بُرج مینارے ڈھندے، مٹی خاک خاک اڈایآ۔ جس دے پیر سرانہ کوئی سمجھ نہ سکے کیہڑی پیندے، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایآ۔ میرے وہن اگمی نیں دے، نیر ساگر سار کوئے نہ پائیآ۔ میرے کھیل سدا نہ بھجے دے، بھجے وچ نہ کوئے ڈرایآ۔ میرے حکمنامے آد جگ چوکڑی بیج دے، گُراوتار پیغمبر خریدار نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ صاحب تیری وڈیائیآ۔ سنگر شبد کہے مینوں سارے کہندے بلی، بلیاں دے دے جھٹ لنگھایآ۔ مینوں سارے کہندے ولی، ولی اللہ سیس نوایآ۔ میں پھرنا دو

جہان گلی گلی، کوپے کوپے بھجیاں واہو داہیا۔ نرگن دھار بن کے چھلی، اچھل چھل ہو کے دیکھ دکھائیا۔ جودھا سوربیر مردانہ بن کے دلی، لکھ چوراسی
 تھم ورتائیا۔ میری دھار دی دھار آد جگاد کسے نہ ملی، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ جدوں چاہواں اپنے نام دی گر اوتار پیغمبراں اندر وجا کے نگی جہی ٹلی،
 ٹال مٹول کر کے اپنا نام ورتائیا۔ انت کھور دیواں وانگ لون دی ڈلی، لوک مات رہن نہ پائیا۔ جس میرا پریم نبھایا تیس سیس رکھایا تلی، طلباں دی
 منگ نہ کوئے منگائیا۔ گوہند آشا اک اگلی، اکل کل دھاری تک کے میرا سنگ بنائیا۔ ایسے کارن لوک مات پھلی، پھلی بھوت دتی کرائیا۔ سمبل دھار
 سمبل نگری سچ دی بنا دیواراں توں گلی، بنا کوچیاں توں کوچا سو بھاپائیا۔ جتھے جوت شبد دی دھار بنا جسم ضمیر دے رلی، تتوت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا تھم بھلیو بھلی، بھال بھال کے
 گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۳ کٹک شہنشاہی سمت نو پینڈ قادر آباد ضلع امرتسر جیت سنگھ دے گرہ *

ستگر شبد کہے میری اچرج لپلا، اسچرج کھیل کھلایا۔ جن بھگت بنا اپنا قیلم، جگ جگ دیواں مان وڈیایا۔ لوک مات جنا کے وسیلم، کھیلاں کھیل
 تھواں تھانیا۔ پھیر گھر دکھاواں اُپر امبر نیلا، نیلی دھاروں پار کرائیا۔ جتھے کسے دا چلے کوئے نہ چیل، اپنی عقل بدھی نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ میرا گرہ نوینا،
 نو نو توں باہر نظری آئیا۔ جتھے نہ مرنا نہ جینا، اکو رنگ سمائیا۔ نہ لیکھا ہووے ترے گن مایا تینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستگر شبد کہے میں سب دا سوامی اک، انترجامی دتی وڈیایا۔ جگ جگ پر بھ دے تھم سندیسے دیواں لکھ، اکھراں نال
 ملائیا۔ دندا آیا بھوکھ، بھوکھتاں وچ سمجھائیا۔ بنا کے مرید سکھ، مرشداں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 وست دے ورتائیا۔ ستگر شبد کہے میں اوتاراں دتی تھاپی، تھپک پشت پناہ لگائیا۔ میں پیغمبراں دتی نام دی کاپی، ست سچ بھو کسے نہ آئیا۔ گرواں جوڑ

کے ناتی، ناتا لیا بندھائیا۔ لیکھا جنا کے قلم دواتی، اکھراں کیتی پڑھائیا۔ اک خبر اگئی آکھی، حکمے وچ سنائیا۔ کلجک انت لیکھا جانے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو منڈل پاوے راسی، برہمنڈاں کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں ہووے داسن داسی، سیوک ہو کے سیوکمائیا۔ لہنا دینا مُکا کے پر تھی آکاشی، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ جس نوں دین دُنی کرے ہاسی، ہستی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اوہدی شبدی دھار ہووے بد معاشی، بدیاں دے لیکھے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں شرع دا شیطان، چھتر سیس کسے رہن نہ پائیا۔ میں جگ جگ حکمران، سنجگ تریتا دوپر کلجک حکم ورتائیا۔ نام کلمے کر پردھان، اکھراں دتی وڈیائیا۔ گر اوتار پیغمبر بنا بلوان، حکم حکم وچوں سنائیا۔ کھنڈے کچھ وچوں میان، کھڑگ کھڑگ نال کھڑکائیا۔ نشانے دس تیر کمان، گوشے کونے دتے کھچائیا۔ انساناں نال لڑا کے انسان، ہنسا گھر گھر دتی دکھائیا۔ آپ سب دا بن کے کاہن، کاہنیاں دے کندھیاں اُتے دیناں مذہباں دا بھار دتا اٹھائیا۔ نالے کہندارہیا میں بڑا مہربان، مہربانی تہاڈے اُتے کمائیا۔ جو میرے حکم وچ ہندے گئے قربان، کر بلا شہادت رہیا بھگتائیا۔ جگت شرع دا دے ایمان، عمل وچ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہان، دوہری اپنی کلا دکھائیا۔

* ۳ کنگ شہنشاہی سمت نو پینڈ بل پُریا ضلع امرتسر امر او سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے میرا کوئی نہ جانے دوس جنم، خوشیاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کسے سمجھ نہ آوے میرا کرم، کی کرنی کار کمائیا۔ کوئی جان نہ سکے میرا دھرم، دھرم دی دھار نہ کوئے جنائیا۔ میرا کوئی ویکھ نہ سکے ورن، ذات اذاتی پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ میرا لہجے نہ کسے چرن، چرن چرنو دک ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں سب نوں دیونہارا سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ گر اوتار پیغمبر میری و دیا پڑھن، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار ساچی منزل چڑھن، اگا پچھا نظر کوئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن دھار میرا درشن کرن، بن نیناں نیناں ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میری دسے کسے نہ ماں، پتا نظر کوئے نہ آئی۔ میرا جانے کوئے نہ تھاں، تھنتر ویکھن کوئے نہ پائی۔ میرا آد دا
 سمجھے کوئے نہ ناں، کی میری صفت صلاحیا۔ میرا سب توں دکھرا اک گراں، چھتر چھن نہ کوئے سہایا۔ جتھے سورج چن نہ کوئی رشنا، منڈل منڈپ
 نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اکو اک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہایا۔ جس نے اپنی دھاروں دتا پڑگتا، آپ اپنا روپ سمجھایا۔ سر میرے
 ہتھ لگا، لگا مستک دتا لگایا۔ شہنشاہ دتا بنا، پاتشاہ اپنا حکم سنایا۔ میں کھیل کھیلیا اک اتھاہ، اگم اپنی کار کمائی۔ دو جہان دتے رچا، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء
 آکاش ونڈ ونڈایا۔ وشن برہما شو اپنا رنگ دتا رنگا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کل ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا میلایا ملائی۔ سنگر شبد کہے میرا کوئی نہ جانے آد، آد پڑکھ دتی وڈیائی۔ میرا لیکھا وچ برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائی۔ میرا ڈھرا اکو ناد، انادی
 دیاں سنایا۔ سب نوں دیواں اپنی یاد، یادداشت اپنے نال رکھایا۔ لکھ چوراسی کر آباد، وشن برہما شو سیو لگایا۔ زرگن سرگن دے دے داد، آتما اپنا
 کھیل کھلایا۔ تتاں نال پا کے سانجھ، متوت دیاں درڑایا۔ سنگر شبد کہے میرا لیکھا آد جگاد، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میرا کوئی نہ جانے کھیل شروع، شرع سمجھ کسے نہ آئی۔ میں پنا تتاں توں سب دا گرو،
 گر اوتار اک اکھوئی۔ جس دا حکم دو جہان کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ میرا اکو منتر پھرو، فرنے سب دے بند دکھایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست آپ ورتایا۔ سنگر شبد کہے میرا لیکھا آد پڑانا، پر م پڑکھ دتی وڈیائی۔ میرا نظر آئے کسے نہ بانا، روپ
 رنگ رکھ نہ کسے سمجھایا۔ میرا حکم دو جہاناں، جگ جگ ورتے تھاؤں تھانیا۔ میرا نور ظہور نورانہ، پڑکھ اکال دتی وڈیائی۔ میرا رسنا توں باہر ترانہ، سر
 تال اپنے وچ پڑگٹایا۔ میرا بن اکھراں توں گانا، نہ اکھرا دھار سمجھایا۔ میرا کھیل سدا مہانا، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ میرا اپر پیر اک فرمانا، دھرم
 دھار سمجھایا۔ میں جگ جگ بھگتاں دیواں دانا، ڈھرا دی وست نام ورتایا۔ پریت بخش سری بھگوانا، میل ملاواں تھاؤں تھانیا۔ جو دھا سوربیر بن بلوانا،

بلدھاری اک دیاں سمجھائیا۔ نوکل پہر کے بانا، بان انیالا تیر چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوانا، میرا اکو اک شاہ سلطانا، شہنشاہ شاہو اک اکھوائیا۔

* ۳ کنگ شہنشاہی سمت نوپنڈ بل پریا ضلع امرتسر مسٹا سنگھ دے گرہ *

سنگر ساچا اکو شاہو ہے، سو پڑکھ نرنجن اگم اپار۔ آد جگادی بے پروا ہو ہے، ہر پڑکھ نرنجن اک اینکار۔ لیکھا جانے اگم اتھا ہو ہے، جوتی جاتا ہو اجیار۔ ویکھنہارا تھاؤں تھاؤں ہے، ابناشی کرتا سانجھیا۔ جگ جگ چلائے راہو ہے، سری بھگوان بھیو اپار۔ آد انت کرے نیاؤں ہے، پاربرہم پر بھ کھول کواڑ۔ سنگر سچا شبد بے پروا ہو ہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ سنگر شبد کہے میں جمیا کدے کسے نہیں لکھ، جننی نظر کوئے نہ آئی۔ میرے ہست کول نہیں کوئی کھ، تن وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ چنتا روگ نہیں کوئی دکھ، غمی غم نہ کوئے رکھائیا۔ اٹا ہو یا نہیں کدی رُکھ، نو اٹھاراں اگن نہ کوئے تپائیا۔ میرا ات دے سے کسے نہ بت، بتخانے سمجھ کوئے نہ آئی۔ میرے اُتے کرپا کری ابناشی اچت، پر م پڑکھ دتی وڈیائیا۔ جوتی دھار اینکار بنا کے دھر داسُت، ست پڑکھ نرنجن اپنی گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے میں کدے نہ جہا، مرن وچ کدے نہ آئی۔ میرا کھیل لکھ چوراسی آتم دھار برہم دا، پاربرہم دتا درڑائیا۔ میرا لیکھا جگ چوکڑی ست دھرم دا، دھرم دی دھار اک سمجھائیا۔ میرا لہنا دینا جگت کرم دا، کاندھاں کھوج کھوجائیا۔ میں جگ جگ بھانڈا بھناں بھرم دا، بھے بھاؤ اک رکھائیا۔ میں جھگڑا بیٹاں ورن برن دا، ذات پاتی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں لیکھا مکاؤنا کایا ماٹی چرم دا، چم درشتی دیاں بدلایا۔ میں نیز کھولاں ہرن پھرن دا، نچ لوچن کراں رُشنائیا۔ میں مارگ دساں سچھنڈ چڑھن دا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ میں منتر دساں توں میرا میں تیرا نام پڑھن دا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میرا نہیں

تن وجود، مائی خاک نہ کوئے وڈیاںیا۔ میرا مالک اک محبوب، پروردگار نور الایہیا۔ جس دا عالیشان عروج، عرش فرش توں باہر ڈیرہ لایا۔ جس دی شرع نہیں حدود، حداں ونڈ نہ کوئے ونڈاںیا۔ جدھر تکاں موجود، گھٹ گھٹ رہیا سماںیا۔ ساچی منزل دیوے مقصود، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ کوڑی کریا کرے نیست و نابود، ست دھرم دا بوٹا آپ اُچھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ سنگر شبد کہے میں ملیا کسے نہ ہٹ، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھجایا۔ میرا آسن نہیں کسے کنارے تھ، تیرتھ ویکھن تھاؤں تھانیا۔ میرا روپ انوپا وانگ نوآ نٹ، سوانگی ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ میں وساں گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ میں تیر انیالا جن بھگتاں ماراں پھٹ، دو مکھی توں دو پئی دھار سمجھایا۔ جوت جگا کے لٹ لٹ، نور نورانہ کر رُشناںیا۔ شبد سنا کے انحد، انادی دھار شنوایا۔ سچ دوارے بہواں سچ، سنگھاسن آسن ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی اتار پیغمبر گروآں نام ندھانا سناواں گج، بن رسنا جھوا ڈھولا گایا۔ اوہناں دے اندر میرا تلواڑا جائے ونج، وجہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست نام ورتانیا۔ سنگر شبد کہے میرا جانے کوئی روپ نہ رنگ، چکر چہن نظر کسے نہ آیا۔ میں سوہواں اوس اگمی سچ پلنگ، جس دی پاوا چول نہ کوئے بنایا۔ میرا مالک شاہ پاتشاہ شہنشاہ سورا سربنگ، جو دھر دی دھار پُرکھ اکالا بے پرواہیا۔ جس کلجگ اتم نشانہ میٹنا تارا چند، صدی چودھویں ہوئے سہایا۔ جن بھگتاں خوشی کرے بند بند، بندگی وچوں بندگی آپ سمجھایا۔ ہر جن ہون نہ دیوے بھاگاں مند، بھاگ ہن نہ کوئے اکھوایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے چھند، اتم پر ماتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا دساں سچ پڑھانیا۔ پار برہم برہم پا کے گنڈھ، ٹٹیاں لواں جڑانیا۔ میرا کھیل ونج برہمنڈ، جیرج انڈا تہج سیتج ویکھ وکھایا۔ میرا صاحب دین دیال سدا بخشند، بخشنہار بخشش رحمت میری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دست نام انمکی آپ ونڈ، جن بھگتاں جھولی آپ بھراںیا۔

* ۴ کنگ شہنشاہی سمت نو پینڈ کلسیاں ضلع امرتسر پھنمن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ٹپدی، بن لتاں باہواں بھجیاں واہو داہیا۔ توں میرا میں تیرا نام اک جپدی، جگ جیون داتے تیرا دھیان لگایا۔ میرے اتوں صفحہ میٹ دے پپ دی، پت پاپی رہن کوئے نہ پانیا۔ میرے انتشکرن وچ چھاتی تپدی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ کلجک آشا ڈسنی روپ بن گئی سپ دی، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ وڈیائی رہی نہ دھرم دوارے ہٹ دی، سچ وچ نہ کوئے کرایا۔ ڈہائی سُن لے تیر تھ اٹھسٹھ دی، گنگا گوداوری جمن سُرستی رہی گر لایا۔ آشتاک لے جیو جنت گھٹ گھٹ دی، گھٹ نو اسی پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہایا۔ دھرنی کہے میرا بھاگ ہوئے اُدے، چاروں گنٹ ملے وڈیایا۔ میں خوشی کراں بُندھے، سُدی ودی دا پندھ مکھایا۔ جن بھگت سہیلے ہون اُگے، اُگن آتھن وچ ودھایا۔ کلجک کوڑی کرپا دیپک بُجھے، ست سچ کرے رُشانیا۔ میرا لیکھا اتم کے وچ یدھے، یودھا اکو کھیل کھلایا۔ نو نو وچ گدے، ست ست گنڈھ پوایا۔ سب دا وقت آخری بچے، اوتار پینغمبر گر نین اٹھایا۔ لہنا پورا ہووے کل گلے، کل کلکی اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا ہووے اچا بھاگ، بھگوان دے وڈیایا۔ دُرمت میل دھووے داغ، پاپاں کرے صفایا۔ جوت جگا چراغ، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ ترے گن بُجھائے آگ، اگنی تت گوانیا۔ گرگھ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ نچ اتم بخش ویراگ، ویری اندروں دے بھجایا۔ میرا بن کے موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دے سُنایا۔ جس صاحب نوں رہی ارادھ، بن رسنا ڈھولے گایا۔ اوہ میری سوئی دی کھولے جاگ، جگت اپنی اک سمجھایا۔ نو ست مار آواز، شبدی شبد نال اٹھایا۔ میرے انتر بخش ویراگ، برہوں چوٹ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میری خوشیاں وچ ہسے مٹی خاک، دھوڑی خوشی منایا۔ میں ہوئی پوتر پاک، پر بھ چرن ملی سر نایا۔ میرا کھل گیا اندروں تاک، پردہ رہیا نہ رانیا۔ میتوں دسیا بھوکھت واک، جو گر اوتار پینغمبر گئے جنایا۔ میرا سوامی چڑھ کے آگیا راک، چٹے آسو سو بھاپایا۔ سچ پریتی دیوے نات، سر میرے ہتھ لکایا۔ چرن چھہاوے لوک مات، ماتر بھومی

خوشی بنائیا۔ میری سہنجی ہووے رات، رُتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ میں جن بھگتاں نال کراں بات، باطن پردہ اک کھلایا۔ تئیں اوس پر بھو دے ساک، جو سجن نور الاہیا۔ میں سجدہ کراں اوس ابناش، جو کرتا دھدر گاہیا۔ جس بھگتاں وسنا پاس، پاسا دین دُنی اُٹایا۔ جس نوں جھکدے پر تھی آکاش، گلن گلنتر سیس نوایا۔ اوہ میری پوری کرے آس، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ میری شہادت دیوے شکر اُتوں کیلاش، برہما برہم لوک وچوں سُنایا۔ وشنوں وشنو دی دھارا دے آکھ، وشنو نال دے وڈیایا۔ میں پر بھو دے درشن کراں ساکھیا، چرن دھوڑی مستک خاک رمایا۔ اُس دا آؤنا ہویا نال اتفاق، اتفاقہ گیا آئیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئے بات، بھو سکے نہ کوئے سمجھایا۔ اُس دی ساچی تگنی راس، جو رستہ دین دُنی بدلایا۔ میری پوری کرے خواہش، تمنا کوڑی دے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرے میت مُرار، ہر صاحب تیری سرنایا۔ میں تگاں تیرا درس دیدار، بنا لوچن نین نین رُشانیا۔ تُوں سہنجنا کر میرا گھر بار، گرہ مندر دے وڈیایا۔ تُوں کرنہار کرتار، قدرت دا مالک اگم اتھاپیا۔ تیرے چرن جاواں بلہار، کول سیس جھکایا۔ جن بھگتاں دے ادھار، آدرش اپنا اک سمجھایا۔ تُوں قدرت دا قادر پروردگار، نور نورانہ اگم اتھاپیا۔ میں تیرے چرن کول جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔ جو تیرا بھگت تن وجود رہیا سیو ادار، تتاں سیو کمایا۔ متراں دا متر یاراں دا یار، سجن سنگ نبھایا۔ ماردا رہیا لکار، جھگڑیاں وچ وڈیایا۔ اوس دی انت پج سوار، دھرنی کہے میری حال دُہایا۔ تجا سنگھ دے سیس بخش دستار، سر سر آپ بندھایا۔ منی سنگھ دے کول لئے بہال، آسن سنگھاسن سوہنا دے سجاپا۔ اوس تھاں کرنا سسکار، جتھے سسکیاں والا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھرنی کہے میں تیرے چرن کول جاواں بلہار، بلہاری بل بل اپنا آپ کرایا۔

* بھائیے تِجّا سَنگھ نوں گل وکڑی پا کے شبد اُچاریا رات ہی * ❀

سَنگھ پورا کدے نہ بُھلدا، بُھلن وِچ کدے نہ آئیَا۔ اوہ مالک بنے بھگتاں دی کُل دا، کُل مالک آپ اکھوآئیَا۔ جو گرسکھ سَنگھ و دے نام کنڈے
نلدا، ترازو اپنے وِچ رکھائیَا۔ اوس واسطے سدا سچکھنڈ دوارا کھلدا، آگے ہونہ کوئے اٹکائیَا۔ جتھے اِکو شبد نشانہ جُھلدا، سَنگھ شبد آپ دکھائیَا۔ جتھے جاپ
رہندا نہیں رسنا بل دا، مکھ دند نہ کوئے وڈیائیَا۔ آتما پر ماتما پر ماتما جوتی جوت وِچ گھلدا، گھول کرے گرسکھ سَنگھ نوں ڈھاہیا۔ میں تیری چھاتی اُتے
پھلدا بُھلدا، سچکھنڈ جاواں چائیں چائیا۔ چوڑا سی وِچ پھیر کدے نہ رُلدا، جنم مرن نہ کوئے رکھائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
رنگ دکھائیَا۔ سَنگھ ساچا جانی جانا، جانہار اکھوآئیَا۔ سب توں پہلوں تیتوں ملاواں گا سَنگھ ماہنا، ماتا تیری دا لیکھا اور رہے نہ رآئیَا۔ سب دا اِکو گھر ہووے گا
اِکانا، دوجا گرہ نظر کوئے نہ آئیَا۔ سب دا بخش دتا پینا کھانا، جنہاں اِک وار مہاراج شیر سَنگھ دی سیو کمائیَا۔ سچکھنڈ سَنگھاسن سَنگھ آسن اِک سہاؤنا، جتھے
بن دیوے باقی ہووے رُشنائیا۔ دو ماواں نہیں ساریاں بھین بھراواں نوں لوک مات تراواں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ چھٹی جگ اگلے تیتوں کوئی نہ کہے
نتھاواں، لوک مات تیرے نام دی وجدی رہے ودھائیَا۔ کیوں توں سَنگھ پیار وِچ باہواں وِچ پائیاں باہواں، گلو کڑی پا کے گلو کڑی وِچ رکھائیَا۔ تیری
سیوا توں بل بل جاواں، جس تن من من تن سیو کمائیَا۔ مان ملیگا اوہناں گراواں، جس گراں وِچ جنم دتا تیری مآئیَا۔ سیس تیرے دستار اوہ اِکاواں،
سیس سَنگھ چرن اِکائیَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنوں بھگوان، اپنا پیار جن بھگت
نال رکھے سانواں، اُونتا وِچ کدے نہ آئیَا۔

۱۴۴۱

۱۴۴۱

* ۵ کنگ شہنشاہی سمت نو پینڈ کلسپیاں ضلع امرتسر دلیر سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے میرا کھیل بہہ بدھ بھانتی، جگ جگ نت نوت اپنا حکم ورتائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی پر م پڑکھ کملاپاتی، پاربرہم پت پر میثور تیری سیو کمائیا۔ توں زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کھیلے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول تیری وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انت لیکھا مکاواں اندھیری راتی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم جوڑاں ساچا ناتی، پاربرہم برہم میلا دیاں ملائیا۔ میرا ہر دا تک لے گہر گمبھیر ویکھ لے چھاتی، چھتر دھاری تیرا اکو نظری آئیا۔ جس دا ورن نہیں کوئی ذاتی، دیہاں مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی کھیلے کھیل تماشی، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ جو روپ انوپ ست سروپ وٹائے بہہ بھانتی، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری اوٹ تکائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی کھیل کردا، کرتے پڑکھ دتی وڈیائیا۔ لہنا دینا جانا لکھ چو راسی گھر دا، انڈج جیرج اُتہج سبتج پھول پھولائیا۔ میرا لیکھا ڈھر دے ور دا، پڑکھ اکل مہربان دے وڈیائیا۔ میں وی انتر زرتھر کھیل ویکھاں ساچے گھر دا، سروراں توں پرے دھیان لگائیا۔ کی لہنا دینا کلجگ کل دا، کلکاتی کی کھیل وکھائیا۔ میں مل پاؤنا نانک والی اک گل دا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ میں جھگڑا مٹاؤنا کپٹ چھل دا، اچھل چھلدھاری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لہنا پورا کرنا تھل جل دا، مہینل اسگاہ کھوج کھوجائیا۔ میں بھیو چکاؤنا نہچل دھام اٹل دا، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میں کوڑ گڑیاں ملیچھاں ویکھنی سبھا، سبھاپتی منو آنال ملائیا۔ جگت جہان دی اندروں تکنی طبع، طبیعت کھوجاں تھاوں تھانیا۔ انشکرن دا لیکھا جانا ہبھا، ہم ساجن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ محمد دا لیکھا ویکھاں کٹائیاں لباں، شبے روز دھیان لگائیا۔ جگت جہان نُماری تگاں مدھا، جو وکار ہنکار نال ملائیا۔ چاروں گنت پھراں بھجا، دوس رین واہو داہیا۔ خالی چھڈاں کوئی نہ جگہ، نوست پندھ مکائیا۔ پھیر اکھرتاں سگا، جو گوبند ناؤ سہائیا۔ پھیر آسو تگاں بگا، جو بے دے وڈیائیا۔ پھیر سب تے پاواں دتا، دو لتمند رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں آتم رس دے کے مزہ، نچھر رس دتا وکھائیا۔ جگت جہان سیس کوکدی قضا، چاروں گنت نین اٹھائیا۔ میرے حکم دی سمجھے کوئے نہ

وجہ، وجوہات سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں پیارا اک ویراگ دا، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ میں آد جگاد جاگدا، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیا۔ میں رُپ بنا کنت سہاگ دا، لکھ چوڑاسی لواں پرناٹیا۔ میں مالک بناں جیو جنت آباد دا، چارے کھانی سو بھاپائیا۔ میں سُت ڈلارا اوس مہاراج دا، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ میں سِکدرا اگمئی تاج دا، تخت نو اسی اک اکھوائیا۔ میں لیکھا مُکاونا کوڑ سماج دا، سمگری سچ ورتائیا۔ سَنجگ ساچا میرا سندیہ سنے اگمئی آواز دا، بن سرون دا تاسنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں جگ جگ بدلاں ریتی، ریتوان اک اکھوائیا۔ میری کوئی نہ میٹے کیتی، کرتا پُرکھ دے وڈیائیا۔ میں دین دنی دی بدلاں نیتی، نیتوان اک اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے ریتی، گو بند دا لہنا دتا چُکائیا۔ لیکھا رہن دینا نہیں مندر مسیتی، کعبہ اکو اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال اکو چرن پریتی، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ جن بھگتاں کایا کراں ٹھانڈی سیتی، اگنی تت تت بُجھائیا۔ جھگڑا میٹاں اوچی نیچی، راؤ رنگاں اکو رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی میری چھوٹی جہی باغیچی، باغبان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھا مُکا ترے گن آیتی، ترے بھون دھنی ہوواں سہائیا۔ امرت میگھ بخش دے بوند سوانت سیتی، سیتل ست دیاں کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جن بھگتاں سدا کرے بخشیشی، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیا۔

* ۵ کنگ شہنشاہی سمت نو پینڈ کلسیاں ضلع امرتسر رنجیت سنگھ سیوا سنگھ دے گرہ *

سَنگَرُ شبد کہے میریاں بے پرواہیاں، بے پرواہ دتی وڈیائیا۔ میں جگ چوکڑی انتت حکم وچ چلائیاں، سَنجگ تریتا دوپر کجگ جگ گئے پندھ مُکائیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں کیتیاں شنوائیاں، نام شبد ڈھولے کلمے جگت سمجھائیا۔ سرگن دھار اکھراں نال کیتیاں لکھائیاں، کاغذ قلم شاہی جوڑ جڑائیا۔ ریتیاں نیتیاں دھرم دھار بدلایاں، دیناں مذہباں ونڈ ونڈائیا۔ کتھا کہانیاں نام سنائیاں، صفتی صفتاں نال صلاحیا۔ شہنشاہیاں لوک مات اُلٹائیاں، تھر

رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول میریاں دئے گواہیاں، شہادت اک بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سچ دی ساچی سیو کمائیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی عدلی، انصاف اک کرائیا۔ جگ چوکڑی کراں بدلی، بدلہ دیواں تھاؤں تھانیا۔ میری کھیل پرانی
 کوئی نہیں انج لئی، اجل دا مالک ہو کے حکم سنائیا۔ جد آواں تے آواں دین دنی جگ لئی، جگت جگت پھول پھولائیا۔ میگھ برسواں سرشی درشی اگ
 لئی، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں جگ چوکڑی کرتا، کرنہار
 اکھوائیا۔ بھے وچ کدے نہ ڈردا، بھو سر نہ کوئے لکائیا۔ جیواں جنناں گھاڑن گھڑدا، سادھاں سنتاں بنت بنائیا۔ نر اکھر دھار ہو کے پڑھدا، ڈھر دا
 ڈھولا صفت صلاحیا۔ جن بھگتاں اندر وڑدا، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ منزل پوڑی اگنی چڑھدا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ بھيو گھلا کے ساچے گھر
 دا، گھر گھر کراں رُشنائیا۔ روپ جنا کے نرائن زردا، بھرم بھلیکھا دیاں مٹائیا۔ اشان کرا کے ڈھر دے سردا، دُرمت میل دھوائیا۔ جن بھگت سہیلے
 پھڑدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ لیکھا مکا کے سیس دھڑ دا، لہنا دینا دتا چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ سنگر شبد کہے میں کرن کراون یوگ، جگتی پر بھ دتی سمجھائیا۔ جن بھگتاں بخشاں ڈھر
 سنجوگ، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ دھرم پریتی دتاں بھوگ، انرس اپنا اک چکھائیا۔ جنم کرم دا کٹ و جوگ، چری وچھنے لواں ملائیا۔ سچکھنڈ دوارا کرا
 سنجوگ، میل ملاواں چائیں چائیا۔ بھيو گھلا کے اگادھ بودھ، بدھی توں پرے کراں پڑھائیا۔ گرکھاں ہر دے دیواں سودھ، سو پڑکھ نرنجن ویکھ دکھائیا۔
 در دوارے دیواں درس اموگھ، ستمکھ ہو کے نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، آدانت جگا جگنت چرن پریتی بخشنہارا جوگ، جاگرت جوت بن ورن گوت آپ درسائیا۔

* ۵ کنگ شہنشاہی سمت نوپنڈ کلسیاں ضلع امرتسر موتا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میری لیکھے لالے سیوا، ہری ہر اپنی دیا کمائیا۔ تُوں مالک خالق الکھ ابھیوا، پاربرہم بے پرواہیا۔ ایشٹ سوامی وڈ دیوی دیوا، دیوت
 سُر سرب سیس جھکائیا۔ تُوں وسنہارا نہچل دھام نہکیوا، اٹل اپنا آسن لائیا۔ میرے مستک دھوڑی لا دے تھیوا، نیا کوسک رنگ رنگائیا۔ میں تیرا ڈھولا
 گاواں بنا رسنا جہوا، صفت صفتاں نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری
 آسا ویکھ لے نسا، مانساں توں باہر دیاں جنائیا۔ اپنی دھار تک لے نسا، سربنس کھوج کھوجائیا۔ ساچے پیارے بنا لے نسا، گرگھ رنگ رنگائیا۔ کلجگ کوڑ
 میٹ دے کنسا، ہنکار رہے نہ رائیا۔ دے وڈیائی وچ سہنسا، سہنسرگھ شیش رہیا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا
 رنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے میرا دھام کر پُنیت، پتت رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا دکھاں والا ویلا جائے بیت، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ کلجگ دھار بدلنی
 ریت، ریتوان دینی وڈیائیا۔ بھگتاں بخشنی چرن پریت، پریتم ہو کے انگ لگائیا۔ سب دی پوتر کر دے نیت، نیت لوجن نین اکھ کھلائیا۔ میں تیرا ڈھولا
 گاواں گیت، سو پُرکھ زرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ مان دے دے ہست کیٹ، ہستی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا
 ور، نہکلنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن اندر وسنا چیت، چیتن سب نوں دینا کرائیا۔

* ۸ کنگ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال رات جسبیر کور اٹارسی دے نوٹ * *

اٹھ کنگ کہے جن بھگتو وقت سہنجن آج، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ دھر سوامی انترجامی رچیا کاج، کرتا پُرکھ بن سوگ ہرکھ، خوشی بنائیا۔ جس
 دے حکم وچ جرنیل سنگھ آیا بھاج، دکھاں درداں نال اپنا پنڈھ مکائیا۔ ہس کے کہے سُن مترا دھرم راج، رائے دھرم تیتوں دیاں جنائیا۔ ساڈے
 بھگتاں دے پر بھو سوار نے کاج، سانوں لوڑ رہی نہ رائیا۔ اپنا نیتز کھول لے وچوں جاگ، آلس نندرا دینی تجائیا۔ میرا پُرکھ اکال آگیا وچ دیس ماجھ،

سمبل اپنا تخت سہایا۔ جس دے پیار دا بھگتاں اندر ویراگ، دوس رین دھیان لگایا۔ سو سوامی پکڑے اندروں واگ، ڈوری اپنے ہتھ رکھایا۔ سوہنیاں
 بنا حکم توں بُجھ نہیں سکدا چراغ، تیری چلے نہ کوئے چترایا۔ اسیں کوئی جگت واسنا والے نہیں سادھ، کلپنا والا سنت نہ کوئے اکھوایا۔ اسیں اوہ بھگت
 جنہاں نوں بھگتی دا ڈھروں مل گیا دا ج، اپنی ہتھیں کار نہ کوئے کمایا۔ مترا ساڈا سب توں دکھرا جہاز، بیڑا سنگر کندھ اٹھایا۔ ساڈا دیناں مذہباں والا
 نہیں سماج، بنا پُرکھ اکال سپس نہ کدے نوایا۔ اسیں تیرے سامنے پھرنا نال مزاج، آکڑ نال چلنا چائیں چانیا۔ کتے سمجھ نہ لئی ساڈا وگڑیا دماغ، حکم
 ڈھر دا دیاں سنایا۔ جس نوں اسیں گاؤندے اوہ سانوں رہیا ارادھ، ایہہ اوسے دی بے پرواہیا۔ ڈھر خبر سُن لے ناد، شبد نال شنوایا۔ سندیسہ دے وچ
 برہما، برہمنڈ دے درڑایا۔ جے ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، کاگوں ہنس اڈایا۔ کلجک بُجھائے ترسنا آگ، ترے گن آگن (نہ کوئے) تپایا۔ سانوں بھگتاں
 نوں بنا کے شاہ نواب، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اسیں کوئی لوہے لنگڑے نہیں اپا ج، ہرجن ساچے سو بھاپایا۔ ساڈے اندر سچنا اوہدے پریم دی وجدی رہے
 رباب، جس دی تار ستار نظر کوئے نہ آئی۔ اسیں کسے کولوں منگنی نہیں امداد، جھولی آگے کسے نہ ڈاہیا۔ ساڈا مالک اکو آد، انت اک اکھوایا۔ جس دا
 حکم بودھ اگادھ، بدھی سمجھ سکے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کمایا۔ اٹھ کنگ کہے سُن مترا رائے
 دھرم، دھرم دھرم جنایا۔ اٹھ ویکھ لے بھجنا پھر دا برہما، برہم کھوج کھوجایا۔ شکر لیندا تک لے پرکرم، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ دھوڑی خاک رمائے
 سرنا، نو نو لاگے پانیا۔ تیرے ہتھ جینا مرنا، تیری بے پرواہیا۔ ساریاں سب تیرے حکم وچ کارج کم کرنا، کرتے پُرکھ تیری وڈیایا۔ دھرم رائے نے
 شکر دا لیکھا پڑھنا، مہاکال سندیس سنایا۔ کال اوس دوارے کھڑنا، لاڑی موت لئی انگڑایا۔ جم راج دُور دُراڈے تنگ تیری سرنا، سرنگت تیری اک
 رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر بھيو آپ گھلایا۔ اٹھ کنگ کہے کی کہندا گپت چتر، چتر گپت کی سنایا۔ رائے
 دھرم میں تیرا آد آد دا متر، جگ چوکڑی نہ کوئے بدلایا۔ میں پُرکھ اکال دی دھاروں آیا نکل، میتوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ میں ویکھیا نہیں کوئی شکر،
 گربھ ڈیرہ نہ کوئے جمایا۔ میرا لیکھا سکے کوئی نہ لکھن، لیکھے وچ نہ کوئے سمجھایا۔ میں سر شئی دساں متھن، تھر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میں سُنیاں سب دیاں باتاں، باطن دیاں جنایا۔ میں بچھنہارا سب دیاں
 باتاں، داتا ورن تکاں خلق خدایا۔ میرا آد انت دا اکو ناتا، ناتا سب دے نال جڑایا۔ پُرکھ اکال دس کے پتاما، گرہ اکو اک سمجھایا۔ ہوئے سہائی ناتھ
 انا تھا، دیناں دیا کمایا جو اکو گاون گاتھا، تنہاں لیکھا دیاں چکایا۔ لہنا دینا پورا کر کے مستک ماتھا، تلک للائی رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ چتر گپت کہے سُن دھرم رائے میرے شاہ، سچ دیاں سُنایا۔ میرا اوتھے زور چلے کوئی نہ، طاقت نظر
 کوئے نہ آئی۔ جنہاں دا مالک بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ میں سدا سدا سدیسے رہیا پچھا، در تیرے کول لکایا۔ اٹھ نگاہ مار کے تک کھیل اگم اتھا،
 کی اپنا حکم ورتایا۔ جس دا لیکھا توں دینا سی اچ مُکا، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ لاڑی موت نوں چڑھنا سی چاء، جہاں دی دھار خوشی بنایا۔ دھرم آتما آونی
 سی تیرے تھاں، گرہ مندر سو بھاپایا۔ اوہدا لیکھا تک لے مہرواں، کی مہربان حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، سچ دا حکم اک سُنایا۔ رائے دھرم کہے سُن چتر گپت مترا پیتا، سبجنا دیاں جنایا۔ جس صاحب نے ساڈی چلائی ریتا، حکم وچ بدھے تھاؤں تھانیا۔ اُس
 اپنیاں بھگتاں نوں حکم کیتا، شبدی شبد نال شنوایا۔ پچھلیاں لیکھے لا پرتیا، پریتم دیوے مان وڈیایا۔ تت کر کے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ برسایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ لاڑی موت کہے دھرم راج میں کی آکھاں، اکھراں توں باہر سُنایا۔
 میں صاحب تکیا ساکھا، ساکھیاں سو بھاپایا۔ جن بھگتاں بنیا رہیا راکھا، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ چرن دھوڑ بخش کے ماتھا، مستک ٹلے خاک رمانیا۔ سرب
 گن ہو سمراتھا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ لاڑی موت کہے جس بھگت دا
 ہونا سی اچ اخیر، ساڈھے باراں وقت سہایا۔ اُس تے کرپا کیتی بے نظیر، نظر نظر اٹھایا۔ سچ سنگھاسن لکا اُس دی تصویر، جسبیر لئی بچایا۔ لیکھا رہیا نہ
 شاہ حقیر، شہنشاہ دتی وڈیایا۔ میرے نیز وگ گیا نیر، ہنچھواں ہار بنایا۔ میرے سر توں لہہ گیا چیر، چری وچھنا کی کھیل کھلایا۔ جیہڑی کیتی نہیں کسے
 پیغمبر پیر، گر اوتار نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ لاڑی موت کہے رائے دھرم اُس

جُگ جُگ دیاں پروان کیتیاں عرضاں، آوُ بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ جس نوں نت نت اوہناں دیاں عرضاں، نوٹ بھگتاں آوے چائیں چانیا۔ اوہناں غریب نمائیاں اٹھ کنگ سب نوں اِکو جہا دتا درجہ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس بھگت سہیلا بچایا مردا مردا، جیون دات جھولی وچ پائیا۔ اوہ اوہ دی تصویر دا اُس دے اُتوں لاہ کے پردہ، اپنیاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ نالے جن بھگتاں ور دیوے ساچے گھر دا، سچکھنڈ مان وڈیائیا۔ گرکھو تہاڈے کولوں رائے دھرم رہے ڈردا، چترکپت خوشیاں نال سندیس سنائیا۔ تہاڈا ناں آگے ضرور دتے اوہ سنت سہیلا توں میرا میں تیرا پڑھدا، نام آگم اتھاہیا۔ جتھے سنگر و سنگر ہو کے آگے کھڑدا، سچ سوامی سو بھاپائیا۔ اوتھے جمرج کدے نہ وڈدا، لاڑی موت نہ کدے پرنائیا۔ جن بھگتاں پر بھو اپنا گھاٹن گھڑدا، گھڑنہار اک اھوائیا۔ لیکھ مکا کے سیس دھڑ دا، دھڑے بازی چوڑاسی وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا پکا ہو گیا یارانہ، سچکھنڈ ایسے طرح سو بھاپائیا۔ چرناں وچ جسبیر داتکو نشانہ، سریر نظری آئیا۔ انج توں سب دا نام دھرم دا بھگ گیا گانا، سگن بھگت دوار منائیا۔ جو لیکھا لکھیا وچ گرڈ پُرانا، سکند دھیائے رہے سنائیا۔ اوس نوں پورا کر وشنوں بھگوانا، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے بیگانہ، بے گھر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈی منزل بن گئی حقیقی، حکم نال پر بھ نے دتی وڈیائیا۔ سنجگ سچ چلا کے ریتی، جگت ریتیاں وچوں باہر کڈھائیا۔ اِکو رنگ رنگا کے ہست کیٹی، کیٹ ہستاں ویکھ دکھائیا۔ اپنی دھار دس کے میٹھی، میٹھت بن رسنا رہیا چکھائیا۔ پچھلی کتھا کہانی گمنی بیٹی، آگے اپنا حکم ورتائیا۔ سچکھنڈ نو اسی بخش کے سچ پریتی، پریتم ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سُن لو حکم آگم انوکھا، بن اکھراں دیاں سمجھائیا۔ نو نو دھار دا ملیا موقع، مکمل دیاں سمجھائیا۔ جن بھگتو تہانوں شبد دی چڑھا کے نوکا، نوواں دواریاں باہر کڈھائیا۔ سندیسہ دے کے اپنے بھاؤ کا، بھے بھجن ویکھ دکھائیا۔ تہاڈا پیار بنیا اِکو شاہو کا، جو شہنشاہ نور الاہیا۔ اُس دا کھیل آگم اتھاہو کا، جس دا بھيو کوئے نہ پائیا۔ اوہ لہنا جانے واہو واہو کا، واہو تیری بے پرواہیا۔ اوہ ناتا تڑا کے پتا ماؤں کا، بھین بھنیا پلو سرب چھڈائیا۔ حکم سندیسہ

دے کے اپنے حکم نیاؤں کا، عدل انصاف اک کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ آتما کہے میں بڑی سوہنی سبھی، کوڑ گڑیا ریاں دیاں جنائیا۔ میں جوت اگئی اوہ جگی، جس نوں بُجھا سکے کوئے نہ رائیا۔ میں اوس دے پیار وچ بھجھی، جو بنھنہارا خلق خُدا ئیا۔ میں توں دست اموک اک لہجی، لہاں توں اندر دیاں سُنائیا۔ کرپا کیتی آپ سبھی، مہر نظر اُٹھائیا۔ میری خواہش اپنے چرناں سدئی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میں توں بھے آیا نہیں کوئی تربینی ندی، وہنا دھار نہ کوئے ڈرائیا۔ میں خوشیاں نال دتاں جس بدھ میں لیا سدئی، سوچ سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ میں خوشیاں وچ ہوئی گھئی، مگن ہو کے خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ آتما کہے میں اوس دی چیری، جو چریں وچھنے لئے ملائیا۔ میرے انتکرن خوشی گھنیری، گھنئیا شام نال رلائیا۔ میں گوبند پیار دی چیری، جو سیوک سیو کمائیا۔ میں کھیل ویکھ لئی ہتھیری، لوک مات دھیان لگائیا۔ میں توں پتہ نہیں میرے تے کرپا کیتی کیہڑی، کیوں دتی وڈیائیا۔ جس دے تن دی خاک ہونی سی ڈھیری، لوک مات ہونی جُدا ئیا۔ اُس دی بٹھ کے بیڑی، بیڑا بھگتاں دتا چلائیا۔ ہو کے دُور نیڑی، پندھ دتا مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ آتما باہر جن بھگت کہے جن بھگت میرے پیاریو، پریمیو دیاں جنائیا۔ تساں پر بھو دی دھار باہر ہونا نہیں وچوں دائریوں، دعوے نال سُنائیا۔ میں خوشیاں نال دتاں پریمی ساریو، سچ نال سُنائیا۔ مان وچ نہ کدے ہنکاریو، اپنا بل ودھائیا۔ سدا صاحب سیس نواریو، نو نو خاک رمائیا۔ پھر اپنا کاج سواریو، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ خوشیاں نال لاڑی موت ونگاریو، کہہ کہہ دینا درٹائیا۔ بھے کھانا نہیں دھرم دوا ریوں، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ چتر گیت تمانن اگھا ریو، نیتز لوچن اکھ گھلائیا۔ اپنا کوڑ کرم دا لیکھا سنگر چرناں دے وچ پا ریو، اگے گکرم دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تھانوں کڈھیا لکھ چوراسی وچوں اکھا ریو، چارے کھانی گھول نہ کوئے کرائیا۔ تسیں سوہنے سسکھے بننا سچھنڈ دے لا ریو، لاڑی موت لینی پرنائیا۔ کر مہین نہ بنیو ما ریو، کرماں ڈیرہ ڈھا ہیا۔ کال چبائے کوئے نہ داڑھیو، داڑھاں ہیٹھ نہ کوئے دبائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بھگت آتما کہے پر بھو ساڈے نال کر لے قول، اقرار اک بنائیا۔ ساڈا لیکھا دھول دارہ جائے اُتے دھول، اگے سنگ نہ کوئے

بنائیا۔ تُوں ہر ہر دے اندر جانا مَوَل، مَوَلّا ہو کے میل ملائیا۔ اِنّج اِکے ترازو اُتے تول لے سب دے تول، اونتا رہن کوئے نہ پائیا۔ سِجھنڈ دوارا اپنا کھول، خالق خلق پردہ دینا اُٹھائیا۔ میں تیرے چرن کولاں دے کول، کُل مالک سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملائیا۔ اٹھ کنگ کہے ہائے وے میریا کرتیا، بہڑی تیری دُہائیا۔ تیری کہو جی شرطیا، شرطی دے سمجھائیا۔ کیوں بھگتاں خاطر نرگن ہو کے پرتیا، پت پر میثور روپ بدلایا۔ آسن سِنگھاسن سُہا کے اُتے دھرتیا، دتی مان وڈیائیا۔ مالک ہو کے عرشیا، فرشی سو بھاپائیا۔ کی بھگتاں آگے اپنے نام دا پاوے پرچیا، کہ پراچین دا لیکھا دے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمائیا۔ اٹھ کنگ کہے میرا لیکھا جگ چار، چار ہور نال ملائیا۔ میرا جگت نہیں ادھار، ادر والیاں دیاں سنائیا۔ ویکھو کھیل وچ سنسار، سنساری کی دکھائیا۔ چاروں کُنٹ تکو دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ میں سب نوں کراں خبردار، بے خبراں دیاں سنائیا۔ بنا پر بھوتوں کوئی نہیں جے یار، مترو مترو نظر کوئے نہ آئیا۔ ناتاٹ جاند اُپر کھتے نار، نار کنت سنگ نہ کوئے بنائیا۔ بھین بھنیا جگت وبار، مات پتا ناتا دین دُنی اکھوایا۔ کسے کم نہیں آوند اگھر بار، مندر محل نہ کوئے وڈیائیا۔ بنا سنگر پاوے کوئی نہ سار، سر ہتھ نہ کوئے کُکائیا۔ جن بھگتاں دے ادھار، مہر نظر کُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کار آپ بھگتائیا۔ اٹھ کنگ کہے میرا مان رہے جگ چھتی، چھاتی ٹھوک کے دیاں سنائیا۔ میری لجیا رکھے کملاپتی، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس دے ہکم وچ لکھ چوراسی رہی تپی، کلج اگنی نال تپائیا۔ اوہ میتوں کردا پکی، دُھر دا ہکم سنائیا۔ تُوں کھیل دیکھنا اکھیں، تیتوں دیاں جنائیا۔ بھگت بھگوان دی اوہ سخی، جو آتم نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ہکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل نرالا، نردھن سردھن دیاں جنائیا۔ میں شہنشاہ گوپالا، بھوپت وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں مارگ دساں سکھالا، پردہ آپ اُٹھائیا۔ کلج کوڑ گریار تجنا کالا، کالکھ کُکا لینا دھوایا۔ بنا منکیاں تُوں میرا میں تیرا چینی مالا، مالک ملے دُھر در گاہیا۔ جو سب دی لیکھے پاوے گھالا، مُشقت گُرکھاں ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو دُرمت میل جائے دھوتی، پت پُنت بنائیا۔ سرت رہے

کسے نہ سوتی، ننتیاں لئے جگائیا۔ آتم دھار میل کے جوتی، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ تسیں اک دے بن گئے گوتی، ذات پات دا پندھ مُکائیا۔ ہیرے بن گئے مانک موتی، رُوپ انُوپ سمجھائیا۔ انتر و اشارہ نہ کھوٹی، کھرے دتے بنائیا۔ سب نوں چاڑھے منزل چوٹی، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جھٹ نارد آ کے مارے تھلپیاں، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ نالے پچھلے ہنے دیاں کڈھ کے کلپیاں، بن حرفاں رہیا دکھائیا۔ کیوں بھگت بنائے پھر پھر پاپیاں، پت پت پُنیت کرائیا۔ کیوں چھڈی جائے رسنا والے جاپیا، جو نام دے ڈھولے گائیا۔ کیوں جام پلائے غریب نمائے ساقیا، اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کیوں کھولی جائے تاکیا، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ کس بدھ ہنے دیویں باکیا، لیکھے جھولی پائیا۔ میں دیکھاں تیریاں اندھیری راتیاں، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ جے تُوں بھگتاں پچھے مار کے آیا وائیاں، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ تُوں ساڈیاں من لے آکھی آ، آخر دیئے جنائیا۔ جن بھگتاں ہر تھاں کریں راکھی آ، رکھک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تھم اک سنائیا۔ کنگ کہے میرا اٹھواں دوس دہاڑا، دیوہاڑی دیاں جنائیا۔ میرا خوشیاں والا وہارا، وہاری ہو کے دیاں سمجھائیا۔ میرا مالک اکو ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا لہنا دینا جانے نہ کوئے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ لاڑی موت کہے میری بھگتو کدے وچ نہ سکے تھگی، تھگوری تہاڑے نال نہ کوئے رکھائیا۔ میتوں اکو دھار نظر آوندی بگی، جو بگ پڑے دئے ترائیا۔ میری اندروں بُجھاوے اگی، اگنی ت نہ کوئے جلائیا۔ میری اوہ سہیلی سنگی، جو ساک سجن کوڑے دئے تجائیا۔ پر بھو دے نال پریت لگاوے پگی، کچا اوڈھن سیس نہ کوئے رکائیا۔ میں کھیل دیکھاں پھیرا کھیں، اکھاں والیاں دیاں جنائیا۔ امرت دی دھار رس لینا چکھی، بن رسنا جہوارس بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیاں لگائیا۔ رائے دھرم کہے لاڑی موت وقت جاندا بُجدا، سچ سچ سنائیا۔ ویکھ لے رواج سنجگ دا، کلج وچ دتا بدلایا۔ جن بھگتاں بھيو گھلا کے گجھ دا، پردہ دتا اٹھائیا۔ بھیت رہن نہیں دتا مُجھ دا، رائے دھرم رہیا سنائیا۔ میتوں کچھ نہیں ہن سنجدا، سنجھ سویرا دوویں مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا

تھکم اک ورتائیا۔ رائے دھرم کہے صاحب تکیئے اک حضوری، حضرت بے پرواہیا۔ جلوہ گر نوری، نور نورانہ سوبھا پائیا۔ جن بھگتاں جھولی پائے مزدوری، جگ جگ سیو کمائیا۔ مٹامیٹ کے کوڑی، کوڑی کریا باہر سُٹائیا۔ ساچی بخش اگئی دھوڑی، دھولی ٹکے خاک رمائیا۔ لیکھ لکھا کے مورکھ موڑھی، گدھاں ہوئے سہائیا۔ جن بھگتاں منسا کر کے پوری، مانساں وچوں دئے وڈیائیا۔ ہر جن تارے سدا ضروری، ضرور اپنا کھیل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل ملائیا۔ لاڑی موت کہے میں چنگی طرح رائے دھرم تیرا تھم پڑھنا، پڑھ کے دیاں سنائیا۔ سچ دس کون آتما کھڑنا، اپنا تھم ورتائیا۔ کس نوں پینا مرنا، جیوت جی بھیٹ کرائیا۔ جس نے آونا وچ چرناں، چرنودک گھ چوائیا۔ رائے دھرم کہے لاڑی موت میں اُس کولوں ڈرنا، جس میری بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ رائے دھرم کہے سُن موت لے لے چٹھیاں، خوشیاں نال سنائیا۔ جن بھگتاں سُن لے گلاں مٹھیاں، جو پریم وچ جنائیا۔ کھلیاں کھیل انڈٹھیاں، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ہاے اُتے تک لے ٹھیاں، سوہنی بنت بنائیا۔ نی تیرا علم نہیں لکھیا وچ کسے لپیاں، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اشارہ دس کوئے نہ تیاں، برساں گڈھ نہ کوئے پوائیا۔ بھیو کھولن مول نہ تھتیاں، وارگرہ نہ کوئے جنائیا۔ دے کیوں کھیل کھلاؤنا بھگتاں اکیاں، کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ لاڑی موت کہے چٹھی دا ہور کھیا نال مضمون، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ اس وچ قاعدہ کی قانون، تھم کی ورتائیا۔ جاں نگاہ ماری تے نقطہ نظر آیا نوں، نین نین شرمائیا۔ میں کی جانا معصوم، چلے نہ کوئے چترائیا۔ میں چاروں گنٹ آواں گھونم، بھجاں واہو داہیا۔ شاستراں دا تگاں نجوم، پردہ کی اٹھائیا۔ بھگتاں ویکھاں ہجوم، بیٹھے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکائیا۔ چٹھی کہے رائے دھرم میٹوں ایس نے کیتا قائل، کلہیاں توں باہر دیاں سنائیا۔ میں دھرم دوارے دا تیرا تکیا محل، جس محل ملی وڈیائیا۔ میں خوشیاں نال لوں ٹھل، بھجاں واہو داہیا۔ میں پھیر جانا سی تیرے بھگتاں دی گیل، اپنی خوشی منائیا۔ ائی سنگ نوں لیکھا گنا سی سنگھ جرنیل، تن وجود دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دکھاں وچ سارے ہونے سی گھائل، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرناٹیا۔ لاڑی موت کہے جو اِکّی اِکّی منٹ شبد دا گاؤنا، سوہنا راگ بناٹیا۔ اِکّی سکھاں سنگ رکھاؤنا، اِکے گنڈھ پوٹیا۔ اِنے وقت نے جرنیل سنگھ نوں بچاؤنا، ایسے کارن لیا منگوائیا۔ رائے دھرم کہے میرے دوارے دا اُس بنا نہیں پراہنا، در نہ ڈیرہ لایا۔ اُس دا مالک جس اُس نوں بخشاؤنا، بخشہنہار آپ اکھوائیا۔ جس گوڑھی نپند نہیں سونا، جگت سنگھاسن نہ کوئے تجاٹیا۔ اُس دا کرم پھیر بناؤنا، نہکرمی دیا کماٹیا۔ جنم وچوں جنم پھیر دواؤنا، بنا جنم توں جنمے مایا۔ آتم اپنے رنگ رنگاؤنا، سوہنی خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار اِک وڈیاؤنا، جتھے وڈا ہر وڈی وڈیاٹیا۔

* سنگھاسن دے اگے جسبیر کور نوں لما پا کے اُپر جگندر سنگھ توں ڈھائی گز لال کپڑا دوا کے پھر کرپا کیتی *

سنگر شبد کہے میں بن کے دھر دا سخا، سخو سچ دیاں سناٹیا۔ سارے ویکھ لو اپنیاں اکھاں، اکھیاں والیو دھیان لگایا۔ جیہڑی دیہہ سڑنی سی وچ رکھاں، اگنی اگت جلاٹیا۔ جسم اُڈنی سی وانگ بھگھا، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ اُس دا سنگر سوامی بن کے سخا، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ رحمت دیاں بخش کے رکھاں، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ جس دی قیمت چکا سکے نہ کوئی کروڑی لکھاں، اسنکھ اسنکھاں گنت نہ کوئے گناٹیا۔ اوہ اپنا وہار کرے اپنیاں ہتھاں، دوسر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سوامی بن سرب کلا سمر تھا، دیوے مان وڈیاٹیا۔ جو یارڑے دے ستر لٹھا، ستر لٹھیاں گرگھاں لئے بچاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ اٹھ کنگ کہے جن بھگتو تیس مرے جیوندے جیوندے مرے، مر جیوت روپ وٹاٹیا۔ کرپا کرے آپ پر بھ ہرے، ہری ہر ہووے آپ سہاٹیا۔ جگت جہان جاوترے، بیتزیاں پار آپ کراٹیا۔ بھے رہیا کوئی نہ ڈرے، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ تہاڈا نواں گھاڑن گھڑے، گھرن بھنہنہار دیا کماٹیا۔ تیس اوس سرن سرنائی پڑے، جتھے پڑھن لکھن دی لوڑ رہے نہ راتیا۔ تہانوں پریتم ہو کے پھڑے، پر پڑکھ اپنی گنڈھ پوٹیا۔ لیکھے لا کے سیس دھڑے، تال دئے وڈیاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ

رنگنیا۔ جن بھگتو تہاڈا کدے نہ ہونا مرنا، مرن وچ کدے نہ آیا۔ تہاں حاضر رہنا پرہ دیاں چرناں، سب نوں درشن دیوے تھاون تھانیا۔ تہاں اکو
 پریم دا پلو پھڑنا، دوجی گنڈھ نہ کوئے پوانیا۔ تہاڈا ساچا گھاڑن گھڑنا، گھاڑت اپنے ہتھ رکھانیا۔ تن وجود اگنی نال سڑنا، آتما اپنی جوت وچ سماںیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے کیوں کیتا جگت وہار، وہاری ہو کے دیاں جنانیا۔ جن
 بھگتاں ریتی چلائی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری سارے خوشی بنانیا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا اگم اپار، الکھ اگوچر کی اپنی کار کمانیا۔ اک بخشش کراں
 جیہڑی، چار جگ کیتی نہیں کسے پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے اپنی دیا کمانیا۔ جن بھگتو تہاڈی آتما نوں تہاڈے سریر دا انتم ستمکھ ہو کے وکھا دیاں
 کراں گا سسکار، پھیر سگھنڈ لے کے جانیا۔ اٹھ گھنٹے سواس چھڈن توں بعد رکھاں گا او سے وچ گھر بار، اپنی جوت جوت نال رلانا۔ ایہہ کھیل ہونا اپر
 اپار، جس نوں سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جس ویلے سبج ساچا کر گیا پسار، چاروں گنٹ نظری آیا۔ پھیر بنا کھ توں جن بھگتاں دی لاش کولوں سوہنگ شبد
 دی آویگی جیکار، بن رسنا ڈھولا گانیا۔ پھیر بنا سریر توں بے نظیر نوں سارے کرنگے نمسکار، کل کلکی سیس جھکانیا۔ ایہہ چوبیس ہر جگدیشا نور الاہی بے
 پرواہی امام امانا سب دا سانجھیا، یارڑا اک اکھوانیا۔ جس دی گفٹ شنید گفٹار، بن رسنا زباں رہیا سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے کی بھگتاں لاشاں تگے، اپنی دیا کمانیا۔ کہ پردیاں وچ ڈھکے، پردہ کھ چھپانیا۔ کی تیرے قول اقرار
 پکے، پاربرہم دینا سمجھانیا۔ کس پریتی دے وچ رتے، رتن امولک دے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک
 ہو سہانیا۔ پُرکھ اکال میرا بھگت تن وجود اپنا رنگدا، لالی پریم والی چڑھانیا۔ سد اکو وست منگدا، چرن دھوڑ سرنانیا۔ جگت جہان دی منزل لنگھدا، ناتا
 دین دنی تڑانیا۔ اوہ پیارا نہیں تت پنچ دا، آتم پر ماتم وچ سماںیا۔ اوہ بھکھا نہیں مایا گنج دا، متا موہ ودھانیا۔ اوہ درس پیاسا نوری چند دا، نور نورانہ ویکھ
 وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتانیا۔ لاش کہے پر بھو میں مٹی خاک ڈھیری، انتم نظر کچھ نہ آیا۔
 میں تیری جگت مات دی چیری، چرن داسی سیو کمانیا۔ توں کرپا کریں گھنیری، گھر ساجن ہونا سہانیا۔ میں چوراسی وچ آو بھوگ لئی بتھیری، جگ جگ

پھیرا پایا۔ ہن لیکھا انت نیڑیں، ماتا کھ وچوں باہر کڈھائیا۔ میری بے لائیں بیڑی، شوہ دریا نہ مول رڑھائیا۔ جتھے میرا آتما میری خاک اوسے وسے کھیڑی، کھیڑا گھر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ لاش کہے پر بھو جے میں نہ ہندی، توں ہوند وچ کدے نہ آئیندا۔ تیری جوت شبد دھار کدے نہ کوندی، دھر دے راگ نہ کوئے درڑھائیندا۔ تیری صورت ہندی نہ پیغمبر گری، ڈھولانہ کوئے سنائیندا۔ تیری وڈیائی نہ ہندی شروع دی، شرع نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیندا۔ لاش کہے میریا محبوبا، مہربان تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل عجیبا، عجب تیری چٹرائیا۔ جے میرا تن نہ ہندا وجودا، تیری وجا نہ کوئی سمجھائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں بندی نہ کوئے حدودا، نام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ دے کھلایا۔ لاش کہے میرے پیرن پیرن، پاتشاہ ولی اللہ۔ میرے وچھڑن نال سارے پاؤندے کیرن، روندے بھین بھرا۔ کی تیرا کھیل اخیرنے، خیر خواہ دینا سمجھا۔ کس بدھ تتاں تت پیڑنے، نام نشان دینا مٹا۔ کسے سمجھ نہ آئی پیر فقیرنے، بھیسو سکیا نہ کوئے کھلا۔ اک مارگ بناؤنے بھگت تصویرنے، تصور دے کرا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا دے مکا۔ لاش کہے پر بھو میرا رشتہ ویکھ لے جگ، جگ جیون داتے دھیان لگایا۔ انت ساڑدے لا کے اگ، محبت توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ میں جھوٹھے پیار وچ گئی بھجھ، ممتا وچ ہلکایا۔ انت سارے گئے چھڈ، سنگی ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ مینٹوں شمشان بھومیوں مقبریاں وچ کیتا اڈ، قبراں وچ دفنائیا۔ نارکنت پتا پوت پیار کرے نہ کوئی وچوں سنگ، سگلا سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ آخر قداماں والی مار کے حد، حدوداں ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مالک دیا کمائیا۔ لاش کہے میرا کوئی نہ سجن پیتا، مترو دیاں جنائیا۔ پیار کرے کوئے نہ چیتا، رسنا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ جیہڑے ہتے سکے تے میرا تیار کرن انگیٹھا، پتا پوت پوت پتا نوں ہتھیں اگنی دین لگایا۔ ایہو جہا میں کوڑ جہان ڈٹھا، اکیاں چھڈ کے بھجن واہو داہیا۔ مینٹوں سڑدی نوں ویکھ کے دے جان پٹھا، مکھ گھراں ول بھوائیا۔ نالے اپنے اُتے مار دے پانی دیاں چھٹاں، پوتر لین بنایا۔ لاش کہے بھگتو اگلی ریتی ہور گرکھاں دے مستک لایا جائیگا کگا، سنہری رنگ سہائیا۔ جو

صاحب دوارے وکا، قیمت ہر گھٹ پائی۔ جتھے لیکھا نہیں وڈا نکا، بردہ بال نہ کوئے اھوائیا۔ جو آد جگادی سب داپتا، پُرکھ اکال اگم اتھاہیا۔ سو بھگتاں کرے ہتا، ہتکاری دُھر درگاہیا۔ جس گرگھ چڑھن نہیں دتا اُپر چتا، بنا چکھا توں لیا بچائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ لاش کہے میرے بھگوان، بھگوان تیری سرنائیا۔ میریاں تیاں وچ آتما دے دے دان، خالی جھولی دے بھرائیا۔ میرے وجود دی کر کلیان، کلمہ اک سمجھائی۔ تن لوک تیرے در کرن دھیان، بیٹھے اکھ اٹھائی۔ بھگتاں پچھے توں کھادھا نہیں پکوان، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ اگے واسطے سب نوں دینا مان، سر سر ہتھ لکائی۔ دُکھ بھکھ دامت نشان، سکھ دینا پھرائیا۔ میرے آد جگادی رام، دُھر دے کاہن بے پرواہیا۔ توں نور الاهی وڈ امام، مہر نظر اٹھائی۔ میرا سجدہ کریں پروان، نمو نمو سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ لاش کہے پر بھو میرا خوشیاں والا حصہ، ہس کے دیاں سنائی۔ توں بھوجن کھانا رکھا مساء، رسنا رس نہ کوئے وڈیائی۔ سوا پا پرساد وچوں اُس دے وچ پان مٹھا، تولے ڈھائی ونڈ ونڈائی۔ ایہہ تیرا کھیل نیکن نکا، وڈ وڈا نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داستان آپ بنائی۔ لاش کہے میرے پنجاں تیاں دی پُکار، پنہ پنہ سیس نوئی۔ جو توں خوشیاں نال کھانا آہار، ہر اپنی دیا کمائی۔ اُس نوں پنچ گرگھ کرن تیار، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ چوئے اُتے کڈھ کے پنچ لکار، پھیر سیوا لین کمائی۔ مستک اُتے کر نمسکار، ہتھ ہتھ نال بدلایا۔ توں کرپا کریں اپار، کرپال ہونا سہائی۔ جن بھگتاں بھکھیاں بھریں بھنڈار، اتوٹ اتوٹ ورتائی۔ نالے مُردے دین جوال، جگ جیون داتے ہونا آپ سہائی۔ تیرا پرشادا ہووے بنا دال، دلدریاں دلدر جگت دینا چکائی۔ پھیر سنی مُریداں حال، مُرشد دُھر درگاہیا۔ اپنے وقت نوں لینا سنبھال، سمبل دے مالک اگم اتھاہیا۔ جن بھگتاں لینا اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ توں دیناں بندھپ دین دیاں، دیا ندھ تیری سرنائیا۔ بھوگ لگاؤنا دوہاں نوں اکتھے رکھن پرساد دے تھال، تھلاں جلاں ہونا سہائی۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ اٹھ کنگ کہے میں ہو یا خوشحال، خوشیاں وچ سنائی۔ جن بھگتو تئیں پر بھو دے لال، نمٹے نظری آئی۔ ایہتھے

اوتھے دو جہاناں کھیلنا گودی وچ بال، بال آنجانے لئے اُٹھایا۔ سب دی لیکھے لائے گھال، جو چل آئے سرناہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا کرنہار پرتپال، پرتپالک ہو کے دیکھ وکھایا۔

* رات نوں ہی اگی سکھاں دے اگی منٹ شبد پڑھن توں بعد کرپا کیتی * *

نورنگ کہن ساڈا پھولن بنیا وچھونا، جگت ویشیاں توں باہر وڈیاہیا۔ اسان اکو پُرکھ مناؤنا، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھایا۔ سدا اوسے دا ڈھولا گاؤنا، جو مالک دُھر درگاہیا۔ اوسے دی سیجے سونا، جو وچھڑ کدے نہ جایا۔ اوسے دا درشن پاؤنا، جو ڈکھڑے دے مٹایا۔ اوس دا رنگ رنگاؤنا، جس دی رنگت اگم اتھاہیا۔ آپ آپا بھیٹ چڑھاؤنا، جگت چھڈنی مان وڈیاہیا۔ جن بھگتاں حکم سناؤنا، خوشیاں وچ سناہیا۔ آتم دھار پر ماتم اکو کنت ہنڈھاؤنا، دوسر کھونٹ خصم نہ کوئے بناہیا۔ جس لکھ چوراسی وچوں بچاؤنا، آون جاون گیر کٹایا۔ سچھنڈ دوار ٹکاؤنا، درگاہ ساچی سچ سہایا۔ تھر گھر میللا میللا ملاؤنا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ سچھنڈ دوار ٹکاؤنا، ٹکے مستک نام رماہیا۔ اوس پر بھو دے ڈھولے گاؤنا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ گھر ٹھا کر اک مناؤنا، نو نو سپیس جھکاہیا۔ جن بھگتو جس بن بھگتیوں پار کراؤنا، کرم کانڈ دا لیکھا دے مٹایا۔ تس دی دھوڑی خاک رماؤنا، جو اندروں تاک کھلاہیا۔ جس دا سہنجنا ہو یا وچھونا، پریم بھگتی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سد اپنے سنگ رکھاؤنا، سگلا سنگی ہو کے سد اپنی دیا کماہیا۔

* ۱۴ کنگ شہنشاہی سمت نو پینڈ مہاؤن ضلع لدھیانہ جرنیل سنگھ دے گرہ * *

چوڈاں کنگ کہے میرا دوس سہنجننا چڑھیا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ ویکھ وکھائیا۔ میں نرگن نرکار نرکار نرؤیر دانش اکھر پڑھیا، جس دا نشان لوک مات نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اگئی گھاڑن گھڑیا، گھڑن بھننہار دتی آپ وڈیائیا۔ مہربان محبوب میرے سامنے بنا اکھاں توں دھریا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھن کوئے نہ پائیا۔ کھیل اگتا سری بھگوان نرگن ہو کے کریا، کرتا پُرکھ رہیا جنائیا۔ میرا بھے بھو چکا کے ڈریا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اٹھ ویکھ لے چوڈاں طبق دا گھریا، چوڈاں لوک کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ چوڈاں طبق کہن ساڈی جانے کوئے نہ طبع، طبیعت سمجھ کسے نہ آئیا۔ ساڈا مالک نور الای ربنا، ربے عالمین جس نوں سارے کہہ کے رہے سنائیا۔ جو آد جگادی دو جہان ابا، امی جان اک اکھوئیا۔ جس جگت جہان ویکھنی کوڑ دی سبھا، صبح شام شبے روز دھیان لگائیا۔ اوہ پروردگارا سانجھا یارا ایکا نام سنائے ندا، انحد نادی دُھن کرے شنوئیا۔ جس نے گرہ اندر ویکھنی ساڈی جگہ، تھان تھنتر پھول پھولائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی سب نوں دیون والا سزا، لہنے دینے سب دے پھول پھولائیا۔ دروہی سب دے سرتے کوکدی قضا، قاضی ملا شیخ مسانک روون مارن دھاہیا۔ صوفی دے نہ کوئے وچ رضا، رازق رزق رحیم نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چوڈاں کنگ کہے اوتار پیغمبر نگاہ مارو گرو گرو دیوا، دیو آتما دھیان لگائیا۔ کھیل تلو پار برہم پت پر میثور الکھ ابھیوا، کی اگوچر اپنی کار کمائیا۔ انتر آتم پر ماتم رس چکھو میوہ، کوڑ رس جگت جہان تجائیا۔ نچیل دھام اٹھو ویکھو کی کھیل کرے وڈ دیوی دیوا، وشن برہما شو نال اٹھائیا۔ جس دا نام درڑایا رسنا جہوا، بتی دنداں صفت صلاحیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھیلے الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ چوڈاں کنگ کہے میتوں دے نہ چوڈس چند، چوڈاں طبق سچ سبق نہ کوئے جنائیا۔ میری منسا پوری ہووے نہ من، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ میں سندیسہ سناں بن سرون کن، بن رسنا دینا جنائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے بھانڈا بھرم دیوے کوئے نہ بھن، بھرم گڑھ نہ کوئے

تڑائی۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا سیری بھگوانا نظر نہ آئے برہم، پاربرہم ملن کوئے نہ آئی۔ میں جیواں جنناں سادھاں سنتاں پون سواسی تکیا دم، دامنگیر پلوانہ کوئے پھرائیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن ہویا غم، خوشی وچ خوشحال نظر کوئے نہ آئی۔ چوڈاں لوک کہن ست رہیا نہ کسے دا دھرم، دھرم دی دھار نہ کوئے دکھائی۔ کلج کوڑ گڑیا را ودھیا کرم، کُلم لئی انگڑائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ چوڈاں کنگ کہے میرا دوس مہانا، جن بھکتو دیاں جنائیا۔ انتر آتم تلو سیری بھگوانا، باہر ویکھن کوئے نہ پائی۔ نرگن نور جوت تلو پنا زمیں اسمانا، گرہ مندر کھوج کھوجائی۔ شبد ناد سُنو دُھنکانا، انحد نادى ناد وجائی۔ امرت رس نخبھر جھرنیوں ملے پینا کھانا، بوند سوانتی نا بھی کول آپ ٹپکائی۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گاؤ گانا، گھر گمبھیر بے نظیر درشن دیوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئی ملائی۔ چوڈاں کنگ کہے سنگر شبد تیرا کی اشارہ، بن نیناں دے درڑائی۔ کی سندیسہ دین تینی اوتارا، وید ویاس کی سمجھائی۔ پیغمبراں دس کیہرا انت کنارہ، نیا نوکا کون گھاٹ لگائی۔ گرو گرو سوامی ست دا دے سہارا، سہانک نانک اپنی دیا کمائی۔ جدھر تکیے چاروں گنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ چوڈاں طبق روون زارو زارا، چوڈاں لوک نیر وہائی۔ چوڈاں و دیا کرے پگارا، کوک کوک سنائی۔ چوڈس چند نہ کوئے چیتکارا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائی۔ توں صاحب سوامی سب دا ساجن میت مرارا، پروردگار سانجھا یار اک اھوئی۔ تھم سندیسہ دے دے ایتکارا، اکل کل دھاری آپ پرگٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن لاڈلے چوڈاں کنگ، کارتک دیاں جنائیا۔ توں ایویں نہ بھٹک، تیری بھکتنا دیاں مٹائی۔ دُھر دے شبد دا چڑھن والا کٹک، اٹک توں پرے دیاں اٹھائی۔ توں پھرنا نال مٹک، جگت جہان ویکھ دکھائی۔ میرا تھم ورتنا سخت، اگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ میرا شبد دُلا را جگرے لخت، سٹ دُلا را اک اھوئی۔ جس نوکھنڈ پر تھی پاؤنا بخت، سُر ت سمبھلے کوئے نہ رائی۔ جگت سُنہجنا دُھر دھرم دا ہونا وقت، ویکتی اپنے رنگ رنگائی۔ میں کوٹاں وچوں سہیلے تارنے دُھر دے بھگت، بھگوان ہو کے رنگ رنگائی۔ آتم دھار بخش کے شکت، شخصیت دینی سمجھائی۔ جنم کرم دا لہنا دینا پورا کر کے قرض، مقروض ہو کے جھولی دیاں بھرائیا۔ لیکھے لا کے

ہر جن عرض، آرزو سب دی دیکھ دکھائی۔ غریب نمائیاں دنڈاں درد، دکھیاں ہوداں سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پُرکھ اکال کہے چوداں کنگ تیرا اکو اگمی پیتا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جو جگ چوکڑی بدلے ریتا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مکائیا۔ جس نوں سارے کہن ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اگم اتھاہیا۔ اوہ تیرا سپنہ کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی اگ بُجھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیتا، شو دوالے مٹھاں چرچاں کعبیاں کرے رُشنائیا۔ اوہ لکھ چوراسی گھٹ نواسی دیکھنہارائیتا، نیتیان دُھر داماہیا۔ سو پُرکھ زرنجن آد جگادی ٹھانڈا سیتا، اگنی تے دے بُجھائیا۔ جس دا بھاناسب نوں لاگے میٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیارا بھنے کوڑا ریٹھا، وکھ رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں چولی چاڑھے رنگ بسیٹھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ پُرکھ اکال کہے کنگ تیرا لہنا دینا پورا کراں کارتک، قُدرت دا قادر ہو کے دیکھ دکھائیا۔ دین دُنی تگاں آستک، اصل اصل دا پردہ آپ چُکائیا۔ لہنے دینے جانا ناستک، چاروں کُنٹ پھول پھولایا۔ میرا حکم اگما ورتے واستک، دوسرا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اٹھ دیکھ انگڑائی لے وشنوں سیجا تے باسک، تشکا گل لٹکائیا۔ کی کھیل کھلاؤنا پُرکھ اکالے دین دیا لے خالص، دُھر دا حکم کی جنائیا۔ جس نوں دین مذہب ذات پات دا نہیں کوئی لالچ، لوبھ موہ وکار ہنکار سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سو صاحب سنگر دیکھنہارا اپنے بھگت سہیلے بالک، بالی بدھ دھیان لگائیا۔ لیکھا جانے دین دُنی خلق خالق نوست دھیان لگائیا۔ ہر جن سچ ہووے پرتپالک، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ اکال سُن دیکھ میری درد، دردیاں درد دنڈائیا۔ شرع چھری تک لے کرد، قاتل مقنول روپ بدلایا۔ میری چرن بیننتی سُن لے عرض، آرزو تیرے قداما وچ رکھائیا۔ تُوں یودھا سورپیر مردانہ مرد، بھگوان روپ اگم اتھاہیا۔ میرے سوامیا انترجامیا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہوئی میں نیڑد، اوڈھن سیس نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پربھو میں آد جگادی منگتی، تُوں دیونہار داتار۔ میری کھیل جگ جگ بھکھ ننگ دی، تُوں خالی بھرے بھنڈار۔ میں آشار کھی تیری انگیکار انگ دی، تُوں لینا گود اٹھال۔ مینوں وست دے

دے اک انند دی، انند تیرے وچوں لواں بھال۔ مینٹوں صورت دکھا دے اُس اگئی چنّ دی، جس دا جلوہ نور جوت جمال۔ جس کھیل کھلاؤنی کھنڈ برہمنڈ دی، پُریاں لوآں لئے سُرَت سنبھال۔ جس آشا پور کرانی جیرج انڈ دی، اُتہج سیتج رکھے نال۔ جس بھاؤنی ویکھنی نو نو کھنڈ دی، ستاں دیپاں حل کرے سوال۔ جس شرع دویتی ڈھاہنی کندھ دی، مُریداں مُرشد ہو کے ویکھے حال۔ جس دھار چلاؤنی اِکو پنچ دی، پنچم پیتا کھیل کرے بے مثال۔ اُس دی ہاتھ نہیں مہانے وُجھ دی، ڈوگھے ساگر جانے کوئے نہ تال۔ تیری کھیل ویکھنی سورے سرنگ دی، میرے شہنشاہ شاہ پاتشاہ مہربان۔ دھرنی کہے میرے اُتے صدی چو دھویں جاوے لنگھدی، آپ اپنا قدم سنبھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، میرا حل کریں سوال۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے مٹی خاک، چاروں کُنٹ دُہانیا۔ رُوح بُت رہیا کوئے نہ پاک، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ انتر کھلے نہ کسے تاک، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ تُوں اپنا پورا کردے بھوکھت واک، جو اوتار پیغمبراں گروآں دتا درڑانیا۔ شبد آسو چڑھ کے آپ اگے راک، دو جہاناں اپنا پھیرا پانیا۔ کوڑ گڑیار دی میٹ کے رات، رُت سُنہنجنی دے دکھانیا۔ سچ سندیسہ دے دے اِکو دس اگئی بات، میرا پردہ دے اُٹھانیا۔ کس بدھ جن بھگتاں انتر آتم بخشے بوند سوانت، نَجھر جھرننا آپ جھرانیا۔ کَلج انت سِری بھگونت ہر جن ساچیاں پُچھے وات، واتا ورن ویکھے خلق خُدانیا۔ مہربانا سِری بھگوانا آتم پر ماتم گرگھاں جوڑے نات، پاربرہم برہم میلا آپ ملائیا۔ سُرَت شبد بنا کے سبجن ساک، سین اِکو اِک اکھوانیا۔ چوڑاسی وچوں دے نجات، نَج گھر اپنے لئے بٹھانیا۔ جتھے نہ کوئی دوس نہ کوئی رات، سور یہ چند نہ کوئے رُشانیا۔ اِکو نور نورانہ شاہ سلطانا اِک ابناش، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئیا۔ جن بھگت سہیلے جگت اکیلے جنہاں دی انتم پُچھنی وات، گھر گھر ہونا سہانیا۔ دھرنی کہے میری لیکھے لاؤنی چوڑاں کنگ دی رات، رُتری اپنے نال مہکانیا۔ ہر جن مستک دھوڑ بخشنی خاک، تک للائی اِک پرگٹانیا۔ میں پنا ہتھاں توں جوڑاں ہاتھ، نمستے کہہ کے سیس نو انیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن تیری گاون گاتھ، گھر گجھیر دینی وڈیانیا۔ تُوں سوامی کملاپات، پت پر میشور اِک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے سرب کلا سمراتھ، سمرتھ اکھ تیری بے پرواہیا۔

اپنا ہتھ لٹکایا۔ سنگر شبد کہے میرا سب دے نال بچھلا حساب، بن لہسوں لہنا دیاں جنایا۔ اوتارو کھول کے دیکھو اپنی کتاب، بنا کتب خانوں ہتھ اٹھایا۔ پیغمبر و پہلا دیکھو باب، کی بابل رہیا سمجھایا۔ گرو گریو کرو حساب، انکڑیاں پھول پھولایا۔ جس پُرکھ اکال نوں کرو آداب، نو نو سیس جھکایا۔ جس نوں کہو پر م پُرکھ مہاراج، پروردگار نور الایہا۔ اوہ دین دُنی دا تہاڈا بدلن والا سماج، سمگری اِکو نام ورتایا۔ جس دا شبدی گو بند اڈایا باز، بازی دین دُنی اٹھایا۔ بنا نیتز لوچن نیناں درگاہ ساچی جاو جاگ، بن اھیاں اھ کھلایا۔ سنگر شبد دی سُنو آواز، بن سروناں دے درڑایا۔ کی کھیل کرے نور الایہا واحد، واہ واہ کی اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر وڈا وڈ وڈیایا۔ سنگر شبد کہے تئیں دُھے میرے چار جگ، سنجگ تریتا دواپر کلج رنگ رنگایا۔ تئیں دھرم دی دھار کیتے یدھ، یدھ شتر دیونہارا گواہیا۔ تئیں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں نرمل کیتی بُدھ، بُدھ بیک بنایا۔ تئیں دیناں مذہباں دے آسوار اُتے بیٹھے کد، واگاں اپنے ہتھ رکھایا۔ دُھر سندیسہ دتا سُدھ، سُدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انت سب دی اودھ گئی پگ، آگے پاندھی پندھ نہ کوئے مکایا۔ اوتارو نگاہ مارو اُتے بسدھ، کی بسدھا رہی جنایا۔ پیغمبر و چراگاہاں وچوں تہاڈے چراغ رہے بُجھ، تیل باقی نظر کوئے نہ آیا۔ گرو گریو سوامی ساڈی رہی کسے نہ سُدھ، ست سروپ ملن کوئے نہ پانیا۔ لہنا دینا دیکھو جگ چوکڑی اپنا خود، بخود اپنا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو اپنا دیکھو لہنا دینا باقی، صدی سدپوی دھیان لگایا۔ کیوں چاروں گنٹ ہوئی اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ آتم دھار نظر آئے نہ کوئے پر بھاتی، پاربرہم برہم پردہ نہ کوئے اٹھایا۔ کیوں تہاڈی بھلی گرنھتاں شاستراں والی گاتھی، رسنا جہوانہ کوئے وڈیایا۔ تئیں حکم سندیسہ سُنو پُرکھ سمرا تھی، کی کرتا رہیا سنا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ ساچا حکم اک ورتاواں گا۔ جوتی جوت جوت پرگٹاواں گا۔ شبدی شبد ناد و جاواں گا۔ برہم ویتا پکڑ اٹھاواں گا۔ شکر لوچن نین نین کھلاواں گا۔ وشنو وشنو دا سنگ بناواں گا۔ ترے گن لہن دین مکاواں گا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھجاواں گا۔ من مت بُدھ دا پردہ لاہواں گا۔ تینی اوتاراں نال ملاواں گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جاگ کھلاواں گا۔ نانک گو بند ڈنک

وجاواں گا۔ راؤ رنگ آپ ہلاواں گا۔ دوار بنک اک سہاواں گا۔ جن بھگتاں لا کے تنک، سوئی سرتی مات اٹھاواں گا۔ لیکھا پورا کر کے جنک، سپتری
 سینت سنگ ہلاواں گا۔ بھیو چکا کے پری گھنک، گھنٹیا اپنا کھیل کھلاواں گا۔ ویس روپ بدل کے آنک، اکل کل دھاری آپ اکھواواں گا۔ گرٹھ توڑ کے
 ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھاواں گا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بھانڈا بھرم بھرم بھتاواں گا۔ نو کھنڈ پر تھی بنا کے سنگت، سگلا سنگ جناواں
 گا۔ آتم دھار چاڑھ کے رنگت، ڈرمت میل دھواواں گا۔ سچ سوامی ہو کے کنت، کنت کنٹول اک اکھواواں گا۔ گرگھ سنت سہیلے اُپجا گئے بھگت،
 بھگون ہو کے اپنی گود لکاواں گا۔ لیکھا رہیا کوئے نہ وچ جگت، جگتی اپنی اک سمجھاواں گا۔ سب دی پوری کرا شرط، شرع دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ نرگن
 سرگن سرگن نرگن بن کے مردانہ مرد، جودھا سور اک اکھواواں گا۔ دین ذنی کرا کھیل اسپرج، اچرج لپلا آپ ورتاواں گا۔ بنا اکھراں توں ویکھ کے
 نراکھ دھار فرد، فیصلہ اکو حق سناواں گا۔ نوست رہے نہ اندھیرا گرد، گردش تیری دھرتی اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناواں گا۔ ساچا حکم اک سناویگا۔ سو پرکھ نرنجن جوت رُشناویگا۔ سری بھگوان ڈگمگایگا۔ ابناشی کرتا پردہ لاہیگا۔
 پاربرہم روپ درسایگا۔ برہما اپنا نور چکایگا۔ جھگڑا میٹ کے کایا ماٹی چم، چم درشتی سرب آپ بدلایگا۔ ناتا توڑ کے ہرکھ سوگ غم، چنتا چکھا چوں باہر
 کڈھایگا۔ نوست دا اکو بنا کے دھرم، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایگا۔ آتم پر ماتم دس کے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ جن بھگتاں لیکھے لائے جرم،
 جنہاں اپنی گود اٹھایگا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں دے کے سرن، سرن سرنائی اک سمجھائے گا۔ مرن توں بعد پھیر ہوئے کدے نہ جنم، لکھ پورا سی پندھ
 کٹایگا۔ سنت سہیلے ساچی منزل چڑھن، درگاہ ساچی گھر وسایگا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، اکو نام سمجھائے گا۔ نیتز کھول کے ہرن پھرن، لوچن
 نین اک چکایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سرنائی آپ رکھایگا۔ ساچی سرن آپ رکھاواں گا۔ مرن ڈرن دا بھے
 مٹاواں گا۔ ساچے پوڑے چڑھن داراہ سمجھاواں گا۔ سچھنڈ دوارے کھرن دامارگ پندھ پرگٹاواں گا۔ ناتا جوڑ کے اکو چرن، چرن چرنودک جام پیواں

گا۔ سوامی ہو کے تارن ترن، سر بھگتاں ہتھ رکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ستجگ ست دھرم دا گھاڑن گھرن، کلجگ کوڑی کرپا لیکھا انت مکاواں گا۔

* ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت نو پند باٹھ ضلع لدھیانہ دربارا سنگھ دے گرہ *

کنگ کہے میرا دوس دہاڑا پندرناں، پنج دس مل کے وجے ودھانیا۔ میں ویکھاں شو دوالے مٹھاں مندرناں، مسجدناں چرچاں کھوج کھوجانیا۔ میں جیواں جتناں ویکھاں ڈونگھی کنڈراں، کایا اتم پھول پھولانیا۔ میں جانا سورہ چندرا، چند چاندنہ بھیو رہے نہ رانیا۔ میرا کھیل سمجھے کوئے نہ گورکھ مچھندرا، بھیو سکے کوئے نہ پانیا۔ میری اکو ارداس اکو بندنا، پُرکھ اکال دیواں سنایا۔ کلجگ اتم لوک مات چوں ونجننا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پانیا۔ توں دین دیال ہونا بخشندنا، بخشش رحمت سچ کمانیا۔ دُھر پریم دا دینا انڈنا، انڈا انڈ وچوں پرگٹانیا۔ توں میرا میں تیرا دسنا چھندنا، سوہنگ ڈھولا دینا سمجھانیا۔ کایا مائی چڑھاوئی رنگنا، تن وجوداں کرنی صفانیا۔ اکو دوارا تیرا منگنا، دوسرا اوٹ نہ کوئے نکانیا۔ ستجگ پُرکھ اکالے تیری دھاروں جمنا، جس نوں جنمے کوئے نہ مانیا۔ جس دھرم دھراوٹا وچ ورجھنڈنا، دین دنی ویکھ وکھانیا۔ ست ورتاوے وچ نو کھنڈنا، نو نو دا پندھ مکانیا۔ لیکھا جانے جیرج انڈنا، اُتبیج سبتج بھیو مٹانیا۔ لھم ورتے تیرا وچ ورجھنڈنا، دو جہان وجے ودھانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاری ڈھاوئی کندھنا، دُئی دویتی رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملانیا۔ پندرناں کنگ کہے میرا دوس دہاڑا چنگا، پر بھ چنگی دتی وڈیانیا۔ برہے ایسے دوس منگی منگا، دُھر جھولی اپنی ڈاہیا۔ وشنوں کہا میرا ہونا کار انگا، انگیکار اک اکھوانیا۔ شکر کہا توں گہر گمبھیر سور سربنگا، دیونہار تیری وڈیانیا۔ توں ترے گن مایا تتاں دست بنائی پنچہ، پنچم اپنا رنگ رنگانیا۔ توں شبدي دھار کھیل کھیلیا بونجا، باون تیری تیرے ہتھ وڈیانیا۔ توں اوتاراں رُپ دھریا زرگن سرگن گنی گھندا، گہر گور تیری بے پرواہیا۔ توں پینمبراں ہويا بخشندا، عیسیٰ موسیٰ محمد سپس نوانیا۔ توں زرگن سرگن نانک سنایا چھندا،

میرے دوس ملی وڈیاں۔ تُوں گوہند ہتھ پھڑایا کھنڈا، کھڑگاں دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں بھگتاں منزل پوڑا دسیا اپنا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دتی بدلائی۔ تُوں ست سرُوپی شاہو بھوپی بن کے پنڈا، وِ دیا دھرم دھار پڑھائی۔ تُوں میرے دوس باؤن رُوپ بنایا لمبا، بل دوارے سوہا پایا۔ تُوں سمنڈ ساگراں وچوں رِٹک کے کڈھی پری ارمبا، چوِداں رتتاں ونڈ ونڈائی۔ تُوں بھو کھلایا پیغمبراں یکشبا، یدی اپنا لھم ورتائی۔ تُوں میرے دوس محمد تن پوایا تمبا، الفی گل سہائی۔ تُوں بھو ابھیدا کھول کے دسیا کلجگ انتم آوے کنڈھا، کنڈھی گھاٹ رہن کوئے نہ پایا۔ مایا ممتا موہ وکار مٹے پکھنڈا، جگت ترسنا کوڑ مٹائی۔ میرے سوامی انترجامی پُرکھ اکالے دین دیا لے میرا سپنہ کرنا ٹھنڈا، اگنی تن نہ کوئے تپائی۔ جن بھگتاں آتم پر ماتم پر ماتم پاؤنیاں گنڈھاں، ڈوری سکے نہ کوئے گھلایا۔ تُوں پروردگار سانجھیاں سدا بخشندا، رحمت رحمان دینی کمائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دی دھار دے پرماندا، پر م پُرکھ پر بھ اپنا نام رس امرت نچھر کھ چوائیا۔

* ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت نو پند دھسوری توں باہر سڑک تے جلوس دے چلن توں پہلاں ضلع روپڑ * *

پندراں کنگ کہے میریاں اڈپکاں، سمت شہنشاہی نو دھیان لگائی۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دیاں لگیاں پریتاں، پریتم پیارے تیری وڈ وڈیاں۔ مہرباناں سری بھگوانا تُوں بدل دینی تواریخا، تریکاں جگت پھول پھولائی۔ دین دُنی جگت جہان ویکھنیاں نو ست دیاں ریتاں، دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اٹھائی۔ چار ورن چار جگ دے شاستراں تننیاں حدیثاں، حضرتتاں دے مالک اپنی اکھ گھلایا۔ نو کھنڈ وچ برہمنڈ جیرج انڈمان دینا اوچاں نیچاں، راؤ رنکا دوار بنکا اکو اک سہائی۔ جن بھگتاں سادھاں سنتاں صوفیاں تن وجود کرنا ٹھاندا سیتا، ممتا موہ اگنی تت بچھائی۔ ایکنکار ہر داتار آتم دھار بننا پیتا، متر پیارا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا پردہ آپ چکائی۔ پندراں کنگ کہے میرے مہربان، پر م پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ تکائی۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی نوجوان، پت پر میثور پروردگار سانجھیاں نور الاہیا۔ جگ چوکڑی تیرا لھم سندیسہ سن دا

رہیا فرمان، اوتار پیغمبر گر راگاں ناداں ڈھولیاں کلمیاں وچ گئے جنایا۔ میری آسا منسا نرگن دھار کریں پروان، پر م پڑکھ تیری اوٹ تکایا۔ کلج انت سری بھگونت کوڑی کریا میٹ وچوں جہان، جہالت رہن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم داست ستواد جھلا نشان، نشانہ تیرا دئے گواہیا۔ اکو حکم سنکر شبد ہووے پردھان، دو جہاناں سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں بھکھاری ہو کے منگاں دان، در درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، سچکھنڈ نواسی اک اکھوایا۔ میرا پروٹا پندراں کنگ کریں پروان، پروانے گرگھ اپنے نال ملائیا۔ جنہاں دے انتر نرنتر بدھی توں پرے دینا گیان، انجھو درشتی دینی گھلایا۔ جوت جگاونی کایا مندر اندر سچ مکان، ساڈھے تن ہتھ کر رُشانیا۔ کوجھیاں کلمیاں غریب نمائیاں ساریاں بخشن والا اکو جہان، مانس مانو مانگھ اپنے رنگ رنگایا۔ میری میننتی سری بھگوان، در تیرے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی پروردگار سانجھے یار ایکنکار اکل کل دھاری لوک مات تیری اوٹ تکایا۔ پندراں کنگ کہے کرپا کر میرے مہربانا، مہر نظر نظر اٹھایا۔ جن بھگتاں بخش پریتی دانا، نام ندھان آتم جھولی پائیا۔ گرگھ ہرجن صوفی سنت فقیر تیرے پیار مہبت وچ ہونے روانہ، رفتہ رفتہ اپنا قدم اٹھایا۔ دھرم دی دھار سبج دا جھلدا جائے نشانہ، ست زمیں ست آسمان چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں ودیا توں باہر ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر توں میرا میں تیرا خوشیاں وچ سارے گاون گانا، سچکھنڈ دوار درگاہ ساچی مقامے حق تیرا اکو ڈھولا گایا۔ توں نور نورانہ شاہ سلطانا، بے عیب پروردگار پاربرہم پت پریشور پڑکھ اکال دین دیال تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار در تیرے ٹھانڈے منگ منگایا۔

* ۱۵ کنگ شہنشاہی سمت نو پنڈ دھومری ضلع روپڑ رات سرب مالوا سنگت دے اکھ نوت *

پندراں کنگ کہے سری بھگوان نوں اکو بندنا، جن بھگتو بندگی وچ سیس نوایا۔ جو شاہو بھوپ سلطان سورا سرنگنا، دو جہان نوجوان بے پرواہیا۔ جس دے در توں آد جگاد سب نے منگنا، جگ چوکڑی جھولیاں دے بھرائیا۔ اوہ بخشنہارا آتم پر ماتم سچ اندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ کایا چولی چاڑھے

رنگنا، دُرمت میل دے دھوایا۔ کھیلے کھیل وچ ورجھنڈنا، برہمنڈ ویکھ دکھایا۔ جس دا نام کھنڈا چنڈا پرچنڈنا، دو جہاناں نظری آئی۔ جس دا اکو سندیس چھنڈنا، ست سچ سمجھایا۔ جس نام ندھانا ونڈنا، ستجگ آپ ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پندراں کنگ کہے میری نمسکار، نو نو سیس جھکایا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چوکڑی وجے ودھایا۔ بھگتاں سنتاں پاوے سار، مہاسار تھی نور الاہیا۔ جو اپنے رنگ روے کرتا، کرتا پڑکھ ڈھردر گاہیا۔ سو سوامی کرنیہار، کرنی دا کرتا اک اکھوایا۔ جس دا لیکھا جانے نہ کوئی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری بیٹھن سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا رنگ رنگایا۔ پندراں کنگ کہے میرا وقت سہنجنا، سوہنی ملے وڈیایا۔ کرپا کرے درد ڈکھ بھے بھنجنا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ساچا نام دا پائے انجا، نیز لوچن نین کرے رُشنا۔ جن بھگتاں لگائے اپنے انگنا، انگیکار اک اکھوایا۔ جس دا ڈنکا وجے نام مردنگنا، جگت جہان کرے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ پندراں کنگ کہے میری پرنام، نو نو سیس جھکایا۔ میرا مالک نوجوان، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جو دھرنی دھرت دھول دھول جگ جگ دیوے دان، داتا ہو کے آپ ورتایا۔ جو لیکھا جانے سیارام، گھنٹیا کاہن رنگ رنگایا۔ جس پیغمبراں بھو کھلایا اپنا آپ امام، عملاں توں رہت نور الاہی نظری آئی۔ جس منتر سنایا ستنام، ست ست وجی ودھایا۔ اوہ لیکھا جانے زمیں اسمان، دو جہاناں پردہ آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھایا۔ پندراں کنگ کہے دھرنی میرا اگم اشارہ، بن سینت دیاں سمجھایا۔ اپنا ویکھ لے انت کنارہ، چاروں گنٹ نین اٹھایا۔ پیغمبراں تک لے ادھارا، لیکھے لیکھیاں وچوں گنٹایا۔ اوہ نور تک لے پنا ت ہوئے اجیارا، دو جہاناں ڈگمگایا۔ جس نوں چوواں طبق سجدیاں وچ کرن نمسکارا، نو نو لاگن پائی۔ اوہ کھیلے کھیل پروردگارا، سانجھیاں اپنی کار بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرا مالک گنی گہند، گہر گور اکھوایا۔ آد جگاد سد بخشند، رحمت رحیم رحمان اپنے ہتھ رکھایا۔ تس دی کر سکے کوئے نہ ہند، ہندیا وچ کدے نہ آئی۔ اوہ میری میٹے سگلی چند، چنتا دے گوائیا۔ پرگٹ ہو کے وچ ہند، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جو اشارہ دے کے گیا سنگر

گر گوہند، سنگھ اپنا حکم سنایا۔ اوہ لہنے دینے جانے جیو پند، برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ دھرنی کہے میرا تھان سہاوا، مٹی خاک لے وڈیایا۔ میں نت نت او سے داراہ تکاواں، جو گوہند گوہند گوہند دھر دا ماہیا۔ او سے دے ڈھولے گاواں، توں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ او سے دی سچ ہنڈھاواں، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ او سے نوں سیس جھکاواں، جس دا چرن جگ نیز نظر کوئے نہ آیا۔ او سے دا بنک دوار اپنا گھر بناواں، گرہ مندر وجے ودھایا۔ خوشی خوشیاں نال جاواں چاواں، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ دھرنی کہے میں دساں اگئی خبر، بے خبراں دیاں جنایا۔ سنگر شبد دی سن کے دھن مدھر، بن سروناں سروں کیتی چائیں چانیا۔ اُس دے گن جانے کون، مہما سمجھ سکے کوئے نہ رایا۔ جس سیوالائی اُنجا پون، پون پوناں کھیل کھلایا۔ اوہ لیکھا جانے اُون گون، لکھ چوراسی پردہ آپ اٹھایا۔ اوہ میرا گرہ تگے بھون، بھاونی میری ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ دھرنی کہے میں پچھلی دساں بات، باطن دیاں جنایا۔ جس دا لیکھا نہیں اُتے کاغذات، قلم شاہی نہ کوئے وڈیایا۔ جس دا دین دنی دا نہیں کوئی نات، رشتہ فرشتہ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ جو کھیلے کھیل جگ چوکڑی وچ مات، متا اپنے نال پکایا۔ نرگن ہو کے سرگن دیوے دات، نام وست انمل آپ ورتایا۔ کھیلے کھیل بہہ بدھ بھانت، اچھل اچھل اپنی کار کمایا۔ جن بھگتاں پچھے وات، گرہ گرہ مندر ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنا یا۔ دھرنی کہے میں کو جھی کملی منگتی، توں دیونہار دیا ندھ۔ میرا لیکھا ویکھ لے اپنی وچوں پگتی، بھيو ا بھیدا جان لے اپنی بدھ۔ میرے اُتے کھیل تک لے بھکھ ننگ دی، تیرا کارج تھدہ بن کرے کوئے نہ سدھ۔ امرت دے نہ دھارا گنگ دی، چاروں گنٹ وہن وہے لہو مٹھ۔ تیرے پیار نال کایا چولی کوئی نہ رنگدی، وچھوڑے وچ نیز نیر وگے نہ ہنچھ۔ -----

--- شو سُرپیت راجے اند۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے میرے سوامیا، کرتے پُرکھ پُرکھ کرتار۔ آد جگادی انتر جامیاں، گھٹ گھٹ ویکھنہار۔ میں سن دی تیرے نام کلمے بانیاں، شبد ناد دھنکار۔ تیرا کھیل جگ جگ مہانیاں، سنجگ تریتا

دوا پر کلجک ویس وٹائے پیغمبر گر اوتار۔ وشن برہما شو تیریاں کتھن کہانیاں، سناؤن وچ سنسار۔ میں تگاں تیریاں چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتہج سہج
 کراں وچار۔ تیرا کھیل تگاں پنج تت بھوت پرانیاں، پون سواسی لیکھا اگم اپار۔ کلجک کوڑ گڑیار تیریاں دھرم دیاں میٹیاں نشانیاں، چاروں گنت ہویا
 اندھیار۔ کرپا کر میرے اُتے مہربانیاں، مہر نظر اک اٹھال۔ امرت رس بوند سوانتی نہجرنا بخش دے ٹھنڈا پانیاں، امرت میگھ برس اپنی کرپا
 دھار۔ آتم پر ماتم میل ملا دے دھر دے ہانیاں، وچھوڑا ہوئے نہ وچ سنسار۔ سچ وسنت دھرم دی دے دے دھر دے دانیاں، توں دیونہار نرنکار۔
 میں تیرے چرن دھوڑ مستک لاناں، خادم ہو کے ہواں خدمتگار۔ مستی وچ رہاں مستانیاں، مست ٹماری اکو چاڑھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیاں۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر دے مات لوک، متر پیارے دیا کماں۔ میں سناں تیرا اک سلوک، سوہلا ڈھولا
 دینا جنانیا۔ جس نوں نوست سکے کوئی نہ روک، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ جو دیکھے وگسے بنک دوارے کوٹ، تن مندر گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ تیرے حکم
 دی تن وجوداں اندر لاوے چوٹ، چوٹا من لئے نواں۔ کوڑ کریا دا اندروں کڈھے کھوٹ، مایا ممتا موہ گوانیا۔ سچ پرکاش اپنا دینا نرمل جوت، جوتی جاتے
 کرنی آپ رُشائیا۔ توں پر ماتما آتما تیری گوت، دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری رہے کوئی نہ سوچ، سمجھ چلے نہ کوئے چٹرایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے پر بھو تک پندراں کنگ پروشا، گھڑی پل دھیان لگایا۔ نگاہ مار
 لے اپنی وچ سرشا، انتر نر نتر پھول پھولایا۔ ست سچ دا دیکھ لے ایشا، گردیو کون منایا۔ کی تیرے نال دین دنی دار ہے رشتہ، ناتا کی سمجھایا۔ جو
 سندیسہ دے کے گیا جبرائیل فرشتہ، محمد نازل ہو کے وحی سمجھایا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے آہستہ آہستہ، صدی چو دھویں گنڈھ پوانیا۔ میرا آد دا تیرے
 اُتے نسچا، دوسرا اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ کلجک کوڑ گڑیار میٹ دے بھریا وکھ دا، امرت میگھ ست دھرم برسایا۔ مانس مانو منکھ روپ بن جائے شبد گو بند
 ساچے سکھ دا، جو سکھیا سچ درڑایا۔ جھگڑا نک جائے ذات پاتی نت دا، نوت ہونا آپ سہایا۔ تیرا روپ اگما پت دا، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیاں۔
 جھگڑا میٹ دے پتھر اٹ دا، پانہاں سیس نہ کوئے نواں۔ تیرے اُتے صدی چو دھویں منو آکسے نہ ٹکدا، ٹکے مستک لاؤن والے سارے بیٹھے مکھ

بھوئیا۔ توں لہنا تک لے اپنی اِکو چٹ دا، جس چٹ اُتے گوہند کُنا گیا لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہایا۔ دھرنی کہے جن بھگتو مینوں سارے کہندے دھرت، دھول دھول کہہ کے رہے گایا۔ سچ دستاں میری گوہند نال شرط، جو ماہی بے پرواہیا۔ جس نوں تکاں اُتے عرش، فرشاں ویکھ خوشی بنایا۔ جو میرے اُتے کرے ترس، رحمت آپ کما یا۔ میرا سہنجنا کرے برس، شہنشاہی نو ملے وڈیا یا۔ جوتی جاتا ہو کے آئے پرت، پت پر میثور نور الاہیا۔ میرا بچھلا لاہے قرض، مقروض دے چکا یا۔ اگے سب دی آسا ویکھے غرض، کی دین دُنی راہ تکا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرنی کہے میرے پر بھو مہربانا، مہربان تیری وڈیا یا۔ اپنا بچھلا کھیل تک مہانا، تریتا دو اپرنال ملا یا۔ سنجگ بل دا ویکھ نشانہ، جو باون گیا سمجھایا۔ پھیر تک لے اپنا نور نورانہ، جوتی جاتے ویکھ دکھایا۔ کی اشارہ دتا رجن کرشن کاہنا، گھنٹیا کی سمجھایا۔ کی کبیر نے گایا ترانہ، جگت سرتی توں باہر سنایا۔ کی سندیسہ سنگر نانک حکم دتا مردانہ، کی گیا سمجھایا۔ کی گوہند نے تیر دا مار نشانہ، نشانہ میرا دتا بدلایا۔ کی تیرا میرے اُتے ورتے بھانا، بھادی وچ کھیل کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو اوہ تک لے چو داں طبق زمیں اسمانا، چو داں لوک اکھ اٹھایا۔ تیرا ہوئے نہ کوئے بیگانہ، ویری نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے پرانی خواہش، آشا تیرے چرن کول لکایا۔ میری جگت پرانی تک لے لاش، ماٹی خاک نظری آیا۔ مینوں مار سکیا نہ شکر اتوں کیلاش، کلا دھاری تیری بے پرواہیا۔ میرے اُتے جگ چو کڑی کیتے ہو گئے ناش، سنجگ تریتا دو اپر کلجگ پندھ مکایا۔ کیتے تیرے رُپ ویکھے ابناش، ابناشی کرتے دھیان لگایا۔ کیتے پا کے گئے راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ کیتے برہما برہم کردے رہے پرکاش، لکھ چو راسی رنگ رنگایا۔ کیتے وشنوں وشنوں وشنو دا دیندے رہے ساتھ، سگلے سنگی آپ بن جایا۔ دھرنی کہے میرے پُرکھ سمراتھ، تیرے ہتھ وڈیا یا۔ توں سہانتا کرنی انا تھاں ناتھ، دیناں گلے لگایا۔ میں تیرے چرن کول دھول ہو کے ٹیکاں ماتھ، مستک دھوڑی خاک رما یا۔ میری آسا پوری کر دے جو سنگر گوہند گیا آکھ، بن اکھراں اکھر سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو مینوں

گوبند ماریا سہج نال دھکا، چرناں نال دبائیا۔ اک فرمانا شبد دا دتا سچا، سچ گیا سمجھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا جس دا آد جگادی رشتہ پکا، دو جہان سکے نہ کوئے
 تڑائیا۔ دھرنیئے اوہ دسے کدے نہ جگت والیاں اکھاں، اکھراں وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ جد ہووے ہووے بھگتاں دا سخا، سخا سہیلا بے پرواہیا۔ میں
 اُس دا بھيو دساں، وہ دشا دیاں جنايَا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ گوبند کہا دھرنیئے تیرا بھگونت،
 بھگون دُھر درگاہیا۔ آد جگادی کنت، ہر کرتا اک اھوائیا۔ تیتوں چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ تیرے اوتوں گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ
 برہم دئے سمجھائیا۔ جس کھجک کرنا انت، انتشکرن ویکھے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ
 گھلایا۔ دھرنی کہے میرے ستگر گوبند میں تیرے چرن چٹاں، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ دوس رین گھنماں، بھجاں واہو داہیا۔ اُس پر بھو دا نور نورانہ
 ویکھاں کھیل جو وڈ گن گنا، گھر گبھیر آپ کرائیا۔ جس دی ناد انادی دو جہاناں اکو ہووے دُھنا، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا مالک
 کنا، واحد نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے میریاں آسانسا اُس دے چرن،
 جو چرنودک دئے پیائیا۔ میرا نیز کھول کے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کرے رُشائیا۔ جس دانام ندھانا اکو جیو جنت میرے اُتے پڑھن، توں میرا میں
 تیرا ڈھولا گایا۔ آتم دھار پر ماتم دی منزل چڑھن، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سو کرتا پُرکھ آد جگادی کرنی کرن، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ جو جھگڑا میٹے
 چوٹی جڑن، چیتن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ میں اُس دا پلو پھراں لڑن، بن کئی گنڈھ پوائیا۔ جس جھگڑا مٹاؤنا ورن برن، کھتری براہمن شودر ویش رہن
 کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دھرنی کہے گوبند میرے اُتے چرن دتا دب، پنچہ سہج
 نال اٹکایا۔ جھٹ شبد سندیسہ میٹوں دتا جھب، پریم نال درڑائیا۔ اوہ ویکھے لے نور الاہی رب، نور نورانہ سو بھا پائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گئے سد،
 سدیاں وچ ہو کے جگت جنايَا۔ اوہ آوے اپنے نال سبب، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس کھجک اتتم کوڑ گڑیاری میٹنی حد، حدو داں ویکھے تھاؤں
 تھانیا۔ نو ذاتی اک بنائے ید، یدی یدپ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں لڈائے لڈ، گودی دُھر دی آپ اٹھائیا۔ نام پیالہ دیوے مد، ساتی ہو کے جام

پھڑائیآ۔ رند پی کے جاوے رنج، رنجش اندر رہے نہ رانیآ۔ سچ دوارے جائے سچ، ساجن ملے دُھر دامہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیآ۔ دھرنی کہے میں ویکھاں چار گنت نال دھیان، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ کی کھیل سری بھگوان، ہر کرتا کار کمائیآ۔ جو لہنا جانے دو جہان، لوکاں پر لوکاں کھوج کھوجائیآ۔ جو لیکھا ویکھے زمیں اسمان، اسم اعظم اک درڑائیآ۔ میں اوس نوں کراں سلام، سجھیاں وچ سپیس جُھکائیآ۔ جس نوں محمد کہا امام، نور نورانہ نور الایہا۔ جس شرع وچ رہن دینا نہیں کوئی غلام، زنجیر بے نظیر دے کٹائیآ۔ اوہ سندیسہ دیوے وچ عوام، عام رہیا سمجھائیآ۔ جس شرع دا لیکھا ویکھا وچ شام، جس دی شام گھنٹیا دے گواہیا۔ ہلونا دے کے تھم ایران، دُرانیاں نال ملائیآ۔ چار یاری دی ہتھ وچ لئے کمان، تھم تھم وچ سٹائیآ۔ مئے کعبے ویکھو مقام، مدینیاں پندھ مُکائیآ۔ صدی چودھویں تکو نشان، جو نشانے سب دے رہیا بدلایآ۔ تارا چند دے پیغام، سندیسہ اک سٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایآ۔ دھرنی کہے میرا آد جگادی اکو کنت سہاگا، صاحب سنگر اک اکھوائیآ۔ جس دا دیک جوت جگے چراغا، دو جہاناں کرے رُشٹائیآ۔ جس دا لیکھا ویکھا آر پار واگھا، واگاں اپنے ہتھ اُٹھائیآ۔ جو اشارہ دے کے گیا والا بازاں، بازی سب دی دے اُٹائیآ۔ جس نوں حضرت محمد مارے آوازا، کوک کوک دے دُہائیآ۔ میرے امام الایہی نور آجا، مجیول تیری اوٹ نکائیآ۔ میرے یکستلو نوج چوشے مزہ گوشے کما کھر جانے اوں ضبطی جو عرشے مورو نورے الہ بے پرواہ تیری اوٹ نکائیآ۔ دستے بجی عرشے مزی کوزے کلاہ میرے اللہ چوشے زبی نورے ربی، عالمین علما تیرا بھيو کونے نہ پائیآ۔ میرے محبوبا میری انت ویکھ لے چودھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگائیآ۔ دھرنی کہے پندراں کنگ تیرا سال بسالا کھیل ہونا وچ جگت، جگ جیون داتا دے وڈائیآ۔ تیرا جھگڑا ہونا بوند رکت، پنجاں تتاں سنگ بنائیآ۔ دین دُنی دا اکھاڑا بنا فقط، فقرہ اکو اک سمجھائیآ۔ تیرے دوس دا اشارہ دے کے گئی دُرگا آد شکت، سُنبھ نَسنبھ دی آساناں ملائیآ۔ باؤن نے سندیسہ دتا ایسے دھرت، دھول رہی درڑائیآ۔ رام وششٹ دی لگی شرط، دھنکھ بان ہتھوں دتا سٹائیآ۔ کرشن ارجن نوں کہا زور نال گرج، شبد شبد درڑائیآ۔ ایس دھرتی تے گوہند سنگھ جو دھا آوے سورپیر مردانہ مرد، مدد

پُرکھ اکال نال رکھائی۔ جس دا ڈنکا فتح وے اسچرچ، نگارہ نام والا رکھائی۔ کوڑی کر یا شرع قصائی رہن نہ دیوے کرد، قاتل مقثول دا ڈیرہ ڈھاہیا۔
 غریب نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں ہوئے سہائیا۔ دھرتی تیری لیکھے لاوے عرض، میننتی اپنی جھولی پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائی۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ ہستی، اپنی خوشی بنائی۔ چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ نسی، بھجی واہو داہیا۔ میرا مالک
 آوے جو دیکھے لکھ چار اسی، چور اسی پھول پھولائی۔ جن بھگتاں سنتاں صوفیاں گرکھاں کٹے رسی، جم پھاس نہ کوئے لٹکائی۔ کلج دیکھے رین اندھیری
 مسی، بن اکھاں اکھ اٹھائی۔ میرا لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھی، پورب لیکھا جھولی پائی۔ اوہ مالک خالق ہووے پُرکھ سمر تھی، سمر تھ پُرکھ اک اٹھوئی۔ جو
 سار پاوے تت اٹھی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ بھیو رہے نہ ریا۔ اوہ دیکھنہارا تیر تھ اٹھسٹھی، گنگا گوداوری جمنا سرتی لیکھا دے
 چکائی۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسجد شودوالے مٹھی، کایا کعبہ اک درسائی۔ جس دی جوت جگے لٹ لٹی، چار گنٹ کرے رُشنائیا۔ اوہدی نام دی ہووے اکو
 پٹی، پٹنے والا رہیا سمجھائی۔ اوہ ست سروپا شاہو بھوپا ہتھ آوے کسے نہ ہٹی، قیمت سکے نہ کوئے چکائی۔ جس کلج انت دین دنی دی اگنی کرنی مٹھی،
 امرت نام میگھ برسائی۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں اُس دے چرن کول ڈھٹھی، نو نو سیس نوئی۔ جس آتم دھار سر شٹی کرنی اٹھی، پر ماتم ہو کے میل
 ملائی۔ جوتی جاتا سب دا بن کے کملاپتی، پت پر میشور دیا کمائی۔ اُس دی چرن دھوڑی مستک لاواں رتی، رتن امولک اپنا روپ بنائی۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد جگاد جگ چوکڑی سب دی پت رہیا رکھی، سر اپنا ہتھ
 لٹکائی۔

* ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت نو پنڈ دھنوری ضلع روپڑ چھمن سنگھ دے نوت وبار ہویا *

سنگر شبد کہے میرا پورب ادھار، لہنے والیاں لہنے رہیا چکائی۔ میں بنا سیس توں چچی پھراں بھار، جگ چوکڑی اپنے کندھ اٹھائی۔ میں دستاں
 سب نوں نال پیار، پریتی وچ جنائی۔ میرا سوامی سرجنہار، پاتشاہ دھردر گاہیا۔ جس نوں سارے کھندے رام رام اوتار، اوتر اپنی کھیل کھلایا۔ اوہ

سندیسہ دے کے گیا سرگن دھار، نرگن اوٹ تکایا۔ توں پہنیاں میرا مینا مٹر پیرا یار، سجن سنگ رکھایا۔ تیرا لیکھا وچ سنسار، سونہیاں دیاں سمجھایا۔ تیرا بھگتاں سنگ ہووے جگت وبار، ووباری اپنا رنگ رنگایا۔ تینوں آوناپینا دوجی تیبھی وار، تن جنم دا لیکھا دیاں سمجھایا۔ تیرے انتر نر نتر بخشاں اک ستار، دُھن انادی ناد وجایا۔ بے خبراں کراں خبردار، ستیاں لواں اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سُن کھیل دُھر درباری، بن نیناں دیاں دکھایا۔ توں لوئی دا بننا پھیر وپاری، ہٹوانا ہو کے قیمت دینی چکایا۔ لیکھا تکنا اوس داتاری، جو دیونہار اکھوایا۔ کبیر نے رونا زارو زاری، نیتز نیناں نیر وہایا۔ میرے خالی بھریں بھنڈاری، بھکھیاں دینا رجاہا۔ گھر آوے انت لاچاری، شکھ نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دار، دُھر مالک دیا کمایا۔ سنگر شبد کہے تیرا کوڈیاں والا ہٹ، جگت جگت وڈایا۔ بھگتاں دا بھگتی والات، کنارہ اکو سو بھاپایا۔ توں تن وجود دے دمڑے لئے وٹ، اپنے ہتھ اٹھایا۔ کبیر نے خالی کر کے ہتھ، پر بھ آگے واسطہ پانیا۔ جوں بھاوے توں توں میری لینی رکھ، سر اپنا ہتھ اٹھایا۔ توں تاڑی مار کے پینا ہس، خوشیاں ڈھولے گایا۔ ویکھو بھکھانگا کڈا ہویا بے بس، گھر بھوجن نظر کوئے نہ آہیا۔ بھکھے سادھو ایہدے در توں جان گے نٹھ، ترسنا ترپت نہ کوئے کرایا۔ میرے اٹھتالیاں گھنٹیاں دا سماں جایگا ٹپ، لیکھا سکے نہ مول چکایا۔ لوئی رہیگی میرے وس، گھر اپنے لواں رکھایا۔ بھگتاں دا پھیر ویکھاں گا ہتھ، کس بدھ میتھوں لئے جھڈایا۔ میرا ارادہ ہو گیا پک، سچی اپنے نال پکایا۔ میرا پورا ہونا حق، حقیقت ایہو نظری آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے کرتا پڑکھ اچھل اچھل، ول چھل اپنی کھیل کرایا۔ جو لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل، پلکاں دے پچھے بیٹھا ویکھ دکھایا۔ جس دے کول بھنڈارا لکھ چوراہی ان جل، جل تھل مہینل رہیا پہنچایا۔ اوہ سچ سنگھاسن بیٹھا مل، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ اُس نوں جدوں تلو اوہ ہو کے بھگتاں دے ول، ناتا کوڑ جگت تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے کرپا کیتی آپ نر نکار، نرویر دیا کمایا۔ کبیر دے خالی بھر بھنڈار، اتوٹ اتوٹ دتے ورتایا۔ سادھاں سنتاں خوشیاں نال کھادھا آہار، ہر دے وچ توں ہی توں ہی گایا۔ تیرا میلانا سچی

سرکار، جو شہنشاہ دُھر در گاہیا۔ تیرا صدق بھروسہ کمال، پتی و بیچ کے خوشی بنائیا۔ گروی رکھ کے کمالا بال، سیوا خوشیاں نال کمائیا۔ پھل دیکھیا تیرے ڈال، پت تہنی رہی مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے کبیر دیکھے پچھے اگے اگا بچھا سمجھ کچھ نہ آئیا۔ بھجیا پھرے ننگے پگے، قدم قدم نال بدلایا۔ کی کھیل کیتا تے کیہڑی بنائی وجھے، وجہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں جدھر تگاں اُدھر لوح لنگر پئے تپے، تپدیاں ہر دیاں شانت کرائیا۔ نالے خوشیاں دے وچ رووے نالے ہسے، دوویں کھیل دکھائیا۔ نالے پائی دھوتی گنڈھاں نال پھڑ پھڑ کسے، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ نالے اکو وار اپنے آپ نوں زیرو سمجھ کے زیرو نال کیتا بٹے، اپنا مول نہ کوئے رکھائیا۔ نو نو پُرکھ اکال دے چرنی ڈھٹھے، سیس سیس جگدیش جھکائیا۔ میرے سوامیا پہلوں میتوں لوکاں کرنے سی کھٹھے، ہن تیریاں تاڑیاں دین وجائیا۔ کیوں توں بھگتاں دی الٹی گیڑیں لٹھے، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جو سنت سادھو کیتے اکتھے، میرے بھگھے داریوں دتے رجائیا۔ ایہہ سارے تیرے بچے، میں سچ دیاں سمجھائیا۔ کچھ پکے تے کچھ کچے، کچن گڑھ تیرا سو بھا پائیا۔ جنہاں دے اندر منو آنچے، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ کچھ سنت سہیلے تیرے پریم رتے، رتن امولک سو بھا پائیا۔ میرے دوویں خالی ہتھے، تیرے اگے دیاں لٹکائیا۔ توں سچ دس کدوں انہاں دے لیکھ مستک بنائیں متھے، دھوڑی خاک رمائیا۔ میرے مہربان پُرکھ سمرتھے، بھیا بھیدا دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے میریاں مہربانیاں، مہر مہر نال جنائیا۔ کھیلاں کھیل دو جہانیاں، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ جن بھگتاں مار تیر نشانے کانیاں، کلکیاں توں باہر لواں جگائیا۔ جنہاں دے گرہ کھاواں مہمانیاں، ہر جن ساچے نال ملائیا۔ سندیسے وچ دے نشانیاں، حکم نال درٹائیا۔ جو دیونہارا ٹھنڈا پانیا، امرت رس چکھائیا۔ ایہہ خبراں سُنیاں اُس سجن بانیا، جو ٹکیاں رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے جس لوئی دی پائی قیمت، ٹکیاں ونڈ ونڈائیا۔ اوہ سمجھ کے وقت غنیمت، اپنی خوشی بنائیا۔ کبیر تریا نوں سمجھ تریمت، ترے گن وچ ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے چاروں کُنٹ پے گیا شور، وڈے چھوٹے رولا پائیا۔ بچن سُن دے نال غور، کناں نال کن لگائیا۔

کبیر نوں کیہڑا گیا بہرے، جو بُھکھیاں رہیا رجاںیا۔ ویکھئے دوڑ دوڑ، کیہڑا سچا ماہیا۔ جس نے سب دے بدل دتے تور، طبیعت دتی بدلاںیا۔ اوہ بانکا چھیل
 چھبلا ویکھئے شوہر، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس دے ملن نال کارج گئے سور، بھگت ملی وڈیاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سادھ سنت خوشیاں نال گاندے، دھن کبیر تیری وڈیاںیا۔ پریم رس امرت پیندے کھاندے، رسنا جہوانہ کوئے
 ہلکایا۔ اک دوجے ول تکاندے، کون بھنڈارا رہیا ورتایا۔ سانوں ایوں جاپدا بھوجن کپے اکوماں دے، دوجا ہتھ نہ کوئے لگایا۔ اسیں ہنس روپ بن
 گئے کال دے، دُرمت میل دھوایا۔ کھوں بچن نکلدے واہ واہ دے، واہوا تیری بے پرواہیا۔ تیرے کھیل تھل اسگاہ دے، جلاں تھلاں تیری وڈیاںیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے کبیر نے کیتا شکر، شکرے وچ سیس نوایا۔ میرا
 وقت سُنہنجا گیا گزر، گزارش وچ سیس جھکایا۔ میں بنیے دا ادھار نہ جاواں مکر، لہنا دیاں چکایا۔ جس دا گرہ سی دشا اتر، پچھم کبیر ڈیرہ لایا۔ اوہ
 اندروں بھاؤ کڈھ کے دتر، بھجیا واہو داہیا۔ نالے دیکھے کمالا پتر، پتی اپنا نین اٹھایا۔ اودھروں بنیے نوں پتہ لگ گیا اوتھے انت ورتیا مکر، بھنڈارا اگم
 اتھایا۔ میں کیوں قصائی بنیا بچرے، لوئی دی قیمت دتی پانیا۔ میری کیوں آشا ہوئی بھکھڑ، نیتی جگت نہ کوئے وڈیاںیا۔ جنہاں نوں پر بھ نے چکھا کچھڑ، اپنی
 گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ سنگر شبد کہے بنیے انتر ہو یا پشچا تاپ، برہوں وچ گر لایا۔ میتھوں ہو یا
 وڈا پاپ، کس بدھ لواں بخشایا۔ میں کبیر کول جاواں آپ، نو نو سیس جھکایا۔ میتوں دس دے اپنا باپ، جس تیرا بھنڈارا دتا بھرایا۔ ایہہ انتر رکھ
 کے آس، بھجیا واہو داہیا۔ جھٹ پُجا بھگت دے پاس، اپنا پنڈھ مُکایا۔ کبیر دی دھوڑی لا کے خاک، رو رو رہیا سناںیا۔ میتوں کر معاف، بُھل دے
 بخشایا۔ کبیر کہاتوں میرا میں تیرا کر جاپ، اوہ مالک دُھر درگاہیا۔ جھٹ اشارہ کیتا آپ، جوت سروپی درشن کر لے ساکھیاں، جو میرے گرہ بھجے واہو
 داہیا۔ تیرا تن وجود کرے پاک، پت پت پت بنایا۔ جھٹ بنیے دوویں جوڑ کے ہاتھ، سیس دتا جھکایا۔ توں سب دا پُرکھ سمراتھ، میں تیری اوٹ
 تکایا۔ میتوں وی لگاؤنا بھگتاں والے گھاٹ، پچھلا گھاٹا پور کرایا۔ ایسے طرح وست اگمی دینی دات، اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ پُرکھ اکالے شبدی دھار دتا

آکھ، سچ نال سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگاٹیا۔ پُرکھ اکال کہا دیا کماواں گا۔ تیرے جنم وچ جنم بدلاواں گا۔ جوت سروپی جوت ہو کے لوک مات آواں گا۔ ورن گوت دین دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ سچ سنا کے اک سلوک، سوہلا دُھر دا اک سمجھاواں گا۔ سندیسہ دے کے لوک پرلوک، دو جہاناں آپ اٹھاواں گا۔ میرے محم نوں سکے کوئی نہ روک، لوک مات آپ ورتاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلاواں گا۔ بنیے کہا میرے نر نکار، میری اک ڈہاٹیا۔ جے میں آؤنا دوجی وار، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ میرے خالی بھریں بھنڈار، نال کبیرے دینا رلاٹیا۔ میری اکو وار نمسکار، بینتی اکو اک سناٹیا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال نے پریم دی تھکلی دتی مار، پشت پناہ ہتھ لکاٹیا۔ جے توں میرا بنیوں یار، یارانہ تیرا توڑ نبھائیا۔ میں آواں کل کلکی اوتار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا کبیر توں وڈھ کراں وہار، ایہہ میری بے پرواہیا۔ تیریاں بھگتاں نال تیرا در دیواں شنگار، گرگھ گرگھاں سنگ بناٹیا۔ تیتوں کڈھ کے گھروں باہر، نویں ریتی دیاں چلاٹیا۔ جس نوں یاد کرے سنسار، وشن بھنڈاری ہو کے سیس نواٹیا۔ تیرے پریم دی وجدی رہے ستار، سرتی پریم وچ لگاٹیا۔ ایہہ میرا کھیل عقل بُدھی توں ہونا باہر، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ آگے واسطے بھکھیاں ننگیاں دا بناں سہار، گھر گھر دیواں رزق سبائیا۔ جس ناؤں توں میرا میں تیرا لیا اچار، تس دا ہوداں آپ سہائیا۔ سچ دوار بخش کے سچا گھر بار، گرہ مندر دیاں وڈیاٹیا۔ تیرا وچھوڑا جو ہونا سی پُرکھ والا نال نار، ایس وچھوڑے وچ تیرا اگلا لیکھا دتا مُکاٹیا۔ ہن خوشیاں نال جیوناتے خوشیاں والی ہونی بہار، بنس سرنس ملے وڈیاٹیا۔ تیتوں درشن دیوانگا وقت چار، اپنا پنڈھ مُکاٹیا۔ تیرے نیتز نیناں والا پیار، ہنچھو دین گواہیا۔ ایہہ بھگت سہیلے تک لے جہناں دا پورب دا ادھار، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ توں کچھمن سنگھ لچھا اُس پٹ دی دھار، جس نوں پٹنے والا اپنی گود لکاٹیا۔ پندراں کنگ اڈیکدا رہیا سی اپنی وار، واری واری دھیان لگاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگاٹیا۔ سنگر شبد کہے ایہہ وہار دا نہیں وچھوڑا، گرگھ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تہاڈا زندگی بنا پھیر اکٹھا کیتا جوڑا، زندگی دواں دی جھولی پائیا۔ میں رکھیا کراں گا چڑھ کے اُپر گھوڑا، آسو دو جہان دوڑائیا۔ تہانوں منزل چڑھا کے اُپر پوڑا، پوڑی ڈنڈیاں دا لیکھا دتا مُکاٹیا۔ تہاڈا سہاگ بنا کے پنیسا سؤہرا، اکو گھر دتا وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے سنگت ہرجن ساچے میت، متر پیارے سو بھاپایا۔ جنہاں دکھری دکھائی ریت، بنا گھر دیاں توں گھر دتا وسایا۔ ایہہ کھیل سدا انڈیٹھ، پر بھ انڈیٹھری کار کمائیا۔ رنگ رنگا کے ہست کیت، شاہ سلطاناں توں اوتوں دتی وڈیایا۔ جنہاں بھانا نیا پیٹھ، خوشیاں وچ پھرن چائیں چانیا۔ سب دی کایا دے سے ٹھانڈی سیت، اگنی اگت نہ کوئے تپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے گرکھو ٹھانوں پتہ نہیں کی ٹھاڈا لہناتے کی ٹھاڈی باقی، کی سنگر جھولی پائیا۔ کی ٹھاڈا روپ کی ٹھاڈا رنگ کی ٹھاڈی ذاتی، کیوں ٹھاڈی بنت دتی بنایا۔ کون ٹھاڈا پتاتے کون ٹھاڈی ماتی، کون اپنی گود رکایا۔ تیس بچھو تے رہنا سدا رات نوں راتی، زرتی خوشیاں والی بنایا۔ میں گھر گھر اندر جا کے مارنگا جھاتی، بنا جھروکھیاں ویکھ دکھایا۔ گرکھو ٹھانوں لٹاواں گا اُپر چھاتی، چھتر دھاری خاک وچ ملایا۔ تیس کل کھج پندراں کنگ ست سچ دھرم دے بنے براتی، استری پُرش مل کے چلے چائیں چانیا۔ کسے دی غلطی تے کسے دی رہی نہیں گستانی، سب نوں معاف دتا کرایا۔ کچھن سنگھ دی پترکا نہیں ایہہ پریم والی پاتی، جو پنتاں توں سندیسے لے کے آئیا۔ ایسے وچھوڑے وچ زندگی نال زندگی نوں مل گئی جاتی، جیاتے آب دتا پیا۔ ایہہ کھیل اگتا اگنی سی راسی، جو بھگتاں نال مل کے گوپی کاہن دارو پ سہایا۔ دُور نیڑے اکو جہی پوری کرے آسی، بے حاضران نوں حاضر کر کے اپنے رنگ رنگایا۔ گر سکھو کسے دے اندر آونی نہیں اداسی، چنتا غم اندر نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت چڑھائے اپنی منزل اگنی گھاٹی، گھائے پچھلے پور کرایا۔

* ۱۶ کنگ شہنشاہی سمت نو پند دھنوری ضلع روپڑ مالوا سنگت دے نوٹ *

دھرنی کہے پر بھ میری لاج رکھیں، رکھک ہو کے دیا کمائیا۔ میں تیری آد آد دی سخی، سخن سچ دیاں سنا۔ تیرا درشن کرنا چاہندی اکھیں، اکھیاں والیاں دینی وڈیایا۔ توں بھگتاں ہونا کچھی، ویکھنا چائیں چانیا۔ لہنا دینا چکائیں ہتھو ہتھی، لیکھا ہتھیلی اُتے رکایا۔ پُرکھ اکال بن سمر تھی، صاحب

دینی وڈیائی۔ ہر سنگت کر اٹھی، ہونا آپ سہایا۔ اگنی تت رہے نہ اٹھی، امرت میگھ دینا برسایا۔ سچ دوار دس کے ہٹی، بنک اکو اک دکھایا۔ جتھے نام تیرے دی مدی کھٹی، کھکا اور رہے نہ رایا۔ پر بھو گرکھاں بھگتاں دے اندر نو دوارے ٹپس، دسویں کُنڈا آپے لاہیا۔ جوت جگائیں لٹ لٹی، اندھ اندھیر گویا۔ پرکاش ہوئے کایا مٹی، مٹک نال چلنا چائیں چانیا۔ جن بھگتاں دا پورب لیکھا کھپیں، ٹھپا مہر اپنا نام لگایا۔ توں میرا میں تیرا پڑھاواں پٹی، پائل تیرے ہتھ وڈیائی۔ کسے دا جیون جنم پئے نہ نٹی، نوٹے چوراسی وچوں باہر دینا کڈھایا۔ آون چاون چوراسی والی ڈور کٹیں، کٹاکش اکو نام رکھایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ میرے پر بھو پھراں نٹھی، بھجائ واہو داہیا۔ ہر جن دوارا بناؤنا تیر تھ ا کھسٹھی، گنگا گوداوری جمن سرتی جس نوں سیس نوایا۔ لہنا رہے نہ مندر مٹھی، شو دوالے مسپتاں چرچاں پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، دیونہار تیری سرناہیا۔ دھرنی کہے پر بھو توں دیونہارا ایک، اک اکلے تیری وڈیائی۔ میں تیری رکھاں ٹیک، دو جاشٹ نہ کوئے منایا۔ سب کچھ تیرے کراں بھیٹ، ارپن اپنا آپ کرایا۔ تیرے چرن کولاں جاواں لیٹ، لٹاں کھول کے دیاں ڈھایا۔ توں مالک خالق پر تپالک میرا بننا کھیوٹ کھیٹ، بیڑا تیرے کندھ ڈکایا۔ توں نرگن دھار سب نوں رہیا ویکھ، ویکھنہار تیری بے پرواہیا۔ میں چاہندی میرے اتوں کھج کوڑی کریا بدل دے رکھ، رکھی رکھیشتر تپیشتر جگیشتر اوں پردہ دے اٹھایا۔ میرا سہنخنا نر نجانا درد ڈکھ بھے بھنخنا سہا دے دیس، دیس دیسانتراں دے وڈیائی۔ توں جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اکنکارا گوبند گوبند گوبند تیرا ویس، اولڑا اک اکھوایا۔ شاہو بھوپ سلطان نر نریش، نر نرائن ڈھر درگاہیا۔ میں نمانی تیرے چرن کول ہوئی پیش، پیشین گویاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے کھول اگمڑا بھید، بھو دے سمجھایا۔ کی کوک پکارن چارے وید، پُران اٹھاراں کی درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا کٹ دے کوڑ کریا داروگ، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ سچ پریتی چرن بخش دے جوگ، جگتی اپنی اک درڑایا۔ آتم رس دا بخش دے بھوگ، بھسمر تیرے ہتھ وڈیائی۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا درس تگاں اموگھ، بن لوچن نیناں درشن پانیا۔ اپر پیر سوامی ست دا سچ نال کر سنجوگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ میں چاہندی دھرم دی دھار بھگتاں تیرے نال

ہووے مَوَج، مجلسِ اِکُو اِک ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ رکھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتم کج لے پردہ،
 نپڑد ہو کے رہی سُنائیآ۔ اپنا جگت جہان ویکھ لے سڑدا، اگنی اگت نہ کوئے بُجھائیآ۔ تیرا انتر نر نتر نام کوئی نہ پڑھدا، رسنا ڈھولے سارے گائیآ۔ سچکھنڈ
 دوار کوئی نہ کھڑدا، منزل پندہ نہ کوئے مُکائیآ۔ تیرا نام پلُو پُرکھ اکال کوئی نہ پھڑدا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیآ۔ جدھر تکاں میرے اُتے ہنکار بنیا گڑھ
 دا، گڑھ ہنکار نہ کوئے تڑائیآ۔ تُوں لیکھا مُکا دے چوٹی جڑ دا، چیتن سب نوں دے کرائیآ۔ تیرا راہ اڈیکے دشا والی دھار چڑھدا، چڑھدی اپنی کل
 دکھائیآ۔ تیرا رُوپ انوپا دسیں اگنی نر دا، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ تُوں کھیل تگنا میرے گھر دا، گرہ گرہ پھول پھولائیآ۔ دھرنی کہے میرا اتشکرن ڈردا،
 بھے بھو وِج سیس نوئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آساچ رکھائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو کرپا کر دے میرے اُتے
 فقط، فقرہ اِکُو نام سُنائیآ۔ دلیل بدل دے دین دُنی جگت، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ میرا سُنجننا کر وقت، ویلا گھڑی وجے ودھائیآ۔ میل ملا لے ساچے
 بھگت، بھگن اپنا رنگ رنگائیآ۔ جو اشارہ دے کے گئی آد شکت، ا شُبھج رسنا جہوانال درڑائیآ۔ سو سب دی لیکھے لالے بوند رکت، تن ماٹی اپنے سنگ
 دکھائیآ۔ تُوں مالک خالق والی عرش، فرش ہونا آپ سہائیآ۔ گرکھاں نوں دینا خوشیاں نال درس، نظری آؤنا تھاؤں تھانیا۔ مہربانا کرنا ترس، رحمت سچ سچ
 کمائیآ۔ جے اپنی دھاروں آیا پرت، پت پر میثور رُوپ بدلایآ۔ سو رُپ مردانے مرد، در تیری اوٹ رکھائیآ۔ میری منظور کریں عرض، آرزو چرناں وِج
 ڈکائیآ۔ شرع چھری رہے نہ کرد، شریعت لیکھا دینا مُکائیآ۔ میرا لہنا دینا پورا کرنا تیرا فرض، فضل تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار اگم اتھاہیا۔ دھرنی کہے میرے دیونہار سوامی، صاحب تیری سرنائیآ۔ تُوں آد جگادی نہکامی، میں نہکرمن دیاں
 دہائیآ۔ تُوں ویکھنہارا انترجامی، گھٹ گھٹ رہیا سمائیآ۔ میں چاہندی میرے اُتے ناتا جوڑ دے باہمی، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کلج رین اندھیری میٹ
 دے شامی، شمع نُوں جوت کر رُشنائیآ۔ جیو جتناں شرع زنجیر کٹ توڑ غلامی، بندھن رہن کوئے نہ پائیآ۔ اپنا نام سندیسہ دے دے بھيو ابھیدا آپ
 کھلایآ۔ تُوں شہنشاہ نُوں الہ امامی، لوک پر لوک تیتوں سیس نوئیآ۔ میں پندراں سنگ تیتوں اپنی پہلی دتی سلامی، سلام علیکم دسن والیا تیرے قدماں سیس

ٹکائی۔ میں چاہندی ست دھرم دی بخش دے اک نشانی، نشانے کوڑ دے مٹائی۔ میری جوہ دے نہ کوئے بیگنی، چاروں کٹ اکو رنگ دکھائی۔ اک
 بینتی میری مانیں، ہونا آپ سہائی۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیندی بالیک والی کانی، قلم کانا روپ بدلایا۔ لیکھا کی روپداس والی کہانی، چمپارا کی درڑائی۔
 جس نوں بخشیا پد زربانی، سچھنڈ دوار اک دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ دھرنی کہے پر بھو
 اپنے بھگت سہیلے تک لے سچن، سچنؤ آ دھیان لگائی۔ جیہڑا توں میرا میں تیرا کر کے بھجن، بندگی تیری وچ سمائی۔ اوہدا نام کٹے ترازو کر لے وزن،
 جگت وٹا نہ کوئے رکھائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں اوہناں اپنی چاڑھ دے رنگن، رنگت اکو نام رنگائی۔ جیہڑے تیتھوں آپ کچھ نہ منگن، اوہناں دیاں
 جھولیاں دے بھرائیا۔ دھوڑی کٹے رما کے چندن، مستک کر رُشائی۔ لیکھے لالے بندن، جو چرن کول سپس جھکائی۔ دے وڈیائی وچ ور بھنڈن، برہمنڈ
 وجے ودھائی۔ سپس رہے کسے نہ نگن، سر سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ اوہناں دا لیکھا پار کر دے گگن، گگن لگنتر اں ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیری جوت وچ ہون مگن،
 انت جوت وچ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائی۔ دھرنی کہے پر بھو ویکھ لے بھگت سہیلے، سنمکھ
 نظری آئی۔ شبدی دھار دھار دے چیلے، دوسر ایشٹ نہ کوئے منائی۔ جو تیرے پریم وچ کھیل رہے کھیلے، خالق خلق ہونا سہائی۔ جنہاں دے میرے
 اُتے پندراں کنگ کہے ہو گئے میلے، ملنی ہر جگدیش آپ کرائیا۔ اوہ وسن تیرے دھام نوپلے، سچھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر پردہ آپ اٹھائی۔ دھرنی کہے میرا وقت سہاوا، پر بھ ملی مان وڈیائی۔ گل پلو واسطہ پاواں، رورو دیاں سنائی۔ جو
 ہر جن اکٹھے ہوئے نال چاواں، خوشیاں پندھ مکائی۔ اوہناں دیاں لیکھے لاوٹیاں ماواں، جو بھگت جمن جگت وچ مائی۔ اوہناں دا تن وجود سہاونا
 گراواں، کھیڑا اک وڈیائی۔ میل ملاوٹا سنگر شبد دھار بھراواں، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اپنے نال اوہناں دا ترازو کر لے سانواں، اونتہ رہن کوئے نہ
 پائی۔ جو تیرے ڈھولے گاوندے وچ راہواں، بھجن چائیں چائیا۔ میں اوہناں دا شکر مناواں، شکرانے وچ سپس نوائیا۔ اچی کوک کوک سناواں، بن
 رسنا ڈھولے گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائی۔ دھرنی کہے تیرے بھگت سہیلے آد جگادی سکھ، سد

سکھیا وچ سماںیا۔ ایہناں دا لہنا دینا لکھ، جس نوں سکے نہ کوئے مٹائیا۔ دُھر دی دست پادے بھکھ، بھچھیا اک ورتائیا۔ تیرا درشن ہووے نت، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ سب دے ہر دے و سناچت، ٹھگوری من رہے نہ رائیا۔ پُرکھ اکالے منامت، پت پر میثور لینا گود اٹھائیا۔ میرے اُتے کریں ہت، ہتکاری ہو کے دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پوری ہووے آسا، منسا تیرے آگے رکھائیا۔ جن بھگتاں بخش بھرواسا، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ خالی بھر دے کایا کاسہ، قسم نال رہی سٹائیا۔ توں مالک پر تھمی اکاسا، گنگن منڈل تیری وڈیائیا۔ میں تیری داسن داسا، داسی ہو کے رہی سٹائیا۔ توں مہربان ابناشا، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ تیرا کھیل اکھنا الاکھا، الکھ اگوچر کہن کوئے نہ پائیا۔ توں آد جگادی پتاما، مات پت اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لاویں پندراں سولاں کنگ دیاں راتاں، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ بھو مٹائیں جاتا پاتا، بندھن کوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ پریتی جوڑیں ناتا، جگت جہان نہ کوئے تڑائیا۔ جو گرگھ ہر جن بھگت ڈلارا تیرا آیامار کے واٹا، سنگھ کچھن پندھ مکائیا۔ ایہدا لیکھا مکاؤنا وچوں آن باٹا، نو اٹھاراں مات گر بھ نہ اگن تپائیا۔ وچھوڑے وچ منخیت دا کھلانہ ہووے جھاٹا، کنت سہاگ دینا بنائیا۔ جنم جنم دا پورا کر کے گھاٹا، کبیر دا لیکھا دینا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو کدے نہ ہندا وچھوڑا، پر بھ وچھڑیاں میل ملایا۔ دو دناں وچ کارج کر دے دوہرا، دوہری کھیل کھلایا۔ گرگھ بنا کے بانکا چھوہرا، اپنی گود ٹکائیا۔ ہر سنگت ناتا جوڑیا جگت جہان جواب دتا کورا، کورو پانڈو دی آسا پور کرائیا۔ گرگھو تہاڈا ہووے بھاگ متھورا، متھیا دے لوکائیا۔ تہانوں بنھیا نال شبد دی ڈورا، ڈوری اپنے ہتھ اٹھائیا۔ آگے ویکھو کی جگت ہونا اندھ گھورا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ سب نوں بھلنا پیکا سوہرا، کنت سہاگ 'سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ سادھاں سنتاں نظر نہیں آؤنا مٹھ کوئی دیوہرا، بھجن واہو داہیا۔ دھرنی کہے میں مسخریاں وچ سب نوں ماراگی ہنسورا، اپنے نین بدلایا۔ اٹھو ویکھو کھیل اوس پر بھو دا جس دی سب نوں پینی لوڑا، لڑیندا سجن اک اکھوائیا۔ جس آتم پر ماتم پر ماتم آتم بھگت بھگوان بنایا جوڑا، جوڑی اپنے نال رکھائیا۔ کی ہو گیا جے کچھن دی زندگی دا وقت رہ گیا سی تھوڑا، تھوڑے توں بہتا دتا بنائیا۔ رس مٹھا ہون نہیں دتا

کوڑا، امیوں رس اپنا دتا چوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ دھرنی کہے گرگھو میں مول نہ سنگدی، ہر سنگت دیاں جنایا۔ دیکھو صدی چودھویں جاندی لنگھدی، بھجے واہو داہیا۔ کسے دی سیج سہنجی رہنی نہیں پلنگ دی، تخت تاج نہ کوئے وڈیایا۔ سال بسالا کھیل ہونی نو کھنڈ پر تھی جنگ دی، جگہ جگہ پئے ڈہایا۔ پروردگار سانجھے یار آشنا پوری کرنی تارا چند دی، جو اُمت نال رنگ رنگایا۔ کی حالت ہونی ور بھنڈ دی، ایہہ جانے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیج دی کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈا خوشیاں والا دہاڑا، دیوہری خوشی منایا۔ میں منگن آئی واڑا، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ نالے دسن آئی اکو تلو اگئی لاڑا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ جس نے میرے اُتے بناؤنا اکھاڑا، دین دُنی لئے اٹھایا۔ دِنے جاگدیاں راتی ستیاں سب نوں مارے دھاڑا، دھاڑوی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ اگت لگائے بہتر ناڑا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا اپنا آپ جنایا۔ دھرنی کہے میرا صاحب سوامی بولدا، ہر کرتا بے پرواہ۔ جو سیج دوارا کھولدا، پردہ پردیاں وچوں چُکا۔ جو لکھ چوراسی تولدا، نام کنڈا ہتھ اٹھا۔ جو رُپ اگتا دھارے ماہی ڈھول دا، جوتی جوت کر رُشنا۔ اوہ بھيو کھلئے اپنے کول دا، کُل مالک نور الہ۔ ہر گھر اندر جو نرگن ہو کے مولدا، مولار رُپ نور خدا۔ اوہ بھار ہولا کرے میرا دھول دا، دھول دھپا جگت وچ لگا۔ اوہ دیکھو جگت جہان سارا ڈولدا، دھیرج سکے نہ کوئے دھرا۔ میرا پُرکھ اکالا جن بھگتو تہانوں پھرے ٹولدا، دین دُنی وچوں لئے اٹھا۔ اک سندیہ دے کے اپنے بول دا، انبولت دئے سمجھا۔ تہاڈا وقت جگت مخول دا، مسخریاں کرے جہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سیج تیری سرنا۔ دھرنی کہے آو جن بھگتو مل کے جُھکائیے سیس، دھوڑی خاک رمایا۔ مٹئیے اک جگدیش، جو جگدیشر دُھر درگاہیا۔ جس دا لیکھا گا نہ سکے دند بتیس، جہوا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جس دا لہنا دینا بیس اکیس، اینکارا اک اکھوایا۔ اُس دے چھتر جُھلنا سیس، دو جہان ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں دیوے سیج پریت، پریتم ہو کے میل ملایا۔ دھرم دی دھار بدل کے ریت، ریتوان اک اکھوایا۔ اکو رنگ رنگا کے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ کروٹ وچ بدل کے پیٹھ، پاسا دین دُنی اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سیج دا در اک

سُہانیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو اچ دا وقت سُہنجنا، ملے مان وڈیاںیا۔ کرپا کرے درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرائیا۔ نیتز پیار دا پا کے انجنا، لوچن کرے رُشانیا۔ جس دا اکو دپیک جگنا، چاروں کُنٹ ڈگمگایا۔ اوہ لیکھے لاوے تہاڈا آوٹا جانا ساچا سچنا، سنگر شبد بے پرواہیا۔ ایہہ وقت پھیر نہیں لبھنا، جگ چو کڑی روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ور داتا اک اھوایا۔ دھرنی کہے میرا گرہ جس نوں کہاں دھن وری، دھوڑی جگت کہے لوکایا۔ ایہتے اشارہ کیتا سی گج نوں ہری، جس ویلے تندوے تند کٹایا۔ نین وکھایا سی ارمبا پری، چوڈاں رتناں وچوں سمجھایا۔ پرہلاڈ اشارہ دتاسی سنگھ نر اپنی وری، مہربان ہو کے گیا سٹایا۔ باؤن نے بل دی آسا ایہتے دھری، بھيو ابھید گھلایا۔ رام نے سینا نوں تھم سٹایا ڈھائی گھڑی، پنج بی دے گواہیا۔ کرشن نے ارجن نال اپنی سانجھی کر کے کڑی، حصہ حصے نال بندھایا۔ موصے کوہ طور تے کہا اوہ سُہنجنا ہووے دری، دروازہ اک اھوایا۔ عیسیٰ تھم سٹایا گل دسی کھری، خیر خواہی وچ سمجھایا۔ محمد کہا جس ویلے میری صدی چوڈھویں اتنم بیٹی لڑی، پلو گنڈھ نہ کوئے پوایا۔ نانک انگل کیتی کھڑی، اشارے نال سمجھایا۔ گوہند جس ویلے آیا چمکور دی گڑھی، کھنڈا کھڑگ لئے بھوایا۔ پھیر ہتھاں دی مار کے تڑی، تالی دتی وجایا۔ جس ویلے ست دھرم رہیا نہ سیر دھڑی، جگت تول نہ کوئے تلیا۔ چوڑاسی وچوں ہوئے کوئے نہ بری، پھانسی پھند نہ کوئے کٹایا۔ آتم نار پر ماتم کنت لئے نہ وری، پاربرہم برہم ملن کوئے نہ پائیا۔ سرشی درشی ہوئے شرعی، شریعت وچ ڈہانیا۔ سکھ ملے نہ کسے نوں گھڑی، پکاں پچھے ملے نہ ماہیا۔ مکھ سب دے دے سے حقہ نڑی، ناڑی ناڑی دے ڈہانیا۔ میری ڈھیے دی اودھ بیٹی بڑی، اپنا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دھار دا کعبہ، قبل از درڑایا۔ جتھے اکتھا ہو یا ماجھا مالوا دوآبہ، ترے گن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر شبد دا سُنیانا دا، دُھنی ناد شنوایا۔ سب دا پیار ہو گیا سانجھا، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ ہر جن رہے کوئے نہ وانجھا، سنگر اپنے رنگ رنگایا۔ ہر سنگت بچہ بنیا اکو ماں دا، پتا پُرکھ اکال اک اھوایا۔ جتھے جھگڑا نہیں سور گاں دا، پشو پنچھیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو پیار دسیا اپنے نال دا، پاربرہم برہم نال ملایا۔ ہر جن روپ نہ رہے کاں دا، ہنس گرگھ لئے پرگٹایا۔ دھرنی کہے چار جگ مان رہے گا ایس تھاں دا، جتھے ہر سنگت سو بھا پائیا۔ کچھمن

سنگھ تیرا پیار واہ واہ واہ، واہ واہ لے مان وڈیاںیا۔ ہر سنگت روپ بنیا رہے بھین بھرا دا، نگاہ سکے نہ کوئے بدلاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جن بھگت جگت جہاں دا، جہاں تہاں ہوئے آپ سہاںیا۔

* ۱۷ کنگ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سورن سنگھ دینا نگر والے دے نو ت * *

نارد کہے واہ اوئے وید ویاسا، ویا کرن تیرا بھیو کوئے نہ پانیا۔ پُران ادھار یا تیری دیکھی اگئی بھاشا، بھاشن تیرا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جواریاں تیرا نکیا کھیل تماشاء، بن اکھیاں نظری آںیا۔ وواریا کس بدھ پلے دین دنی دا پاسا، اپنا کھیل وکھانیا۔ نرنکار یا تیرا نور جوت پرکاشا، پرکاشت ہر گھٹ تھانیا۔ سچ دس کیوں تیرا بھگت رہے اداسا، اداسیاں وچ اپنا جھٹ لنگھانیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ شاباشا، راج راجان وڈ وڈیاںیا۔ کون گرہ تیرا ہووے واسا، وصل والیا دینا سمجھانیا۔ تیری کرنی سمجھ کوئے نہ سار پاشا، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آںیا۔ تیرا ووار کون دھار سرشی والا ناتا، ناتواں دینا سمجھانیا۔ تیری کیہڑی جننی تیری کیہڑی ماتا، کون گودی گود سہانیا۔ کس سیر رس امرت کھ چواتا، ددھی دھار وہانیا۔ کس بدھ توں اپنا ڈونگھا رکھیا کھاتہ، بھیو دینا گھلایا۔ کی لیکھا لکھیا واسطے کجگ انت نال قلم دواتا، دین دنی سمجھانیا۔ کی شبد سندیسہ دھر دا اگئی آکھا، خوشیاں نال درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرناںیا۔ کی تیرا بھید جانے جگت جگیا سو، یوگ کرم سمجھ کسے نہ آںیا۔ کی تیری صفت کرے پون سواسو، ساہ ساہ ڈھولے گیت سنانیا۔ کی تیرا ویراگ کرے ہنجھواں والا آنسو، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ کی تیری مہما وڈیائی دسے شکر اُتے کیلا شو، سمجھ کسے نہ آںیا۔ اوہ میریا مہربانیا توں جگ جگ دا بڑا افلاطو، فتوے سب دے اُتے لگانیا۔ تیرے نام دی دھار سمجھ نہ آوے بنیا کس دھاتو، دھرنی دھرت دھول دھول کس بدھ دتا ٹکانیا۔ کی ویس انیکا کرے لوک ماتو، متا اپنے نال پکانیا۔ تیری سمجھ نہ آوے اوٹڑی باتو، باطن بھیو کوئے نہ آںیا۔ تیری نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ دسے پرانتو، حصے سرشی درشی والے ونڈانیا۔ تیرا نور نورانہ سری بھگوانا دسے اک اکانتو، اک اکلے کی تیری بے پرواہیا۔ اٹھ نگاہ مار لے تیرے

لیکھ وچ کی لیکھا کلجک اندھیری راٹو، گھڑی پل سندیس کی سنائیآ۔ تیرے محکم فرمان نوں اوتار پیغمبر گر کس بدھ واچو، واچک نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیرا نام
 ندھانا سری بھگوانا کس دھار وچ لوں لوں اندر راجو، رچنا اپنی دے وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک دیا
 کمائیآ۔ وید ویاسے کیوں تیرے کیس کھلے، مینڈھی نظر کوئے نہ آئیآ۔ کوئی جاپ نہیں دسدا رسنا جھوا بلے، آواز راز نہ کوئے کھائیآ۔ تیرے ترازو کون
 لوک مات تیلے، کنڈھا اپنا دے وکھائیآ۔ پُران اٹھاراں کیوں سرشی دی درشی اندر بھلے، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک چلے نہ کوئے چترائیآ۔ کیوں مانو
 بوٹے نو کھنڈ پر تھمی بلے، ست دیپ ست وچ نہ کوئے سمائیآ۔ تیرے پیار محبت دے لئے کوئے نہ جھولے، جھولا نظر کوئے نہ آئیآ۔ کسے نوں مستک لگے
 نہ دُھر دی دھولے، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیآ۔ کسے دے کول وست نہیں رہی اپنی مولے، اصل دا اصل گئے گوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ او وید ویاسا کیوں گل الفی پائی گلتی، اپنا ویس بدلایآ۔ مینٹوں ایوں جا پداٹوں بن جانا علتی، عالماں
 دے علم دینے بھلایآ۔ کھیل مٹاؤنی پتھر سلّ دی، پاہن روون مارن دھاہیا۔ ٹوں اک کھیل دسئی اپنے اگئی تل دی، جتھے تلکن بازی نظر کوئے نہ آئیآ۔
 سچ دس کیوں نہیں نا بھی کول کسے دی کھل دی، پنکھڑیاں روپ نہ کوئے بدلایآ۔ آتم پر ماتما مول نہ ملدی، ملنی جگدیش نہ کوئے وکھائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھو آپ چکائیآ۔ وید ویاس کہے میں بڑا کھچرا، کھوچری ہو کے دیاں جنائیآ۔ میں دو جہاناں
 سدا لاواں چکرا، چکرورتی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میں روپ بنایا وانگ فقرا، فقرے وچ فاقیاں وچ رکھنی سرب لوکائیآ۔ جس دا گھر گھر ہونا ذکر،
 ذکرے کی شہادت دے گواہیا۔ چوٹی منزل چاڑھے کوئی نہ سخرا، درگاہ ساچی کھنڈ سچ سو بھا کوئے نہ پائیآ۔ میں سچ دسئاں اپنے پیاریاں مترا، متراں
 دیاں جنائیآ۔ جوتی دھار وچوں نرنکار ہو کے نتر، نرویر ہو کے اپنی کھیل کھائیآ۔ دو جہان چرنا ہیٹھ لٹرا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ گرگھاں سخیاں سہیلیاں
 نالوں کدے نہ وچھڑا، وچھوڑے دا پینڈا دیاں مٹائیآ۔ میں انگیکار کراں جو بھریا نال چکڑا، دُرمت میل دیاں دھوائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیآ۔ ویاس کہے میری کرے نہ کوئے ویاکھیا، وچر کے سکے نہ کوئے سمجھائیآ۔ میں پنچن اگما اگئی دھار وچوں

آکھیا، بنا اکھراں توں کیتی پڑھائیا۔ کلجگ دا کھیل ویکھاں تماشیا، چاروں کنت بھجا واہو داہیا۔ لیکھا لہنا تکاں پُرکھ ابناشیا، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ جس گھٹ گھٹ اندر رکھنا اپنا واسیا، واستو اپنا میلا بھگتاں نال رکھائیا۔ اوہ براہمن گوڑا جس دا لیکھا کوئی نہ جانے لما چوڑا، نرگن نُوَر جوت جوت پرکاشیا، پرکاشت اِکو اِک اکھوائیا۔ جس دا کھیل ہونا پر تھی آکاشیا، گنگن منڈلاں ویکھے چائیں چائیا۔ گر اوتار پیغمبر جس دیاں شناخیا، شناخت اپنی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ اوہ دین دُنی دا ویکھے کھیل تماشیا، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ نرگن دھار ہو کے پاوے راسیا، رستہ سب دا دئے بدلایا۔ اوہدی سب توں وکھری ہووے بھاشیا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔ نارد کہے ویاس جی نہ پاؤ ایڈا شور، زور زور سنائیا۔ تہاڈا کسے دا چلنا نہیں زور، جو رُو زر لیکھا تلو خلق خدائیا۔ تہاڈے ہندیاں ہویا اندھیرا گھور، تینی اوتار اکھاں لو گھلایا۔ منو آگھر گھر بنیا چور، ٹھگی تن وجوداں نال کمائیا۔ تہاڈا گرنتھ شاستر ایس ویلے سکے کوئی نہ موڑ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ کیوں آتم پر ماتم پریتی گئے توڑ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ کیوں ساچیاں سنتاں بھگتاں دا سنگ گئے چھوڑ، پلو لوک مات چھڈائیا۔ ذرا چڑھ کے ویکھو اگئی گھوڑ، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جدھر تلو مائس مانو مانکھ تن وجود ریٹھا ہویا کوڑ، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ تساں ایسے کر کے بے بس ہو کے لکھیا کلجگ انتم آوے براہمن گوڑ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ سب دا مالک ہو کے پئے بہڑ، بہڑی بہڑی کردیاں دین دُنی لئے بچائیا۔ اٹھو ویکھو نال غور، اوہ ویکھو مائی گور جاں رووے مارے دھاہیا۔ برہما دی سُرستی پاوے شور، وشنو دی لکشمی نین رہی شرمائیا۔ شنکر دی پاربتی رہی دوڑ، کھ آگے پچھے بنائیا۔ نارد کہے میں سچ اکھاں کوئی جھوٹھ نہیں ماریا بھوڑ، دھوکھے والی گل نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ویاس کہے میں لیکھا لکھیا ضرور، ظاہر ظہور دا بھیو گھلایا۔ اوہ آوے کلجگ انت ضرور، حضور ہو کے بے پرواہیا۔ جو چار جگ دی آشنا کرے منظور، منسا سب دی ویکھ وکھائیا۔ پندھ مکا کے نیڑا دُور، دو جہان چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ دین دُنی دا تکے قصور، لکھ چوراسی پھول پھولایا۔ اُس ویلے کلجگ کوڑی کرپا پاوے فتور، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ نرگن جوت دسے کسے نہ نور، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اِک ورتائیا۔

نارد کہے کیوں ویسا کھلے وال، بھیو دینا کھلایا۔ تُوں کوئی آنجانا نہیں بال، پردہ دینا اٹھایا۔ بچن دسنا سرت سنبھال، اپنی لے انگڑایا۔ وید ویاس ہس کے کہے تُوں کریں کمال، کی باہنا مینتوں رہیا جنایا۔ میرے صاحب دی سب توں دکھری ہونی چال، چال نرالی اک جنایا۔ جس پھل رہن نہیں دینا دھرم دا کسے ڈال، پت ٹہنی آپ ہلایا۔ اوہ دیکھے آپ مُریداں حال، مُرشد ہو کے ڈھر درگاہیا۔ سمبل بہہ کے سب دی سرت لئے آپ سنبھال، میری آشا پور کرایا۔ جس دے حکم اندر کال مہاکال، رائے دھرم چترگپت سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ ویاس کہے میرے وال کھلے ہوئی ویراگن، بنا تتاں بھجاں واہو داہیا۔ میرا سوامی ملے مینتوں ساجن، سجنو آ ڈھر درگاہیا۔ شاہو بھوپ اگتا راجن، شہنشاہ نور الاہیا۔ جو چار جگ دا بڑا پُرانا مہاجن، لیکھے سب دے اپنے اندر رکھایا۔ سو اکو شبد اگمی مارے آوازن، سندیسہ اک سناہیا۔ چاروں گنت اٹھوے پردھان راجن، حکمران ہلایا۔ ڈھر دے بھے وچ سارے جاگن، آلس نندرا دور کرایا۔ پھیر شبد سندیسے دسے سرشٹی رہنی نہیں مول سہاگن، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھایا۔ راتی سنتیاں سارے اٹھ اٹھ بھاگن، دے بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ چکایا۔ نارد کہے سُن ویسا، ویداں توں باہر دیاں جنایا۔ اپنی پچھلی توں پچھلی تک لے آسا، پورب دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ کس بدھ تیتوں دیاں بھرواسا، کوار کتیا دتی وڈیایا۔ ست سچ بخش کے داتا، دات دتی ورتایا۔ چرن پریتی جوڑ کے ناتا، پردہ دتا کھلایا۔ آپے بچھدا رہیا تیریاں واتاں، انتر ہو کے ویکھ وکھایا۔ نالے دسپاں اگمی بھاکھاں، بھوکھتاں سنگ بنایا۔ اشارہ دتا کلجگ اندھیری راتا، زرتی جگت نہ کوئے مہکایا۔ اوس ویلے دیوے کوئی نہ ساتھا، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ سمراتھا، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ جس دی توں میرا میں تیرا سوہنگ ہووے گاتھا، سو سجن کرے پڑھایا۔ اوس ویلے دین دنی دا دھرم دا چیتھر ہووے پاٹا، اوڈھن سیس نہ کوئے رکھایا۔ سب دیاں پوریاں کرے انتم واتا، پاندھیاں پندھ دے چکایا۔ ست سچ دا کھول کے ہاٹا، نام ونج اک وکھایا۔ جن بھگتاں بن کے پتاماتا، ہر جن اپنی گود سہایا۔ سو وقت سہنجا ہویا آجا،

بھڑی رین نچے ٹپے چائیں چائیا۔ جو کرپا کرے ہر جن ادھارے لنگڑے لو لے اپاہجا، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ساچے میت مریاں رکھے لاجا، لاجونت آپ اکھوائیا۔

* ۱۸ کنگ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ہر جیت سنگھ جیٹھووال والے دے نوت *

دھرنی کہے پر بھو میری چاروں کنت اڈدی کھیہ، مائی خاک تیرے چرن نہ کوئے رمائیا۔ آتم پر ماتم دے کوئی نہ لگانینہ، نر نر نکار تیری اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ پنج تت پوتر کرے کوئی نہ دیہہ، دیوہرے مندر مسیت رہے گر لائیا۔ نچھر دھاروں امرت برسے کوئی نہ مینہ، اگنی تت نہ کوئے بچھائیا۔ نوست میرے اتے دھرم دی دھار ہو یا تھیہ، تھنتر وجے نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری تک لے نو کھنڈ دی مٹی، خاکی خاک دیکھ وکھائیا۔ تیرے وچ سرت رہی کسے نہ ٹکی، ٹکے مستک دھوڑی دھوڑ نہ کوئے رمائیا۔ کوڑی کریا وچ دین دنی وکی، ممتا موہ وکار رکھائیا۔ ست سچ دی دے کوئی نہ سکھی، سکھیا وچ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری کھیل بن اکھراں توں سدا لکھی، لیکھک بھیو کوئے نہ پائیا۔ تیتوں گاؤندے گئے کوٹن کوٹ مٹی رکھی، رکھیشتر دھیان لگائیا۔ تیری دھار نر نکار لوک مات کسے نہ دسی، نیتز لوچن نین درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچا اک سہائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری ویکھ لے اڈدی دھول، دھرت دھول ہو کے دیاں سنائیا۔ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا کسے انتر رہیا نہ مول، ملا شیخ مسانک پاندھے پنڈت روون مارن دھاہیا۔ کرپا کر میرے کنت کنتول، ہر کرتے دیا کمائیا۔ کی ہو یا جے سر شٹی گئی بھول، در شٹی وچ تیرا دھیان لگائیا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا مہربان ہو کے سب دا بدل دے اصول، اصلیت اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھا رہے عرض نہ طول، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیری لائے کوئے نہ چرن دھوڑی، درمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کلجک جیواں من منسا ہو گئی موڑھی،

مورکھ مگدھ آنجان سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کلجک نیند سوں گئے گوڑھی، اندر وڑ نہ کوئے جگائیا۔ رشتہ ہو یا کوڑ کوڑی، مایا ممتا موہ لوبھ ہنکار کام و اشنا اپنے نال رکھائیا۔ ساچا رنگ چاڑھے کوئے نہ گوڑھی، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ چاروں گنٹ ناتا دسے کوڑی، جگت کُسمبھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی دست آپ ورتائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے چھوہے کوئی نہ چرن، چرنودک جام نہ کوئے پیائیا۔ نج گھر کھلے کسے نہ ہرن پھرن، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ بھو مٹے نہ مرن ڈرن، چوراسی پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ کلجک جیو تیری منزل مول نہ چڑھن، در گھر ساچے ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ توں آد پُرکھ اپر پمر سوامی گھاٹن گھرن، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا لیکھا جانے چوٹی جڑن، چیتن آپے ویکھ وکھائیا۔ کوٹاں وچوں گرگھ سنت سہیلے بھگت اک تیرا نام پڑھن، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی کہے میرا جگ چوڑی ویکھ لے گھٹا، اڈ اڈ چاروں گنٹ دھاہیا۔ میرے اُتے اوتار پینمبر گروآں دا ویکھ لے پتا، جو پٹیداری مذہباں والی وکھائیا۔ تیرے نام دی قیمت پے گئی پیسا ٹکا، شاستر ہٹاں وچ ٹکائیا۔ میرا ویکھ لے سینہ جاندا پھٹا، پٹی پریم نہ کوئے بندھائیا۔ اوہ اُدھروں صدی چوڑھویں وقت جاندا پتا، ٹاپوآں والے ویکھن نین اٹھائیا۔ صدی چوڑھویں میرا چیتھر ویکھ لے پھٹا، لہنگا نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں آس جاپدا دینا مذہباں دا پینارٹا، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ پھیر تیرا کھیل ویکھنا سب نے نٹھ نٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میریاں اندرے اندر آسا، بن رسنا جہوا دیاں جنائیا۔ سب نوں اپنا دے بھرواسا، ایشٹ دیو کی سمجھائیا۔ دست وکھا کے کایا باٹا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ لیکھا تک لے تت آٹھا، نو در کھوج کھوجائیا۔ سب دا منظور کر لے انتر آتم دا پوجا پاٹھا، ڈھولے سوہلے اپنی جھولی پائیا۔ کلجک کوڑی کریا میٹ دے واٹا، انتم کلجک نظر کوئے نہ آئیا۔ میٹوں امرت جام پیا دے گوہند والا باٹا، امیوں رس امرت دینا چوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں تیرے چرن کول ٹیکاں ماتھا، مستک دھوڑی نال چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن ساچا ملے کوئے نہ ساتھا، آد جگادی سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔

* ۲۶ کنگ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال *

چھبھی کنگ کہے میں سندیسہ دیواں پوہ چھبھی، ودی سدی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ چوڑاسی گرگھ آون ہتھ بدھی، بندنا وچ سپس نوایا۔ چوڑاسیاں دے ہتھ وچ ہووے لکھی چوڑھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ چوڑاسیاں کول ہووے نوچ نوچ ندی، لیکھا اردو وچ سمجھائیا۔ چوڑاسیاں اک دوجے نال ہووے گرد بدھی، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ چوڑاسیاں لمی بانہہ ہووے کڈھی، خوشیاں ڈھولے ڈھول گائیا۔ چوڑاسیاں لوک مات بن کے بی، لبیاں لال رنگ رنگائیا۔ چوڑاسیاں ترنا بھار پئی، قدم قدم نال بدلایا۔ چوڑاسیاں ہتھ جوت ہووے جگی، جگیا سوآں دین سمجھائیا۔ چوڑاسیاں لاوندے آونا آئی، اگنی تت تپائیا۔ چوڑاسیاں سپس ہووے سگی، سہاگی کنت کنت ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھبھی کنگ کہے میں سندیسہ دیواں پوہ چھبھی، چھبھر پریم والی لگائیا۔ چوڑاسیاں پگڑی چٹی ہووے بدھی، متھے تلک سندھور سہائیا۔ کرے کھیل سورا سربگی، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جو بھگتاں سنتاں لیکھا جانے اُپر شاہ رگی، رگھت دا لہندا دئے چکائیا۔ کوڑی کرپا پنڈھ مکا کے حدی، حدود اپنی دئے دکھائیا۔ جتھے میل ہندا سبھی، سچ نال آپ ملایا۔ ڈھردر دالدا اکو پدی، پدیا ترا دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ امرت جام خمار دیوے مدھی، رس اکو اک دکھائیا۔ دین دنی وچوں باہر کڈھی، مارگ دیوے سچ سکھدائیا۔ چوڑاسی پگڑی بدھی ہووے ڈبی، چٹا لال رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ چھبھی پوہ کہے میرا دوس دہاڑا آونا مات، لوک پرلوک سنائیا۔ جگت سہنجنی ہونی رات، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ بھگتاں ہونی سچ جماعت، ڈھردر دارنگ دکھائیا۔ چوڑاسیاں ہتھ وچ اپنے کرم دے پھڑے ہون کاغذات، چوڑاسیاں کول لکھیا ہووے کائنات، کائنات دا مالک ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے میٹوں خوشیاں وچ آوندی ہاسی، ہس ہس دیاں جنائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس دی منڈل منڈپ راسی، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شتاباشی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جن بھگتاں کٹے گلوں جم کی پھاسی، لیکھ پھاسی چوڑاسیاں ہتھ پھڑائیا۔ چوڑاسی ہون رسن سواسی، انتر زرنتر ڈھولے گائیا۔ چوڑاسیاں

ہتھ وچ پھڑیا ہووے لیکھا شکر کیلاشی، کلا دھار کل کی ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چھبھی پوہ کہے میریاں خوشیاں والیاں بہاراں، جگت جہان دیاں جنائیا۔ چوڑاسیاں گرگھیاں ہون ننگیاں تلواراں، نکھیاں دھاراں نال سہائیا۔ چوڑاسی ہون نوجوان ٹیاراں، ہتھ تیر کمان سہائیا۔ چوڑاسی لاون توں میرا میں تیرا نعرہ، اچی کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں دیواں شہبھ اسپس، آسیا وچ سنائیا۔ کرپا کرے میرا جگدیش، جگدیش دیا کماٹیا۔ چھتر ہووے جس دے سپس، سوہنی خوشی بنائیا۔ پنج پیارے اک دوجے دی کرن ریس، بستر پیلے تن وڈیائیا۔ پنج لکھاری مستک لاکے لیک، لال لائن لین وکھائیا۔ پنج درباری ہتھ وچ پھڑ کے ہست کیٹ، لیکھا سب نوں دینا سمجھائیا۔ صدی چوڑھویں دی گولی نیلا نشان بٹھ کے پیٹھ، اٹا تارا چند وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چھبھی کنگ کہے جن بھگتو تہاڈا گھر سہنجنا، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ پرکاش کرے آد زرخنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ دیناں انا تھاں ہو درد دُکھ بھ بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ ساچے نام دی چاڑھ کے رنگنا، دُرمت میل دھوائیا۔ سب دی لیکھے لاوے بندنا، جو نو نو سپس جھکائیا۔ سنگر شبد انگیکار کرے انگنا، گودی گود کائیا۔ دھوڑی خاک بخش کے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ جس دانام نگارہ وچنا، جگت جہان کرے شنوائیا۔ سو سوامی سچ دوارے سچنا، سوبھاؤنت اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھکوان، جن بھگتاں دُکھ دلدر کھنڈنا، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔

* ۲۹ کنگ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال سُر جیت سنگھ جیٹھووال والے دے چھوٹے کا کے دے نوت *

کنگ کہے میرا پروشٹا اُنتی، اُنتی نال جنائیا۔ میں سندیسہ دیواں دند تٹی، بتیسا دھار نال سمجھائیا۔ سب دا مالک کملاپتی، پت پر میثور اگم اتھاپیا۔ جس دا حکم چلے سدا جگ چھٹی، نانک زرگن سرگن دھار دئے گواہیا۔ حکم وچ فرق رہے نہ رتی، وادھ گھاٹ نہ کوئے جنائیا۔ کلپنا دے نہ کوئے من

متی، مت متانتر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مھم اک ورتائیا۔ کنگ کہے میرا انتشکرن پُرکھ اکال اک ارادھو، دُوسرا شٹ نہ کوئے منائیا۔ ست دھرم دا جو آد جگاد سادھو، سد سادھنا وچ سمائیا۔ جس دا لیکھ نال موہن مادھو مادھو، مدھر دُھن نال شنوائیا۔ جس کھیل کھلایا گوہند دھار نال دادو، جگت جہان خوشی بنائیا۔ شبد اگئی مار کے آوازو، بھيو اھید دتا کھلایا۔ نام کنڈھے تول ترازو، وزن سچ دتا سمجھایا۔ نال اٹھا کے سچا بازو، بازاں والے بھيو دتا کھلایا۔ اٹھ ویکھ لے دھرم دھار سماجو، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ تیری انت سری بھگونت رکھے لاجو، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس ویلے پرگٹ ہويا دیش ماجھو، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ تیرا لیکھا پورب ویکھے نانک دھار بغدادو، بحلول دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کرائیا۔ کنگ کہے پچھلا لیکھا نانک دھار بغداد، بغلگیر ہو کے دیاں جنائیا۔ دین دُنی وچوں جاگ، آلس نندرا دُور کرائیا۔ جیہڑا بحلول دے مقبرے اُتے جگاؤندا سی چراغ، تیل باقی نال وڈیائیا۔ اوہ انتر نرنتر اکو اک نوں رہیا ارادھ، اللہ کہہ کے سیس نوایا۔ اُس نانک نال کیتا واد، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جس دانام سی سراج، سُر اجلد ولا کہہ کے سارے گائیا۔ اوہ سمل ہو کے سدا رہے بسما، اک دھیان رکھایا۔ نانک دی سرگن دھار سُن رباب، خوشیاں وچ سیس نوایا۔ مینوں تیرا بڑا اچھا لگے مزاج، پیر دستگیر تیری وڈیائیا۔ میرے انتر آؤنی تیری یاد، ہر دے رہی اٹھایا۔ سچ مُجبت گئی لاگ، سکے نہ کوئے تڑایا۔ کی تیرا سچ سماج، مینوں دے سمجھایا۔ کی لہنا دینا آج، بھيو دینا کھلایا۔ میں چاہندا میں وی بناں تیرا پیار والا سادھ، سچ سادھنا وچ سمائیا۔ جھٹ نانک کھول کے دسیاراز، بھيو دتا سمجھایا۔ تیرا لہنا ہووے میرے توں بعد، گوہند دھار دس دس سمجھایا۔ جس دے ہتھ وچ سوہنا باز، بازی تیری جیون والی دے بدلایا۔ نہن دین دُنی جانی چھاڈ، تن وجود مقبرے وچ دبائیا۔ پھیر ہوون وڈ وڈ بھاگ، ملے مان وڈیائیا۔ تیرا لیکھا لہنا دینا کدے نہ بھلے یاد، یادداشت اپنے نال رکھایا۔ سنگر شبد مارے آواز، ستیاں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ نانک کہا تیتوں دیواں داد، دادو تیرا نام وڈیائیا۔ ست سچ دا بخشاں راج، دھرم دھار شہنشاہیا۔ تیرے اندر اُتے اک ویراگ، اکو نام سنایا۔ سچ پریتی وچ تیرا ہووے سماج، ملے نام وڈیائیا۔ تیرے دواویوں گوہند

اڈائے باز، سوہنی اپنی کھیل کھلایا۔ نانک کہا پھیر دادو دیوہرا جانا چھوڑ، ناتا جگت تڑایا۔ گوہند شبد لینا جوڑ، اپنا حکم ورتایا۔ جو چڑھ کے آئے نیلے گھوڑ، شاہ سوارا روپ بدلایا۔ سچ پریتی نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ پھیر شبد سندیسہ دیوے ہور، ہور ہور جنایا۔ جس ویلے کلجگ اندھیرا ہووے گھور، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پنج وکارا پائے شور، چھری شرع روپ بنے قصایا۔ تیرے بھاگ پھیر ہون متھور، مہربان دیوے مان وڈیایا۔ سچ دی دھاروں دیوے تور، لوک مات رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نانک کہا دادو تیرا لیکھا ہونا دوہرا، دوہری دھار بنایا۔ گوہند دے سرتے ہونا کلغی توڑا، ٹٹی توڑ نبھایا۔ تیرے جیون وچ تیرے جیون دا پینا موڑا، مہر نظر نال سمجھایا۔ تیتوں پھیر بناوے بانکا چھورا، لوک مات رنگ رنگایا۔ بھيو چکا کے تورا مور، مہر نظر اک اٹھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں نال نبھے تیری ڈورا، ڈوری اپنا تند بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ سچ کرنی کار کماہیا۔ گوہند دھار ویس وٹایگا۔ دیس پردیس وقت سہایگا۔ نر نریش اک اکھوایگا۔ دس دسمیش روپ سمجھائے گا۔ مچھ داہڑی کیس رنگ رنگایگا۔ جو سدا رہے ہمیش، اپنا حکم ورتایگا۔ تیتوں اُس دے ہونا پئے پیش، پیشین گونیاں تیرے نال ملایگا۔ کی ہویا جے ہن بنیوں شرع دا شیخ، پھیر دادو دیوہرے والا اکھوایگا۔ پھیر بدلے تیری رکھ، رکھپ دا لہنا تیری جھولی پایگا۔ جوت اولٹا کر کے بھیس، بھیکھا دھاری کھوج کھجایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ جس صاحب دے سرتے ہونا سیس، سرگن نرگن نرگن روپ بدلایا۔ تس دی کیا کوئی کرے ریس، دو جہاناں سنگ نہ کوئے بنایا۔ اُس دا حکم اگتا ورتے بیس اکیس، اک اکیسا وڈ وڈیایا۔ جس دی صفت گائی محمد تیس بتیس، آیتاں نال وڈیایا۔ جس دی سب توں وکھری حدیث، شرع شرع نال درسایا۔ اوہ کرپا کرے پُرکھ اکال جگدیش، جگدیش سنگھ تیرا نام بدلایا۔ تیجے جنم وچ تیجی دھار تیری ہووے جگت میت، متران متر سمجھایا۔ نالے نانک سرگن دھار مار کے تن لیک، لیکر فقیر دتی وکھایا۔ نام ست دی کر تصدیق، شہادت شرع توں باہر سمجھایا۔ تیری آسا نسا پوری

کرے اُمید، آشنا اپنے نال رکھائیا۔ تیری خوشیاں والی سدا ہووے دید، عید دا چند نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، لیکھا جانے ست سچ مُرید، مُرشد ہو کے مُریداں ویکھ وکھائیا۔

* ۳۰ کنگ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال شام سنگھ کلسیاں والے دے نوٹ * ❁

صدی چوڈھویں کہے میں پھراں دوس رین نٹھی، پروردگار سانجھے یار بھجاں واہو داہیا۔ دین دُنی دے انتشکرن وِچ ویکھاں اگنی مٹھی مٹھی، دیناں مذہباں پھول پھولائیا۔ کس بدھ میرے مہربانا سیری بھگوانا تیری اُلٹی گڑدی لٹھی، دو جہاناں نوجوانا سمجھ کسے نہ آئیا۔ میری الفی تک لے چولی لیرو لیر پھٹی، تن وجود میرے محبوب شنگار نظر کوئے نہ آئیا۔ میں سنگ محمد چار یاراں دی گئی ہٹی، دین دُنی توں باہر پنڈھ مُکائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جو میں کھٹی کھٹی، کھٹکے وِچ دیاں سنائیا۔ میری انت اخیر بے نظیر لاشریک اودھ جاندی پٹی، آہو اُور نہ کوئے ددھائیا۔ میریا مہربانا سیری بھگوانا میری تیرے نال پکی، یاری یادواں توں بعد جنائیا۔ توں ویکھ لے کھیل حقیقی حق، حق حقیقت دھیان لگائیا۔ میں دوس رین تیرا راہ رہی تھی، تقدیر دے مالک سچ دھیان لگائیا۔ کون سوہلا میری پت لئے رکھی، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں دھرم دھار دی اکھی، جگ نیتز دی لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں شبے روز بھجڈی، بن قدماں قدم اٹھائیا۔ میری آشنا اک محبوب دے جج دی، جو جُجریاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جو میری لیکھے لاوے سنکھنی گھڑی اچ دی، عاجز ہو کے سپس نوایا۔ میں ونجارن بناں جگ دی، جاگرت جوت داماں مینٹوں دیوے وڈیائیا۔ مینٹوں جُماری رہے ست سچ دے مدھ دی، مدھر دُھن اک شنوائیا۔ میری شرع مک جائے حد دی، چوڈاں لوک دین گواہیا۔ جس محبوب نوں پھراں لہدی، اوہ مالک ملے دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کمائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں دوس رات پھراں جنگل جوہ، ٹلے پربتاں سمنند ساگراں ویکھ وکھائیا۔ نوست شرع

توں باہر ویکھاں رُوح، بُت بُتخائیاں پھول پھولائیا۔ نال سندیسے سناں شبد سَنگَرُو، گَرُو گَر دیوا کی دَرڑائیا۔ کس بدھ ست دھرم دی دھار ہووے شُرُوع، شہنشاہ دیوے مان وڈیائیا۔ ست دھرم دامارگ کس ویلے مات تَرُو، تریا توں باہر کرنی شنوائیا۔ سچ منتر نام کلمہ اِکا پُھرُو، فُر نے کوڑے بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے پروردگار، گسبھیر گہر تیری سرنائیا۔ میرا انت آخری حقیقی سُننا نعرہ، لاشرکی دیاں دَرڑائیا۔ تُوں نُوں نُوں شاہو بھوپ سِری بھگوانا ہو ظاہر، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ تیرے پیار دا اِکو ہووے مُشاعرہ، مُشکل میری حل کرائیا۔ میں تیرا جھگڑا ویکھنا چاہندی وِچ قاہرہ، قائم مقام دینا دَرڑائیا۔ تیرا کلمہ سُننا چاہندی اگئی شاعر، شاعران توں باہر دینا سُنائیا۔ میرا رُوپ نہیں کوئی ایرا غیر، گہر گور تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتاں جگ جگ تارے کر کر مہرا، مہربان سِری بھگوان نوجوان اک اکھوائیا۔

* پہلی گھڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

سَنگَر شبد کہے سُن میری اگئی ماتا، مِیا بن ممتا توں دے جنائیا۔ کیتھے میرا پُرکھ اکال دین دیاں دُھر دا باپا، بنا رُوپ رنگ رکھ دے سمجھائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوڑی سب نے مِیا پُرکھ بدھاتا، پر م پُرکھ اگم اتھاپیا۔ جس دا لھم سندیس فرمان بن اکھراں توں گاتھا، نراکھ دھار پڑھائیا۔ جس نوں سب نے کہا پُرکھ سمرا تھا، مہما اکھ اکھ وڈیائیا۔ جو ہوئے سہارا اتھ اتھ، دینن دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سَنگَر شبد کہے سُن مِیا دُھر دی جوتی دھار، نُوں نُوں دیاں جنائیا۔ سچ دس میں کس دا برخوردار، پتا پوت کون گود سہائیا۔ کس بدھ جوتی تیری دھاروں آیا باہر، جنم اجنم دینا دَرڑائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جس دی پائے کوئی نہ سار، بھيو ابھید نہ کوئے گھلائیا۔ میں بن قداماں توں کراں نمسکار، بنا سیس سیس جھکائیا۔ میرا بھرم بنا بھرم توں دے نوار، لیکھا لیکھے وچوں سمجھائیا۔ میں کس نوں کوک سنداواں پکار، سچ سچ جنائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سَنگَر شبد کہے جوت میری دس سُنہنجی رت، رُتڑی اگم مہکایا۔ میں کس بدھ ہو یا اُتپت، بنا جنم توں جنم دتا کس بدھ مایا۔ میرا تن وجود نہ کوئی بُت، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ میں کس صاحب دا پُت، سُنٹ دُلا را کون گود اُٹھایا۔ کس بدھ میتوں لیا چک، پردہ دینا کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جوت کہے سُن سُنٹ دُلا رے، دُھے دیاں جنایا۔ میرے کھیل سب توں نیارے، دیکھن کوئے نہ پانیا۔ میرے رُپ اگم اپارے، اپر پیر میری وڈیایا۔ میری پاوے کوئی نہ سارے، بے انت اگم اتھاہیا۔ میں آپے نار کنت بھتارے، سچ سُنہنجی آپ ہنڈھایا۔ آپ اپنی کرپا دھارے، کرپال ہو کے خوشی بنا یا۔ میری آشا تیرا رُپ نیارے، خالص خالص دیاں درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جوت کہے سُنٹ شبد میرے دُھے، نرگن نروریر نرکار دیاں جنایا۔ میرا حکم سندیس بن اکھراں والا کدے نہ بھولے، اُٹھل ہو کے دیاں درڑایا۔ میرا رُپ میرا کنت کنتوہلے، ایکا ایک ایک اکھوایا۔ میرا آد آد اصولے، اصل اصل اپنے وچوں پرگٹایا۔ توں میری دھار دی دھار میرے پیار وچ جھولے، جنم اور نہ کوئے سمجھایا۔ میری کرپا میرا آہ رُپ بن تت توں پھلے پھولے، آپ اپنی مہک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ سَنگَر شبد کہے میری ماتا جوت میں تیرا آد ننھا بچے، میرا بچپن دے جنایا۔ میرا رُپ انوپ سچا، سچ تیری وڈیایا۔ میں تیری دھار وچ رچا، رچنا اپنی دینی دکھایا۔ بھيو ا بھیدا کھول کے دس دے پتے، پت پتونت کیہڑا تیرا ماہیا۔ میں اُس دا پیار دیکھاں رتا، رنگ رتڑا جو اکھوایا۔ کی میرا اُس دے نال ہووے ناتا، میلا کس بدھ ہووے سچ سُبھایا۔ جوت دھار کہا میرے دُھے میرا سرُپ میری ستا، سَت سَت اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے سُن لے میں جوت دھار نہ کوئی دھول، اول میرا نور الاہیا۔ بنا دھار توں اپنے وچ مول، مولا ہو کے کھیل کھلایا۔ اپنا وعدہ کیتا قول، اقرار تیرے نال جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ سَنگَر شبد کہے جوتی ماتا دے دھیر، سر میرے ہتھ لکایا۔ میرا ہور کون ویر، سنگی کون کون اکھوایا۔ میں کون رس

جانا بن سرپر، تت نہ کوئے وڈیاںیا۔ میری منزل دس اخیر، پردہ دے کھلایا۔ کی ہووے تدبیر، طریقہ دے درڑایا۔ مینٹوں دے بادشیر، شیر خوار
 بچے منگ منگایا۔ میری نظر نہ آوے کسے تصویر، تصور کر نہ کوئے سمجھایا۔ میں تیرے پیار دا ہونا فقیر، فقرہ تیرا ڈھولا گایا۔ نہ شاہ بناں حقیر، سرپر
 تن نہ کوئے پتھرایا۔ نہ نیترو گے نیر، نین چھبر نہ کوئے دکھایا۔ نہ پیغمبر ہواں پیر، اوتار گر نہ کوئے وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ڈھر داور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوت کہے میں ڈھر دی ماتا، میا اک اھوایا۔ شبد ڈلارے دیواں داتا، اگم اتھا ورتایا۔ پُرکھ
 اکال تیرا ناتا، آد جگاد جڑایا۔ پروردگار دیوے ساٹھا، سگلا سنگ بنایا۔ توں میرا میں تیرا گاتھا، آد پُرکھ پڑھایا۔ تیرا سچ چلاواں راتھا، رتھوا ہی اک
 اھوایا۔ تینٹوں مان دیواں توں ہوئیں سہائی انا تھ انا تھ، سر سر اپنی دیا کمایا۔ تینٹوں اپنا بھو چکا کے زرگن دھار دساں تماش، کی اپنی کل ورتایا۔ حکم وچ
 حکم بھو وچ بھو کھلا دساں خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک ہتھ وڈیاںیا۔
 پُرکھ اکال کہے سُن میرے سُن ڈلارے، مات پت اک اھوایا۔ میری گود میرے سہارے، میرے چرن تیری سرناںیا۔ میرے محل میرے مینارے،
 سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ میرے نور نور اجیارے، جوتی جاتے ڈگگایا۔ میرا سُن ناد دھنکارے، شبد اگمی آواز لگایا۔ توں ہونا خبردارے، بے خبراں خبر
 سناںیا۔ میرے حکم مننے سارے، نو نو سپس جھکایا۔ ذرا نگاہ مار لے جوت دی دھار نور اجیارے، جوتی جاتا رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناںیا۔ پُرکھ اکال کہے میں ڈھر دا حکم سناواں گا۔ بھو ابھیدا آپ کھلاواں گا۔ اچھل اچھیدا آپ اھواواں
 گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ شبدی سُن کہے میری نمو نمو نمسکار، بن سپس سپس جھکایا۔
 توں مات پتا کرنا پیار، ساچی گود سہایا۔ میں تیرا نور اجیار، نور نورانہ ڈگگایا۔ حکم مٹاں سدا سدا تیرے دوار، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ توں پُرکھ اکالا
 دین دیا لا پروردگار میرا یار، یارانہ توڑ نبھایا۔ میں بنیا رہواں سیوادار، ساچی سیو کمایا۔ میری جھولی وست اگمی دے ڈار، اُل اٹھ آپ ورتایا۔ پُرکھ
 ابناشی کرپا دھار، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوتی جوت کر اجیار، جوتی جاتا ڈگگایا۔ تیرا میرا کھیل اگم اپار، اگوچر کہن کچھ نہ پانیا۔ توں سُن دار ہیں میری

گفتار، بن اکھراں بن زباں دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھویو ابھیدا رہیا گھلایا۔ ستگر شبد ہو نما، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ توں میرا شاہو بھوپ رانا، شہنشاہ بے پرواہیا۔ میں تیرا منا بھانا، چرن دھوڑی خاک رمایا۔ جھٹ تھم ہو یا سری بھگوانا، سندیسہ دتا سنایا۔ سُت دُلا رے پہلوں توں میرا میں تیرا گالے گانا، پنا تن وجود ڈھولا گایا۔ پھیر رکھنا چرن دھیانا، بن چرن سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگایا۔ شبد سُت کہے تیرا تھم میٹوں منظور، نو نو سیس جھکایا۔ توں مات پتا حضور، حاضر اک اکھوایا۔ میں تیرا نورانہ نور، جوتی جوت ڈگمگایا۔ توں سرب کلا بھر پور، میری جھولی دینی بھرائیا۔ میں مستک لاواں تیری دھول، دھول بن خاک رمایا۔ میتھوں ہووے نہ کوئے قصور، قسم کھا کے دیاں سنایا۔ میتھوں ہووے نہ کوئے غرور، غفلت وچ کدے نہ آئی۔ میں چاکر رہاں مزدور، سیوک سیو کمائی۔ توں وسنا سدا حضور، ستمکھ ہو کے درشن دینا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ پُرکھ اکال کہے دیا کماواں گا۔ دین دیاں ہو کے ویکھ وکھاواں گا۔ میرے لال سر تیرے ہتھ رکھاواں گا۔ سچھنڈ وکھا کے دھر مسال، تیرا دوارا اک وڈیاواں گا۔ جو اگتا دیک بال، نور نور نور رُشاواں گا۔ تیرے پیار دی آپے گھالن گھال، کیتی گھال تیری جھولی پاواں گا۔ تیتوں ستگر شبد بناواں دلال، وچولا اک رکھاواں گا۔ توں تھم سندیسہ میرا لینا جھال، جھلک وچ پلک تیرا رنگ رنگاواں گا۔ آد جگاد رکھاں سنبھال، اپنا سنگ بناواں گا۔ پھل لگاواں تیرے ڈال، دُھر دا تھم اک ورتاواں گا۔ توں کرنا کھیل کمال، کرتا پُرکھ ہو کے آپ سمجھاواں گا۔ جس طرح تیتوں بنایا اپنا لال، سُت دُلا رانا نام وڈیاواں گا۔ پھل لگاواں تیرے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکاواں گا۔ اپنی دس کے آپے چال، چلتر اپنا آپ سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھویو ابھیدا آپ گھلاواں گا۔ سُت دُلا رے بخشاں دات اگئی، اندٹھ آپ ورتایا۔ ہرکھ سوگ ہووے نہ غمی، چنتا وچ کدے نہ آئی۔ لالچ موہ ہووے نہ طی، لوبھ وچ نہ کدے ہلاکایا۔ جننی کھوں کدے نہ جئیں، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ توں اپنا بیڑا میرے تھم نال بھیس، بھویو ابھیدا دیاں گھلایا۔ توں نور نورانہ میرا چٹی، چند چاندنے کری رُشایا۔ میرا فرمان اکو منیں، منسا اور نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور،

سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ جوت دھار کہے میں ماتا چنگی، چنگی طرح سمجھائیا۔ بچیا اکو دست اگئی منگیس، مڑ کے منگن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگاد رہے نہ تنگی، اتوٹ اٹوٹ دیاں ورتائیا۔ تیری پٹھ ہووے نہ تنگی، پشت پناہ اپنا ہتھ لکائیا۔ تُوں سورا ہووے سر بنگی، شہنشاہ اکھوائیا۔ تیتوں بخشاں اک انندی، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ بچیا پنا قلم شاہی توں تیرے نال کراں سندھی، سند دھر دی آپ لکھائیا۔ میرے حکم دی آد جگاد رہے پابندی، سدا چلنا حکم رضائیا۔ تُوں میرا میں تیرا گاؤندے رہنا چھندی، ڈھولا دھر درگاہیا۔ میرے لاڈلے ڈلارے میں جوت نرنکار نہ سہاگن نہ رنڈی، رنڈیے وچ کدے نہ آئیا۔ اکو دست امولک اپنے حکم دی تیتوں رہی ونڈی، اگم اتھاہ ہو کے جھولی رہی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرپا اپنی آپ کرائیا۔ سنگر شبد کہے میں پایا ور اپار، دتی پر بھو وڈیائیا۔ میں اپنے آپ ہوواں تیار، اپنی لے انکڑائیا۔ اپنی نگاہ لواں مار، بن نیناں نین سچ اٹھائیا۔ اپنا دیکھنا محل مینار، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جتھے اکو نور جوت اجیار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سندیسہ دیوے ہر کرتار، کرتا پڑکھ دھر درگاہیا۔ شبد ڈلارے ہونا ہوشیار، بھيو ابھید گھلائی۔ تُوں وشن برہما شو اپنی دھاروں لے اُتار، اوتر اپنی دھار سمجھائیا۔ ایہہ کھیل میرا پر اپار، اپر میر ہو کے دیاں درڑائیا۔ تُوں سندیسہ سُننا اپنی وار، وارث ہو کے دیاں سُنائیا۔ ترے گن مایا تیرے نال ادھار، سوہنی ونڈ ونڈائیا۔ پنج تت تیری جھولی دیواں ڈار، انمئی وست تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں لکھ چوراسی کرنی تیار، وشن برہما شو سیوا دینے لگائیا۔ پھر حکم سناؤنا جس دی پاوے کوئے نہ سار، و شو دی اپنی کار کمائیا۔ برہما ویتا کر کے خبردار، بھيو ابھیدا دینا درڑائیا۔ شکر سندیسہ دینا نہ کرنی کوئی وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ پڑکھ اکال کہے شبد ڈلارے حکم سناؤنا اے۔ آد آد بھيو گھلاؤنا اے۔ برہم برہما پردہ لاہنا اے۔ وشن برہما شو تیری دھار پرگٹاؤنا اے۔ رجو طمعو ستو تیرا رنگ رنگاؤنا اے۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیرا ونڈ ونڈاؤنا اے۔ تن وجود سو بھاپاؤنا اے۔ بوند رکت سنگ ملاؤنا اے۔ پر کرتیاں اپنا کھیل کھلاؤنا اے۔ پنج پنجمی جوڑ جڑاؤنا اے۔ نو دس دی ونڈ ونڈاؤنا اے۔ پریم پیار دی دھار سمجھاؤنا اے۔ نور نورانہ جوت چکاؤنا اے۔ جوتی جاتا اک اکھواؤنا اے۔ تیرا مستک چرناں اُتے لکاؤنا اے۔ بن چرن توں چرن رگڑ کے، دھوڑی دھوڑ اپجاؤنا اے۔ دھوڑی خاک پنا خاک توں سمجھ کے،

دھرنی دھرت دھول وکھاؤنا اے۔ میری سُن اگئی رمز، حصے ونڈ تیری جھولی پاؤنا اے۔ لیکھا جاننا جیرج انڈ، اُتبیج سیتیج کھیل کھلاؤنا اے۔ لکھ چوڑاسی دے انڈ، انڈ تیرے نال سمجھاؤنا اے۔ تُوں ہور کی منگنی منگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماؤنا اے۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ سنگر شبد تیتوں وڈیاواں گا۔ دُھا دو جہان بناواں گا۔ پُریاں لوآں رچن رچاواں گا۔ برہمنڈاں کھنڈاں ونڈ ونڈاواں گا۔ گنگن پاتالاں سو بھاپاواں گا۔ سوریہ چند نور رُشناواں گا۔ جوتی جاتا ڈمگاواں گا۔ وشن برہما شو سمجھاواں گا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری تیرے کولوں ناؤں دھراواں گا۔ تُوں بنا ونج وپاری، سودا تیرے ہٹ وکاواں گا۔ تُوں لکھ چوڑاسی کر تیری، ترے گن تیرا سنگ بناواں گا۔ پنجاں تتاں کھیل نیاری، نرگن ہو کے آپ کھلاواں گا۔ شبد ناد دے دھنکاری، گھر گھر اپنا ناد وجاواں گا۔ آتم جوت کر اُجیاری، برہم رُپ آپ درساواں گا۔ دُھر دا حکم سندیسہ دیواں اپنی دھاری، دھرم دی دھار آپ بناواں گا۔ سنگر شبد تُوں بنا وپاری، دست تیرے ہٹ وکاواں گا۔ کھیل کھیلنی وچ سنساری، سنسا بھرم نہ کوئے رکھاواں گا۔ جگ چوڑی تیری بہاری، سنجگ تریتا دواپر کلجک ونڈ ونڈاواں گا۔ تیرے نام دی چڑھی رہے خُماری، جگت جہان کھیل کھلاواں گا۔ آپ بن کے دُھر اوتاری، جوتی جاتا ڈمگاواں گا۔ ساچے نام دا بن لکھاری، اکھر اپنے وچوں پرگٹاواں گا۔ برہم دے سُدھاری، ساچی سادھنا آپ سمجھاواں گا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک کر اں کھیل اپاری، نور نورانہ ڈمگاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو اہیدا آپ کھلاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے میرے سنگر شبد جگ چوڑی جانے بیت، نو نو چار پنڈھ مُکانیا۔ میں اپنی دسدار ہواں ریت، بھيو اہیدے وچوں سمجھانیا۔ میں کھیل کھلاؤنا تیرے کولوں مندر مسیت، چرچاں کعبیاں ملے وڈیانیا۔ گرو داریاں بخش پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھانیا۔ لکھ چوڑاسی پرکھاں نیت، تیرا لیکھا تیرے وچوں درڑانیا۔ تُوں ویکھنی لا کے نیجھ، بن نیناں نین تکانیا۔ تُوں سُننا سُنناؤنا میرا گیت، ڈھولا دُھر درگاہیا۔ میں رہنا سدا انیت، ترے بھون دھنی اک اکھوانیا۔ شبد سنگر تیتوں و سنایینا تن وجوداں نیچ، تتاں اندر ڈیرہ لایا۔ تیرا کھیل ہونا ہست کیٹ، اوچ نیچاں ویکھ وکھانیا۔ میں واد وواد مادھو مادھ موہن رہنا میٹھلا پیٹھ، انڈ ٹھری کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، پردہ اوہلا آپ

چُکائی۔ ستگر شبد کہے میرے صاحب سورے سربنگ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ میں تیرا مانا اک اند، اند اند وچوں پرگٹائی۔ تیرا گاواں دُھر دا چھند، سوہلا اگم اتھاہیا۔ سچ دس جس ویلے جگ چوکڑی گئے لنگھ، اپنا پنہہ مکائی۔ توں کیٹھی سیجا سونا پلنگ، سٹکھ آسن کون دکھائی۔ کیٹھرا روپ ہووے تیرا رنگ، چکر چیمہن دینا سمجھائی۔ میرے دین دیال سدا بخشنہ، میری جھولی دینی بھرائیا۔ میں ایہو منگاں منگ، در ٹھانڈے اکھ جگائی۔ میری بھرماں ڈھاوئی کندھ، بھرانہ رہے نہ رائیا۔ میں تیرا نور نورانہ چند، لاڈلا اک اکھوائیا۔ توں سدا رہنا میرے سنگ، سگلا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائی۔ پُرکھ اکال کہے میں دیا کماواں گا۔ جوتی جاتا ہو کے ویکھ دکھاواں گا۔ نو سو چرانوے چوکڑی تیرا پنہہ مکاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرومات لوک وڈیاواں گا۔ آد دا کھیل کر کے شروع، شرع جگت جہان دکھاواں گا۔ تینوں شبد بنا کے گرو، ستگر نام وڈیاواں گا۔ میرا مارگ وکھرا وکھرا ترو، ترت اپنا بھیس بدلاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلاواں گا۔ سد اپنا کھیل کھلاواں گا۔ تینی اوتار روپ درساواں گا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد نور جوت رشناواں گا۔ نانک گوہند ڈنک وجاواں گا۔ صوفی سنت فقیر، جن بھگت آپ وڈیاواں گا۔ لیکھا جان شاہ حقیر، لکھ چوراسی وچ سماواں گا۔ سبج تریتا دوپر بدل کے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھاواں گا۔ میرے شبد ڈلارے ڈلھے کجگ اتم آواں گھت وہیر، آوندا جاندا نظر کسے نہ آواں گا۔ دو جہاناں پینڈا چیر، بنا قدم توں قدم لکاواں گا۔ کون ویلا انت کر اخیر، آخر اپنا نور رشناواں گا۔ ست دھرم دی پھر شمشیر، کوڑی کریا میٹ مٹاواں گا۔ کوئی رہن نہ دیواں دلیگر، دلبر ہو کے میل ملاواں گا۔ جگ چوکڑی شرع دے کٹ زنجیر، لاشریک اک اکھواواں گا۔ جھگڑا میٹ کے پنج ت سریر، آتم برہم اک درٹاواں گا۔ پچھلے کرم کانڈتے پھیر کے لیر، لیکھے کوڑ میٹ مٹاواں گا۔ جس گوہند اکٹھے کیتے چھیمے جھیر، پانی اوہناں دا آپ بھراواں گا۔ جو آشارکھ کے جائے کیر، تس دی نسا ویکھ دکھاواں گا۔ جو سندیسہ دیوے رویداس والا کیر، کیرا اپنے رنگ رنگاواں گا۔ جو بجواڑا رکھ کے گیا دھیر، دھیرج دھیر بالمیک سمجھاواں گا۔ کھیل کراں بنا سریر، جوتی جاتا ڈگمگاواں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ گھلاواں گا۔ ستگر شبد کہے میں کراں نمسکار، نو نو سیس نوائیا۔ میرے محبوبا

تیرا کراں انتظار، بن نیناں نین اٹھایا۔ جس ویلے پیتے جگ چوکڑی وچ سنسار، سنجگ تریتا دوپر کجگ اپنا پندھ مُکایا۔ نال رلاواں پیغمبر گرو اوتار، سوادھان دیواں کرائیا۔ وشن برہما شوکر کے خبردار، ہلوانے دیاں تھاؤں تھانیا۔ دیوت سرنیتر نین لو اگھاڑ، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ میں دیکھاں جنگل جوہ پہاڑ، ٹلے پربت کھوج کھوجایا۔ سمنڈ ساگراں تگاں دھار، ڈونگھے وہن اکھ اٹھایا۔ نالے لیکھے دیکھاں کی تھم ملے جگ چار، دھر فرمانیاں وچ سمایا۔ کسے نے کہا آوے کلکی اوتار، نہکنکا روپ بدلایا۔ کسے امام اماما منگی دھار، نور نورانہ ڈمگایا۔ میں دیکھاں نین اٹھال، چاروں گنٹ راہ تکانیا۔ کون ویلا میرا آوے مدن موہن گوپال، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو لیکھا جانے شاہ کنگال، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ اوہ سمبل وچ اپنا آپ رکھے سنجال، جگ نیتر نظر کسے نہ آیا۔ جس دے تھم وچ کال مہاکال، نیٹھن سپس نوانیا۔ رائے دھرم لیکھے دے دکھال، چترگیت حساب جنایا۔ لاڑی موت نیناں نیر لے اچھال، چھہبر اک لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک وڈوڈیاں۔ سنگر شبد کہے میں خوشیاں ڈھولے گاواں گا۔ بن رسنا جہوا پڑکھ اکالے تیرے سوہلے دو جہان سناواں گا۔ توں وسیں میرے کول، کل مالک تیری مہما صفت وڈیاواں گا۔ توں آونا اُپر دھول، دھول دھول تیرے رنگ وچ رنگاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے اکھ جگاواں گا۔ سنگر شبد کہے پر بھو میری پوری کرنی سدھر، صدقے داری گھولی گھول گھرمایا۔ پڑکھ اکال میرے ڈلھے ڈلارے میں آواں تیرے مگر، بن قدماں قدم اٹھایا۔ تیری رت سہاواں سمت شہنشاہی نوتے پہلی گھر، پچھلا پندھ مُکایا۔ پھر ویکھ لینا چاروں گنٹ پینا غدر، گداگر ہووے لوکایا۔ چاروں گنٹ کرے کوئے نہ عدل، انصاف سچ نہ کوئے دکھایا۔ دیناں مذہباں روپ بنا مشمول قاتل، قتل گاہ دے خلق خدایا۔ لہنا دتا پچھلا جان لے وتل ستل، اتل کی سمجھایا۔ بھوں لوک کہنا وطن، دۂ لوک دینا درڑایا۔ کسے سمجھ نہ آوے اپنا پتن، نیا نوکا جگت نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر سندیسہ اک سنایا۔ سنگر شبد کہے کی تھم میرا ورتے پڑکھ اکالے، اکل کل دھاری دے جنایا۔ میں سدا سد تیری گھالنا رہیا گھالے، جگ جگ سیو کمایا۔ اوتار پیغمبر گرو لوک مات پالے، سر سر ہتھ رکھایا۔ نام کلے دتے سکھالے، شرع ونڈ ونڈایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار بنائے

دھر مسالے، سوہنا رنگ رنگایا۔ دروہی انت پھل رہیا کسے نہ ڈالے، پتہ ٹہنی رہے کملایا۔ تیری سرشی درشی وچ اوتار پیغمبر گرو نہ کوئے سمجھالے، سمبل دے مالک ہونا آپ سہایا۔ اوہ ویکھ لے دین دُنی حالت حالے، تیرا مسلہ حل نہ کوئے کرایا۔ بہڑی جیواں جنتاں سُر ت نہ کوئے سمجھالے، بُدھ بیک نہ کوئے کرایا۔ بجر کپاٹی ٹنن نہ تالے، شبد ناد دُھن نہ کوئے شنوایا۔ جوت ہوئے نہ کوئے اُجبالے، گھر مندر نہ کوئے رُشناایا۔ بھاگ لگے نہ کایا ماٹی کھالے، خالق خلقت تیری دے دُہایا۔ توں آجا دین دِیالے، دیناں انا تھاں گلے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیرا اک اندا، اندا اند وچوں جنایا۔ پچھلا وقت پچھے لنگھا، پنڈھ رہیا نہ رانیا۔ اگے منگ اگئی منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کیوں دین دُنی ودھیا پکھنڈا، کوڑی کریا وچ سرشی ہوئی ہلکایا۔ کیوں پھری دروہی وچ ورجھنڈا، برہمنڈ رہے گرلایا۔ میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی اپنا ست رنگ دا پھڑ لے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ اک دو تن چار سال دا ادھ وچکارے کنڈھا، تولے تول ترازو اپنے ہتھ رکھایا۔ تیرے نام دا گوہند دی دھار ہووے کھنڈا، لوہار ترکھان جس نوں سکے نہ کوئے گھڑایا۔ جس نوں ڈنڈاوت پر نام کرے ا شنبھج پرچنڈا، اوتار پیغمبر سیس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، واہ واہ تیرے نام دی وجے ودھایا۔ سنگر شبد کہے میرے داتے گنی گہندا، گھر گور تیری سرناایا۔ میرے مالک خالق پر تپالک میری میٹ دے چنڈا، چنتا دینی گواایا۔ میٹوں ایوں دسدا دین دُنی تیری کردی نندا، نندک ہوئی لوکایا۔ کوٹاں وچوں تیرا بھگت پیارا تیری ہندا، سٹ دلارا نظری آایا۔ جو سب توں اتم سریشٹ لکھ چوراسی نالوں پچھنڈا، مُجبت وچ لکایا۔ اوہدے بھاگ لگاؤنا جیو پنڈا، انڈ برہمنڈ دینی وڈیایا۔ جے تیرا پرکاش ہو یا وچ ہندا، بھارت نور کیتا رُشناایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، خالی جھولی دینی بھرایا۔ گھر کہے سنگر شبد کجھ میریاں ویکھ لے آشا، آشاؤند ہو کے دیاں جنایا۔ میٹوں رام نے دتا بھرواسا، بنباسی ہو کے گیا سناایا۔ کرشن نے کیتا ہاسا، سخیاں سنگ وڈیایا۔ موسے نے میرے دوس وچ تکیاں لاشاں، لشکر ہون تباہیا۔ عیسیٰ کہا سچ رہنا نہیں کسے وچ سواسا، ساہ ساہ نہ کوئے سمانیا۔ محمد آکھیا چار یاری آب حیات ملے کسے نہ کاسہ، زندگی وچوں زندگی نہ کوئے بدلایا۔

نانک نرگن کہا سرگن رہے کوئی نہ پاکا، پتت پُنت نہ کوئے بنایا۔ گو بند کہا دین دُنی دا بدل جانا خاکہ، خالص رُپ نہ کوئے درسایا۔ پھر دھرنی کہا میرا صاحب پُرکھ ابناشا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ میرے اُتے اتم اپنی پاوے راسا، بن گوی کاہن ناچ نچایا۔ جو جگ چو کڑی ویکھنہارا تماشا، تماشین اک اکھوایا۔ اُس نے شکر اُٹھاؤنا اُتوں کیلاشا، حکمے نال جگایا۔ برہے سندیسہ دینا توں اپنے برہم دہار دی ویکھ لے ذاتا، بن نیناں نین اُٹھایا۔ وشنوں تیرا کس ہدھ لیکھا پنہدھ کئے واٹا، بھيو دینا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ تیری سرنایا۔ گھڑ کہے میں جگ چو کڑی رکھیاں اڈیاں، بن نیناں دھیان لگایا۔ میتوں خوشی ہوئی میریاں پنج گنیاں تریکاں، جو تواریخاں دے بدلایا۔ جس نے پچھلی کرنی اُتے مارنیاں لپکاں، لائن عین اگلی دے دکھایا۔ دیناں مذہباں دا میٹنا شریکا، شرکت اندرون دے کڈھایا۔ اُس دے وچ حق توفیق، موازے ازو نورے چشت عرشا کھوش زمستا دوو زینہ کھل آرزو محمدے دُعا گوشے کُمسلا نورے وزلا تامیزا یسُوہ پھسٹے مسیح کولا ولہم وستم دامل ازو جو یزے کلمہ سونوں صفتے خدا نوری اللہ بے پرواہ نمو ست ناکو تپ گو بندے رت پکارے دھرت، دھرنی دھول دھول دھیان لگایا۔ کون ویلا میری رکھے پت، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ گھڑ کہے میں خالی کر کے ہتھ، بن ہتھاں ہتھ دکھایا۔ توں اکال پُرکھ سمرتھ، تیری اوٹ تکایا۔ جیہڑا یارڑے تیرے لتھاسٹھ، ستر یارڑے والا ہنڈھایا۔ اُس دی تیج لے رکھ، رکھیا کرنی تھاؤں تھانیا۔ تیرے نالوں ہوئے کدے نہ دکھ، شبدي رُپ گو بند تیرا ماہیا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا اک سمرتھ، دیونہار تیری وڈیایا۔ اوہ ویکھ لے جگ چو کڑی گئے نٹھ، پاندھی اپنا پنہدھ مکایا۔ کلجگ اتم اپنی گیڑ دے لٹھ، چاروں گنٹ دے اُٹھایا۔ کوڑ کریا ہنکاری بُرج جائے ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ جھگڑا رہے نہ ت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ دے سمجھایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، امرت میگھ دینا برسایا۔ توں پر میثور سوامی پت، مہربان تیری اک سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی وست دینی ورتایا۔ دُھر دی وست دے اپر پر سوامی، انڈھڑی جھولی پانیا۔ توں آد جگاد انترجامی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ تیرا نام ندھانا اگئی بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ اپنی ویکھ لے چارے کھانی، چارے کوٹاں کھوج کھوجایا۔ آتم پر ماتم میل ملیا کسے نہ ہانی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔

امرت رس نَجھرنا بوند سوانتی پیئے کوئے نہ پانی، آب حیات کھ نہ کوئے چوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دست اگم دینی ورتانیا۔ گھڑ کہے سُن ست رنگے میرے ساتھیا، سبجنا تیتوں دیاں سنایا۔ توں جگ جگ مٹیاں پر بھ دیاں آکھیاں، بنا اکھراں توں وِ دیا دتی بدلانیا۔ تیرے لحم نال گر اوتار پیغمبر اگن ندھان دیاں گائیاں ساکھیاں، صفت صفتاں نال وڈیانیا۔ توں دیناں مذہباں کیتیاں راکھیاں، کھنڈے کھڑگاں روپ اٹانیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں کیتیاں ہاسیاں، لوآں پُریاں ویکھ وکھانیا۔ تیرا کھیل پر تھمی آکاشیاں، آکاش آکاشاں تیری وجدی رہے ودھانیا۔ توں تکیاں گوپی کاہن دیاں راسیاں، سیتا رام دی پٹی دُہانیا۔ توں نور ویکھیا پُرکھ ابناشیا، جو نور نورانہ ڈگمگانیا۔ اتم نگاہ مار لے کلجگ ہوئی اندھیری راتیا، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ سونیاں تیرا دسے نہ کوئے جماعتیا، سنگی سنگ نہ کوئے بنانیا۔ تیری منزل چڑھے کوئے نہ گھانیا، گھاٹے وِچ دسے لوکانیا۔ سب دا بستر تن وجوداں والا پاٹیا، اوڈھن سپس نہ کوئے رکھانیا۔ کلجگ کھیل کھیلیا بازی گر ناٹیا، سوانگی اپنا سوانگ ورتانیا۔ دھرنی اُتے دھرم دا رہیا کوئے نہ ہاٹیا، ساچا وِچ نہ سکے کوئی وکھانیا۔ میرے کول اوہ پُرانی پاتیا، پترکا دُھر درگاہیا۔ جیہڑی بنا اکھراں توں گوہند نے ماچھو واڑے واچیا، رسنا دا واکھ نظر کوئے نہ آنیا۔ تیرا میرا میل ہونا بنا کایا گاگر کاچیا، کنچن گڑھ وڈیانیا۔ تیرے میرے مندر منوآ کدے نہ ناچیا، مت بُدھ نہ کوئے چترانیا۔ نہ کوئی رسنا والا جاپیا، نہ اکھراں والی پڑھانیا۔ نہ کوئی روگ سوگ تاپیا، ترے گن اگن نہ کوئے تپانیا۔ جد ویکھاں تے آپا آپیا، دُجا نظر کوئے نہ آنیا۔ توں اِکو مائی تے اِکو باپیا، اِکو تیری گود وڈیانیا۔ سنگر شبد کہے میں تیرے لحم وِچ کھلیاں کھیل تماشیا، جگ جگ لحم ورتانیا۔ توں انت کنت بھگونت میری پوری کرنی آسیا، آشا تیرے چرن کول رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہانیا۔ گھڑ کہے جن بھگنتو میں بن اکھراں توں اکھڑ پڑھدا، بنا حرف حروف جنانیا۔ ہُن کھیل ویکھو لہندا تے چڑھدا، دوہاں سمتاں بھیر بھڑانیا۔ ایہہ کھیل بنا خوشی والے گڑھ دا، گڑھ ہنکاری سارے وِچ پھسایا۔ سنگر شبد ہو کے کایا مندر وِچ لڑدا، من مت بُدھ دے ہلانیا۔ نویں جگ نالوں جگت وِچ اپنی گھاڑن گھڑدا، جس نوں شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بائبل توریت گرنتھ پنٹھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اپنی کرنی دُجیاں دے سر مڑھدا، ایہہ پر بھو دی بے پرواہیا۔ جتھوں چاہے جگت

جہان چپو پھڑدا، پھڑ باہوں دے اٹھایا۔ اُس دا کھیل جو مالک نو کھنڈ پر تھی اپنے گھر دا، ست دیپ اپنا گرہ سمجھایا۔ جو جلاں ساگراں وچ اچھلدا، تھل اسگاہاں ویکھ وکھایا۔ کسے نوں پتہ نہیں کی کھیل ہونا گھڑی پل دا، پکاں دے پچھے بیٹھا کی اپنا حکم ورتایا۔ ذرا نظارہ تکیو چین والے دل دا، دلدریاں دلدر دے مکھایا۔ روسا اشارہ کرے اپنے بل دا، لیکھا پچھلا سمجھ کسے نہ آئی۔ ایہہ حکم امریکہ اوتوں مول نہ ملدا، یورپ وچ یوروشلم وچ موسیٰ گیا عیسیٰ نال سمجھایا۔ دروہی خدا دی خدا دے نبی دی اوہ مہربان محبوب مہبان بیدو جننی دی کھوں کدے نہیں جمد، اوہ نور نورانہ نور الایہا۔ جس نوں اناہو اللہ ہو کہہ کے سارے کھیل ویکھن پاربرہم برہم دا، پر ماتم آتم او سے دانور جنایا۔ اوہدا نشانہ اکو ہونا دھرم دا، دھرنی اُتے دے وکھایا۔ جھگڑا میٹنا ورن برن دا، ذات پاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس اشارہ دینا اکو سرن دا، سرنگت اک سمجھایا۔ مارگ دینا منزل چڑھن دا، درگاہ ساچی مقامے حق وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ ست رنگا کہے میرا صاحب بہہ بہہ رنگی، آنک کل وڈی وڈیایا۔ اگلے سال اٹھاوے فرنگی، فارس توں پرے حکم ورتایا۔ چٹے آسوکس کے تنگی، اشارہ دتا درڑایا۔ جو ہر گوبند نے خواہش رکھ کے خوشیاں وچ منگ منگی، پُرکھ اکال اکال دتی جنایا۔ صدی چودھویں جس ویلے سب دی پٹھ ہوئی تنگی، ہتھ پشت نہ کوئے رکھایا۔ پھرے دروہی وچ ورجھنڈی، چاروں گنٹ دین دنی ہلکایا۔ میری میری پیری بن تیرے توں ہور کسے جائے نہ ونڈی، میری پیری دامالک اکو پُرکھ اکال اکھوایا۔ ایہہ آشار کھی سی دُرگا جس ویلے اشنہج نے پھڑی سی چنڈی، سنبھ نسنبھ دیتاں دتا گھایا۔ ایہہ کھیل سیتا نوں رام نے خوشیاں نال دسی ویلے سنجھی، پریم وچ درڑایا۔ پہلی گھڑ کرشن لماپے کے اُتے منجی، بستر مائی خاک اُتے رکھایا۔ جس ویلے کلجگ انت ہو گیا ڈمبی، پکھنڈی خلق خدایا۔ اوس ویلے سنگر شبد آوے دُھر دا جنگی، شستر نام ہتھ اٹھایا۔ نشان میٹے تارا چندی، صدی چودھویں پندھ مکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر حکم اک ورتایا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکالے اوہ کی شبد دیاں مارے ہاکا، حکم حکم وچوں بدلایا۔ میں آذانت دا تیرا کاکا، بردھ بال جوان نہ روپ بدلایا۔ اپنے سچھنڈ دا کھول کے تاکا، میرا پردہ دتا اٹھایا۔ میں تینوں آد جگاد جگ چوکڑی اکو منیا آقا، عقل بدھی والا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار کلجگ انت صدی چودھویں

امام امامے بدل دے ساکہ، ساقی تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ ستاں دیپاں وچ ستاں سالاں دا اُلیک دے خاکہ، بنا لائن توں لائن لگایا۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو تیغ بہادر اشارہ دے کے گیا وچ ڈھاکا، حکم حکم وچوں ورتایا۔ جو سندیسہ نانک دجلا اُتے آکھا، بن رسنا جہوا گایا۔ جو گوبند سندیسہ دتا پُری انند والی آخری راتا، شبدی شبد شبد نال جنایا۔ نالے گجری نوں کہا توں میری تتاں والی ماتا، آد دی اکو میری ماتا تے اکو میرا پتا اک دی گود ڈیرہ لایا۔ جس کلج انت میرا پورا کرنا کھاتہ، لہنے جھولی میری پائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذاتا پاتا، اُوچاں نیچاں اکو رنگ رنگایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھا، آتم پر ماتم ناتا جوڑے سچ سُبھایا۔ اُس دا سمبل ہونا واسا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیاںیا۔ جس نوں شکر جھکے اوتوں کیلاشا، برہما پُری برہم سپیس نوایا۔ وشنوں ہووے داسا، نو نولاگے پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرے سنگر شبد آد جگادی مٹر، سجنوآں دیاں جنایا۔ کل کوڑی کریا دیکھ لے چوٹی چڑھ گئی سخر، اپنا پنڈھ مکایا۔ ہن میرا کر لے فکر، فقرہ اکو دیاں سناںیا۔ سادھو سنت رہیا کوئی نہ مٹر، میترا نظر کوئے نہ آیا۔ دین دنی بھری نال چکڑ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ تن وجوداں ہوئی بھڑ، انتر کرے نہ کوئے صفایا۔ اپنے صاحب نالوں آتم دھار ہو کے گئی وچھڑ، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملاںیا۔ میں دہتھڑاں نال لگی پٹن، نیتز نیناں نیر دہایا۔ مینوں کلج کوڑا نہ دیوے ٹکن، کوڑی کریا مستک تلیک لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در میرا دیکھ دکھایا۔ میرے دیکھ لے نو در، نو کھنڈ دھیان لگایا۔ چاروں گنٹ آوے ڈر، بھے بھو وچ دہایا۔ ساچی کرنی رہیا کوئی نہ کر، کرتے پُرکھ تیری اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ دین دنی رہی لڑ، شرع شرع نال ٹکرایا۔ تیرا مذہب بنیا ہنکاری گڑھ، شرع قلعہ کوٹ اکھوایا۔ صوفی سنت فقیر بھگت جن منزل سکے کوئی نہ چڑھ، گرگھ گرگھ سکھیا وچ نہ کوئے سماںیا۔ لیکھا تک لے سپیس دھڑ، تن وجوداں پھول پھولایا۔ کی ہو یا جے تیری دُنیا تیتوں اکھراں نال رہی پڑھ، ہر دے سکے نہ کوئے وسایا۔ ترے گن مایا نال رہی سڑ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ کسے نوں پتہ نہیں استھول کہ چیستن جڑ، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا دھرنی کہے سنجگ دا ساچا گھاڑن گھڑ، کلج دی کوڑی کریا دے مٹایا۔ جن بھگت سہیلے اپنے لالے لڑ، انگیکار آپ اکھوایا۔ جو تیرا درشن اک

وار لئے کر، کرتے پُرکھ دینی وڈیائیا۔ اوہ پھیر نہ جنمے نہ جائے مر، لکھ چوراسی وچ کدے نہ آئیا۔ جے تُوں آئیوں بھگت دوارے بھگتاں دے گھر، جن بھگتاں اپنے گھر سچھنڈ دینا پہنچائیا۔ رائے دھرم دارہے کوئی نہ ڈر، چترسپت دا لیکھا دینا مُکائیا۔ جمدوت سکے کوئی نہ پھڑ، لاڑی موت نو نو لاگے پائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے جوتی جاتے جن بھگتاں نوں درشن دینا گھر گھر، کایا مندر اپنا گھر بنائیا۔ نام بھنڈارے دینے بھر، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ شبد سروپی چٹے آسو جانا چڑھ، جو پہلی گھڑ تیرے در آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ آسو کہے میں کرم کانڈ دا بگا، مالوے والیاں دتی وڈیائیا۔ میں ہنس بن گیا سگا، سنگر میرے اُتے آسن لائیا۔ میں ویکھن چلیا دین ذنی دا اگا، بھجیا واہو داہیا۔ اُدھروں محمد کہے اُف ہائے میریا ربا، دروہی یار چار سناٹیا۔ اُدھروں گوہند پھرے بھار پبا، اپنا چرن اُٹھائیا۔ میں اپنے گُرگھ گُرگھ بھگت سہیلے نو کھنڈ پر تھمی وچوں لبھاں، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت جہان توڑ کے حدا، حدو داں وچوں باہر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہیا۔ گھڑ کہے جن بھگتو میرا آداب، ادب نال سیس جھکائیا۔ میں سچ دستاں اگلا سماں بڑا خراب، ارب کھرب دین دُہائیا۔ کلجک سب نوں کوڑ پیاون والا شراب، شرع نال شرع دے ٹکرائیا۔ کچھ حصہ لینا پو حصیدارو تہانوں دی وچ پنجاب، پنج آب دیاں دھاراں دین گواہیا۔ جس شبد گھوڑے چرن رکھنا اگئی رکاب، زین پاکھر نظر کوئے نہ آئیا۔ جس تنکے مکہ مدینہ محراب، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ جس نور تکتا آفتاب، روس ویکھ دکھائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد درگاہ ساچی کہنا حق جناب، حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ اوہ لیکھا مُکائے سب داشتاب، جلدی جلدی اپنا تھم ورتائیا۔ کسے دے کولوں منگے نہ کوئے امداد، تھم تھم وچوں سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ گھلاٹیا۔ بھيو ابھیدا کھولنہارا، ہر کرتا ڈھر درگاہ۔ شبد اگئی بولنہارا، نور نورانہ نور الاہ۔ سچ سندیس سناونہارا، واحد اک خدا۔ اپنا تھم ورتاونہارا، دو جہان ویکھے تھاون تھان۔ جن بھگتاں سار پاونہارا، پر م پُرکھ پر بھ بے پرواہ۔ صوفیاں رنگ رنگاونہارا، لیکھا جانے مقامے حق نور نورانہ نور چمکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل رہیا کھلا۔ سد اپنا کھیل کھلاویگا۔ دین دیاں لال آپ اُٹھاویگا۔ دے کے نام سچ دھن مال، دست انمل ورتاویگا۔ پھل لگا

کے کایا ڈال، تتوت آپ سمجھاویگا۔ ناتا توڑ جگت جنجال، جاگرت جوت رُشناویگا۔ بھاگ لگا کے کایا دھر مسال، جوتی نور نور رُشناویگا۔ امرت آتم سہا
 کے تال، جھرننا نچھرس چواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار کراویگا۔ ہرجن ساچے پار کراویگا۔ در
 آئے لیکھے لائیگا۔ کرم کرم داروگ مٹائیگا۔ جنم جنم دا پندھ مکائیگا۔ بھرم بھرم دا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ ساچی سرن اک رکھائیگا۔ ترنی ترنہار دیا کمائیگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائیگا۔ سد اپنے رنگ رنگائیگا۔ دین دیال دیا کمائیگا۔ جن بھگتاں میل ملاویگا۔ ساچے سنتاں سنگ
 نبھاویگا۔ گرگھیاں گود اٹھائیگا۔ گرگھیاں جوگ سمجھاویگا۔ اندروں کٹ کے ہوئے روگ، ہنگ برہم اک درڑاویگا۔ آتم رس بھوگ کے بھوگ، بھسمڑ
 اپنا کھیل کھلاویگا۔ سچ دوارے میلا کر کے ڈھر سنجوگ، پورب جنم وچھوڑا آپ کٹاویگا۔ جن بھگتو آگے دیکھنی پر بھ دی موع، جو مجلس بھگتاں نال
 رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیگا۔ گھڑ کہے جن بھگتو میری نمو نمو نمسکار، ڈنداوت بندنا
 سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ اکو مٹو جو سب داسا نچھاریا، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جس دا نور نورانہ نور اک اُجیار، ظہور ظاہر کرے رُشنائی۔ جو جگ
 جگ کھیل کرے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تھم ورتائی۔ سو کھج انت کل کلکی لئے اوتار، اوتر اپنا پھیرا پائی۔ امام ااما ہو سکدار، رسولاں
 نبیاں لہنے دینے دئے چکائی۔ گرگرو دیو شبد دی دھار، سنگر شبد اک اکھوائیا۔ جو کھج کوڑی کریا دئے نوار، ست سچ دئے پرگٹائی۔ اوس صاحب دے
 چرن کول جاؤ بلہار، جو بل بل اپنا آپ کرائیا۔ میرا اک سندیسہ دتاں نال پیار، پریمیو دیاں جنائی۔ ہوئے ہنگتا کوڑی کریا اندروں دیو نوار، مایا متا موہ
 نہ کوئے ہلائی۔ اکو دوارے ہوو سارے طلبگار، مانگت ہو کے جھولی ڈاھیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے چرن کول اُپر دھول بخشا اک پیار، پریمی پیارے
 پریتم اکو لینا منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی ایکا اینکار،
 اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔

* ۲ مکھڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دربار نواسی سلکھن سنگھ جرنیل سنگھ

پریتم سنگھ کشمیر سنگھ دلپ سنگھ رتن سنگھ دے نوت *

سپتس رکھی کہن نارد کچھ پچھلی دس کتھا، اکھ کتھ جنایا۔ بھو کھلا دے یتھارتھ یتھا، یدپ یدی دے درڑایا۔ پر بھو کی لہنا دینا دیوے ہتھو
 ہتھا، جگ جگ دیا کما یا۔ کی پورب دھار جانے مستک متھا، بدھنا دھار پھول پھولایا۔ کی مہربان دست دیوے پڑکھ سمرتھا، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جو
 جگ چو کڑی چلائے رتھا، رتھو اہی اک اھوایا۔ جس دے گو بند ستر لتھا، یارڑا نور الاہیا۔ جو زرگن دھار پر میثور پتا، پت پتونتا اک اھوایا۔ جس دا
 اکو نام ندھان متا، لکھ چو راسی آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر کرتا وڈ وڈایا۔ سپتس رکھ کہن نارد
 تیرے کول پچھلا لیکھا، دھر دے پنڈتا دے جنایا۔ ساڈا مٹا بھرانٹ بھلیکھا، بھرم رہے نہ رانیا۔ اسیں تکیے دیس پردیسا، جگت جہان دھیان لگانیا۔
 پھریے کر اگمی ویسا، بھجیے واہو داہیا۔ سچ پیار ملے نہ یتا، ہتکاری نظر کوائے نہ آیا۔ نارد کہے سپتس رکھیو مینوں آگیا چیتا، چیتن دھار دیاں سمجھایا۔
 لہنا یاد کر لو سرتی دا کٹھا دھرتی اُتے کھیتا، بن خطرے دیاں جنایا۔ تھیں لیٹے سی اُتے ریتا، خوشیاں آسن لایا۔ میں وی آگیا وید دا ویتا، و تکر وچ نہ
 کوائے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر کرنی کار کما یا۔ نارد کہے سپتس رکھیو سُنو ہماری بات، باطن دیاں
 جنایا۔ جس ویلے ہویا کھیل تماش، پچھلا دیاں سمجھایا۔ چھ المست خوشیاں وچ پاوندے سی راس، رستے وچ مینوں ہاسی رہے کرانیا۔ میں کہا شتاباش،
 تھادی وڈ وڈایا۔ تھیں راہیاں کرو ہاس، مسخرے روپ بنایا۔ اوہ ہو کے بولے گستاخ، غصے وچ سنا یا۔ توں کی سانوں کرنا ناس، بھے بھو نہ کوائے
 جنایا۔ اسیں موج ماندے نال پڑکھ ابناش، اندرے اندر خوشی بنایا۔ نارد کہے مینوں آیا قیاس، اپنے اندر لئی انگڑایا۔ نالے پانی دا اپنی بغلی وچوں کڈھ
 گلاس، تھوڑا تھوڑا سب نوں دتا پیا یا۔ ایہہ میں لے کے آیا وچوں گنگامات، امرت رس بھرا یا۔ اوہ سارے خوشیاں وچ پئے ناچ، نچن ٹپن چائیں
 چانیا۔ اک دوجے دے پھڑ کے ہاتھ، ڈھولے گاؤن دھردر گاہیا۔ نارد کہے میں وی ہو گیا ساتھ، اپنی بودی نال ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے رکھو ایہہ میرے نال کرن لگے پیار، میں وی پیارا ہو کے خوشی بنائیا۔ میں چلیا تیج رفتار، تریا واہو داہیا۔ ایہہ ہو گئے تیار، میرے نال بھجے واہو داہیا۔ نالے مینٹوں کہن یار، یارانہ تیرے نال رکھائیا۔ سچ دس کتھے تیرا نرنکار، نرور ڈیرہ لائیا۔ میں ہس کے کہا چلو سرتی دیاں دکھال، جو جمنگنگا وچ سمائیا۔ اوتھے ملے دین دیاں، دیاندھ بے پرواہیا۔ اسیں چلے اپنی چال، بھجے واہو داہیا۔ آکے ویکھیا تھانڈا حال، تسیں کنڈھے ڈیرے رہے لگائیا۔ کھیتاں وچوں تھانوں لیا بھال، سوہنا جوڑ جڑائیا۔ سپتس رکھ کہن اک پنڈتا ساڈا سوال سچ دینے سنائیا۔ کی اسیں وی چلیے تیرے نال، جے ملاویں ڈھر دا ماہیا۔ چھیاں ہس کے تاڑی دا وجایا تال، دو ہتھیاں نال سنائیا۔ نارد ویکھ کے ہویا بے حال، اپنا آپ بھلائییا۔ میں پر بھو ایہناں نوں کتھوں دیاں دکھال، سرتی کنڈھے سپتس رکھ بیٹھے ڈیرے لائیا۔ میری کیہڑی پُرانی گھال، جو گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ جگت بنا دلال، وچولا اک اکھوائیا۔ پھیر اپنا آپ سنبھال، پر بھ آگے سپس نوائیا۔ کرپا کر میرے شہنشاہ شاہ کنگال، ہونا آپ سہائیا۔ میں تیرا جگ چوکڑی دالال، ننھا بچہ اک اکھوائیا۔ تُوں سدا کریں پرتپال، پرتپالک ہو کے ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے سپتس رکھو تسیں کیہڑے کرسان، دھرنی بیٹھے ڈیرہ لائیا ویکھو کھیل سری بھگوان، کی کرتا رہیا جنائیا۔ مینٹوں سندیسہ آوے بن زبان، بنا رسنا رہیا جنائیا۔ نارد نگاہ مار لے زمیں اسمان، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ میرا کھیل ہووے مہان، مہما کتھ کتھ سمجھائیا۔ جے تُوں ایہناں نوں آئیوں درس کران، چھیاں اپنے سنگ بنائیا۔ اپنے در کراں پروان، لیکھا لیکھے نال جنائیا۔ جس ویلے کھجگ کوڑا پھرے وچ جہان، بھجے واہو داہیا۔ چاروں گنٹ ہوئے شیطان، شرع ہوئے ہلاکائیا۔ جیو جنت ہون بے ایمان، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ ایہناں پھیر دیواں دان، مانس جنم جنم رکھائیا۔ آپ بن کے ڈھر دا کاہن، آواں چائیں چائیا۔ دھرم جھلاواں نشان، دکھاواں تھان تھانیا۔ سندیسہ دے فرمان، درڑاواں اگم اتھایا۔ نارد کہے واہ میرے بھگوان، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ کھجگ انت ہوویں مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ کس بدھ ایہناں کریں پہچان، اپنا بھيو گھلائییا۔ پُرکھ اکال کہا میں سنگر شبد بلوان، آد جگاد میری وڈیائییا۔ میں سب نوں دیواں دان، دات انملی جھولی پائیا۔ لیکھا جانا بن سری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ

وکھائیا۔ ایہناں دھرم دی دھار بناواں کرساں، سوہنا اپنا لھم ورتائیا۔ انتر آتم دے کے گیان، بھيو ابھیدا دیاں گھلایا۔ ایہناں دے پرگٹ کراں نام، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سلکھن سنگھ دا بنا نشان، جرنیل سنگھ نال جھلایا۔ پریتم پریت دا دے کے دان، کشمیر سنگھ کچھ مجھ دا لیکھ مکائیا۔ دلپ سنگھ چرن دھوڑ دا کرا ایشان، رتن سنگھ رتن امولک ہیرا نال ملائیا۔ ناردا توں وی ویکھیں آن، در ٹھانڈے پھیرا پائیا۔ جتھے میلا ہووے بھگت بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی سیوا کر پروان، پر م پڑکھ ہو کے دیواں وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ چکائیا۔ نارد کہے میرے نرنکار، تیری وڈ وڈیائیا۔ توں لہنا دینا چکایا ادھار، پچھلا لیکھا رہیا نہ رائیا۔ آگے تیج دینی سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ میں نو نو کراں نمسکار، چرناں وچ سپس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار سدا داتار، سدا سد اپنی دیا کمائیا۔

* ۳ مگھر شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر بناون دی سیوا کرن والی سنگت نو ت رات نوں * *

ترے گھر کہے جن بھگتو مول نہ تھکیو، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی دھرم دے پکیو، پئی سنگر شبد نال پکائیا۔ صاحب سوامی دا کھیل اگلا تکیو، نیز نیناں اکھ اٹھائیا۔ سدا خوشیاں دے وچ ہسیو، ہستی تک بے پروا ہیا۔ جس ویلے تسیں پھر دے سو اپر چھتئیو، چھتئی جگ دا پندھ مکائیا۔ تہاڈا سوامی پھر کے آیا مدینے مکیو، آسن منجی اُتے لگائیا۔ جن بھگتو سدا خوشیاں دے وچ رتو، رتن امولک ہیرے نظری آئیا۔ کلج کوڑ گڑیارے کولوں بچو، بچو سب نوں دیاں سمجھائیا۔ وچھوڑے وچ کدے نہ تپو، ہر دے ہر وساونا چائیں چائیا۔ سدا سدا خوشیاں دے وچ نچو، کدنا تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ تن گھر کہے کیوں لوحاں بنائیاں تن، چو تھی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ تن لوکاں لیا من، ترے لوآں سنگ رکھائیا۔ ترے گن لیکھا مگے گن گن، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جس دا کھیل ہونا چھن، شہنشاہ اپنا لھم ورتائیا۔ جس سر شئی انت

لیکھا مُکاؤنا وِچ تِن دن، ترے بھون دھنی اپنی کھیل کھلایا۔ جس نشان مٹاؤنا تارا چن چن، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ لوحاں کہن ساڈا رُپ ہو یا لوہا لاکھا، لال کالے نال ملایا۔ بنا پر بھوتوں دسے کوئی نہ راکھا، سر
 ہتھ نہ کوئے کُکایا۔ ساڈا رُپ بنا سرب بھاکھا، سر شئی اپنے وِچ جلائی۔ ساڈی اگنی کرے ہاسا، دھواں اسماناں دے جنایا۔ اک اک شوہلا ویکھے تماشا،
 چاروں کُنٹ نین اٹھایا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جو بھگتاں اندر کرے واسا، وصل دیوے محبوب نور الایا۔ جس دے پیار
 وِچ ہر جن خوشی دی پاؤن راسا، گوپی کاہن آتم پر ماتم دھار بنایا۔ تنہاں دی سہنجنی ہووے تن گھڑ دی راتا، جو سیوک ہو کے ساچی سیو کمایا۔ لوحاں
 کہن جنہاں نے ساڈے سر دے اُتے پائی چھاتا، چھتر دھاری تنہاں نوں دیوے مان وڈیایا۔ آپے ہوئے پتا ماتا، اپنی گود کُکایا۔ سچ پریتی جوڑ کے ناتا،
 جگت جہان میل ملایا۔ اتم سب دیاں پچھے باتا، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ تس صاحب نوں جن بھگتو نمو نمو نمسکار وِچ ٹیکو ماتھا، مستک خاک رمایا۔
 جو سب دا لہنا دینا دیوے ہاتھ ہاتھا، سر سر اپنا ہتھ کُکایا۔ سیوا کر دیاں پچھے پئے کوئے نہ گھاٹا، گھاٹے پچھلے پور کرایا۔ ہر سنگت سویرے دس وے
 پریم نال گنھ کے آٹا، سوا پنج سیر اندر لینا پکایا۔ پھیر سنگر اپنی ہتھیں سب نوں دیوے بانٹا، خوشیاں نال کھوایا۔ سب نے گھر نوں جانا کر دیاں ہاسا،
 بھجنا چائیں چانیا۔ سنگر شبد ضرور ہووے گا ساتھ، ساچا سنگی ساچا سنگ بنایا۔ جے تساں سنگر دا مٹیا آکھا، اوہ وی آخر تک تہاڈے نال توڑ نبھایا۔ جیون
 وِچ کدے بدلے نہ پاسا، کروٹ وِچ نہ گھ بھوایا۔ تہاڈا مائس جنم کرے راسا، رستے وِچ جانڈیاں نوں ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملایا۔ تن گھڑ کہے جن بھگتو تہاڈی دھار پیاری، پیارو پیار نال جنایا۔ میں کھیل دستاں نیاری، کی نرگن
 رہیا جنایا۔ نو نو سکھ ماجھا مالوا دوآبہ جموں کر لین تیری، ترے گن اتپتا آپ جنایا۔ اگی پوہ نوں آون پندھ ماری، ہر بھگت دوار خوشی بنایا۔ چھتئی گرگھ
 چھتیسویں جگ دی پاؤن ساری، نانک دی آساناں ملایا۔ لوح لنگر دی کڈھنگے چار دیواری، چارے کوٹاں پھرے شستراں والے لگایا۔ ایہہ کھیل تھم دھر
 درباری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ چھبھی پوہ نوں سنگر آپ کرے چوہداری، پہریدار اکھوایا۔ سیوک ہو کے سب نوں کرے خبرداری، خوشیاں خبر

جنائیا۔ میں چاکر تہاڈا مینٹوں مزدوری چھٹی جگاں دی دینی اک داری، میرے چرناں وچ ٹکائیا۔ سوا سوارپیا سارے کرنگے نمسکاری، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ پہلوں پنج پیارے لنگھنگے وارو داری، پنج لکھاری لیکھا لکھن چائیں چائیا۔ پنج درباری پھرن پچھے اگاڑی، اپنی سیو کمائیا۔ سنگر پورن دی کھلی ہوویگی داہڑی، کیس گردن پچھے سٹائیا۔ ہتھ پھڑی ہووے تیز کٹاری، سچے کندھے اُتے ٹکائیا۔ دوجی کھنڈے دھار ہووے پیاری، کبھے ہتھ وڈیائیا۔ کمر ہووے شنگاری، سوہنا رنگ رنگائیا۔ چرن جوڑا ہووے تلے دھاری، گوہند دھار وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ دیوار کہے میں ہو جانا دیوانی، مستی وچ جنائیا۔ میں پچھلی دستاں کہانی، کہہ کے دیاں سنائیا۔ جس ویلے گوہند گڑھی چمکور دتی قربانی، شہادت سکھاں ستاں والی بھگتائیا۔ نالے کھنڈے دی دھار کھچ نشانی، اشارہ اشارے وچوں پرگٹائیا۔ میرے پُرکھ اکال کریں مہربانی، مہر نظر اٹھائیا۔ جس ویلے آوے مالک دو جہانی، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ تیرا سمبل ہووے استھانی، استھل آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دیوار کہے میں گھوں بولاں پی کے غماں والے گھٹ، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ بہڑی دین دُنی تے پینی لُٹ، چار کُنٹ ہلاکائیا۔ دین دُنی دا کھانا پینا جانا کھٹ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جن بھگتو تہاڈا بھنڈارا چلنا اٹھ، ہر کرتا آپ چلائییا۔ مینٹوں اُچی کریا چار چار فٹ، چوٹھے جگ چارے صاحبزادے دین گواہیا۔ میریاں نہیاں بھریا کُٹ کُٹ، کُٹلتا ہیٹھاں دینی دبائییا۔ چارے کُنٹ ہیٹھاں رکھ کے سکے ٹک، میرا سگن دینا منائییا۔ پھر پورن سنگھ دا خون کڈھ کے وچوں سچے گٹ، میرے نال دینا بچھہائییا۔ جس دی پریت بھگتاں نالوں جائے نہ ٹُٹ، ٹٹیاں لئے جڑائییا۔ میں پھیر ہووانگی خوش، جدوں بھگت سہیلے اپنے اندر لواں ٹکائییا۔ ہس کے کہانگی تسیں اِکو پتا دے پت، اِکٹھے مل کے کھانا چائیں چائیا۔ غُصے وچ کدے جانا نہیں رس، ایہہ رسیاں لئے منائییا۔ نالے پھیر اپنے دستاںگی دُکھ، بھئیو ابھید گھلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ چار دیوار کہے میرے اُتے دپیک جگے دیوالی، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ مینٹوں مستی آویگی باہلی، بہہ روپاں وچ جنائیا۔ جن بھگتو تہانوں چڑھی رہے لالی، لال رنگ رنگائیا۔ تہاڈی سدا رہے خوشحالی، خوشیاں دیکھ وکھائییا۔ تہاڈا لہنا بے مثالی، مُسل وچ نہ کوئے سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ چار دیوار کہے جن بھگتو میری چھٹی جگ دی آواز، نانک ہل واہ کے گیا سمجھائیا۔ تساں اُس دھرتی تے اگایا آناج، آپ اپنا بل دھرائیا۔ ہن میرا خوشیاں والا ہونا کاج، سچ دیاں سنائیا۔ تساں بہتا بہتا میرے لئی لیانا داج، اپنے ہتھ بھجھائیا۔ میں پھیر دستاگی کس بدھ بدل جانا راج، دین دُنی اٹائیا۔ تسیں پکوان دا کھائیو کھاج، اپنی خوشی بنائیا۔ میںوں چاروں کُنٹ اِکو آوے آواز، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ماجھا مالوا دوآبہ جوں اِک اِک کُنٹ تے اپنا اپنا مار کے بٹھیکا کاگ، نو فٹ زمیں توں اچا گڈائیا۔ پھیر میں سمجھائی میرے ہوئے وڈ وڈ بھاگ، بھاگاں بھری اکھوائیا۔ نال پنج پنج جگاؤنے چراغ، پنچم مکھ مکھ بنائیا۔ لہندی دشا اِک رکھی ہووے کتاب، اُردو فارسی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی آپ کمائیا۔ دیوار کہے میں ہوواں دیوانی، دیا باقی ویکھ وکھائیا۔ میری آشنا ہووے مستانی، مستی وچ نچاں چائیں چائیا۔ جن بھگتاں نوں کہاں گرکھو تھانوں دینی نہ پے قربانی، گڑھی چمکور دا لیکھا تھادی جھولی پائیا۔ گوہند دانواں روپ تے نوں جوانی، نوں کھیل کھلایا۔ غریب نمائیاں دے کے پد زبانی، سچھنڈ دیوے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم میل میل کے ہانی ہانی، آپ اپنا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جان جانی، جانہارا اِک اکھوائیا۔

* ۴ مگھ شہنشاہی سمت نو سویرے لنگرے سچے پاتشاہ جی دے ورتاؤن تے ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرتی کہے میری چھاتی بھٹیا سیر، رس امرت پر بھو دتا چوائیا۔ میرے انتر زرنتر آئی دھیر، دھیرج دھیر دتی بندھائیا۔ میں خوشی وچ تگاں پر بھ دے پچے خوار شیر، اِک دُوجے دے ویر مُجبت وچ سمائیا۔ بھو رہیا نہ شاہ حقیر، ہر سنگت بن کے خوشی بنائیا۔ میرا ویراگ وچ بنا اکھیاں توں وگیا نیر، ہنچھو دتے وہائیا۔ کھیل تکیا کی کرے پیراں دا پیر، پیر پیرا کی حکم ورتائیا۔ جس نے سنجگ ست دھرم دی دتی باد اشیر، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دھرتی کہے میری دھوڑی نوں چم کے ایہہ کہہ کے گیا کبیر، عرش فُرس دھیان لگائیا۔ جس ویلے میرا شہنشاہ آیا گئی گہیر، گہر گور ویس وٹائیا۔ دھرتی دھرتی

مینوں پانی وچ سُٹیا بٹھ زنجیر، گنگا دے گواہیا۔ اوہ جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ گاؤنا، ڈھولا بے پرواہیا۔ جس نے سب دا لہنا دین چکاؤنا، پورب ویکھ دکھایا۔ بُھلیاں بھٹکیاں مارگ پاؤنا، راہ اکو اک درسایا۔ کوجھیاں کملیاں گلے لگاؤنا، پھڑ باہوں لے اٹھایا۔ سب دا سنگی ساتھی آپ اکھواؤنا، سگلا سنگ بنایا۔ نام بھنڈارا جس خوشیاں وچ ورتاؤنا، ورتاوا ہو کے بھکھیاں دے رجایا۔ میں لکھ لکھ شکر مناؤنا، نو نو سپیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں دے وچ گاواں، ڈھولا بے پرواہیا۔ جو مان دیوے تھاں نتھاواں، نہانیاں ہوئے سہانیا۔ غریب نہانیاں پکڑے باہواں، پھڑ پھڑ آپ اٹھایا۔ میں پھراں نال چاواں، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ پچھوں بنیا آپ ورتاوا، وارتا پچھلی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دا بھگتاں نوں دیندے رہے سارے ڈراوا، اوہ بے پرواہ بے پرواہی وچ سمانیا۔ اوہ جن بھگتاں پیار کرے جوں پُتراں ماواں، آپ اپنی گود اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر دا حکم اک ورتایا۔ دھرنی کہے میرا انتشکرن ہو گیا ٹھنڈا، سائتک ست دتا ورتایا۔ میں جن بھگتاں سچ پریم دیاں دیواں گنڈھاں، ڈھر دا سنگن منایا۔ تہاڈا وقت سہنجنہا گرہ جا کے کرے چنگا، وجدی رہے ودھایا۔ تہاڈے چرناں دی دھوڑ لبھدی پھرے گنگا، گوداوری جمنا سرتی نال ملاہیا۔ تہاڈے پریم پیار دا میرے اُتے لگ گیا پنچہ، پنچ آب دیکھے چائیں چانیا۔ ایہہ اشارہ کیتا سی گوبند کوی بونجا، باؤن دھار درڑایا۔ جس ویلے کلجک ہاتھ نہ آئے مہانیاں ونجھا، کوڑ ساگر ----- اوس ویلے پنا پُرکھ اکال توں دیوے نہ کوئے انندا، انند وچ نہ کوئے رکھایا۔ سو کھیل کرے سورا سربنگا، میرے اُتے دیا کماہیا۔ جس دا سفر آگے رہے نہ لہا، پاندھی پندھ رہیا مکایا۔ جن بھگتو تہاڈا پروان ہویا توں میرا میں تیرا گایا چھندا، جھولی اپنی آپے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دیال سدا بخشندا۔

تھال کہے سُن میرے نرنکار، در تیرے سیس نوایا۔ میٹوں رام سنگھ لیاندانال پیار، کیوں اندر دتا ٹکایا۔ اُس وچ اپنے چرناں دا امرت بھگتاں نوں پیال، مکھ لبان نال سہایا۔ سچے پاتشاہ تیرا پاتر رہے نہ کوئے کنگال، پتی حصہ تیرے نال رکھایا۔ جگت غریبی وچوں کر بحال، ایہہ میری آشامنگ منگایا۔ توں دیونہار گوپال، گوہند تیری بے پرواہیا۔ چار مکھرتک لے مریداں والا حال، مُرشد ہو کے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ تھال کہے پر بھو تیری چرن دھوڑی نال جاواں پروسا، پرس رام دا لیکھا دے چکایا۔ جس پندھ ماریا تیرے بچھے چوڈاں ہزار کوسا، قدم قدم نال بدلایا۔ پھیر کر کے بہہ گیا روسا، اپنا مکھ بدلایا۔ میں تیری کدے نہ دیواں موکھا، مُفت وچ تیرا کھیل ویکھ وکھایا۔ میرے پر بھو بھگتاں نال کدی کریں نہ دھوکھا، اوتار پیغمبر گرو حکمے وچ بھوایا۔ اوہناں تیرے نام دا اِکو پڑھنا پوتھا، پُستک بغل نہ کوئے اُٹھایا۔ توں سدا سد بخشنی موکھا، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ تھال کہے میں ویکھاں جل تھل اسگاہ، پھراں واہو داہیا۔ نوست بھجناں واہو داہ، اپنا پندھ مکایا۔ گر اوتار پیغمبر اگے سیس دیواں نو، نو نو لاگاں پایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھاں اگے کراں دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ گرنہ شاستر وید پُرانا دتا سنا، انجیل قرانا رہیا جنایا۔ میرے خالی وچ کوئی سچ بھنڈارا دیو پا، وست اگم ورتایا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی نوں کہاں ماں، میا ہونا آپ سہایا۔ بہڑی صدی چو دھویں سارے کر گئے نانہہ، وست ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ کسے نے قسم کھادھی سور کسے نے کھادھی گاں، سوگند چک کے سارے رہے جنایا۔ بنا پر بھو توں ملے کوئی نہ تھال، تھنتر دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ تیتوں خالی نوں دے بھرا، بھنڈارا بھگتاں والا بنایا۔ اوہو رام اللہ واگرُو کاہن حق خُدا، خود مالک آپ اکھوایا۔ اوہدے چرناں دی دھوڑ پہلے اپنے وچ پا، امرت جل رس نال رکھایا۔ پھیر بھگتاں دے مکھ سگن لگا، خوشیاں ڈھولے گایا۔ پھیر ستجگ ست دھرم تیری کرے واہ واہ، واہوا تیری وٹی ودھایا۔ ایسے کارن تیتوں لیا منگوا، شبد شبدی حکم سنایا۔ ایسے کارن ہر سنگت نوں لیا رکھا، بھیو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ تیری لوح لنگر دا بھنڈارا آپ ورتا، اپنی خوشی بنایا۔ انت تیرے وچ چرن دے لکا، تیرا لیکھا پور کرایا۔ توٹ رہے نہ راء، بھکھیاں بھکھ مٹایا۔ تھال کہے میں لوواں شکر منا، نو نو سیس

جھکائیا۔ جس رام سنگھ نے رام نال دتا ملا، تس دا رُوپ رام وچ دیکھاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے لیکھے لہنے پورے رہیا کرا، کرتا پُرکھ دیا کمائیا۔

* ۶ گھٹ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر عجیب سنگھ لگوبو دے نوت *

دھرنی کہے میرے اُتے وقت بھوکا، بھے وچ جگت لوکائیا۔ چھبی پوہ بھگت دوارے اندر ٹنگنی اک نوکا، نیانا نام رنگائیا۔ اُتے لیکھ لکھنا واہ واہو کا، واہوا تیری بے پرواہیا۔ ایہہ کھیل شہنشاہ شاہو کا، پاتشاہ آپ کرائیا۔ جس لہنا دینا مکاؤنا تھل اسگا ہو کا، مہینل ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑنا پتا ماؤں کا، گودی گود آپ سہائیا۔ کلج کوڑ رُوپ ہونا کاؤں کا، کلپنا وچ سرب گر لائیا۔ پنچ وکارا وہن وہنا دریاؤ کا، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی آپ کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھوٹوں سہاؤنی میری دھرت، دھول دینی وڈیائیا۔ تیرا نرگن دھار کھیل دیکھاں پرت، پت پر میثور کھوج کھوجائیا۔ ٹوں مالک والی عرش، فرشاں ہونا سہائیا۔ امرت میگھ دینا برس، بوند سوانتی آپ پٹکائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرنا ترس، رحمت آپ کمائیا۔ مانس جنم دی پوری کرنی حرص، ہوس رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت تیرے سچے، سچ تیری سرنائیا۔ کرپا کر دے کایا ماٹی کچے، تن کنجن گڑھ سہائیا۔ گود سہا دے اپنے بچے، بچپن دے وڈیائیا۔ جگت ترسنا وچ نہ تپے، ترکھا دینی دُور کرائیا۔ تیرے نام وچ رہن رتے، رتن امولک لینے بنائیا۔ سچ پریتی جوڑ دے نتے، ناتا اپنے نال وکھائیا۔ تیری کیا کوئی جانے مت گتے، ٹوں داتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ دُھر مالک بخش دے دات، وڈ داتے دیا کمائیا۔ جگت ناتا جوڑ دے نات، دوہرا رنگ رنگائیا۔ کرپا کر پر بھو پر بھ آپ، مہر نظر اٹھائیا۔ ہر جن بچھ وات، ہونا آپ سہائیا۔ سچ وست جھولی پا دے دات، داتے دانی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ

سہانیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگتاں ہووے وادھا، جگ جگ ملے وڈیاںیا۔ توں سب دا پتا پوت دادا، دیاوان تیری سرناںیا۔ میں دوس رین ارادھا، بن رسنا ڈھولے گانیا۔ توں موہن مادھو مادھا، مہربان اکھوانیا۔ ہر جن جن ہر گرہ کرنا وادھا، سر سر ہتھ لگانیا۔ توں بھگت سہیلا گرو گر چیلہ والا بازا، بازی دین دنی ویکھ وکھانیا۔ شہنشاہ بھوپ وڈ راجن راجا، سچکھنڈ نواسی سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملانیا۔ دھرنی کہے پر بھو پوہ چھبی آوندانسا، اپنا پنڈھ مکانیا۔ کچھ لیکھا دس دے سنگھ مسنا، مسیا رین اندھیری کلج ویکھ وکھانیا۔ جس دے گل وچ ساڈھے تن ہتھ دا ہووے رسا، دوہرا رنگ رنگانیا۔ بخشیش سنگھ دے سر تے ہووے سنا، سوافٹ لمبائی چوڑانیا۔ گردھارا سنگھ بنا کے لائیاں ہوون اکھاں، پنج چار سو بھاپانیا۔ کاشی رام پگڑی سواری ہووے نال ککھاں، سکا گھاس نظری آنا۔ مہندی لائی ہووے ہتھاں، دھرم دارنگ بناںیا۔ پنجاں بیسیاں تک وچ پائیاں ہوون نتھاں، لڑی موتیاں نال سہانیا۔ وال کھلے کیتے ہون اٹھاں، اٹھاں تتاں سو بھاپانیا۔ پنجاں گرکھاں روپ دھریا ہووے بھٹاں، سرتال نال گاؤن چائیں چانیا۔ پنج کالا نشان لاؤنا پٹاں، ڈھائی انچ لمبائی چوڑانیا۔ پنجاں کھرکاں اتے پائیاں ہوون چھٹاں، چھٹیاں ہتھ وچ اٹھانیا۔ اکی اک دُجے نوں کردے آون ٹھٹھا، مسخریاں والا روپ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل سدا سمرتھا، سمرتھ تیری بے پرواہیا۔

* ۱۲ گھر شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ترلوک سنگھ ہری پُر ضلع جالندھر دے نوت * *

سنگر دیال سرب سکھ داتا، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ آد جگادی جوڑے ناتا، جگ جگ میل ملانیا۔ نام ندھانا دے سوغاتا، وست امولک امل ورتانیا۔ اندھ اندھیر میٹ کے راتا، نرگن نور جوت کرے رُشانیا۔ سرب جیاں بن پتاما، ہر جن اپنی گود اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ہر، مہر نظر نال ترانیا۔ سنگر ساچا شاہو شاباش، ہر کرتا اک اکھوانیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، جگت ترسنا ویکھ وکھانیا۔ جگت ڈکھڑا

کرے ناس، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ سدا سہیلا ہو کے وسے پاس، انتر نرنتر ویکھ دکھائیا۔ نام چلا سواس سواس، رس رسنا رس دکھائیا۔ لیکھا ویکھ پرتھی
 آکاش، گنگن لگنتر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ سنگر ساچا میترا، پاربرہم کرتار۔
 جن بھگتاں لیکھا جانے انڈیٹھرا، جگ نیز پاوے کوئے نہ سار۔ آد جگادی ٹھانڈا سیترا، اک اکلاینکار۔ ہرجن کایا چولی رنگے چیتھرا، نام مھیٹھی اگم اپار۔
 جگ جگ چلاونہارا ریترا، کھیلے کھیل وچ سنسار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار۔ سنگر ساچا دین
 دیال، دیاندھ اکھوائیا۔ بھگت وچھل ہر کرپال، گوہند دھر دامہیا۔ ہرجن سدا ہووے رکھوال، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھے لائے انجانے بال، بالی بدھ
 ہوئے سہائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے گھال، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جیون زندگی اپنے ہتھ رکھے سوال، دوسر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ہرجن پھل لگائے
 کایا ڈال، تن مائی آپ مہکائیا۔ آپے ویکھے مریداں حال، ہر مرشد بے پرواہیا۔ ہرجن ساچے لئے سنبھال، سمبل بہہ کے دیا کمائیا۔ آد جگاد کرے
 پرتپال، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہائیا۔ ہرجن پوہ نہ سکے کال، مہاکال خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل
 آپ کھلایا۔ سنجگ ساچا سچا سنگ، سنگی اک اکھوائیندا۔ نام ندھانا چاڑھے رنگ، دُرمت میل دھوائیندا۔ امرت دھار وہائے گنگ، سر سرود گرہ
 دکھائیندا۔ نرگن نور چاڑھ کے چند، اندھ اگیان مٹائیندا۔ خوشی کرائے بند بند، بندھن کوڑے مات کٹائیندا۔ آتم پر ماتم بخش کے انند، سکھ ساگر وچ
 سمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیندا۔ سنگر سچا ایک ہے، ایکا اینکار۔ شبد سرپوئی ساچی ٹیک ہے،
 لیکھا جانے سرب سنسار۔ جن بھگتاں کرے بدھ بیک ہے، دُرمت میل دے اتار۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک ہے، امرت بخشے ٹھنڈا ٹھار۔ چرن
 پریتی دے ٹیک ہے، دوسر اور نہ کوئے سہار۔ پنت پاپیاں کرے نیک ہے، کاگ ہنس رلائے ہنسا ڈار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے ساچا بخش آپ پیار۔

* ۱۴ گھڑ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر دی نواسی ستونت کور دے نوٹ * *

نارد کہے سُن لے سجن گھڑا، چو دھویں دیا چٹا، چو دھویں دن دیاں جنایا۔ سچ پیار محبت والا نور میرا پنکرا، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ اوہ تک جوتی دھار نرگن سوار کے اپنا گھڑا، بیٹھی روپ بدلائی۔ جس دا قد نہ لمانہ مدھرا، دیکھن وچ کچھ نہ آئی۔ اوہ جن بھگتاں پوریاں کرے سدھرا، سدا سد اپنی کھیل کھلایا۔ نرویر ہو کے کرے عدلا، انصاف اک سمجھایا۔ جس کاہن چرن چھہایا دجلا، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ جو رحمت کرے فضلا، مہر نظر اٹھایا۔ جس دے پیار وچ پریم سارے پاوندے کجلا، نیز لوچن نین اکھ مٹکایا۔ اوہ سناوے اپنی اگمی غزلا، غرض سمجھ کوئے نہ پائی۔ توں دین دنی وچ پنڈھ مار کے بھج لا، بھجنا واہو داہیا۔ پر بھ درشن کر کے رچ لا، لوچن نین بگسایا۔ اپنا پردہ کچ لا، اوڈھن سپس چھہایا۔ سچ دوار وچ پیا سچ لا، بنک ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملایا۔ گھڑ کہے میرا خوشیاں وچ جھکدا سپس، سر سر نوایا۔ میں دیکھاں اک جگدیش، جو جگدیش دھر در گاہیا۔ جس دے حکم وچ آد جگاد پیس رہیا پیس، جگ چو کڑی چلی چلے واہو داہیا۔ تس دی کرے کوئی نہ ریس، سنمکھ رہن کوئے نہ پائی۔ اوہ سوامی کر کے اچرج ریت، ریتوان ویکھ وکھایا۔ جس بھو چکاؤنے مندر مسیت، کعبیاں کرے رُشانیا۔ اوہدی سچ دی سچ پریت، پریتم ہو کے ویکھ وکھایا۔ صدی برس نہ جاوَن بیت، دوس دہاڑے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست تیری وڈیایا۔ نارد کہے ویکھ کھیل سری بھگونیا، بھگون دیا کمایا۔ جس سب دا بیڑا بنھیا، دو جہان دے وڈیایا۔ اوہ مالک دھنی دھن دھنیا، دھن سنگر اک اکھوایا۔ جس دا روپ اگتا چٹیا، چند چاندن دے وڈیایا۔ سو سوامی لیکھا جانے وجود تنیا، تتوتتاں ویکھ وکھایا۔ جس آتم دھار بھجی کتیا، کائنات رنگ رنگایا۔ جن جننی ہو کے آپے جنیا، دھر دی بنی جنندی مایا۔ لیکھے رکھے پون سواسی دمیا، دامنگیر بے پرواہیا۔ ایہدا لہنا دینا لیکھنا لگنو پمیا، بھتیجی او سے دی نظری آئی۔ جس گجری حال ویکھ کے نیناں نیر وٹیا، رو رو دتی دھایا۔ کیوں نمک حرامی ہو یا انھیا، چاچے دتا درڑایا۔ اُس اک سنی نہ کتیا، بہرہ ہو کے جھٹ لنگھایا۔ اوہ آہ وچ میرا سنگر آوے بھنیا، گو بند دھر دا ماہیا۔ جس میٹنا حد بنیا، دیناں مذہباں پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپے جانے جگت کر میا، کرم کانڈ دا مالک اک
اکھوائیا۔

* ۱۹ گھڑ شہنشاہی سمت نو جموں شہر وچ وزارت روڈ چیل سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے میں آد دی سکھیا سکھی، پُرکھ اکال دین دیال دتی درڑائیا۔ جس دی دھار کسے نہ لکھی، لیکھ لیکھنی وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ وشن
برہما شو پائے کوئے نہ حصی، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوتار پینمبر گر ویکھ سکے کوئی نہ منی رکھی، جگت نیر لوجن نین نہ کوئے جنائیا۔ عقل بدھی
سمجھ سکے کوئے نہ لپی، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس دا روپ مکتا سہاری اوکٹر دسے کوئے نہ پٹی، لانو دلانو نہ کوئے چترائیا۔ اُس دی کھیل سدا
نتی، نت نوت اپنا روپ بدلایا۔ زویر زراکار زرنکار بن کے ہتی، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ جس دی آد جگاد سمجھے کوئے نہ متی، متر پیارا دھر درگاہیا۔
جو لکھ چوڑاسی ویکھنہارا چتی، چت وت ٹھگوری نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی دھار کوئے نہ جتی، ہار وچ خلق خدایا۔ اوہ پر ماتم دھار سب دا پتی، پت
پر میثور نور الاہیا۔ جس نے جگ چو کڑی اپنی حکمی کھیل متھی، متھی دسے سرب لوکایا۔ اُس دی جانے کوئے نہ ستھتی، تھت وار بھو کوئے نہ آئیا۔
جس دے چرناں وچ ترے گن مایا لگی، پنچم تت تت سرناہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ بے
پرواہ کہے میری بے پرواہی، سمجھ سمجھ توں باہر رکھایا۔ میں زرگن دھار آد جگاد راہی، رہبر ہو کے ویکھ دکھایا۔ دو جہان اکٹری میری شاہی، شہنشاہ ہو
کے حکم ورتایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر رہے سیس نوئی، دھرنی دھول نیوں نیوں لاگے پائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا تھل اسگاہی، سمند
ساگراں کھوج کھوجایا۔ اُچے ٹلے پر بت ویکھ نین اکھ اٹھائی، لوجن نین نال ملایا۔ گر اوتار پینمبر سندیسہ دیواں بن کے دھر درگاہی، گرہ گرہ اپنا حکم
ورتایا۔ تت وجوداں دے وڈیائی، آتم دھار جوت کر رُشنائیا۔ سنگر شبد بھگتا گواہی، شہادت اکو اک رکھایا۔ آد انت دا بن کے ماہی، محبوب ہو کے

دیکھ دکھائیا۔ وشن برہما شو سیو لگائی، ترے گن میلا سچ سُبھائیا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈائی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج رنگ رنگائیا۔ جگ چوکڑی ریت چلائی، سبج تریتا دواپر کلجک بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پردہ کہے میتوں پُرکھ اکالا چکدا، بن ہتھاں ہتھ بھہائیا۔ جس داروپ نہیں کسے منکھ دا، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ مالک خالق پر ماتم دھار اُچ دا، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو آد انت کدے نہ لکدا، پردیاں وچ نہ کوئے چھپائیا۔ اُس داناتا سنگر شبد پتا پت دا، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیا۔ جس دا کھیل نہ کدے کھٹ دا، جگت چوگ نہ کوئے چکائیا۔ ست سچ ناتا کدے نہ ٹھدا، ٹٹیاں لئے ملائیا۔ اوہدا لیکھا آد جگادی ایکانک دا، توں میرا میں تیرا دے سمجھائیا۔ جس دے پیار وچ پینڈا مکدا، آون جاون رہے نہ رائیا۔ اوہ کھیل کرے ابناشی اچت دا، پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاہیا۔ لیکھا دیکھے کلجک والی سہنجنی رت دا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اُٹھائیا۔ پردہ کہے میں پاواں پردہ، سمجھ کسے نہ آئیا۔ میں اک پر بھو دا بردا، جو آد جگادی دھر داماہیا۔ میں سیوک ساچے گھر دا، گرہ بیٹھا سپس نوائیا۔ میں اک اکال توں ڈردا، جو سب دا پتاما ئیا۔ جو سب دا گھاٹن گھڑدا، وشن برہما شو دے وڈیائیا۔ جس دا حکم سندیسہ نراکھر دھار اوتار پیغمبر گرو پڑھدا، بن سروناں کرے شنوئیا۔ اوہ لیکھا جانے چوٹی جڑ دا، چیتن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ اُس دا لہنا دینا لہندیوں ہونا چڑھدا، چڑھدی کل دکھائیا۔ جس جگت قلعہ بناؤتا ہنکاری گڑھ دا، ہوئے نال وڈیائیا۔ اوہ سچکھنڈ دوارے کھڑدا، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ جس لیکھا دیکھنا سپس دھڑ دا، دھاڑوی بنے دھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ حکم کہے میں ورتاں لوک مات، پر بھ دیوے مان وڈیائیا۔ اک سندیسہ دیواں بات، باطن دیاں جنائیا۔ کلجک دیکھ اندھیری رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ست دھرم دے نہ کوئے پر بھات، پر بھاتی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ آتم پر ماتم دے نہ کوئے نہ نات، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین دُنی رہی گر لائیا۔ انت سب دی ہونی وفات، پچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ میں سندیسہ دیواں بنا پات، پترکانال نہ کوئے رکھائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دھر درگاہیا۔ جس دا لیکھا چڑھدی دشا خاص، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ کوڑ گڑیا راکٹمب کرنا ناس، ناستکاں ہلونے دے

جگایا۔ شکر ڈورُو واہے اُتے کیلاش، اپنی خوشی بنایا۔ رائے دھرم چترسُپت دے لیکھے کرے تلاش، اکھر اکھر پھول پھولایا۔ لاڑی موت کہے میں گھر گھر ویکھنی لاش، بھجیاں واہو داہیا۔ کال کہے میں سب نوں دیواں شاباش، مہاکال نال ملایا۔ دھرنی کہے میرا کھلا ہونا جھاٹ، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا پندھ کُے واٹ، پینڈا پندھ رہے نہ رانیا۔ حضرت عیسیٰ کہے میں زرگن سرگن دھار کراں ٹاک، بولاں سہج سُبھانیا۔ اوتار پیغمبر کہن ساڈا پورا ہووے بھوکھت واک، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ چاروں کُنٹ دے اُداس، حیرت وچ حیرانی نظری آئی۔ سب نوں بھلے گوپی کاہنا والی راس، خوشیاں رنگ نہ کوئے چڑھایا۔ کھج کہے میری پوری ہووے خواہش، تمنا اور نہ نال ملایا۔ میں کوڑ گڑیار دی پہن پوشاک، چاروں کُنٹ بھجیاں واہو داہیا۔ پھیر حضرت عیسیٰ دا ویکھ کلاک، وقت وقت وچوں درڑایا۔ چوڑاں طبقات محمد کھول کے ویکھے تاک، بن نیناں نین اٹھایا۔ موئے نظری آوے اکوہاٹ، جتھے ہٹوانا بیٹھا نور الاہیا۔ نانک جان اگمی گاتھ، اکھر اکھراں وچوں سمجھایا۔ جس وچ لیکھا ہووے گھنئیے والے راتھ، سندیسہ ارجن نال جنایا۔ گوہند دھار اڈا کے باز، بازی دین دنی اٹھایا۔ نوست داتک کے راج، رعیت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کس بدھ بدلنا دین دنی سماج، سمگری ست سچ ورتایا۔ اکو سیس سہا کے تاج، تخت دین دنی اٹھایا۔ کی لیکھا ہووے سنگر شبد گروگر مہاراج، مہماکھ کی درڑایا۔ کس بدھ سب دی کھولے جاگ، بن نیناں نین کھلایا۔ زرگن دھار رچ کے کاج، سرگن سچ دے دکھایا۔ بھیو کھلا کے دیس ماجھ، موجودہ اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکایا۔ بھیو کہے میں آدج گادی گجھا، میری سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا راز کسے نہ بھجھا، بن سنگر شبد نہ کوئے پڑھایا۔ میں بھیو چکاونا دوجا، دُتیا رہے نہ رانیا۔ اکو پُرکھ اکالا کرنا اگھا، اگن آتھن وے ودھایا۔ کھیل ویکھنا اُپر بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈایا۔ جس دے اُتے نو کھنڈ پر تھی ہونا یدھا، یدھشٹر دی آشا پور کرایا۔ جو سندیسہ دے کے گیا گر ارجن بابے بڈھا، بنا بڈھیے آپ درڑایا۔ ہر گوہند جس دھار نوں ماریا ٹھڈا، ٹھوکر نال ہلایا۔ رام نے مٹھی بھر کے رگا، خاک چاروں طرف اڈایا۔ اُس دا وقت سہنجنا پگا، تھت وار نال ملایا۔ سو سوامی انترجامی انتم اپنا سمبل ویکھن آیا جھگا، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ جتھے اکو دپیک ہووے ادا، نور نورانہ ڈمگایا۔ جو آدج گادی

کدے نہ بُجھا، بن تیل باقی کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کرنی کہے میں کرنیہاری، جُگ جُگ سیو کمائیا۔ میں دیکھے کھیل پیغمبر گر اوتاری، سبجگ تریتا دواپر کُجگ دھیان لگائیا۔ جُگ چوکڑی تگدی رہی کھیل نیاری، کی نرگن اپنا محکم ورتائیا۔ شبد اگے سُن دی رہی دھکاری، کی نادی ناد کرے شنوائیا۔ اکھراں والے دیکھدی رہی لکھاری، کی لکھ لکھ لیکھ بنائیا۔ رسنا جہوا والے تگدی رہی پُجاری، کی ڈھولے سوہلے گائیا۔ انتر آتم تگدی رہی جُماری، نرنتر ہو کے پردے لاہیا۔ جُگ چوکڑی بھجی وارو واری، اپنا پندھ مُکائیا۔ اوتار پیغمبر اں گروآں سب دی خواہش رہی وچاری، وچر کے دیاں سنائیا۔ انت کنت بھگونت کل کلکی آئے اوتاری، امام ااما نور الاہیا۔ جو سب دی پائے ساری، سر سے دے کنڈھے گوہند گیا جنائیا۔ جو آتم پر ماتم بٹھے دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول دے وڈیائیا۔ ایکا مارگ دس سنساری، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملاییا۔ کرنی دا کرتا قُدرت دا قادر ایکنکاری، واحد اپنا کھیل کھلاییا۔ جس دی بھگتاں نال ہووے یاری، یرانے پچھلے توڑ نبھائیا۔ سمت شہنشاہی نو دی پاوے ساری، نو نو دا پندھ مُکائیا۔ ہر جن ساچے کر پیاری، پریم مُجبت وچ رکھائیا۔ اوہدا لیکھا لیکھ لکھن توں باہری، بہر حال سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا لوک مات ہووے ظاہری، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ جس دی جُگ چوکڑی بھوکھتاں والی سب نے لکھی ڈاری، اکھراں وچ شنوائیا۔ سو کل کلکی نہہکنکا اک اوتاری، اوتر بے پرواہیا۔ شاہو بھوپ بن سکداری، اپنا محکم ورتائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن پیاری، چرنودک نام پیایا۔ جنم جنم دی کٹ بیماری، چوراسی پھند کٹایا۔ سچکھنڈ بخش دواری، دوارکا واسی دا لیکھ نال ملاییا۔ باؤن تیری بٹھے دھاری، دھرم دی دھار وڈیائیا۔ ریشیاں دی رکھیشراں توں باہر پاوے ساری، مہاسار تھی اک اکھوائیا۔ تیراں سو ستاسی رنگ چاڑھ اپاری، اپر پیر دے وڈیائیا۔ جس صاحب نوں نمونمو نمو کہہ کے سارے کرن نمسکاری، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ سب دا لہنا دینا چکاؤن آیا اُدھاری، پورب لیکھ نال ملاییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچا سکداری، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو جموں شہر وزارت روڈ تے اجیت سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میری جگت پیاری ممتا، موہ وچ سارے لوواں بھرمائیا۔ مان رہن دیواں نہ و دیا والے پنڈتا، عقل بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ گرو گرو دیوا رہن نہ دیواں ممتا، نسا کلپنا وچ ہلکائیا۔ پیار رہن نہ دیواں دھرم دھار دی سنگتا، ست سچ دیاں بھلائیا۔ جگت دھار بنا کے ہنگتا، اپنا کھیل کھلائیا۔ راج راجان شاہ سلطان میرا ہووے منگتا، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا روپ نہیں کسے وجود تن کا، متوت نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا ناتا سچا من کا، من کا منکا دیاں بھوائیا۔ میرا ورو دھ سدا برہم کا، پار برہم دتی وڈیائیا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے جنم کا، جگ جگ میری بے پرواہیا۔ میرا لیکھا نہیں کسے حیا شرم کا، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میرا ناتا نہیں ورن برن کا، مذہباں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میرا کھیل ممتا والے بھرم کا، لوبھ وچ ترسنا کراں ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آسرا دیوے اپنی سرن کا، سرناگت ہو کے سیس نوائیا۔

۱۵۲۸

۱۵۲۸

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو گرچرن سنگھ جموں شہر وزارت روڈ تے *

مایا کہے میں جگت جگ پیاری، پریمکا روپ بنائیا۔ میرے متر نرناری، سجن سخا سرب اکھوائیا۔ میں پھراں سدا جگ چاری، سنجگ تریتا دوا پر کلج بھجاں واہو داہیا۔ میری سارے کردے داری، پریتی وچ اپنا بندھن پائیا۔ میرے وچ بڑی ہوشیاری، سوادھان ہو کے دیاں سمجھائیا۔ میں شاہ سلطاناں کراں خواری، پاتشاہ خاک وچ رُلایا۔ میں جگت جگیا سوآں بناواں دراچاری، لوبھ وکار وچ ہلکائیا۔ میں پتا پتراں کولوں کراواں غداری، پلا پلو نالوں چھڈائیا۔ میرا کھیل سدا دیوہاڑی، دوس رین کھیل کھلائیا۔ میں لچیت رہن دیواں نہ کسے داہڑی، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میری سب توں ڈو گکھی کھاری، جگت جہان وچ سُٹایا۔ میں سب توں اتم سریشٹ لاڑی، میتوں شاہ سلطان غریب نمانے سارے لین پرنائیا۔ میں اپنی منزل چڑھ کے ویکھاں

کھاری، جگ جگ سگن منایا۔ کائنات سرشتی کر و بھجاری، کوڑ کرم رنگ رنگایا۔ میں پھراں وچ درباری، درے دربار سو بھاپایا۔ مینٹوں سارے کرن
 نمسکاری، پوجا وچ سیس جھکایا۔ میں پھراں مندر مسجد شودوالے مٹھ گرو دواری، اپنی لے انگڑایا۔ ثابت رہن دیواں نہ کسے امانداری، ایمان وچ بچیا
 رہن کوئے نہ پانیا۔ میری ٹھگ چوراں نال یاری، یرانے میرے نال رکھایا۔ میرا کھیل جگت سمجھ توں باہری، چار جگ سمجھ کسے نہ آیا۔ مینٹوں اشارہ
 دے کے گئے گر اوتاری، پیغمبر سندسیاں وچ سنایا۔ نی توں نوجوبن ٹیاری، جگ چوکڑی تیتوں سکے نہ کوئے پرنا یا۔ میں ہس کے خوشیاں نال سچی
 بانہہ اُلا ری، اپنی کروٹ لئی بدلایا۔ بنا تن وجود توں کر شنگاری، بنا نین توں نین مٹکایا۔ بنا اکھیاں توں نگاہ ماری، چاروں گنت کھوج کھوجایا۔ میری
 کون پائے ساری، سر میرے ہتھ رکھایا۔ سنجگ تریتا دوا پر لنگھیا اپنی واری، جگت پندھ مٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آپ نرنکاری، زویر اپنی کھیل کھلایا۔

* ۲۰ مکھڑ شہنشاہی سمت نو پھمن سنگھ جموں شہر وزارت روڈ تے * *

مایا کہے میں آدی جو بن ونٹی، میرا روپ رنگ نظر کسے نہ آیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا نال سری بھگوتی، جس بھگوتی بھگوتی بھگوتی دتی وڈیایا۔ میرا
 نور نورانہ روپ بسنتی، بسنت رت دے وڈیایا۔ میرے کھیل دی لکھی گئی اک نہیں پگتی، بھیا بھید نہ کوئے جنایا۔ میں کوئی بھگوان درویشن نہیں
 منگتی، در در اکھ جگایا۔ میری دھار نہیں بیخ ت دی، تتوت نہ کوئے وڈیایا۔ میری سکھیا نہیں کوئی مت دی، بدھی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میں
 ونجارن اکو کملاپت دی، جو پت پر میثور دھردر گاہیا۔ او سے داستھر گھت دی، جس دی گوبند یارڑا سیج گیا ہنڈھایا۔ میں بنی نہیں کسے رت دی، بوئد
 رکت نہ سنگ بنایا۔ میری کھیل نہیں کسے ہتھ دی، ہتھ نال ہتھ نہ کوئے ملایا۔ میں کتھا کہانی دس دی، سچ دیاں سنایا۔ میں من دے ستمگھ ہو کے
 وسدی، گرہ اکو ڈیرہ لایا۔ میری شکل سدا پر تکھ دی، عقل دیاں بھلایا۔ جے سچ مچھو میری قیمت نہیں کوئی ککھ دی، ککھوں لکھ دیاں وڈیایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، میں آس رکھی اکِ سمرتھ دی، جو آسا پور کرائیا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو رام کور جموں شہر وزارت روڈ تے *

مایا کہے میں آد جگاد جگ چوکڑی بڑی چلاک، میری چلاکی سمجھ کسے نہ آئی۔ موہ ممتا دا کھول کے تاک، پردے پردیاں وچوں اٹھائی۔ پون پون بھجا کے راک، بھجاں واہو داہیا۔ شاہ سلطان بنا کے ساک، سجن اپنے رنگ رنگیایا۔ انت سب دی بنا کے خاک، مٹی کھیہہ دیاں اڈائی۔ میرا جگ چوکڑی سب نے کیتا بھوکھت واک، اوتار پیغمبر گرو گئے سنائی۔ صدی چودھویں توں گھر گھر کرنا ناچ، مکھ گھنگٹ لینا اٹھائی۔ کوڑ وکار دی کرنی بات، باطن اپنا ڈیرہ لائی۔ تیری ویسوا والی ہووے رات، جگت جگیا سوآں سنگ بنائی۔ کسے دی رہن نہ دیویں پات، پتی برت نظر کوئے نہ آئی۔ توں ویکھیں بن نیناں مار جھات، جھاک اپنی نال رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگادی شبدی دھار تیرا ساک، سجن اکو اک اھوائیا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو امرودیوی جموں شہر نہرتے *

مایا کہے میرا سوہنا سبجا رنگ، رنگت دین دنی چڑھائی۔ میرا سب دے نال سنگ، گھر گھر اپنا آسن لائی۔ میرا پیار نہ ہووے بھنگ، جگت وچوں نہ کوئے کڈھائی۔ میں ڈورو ڈنک و جاواں مردنگ، نعرے ڈھولے سوہلے گیت سنائی۔ میرے حکمے اندر وکار پنچ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائی۔ میرے بھرے خزانے گنج، جگ جگ سکے نہ کوئے مکائی۔ مینوں کدے نہ آئے رنج، رنجش وچ کدے نہ آئی۔ میں سدا رہواں انند، انند انند وچوں

پر گٹایا۔ میری خوشی بند بند، بندنا وچ سب نوں سیس جھکایا۔ میرے جگ چوکڑی کیتے گئے لنگھ، اپنا پنڈھ مکایا۔ میں سدا سستی موہ ممتا والے پلنگ، جس دی پاوا چول نظر کوئے نہ آئی۔ میں جگ چوکڑی پاواں ونڈ، سوہنی کھیل کھلایا۔ میں سب دی وڈھاں کنڈ، سیس دھڑاڈ کرایا۔ میرا سب توں دکھرا بکھنڈ، بھیکھ سمجھے کوئے نہ رایا۔ میں اچی کوک کے پاواں ونڈ، کھیکھن اپنا دیاں جنایا۔ میں شاہ سلطاناں پھڑا کے ہتھ چنڈ پرچنڈ، راج راجاناں دیاں لڑایا۔ میں پوپتراں کرا کے ونڈ، بھین بھراواں ناتا دیاں تڑایا۔ میں دھرم دواریاں اندر لنگھ، دھرم دی دھار دیاں بھلایا۔ میرا سب توں دکھرا نور نورانہ چمکے چند، جس گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ میرا سارے گاوندے چند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ میرا پنا وجود توں سب نوں پیارا لگے چم، چم درستی والے سارے دیاں بھلایا۔ نہ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا وچ کدے نہ آئی۔ میں نت نت کراں اپنا کم، کامنی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا بیڑا دیوے بٹھ، بنھنہار ایکنکار دیا کمایا۔

* ۲۰ گھر شہنشاہی سمت نو ایشر سنگھ پنڈ ڈر ضلع جموں *

مایا کہے میں نظر آئی کسے نہ نیتز، اکھیاں والے سارے لواں بھرمایا۔ میرا سمجھے کوئی نہ کھیتز، چار گنٹ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرے مہم دا پڑھے کوئی نہ پیپر، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ میں توں جائے کوئی نہ وپچن، خریدار ساری دین دنی سمجھایا۔ میرا سب توں دکھرا پیچن، پیچہ اپنا دینا لگایا۔ میرا مایا وچ بہتن، مایا ممتا سنگ بنایا۔ مایا مایا کہہ کے میں توں سارے متھا ٹیکن، بن مایا توں اوتار پیغمبر گر خوشی نہ کوئے بنایا۔ میرا دھرم دواریاں اتے ٹھیکن، ٹھیکیداری اک رکھایا۔ میرے چرناں وچ شاہ سلطان لیٹن، میں اپنے تخت بیٹھی سو بھاپایا۔ میں توں دوشالیاں دے وچ لیٹن، سانجھ کے رکھن تھاؤں تھانیا۔ میری پوجا کردے کیتن کیتن، کیتی دھیان لگایا۔ میں انک انیک کیتے چیتن، راتیں ستیاں پنڈ نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری جگت بنائے رکھن، ریکھا سب دی ویکھ دکھایا۔

* ۲۰ گھر شہنشاہی سمت نو صورت سنگھ پنڈ گروالی ضلع جموں *

مایا کہے میرا ممتا والا بھنڈار، موہ وچ رکھائیا۔ میتھوں منگدے کوٹن کوٹ وچ سنسار، دوس رین دھیان لگائیا۔ میری پوجا کردے نرنار، نو نو سس بھکائیا۔ دھوپ دیپ کرن گھرت ڈار، سنگدھیان نال مہکائیا۔ وچولا بناؤن وچ نرنار، پر بھو ساڈا ہو سہائیا۔ ساڈے گھر مایا آوے ساڈے ڈکھڑے دے نوار، آشنا ترسنا پور کرائیا۔ میں ہس ہس ویکھاں کی کھیل کرے سنسار، دین ذنی دھیان لگائیا۔ میں مست جوانی وچ پھراں چاروں کُنٹ وارو وار، بھجناں واہو داہیا۔ جس نوں اک ویر گھنڈ چک کے دیاں دیدار، نین نیناں نال ملایا۔ اوہ سب کجھ میرے اتوں دیوے وار، ناتا جگت والا تڑائیا۔ میرا پیار اوہدے دل دا ہووے دلدار، دلبر ہو کے سیو کمائیا۔ میری کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی دیاں جنائیا۔ میں جس دے اندر اچ وڑی تے کل نوں ہو جاواں باہر، پریتی سدا نہ کوئے رکھائیا۔ شاہ سلطاناں سر پواواں چھار، خاک وچ ملایا۔ میرا کھیل اپر اپار، اپر میر سوامی دتی وڈیائیا۔ میں جگ چو کڑی کسے دی سکھنی بنی نہیں نار، اک گھر رہ کے سیو نہ سکاں کمائیا۔ چار جگ دے شاستر مینٹوں کر نہ سکے گرفتار، بندھن وچ بند نہ کوئے بندھائیا۔ میں آد جگاد دی جو بن ونٹی ٹیار، نو جو بن اک اکھوائیا۔ میرا سمجھ نہ کوئے شنگار، بستر بھوشن نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا لہنگا سکے نہ کوئے سوار، انگی ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہار، سیاہی چلے نہ کوئے پترائیا۔ میں بند ہوئی نہیں کدے مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوار، حکمے اندر تھم نہ کوئے منائیا۔ میرا مالک خالق پرتپالک شہنشاہ اک سکدار، سنگر شبد شبد اکھوائیا۔ جس دے چرن کول جاواں بلہار، بل بل سس نوایا۔ میں آسا رکھی جگ چو کڑی چار، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کون ویلا میرا ماہی ملے مینٹوں بخشے چرن پیار، چرنودک اپنا جام پیایا۔ جو روپ رنگ رکھ توں ہووے باہر، نہہکنک نرائن زوڈیائیا۔ میں اوس دی خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ دھوڑی مستک لاواں چھار، قدم بوسی وچ اپنا شکر منائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن زو، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ خدا تعالیٰ اکو اک اکھوائیا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو سُر جیت کور جموں شہر وزارت روڈ *

مایا کہے میں سدا سدا کیلی، اکل کل دھاری دتی وڈیا ئیا۔ میں وساں گرہ نویلی، مندر نظر کسے نہ آئیا۔ میں لوک مات بنی نہیں کسے دی چیلی، جگت سیس نہ کسے نو آئیا۔ سجن پیارا بنیا نہیں کوئی بیلی، بیلیاں جنگلاں وچ بھجاں واہو داہیا۔ میں اپنی کھیل انوکھی کھیلی، خالق خلق دتی وڈیا ئیا۔ میں انتر نر نتر سب نوں اپنے نال رہی میلی، ملنی موہ والی رکھائیا۔ میرا بندھن سب توں وکھرا جیلی، جس دی نیاد نہ کوئے سمجھائیا۔ میں سب توں ہو کے ویہلی، اپنا پو لوواں جھڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میتوں بن نہ دیوے کسے دی سہیلی، سچ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو کیشن لال جموں شہر *

مایا کہے میں سب دے وساں نزدیک، گرہ گرہ اندر ڈیرہ لائیا۔ میرا مندر اندھیرا تاریک، جتھے نور نہ کوئے رشنا ئیا۔ میتوں ونڈن والا نہیں کوئی شریک، لاشریک دتی وڈیا ئیا۔ میرے وچ سچ توفیق، دیونہار اک گوسانیا۔ میں کوئی پیارا رکھیا نہیں رفیق، فریقان ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میری کرے نہ کوئے تصدیق، شہادت سکے نہ کوئے بھگتائیا۔ میں جگ چوکڑی بدلی لیک، لائین نین نظر کسے نہ آئیا۔ میں شاہ سلطاناں راج راجاناں بدل دیواں نیت، نیتیاں رہن کوئے نہ پائیا۔ میں کوڑ گڑیاں بندھا پریت، بندھن بندھاں چائیں چائیا۔ کایا رہن نہ دیواں ٹھانڈی سیت، اگنی تت جلا ئیا۔ جھگڑے پوا کے مندر مسیت، مٹھاں کراں شنوائیا۔ ست رہن نہ دیواں کسے چیت، ٹھکوری گھر گھر دتی وکھائیا۔ میری سب توں وکھری بخشیش، بخشش ہو کے رحمت روپ بنائیا۔ میری کوئی نہ کرے ریس، میرا روپ نہ کوئے وکھائیا۔ میں کھیل کھیلنا بیس بیس، بیس یسا دئے وڈیا ئیا۔ میں ویکھاں اکو چھتر جھلے اک

صاحب دے سیس، جو جگدیشر دُھر در گاہیا۔ جس دے حکمے اندر پیس رہی پیس، مایا ممتا چلی جگت چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا جانے نیکن نیک، اوچو اوچ اگم اتھاہیا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو سنسار سنگھ دے گرہ جموں شہر وچ *

مایا کہے میں جو بن ونٹی حسین، میری صورت مورت جگ نیتز نظر کوئے نہ آئی۔ میرا لہنا دینا لیکھا جگ چوکڑی پراچین، چار جگ دے شاستر میری صفت صلاحیا۔ میں نت نت ہوئی نہ کسے ادھین، جگت نوت اپنا کھیل کھلایا۔ ودیا وچ مینوں سکیا کوئی نہ چین، انتشکرن وچ انت کہن کچھ نہ پائی۔ میرا مارگ بڑا مہین، گرنتھ شاستر ڈھولے گائی۔ میرا لہنا دینا لیکھا نال لوک تین، ترے گن اپنا رنگ رنگایا۔ میں کدے نہیں ہوئی مسکین، نرمانتا روپ نہ کوئے درسایا۔ میں ست دھرم جگ جگ لواں چھین، ایہہ میری بے پرواہیا۔ شہنشاہ بناواں کمین، در در دیواں پھرایا۔ سدا سدا کردی روہاں ترمیم، حصے حصیاں ونڈ ونڈایا۔ میرا لیکھا جانے میرا مالک کریم، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس بندھایا میرا یقین، دھرواں اکو اک رکھایا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو سورن کور دے گرہ جموں شہر وچ *

مایا کہے میں آد جگاد نوجوان، جو بن ونٹی سوبھا پائی۔ مینوں سنگر شبد دتا دان، پر م پرکھ دتی وڈیائی۔ وشن برہما شو کیتا پروان، مہر نظر نظر اٹھایا۔ میں ترے گن ہو بلوان، رجو طمو ستو روپ وکھایا۔ پنج تت کر پردھان، دتی مان وڈیائی۔ موہ ممتا بنا نشان، جگت دیاں بھلایا۔ لالچ وچ پھسا کے راج راجان، شاہ سلطان دیاں ہلایا۔ مینوں وس کر سکے کوئی نہ کاہن، چرن کول لواں نہ کوئے سرنایا۔ میں نت نوت کھیل کراں مہان، سبجگ

تریتا دواپر کلجک دئے گواہیا۔ میں یدھ کراواں گھمسان، رام راون کھیل کھلایا۔ میرا دھرم دی دھار نال دھرم دا اک بیان، کورو پانڈو دین گواہیا۔ میں پیغمبراں دے پچان، ساچی کھیل کھلایا۔ نام اشٹ بخش کلام، کلمہ کائنات رنگ رنگایا۔ میں شرع دی بن شیطان، چھری شریعت رنگ رنگایا۔ میرا لیکھا سمجھے نہ کوئی وچ جہان، جیو جنت چلے نہ کوئے چترایا۔ مایا کہے میں سب نوں کراں بے ایمان، پتا پوت دیاں لڑایا۔ دھرنی اتے سارے خاک رہے چھان، مائی کھیہ مات اڈایا۔ میں ہتھ نہ آئی کسے بلوان، یودھے سورے دتے گھایا۔ میں لڑاں وچ میدان، چنڈی ہو کے چکاں تھاؤں تھانیا۔ میرا روپ بے پچان، نیز نظر کسے نہ آیا۔ میرے ڈھولے سارے گان، خوشیاں گیت سنایا۔ میں سب نوں کراں نادان، عقل بدھی چلے نہ کسے چترایا۔ مایا کہے میں ممتا والی میرا نہ سواس نہ کوئی پران، تن وجود نہ کوئے وڈایا۔ میں جدھر جاواں اُدھر مینٹوں کرن پرنام، راج راجان سپس جھکایا۔ میں کلجک انت اپنا جھلاؤنا چاہندی نشان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اٹھایا۔ سندیسہ دیواں جگیا سواو اٹھو نوجوان، اپنا بل لو پر گٹایا۔ امیری غریبی میرا یدھ ہووے گھمسان، گھنمن گھیری وچ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کلمے توں باہر میری کرے کلیان، کائنات دا لیکھا میرے سنگ بنایا۔

* ۲۰ گھڑ شہنشاہی سمت نو جموں شہر انگریز سنگھ دے گرہ * *

مایا کہے میں جو بن ونٹی اگئی سُنکھی، جگ نیز لوچن نین نظر کسے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مینٹوں دیکھے کوئی نہ اٹھیں، اکھراں وچ میرے ڈھولے گایا۔ صفت صلاح میرے صاحب سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنے تھم وچ رکھی، جگ چوکڑی دھرنی دھرت دھول دھول اتے سیو کماہیا۔ بودھ اگادھ شبد انادی نال مینٹوں سکھیا اگم دسی، دہ دشا توں باہر کیتی پڑھایا۔ میں گرہ گرہ مندر گھر گھر جگت جگیا سواں وسی، تن مندر اندر ڈیرہ لایا۔ میں خوشی غمی توں باہر سدا کھڑ کھڑ ہسی، ہستی تک کے بے پرواہیا۔ میری دھار کسے کولوں جائے نہ متھی، متھن کر نہ کوئی دکھایا۔

میں اِکو صاحب دے ستر لتھی، شاہ سلطانا جو اکھوائیا۔ میں اُس دے چرنی ڈھٹھی، جتھے لے مان وڈیایا۔ مینوں کوٹن کوٹ کر کے گئے اِکٹھی، انت خالی ہتھ دکھایا۔ میں دوس رین پھراں نٹھی، شاہ سلطاناں ویکھ دکھایا۔ دروہی میری اتم منزل پٹی، صدی چوڑھویں دے گواہیا۔ میں اوتار پیغمبراں والی پڑھی پٹی، حرف حرؤفاں ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اگم اتھاہیا۔ مایا کہے میں سب توں دساں سُبجی، گنوت اکھوائیا۔ میری ترسنا کدے نہ رتی، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ میری جگ جگ جوت جگی، چاروں کُنٹ ڈمگایا۔ میری دھار ویکھ لو بگی، دوسر رنگ نہ کوئے رنگایا۔ میری اگنی گھر گھر لگی، دین دنی نہ کوئے بُجھایا۔ میں اپنی خُماری وِچ مدھی، مست مستانی رُپ بنایا۔ میں ناچ ویکھنا چوڑھویں صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ میں دین دنی من کلپنا کرنی لپی، لوبھ موہ ہنکار وِچ پھسایا۔ میں سب دے لوں لوں رچنا ہڈی، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ شاہ سلطاناں لگن نہیں دینی اڈی، چوٹیاں سب دیاں دیاں منایا۔ کرپا کرے میرا سورا سرگی، مینوں دیوے مان وڈیایا۔ میں کسے نوں درشن کرن دینا نہیں اُپر شاہ رگی، پُرکھ اکال ملن کوئے نہ پانیا۔ چاروں کُنٹ میری اندھیری وگی، ہلارا دو جہان رکھایا۔ میرا مالک نور الاهی رتی، یامین اوٹ تکانیا۔ میں سب دی ویکھنی اتم حدی، حدوداں پھول پھولانیا۔ میں کوڑ کڑیاریے بھار نال لدی، بوجھل ہو کے دیاں سٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ مایا کہے میں آد جگادی ایک رُپ، دُتیارنگ نہ کوئے بدلایا۔ میرا مالک شاہو بھوپ، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس مینوں دتی سو بھ، سمجھ دتی سمجھانیا۔ میں اُس دے چرناں جاواں جھونج، جو سچکھنڈ نو اسی اک اکھوائیا۔ جس دی منزل حق مقصود، رہبر نور الاهی۔ جو ہر تھاں دے موجود، بیٹھا سو بھا پانیا۔ اُس مینوں مان دتا کایا تیج بھوت، تتاں وِچ اپنا ت ملانیا۔ میں دساں چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ میرا ناتا نال جوٹھ جھوٹھ، کلجک جیواں رنگ رنگایا۔ میں موہ وکارے جھوٹا رہی جھوٹ، ممتا نال ہلکانیا۔ میرا اِکو تانا پیٹا سوت، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں ست دھرم نوں سب دے ہر دیوں کر دیاں کو بچ، کو چا گلی رہن کوئے نہ پانیا۔ کلجک کوڑ کڑیاریا میرا ساتھی اودھوت، سگلا سگی سو بھا پانیا۔ سب دے بھانڈے خالی کر کے ٹھوٹھ، ساڈھے تن ہتھ دتے دکھایا۔ اتم پر ماتم ناتا گیا ٹوٹ، پاربرہم برہم میل نہ

کوئے ملائیا۔ گر چیلیاں رہن نہیں دتا سلوک، پتا پوت دتے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔
 مایا کہے میری جو بن ونٹی جوانی، آيو سمجھ کسے نہ آئیا۔ میری منزل اک رُو حانی، رُو ح بُت توں باہر جنائیا۔ میرا کھیل اگم مہانی، خلق سمجھ مول نہ رانیا۔
 میں اپنے گرہ دی رانی، رعیت دین دنی دیکھ دکھائیا۔ میرا سنگی منو آسب دا بانی، میرے انیالے تیر چلائیا۔ میں جھگڑا دیکھاں چارے کھانی، انڈج جیرج
 اتبج سیتج پھول پھولائیا۔ میں چار جگ دے شاستراں تگی بانی، بھيو ابھیدا اپنا آپ چکائیا۔ میں کدے نہ بناں بنانی، نمرتا روپ نہ کوئے بنائیا۔ میں
 حکم دی حکمرانی، جگ جگ کھیل کھلائیا۔ میں جھگڑے پاواں جیو پرانی، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ میرے پیار وچ سادھ سنت سرت ہووے مستانی، نام
 نُماری رہن کوئے نہ پائیا۔ میں دھرم دواریاں جوہ دساں بیگانی، سچ گرہ نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا وقت جگت بڑا طوفانی، شتوہ دریا دے رڑھائیا۔ صدی
 چو دھویں میں ہر ہر دے وسائی بے ایمانی، بیوہ روپ ہوئی لوکائیا۔ پوتر رہیا نہ کوئی جسم جسمانی، ضمیر امیر غریب گئے بدلایا۔ چتر بدھی دی رہی نہ کوئی
 بدمانی، بدھ بیک نہ کوئے رکھائیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرتی اُتے کیتی پریشانی، پیشانی سب دی دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرا شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ اپنا حکم حکم وچوں ورتائیا۔

* ۲۰ گھر شہنشاہی سمت نو سیمی کیمپ ضلع جموں تیج بھان دے گرہ *

مایا کہے میں ست ستوادی ہوئی تیار، ترے گن اتیتے دتی وڈیائیا۔ میرا وشن برہما شونال پیار، بن نیتز نیناں دیکھاں چائیں چائیا۔ حکم سندیسے سنا
 اگم دھار، شبدی شبد شنوائیا۔ میٹوں کیتا خبردار، بن لوچن اکھ کھلائیا۔ میں نو نو کراں نمسکار، بنا ڈنداوت سپس جھکائیا۔ میں بیننتی کیتی عرض
 گزار، ست سچ سنائیا۔ کی حکم میری سرکار، سچ دینا سنائیا۔ سندیسہ ملیا نال پیار، مُجت وچ سنائیا۔ تیرا سمجھ نہ کوئے وستھار، اچا لما چوڑا قد نظر کسے نہ
 آئیا۔ توں پھرنا وچ سنسار، بھجنا واہو داہیا۔ تیرا تال نال ادھار، پنچم ملے وڈیائیا۔ توں لکھ چوڑا سی پاوئی سار، سگلا سنگ بنائیا۔ توں سدا رہیں جگ چار،

اپنا رُپ انُوپ درسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا کھیل کھلایا۔ مایا کہے میں نہ وڈی نہ چھوٹی، پر بھو دتی مان وڈیایا۔ میری سمجھے جڑ نہ کوئی چوٹی، چوٹی ہو کے اپنا رنگ رنگایا۔ میں ویس وٹاواں کوٹن کوٹی، انگنت رُپ بدلایا۔ میرا بستر نہ لہنگا نہ دھوتی، کپڑ نظر کوئے نہ آیا۔ میں نرگن دھار پرگٹ ہوئی وچوں جوتی، جوتی جاتے دتی وڈیایا۔ میں آد پرکھ دی بیٹی اک اکلوتی، اکل کل دھاری میرا رُپ درسایا۔ میں آلس نندرا وچ کدے نہ سوتی، غفلت رُپ نہ کوئے درڑایا۔ میں ہار شنگار کراں نہ نال موتی، کنجن گڑھ نہ کوئے پوانیا۔ ہتھ پھڑاں کوئی نہ سوٹی، سوٹ بوٹ نہ کوئے سجانیا۔ میرے سپس دسے کوئی نہ ٹوپی، بندھن بندھ نہ کوئے جنایا۔ ہتھ پھڑاں کوئی نہ لوٹی، لٹیا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میرا حصہ نہیں کوئی کایا بوٹی، رکت بوند نہ کوئے جنایا۔ میرا دین مذہب ذات نہیں کوئی گوتی، ورنناں وچ کدے نہ آیا۔ میری مت نہیں کوئی ہو چھی، ہو چھا رُپ نہ کوئے درسایا۔ میری کرنی میٹوں دسے مول نہ دوشی، دوش سکے نہ کوئے لگانیا۔ میں اکو گل سوچی، بنا سمجھ توں سمجھ بنایا۔ میٹوں اک اشارہ دتا رویداس چمارے موچی، سچ نال درڑایا۔ نی مایا توں بھگت دوارے ہوویں کھوٹی، تیری قیمت نہ کوئے رکھایا۔ پھیر میں ہتھ رکھ لیا اتے ٹھوڈی، سوچاں وچ اپنا آپ ڈبایا۔ جس نال بنائے کسیرے وچوں کوڈی، کنگنارنگ رنگایا۔ جس اشارہ دتا ویدی سوڈھی، میری سمجھ دتی بدلایا میں اٹھی ہتھ رکھ کے اتے گوڈی، بلہین لئی انگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے میں آد دی جو بن ونت، نور ظہور اک چکایا۔ جگ چوکڑی میٹوں ملیا کوئی نہ کنت، سچ سہنجی نہ کوئے وڈیایا۔ میٹوں ویدیا دتی کسے نہ پنڈت، اکھریں اکھر نہ کوئے پڑھایا۔ میں ویکھے جیرج انڈج، اتبھج سیج دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ چکایا۔ مایا کہے میرے پر بھ نے میری بنائی بنت، گھرن بھنہار دتی وڈیایا۔ میرا لیکھا کوئی نہ جانے انت، انتشکرن وچ کسے نہ آیا۔ میرا سمجھے کوئی نہ منت، منتو حل نہ کوئے کرایا۔ میں کھیل کھیلاں وچ جو جنت، جگ جگ اپنی کھیل وکھایا۔ میرا رُپ انوپا انت، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، سر میرے ہتھ لکایا۔ مایا کہے میں آد دی کوری، بن کنیا کانت کھیل کھلایا۔ میری سب

دے نال یاری، یارانہ سکے نہ کوئے تڑائیآ۔ میٹھوں بچ سکیا کوئے نہ بلکاری، یودھا نظر کوئے نہ آیا۔ میں سنگ رکھایا نال پیغمبر گر اوتاری، طرح طرح دا اپنا روپ بدلایا۔ میٹوں حکم ملدا رہیا سچا سرکاری، شہنشاہِ دتی وڈیایا۔ سنگر شبد دی کردی رہی تابعداری، نو نو سیس نوایا۔ شاہ سلطاناں ماردی رہی ماری، مر جیوت روپ نہ کوئے بدلایا۔ میٹھوں بچیا رہیا نہ کوئی نرناری، نرنائن میٹوں دتی وڈیایا۔ میٹوں شاہ کنگال کردے رہے پیاری، مُجبت وِج میرے اگے جھولی ڈاہیا۔ گھر دپک جگا پھیردے رہے بہاری، سوہنا صاف ستھرا تھان سہایا۔ میں ہسدی رہی مار کے تاڑی، بن ہتھاں تال بنایا۔ جگیا سواو میں بنی نہیں جگ چوکڑی کسے دی لاڑی، لاڑا کنت نہ کوئے بنایا۔ میں کھیل کھلاوندی رہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلیاں پرتاں ویکھ وکھایا۔ میں اگ لگاوندی رہی ناڑ ناڑی، ترسنا کلپنا کر ہلکایا۔ میں شہنشاہ جگت دی آپے پھراں پچھے اگاڑی، راج راجاناں اشاریاں نال جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، ورداتا اک اھوایا۔ مایا کہے میرا بن تاں توں سُنھننا بُت، بتھانیاں وِج نظر کسے نہ آیا۔ میری سب توں اتم سریشٹ موئے رت، رتزی اپنی آپ مہکایا۔ میٹوں وڈیائی دتی ابناشی اچت، چیتن دتی کرایا۔ میرا پردہ اوہلا نہیں کوئی لگ، سمنگھ سب نوں نظری آیا۔ میں مری نہیں تے جی نہیں کسے دی گھ، جننی گود نہ کوئے لکایا۔ ہرکھ سوگ نہیں کوئی دُکھ، ناتا دین دُنی نہ کوئے بنایا۔ میں اپنا آسن جدھر چاہواں اُدھر لوں چک، چاروں گنٹ ڈیرہ لایا۔ کسے نوں شاہ بناواں کسے دے گھر وکھاواں بھگھ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میرے چاکر جگ چوکڑی بن دے رہے منگھ، نو نو لاگن پائیآ۔ میٹوں پھڑیا کسے نہیں ہتھیں گٹ، سگلا سنگ نہ کوئے اٹکایا۔ میں جگت جہان پا کے لٹ، لٹیرے شاہ سلطاناں دیاں وکھایا۔ میں راج راجاناں خالی کرا کے ٹھٹھ، گھر گھر بھگھیا دیاں منگایا۔ مایا کہے جن بھگتو میرے پیار وِج کوئی پر بھو نالوں جانیونہ رُس، رسیاں سکے نہ کوئے منایا۔ میٹوں مان دتا اُس، جس دی اُسنت وِج سارے ڈھولے گایا۔ تسیں سدا اُس دی یاد وِج رہنا خوش، خوشیاں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جس دا لیکھا کچھ دا کچھ، اور دا اور اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۱ گھر شہنشاہی سمت نو سبھی کیمپ ضلع جموں ہر دیو سنگھ دے سر پر چھڈن نوٹ *

مایا کہے میرے اُتے کرپا کیتی پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے دتی وڈیائی۔ مان تان بخشیا بنا سر پر لاش، جمن مرن توں باہر دتی وڈیائی۔ میں کھیل کھیلیا شکر نال کیلاش، پاربتی پر م روپ درسائی۔ گنیش بالا دے وشواس، وشو دی کار کمائی۔ میں برہما کر اداس، سُرسی اُتے اکھ دتی بدلیا۔ میں دس کے کھیل تماش، وشنوں لکشمی سوہنی ونڈ ونڈائی۔ میتوں سارے کر دے رہے تلاش، میں ہتھ کسے نہ آئی۔ میں پھری اشٹنبجھا دے پاس، سوہنا روپ بنائی۔ سنگھ ناؤں میرا خاص، بلدھاری وڈ وڈیائی۔ شاہ سلطاناں کیتا ناس، خاکی خاک ملائی۔ میں رام رمیا سنیا سیبا پھرایا وچ بنواس، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں راون کر اداس، لنکاپتی دتا بھوئیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ مایا کہے میریاں پٹیاں کسے نہ لکھیاں، لیکھا انت نہ کوئے جنائی۔ میں رسنا بدلا دتی سپتس رکھیاں، بھاردواج دئے گواہیا۔ میں جگت جہان دیاں بدل دتیاں تھتیاں، تھت وار نہ کوئے وڈیائی۔ میں سہاگناں دُہاگناں کیتیاں بنا پتیاں، کنت نظر کوئے نہ آئی۔ میں دھرم دی دھار دیکھیاں ستیاں، ست ستواد ونڈ ونڈائی۔ میں اوتاراں نین مٹکائے اکھیاں، لوچن نال ملائی۔ میں کاہناں نال نچائیاں سنجیاں، گھنگٹ مکھ نہ کوئے جنائی۔ میں بدھیواناں اُلٹیاں کیتیاں تیاں، کورو پانڈو چلی نہ کوئے پترائیا۔ میں کئیں سہاگ دیاں پا کے تیاں، بُندے خوشیاں والے لمکائی۔ میں سپس دیاں واہ کے چھتیاں، پٹیاں لیاں بدلائی۔ میں اپنے جو بن دے وچ رتیاں، جوانی اپنی آپ ہنڈھائی۔ میں دیکھیاں جگت جہان دیاں ہٹیاں، چاروں گنٹ پھول پھولائی۔ میرا کھیل بازی گر نٹیاں، نٹنی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ میں راج راجاناں بھراواں چٹیاں، سر سکے نہ کوئے اٹھائی۔ میں عاشقاں معشوقاں دیاں رُوہاں پھٹیاں، پھٹ کیتے وچ لوکائی۔ میں پیغمبراں دیاں جوہاں ٹپیاں، لالچ مذہباں والے پائی۔ میں سہاگناں دُہاگناں کر کے اکٹھیاں، اکو گرہ ویکھ دکھائی۔ میرا روپ نہ سوہنا نہ گھٹیا، گھاٹا وادھا نظر کوئے نہ آئی۔ میں گرو آں بہایا اُتے لوحاں تیاں، اگنی تت تپائی۔ میں دُراچاراں دے کے تیاں، مت متوالی دتی کرائیا۔ میں بالیاں دیاں لاشاں نہاں ہیٹھاں رکھیاں، اگے ہو نہ کوئے بچائی۔ میں کتھا کہانیاں دسناں سچیاں، سچ سچ درڑائی۔ میں جگت جہان پھراں نسیاں، بھجاں واہو داہیا۔ میں

سب دے گل وچ پائیاں رسیاں، پھاسی سکے نہ کوئے کٹائیا۔ میں دُدھوں چھاچھ ورولی لسیاں، سچ رہن کوئے نہ پائیا۔ میرے وچھوڑے وچ امیراں
 پیندیاں غسیاں، بھکھے روون مارن دھاہیا۔ میرے ویراگ وچ نیک کے ہو گئے بچھیاں، پچھچھاپ وچ لوکائیا۔ میں سچ گلاں کسے نہ دسیاں، جگ
 چوکڑی نہ کوئے سمجھائیا۔ میریاں کھیلاں سب نوں لگدیاں اچھیاں، بیچ وکارے نال میری وجدی رہے دھائیا۔ جگت جگیا سو میرے وچھوڑے وچ تڑپھن
 وانگ مجھیاں، امرت جل تال نہ کوئے بھرائیا۔ میں دین دُنی نوں ویکھ کے سدا کھڑ کھڑ ہسی آں، پنا بلاں دنداں توں اپنی خوشی بنائیا۔ سچ بچھو اک
 پر بھو دے حکم وچ وہی آں، دوسرا وصل یار نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے شبد دھار دیاں تیاں، جتھے میری مت دی چلے نہ کوئے چترائیا۔

* ۲۱ گھر شہنشاہی سمت نو سیمی کیمپ ضلع جموں شو سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میں آد دی پتی-برت، پت پر میثور اک ہنڈھائیا۔ میں جگ چوکڑی کھیل کھیلے اُتے دھرت، دھرنی دھول دھول خوشی بنائیا۔ میں
 سبج تریتا دواپر کجگ آوندی رہی پرت، پرتیندھ اوتار پیغمبر گرو نال رکھائیا۔ میری سب دے نال شرط، شرع شریعت رنگ رنگائیا۔ نگاہ مارو فرش
 عرش، دو جہان دھیان لگائیا۔ میرا سب دے جئے قرض، مقروض دیاں دکھائیا۔ میری سب نوں دیندے غرض، غرضیکہ میں اپنی غرض نہ کوئے
 رکھائیا۔ میرے بنا سب دا ہووے حرج، حرجانے پور نہ کوئے کرائیا۔ میں سب دی ونڈاں درد، دکھیاں ہوواں سہائیا۔ میرے آگے سارے کردے
 عرض، آرزو بینتیاں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا کھیل کھلایا۔ مایا کہے میں آد جگاد اگمی پتی، نرگن
 سرگن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں جڑاؤ نہیں کوئی رتنی، ہیریاں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میں ہوئی نہیں کدے بے وطنی، وطن اپنا اک سہائیا۔ میری گود
 ہوئی کدے نہیں سکھنی، جگ جگ اٹ بھنڈار رکھائیا۔ میری جگت جہان لگدی رہی اگنی، تتوت تپائیا۔ میں چاڑھدی رہی رنگنی، رنگت رنگ رنگائیا۔

میری کسے دے نال ہوئی نہیں منگنی، مانگت ہو نہ جھولی پائی۔ میں تیر تھ تہاں کیتا نہیں کوئی مجنی، سروراں وچ تاریاں کوئے نہ لائی۔ نیتر پایا نہیں کوئی انجی، کجل دھار نہ کوئے دکھائی۔ میرا میلا نال جوت نرنجی، نرویر پڑکھ جو اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا دکھ بھنججی، بھجے بھنجن بے پرواہیا۔ میں سکھ ساگراں والی اندنی، اند اند وچوں پرگٹائی۔ میتوں جھکدے سورہ چندنی، منڈل منڈپ سیس جھکائی۔ میتوں کسے نہ لایا انگنی، انگیکار نہ کوئے اکھوائیا۔ میرا سمجھے کھیل کوئے نہ بدنی، تن وجوداں ویکھن کوئے نہ پائی۔ میں نہ اعلیٰ نہ ادنی، سد اکو رنگ سمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے میں اکو نال جوڑیا ناتا، جو ناتواں روپ نہ کدے بنائی۔ اکو دی گاواں گاتھا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اکو دا منگاں ساتھا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اکو دے چڑھاں راتھا، جو دو جہان پھرائیا۔ اکو نوں ٹیکاں ماتھا، جس دی دھوڑ خاک رمائی۔ اکو دا منگاں ہاٹا، جو اتوٹ اتوٹ دے ورتائی۔ اکو دا پریم پیالہ پیواں باٹا، ترسنا اور نہ کوئے ودھائی۔ اکو دی سیجا سوواں اکے دی کھٹا، کھٹیا اور نہ کوئے دکھائی۔ اکے دی جوت اکے دی دھار ویکھاں لاٹا، اکو نور ظہور ڈگمگائی۔ اکے دارا ویکھاں اکے دی تکاں واٹا، کون ویلا میرا ملے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ مایا کہے میرا اکو کنت سہاگی، صاحب سلطان سو بھاپائی۔ جس دے پیار کیتا ویراگی، جگ جگ بھجاں واہو داہیا۔ میں سرشٹ سبائی تیاگی، ترے گن اتیتے نال مل کے وچے ودھائی۔ میں سدا سوئی نہ سدا جاگی، جاگرت سوت رنگ نہ کوئے رنگائی۔ میرے ہون وڈ وڈ بھاگی، گھر ملے دھر دا ماہیا۔ میں دپیک جگاواں چراغی، چراگاہاں کراں رُشنائی۔ میتوں شرم حیا کاہدی، نیتر لوچن نین لوواں اٹھائی۔ میں چار گنت کلجگ انتم ودھی ویکھاں آبادی، نوست دھیان لگائی۔ میرا دل کردا لاڑی موت نال سب دی کرا دیواں شادی، شادیانے گھر گھر دیواں وجائی۔ کلجگ کوڑا نال رلاواں ڈھاڈی، پنج وکارا تال دے وجائی۔ کال سب دا ہووے گاڈی، مارگ اگلا دے دکھائی۔ مہاکال آشا پوری کرے ساڈی، میں سچ دیاں جنائی۔ جو آسا رکھی کرشن رادھی، سو پورن دیاں دکھائی۔ جو سپتا رام سچ صُبھا گائی راگی، خوشیاں وچ ڈھولے گائی۔ جو وید ویاسے دھیان کیتا وچ سادھی، بن نیناں نین تکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر

مالک اگم اتھاہیا۔ مایا کہے میں آد جگادی ایکا کنت ہنڈھاؤنا، دوسر سنگ نہ کوئے بناہیا۔ سوہرا پیٹیا آکو گھر وساؤنا، دوجا در نہ کوئے دکھایا۔ پڑیاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں اکو رنگ رنگاؤنا، زمیں اسماناں کھوج کھوجایا۔ پڑکھ اکالا دین دیا لا سنگر اک مناؤنا، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جس دے تھم اندر کلجک کوڑا کوڑا مکاؤنا، مکمل کراں صفایا۔ اُس سوامی انترجامی میرا سنگ رکھاؤنا، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ میں اوسے دا ڈھولا گاؤنا، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دھرنی دھرت دھول سہاؤنا، نور نورانہ ڈمگایا۔ سمبل اپنا آسن لاؤنا، میں سمبھل کے سپس نوایا۔ جس نے کھیل کرنا من بھاؤنا، من دی کلپنا سب دی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے آد انت جگ جگاد اپنا تھم ورتاؤنا، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۱ گھر شہنشاہی سمت نو سیئی کیمپ ضلع جموں گوڑھا رام دے گرہ * *

مایا کہے میری کھیل شروع اخیر، چوٹی جڑ دھیان لگایا۔ میں جگ چوکڑی گھندی رہی وہیر، وہناں وچ بھجی واہو داہیا۔ میرے انیالے وچدے رہے تیر، پنا کمان ترکشاں دھار بناہیا۔ میں بالاں کھ چھڈاؤندی رہی سیر، تھنیں ددھی دھار وہایا۔ میرا دکھ وچ کدے نہیں و گیا نیر، ہنچھو نین نہ کوئے دکھایا۔ میری آشنا نہیں ہوئی دلگیر، پشچاتاپ کراں نہ وچ لوکایا۔ میںوں یاد آ گیا لیکھا والا کیر، میں سچ دیاں سناہیا۔ جس میرے اوتوں بستر لاہے چیر، کٹیا واہو داہیا۔ میری ہڈی پسلی کرے پیر، انگ انگ دے دہایا۔ میری ٹٹی نہ ہڈی ریڑ، میں پھیر لئی انگڑایا۔ اوس نے میرے سینے اُتے ماری لکیر، دو دھار دتی دکھایا۔ اٹھ نگاہ مار لے صدی چودھویں ست دارہنا نہیں کوئی فقیر، فقرہ حق نہ کوئے سناہیا۔ توں سب دا لیکھا ویکھنا صدی چودھویں بھیر، بھیرٹی گلی پار نہ کوئے لنگھایا۔ مان رہنا نہیں کسے پیر، گرنتھ ویکھنے تھاؤں تھانیا۔ جھگڑاپینا ہست کیر، کیٹ کیٹاں سنگ نہ کوئے بناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر مالک تھم ورتاہیا۔ مایا کہے میرا روپ انوپ سبجا، ست سچ بناہیا۔ میری سمجھ کوئی نہ وجہ، کی

لوک مات کھیل کھلایا۔ میں چل دی وچ پر بھو دی رضا، جو محکم دیوے دھر دا ماہیا۔ میٹوں جگت جہان لڑا کے آوے مزہ، مذاق تگاں خلق خدایا۔ میرے نال صلاح کرے خوشی نال قضا، اپنا حال سنایا۔ نی مایا تیرے پچھے لگ کے جیہڑے پر بھو نوں دیندے دغا، بھلن دھر دا بے پرواہیا۔ میں وڈھن نہیں دینا اوہناں دا اکا، جگت وجے نہ کوئے شنوایا۔ میرے کول ویکھ لے گو بند اکھر والا سگا، جس دی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میں سب تے پاؤنا دبا، جگت جگیا سو دباؤ نے تھاؤں تھانیا۔ شاہ سلطاناں مول نہ چھڈاں، راؤ رنکاں ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا سمبل جگت دوار توں باہر اڈا، سچ سنگھاسن اپنا ڈیرہ لایا۔

* ۲۱ گھر شہنشاہی سمت نو سیتی کیمپ ضلع جموں چرن داس دے گرہ *

مایا کہے میں پوجا کرا دتی پھر، سلاں پانیاں جگت سیس نوایا۔ میں گو بند سوا دتا ستھر، یارڑا رنگ رنگنایا۔ میرے نیز و گیا نہ اتھر، ہنچھواں ہار نہ کوئے بنایا۔ میں اپنی دستاں گتھن، گاتھا دیاں جنایا۔ میں کلج سرشی آواں متھن، متھ کے دیاں سنایا۔ جن بھگت ورولاں کھن، چوڑا سی وچوں باہر کڈھایا۔ پر بھو دا کھیل دکھاواں اکھن، اکھیاں والیاں دیاں جنایا۔ ہر جن سچ پیار وچوں جھولی رہے کوئی نہ سکھن، دست انمل دیاں ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ مایا کہے میں محکم مناں شاہو شتاباشی، ست سچ من کے خوشی بنایا۔ جس دا اکو نور جوت پرکاشی، دو جہاناں ڈگمگایا۔ سو میری پوری کرے آسی، آہستہ آہستہ اپنا کھیل دکھایا۔ میں اُس دی منڈل ویکھاں راسی، برہمنڈ دھیان لگایا۔ اوہ شہنشاہ شاہو شتاباشی، جوتی جاتا اگم اتھاہیا۔ شبدی دھار سمبل دا واسی، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ میں سندیسہ دینا شکر کیلاشی، کلادھاری تک لے دھر دا ماہیا۔ وشنوں نال کرنی ہاسی، ہس کے دیاں دکھایا۔ برہما توں کس دی کرنی تلاشی، پاربرہم ملنا چائیں چانیا۔ جس دی سب توں وکھری پوشاکی، پوشیدا اپنا کھیل کھلایا۔ بستر سہا کے تن خاکی، خالص اپنا رنگ رنگنایا۔ کھیل کھیل بازی گر ناٹی، نوٹو آ اپنا سوانگ ورتایا۔ ست دھرم دی کھول کے ہاٹی،

اِکو نام رہیا ورتائیا۔ میں اُس دی مٹاں آکھی، جو آخر اپنا حکم ورتائیا۔ جس دے اگے کراں نہ کوئے گستاخی، غصّہ گلہ نہ کوئے جنائیا۔ انت چرن کول منگاں معانی، نو نو سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ دا وڈ صرائی، پر کھنہارا اک اکھوائیا۔

* ۲۱ گھڑ شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں گیان چند دے گرہ *

مایا کہے میں پھراں نچدی ٹپدی، بھجیاں واہو داہیا۔ میں وکھ رکھاواں سپنی سپ دی، ڈساں کلج لوکائیا۔ میں چاروں کُنٹ اگنی ہو کے تپدی، جگیا سوآں دیاں جلائیآ۔ میتوں سوگند پر میثور پت دی، جو پار برہم بے پرواہیا۔ میں پیاسی نہیں کسے جپ دی، نام رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں پچھلے کیتے جگ جگ ٹھپدی، سنجگ تریتا دوا پر پندھ مکائیا۔ میری کلا کدے نہ چھپدی، اگن آتھن ہووے رُشائیا۔ میری کتھا کہانی نہیں کوئی گپ دی، جو کہاں سو کر وکھائیا۔ میری دھار اگنی پٹ دی، پٹے والے ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ میں دین دُنیا پھراں پھڑدی، پھڑ کر اں تھاواں تھانیا۔ میں پیاری نہیں کسے مایا مٹ دی، مٹکے خالی دیاں کرائیا۔ میں مستانی نہیں پیالے گٹ گٹ دی، مدھ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میں بچی نہیں کسے نٹ دی، سواگن ہو کے اپنا سوانگ ورتائیا۔ میں ونجارن نہیں کسے ہٹ دی، دست لین کوئے نہ جائیا۔ میری مُجبت نہیں تت اٹھ دی، نواں دراں نہ کوئے پترائیا۔ میں پیاسی نہیں اٹھسٹھ دی، تیر تھ تھان پھیرا پائیا۔ میتوں آسا نہیں کسے مندر مسجد مٹھ دی، گرودوارے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں سب کجھ اک پر بھو دے چرناں سڈی، اپنا آپ نہ کوئے رکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی توں میرا میں تیرا ڈھولا رڈی، رٹے پاواں تھاواں تھانیا۔ میری کھیل اُلٹی لٹھ دی، گیڑا چوئے تھے جگ دوائیا۔ مندر ماڑی ویکھاں ڈھٹھدی، محل اٹل نہ کوئے سہائیا۔ شرع ویکھ کوڑ گڑیار اکٹھ دی، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ انتم کھیل کرنی دھرتی والے کھیڑے بھٹھ دی، بھٹھیالا کلج اگنی نال ڈاہیا۔ میں درویشن اوس پُرکھ سمر تھ دی، جو سرب کلا اکھوائیا۔ اوسے دے چرناں ڈھٹھدی،

نُونو لاگا پائیا۔ جس دی دھار صدی چوڑھویں اتنم جٹ دی، جٹا جوٹاں کرے صفایا۔ جس دے اندر جوت اگئی لٹ لٹ دی، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی آس سدا سدا رکھدی، رکھک دے اکو دھر دا ماہیا۔

* ۲۱ گھر شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں فقیر سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میں جگت دھار پکھنڈن، بھیکھن ہو کے بھیکھ وٹایا۔ موہ ممتا آواں ونڈن، گرہ گرہ آپ ورتایا۔ جگت جیواں آواں دنڈن، ڈنڈاوت دیاں بھلایا۔ ست سچ کراواں کھنڈن، کھنڈا اپنا ہتھ اٹھایا۔ سرت دھاگن کر کے رنڈن، وچھوڑا دیاں دکھایا۔ دئی دویت بنا کے کندھن، بھرماں وچ بھلایا۔ کسے دامستک سہاؤن نہ دیواں چندن، ٹکے کوڑے دیاں لگایا۔ میں جس نوں لایا انگن، اوہدا لیکھا دین دئی نالوں تڑایا۔ میں سدا پھراں وچ ورتھنڈن، بھجیاں واہو داہیا۔ جگ جگ چکاواں چندن، پرچنڈ روپ درسایا۔ جگت جہان دی منزل آواں لنگھن، بن قدام قدم ٹکایا۔ کوڑ سچ سہا پلنگن، بیچ وکاری کراں ہلکایا۔ شاہ سلطان پھسا کے اپنے پھنڈن، پھاسی گل دیاں لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد میرا ہوئے سہایا۔ مایا کہے میں سچ دا گاواں چھنڈو، اکو نام دھیایا۔ میرا مالک دینا بندھو، بندھن توڑے تھائیں تھانیا۔ جو جگ جگ میتھوں اگن لگائے لنبو، چاروں کُنٹ کُنٹ تپایا۔ جس نوں منڈے شو شنبھو، شکر دھوڑی خاک رمایا۔ اوہ سوامی ساگر سندھو، گہر گسپیر اک اکھوایا۔ جس دی لکھ چوڑاسی بندو، بندرا بن دا کاہن دے گواہیا۔ اُس دی کرنی کوئی نہ بندو، بندک نظر کوئے نہ آیا۔ جس کرپا کر کے بھگت سہیلا تاریا بندو، اندا اند وچوں پرگٹایا۔ لیکھا مُکا کے جیرج انڈو، اُتبیج سیتج پنڈھ رہیا نہ رایا۔ رائے دھرم مول نہ دنڈو، ڈنڈاوت اپنی وچ رکھایا۔ دوارا دے کے سچکھنڈو،

ست سرن دتی سرنائیا۔ جس دا بھاگ ہوئے نہ مندو، بھاگ ہین نہ کوئے اکھوائیا۔ جس نوں گرہ گھر آیا پسندو، پچھلا گیا بھلائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں بیڑا گھر گھر بٹھو، بنھنہار اک اکھوائیا۔

* ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں پیرورام دے گرہ *

مایا کہے میں جگت جہان اگلی، اینکار دتا بنائیا۔ میں جگت جہان پھراں گلیو گلی، محلے کوچے دھیان لگائیا۔ میں سب دی ویکھاں جو جگت جہان دتی بی، بل باون دھیان لگائیا۔ میتوں سیس کٹیا دسا علی، ولی اللہ کی وڈیائیا۔ میرا کھیل جگ جگ پلوی پلی، بہہ رنگا روپ بنائیا۔ میں پھراں اسگاہ تھلی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ میں سمند ساگر تگاں جلی، ڈونگھی بھوری نین اٹھائیا۔ میں دو جہان مہدی کلی، کل دھاری میرا رنگ رنگائیا۔ میں سیس رکھ کے تلی، بھجاں تھاوں تھانیا۔ میں ویکھنا کلج والیاں دلی، دلدریاں دینا اٹھائیا۔ میں گھرن والی نہیں لون دی ڈلی، اپنا روپ نہ کدے مکائیا۔ میں سب نوں لینا چھلی، اچھل چھل ہو کے اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دی چھتر چھایا بیٹھ پلی، وچھوڑا پلک نظر کوئے نہ آئیآ۔

* ۲۱ مکھڑ شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں نانک چند دے گرہ *

مایا کہے میری کھیل سدا بہہ رنگی، رنگت جگ جگ اپنی آپ رنگائیا۔ میں اپنے سیس جگت کرم دی واہواں کنگھی، کیس کیساں کراں صفائیا۔ سدا اپنی چوٹی رکھاں ننگی، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ میں کلج انتم پر بھ کولوں اکو منگ رہی منگی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ میتوں صدی چوڈھویں لگے چنگی، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ میں تیرے اوتار پیغمبر گرو ویکھنے چاہندی سورے جنگی، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ میں محمدیاں نال ٹکراونے

چاہندی فرنگی، فارغ اپنا آپ کرائیا۔ میں کھیل تینا چاہندی ہڈ ماس گرنگی، نوست دھیان لگائیا۔ میں دین دنیا کرنی چاہندی اندھی، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ سب دی حالت ہوئے مندی، مندہین ہوئے لوکائیا۔ سادھ سنت رہن پاوے کوئی نہ ڈمبی، بنا سنگر شبد نہ کوئے شنوائیا۔ میں میٹنے چاہندی پکھنڈی، دہ دشا اکھ اٹھائیا۔ میں گھر گھر نار دہاگن ویکھنا چاہندی رنڈی، کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میں کوئی بھار نہیں بنھنا پنڈی، مٹی خاک وچ سارے دیاں زلائیا۔ توں دینا سکھ اک اندی، مہربان ہونا سہائیا۔ میری سب دے نال سندھی، گر اوتار پیغمبراں گنڈھ پوائیا۔ میں دینا مذہباں توڑاں پابندی، شرع رہن کوئے نہ پائیا۔ کلج آئیو آگے ہووے نہ لمبی، لمی پے کے سیس جھکائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میری بیننتی اکو منیں، مانساں نوں مانس کھاؤن تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں میرا سوامی مالک اکو تئی، در تیرے اکھ جگائیا۔

* ۲۱ مگھر شہنشاہی سمت نو سیدی کیمپ ضلع جموں سردارا سنگھ دے گرہ * *

مایا کہے میرا مالک دین دیاں، دیندھ اک اکھوائیا۔ جو بچھنڈ بیٹھا دھر مسال، دھرم دوارے ڈیرہ لائیا۔ میری نیت نیت کرے سنجال، سمبل دا مالک سچ گوسانیا۔ جگ چو کڑی میرا وجائے تال، تال تلواڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ مینوں دھر دی سکھیا دے سکھال، بن و دیا کر پڑھائیا۔ میں ترے بھون دا پاواں جال، دھنی دھناڈھاں بٹھ وکھائیا۔ میں ویکھاں شاہ کنگال، امیر غریباں دھیان لگائیا۔ میرے ہتھ وچ اوہ اگتا تھال، جس دی وستو نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دی چاہاں جھولی دیواں ڈال، خزانے دیاں بھرائیا۔ جس نوں چاہواں کراں بے حال، بہیل ہو کے دین دھائیا۔ جس نوں چاہاں رکھاں نال، اپنا سنگ بنائیا۔ میرا پھل سب توں وکھرا لگے مانس ڈال، پت ٹہنی دیاں مہکائیا۔ میری سارے گھال دے گھال، گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ میں سب دا تکاں حال، حالت تکاں تھاوں تھانیا۔ میرا جگت جہان توں وکھرا جنجال، تند ڈور نظر کسے نہ آئیا۔ میں سدا سدپوی مالو مال، بھنڈار اتوٹ اتٹ

رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری سگلی آسا پور کرائیا۔ مایا کہے میں دساں اپنے گرہ مندر، سوہنا تھان سہائیا۔ جتھے لگا ترے دھاٹو جندر، قفل سکے نہ کوئے کھلایا۔ میری نظر نہ آئے ڈونگھی کندر، اندر وڑ آسن کوئے نہ لایا۔ میری سمجھے کوئی نہ بندن، بندگی والے دیاں بھلایا۔ میرا دیکھے کوئی نہ چندن، تلک للائی کی رُشنائیا۔ میرا نظر نہ آئے اندن، اندن اند وچوں سکے نہ کوئے سمجھایا۔ میرا اکو ڈھولا گیت چھندن، توں میرا میں تیرا راک سٹائیا۔ میرے گھر گھر دیک جگن، چار کُٹ ہووے رُشنائیا۔ میں مستی وچ ہوواں مگن، المست رُپ بنا ئیا۔ میرا اکو آد جگادی بھجن، بن رسنا جہوا گایا۔ میرا کوئی نہ متر سجن، ساک سین دیاں تجایا۔ میری سمجھے کوئی نہ حدن، حدو داں وچ بند نہ کوئے کرائیا۔ کیتے شاہ سلطان میری یاد وچ بھار لدن، کیتے بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ کیتے اک دُوجے نوں وڈھن، سپس دھڑاڈ کرائیا۔ کیتے گھر بار چھڈن، بھجن واہو داہیا۔ کیتے ٹھگ چور میتوں لبھن، دھاڑوی اپنا رُپ بدلا ئیا۔ کیتے سادھ سنت میرے پیار وچ ہوون مگن، بیٹھے تاڑیاں لایا۔ کیتے دھونیاں تاؤندے اگن، تتاں کھل جلا ئیا۔ کیتے میرے مناؤندے شگن، پنڈت پاندھے ونڈ ونڈائیا۔ میں سب دے بھاگ کیتے مندن، مندر کایا نہ کوئے رُشنائیا۔ میں سب دی کرنی کراں کھنڈن، کھنڈاں والے خاک ملا ئیا۔ میں پھراں دروہی جیرج انڈن، اُتبیج سیتج دے دہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک وڈ وڈایا۔ مایا کہے میں موہ مُجبت دی بھکھی، پیاسی جگت وچ سمجھایا۔ میں روٹی کھاواں سکی رُکھی، لب وچ لعلان نہ کدے پُکائیا۔ میرا انتشکرن کدے نہ ہو یا دُکھی، دُکھاں سنگ نہ کدے دکھایا۔ میں جد جھکڑا پاواں پنج ت منکھی، مائس مائس نال ٹکرائیا۔ سب دی پت جاواں لٹی، لُٹیرا کجگ نال رکھایا۔ میں گانے بٹھاں گئیں، گھر گھر مہندی تند سہائیا۔ میں اپنے وقت ویلے نال اُٹھی، صُبح شام نہ ونڈ ونڈائیا۔ میں ویکھاں چارے گٹھی، پورب پچھم دکھن پہاڑ پھول پھولا ئیا۔ میرے رنگ چڑھ گیا بلاں بٹیں، میرے نین رہے مُسکائیا۔ میں اکو مارنی جھٹھی، جھوٹا سب نوں دینا تھاوں تھانیا۔ میری پو بنا سورہ بھٹھی، بھٹکل ویکھاں خلق خدائیا۔ میں اپنی سہنجنی سہاؤنی رتی، رُترتی اپنے نال مہکائیا۔ میں جگت جگیا سو آں کلا جگاؤنی سٹی، سٹیاں لواں جگائیا۔ کسے پیریں پاؤن نہیں دینی جُتی، جو ترا لالہ واہ گھر کوئے نہ آئیا۔ سب دی مت کرنی پُٹھی، پُٹھی کھل دینی لہائیا۔

جگت جہانوں کھج کوڑ کڑیاریے جڑ جانی پٹی، اکھڑی پھیر نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ
 لگایا۔ مایا کہے میں نعرہ لاؤنا حق، حقیقت دیکھ وکھایا۔ جگت جہان لینا تک، تقویٰ رکھنا دُھر در گاہیا۔ میتوں پہلوں لہندی چڑھدی دِشا پینا شک،
 شکوے سب دے دیکھ وکھایا۔ میں جگت وکار دی سب دے نتھ پاؤنی نک، کھچاں واہو داہیا۔ پھڑ اٹھاواں بوڑے کک، کاکے اپنے لواں جگایا۔ محمد
 نال میرا وعدہ پک، پگی پچھے لئی پکایا۔ ہن کھیل ویکھاں یک، یک دا حکم مناں چائیں چانیا۔ اک دُوجے ولّ دوہاں نوں دیواں دھک، دھکا لاواں تھاواں
 تھانیا۔ جنہاں دا پردہ سکے کوئی نہ ڈھک، اوڈھن سپس نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دانام ندھانا اکو رہی رٹ، رٹا پاوے تھاواں تھانیا۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں روپلا رام دے گرہ *

مایا کہے میں بول کے دشاں سچ، ست ست دیاں جنایا۔ میرے صاحب نے رچنا لئی رچ، رچ رچ اپنی کھیل کھلایا۔ لکھ چوراہی بھانڈے بنا کے
 کچ، گرہ گرہ اپنا رنگ رنگایا۔ میں دو جہاناں رہی رچ، پڑیاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں بھجاں واہو داہیا۔ میں ترے گن روپ ہو کے رہی مچ، اگنی اگنی
 اگنی تپایا۔ میتھوں سکے کوئی نہ بچ، سر میرا حکم ورتایا۔ میری سب توں دکھری رٹ، جگ نیز دیکھن کوئے نہ پانیا۔ میں جگ جگ اُلٹی کراں مت،
 مایا متا وچ سرشٹ سبایا۔ میں رہن نہ دیواں کسے پت، سپس تاج نہ کوئے سہایا۔ میں جگ چو کڑی چکاں ات، چاروں گنٹ ویکھاں چائیں چانیا۔ کسے
 دا دھیرج رہن دیواں نہ بیت، ست سنتو کھ وچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا رنگ رنگایا۔ مایا کہے
 میرا کھیل انوکھا، جگ جگ دکھری کار کمایا۔ میں نت نوت سب دے نال کردی دھوکھا، بھيو ابھید نہ کسے سمجھایا۔ میرا شاستراں توں باہر پوتھا،
 اکھراں وچ نہ کوئے لکھایا۔ میرا آد جگاد اپنا موقع، جس وچ مکمل اپنا کھیل کھلایا۔ میتوں یاد آؤندا کھجگ انتم گوہند والا ڈھونکا، ڈھنیا ڈھائی کرماں باون

دئے منائیا۔ میرے اندروں کدے نہ نکلے ہوگا، ہائے اُف نہ کدے منائیا۔ میری جگ جگ چلدی نوکا، نیا جگت جہان پھرائیا۔ میرا گیت سارے گاؤں واہو واہو کا، واہ واہ میری بے پرواہیا۔ میں پتراں ناتا تڑواں پتا ماؤں کا، ساچا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ میرا لہنا دینا جگ جگ داؤ کا، دعوی دار نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا لیکھا اچھل اچھل والے داؤ کا، ول چھل اپنی کھیل کھلائیا۔ میرا لہنا دینا انتر شوہ دریاؤ کا، شاہ سلطاناں دیاں رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائوں کا، تھان تھنتر ویکھ دکھائیا۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت نو سیمی کیمپ ضلع جموں جھنڈو رام دے گرہ * *

مایا کہے میں آد جگادی اگم اپاری، اپر پیر دتی وڈیائیا۔ میری پُرکھ اکالے پیج سواری، سوار تھ پر ماتھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ میرا جگ جگ سنگر شبد صلاحکاری، مشورہ اِکونال رکھائیا۔ جو میری بنھے دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے اپنا کھیل دکھائیا۔ میں چاروں گنٹ پھیراں بہاری، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میں کوئی تتاں والی نہیں ناری، جگت روپ نہ کوئے درسائیا۔ میں کسے دے در بناں نہ کدے پنہاری، در در سیو نہ کوئے کمائیا۔ میں سدا چلدی پھردی دیوہاڑی، دوس رین اپنا پندھ مکائیا۔ میں لچپت رہن دیواں نہ کسے داہڑی، تاجاں والے خاک ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سوامی وڈ وڈیائیا۔ مایا کہے میرا جگت نہیں کوئی خاوند، خصم نظر کوئی نہ آئیا۔ میں کسے دے حکم وچ نہیں پابند، بندھن وچ نہ کوئے بندھائیا۔ میری رچنا سورہ چند، منڈل منڈپ سو بھاپائیا۔ میرا کھیل کوٹ برہمنڈ، آکاش پاتالاں رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا جیرج انڈ، اُتجھ سیتج کراں گڑمائیا۔ میرا لیکھا کسے نہ کیتا بند، بندگی والے میرا لیکھ نہ کوئے جنائیا۔ میں سب دے دوارے جاواں لنگھ، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ میرا کایا مندر اندر اک پنگ، جس دا پاوا چول نظر کسے نہ آئیا۔ جس دے اُتے میں اپنی آشنا دتی ٹنگ، سچ نال کائیا۔ میرے کول انوکھا ڈھنگ، دکھری اپنی کھیل کھلائیا۔ کسے دے اندر پین نہ دیواں ٹھنڈ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ سارے موہ ممتا وچ میری منگن منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میں اشارہ

دیواں وکارے پنج، پنچم پنچاں نال اٹھایا۔ میں ہتھ نہ آئی قارو گنج، خالی ہتھ روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سنگر صاحب سورا سرنگ، آپ لگائے اپنے انگ، انگیکار اک اکھوایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سینئی کیمپ ضلع جموں چن پرکاش دے گرہ *

مایا کہے میتوں آوندی خوشیاں والی ہاسی، ہنسمگھ ہو کے دیاں دکھایا۔ میں موسیٰ چاڑھیا پھاسی، بن رسیاں رتے گل چھہایا۔ میں عیسیٰ صلیب دی دتی داسی، ست رنگاں رنگ رنگایا۔ محمد نوں ہندسہ دس کے ست سو چھپاسی، ست اٹھ چھ اکیاں رنگ رنگایا۔ پھیر ملی شکر جاکیلاشی، کلا اپنی دتی دکھایا۔ پھیر صدی چودھویں دسی راسی، اپنا رستہ گئی بدلایا۔ دین دنی دکھائی اداسی، سکھ وچ نہ کوئے سمایا۔ پھیر میتوں آگئی کھانسی، زور زور نال اپنی آواز اٹھایا۔ اوہ دیکھ کھیل پڑکھ ابناشی، کی اپنی کار کماپا۔ جس کھجگ اتم میٹنے مدراماسی، مسلے سب دے حل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کراپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تن وجوداں بدل دیوے پوشاکی، بستر جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سینئی کیمپ ضلع جموں بیلو رام دے گرہ *

مایا کہے میں وڈی چودھرائی، چوداں لوکاں چوداں طبقاں دیکھ دکھایا۔ میں چارکٹ دی سنگھڑ سنجی سوانی، بدھ مت توں پرے میری پڑھایا۔ میں دیکھاں نو ست چارے کھانی، چارے کنتاں دھیان لگایا۔ میں شبد سندیسے سناں چارے بانی، ڈھولیاں سولہیاں کر شنوایا۔ میں سمند ساگراں تگاں پانی، نیر نیراں دیکھ دکھایا۔ میں آتم پر ماتم جانا ہانی ہانی، گھر گھر اپنا دھیان لگایا۔ میں لکھ چوراسی تگاں چوپرائی، پر م پڑکھ دتی مان وڈیایا۔ میں جگ

جگ ست دھرم دی تکاں نشانی، نشانے دیکھاں چائیں چانیا۔ میں سب دی دیکھنہار ویرانی، ویری گھر گھر کھوج کھوجا گیا۔ میں سب نوں دستاں جوہ بیگانی، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ میری کھیل سب توں دکھری شرع شیطانی، شاعری وچ کوئے نہ گایا۔ میرا کھیل خصم خصمانی، کھیل کھلاواں ہر گھٹ تھانیا۔ میری بدھی نہ ہوئی نادانی، مورکھ مت نہ کوئے رکھایا۔ میں جگ جگ سب نوں کراں پریشانی، پشچاپ دیاں جنایا۔ میں جیواں جنتاں رڑکاں نال مدھانی، نیترا اپنے ہتھ اٹھایا۔ میں چھاچھ ورولاں وچوں پانی، پاربرہم دتی وڈیایا۔ میرا اکو ایشٹ اکو دھیانی، اکو دیو مورت نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری منزل کرے آسانی، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں پریم چند دے گرہ *

مایا کہے میرا بڑا مزاج، مزاجن ہو کے پھراں چائیں چانیا۔ میرا سب توں وڈا راج، رعیت اپنا حکم ورتایا۔ میرا سب توں دکھرا تاج، تخت نو اسی سیس نہ کوئے لکایا۔ میرا جگ چوکڑی چلدار ہے جہاز، چاروں گنٹ بچھے واہو داہیا۔ میرا سب توں دکھرا سماج، جس دی شرع نظر کوئے نہ آئی۔ میں سدا سدا سد اپنی سا جنتا لوں سا ج، سچ سمگری نال رکھایا۔ میرے اُتے کرپا کری گرو مہاراج، مہربان دتی مان وڈیایا۔ سدا شبد اگمی مارے آواز، بنا رسنا دئے سنا یا۔ کلجگ انت جس نے رچنا تیرا کاج، کرتا پڑکھ دھر در گاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ دکھایا۔ مایا کہے میں بڑی گبھیہر، گہر گور دتی وڈیایا۔ میرا سب توں دکھرا بستر چیر، بھوشن دیکھن کوئے نہ آئی۔ میری اعلیٰ ادنیاں توں باہر تصویر، تصور کر نہ کوئے سمجھایا۔ میرا سب توں دکھرا زنجیر، جگ جگ شرع والیاں بندھن پانیا۔ میری سب توں انوکھی شمشیر، نکھی دھار نال وڈیایا۔ میری سب توں دکھری لکیر، جس دی حد پار نہ کوئے کرایا۔ میں توں جھکدے پیر فقیر، جو فقرے ڈھولے گایا۔ میں سب دی بدل دیواں ضمیر، زمیں زماں کھوج کھوجا گیا۔ میں کھیل جانا پچے خوار شیر، دودھی دندی دھیان لگایا۔ میری سدا سد دکھری تدبیر، طریقہ ہتھ کسے نہ آئی۔ میں لیکھا جانا غریب

امیر، راؤ رنگاں دھیان لگایا۔ میرا مالک خالق گنی گبیر، ہر کرتا دے وڈیایا۔ میں سدا سدا سدا دین دنی بدل دیواں تقدیر، تئبر اپنا نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں دیونہارا دھیر، دھیرج دھرم دھار جنایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں گیان چند دے گرہ *

مایا کہے میرا جگت پسارا، پسر پساری دتی وڈیایا۔ میں من کے اُس دا اشارہ، سیوا کراں چائیں چائیا۔ اکو اک تک سہارا، سپس قداماں قدم جھکایا۔ نو نو کراں نمسکارا، ڈنڈاوت وچ اپنا آپ مٹایا۔ جو آد پڑکھ ایکنکارا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جس نے شروع وچ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سنایا جیکارا، وشن برہما شو نال ملایا۔ اوس ویلے نہ کوئی گرو نہ کوئی اوتارا، پیغمبر نظر کوئے نہ آئی۔ نہ لکھ چوڑا سی کوئی پسارا، خالی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پکارا، اکھر اکھراں جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ نہ کوئی سمند ساگرا نہ اُجاڑ پہاڑا، ٹلا نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی نو کھنڈ ست دیپ اکھاڑا، نہ کوئی حصیاں ونڈ ونڈایا۔ نہ کوئی لاڑی نہ کوئی لاڑا، جگت ناتا نہ کوئے جڑایا۔ کرپا کیتی میرے نرنکارا، نرویر دتی وڈیایا۔ میتوں بخش کے چرن سہارا، چرنودک جام پیایا۔ تھم سندیہ سنایا اگم اپارا، الکھ اگوچر دتا جنایا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل ہووے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ توں ویکھنہارا رنگ میرا نرنکارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چو بیسا جگدیشا ہر کل کلکی اوتارا، جن بھگتاں دے سہارا، جنم جنم دے وچھڑے میل ملائے سچ سبھایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں ہر بنس سنگھ ڈر دے نوٹ *

مایا کہے میں بڑی پاک پوت، پتت ادھارن دتی وڈیائیا۔ میں کھیل کھیلاں نت نوٹ، نت نت اپنا ویس وٹایا۔ میں دساں ہر گھٹ چت، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ میرا لکھ پوراسی مت، سجن سرب اکھوایا۔ میں لو بھیاں لالچیاں کراں ہت، کامیاں اپنی کامنا وچ پھسایا۔ میرا لیکھا کوئی نہ سکے لکھ، لکھن توں باہر میری وڈیائیا۔ میری سکھیا سارے لین سکھ، جنہاں نوں لو بھ لالچ دی پٹی دیاں پڑھایا۔ میں اندر وڈ کے ماراں کھچ، ہلونا دینا چائیں چائیا۔ میرا وسیرا امیراں غریباں وچ، وچلا بھیو دیاں گھلایا۔ میں جگ جگ سب نوں لواں جت، ہار وچ کدے نہ آیا۔ وڈیائی دیوے میرا پریشور پت، پاربرہم پر بھ ہوئے سہایا۔ میری گر اوتار پینمبراں ہووے سہنجنی تھت، وار گھڑی پل وجدی رہے ودھایا۔ میں کھیل کھلایا سل پاہن پتھر اٹ، پوجا جگت والی بنایا۔ کسے دا منو آجائے نہ ٹک، ایہہ میری بے پرواہیا۔ گھر گھر ابلے رت، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ پُرکھ اکالا وسے کسے نہ چت، چت ٹھگوری نہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پورن کرے اچھ، نراچھت اپنی دیا کمایا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں رام چند دے گرہ *

مایا کہے میرا کھیل اچھل اچھلا، ول چھلدھاری دیاں سمجھایا۔ میرا روپ سروپ اک اکلّا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ میرا جگت جہان محلہ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا زمیں اسماناں ہیٹھ کوئی نہ تھلا، جل تھل مہینل اپنا کھیل کھلایا۔ میں جگ چوکڑی پھڑایا کسے نہ پلا، پلک وچ اپنا حکم ورتایا۔ میرا سدا سدا ہندا رہیا ہلا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ نت نوٹ میرا دپیک دھرنی دھرت دھول دھول اُتے بلا، چاروں گنٹ گنٹ رُشائیا۔ میں توں رحمت کیتی نور الہی اللہ، عالمین دتی وڈیائیا۔ ڈر بھو دے کوئی نہ میری کھلا، خالق خلق رہیا جنایا۔ میرا نو ست پیار دا چڑھن والا دلا، چاروں گنٹ لئے

انگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاہیا۔ مایا کہے میرا اگم اگمٹرا بھیکھا، بھیکھا دھاری دیوے مان وڈیایا۔ میری سمجھے کوئی نہ ریکھا، رکھی مُنی ییٹھن سپس نوایا۔ میرا جگ جگ وکھرا لیکھا، لیکھک لکھ نہ کوئے سمجھایا۔ میں سب نوں دیواں سندیسہ، سچ سچ سمجھایا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے نر نریشا، نر نرائن نور الاہیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، جن مرن وچ کدے نہ آیا۔ اوس دا کھیل دیس بدیسا، دو جہاناں ڈگگایا۔ اوس دی نہ داہری مچھ نہ دے کیسا، نور نورانہ ڈگگایا۔ اوہ ویکھے ٹلے تھل اسگاہ ریتا، جنگل جوہاں کھوج کھوجایا۔ سمند ساگراں پاوے بھیتا، جل جل اپنا پردہ لاہیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو آں مٹیا نیتا، نرگن نر ویر اپنا روپ بدلایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دارکھے چیتا، چیتن ہو کے ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں کرے پتا، ہتکاری دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبدی دھار نر نریشا، نر ہر اک اکھوایا۔

* ۲۲ مگھر شہنشاہی سمت نو سیدی کیمپ ضلع جموں چنو دیوی دے گرہ *

مایا کہے میں بہہ بدھ روپی، روپ انوپ میری وڈیایا۔ میرا لیکھا ست سرُپی، ست ستوادی ونڈ ونڈایا۔ میرا شہنشاہ شاہو بھوپی، سلطان دُھر درگاہیا۔ میرا لیکھا چارے کوٹی، بھجاں واہو داہیا۔ میں دو جہان پنگھوڑا رہی جھوٹی، پڑیاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں ہلارا اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی بے پرواہیا۔ مایا کہے میں سدا رہندی چپ، مکھ پنجن نہ کوئے سنایا۔ کلجگ انت ویکھاں اندھیرا گھپ، نو ست نین اٹھایا۔ ست دھرم دا دے کوئی نہ ست، اپرادھی ہوئے لوکایا۔ لیکھا جانا ابناشی اچت، کی چیتن اپنا تھکم ورتایا۔ کس بدھ کوڑ گڑیاری مولے رت، پھل پھل جوٹھ جھوٹھ نال ملایا۔ میں ویکھ کے ہوواں خوش، خوشیاں دے ڈھولے گایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اپنا رووے دُکھ، دُکھی ہو کے دے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہایا۔ مایا کہے میں گھوں کدے نہ بولی،

انبولت دتی وڈیاںیا۔ میری آشا میری ڈھولی، جگت جہان کرے رُشناںیا۔ میری ترسنا میری گولی، جگ جگ سیو کمائیا۔ میری منسا میری ہولی، لال رنگ دے چڑھائیا۔ میری خواہش بنے تولی، لکھ چوڑاسی تول تُلانیا۔ میری کلپنا ہووے ڈولی، جیواں جتناں وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در مانگت منگ منگانیا۔ مایا کہے میں گھوں کچھ نہ کہندی، کہن نہ کچھ جنانیا۔ میں مندر کسے نہ بہندی، آسن جگت نہ کوئے وچھانیا۔ میری کلا ہووے نہ ڈھندی، چاروں گنٹ لواں انگڑانیا۔ میں کھیل کھیلنا صدی چوڑھویں دشا لہندی، لہنے دینے محمد پور کرائیا۔ اپنی ہتھیں لاکے مہندی، سگن جگت دھار رکھانیا۔ قیامت دی دھار ویکھاں وہندی، شامت دین دُنی سمجھانیا۔ اُمت اک دُوبے نال کھندی، خواہ مخواہ دیاں ٹکرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھانا آد جگاد جگ چوڑی سہندی، بھانے اندر بھاولی جگت جگت ورتانیا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سینی کلاں سو بھانگہ دے گرہ ضلع جموں * *

مایا کہے میں شبد گرو دی چیلی، جو چلے تیر کمان اک رکھانیا۔ آد جگاد جگ چوڑی ساچا بیلی، بیلے جنگلاں جوہاں اُجاڑ پہاڑاں ہوئے سہانیا۔ جو سبج تریتا دواپر کجگ میل رہیا میلی، مل مل اپنا رنگ رنگانیا۔ میتوں کدے ہون نہ دیوے ویہلی، سیوا وچوں سیوا دے سمجھانیا۔ جس میری بن نہیں دتی اور کوئی سہیلی، ساجن رنگ نہ کوئے دکھانیا۔ میں وسال دھام نویلی، بن چھپر چھن ڈیرہ لائیا۔ میں سدا رہاں اکیلی، اکل کل دھاری اوٹ تکانیا۔ میں جو بن ورتی البیلی، سوہنا روپ رکھانیا۔ میری کھیل وشن برہما شو کھیلی، اوتار پیغمبر گر اپنی خوشی بنانیا۔ میں شاہ سلطاناں گھلاں جیلی، لکھ چوڑاسی رائے دھرم ہتھ پھڑانیا۔ کسے دی قیمت رہن نہ دیواں پیسا دھیلی، بن ٹکیاں دیاں وکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا رنگ دکھانیا۔ مایا کہے میرا وسے اک محلا، محفل اور نہ کوئے لگانیا۔ میرا ست سرُپ اکلا، بیٹھا سو بھاپانیا۔ جس دانہ اُپر نہ تھلا، مدھ نظر کسے

نہ آئی۔ جتھے وقت نہ گھڑی نہ پلا، دوس رین گنت نہ کوئے گننا۔ میرا دھام سدا اٹلا، اچل سو بھا پائی۔ جو باہر جلا تھلا، اسگاہاں نظر کوئے نہ آئی۔
 میں سچ سندیسہ جگ جگ سب نوں گھلا، سنیہڑا دیواں تھاوں تھانیا۔ صدی چوڑھویں اتنم میرا لیکھناں رانی اللہ، الہ بے پرواہ دئے وڈیائی۔ میں امام
 اماما شاہ سلطان دا در ملا، در ٹھانڈے سیس نوئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر پردہ آپ اٹھائی۔ مایا کہے میں
 کدی نہ پواں سوچی، سوچ وچ کدے نہ آئی۔ میں جگت ترسنا کدے نہ لوچی، لوچن نین نہ کوئے گھلایا۔ میتوں اک گل یاد آوندی روداس چمارے
 والی موچی، جو بن اکھراں گیا سمجھائی۔ کلج انت توں سنا اک سلوکی، سوہلا ڈھر در گاہیا۔ جس نوں واپن چوڑاں لوکی، چوڑاں طبق اکھ اٹھائی۔ اُس
 نوں سکے کوئی نہ روکی، رکاوت وچ کدے نہ آئی۔ جس نوں لبھدے کوٹن کوئی، اوہ داتا بے پرواہیا۔ اُس دی کھیل اگمی چھوٹی، لکھ چوڑاں نال کھلایا۔
 دین دُنیا ہووے بوٹی بوٹی، دھرم دارنگ نہ کوئے رنگائی۔ سب دی خالی کرے لُٹیا لوٹی، امرت جل نہ کوئے بھرائیا۔ شاہ سلطاناں مت ہووے ہو چھی،
 دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کوڑ گُریار نال سب نوں کراں دوشی، نردوشی اپنا تھم ورتائی۔ میں کھیل ویکھاں بن خاموشی، کھ پنن نہ کوئے سنا۔
 چاروں گنت اکو پرکھ اکال دی جگے جوتی، جوتی جاتا نظری آئی۔ آتم دھار جس دا گوتی، پر ماتم اپنا بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ درشٹ اٹھائے سوتی، آلس نندرا وچ سویا رہن کوئے نہ پائی۔

* ۲۲ گھڑ شہنشاہی سمت نو سینی کلاں ایشر داس دے گرہ ضلع جموں *

مایا کہے میں سدا سدا بڑی چٹک، چٹک وچ رکھاں لوکائی۔ سرشٹی ترسنا وچ رہی بھٹک، بھٹکنا وچ بھٹکائی۔ میرا کھیل پار اٹک، اٹک اٹک کے
 دیاں جنا۔ ڈھر دے تھم دا چڑھنا کٹک، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ میں ہلونا دینا افریدی کھٹک، ستیاں لوواں اٹھائی۔ لہنا پورا کرنا بل والا بلکھ، اپنی کار
 بھگتائی۔ شاہ افغانا ہووے تلخ، تلخی وچ دھائی۔ پھیر آگے جگاواں اکھ، عربیاں لوواں اٹھائی۔ پھیر مات لوک ہو پرکھ، موسیٰ عیسیٰ دیاں جگائی۔ پھیر کھیل

کر کے دکھ دکھ، دو دھڑ دیاں کرائیا۔ پھیر سب دے ساڑ کے ککھ، اگنی اگت جلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ہوئے آپ سہائیآ۔ مایا کہے میں آد جگاد شوقین، اپنا رُپ آپ پر گتائیآ۔ میرا اک دے اُتے یقین، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیآ۔ میرا مارگ جگت مہین، جگ نیز نظر کسے نہ آئیآ۔ میں جگ جگ کراں ترمیم، ادلی بدلی دیکھاں خلق خُدائیآ۔ میری ہون والی تقسیم، سوہنی ونڈ ونڈائیآ۔ میں لیکھے لاونا ڈنڈا میم، نُقطہ نوُن نال ملائیآ۔ میں ہونا نہیں کسے ادھین، سپس نہ کسے جھکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرا لیکھا جانے جگ جگا پراچین، پُراتن لہنا اپنے نال رکھائیآ۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سبھی کلا ضلع جموں چھمن سنگھ دے گرہ باہر ویہڑے وچ *

مایا کہے جن بھگتو پیندیاں راساں، رستے دو جہان سو بھا پائیآ۔ سب دیاں پوریاں ہوون آساں، ترسنا نال ملائیآ۔ دھرنی اُتے میٹوں دس دیاں لاشاں، کچھی چرناں نال ٹھکرائیا۔ کی میں کھول کے دشاں خلاصہ، کھلی مینڈھی سپس دہائیآ۔ نوست دے اُداسا، چار گنت دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میرا محبوب بدلن والا پاسا، سار پاشا اپنی کھیل کھلائیآ۔ میٹوں ویکھ ویکھ خوشیاں دا آوے ہاسا، ہس ہس خوشی بنائیآ۔ میں کھیل تگاں اوس پُرکھ ابناشا، جو کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو جن بھگتاں دیون آیا بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ مایا کہے میں ہر جن ویکھے نچدے، سچھنڈ ساچے نظری آئیآ۔ کی ہویا جے جگت کایا مائی بھانڈے کچ دے، تتوت نال وڈیائیآ۔ اوہ آتم پر ماتم رُپ پر بھو سچ دے، سچ سچ نال ملائیآ۔ اوہ اُس گھرانے وسدے، جتھے وسے بے پرواہیا۔ جتھے اشارے نہیں کسے اکھ دے، سینت جگت نہ کوئے سمجھائیآ۔ سد درشن ہون پر تکھ دے، ستمگھ سو بھا پائیآ۔ جس دے ڈیرے نہیں کوئی دکھ دے، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جدوں چاہے جن بھگتاں سر اُتے ہتھ رکھ دے، رکھنہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیآ۔ مایا کہے میں ویکھے ہر جن تردے، ہر کرتا آپ ترائیآ۔ جو اک وار بن گئے اس

دے بردے، بندیخانیوں دے کڈھائیا۔ جنہاں لہندیوں جانا چڑھدے، چڑھدی دشا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گڑھ توڑ ہنکاری مڑھ دے، مڑھی گوراں پھول پھولائیا۔ رسنا جہوا جیواں جتناں ڈھولے ویکھے پڑھدے، کی اکھراں نال پترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مارگ اک رکھائیا۔ مایا کہے جن بھگتو تہاڈی آسا پُنی، پورن سنگر دے درڑائیا۔ تہاڈا مالک کل کُنی، کائنات دارہر اک اکھوائیا۔ جس نے لکھ پوراسی کٹنی جوئی، رائے دھرم دا پھند کٹائیا۔ اوہ سب توں وڈا قانونی، قاعدہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ تہاڈا میٹ کے پیار باروئی، انتر اپنی لو لگائیا۔ تسیں بچے جگت معصومی، بالے نئے گود اٹھائیا۔ ایہتھے اتھے دو جہاناں تہاڈے مستک رہیا جوئی، چرن کول دھوڑ مستک دے رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے لہنے دینے آپے رہیا و صوئی، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۲ گھر شہنشاہی سمت نو سیدی کلاں ضلع جموں لچھمن سنگھ دے گرہ رات نوں * ۱۵۶.

مایا کہے میں دین دُنیا کیتی لو بھی، لو بھ لالچ وچ ہلکائیا۔ دُرمت میل دھوئی کوئی نہ دھوبی، پاپاں داغ نہ کوئے مٹائیا۔ ہوئے میٹے کوئی نہ روگی، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ پر بھو دا میل نہ ہوئے سنجوگی، وچھڑیاں سنگ نہ کوئے رلائییا۔ دھرم دارہن دتا نہیں کوئی جوگی، جگیشراں چلے نہ کوئے پترائیا۔ سب دی بدھی ہوئی کو جھی، بیسی نظر کوئے نہ آئییا۔ جگت وشنا سرشٹی ہوئی بھوگی، بھسمر رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ مایا کہے میں گھر گھر پائیاں ونڈاں، ونڈی خلق خدائیا۔ میں ممتا دیاں بدھیاں پنڈاں، جگت جہان سپس لکائیا۔ کوڑ گڑیاں دیاں وکھائیاں گنڈھاں، چاروں گنٹ نین تکائیا۔ نالے کھیل دسیا کھجگ انتم کنڈھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ مایا کہے میرا کھیل اک اپارا، اپر اپار دیاں جنائیا۔ میرا دین دُنی لاکارا، کوک کوک سنائیا۔ سب دا دسے انت کنارہ، جگت جہان پنڈھ مکائیا۔ جو سب نوں دیندا گیا لارا، اشارے سینتاں نال درڑائیا۔ اوہ آگیا چو بیسا اوتارا، اوتری اپنا رُپ بدلایا۔ رُپ رنگ

رکھ نہ دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری بیٹھے سیس نوایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا اپنی دھاروں ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جس دا حکم سندیسہ ملنا پھیر دوبارہ، دوہری دھار پرگٹائیا۔ جھگڑا چھیڑے وچوں قاہرہ، قہر غازیاں لئے اٹھائیا۔ مایا کہے کوئی رہے نہ دُنیا دار باہرا، سب نوں دیاں سنائیا۔ میرا خوشیاں والا مُشاعرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سچ آپ درڑائیا۔ مایا کہے میں نگاہ ماراں جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے میرا کملاپاتی، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جس دی سارے منگدے بوند سوانتی، امرت رس دھیان لگائیا۔ اوہ کس بدھ میٹے کلجگ اندھیری راتی، رُتڑی اپنے حکم ورتائیا۔ مینٹوں صدی چوڑھویں مُشکل دسدی گھائی، منزل پندھ اپنی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ چار یاری ہتھ ماردی اُتے چھاتی، چھتر دھاری نظر کوئے نہ آئیا۔ سارے ویکھن آپو اپنی ذاتی، پیغمبر اوتار اکھ اٹھائیا۔ اسیں صدی چوڑھویں ویہویں صدی دے سارے الاٹی، ڈھیے دا پندھ سمجھ کوئے نہ رائیا۔ وید ویاس ویکھے بہہ کے اُتے کھٹیا کھائی، براہمن گوڑے ول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک پرگٹائیا۔ مایا کہے میں جگ جگ وچھٹی، وچھڑی نظر کوئے نہ آئیا۔ میں اوس پر بھو دی لاڈلی منی، جو مُن سُن توں باہر ڈیرہ لائیا۔ میرے سیس اوڈھن دے کوئے نہ چُٹی، پردہ سکے نہ کوئے دکھائیا۔ میرا لیکھا جانے نہ کوئے گن گنی، ودیا وچ نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ مایا کہے مینٹوں آیا حکم نرنکاری، نرویر دیاں سنائیا۔ توں ہو جا خبرداری، اپنی لے انگڑائیا۔ تیری ویکھنی ہوشیاری، ہوش سمبھل کے سمبل والے سیس نوایا۔ توں پھرنا جگت ونڈ توں باہری، بھجنا واہو داہیا۔ ستاں دپیاں دینا ہلاری، ہلُونیاں نال اٹھائیا۔ اگلے سال تیری کھیل ہونی نیاری، نرگن نرویر رہیا جنائیا۔ رُسا چپنا ہلُونے داہڑی، ہلاریاں نال اٹھائیا۔ سب دے پھرنا بچھے اگاڑی، بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ مایا کہے پر بھو مینٹوں سچ دا دس طریقہ، ست سچ درڑائیا۔ تیرا کھیل نیکن نیکا، نرویر تیری وڈ وڈائیا۔ میں ویکھاں جگت شریکا، شرع والے دیاں اٹھائیا۔ میرا دل کردا سب توں پہلوں ہلونا دیواں امریکہ، امر تیرا حکم ورتائیا۔ توں مالک جیو جی کا، تیرا لیکھا خلق خدائیا۔ توں سوامی ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ مایا کہے میں کھلڑے کر لاں کیس، اپنا ویس وٹائیا۔ جاواں مسیح والے دیس، مسلہ اپنا حل کرائیا۔ جو اشارہ دے کے گیا دس دسمیش، وہ دشا دیاں درڑائیا۔ چاروں گنٹ ہونا کلیش، کلکاتی آپ کرائیا۔ جو سندیسہ دیوے سہنسر گھ شیش، دو سہنسر جہوانال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا آپ لکھائیا۔ مایا کہے میرا رُوپ بگ پڑا، جگت لواں بھرمائیا۔ میرا ارادہ آد جگاد پکڑا، نہ سکے کوئے بدلایا۔ میں پھراں جنگل جوہاں وچ رگڑا، ٹلے پرتاں پنڈھ مُکائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے کوڑ گڑیار دا تھڑا، دو دھڑ تولاں خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک کھیل کھلایا۔ مایا کہے میں کھیل کراں شتابی، ست سچ سنایا۔ میرا متر پیارا احبابی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جتھے نہ سوال نہ کوئے جوابی، حکم حکم وچوں درڑائیا۔ میں اُس نوں کرنا راضی، جو رازق رزق رحیم نور الاہیا۔ جس دا آسو اگماتا جی، دو جہان رہیا دوڑائیا۔ اوہ میٹوں مارے آوازی، سنی رہیا اٹھائیا۔ چاروں گنٹ کری خرابی، کھوٹے کھرے ویکھ وکھائیا۔ نال ستار جنائے ربانی، جو اگلی رہیا سنایا۔ لہنا پورا کرنا نانک والا بغدادی، بغلگیر رہن کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی دی ویکھنی سرب آبادی، تن عرب سٹھ کروڑ ہزاراں والی گنتی نال ملائیا۔ نی توں بنیں نہ سکتے کلمیئے پنجابی، پنجاں دریاواں وچ بہہ کے اپنا جھٹ لنگھائیا۔ توں پھرناں نال مزاجی، نو کھنڈ پر تھی بھجنا واہو داہیا۔ سکتے لا نہ بہیں سادھی، سُن وچ نہ رُوپ جنائیا۔ دوس رین رہنا جاگی، آلس نندرا دُور کرائیا۔ توں کھج جیو ویکھنے کاگی، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ مایا کہے میٹوں حکم آیا بے خبری، خبر دیاں جنائیا۔ میرے اندر آئی بے صبری، صبور ی رہن کوئے نہ پائیا۔ میرے پر بھو دا حکم ورتنا جبری، جابراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جیہڑی اُس دی ہوئی بے قدری، قدر اپنا لئے کرائیا۔ جس دین دُنی کرنی پدھری، ویکھنہارا تھاواں تھانیا۔ اوہ کھیل کھلاون والا غدری، گداگر کرے لوکائیا۔ میں رہنا نہیں اڈری، اوسے نوں سپس جھکائیا۔ جو مہر کرے ندر ندری، نظر نہال کرائیا۔ میری آشنا نسا پوری کرے سدھری، ترسنا لیکھے وچ رکھائیا۔ انت اخیر بنے عدلی، انصاف اک درڑائیا۔ کوڑ سچ دی کرے بدلی، بدلا دئے چکائیا۔ اپنی رت وکھاوے رنگی، رنگت اک چڑھائیا۔ میں اوسے دی بھکھارن و نجانر کو جھی کملی، جو کول

نہیں اکھوایا۔ جس نے حکم دتا تیاری جنگ لئی، جنگل جوہاں لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، میری سیوالائی ورجھنڈ لئی، ورجھنڈی بھنڈی پاواں چائیں چانیا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت نو سینی کلاں ضلع جموں کلونت سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میری خوشی دھام دھوم دی، دھرنی دھول اُتے وڈیایا۔ میں سدا مستیاں دے وچ جھومدی، ہلارے جگت جہان رکھایا۔ میں پیاری
 بنی نہیں کسے سووم دی، شاہاں سنگ نہ کدے نبھایا۔ میں لٹیری نہیں کسے جھوم دی، جھگڑیاں وچ کدے نہ آئی۔ میری کھیل نہ معلوم دی، بھیو سکے
 کوئے نہ پائی۔ میری کرنی دسدی نال شاہ روم دی، روماں دے ہلایا۔ میں ونجارن الاورت بھوم دی، بھومی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری کھیل کھلائے اک اصول دی، اصل اپنی کار بھگتایا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت نو سینی کلاں ضلع جموں سرجیت سنگھ دے گرہ *

مایا کہے میں چاروں گنت پاواں دھال، نچاں ٹپاں چائیں چانیا۔ میرا لیکھا کھنڈ کیتمال، ہرن رمی نال رلائی۔ کن پڑکھ دی کراں بھال، پردہ
 پردیاں وچوں چکائی۔ میری سمجھے کوئے نہ چال، چال نرائی اپنی آپ پرگٹائی۔ میری جھلے کوئے نہ جھال، شاہ سلطاناں خاک ملائی۔ میں گھر گھر گنی دینی
 بال، بالوریت دینی تپائی۔ کسے دی کرے نہ کوئی سنبھال، سمبل دامالک حکم سنائی۔ میں جھگڑے تکتے شاہ کنگال، راؤ رنگاں ویکھ وکھایا۔ میں دھرم
 دا رہن دینا نہیں کوئی دلال، وچولا نظر کوئے نہ آئی۔ میرا لیکھا ہووے بے مثال، مسل پچھلی سارے جان بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پھل لگاوے میرے ڈال، پھل خوشیاں والے مہکایا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت نو سیدی کلاں ضلع جموں وزیرو دے گرہ * *

مایا کہے میں دھرم نال دھرم لگاواں ٹکڑ، دھرم دھرم نال جنائیا۔ میں شریںیاں ونڈاں گڑ شکر، شرع محمد والی نال ملانیا۔ میں چاروں گنٹ مارنا چکر، چکرورتی ہو کے بھجیاں واہو داہیا۔ میں جگت اٹھاؤنے فقر، فقرے اندروں دینے بدلانیا۔ سارے کوڑ دے تولنے ٹکڑ، ڈنڈی اپنے ہتھ رکھانیا۔ صدی چوڑھویں لینے جکڑ، گنڈھ سکے نہ کوئے کھلایا۔ کسے دارہن نہیں دینا مکر، فرییاں کراں صفانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا ویکھے اپنے وچوں پتر، جس پترکا دا لیکھ نظر کسے نہ آنیا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت نو پنڈ گوکلے چک ضلع جموں سنت رام دے گرہ * *

مایا کہے میں کرن والی شتابی، جلدی جلدی کھیل کھلایا۔ میرا ہندا انت حسابی، انکڑے اکھراں بنا لگانیا۔ ہندسیاں والی نہیں کتابی، کتب خانیاں وچ نہ کدے ٹکانیا۔ میں اپنے صاحب نوں کراں راضی، جو رازق رزق رحیم اکھوانیا۔ میں شرع دے میٹنے قاضی، اجل نوں حکم دینا سنانیا۔ ہوئے دا رہے کوئے نہ غازی، غزل جناواں چائیں چانیا۔ میںوں پچھلا لیکھا یاد ماضی، جگ چوکڑی دھیان لگانیا۔ دھرنی اُتے قایم نہیں رہن دتی کسے دی اراضی، ملکیت حق نہ کوئے رکھانیا۔ سدا رہے کوئے نہ ماضی، ڈنڈاوتان والا نظر کوئے نہ آنیا۔ مذہباں دارہے کوئے نہ واعظی، واضح کر کے دیاں سنانیا۔ میرا صاحب اُلٹاؤن والا بازی، بازاں والا اپنے سنگ رکھانیا۔ کھجگ کوڑا رہنا نہیں پاجی، جو پزل کرے لوکانیا۔ میری اک آواز سُن کے سارے ہون راضی، سچ دیاں سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ مایا کہے میں ممتا دے وچ بھجیاں، نٹھاں واہو داہیا۔ گھر گھر دے وچ سجاں، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ جگت جگیا سوآں خون پی پی رجاں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ کسے لاؤن نہ دیواں پچا، فریب دیکھاں تھاواں تھانیا۔ میرے پیار وچ شاہ غریب ہووے بھجھا، پلو سکے نہ کوئے چھڈانیا۔ میرا ڈولا پھر کے سجا، سچی بانہہ رہی اٹھانیا۔ میں نو کھنڈ پر تھمی دیکھنی جگہ،

سٹاں دیپاں دھیان لگایا۔ میٹوں پر بھو دا نظر آوے آسو بگا، جو دو جہاناں بن قداماں قدم لگایا۔ میں سب دیاں دیکھنیاں کٹیاں لبان، لبریز ہوئے لوکایا۔ میں پھرنا بھار پتا، اڈی زمیں نہ کوئے چھہایا۔ چاروں گنت اُف ہائے سب نے کہنا رہا، بھڑی تیرا نام دُہایا۔ کسے نوں پئی پیئے نہ مدھا، رسنا رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شہنشاہ سورا سرہگ، سرہگ اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پریکی دیوی دے گرہ سیئی کلاں جموں *

مایا کہے میرا سب توں اتم کرم، پر م پُرکھ دتی مان وڈیایا۔ میرا جانے کوئی نہ جرم، جس والی دے کوئے نہ مایا۔ میرا دیکھے کوئی نہ برہم، روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آیا۔ میرا جگیا سوآں والا نہیں کوئی بھرم، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں پوجاں کسے نہ چرن، چرنو دک گھ نہ کوئے لگایا۔ میری سارے لیندے سرن، جگت جگیا سوآں سیس نوایا۔ میں ثابت رہن دینا نہیں کوئی دھرم، دھیرج دھیر نہ کوئے بندھایا۔ میں جھگڑے پاواں ماٹی چرم، چم درشتی سب دی دیاں بدلایا۔ میرا اندر باہر سب نوں ہووے بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ میرے پیارے شاہ سلطان لڑن، غریب نمائے روون مارن دھاہیا۔ میرے کارن گرنٹھی پنٹھی پاندھے پڑھن، ملا شیخ تسبیاں گل لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا رنگ رنگایا۔ مایا کہے میں سب نوں لگاں پیاری، پریتم سکاں نہ کسے بنایا۔ میں دیکھاں چار گنت دی یاری، نوست دھیان لگایا۔ میرے در دے درویش دین دنی درباری، شاہ سلطان سیس نوایا۔ میرا لیکھا لیکھ لکھن توں باہری، قلم شاہی نہ کوئے سمجھایا۔ میں کھنڈے کھڑکاواں کٹاری، کھڑگاں نال ملایا۔ میں و بچار کراں دُراچاری، دوہری اپنی کل ورتایا۔ بند ہوواں نہ کسے بھنڈاری، ورجھنڈی ویکھ وکھایا۔ میری سب توں وکھری ہوشیاری، ہوش سمجھ سب دی دیاں بھلایا۔ میں لیکھا جانا نرناری، نرنرائن دتی وڈیایا۔ میں کلجگ انتم پاواں ساری، صدی چوڈھویں ویکھ

دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کراواں ہاہاکاری، ہوئے ہنگتنا نال ملائیا۔ چاروں کٹ ہووے اندھیر غباری، سورہ ست نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی اک سکداری، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اکھوائیا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جالندھر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں جموں *

مایا کہے میں سدا چکرورتی، ورتمان دا لیکھا دیاں سمجھائیا۔ میں پھردی رہندی اُتے دھرتی، دھرتی اُتے پھیریاں پائیا۔ میرا جگ چوکڑی کھیل ہندا شرطی، شرطیہ پورا دیاں کرائیا۔ میں حکم مٹاں مالک عرشی، عرشی پریتم جو سنائیا۔ میں کھیل کھلاواں اُتے فرشی، مٹی خاکی رنگ رنگائیا۔ میری آوندی جاندی خوشیاں والی برسی، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ پرہو میری پوری کرنی حرصی، ہوس میری ویکھ دکھائیا۔ میرے اُتے کرے ترسی، رحمت سچ کمائیا۔ نرگن دھار دیوے درسی، نور جوت کر زشائیا۔ پھیر کراں میں اپنی مرضی، مریض تکاں جگت لوکائیا۔ میں ویکھاں چار جگ دے قرضی، تھاؤں تھائیں دھیان لگائیا۔ میرا کھیل ہووے اسپر جی، اچرج اپنی کھیل بنائیا۔ میں مالک ہوواں گھر گھر دی، گرہ گرہ اپنا آسن لائیا۔ میں دھار تکاں چوٹی جڑ دی، جڑ چیتن نال ملائیا۔ میں نوست اکو ڈھولا پھراں پڑھدی، بن پستکاں راگ الائیا۔ نالے سرشی ویکھاں سڑدی، اگنی تت تپائیا۔ میں ویکھاں دشا لہندی چڑھدی، چڑھدا لہندا اکھ اٹھائیا۔ میں ونجارن نرائن نر دی، نر ہر ساچی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست پُرکھ دا اکو لڑ پھڑدی، دوسراوٹ رہے نہ رائیا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پٹوں رام دے گرہ سیمی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میریاں گھر گھر جگن جوتاں، دپک گھرت نال سہائیا۔ میرے بستر سہنجے سوہون ہون سوتاں، آسن جگت وڈیائیا۔ میں پنا بدھی توں سوچاں، کی میرے وچ پترائیا۔ سارے کہندے ساڈیاں پوریاں کر دے لوچاں، ترسنا تیرے نال ملائیا۔ تیرے نال مانے مویاں، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں کس بدھ گھر گھر جا پہنچاں، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سب دے پورے کراں شوکا، شو قین کراں لوکائیا۔ میں ویکھاں چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقات چوڈاں توکاں، چوڈاں و دیا دھیان لگائیا۔ پھیر نگاہ ماراں گو بند والے ڈھونڈا، ڈھنیا ویکھ وکھائیا۔ پھیر کھجک جیو روپ ویکھاں کاؤں کا، کاگ وانگ گر لائیا۔ پھیر حکم سندیسہ سناں بے پرواہو کا، جو بے پرواہی وچ سائیا۔ پھیر ڈر رکھاں اگے بھاؤ کا، جو بھے اک سمجھائیا۔ پھیر لیکھاں تگاں شوہ دریاؤ کا، جو کھجک وھنا وھن وھائیا۔ پھیر لہنا ویکھاں دھر کی ناؤ کا، جو نیا نام ندھان نظری آئیا۔ پھیر راہ تگاں تھل اسگا ہو کا، جل تھل مہینل بھجاں واہو داہیا۔ پھیر لہنا دینا تگاں دھر دے شاہو کا، کی لیکھا رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے اپنے ساؤ کا، سو پڑکھ نرنجن دیا کمائیا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ روشن لال دے گرہ سیمی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میں تندی چار جگ دے راہیاں، رہبر ول اکھ اٹھائیا۔ اشارے دیوے کر اچیاں باپناں، ہتھیلی ہتھاں والی بدلایا۔ آو تگو اپنیاں دیناں مذہباں والیاں وئیاں، وعدیاں والیو دھیان لگائیا۔ کوڑیاں سب دے مستک ویکھو چھائیاں، شہنشاہ نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ دوار دیو گواہیاں، شہادت دیو بھگتائیا۔ ناتاٹٹ گیا بھیناں بھائیاں، پتا پوت نہ گود سہائیا۔ پیار رہیا نہ چھیمبیاں جھینور نائیاں، جٹاں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جگت جہان تگو بیلے رکڑ کاہیاں، پتھر پاہن ویکھ وکھائیا۔ نگاہ مارو تھل اسگاہیاں، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ کسے نہ ملیا دھر دا ماہیا، محبوب درس کوئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ

اندھیرا چھایا، سور یہ چند نہ کوئے چکائیا۔ مایا کہے میں مایا پردہ پایا، کھ گھنٹ نہ کوئے چکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا کسے نہ گایا، ست وچ نہ کوئے
 سمائیا۔ سنگر شبد دا دسے کوئے نہ جایا، جنی کھ سارے رہے ہنڈھائیا۔ پُرکھ اکالے درس کسے نہ پایا، سنگھ نظری کسے نہ آئیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین
 دیا لے کھیل رچایا، رچنا اپنی دتی وڈیائیا۔ جوتی جاتے بھیس وٹایا، نر نرینا روپ بدلایا۔ جن بھگت سہیلا ہر جن ساچے میل ملایا، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔
 غریب نمانیاں گلے لگایا، پھڑ باہوں گود لکائییا۔ جنم جنم دا لہنا پور کرایا، پورن سنگر بوجھ بُجھائییا۔ میں خوشیاں دا منگل گایا، گا گا دیاں درڑائییا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا سبایا، سدا اپنا حکم ورتائییا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۹ بٹن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں * *

مایا کہے میں اپنی خوشی بناواں گی۔ پر بھو دے چرن چم کے مستی سچ درڑواں گی۔ سیس جگدیش اک نواواں گی۔ پیٹی سوہنی سچ گنداواں گی۔
 بھل سگی سیس لکاواں گی۔ پر اندا لال گت رنگ رنگاواں گی۔ مستک بندی دھوڑ وکھاواں گی۔ نیتز کجل دھار چکاواں گی۔ رُکھسار مستی وچ مستواں گی۔
 دنداں دنداں اک وکھاواں گی۔ بلاں روپ اگم چڑھاواں گی۔ کھ دھوڑ خاک رکھاواں گی۔ گردن اُچی کر وکھاواں گی۔ دوٹکی راگ الاواں گی۔ جن
 بھکتو رہنا سکھی، سچ سندیسے آپ سناواں گی۔ دین دُنی نے ہونا دُکھی، ایہہ اپنا بھو کھلاواں گی۔ شاہ سلطاناں کولوں میں مایا نے جانا لٹی، لٹیرا کجک نال
 اُٹھاواں گی۔ میں بھاگ لگا رہن نہیں دینا کسے پُتیں، پُت پوتریاں ناتا مات تڑواں گی۔ میں کلا جگاواں ستی، ستیاں آپ اُٹھاواں گی۔ چرن بھہا کے
 چڑی والی جُتی، جوتے کوڑ گڑیارے سر لگاواں گی۔ میں اک صاحب دی کراں بُتی، بتھنیاں ویکھ وکھاواں گی۔ میٹوں ساریاں کہنا لچی، لچے لنڈے
 جگت وچوں مُکاواں گی۔ جن بھگتاں اکو پیار دی بٹھ کے رُچی، رچنا پر بھ دی آپ سمجھاواں گی۔ جنہاں میٹوں سانجھ کے رکھیا وچ گتھی، اوہناں دے
 ہتھ پیر وڈھاواں گی۔ جنہاں میرے پچھے جھوٹھ ماریا بو تھی، نک کن اوہناں دے خاک وچ رلاواں گی۔ میں صدی چوڑھویں اپنی پہن کے کالی سوئی،

سو پُرکھ نرنجن اک دھیاواں گی۔ چوتھے سال نوں بنا پہن کے رُوسی، رُسا چینا پھیرا پاواں گی۔ میرا پُرکھ اکلا میرے نال کرے جسوسی، گُجھا اُس نوں بھيو سمجھاواں گی۔ ایہہ میری وڈ خصوصی، خصوصیت اپنی اک پرگٹاواں گی۔ مالک رہے نہ کوئی ماروسی، سب دے لیکھے پور کراواں گی۔ دین دُنی ہوئے مایوسی، معصوم سارے آپ دکھاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان دی دھار ویکھے لوسی، چاروں کُنٹ راہ تکاواں گی۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ چوہڑا سنگھ دے گرہ سیمی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میرا لیکھا کُلا کھنڈ، گل مالک رہیا درڑا نیا۔ میں دھرم دیاں ونڈاں رہی ونڈ، ست سچ سمجھایا۔ جتھے جیواں جنناں پاؤنی دنڈ، ڈنڈاوت سمجھ کسے نہ آئی۔ میں کچے بھننے انڈ، انڈج جیرج ویکھ دکھایا۔ میں سب دی وڈھنی کنڈ، کنڈا خار دینا چُجھایا۔ میں کرنا انوکھا پاکھنڈ، بھیکھ لینا بدلایا۔ دھوہ میانو چنڈ، پرچنڈ دینی چکایا۔ کسے سپنے رہن نہ دیواں ٹھنڈ، اگنی تت دیاں تپایا۔ سب دی دھرم والی کٹاں گنڈھ، خالی ہتھ دیاں دکھایا۔ میں شروع کراؤنا شرع والا جنگ، جگت جہان دیاں جنایا۔ کسے نوں لین نہیں دینا انند، انند پُری والے وچے ودھایا۔ اگوں دسدی دے میرے جڑدے دند، کی حالت ہووے لوکایا۔ میرے اندر آوے رنج، رنجش وچ سنایا۔ نیز رووے سور یہ ستارا چند، نیناں نیر وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لیکھا رکھے پنا مہانیاں ونجھ، ونجھی ہاتھ کسے نہ آئی۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گر بچن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میں اپنی لاہی انگی، بستر تن نہ کوئے رکھائیا۔ میٹوں میری بھاؤنا لگی چنگی، بھادی بیٹھی راہ نکائیا۔ کلجک بانا پہن کے جنگی، میرے بچھے آگے پھرے واہو داہیا۔ میں بنا اوڈھن توں نگی، نیز نین نہ کوئے شرمائیا۔ میں بے پڑد نے واہی کنگھی، اپنا سیس سہائیا۔ پھیر ہس کے اپنی دندی، وہ دشا مکھ بھوائیا۔ اشارہ کیتا ول فرنگی، سینت نال سمجھائیا۔ جس دے ساتھی دیش ہون گے پنہجھی، پنجاں پنجاں ونڈ ونڈائیا۔ ایہہ کلا ورتنی بوئجی، باؤن دا لیکھا نال ملائیا۔ میں سروں ہو کے گنجی، چوٹیاں سب دیاں دینیاں منائیا۔ میں پھراں اک ٹنگی، لنگڑی لوٹھی نظری آئیا۔ کسے دی چھاتی رہن نہیں دینی ٹھنڈھی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ میٹوں یاد آونی گوہند والی جھنگی، ماچھو واڑا سو بھاپائیا۔ جس نے کلجک آویٹھی لمبی، لما پے کے سولا ستھر سیج ہنڈھائیا۔ میرا سپنہ چھلے رویداس والی رمبی، گھٹی دھار نظری آئیا۔ میں کھیل دیکھاں لگ لگ نال کندھی، آپ اپنا جگت چھپائیا۔ کسے نوں سمجھ نہ آوے سویر سنہجھی، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں سرٹی درٹی کرنی اندھی، نج لوچن نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی پوری کرے سندھی، لکھیا لیکھ نہ کوئے بدلایا۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ فرنگی رام دے گرہ پنڈ تریوے ضلع جموں *

مایا کہے میرا کھیل اگتا وچ خلق، خالق دتی مان وڈیائیا۔ میں راؤ رنکاں دیواں جھک، جھلی دین دُنی بنائیا۔ میرا ناتا سچا کسے نال نہیں تعلق، تعلقیدار سرب بنائیا۔ میرا وچھوڑا کوئی جھل نہ سکے پلک، پلکاں دے اوہلے نظر کسے نہ آئیا۔ میں نو کھنڈ پر تھمی پھرنا نال ڈلک، جو بن و ننتی بھجاں واہو داہیا۔ صدی چوڑھویں کوک کے ماراں کلک، کل اپنی دیاں دکھائیا۔ شاہ سلطان جان تلک، راج راجاناں پاسا دیاں بدلایا۔ میں دیناں مذہباں وچ کرنی علت، عالماں علم دینا بھلائییا۔ میں کوڑ پہناؤنا سب نوں خلعت، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چاروں گنٹ خاری کرنی ذلت، ذلیل ہووے لوکائیا۔ سچ

پیار دی رہن نہیں دینی ملت، پتا پوت گود نہ کوئے سہائیا۔ میں پھرنا چڑھدی لہندی سمت، سیما اپنی ونڈ ونڈائیا۔ میری صدی چوڑھویں نالوں بہتی ہمت، حوصلہ اپنا آپ پرگٹائیا۔ کلمے دی کائنات ہونی قلت، قائم مقام رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ساچا کھیل کھلائیا۔ مایا کہے میریاں پوریاں ہون امیدیاں، آشنا آشنا نال ملائییا۔ میرے کول جگ چوڑی دیاں رسیداں، کھاتے سب دے دیکھے تھاوں تھانیا۔ میں دین دنی کھولیاں نینداں، غفلت وچ سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا لیکھا کوڑ گڑیارے دیکھنا جھگھڑ پیمنہ دا، چاروں گنٹ طوفان چڑھائیا۔ ناتا رہن نہیں دینا ماں دھی دا، دھرنی دھرت دھول دینا دکھائیا۔ کھیل دیکھنا جیو جی دا، جنتو روون مارن دکھائیا۔ لیکھا پورا ہونا ویہہ ویہہ دا، بیس بیس اپنا رنگ دکھائیا۔ لہنا چکنا ساڈھے تن ہتھ سی دا، رویداس چمارا دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر مالک ہوئے سہائیا۔ مایا کہے میں دیکھاں چار چھیر، چوہ وئی دھیان لگائیا۔ میرا سوامی کرے مہر، انترجامی ہوئے سہائیا۔ جو کلج لہنے دینے رہیا نبیڑ، لیکھے سب دے جھولی پائیا۔ اوہا صدی چوڑھویں الٹا گیڑ، چکرورتی چکراں وچ رکھائیا۔ سمت شہنشاہی دس بونجا دیشاں چھیڑے چھیڑ، چھیکڑ اپنا حکم ورتائیا۔ محمدی محمدیاں دیوے بھیڑ، عیسیٰ موسیٰ گنڈھ رکھائیا۔ جو اشارہ گوہند دتا ندیڑ، گوداوری کنڈھا اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دا لہنا دینا لیکھا جانے نیرن نیر، دُور دُراڈا دو جہاناں پنڈھ دیکھے چائیں چائیا۔

* ۲۳ مگھر شہنشاہی سمت ۹ سائیں داس دے گرہ پنڈ ترپوا ضلع جموں *

مایا کہے میں جگت دی دیکھاں بدھی، مت متانتریاں دھیان لگائیا۔ ساچی آوے کسے نہ سدھی، سدھ سارے بیٹھے گوائیا۔ کوڑ گڑیار وچ سرشتی کھجھی، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ دھرنی رووے ساہ اُبھی، ہو کے رہی سٹائیا۔ کی میرے اُتے لیکھا ہونا بدھی، چار گنٹ ہلکائیا۔ مینٹوں رمز دس جا کھجھی، بھیو دے کھلائییا۔ مینٹوں خبر اگئی سبھی، سہج نال سٹائیا۔ تیری دھوڑ خاک دیکھ لے اڈی، مٹی دھواں دھار بنائیا۔ کلج اسمانے چاڑھ کے گڈی،

گاڈ سب نوں دتا بھلایا۔ توں ہو گئی لنگڑی لوئی ڈڈی، بلہین نظری آئی۔ تینوں پتہ نہیں پچھلے جھی، کی پر بھ نے کل ورتایا۔ انتم کلج اودھ گئی، پینڈا رہیا مکایا۔ نی اوہ وڑ کے سمبل جھگی، جھگے سب دے دیوے ڈھاہیا۔ لگیا رہے کوئی نہ کھڈی، پھڑ باہوں باہر کڈھایا۔ توں بڑی پُرانی بڈھی، بڈھیپا تیرے اُتے نظری آئی۔ توں میری کھیل ویکھنی اُگھی، اُگن آتھن دیاں دکھایا۔ کتے چپ بن رہیں نہ گوگی، رسنا جہوا دینا سٹنایا۔ توں دھار تکی نین موندھی، کی کول نین حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دی کھیل سنگر شبد گرو دی، گردیو دیو اے پرواہیا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۹ ننت رام دے گرہ تریوا ضلع جموں *

مایا کہے میری ممتا دا وجے ڈنکا، ڈورُو چار گنت شنوایا۔ خردار کراں راؤ رنکاں، راج راجاناں دیاں اٹھایا۔ غریب نمانیاں لاواں تنکا، بلوئیاں نال جگایا۔ ویکھو نشان مٹدا تارے چن کا، اپنا پنڈھ مکایا۔ کس بدھ ناس ہونا کوڑے دھن کا، دھن وان رہن کوئے نہ پائیا۔ شنگار رہنا نہیں کسے کن کا، کنک کامنی رووے مارے دھاہیا۔ ہنکار رہنا نہیں من کا، من کا منکا دئے بھوایا۔ کی لیکھا ہونا بھگت سہیلے جن کا، جنم وچ ملے وڈیایا۔ کی کھیل ہونا پنج ت تن کا، تتو کھوج کھوجا جیایا۔ کی لیکھا انتم برہم کا، پاربرہم ہوئے سہایا۔ میں جھگڑا میٹنا بھرم کا، بھانڈا بھرم بھٹنایا۔ نشان تگنا دھرم کا، دھرم دوارے سو بھا پائیا۔ میں سہارا ویکھنا اکو چرن کا، سرنگت ملے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وقت سہنجنا دسے لڑ پھرن کا، پلو پلو نال بندھایا۔

* ۲۳ گھر شہنشاہی سمت ۹ کرپال سنگھ دے گرہ سیدی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میرا مالک بے پرواہو، بے پرواہی وچ سماںیا۔ جس دا لیکھا اگم اتھاہو، الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ میں اُس دے نو لاگاں پاؤں، چرن کول سیس جھکائی۔ جس میتوں پھر اٹھایا باہوں، ہلونا دتا لگائی۔ اگلا حکم سنایا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائی۔ اٹھ نگاہ مار تھائیں تھاون، تھنتران پھول پھولائی۔ میرا نور بھلیا سب نوں پتا ماؤں، پت پر میثور منن کوئے نہ آئی۔ توں چاروں کنت کوڑ گریار دا کیتا واہو واہو، واہو تیری بے پرواہیا۔ کلجک جیو تک لے کاؤں، کاگ وانگ گرا لائی۔ سچ دی دے کوئے نہ ناؤ، نیا نام نہ کوئے چڑھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ مایا کہے میں خوشیاں دے وچ ٹپدی، بن قدام قدم اٹھائی۔ اکو صاحب دانام چیدی، بن رسنا جہوا ڈھولے گائی۔ میں ونجارن ہو گئی اوس پت دی، جس نوں پت پر میثور کہہ کے سارے سیس جھکائی۔ میں داسی اوس سمرتھ دی، جو پڑکھ اگم اتھاہیا۔ میری کھیل ہونی ہتھو ہتھ دی، جگت جہان دتا جنائی۔ میں کلا مکاؤنی تت اٹھ دی، نو در کھوج کھوجائی۔ میں تھت ویکھنی اٹھسٹھ دی، تیرتھ تھان دھیان لگائی۔ میں نشانی تگنی مندر مسجد شودالے مٹھ دی، گرو داریاں پھول پھولائی۔ میں کلا جانی کایا مٹ دی، تن وجوداں دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا میرا رہیا جنائی۔ مایا کہے میں چار کنت و جاواں ڈنکا، ڈورو ہتھ اٹھائی۔ نال رلاواں کلجک روپ کاؤں کا، کانتات دیاں سمجھائی۔ میرا وقت سہنجا آیا داؤ کا، داؤ دین دنی لگائی۔ ویکھنا کھیل اپنے پساؤ کا، پسرپاری دھیان رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہوئے سہائی۔ مایا کہے میرا وقت سہاوا، پر م پڑکھ دتی وڈیائی۔ میں اکو ڈھولا گاواں، گا گا شکر منائی۔ اکو کھونت کنت ہنڈھاواں، اکو سچ سہائی۔ اکو حکم سندیسہ سناں نال چاواں، چاؤ گھنیرا آپ پرگٹائی۔ پھیر سواراں اپنیاں بھجاں باہواں، باہو بل پرگٹائی۔ کس بدھ لکھ چوڑا سی کھاواں، پھڑ پھڑ انتر لواں لگائی۔ کلجک کوڑ نشان مٹاواں، روپ رکھ نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ مایا کہے میں ویکھنا کھیل الکھن، اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ کی اپنا حکم ورتاؤے میرا بھانڈا ویکھنا سکھن، سچ سوامی گھٹ نو اسی پڑکھ

ابناشی پروردگار سانجھ یار مہر نظر اٹھایا۔ ایکنکارا ہر نرنکارا میری تیج آوے رکھن، پت پتونت سری بھگونت آدن انتا جگا جگنتا اپنا کھیل کھلایا۔ کس بدھ
 میرا لیکھا جانے دشا دکھن، لکھ چوراسی ورو لے کھن، پاربرہم پت پر میثور اپنا تھم ورتایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول دے پڑدے آوے ڈھکن، آد
 نرنجن دھر دا کرتا اپنی کھیل کھلایا۔ کلج وچوں سنجگ کس بدھ آوے کدھن، لوک مات مار جھت کملاپات اپنا پردہ لاپیا۔ جس دا روپ رنگ ریکھ
 ویکھے کوئی نہ بدن، تن وجود حق محبوب جگت دھار نہ کوئی دکھایا۔ اوہ صاحب سلطانا نوجوانا سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ بے پرواہیا۔ جو چار گنت دہ
 دشا کوڑی ویکھے لگی اگن، تتوت داما لکھو کھو جانیا۔ میں اوس سوامی صاحب سنگر نوں صدی چودھویں اتنم لگی سدن، ہوکے دیواں چائیں چانیا۔ آ
 میرے مالک خالق اگترے سجن، سجنو آ ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ مایا کہے میں
 رکھاں اگئی اڈیکا، بن نیناں نین اٹھایا۔ میرا مالک آوے جس وچ حق توفیق، دھر دا سوامی نور الاہیا۔ میریاں پوریاں کرے رنجھاں، ہوئے آپ سہایا۔
 دھرنی دھرت دھول دھول دیاں لنگھے دلیزاں، بن قداماں قدم لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ مایا کہے میں پرم
 پڑکھ دھیواں گی۔ سو پڑکھ نرنجن اک مناواں گی۔ ہر پڑکھ نرنجن سیس نواواں گی۔ ایکنکارا ویکھ دکھاواں گی۔ آد نرنجن اوٹ تکاواں گی۔ ابناشی کرتے
 گنڈھ پواواں گی۔ سری بھگوان دا رنگ چڑھاواں گی۔ پاربرہم اپنے سنگ رکھاواں گی۔ جگت نام مردنگ و جاواں گی۔ نو کھنڈ دا مار کے پنڈھ، چاروں
 گنت تھم درڑاواں گی۔ کی کھیل ہوئے وچ ورجنڈ، برہمنڈ آکھ سناواں گی۔ سوادھان کر کے جیرج انڈ، اتبج سیتج آپ اٹھاواں گی۔ ویکھو کھیل
 سورے سرنگ، پردے پردیاں وچوں چکاواں گی۔ کسے انتر رہے نہ رنج، رنجش سب دی دور کراواں گی۔ نو ست دا ہونا جنگ، جنگجو اکو اک
 درڑاواں گی۔ جس نے سرشی کرنی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ اُس دا چکاواں گی۔ جس نے میٹنا بھیکھ پکھنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتاواں گی۔ مایا کہے میں نت نت سیو کماوندی ہاں۔ جگ جگ ویس انیک وٹاوندی ہاں۔ جھک جھک بنا سیس توں
 سیس جھکاوندی ہاں۔ لگ لگ دین دنی ویکھ دکھاوندی ہاں۔ کلج اتنم پینڈا رہیا تگ، مکمل دھر دا حال درڑاوندی ہاں۔ کی کھیل کرے ابناشی اچت،

چیتن سب نوں آپ کراؤندی ہاں۔ جو حکم سندیسے دیوے شبدی دُلا رے سَت، شبد نال وڈیاؤندی ہاں۔ جس جگت جہاناں پاؤنی لُٹ، تِس لُٹیرے دا بھيو کھلاؤندی ہاں۔ سرشٹی درشٹی پریتی جانی ٹُٹ، ٹٹیاں آپ سمجھاؤندی ہاں۔ اِکو پُرکھ اکال دی رکھو اوٹ، دُو جا اِشٹ نہ کوئے مناؤندی ہاں۔ جس دا ویس انیک کوٹی کوٹ، کوٹن کوٹ جیواں آپ جئاؤندی ہاں۔ جس دا حکم ورتنا لوک پرلوک، سوہلے اُس دے راگ الاؤندی ہاں۔ جس دا نُور نرمل جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اِک سمجھاؤندی ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری سوچ سکے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ توں باہر تیرا حکم مناؤندی ہاں۔

* ۲۳ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ پنڈ ہنسا ضلع جموں *

سنگر شبد کہے توں بڑی مستانی، مایا رائیے تیتوں دیاں جنایا۔ پچھلے نو سو پُرا نوے چو کڑی جگ دی ویکھ لے کتھا کہانی، کہانیاں والیے تیتوں دیاں جنایا۔ چار جگ دے شاستراں دی تک لے بانی، اکھراں پھول پھولایا۔ وشن برہما شو دی دھار تک لے نمائی، نو نو نین اٹھایا۔ نگاہ مار لے چارے کہانی، بھل رہے نہ رانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں تک لے نشانی، نشانے نشانیاں وچوں اٹھایا۔ دُھر دا لیکھا تک لے اپنی منزل نال رُوحانی، رُوح بُت توں پرے دھیان لگایا۔ جگاں جگاں دی سنگھڑ سچھی سوانی، تیتوں پر بھ نے دتی مان وڈیایا۔ تیری سدا اِکو جی ترل جوانی، بڈھیا بال رُپ نہ کوئے دکھایا۔ تیری بنا شرع توں کلامی، نام کلمہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ توں اپنا مول آپ پچھانی، بن نیناں نین اٹھایا۔ اپنی دھار ویکھ لے بنا جسم جسمانی، ضمیر نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا کھیل جگت جہانی، سنگر شبد رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے مایا تیری ممتا ویکھی جگ، جاگرت جوت دتی دکھایا۔ توں جگ جگ ہنس بنائے گت، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ توں دھرنی دھرت دھول دھول تے لائیں اگ، اگنی تت تپایا۔ توں کوڑ پیالے پیالے مد، رسنا رس چکھایا۔ تیری جگت توں دکھری حد، حدود نو دوارے تیرا گرہ نظری آیا۔

توں سب نوں کریں اڈ، وکھرے وکھرے گھر وسائیا۔ کلجگ انت ممتا موہ وکار دا نشانہ بیٹھیوں گڈ، گاڈ سب نوں دتا بھلایا۔ سب دی پٹھ دتی وڈھ، شاہ سلطاناں منہ دے بھار سٹایا۔ سب دی کرنی کیتی رد، تیرے پچھے اوتار پیغمبر گروآں دی سکھیا گئے بھلایا۔ کسے نوں چڑھن نہ دیوں اُپر شاہ رگ، سادھ سنت جیو جنت روون مارن دھاہیا۔ توں آسن لایا وچ ادھ، ادھ وچکار بیٹھی ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ سورا سرگ، سور پیر اک اھوایا۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ سینی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میں خوشیاں وچ مسکراؤندی ہاں۔ نیتز لوچن نیناں نال مٹکاؤندی ہاں۔ چٹیاں دندیاں کڈھ کے، دو جہان وکھاؤندی ہاں۔ جگت جہان چھڈ کے، اکو پر بھو اشٹ مناؤندی ہاں۔ ساچا حکم سندیسہ دس کے، جیواں جنتاں سمجھاؤندی ہاں۔ جو ڈھر در گاہی آیانس کے، تِس دا بھو کھلاؤندی ہاں۔ نو نو دی دھار وچوں بچ کے، بچپن اوسے دی جھولی پاؤندی ہاں۔ جو لوں لوں اندر رچ کے، رچنا دا مالک ویکھ وکھاؤندی ہاں۔ جس بھانڈے بھننے کایا مائی کچ دے، تِس دا کنچن گڑھ سہاؤندی ہاں۔ جس دے دوارے تے وشن برہما شو نچدے، تنہاں دا حال ویکھ وکھاؤندی ہاں۔ جس دا مارگ اوتار پیغمبر گرو لکھدے، تِس الکھنے دا لیکھ درڑاؤندی ہاں۔ جو کھیل کرے پڑکھ سمرتھ دے، سمرتھ دے پردے آپ چکاؤندی ہاں۔ جس دے لیکھے کلجگ متھ دے، متھن مدھانے سنگ رکھاؤندی ہاں۔ اوہدے گیڑے اُلٹی لٹھ دے، جگت جہان آپ جناؤندی ہاں۔ جس جھگڑے میٹنے مندر مسجد شودوالے مٹھ دے، تِس آگے سیس نو اؤندی ہاں۔ جس دے روپ انوپ ست سروپی جٹ دے، جگہ جگہ اوسے دے ڈھولے گاؤندی ہاں۔ میرے جگ چوکڑی پچھلے ٹپ گئے، پچھلا پندھ مٹکاؤندی ہاں۔ کلجگ انتم جوں بھاوے توں رکھ لے، اوسے تے اوٹ تکاؤندی ہاں۔ میری کو جھی کملی دا پردہ ڈھک لے، در ٹھانڈے

سِیس جھکاؤندی ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، ساچا مارگ اِکو دس دے، دہ دِشا آکھ سناؤندی ہاں۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی ۹ شانتی دیوی دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میٹوں حکم دی ہووے سختی، سُخن سچ دیاں سناںیا۔ جس دا لیکھا جگت نہیں کوئی لکھتی، لکھن پڑھن وِچ کدے نہ آئی۔ جس دی اِٹاں پتھراں والی نہیں بستی، چھپر چھن نہ کوئے پُجھائی۔ جو نام نُماری دیوے مستی، مست المست بناںیا۔ اوہدی نظر آوے ہستی، جو ہست کپٹاں ویکھ وکھائی۔ جس دی رحمت بڑی سستی، بن قیمت جھولی پائی۔ میں اوسے دے حکم وِچ پھراں نسی، بھجاں واہو داہیا۔ نواں نواں سندیسہ دسدی، دہ دِشا دِشا وِڑائی۔ دُنیا دارو اوسے دے حکم دی دھار سب دی لیائے کمبختی، بختاؤر رہن کوئے نہ پائی۔ میری آشنا نہیں کسے کچھ دی، مذہباں ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں کھیل تکاں دھرتی والے بھکھ دی، چاروں کُنٹ اگن تپائی۔ ایہہ کھیل اُس دی پک دی، جو پئی اوتار پیغمبر گرو آں نال بناںیا۔ میں حقیقت دِستاں حق دی، سچ دیاں سناںیا۔ میری آشنا اندروں گھڈی، گھٹ گھٹ رہی وِڑائی۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے کایا مٹ دی، مٹکے خالی ویکھ وکھائی۔ اوہدی کھیل ہونی دو پھٹ دی، پھٹ کرے لوکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، کلا ورتنی پُرکھ سمرتھ دی، سمرتھ اپنا حکم ورتائی۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو میرے نال ملاؤ ہتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال جڑائی۔ ساڈا دوہاں دا اِکو پُرکھ سمرتھ، پتا اکال دِیاں سو بھا پائی۔ جس دی ست سچ دی انتر پائی نتھ، ناتا بدھاتا ہو کے لیا جڑائی۔ اپنی مہما دس اکھ، دین دُنی توں باہر سمجھائی۔ جگت جہان چلا کے دُھر دارتھ، رتھواہی بنیا دُھر دا ماہیا۔ جس کوڑ

کُڑیا دینا متھ، متھن کرے لوکائیآ۔ اوسے دے سرن جاییے ڈھٹھ، نو نو لاگیئے پائیآ۔ جو جھگڑا مُکائے تت اٹھ، اٹھوتری مالا دی لوڑ نہ کوئے رکھائیآ۔ ساڈے ہر دے جاوے وس، ساچا گھر سُہائیآ۔ امرت دیوے رس، جھرننا نچھر جھرائیآ۔ تیر مارے کس، انیالا آپ چلائیآ۔ جن بھگتو تہاڈا کرے جس، گھر گھر پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ مایا کہے جن بھگتو میرے نال ہووو بغلگیر، بغلی جگت کوڑ تہائیآ۔ تہاڈا میرا اکو اگتا پیر، جو پرا پسنتی مدھم بیکھری باہر ڈیرہ لائیآ۔ جس دا شرع والا نہیں کوئی زنجیر، شریعتاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ چرن کول دے کے دھیر، دھیرج رہیا دھرائیآ۔ امرت بخش کے سیر، رس اپنا آپ چکھائیآ۔ تئیں میرے لاڈلے بنو ویر، ویر نو دیاں جنائیآ۔ میں تہاڈے نال اُس دی صفت کراں تقریر، تحریر نال چٹرائیآ۔ جس شاہ بناؤنا حقیر، حقیر حقیراں ویکھ وکھائیآ۔ سب دے ویکھے بستر چیر، چری وچھنیاں دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلانے ملائیآ۔ مایا کہے جن بھگتو تہاڈا میرے نال ہووے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیآ۔ میرا آد توں سوہنگ جاپ، تئیں کلج انتم کری پڑھائیآ۔ ساڈا دوہاں دا اکو تاک، در دروازہ اکو نظری آئیآ۔ اکو سانجھا باپ، اکو جس والی مائیآ۔ جو پت ساڈی لئے راھ، سر سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ اُس دا درشن کر لو ساکھیاں، سنمکھ بیٹھا دھر دا ماہیا۔ جس کلج میٹنی اندھیری رات، سبج سچ چند چکائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی کرنی اک جماعت، ایکا اکھ دئے پڑھائیآ۔ اوہ تہاڈی بچھن آیا وات، جگ جنم دے وچھریو تہانوں لئے ملائیآ۔ تہاڈی اگلی کٹ کے واٹ، پینڈا پندھ رہیا مُکائیآ۔ تئیں سبھنڈ دی سونا ساچی کھاٹ، کھٹیا کوڑ جگت تہائیآ۔ اوہ گھر گھر گرہ گرہ در در غریب نمائیاں پچھے وات، آپ اپنا پندھ مُکائیآ۔ جس دی یاد وچ تئیں گاؤندے گاتھ، اوہ تہاڈا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ تہاڈے ہنے دینے ویکھنہار پُرکھ سمراتھ، پاربر ہم اپنی دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ چڑھائے راتھ، رتھوا ہی اپنا رتھ چلائیآ۔

* ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ چر نچیت سنگھ دے گرہ سیتی کلاں ضلع جموں * *

مایا کہے جن بھگتو میرے نال ملاؤ پنجہ، پنجاں تتاں ملے وڈیاںیا۔ ہرکھ سوگ رہے نہ رنجا، رنجش اندروں دے گواںیا۔ جو گوہند اشارہ کیتا کوی باون دھار سب نوں دے وڈیاںیا۔ جو لیکھ لکھایا دھار سمجھایا وچ چھپنجا، اک ست نال وڈیاںیا۔ اوہدا لیکھا نہیں نال کارو گنجا، جگت متا نہ کوئے وڈیاںیا۔ تہاڈا شرع دا لئے کوئی نہ چندہ، چند چاند نے چند دتے چکایا۔ تہاڈا اندروں کھول کے چندا، ترے کٹی دا لیکھا دتا مکایا۔ تن وجود رہیا نہ اندھا، اندھ اندھیر دتا مکایا۔ توں میرا میں تیرا جپا کے چھندا، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جھگڑا مکا کے جیرج اندا، اتبھج سیتج لیکھا رہیا نہ رانیا۔ تہانوں اکو پریم پھڑا ڈنڈا، ڈنڈاوت دتی بدلایا۔ جھگڑا مکا کے وچ ورجنڈا، برہمنڈاں پنڈھ مکایا۔ نج آتم دے اندا، اندا اند وچوں دکھایا۔ درشن دیوے گنی گہندا، اندر وڑ کے ستیاں لئے جگایا۔ ایہہ دسم دواری دا کھیل بنا منجا، آسن نظر کسے نہ آیا۔ سادھ سنت ایسے کارن کھڑدے اک اک ٹنگا، اک ٹنگیا ہتھ کچھ نہ آیا۔ سر وچ پانی پاوندے ٹھنڈھا، جلدھارا وچ روون مارن دھاپیا۔ اگنی نال ساڈدے پنڈا، دھونیاں جگت تپایا۔ گھر بار چھڈ کے ڈکھ دیون جیو پنڈا، تتوت تت تپایا۔ بنا کرپا توں ملے کسے نہ گنی گہندا، گھر گمبھیر نظر کسے نہ آیا۔ جن بھگتو بنا بھگتیوں تہانوں کیتا چھندا، پیارے بچے گودی وچ اٹھایا۔ جیو دیاں مرن دی مٹی چندا، مر کے جیوت روپ پرہ دے وچ درسایا۔ امرت رس دے کے ساگر سندھا، جگت ترسنا دتی بھجھایا۔ تہاڈا راہ تکلدا سرپت اندا، کروڑ تیتیا سیس جھکایا۔ وشن برہما شو ویکھن بھگت سہیلا پنڈا، بندرا بن دا کاہن اکھ اٹھایا۔ اوتار پیغمبر گر کہن اوہ پر بھو صاحب سدا بخشندا، بخشنہار اکھوایا۔ جو پرگٹ ہو یا وچ ہندا، پیشین گوئیاں ساڈیاں لیکھے پانیا۔ اُس دی پنج سال اچے ہوئے گی نندا، پھیر سارے لبھن تھاوں تھانیا۔ جس دامارگ ہن اُس نوں دسدا ڈنگا، سدھاراہ سرب دے سمجھایا۔ ہن گرگھ ورنے ورنے بھگت سہیلے جس نوں جگت کہے ٹنگا، چاروں کُنٹ نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ مایا کہے جن بھگتو اک دوجے دی لگیئے نال چھاتی، چھتر دھاری دیا کماںیا۔ سب دامالک اکو کملاپاتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو درشن دیوے ستیاں راتی، دے جاگدیاں نظری آیا۔ اُس دی جگت والی

نہیں کوئی ذاتی، دیناں وند نہ کوئے وندائیا۔ اوہ آیا لوک ماتی، متا اپنے نال پکائیا۔ تہاڈی انتم پچھے واتی، واتاؤرن نتے خلق خدائیا۔ مایا کہے میں اوسے دے پیار وچ دھوتی نہاتی، اپنی آپ لئی انگڑائیا۔ جس جھگڑا میٹنا کاغذاتی، قلم شاہی دے لیکھے دے مکائیا۔ جس دا لہنا دینا نباتاتی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ اوہ جن بھگتو تہاڈا بن گیا ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ جس دے چرن چُجے ایراپت ہاتھی، دکھن دشا راہ تکائیا۔ اوہ پندھ مار کے واٹی، بھھیٹا ڈھر در گاہیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی، تتاں والیاں دے وڈیائیا۔ تساں امرت رس لینا چاٹی، چٹیک اور نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا کھیل بازی گر ناٹی، نوٹو آ اپنا سوانگ ورتائیا۔ جن بھگتو تہاڈی منظور کر کے باڈھیاں والی کھاٹی، بیٹھا سوہا پائیا۔ رکھی سکھی کھا چپاتی، چار جگ دا لیکھ مکائیا۔ پانی پی کے ٹھنڈا وچ باٹی، آن باٹ دا جھگڑا رہیا مکائیا۔ تہاڈے نال پھر دا جوں لاگی پھرن وچ براتی، گرگھ لاڑے نال رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ مایا کہے جن بھگتو بھیو سمجھو اک تک دے، جو تہانوں دتی سمجھائیا۔ جے تیس اُس پر بھونوں نہیں جھکدے، اوہ تہانوں جھک جھک سیس نوائیا۔ جے تہاڈے پینڈے نہیں سی گدے، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ تیس ہن لگیاں نہیں جے لگدے، اوہلے پردے دے اٹھائیا۔ تساں مان لے لئے لاڈلے پت دے، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ایہہ کھیل ابناشی اچت دے، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ وقت رہنے نہیں کلج والے دکھ دے، دکھیاں دکھ گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنے میٹے آون جاون اُلٹے رخ دے، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ اندر سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو پر بھ چرن لاؤ دھوڑ، مستک کئے دھوڑی خاک رمائیا۔ جو چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، مایا ممتا موہ دے گوائیا۔ ناتا تڑائے کوڑو کوڑ، آتم پر ماتم میل ملائے سچ سبھائیا۔ جوتی دھار بخش کے نور، نور نورانہ ڈمگائیا۔ شبد انادی دیوے تور، دھن آتمک راگ سنائیا۔ ہوئے ہنگتتا گرٹھ

توڑے غرور، نون س اکھراک سمجھائیا۔ منوآمن نہ پائے فتور، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ نرگن نرور دیوے درس ضرور، گھر مندر اندر نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیا بھیا آپ گھلایا۔ مایا کہے جن بھگتو پر بھ دے پرسو چرن، ملے کول کول سرنایا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، نج لوچن کرے رُشنائیا۔ جھگڑا مکائے مرن ڈرن، آون جاون رہے نہ رانیا۔ ساچی منزل دتے چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ گڑھ توڑ ہنکاری گڑھن، ہوئے ہنگتا دے مٹایا۔ توں میرا میں تیرا جس دی دھار سارے پڑھن، نام ندھانا دے سمجھایا۔ سچ سوامی ملے گھرن، تن مندر اندر دے دکھایا۔ جھگڑا میٹے مرن ڈرن، ذات پاتی پندھ رہے نہ رانیا۔ سچ سوامی انترجامی دُھر دی بخشے اکو سرن، سرنگت اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ مایا کہے جن بھگتو اکو ایشٹ کملاپاتی، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جو اندھ اندھیر میٹے اندھیری راتی، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ شبد ندھانا دیوے داتی، دیاوان آپ ورتانیا۔ امرت بخشے بوند سوانتی، کول نا بھی جھرنا آپ جھرائیا۔ مانس جنم پچھے واتی، لکھ چوراسی وچوں دیکھ دکھایا۔ درشن دیوے اک اکانتی، اینکارا پردہ لاہیا۔ آتم پر ماتم کھول کے تاکی، بھیا بھیا دے گھلایا۔ جوتی دھار بن کے ساتھی، سگلا سنگ دکھایا۔ رائے دھرم دی کٹے پھاسی، چوراسی ملے نہ کوئی سزایا۔ میل ملائے سچھنڈ نواسی، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ جتھے اکو نور جوت پرکاشی، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پُرکھ اکالا دین دیا لیکھا جانے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول دیکھنہارا تھاؤں تھانیا۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جیت سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے میرا مالک الکھ ابھیوا، اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ جو وسنہارا نہیل دھام سدا نہکیوا، درگاہ ساچی سچھنڈ سو بھاپایا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی کراں سیوا، سبجگ تریتا دوپر کلجک بھجیاں واہو داہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لکھنہارا امرت رس میوہ، مہربان محبوب اپنی دیا کمایا۔ جس دی

صفت کر سکے نہ کوئی رسنا جہوا، من مت بدھ نہ کوئے چترایا۔ اوہ جن بھگتو مستک کوستک نیا لاوے تھیوا، تھر گھر واسی ہوئے سہایا۔ جو آد پُرکھ
 اپر پیر سوامی سب دا دیوی دیوا، دیو آتما ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھایا۔ مایا کہے جن
 بھگتو میرا صاحب سوامی رنگا، ہر کرتا میت مُرار۔ جس دا اگم اگوچر بنگا، سچکھنڈ دوار دُھر دربار۔ جتھے شبدی دھار چار منگلا، سروتے بنے پیغمبر گر
 اوتار۔ میں اُس نوں کراں بندنا، نو نو نمسکار۔ جس کلجگ انتم سب دے کٹنے پھندا، دُئی دویتی دے نوار۔ جس نے نو کھنڈ دا دوار لنگھنا، دھرنی
 دھرت دھول دھول پاوے سار۔ گرکھاں چرن دھوڑ کرائے مجا، دُرمت میل دے اتار۔ ہر جن ساچے بن کے سبنا، لیکھا جانے وچ سنسار۔ جس
 غریب نمانیاں پردہ کجنا، ویکھے ویکھنہار نر نر نکار۔ اوہ مورت گوپال موہن مدنا، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ جس دا اکو فح ڈنکا وبتنا، دو جہاناں کرے خبردار۔
 جس دے حکم وچ وشن برہما شو اٹھ اٹھ بھجنا، رائے دھرم چتر گپت لائے ہلار۔ اوہ صاحب سوامی سورا سرنگنا، کل کلکی ہوئے اوتار۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدن اتنا اینکار سری بھگونت بے پرواہیا۔

* ۲۴ گھر شہنشاہی سمت ۹ گرگھ سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

جن بھگت کہن پر بھ کرپا کیتی مہان، مایا متیئے تیتوں دیئے جنایا۔ سچ پریتی دے کے دان، داتے دانی دتی وڈیا یا۔ سانوں دھرم دے بنا کے
 کاہن، سر اپنا ہتھ رکایا۔ اندروں گڑھ توڑ ابھمان، ہنگتا دتی چکایا۔ سچ سروور کرا ایشان، دُرمت میل دھوایا۔ دُھر دے نام دی بخش دُھنکان، آتمک
 راگ سمجھایا۔ سچ دھرم دکھال نشان، کوڑ گڑیار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت رس دے کے پین کھان، جگت ترسنا دُور کرایا۔ دیک جوت جگا مہان، گھر
 مندر کیتی رُشنا یا۔ کوجھیاں کملیاں دے کے مان، نمانیاں ہوئے سہایا۔ آون جاون کٹ کے کان، کرم کانڈ دا لیکھا دتا مکایا۔ وسیرا رہے نہ مڑھی
 مسان، گوراں مقبریاں پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساڈا ہویا آپ سہایا۔ جن بھگت کہن سانوں ملیا پر بھو

بھگونت، بھگون بے پرواہیا۔ جس دا اکو نام اکو منت، منتر اکو اک سمجھائیا۔ جو بودھ اگادھا بنیا پنڈت، بُدھی توں پرے کیتی پڑھائیا۔ چار ورن بنا کے سنگت، سگلا سنگ رکھائیا۔ جس دی مہما سدا انت، انت کہن کوئے نہ پائیا۔ کو جھیاں کملیاں بنا کے سنت، سنگر دتی مان وڈیائیا۔ لیکھا مُکا کے وچوں جیو جنت، جاگرت جوت نال ملائیا۔ توں میں تیرا دس کے چھنت، آتم پر ماتم کیتی پڑھائیا۔ صدی چودھویں بنا کے بنت، گھرن بھنہار ہو یا سہائیا۔ سچھنڈ دوار دی دس کے سمت، مارگ اکو اک رکھائیا۔ ساڈے اندر بخش کے ہمت، جگت سماج دا لیکھا دتا مُکائیا۔ سانوں کسے دی کرنی پے نہ منت، بنا جگدیش سیس نہ کسے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دی میٹ کے چنت، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔

* ۲۴ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۹ کھیم کور دے گرہ سیمی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھگتو شبد تہاڈا بیتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی ریتا، نت نوت اپنا کھیل کھلائیا۔ جو سدا رہے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی وچ سمائیا۔ جو نہ مریا نہ جیتا، آد جگاد اپنا تھم ورتائیا۔ جو نرگن سرگن سرگن نرگن بدلدا آیا ریتا، ریتوان اک اکھوائیا۔ جس نے بنائے مندر مسیتا، کعبیاں کر شنوائیا۔ اوہ دیونہارا سچ حدیثا، حضراتاں توں باہر کرے پڑھائیا۔ اوہا کلجگ اتم لیکھا جانے بیس پیسا، سرگن زیرو روپ سمجھائیا۔ جس دی مہما گائے راگ چھتیس، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا سری بھگوانا اک اکیسا، اینکار وڈ وڈیائیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا محمد دھار تیس بتیسا، انت اپنا تھم ورتائیا۔ سو سوامی انترجامی و سنہارا ہر گھٹ چیتا، تتوتتاں کھوج کھوجائیا۔ اوہا بھانا سب نے مننا پیٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس نے کلجگ جیو ویکھنا کوڑا ریٹھا، نوست دھیان لگائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے گو بند والے انگیٹھا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھيو سدا پیچیدہ، پوشیدا اپنا راز رکھائیا۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھکتو پر بھ نوں کرے ڈنڈاوت، بندہ بندگی وچ سپس نوایا۔ جو مہربان محبوب ساڈے اُتے کرے سخاوت، نر نرائن اپنا نین اٹھایا۔ دھرنی اُتے شرع دی میٹے عداوت، عدل انصاف اک کمایا۔ کلج کوڑ نہ کرے بغاوت، بگلگیر کرے لوکایا۔ ست دھرم دی سب دی جھولی پائے امانت، وست انمل اٹل ورتایا۔ نام ندھانا دیوے نیامت، امرت رس چکھایا۔ جو کرپا کرے صدی چوڑھویں دی دکھاوے انت قیامت، مہربان محبوب اپنی دیا کمایا۔ کلج میٹے اندھیری شامت، شمع نور جوت کرے رُشانیا۔ جس دے آگے کسے دی چلے نہ کوئے لیاقت، بدھیوان سمجھ کوئے نہ پانیا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھمی کرے رفاقت، میل ملائے سچ سُبھانیا۔ سب نوں دتے سچ صداقت، سچ سچ نال وڈیایا۔ میں اُس دا تہانوں کراون آئی تُعارف، طرفداری نہ کوئے رکھایا۔ جس در اُتے کرے نہ کوئے سفارش، لہنے سب دے ویکھ وکھایا۔ جس دی جگ چوڑی گرنٹھ شاستراں لکھی عبارت، حرف حرؤفاں نال وڈیایا۔ نام کلیاں نال ہندی رہی تجارت، سبجگ تریتا دواپر کلج ہٹ چلایا۔ سوانت کنت بھگونت کلج کوڑی کریا بدلے وزارت، مایا ممتا دا دُورا رہن کوئے نہ پانیا۔ ذبح من دی میٹے شرارت، شرع شریعت پندھ چکایا۔ سب نوں اکو نرگن جوت دی دتے زیارت، نور نورانہ اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان میٹنہارا دُبھا والی سازش، آتش کلج وکھایا۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ راجا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے جن بھکتو میرا اُس پر بھو نوں سجدہ، دھوڑی خاک خاک رمانیا۔ جیہڑا مالک دُھر دے گھر دا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جو نور الایہی دپیک ہو کے بداء جوتی جاتا ڈگمگایا۔ جو تھکم سندیسے گھلدا، پیغاماں کرے شنوائیا۔ جو مالک جل تھل دا، مہیئل رہیا سمایا۔ جس دا لیکھا دھام اٹل دا، نہچل دئے

وڈیائی۔ اوہدا کھیل دیکھو کلجگ ڈو ٹکھی ڈل دا، سمنڈ ساگراں پھول پھولائی۔ جس دا بھيوَ جانے کوئی نہ پل دا، پکاں دے پچھے بہہ کے اپنی کار کمائی۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا سچ سنگھاسن اکو لدا، سمبل اپنا ڈیرہ لائی۔ جس دا بھانا کدے نہ ٹلدا، آگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ اوہدا لہنا دینا کوڑ وکارے دل دا، پنچاں ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا کھیل انوکھا ول چھل دا، اچھل چھلدھاری اپنی کار بھگتائی۔ جو وقت سہنجنا کرے راجے بل دا، باون اپنا بھيوَ چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جل تھل دا، اسگاہاں اپنا تھم ورتائی۔

* ۲۴ گھر شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں * *

مایا کہے جن بھگتو میری نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سیس نوائیا۔ میرا مالک خالق پروردگار، نور نورانہ نور الایہا۔ جس دے اوتار پیغمبر گرو خد متگار، خادم ہو کے سیو کمائی۔ جس نوں بھگت وچھل کہن گرور گردھار، گہر گبھیہر اک اکھوائیا۔ اوہ شاہو بھوپ بن سکدار، دو جہان تھم ورتائی۔ جس نے سنجگ تریتا دوپر کیتا پار، کلجگ انتم ویکھ وکھائی۔ نرگن دھار پاوے سار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پردہ آپ اٹھائی۔ سنگر شبد کر تیار، ترے گن اتینا تھم سنائی۔ دیکھنہارا ویکھے وگسے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ جگ چوکڑی لہنا دینا دیوے قرض اُتار، مقروض اپنا تھم آپ ورتائی۔ مایا کہے میں اُس دے درتے کراں گریہ زار، نیتز نیناں نیر وہائی۔ میرے سوامی انترجامی تڈھ بن اور نہ کوئی سہار، سہانک نانک نظر کوئے نہ آئی۔ صدی چودھویں ویکھ لے دھواں دھار، سچ چند نہ کوئے چکائی۔ محمد نیتز رہیا اگھاڑ، بن نیناں نین اٹھائی۔ چاروں گنٹ اگنی تپنی تتی ہاڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ پھرے دروہی ناڑ ناڑ، جنگل پہاڑ رہے گر لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سچی سرکار، سرکارے اعلیٰ خدا تعالیٰ طالب تیرے اوتار پیغمبر گرو دھیان لگائی۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ دیوا سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

جن بھگت کہن ساڈا اشٹ اگما اک، اینکار اگم اتھاہیا۔ جس دی سب نے رکھی سک، آشاوچ دھیان لگایا۔ اوہ میٹنہارا ترسنا ترکھ، ساتک ست ست کراہیا۔ جنم کرم دا لیکھا دے لکھ، مہربان ہوئے سہایا۔ کرپا کرے غریب نمائیاں بنائے اپنے سکھ، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ مانس جنم سوارے بھوکھ، بھوش اپنے رنگ رنگایا۔ سنگر شبد ہو کے وسے کایا وچ، تن وجود دے وڈیایا۔ آتم دھار بنے مت، پر ماتم خوشی بنایا۔ جو لہنا دینا جانے نت نوت، جگ جگ اپنا ویس وٹایا۔ اوہ جانے دھرم دھار دی ساچی تھت، گھڑی پل اپنی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ جن بھگت کہن ساڈا اکو اک سوامی، جو آذانت اکھوایا۔ ہر گھٹ ہووے انترجامی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دی شبد انادی بانی، جگ جگ لوک مات سو بھاپایا۔ اوہ بخشنہارا نام ندھانی، وست اتوٹ اتھ جھولی دے بھرایا۔ اوہ لیکھا جانے چارے کھانی، آپ اپنا پردہ آپ اٹھایا۔ اوہدی منزل اک رُوحانی، رُوح بُت مل دے وے ودھایا۔ اوہ لیکھا جانے جسم جسمانی، ضمیر امیر غریباں دے بدلایا۔ جن بھگت بخش کے چرن دھیانی، نام چرنودک دے پیایا۔ لیکھا ویکھ کے جیو پرانی، پران ادھاری ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے زمیں اسمانی، زمیں زماں دو جہان ویکھے تھاؤں تھانیا۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ وکیل سنگھ دے گرہ سیئی کلاں ضلع جموں *

نارد کہے مایا توں کھول لے اپنی سرت، سوہنیئے منموہنیئے انہونیئے اپنی لے انکڑایا۔ میٹوں بھیجا اکال مورت، اکال ہو یا آپ سہایا۔ توں سُن لے اگئی تورت، تریا توں باہر دیاں درڑایا۔ کتے بنی رہیں نہ مورکھ موڑھت، بدھ ہن اکھوایا۔ ساچے صاحب دی لالے چرن دھوڑت، ٹکے خاک رمایا۔ تیری ہون والی مہورت، سماں اپنا رنگ بدلایا۔ سب دی آسا ہونی پورت، ترسنا سنگ نبھایا۔ وقت رہیا نہ دورت، بیٹھا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نارد کہے میں لے کے آیا خبر، بے خبرے دیاں جنائیا۔ میرا سوامی جابر جبر، جس دی جبرائیل دئے گواہیا۔ جو سب دی پوری کرے سدھر، صدمے جگ جگ ویکھ دکھائیا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھی پاؤن والا غدر، غدار کرے لوکائیا۔ دین دنی دی دھار دیوے بدل، بدلی ویکھے چائیں چاننیا۔ شرع شرع نوں کرے قتل، قاتل مٹھول دارُپ وٹائیا۔ توں دس و سنا کیہڑے وطن، بے وطنے دے سمجھائیا۔ تیرا کیہڑا ہووے پتن، کون گھاٹ ڈیرہ لائیا۔ اوہ تک لے دھرنی دھرت دھول تے دسدا رٹن، رٹا سکے نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر میلا لئے ملائیا۔ نارد کہے میں تھم سندیسہ لے کے آیا ترت، سچ نال سنائیا۔ اوہ نگاہ مار لے اٹھن والا تُرک، اپنی لئے انگڑائیا۔ میری بودی دے تھلے ہندی گھرک، میں دوویں ہتھ ہلائی۔ توں خوشیاں نال بھڑک، سچ ٹپ چائیں چاننیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ دکھائیا۔ نارد کہے مایا میں آیا چھیتی بھج، اپنا پنڈھ مکائیا۔ توں نگاہ مار لے وچ جگ، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ جج، جُجرہ حق نہ کوئے سنائیا۔ ایمان سارے گئے تچ، ست سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میں تیتوں لیکھا دساں اچ، کی کھیل کرے ڈھر درگاہیا۔ جس نے سیس تے رہن دینی نہیں کسے دی پگ، پگڑی پٹاں وچ رُلائی۔ اوہ میرا صاحب سورا سرگ، شاہ سلطانا نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری ویکھنہارا حد، حدود حدان وچوں پھول پھولائیا۔

* ۲۴ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ رمیش سنگھ دے گرہ سبئی کلاں ضلع جموں *

مایا کہے کلج توں میتوں رہیا آکھ، اکھراں نال سمجھائیا۔ میں اوس پر بھو دی شاخ، جو میرا ڈھر دا ماہیا۔ جو جگ چو کڑی میری پت لئے راکھ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سو انتم پچھے وات، میرا ہونے سہائیا۔ جس چرن پریتی جڑایا اپنانات، دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ اوہ سوامی میرا سگلا ساتھ، سنگی اک

اکھوایا۔ میں بنا ہتھھاں توں جوڑاں ہاتھ، بنا سیس سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک اگم اتھاہیا۔ مایا کہے نارد نہ میتوں توں ڈرا، ڈرپوک روپ نہ کدے بدلایا۔ میرا واحد اک خد، نوری اللہ نور الاہیا۔ جس توں ہواں نہ کدے جد، جز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ عرش فرش میرا رہنما، رحمت میرے اُتے کمایا۔ میں سجریاں وچ سیس دیواں جھکا، قدم بوسی کر کے خوشی بناایا۔ اوہ واحد نور الہ، عالمین وڈوڈیایا۔ میرا لیکھا جانے تھاون تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجایا۔ امام اماں آئے ویس وٹا، بھیکھ اولٹا آپ کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک ہوئے سہایا۔ مایا کہے نارد میرا مالک الغوز نوزے وجا یوکھے جنا فرشے عرشا نورے رشنا کوہیزا مہاہ نزشتے رزو محمدے ودو وضیول مہا بیسی خد میری دستے دُعا دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دے نالوں کدے نہ ہواں جد، جز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔

* ۲۴ گھر شہنشاہی سمت ۹ دولت رام دے گرہ پنڈ کوٹلی ضلع جموں *

سنگر شبد کہے دھر داوے اک مردنگ، ناد انادی کرے شنوایا۔ جن بھگتاں پوری کرے منگ، جگ جنم دی ترسنا پور کرایا۔ انتر نرتر چاڑھے رنگ، دُرمت میل دھوایا۔ آتم سچ سہائے پنگ، سچ سنگھاسن دئے وڈیایا۔ کرے پرکاش بنا سورہ چند، نور نورانہ نظری آیا۔ آتم بخش کے پرمانند، اندر اند وچوں پرگٹایا۔ بھيو گھلا کے توں میرا میں تیرا چھند، سو پُرکھ دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ مندر اک سہایا۔ سنگر شبد کہے میں سہاواں ساچا مندر، تن وجود دیاں وڈیایا۔ کھیل کھلاواں لنگھ کے اندر، نو دوارے پنڈھ چکایا۔ مایا ممتا توڑ کے چندر، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ بھاگ لگا کے ڈوگھے کھنڈر، اپنا پردہ دیاں اٹھایا۔ منو آ من بھوے نہ بندر، دہ دشنا نہ اٹھ اٹھ دھاپا۔ شرع زنجیر توڑ کے سنگل، اکو اک برہم سمجھایا۔ لیکھا رہے نہ پرہاس جنگل، ٹلیاں پربتاں پنڈھ مکایا۔ ہر جن لا کے اپنے انگن، گودی گود سہایا۔ دُوبے در جان نہ

منگن، بھکھیا جگت نہ کوئے وڈیاں۔ میل ملائے سورے سرنگن، گھر گھر وچ دیاں وڈیاں۔ لیکھا رہے نہ وچ ورجھنڈن، برہمنڈ دا پندھ چکایا۔ دھرم دوار دکھا کے بھگھنڈن، درگاہ ساچی اک سہاںیا۔ سنت سہیلے خوشیاں نال لنگھن، بن تن وجود ڈیرہ لایا۔ اکو سیس جگدیش ہووے بدن، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گھر آپ سہاںیا۔ گھر مندر ہوئے سہنجنا، ملے پر م پرکھ کرتار۔ کرپا کرے آد زرنجا، جوتی جاتا ہر زرنکار۔ دیناں بندھو درد دکھ بھے بھنجنا، ہر جن ساچی پاوے سار۔ نیت نام ندھانا پا کے انجنا، نچ لوچن دے اگھاڑ۔ آتم بن کے دھر دا سجن، پر م پرکھ ہووے میت مرار۔ دھر پریم دی چاڑھ کے رنگنا، ڈرمت میل دے اتار۔ بھرماں ڈھاہ کے کندھنا، ساچا بختے شبد ڈھنکار۔ گرگھ امرت رس نجھری پی رجن، بوند سوانتی بختے ٹھنڈی ٹھار۔ ملے مورت گوپال مدنا، موہن مادھو کرے پیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ جن بھگتاں پاوے سار۔ سنگر شبد ہر جن سہائے اکو بنک، بنک دواہی دے وڈیاں۔ جتھے نہ کوئی راؤ نہ کوئی رنک، شاہ پاتشاہ نہ کوئے چترایا۔ جس دی شہادت دیوے راجا جنک، بھيو اھیدا آپ گھلایا۔ سو پرکھ زرنجن جنہاں لائے جوتی دھار تنک، تن من دا لیکھا دے مکایا۔ ہوئے روگ رہے نہ شنک، سنسا دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا گرہ اک دکھایا۔ سچ گرہ دکھائے ایک، ایکنکار دیا کمایا۔ جتھے اکو اشٹ دی ٹیک، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ترے گن مایا لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ بدھ کرے بیک، ڈرمت میل دھوایا۔ کوڑی کرپا رہے نہ بھیکھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ سچ دوار دکھائے اپنا دیس، دیس دیشتراں پندھ مکایا۔ جتھے وسے زرنیش، زرنائن ڈیرہ لایا۔ جس دی مچھ داہری نہ کیس، مونڈ منڈایا روپ نہ کوئے دکھایا۔ سو پرکھ اکالا دین دایالا جن بھگتاں ویکھنہارا ریکھ، جگ چوکڑی اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک دیا کمایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی سنگی، سگلا سنگ نبھایا۔ اوتار پیغمبر میتھوں منگاں رہے منگی، جگ جگ جھولیاں اپنیاں ڈاہیا۔ میں سب دی کٹنہارا تنگی، نیت نوت اپنی کھیل کھلایا۔ میتوں نہ کوئے غم نہ کوئی رنجی، رنجش وچ کدے نہ آیا۔ میں بانا پھنیا نہیں کدی جنگی، شستر ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ میں جگ جگ نام کلیاں ونڈاں گیا ونڈی، جتھے

دھرنی دھرت دھول دکھائیا۔ جن بھگت سہیلے پُرکھ اکال نال گیا گنڈھی، دُھر دی گنڈھ آپ پوایا۔ میرا کھیل سدا بہہ رنگی، بُدھی وچ نہ کوئے سمجھایا۔ میں کُجک کھیل کھیلاں وچ ور بھنڈی، چاروں گنٹ اکھ اٹھایا۔ صدی چوڑھویں چاروں گنٹ چکائے چنڈی، پرچنڈ رُپ بدلایا۔ کسے پون ملے نہ ٹھنڈی، کُجک اگنی تت تپایا۔ مان رہے نہ چند نوجنڈی، چوڑس رووے مارے دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے صاحب سورا سرنگی، دو جہاناں نوجوانا سری بھگوانا تگے چائیں چائیا۔

* ۲۴ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۹ دیوی سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جوں * *

مایا کہے میرا انتشکرن کی کہندا، بن رسنا جہوا بٹی دنداں رہیا درٹایا۔ جو کھیل سمجھاوے چڑھدا لہندا، دکھن پہاڑ نال ملایا۔ شرع دا اُچ منارا جاندا ڈھندا، محرابا رُپ نہ کوئے چکایا۔ پر بھ دا بھانا اوتار پیغمبر گر ویکھیا سہندا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں وی سانجھ سوٹ کے بیٹھی اپنا لہنگا، انگی اپنے تن سہایا۔ دُنیا داراں نوں دتاں اگلا وقت پینا مہنگا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ کوٹاں وچوں کوئی گرکھ پر بھو دا بھانا ہووے سہندا، ہر دے ہر ہر اک وسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ مایا کہے میں صورتاں تکیاں اوہ، جو جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ میتوں ملیا تئی اوتاراں دا گروہ، اکٹھے ہو کے رہے سناہیا۔ پیغمبر جوتی دھار دی لے کے لو، بن لوچن نین نین رہے کھلایا۔ گرو گریو کہن سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جیہڑا آد دا اک تے سر شٹ دھار وچ دو، دو آ ایکا ایکا گنڈھ پوایا۔ جو نرور نراکار پُرکھ اکال اگتا ہو، ہوکا دیوے تھاوں تھانیا۔ جس نے سب کچھ اوتار پیغمبراں کولوں لینا کھو، حکم حکم نال بدلایا۔ سچ مارگ دا ڈھو آ دیوے ڈھو، دو جہاناں آپ ورتایا۔ جس دا بھو نہ جانے کو، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جو آتم پر ماتم جاوے چھو، نور نورانہ نور الاہیا۔ اوہ ست دھرم دا یچ دیوے بو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورتا اک اھوایا۔ جھٹ نارد کہے مایا نہ پا وڈا رولا، کوک کوک سناہیا۔ آہ ویکھ پورب اقرار قول، تیتوں دیاں جنایا۔ اوہ

مالک خالق دُھر دا مولا، مولیا ہر گھٹ تھانیا۔ جس دا اکو نام کلمہ شبد اگمی سولہا، سو سوامی رہیا سمجھانیا۔ جس نے بھيو چکاؤنا پردہ اوہلا، بھاؤنا اپنی دے
 درڑانیا۔ جگ چوکڑی جس دا گولا، اوتار پیغمبر گرو سیو کمائیا۔ اوہ کلجگ اتتم بن کے تولا، نام ترازو ہتھ اٹھانیا۔ توں اوس دا سُن لے اگمی بولا، جو
 انبولت رہیا جنانیا۔ جس پچھلا رہن دینا نہیں کوئی وچولا، وچلا بھيو چکانیا۔ جس رہن دینا نہیں کوئی کھولا، خالق خلق دے درڑانیا۔ وقت سہنجا کرے
 اُتے دھولا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتانیا۔ نارد کہے نہ مار وڈیاں
 شیخیاں، کی اپنا بل جنانیا۔ تیریاں جگ جگ کھیلاں ویکھیاں، سنجگ تریتا دوا پردھیان لگانیا۔ تیریاں بھل نہیں جاندياں نیکیاں، اوتار پیغمبر گرو آں دتیاں
 سزانیا۔ تیریاں آشا کھلئے دھرتی اُتے لیٹیاں، چاروں کُنٹ کروٹ رہیاں بدلانیا۔ میں آد جگادی بھیتی آں، بھانڈا بھرم تیرا دیاں بھٹانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا دے گھلانیا۔ مایا کہے نارد میں بڑی سنجی، آد جگادی نظری آتیا۔ میں دوس رین پھراں
 بھجی، پر بھ ساچی سیو کمائیا۔ میں موہ پیار نال کدے نہ رتی، مُجّت سب دے نال رکھانیا۔ میری کھیل نیکی بدی، دوویں اپنے گھر وسائیا۔ میں ویکھن
 آئی چو دھویں صدی، صدقے واری گھول گھمانیا۔ اوہ ویکھ محمد جاندا بھار لدی، چار یاری گنڈھ پوانیا۔ میں سب دی کھول کے ویکھنی ڈگی، ڈور وڈنک
 سنانیا۔ میری اُچی ہو گئی اڈی، پباں بھار بھجائ واہو داہیا۔ میں سارے ویکھنے لبی، دیناں مذہباں والے پھول پھولانیا۔ کیوں حضرت محمد عیسیٰ موسیٰ
 جاندے گدی چھڈی، سکھ آسن رہے تجانیا۔ کیوں اوتارو اپنی اتتم کردے حدی، حدو داں ویکھ دکھانیا۔ گرو گردیواں کہاں میتوں ہتھیلی دکھاؤ سچی،
 ساجن ہو کے منگ منگانیا۔ کی کھیل کرائے پُرکھ اکالا یدی، یدی کی درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا میلا ہندا نو نو چار جگ چوکڑی سبھی، سبب نال اپنا میل ملانیا۔

* ۲۴ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ پنڈ ماجرہ ضلع جموں *

نارد کہے مایا نہ مار دا بے، کوک کوک سنایا۔ مور کھے نگاہ مار لے وچ کعبے، کی کر بلا دے ڈہایا۔ اشارے تک لے جو دتے نانک بابے، بغداد وچ کی درڑایا۔ شاہ سلطان مٹے راجے، بھوپ نظر کوئے نہ آیا۔ کسے گرہ نہیں وجنے واچے، شادیاں سنن کوئے نہ پانیا۔ دین دُنی وچ کوئی نہ جاگے، نیتز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ ہنس بُدھی جیو ہونے کاگے، کاگ وانگ گر لایا۔ کی اوس ویلے ویس وٹائے والا بازے، آپ اپنا پھیرا پانیا۔ کی نوپیں سا جنا سا جے، سچ دے سمجھایا۔ مایا کہے ناردا اوہ مالک غریب نوازے، پت پر میثور اک اھوایا۔ جس نوں سارے رہے ارادھے، رسنا جہوا ڈھولے گانیا۔ جس دے جگ چو کڑی سماجے، دین مذہب وڈیایا۔ اوہ مارے شبد اگمی آوازے، بے خبراں خبر سنایا۔ کلج انت سوارے کا جے، کرنی دا کرتا اک اھوایا۔ جس دا حکم بودھ اگا دھے، بُدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ اوہ کسے ہتھ نہ آوے لادھے، کھوجیاں کھوج نہ کوئے کھجایا۔ مایا کہے میتوں سنگر شبد ماردا آوازے، انسنت کرے شنوایا۔ کوجھئے کملیئے مایا رانیئے جگت سوانیئے پُرکھ اکالا دین دیا آیتے آوے دیش ماجھے، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکاشد راگ جنائے انراگے، راگ ناد جس دی صفتاں وچ صفت رہے جگ گانیا۔

* ۲۵ مکھڑ شہنشاہی سمت ۹ جیون سنگھ دے گرہ پنڈ جھماں ضلع جموں *

مایا کہے میں جگت سہاونا جُجرہ، ہُجت کراں جگت لوکانیا۔ میرا گھر گھر ہونا جُجرا، جُجرم دین دُنی بنایا۔ سب نوں یاد آونا پچھلا سماں گُزرا، گُجری چند دے سمجھایا۔ مانس جنم دے کسے نہ سدھرا، سُدی ودی نظر کسے نہ آیا۔ بھاگ لگے نہ جننی اُدر، نو نو آگن نہ کوئے بُجھایا۔ جگت ڈور وواہوے بن کے کھسرا، بھجے وواہو داہیا۔ کسے سمجھ نہ آوے پنیاسرا، ناتا دھرم نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، سچ سوامی وڈ وڈیائیا۔ مایا کہے میرے گھر ہونی خوشحالی، جگت واسنا نال مہکائیا۔ پھل لگاؤنا کوڑ دی ڈالی، پت تھنی وجے ودھائیا۔ کھانا پینا سب دا کرنا جعلی، سچ دست ہتھ کسے نہ آئی۔ لالچ لوبھ میری کرے دلالی، وچولا وکارا روپ بنائیا۔ دھرم بھنڈارے ہونے خالی، دست سچ نہ کوئے دکھائیا۔ میرا کھیل بٹنا جگت حلالی، حلال کراں خلق خدائیا۔ چار گنت دا رہن دیواں کوئی نہ مالی، مالک نظر کوئے نہ آئی۔ بنا پڑکھ اکال توں دسے کوئی نہ پالی، پرتپالک اکو ہووے ڈھر دا ماہیا۔ جس دا اکو حکم متاں شالی، شالہ او سے نوں سیس نوایا۔ جس میری کٹنی کنگالی، بھکھی نوں دے رجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نوست بنائے اک دھرمسالی، دھرم دوارا اپنا آپ جنائیا۔

سپت رکھی کڈھدے رہے لپکاں، تک لپہ اُتے گھسائیا۔ آتما دیاں کردے رہے تصدیقنا، شہادت یاد والی رکھائیا۔ منسا دیاں تکلدے رہے امیدیاں، اپنا نین اٹھائیا۔ اک دوجے نوں کردے رہے تاکیداں، حکم نال سنائیا۔ سارے دیکھولا کے نیجھاں، بن نیناں نین تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ سپتس رکھ کہن ساڈی پرائی بستی، پچھلا لیکھا دے گواہیا۔ جتھے لہدے رہے پر بھو دی ہستی، ہست کولاں سیو کمائیا۔ اوہ لیکھا دیونہارا دستی، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ مالک ہو کے عرشی، فرش دے وڈیائیا۔ سنگر شبد نے سانوں دستی سی برسی، سمت شہنشاہی نوناں ملایا۔ پر م پڑکھ کریگا ترسی، رحمت آپ کمائیا۔ کھیل بنائے اپنے گھر دی، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ تہاڈی آسا پوری کرے ور دی، ور دیونہار گرہستیاں۔ ٹساں کھیل دیکھنی کلج کل دی، کی کلکی اپنی کار بھگتائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں آونی پل دی، پکاں دے اوہلے کی اپنا حکم ورتائیا۔ اوہدی دھار ہونی اچھل اچھل دی، ول چھل اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ دھرنی کہے جتھے چوہی گھڑ خوشیاں نال اندر ماری جھاک، سچا کھبا ویکھ دکھائیا۔ اوتھے سپتس رکھیاں دا لہنا دینا باقی، جو آسا گئے رکھائیا۔ تہناں دا

لیکھ چُکایا ہاتھو ہاتھی، اُدھار رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت بنا کے ساتھی، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ ابناشی، ہر کرتا اپنے وِچ چھپائیا۔ نالے کردا پھرے خوشیاں دے وِچ ہاسی، نالے دیکھے لیکھے دُھر درگاہیا۔ نالے بخشدا جائے داتی، بھنڈارے خالی آپ بھرائیا۔ نالے بچھدا جائے بائی، جنم جنم دے لیکھے جھولی پائیا۔ نالے لاؤندا جائے نال چھاتی، گود سُنھنجی آپ کائیا۔ نالے پھرے ننگی پیریں راتی، جن بھگتاں سیو کمائیا۔ نالے بخشنہارا حیاتی، زندگی زندگی وِچ بدلایا۔ نالے سندیسے دیوے پاتی، محم محم وچوں سمجھایا۔ نالے اُتم کرے ذاتی، اذاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ نالے لیکھا لکھے کاغذاتی، جگ جنم دا بندھ مُکائیا۔ نالے منزل دتے صفاتی، آپ اپنا محم ورتایا۔ نالے مددگار بنے امدادی، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ ایہہ لیکھا جانے دُھر دا آدی، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جس داشد سدا انادی، جگت جہان کرے شنوایا۔ جس دی کرپا نال ریشیاں دی قسمت جاگی، پورب لیکھ چُکایا۔ ہر سنگت جموں ہووے وڈ وڈبھاگی، بھاگ حصہ سب دی جھولی پائیا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دے بنا کے ویراگی، ویراگ وِچ اپنا نیر وہایا۔ ایہہ عشق نہ حقیقی نہ مجازی، دوہاں توں باہر اپنی کھیل کھلایا۔ جن بھگتو گرگھو تہانوں گھر گھر رکھیگا راضی، دُکھیاں دُکھاں وچوں کڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہاڈے در در گھر گھر بنیا رہے گا لاگی، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔

* ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ مایا دیوی دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

سنگر شبد سدا گیتا، گیان دھیان دی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ آد جگادی جوتی جاتا، جاگرت جوت کھیل کھلایا۔ ہر جن بنھنہارا ناتا، گرگھ گرگر میل ملایا۔ ست دھرم دیاں دیونہارا داتا، وست امولک آپ ورتایا۔ نام ندھانا جنا کے گاتھا، کرے اگم پڑھایا۔ ست سچ چڑھا کے راتھا، کوڑی کرپا نیا نوکا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھ بنا کے مستک ماتھا، پورب جہاں لیکھے پائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھا، ہر وڈا وڈا وڈیایا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، دینن اپنے رنگ رنگایا۔ ست سچ سنائے دُھر دی باتا، باطن پردہ آپ کھلایا۔ آپے بن کے پتاما، پوت سپوتے گود کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے گردیوا ایک، آد پڑکھ اکھوایا۔ جو بھگتاں جگ جگ بخشے ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رماہیا۔ من مت بُدھ کرے بیک ترے گن دا لیکھ چکایا۔ سچ دوار رکھائے اپنا دیس، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ جتھے جھکدے وشن برہما شو مہیش، گنپت گنیش سپس جھکایا۔ آپ بن کے مالک نر نریش، نر نرائن سو بھاپایا۔ کلج انم ویکھنہار کل کلیش، کل کاتی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی کرتا، کرتے پڑکھ دتی وڈیایا۔ نہ جمدانہ کدے مردا، مر جپوت روپ نہ کدے بدلایا۔ لیکھا جانا دھرنی دھول والے گھر دا، نوست پھول پھولایا۔ نر بھو ہو کدے نہ ڈردا، دو جہاناں بھجیاں واہو داہیا۔ نت نوت اگے گھاڑن گھڑدا، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج نرگن سرگن ہو کے لڑدا، ایہہ ڈھر دی بے پرواہیا۔ نام ندھان نوجوان ہو کے اچردا، کلے کائات سمجھایا۔ لیکھا پورا کراں وقت سہاوا ساچے پتر دا، جس پر میثور دتی مان وڈیایا۔ میں جگ چوکڑی سگھنڈ داریوں اتار پیئمبر گروآں اندر اتردا، اتر پورب پچھم دکھن دیکھیاں نظر کسے نہ آیا۔ میرا لہنا دینا سب دے نال شکر دا، شگریہ کہہ کے سارے سپس نوایا۔ میرے حکم وچوں حکم سُن کوئی نہ مکر دا، پاسا سکے نہ کوئے بدلایا۔ میں پیاسا بھکھا نہیں کسے ٹکر دا، جن بھگتاں سکے ٹکڑے لیکھے لایا۔ میں ونجارا نہیں کسے مات جننی کچھڑ دا، گودی وچ نہ کوئے وڈیایا۔ میں پریمی نہیں کسے بکل دا، اندر وڑ کے جھٹ لنگھایا۔ میں آد جگادی جن بھگتو حل کراں سب دی مشکل دا، مشکلاں سب دیاں حل کرائیا۔ میں ونجارا نہیں کسے دی عقل دا، عقل بُدھی نہ کوئے چترایا۔ میں پیارا نہیں کسے موہنی روپ شکل دا، ست سچ نال سدا میری گڑمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے جگ جگ جن بھگتاں تیج رکھن دا، رکھک ہو کے اپنی دیا کمایا۔

* ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاش سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

مایا کہے سُنو وے ستّ دیپ، دیپکو تھانوں دیاں جنایا۔ اپنا اپنا لیکھا کرو ٹھانڈا سیت، کلج اگنی اگت بُجھائیا۔ دیناں مذہباں دی اپنے اُتے ویکھو ریت، کی کھیل کھیلن خلق خُدا ئیا۔ کیوں نہیں ہر جو وسیا چیت، چیتن سُر ت نہ کوئے کرائیا۔ کیوں نہیں آتم پر ماتم گاؤندے گیت، سندیسہ دُھر در گاہیا۔ اپنی انت آخری ویکھو لیک، لائن عین دھیان لگایا۔ تھانڈا سماں آیا نزدیک، ویلا وقت دئے گواہیا۔ تھانڈی نکلن والی چیک، سارے روو مارو دھایا۔ نشانے مٹن مندر مسیت، کعبیاں پئے دُہانیا۔ تئیں لیکھا تلو ٹھیک، جو ٹھاکر رہیا سمجھائیا۔ اوس صاحب دی کرو اڈیک، جو آوے واہو داہیا۔ جس ساچی پاؤنی بھیکھ، بھچھیا نام ورتائیا۔ دھرم دی دئے نصیحت، سچ سچ سمجھائیا۔ اوتار پیغمبر گرو آں دی تلو وصیت، جو لکھ کے گئے سمجھائیا۔ جس بھيو کھلاؤنا اصلیت، اصل دئے درٹایا۔ سب دی بدل دینی ولدیت، ولد والدہ اکو نظری آئیا۔ اوہ دیونہارا سچ شخصیت، حکم دُھر دا اک ورتایا۔ بدل دیوے دین دُنی طبیعت، طبع ویکھے تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اکو دُھر دے نام نوں دیوے اہیت، آپ اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سندر سنگھ دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

مایا کہے سُنو نو نو کھنڈ، کھنڈاں کھڑگاں والیو دیاں جنایا۔ تھانڈی پین والی ونڈ، حصے پر بھو رہیا بنایا۔ تئیں اٹھ کے پاؤ ڈنڈ، رو رو دیو جنایا۔ تھانڈی وڈھی نہ جائے کنڈ، اپنا پلو لو بھڈایا۔ ٹٹی لو گنڈھ، ناتا دھرم جڑایا۔ تھانڈے اُتے ہون والا جنگ، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ نشان مٹا تارا چند، چند چاندنی اک چکائیا۔ تھانڈے کٹے جانے بند بند، انگ انگ دئے گواہیا۔ تھانڈی حد نہیں رہنی کنڈھ، حصہ نظر کوئے نہ آئیا۔ تئیں پر بھو دی منزل ویکھو لنگھ، کی کرتا کھیل کھلایا۔ تھانڈی سچ سہنجی نہیں رہنی پلنگ، سکھ آسن نہ کوئے سہانیا۔ ڈور کٹی جانی پتنگ، گڈیا منہ دے بھار سٹایا۔ جس میٹنا

بھیکھ بکھنڈ، کجگ کوڑی کریا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ مایا کہے سُن لو چارے کوٹ، کُنٹ کُنٹ دیاں جنائیا۔ اپنے گرہ دا ویکھو لیکھا جھوٹھ، در در پھول پھولائیا۔ دھرم دواریاں ہوئی جوٹھ، سچ سچ نہ کوئی سمائیا۔ کایا تلو پنج بھوت، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ دھرم دی رہی کسے نہ سوچھ، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ دین دُنیا کرن والی کوچ، کوچا گلی رووے مارے دھاہیا۔ سب داناتا جانا ٹوٹ، ٹٹیاں سکے نہ کوئے بندھائیا۔ تہاڈا پیار مُجّت جانا چھوٹ، چھٹکی لو نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے سُنو سندیسہ چارے سمت، دہ دشا دیاں جنائیا۔ اپنے اپنے ویکھو بندک، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ پھیر کرنی پوے نہ مَنّت، پر بھ آگے سپس جھکائیا۔ صدی چوڑھویں رہنی نہیں کسے وچ ہمت، حوصلے سارے دینے ڈھاہیا۔ کسے کراونی پے نہ سُنّت، سُنّیاں لیکھے دئے چُکائیا۔ دھرم دی دھار کر کے اُنّت، اُنّیسا اپنا کھیل کھلائیا۔ کوئی دسے نہ مونڈ مونڈت، پردہ کھولے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے جگت انمُلت، قیمت کرتا نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ پنڈ گھووالی ضلع جموں *

مایا کہے میں پھراں گھتی وہیر، بن ونجھاں وہن وہائیا۔ میرا چلے انیلا تیر، تریا ہو کے سب نوں گھائل دیاں کرائیا۔ میں ورولاں سمنند ساگراں نیر، تھلاں ویکھ وکھائیا۔ میری وکھری ہونی تدیر، طریقہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ میں دین دُنیا بنائی خزیر، خنجر اناں جھٹکائیا۔ سب دے اُتے پاؤنی بھیر، بھیرے گلی پار نہ کوئے کرائیا۔ سر شٹی ناتا ویکھنا بھیناں ویر، مایا ممتا کہے میں اپنا کھیل دینا کھلائیا۔ میری سمجھ نہ کوئے اکسیر، اکثر اکو حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکُنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری کٹنہارا بھیر، سر میرے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۹ جگیت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

سنگر شبد کہے اکو ایشٹ پڑکھ اکالا، دوجا دو جہاناں نظر کوئے نہ آئی۔ اکو ست ستوادی ست پڑکھ دی دھر مسالہ، سچھنڈ دوارا ایکنکارا آپ سہائی۔ اکو نور نورانہ شاہ سلطانا دپیک جوتی دیوے بالا، بن تیل باقی پت پر میثور جوت کرے رُشنائیا۔ سو پڑکھ زرنجن لیکھا جانے آد جگاد دو جہاناں، زرنجن زرویر زرنکار اپنی کل ورتائی۔ جوت نوت کھیلے کھیل ست سرؤپی ہو پردھانا، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے اکو پڑکھ اکالا میت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جہدی جگ جگ اولڑی ریت، سچگ تریتا دواپر کلج جگ چوڑی دین گواہیا۔ جو لکھ چوراسی پر کھنہار انیت، گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ سو صاحب سلطانا سری بھگوانا نوجوانا مرد مردانہ دھر دی دیونہار حدیث، کلمہ کائنات توں باہر سمجھائی۔ جس دی اوتار پینمبر کرن تصدیق، شہادت سنگر شبد بھگتائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک ام اتھاپیا۔ سنگر شبد کہے اکیو صاحب صاحب سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی انترجامی، ویکھنہارا گھٹ گھٹ انتر دھیان لگائی۔ جس دی جگت و دیا توں باہر اگئی بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ جو لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سبتج پھول پھولائی۔ جو امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دیونہارا پانی، کول نا بھی نا بھ کول آپ اٹھائی۔ اُس دی صفت صلاح اکھ کہانی، رسنا جہوا بٹی دند کہن کچھ نہ پائی۔ اوہ پر م پڑکھ پر ماتم آتم پاربرہم لیکھا جانے جیو جہانی، جاگرت جوت بن ورن گوت نور نورانہ ڈمگائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پڑکھ اپر پیر سوامی، ہر کرتا اک اکھوائیا۔

* ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سیوا سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

سنگر شبد کہے ہر داتا گہر گبھیر، گور نظر کسے نہ آیا۔ جس دی کچھ سکے نہ کوئے تصویر، تصور کر نہ کوئے سمجھایا۔ اوہ نرگن سرگن سرگن نرگن جن بھگتاں دیوے دھیر، دھیرج نام ندھان جھولی پائی۔ ہوئے ہنگتا کوڑ کڑیاری کڈھ کے پیر، ہنگ برہم دئے سمجھایا۔ امرت رس نچھر جھرنے دے کے سیر، ساتک ست ست ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر وڈا وڈا وڈایا۔ سنگر شبد کہے پڑکھ اکال، اکو سجن میت مرار۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، دُرمت میل دئے اتار۔ گڑھ ہنکاری درتے بھجن، ہوئے ہنگتا کرے خوار۔ آتم دھار چڑھائے رنگن، دُرمت میل اتار۔ شبد انادی ڈھولے وجن، گیت سنائے سچی ڈھنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، ڈھر مالک اینکار۔ سنگر شبد کہے میری نمو نمو پڑکھ اکالے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سپس جھکایا۔ جس دا آد جگادی جگ چوکڑی کھیل وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو دیوت سر ساچی سیو کمایا۔ اوہ دیکھے وگسے پاونہارا سار، مہاسار تھی اپنی کار بھگتایا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کجگ اپنی ونڈ ونڈایا۔ اوہ پروردگار سانجھیا یار اینکار میت مرار، متریپارا سخا سخائی اکو نظری آیا۔ جس کجگ کوڑی کریا میٹنی دھواں دھار، نو کھنڈ ست دیپ چاروں گنٹ پھول پھولایا۔ نام بھنڈارا دین دنی سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا ہو کے پاوے سار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما لیکھا جانے جانہار، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۵ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھگت سنگھ دے گرہ کیر پنڈ ضلع جموں *

سنگر شبد سرب گونتا، گن بھرپور اک اکھوایا۔ جگ جگ سچ بنائے بنا، گھرن بھنہار وڈا وڈایا۔ بھو کھلائے ساچے سنتا، پردہ اوہلا آپ اٹھایا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ لیکھا دیکھے جگت من کا، من منکا آپ بھوایا۔ لہنا دینا پورا کرے متوتن کا، کایا ماٹی بھانڈے

پھول پھولایا۔ پرکاش دکھائے اگنی چن کا، جوت نور نورانہ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے میں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ اگنی مارن والا سٹ، سوئی سرتی آپ اٹھایا۔ دئی دوتی میٹ کے وٹ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ترے گن مایا ڈوری کٹ، آتم برہم دیاں سمجھایا۔ گھر مندر گرہ دکھاواں ساچا ہٹ، نام دست وچ سمجھایا۔ در ملے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرتی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملایا۔ سنگر شبد کہے میں سچ سہاواں سہنجی پلنگ، بن پاوا چول دیاں درڑایا۔ دھر دانام وچنا مردنگ، ڈورو ڈنکا نظر کسے نہ آیا۔ نج آتم دینا انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ توں میرا میں تیرا سناواں چھند، سو پڑکھ زرنجن میلا میلے سچ سمجھایا۔ ہر جن ساچے لاواں اپنے انگ، انگیکار اک اکھوایا۔ خوشی کرا کے بند بند، بندی خانہ دیاں تڑایا۔ منو آمن نہ پاوے ڈنڈ، منسا کوڑ دیاں چکایا۔ جھگڑا مکا کے جیرج انڈ، اتبھج سبتج پنڈھ رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل جگا جگنتر، نت نوت اپنی کھیل کھلایا۔ سبتج تریتا دواپر کلجک میرا چلدا رہیا منتر، کلمہ دین دئی درڑایا۔ میرا لہنا دینا لیکھاتن وجود انتر، زرنتر دیکھاں چائیں چانیا۔ کلجک دھرم دی دھار نوئیں بناواں بنتر، ایہہ میری بے پرواہیا۔ بھو کھلاواں گگن گگنتر، زمیں اسماناں پردے لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ زرنریشا ایکنکارا اکو اک درڑایا۔ سنگر شبد کہے کلجک تیرا کوڑ، کوڑی کریا رہے نہ رانیا۔ پتر سنگھڑ بناواں مورکھ موڑ، من مت دیاں بدلایا۔ ست دھرم دی بخش کے چرن دھوڑ، ٹلے بنا خاک رمانیا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑ غرور، نون سو اکھراک سمجھایا۔ ترے گن مایا تپے نہ وانگ تندور، امرت میگھ دینا برسایا۔ جن بھگتاں درس دیوے وانگ موسیٰ اتے کوہ طور، تریا توں پرے اپنا پردہ لاہیا۔ نظری آواں اکو نور نورانہ نور، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ نام جھاری بخش کے سچ سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ جن بھگتاں آسا منسا پور، پورن برہم دیاں سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے کلجک تیری اندھیری رات، رتڑی دھرم دھار مہکایا۔ اتم سب دی دساں جات، اذاتی لیکھا دیاں مکایا۔ چرن کول پر بھ جوڑاں نات، دوجا نظر

کوئے نہ آیا۔ پردہ لاه کے سرشی آکاش، گنگن گلنترایاں دیکھ دکھایا۔ پیغمبراں دیکھاں راس، گوپی کاہن دھیان لگایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد پوری کراں آس، ترسنا لوک مات رہے نہ رانیا۔ صدی چودھویں دیکھاں مار جھات، چوداں طبقات پھول پھولایا۔ لیکھا جانا دین دنی تماش، نوست بھجیاں واہو داہیا۔ شکر ہلونا دیواں اتوں کیلاش، برہما برہم ویتا ناں جڑایا۔ وشنوں اٹھ اٹھ آوے پاس، دین دنی دا پندھ مکایا۔ دین دیا لا پڑکھ اکالا سب دی پچھنہارا وات، پروردگار سانجھیا اپنا حکم ورتایا۔ سنگر شبد کہے میں باطن کراں بات، میرا لیکھا کھے نہ کوئے قلم دوات، کاغذ چلے نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زراں زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن ہووے ساتھ، سگلا سنگی بہ رنگی اپنی کھیل کھلایا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۹ جسونت کور دے گرہ پنڈ کوٹھے نہال پڑ ضلع جموں *

دھرنی کہے مینوں خوشی ہوئی اچ، عاجز نوں ملی مان وڈیایا۔ میں نگاہ ماراں وچ جگ، دین دنی نوست دیکھ دکھایا۔ کسے ملے نہ سورا سرگ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ درس دکھائے پر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکایا۔ امرت جام پیائے ساچی مد، جگت ترسنا بھکھ مٹایا۔ نام ندھان جنائے ند، انحد نادی دھن کرے شنوایا۔ جگت ترسنا بھجائے اگ، وکار ہنکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگت سہیلے سچ دوارے سد، دیوے مان وڈیایا۔ گرہ دیک جوت جائے جگ، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میری آسا پور کرا یا۔ دھرنی کہے میرے بھاگ ہوئے اڈی، اڈے است و بے ودھایا۔ پر بھ کرپا کری اٹے بسدھے، میری سدھ دتی بدلایا۔ جو لیکھ لکھائے بدھے، بدھی توں پرے دھیان لگایا۔ اوہ دیکھنہارا نو ست دے بدھے، یودھا پیر بے پرواہیا۔ جس داشبدی اگنی باز اڈے، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ اوہ بھاؤ چکائے دوجے، دتیا لیکھ رہے نہ رانیا۔ پردے کھول کے گھے، نور دے چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے کرپا کری آپ زرنکار،

نرویر ہو یا سہانیا۔ جس کلجک میٹنا گڑیار، کوڑ گڑیارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست دھرم کرائے جیکار، سچ ست سمجھانیا۔ میرے اُتے پاپ دا لاہوے بھار، اپرا دھیاں لئے سمجھانیا۔ کوئی رہن نہ دیوے دُشت دُراچار، و بھچاراں کرے صفائیا۔ دیناں مذہباں پاوے سار، ورنناں برناں کھوج کھوجانیا۔ نواں کھنڈاں دے اُدھار، ستاں دیپاں سو بھاپانیا۔ اِکو بخش کے سچ پیار، پریتم میلا میلے سچ سمجھانیا۔ اِکو نام دا دس جیکار، آتم پر ماتم بھيو کھلایا۔ اِکو مندر سہائے دوار، دھر مسال اِک وڈیایا۔ اِکو پاؤنہارا سار، ویکھے وگسے چائیں چانیا۔ میں اُس نوں کراں نمسکار، دھرنی کہے تِس نوں نوں لاگاں پانیا۔ جس دا پیغمبراں کیتا دیدار، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دا اوتار کرن جیکار، ڈھولے دھر دے رہے گانیا۔ جس نوں گرو گرو دیو کہن بخشنہار، کرتا دھر درگاہیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا ویکھے وگسے پاوے سار، بن نیناں نین اٹھانیا۔ میری دُرمت میل دے اُتار، پاپاں کرے صفائیا۔ ست دھرم دا کر پسا، ستجگ سچ دے وڈیایا۔ کل کلکی ہو اوتار، نہکلنک ڈنک وجانیا۔ امام اِماما بے عیب پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ سب دے لہنے دینے پورے کرے اقرار، پیشین گوئیاں ویکھے دکھانیا۔ دھرنی کہے میں اُس دے چرناں دی دھوڑی لاواں چھار، مستک لے سچ رمانیا۔ جو میرا ڈکھ دلدر دے نوار، دردیاں درد وندانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچ سرکار، دو جہاناں ویکھنہارا برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال، زمیں اسماناں سری بھگوانا اپنا حکم ورتانیا۔

* ۲۵ گھر شہنشاہی سمت ۹ سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ سپر ضلع جموں *

نارد کہے میں کلجک نوں کیتا ٹھٹھا، اِج ہس کے دتا سنانیا۔ توں کس صاحب دا پٹھا، اپنا مالک دے دکھانیا۔ جھٹ کلجک تھاپی مار کے اُتے پٹا، اپنی لئے انگڑانیا۔ پہلوں جگت جہان پٹا، نوست دا پنڈھ مکانیا۔ ست دھرم دی کیتی اُتے لاواں ٹھٹھا، مہر کوڑ والی دکھانیا۔ میرا اِکو ارادہ پکا، پگی طرح دیاں جنانیا۔ میں دین دُنی نوں مارنا دھکا، منہ دے بھار دیاں سٹانیا۔ پھیر پھراں مدینہ مکہ، کعبیاں پھیرا پانیا۔ بلوُن کے بورا سکا، نین دیاں گھلایا۔

تھکم مٹاں اِکو واحد یکا، جو مالک میٹوں دے سناہیا۔ میں پنا نیناں توں اُٹھ اُٹھ تگا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھانیا۔ میٹوں یاد آؤندا جو سندیسہ دے کے گیا نانک تپا، بن رسنا جہوا ڈھولا گانیا۔ جس کارن گوبند ڈنک وجایا فتھا، فاتحہ پڑھا جگت لوکانیا۔ میری سب توں دکھری ہووے متا، جگت بُدھی نہ کوئے چترانیا۔ میرا سب نے تگنا نٹا، ناتا بدھاتا رہیا جڑانیا۔ میرا تھکم ورتنا جدوں ورتے تے ورتے وچ مہینہ کتا، کنگ دے گواہیا۔ کسے دے سپس تے بودا رہن نہیں دینا چھتا، چھتر دھاری دیاں کھپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھکم رہیا ورتانیا۔ کلج کہے ناردا میٹوں خوشیاں دا چڑھیا غرور، غرب توں غربت وچ دیاں جنانیا۔ میرا مالک اک حضور، حضرتتاں دا حضرت نور الاہیا۔ جس دا آد جگاد سچا دستور، دست بدست اوسے نوں سپس نوانیا۔ جس دی کرنی میٹوں منظور، مزدور ہو کے سیو کمانیا۔ نوست دین دُنی وچ پاؤنا فتور، فتویٰ سب دے اُتے لایا۔ اپنے جھوٹھ دی آواز دینی تور، تریا والے سارے دینے بھلایا۔ میں ہو جاواں مفرور، لبھیاں ہتھ کسے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ نارد کہے کلج کی تیری اک سچ صلاح، سچ نال سمجھانیا۔ کی تھکم دیوے اللہ، عالمین بے پرواہیا۔ کی خبر دے خُدا، خود مالک کی ڈرڑانیا۔ کلج کہے ناردا میں اوس توں ہون والا فدا، آپ اپنا آپ مٹانیا۔ میں دین دُنیا نوں کہن والا الوداع، پلو اپنا لواں جھڈانیا۔ میری سمجھ کوئی نہ وجہ، وجوہات سمجھ کسے نہ آہیا۔ میں چلنا پڑکھ اکال دی وچ رضا، جو رازق رزق رحیم اگم اتھاپیا۔ میں اُس دے پیار دا لینا مزہ، مذاق دین دُنی رکھانیا۔ اوہ تک لے سب دے سرتے کوکدی قضا، قاضی ملا شیخ مسانک روون مارن دھاپیا۔ میں ویکھنی دھرنی دھرت دھول دھول دی تھاں تھاں جگہ، خالی رہن کوئے نہ پانیا۔ سب نوں سندیسہ دیواں سدّا، ہوکیاں نال جنانیا۔ جگت جگیا سواو شاہ سلطانو راج راجانو نوجوانو میں سب دے نال کر جانا دغا، فریبو فریباں اپنیاں وچ پھسانیا۔ میرے کوڑ گڑیا دی چلن والی گدا، گداگر کرے خلق خدانیا۔ کیوں میرے صاحب سلطان نوجوان سری بھگوان نوں جگ بدلن دی ادا، عدالت سچی اک رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا وقت آپ سہانیا۔ نارد کہے کلج میٹوں دس دے اگم اشارے، مترا مات جنانیا۔ کس بدھ کھیل کریں وچ سنسارے، چارے کُنٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ کلج کہے ناردا پہلوں اوس

پر بھونوں کراں نمسکارے، نو نولاگاں پائیا۔ پھیر بن کے در بھکھارے، خالی جھولی دیواں ڈاہیا۔ پھیر سندیسہ دے کے تینی اوتارے، سب نوں دیاں سنائیا۔ پھیر پیغمبراں نین اگھاڑے، لوچن نیناں دیاں دکھائیا۔ پھیر گرو گرو دیوا دستاں اپنے کارے، کی کرنی کار کمائیا۔ سارے اٹھو ویکھو لوک مات کرو وچارے، وچر کے دیاں جنائیا۔ جیو جنت جگیا سو تہانوں گئے و سارے، ہر دے وچ ہر نہ کوئے وسائیا۔ چاروں گنت دھواں دھارے، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ میں سب نوں لٹی جاواں دن دھاڑے، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ اپنے مندر مسجد شودوالے مٹھ ویکھو گرو دوارے، گر گر اپنی کھیل کھلایا۔ کیوں در در اندر ہندا و بچارے، گکرم کرے لوکائیا۔ مایا رانی بیٹھی پیر پزارے، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ میرا لیکھا لہنا دینا وقت وچارے، گھڑی پل تھت وار اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک دیا کمائیا۔ کلج کہے نارد میرا وقت سہیلا جگ، ست سچ دیاں درڑائیا۔ چاروں گنت ویکھ لے آگ، آگنی آگ نہ کوئے بھجائیا۔ ملے میل نہ کسے سورے سر بگ، ہر کرتا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اپنا اپنا بھار سارے رہے لد، بو جھل ہوئی لوکائیا۔ نوست پار کرے کوئی نہ حد، حدو داں ویکھن تھاواں تھانیا۔ اوتار پیغمبر گرو گرو دیوا نرگن دھار سارے رہے سد، سدے دیون چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن سورا سر بگ، شاہ شہانہ سری بھگوانا نوجوانا اپنا حکم ورتائیا۔

۱۶۰۴

۱۶۰۴

چرن پریتی رہی جڑی، دو جہان وجدی رہی ودھائیا۔ وست انمل کدے نہ تھڑی، اتوٹ اٹ ورتائیا۔ گرگھ آتما کدے نہ ہووے بگری، سنگر ساچا ہوئے سہائیا۔ بلنی منزل ساچی جائے تری، تریا دامارگ دتے چائیں چانیا۔ کرنی راہ وچ کدے نہ گھری، کھرا اپنا آپ بنائیا۔ جس دے انتر اکو واشنا پھری، فُرنے کوڑے بند کرائیا۔ اوہ شوہ دریا جگت نہ رڑھی، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی لئے بنائیا۔ چرن پریتی جس جن لگی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم باقی جوت جگی، گھر پر بھاتی ہوئی رُشنائیا۔ جگت جہان بھجی آگی، امرت میگھ برسائیا۔ پچھلی کیتی پچھے

ہوے رڈی، آگے پر بھ دے نال وڈیاںیا۔ سچ مُجّت رہے بھجھی، بندھن سکے نہ کوئے کٹاںیا۔ گرگھ آتما بنے سُجھی، گھر ساچے سو بھا پائیا۔ پیا پریتم پیار
 وچ پھرے بھجی، نچے پٹے کدے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگاںیا۔ سچ پریت جنہاں
 سنگ جوڑی، جوڑی اپنے نال بناںیا۔ سنگر شبد چاڑھ کے گھوڑی، لیکھا جگت جہان پار کرانیا۔ پریم دی وست کدے نہ بھگتاں دیوے تھوڑی، بہہ ملی آپ
 ورتانیا۔ آپ اپنی بٹھ کے نال ڈوری، ناتا بدھاتا لئے جڑانیا۔ گرگھاں بھاگ کرے متھوری، متھیا ہوئے لوکانیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے چوری چوری،
 جگت جہان نظر کسے نہ آیا۔ آتم گھر دا بن کے گھوری، گھور اندھیرے وچوں لئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی ہر جن ساچے جاوے توری، تورنہارا اپنی دیا کماںیا۔

* ۲۶ گھر شہنشاہی سمت ۹ چھی دیوی دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں * *

مایا کہے میں جگت جہان دیاں تکاں دینیاں، باہوں پھڑ پھڑ رہی ہلایا۔ اکھاں رہن نہ کسے ناپنیاں، نام ندھانا رہی جناںیا۔ میں گھر گھر ونڈاں
 شریںیاں، شرع والیاں دیاں سمجھانیا۔ کلجگ بدلن والیاں سب دیاں کھینیاں، ذاتاں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ مدھاں ملن کسے نہ پینیاں، رسنارس نہ کوئے
 وڈیاںیا۔ مشکل ہونیاں زندگیاں جینیاں، جیون بھلے سب نوں تھاوں تھانیا۔ دھرم رائے دیاں چکیاں سب نوں پینیاں پینیاں، ہتھے ہتھو ہتھ پھڑانیا۔
 لگرمال دیاں سزاواں ملنیاں دُونیاں تینیاں، ترے گن خوشیاں نال جناںیا۔ من دیاں نسا رہنیاں نہیں چھینیاں، بھے وچ سارے دئے بھوانیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ چڑھانیا۔ مایا کہے میں سب نوں دیواں جھلک، جھلیاں دیاں جناںیا۔ میں ویکھاں دین
 دنی دی خلق، مخلوق پھول پھولانیا۔ میرا سمجھے کوئے نہ پلک، پلکاں دے اوہلے پردہ نہ کوئے اٹھانیا۔ میرا سب توں وکھرا ہووے بھلکے بھلک، کلا اپنی
 دیاں ورتانیا۔ میری دھار میرے وچوں رہی چھلک، اچھالہ دیوے تھاوں تھانیا۔ مینوں اشارے مدے اُتے فلک، اسماناں پرے رہیا درڈانیا۔ مینوں

نہسکارا کرے ملکل، مَوْتِ نُو نُو سِیس جھکائیآ۔ میرا دینِ دُنی نال بنا کے تعلق، اِکو گنڈھ پوائیآ۔ میں اپنی دکھاواں ڈلک، جو بن دیاں درڑائیآ۔ اُچی کوگ
 پکاراں مار کے کلک، کلک دیاں سنائیآ۔ سب نے اپنی منزل توں جانا تلک، قائم رہن کوئے نہ پائیآ۔ صدی چو دھویں میں کرن والی عِلت، عالماں دیاں
 بھلائیآ۔ پوتر رہے کسے نہ خلت، پاک نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان، میرے وچ بجنشن والا ساچی ہمت، حوصلہ ہر ہر آپ بندھائیآ۔

* ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرام دے گرہ پنڈ سپڑ ضلع جموں * *

گر اوتار پینمبر و چھیتی جاؤ اٹھ، سنگر شبد رہیا جانیآ۔ وچوں نکلو سچھنڈ دی اگئی گٹھ، اپنا آپ باہر کڈھائیآ۔ سارے ہو جاؤ اک مٹھ، دکھرارہن
 کوئے نہ پائیآ۔ اک دُوجے نال جانیو کوئی نہ رٹھ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ پیار وچ میرے ساہمنے پھڑوگٹ، ہتھیلی ہتھیلی نال بدلایآ۔ بنا گھ توں بولو
 پُٹھ، سوہنی آواز لگائیآ۔ توں میرا میں تیرا پریتی جائے کدے نہ ٹٹ، وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیآ۔ ساڈی سہنجی ہووے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیآ۔
 سنگر شبد کہے سارے کہو پر بھو اسیں لاڈلے تیرے سٹ، دُلا رے دُھر دے نظری آئیآ۔ گودی چک لے اپنے پُت، پتا پوت دے وڈیائیآ۔ اسیں ہن
 رہنا نہیں چپ، سچ دیئے سنائیآ۔ ساڈا پرکاش گیا چھپ، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیآ۔ دھرنی اُتے ہو یا اندھیر گھپ، نور نورانہ نور ڈگ نہ کوئے مگائیآ۔
 تیتوں دینے کی کچھ، کشمکش وچ لوکائیآ۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکالے میں منت وچ تیتوں لواں بچھ، پہلوں نو نُو سِیس نوائیآ۔ کیوں تیری سرشٹی درشٹی وچ
 تیرے نال گئی رُس، رُسیاں سکے نہ کوئے منائیآ۔ کی بھگوان ہو کے مہربان ہو کے دیاوان ہو کے رہوں غُص، غُصہ اپنے وچ پرگٹائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو اھیدا آپ گھلائیآ۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پینمبر کرو جلدی، چھیتی چھیتی ملو چائیں چانیا۔ اٹھو کلا
 ویکھو کھج کل دی، کی کلکاتی کھیل گھلائیآ۔ دھار ویکھو پنچ وکارے دل دی، ترے گن میلا بیٹھا ملائیآ۔ چار گنٹ نو ست اگنی ویکھو بلدی، جل تھل رہی

تپائیا۔ پھری دروہی وچھوڑے والے سلّ دی، ستّ دا میل نہ کوئے کرائیا۔ قیمت رہی نہ نانک والی اک گلّ دی، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی اپنی کھیل کھلائیا۔ اوتار پیغمبر کہن سنگر شبد سوامیا، تیری بے پرواہیا۔ سچھنڈ دے ساچے انامیاں،
 تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی نہکامیاں، نرگن تیری شہنشاہیا۔ اسیں سارے تیریاں آسامیاں، توں بے انت اگم اتھاپیا۔ اسیں صفتاں نال گائیاں تیریاں
 بانیاں، توں نراکھر دھار اک اکھوائیا۔ اسیں دھرم دھار تیریاں سوانیاں، توں کنت کنتوہل اک اکھوائیا۔ اسیں سچھنڈ دیاں رانیاں، توں بے پرواہ بے
 پرواہی وچ سمائیا۔ اٹھ میت پیارے ہانیا، کچھ سانوں دے سمجھائیا۔ کی کھیل تیرا جگت جہانیاں، جگ چوکڑی کی وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ ویکھ نشانیاں، پردہ اپنا
 آپے لاہیا۔ پوتر رہیا نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانیا، نیر روون مارن دھاپیا۔ نگاہ مار لے دو جہاناں سری بھگوانا تان تانیاں، در تیرے اکھ جگائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، ہر وڈ تیریاں مہربانیاں۔ گر اوتار پیغمبر کہن سنگر شبد سہیلے، سچنا دیئے جنائیا۔ چار جگ تیرے
 کردے رہے میلے، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ دھرم دی دھار بن دے رہے چیلے، نو نو سیس جھکائیا۔ توں بودھ اگادھ کھیل کھیلے، خلق وچ دتی وڈیائیا۔
 تیرے دیکھے رنگ نویلے، واہ واہ تیری بے پرواہیا۔ ہن سچھنڈ وچ اسیں سارے بیٹھے وہلے، کم کاج کوئی دے سمجھائیا۔ اسیں ونجارے بنا نہیں پیسے
 دھیلے، مایا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سنگر شبد کہے تیسں نگاہ مارو ایس ویلے، سب نوں وقت نال جنائیا۔ پہلوں تاراں گا بھگت بھگتی دے سہیلے، سہنجنی رت
 بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر و جن بھگتاں دھار کراں اگھی، اگن
 آتھن دیاں وڈیائیا۔ کھیل کھلا کے غریب نمائیاں جھگی، لوک مات کراں رُشنائیا۔ مینوں سمجھ سکے کوئی نہ بدھی، بدھیوان نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا لیکھا
 جانے کوئی نہ ودی سدی، کشنا شکلا پکھ نظر کسے نہ آئیا۔ میرا ویس اولڑا جگ جگی، چوکڑی اپنی کار بھگتائیا۔ جن بھگتاں اپنے نال ملا کے رچی، رچنا اپنی
 دیاں وکھائیا۔ امرت دھار بخش کے سچی، رس دھر دا کھ چوائیا۔ اپنی منزل بخش کے اچی، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جتھے سہنجنی ہووے رتی، رت
 سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلائیا۔ سنگر شبد کہے میں بھگتاں دیواں تار، پر بھ

دتی مان وڈیائی۔ کھیاں کھیل سچی سرکار، حکم حکم نال رکھائی۔ لیکھا جانا ادھ وچکار، دو جہاناں پندھ مُکائی۔ ادھی رست کر تیار، ادھوٹے تکاں خلق
 خدائی۔ جن بھگت سہیلے اس توں کر کے پار، اگلا پندھ مُکائی۔ روپ دھر نرائن نر نرکار، نرور ہو کے ویکھ دکھائی۔ امرت بخشاں ٹھانڈا ٹھار، بوند بوند
 وچوں پُکائی۔ میرا کھیل سدا جگ چار، ہر جن اپنے رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پاونہارا ساچی سار، لیکھا جانے چیت رت بنست بہار، پھل پھل بھلواری آپ مہکائی۔

* ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گرام سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو خوشیاں دے نال ہسو، بن ہتھاں تالیاں دیو وجائی۔ پُرکھ اکال نوں سب کچھ دسو، بن رسنا جہوا ڈھولے دیو
 درڑائی۔ جو ویکھیا بنا اکھوں، بھو ابھیدا دیو کھلایا۔ چرن وچ سرن وچ اپنی آسا رکھو، خالی ہتھ دیو سمجھائی۔ اسیں صدی چوڑھویں جگت پیار توں ہو گئے
 سکھو، چاروں کنت اشار کرائی۔ ساڈے صاحب سوامی سمرتھو، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوں بھوے توں سر شٹی متھو، نام مدھانا اک رکھائی۔ جن بھگتاں
 تیج رکھو، ہونا آپ سہائی۔ نام کروڑی بنا دے لکھو، لکھوں دے وڈیائی۔ بھاگ لگا دے کایا مٹو، وجوداں وچے ودھائی۔ اپنے تیر انیالے نال پھٹو،
 برہوں نال اٹھائی۔ کوڑ گڑیاری ڈوری کٹو، انیالا تیر چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ساچے سچھنڈ دوار سنو، دوسر دھام نظر کوئے نہ آیا۔

* ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ جگندر سنگھ دے گرہ پنڈ سیڑ ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن سنگر شبد تیری چھایا، سہج نال سمجھائی۔ جو سب دادائی دایا، گھڑن بھنہار وڈ وڈیائی۔ اُس ترے گن ساچا سنگ بنایا،
 سوہنا جوڑ جڑائی۔ اوہ تک لے چرناں وچ کھڑی اگئی مایا، ممتا اپنی نال لیائی۔ جس توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا، سچ سچ دیاں سنائی۔ تن سوہنا شنگار کرایا،

سپس آئی گندائیا۔ مستک تِلک لگایا، وشن برہما شو رہی بھرمائیا۔ نیتزنین رہی مٹکایا، اپنی اکھ بدلایا۔ رنگ چلو لا اک چڑھایا، لوک مات نظر کسے نہ آئی۔ سر سالو اک لکایا، اوڈھن دُھر درگاہیا۔ دندیں دنداسا اک ملایا، روپ انوپا آپ درسائیا۔ مکھ گھنگٹ کڈھ کے رہی دکھایا، پردہ پردیاں وچوں رہی پائی۔ نالے جھک جھک سپس نوایا، نو نولاگے پائی۔ نالے چاروں کٹ ویکھ دکھایا، ویکھے وگسے چائیں چانیا۔ تن شنگار عجیب کرایا، عجب اپنا روپ درسائیا۔ پیر پیراں نال بدلایا، بدلی کرے چائیں چانیا۔ جگت جہانا ناچ رہی دکھایا، نچے نچے تھوڑ تھانیا۔ شاہ سلطاناں رہی بھرمایا، بھرم وچ رکھے لوکائی۔ اپنا سجا بازو اٹھایا، آپے رہی بھوائیا۔ میرا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہووے رُشایا، دیپ جگاواں تھوڑ تھانیا۔ میں شاہ سلطاناں دینا خاک ملایا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میتوں روکے کوئی نہ ماں دا جایا، جننی جن کے سورما میرے نال نہ کوئی لڑایا۔ میں اپنا بستر آپ وچھایا، سگھاسن دتی وڈیایا۔ اُتے بیٹھ کے پُرکھ اکال دھیایا، اکو اوٹ تکایا۔ واہواہ تیری بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمایا۔ میں آد دی تیری مایا، مایا ہو کے کھیل کھلایا۔ صدی چو دھویں کراں صفایا، صفحہ ہستی دیاں مٹایا۔ میرا کھیل تیتوں ہووے بھایا، بھادی بھانا میرے نال ملایا۔ تُوں رانا شاہ اک اکھوایا، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جس سبجگ تریتا دو پر پندھ مٹکایا، کلجگ ہونا آپ سہایا۔ اوتار پیغمبر گر سارے شہادت دین بھگتیا، نرا کھر دھار بولن چائیں چانیا۔ تُوں پچھلا پینڈا پندھ دینا مٹکایا، مکمل اپنی کھیل کھلایا۔ میں اکو آس رکھایا، اوٹ اکو اک تکایا۔ اکو اشٹ منایا، دوسر سپس نہ کدے جھکایا۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد انت سری بھگونت تیرا بھیو کسے نہ پایا، بے انت تیرے ہتھ وڈیایا۔

* ۲۶ گھر شہنشاہی سمت ۹ رنیا رام دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں *

اوتار پیغمبر گر کہن اگمی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سگھنڈ دوار ایکنکار تیری سچی دھر مسال، ایکنکارے اک اکلے تیرا جوت نور رُشایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پار برہم پت پر میثور تیرے در کریئے پکار، آد نرنجن نور نورانے شاہ سلطانے در ٹھانڈے منگ منگایا۔ تُوں

دیونہارا داتا دانی سب دے خالی بھریں بھنڈار، پر م پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ تکانیا۔ سچ سوامی انترجامی سب دی پاؤنی سار، مہاسار تھی ہو کے ہونا سہانیا۔
 جگ چوکڑی تیرا تھم سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ سبج تریتا دواپر کجگ تیرا تھم سندیسہ دیندے آئے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری
 دین گواہیا۔ نو ست تیرا کردے آئے جیکار، ڈھولے گیت کلمہ نام سنانیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجھیاں وچ نت نت کیتی نمسکار، نو نو سیس جھکانیا۔ کھتیاں
 وچ درشتاں وچ بھوکتاں وچ تیرا بھوکھ آئے اچار، شبد سندیسیاں نال سنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدانت جگا جگنت تیرا سچ سہار، سہانک نانک دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔

* ۲۶ گھر شہنشاہی سمت ۹ پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں *

۱۶۱۰ پُرکھ اکال کہے سُن شبد اگئی دھار، بنا اکھراں دیاں درڑانیا۔ بنا اکھراں لینی وچار، تن وجوداں باہر پڑھانیا۔ جس دا لیکھ لکھن توں باہر، قلم شاہی
 چلے نہ کوئے چترانیا۔ سو بھيو ا بھیدا کھولاں اگم اپار، الکھ اگوچر ہو کے پردہ دیاں اٹھانیا۔ نور نورانہ شاہ سلطانا سب دا سانجھا بن کے پروردگار، پر م پُرکھ
 پر ماتم ہو کے اپنارنگ رنگانیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل کھیاں وچ سنسار، دین دنی دا لیکھ تکان تھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرنی
 دھرت دھول دھول ویکھاں پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لہنا دینا سب دا دینا اتار، پورب لیکھے نال ملانیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدن انتا سیری بھگوانتا ویکھنہارا اینکار، اکل
 کل دھاری اک اکھوانیا۔

* ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سیوارام دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں *

سنگر شبد کہے میں دوہاں بناں وچولا، نرگن سرگن سرگن کھیل کھلایا۔ بنا ترازو توں بن کے تولا، دو جہاناں تولاں چائیں چانیا۔ ساچا دوارا
ایکا کھولا، بھيو اھیدا آپ اٹھایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ست سچ دادن کے بولا، انبولت راگ دیاں درڑایا۔ دین دُنی دا انتشکرن وچ ویکھاں رولا، من
دی نسا گھر گھر ویکھ وکھایا۔ دھرنی دھرت دھول دا بھار کراں ہولا، کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھاہیا۔ رُپ انوپا ست سرُپا ہو کے مولا، مولا ہو کے اپنا حکم
ورتایا۔ سب دا وعدہ پورا کراں اقرار تولا، لیکھا اور رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔
سنگر شبد کہے میں کھیل کراں انوکھی، دین دُنی وڈیایا۔ منزل دساں سوکھی، اگم اتھاہ میری پڑھایا۔ میری بنا پُستکاں توں پوتھی، اکھراں وچ نہ کوئے
لکھایا۔ جس دی دھار نہ ہسدی نہ روتی، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ جس دا نور ظہور اکو اگمی جوتی، جوتی جاتا ہو کے ڈمگایا۔ جس دا کھیل کوٹن کوٹی،
انگنت رُپ سمجھایا۔ جو لیکھا جانے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبقات پھول پھولایا۔ سچ سندیسہ سنائے سلوکی، سوہلا دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیکھنہارا سب دی لوچی، آشنا منشا منشا وچوں پھول پھولایا۔

* ۲۶ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پیارے لال دے گرہ پنڈ کلوئے ضلع جموں *

پُرکھ اکال کہے بھيو اھیدا آپ کھلاواں گا۔ سنگر شبد شبد وڈیاواں گا۔ اوتار پیغمبر گرو گریوا آسا پور کراواں گا۔ ست دھرم دا میرا کھیل ہووے
شروع، شرع شریعت میٹ مٹاواں گا۔ دھرم دا مارگ اکو ترو، تریا توں پرے اپنا رنگ رنگواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
پردہ لاہواں گا۔ سچ اپنا پردہ لاہیگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کماہیگا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھيو کھلایگا۔ اینکار حکم ورتایگا۔ آد نرنجن ڈمگایگا۔ ابناشی کرتا ویکھ
وکھایگا۔ سری بھگوان سنگ نبھایگا۔ پاربرہم ویس وٹایگا۔ برہم اپنا نور چمکایگا۔ جوتی جاتا ڈمگایگا۔ وشن برہما شو ہلایگا۔ کروڑ تیتیس نال ملایگا۔ گر اوتار

پنیںمبر بھو چکائیگا۔ ترے گن مایا آپ اٹھائیگا۔ پنج تت پھول پھولائیگا۔ نو ست ویکھ دکھائیگا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اٹھائیگا۔ پچھلے کیتے قول پور کرائیگا۔ ہر ہر دے اندر مول، اپنا میل ملائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا رنگ رنگائیگا۔ پر بھ ساچا رنگ رنگائیگا۔ اچھل اچھیدا کھیل کھلائیگا۔ بھو ابھیدا آپ سمجھائیگا۔ چارے ویداں پردہ لہوئیگا۔ پُران اٹھاراں گنڈھ پووائیگا۔ چھ ساشتراں سنگ رکھائیگا۔ گیتا گیان ہتھ اٹھائیگا۔ انجیل قرآناں سو بھاپوئیگا۔ ثریا توں پرے درس دکھائیگا۔ کھانی بانی میل ملائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی ونڈ ونڈوائیگا۔ ہر کرتا ونڈ ونڈائیگا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائیگا۔ پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دبائیگا۔ آکاش پاتالاں زمیں اسماناں پھول پھولائیگا۔ دو جہاناں حکم ورتائیگا۔ شاہ شہانہ اپنا تخت سہائیگا۔ راج رجانا ہو کے حکم ورتائیگا۔ لوک مات ویکھے مار دھیانا، پردہ اوہلا آپ اٹھائیگا۔ کلج کوڑی کریا میٹے نشانہ، مایا متاموہ مٹائیگا۔ ست سچ دھرم کر پردھانا، پر م پُرکھ اپنا رنگ رنگائیگا۔ ایکو رنگ رنگائے سینتا راما، گوپی کاہن انگ لگائے گا۔ پنیںمبراں دے پیغام، ہوکا حق حق سنائیگا۔ ایکو منتر دس سنناما، ست سچ دی بھچھیا پائیگا۔ آتم برہم بخش دھیانا، پر ماتم اپنا جوڑ جڑائیگا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ توں میرا میں تیرا ہووے گانا، دوجا اکھرنہ کوئے سمجھائے گا۔ گھر ٹھا کر سوامی ملے سری بھگوانا، باہر کھوجن کوئی نہ جائیگا۔ نام ندھان اناد دے ترانہ، دُھن انادی آپ سنائیگا۔ امرت رس دے کے پینا کھانا، نچھر جھرنا آپ جھرائیگا۔ چار ورن اٹھاراں برن بخشے چرن دھیانا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیگا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیا یار ایکنکار اکو اشٹ سرب منانا، دیو دیوا دیو آتما اپنے رنگ رنگائیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی لکھ ابھو ابھیدا اپنا آپ کھلائیگا۔

* ۲۷ گھر شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ توں باہر کیشن پُرا کیپ ضلع جموں *

اوتار پنیںمبر گر کہن ساڈا کھیل شبد دی دھار، دھرنی اُتے ویکھے چائیں چانیا۔ چار جگ داتکئیے قول اقرار، وعدے پچھلے ویکھ دکھائیگا۔ نو کھنڈ پر تھی پائے سار، سنجک ویکھ دکھائیگا۔ کی کھیل کرے سچی سرکار، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جو آد جگاد ایکنکار، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ جوتی جامہ ویس

نیار، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ بھگت سہیلے پاوے سار، گر چیلے میل ملائیا۔ انتر آتم دے ادھار، انتشکرن دے وڈیائیا۔ دئی دوتی پڑدا اُتار، بھيو اُجھدا آپ کھلایا۔ شبد ناد دے دُھنکار، انراگی راگ سنایا۔ جوتی دھار بخش اُجیار، دیا باقی کرے رُشنائیا۔ گھر سوامی پاوے سار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ ہرجن دیکھے برخوردار، پر م پُرکھ دھیان لگایا۔ بردھ بالاں جائے تار، ترل جوانی دے وڈیائیا۔ در آئے جائے تیج سوار، مہربان سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ویکھنہارا آد جگادی اگم اپار، الکھ الکھنا اپنی دیا کمایا۔

* ۲۷ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ گردت سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پُرا کیچ جلع جوں *

دھرنی کہے میں اُچی کوک پکاراں، دروہی تیرا نام دُہایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پاسارا، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمایا۔ مہربان مہر کر دے پروردگارا، سانجھے یار درگاہ ساچی تیری اوٹ رکھایا۔ ست سوامی انترجامی میرا لہنا دینا دے نوارا، نوازش وچ سپس نواہیا۔ مہربان محبوب چارے کُنٹ میرے اُتے دھواں دھارا، سچ چند نور نہ کوئے رُشنائیا۔ میں دوس رین روواں زارو زارا، ظاہر ظہور دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ور داتے تیری بے پرواہیا۔ دھرتی کہے میرا اکو اک سہارا، صاحب چرن تیری سرناہیا۔ تُوں لہنا دینا دیویں سدا جگ چارا، ستجگ تریتا دوا پر کجگ تیری آس رکھایا۔ نرویر نراکار میرے اُتے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرا کر کے گئے مظاہرہ، شبد ڈھولے ناد کلمے کائنات سنایا۔ نوست میرا نمائی دا ویکھ دائرہ، دہ دشا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دھرنی کہے میرے مالک بے پرواہ، میری اک عرضویا۔ تُوں واحد اک خُدا، سری بھگوان ابناشی کرتا نور الاہیا۔ دستے دست تیرے آگے دُعا، دو جہاناں سری بھگوانا تیری اوٹ تکایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا ویکھ تھاؤں تھاں، تھان تھنتر سو بھاپایا۔ میری نمائی کو جھی کملی دی پھڑ لے بانہہ، پھڑ باہوں لے اٹھایا۔ میں بن نیتراں روواں ماراں دھاہ، اُچی کوک کوک سنایا۔ دین دئی دے مالک اپنی خلق لے سمجھا، خالق ہو سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے ہر دے بخش دے شانت، اگنی تت بُجھانیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ست ست چند چکائیا۔ چرن پریتی جوڑ لے نات، بدھاتے اپنا میل ملائیا۔ آتم دھار تیری ذات، پر ماتم پردہ دینا چکائیا۔ میں بول سناواں ساچ، سچ دیاں سنائیا۔ جگت واسنا دین دُنی رہی ناچ، ٹپے گدے تھاواں تھانیا۔ سب دے اندر لگی آنج، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیرا لھم سندیسہ سکے کوئی نہ وانج، جگت ودیانہ کوئے پتھرائیا۔ میری باطن اکو بات، ظاہر ظہور دیاں سنائیا۔ اک واری میرے اُتے مار جھات، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں سب دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال اکھوائیا۔ انت کنارہ کلجک تک لے گھاٹ، کنڈھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ صدی چو دھویں ویکھ لے واٹ، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مُکائیا۔ کی کرنا کھیل تماش، کل کلکی دے سمجھائیا۔ امام اماما میتوں تیرے اُتے وشواس، وشو دا بھيو دینا گھلائیا۔ میری نو نو چار دی آس، پر تھی پر تھم رہی درٹائیا۔ راہ تنگ تیرا آکاش، آکاش آکاشا دھیان لگائیا۔ چو داں لوک ویکھن تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اڈے نہ مٹی خاک، چاروں کُنٹ کوک سنائیا۔ میرا پردہ کھول دے راز، بھيو ابھید مٹائیا۔ میں میننتی کراں آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ میرا کس بدھ رچے کاج، کرنی دے کرتے دینا سمجھائیا۔ کس بدھ دین دُنی بدلے سماج، سمگری کی ورتائیا۔ کی تیرا لہنا دینا لیکھا روزہ نماز، سجدیاں کی وڈیائیا۔ کی نام ندھانا ویکھے ساجن سماج، ہر کرتے دھیان لگائیا۔ میری انتشکرن کھول دے جاگ، نندرا آلس رہے نہ رائیا۔ ہنس بدھی بنا دے کاگ، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ میرے اُتے بُجھا دے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تیرا سچ دا جگے چراغ، شمع گھر گھر کرے رُشنائیا۔ ہر ہر دے دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ترے گن مایا ڈسنی نہ ڈسے ناگ، وکھ امرت روپ بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی دھرم کماواں گا۔ نہہکرمی ہو کے کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہواں گا۔ چرم درِ شٹی بھرم مٹاواں گا۔ سرِ شٹی درِ شٹ اُپجاواں گا۔ دوزخ بہشتی ویکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھاواں گا۔ سچ اپنا کھیل کھلاواں گا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاواں گا۔ اوتار پینمبر گرو گرو دیوناں ملاواں گا۔ دیناں مذہباں پردہ اٹھاواں گا۔ چوٹی جڑ دا بھيو چکاواں گا۔ جیو

جہان سڑدا، انت شانت کراواں گا۔ لیکھا مُکا کے گور مڑھ دا، آتم برہم اک سمجھاواں گا۔ لہنا دینا مُکا کے لہندا چڑھدا، دکھن پہاڑ کھوج کھجاواں گا۔ لہنا دینا ویکھاں کایا مائی گھر دا، تن وجوداں پھول پھولاواں گا۔ جو آتم دھار پر ماتم ہووے بردا، بندیخانیاں وچوں باہر کڈھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی لیکھا جانے جل تھل دا، مہینل اپنا رنگ رنگاواں گا۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ اندرو دیوی دے گرہ کیشن پور کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میں بن کے جگت دی رانی آل، رعیت ممتا دیکھاں تھاؤں تھانیا۔ میں ورولاں اٹھسٹھ پانیاں، بھجائ واہو داہیا۔ میں تگاں جیو پرانیاں، ہر ہر دے دھیان لگایا۔ میں دیکھاں چارے کھانیاں، چاروں کٹ پردہ آپ چکایا۔ میں تگاں جگت جگیا سو ہانیاں، نو جوہناں سنگ رلا یا۔ میری کھیل جگت مہانیاں، مہما کتھ کتھ سمجھایا۔ میں سب دا مُکاؤنا ان دانیاں، مہر دھر دی آپ لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رہیا سمجھایا۔ مایا کہے میں جو بن دھار جو بن ونٹی، جو اوستھا اک اکھوایا۔ میں پہن کے رنگ بسنتی، بن بھوشاں اپنا آپ لینا رنگایا۔ میں کھیل کرنی دین دُنی والے من دی، نسا اپنے نال رکھایا۔ میں کھیل تکتی جوتی دھار گو بند چن دی، جو چند چاندنا کرے رُشانیا۔ میں دین دُنی ونجاری بناؤنی کن دی، چُغلی نندیا وچ بھوایا۔ میں نو ست کوڑ دا بیڑا پھراں بٹھ دی، نوکا اکو اک رکھایا۔ میں کھیل مُکاؤن والی چھپر چھن دی، شہنشاہ خاک ملا یا۔ میں لاج رکھنی اوس پر بھو دے جن دی، جس جن اپنی دیا کما یا۔ میں ونجارن نہیں کسے تن دی، وجوداں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں آشا رکھی اوسے بھگوان دی، جو بھاگ وان مینوں رہیا بنا یا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۹ شاہنی دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں * *

مایا کہے میں سب دی مینٹی خدی، خود مالک مینٹوں دے وڈیاںیا۔ دھار رہن نہیں دینی ددھی، جگت جہان ویکھ دکھایا۔ پوتر رہے کسے نہ بدھی، من مت جگت ہلکایا۔ میں کھیل کھیلنا اُتے بسدھی، بسدھا بیٹھی نین اُٹھایا۔ میں لہنا دینا دین دنی دھی، یودھیاں لواں جگایا۔ میں آوندی کدی کدی جگ جگی، جو بن ونٹی ہو کے اپنا پھیرا پانیا۔ میں کدے نہ ہوواں بدھی، بدھیے وچ کدے نہ آیا۔ میں کلجگ انت پر بھو دے حکم نال پھردی اڈی، نو ست ویکھاں چائیں چانیا۔ میرا لیکھا سمجھے کوئی نہ ودی سدی، شدھ نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد میرا ہوئے سہایا۔ مایا کہے میں آوندی کدی کدی، قدیم دی ریتی چلی آیا۔ دین دنی دی ویکھاں بدھی، بدلی کراں تھاؤں تھانیا۔ سنجگ تریتا دواپر رہن نہیں دتی گدی، کلجگ اتم کراں صفایا۔ پر بھ دے حکم والی وہن والی نوح ندی، نوکا ہتھ کسے نہ آیا۔ مگن والی چو دھویں صدی، صدقے واری گھول گھمایا۔ میری اگنی گھر گھر لگی، جیو جنت سکے نہ کوئے بُجھایا۔ میں دوس رین پھراں بھجی، بھجن بندگی والیاں رہی ہلایا۔ میں سچ دوا ریاں اُتے سچی، در در گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ میری موہ دی جوت جگی، ممتا وچ سارے لئے پھسایا۔ میں پھردی پیر دبی، میری آہٹ سنن کوئے نہ پانیا۔ میں پچھلی ریتی چھڈی، اگلا اپنا کھیل کھلایا۔ میں ویکھاں دین دنی دی ناڑی ہڈی، رکت بوند دھیان لگایا۔ مینٹوں دے سکدا نہیں کوئی وڈھی، رشوت وچ نہ کوئے بھرمایا۔ میں اپنا لیکھا بیٹھی کڈھی، چوتھے جگ ویکھ دکھایا۔ مینٹوں حکم دیوے مالک ربی، رحمت آپ کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شہنشاہ سورا سرنگی، بگ پڑے ویکھے خلق خدایا۔

* ۲۸ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۹ شکر سنگھ دے گرہ کیشن پُر اکیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میتوں رستے وچ آؤندی نوں وٹی ہاک، دُھر مالک دتی سُنائی۔ تُوں کھول لے اپنا تاک، کُنڈی کھڑکی بند نہ کوئے رکھائی۔ سچ دا دیکھ لے بھوکھت واک، جو بھوشاں وچ سمجھائی۔ دین دُنی تک لے اپنے سچن ساک، جیواں جتناں دھیان لگائی۔ نگاہ مار لے میرے آسو گھوڑے راک، جو اپنی لئے انگڑائی۔ جیہڑا چلن نوں بڑا چلاک، دو جہاناں پندھ مُکائی۔ جس دے پوڑاں نال اُڈنی خاک، دھرنی دھول ہلائی۔ اوہ وقت سہنجنا دیکھاں عیسیٰ والا کلاک، کل دھاری نال ملائی۔ مایا میتوں ملن دا ملے اتفاق، اتفاقاً تیرا میل ملائی۔ تُوں اُس دی بنا چاک، چاکر ہو کے سیو کمائی۔ تیری وڈیائی رہ جائے ناک، سیس مینڈھی دے سہائی۔ تُوں پیار وچ ہونا مُشتاق، مُجت وچ سمائی۔ دین دُنی کرے پشچاتا پ، حیرانی گھر گھر دیکھ دکھائی۔ دھرم رہے کسے نہ نات، پریتی سچ نہ کوئے نبھائی۔ سُن لے میری بات، باطن دیاں درڑائی۔ دھرنی دھول وگڑن والا حالات، حالانکہ سجنو آ رہیا سمجھائی۔ سہارا رہنا نہیں کسے چھات، مندر بنک نہ کوئے سہائی۔ خوشی رہے نہ کسے پر بھات، سندھیا سنگھ نہ کوئے وجائی۔ رُوح رہے کوئی نہ پاک، بُتخانے روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کل میٹے کوڑ اندھیری رات، راتی رتی تھت تھتی اپنے رنگ رنگائی۔

* ۲۸ گھنٹہ شہنشاہی سمت ۹ رسال سنگھ دے ٹینٹ وچ کیشن پُر اکیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میتوں اگئی آیا بھوکھ، بھوش وچ پر بھو دتا سمجھائی۔ ست سچ رہیا کتے نہ دس، کُنٹ چار نظر کوئے نہ آئی۔ جو اوتار پیغمبر گر لیکھ گئے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائی۔ صدی چوڑھویں دھرم ایمان دا مُرید دسے کوئی نہ سکھ، سکھیا وچ نہ کوئے سمائی۔ میں دیکھاں کس کس، قسمت ہن ہوئی لوکائی۔ ست مارگ توں سارے گئے رس، رسنا جہوا ہوئی ہلکائی۔ میں آکھ سنداواں جس، میری سُنن کوئے نہ پائی۔ میں اُبھے ساہ روواں بھس، ہوکیاں

وِج سُنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیَا۔ مایا کہے میں کی دسٹاں کھیل پر بھو پر بھ ایک، ایککارا کی سُنائیَا۔ تُوں جگ چو کڑی دیکھے کیتن کیت، کیتن کیتی دھیان لگائیَا۔ تیری نظری آون نیتن نیت، نیرن نیرا سو بھ پائیَا۔ میرا پایا کسے نہ بھیت، بھيو کہن کچھ نہ پائیَا۔ میں دساں اگڑے دیس، سچھنڈ ساچے سو بھ پائیَا۔ مالک بن نریش، نر نرائن ناؤں دھرائیَا۔ اوتار پیغمبر گرو دے سندیس، شبدی کلے نام سمجھائیَا۔ انت بدلے اگٹا ویس، اولڑی کار کمائیَا۔ جس دے ساہنے ہونا پیش، پیشین گویاں تیتوں دے دکھائیَا۔ جس وِج چار گنٹ ہونا درویش، بن الفیاں الکھ جگائیَا۔ دھرنی ہووے کلش، کلکاتی روون مارن دھائیَا۔ لیکھا جانے گو بند دس دسمیش، دہ دشا پھول پھولائیَا۔ جس جھگڑا میٹنا پلچھ، کوڑ گڑیارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ دیوے اگڑا سندیس، بن سروناں دے سُنائیَا۔ جو پُرکھ اکالا رہے ہمیش، ہم ساجن ڈگمگائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نیت نوت اپنا بدلے اگٹا ویس، بھیکھ بھیکھادھاری آپ بدلائیَا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۹ ہنس راج دے ٹینٹ وکھے کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے پر بھو میرے کرتیا، کرتار قدرت دے مالک تیری وڈیائیَا۔ تُوں نرگن دھار آیا پرتیا، پت پر میثور ویس وٹائیَا۔ بھاگ لگایا اُپر دھرتیا، دھول دتی سہائیَا۔ تیرا کھیل ہووے شرطیہ، شرع دینی بدلایَا۔ میرے سوامی ساچے عرشیا، عرشی پریم تیرے ہتھ وڈیائیَا۔ میرے مالک خالق فرشیا، فرش دیکھنا چائیں چائیا۔ میری پوری کر دینی حرصیا، ہوس دینی گوائیا۔ تُوں دیون والا درسیا، دید دینی چکائیَا۔ میں تیرے حکم وِج رہواں پرچیا، پراجین دا لیکھا جھولی پائیَا۔ وسنہارے مندر مسجد شوڈ آلے مٹھ چرچیا، چراگاہاں تیری سرنائیا۔ میں برہوں وچھوڑے وِج مردی آں، مرد مردانے ہونا آپ سہائیَا۔ میرا بننا دردیا، درد لینا ونڈائیَا۔ میریاں پچھلیاں دیکھ لے عرضیاں، جگ چو کڑی تیرے آگے رکھائیَا۔ تُوں سدا اپنیاں کریں مرضیاں، مالک ہو کے حکم ورتائیَا۔ میں بھکھارن ہوئی غرضیا، غرض تیرے آگے رکھائیَا۔ تیرا کھیل ہووے اسچرجیا، اسچرج تیری تیرے ہتھ وڈیائیَا۔ سب دیاں

پٹھیاں کرنیاں نزدیاں، نر نریشاں دینا ڈھاہیا۔ شرع دیاں دیکھنیاں کردیاں، چھری جگت پھول پھولایا۔ میں نتاں ہاڑے کردیاں، نو نو سس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، نہنکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں تیرا ڈھولا پڑھدیاں، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پرکاشو دیوی دے گرہ کیشن پراکیمپ ضلع جوں *

مایا کہے میں پھراں تولی تولی، طلبا ساریاں منگ منگایا۔ نال سندیسہ دیواں دھرنی دھرت دھولی، دھول دیاں جنایا۔ میری رت سہنجی مولی، پر بھو دتی مان وڈیایا۔ اوتار پینمبر گرو آں دیکھاں تولی، قول اقرار نال ملایا۔ دنی دنی دیکھاں بلی، دین دیناں پھول پھولایا۔ آپ بن کے ویراگن کملی، بھجاں واہو داہیا۔ جگیا سو آں بدھی کراں یملی، یاد پر بھ دی دیاں بھلایا۔ میری کھیل جانے کاہنا سولی، کرشن رنگ رنگایا۔ میں باہو بل دیکھاں ڈولیں، سور پیراں دیاں ہلایا۔ میری کھیل جانے کوئی نہ گبھلی، کی بھیتہر حکم ورتایا۔ میں بھجی پھردی کوڑ گڑیاری مدھ لئی، رس دین دنی پیایا۔ مینٹوں پڑکھ اکالے چرناں وچ سد لئی، صدقے واری گھول گھمایا۔ میں پیار وچ بھج گئی، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ میں چاروں گنٹ بھج لئی، نسی واہو داہیا۔ میں جگت جہان دیکھ حد لئی، دیناں مذہباں پھول پھولایا۔ میں نرگن جوت لہ لئی، لباں توں ہس کے دیاں سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ مایا کہے میں آپا رہی وچار، وچر کے دیاں سنایا۔ کی کھیل کرے میرا کرتار، قدرت دا قادر حکم ورتایا۔ جس دے حکم وچ سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوپر کھج بھجن واہو داہیا۔ اوہ لہنے دینے رہیا نوار، اتر پورب پچھم دکھن دھیان لگایا۔ میں اُس دا کراں دیدار، ستمگھ ہو کے درشن پایا۔ نو نو کراں نمسکار، دھوڑی خاک رمایا۔ کرپا کر میرے نرنکار، تیری بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ دیکھ لے دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ بھرے بھلیا ناری نار، نر نرائن تیرا درس کوئے نہ پایا۔ کوڑ گڑیاری بنیا آہار، وچار کرے لوکایا۔ تن ممتا پہن

شنگار، ہوئے ہنگتا گڑھ سہائیا۔ مایا کہے میں دیکھاں وگساں پاواں سار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ مینوں ایو جاپدا ایہہ کھیل دہاڑی دو کہ چار، چاروں کنت نظری آئی۔ اُدھر اشارہ دیوے محمد چار یار، اُمت اُمتی نال ملایا۔ اُدھر سنگر شبد ہووے تیار، ترے گن اتینا لکے انگڑائیا۔ اُدھر اوتار پیغمبر گرو رہے پکار، کوک کوک سُنایا۔ اُدھر دھرنی کہے پر بھو میرا ہولا کردے بھار، پتت پاپیاں کر صفایا۔ اُدھر کجگ کہے میرا میٹ دے اندھ اندھیار، اگیان اندھیرا دے چُکایا۔ اُدھر سنجگ کہے میرا مات لوک کر اُجیار، چار کنت کراں رُشنائیا۔ اُدھروں دھرم کہے میری ست دی کر بہار، پت تہنی آپ مہکایا۔ مایا کہے میں نو نو کراں نمسکار، دھوڑی چرناں خاک رمائی۔ کرپا کر میرے گرو گر دھار، گہر گمبھیر تیرے ہتھ وڈیایا۔ میری آسا منسا پوری کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ میں خوشیاں وچ بناں ناچار، در ٹھانڈے نچاں کداں چائیں چائیا۔ توں بخشنہار میرا پروردگار، سانجھیاں اک اُکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری خوشیاں والی ہوئے بہار، بہیل ہو کے تیرے آگے رہی سُنایا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۹ گیان چند دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میتھوں سارے منگدے منگا، مانگت ہو کے دھیان لگایا۔ میں سھم چاہندی سورے سرنگا، کی کرتا دئے درڑایا۔ پھیر گھر گھر چاڑھاں گی رنگا، نوست ویکھ دکھایا۔ جگت وجاواں اگم مردنگا، تال اپنا دیاں سُنایا۔ پھڑ اٹھاواں بھکھا ننگا، شاہ شہانہ نال ملایا۔ میرا کھیل سب نوں لگے چنگا، چنگی طرح جنایا۔ نین اٹھاوے جمن سُرستی گوداوری گنگا، اٹھسٹھ نال ملایا۔ لہنا دینا تگاں تت پنجا، پنچاں شباں شبد شنوائیا۔ ویکھ کھیل اکھر بونجا، باون دھار بھيو چُکایا۔ میرا لہنا دینا دین نال سندا، سند پچھلی دیاں دکھایا۔ کجگ انتم تگاں کنڈھا، کنڈھی بیٹھی دھیان لگایا۔ نرگن دھار ویکھاں کھنڈا، کھڑگاں باہر اکھ اٹھایا۔ جگت و دیا تگاں پنڈا، ملا شیخاں پھول پھولایا۔ دین دنی دا انتشکر تگاں رنڈا، بیوہ دے لوکایا۔ میرا سفر نہیں کوئی لمبا، لمحہ لمحہ

دیکھ وکھائیا۔ پر بھو دے تھم وچ میں کمباں، تھر تھراہٹ وچ ڈھائیا۔ میں صاحب دے نام دا کسے نوں لین نہیں دینا چندہ، چند چاندنی دیکھاں چائیں چائیا۔ مائس مانو مانگھ دھرنی اُتے رہن دینا نہیں کوئی گندہ، کوڑ گڑیا را ڈیرہ ڈھاہیا۔ چوڑاسی وچوں بندگی والا دیکھاں بندہ، ہرجن ساچا دیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ مایا کہے میں جگت تھکدی دھارا، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی پاواں سارا، پر تھم اکو پڑکھ اکال دھیائیا۔ دوجا سنگر شبد کر پیارا، پریم پریتی وچ سپس نوایا۔ نینیں تک کے سچھنڈ دوارا، بنک دواری دیکھاں چائیں چائیا۔ وشن برہما شو دے اشارہ، بن اکھ سینت دیاں لگائیا۔ سندیسہ دے پیغمبر گر اوتارا، اپنی کار کمائیا۔ آو دیکھو دین دُنی چاروں کُنٹ نین اگھاڑا، اتر پورب پچھم دکھن پردہ جگت اٹھائیا۔ دھرنی وکھاواں روندی زارو زارا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ ست سچ دارہے نہ کوئی دوارا، دھرم دی دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ لوبھ موہ ہنکار وکارا، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کرے نہ کوئے پیارا، پریتم مل کے وجے نہ کوئے ودھائیا۔ ناد شبد سنے نہ کوئے ڈھنکارا، آتمک راگ نہ کوئے شنوایا۔ امرت رس نچھر جھرنائے نہ کوئی ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی کول نابھ نہ کوئے اٹھائیا۔ ساجن میت پر بھو ملے نہ پریتم پیارا، پاربرہم درس کوئے نہ پائیا۔ اپنیاں سکھاں مریداں مُرشدو دیو سہارا، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ساچا رنگ رنگائیا۔ مایا کہے میں رنگاواں رنگ چلول، اندر شٹ دیاں سمجھائیا۔ دھرم دی دھار دستاں اصول، اصل اصل وچوں پرگٹائیا۔ دھر دا تھم جائے کوئی نہ بھول، بھلیاں دیاں درڑائیا۔ خود خدا دا تھم ورتنا معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کھیل کرے مالک سوامی کنت کنتوئل، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس دا سچ پنگھوڑا میں دو جہاناں رہی جھول، جھولے دیوے تھاؤں تھانیا۔ اوس دے چرناں مستک لاواں دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اوہ لیکھے لہنے جانے شکر والی ترسول، ترے گن اتنا ٹھانڈا سینتا دھر دا تھم تھم وچوں ورتائیا۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ کھوجو رام دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ ضلع جموں * *

سنگر بخشے سچ دھرواس، شبد دھار سرنایا۔ انتر نرنتر دے وشواس، وشو دا بھجو چکایا۔ لیکھے لا سواس سواس، پون پوناں نال ملایا۔ مانس جنم کرے راس، سر اپنا ہتھ لکایا۔ پندھ نکا کے زمیں آکاش، گگن گگنتریں لیکھا دے چکایا۔ ہرجن رکھے داس، سیوک سیواروپ وٹایا۔ کایا گھر منڈل پاوے راس، آتم پر ماتم گوپی کاہن نچایا۔ سدا سہیلا رکھے پاس، وچھڑ کدے نہ جایا۔ سچ دوارا اینکارا سچھنڈ بخش نواس، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اپنے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ ساچا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد کہے میری دھرم دھار دی موکھ، مکتی چرناں ہیٹھ دبایا۔ جن بھگتاں دیونہار سنتو کھ، ست ست وچ سمایا۔ نہ ہرکھ نہ سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ مانو مانس مانکھ دھرنی دھرت دھول دھول چنگدے چوگ، رسنا جہوارس چکھایا۔ اپنی اپنی آو سارے بھوگ، چلن واہو داہیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگت سہیلیاں ہندا سنیوگ، پڑکھ بدھاتا اپنا میل ملایا۔ آون جاون کٹے روگ، چوڑا سی لیکھا دے چکایا۔ سچ دوار بخش کے موچ، چرن کول دے سرنایا۔ دوجی کرنی پے نہ کھوج، کھوجو کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست سچ دا بخش کے جوگ، جگتی اکو اک دکھایا۔ دیندار ہے درس اموگھ، وڈیاں چھوٹیاں ہوئے سہایا۔ اپنے کندھ اٹھائے تہاڈا بوجھ، مہربان مہر نظر لکایا۔ تہاڈے انتشکرن وچوں کڈھ کے سوچ، سمجھ سمجھ نال بدلایا۔ تہاڈی آشنا منسا پوری کر کے لوچ، لوچن نین دے دکھایا۔ آتم پر ماتم میل ملائے اگئی گوت، در ٹھانڈے دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میل ملا کے نرمل جوت، جوتی جوتا پڑکھ بدھاتا ایکا گھر دے وڈیایا۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بلوندر سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے نرنکار، نرویر نرنکار تیری اوٹ تکائیا۔ میں نمائی سُن پکار، کوچھی کملی کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ بدھاتے پاسار، پاربرہم پت پریشور تیری اوٹ تکائیا۔ میں روواں زارو زار، سچھنڈ تیرے الکھ جگائیا۔ میرے اُتے ہويا دھواں دھار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ست سچ نہ کوئے اجیار، دھرم بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تیری سرشٹی کرے وِ بچار، گگرماں وِچ لوکائیا۔ شبد سُنے نہ کوئی تیری دُھنکار، انحد ناد نہ کوئے شنوائیا۔ امرت رس نخبھر جھرنالے نہ ٹھنڈا ٹھار، بوند سوانتی نہ کوئے ٹپکائیا۔ جوتی جاتے تیرا نور ہوئے کوئی نہ ظاہر، ظاہر ظہور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ میری کلجک سُن پکار، کوک کوک دیاں سنائیا۔ میرے اُتوں لاه دے بھار، پاپاں کر صفائیا۔ جگت جگیا سوآں دُرمت میل اُتار، نرنتر انتر دے وڈیائیا۔ اپنا مارگ بخش سکھال، رہبر ہو کے ویکھ دکھائیا۔ میرے مالک خالق دین دِیال، دیندھ تیری سرنائیا۔ میں صدی چوڑھویں ہوئی بے حال، بیس پیسے تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں یودھا سوربیر آد جگادی نوجوان، نور نورانہ اک اھوائیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ کوڑ گگرم میٹ نشان، شرع شرع وچوں بدلایا۔ آتم برہم دے گیان، سرشٹی درشٹی دے سمجھائیا۔ تُوں سب دا نظری آئیں رام، کاہن کاہنا اکو روپ درسائیا۔ تُوں پیراں دا پیر اگم امام، نبیاں رسولاں پڑدا آپ چکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ تُوں دو جہاناں راج راجان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تیری چلن محکم رضائیا۔ دھرنی کہے دھرت دھول میں نمائی دھول تُوں پر بھومار دھیان، بن اکھاں اکھ اُٹھائیا۔ چاروں گنٹ شرع شیطان، چھری ویکھ جگت قصائیا۔ کلجک جیواں توڑ مان ابھمان، ہنگت رہے نہ رائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سارے ڈھولا گان، پاربرہم برہم مل مل کے وچے ودھائیا۔ تیرا اشٹ گردیو سوامی اک منان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریتی پریتم دے دے اپنا دان، دیاوان میری خالی جھولی دینی بھرائیا۔

* ۲۸ گھر شہنشاہی سمت ۹ گیان سنگھ دے ٹینٹ وکھے منوال کیمپ ضلع جموں * *

کھج کہے دھرنیے پر بھ اگے نہ کر پکار، بہیل ہو نہ دے ڈہایا۔ میرا وقت سہنجنا وچ سنسار، چاروں گنت ویکھ دھیان لگایا۔ میں سندیسہ دیواں وارو وار، گرہ گرہ رہیا سنایا۔ کھج جیواں کر کے خبردار، ستیاں لیا اٹھایا۔ کوڑ گڑیا را چاڑھ نمار، مستی دتی دکھایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ بخش ہنکار، ہنگتا سنگ رلایا۔ ست دھرم دارہن نہیں دتا وچار، چاروں گنت اندھیرا چھایا۔ مان رہیا نہ کسے دھرم دوار، سارے دین ڈہایا۔ اٹھسٹھ روون دھاہاں مار، گنگا گوداوری جمناسرتی رہی گرلایا۔ ایہہ کھیل میرا تک اپرا، اپر پر سوامی دتی وڈیایا۔ میں لہنا دینا جانا جگت جیواں پاواں سار، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھایا۔ میری چاروں طرف کھلی گلزار، مہک ممتا والی مہکایا۔ و بھاری کر کے پڑھ نار، ویکھاں چائیں چانیا۔ کسے نظر نہ آئے ہر کرتار، کرتا پڑھ ملن کوئے نہ پانیا۔ میں بھو چکایا تینی اوتار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کھیل کھلایا۔ گرو آں دس اپنی تکرار، بہر حال اپنا بھو کھلایا۔ میں نو کھنڈ پر تھی سب داسکدار، شہنشاہ اک اھوایا۔ کوئی نہ میرے حکم توں چلے باہر، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ میں سب دا پیر ظاہر، ظاہر ظہور نظری آیا۔ میری سب توں دکھری گفتار، گفت شنید کراں پڑھایا۔ میری خواہش دے طلب گار، دین دنی والے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ساچا سنگ نبھایا۔ کھج کہے دھرنیے نہ مار پر بھو نوں کوکاں، کوک کوک سنایا۔ میں خوشیاں وچ تیری ست دھرم دی دھار نوں پھوکاں، اگنی تت لگایا۔ میرا کھیل ویکھ لے وچ پنج بھوتا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دھیان لگایا۔ میں خالی رہن دتا نہیں کوئی کوچا، گلی گلی بھجاں واہو داہیا۔ جگیا سو دسے کوئی نہ سچا، کوڑ گڑیا رنگ رنگایا۔ پیار محبت ناتا رہن دتا نہیں کسے گرو دا، سیوک وچ سیوا بھاونا نظر کوئے نہ آیا۔ ہن میرا کھیل تکنا شروع دا، شرع والیاں دیاں نکرایا۔ دھر دا حکم کدے نہ مڑوگا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ کوڑ گڑیا بیڑا شوہ دریا رڑھوگا، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس داناد انادی منتر ایک پھر وگا، فُرنے تیرے میرے رہن کوئے نہ پانیا۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ لال سنگھ دے ٹینٹ وچ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے شہنشاہ سلطانا، سو پڑکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن میرے مہربانا، ایکناکار تیری وڈیائیا۔ آد نرنجن نوجوانا، ابناشی کرتے ہونا سہائیا۔ سری بھگوان بن مرد مردانہ، پاربرہم میری دینی تیج رکھائیا۔ شبد سنگر نوجوانا، تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ نگاہ مار لے وچ جہانا، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ میرا دھرم دا دھرم نہ رہیا نشانہ، سچ بیٹھا مکھ چھپائیا۔ میں سندیسے دتے سیتا راما، کرشنا کاہنا آکھ جنائیا۔ پیغمبراں دتے پیغام، سندسیاں وچ جنائیا۔ گرو گرو دیوا دسیا لوک ناما، بھيو ابھید گھلائییا۔ اپنے دیناں مذہباں ویکھو بیٹھے اُتے اسمانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے پڑکھ اکال ویکھ لے جگت، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ چاروں گنٹ تک لے اگمی شکت، نرنجھے پردہ آپ چکائیا۔ وقت دھیلا ویکھ لے بوند رکت، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ میں میننتی کردی فقط، فقرے ڈھولے رہی سنائیا۔ تیرا رہیا کوئی نہ جگرے لخت، پوت سپوتا نظر کوئے نہ آئییا۔ جدھر تگاں دیناں مذہباں دے حسد، مہبت وچ نہ کوئے سمائیا۔ توں چڑھ کے آگمی آسو، شاہ سوارا پھیرا پائیا۔ دین دنی دا میٹ متعصب، مطلع کر کے سب نوں دے سمجھائیا۔ میرے اُتے ہون والا غضب، میں خیرانی وچ رہی سمجھائیا۔ جھگڑا پینا دین مذہب، چاروں گنٹ لئے انگڑائیا۔ میری مہربانا کر دے مدد، سر میرے ہتھ لکائیا۔ صدی چودھویں نرگن دھار تگاں تشدد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سر میرے ہتھ رکھائیا۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ سورن کور دے گرہ منوال کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے پر بھو میری اک ارداس، میننتی وچ جنائیا۔ توں میرا شہنشاہو شاباش، پاتشاہ بے پرواہیا۔ تیرا سچھنڈ دوار نواس، تھر گھر تیرے چرن کول سرنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش تیری راس، منڈل منڈپ ویکھاں چائیں چائیا۔ توں شاہو بھوپ ابناش، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ میری اکو میننتی

اتم پوری کرنی خواہش، خالص دیاں درڑائیا۔ سد و سیں بھگتاں پاس، بھگت سہیلے اپنی دیا کمائیا۔ غریب نمائیاں پوری کریں آس، ترسنا ترکھا پور کرائیا۔ دیناں انا تھاں دکھڑے کریں ناس، تن وجوداں کریں صفائیا۔ آتم جوت بخش پرکاش، اندھ اندھیرا دینا مٹائیا۔ چرن پریتی دے وشواس، وشیاں چوں باہر کڈھائیا۔ توں داتا سرب گنتاس، گنونت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ویکھیں اپنے بھگت جن، بنیں جنیندی مائیا۔ بھاگ لگاویں کایا مائی تن، پنچم پنچ دے وڈیائیا۔ اندروں پھیر کے منکا من، ممتا موہ دیئیں مٹائیا۔ اک سمجھا اپنا برہم، پاربرہم پردہ دینا اٹھائیا۔ چرن پریت بخش کے دھرم، دھرم دی دھار دینی سمجھائیا۔ جھگڑا میٹ کے ورن برن، کھتری براہمن شوڈر ویش دا پنڈھ مکائیا۔ توں میرا میں تیرا سارے ڈھولا پڑھن، آتم پر ماتم مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ ساچی منزل دسیں چڑھن، رستہ اکو اک دکھائیا۔ سچھنڈ دوا ری دسیں ورن، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ میرے سوامیا انترجامیاں جن بھگتاں پھڑیں لٹن، پلو اپنے گنڈھ پوائیا۔ میرے نال تیری چرن دھوڑ دا ہووے پرن، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دینا سمجھائیا۔ توں سنگر داتا تارن ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔ جو ہر جن گرگھ گرگھ بھگت سہیلے صوفی سنت فقیر تیری آئے سرن، سرنگت دینی وڈیائیا۔ توں سب کچھ کرنی کرن، کرتا پڑھ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار پھڑائیں لٹن، پلو پکاں دے پچھے لینا بندھائیا۔

* ۲۸ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ بھاگ سنگھ دے ٹینٹ وکھے کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

مایا کہے میں رچنا کاج آگما، آگم میری وڈیائیا۔ بھیداں بھریا ہووے میرا سماں، سمجھ بدھی توں باہر میری پڑھائیا۔ میں لیکھا جانا چار جگ توں نواں، نو نو چار دی دھار نال وڈیائیا۔ میں سچ سندیسہ خوشیاں دے نال کہواں، کہہ کہہ دین دنی سنائیا۔ میرے سچنو مترو میرا وقت سہنجنا ہونا رواں،

رَوی دا لیکھا سو بھاپائیا۔ جگیا سواو تہاڑی من دی سیجا سواں، آسن سَنگھاسن اک وڈیائیا۔ تہاڑے انتشکرن وچ پا کے موہ دی طمع، ناتا کوڑ نال جڑائیا۔ گھر
 گھر ممتا جگا کے شمع، ہنگتا کراں شنوائیا۔ ویکھ دکھانا کایا مائی چٹا، چم درِ شٹی دھیان لگایا۔ پون سواسی تکاں دماں، دامنگیر ہو کے کھوج کھوجایا۔ میرا لہنا
 دینا سب دے نال وچ غماں، غم خوار ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ مایا کہے
 میں سب دے نال جوڑنا رشتہ، جگت سنبندھیاں دیاں جنائیا۔ پر بھو اتے کسے دارہن نہیں دینا نسا، نساچے نال دیاں بدلایا۔ نیز لوچن نین پرکھ اکال
 ہووے نہ دسد، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ پیار رہن دینا نہیں کسے متر پیارے مت دا، مترو دیاں سمجھائیا۔ کھیل تَننا من ٹھگوری چت دا، چیتن
 سرتی نہ کوئے کرائیا۔ میرے پیار وچ شاہ سلطان ویکھو وکدا، اپنی قیمت جگت پوائیا۔ سادھاں سنتاں من ہونا نہیں ٹکدا، ٹکے دھوڑی خاک نہ کوئے
 رمائیا۔ میں حکم ننا اوس ابناشی اچت دا، جو چتر بھج بے پرواہیا۔ وقت سُنھننا ہونا میری رت دا، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ میں بھانا ننا شبد ڈلارے
 سٹ دا، جو جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ میرا نشانہ ہونا ادبھت دا، پنچ بھومک سمجھ کوئے نہ پائیا۔ وقت سُنھننا ہووے میری رت دا، رتڑی کلجک نال
 مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ سمجھائیا۔ مایا کہے میں مستیاں وچ پھراں دیوانی، دیا باقی گھر گھر
 ویکھ دکھائیا۔ میری جو بن والی ہووے جوانی، چاروں کُنٹ بھجاں واہو داہیا۔ میرے سنگ کوڑ دی ہووے نشانی، نشانے نوست دکھائیا۔ میرے کول موہ
 دی ہووے اہمائی، ممتا کوڑی نال رلائی۔ میرا لیکھا سُنھننا ہووے نال چارے کھانی، چارے بانی میری وجدی رہے ودھائیا۔ میرا کھیل جگت جگت توں
 باہر لاثانی، زرگن اپنا حکم ورتائیا۔ میں لیکھا تکاں جیو پرانی، پنے پنے کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ
 بخشے چرن سرنائیا۔ مایا کہے میرا کھیل اگمڑا، انوکھی دکھری دھار چلائی۔ میرا رُوپ سمجھے نہ کوئی پیسا دھیلا دمڑا، ٹکلیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تن وجود مائی
 خاک نہ دے چڑا، پنچ تت نہ ویس وٹایا۔ میرا پون سواس نہ کوئی امی امڑا، گودی گود نہ کوئے دکھائیا۔ میرا نیز لوچن نین کدے نہ ہووے اندھڑا،
 نیز ہین نہ کدے اکھوائیا۔ میرا بھاگ دے نہ مندڑا، مند بھاگاں تکاں لوکائیا۔ ہرکھ سوگ نہ ہووے غمڑا، چنتا وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا کھیل کھلایا۔ مایا کہے میں کھیل کھلیاں وچ جگت، جگ جیون داتا دے وڈیایا۔ میرا سہنجنا ہووے وقت، گھڑی پل خوشی بنایا۔ میری پوری ہووے شرط، شرع دے ڈیرے ڈھاہیا۔ میرا سوامی ملے مالک عرش، عرشی پریتم دھر درگاہیا۔ میں کھیل کھلیاں اُتے فرش، دھرنی دھرت دھول وچے ودھایا۔ میرا مہربانا سری بھگوانا نوجوانا کرے ترس، رحمت رحیم آپ کمایا۔ دھر دا میگھ دیوے برس، جگت ترسنا دے بُجھایا۔ میں سچ دوارے کراں درس، در ٹھانڈے نو نو لاگاں پاپا۔ میری کلپنا وچ رہے کوئی نہ حرص، ہوس دیوے بُجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لئے ملایا۔ مایا کہے جن بھگتو میرا جگت والا نہیں موہ، ست سچ دیاں سمجھایا۔ تہاڈے انتر زرنتر اوس پر بھو دی لوء، جو لوئن لوچن نین سرب رہیا کھلایا۔ نسیں آتم پر ماتم دھار اک تے دو، دو آیکا مل دے وچے ودھایا۔ سچ پیار وچ جانا چھوہ، چھوہر بانکے بن کے لینئی انگڑایا۔ تہاڈے نال کدے نہ کراں دھروہ، دھرو پر ہلا د رہیا سمجھایا۔ ست سچ دا ڈھو آ دیواں ڈھو، دست اگم اگم وکھایا۔ تہاڈے انتر زرنتر ایک شبد سوامی سو، ہنگ برہم مل کے وچے ودھایا۔ میرا لہنا دینا لیکھا اور رہے نہ کو، کوئل وانگ کوک کے دیاں جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر مالک وڈ وڈیایا۔ مایا کہے جن بھگتو نسیں کرپو کوئی نہ فکر، فقرہ دیاں جنایا۔ تہاڈا اکو پریمی پیارا متر، متر و دھر درگاہیا۔ جس دی دھار وچوں میں آئی نکل، میتوں جنمے کوئے نہ مایا۔ میں جانا دیش اتل، وتل اپنا پھیرا پاپا۔ دین دنی دھار تکنی پتل، کنچن گڑھ نہ کوئے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ جھٹ نارد کہے مایا توں بڑیاں کیتیاں باتاں، اپنے وطن دا حال سنایا۔ اٹھ تک لے اندھیریاں راتاں، بن نیناں نین کھلایا۔ چار جگ دیاں ویکھ لے گاتھاں، اکھراں پھول پھولایا۔ دنی وچ تک لے انا تھ انا تھ، دین دیناں پردہ آپ اٹھایا۔ اپنا مستک تک لے ماتھا، کی تیرا لیکھ رہیا جنایا۔ اپنا لہنا ویکھ لے ہاتھو ہاتھا، ہتھیلیاں دوویں لے اٹھایا۔ کی کھیل کرے تیرا پُرکھ سمراتھا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جتھے اک کھلایا ہاٹا، ہٹوانا بنیا بے پرواہیا۔ نی تیرا چیتھڑ پُرانا پاٹا، جگ چوکڑی پچھلا نظری آیا۔ اپنے کھاتے وچوں ویکھ لے اپنا گھاٹا، بن انگڑیاں حساب لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم آپ

ورتائیا۔ مایا کہے میں آد آد و نجان، وچ ست سچ کرائیا۔ پر بھ در بھکھارن، جگ جگ جھولی ڈاہیا۔ کلج انت آئی پکارن، کوک کوک سنائیا۔ کھیل تک
 سچی سرکارن، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ دھرم رہیا نہ کسے ناری نارن، نر نرائن تیرے وچ نہ کوئے سمایا۔ بھيو اچھیدا اچھل اچھیدا میرا دس دے کارن،
 کس بدھ اپنا کھیل کھلایا۔ میں گھر گھر در در مندرائ اندر ہوواں بھنڈارن، دست جگت والی ورتائیا۔ توں شاہو بھوپ بن رنگ روپ میرا راج راجن،
 در تیرے سیس جھکایا۔ حق حقیقت کس بدھ سواریں کاجن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ مایا
 کہے میں پھراں نال چاؤ، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ گیت گاواں واہو واہو، واہو تیری بے پرواہیا۔ سرشٹی درشٹی تکاں وانگ کاؤں، گرہ گرہ پھول پھولایا۔
 بنا بھگتاں ہر دے و سے کسے نہ ناؤں، نر نکار ملن کوئے نہ پائیا۔ میں پھردی گاؤں گاؤں، آپ اپنا پنڈھ مکایا۔ میں کوک سناواں کھڑی کر کے باہوں،
 باہو بل نال جنایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا آد جگادی شہنشاہو، شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ جس سرشٹی دنی کائنات لا جانا سب نوں داؤ، بھیت اچھیدا سچھے کوئی نہ
 رایا۔ جس دا لہنا دینا انتم شوہ دریاؤ، کلج کوڑے بیڑے دے رڑھایا۔ جس نے آد کیتا پساؤ، انتم ویکھے تھائیں تھانیا۔ اُس سوامی انترجامی سدا بل بل
 جاؤ، بلہاری بلہار اپنا آپ کرائیا۔ جو آد انت جگا جگنت سری بھگونت سب دا پتا ماؤں، جو پروردگارا سانجھا یارا اینکارا ایکا ایک اکھوایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اگم اتھاہو، اگوچر اپنا بھيو چکایا۔

* ۲۹ مگھر شہنشاہی سمت ۹ بچنو دیوی دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے کرپا کرے پتت پاؤن، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ لیکھا جانے بل باؤن، باؤن دھار اگم اتھاہیا۔ جس کھیل کھلایا رام راؤن، رام راما وڈ
 وڈیایا۔ جس کنس مٹایا بن کے شامن، شام گھنٹیا روپ درسایا۔ سو انتم بن کے میرا ضامن، کلج کوڑ گڑیار ویکھ وکھایا۔ جس جھگڑا میٹنا کھتری شوڈر
 ویش براہمن، برہم اکو اک درسایا۔ اوہ میری ویکھے ترسنا طامن، خواہشاں دھیان لگایا۔ میں اُس دے کراں چرن دھیان، نو نو سیس جھکایا۔ پلو

پھڑیا دامن، اپنی گنڈھ بندھائیا۔ سو کرپا کرے سری بھگوان، بھگون رنگ رنگائیا۔ میرے نیر دیوے چان، بن اکھیاں اکھ اٹھائیا۔ جس دے بھگت سہیلے خوشیاں رنگ مان، منسا پر بھ دے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لہنا رہیا چکائیا۔ دھرنی کہے میری مٹی خاک مارے چھالاں، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ میتوں چاؤ گھنیرا بابلا، بہہ بھانتی دیاں سمجھائیا۔ میرا انتشکرن ہو یا کابلا، چھیتی چھیتی رہیا گر لائیا۔ پرکھ اکالا دین دیالا، دیون والا جگت وڈیائیا۔ جن بھگتاں بن رکھوالا، ہوئے آپ سہائیا۔ پریم پیار دی تن انتر پہنا کے مالا، من کا منکا رہیا بھوائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سہا سچی دھر مسالہ، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ مارگ دس اگم سکھالا، بھو ابھیدا آپ چکائیا۔ ہر جن توں میرا میں تیرا گالا، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیری لیکھے لاوے گھالا، جنم جنم لہنا دئے چکائیا۔ داغ رہے مول نہ کالا، کل کلکی ہوئے سہائیا۔ آگے منگے کوئی نہ ہالہ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ نام پیا لے جام پیالہ، ساتی بنے دھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا حل کرے سوالا، اچھیا آسا تمنا پور کرائیا۔

* ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۹ بلونت کور دے گرہ کیشن پُر کیمپ ضلع جموں *

دھرنی کہے جن بھگتو میں تھانوں دیاں ودھائی، واہ واہ خوشیاں گیت سنائیا۔ جنہاں دا پریم پیارا اکو ماہی، سد محبت وچ سمائیا۔ جو تھانڈے پچھے بنیا پاندھی راہی، ملے تھانوں تھانیا۔ اک سندیسہ رہیا سنائی، دھر فرمان جنائیا۔ توں میرا میں تیرا لینا گائی، سچ نام شنوائیا۔ تھانڈا لہنا دینا پور کرائی، آشنا ترسنا جگت مٹائیا۔ گوبند دا لیکھے لا کے برس دو سو ڈھائی، ڈھنیا اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے تھل اسگاہی، ٹلے پرہت ویکھ وکھائیا۔ دیناں مذہباں لیکھا رہیا چکائی، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سرب بنا کے بھیناں بھائی، پتا پوت لئے گل لائیا۔ تساں وسنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تھیں سدا رہنا وسدے، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ انتر آتم رہنا ہسدے، من ممتا دُور کرائیا۔ ڈھولے گاؤنے پر بھو دے جس دے، آدانا دی صفت صلاحیا۔ نظارے لینے پریم دی اکھ دے، درشن لوچن نال پائیا۔ جھکڑے مکن پنچ ت دے، تتوت نہ کوئے تپائیا۔ ونجارے بنا برہم مت دے، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ لیکھے رہن نہ بوئد رت دے، رکت دا جھکڑا دئے مُکائیا۔ کھیل تنکے پر میثور پت دے، جو پت پتونتا دئے وکھائیا۔ نوست جگت جگیا سو تنکے تپدے، ہر دے شانت نہ کوئے کرائیا۔ مایا روپ دھرے ڈسنی سپ دے، شاہ سلطاناں ڈنگ لگائیا۔ راؤ رنگ چاروں کُنٹ نٹھدے، بھجن واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سد دے، نیتروون مارن دھاہیا۔ ساڈے میلے کر سبب دے، چری وچھنیاں لینا ملائیا۔ حساب ویکھ لے اپنے جگ دے، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ انگیارے اگت دے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ پیالے موڈھے ہو گئے مد دے، مدھر دُھن سُنن کوئے نہ پائیا۔ ہائے اُف طوبی کی حکم ورتے رب دے، رب العالمین کی کھیل کھلائیا۔ راہ لبھن کسے نہ جج دے، جُجرے حق نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میرے لیکھے مُکا دے جھب دے، یدی اپنا حکم ورتائیا۔

* ۲۹ گھڑ شہنشاہی سمت ۹ پورن سنگھ دے گرہ کیشن پُر ضلع جموں *

دھرنی کہے میرے تے جگ چوکڑی جانڈے بیت، نت نت اپنا پنڈھ مُکائیا۔ گر اوتار پیغمبراں چل دی رہندی ریت، سنجگ تریتا دوپر کھجک وجدی رہے ودھائیا۔ شبد شہانہ نوجوانا ویکھدی رہی میت، متر پیارا دھیان لگائیا۔ دین مذہب دی تکدی رہی ریت، نام کلیاں سوبھا پائیا۔ جگت جگیا سو آں ویکھدی رہی چیت، چیتن ہو کے کھوج کھوجائیا۔ میں حیران ہوواں بنا بھگتاں توں ملے نہ کسے ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی ملن کسے نہ آئیا۔ جس

دا لیکھا باہر مندر مسیت، دھرم دی دھار اک دکھائیا۔ ہر جن کا یا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ کر کے پتت پُنیت، پاؤن دیا کمائیا۔ کرم کانڈ تے مار کے لیک، بچھلا لیکھا دتا مُکائیا۔ ہر جن ساچے کر آپ تصدیق، شہادت نام والی بُھگتائیا۔ اندروں میٹ کے اندھیرا تاریک، نور نورانہ دے چکائیا۔ مان دیوے ہست کیٹ، ہر جن اکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی ہوئے سہائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میرا اشارہ اک، اکو وار جنائیا۔ اک اشٹ تے جانا ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میں جس دی نو سو چرانوے جگ چوکڑی رکھی سک، آسا وچ بیٹھی اکھ گھلائیا۔ سو آگیا میرا مت، مالک خالق دُھر درگاہیا۔ جو تہاڈے وسے چت، ٹھگوری من دی دُور کرائیا۔ بن پر میثور پت، اپنی گود گھلائیا۔ درشن دیوے نت، ہوئے آپ سہائیا۔ تُساں مانس جنم لیا جت، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ دھرنی کہے میریاں خوشیاں ہوئیاں نوئیاں، نو نو دیاں جنائیا۔ میں کھیل ویکھنا اوتار چوہیاں، چار بیس نال وڈیائیا۔ میں اوس پر بھو دے پیار وچ روی آں، جو رویداس دا لیکھا پور کرائیا۔ جس لہنا پورا کرنا بونجا کوئیاں، کائنات ویکھ دکھائیا۔ میں اوس دی سرن سرنائی پئیاں، سر سر سیس نوئیا۔ جس نے دھرم رائے دیاں پاڑیاں وئیاں، لیکھے بھگتاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ میں گرکھاں گھر گھر ویکھاں چائیں چئیاں، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ کی کھیل کرے دُھر دا سنا، ساجن بے پرواہیا۔ کی دین دنی بدلے رویہ، روادار کی اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر جن ساچے لوک مات اُجڑے پھیر وئیا، وصیت گر اوتار پیغمبراں نال رکھائیا۔

* ۲۹ گھر شہنشاہی سمت ۹ بھگوان سنگھ دے گرہ کیشن پراکیمپ ضلع جوں *

دھرنی کہے جن بھگتو تئیں میرے اُتے پھر دے، چرن چرن نال بدلایا۔ میرے تپدی دے شانت آئی ہر دے، ہر جو دتی مان وڈیائیا۔ تئیں وچھنے میت پیارے چر دے، میلا ہو یا سچ سُبھائیا۔ رل مل گیت گائے اوس پر دے، جو پیا پریتم دُھر درگاہیا۔ جس لیکھے پورے کرنے منسا والے دل

دے، دلدر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تئیں سارے او سے غنچے دے پھل کھلے، خلقت وچوں دے وڈیاںیا۔ تہاڈے نظارے اگمی تیل دے، تلکن بازی توں باہر کڈھائیا۔ پیڈے ٹک گئے بجر کپائی سل دے، سل پاہن رہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈے بیڑے شوہ دریا کدے نہ ٹھلے، وہناں وہن نہ کوئی وہائیا۔ ہن وقت رہے نہیں ڈھل دے، سماں سماں رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو تہاڈا میرے اُتے وسیرا، وسن والیو دیاں جناںیا۔ میں نت نت کھیل ویکھیا بتھیرا، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ میرے اُتے کوئی گرو رہیا نہ چیرا، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ سب توں وکھرا کھیل کرے پر بھو پر بھ شیر شیرا، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اپنا روپ بدلایا۔ جو کلج میٹے اندھیرا، اندھ اگیان دے چکائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ میرے اُتے ماریا پھیرا، دھرنی کہے میں نو نو لاگاں پائیا۔ جس دا وقت سہنجانا نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ میرا پورا کرن والا گیڑا، گیڑا گیڑے وچوں بدلایا۔ چکاؤن والا جھیرا، جھگڑا تکی خلق خدائیا۔ تہاڈا اکو وار بٹھ کے بیڑا، آپ اپنے کندھ اٹھائیا۔ تہاڈا وسدا رہے کھیرا، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ درس کر گیا جیڑا جیڑا، چوراسی وچوں پار لنگھائیا۔ اتم کر کے حق نہیڑا، لہنے سب دے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈا اچ خوشیاں والا لیائے سویرا، صُح ال صُح اپنی دیا کمائیا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت نو شام نوں دوآبہ سنگت دے بستریاں دی سیوا لیاؤن سمیں

ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے *

بیاس کہے میرا کھیل اپار، اپر پیر سوامی دتی وڈیاںیا۔ ستجگ کہے میں ست دھرم دی دھار، ست سچ دیاں جناںیا۔ بیاس کہے میرا ستگر نانک میت مرار، نرگن سرگن بے پرواہیا۔ ستج کہے میں گوہند دا کیتا درس دیدار، خوشیاں وچ ڈھولے گائیا۔ دھرنی کہے میں دوہاں دے وچ جاواں بلہار، بلہاری

اپنا آپ کرائیا۔ میٹوں اشارہ دے کے گیا رام اوتار، بن رسناں جہوا ڈھولے گائیا۔ سپتس رکھیاں مار کے لکار، لیک اگلی دتی دکھائیا۔ جس ویلے کھج
 ہويا اندھ اندھیار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ مان رہیا نہ کسے پیغمبر گرا اوتار، وشن برہما شو نہ کوئے پترائیا۔ سرشی درشی اندر ہوئی خوار، خالص رنگ
 نہ کوئے رنگائیا۔ اُس ویلے پُرکھ اکالا پاوے سار، مہاسار تھی اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، پُرکھ بدھاتا ویس وٹائیا۔ کل کلکی لئے اوتار، نہکٹک ایکا
 ڈنک شنوائیا۔ راؤ رنگ کر پیار، بنک دوار اک دکھائیا۔ جن بھگت سہیلے لئے اُبھار، انتر نرنترا اپنا رنگ رنگائیا۔ ست سچ دی بخش کے کار، کرنی دا کرتا
 آپ ہوئے سہائیا۔ غریب نمائیاں ڈکھ درد دئے نوار، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ڈھر سندیسہ دے کے ایکنکار، اک اکلا آپ درٹائیا۔ سچ سنگھاسن وچ سنسار،
 رجو طمو ستوتوں باہر اک وچھائیا۔ بھگتاں دے بھگت بنا کے سیوادر، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ بیاس کہے ویکھ ستلج اگلی کار، کی اگما رہیا کرائیا۔ جن بھگتاں بخش پیار، پریم پریتی وچ رکھائیا۔ انتر نرنترا دے ادھار، پردہ
 پردیاں وچوں چُکائیا۔ آپ بنا کے برخوردار، ہر جن اپنے رنگ رنگائیا۔ ست سچ دے بنا کے سیوادر، سیوک سیوا وچ رکھائیا۔ بستر وچھونے کرتیا، لے
 کے آئے چائیں چانیا۔ بھگت دوار رکھ درے دربار، در ٹھانڈے سیس جھکائیا۔ ایہہ خوشیاں دا دوہار، جن بھگت بھگت ملے وڈیائیا۔ غریب نمائیاں دے
 ادھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اگلا لیکھ دین دنی توں باہر، مہربان ویکھنہارا چائیں چانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہووے ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کوئے
 دھرائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں منگنا بن بھکھار، بھکھ کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتو تہاڈے بستر سہنجنے گھر گھر سدا رہن تیار، اٹوٹ اٹوٹ آپ رکھائیا۔
 پہلی پوہ کہے میں سب نوں کراں پیار، پریمی پیاریو دیاں جنائیا۔ لیف تلالی دوویں ایٹھے اوتھے دوہاں دا لیکھا دین نوار، تن بستر چادر صاف کرائیا۔ سرہانا
 کہے میں سب توں وکھرا چُکاں بھار، جس سیس وچ میرا جگدیش رہ کے اپنا آسن لائیا۔ دری کہے میں وی دوہاں دریاواں دے پھری وچکار، بھجی واہو
 داہیا۔ نانک نے بخشش کیتی اپار، شبد سندیسہ گیا سنائیا۔ دوآبے والیو تہاڈا لیکھا لیکھے لگے لائے آپ نرنکار، نرویر ہوئے سہائیا۔ ماجھا مالوا جموں اکو بٹھ
 اپنی پریم دی تار، تارنہار ویکھ دکھائیا۔ ایہہ بستر نہیں ایہہ نواں کھیل اپر اپار، اپر مپر سوامی دئے دکھائیا۔ تہاڈا بھگت دوارا وسدا رہے سدا جگ چار،

جگ چوکڑی تھان نہ کوئے بدلایا۔ تہاڑے جنم جنم دے پورے لہنے دے نوار، لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، پاربرہم پت پر میشور مہربان مہر نظر نال ترایا۔

* پہلی پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *
 ۱۶۳۵

پوہ کہے جن بھگتو میں بڑا ٹھنڈا، ٹھنڈک ہر ہر دے دیاں دکھایا۔ پر بھو نال سچ پریتی سب دی گنڈھاں، ٹٹیاں جوڑ جڑایا۔ کلجگ انتم ویکھ کے کنڈھا، کوک کوک دیاں سنایا۔ پھری دروہی وچ ورجنڈا، نوست رہے گرایا۔ میرا وقت جگ چوکڑی بچھے ہنڈھا، اپنا پنڈھ مکایا۔ ہن تگاں شبہی دھار اگمی چنڈا، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ پوہ کہے میں دسدا سیتل دھار، ٹھنڈک ست ورتایا۔ میری سب توں دکھری بہار، اپنا رنگ بدلایا۔ میرا کھیل وچ سنسار، سنساریاں دیاں جنایا۔ اٹھو ویکھو نین اگھاڑ، لوچن نال ملایا۔ اندر سب دے اگنی رہی ساڑ، میری ٹھنڈک باہروں کم کسے نہ آیا۔ کوک پکارے تن وجود ناڑ ناڑ، ہاڑی ہاڑی دے گواہیا۔ کسے نہ دے بچھا اگاڑ، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکایا۔ گھر لٹی جائے پنچم دھاڑ، اگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ کوڑ وکار بنیا اکھاڑ، متا موہ نچے تھو تھانیا۔ سچ دا دے کوئی نہ لاڑ، لاڑی موت سب نوں رہی پرنا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ پوہ کہے میری ٹھنڈک اگم اپاری، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ میں برہما شو وشن کراں خبرداری، بے خبراں خبر سنایا۔ تینی اوتار ہووے ہوشیاری، آلس نندرا نظر کوئے نہ آیا۔ گرو گرو دیو پاووساری، بھویو ابھیدا آپ کھلایا۔ دین دنی تلو وچ سنساری، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ کیوں کایا مندر اندر ہو یا دھواں دھاری، اندھ اگیان نہ کوئے مٹایا۔ شبد ناد سنے نہ کوئے دھنکاری، نادی ناد نہ کوئے وجایا۔ جوتی جوت نہ دے اگیاری، نور نورانہ نور نہ ڈمگایا۔ کلجگ اگنی سب نوں رہی ساڑی، متوت نہ کوئے تپایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت تسیں ویکھو ناڑی ناڑی، بن نیناں نین اٹھایا۔ پوہ کہے میری سہنجنی پہلے پر وشٹے والی

دھاڑی، ست سچ نال سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سُن متر پیارے پوہ، کی پر م پُرکھ جنائیا۔ آتم دھار رہیا کسے نہ موہ، مُجبت وِچ نہ کوئے سمائیا۔ نور اُجالا جوتی دسے کوئی نہ لو، نچ لوچن نین نہ کوئے گھلائیا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ دھو، پاپاں بھری لوکائیا۔ پاربرہم برہم جانے کوئی نہ چھوہ، سُر ت شبد نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن سُن پوہ پیارے میت، مترادیئے جنائیا۔ توں جگ جگ ویکھی دُھر دی ریت، کی پُرکھ اکال سمجھائیا۔ ڈھولے سُنے گیت، اکھراں نال وڈیائیا۔ بچھلا لیکھا پچھے گیا بیت، اگے دیئے جنائیا۔ تن وجود ہوئے کسے نہ سیت، اگنی اگ نہ کوئے بُجھائیا۔ جھگڑا ویکھ لے ہست کیٹ، اوچ نیچ روون مارن دھاہیا۔ انتر نرتر دسے کوئی نہ میت، ساجن سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ شرع دی شریعت والی لیک، لاشریک ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اکھراں والی سب دی تک تبلیغ، کی طرح طرح درڑائیا۔ اٹھ ویکھ سہنجنا وقت تیرا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پوہ کہے میں دساں کتھا اگم، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا ویکھنہارا پاربرہم، پاربرہم پر بھ پردہ آپ چُکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی جانہارا دھرم، دھرم دی دھار کھوج کھوجائیا۔ جیواں جنناں سادھاں سنتاں ویکھے کرم، کرم کانڈ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دین دُنی ذات پات مذہب ویکھے ورن برن، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ ہر بھگت سہیلے ہر جن تنگے جنہاں اکو اوٹ سرن، سرناگت اک رکھائیا۔ جو توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، دُوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ حق حقیقی منزل چڑھن، بن قدماں قدم ٹکائیا۔ سچ دوارے وڑن، جتھے ملے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر داتا اک اکھوائیا۔ پوہ کہے میرے صاحب دا کھیل بے نظیر، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ اوہ کٹنہارا زنجیر، شرع چھری دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُس دی اگم اگمڑی تدبیر، طریقہ اپنے وِچ چھپائیا۔ جو نت نوت دو جہاناں پیئڈا آوے چیر، زرگن سرگن اپنا کھیل کھلائیا۔ اوہ داتا دانی گور گنی گہیر، دُھر دا مالک اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی بدلنی تقدیر، مُقدر سب دا ویکھ وکھائیا۔ اوہدا لیکھ نال شاہ حقیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پوہ کہے اوتار پیغمبر گر

میرا دیکھ لو انوکھا پر وِشٹا، پُرکھ پُرکھو تم پُر شو تم دتی مان وڈیا یا۔ مہربانو نوجوانو دھرنی دھرت دھول دھول تک لو اپنا اِشٹا، اِشٹ دیو سوامی بن کے دھیان لگایا۔ انتر نرتر خوشی دے نہ کسے درِشٹا، پردہ پردیاں وچوں نہ کوئے اُٹھایا۔ سچ پریتی وچ بھگت سہیلا کوئی نہ دِسداء، دہ دِشا دھیان لگایا۔ روپ ملے نہ مُرشدو مُرید دا، سکھ سکھیا وچ نظر کوئے نہ آیا۔ درس کرے نہ کوئی پر ماتم پت دا، پت پر میثور ملن کوئے نہ پایا۔ تئیں جھگڑا تک لو بوند رت دا، کی لیکھا دتے دُھر درگاہیا۔ مالک رہیا نہ کوئے ٹھگوری چت دا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ ناتا تئیا پیار مُجت ہت دا، ہتکاری روپ نہ کوئے درسا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پوہ کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانو میں دساں کی اخیر، آخر کی جنا یا۔ سب دے بستر تن لتھے دیکھے چیر، اوڈھن سیس نہ کوئے لکایا۔ کوڑ کلپنا دین دُنی کیتی دِگیہر، سانک ست نہ کوئے کرایا۔ نیتز سب دے وگے نیر، نین نین رہے شرمایا۔ جھگڑا تُو غریب امیر، امر اپد نظر کسے نہ آیا۔ تہاڈی شرع ہوئی شمشیر، تکھی دھار دھار درسا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا یا۔ کلج کہے پوہ نہ کر چلاکیاں، میں سچ دیاں جنا یا۔ میں دیکھنے بندے خاکیا، تن وجوداں پھول پھولایا۔ میں چڑھیا کوڑ دے راکیا، آسواک دوڑایا۔ چارے کٹناں کھول کے تاکیا، اتر پورب پچھم دکھن بھجاں واہو داہیا۔ موہ وکار دا جام پیواں بن بن ساقیا، کام کرودھ نال ملا یا۔ نو کھنڈ پر تھی جوٹھ جھوٹھ دی کھول کے ہاٹیا، آسا ترسنا وچ لکایا۔ میں اوتار پیغمبر گرو دیکھنے لوک مات الاٹیا، دیہویں چو دھویں صدی نال ملا یا۔ میری منزل اخیر وایا، سچ سندیسہ دیاں درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ کلج کہے میری تک لے خوشیاں والی رین اندھیری، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ میں سب نوں رہیا گھیری، چاروں گنٹ بھجاں واہو داہیا۔ میری دھرم دی دھار تک لے دلیری، سور پیر اک اھوایا۔ جو اُلے دے رہیا گیڑی، گیڑے وچ لوکایا۔ میں سچ دساں میں حضرت محمد موسیٰ عیسیٰ نال چھیڑاں رہیا چھیڑی، چھیکڑ سب نوں دیاں لڑایا۔ انتم جڑاں دیواں اُکھیڑی، لوک مات پھیر نہ کوئے لگایا۔ ہن کرنی نہیں کوئی ڈیری، ڈیرے سب دے پھول پھولایا۔ میری پاپ اپرادھ کوڑ کُرم دی بھردی جاندی بیڑی، بیڑا شتوہ دریا رڑھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ میری تلی جھی کھیڑی، چاروں

کُنٹ پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، میرا ساچا وقت سہائیا۔ کلج کہے میرا وقت ہویا سہنجنا، میرے ساچے میت مُرار۔ میرا مالک درد دُکھ بھے بھنجنا، ہر کرتا ایکنکار، نُور الاهی دُھر دا سچنا، میرا صاحب پروردگار۔ جس میرے درتے سچنا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا لے اوتار۔ جہدا نُور نُورانہ دو جہاناں گھننا، کھیلے کھیل اگم اپار۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا لہھیاں کسے نہ لہھنا، نظر آئے کسے نہ وچ سنسار۔ جس دا اکو ڈنکا وچنا، دو جہاناں کرے خبردار۔ کلج کہے میں اُس دے در بہہ بہہ منگنا، مانگت ہو کے جھولی آگے دیواں ڈار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرے اگئی کار۔ پوہ کہے کلج نہ کر کوڑیاں باتاں، باطن بھو کھلایا۔ تیریاں رہنیاں نہیں اندھیریاں راتاں، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ اوہ سُن اگئی گاتھا، کی پُرکھ اکال سنایا۔ کی لیکھا جانے صاحب پُرکھ سمراتھا، کرتا دُھر در گاہیا۔ جس دی صفت صلاح اکتھنا اکاتھا، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ اوہ لہنا دینا سب دا دیکھے مستک ماتھا، پُرب کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ پوہ کہے کلج میرا صاحب سُورا سربگا، سنگر دُھر در گاہیا۔ جہدا نُور الاهی چندا، نُور نُورانہ ڈمگایا۔ جو پھرے وچ برہمنڈا، پُریاں لو آں چرناں ہیٹھ دبانیا۔ اوہدا لہنا دینا جیرج انڈا، اُتبیج سیتج اپنا حکم ورتانیا۔ دین دِیال بن بخشدا، بخشش رحمت کرے تھاؤں تھانیا۔ میرا سوامی گنی گہندا، گہر گور گور وڈیایا۔ جس دی سرشی درشی اندر کردی نندا، صفتاں وچ نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ ہر کرتا اک اکھوائندا اے۔ سو پُرکھ زرنجن ویس وٹاؤندا اے۔ ہر پُرکھ زرنجن ناؤں دھراؤندا اے۔ ایکنکار اپنی کل ورتاؤندا اے۔ آد زرنجن ڈمگائندا اے۔ ابناشی کرتا رُپ دھراؤندا اے۔ سری بھگوان بھانڈا بھرم بھناؤندا اے۔ پاربرہم پت پریشور اکو رنگ سماؤندا اے۔ لیکھا جانے اپنے دھرم، دھرم دی دھار نال وڈیاؤندا اے۔ جس دا کدے نہیں ہویا جنم، گودی گود نہ کوئے سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلاؤندا اے۔ سد اپنا کھیل کھلاویگا۔ دین دِیال دیا کماویگا۔ کلج تیرا کوڑا پندھ مُکاویگا۔ صدی چو دھویں تارا چند نشان مٹاویگا۔ تیرا رُپ رہے نہ اندھ، اندھ اندھیرا دُور کراویگا۔ جگت دھار دی منزل لنگھ، اپنا پردہ آپ چکاویگا۔ پنچ وکارا میٹ کے جنگ، ساتک ست ست کراویگا۔

ہر جن لا کے اپنے انگ، انگیکار اک اکھوایگا۔ جس داسمت شہنشاہی نو چھبھی پوہ نوں وجنا مردنگ، مردنگا کو نام درڑاویگا۔ دین دنی دی پا کے ونڈ، حصے سب دے آپ رکھوایگا۔ جس کوڑ کریا میٹنا پکھنڈ، مایا متا موہ مٹاوایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتاویگا۔ کلجگ کہے میں وی اوسے دا حکم مندا، جو کرنی دا کرتا پڑکھ اکال۔ جو میرا بیڑا بٹھ دا، میرا صاحب دین دیاں۔ جس نشان میٹنا تارے چن دا، میری سرت رہیا سنبھال۔ میں ونجارا نہیں کسے کن دا، شبد اگئی سناں ڈھنکان۔ میں منکا نہیں کوئی من کا، منسا اپنی نہ رکھاں نال۔ میں ونجارا نہیں کوئی دھن دا، نہ ہوواں شاہ کنگال۔ میرا ویس نہیں کوئی برہم دا، پاربرہم میری کرے پرتپال۔ میں جدوں اُپجاں تے پر بھ دی دھاروں جہا، جننی سکے نہ کوئے سنبھال۔ میرا لیکھا نہیں کوئی غم دا، خوشیاں وچ چلاں اپنی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل کرے کمال۔ کلجگ کہے پوہ جی میں کی دساں، میرا نیت نین شرمائیا۔ نالے مسکراواں نالے ہساں، ہس ہس کے دیاں سٹائیا۔ میں دوس رین نساں، بھجاں واہو داہیا۔ میں دیکھاں بنا اکھاں، آخر تگاں لوکائیا۔ کوٹن کوٹ گنتی گنت نہ جانا لکھاں، الکھ اکھنے کھیل دتا سمجھائیا۔ میرے پیار دی چاروں کٹ رین اندھیری مٹا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ میں ہن لہندی دشا نساں، بھجا جاواں واہو داہیا۔ میٹوں نظر آوندا عیسیٰ دے گل وچ پیا پھاسی والا رتا، رستے سب دے دیاں بدلایا۔ میٹوں اشارہ دیندا ہوڑے والا سٹا، جو سنگر بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ کلجگ کہے پوہ جی میری پشت پناہ تے وجدی تھاپی، پٹھ ٹھکورے ڈھر دا ماہیا۔ دین دنی کر دے پاپی، پُنیت رہن کوئے نہ پائیا۔ کھیل دکھا دے چاروں کٹ لوک ماتی، متا اپنے نال رکھائیا۔ ناتا جوڑ توڑ دے کسے ملے نہ بوند سوانتی، نا بھی کول نہ کوئے اٹائیا۔ امرت رس دے کسے نہ بائی، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ میری نیڑے ہندی واٹی، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جھٹ نارد آ گیا کہے میں نراکھر دھار پڑھیا، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ میٹوں ایوں دسیا جویں پوہ مہینہ چڑھیا، چڑھدے لہندے دیکھاں چائیں چائیا۔ جدھر تگاں ہنکاری گڑھیا، گڑھ سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جاں نگاہ ماری کلجگ سب دے آگے کھڑیا، سنمکھ سب نوں نظری آئیا۔ جس سر شئی کراونی دو دھڑیا، حصے ونڈاں

تھاؤں تھانیا۔ میں بچن سناواں کھریا، ست ست نال سمجھانیا۔ نو ست دا ویکھاں گھریا، گرہ گرہ کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ نارد کہے میں پھر کے آیا وچ برہمنڈا، برہمانڈا دا بھيو گھلایا۔ مینوں رستے وچ مل گیا تارا چندا، اپنا حال سنانیا۔ توں پنڈتا بڑا پُرانا پنڈا، جگ چوکڑی چلیا آئی۔ سانوں سچ دس سنگر شبد دا کہو جہا کھنڈا، جو کھڑگاں کرے صفانیا۔ جس دین دُنی آتم دھار کرنا رنڈا، وچھوڑا ہووے دُھر دے ماہیا۔ نارد کہے میں ہس کے کہا جو چوواں طبقات لنگھا، دو جہاناں پنڈھ مکانیا۔ اوہ صاحب سورا سرہنگا، امام اماما نور الایہا۔ جو حضرت محمد دیاں پوریاں کرے منگا، آسا آشا وچوں ویکھ وکھانیا۔ اوس دے کول ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ جس دا دھرم نشانہ ست رنگ دا جھنڈا، دو جہاناں دے جھلایا۔ تہاڈیاں پوریاں کرے اُننگا، ترسنا لیکھے دے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلایا۔ تارا چند کہن نارد جی کوئی دسو پُرانی کتھا، بن کتھنی دینی سنانیا۔ نارد کہے میرے صاحب دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی دیاں سمجھانیا۔ اوہ ساریاں دے لیکھے بدلن والا وچوں متھا، بدھنارووے مارے دھاپیا۔ لہنا دینا چکاؤن والا ہتھو ہتھا، دست بدست جھولیاں سب دیاں دے بھرانیا۔ تہاڈا وقت سہنجنا کرے اچھا، اچھی طرح درڑانیا۔ جس نے لیکھا پورا کرنا مجھ کچھا، سمنڈ ساگراں ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکانیا۔ تارا چند کہے ناردے الزوک زمینزا چوناستے وزی گلزی نروا نزریم تاناسہو او شیمم تاو لزو نکھہو مختتم ماضی زا پھتتا ملنی بے روالزو نو ستم چشمے نوں زاوست ول زبی زمد بو مو پھتتا میرا اُزوا ظہورے خدارہنما بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وراتا اک اکھوانیا۔ تارا چند کہے اوہ ست رنگ کیٹرا، ست زمیں اسماناں دے ہلایا۔ چوواں طبقات بھے بیڑا، بیڑی دو جہان چلایا۔ اُمت دا ویکھے کھیڑا، پروردگار نور الایہا۔ صدی چو دھویں دیوے گیڑا، چاروں کُنٹ آپ بھوانیا۔ جس گھر گھر چھیڑنیاں چھیڑا، چھیکڑ اپنا حکم ورتانیا۔ اوہ سمبل لا کے ڈیرہ، بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور نورانہ شاہ سلطانا سری بھگوانا مرد مردانہ بھيو چکائے تیرا میرا، پردہ پردیاں وچوں اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ تارا چند کہے کی نارد دے گیان، بن اکھراں کر پڑھانیا۔ کی ساڈا مٹے نشان،

سچ دے سمجھائیا۔ اسیں ست اٹھ سال ہور مہمان، لوک مات نظری آئیا۔ پھر ہوئے بے پچان، رُوپ رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ ساڈا لہنا نال صدی چوڑھویں نال ایمان، عمل وچ سنائیا۔ سانوں یاد آوندے حضرت والے بیان، جو محمد گیا جنائیا۔ چاروں گنٹ اٹھنا طوفان، نوح ندی دے گواہیا۔ قیامت وچ دے نہ کوئے انسان، وجوداں کرے صفائیا۔ کھیل کرے میرا بی پیہر باں مہمان بیدو دھر دا امام، عملوں توں رہت نور الہیہ۔ جس دی سب توں دکھری کائنات وچ ہوئے کلام، اللہ ہو انا ہو بھو دے گھلائیا۔ اُس نوں سارے کرن سلام، سجدیاں وچ سپس جھکائیا۔ جس دا پیشین گوئیاں وچ دیاں پیغام، اوہ پیغمبروں توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا اینکارا اک اکلآ آپ سنائیا۔ سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دین دیال دیا کمائیا۔ بھو ابھیدا بھو گھلائیا۔ اچھل اچھیدا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ پردہ اوہلا سر چکاواں گا۔ نوست ویکھ دکھاواں گا۔ تتوت پھول پھولاواں گا۔ دھیرج جت اک جناواں گا۔ برہم مت اک درسواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر مالک اک اکھواواں گا۔ پوہ کہے جن بھگتو کرے اگلی صلاح، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ بھگت بھگوان وچ بناشبد توں ہوئے نہ کوئے گواہ، شہادت اور نہ کوئے بھگتائیا۔ بھگتاں دا بھگوان بھگوان دے بھگت بن ملاح، دوہاں دا بیڑا چلے چائیں چائیا۔ توں میرا میں تیرا سانجھا ہووے نال، نر نرکار دے وڈیائیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سہنجننا کرنا تھاں، تھنتر دینی مان وڈیائیا۔ ہنس بدھی ہونی کاں، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی خوشی بنائیا۔ جن بھگتو پر بھ دے نال کرے اگم وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھو دس سچ سرکار، پردہ اوہلا مات اٹھائیا۔ کی ہونا تیرا حکم وچ سنسار، سچ نال دے سمجھائیا۔ چاروں گنٹ دے اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ اوہ تک تارا چند دوویں شرمسار، نیتز نین نین شرمائیا۔ اچی کوکن کرن پکار، دروہی تیرا نام خدائیا۔ کیوں سانوں آئی انتم ہار، ہر جو پردہ دے چکائیا۔ اسیں چوڑاں طبقات کیتی پکار، کوک کوک سنائیا۔ اشارہ کیتا چار یار، یرانیاں نال درڑائیا۔ محمد سندیسہ دتا اپنی دھار، جبرائیل نال ملائیا۔ اٹھ ویکھ لے صدی چوڑھویں حال، حالت وگڑی خلق خدائیا۔ سب دے سر تے کوکدا کال، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔

پروردگار دی اولڑی چال، چال اپنی اک رکھائیا۔ کسے ہتھ نہ آوے مندر مسجد شودوال، مٹھ چرچ روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تیرے در تے منگ منگائیا۔ پوہ کہے جن بھگتو پر بھ دے اگے کرو میننتی، سپس جگدیش جھکائیا۔ جس دی سب توں وکھری پگتی، پنکج دیوے مان وڈیائیا۔ جس کھیل تگنی من کی، من منسا پھول پھولائیا۔ جس دھار ویکھنی تن کی، تیکا تیکا کھوج کھوجائیا۔ جس نشانی میٹنی تارا چن دی، چند چاندنا اک چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پوہ کہے میں آیامات، اپنی خوشی بنایا۔ جن بھگتو سندیسہ دیواں سُنھنجی رات، بھڑی نال ملائیا۔ میرا پُرکھ اکالا دین دیا سب دی بچھے وات، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن پریتی نات، چرنودک بخشے چائیں چانیا۔ جس دا کھیل سدا بہہ بھانت، انک کل آپ کرائیا۔ گرکھاں امرت بخشے بوند سوانت، نا بھی کول آپ پٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پوہ کہے پر بھ چاڑھے رنگ اپار، اپر میر آپ رنگائیا۔ کھیلے کھیل کھیلنہار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی خوشیاں والی بہار، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ اوہدا لیکھ لکھن توں باہر، قلم شاہی نہ کوئے وڈیائیا۔ جس پورب لہنا دینا قرض اُتار، مقروض لیکھا دئے چکائیا۔ ست دھرم دی بٹھے دھار، کوڑ گڑیار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتو رہنا خبردار، ستیاں لئے اٹھائیا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پراپنتی مدھم بیکھری توں باہر کھوج کھوجائیا۔ رت سُنھنجی کرے آپے جانے اپنی کار، دُجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ دو پوہ رہنا ہوشیار، آلس نندرا دُور کرائیا۔ دو آبے والیو نو ہار رکھنے تیار، نوواں کھنڈاں دا بھيو کھلایا۔ کرنال والیو سَنگھاسن وچھاؤنا دشا دکھن نال ہووے پہاڑ، مکھ چڑھدے ول وڈیائیا۔ مالوے والیو سَنگھاسن تے ننگی رکھنی تلوار، مکھ چڑھدے ول کائیا۔ بیخ پوہ پر بھ کھیل کرے اپار، پردہ اوہلا اوہلیاں وچوں اٹھائیا۔ منی سنگھ دا قرضہ دئے اُتار، لہنا لہنیاں وچوں پھول پھولائیا۔ کی لیکھ دتے دلی دربار، بھيو ابھیدا آپ چکائیا۔ رُپ دھر کے جگت والی نار، نر نرائن کھیل کھلایا۔ گل افنی تیر ہوئے سلوار، کالا سوسا رنگ رنگائیا۔ کھلی مینڈھی کھیل کرے کرتار، چوٹی سپس نہ کوئے گندائیا۔ پٹھے ہتھ مستک تے رکھ کے ہر سنگت کریگی نمسکار، نمونمو کہہ کے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کھیل کہے میں کھیلاں وچ جگ،

جاگرت جوت دے وڈیاںیا۔ جن بھگتاں ملاں اُپر شاہ رگ، نو نو دا پنڈھ مُکائیا۔ دین دُنی سڑے کرودھ والی اگ، اگنی بند نہ کوئے کرائیا۔ مایا موہ دسے لب، چاروں گنٹ گنٹ ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ ہر بھيو اُبھید گھلاویگا۔ چارے ویداں ویکھ وکھاویگا۔ چھ اٹھاراں پھول پھولاویگا۔ پردہ پردیاں وچوں ہٹاویگا۔ الف یے اپنا رنگ سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماویگا۔ پوہ کہے میرا دوس سُنہنجا چڑھیا سُنہنجا ہووے ماس، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ میری پوری ہووے آس، جو ترسنا جگت رکھائیا۔ پر بھو کھیل تیرا ویکھاں پر تھی آکاش، گگن گگنتر اں پھول پھولاںیا۔ بن گوپی کاہن ویکھاں راس، آتم پر ماتم دھار تگاں چائیں چائیا۔ سد بھگتاں وسنا پاس، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ تیرے نام دا ہووے ہاس بلاس، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ شکر ویکھے اُتوں کیلاش، بھولے ناتھ نین اٹھائیا۔ برہے برہم دا ہوئے وشواس، وشیاں توں باہر سمجھائیا۔ وشنوں لیکھا جانے خاص، پردہ رہے نہ رائیا۔ میری پوری ہووے آس، لوک مات ملے وڈیاںیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں تیرا بھگت نہ ہوئے کدے اُداس، چنتا وچ کدے نہ آئیا۔ لیکھا مُکاؤنا جم کی پھاس، دہ دہ ماس نہ اگن تپائیا۔ پون سواسی لیکھے لاؤنے سواس، جو ساہ ساہ دھیاںیا۔ پوہ کہے جو گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت انتر رکھ کے بیٹھے آس، آشاسب دیاں پور کرائیا۔ دُکھاں درداں کرنا ناس، چنتا غم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سب دی لیکھے لاؤنی اچ دی رات، جو چل آئے سرنائیا۔ پھیر جنم ہوئے نہ وچ مات، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ساچے نام دی دینی دات، ائل ائل آپ ورتائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، ایکا رنگ دینا رنگائیا۔ سچ پریتی بخشانات، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست سچ چلاؤنا راتھ، رتھ رتھواہی دُھر دے ماہی اپنی دیا کمائیا۔

* ۲ پوہ شہنشاہی سمت نوپنڈ پھرا لا ضلع جالندھر دوابہ سنگت دے نوٹ * *

دو پوہ کہے میرا لیکھنال دُ آپر، دوارکا واسی گیا جنایا۔ میری سُنھنجی بنے راتر، رُترئی پر بھ رنگ رنگایا۔ جس وچ فرق رہے نہ ماتر، بھو نہ کوئے جنایا۔ جگت وڈیائی دے نہ چاتر، چاترک وانگ بلایا۔ جس سُدامے دتا پاتر، بدر گیا درڑایا۔ جن بھگتو کھج انت بھگون آئے بھگتاں خاطر، خطرہ دین دُنی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ دو پوہ کہے میں سناواں کتھا پُرانی، پر م پُر کھ سمجھایا۔ سُنو اکتھ کہانی، بودھ اگادھ درڑایا۔ بھگون کھیل مہانی، نرگن نرور اگم اتھایا۔ جس دی ست سچ نشانی، نشانہ ست دھرم جھلایا۔ نام ندھان دا بن کے دانی، وست انمل دے ورتایا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے بخشے چرن دھیانی، دھوڑی خاک رمایا۔ مہربان ہو کے کرے مہربانی، مہر نظر نال ترایا۔ آتم برہم دا بن کے جان جانی، جانہار اک ہو آتیا۔ جھگڑا مکائے چارے کھانی، لہنا دیوے تھاواں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کار کما تیا۔ کرنی کہے میرا کھیل پُرانا، جگ چوکڑی نظری آتیا۔ میرے صاحب دا اگمی بانا، نت نوٹ ویس وٹایا۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، پاتشاہ ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔ ساچا تخت سہائے سری بھگوانا، ہر بھگون وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں لوک مات دیوے مانا، ابھمانیاں مان مٹایا۔ ایکنکارا ایک برہم سمجھاونا، آتم پر ماتم بھو چکایا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گانا، شبدی شبد ڈنک کرے شنوایا۔ تن مندر پنج تت سہاونا، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ امرت رس بخشے پینا کھانا، نجر جھرنا آپ جھرایا۔ شبد ناد دے دھنکانا، نادی دُھن کرے شنوایا۔ جوتی نور بخش مہانا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ ساچا بخش پد نربانا، درگاہ ساچی آپ سہایا۔ جتھے میل سری بھگوانا، دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جھلاونا دھرم نشانہ، نشان اکو اک پرگٹایا۔ دو پوہ کہے کرشن نے ماری اپنی مستک اُتے لیک، لائن ست رُپ بدلایا۔ نال ڈھولا گایا گیت، خوشیاں راگ سنا تیا۔ کاہن دے کاہن توں میرا آد آد دا میت، متر پیارا بے پرواہیا۔ مینٹوں دس اپنی ریت، کی اگلا کھیل کھلایا۔ کس بدھ جن بھگتاں کایا کریں ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھایا۔ کس بدھ و سیں چیت، ٹھگوری من رہے نہ راتیا۔ کس بدھ کریں پتت پُنیت، پتت پاون دیا کما تیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ کاہن کہا میرے شہنشاہ نوابا، مالک بے پرواہیا۔ میں تین لوک داراجا، حکمے حکم سنایا۔
 تیری دھار وچوں جاگا، جاگرت جوت ڈگمگایا۔ تیرے حکم دا سُن کے واجا، ناداناد کراں شنوایا۔ جن بھگتاں پچھے پھراں بھاگا، بھجاں واہو داہیا۔ میں
 پیر سُداما لادھا، غریب نمانا گلے لگایا۔ الوُنا ساگ بدر دا کھادھا، آہار راجن ہتھ نہ لایا۔ بھو دس میرے مادھو مادھا، موہن دے موہن پردہ دینا
 اٹھایا۔ جھٹ شبد سنیا آئی اگئی آواز، سندیس دتا سنایا۔ میری دُھر دی وجے ربابا، بن تند ستار ہلایا۔ میرا انوکھا ہووے گا راگا، نراکھر دھار پڑھایا۔
 جتھے نہ کوئی سوال نہ ہوئے جواہا، بھو سچھے کوئے نہ رانیا۔ تیرا جمنات سُبھاگا، گوکل متھرا ملے وڈیایا۔ میں انتم آواں وچ پنجاہا، پنچم رنگ رنگایا۔
 سب توں وکھرا وساواں ماجھا، اپنا گرہ سہایا۔ دھام نویلا ہووے باقاعدہ، بھو کوئے نہ پانیا۔ میرا لئے کوئی نہ جائزہ، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ کاہن کہے میرے پر بھو میں بھگت سہیلے تارے، تیرا در وکھایا۔ بھیلنی کیتا پیارے، پریم
 وچ وڈیایا۔ ہنونت دے سہارے، اپنا روپ درسایا۔ کرشن کہے میں رام دے پہلے پورے کیتے اشارے، اپنا پردہ لاہیا۔ تُوں اپنا بھو دس سچّی
 سرکارے، کی کرنی کار کمایا۔ پُرکھ اکال کہا سُن میرے کاہن مُرارے، کرشن دیاں درڑایا۔ جس ویلے کھجگ ہویا اندھ اندھیارے، ساچا چند نہ کوئے
 چکایا۔ میں کراں کھیل وچ سنسارے، لوک مات دھیان لگایا۔ کل کلکی لئے اوتارے، نہکنا ناؤں پرگٹایا۔ سمبل وس کے دھام نیارے، نوری جوت
 کراں رُشٹایا۔ شبد میرا ہووے جیکارے، بے جیکار کرائیا۔ تُوں کرشنا راما دھار بھگت دو دو چار تارے، چاروں گنٹ وڈیایا۔ میرا کھیل ہووے سب
 توں باہرے، ست نال سمجھایا۔ غریب نمانیاں لاواں پار کنارے، جنہاں بخشاں اک سرنایا۔ جو اک وار ہر دیوں کر لین نمسکارے، تنہاں دیواں مان
 وڈیایا۔ اوہ بھگت روپ بن وچ سنسارے، شبدی دھار شبد سمجھایا۔ چار جگ دے راہی پاندھی لاواں پار کنارے، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ اوہ تک لے
 پنچ آب وچ ستلج بیاس آوازاں مارے، نیتز نین رہیا اٹھایا۔ نیتز رووے کوک کوک کرے پکارے، بہڑی بہڑی کر سنایا۔ تُوں چرن چھہاؤنا ساڈے
 وچکارے، اپنی دیا کمایا۔ اوتھے بھگت سہیلے تارے اپنے پیارے، پریتم ہو کے دیا کمایا۔ تُوں آؤنا پر بھو دوارے، دو آب والے ویکھ وکھایا۔ تیری

نشانی میری مہربانی دیواں سچ اشارے، شبدی سینت نال سمجھائی۔ تیری بھٹیٹا اوہ کنگے نو ہارے، نو دوار دا پندھ دینا مکائی۔ لوک مات میرے چمکنگے ستارے، سچ بلندی نظری آئی۔ میں کھیل کراں گا دوہاں دے وچکارے، دھرنی دھرت دھول دھول دیاں وڈیائی۔ سب دا بیڑا خوشیاں نال بنھاں تے لاواں پار کنارے، ادھ وچکار نہ کوئے رکھائی۔ کرشنا کاہنا تیرا نال سخیاں دے منگل چارے، نچے ٹپے گدے چائیں چانیا۔ میرا انتر آتم ہووے پیارے، پر ماتم ہو کے ویکھ وکھائی۔ راتی ستیاں دیواں دیدارے، دے اپنا رنگ رنگائی۔ جا کے وڑاں کا یا محل مینارے، آتم سیجا سوہا پائی۔ پریم رس دے نظارے، نظریہ اندروں دیاں بدلایا۔ آپ اپنے کر سہارے، سر اپنا ہتھ لکائی۔ بھگت سہیلے بنا جاوے تارے، ایہہ میری بے پرواہیا۔ اوہ جنم پھیر نہ وچ سنسارے، جو آئے چل سرنایا۔ امرت بوند جھرننا جھرے اپر اپارے، اپر پر سوامی دے وڈیائی۔ اندر دیوتا جائے بلہارے، آپ اپنی خوشی بنائی۔ کروڑ تیتیسا نیتز رووے زارو زارے، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ میگھلا برسے اپنی دھارے، گھنگھور گھٹا خوشی بنائی۔ تیرا جمنا کنڈھا گھاٹ گوکل والا ویکھ وکھائی۔ میرا کھیل اگم پارے، بن نیناں دیاں درسائی۔ اوتھے ویکھن آئے وشن برہما، شو اپنا پندھ مکائی۔ اوتار پیغمبر گرو چھڈ اپنا کما، بھجن واہو داہیا۔ جس دی صفت صلاح کھی چوڈاں سو تیبہ انک دا پنے، سو پار برہم اپنی دیا کمائی۔ جس حد رہن دینی نہیں بے، حدوڈاں اپنا پندھ مٹائی۔ اوہ گرگھ پر گٹا اپنے چٹا، چند چاندن لے چکائی۔ کلج رین اندھیری وچ جگا کے شمع، شبے روز کرے رُشنائیا۔ ساچا کھیل ہووے گا نواں، نواں کھنڈاں دے درڑائی۔ پھیر بدل جانا سماں، سماپت ہووے کوڑ لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ کاہن کہے میرا کاہن بچھے کولوں سب، سب نال جنایا۔ سچ دسو جھب، وشن برہما شو لو انگڑائی۔ کروڑ تیتیسا بولو اب، سرپت اند دے سمجھائی۔ جس ویلے جوتی دھار سیری بھگوان آئے جگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جس سمیں سمیں دی دھار گئی بھج، گھڑی پل اپنا تھم ورتائی۔ کی تئیں سارے مات جاوگے بھج، اپنا پندھ مکائی۔ کی تھانوں شبد دھار لیگا سد، دھر فرمانا اک درڑائی۔ سارے خوشیاں نال اچی بول کے رہے گج، زور نال سنایا۔ جس ویلے کرپا کری سورے سرگ، لوک مات لے انگڑائی۔ دھر سندیے سانوں لے سد، اسیں جانا چائیں چانیا۔ دین دنی وچ نور الہی تگیئے رب، عالمین بے پرواہیا۔

جس کھجک بُجھاؤنی اگت، چاروں کُنٹ دیکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں امرت پیاؤنارنج، مہر نظر اٹھائیا۔ میگھ کہے میں خوشیاں دیاں دھاراں وچ جاواں گا دگ، اپنا وہن وہائیا۔ اندر کہے میں خوشیاں گاواں سد، ڈھولا تیرا بے پرواہیا۔ دو پوہ دا دوس ہووے سمت نو شہنشاہی نال جائے سچ، ساجن ہو کے دیکھ دکھائیا۔ وشن برہما شو کہن کرشن جی اسیں ضرور جاواں گے اُس دی حد، اپنا پندھ مکائیا۔ جس دی آد پُرانی ید، مالک اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں بدھی وچ دو دریاواں، خوشیاں گیت سنائیا۔ پر بھو پیار تکیا جن بھگتاں وڈھ نالوں ماواں، ہر جن ساچے گود اٹھائیا۔ تہانوں پریتی بخشی اتم نالوں بھین بھراواں، در ٹھانڈے ملی مان وڈیائیا۔ تہانوں اکٹھے کرا کے وچوں گراواں، پنڈ نگران وچوں لیا ملائیا۔ تہاڈے اُتے میگھ دی کر کے چھاواں، پون پانی دوویں سیو کمائیا۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں تہاڈے چرن چھے جو چل کے آئے راہواں، اپنا پندھ مکائیا۔ میں خوشیاں دے ڈھولے گاواں، گا گا شکر منائیا۔ دو پوہ نوں آکھ سنداواں، سُن سجن دھر در گاہیا۔ پوہ کہے دھرنی میں پھراں نال چاواں، اپنی لے انکڑائیا۔ نالے پر بھو نوں آکھاں تیرا بھگت رہے نہ کوئے نتھاواں، نتھاویاں ہونا آپ سہائیا۔ جن بھگتو تہانوں اک بچن سنداواں، دو پوہ کہے پیار نال درڑائیا۔ بے تسیں پچھے رُسے تے انج تہانوں مناواں، روسا رہن کوئے نہ پائیا۔ تہاڈا حصہ تہاڈے صاحب کولوں دوواں، جو دیونہار اھوائیا۔ نواں بھلاں دے ہار پتی پتی تہاڈے اُتے برسواں، گر گھو پھولن برکھا دیو لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھل کہن جن بھگتو اسیں تہاڈے اُتے ورکھدے، ورکھا میگھ والی نال ملائیا۔ تہاڈے ہر دے رہن نہ بھرے ہر کھ دے، غصے دینے مکائیا۔ تہاڈے پیار اک دوجے نوں رہن ترسدے، سدا ملنا چائیں چائیا۔ مُجبت وچ رہنا بھٹکدے، بھجنا واہو داہیا۔ بھگت سہیلے کدے نہ اٹکدے، اگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ ہُن جھگڑے دیکھنے پار اٹک دے، کی اپنی کھیل کھلائیا۔ شاہ سلطان تکنے جھٹکدے، جھٹکے حلالی والے روون مارن دھاہیا۔ لگرم دین دُنی نوں پٹکدے، پٹنے والا خوشی بنائیا۔ تسیں پھرنا نال مٹک دے، چلنا چائیں چائیا۔ تسیں ہُن بچے بنے شبد دھار بوند رکت دے، ناتا جگت والا تڑائیا۔ تہاڈے لیکھے ہسنے اگئی شکت دے، جو شہنشاہ اگم اتھاہیا۔ تساں لابھ اٹھاؤنا انج دے وقت دے، دو پوہ تہاڈی دئے گواہیا۔

جو چرنی چھوہ گئے پھیر سچھنڈ وچوں کدے نہ پرتدے، جوتی جوت وچ ملائیا۔ ائج دن دہاڑے سوہنے سرد دے، تہاڑی گرمی اندروں باہر دے چکائیا۔
تسیں آئے پیاسے اک مردانے مرد دے، جو مدد کرے تھاؤں تھانیا۔ تہاڑے لیکھے پورے کیتے جگ جنم دی عرض دے، آرزو سب دی ویکھ دکھائیا۔
تسیں لہنے دینے ہار توں لینے اپنے پچھلے قرض دے، مقروض دیونہار نرنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ
شہنشاہ سچی سرکار۔ دو پوہ کہے پر بھوتک لے اپنے بھگت، چھوٹے وڈے دھیان لگائیا۔ فرق رکھیں نہ وچ جگت، دین مذہب ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔
تیری اہنناں نال پگی ہووے شرط، شرع توں باہر دینے کڈھائیا۔ مہربان ہو کے کریں ترس، رحمت سچ کمائیا۔ تیرے حکم وچ میگھلا رہیا برس، کروڑ
چھیانویں سیو کمائیا۔ ہن پوتر ہو یا عرش، فرش خوشی بنائیا۔ تیری صفت وچ کیہڑے لکھاں حرف، حرفاں کی درٹائیا۔ میرے سوامیا توں ہونا بھگتاں دی
طرف، طرفداری اور نہ کوئے رکھائیا۔ اہنناں ساریاں دا اپنیاں چرناں نال کرنا شرف، شہنشاہ دینی وڈیائیا۔ جنم دی کرم دی بھرم دی کسے دے اندر
رہن نہیں دینی حرص، ہوس دینی مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دو پوہ کہے جن بھگتو بھاؤ رہے
نہ دوجا، بھاؤنی اک سمجھائیا۔ جس نے تہاڑا لیکھا تہاڑے وچوں بو جھا، بچھی دیکھ رہیا جگائیا۔ اُس دا بھيو رہے نہ گجھا، گوجھ گیان دے سمجھائیا۔ اوہ
کھیل کرے اتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھائیا۔ تسیں اُس دا امرت رس بنا رسنا چکھنا ددھا، امرت آپ وہائیا۔ تہاڑی نرمل رہے
بدھا، بیک روپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دو پوہ کہے تسیں پریمی پیارے سگت روپ
دوآبہ، دوہری ملے وڈیائیا۔ تہاڑے جنم کرم دا اشارہ دے کے گیا سنگر نانک بابا، چٹی بابل والی چلائی۔ نالے گایا ستنام دا راگا، راگ راگنیاں جس نوں
سیس نوائیا۔ پریم پیار دا وجایا واجا، بن تند ستار ہلائی۔ میرا روپ ہونا گوہند والا بازا، بازی اپنی جگت لگائیا۔ دین دُنی دا چھڈ کے تاجا، یارڑا ستھر اک
ہنڈھائیا۔ پھیر سچھنڈ جاوے بھاجا، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ پھیر کھیل کھلایا دیس ماجھا، سنگر شبد شبد اکھوائیا۔ پھر لیکھا جانے شاہو بھوپ بن راجا، دو
جہاناں ویکھ دکھائیا۔ پھیر نگاہ مارے اندر دھار دو آبا، ستلج بیاس دے گواہیا۔ جتھے بھگتاں دی بھلوڑی گرکھاں دا ٹھکيا ہووے باغا، گرکھاں سچ مہک

مہر کائیآ۔ اوہ لیکھا ویکھے مادھو مادھا، مہربان بے پرواہیا۔ سب دا پورا کرے ارادہ، انتشکرن ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتو تہاڈا آد جگادی جس ساجن ساچا، سو ساجن سجنو ملیا چائیں چانیا۔

گانا کہے میں بجھا اُتے گٹ، دوہری دھار سگن منائیآ۔ بھگت بھگوان ناتا جائے کدے نہ ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔ گرگھاں اندر رہے نہ پھٹ، پھٹکل ویکھاں جگت لوکائیآ۔ لوک مات دے بوٹے پُٹ، سچھنڈ ساچے دیاں لگائیآ۔ آتما پر ماتا دا ہووے جُٹ، وچھوڑا من نہ کوئے رکھائیآ۔ خوشیاں والی پر بھو بخش دے لُٹ، جگت لٹن والیاں بھگتاں اندر دے بھرائیا۔ لیکھے لالے سب دا پکوان پریم والا ٹک، ٹکڑے ٹکڑے کرن والے خلق خدائیآ۔ تیرا وقت سہنجنا رہیا ڈھک، آپ اپنا پنڈھ مکائیآ۔ گانا کہے جس ٹوں میرا میں تیرا گائی ٹک، تنہاں دا لیکھا جگت رہے نہ رائیا۔ خوشیاں نیند ہر جن سارے سون نال سکھ، آسا پورب سب دی پور کرائیا۔ ہر جن ہتھ پھیرو اُتے کھ، کھوں کہو پر بھو ساڈا پتا مائیآ۔ جن بھگتاں اندروں میٹے ترسنا بھکھ، غریباں اندروں غریبی کڈھائیآ۔ کوڑ گڑیار ولوں سب دا موڑے کھ، کھڑا اپنیاں چرناں ول رکھائیآ۔ لیکھے لاوے مات گر بھ دا اُلٹا رُکھ، مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔ دو پوہ نوں بھگتو نہ چھاں رہی نہ ڈھپ، سور یہ چند نظر کوئے نہ آئیآ۔ سارے پر بھو دے پیار وچ ہو گئے چُپ، ویراگ وچ نیناں نیر وہائیآ۔ اک دُوبے نوں جیھی پاؤن گھٹ، گلوکڑی گل وچ پائیآ۔ منڈل منڈپ سارے کرن ٹھک، اکتھر ہو کے اپنی خوشی بنائیآ۔ برہمنڈ کھنڈ کہن اُس دا بھانا کدے نہ جائے رُک، پُری لوء نہ کوئے اٹکائیآ۔ جس نے کوجھے کملے غریب نمانے بنائے اپنے سٹ، اپرادھی رہن کوئے نہ پائیآ۔ اوہ سیت پر ساد سب دے پائے کھ، کھئیے لوک مات جنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دے گانے بدھے ویکھے اُتے گٹ، تند تند تگے چائیں چانیا۔

* ۳ پوہ شہنشاہی سمت نو پند پھرا لا ضلع جالندھر منشا سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے، ہری اوم ہری اوم ہری، ہری ہر تیری بے پرواہیا۔ میرے صاحبِ سوامی توں اپنی کرپا کریں، کرنہار تیری بے پرواہیا۔ مایا کہے میں سُن کے شبد ڈری، اٹھ اٹھ ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ کی سندیسہ پر بھ دا ہووے گھری گھری، گرہ گرہ کی سنایا۔ نارد کہے توں بنی نہ پھیر شرعی، شریعت ونڈ ونڈایا۔ میرا صاحب سب نوں کرے بری، بندیخانے توڑ تڑایا۔ مایا کہے نارد میں اوس دی سرنی پری، جو پرم پڑکھ اکھوایا۔ جس دے حکم نال سردی وچ ٹھری، ٹھنڈک اپنا روپ بدلایا۔ توں میری ویکھ لے گھری، پل پلکاں دے پچھے دھیان لگایا۔ سچ پریم دی تک لے جھڑی، کی چھہر روپ بدلایا۔ میں درویشن ہو کے کھڑی، در بھکھارن نظری آئی۔ میتوں یاد پُرانی جگ چو کڑی لڑی، سنجگ تریتا دواپر کھجگ دھیان لگایا۔ میری اوڈھ لمبی بڑی، چراں دی سوبھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے مایا توں کدے نہیں ہوئی ڈرپوک، بھے جگت نہ کوئے رکھایا۔ میری سمجھ رہے نہ سوچ، چلے نہ کوئے چترایا۔ میں درشن کراں لوچ، لوچن نین اٹھایا۔ نُماری وچ ہوواں مد ہوش، سُر ت رہے نہ رانیا۔ دین دُنیا توں ہو کے روپوش، اپنا کھ چھپایا۔ رسنا کھ توں ہو خاموش، بچن دستاں نہ کوئے اگم اتھاپیا۔ میرا سب توں دکھرا جوگ، جگیشتر سمجھ کوئے نہ پایا۔ میرا سب توں دکھرا بھوگ، ہر ہر دے سچ ہنڈھایا۔ میرا سب توں دکھرا جوگ، وچھوڑے وچ دیاں رُ آئی۔ میرا سب توں دکھرا سنجوگ، گو غریب نمانیاں شاہ سلطاناں کراں کُرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ مایا کہے میں جگ جگ نشانے گڈدی، دین دُنی دکھایا۔ جن بھگتاں گرہ چھڈدی، ایہہ پر بھو سکھیا دتی سمجھایا۔ میری کتھا کہانی سب توں اڈ دی، اڈری ہو کے ویکھ دکھایا۔ میں ونجارن نہیں ماس ناڑی ہڈ دی، تتاں سنگ نہ کوئے رکھایا۔ میں پیاسی نہیں پیالے مد دی، رسنا کھ نہ کوئے چھہایا۔ میں پیاری نہیں اُچی ید دی، مان تان نہ کوئے رکھایا۔ میں پیاسی نہیں کسے لب دی، لالچ لوبھ وچ نہ کدے ہلاکایا۔ میں کسے نوں اپنے گرہ مول نہ سد دی، ہوکا دے نہ کوئے اٹھایا۔ پھیر وی میری ممتا دین دُنیا جائے ودھدی، چاروں کُنٹ نظری آئی۔ میں سچ دستاں مایا کہے میں اپنی شکل بناؤنی اگت دی، اگنی

اگ لگایا۔ دھیرج رہن نہیں دینی جگ دی، جگہ جگہ دیکھ دکھایا۔ وڈیائی رہنی نہیں کسے پگ دی، پبائ وچ رُلایا۔ میری کھیل پڑے بگ دی، چاروں گنٹ کھلایا۔ کتھا کہانی سُن لے اچ دی، خوشیاں نال سنایا۔ میتوں سنگدھی او سے رب دی، جس نوں محمد سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس سچ دوارے سد لئی، سدے واری بن صد میاں گھول گھمایا۔

* ۳ پوہ شہنشاہی سمت نو پینڈ پھر الا ضلع جالندھر چرن کور دے گرہ * *

مایا کہے میرا سُنو اگتا سندیس، سندھیا سرگھی توں باہر سنایا۔ کرپا کرے سوامی نر نریش، نر نرائن رہیا درڑایا۔ کلج کرنا اولڑا ویس، اپنا روپ بدلایا۔ پہلوں میرا تلتنا بھیس، کی اپنی کل دکھایا۔ وس کے سمبل دیس، بیٹھا آسن لایا۔ نہ مجھ داہری نہ کیس، موئڈ منڈایا نہ ویس دھرایا۔ شبدی دھار دس دسمیش، گوہند میلا سچ سُبھایا۔ رسنا صفت وڈیائی رہنی نہیں سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوانال رلایا۔ سیس نواون وشن برہما شو مہیش، گنپت گنیش دھوڑی خاک رمایا۔ جگ چوکڑی اوتار پیغمبر گرو ہوئے پیش، در ٹھانڈے آسن لایا۔ بن نیئاں سارے رہے دیکھ، اکھیاں اکھیاں وچوں بدلایا۔ مایا کہے میں اُس پر بھ دی درویش، جو مالک دُھر در گاہیا۔ میں گھر گھر پواؤنا کلیش، کلہیاں والے دینے بھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ مایا کہے میتوں پُشت پناہ تے وجدی تھاپی، ستگر شبد رہیا جنایا۔ تریلوکاں کھول کے دیکھ کے تاکی، ترے گن پردہ آپ چکایا۔ مات لوک مار لے جھاک، چاروں گنٹ دیکھ دکھایا۔ مانو تک لے بندے خاکی، تن وجوداں پھول پھولایا۔ منو آسب دا دیکھ لے عاتی، ہنگتا وچ بیٹھا روپ بدلایا۔ انتر رہیا نہ کسے پاکی، پوت روپ نہ کوئے درسایا۔ بوئڈ ملے نہ کسے سوانتی، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پاربرہم برہم بنے نہ کوئے جماعتی، جملہ اکھر نہ کوئے سمجھایا۔ پرکاش رہیا نہ آفتابی، سورہ چند روون مارن دھاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو دے نہ کوئے امدادی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ مان رہیا نہ عشق حقیقی تے مجازی، مذاق کرے لوکایا۔ میرا پُرکھ

اکلا دین دیا لا شبد سندیسے مارے واجی، میتوں سٹی نوں رہیا اٹھایا۔ توں کھیل کرنا جو نانک اشارہ کیتا وچ بغدادی، بغلیاں دیکھنیاں تھاؤں تھانیا۔ محمد دا مہینہ ہووے الجمادی، سوہنا کھیل کھلایا۔ شرع دی شرع نال کرنی بربادی، دین دین نال ٹکرایا۔ پنا بھگتاں توں پریم دی رہے نہ کوئے آبادی، دھرنی دھرت دھول دھول آسا پور دینی کرایا۔ سبجک دا سچ ست بنے سماجی، دوسر روپ نہ کوئے درسایا۔ اکھراں دارہے نہ کوئے نمازی، و دیا چلے نہ کوئے چترایا۔ تیری چاروں گنت مایا لگے اگم سادھی، نیتر لوچن نین سکے نہ کوئے کھلایا۔ تیرا سنگر شبد ہووے امدادی، سگلا سنگ بنایا۔ سمت شہنشاہی نو توں گھر گھر پہلوں دے کے آونی بھاجی، بھجن بندگی والیاں آونا سمجھایا۔ تہانوں بھلاؤن وچ میرا صاحب سنگر راضی، پُرکھ اکال اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میتوں حکم سندیسہ دیوے اک اہلادی، اہل اپنا حکم سنایا۔

* ۳ پوہ شہنشاہی سمت نو پینڈ دوراہا ضلع لدھیانہ نچھتر سنگھ دے گھر مالوا سنگت نوت * *

تن پوہ کہے میرا پروشا تیجا، تیجے لوئن والیو دیکھنا چائیں چانیا۔ ہر ہر دے اندر پر بھو پیار دیاں دسن ریکھیاں، محبت وچ بھگت سمانیا۔ میریاں آساں پوریاں ہوون امیدیاں، ترسنا تر کھا رہے نہ رانیا۔ میرے کول پرائیاں رسیداں، بن اکھراں دیاں دکھایا۔ جس وچ سب نوں ہونیاں تاکیداں، حکم حکم نال جنایا۔ پنا پریم پُرکھ پر ماتم خوشیاں ملن نہ پیغمبراں عیدیاں، مہربان مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ کھیل کرے میرا مہربان مہربان بیدو بیدا، اللہ بے پرواہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ تن پوہ کہے میرا دوس مہانا، پریم پُرکھ دیوے مان وڈیایا۔ جوتی دھار پہن کے بانا، بان انیالا تیر چلایا۔ شبد سندیسہ دیوے دھر فرمانا، اگم اگمرا حکم چلایا۔ نوست ہو پردھانا، جگت جہاناں دیکھ دکھایا۔ بھگتاں دیونہارا برہم گینا، انتر در شئی پردہ آپ چکایا۔ شبد انادی دے دھنکانا، دھن آتمک راگ درڑایا۔ جوتی دیپ جگا مہانا، نور نورانہ ڈمگایا۔ لیکھا جانے جیو

جہانا، چارے کھانی ویکھ وکھائیآ۔ بھيو کھلائے زمیں اسمانا، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ ست سرُوپی شاہو بھوپي بن کے رانا، دُھر دا حکم اک درڑاڻيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماڻيا۔ تن پوہ کہے میرے صاحب دا لیکھا کائات، دین دُنی ویکھ وکھائیآ۔ جس دی شبد اگمی بات، باطن کرے پڑھائیآ۔ ویکھنہار اندھیری رات، چاروں گنٹ پھول پھولاڻيا۔ بھگت سہیلا بن کے پت مات، پوت سپوت گودی لئے اُٹھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن میٹنہار اندھیری رات، رُتری اپنے نال مہکائیآ۔ کھیل کھلائے بہہ بدھ بھانت، بھيو ابھیدا اپنے وچ رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیاڻيا۔ تن پوہ کہے میرا آخری بنا اکھراں توں نشانہ، نش اکھر دھار جناڻيا۔ میرا گروآں توں باہر بیانا، صفتاں والی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ میرا پاتشاہ شہنشاہ سری بھگوانا، بھگون اگم اتھاہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکری کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق وڈ وڈیاڻيا۔ اوس لیکھے لاونا رویداس دا ساڈھے تن ہتھ داکانا، کرم کانڈ دا بھيو چکاڻيا۔ جس دے حکم نال دین دُنی بدل جانا زمانہ، زمیں اسمان ویکھن چائیں چائیا۔ نین اُٹھاوَن اوتار پینمبر گر کرن دھیانا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماڻيا۔ کانا کہے میری ساڈھے تن ہتھ دی دھار، دھر میو دھرم نال جناڻيا۔ میرے نال لیکھا لکھ کے گیا رویداس چمار، چم درشی توں باہر سمجھائیآ۔ بھيو ابھیدا کھول دسیا سنسار، ست ستوادی اک سمجھائیآ۔ بنا پر م پُرکھ توں بنے نہ کوئے سہار، سر ہتھ نہ کوئے لکاڻيا۔ جو آد جگادی اک اکلاینکار، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ سو سوامی انترجامی پاونہارا سار، پاربرہم پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس دی سب نے کرنی انتظار، چاروں گنٹ نین اُٹھائیآ۔ اوہ ویس اولٹا کرے جوتی جاتا اینکار، اکل کل اپنی کھیل کھلاڻيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا رنگ رنگاڻيا۔ کانا کہے میری پُرانی کتھا، کتھنی والیو دیاں جناڻيا۔ پہلوں سنگر شبد نوں ٹیک کے متھا، مستک دھوڑی خاک رماڻيا۔ پھیر حکم سُن کے بیتھار تھ بیتھا، یدپ یدی دیاں درڑاڻيا۔ جس دا حکم دو جہان ورتنا اکٹھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاڻيا۔ جس نوں دین دُنی کردی ٹھٹھا، مخول رہی اڈاڻيا۔ اوہ سب دا پاوَن والا رٹا، رائیٹ اپنا حکم درڑاڻيا۔ پینمبراں ویکھن والا پٹا، پٹنے والا سنگ ملاڻيا۔ جو کھیل کھلائے بازی گر نئا، سوانگی اپنا سوانگ رچاڻيا۔ کلج بھجے چاروں گنٹ پھرے نٹھا، پاندھی ہو کے پندھ

مکائیا۔ جس دیاں کھلیاں دسن لٹاں، چوئڈی سیس نہ کوئے بندھائیا۔ مستک کوڑ دا لا کے ٹکا، دین دُنی رہیا دکھائیا۔ دروہی پنا پر بھوتوں دسے کوئی نہ مت ا، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگیا سوؤ رہو کوئی نہ دُچتا، دُتیا بھاؤ نہ کوئے رکھائیا۔ صدی چو دھویں انتم نکلن والا سٹہ، سٹیبازی دسے خلق خُدا ئیا۔ سب نے بھانا مٹنا کر کے مٹھا، سر سکے نہ کو اٹھائیا۔ میرا صاحب سلطان کھیل کرے انڈٹھا، جگ نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ کانا کہے میری قلم کالا نشان لاوے اُتے چٹا، چٹی دھار دئے بدلایا۔ میرا لیکھا کدے نہ مٹا، مٹی خاک دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کار کما ئیا۔ کانا کہے میری قلم نے دتے بیان، جگ جگ حکم سنایا۔ کھیل تگنا سری بھگوان، جو کرتا دُھر درگا ہیا۔ جس کولوں اوتار پیغمبر گرو منگدے دان، داتا دانی اک اکھو ئیا۔ سو ست سرُپی شاہو بھوپئی نوجوان، مرد مردانہ سری بھگوانا وڈ وڈیائیا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جہان، انتر درشتی سرشتی پھولے چائیں چائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی مکان، بے مقام اپنی کھیل کھلایا۔ جس نوں لہدے پھرن تمام، طمع دے لالچ وچ ہووے دین دُنی ہلکایا۔ اوہ آوے دُھر دا امام، امام ااما ویس وٹایا۔ جس شرع میٹنی اندھیری شام، نوری چند کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کانا کہے میرا ملوئیاں نال پیار، ملک اُموت دا بھو گھلایا۔ میٹوں برہے نے کرتیار، برہم نال لیا ملا ئیا۔ بالیک ہو ہوشیار، دتی مان وڈیائیا۔ وید ویاسا بن کے یار، یارانہ گیا جنا ئیا۔ ارجن لیکھا لکھیا نال پیار، اپر پیر دتی وڈیائیا۔ میں کلجگ ہو تیار، ترے بھون دھنی نال اپنا سنگ بنا ئیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد بن لکھار، کاتباں دتی مان وڈیائیا۔ میرا میل ملیا نانک نرگن سرگن دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وٹی ودھائیا۔ گرداس دتا ادھار، اُدر توں باہر سمجھائیا۔ کانا کہے میری قلم دا نہیں شمار، بے شمار سر میرے ہتھ لکایا۔ میں سندیسہ دیواں وچ سنسار، سچ سچ سنایا۔ چار جگ دے لیکھ جو لکھدے گئے لکھار، بھوشاں وچ سمجھائیا۔ پیشین گوئیاں رہیاں پکار، بھو ابھید گھلایا۔ میرا لہنا دینا اپر اپار، اپر پیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ میری قلم دی دھار سندیسہ دئے وچ سنسار، سب نوں کرے خبردار، بے خبراں خبر سنایا۔ تہاڈا اکو میت مرار، جس دا رُپ رنگ رکھ نظر نہ آوے کوئی دھار، دھرنی دھرت دھول ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس دا لہنا کلجگ انت کل کلکی ہوئے اوتار، کل کلکیش ویکھ دکھائیا۔ نہکلنکا پروردگار، سانجھا یار نور الاہیا۔ امام ااما ہو

سکدار، دیکھنہارا تھاوں تھانیا۔ چوڈاں طبق جس دا کرن انتظار، بن نیناں نین اٹھانیا۔ چوڈاں لوک رہے پکار، کوک کوک سنایا۔ کون ویلا دھرنی دی سنے پکار، دھول دا ہولا بھار کرایا۔ کل آوے کلکی اوتار، نوجوانا مرد مردانہ پھیرا پانیا۔ جس داشد کھنڈا ہووے دو دھار، جگت کھڑگاں دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جس دا لیکھا گوہند دس کے گیا سر سے والی دھار، دھرم دھرم نال سمجھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک اک اھوانیا۔ کھڑگ کہے میں جگت والی تلوار، لوہار ترکھان دتا گھڑانیا۔ میرا جگیا سوآں نال پیار، شتر شتر و آں نال لڑانیا۔ میرا دھرم دا دھرم نال جیکار، دھرم دواریاں ویکھاں چائیں چانیا۔ میری شرع دی شرع نوں سدا لاکار، ونگار کے دیاں سنایا۔ میرا پر بھو دے نام کلمیاں نال تکرار، اوتار پیغمبر مل کے ساچی کھیل کھلایا۔ میں سر دھڑاں دے کراں سدا وپار، ونجارن ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کیتا پار، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر میری پڑھانیا۔ میرا لیکھا جگ جگ ہووے ظاہر، ظاہر ظہور کراں رُشنانیا۔ میں تن پوہ نوں آئی بھگتو میانو باہر، باہر لے دیشاں وچ پھراں چائیں چانیا۔ خبر سندیسے دیواں وارو وار، وارتا پچھلی دیاں دوہرانیا۔ خبردار ہووے ناری نار، نر نرائن حکم سنایا۔ لیکھا ضرور مگنا محمد امت تے لہنا چار یار، صدی چوڈھویں گنڈھ پوانیا۔ میرا کدے نہ باقی رہے ادھار، لیکھے سب دے جھولی پانیا۔ میں بنی نہیں کدے غدار، گھ پٹھ نہ کدے بدلایا۔ مینٹوں گوہند گیا شنگار، سوہنا رنگ چڑھانیا۔ تن بستر سجا کے دیندا رہیا ادھار، سر میرے ہتھ لکانیا۔ کر کے گیا خبردار، باطن لیکھا اک جنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ تلوار کہے میں میان وچوں نکلی، اپنی لے انگڑانیا۔ میں مایا نال مل کے پاواں ککلی، خوشیاں ناچ نچانیا۔ مینٹوں گھڑیا کسے نہیں سیکلی، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میرا کھیل نت نوت لئی، جگ جگ پھیریاں پانیا۔ میرے صاحب نے لوک مات تھت متھ لئی، متی اپنا حکم جنانیا۔ میں اوسے دے پیار وچ وک گئی، اپنی قیمت نہ کوئے رکھانیا۔ اوسے دے حکم وچ ٹک گئی، اپنا آسن لایا۔ میں ونجارن اک چٹ لئی، جو بن اکھراں ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ تلوار کہے میں چھڈ کے آگئی گاترا، گاتری منتر نہ کوئے رکھانیا۔ میں دین دنی دی کرن چلی یاترا، بھجیاں واہو داہیا۔ میں ساریاں ویکھاں لگاں ماترا، ماتر

بھومی کھوج کھوجا گیا۔ میرے کول پُرانیاں پاترا، پترکا اپنے وچ رکھائیا۔ میریاں سارے کردے خاطر، خطرے وچ سیس نوایا۔ میں دیکھنی کلج اندھیری راترا، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ کی سندسہ دیون چار وید چھ شاسترا، سمتریاں نال ملایا۔ ویداں نکیا پُراناں نال کی آسرا، گیتا گیان کی سمجھایا۔ انجیل قرآن بائبل کی میرا لیکھ دس نال آکڑا، کہہ کہہ جگت سنا یا۔ کھڑگ کہے میں چنڈی پرچنڈ دا ہووے ٹاکرا، کھنڈے کھڑگاں نال کھڑکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ تلوار کہے مینٹوں جگت کہے کرپان، کرپاندھ دتی وڈیایا۔ میں نکلی وچوں میان، میاں بی بی دالیکھا ویکھاں تھاوں تھانیا۔ چوڈاں طبقات ویکھاں مار دھیان، چوڈاں لوکاں کھوج کھوجا گیا۔ میرا راہ تگن زمیں اسمان، سورہ چند منڈل منڈپ دیکھن نین اٹھایا۔ میں اک پر بھو دا سنن والی فرمان، جو جگت فریاں توں باہر دے سنا یا۔ میں اُس نوں کراں پروان، پروانے سب نوں دیاں پہنچایا۔ اٹھو جاگو جیو جنتو تے نہ رہو نادان، نیتز لوچن نین لو انگڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ کانا کہے نی سُن تلوارے، سچ دیاں سنا یا۔ توں کلمیے میرے سہارے، میرا لیکھا کھیا تینوں دے وڈیایا۔ میرا کھیل سدا جگ چارے، جگ چو کڑی ریتی چلی آ یا۔ مینٹوں پیار کردے گئے پیغمبر گر اوتارے، جو کلمے کائنات کھ لکھ دین دنی گئے سمجھایا۔ میرے لیکھ نوں پڑھ پڑھ کے جگت جہان کھیل دیکھے کایا محل مینارے، جیون جیون وچوں بدلایا۔ نی تیرے کھیل سدا سدا ماڑے، کو جھیسے کلمیے دیاں سمجھایا۔ توں شاہ سلطان بنا کے لاڑے، رن بھومیوں وچ پھرایا۔ توں جگ وسدے جگاں پرمان پھیرا جاڑے، سیس دھڑ وکھ وکھ کرا یا۔ جدھر تگاں تیرے بھے والے اکھاڑے، پریم وچ نہ کوئے سما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ تلوار کہے سُن نی قلم نکلی، نکلیے تینوں دیاں جنا یا۔ میرا کھیل جس دی سب نوں سکلی، آساوند آسا رہے رکھایا۔ نی تیرا لیکھ کھیا باندران نے پھر ائی، ترسنا وچ اپنا آپ چھپایا۔ میں جدوں آواں بنا سیس توں ہو رکسے جگہ نہ نکلی، آسن اپنا اک رکھایا۔ میں پیار وچ کدے نہ وکی، مُجبت وچ نہ کوئے پھسایا۔ میری دھار اودوں دی ہو گئی نکھی، جس دا کھ نہ کوئے بدلایا۔ جس ویلے گو بند گو بند دھار بنائی سکھی، سنگھ سنگر شبد روپ درسا یا۔ میرا لہنا دینا بیس میسا لیکھا جانے ایکنکار ائی، اکیہ ویہہ

گرداس دے گواہیا۔ میں اِکو سسے اُتے ہوڑا تکتنا ہے اُتے پٹی، تن وجوداں مُجّت نہ کوئے رکھایا۔ میری کھیل سب نوں لگنی مٹھی، دیناں مذہباں والے دیکھن چائیں چانیا۔ میں شرع دی شرع نال وڈھنی پٹھی، اپنی دھار دکھایا۔ میرے کول اوتار پیغمبراں گروآں والی چٹھی، جس نوں چٹھی رسین دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ تلوار کہے میں آئی سنگھاسن اُتے پلنگا، سنگرُ شبد دے وڈیایا۔ میں چاروں کُنٹ کراواں دنگا، دعویدار اک دکھایا۔ پر بھ دے کولوں اک دست اگنی منگاں، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ میں شاہو بھوپ اک سرنگا، شہنشاہ اک اکھوایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے میریاں پوریاں کردے منگاں، ترسنا تیری جھولی پائیا۔ صدی چوڈھویں جگت وقت جاندا لنگھا، اپنا پنڈھ مُکایا۔ نیز رووے جمن سُرستی گوداوری گنگا، گوہند ہونا آپ سہایا۔ تیرا دھرم دی دھار کھڑکے کھنڈا، نوکھنڈ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی اک سرنایا۔ تلوار کہے میری دھار بنا دے دوہری، مہر نظر نال ترانیا۔ میں دو جہاناں پھراں چوری چوری، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ کھلج دیکھاں رین اندھیر گھوری، نوست پھیرا پائیا۔ توں میرا بھاگ بناؤنا متھوری، متھیا دسنی خلق خدایا۔ میں دست منگاں اپنی لوڑی، لوڑیندے ساجن جھولی ڈاہیا۔ میری گوہند کھنڈے نال جوڑ دے جوڑی، دُھر دا سنگ بنایا۔ صدی چوڈھویں آپورہ گئی تھوڑی، بیٹھی پنڈھ مُکایا۔ تلوار کہے میں توں دیکھ کے اُمت کرے بہڑی بہڑی، دروہی دروہی تیرا نام دُہانیا۔ میں توں اگلے سال وچ پہلی چاڑھ دے پوڑی، منزل اک دکھایا۔ میں اگے جاواں دوڑی، نچاں پٹاں گداں چائیں چانیا۔ دین دُنی دیکھاں ویل کوڑی، گھر گھر پھول پھولایا۔ جنہاں نوں پر بھو تیری بھل گئی گلی بھیردی سوڑی، سکھمن ٹیڈھی بنک پار نہ کوئے کرائیا۔ اوہناں دیاں کھیلاں تگاں وانگ پشو ڈھوری، دھرنی دھرت دھول ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے دیا کماواں گا۔ پوہ تن دا وقت سہاواں گا۔ سمت شہنشاہی نو نال ملاواں گا۔ توں نوست آؤنا بھوں، بھانڈا بھرم بھو بھٹاواں گا۔ تیرا لہنا دینا رکھاں نگر گراؤں، کھیڑے دین دُنی دے ویکھ دکھاواں گا۔ نوست دکھاواں پھڑکے باہوں، بازو بل آپ پرگٹاواں گا۔ توں پھرنا نال چاؤ، چاؤ گھنیرا اک درسواں گا۔ تیرا لیکھا تھل اسگاہو، جل تھل مہینل ونڈ ونڈاواں گا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ تلوار کہے پر بھو میری نمو نمو نمسکار، نو نو لاگاں پائیا۔ میری خوشیاں والی کرنی بہار، بہیل ہو کے رہی سنائیا۔ میری دواپر دی وچھڑی دی کلجک ترکھا دسین نووار، ترسنا پور کرائیا۔ میں لیکھے لہنے پورے کرنے پیغمبر گر اوتار، اوتری تیرے آگے سیس نوائیا۔ دیناں مذہباں میٹنی خار، خالص اکو رنگ درسائیا۔ اکو چرن کول پڑکھ اکالے دستنی نمسکار، دوسر سیس نہ کوئے نوائیا۔ اکو تیرا نام ہووے جیکار، بے جیکار کرے خلق خدائیا۔ توں سب دا سانجھا ہوویں یار، یارانہ آتم پر ماتم اک بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ کھڑگ کہے پر بھو میں آد جگادی منگتی، توں دیونہار کرتار۔ میں آشرا رکھی وچ سنگتی، تن پوہ دا دوس وچار۔ میری سمجھ آئے نہ کسے پنڈتی، ودیا والے روون زارو زار۔ میں ساتھن ہنگ برہم دی، میرا پار برہم نال پیار۔ میں نہ مردی نہ جمدی، میرا رُوپ ویکھن توں باہر۔ میں کلپنا میٹاں سدا من دی، آپ اپنا کر کے وار۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، میرے صاحب سچ سرکار۔ میرے صاحب ساچی سرکار اعلیٰ، میٹوں ادنی نوں دے وڈیائیا۔ میرے محبوب خدائے علیٰ، طالب ہو کے منگ منگائیا۔ میرا جسم ضمیر بے نظیر اندروں پیندا کاہلا، اٹھ اٹھ بھجے واہو داہیا۔ توں صدی چو دھویں چو داں طبقاں کھول دے تالا، کُنڈا اپنی ہتھیں لاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سچ دا حکم سدا دے انج، اجل نوں میرے نال ملایا۔ میں خوشیاں وچ جاواں بھج، بھجیاں واہو داہیا۔ پھراں وچ سارے جگ، نوست ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ بنا گنی توں لگی ویکھاں اگت، تتوتتاں کھوج کھوجائیا۔ دیناں مذہباں تکاں حد، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ دین دُنی دا تکاں لب، موہ متاما یا وچ ہلکائیا۔ تیرے حکم دا سناں انحد، نادی دینا سنائیا۔ میں بھگت سہیلے لوواں لبھ، ویکھاں چائیں چائیا۔ جنہاں دا میلا تیرے نال اُپر شاہ رگ، نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں اوہناں دے پرساں پگ، دھوڑی خاک رمائیا۔ توں کرپا کر سورے سرگ، در ٹھانڈے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ کھڑگ کہے میں نو نو اٹھ اٹھ جاواں گی۔ پر بھ تیرے ڈھولے گیت گاواں گی۔ مندر مسیت چرچاں آکھ جئاواں گی۔ سارے ویکھو اپنی ریت، ریتیاں بھو چکاواں گی۔ پیغمبر و دیہویں صدی رہی بیت، چو دھویں لیکھا نال

ملاواں گی۔ اُچی مار کے چپک، چپک چھاڑا اِکو پاواں گی۔ میں کوڑ دی میٹنی لیک، لائن اِکو اک دیکھ دکھاواں گی۔ میرے صاحب دتی توفیق، طوبی طوبی سب دا لیکھا جگت چکاواں گی۔ جو میرا بنیا رفیق، تِس دا سگلا سنگ رکھاواں گی۔ جس دی پیغمبراں رکھی اُمید، آسا وچ اوسے دی اوٹ رکھاواں گی۔ جن بھگتو جیہڑے سمیں نوں رہے اڈیک، اوہ سماں سرب درساواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اِکو سیس نوواں گی۔ تلوار کہے میں بھگتو آئی اُتے سنگھاسن، سنگھ دتی وڈیاںیا۔ میرا لہنا نال پُرکھ ابناشن، جو ابناشی کرتا نور الاہیا۔ اوہ میری کرے راکھن، سر میرے ہتھ لُکایا۔ میں جھگڑا میٹنا ذات پاتن، دیناں مذہباں کراں صفایا۔ میں تن پوہ نوں سب نوں آئی آکھن، کہہ کہہ دیاں سنایا۔ کوڑ دا پندھ گیا واٹن، اگے لیکھا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ لُکایا۔ تلوار کہے میں بھگتو آئی پر بھو دی چرنی، چرنودک دے پیانیا۔ میں اِک دی لگی سرنی، سرنگت اِک سمجھانیا۔ میں اِکو ٹنگ پڑھنی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گانیا۔ میں لکھ چوراسی چھڑنی، کھنڈے کھڑگاں نال ملایا۔ میں جگت دی گھاڑن گھڑنی، گھڑن بھننہار دے وڈیاںیا۔ میں گرہ گرہ منزل چڑھنی، لہندا چڑھدا دیکھ دکھانیا۔ میں اپنے سمیں دی کرنی کرنی، کرتا پُرکھ محکم ورتانیا۔ میں ونڈ رہن نہیں دینی ورنی برنی، کھتری براہمن شور ویش اِکو رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ تلوار کہے میں کوئی لوہا نہیں دھات، جگت نہ کوئے وڈیاںیا۔ میں سندیسہ دیواں پات، جو پت پر میثور رہیا درڑانیا۔ جن بھگتو خبردار ہونا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکانیا۔ انت ٹنی اندھیری رات، سنگر ساچا چند کرے رُشانیا۔ جو لیکھ لکھیا کانیا تیری قلم نے نال دوات، شاہی کاغذ سنگ بنایا۔ میں اوسے دے لیکھ نوں رہی واچ، واچک ہو کے دھیان لگانیا۔ جے سچ پچھیں اسیں دوویں اوس پر بھو دی ذات، جو اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ میری لکھن دی تیری کٹن دی جگت کھیل دوس رات، رین بھنڑی دے گواہیا۔ آجا دوویں چرن پر سیئے اوس کملاپات، جو پت پر میثور اِک اکھوانیا۔ جن بھگتاں در منگیئے دات، در ٹھانڈے سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر داتا اِک اکھوانیا۔ قلم کہے تلوار اسیں آد دیاں دوویں بھیناں، بھنڑی رین دے گواہیا۔ اٹھ درشن کرے نیناں، نیناں دیوی دے

گواہیا۔ ساڈا اکو داساک سجن سینا، متر پیرا اک اکھوائیا۔ جس سب دا چکاؤنا لہنا دینا، لیکھے سب دے پور کرائیا۔ اوہ کھیل کھلائے وچ ہندوانا، ہندی ہندی اک سمجھائیا۔ نی میرے لیکھ نے کلمیئے آگے اٹھا دینا چائنا، چین چین نال رہن کوئے نہ پائیا۔ پھیر لیکھا تک لے کی بالمیک لکھیا وچ رمانا، رام راما دے گواہیا۔ کی کرشن نے ارجن نوں دسیا پنا زبان توں کہنا، شبد انادی ناد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر بھیو آپ گھلائی۔ تلوار کہے سُن قلم پیاری سخی، سُخن دیاں جنائیا۔ اٹھ صاحب نوں تکیئے اکھیں، اکھراں والی مکے پڑھائیا۔ کچھ سیوا کر لے ہتھیں، نو نو سپس جھکائیا۔ اوہ مالک اگم سرتھی، داتا ڈھدر گاہیا۔ تلوار کہے نی قلمے میں اوسے دے ستھر لتھی، جو گوپند یارڑا اک ہنڈھائیا۔ اوسے دے قدماں ڈھٹھی، جو ڈھٹھیاں لئے اٹھائیا۔ اوسے دے حکم وچ پھراں نٹھی، بھجاں واہو داہیا۔ جس لیکھ مکاؤنات اٹھی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ دا پردہ دے چکائیا۔ ہُن دوویں صلاح کریئے اکٹھی، متا اک پکائیا۔ صدی چوڈھویں جاندی ٹٹی، بھجے واہو داہیا۔ آگے کیہڑی لکھنی پٹی، پٹنے والا کی سمجھائیا۔ تلوار کہے میں سب نوں جاواں پھٹی، پھڑ کران لوکائیا۔ دوہاں نے کیہڑی کھٹی کھٹی، سچ دے سمجھائیا۔ قلم کہے میں پر بھو دے پیار وچ رچی، مستی وچ ہستی تکاں بے پرواہیا۔ میرا لیکھاناک دھار جانے جگ چھٹی، چھتیسا بتیسا دیوے مان وڈیائیا۔ جو سب دا مالک کملاپتی، پت پر میثور بے پرواہیا۔ تلوار کہے میرا گوہند ڈنک وجایا فتھی، فاتحہ سب دا جگت پڑھائیا۔ جس وچ فرق رہے نہ رتی، رتن امولک ہیرے گرگھ دیاں سمجھائیا۔ انج دی کتھا کہانی یاد رکھیں، سندسیاں وچ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، صاحب سورا سرتھی، جس دی مہا اکتھنا اکتھی، کتھنا کتھ نہ کوئے سمجھائیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پینڈ دوراہا ضلع لدھیانہ گجمن سنگھ دے گرہ * *

بے بے کار کرن ترے لوء، ترے گن مایا خوشیاں ڈھولے گائیا۔ شبد اگڑا سُن کے سو، ہنگ برہم خوشی بنائیا۔ ترے گن دھار جوتی ہوئی لو، برہمنڈ کھنڈ رُشنائیا۔ شبدی شبد نرگن نرگن اک دے دو، دو داروپ اک وٹائیا۔ جس دا بھيو نہ جانے کو، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سچ سوامی مالک اگتا پرگٹ ہو، ہوکا دیوے چائیں چائیا۔ جس سب دا سب کچھ لینا کھوہ، اوتار پیغمبر گر بھججن واہو داہیا۔ جس دے چرن کوئل ہر جن ساچا جائے چھوہ، چھوہ ہر بانکے دے وڈیائیا۔ کوڑ گڑیارا میٹ کے موہ، مُجبت اپنے وچ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوئیا۔ بے جیکار کرن برہمنڈ، برہمانڈ خوشی بنائیا۔ جس دا کھیل جیرج انڈ، سو سوامی ویکھ وکھائیا۔ جس سرشٹی کرنی کھنڈ کھنڈ، نو نو اپنا پنڈھ مکھائیا۔ جگت دُہاگن نار تگنی رنڈ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جن بھگتاں جس نام ندھانا دینا ونڈ، وست اُل اتل ورتائیا۔ سچ پرکاش نوری چاٹھے چند، چند چاندنا کرے رُشنائیا۔ جنم کرم دا کٹے پھند، پھاسی رائے دھرم نہ کوئے لٹکائیا۔ انگیکار کرے اپنے انگ، جوں نانک انگد انگ سائیا۔ جس دی صفت وڈیائی ہووے نہ بتی دند، سو دیاوان گوسائیا۔ ہر جن رہن نہ دیوے بھاگاں مند، بھاگ سب دا جھولی پائیا۔ دُئی دویتی بھرماں ڈھاہ کے کندھ، آتم برہم دے سمجھائیا۔ ساچے مندر اندر لنگھ، پنگ رنگیلا سچ سہائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا اکو چھند، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورتا اک اکھوئیا۔ بے بے جیکار کرن تریلوک، ترے بھون دھنی دتی وڈیائیا۔ جس دا اک نام ندھانا سچ سلوک، سوہلا دُھر دا دے سناٹیا۔ جس وچ تھم اگتا کوئی نہ سکے روک، زکمنی رادھا کرشن گیا سمجھائیا۔ پر م پُرکھ دی دھار اگئی جوت، ورن گوت توں باہر ڈیرہ لائیا۔ جس دی کھجگ انتم سب نے رکھنی اوٹ، اوڑک اکو ہووے دُھر دا ماہیا۔ جس چو جنت تگنے کوئی کوٹ، انگنت گنتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اوہ شبد نگارے لا کے چوٹ، چوٹی چڑھ کے بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ جس نوں سمجھ سکے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ وچ کدے نہ آئیا۔ اوہ سب دی آشنا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نین بھگتاں آپ گھلایا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا اکو ہووے بہت، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ بے جیکار کرن پیغمبر گر اوتار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیآ۔ وشن برہما شو رہے پکار، کوک کوک رہے سنائیآ۔ دیوت سُر گن گندھرب بن رسنا رہے اُچار، کنز بچھپ اپنا راگ الائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء خوشی بناؤن اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیآ۔ لکھ چوراسی ہوئے ہوشیار، چارے کھانی نین اٹھائیآ۔ چارے بانی کرے وچار، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا راگ درڑائیآ۔ جل تھل مہینل ٹلے پربت سمند ساگر بن قداماں بنے نچار، بھججن واہو داہیا۔ سنجگ تریتا دواپر ویکھن نین اگھاڑ، بن نیناں نین تکائیآ۔ کلجگ کوڑا چاروں کُنٹ مارے دھاڑ، دھاڑوی ہو کے اپنا پنڈھ مُکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ بے جیکار کرن جیو جنت، رسنا جہوا ڈھولے گائیآ۔ بے جیکار کرن سادھ سنت، صوفی فقیر رہے سنائیآ۔ بے جیکار کرے منو آمنت، من منسا نال ملائیآ۔ بے جیکار کرے شبد انادی پنڈت، بودھ اگادھے ڈھولے گائیآ۔ بے جیکار کرن دیو دنت، دیو دیوار سنا بن رہے سنائیآ۔ بے جیکار کرن جگا جگنت، آدانت وجدی رہے ودھائیآ۔ سو پُرکھ کالا دین دیالا پروردگار سانجھیاں سِری بھگوانت، بھگوان ہو کے کھیل کھلایا۔ نام ندھانا نوجوانا دیوے اگما منت، منتو سب دا حل کرائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیآ۔ جن بھگتاں میٹ کے انتسکرن وچوں چنت، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیآ۔ سچ پیار دی بخش کے ہمت، حوصلے دین دنی ودھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے جانے دھرم دھار دی انڈھڑی سمت، جس دی وِشا سمجھ کسے نہ آئیآ۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پنڈ دوراہا ضلع لدھیانہ بھاگ سنگھ دے گرہ * *

بے جیکار کرن پر تھی آکاش، پر تھم پر بھ دانام دھیائیآ۔ منڈل منڈپ خوشیاں والی پاؤن راس، نچن ٹپن کدن چائیں چائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناش، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ جس دا نرگن نور جوت پرکاش، دو جہاناں ڈمگائیآ۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، ترسنا دیکھے تھاوں تھانیا۔ جس نوں

سپس جھکاؤندے شکر اُتوں کیلاش، کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ اوہ دیکھنہارا کھیل تماش، جگ جگ اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سگلا سنگ بنائیا۔ بے جیکار کرن وشن برہما شو اند، اندراسن نو نو لاگن پائیا۔ کی کھیل کرے گنی گہند، گہر گور اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں میٹے سگلی چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوت پرگٹا کے وچ ہند، بھارت بھاردواج دی آسا پور کرائیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش رحمت آپ کرائیا۔ جس پوجا مٹاؤنی پاہن لنگ، پاتھر سپس نہ کوئے جھکائیا۔ اوہ داتا گہر گبھیہر گنی گہند، گور گورا اک اکھوائیا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جیو جنت جیو پنڈ، تن وجوداں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ بے جیکار کرن گنگن گگنتر، منڈل منڈپ سپس جھکائیا۔ جس صاحب دا اکو منتر، فُرنے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جو سنجگ دھار بنائے بنتر، کلجگ کوڑ کڑیار مٹائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے بسنتر، امرت میگھ اک برسائیا۔ جن بھگتاں پردہ کھولے زرنتر، نچ نین کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ بے جیکار کرن جیو جنت جگیا سو، ترے بھون دھنی دیوے وڈیائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ساچے منڈل پاوے راسو، رستہ رہبر اک سمجھائیا۔ دین دُنی دکھاں روگاں پونجھ کے آنسو، ست دھرم دئے سمجھائیا۔ لیکھے لائے پون سواسو، ساہ ساہ اپنا نام چپائیا۔ لہنا تگے شکر کیلاشو، کلا دھاری اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھلائے لوک ماٹو، مات لوک اپنا تھم ورتائیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پنڈ دوراہا ضلع لدھیانہ گرنام کور دے گرہ * *

بے جیکار کرن دیوی دیوا، دیو آتما و بے ودھائیا۔ کرپا کرے ابناشی کرتا و سنہارا دھام نہکیوا، نہپیل دھام وڈیائیا۔ جن بھگتاں پوتر کرے رسنا جہوا، نام ندھانا رس چکھائیا۔ بھیو گھلا کے الکھ ابھیوا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ سچ پیار دادے کے میوہ، امرت رس دئے چکھائیا۔ لیکھے لگاوے جنم

کرم دی سیوا، سیوک ہو کے ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ بے جیکار کرن دیوت سُر، در ٹھانڈے سپس نوایا۔ راہ تگن انند انند پُر، جس انند وچوں انند سب نوں دے ورتائیا۔ اوہ گرہ سُنہننا دُھر، سچکھنڈ ساچا سو بھاپائیا۔ جس دھاروں اوتار پیغمبر گر آون تُر، تریا توں پرے ناد دُھن کرن شنوائیا۔ جو کلجک میٹے اندھیرا گھور، گھوری ہو کے ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا ویکھے ٹھگ چور، چاروں گنٹ پردہ دے چُکائیا۔ منوآ من تگے شور، شوہر بانکا ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل اور دا اور، اور اپنا حکم سنائیا۔ تِس سوامی اگے کسے دا نہیں زور، جور و زر سارے سپس نوایا۔ اوہ لکھ چوراسی پکڑن والا ڈور، ڈوری تند شبدي گنڈھ پوائیا۔ تِس سوامی انترجامی دی سب نوں لوڑ، لڑیندا ساجن جو اکھوایا۔ سو سِری بھگونتآ آدن انتا جگا جگنتا لوک مات آیا دوڑ، بھجیا واہو داہیا۔ جس مانو رس ویکھنا مٹھا کوڑ، چوراسی وچوں دھیان لگائیا۔ جس دی یاد وچ یاد ہووے براہمن گوڑ، پاربرہم پر بھ اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ویکھنہارا جگت رس مٹھا کوڑ، کوڑ گڑتن تگے بے پرواہیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو سرہند شہر گوہند بھون گردشن سنگھ دے گرہ * *

بے بے کار دھرنی دھول دھول دھرت، ست سچ سپس نوایا۔ پت پر میثور تیرے اُتے آونا پرت، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں پوری کرنی شرط، جو پیشین گوئیاں وچ درڑائیا۔ توں مالک خالق والی عرش، عرشی پریتم تیری اوٹ تکائیا۔ میں نمائی کو جھی کملی دے درس، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ چوتھے جگ میری کوڑی کریا میٹ دے حرص، کلجک ترسنا رہے نہ رانیا۔ سچ نام دا امرت میگھ برس، دو جہاناں سِری بھگوانا آپ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ دھرنی کہے میرے سوامی سنگر میت، در تیرے سپس نوایا۔ توں وسن والا ہر گھٹ چیت، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ دین دُنی دی آ کے تک لے نیت، نیتیان پردے مات چُکائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم

گائے کوئی نہ گیت، شبد انادی دُھن نہ کوئے شنوائیا۔ کایا ہوئے نہ کسے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ جھگڑاپیا مندر مسیت، چاروں کُنٹ کُنٹ ہلکائیا۔ اوہ تک صدی چو دھویں رہی بیت، چار یاری سنگ محمد نین اٹھائیا۔ حضرت عیسیٰ دا لیکھا تک لے بیس، بیس پیسے ہر جگدیشے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جو نانک نرگن کر کے گیا حدیث، حضراتاں توں باہر سمجھائیا۔ جو گوہند کھنڈے دھار دتی اُلیک، لائن دین دُنی سمجھائیا۔ جس دی سنگر شبد کرے تصدیق، شہادت دو جہان بُھگتائیا۔ سو میری آشنا نسا پوری کر دے اُمید، ترسنا ترکھا دے بُجھائیا۔ تیرے وچ حق توفیق، ور داتے در تیرے منگ منگائیا۔ میں چاہندی اِکو چھتر جھلے تیرے سیس، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج وچوں سنجگ دی بدل کے ریت، سنجگ سچ سچ سمجھائیا۔ اِکو مان بخش دے ہست کیٹ، اُوچاں نیچاں اِکو رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا بخش رس پیٹھ، جگت رس نہ کوئے ہلکائیا۔ اپنا گرہ وکھا انڈیٹھ، کایا مندر اندر پردہ دے چُکائیا۔ بن رسنا جھوا بٹی دند تُوں میرے میں تیرا آتم پر ماتم جنا کے گیت، بن راگ راگنیاں ہوئے سدا شنوائیا۔ میری آشنا کر دے ٹھنڈی سیت، دھرنی کہے میں رو رو دیاں دُہائیا۔ تُوں پریتم سوامی چار ورن اٹھاراں برن بخش دے پریت، دیناں مذہباں لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں ٹھانڈے در منگدی، کلج انتم دھیان لگائیا۔ میری ترسنا بُجھا دے بُھکھ ننگ دی، اوڈھن سیس دینا چائیں چائیا۔ صدی چو دھویں جاندی لنگھدی، بن قداما پندھ مُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر تیری کھیل تگن سورے سرنگ دی، شاہ پاتشاہ دھیان لگائیا۔ میری دروہی میرے اُتے تیاری ہووے چاروں کُنٹ جنگ دی، نوست لے انگڑائیا۔ دین دُنی خواری ہونی ور بھنڈ دی، بھنڈی کلج پاوے چائیں چائیا۔ شرع دھار تک لے تیز پرچنڈ دی، چنڈکا روپ بدلایا۔ میں نمانی کو جھی کملی در درویشن ہو کے منگدی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں جگ چوکڑی رکھیاں آساں، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دھیان لگائیا۔ میتوں تینی اوتاراں دتا بھرواسا، وشن برہما شو سندریساں وچ سنائیا۔ پیغمبراں تیرا پیغام اگئی آکھا، کائنات وچ درڑائیا۔ گرو آں بھو کھلایا ساچا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جس ویلے کلج چاروں کُنٹ گھر گھر اندر ناچا، نو کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ پیار رہیا نہ پتراں ماتا، پتا پوت نہ گود

سہائیا۔ بھیناں بھنیاٹے ناتا، پریم گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ نار کنت نہ پچھے واتا، و بچار ہوئے لوکائیا۔ جھگڑا پینا ذاتا پاتا، دین مذہباں چاروں کنت ڈہائیا۔
 وہ دشا ہوئے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم گائے کوئی نہ گاتھا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ توں ٹھا کر سوامی پُرکھ
 اکال سرب کلا سمراتھا، پروردگار سانجھے یار نورِ الہ تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا آد جگاد نیت نوت نرگن سرگن میلا ہووے ساتھا، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ ہونا
 سہائی ناتھ انا تھ، غریب بنائیاں گود اٹھائیا۔ میرا لہنا دینا چکا ونا ہاتھو ہاتھا، جگ چوکڑی لیکھا پورا دینا کرائیا۔ تیری چرن دھوڑی لاواں مستک ماتھا، سچ خاکی
 خاک رمائیا۔ دھرنی کہے میں چاہندی میرے اُتے دھرم دا چلے راتھا، سچج سچ دے وڈیائیا۔ کلجگ پندھ مکا دے واٹا، اگے پندھ رہے نہ رائیا۔ تیرا
 کھیل دین دُنی بازی گر دے ناٹا، سوانگی آپ سوانگ ورتائیا۔ پھری دروہی مندر ماٹھا، اٹھسٹھ روون نیناں نیر وہائیا۔ گنگا گوداوری جمناسرستی بھوشن
 اوڈھن ویکھ لے پاٹا، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ مان رہیا نہ ا شنبھج دیوی والی لاٹا، دیو دیوا تیرا بھیو کوئے نہ پائیا۔ اوتار پینمبراں بھلی سب نوں
 گاتھا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن بائبل توریت گرو گرتھ اکھراکھرا رہے سناٹیا۔ ست دھرم کہے میرا کسے تن وجود نہیں واسا، دھرم
 دی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کلجگ نو کھنڈ پر تھی ہر ہر دے بہہ کے کرے ہاسا، ہس ہس رہیا دکھائیا۔ میں مانس مانو مانکھ
 رسن لوایا مدراماسا، ماشارتی پر بھ دانام انتر رہن کوئے نہ پائیا۔ ست سچ دی دے کوئی نہ راسا، گوپی کاہن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول کول چرن سرن سرنائی اک بھرواسا، مہربان
 سری بھگوان ہونا انت سہائیا۔

* ۴ پوہ شہنشاہی سمت نو پینڈ ناک سر ضلع گر کشیتر ٹھا کر سنگھ دے گرہ کرنال سنگت نوت * *

پوہ کہے میرا دوس سہنجنا چار، چاروں گنٹ ویکھ وکھائی۔ برہما چارے گھ رہیا اگھاڑ، چارے ویداں سنگ ملائی۔ چارے دشا کرن پکار، چارے بانی نال جنائی۔ چارے کھانی ہووے خبردار، چارے جگ دین گواہیا۔ میری چوتھی منزل سب توں دسے باہر، پوہ کہے میں سچ دیاں سنائی۔ میں پورب لہنے ویکھاں ادھار، نت نوت دھیان لگائی۔ کی لیکھا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال رلائی۔ کی ترے گن مایا کرے پکار، کوک کوک سنائی۔ کی پنجاں تیاں کھیل ہووے اپار، اپر پر آپ کرائی۔ من مت کی آشار رکھی اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ چار پوہ کہے میرا دوس سہنجنا ایک، اینکار دے وڈیائی۔ میں پُرکھ اکالے رکھی ٹیک، ٹکا مستک دھوڑی خاک رمائی۔ میری رت سہنجنی کرے بیک، پت پُنت آپ بنائی۔ رجو طمو ستونہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے بُجھائی۔ میں درشن کراں نچ نیت (نیت)، لوچن نین دے کھائی۔ میری رت سہنجنی ہووے بسنتی چیت، پت ٹہنی ٹہنی آپ مہکائی۔ میں سب کچھ لوچن نیت لواں ویکھ، بن اکھیاں اکھ دے اٹھائی۔ میرا سوامی انترجامی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اولٹا کرے بھیکھ، بھیکھادھاری اپنا روپ بدلایا۔ جو وسنہارا سمبل دیں، دیں دیسنتریاں پردہ دے اٹھائی۔ دو جہاناں نوجوانا سیری بھگوانا بن کے نر نریش، نر نرائن تھم اک ورتائی۔ جو تھم سندیسہ دے کے گیا دس دسمیش، دہ دشا ویکھے چائیں چانیا۔ جس کارن سنگر ار جن سیس پوائی تتی ریت، راوی کنڈھا برہمنڈاں رہیا درڑائی۔ جس صاحب سنگر چوتھے جگ بالے کیتے بھیٹ، نہیاں ہیٹ دباہیا۔ اوہ سنگر شبد کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہان چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مستک ویکھ وکھائی۔ چار پوہ کہے میرا دوس دھاڑا چنگا، پر بھ چنگی دے وڈیائی۔ دھر نام شبد وجائے مردنگا، ڈنکا اکو اک اک سنائی۔ میریاں پوریاں کرے اُمنگا، ترسنا اپنے وچ سمائی۔ میرا ساک سجن ہووے ست رنگا، ست ستوادی اپنا بھو چکائی۔ جس نشان مٹاؤنا تارا چٹا، چند ستار ویکھن چائیں چانیا۔ دین دنی تئنا حد بتا، بندگی والے کھوج کھوجائی۔ سو صاحب سورا سیری بھگوانا، ہر کرتا اک اکھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔

ست رنگ کہن سُن لے چار پوہ، ودی سُدی توں باہر دھیان لگایا۔ شبد سنیہڑا دیواں سو، سو پُرکھ نرنجن رہیا سُنایا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، ایکنکار
 بھیو چُکایا۔ آد نرنجن کر کے لو، بن نیناں کرے رُشانیا۔ ابناشی کرتا ڈھو آ ڈھو، دیونہار وڈی وڈیایا۔ سری بھگوان ہو نر موہ، مُجبت اکو اک دکھایا۔
 پاربرہم امرت اگتا چو، سائتک ست کرایا۔ ست رنگ کہن ساڈا دھرم دا اک گروہ، وچھوڑے وچ کدے نہ آئی۔ ساڈا بھید نہ جانے کو، پردہ سکے نہ
 کوئے اُٹھایا۔ ساڈی دست سکے کوئی نہ کھوہ، خالی ہتھ نہ کدے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئی ملایا۔
 ست رنگ کہن ساڈی آد دی دھار، دھرم دھرم نال جنایا۔ نور نور جوت ساڈا روپ اپار، اپر پیر سوامی لیا پرگٹایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھنا نال سچی سرکار،
 جو شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس دا سچھنڈ دوار سچا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ ایکا دیپک جوت ہووے اُجیار، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ اکو بھوپ
 ہووے سکدار، سچ سگھاسن سو بھاپایا۔ اکو ہووے فرماں بردار، شبد دلارا سپس جھکایا۔ اکو دیونہار داتار، دست اتوٹ اتوٹ ورتایا۔ اکو خوشیاں کرے
 اظہار، خوشیاں ڈھولے گایا۔ اکو کرنی دا کرتا کرتا، قُدرت دا مالک دُھر درگاہیا۔ ست رنگ کہن جس سانوں کیتا تیار، ترے گن اتیتے دتی وڈیایا۔ ساڈا
 اُس دے نال پیار، جو پرا پسنستی مدھم بیکھری توں باہر اپنا حکم سُنایا۔ ساڈا نور نورانہ پروردگار، سانجھیاں اک الاہیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ
 چو کڑی ویکھ دکھایا۔ سانوں خوشیاں نال کرتا تیار، ترے گن اتیتے دتی وڈیایا۔ سچج تریتا دوپر اسیں منگدے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ ساڈا
 ناتا جڑیا رہیا نال تیمی اوتار، پیغمبراں نال مل کے وجدی رہی ودھایا۔ گرو آس بخشش وچ سانوں دتا پیار، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ گوبند دے کے اگم اشار،
 بن سینت گیا سمجھایا۔ تہاڈا لہنا دینا کلجگ انتم وار، کلکاتی لیکھا دینا مکایا۔ ست دھرم دا دھرم ہووے جیکار، چاروں کُٹ خوشی منایا۔ ست رنگ تِساں
 ہونامات تیار، ترے بھون دھنی دے وڈیایا۔ تہاڈا پیتا ایکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ جو مرے نہ جنمے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس
 دے لاگن پائی۔ اوہ ویکھے وگسے پاوے سار، پاربرہم برہم پردہ آپ اُٹھایا۔ تہانوں دیوے مان اپر اپار، اپر پیر ہو کے ویکھ دکھایا۔ تہاڈا دھرم نشان
 دے جھلار، تِساں جھلنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ دے رنگایا۔ چار پوہ کہے ست رنگ ویکھو

اپنی مستی، مستانیاں دیاں جنائیا۔ پُرکھ اکال دی تگھو ہستی، جو ہست کپٹاں وچ سمایا۔ دو جہان اوس دی دیکھو بستی، جو نگر کھیڑے رہیا وسایا۔ جس لہنا دینا مُکانا دستی، لیکھا ہتھو ہتھ چُکایا۔ اوہ مالک بن کے پریتم عرشی، عرشی پریتم ہووے بے پرواہیا۔ کھیل کرے اُتے فرشی، اپنا رُپ بدلایا۔ لہنا دینا چُکاوے دھرتی، دھول دے وڈیایا۔ ایہہ کھیل اوس دے گھر دی، گھر چوٹھے ہوئے سہایا۔ چار پوہ کہے میری پریتی نرائن نر دی، نر ہر دیوے مان وڈیایا۔ جس دی کلا ہونی چڑھدی، چڑھدی دشا دیکھے چائیں چانیا۔ لہندے دین دُنی ہونی سڑدی، اگنی تت مچایا۔ دھار تگنی ہنکار گڑھ دی، نوست پھول پھولایا۔ آسا دیکھنی گور مڑھ دی، مناسب دی پور کرایا۔ جن بھگتاں آتما تگنی توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدی، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجایا۔ جس کلا میٹنی سیس دھڑ دی، دھاڑوی بنے ڈھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ چار پوہ کہے میرا دوس سہنجا، رُتری پر بھو دتی مہکایا۔ ست رنگ کہن جن بھگتاں چاڑھنی رنگنا، رنگت اک رنگایا۔ کرپا کرے آد زرخنا، ست پُرکھ ہوئے سہایا۔ مالک بنے درد ڈکھ بھے بھنجا، بھو ساگر پار کرایا۔ جس چرن دھوڑ کراونا مجنا، دُرمت میل دھوایا۔ جس دا اکو ڈنکا وچنا، چاروں گنٹ کرے شنوایا۔ گرکھاں نیز نام پا کے انجا، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ رُپ انوپ دس موہن مادھو مدنا، مورت اکال بوجھ بُجھایا۔ جس دا اکو دپیک جگنا، دو جہاناں کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ ست رنگ کہن ساڈا صاحب دین دیال، دیندھ اک اکھوایا۔ جس دا کھیل سدا کمال، جگ چو کڑی اپنا ویس وٹایا۔ جن بھگت سہیلے لئے بھال، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ لیکھا مُکا کے کال مہاکال، رائے دھرم دا پندھ چُکایا۔ چتر کپت لیکھ نہ سکے دکھال، لہنا سب دا اپنے ہتھ لکایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جس لیکھے لاونا شاہ کنگال، غریب نمائیاں گود اٹھایا۔ اوہ سمبل بیٹھ کے کرے سنبھال، ست ستوادی ہو کے دیکھ وکھایا۔ جس پھل لگاونا کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ سو سنگر شبد جن بھگتاں بنے دلال، وچولا اک اکھوایا۔ سچھنڈ وکھا سچّی دھر مسال، در دوارا اک جنایا۔ جتھے دپیک جوت جگے بے مثال، مسل جس دی نظر کوئے نہ آیا۔ اوہ ہر جن بھگت سہیلے وچ کرنال، کرنی دا کرتا دیکھے بے پرواہیا۔ وشن برہما شو دے دکھال، بن نیناں نین درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکائی۔ چار پوہ کہے میری نمو نمو نمسکار، نو نو سیس جھکائی۔ در ٹھانڈے بن بھگھار، مانگت ہو کے منگ منگائی۔ کرپا کر میرے کرتار، قدرت دے قادر ہو سہائی۔ بھگت سہیلے لے ابھار، دین دنی وچوں باہر کڈھائی۔ غریب نمائیاں دینا تار، تار نہار تیری سرنائی۔ چوتھے جگ پاؤنی سار، مہاسار تھی اپنا پندھ مکائی۔ تیرا دھرم دا دھرم ہووے جیکار، دو جہان وجے ودھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار۔ ست رنگ کہن خوشیاں دے گائے گیت، گو بند گو بند تیری بے پرواہیا۔ کلجک وچوں ستجگ بدل دے ریت، ریتوان تیرے ہتھ وڈیائی۔ جھگڑا میٹ دے مندر مسیت، کایا کعبیاں کر رُشنائی۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی دے وڈیائی۔ آتم پر ماتم بن میت، متر پیارا اک اکھوائی۔ دین دنی دے وسنا چیت، سر شئی در شئی اندر سمائی۔ اکو مان دے دے ہست کپٹ، کپٹ کپٹاں اپنے رنگ رنگائی۔ توں میرا مادھو مادھو بیٹھلو بیٹھ، پر بھ تیری بے پرواہیا۔ کلجک جیو میٹھارس بھر دے کوڑا ریٹھ، امرت رس آپ چکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائی۔ ست رنگ کہن ساڈا سیس جاوے جھک، پر بھ دینی سرن سرنائی۔ کلجک کوڑا پینڈا جائے مک، مکمل اپنا حکم ورتائی۔ آتم پر ماتم سب دی سانجھی ہووے ٹک، تخم تاثیر دینی بدلائی۔ کوڑ کرم دا بوٹا پٹ، شوہ دریا دینا رڑھائی۔ آتم جام پیا کے گھٹ، منکا من کا دے بھوائی۔ تیرا پیار بھگتاں نالوں جائے نہ ٹٹ، ٹٹیاں لینا ملائی۔ آتم پر ماتم ناتا جائے نہ چھٹ، چھٹکی لو لینی لگائی۔ توں پار برہم ابناشی اچت، چیتن سب نوں لینا کرائی۔ جھگڑا مکا دے پنج بھوت، پنجاں تتاں کر صفائی۔ تیری سہنجی ہووے رت، رتڑی اپنے نال مہکائی۔ ہر جن سنت سہیلے شبدی دھار گودی چک، سنگر اپنی دیا کمائی۔ گرگھاں بھاگ نہ جائے کھٹ، لوک مات دینی وڈیائی۔ جو سیس جگدیش جائے جھک، جس دا لہنا دینا چکائی۔ پھر آئے نہ جننی گھ، لکھ چوراسی دا پندھ مکائی۔ آون جاون میٹنا ڈکھ، ڈکھیاں ہونا آپ سہائی۔ مات گر بھ نہ ہووے اٹا رکھ، اگنی اگ نہ کوئے تپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے بنالے اپنے سٹ، ڈلارے اپنی گود لکائی۔

* ۵ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دھیر پُر دئی - ۹ وکھے رات نوں *
 ۱۶۷۱

پنچم پوہ کہے میرا اکو داتا، دیاوان دین دیال اکھوائیا۔ جو آد جگادی پت ماتا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جس خوشیاں وِج میتوں دتی داتا، اگم اتھہ
 ورتائیا۔ کلجک ویکھ اندھیری راتا، دہ دشا دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں نال جوڑ کے ناتا، پیار مُجّت وِج بندھائیا۔ سنجگ ست کرم اُپجا کے ساتا، ست دتی
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پنچ پوہ کہے میرے اُتے کرپا کیتی نرنکار، نرور ہویا سہائیا۔
 نگاہ مار ایکنکار، اکل کل دھاری ویکھ وکھائیا۔ بھگت سہیلے دے ادھار، مہر نظر اُٹھائیا۔ لوک مات پاسار، ہویا آپ سہائیا۔ نیہہ رکھ ہر بھگت دوار، بیس
 یاراں دتی وڈیائیا۔ میں نو نو کراں نمسکار، دھوڑی خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچم پوہ
 کہے میرا لیکھا نال سری بھگوان، بھگوان دے وڈیائیا۔ میں خوشیاں گاواں گان، ڈھولے بے پرواہیا۔ ٹوں مالک نوجوان، داتا اک اکھوائیا۔ دھن بھاگ
 موہے دتا دان، دست انمل ورتائیا۔ ہر بھگت دوار کر پروان، مہر نظر نال تکائیا۔ جگت دا بنا نشان، چار ورن سمجھائیا۔ سنجگ کر پردھان، ست
 ستوادی ہویا سہائیا۔ میں ویکھیا دُھر دا کاہن، راما اگم اتھہیا۔ نور نورانہ مہربان، محبوب بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پوہ کہے میں دساں نال پیار، پنچم رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا لہنا نال سچی سرکار، جو شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جو نت لئے اوتار،
 نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کر پار، کلجک انتم ویکھے چائیں چائیا۔ چرن جُھہا دئی دربار، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں خوشیاں وِج جاواں بلہار، نو
 نو لاگاں پائیا۔ جس کھیل کیتی اپار، اپر پور دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ پوہ کہے میں پنچم بیتا، سچ دیاں
 سناٹیا۔ پُرکھ ابناشی جگت جگ دی بدلے ریتا، ریتوان اک اکھوائیا۔ لیکھا جان ہست کپٹا، اوچاں نیچاں بھيو چکائیا۔ کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کمائیا
 ، جس دا بھانا لگے پیٹھا، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پوہ کہے میں خوشیاں
 گاواں چھند، ڈھولے راگ درٹائیا۔ میرے انتر آیا اند، اند وِج سماٹیا۔ میرا صاحب سدا بخشند، مہربان بے پرواہیا۔ جس اپنی دھار دی دھار بدل دتا

پلنگ، دشا دشانال وٹائی۔ لہندیوں چڑھدے جائے لنگھ، اپنا پندھ مکائی۔ جگت جہان دی ویکھے کندھ، چار دیواری کھوج کھوجائی۔ نگاہ مارے وچ ورجھنڈ، برہمنڈ دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ورا داتا اک اکھوائیا۔ پلنگ کہے میرا بدل گیا پاسا، پاسا دین دُنی اٹھائی۔ مینٹوں خوشیاں وچ آوے ہاسا، ہس ہس دیاں دکھائی۔ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشا، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دی جگت دھار پینی راسا، منڈل منڈپ کرے رُشنائیا۔ سمبل کر کے واسا، کھیل کھیلے ڈھر درگاہیا۔ لہنا جانے پر تھمی آکاشا، منڈل منڈپاں پردہ لاہیا۔ مینٹوں دین آیا بھرواسا، سر میرے ہتھ رکھائی۔ شکر ہلاون آیا اتوں کیلاشا، کل کلکی اپنا تھم ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگھاسن کہے میں بدل گیا لوک مات، میری سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا لہنا دینا باطن بات، بھيو ابھید اپنے وچ چھپائی۔ مینٹوں مان وڈیائی ملی پنچم پوہ دی رات، سمت شہنشاہی نونال ملائی۔ میں لیکھے ویکھنے ذات پات، دیناں مذہباں پھول پھولائی۔ میں ہلونا دینا کائنات، نوست دیاں ہلائی۔ میں دکھن پہاڑ مارنی جھات، لہندا چڑھدا اکھ اٹھائی۔ شبد سندیسہ دینا پات، بن پترکا دینا سمجھائی۔ کلجگ کوڑا ٹٹنات، ساجن رہن کوئے نہ پائی۔ میرا لیکھا ویکھنا لوک مات، پر لوک دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ پلنگ کہے میں دشاں خوشیاں والا کھیل، خوشخبری دیاں جنائی۔ جس ویلے گوہند آپے گرو بنیا آپے چیل، آپ اپنا روپ بدلایا۔ جوت دھار شبدی ہویا میل، میل ملاوا ہویا چائیں چائیا۔ سہنجننا دھام سہا نویل، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ سنگھاسن کہے گوہند مینٹوں بدل کے کھیل کیتی نوپس، نو کھنڈ دھیان لگائی۔ کول سد بونجا کوی، سندیسہ دتا سنائی۔ پریمیو مینٹوں بھيو گا کے دسو کچھ اوتار چوھی، چوگن دھیان لگائی۔ اکھراں والی اکھراں نال پاوو صحیح، سچ سچ سچ سنائی۔ نالے بھيو کھولو کیوں سنگر ارجن بیٹھا اتے تی توئی، تتاں ت جلائی۔ مہربان دی تک اگئی کسے نہ گوی، گان کرنے کوئے سنائی۔ پھیر گوہند نے اکھر ہندسا لکھ کے ڈھئی، ڈھنیا دتا دکھائی۔ اس دے واسطے کچھ دینا کہی، کہہ کے دینا سنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنی کھیل بنائی۔ سنگھاسن کہے گوہند نے کیتا اشارہ بونجا، باون دھار سمجھائی۔ نالے سچ ہتھ دا دکھا کے پنچ، پنچہ اکو مٹھ بنائی۔

پھیر ہلُون کے اپنا منجا، ہلارا دتا لگایا۔ پھیر وقت سہنجننا تک کے چنگا، چنگی طرح جنایا۔ اشارہ دتا شو جی اپنی دھار لے کے آ جا گنگا، گنگوتری نال ملائی۔ تیری جٹا جوٹ دی کھیل ویکھاں نشنگا، نشان دھر دانال ملائی۔ پھیر مکھوں کہا بونجا تئیس گاوو چھندا، اکو راگ سنائی۔ پُرکھ اکال دی وڈیائی کرنی نال بتی دندا، دوسر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائی۔ گو بند کہا بونجا کوی میرے لکھاری، لکھنہار وڈیائی۔ پھڑ قلمماں سارے کرو تیار، پریم نال سمجھائی۔ تئیس لیکھا لکھو اوس دا جیہڑا نہ کھنک اتاری، اوتر بے پرواہیا۔ جو کل کلکی ہووے بھیو پائے نہ کوئے نر ناری، نر ہر اپنی کھیل کھلایا۔ امام اماماں بن سکداری، ہم دھر دا اک سنائی۔ تئیس عقل بدھی وچ اوس دی مہما لکھو نال پیاری، پریم نال سنائی۔ نالے دو ہتھاں دی مار کے تاڑی، تڑی نال جنایا۔ اپنی آشتا تکو ناڑی، انتر انتر دھیان لگایا۔ بھیو کھولو جوت نرنکاری، جو نرویر اک اکھوائیا۔ جو سب دا پروردگاری، پاربرہم دھر درگاہیا۔ اُس دا اکو نام لکھو لکھو نال ہوشیاری، ہوش اپنی آپ بنائی۔ جس دے وچ چار جگ دی وڈیا آ جائے ساری، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ اوہدا بھیو دسو سے کیہڑی دواری، آسن کون وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ بونجا کویاں قلمماں ہتھ پھڑیاں، دست دست اٹھائی۔ من دیاں آشتا بدھی دے وچ وڈیاں، بھچیاں واہو داہیا۔ منزل منزل دی پوڑی چڑھیاں، عقل دا پندھ مُکائی۔ نواں دواریاں دے کنڈھے کھڑیاں، ویکھن نین اٹھائی۔ اگے کوتا لکھیاں بڑیاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ قلمماں کہن سُنو کوی بونجا دھار، دھر میو دیاں سنائی۔ تئیس کاتب بڑے لکھار، لکھنہار اک اکھوائیا۔ تئیس بیٹھے گو بند دے دربار، سچھنڈ ڈیرہ لائی۔ اوہ یودھا بڑا بلکار، سوربیر اک اکھوائیا۔ تہاڈا توڑن لگا ہنکار، بدھ اپنی آپ بنائی۔ تہانوں پتہ نہیں اوہ کون کل کلکی اوتار، کی اپنی کل ورتائی۔ جو روپ رنگ رکھ توں باہر، جس نوں ویکھن کوئے نہ پائی۔ اوہ نور نورانہ جوت اجیار، شاہ سلطانا دھر درگاہیا۔ اُس دی پاوے کوئے نہ سار، بھیو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ تئیس کی لکھو اُس دا وستھار، کس بدھ دیو جنایا۔ تہاڈی بدھی تہاڈی آسا لکھنہار، انجھو بھیو نہ کوئے کھلایا۔ نالے رو کے کیتی پکار، کلمماں رہیاں سنائی۔ باون دا لہنا لو وچار، وچر کے دیاں درڑائی۔ باون اکھری پاؤ سار، اکھر اکھر پھول پھولائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گوہند پھیر کہے میرے کوی اوہ لکھو نرالا اکھر، قلم شاہی نال رلائیآ۔ سب دے ہنچھو ڈگے اتھر، نیناں نیر وہائیآ۔ ساڈے ہر دے ہو گئے پتھر، سمجھ کچھ نہ آئیآ۔ گوہند نے کہا جے تئیں نہیں لکھدے میں اتم لتھاں گا اُس دے ستھر، یارڑا سچ ہنڈھائیآ۔ وسیرا پھیر ہوئے نہ وکھر، اگو گھر بنائیآ۔ ایہہ میرا اخیرى سندیسہ تے تھم والا پتر، پترکا نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ گوہند کہا اوہ تہجی ویر لکھاریو لکھ دیو لیکھ، بونجا اپنی خوشی بنائیآ۔ لیکھا دسو اوہ کیہرا دھرے بھیس، ایسے اُتے خوشی بنائیآ۔ کس بدھ کلجک بدلے رکھ، رکھیاں نیاں ویکھ وکھائیآ۔ جے تئیں میرے کوی تے تئیں دسو کس طرح سنگ ہووے گا دس دسمیش، اپنا ساتھ بنائیآ۔ کس بدھ اکٹھا رہے ہمیش، ہم ساجن روپ بنائیآ۔ کلجک کوڑ میٹے کلیش، کل کلکی ویس وٹائیآ۔ نالے لیکھا دسو سمبل دیس، کی اُس دی گنت گنئیآ۔ کس بدھ لہنا دینا چکائے ملا شیخ، صدی چو دھویں پنڈھ مکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ جھٹ بونجا کویاں اکھاں میٹیاں، انتر دھیان لگائیآ۔ گنن لگے گیٹیاں، من منسانال وڈیائیآ۔ تگن لگے ہست کیٹیاں، کیٹ کیٹاں کھوج کھوجائیآ۔ بولن لگے پیار دی گیتیاں، بن رسنا جہوا ہلایآ۔ اندروں سمجھ نہ آوے کی اُس دیاں ہودن کیتیاں، کی اپنی کل ورتائیآ۔ پیار وچ وٹن کچھیاں، غصہ نیڑ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کھیل آپ کھلایآ۔ بونجا کوی اک دوجے نوں کرن اشارے، اکھ ونگی ٹیڈھی کرائیآ۔ کس بدھ پرگٹ ہووے نہہکنک اوتارے، اپنا ویس وٹائیآ۔ کی شبد دیوے ہلارے، مہربان مہر نظر ٹکائیآ۔ سارے اوتوں سر رہے مارے، سچے کھبے ہلایآ۔ پنا گوہند توں اُس دی پائے کوئی نہ سارے، ساڈی چلے نہ کوئے پترائیآ۔ ساڈی قلم سانوں کہہ کہہ پکارے، کوک کوک سنائیآ۔ تئیں اگو وار کہہ دیو گوہند تیرا انت نہ پاراوارے، بے انت تیری (وڈیائیآ)۔ جوں بھادے توں سانوں لاؤنا کنارے، اپنی دیا کمائیآ۔ اسیں لکھن توں لیکھ تیرے چرناں وچ ہارے، ہر دیوں دیئے سنائیآ۔ گوہند نے پھیر دتے اشارے، پنچہ اپنا آپ اٹھائیآ۔ نالے سینے توں بستر پھاڑے، جوش نال لئی انگڑائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ بونجا کوی اٹھ کے کرن ارداس، نو نو سیس جھکائیآ۔ ساڈی میننتی سنگر تیرے

پاس، چرن کول سرناٹیا۔ سائوں بھيو کھول دے خاص، خالص منگ منگناٹیا۔ کون دوارے کلکی کرے نواس، پردہ دے چکاٹیا۔ کس بدھ نور ہووے پرکاش، جوتی جاتا ڈمگناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماٹیا۔ گو بند کہا میرے کوی بونجا پیارے، پیارو دیاں جناٹیا۔ اوہدے کھیل جگت تون نیارے، نراکار نرنکار آپ کراٹیا۔ اوہ پرگٹ ہووے وچ سنسارے، سمبل اپنا آسن لائیا۔ اوہدے لیکھے لہنے چار جگ تون باہرے، چار جگ دے شاستراں تون باہر پڑھائیا۔ اوہ ویکھے وگسے سب دی پاوے سارے، زمیں اسمان دو جہان ویکھ وکھائیا۔ اُس دا لیکھا کھن تون باہرے، بہرہال سنن کوئے نہ پائیا۔ جو بھيو ابھیدا کھولے اگم پارے، بودھ اگادھ درڑائیا۔ اُس دے تھم ورتنے سارے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوتار پیغمبر گر جس دے سہارے، سہانک نانک اک اکھوائیا۔ اُس نوں ڈنڈاوت بندنا سجدے کرن نمسکارے، نو نو سیس نوٹیا۔ اوہ پرگٹ ہووے اپنی دھارے، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ سمبل وس اپنے چبارے، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ میرا کھیل ہووے پارے، تن وجوداں نال سہائیا۔ شبد گرو بن ماراں لکارے، دو جہان سٹائیا۔ جو پنچے دتے اشارے، پنجاں پھیر لواں اٹھائیا۔ اوہ میرے پنچ بننگے لکھارے، پنچے انگلاں پنجاں قلمناں نال وڈیائیا۔ بونجا کوئو ایہہ میری کرپا اوہ سہنگے پرکھ اکال دے چرن دوارے، دوسری اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ کچھ ویاہے تے کچھ ہونگے کوارے، گو بند نے لیکھا دتا سٹائیا۔ میں آوانگا پھیر ضرور دوبارے، دوہری کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ گو بند کہا کوياو ایہہ ہونے بھگت لکھار، لیکھا پرکھ اکال لکھائیا۔ جس داسٹ سچ ہووے دربار، در دوارا اک وڈیائیا۔ اوہدا لیکھا دین دنی تون ہووے باہر، مذہباں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اکو نام کلمہ شبد ہووے جیکار، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اکو محل اٹل ہووے مینار، آسن سنگھاسن اک وکھائیا۔ اکو لیکھ ہووے داتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اکو ویکھنہار ہوئے کرتار، قدرت دا قادر دھر درگاہیا۔ اُس دوس سہاوتنا سی پنچ پوہ وچ سنسار، سوہنی خلعت کھلاٹیا۔ کوئو میرا پھیر لگیگا دتی وچ دربار، دلبر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ اوہناں پنجاں دے گل وچ پا دیوانگا اپنی ہتھیں اک اک ہار، ہر دیاں دی اندروں کراں صفائیا۔ پھر جدھر جاوانگا گرکھاں نوں لاؤندا جاوانگا پار، پھر پھر باہوں گلے لگائیا۔ دین دنی نوں دیندا جاوانگا ہلار، بلونیاں نال اٹھائیا۔ گر سکھاں وکھاؤندا جاوانگا

دیدار، دیدہ دانستہ نظری آئی۔ اپنا ویس کراں اپار، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ ا شنبج دا قرضہ دیاں اُتار، چوڑا لال رنگ چُھہائیا۔ لکشمی پاربتی سُستی دی اچھیا پوری کراں وچ سنسار، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ الفی پا کے درویش ہوواں ہوواں پروردگار، سانجھا یار اکھوائیا۔ میرا ویس اولٹا نہ پُرکھ نہ نار، چکّر چہن نظر کوئے نہ آئی۔ جگت دھار دی تیر پھن سلوار، رُوپ انوکھا دیاں دکھائیا۔ پھیر تکاں شکر والی دھار، گنگا سیس جگدیش لکائیا۔ پری ارمبا دیاں ہلار، سستی آپ ہلائی۔ چوڑاں لوک پاواں سار، چوڑاں رتن رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پلنگ کہے میں اپنے لکانیوں گیا بدل، بدلی پر بھ نے دتی کرائیا۔ جس انصاف کرنا عدل، عدالت اک لگائیا۔ میری پوری کرے منزل، منزل پندھ مکائیا۔ پھیر سب نوں دکھاوے اجل، جو کوئے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ بونجا کوپاں کہا گوہند تیری اندر شٹی، درشت وچ نہ آئی۔ توں لیکھا جانے سرب سر شٹی، سریشٹ تیری وڈیائیا۔ تیری جوت دھار زرنتر کسے نہ دسدی، ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تیری اوٹ اکال اک دی، اینکار سہائیا۔ اسیں دھار بنے تیری سکھ دی، سکھیا وچ سائیا۔ ساڈی قلم لیکھ نہیں لکھدی، کس بدھ آوے دھر دا ماہیا۔ ایہہ کاغذ اتے نہیں بکدی، شاہی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اگوں رو رو کے پڈی، پٹنے والیا تینوں رہی سٹائیا۔ میں ونجاری اک چٹ دی، اپنی ہتھیں لکھ کے دے پھڑائیا۔ نالے سر قداماں دے وچ سٹدی، نو نو سیس جھکائیا۔ میں ونجاری رہنا نہیں پتھر اٹ دی، جنگل جوہاں آسن مول نہ لائیا۔ میں کھیل تگنی نت نت دی، نوٹ اپنائین اٹھائیا۔ میں سیوا ضرور کرائی اوس پر میثور پت دی، جو مالک دھر در گاہیا۔ میں ونجاری بناگی منی سنگھ دے چت دی، چیتن ہو کے سنگ بنائی۔ نالے گوہند دے چرناں وچ لٹدی، دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنی وار تھت آپے متھ دی، متھیا سمجھ لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ قلم کہے میں منی سنگھ نوں آکھیا، بن رسنا بول جنائیا۔ میری سیوا لائی پُرکھ ابناشیا، تھم دتا درڑائیا۔ جو کھیل کرے ساکھیاں ساکھیا، سخا سہیلا دھر در گاہیا۔ نالے خوشیاں وچ نکلیا ہاسیا، ہس کے دتا دکھائیا۔ اوس دے منڈل دی تک لے راسیا، جو بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جس دا تیرے اندر پیار دا واسیا، وصل دیوے یار خدائیا۔ جس دا پیار کسے نہیں ناپیا، پیمانیاں وچ نہ کوئے

رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ منی سَنگھ کہے میں کی دساں میرے اندر وچیاں ہُجاں، ہلُونیاں نال جنایا۔ بھيو دس کے گجھا، میرا پردہ دتا اُٹھایا۔ اپنے آون دا سمجھا کے مدعا، مدّت دے وچھڑیاں لیا ملائی۔ میرے اندر پرکاش ہويا ادا، جوت جوت نال ملائی۔ میں ویکھیا اُتے بسدھا، چاروں کُٹ اکھ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھایا۔ منی سَنگھ کہے مینوں سَنگھ شبد نے دتا ہلارا، بھيو دتا چکایا۔ تُوں ہونا خبردارا، بے خبراں خبر سنایا۔ پُرکھ اکال تتاں دا بن و نجارا، اپنا پردہ بیٹھا پایا۔ تُوں کھنا لیکھ نیارا، تینوں رہیا سنایا۔ تیرا قلم دا قلم نال پیارا، مُجّت مُجّت وچوں پرگٹایا۔ تیس اُس نوں کرنا ظاہرا، جو ظاہر ظہور اپنا بھيو گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ منی سَنگھ کہے میں کی دساں بات، بات دی بتنگڑ دیاں بنایا۔ مینوں پھڑ کے ہلُونیاں اپنی رات، دوجی رات نہ کوئے دکھایا۔ پھیر دس کے اپنی ذات، پردہ دتا چکایا۔ پھیر درشن دے کے ساکھیات، بال بالا رُپ وٹایا۔ گھنک پُر کہہ کے میری مُکائی واٹ، تتاں اندر نظری آیا۔ میرا نہ دوس رہیا نہ پرہات، سدھیارُپ نہ کوئے درسایا۔ میں جدھر ویکھاں مینوں نظر آوے قلم تے دوات، کاغذ خالی سو بھا پایا۔ بے سواں تے میرا گھل جائے کپاٹ، آلس نندرا رہن کوئے نہ پایا۔ بے میں چلاں تے میری ہور اگے ددھ جائے واٹ، پینڈا مگن وچ نہ آیا۔ جاں نگاہ ماری تے مینوں پُرکھ اکال دا دسے ہاٹ، سوہنا سو بھا پایا۔ بے غور نال نکاں جوت دا پرکاش، نور نورانہ نور الاہیا۔ بے پھیر ویکھاں تے گوبند ہووے ساتھ، سوہنا رنگ بنایا۔ پر مینوں سمجھ نہ آوے ایہہ کی کھیل تماش، کون رہیا کرایا۔ بے میں سواس لواں اندروں تُوں میرا میں تیرا نکلے آواز، اگے اور نہ کچھ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سنت منی سَنگھ کہے مینوں شبد نے دتی گھنگھور، ہلُون ہلُون ہلایا۔ مینوں پھڑ کے راہے دتا تور، تریا دے نال ترت دتا ملائی۔ میرے انتر فرنا پھڑے پرکاش ہووے اندھ گھور، نور نورانہ ڈگمگایا۔ جاں ویکھاں تے وسے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ اناد دانادی و بے ڈھول، بن ڈھولک چھینے کھڑکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سنت منی سَنگھ کہے میں لکھ لکھ تھکا، بھيو کچھ نہ پایا۔ مینوں یاد رہے کوئی نہ ٹپا، نہ اکھر کوئی

سمجھائی۔ میں اِردیوں ہو گیا پکا، پکی لئی بنائی۔ میرے پُرکھ اکال دینِ دِیال کُچھ اگلا دس دے پتہ، پتہ پر میشر دیا کمائی۔ جھٹ آواز آئی خبر سنائی یکا، واحد دتا دِڑائی۔ منی سَنگھا تیتوں جگاؤن دی دتی ستا، ستیاں دینا اُٹھائی۔ اگے ہور دیکھ لے تیتوں سمجھاواں رتا، رتی رتی وچوں دِڑائی۔ اوہ تک لے میرا پیار دا اکھر اِکو پیا، پپے دا پورن ہووے بے پرواہیا۔ جس نوں اِکی وار اُنگل نال لکھ گیا سی نانک تپا، تپیشراں توں باہر لکھائی۔ اوس دا میرے نال مل کے چلنا رتھا، جگت جہان پھرے چائیں چائیا۔ ایہہ کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ نالے اشارہ کیتا منی سَنگھ کھول لے اکھاں، بن اکھیاں اکھ اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکائی۔ منی سَنگھ کہے میں کھولیاں اکھیاں، نین نین وچوں بدلائی۔ جدھر تگاں بھگت پیاریاں دسن سخیاں، ساجن روپ نظری آئی۔ کدے روندیاں تے کدے ہسپیاں، خوشی غمی دوویں رنگ بنائی۔ پھیر تکیا تے اوہناں دے گل پریم دیاں رسیاں، گندھاں سکے نہ کوئے کھلایا۔ جو پر بھو دے ستر لٹھیاں، سچ سُنہنجی سو بھاپایا۔ چاروں گنٹ پھرن نسیاں، بھججن واہو داہیا۔ جنہاں وڈیائی ملے لکھ لکھیاں، کروڑ کروڑی دیکھ دکھائی۔ اوہ پڑھ گنیاں اِکو پٹیاں، پر م پُرکھ کیتی پڑھائی۔ پوتر کر کے کایا مٹیاں، دُرمت میل دھوئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ منی سَنگھ کہے میں تکیا نال دھیان، نچ نیتز دھیان لگائی۔ میتوں اُچیا اِک گیان، بدھی توں پرے دتا سمجھائی۔ تیرا لیکھ جگت مہان، لکھ لکھ دتا ٹکائی۔ تیتوں پھرن گے راج راجان، جیلاں وچ ملے سزائی۔ پھیر ملانگا آن، اپنا پردہ پائی۔ توں گاؤندا رہنا میرا گان، اپنی خوشی بنائی۔ تیرا اکھر اکھر کراں پروان، لیکھے وچ رکھائی۔ پھیر نواں بناواں ودھان، نویاں رنگ رنگائی۔ سرشٹی وچ ہو پردھان، اپنا آپ پرگٹائی۔ جیہڑا شبد تیتوں سندیسے دیوے آن، چوری چوری تھم سنائی۔ اوس نوں لوک مات کراں پروان، اپنی گندھ پوائیا۔ اوہ تک لے یسویں صدی دا نشان، بیس پیسا ہو کے رہیا دِڑائی۔ پورن وچ میری پورن جوت جگے مہان، بنا پورن توں پورن نظر کوئے نہ آئی۔ آپے گوپی بنانگا آپے بنانگا کاہن، آپے پیتارام روپ درسائی۔ آپ رسول بنانگا آپ بناں امام، ایہہ میری بے پرواہیا۔ آپے منتر ہوواں ستنام، آپے سنگر شبد وڈیائی۔ پردہ لاه کے ڈنک وجاواں جگت جہان، اوہلا رہن کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ منی سنگھ کہا میرے سنگر توں بڑا شرارتی، میں شرع نال جنایا۔ میں لیکھ لکھن والا عبارتی، صفتاں نال وڈیاںیا۔ توں جگ جگ لوک مات بنے تجارتی، سوڈے مذہباں والے کرایا۔ تیری کھیل پتہ نہیں پڑکھ نار دی، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ مینٹوں اکو گل یاد اوہ گوہند والے یار دی، جو تیرا ستھر گیا ہنڈھانیا۔ پر میں جھگڑا نہیں کردا میں پھیر کھیل ویکھنی نہیں چاہندا تیری تلوار دی، پڑکھ اکال ہو کے کھنڈے ہتھیاں وچ پھڑ آیا۔ میں اک منگ منگدا تیری کھیل ہووے تھم سچی سرکار دی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ تیری تھم حکومت ہووے شاہو بھوپ نر نرکار دی، شہنشاہ دو جہان سپس نوانیا۔ میری قلم نے لیکھ لکھیا آسا پوری کرنی دئی دربار دی، سچ نال جنایا۔ جس ویلے صدی چوڑھویں سب نوں واجاں ہووے ماردی، مردی مردی کرے حال ڈھانیا۔ ڈھائی سُن لے وے میریا مالکا چار یار دی، حضرت اپنے نال ملانیا۔ اوس ویلے گھڑی ہووے نہ کوئے تکرار دی، جھگڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ توں اپنی سند ویکھنی اقرار دی، وعدے قول نکلنے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بھيو آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے منی سنگھ جیل خانے وچ براجیا، اپنا آسن دو ویراں اک رات بدلانیا۔ کدے سووے تے کدے جاگیا، کدے پاسا لے بدلانیا۔ کدے رووے نال ویراگیا، نیر نیناں نیر وہانیا۔ کدے اٹھ اٹھ پھرے بھاگیا، اندرے اندر قدم ٹکانیا۔ کدے اچی اچی مارے آواجیا، آجا میرے ساچے ماہیا۔ نالے گان گاوے میرے شاہو بھوپ راجیا، شہنشاہ دھر درگاہیا۔ بے آگیوں دیس ماجھیا، کیوں بیٹھا کھ چھپانیا۔ کیوں میری نہیں رکھدا لاجیا، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان آونا بھاگیا۔ سنت منی سنگھ اٹھ اٹھ ویکھے، دہ دشا اکھ اٹھانیا۔ میں جس دا کھدا لیکھے، اوہ کتھے میرا ماہیا۔ اوہ مینٹوں مل جا بھل بھلکھے، اپنا پھیرا پانیا۔ میرا ہر دانتیوں چیتے، چیتن ہو کے رہیا سنانیا۔ توں صاحب نیتن نیتے، نیرن نیر اکھوانیا۔ میریا پریتا میرے تیرے نال سوہرے پیکے، دو جا گھر نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر پردہ آپ چکایا۔ جھٹ شبد آیا دھر دا، سچ نال سنانیا۔ سننا اٹھ ویکھ حال اندر دا، پترا دیاں سمجھانیا۔ حوصلہ ویکھ لے گوہند گرا دا، جو سب کچھ رہیا تجانیا۔ آگے جاندا مول نہ مڑدا، تھم مئے چائیں چانیا۔ سر سے وچ ویکھ لے رڑھدا، دھن دولت بے پرواہیا۔ سارے کہن وقت آگیا تھڑ

دا، خالی ہتھ دکھائی۔ اُس ویلے گوبند نے پرساد وندیا سی گڑ دا، گرسکھ گڑ لیاؤن والیا چرناں وچ دینا ٹکائی۔ نالے ہس کے کہا میرا بیڑا نہیں کوئی رڑھدا، جو رڑھیا سو بچھنڈ وچ جائیا۔ میرا میلا سدا دُھر دا، ادھ وچکار نہ کوئے ٹکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ منی سنگھ ویکھ لے سر سے دا کنڈھا، سر سر دھیان لگایا۔ پانی ویکھ لے ٹھنڈا، پون ہلارے رہی کھائی۔ خالی دسدا پُری انندا، چار دیواریاں روون مارن دھاہیا۔ وچھڑا جائے بندے نال بندہ، گرسکھ گرسکھاں نالوں پو بچھڑایا۔ چاروں گنٹ اندھیرا اندھا، بادل گھنگھور شنوایا۔ گوبند خوشیاں وچ بھواوے کھنڈا، چاروں گنٹ گھمائی۔ ایہہ بھانا پُرکھ اکال سندھا، جس سندھیا ویلے گھر دتا بچھڑایا۔ پھیر پیراں توں ہو کے ننگا، نچیا ٹپیا چائیں چانیا۔ پھیر لیکھ ویکھیا کی دُھر دا لکھیا سدا، سند کی رکھائی۔ گوبند تیرے بنا کھجک دا پینڈا نہیں مگنا لما، لمی گل نہ کوئے سمجھایا۔ نالے بلون کے سجا کندھا، پُرکھ اکال دتا ہلایا۔ گوبند جیہڑا لیکھ لکھیا اشاریاں والا کوی بونجا، باؤن دھار سٹائی۔ اوہدے اُتے لا کے اپنا پنچ، سر سے وچ دینا ٹکائی۔ پھیر نیتزیر وہا کے رو پئی شکر والی گنگا، بھڑی بھڑی تیری دُہائی۔ ناچ نچ کے دکھایا پری ارمبا، اپنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ شبد کہا منی سنگھ گھبر اوں نہ۔ تن میسنے ہور سٹاوں نہ۔ شیر سنگھ نوں آپ شیر بن ڈراویں نہ۔ تیرے اُتے کیتی مہر، توں باہر کڈھاویں نہ۔ تیرے واسطے ہوئی دیر، توں اپنی آسا مول چکاویں نہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہمت حوصلہ مول ڈھاہویں نہ۔ منی سنگھ سُن لے مٹیا، متا دینی تجایا۔ لاڈلے میرے چنیا، چند دیواں سمجھائی۔ توں مات لوک وچوں جانا بھٹیا، بھجنا واہو داہیا۔ جس گنگن رہایا بنا تھمیا، تیرا ہوئے آپ سہایا۔ توں سُننا شبد بن کتیا، کائنات وچ درڑایا۔ میرا کھیل اگم اگتیا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ منی سنگھ پنچ پوہ دی رات تیری لگھنی دسدی اوکھی، سمت اُنی سواٹھاراں عیسوی دئے گواہیا۔ منی سنگھ کہا تیرے تھم دی دھار سوکھی، سچ نال دینی سمجھائی۔ میں کوئی پڑھیا نہیں پوتھی، پُستکاں ہتھ اٹھائی۔ میری بدھ ہون نہ دیویں تھوتھی، زمل لینی آپ کرائیا۔ مینٹوں اپنے پیار وچوں کدے نہ روکیں، اگے ہونہ کدے اٹکائی۔ مینٹوں دسدے سچ سلوکی، سولہا دے سمجھائی۔ کس بدھ تیری پرگٹ ہووے

جوت جوتی، جوتی جاتے دینا سمجھائیا۔ جھٹ شبد نے پٹھ تے ماری سوٹی، زور نال لگائیا۔ پھیر ٹھکرا کے چوٹی، ہلاریاں وچ ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ شبد سَنگَر کہا منی سَنگھ دیکھ لے دُھر دی جوت پرکاش، پرکاش دیاں دکھائیا۔ وقت سُنہنجا تک لے خاص، دوس رین رنگ رنگائیا۔ مہربان مہربان مہربان ہووے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا دُھر درگا ہیلا۔ سمبل کرے سچ نواس، آسن سَنگھاسن اک لگائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے بن رسن سواس، شبدی شبد شبد جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ منی سَنگھ کہا میں نہیں جان دا کی ہووے تیرا ویس، کی اولڑی کھیل کھلایا۔ میتوں دس دے اپنا دیس، گرہ مندر دے دکھائیا۔ جتھے وے نر نریش، اپنا ڈیرہ لائیا۔ سدا رہے ہمیس، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیا۔ جو میں پیار وچ لکھیا لیکھ، اوہدا پردہ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جھٹ منی سَنگھ اٹھ کے چاروں کُنٹ گیا بھوں، بھاؤنی اندرے اندر رکھائیا۔ بنا ستیاں گیا سوں، نین نیناں وچ چھپائیا۔ نالے بیننتی کرے میتوں تیرے نال گوں، اوٹ تیری اک رکھائیا۔ سچ دس دے کی کھیل کریگا سمت شہنشاہی وچ نو، نر نرکار دینا درڑایا۔ کی بھاگ لگائیں جمناکنارہ تھاؤں، جتھے نشان آیا لگائیا۔ کی بھگتاں پکڑے باہوں، اپنی دیا کمائیا۔ کی گرکھاں ہوئے پتا ماؤں، پُرکھ اکال گود ٹکائیا۔ کی غریب نمائیاں دیویں چھاؤں، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سچ دس کس بدھ دین دُنی نوں لائیں داؤ، اپنا اپنا بھیو چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سَنگَر شبد کہا، میں کھیل کھلاواں گا۔ جوتی جاتا ویس وٹاواں گا۔ سمبل دیس اک سہاواں گا۔ نر نریش آپ اکھواواں گا۔ کج کل کلیش مٹاواں گا۔ مٹا شیخ دیکھ دکھاواں گا۔ دیس پردیس رنگ رنگاواں گا۔ وشن مہیش آپ اٹھاواں گا۔ لیکھا جان سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہوانال رلاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کماواں گا۔ دین دیاں اک اکھواواں گا۔ گرگھ لال آپ اٹھاواں گا۔ سمت شہنشاہی نو دیکھ دکھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ لاہواں گا۔ ساچا پردہ اپنا لاہواں گا۔ منی سَنگھ تیری آسا پور کراواں گا۔ دلی دربار چرن چھہاواں گا۔ جگت سَنگھاسن آپ بدلاواں گا۔ زمیں اسماناں ہاہاکار کراواں گا۔ دو جہاناں

دیکھ وکھاواں گا۔ گن نِدھاناں ناؤں دھراواں گا۔ زِرگن نُوَر جوت رُشناواں گا۔ پُوَرن برہم اِک سمجھاواں گا۔ پنچم پوہ وڈ وڈیاواں گا۔ بھگت سُہیلے گود
 ٹکاواں گا۔ گر چیلے جوڑ جڑاواں گا۔ جگ جنم دے وچھڑے موڑ لیاواں گا۔ جے پچھے رہ گئی تھوڑ، اگے پور کراواں گا۔ میرے بن کوئے ہوئے نہ
 براہمن گوڑ، پوت سپوتا نہ کوئے اکھاواں گا۔ کل کلکی ہو کے جاواں بہرے، نہہکنکا روپ درساواں گا۔ امام امام دی پوری کراں لوڑ، آسا سب دی دیکھ
 وکھاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ پنچم پوہ کہے جن بھگتو میں خوشیاں والا چڑھیا، چڑھدے
 لہندے دھیان لگایا۔ میں تہاڈا کرم دا زراکھر پڑھیا، اکھراں دتا تجایا۔ جو سچ پریتی وچ جڑیا، پریتم اپنے رنگ رنگایا۔ جو تہاڈے گرہ دوارے کھڑیا،
 ستمکھ سوبھا پائیا۔ جو وسیا بھگت دوریا، اگو گھر سہایا۔ اوس داشد سُن لو کھریا، کھرے کھوٹیاں دے سناپا۔ جو چرن لگیا سو تریا، تار نہار دیا کمایا۔ گرگھ
 کدے نہ مریا، مر جیوت روپ بدلایا۔ تہاڈا مانس بوٹا پیار نال کیتا ہریا، انت سُنک کدے نہ جاپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 سرناپا۔ پنچ پوہ کہے اوہ کوکدے ہاراں والے بھل، بھل بھل کے اپنا آپ دکھایا۔ جن بھگتو ساڈے بولن والے نہیں بل، رسنا نظر کوئے نہ آپا۔
 اسیں تہاڈے نال مل کے ہو گئے تہاڈے تل، اگو ترازو پر بھ نے دتا ٹکایا۔ اسیں سچ دینے تسیں کدے نہیں جانا بھل، بھل وچ کدے نہ آپا۔ بنا
 پُرکھ اکال توں ایس زندگی دا نہیں کوئی مل، قیمت جگت نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتو تہاڈا دیپک کدے نہیں ہونا گل، روشنی کرے تھاون تھانیا تہاڈا بوٹا
 کدے نہیں جانا ہل، سنگر پھل نام رہیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ پنچ پوہ کہے گنگا نیتز رووے کرے پکار،
 کوک کوک سناپا۔ میں جٹا جوٹ دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول بھجاں واہو داہیا۔ میں نت نوت راہ تگاں اوس مرار، جو مراریاں دے وڈیاپا۔
 جس دی چرن چھوہ نال سب دا بیڑا ہو جائے پار، دوسراوٹ نہ کوئے رکھایا۔ میں اُس دے حاضر ہو دربار، نو نو لاگاں پاپا۔ جتھے بھگت سُہیلے دتے
 تار، میرا لہنا اوہناں نال ملاپا۔ میں جگ جگ خدمتگار، خادم ہو کے تیری سیو کمایا۔ پری ارمبا کہے میں بنا قدم توں نچا، نچاں ٹپاں گداں چائیں
 چانپا۔ توں شبد دھار گوہند سچّی سرکار، شہنشاہی اِک اکھوایا۔ بونجا کوی آشا وچوں اپنی خواہش رہے اچار، بن رسنا رس جنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے

ایککار، اک اکلے تیری وڈیا ئیا۔ جے توں پنجاں تن پوائے ہار، ہر دے انتر کری صفائیا۔ جنم مرن توں کڈھ کے باہر، اپنے رنگ رنگائیا۔ تیرے درتے فرق نہیں کوئی پڑھ نار، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرا آتم اک ادھار، انتر آتم ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں پاؤنی سار، سنتا ہونا سہائیا۔ گرکھاں دینا تار، گرکھاں گود اٹھائیا۔ منگ منگی دلی دربار، در دروازے سپس جھکائیا۔ جتھے شاہ سلطاناں ہونا بھکھار، بھکھیا منگن واہو داہیا۔ راج راجاں تگن آن دیدار، نیز لوچن درشن پائیا۔ تیرا وقت سہنجن ہونا وچ سنسار، سہنجنی رت سو بھاپائیا۔ تیجے تیجے دن تیرا میلا ہویا کریگا ملن والیاں اپر اپار، پہلوں ملن کوئے نہ پائیا۔ نو نو وار دھوڑ لایا کرنگے مستک چھار، بھگت دوار دئے گواہیا۔ الفی والیا پھیر توں الف یے دے حرفاں توں ہووینگا باہر، تیری صفت نہ کوئے وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے بھگتو سوہنیو میں بڑیاں سنیاں خبراں، تہاڈے سچے کہے آگے بچھے بہہ کے دھیان لگائیا۔ میں آوازاں سنیاں شیر برراں، جو بھکاں وچوں بھک رہے لگائیا۔ میں خوشیاں دیکھیاں جگت ٹبرراں، گھرانے کنبے پھول پھولائیا۔ سچ پچھو ایہہ کسے کسے دیاں آساں پوریاں کردا سدھراں، سر اپنا ہتھ لگائیا۔ باقی سرشی ویکھو پھرے وانگ ڈنگراں، پشو ڈھور بھجن واہو داہیا۔ ایہہ ہتھ کدے نہیں آؤندا مسیتاں مندرراں، مٹھاں ڈیرہ کدے نہ لائیا۔ ایہہ جدوں ملیا، ملیا بھگتاں دے اندراں، اندر بہہ کے اپنا درس دکھائیا۔ جدوں کرپا کرے تے اودوں توڑے چندرا، بنا کنبی توں کنبی لئے لگائیا۔ نارد کہے میں گل نہیں آکھنی ایہہ پر بھو بڑا چندرا، جدوں جی چاہے چندالاں نوں دئے ترائیا۔ کئی وچارے مر جاندے وچ کندرراں تے کھنڈراں، پہاڑاں اُتے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ نارد کہے جن بھگتو پر بھو بڑا کردا لاپوپا، للیاں والے پال سنگھ دا کچھ لیکھا نظری آئیا۔ جس دا حساب کیتا انگلاں اُتے پوٹا پوٹا، بن لیکھیاں لیکھا گنت گنائیا۔ میں سچ دساں اوہدا وچھرن والا سی اک پوتا، چھوٹا کاکا درشن سنگھ دا نظری آئیا۔ اوس دے بچھے پنج پوہ نوں آپ آگیا دے کے ہوکا، ہر جن اپنے نال رکھائیا۔ نالے وہار کیتا تے نالے بھگت دا سوار دتا موقع، مہر نظر اک اٹھائیا۔ اوسے دے پیار وچ لال رنگ دا چوڑا پایا تے کیتا اپنا شوقا، سوہنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھگتو تئیں خوشیاں

وچ اک مار دیو تالی، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائیا۔ تہانوں تہاڈا سنگر خوشی دے دیوے باہلی، بہتی اپنی دیا کمائیا۔ پر یاد رکھیو جنہاں دے بچے ایس سال وچھڑے اوہ کریو نہ کاہلی، آگے واسطے بھگتاں دے گھر بھگت پھیر دیوے پرگٹائیا۔ ہور پھل لگائے پال سنگھ دے نال دُوبے پال سنگھ دی ڈالی، محل سنگھ دے نال محل پھیر دے وسائیا۔ ایہہ کھیل اولڑی جس دی گھال گرگھال نے گھالی، جگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ بچن سنگھ دیک رکھ کے وچ تھالی، تھلاں توں باہر دھیان لگائیا۔ جس دی کچھمن سنگھ نوں لالی، لالی وچوں لال اپنے لیکھے لائیا۔ بردھ اوستھا اُس دی سُر ت آپے لئے سمبھالی، سمبل دامالک ہو کے دیا کمائیا۔ جن بھگتو تہاڈا پھل سوہنا لگا کایا ڈالی، ٹہنی ٹہنی آپ مہکائیا۔ ٹساں پر بھ دے بننا کی سوالی، بنا سوال توں تہاڈی جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو میرے نال ملاؤ نین، اکھیاں والے اپنیاں اکھیاں نال رلائیا۔ تہاڈا سب دا اکو ساک اکو سجن اکو سین، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ بنا نار کنت توں باقی سارے بھائی بھین، نیتز اکھ نہ کوئے بدلائیا۔ دھرم دی دھار سچ دا وہن، ٹساں جگت دینا وھائیا۔ انگلاں کر کر سارے تہانوں کہن، انہاں دا اکو پتا اکو مائیا۔ جیہڑا پچھلے لیکھے آیا دین، دیونہار بن گوسائنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو پر بھ نوں ہر دیوں جاؤ جھک، ہاردک ملے وڈیائیا۔ توں میرا میں تیرا پڑھو ٹک، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دی بے دینی سنائیا۔ اگلا پینڈا سب دا جائے مک، پاندھی رہن کوئے نہ پائیا۔ خوشی دا وقت سہنجنا تہاڈے پوتر ہوئے گھ، رسنا جہوا ملی وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈے انتر سدا رہے سکھ، دُکھ درد دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت ترسنا میٹے بھکھ، تانس دے مٹائیا۔ پنج پوہ کہے میں خوشیاں وچ کہاں اٹھ، سب نوں دیاں سنائیا۔ بھگت بھگوان بھگوان دی اکو بچھی رہے مٹھ، پنچہ سکے نہ کوئے کھلائیا۔ تہاڈی سہنجنی ہووے رت، رتڑی اکو گھر مہکائیا۔ ٹسیں اک صاحب دے لاڈلے پُت، جو پتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچا اک وکھائیا۔ پنج پوہ کہے جن بھگتو میری منظور کرو نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ ٹسیں آئے دتی دربار، درگاہ ساچی دا پندھ مکائیا۔ سنگر شبد دی اگلی چلی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول سو بھا پائیا۔ سب دا میلاناں اک کرتار، قُدرت دا قادر دے وڈیائیا۔ در

آیاں نوں دوہاں ہتھاں دا سیس تے دیوے پیار، پیار نال اپنی گود ٹکائیا۔ چرن دھوڑ بخش کے چھار، مستک ٹکے دے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اپنا کھیل کرے اپرا پار، اپر پر اپنے وچوں پر گٹائیا۔

* ۶ پوہ شہنشاہی سمت نو نھیباہ شہر وکھے *

سنگر شبد سدا اقبال، سنگھ اقبال دے وڈیائیا۔ آد جگادی دین دیال، دیاندھ بے پرواہیا۔ جو سے سچھنڈ سچی دھر مسال، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس دے بھگت سہیلے گرگھ سجن میت لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، میل ملانے سچ سبھائیا۔ آپے مریداں بچھنہارا حال، ہر مرشد دھر درگاہیا۔ نام ندھان دے سچا دھن مال، اتوٹ اتوٹ آپ ورتائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے گھال، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ہر جن ساچیاں آپ کرے سنبھال، سنگر پورا دیا کمائیا۔ جس دے حکم وچ کال مہاکال، رائے دھرم سیس نوائیا۔ چتر گپت لیکھے رہیا وکھال، رائے دھرم دھوڑی خاک رمائیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیا پھل لگائے گرگھال ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت اولڑی چال، چال نرالی اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنگر شبد کہے میں داتا گنی گہند، گہر گور اک اکھوائیا۔ لیکھا جانا جیو پنڈ، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت امرت دھار وھاواں ساگر سندھ، بوند سوانتی کول نا بھی آپ ٹپکائیا۔ من منسا کوڑی میٹ کے چند، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، مہربان بے پرواہیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ میرا نام ندھانا اگمی گیت، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کایا کعبہ سہا کے مندر مسیت، گرودوار اک درڑائیا۔ نرگن دھار وس کے چیت، چیتن سرتی دیاں کرائیا۔ من منسا کر کے پت پت پت پت پاؤن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کوڑ لگرم دی میٹ کے لیک، مارگ اکواک سمجھائیا۔ ست ستوادی ہو کے کراں تصدیق، شہادت نام ندھانا نال بھگتائیا گرگھ ہر جن بنا دھرم دھار عزیز، مہر نظر نال ترائیا۔ سچ دوار بخش تمیز، پردہ پردیاں وچوں

اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سَنگَر شبد کہے میرا کھیل آد جُگاد، جُگ چو کڑی دیکھ دکھایا۔ میرا لہنا دینا برہم برہما، برہمانڈ پردہ دیاں چُکائی۔ میرا نام نِدھانا اگنی ناد، دُھن آتم راگ جنایا۔ جن بھگتاں اندر ہو وساد، سَمیل ہو کے اپنا بھو چُکائی۔ نور نورانہ بھو کھلاواں واحد، یک اپنی کار کمائی۔ سَت دست دے کے داد، دولت دھرم دھار جنایا۔ ترے گن مایا بُجھا کے آگ، ترسنا کوڑ مٹائی۔ انتر آتم دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، شبد ہلُونے آپ اُٹھایا۔ منسا من رہے نہ کاگ، دُرمت میل دھوایا۔ راتی سَتیاں دِنے جاگدیاں مارے آواز، سَنگَر شبد ہتھ وڈیایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں رکھے لاج، پار برہم برہم میل ملائے چائیں چانیا۔ آتم پر ماتم ساچا کرے کاج، کرنی کرتا اپنا ستم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سَنگَر شبد کہے میں دیکھنہار بنس سر بنس، پردہ پردیاں وچوں چُکائی۔ ہر جن گُرکھ دیکھاں ہنس، کاگ رُپ نظر کوئے نہ آئی۔ ملے وڈیائی وچوں سہنس، سہنسر کھ شیش دے گواہیا۔ منو آمان رہے نہ کنس، ہنکار وکار دے چُکائی۔ ایکا نام جنا کے منت، منو سب دا حل کرایا۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنا پردہ لاپیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بُدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ گُرکھاں رہے کوئی نہ چنت، آلس نندرا دُور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سَنگَر شبد کہے اِن دوس دہاڑا چھ پوہ، سُدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جن بھگتاں پر م پُرکھ آتم دھار بخشے موہ، مُجَت کوڑی دین دُنی گواہیا۔ گھر سوامی نچ نیتز لوچن بخشے لو، لوئن اپنا اک کھلایا۔ امرت رس بوئد سوانتی دیوے چو، کول نا بھی آپ اُٹھایا۔ پنچ وکاری بھے وچ رکھے گروہ، سر سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ دُرمت میل من مت صاف کرے دھو، اُجل آپ کرایا۔ ہوئے ہنگت لئے کھوہ، نون سو اکھراک سمجھایا۔ اندروں بھو چُکائے دو، دُتیا رہن کوئے نہ پائیا۔ پردہ لاه کے رُپ درسائے سو، سو پُرکھ نرنجن نظری آئی۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، ایکنکار ہوئے سہایا۔ آد نرنجن کر کے لو، ابناشی کرتا پردہ دے چُکائی۔ سری بھگوان سَت سرُپئی جائے چھوہ، پار برہم میلا میلے سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سَنگَر شبد کہے میرا لیکھا دھرم پیار دا، جُگ جُگ ریتی چلی

آئی۔ میرا کھیل تیری اوتار دا، حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد روپ بدلایا۔ میرا کھیل نانک زرگن سرگن دھار دا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ میرا ویس گوہند سنگھ سوربیر سانجھے یار دا، یارڑا ستھر اک ہنڈھائی۔ میرا لیکھا بھگت سہیلے گرگھ نت نوت تاردا، تارنہار دتی وڈیایا۔ کلج کھیل مٹنا اندھ اندھیار دا، چاروں گنت بھجاں واہو داہیا۔ بھيو دساں بے سمار دا، جس دی گنت نہ کوئی گنایا۔ غریب نمانے کو جھے کملے سنجگ تریتا دواپر آیا تاردا، کلجگ انت ہو سہایا۔ گھاٹا پورا کرنا سنگر شبد اقبال سنگھ پر یوار دا، اقبال اپنے نال ملائی۔ اوہ ونجارا ہووے تیرے سچھنڈ دربار دا، دوجی اوٹ نہ کوئے نکایا۔ تیرا روپ انوپا شاہو بھوپ نظر آوے نر نرکار دا، جوتی جاتا ڈمگایا۔ تیرا کھیل اولاد سے پروردگار دا، سانجھے یار تیری وڈیایا۔ توں مالک خالق پرتپالک بھگتاں گھر بار دا، اندر باہر تیری سرنائی۔ توں ڈبڈے پتھر پاہن تاردا، جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنائی۔ سنگر شبد کہے پر بھو توں آد جگاد بے انت، بے انت تیری بے پرواہیا۔ توں سوامی ڈھر دا کنت، کنتوہل اک اکھوایا۔ لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی ویکھ دکھایا۔ تیرا آد جگاد نام اگتا منت، منتو سب دے حل کرایا۔ میں در ٹھانڈے تیرے ہویا منگت، بھکھاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ پریتی چاڑھ دے اپنی رنگت، رنگ چلوں اک رنگایا۔ سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی اپنے لیکھے پاؤنی ساری سنگت، جو بیٹھے سو بھا پایا۔ سب دی اکو خواہش تے اکو منت، اکو وار سیس نوایا۔ چوراسی رہے کسے نہ چنت، یم کی پھاس نہ کوئے لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ڈکایا۔ سنگر شبد کہے کرپا کر دے پر بھ، پر م پڑکھ تیری سرنائی۔ بھگت سہیلے تار دے سرب، سرب ویاپی ویکھ دکھایا۔ جنم لینا پئے نہ پھیر کسے گر بھ، نو اٹھاراں نہ اگن تپایا۔ سب دی آتم کرنی سرد، امرت رس چوایا۔ کلجگ کوڑ کوڑیاری وجے کسے نہ کرد، قاتل مشول نہ روپ درسایا۔ وڈیاں چھوٹیاں ونڈنا درد، دکھیاں اپنے گلے لگایا۔ معصوم بچیاں دا ہون نہ دیویں حرج، سر ودھوا ہتھ ڈکایا۔ غریباں پالنا تیرا فرض، آپ ہونامات سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیرے گر سکھ نئے نئے بچے، بچپن سب دا ویکھ دکھایا۔ تن ماٹی بھانڈے تک لے کچے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش پھول پھولایا۔ سچ پریت جوڑ لے نئے، ناتا آتم پر ماتم بنایا۔ تیرے پریم وچ سارے رہن

رتے، رتن امولک ہیرے دے سمجھائیا۔ تیرے نام دا جیکارا بول کے فتح، فاتحہ کرن کوڑ کرپا ہلکائیا۔ سب دے لیکھے پاؤنے اپنے کھتے، خاتمہ کوڑی کرپا دینا کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ چھ پوہ کہے میں آیا لوک مات، متا پر بھ دے نال پکائیا۔ پُرکھ اکالے دینی دات، دین دیال دیا کمائیا۔ جن بھگتاں چرن پریت بخشانات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ پیار مُجّت دھوڑی بخشنی خاک، مستک نام رمائیا۔ کلجک میٹنی اندھیری رات، سَتجگ سچ چند چکائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب جنم تگنا ماتھ، لیکھا اور رہے نہ رائیا۔ توں سرب کلا سمراتھ، دیونہار اک گوسائنیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، جو درشن تیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ور داتے تیرے آگے منگ منگائیا۔ چھ پوہ کہے پر بھو میں منگاں اگئی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں کٹ بھکھ ننگ، آتم انتر دے بھرائیا۔ سچ سوامی بخش اند، انتر جامی ویکھ وکھائیا۔ دُھن ناد اگئی وجا مردنگ، انراگی راگ درڑائیا۔ درشن دینا کایا مندر اندر (لنگھ)، نو دوار دا پندھ چکائیا۔ آتم سچ سہاؤنی پلنگ، جس دی پاوا چول بنت نہ کوئے بنائیا۔ جس دا نام ندھانا سری بھگوانا وجے اکو مردنگ، مرد مردانے دینا وجائیا۔ تیرا پرکاش ہووے بنا سورہ چند، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا نور کرنا رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ چھ پوہ کہے پر بھو جن بھگتاں انتر ویکھ خواہش، انتشکرن پھول پھولائیا۔ ست سچ دی کرنی دس تلاش، تن کھو جن چائیں چائیا۔ آتم پر ماتم تیری تگن راس، بن گوپی کاہن خوشی بنائیا۔ رسنا گان سواس سواس، ساہ ساہ وچ سائیا۔ ہوئے ڈکھرا کرنا ناس، ہنگتا دینی مٹائیا۔ نرگن دھار وسنا پاس، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو ہووے پرکاش، اندھ اندھیر رہے نہ رائیا۔ ہر جن بنا کے اپنے داس، واسطہ دھرم دھار جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ رنگ رنگ سوامی، ہر کرتے بے پرواہ۔ مالک خالق انتر جامی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ۔ آد جگاد سدا نہ کامی، ست پُرکھ نر جن بے پرواہ۔ سچ بیننتی ایکا مانی، در ٹھانڈے سپس دتا نوا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ہر جن ہونا آپ سہائیا۔ سنگر شبد کہے پُرکھ اکال ڈھر دا سجن، سجن گرکھ آپ بنائیا۔ چرن دھوڑ کرا کے مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ جگ جگ ہر جن پریمی آئے لبھن، بھجے واہو داہیا۔ ویس

وٹائے گوپال مدھن، مدھ سوڈھن ڈھر درگاہیا۔ جس دے ڈنک دمامے وچن، دو جہان کرے رُشائیا۔ اوہ گرکھاں نیترا پا کے انجن، نچ نین کرے رُشائیا۔ لوک مات آئے پردے کچن، نام دوشالہ ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میللا لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے خوشیاں والا توہار، دیوباری خوشی منائیا۔ چھ پوہ کرے نمسکار، نو نو سیس بھکائیا۔ پر بھ در مگے بن بھکھار، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ کرپا کر میرے نرنکار، نرویر تیری سرنائیا۔ اکو رنگ رنگا دے وڈا چھوٹا وچ پرپوار، پر م پڑکھ اپنی دیا کمائیا۔ مورکھ بدھی رہے نہ کوئے گوار، سوچھ سروپ دینا سمجھائیا۔ میل ملاؤنا گوہند پیتا سنگر گوہند چرن دوار، سنگھ سنگھ تیری سرنائیا۔ تڈھ بن دوجا نظر کوئی نہ آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو سیس نوائیا۔ توں بھگت سہیلا اک اکیلا اینکار، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی ست ستوادی پروردگار سانجھے یار نور الاہ بے پرواہ اینکار، اک اکلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے

لنگر دی چار دیواری دی نیہہ رکھن توں پہلاں *

اگی پوہ کہے میں آیا پوہ اکیسا، دو اک جس دا دھیان لگائیا۔ میٹوں سندیسہ دتا میں پیسا، سرگن زیرو روپ سمجھائیا۔ میٹوں اشارہ کیتا اک نو انیسا، بن سینت دتا درٹائیا۔ اک اٹھ اٹھاراں خالی وکھا کے کھپسا، ہتھیلی ہتھیلی نال بدلایا۔ اک ست ستاراں دس کے اپنا پیسن پیسا، کوک کوک سنائیا۔ اک چھ سولاں کہے میں تیریاں بدلدیاں دیکھیاں ریتاں، جگ جگ دھیان لگائیا۔ اک پنج پندراں کہے میرے اندروں نکلیاں چیکاں، کوک کوک سنائیا۔ اک چار چوڑاں کہے توں جن بھگتاں اکیاں اکیاں گھراں کیتیاں تصدیقاں، شہادت شبد والی بھگتائیا۔ اک تن تیراں کہے میٹوں تیریاں اڈپکاں،

جس گھر راج راجاناں شاہ سلطاناں دتا بھلایا۔ اک دو باراں کہے میریاں پوریاں کرنیاں ریحھاں، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ اک اک یاراں کہے میں تیرے حکم دیاں سُن دا رہیا تریکاں، جو جگ چوکڑی اوتار پیغمبراں گروآں گیا سنایا۔ اک زیرو دس کہے میرے بھگوانا نوجوانا اپنا مارگ دس دے سیدھا، سدھ صادقاں توں باہر دینا سمجھایا۔ شہنشاہی سمت نو ویہہ سو دھار تیری تیہہ اگلیاں پچھلیاں میٹ دے لیکاں، لائن عین آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ اگلی پوہ کہے میری اکو آشنا اپار، سمت شہنشاہی نو نال ملایا۔ نال دساں پیار، پریتی پریم وچ سمجھایا۔ اگلا اکھ دا ووہار، ووہاری آپ جنایا۔ جو دھرم دا ہووے لکھار، لکھاریاں لیکھے وچ رکھایا۔ کھیل سچی سرکار، دو اک نال وڈیایا۔ ویکھے وگسے پاوے سار، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماپا۔ اگلی پوہ کہے میری گوہند نے رکھی دھار، دھرم نال جنایا۔ بونجا کویاں دا ادھار، باؤن دا لیکھ نال ملایا۔ پنجاں دا لہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گوہپا۔ لیکھ لیکھنی کرے پکار، قلم قلمیں توں باہر سیس نوایا۔ کرپا کریں میرے زرنکار، تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرا بدلدا جاندا سماں بدل جانا ووہار، بدلی ہووے تھاؤں تھانیا۔ میں کوک کے کراں پکار، زور زور نال سنایا۔ بھگت بھگوان دی دھار ہووے دیوار، دھرنی اُتے سو بھاپایا۔ کوڑی کرپا جن بھگتاں اندروں کڈھنی باہر، تن وجود رہن نہ پاپا۔ ست سچ دا بخش پیار، دینی مان وڈیایا۔ میں اگے رہواں جگ چار، سر میرے ہتھ لکایا۔ ستجگ وچ میٹوں اگلی فٹ کریگی ساری سرشٹی دی سرکار، اگلی اگلی اگلی سو فٹ اپنا چوگرد لواں بنایا۔ میرے نو بھگت دوارے ایس بھگت دوارے دے ہون گے باہر، دھرتی ایسے اُتے سو بھاپایا۔ جنہاں دیاں چوٹیاں اُتے پورن سنگھ دی بھسم چڑھگی خار، اک اک ہڈی اُتے دینی لکایا۔ ایہہ وسٹوآں سانجھ کے رکھنیاں پچھوں سسکار، جل بھیٹ نہ کوئے کراپا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ایسے دی ہووے یادگار، یاد یاد وچوں سمجھایا۔ ایہہ تتاں والا سریر سدا رہنا نہیں سنسار، تن وجود نظر کوئے نہ آپا۔ جن بھگت سجن میت سوہنے نال یار، یرانے دھرم دھار رکھایا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، ہر کرتا آپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماپا۔ اگلی پوہ کہے جن بھگتو میں اکو منگ منگدا، مانگت ہو کے جھولی ڈاپا۔

جے تھیں آگیا دیو پورن سنگھ دا سونا چھڈا دیواں اوتوں پلنگ دا، سدا بھگتاں دے چرناں وچ لیٹ کے اپنا جھٹ لنگھایا۔ لنگر کہے میں وی پیاسا اس دُنیا وچ ور بھنڈ دا، بھنڈی پا کے دیاں سنایا۔ جن بھگتو تہاڈے پیار وچ ان توں پورن سنگھ دا کھانا ہو جائیگا اک ڈنگ دا، دوجی وار ان کھ نہ کدے لگایا۔ اکی ماگھ تک ایہہ کھیل ہونا نشنگ دا، نچے نال جنایا۔ گل بستر پھٹا پُرانا پہنیکا ویس کرے بھکھ ننگ دا، اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ اکی پوہ کہے ایہہ گوہند دتا سندیسہ، شبد دھار جنایا۔ میرا صاحب نر نریشا، وڈا تا دُھر در گاہیا۔ جس وسنا سمبل دیا، اپنی خوشی بنایا۔ اگے سدا رہے ہمیشہ، پچھے جنم مرن وچ نہ آیا۔ اوہدا بھگتاں نال ٹھیکا، بھگون ہوئے آپ سہایا۔ سچ پریت دی بخشے ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ اکی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈیاں چڑھدیاں ہون کلا، اکلے اکلے ملے وڈیایا۔ تہاڈا وسدا رہے محلا، سد سنگ سنگ بنایا۔ تہاڈا لیکھا باہر جلا تھلا، مہینل سنگ نہ کوئے جنایا۔ تہاڈا نچل دھام اٹلا، اٹل پدوی اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ اکی پوہ کہے بھگتو اندر مار لو جھاتی، نیر نیناں نین ویکھ وکھایا۔ سینہ تک لو اپنی چھاتی، ہتھ چھاتی اُتے لکایا۔ تہاڈا پریمی پُرکھ اکال کملاپاتی، پت پر میثور دُھر در گاہیا۔ جس دا پورن بنیا ساقی، جام پیالے جگت پیایا۔ بے شک تن ماٹی والا خاکی، تن ہڈ ماس ناڑی سوہا پائیا۔ ان توں گرگھو تہاڈے نال پچھلی ہیرا پھیری دی چھڈ دیوے چلاکی، اگے سچ دا سچ تھم رکھایا۔ ایہہ وقت سُنہنا جگت آیا بھگت دوار چ تہاڈی ہوئی گل باقی، باطن دیاں جنایا۔ پورب لیکھے سب دے دیواں باقی، باقاعدہ اپنا کھیل وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ اکی پوہ کہے جن بھگتو چار دیواری دے چلو کول، بھگت دوار یوں چائیں چائیا۔ لکھاریاں اکی جیکارے دینے بول، خوشیاں ڈھولے گایا۔ سکا ٹکر رکھنا کول، قلم دی نوک دینی چھہایا۔ شستراں ادھ وچوں پھڑ کے تولنا تول، حصہ اکو ونڈ ونڈایا۔ سوا پا آٹا لینا گھول، اٹاں چار نال وکھایا۔ دائرہ بٹھ کے نوڈٹ دا گول، گولی نے کھ تے گھنگٹ لینا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم آپ ورتایا۔ چار دیوار کہے میں چوہ وئی، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ میں گوہند دے چرناں

دی دھوڑ بدھی کئی، چمکوڑ دئے گواہیا۔ میریاں نہیاں ہیٹھ روٹی رکھنی کھئی کھئی، چارے ونڈ ونڈائیا۔ میں بھگتاں بھگتی وچ بناؤنا دھنی، دھناڈھ دینے دکھائیا۔ میری آہو ہونی لمی، لمے پے کے لکھاری کرن لکھائیا۔ میں انج توں پر بھو دے گھر وچ جئی، مینٹوں لمے مان وڈیائیا۔ گرگھو نہ کوئی ہرکھ رہے نہ غمی، چنتا اندروں دینی کڈھائیا۔ تہاڈے ستکار وچ میری ریتی چلنی نویں، نویں جگ دا دھیان لگائیا۔ تہاڈا پریم میری پوری کر دیوے کمی، گھاٹے پچھلے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری میننتی اگڑے اک مٹی، منسا پورب نال ملائیا۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی چار دیواری دی نیہہ رکھن سمیں

شہنشاہ جی نے گٹ وچوں خون کڈھ کے وہار کیتا *

وشنوں کہے واہ میرے بھگوان، کی بھگوان تیری بے پرواہیا۔ نو سو پڑانوے چوکڑی جگ دا مینٹوں بخشیا دان، جگ جگ تیری سیو کمائیا۔ اوتاراں پیغمبراں گروآں دیندارہیا مان، نت نت اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت میں ہو گیا حیران، حیرانی میرے اندر چھائیا۔ میں چاروں گنٹ ماراں دھیان، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ مینٹوں بل دا لیکھا بھلیا نہیں وچ جہان، ست سچ نال سنائیا۔ جس دا اسمیدھ یگ دا لیکھا سمت شہنشاہی اٹھ وچ بھگتاں کولوں کرایا آن، آپ اپنی دیا کمائیا۔ اکی پوہ نوں کیوں زمیں وچ دیا میرا ان ان جگت والا پکوان، بھیو ابھیدا دے گھلائی۔ میرے نیتز نین شرمان، اکھیاں روون مارن دھاپیا۔ میں سندیسہ دیواں دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء زمیں اسماناں دیاں درڑائیا۔ برہے نوں کہاں آہ ویکھ میرا نشان، شکر ا بھجنا واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ وشنوں کہے لکھاریو کیوں چھہائی اپنی نوک، قلم دا لکھیا نہ

کوئے مٹائیا۔ میٹوں گوہند دا یاد اک سلوک، جو سوہلا ماچھو واڑے گیا مٹائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے میٹوں اپنی نہیں سوچ، تیری سوچ وچ اپنا بنس دتا
 لٹائیا۔ آہ ویکھ لے گوہند ستان دا مَوچ، بیج سولاں والی ہنڈھائیا۔ پر یاد رکھیں میرے بنا تیری کسے نہیں کرنی کھوج، تیتوں ویکھن والا لوک مات نظر
 کوئے نہ آئیا۔ میں تیرا شبد گرو دواں دا سانجھا ہووے گا چون، چوہی پریم اکورنگ لینا رنگائیا۔ میں وشنوں دے سرتوں اوہلا لہ کے بوجھ، لوک مات
 جن بھگتاں دیاں وڈیائیا۔ میرا آؤنا نہیں کوئی روز روز، نو سو پُرانوںے چو کڑی جگ دا گوہند دا نام نظر کوئے نہ آئیا۔ میرا بڈھی والا نہیں بودھ، اکھراں
 والی نہ کوئے پڑھائیا۔ جگیا سوآں والا نہیں کوئی جوگ، جگتی جگت نہ کوئے رکھائیا۔ سنساریاں والا نہیں کوئی بھوگ، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ تیتوں
 میری میٹوں تیری دواں نوں اکو جھی اوٹ، ایسے کر کے میں اپنی اوٹ سکھاں اُتے رکھائیا۔ چار جگ دے آلیوں ڈگے بوٹ، دیناں مذہباں وچوں پھڑ
 کے باہر کڈھائیا۔ بونجا لکھاریاں دی کویاں دی پنجاں دی دھارلاوے چوٹ، چوٹی جڑ دا لیکھا دے مکائیا۔ گڑھی چمکوڑ دی تھاں جن بھگتو ایہہ دھرم دا
 اُسنا کوٹ، جتھے ادھرمی رہن کوئے نہ پائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ورن برن کھتری براہمن شودر ویش ذات اذاتی ایہتے سارے چنگے چوگ، نو کھنڈ
 پر تھی ست دیپ اکو گرہ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ تلواراں کہن جن بھگتو
 اسیں سنگر گوہند دی دھار، دھرم دی رکھیا دیئے سمجھائیا۔ ساڈے پیار وچ جھو بے اوہ چار، چوتھا جگ کلجک جنہاں دی دے گواہیا۔ اوہ بھکھے بھکھیاں
 دی بھکھ گئے نوار، دُکھیاں دا دُکھ اپنی جھولی پائیا۔ اوہناں دی یاد وچ ایہہ ہووگی چار دیوار، چار کُٹ و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بیج دا سنگ آپ نبھائیا۔ وشنوں کہے میریاں مٹتاں، پُرکھ اکالے من۔ تیرے وچ توفیقیاں ہمتاں، صاحب سوامی میرا بیڑا
 بٹھ، میں ویکھاں چارے سمتاں، بہڑی کسے ہتھ نہیں آؤنا ان۔ پھرنی دروہی وچ بندکاں، جن بھگتاں تیتوں کہنا دھن دھن، میں تیرے چرن کولاں
 وچ چمٹاں، میرا سندیسہ سُننا پنا کن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے رہیا ہتھ بٹھ۔ وشنوں کہے میری نمونمو
 نمستے، ڈنڈاوت بندنا سجھیاں توں باہر سپس جھکائیا۔ میں جگ چو کڑی تیرے ویکھے رستے، جو زرگن سرگن دتے دکھائیا۔ میں نام کلے تگے ستے، جو

اوتار پیغمبروں خُماریاں نال جنایا۔ میں سبج تریتا دوا پروکھے نسدے، بھجے واہو داہیا۔ گرنٹھ شاستر پُران مارگ ویکھے دسدے، اکھرا اکھراں نال سمجھایا۔ سوری بہادر یودھے تنگے رنگے نال رت دے، رتی رت جگت ہتھ کسے نہ آیا۔ میں جگیا سو بھرے ویکھے وچاراں من مت دے، سنگر شبد مت نظر کسے نہ آیا۔ ایہہ بھو انوکھا پُرکھ اکالے دس دے، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ کی تیرے کھیل ہونے گھٹ گھٹ دے، گھٹ نواسی دینا سمجھایا۔ اٹھ ویکھ اوتار پیغمبر سچھنڈ دوا ریوں سارے تگدے، بن نیناں نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما یا۔ وشنوں کہے تیرا پُرکھ اکالے دکھرا قانون، قاعدہ سمجھ کوئے نہ آیا۔ تیرا سب توں نرالا مضمون، اکھراں وچ نہ کوئے پڑھایا۔ تیرا جگت جہان توں نرالا جنوں، جلوہ گر کی تیری بے پرواہیا۔ میں تیرا داس سیوک ممنوں، چاکر ہو کے سپس نوایا۔ سچ دس کیوں پورن سنگھ دے سچے گٹ دا کڈھنا خون، اٹاں نال چھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم دینا سمجھایا۔ پُرکھ اکال کہا سن وشنوں سیوادر، تیری سیوامات وڈیایا۔ توں لکھ چوراسی دین آہا، گھر گھر رزق پہنچایا۔ پورن جوت پورن میری دھار، پورن پورن وچ سما یا۔ جس دے پیار وچ ستکار وچ کلج کوڑا دینا نور، کلکاتی دینے کھپایا۔ سبج داس ت دھرم چلا وواہا، اپنا راہ سمجھایا۔ ایس خون بدلے جن بھگتاں پھرنی پئے نہ کدے یدھ وچ تلوار، کھنڈے کھڑگ نہ کوئے اٹھایا۔ کھاندیاں پیندیاں خوشیاں وچ دو جہاناں کر جائے پار، لکھ چوراسی گہرا دئے کٹایا۔ جو اک وار بھوجن چھک کے جایا کریگا وچوں ایس چار دیوار، اُس دا جنم مرن دا لیکھا رہے نہ رایا۔ کال مہاکال رائے دھرم چترکت لاڑی موت سارے رہنگے ایس چار دیوار توں باہر، چھبی پوہ نوں لیکھا سارا دئے سمجھایا۔ ایہہ کھیل دھر داتے کرے دین دیال، پنا پُرکھ اکال توں دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ خون کہے میدوں چھیتی لو کڈھ، اٹاں چاراں نال چھہایا۔ میرا نشانہ سوا سوا فٹ تھلے دینا گڈ، گاڈ نوں سندیہ دینا چائیں چانیا۔ میرا پریم والا لڈاونا لڈ، خوشیاں ڈھولے گایا۔ جس کارن تہانوں بھگتو لیا سد، بھگت دوارے وچی ودھایا۔ اگی پوہ دی یاد رہیگی وچ جگ، سمت شہنشاہی نو نال وڈیایا۔ بے شک ایہہ پورن سنگھ دے سریر دا ٹھوٹھا جانا بھج، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔

ایتھے سدا دھرم دا وجد رہے گا نڈ، انادی کال توں آدی ریتی چلی آئی۔ بھگت بھگوان دی کدے ختم نہیں ہندی ید، جگ جگ دوویں مل کے اپنی خوشی بنائی۔ سو وقت سہنجن سہاوا سب دا ہو یا اچ، لوک مات ملے وڈیائی۔ لکھاریو مُودھے ہو کے ساریاں دی کٹلتا قلم دی نوک نال دیو دے، حصہ اپنا نال پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر۔ نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت شرع دی میٹ کے حد، مائس مانو مانگھ اکو ذاتی آتم دھار اکو رنگ رنگائی۔

* ۲۱ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال اندر سنگھ دے نوٹ *

۱۶۹۵ وشنوں کہے اگی پوہ نوں میری منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے صاحب سورے سرنگ، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ میں خوشیاں وچ ویکھن آیا تیرا رنگ، رنگ رنگیلے دھر دے ماہیا۔ تیرے پریم پیار دا وہن ویکھاں گنگ، گوہند تیرا کھیل نظری آئی۔ بے توں کھانا کھانا اک اک ڈنگ، میری تیرے اگے ڈہائی۔ میری آشا پوری پھیر ہووے بے تیرے لکھاری اٹھ کے لکھن بنا ٹنگ، دوویں ٹنگاں زمین اُتے نہ کوئے چھہائی۔ نہیں تے اگے توں لکھت کر دے بند، در تیرے واسطہ پائی۔ وشنوں کہے لکھاریو چھیتی لکھیو چھند، قلم قلم نال پھرائیا۔ وشنوں کہے پر بھو تیرے بھگتاں کول انوکھا ڈھنگ، ڈھنگی سوہنے نظری آئی۔ میں خوشیاں نال انہاں نوں دساں ننگ، سنگ نظر کوئے نہ آئی۔ جھٹ نارد بچ گیا خالی وکھاؤندا اپنا سر دا گنج، سوہنا رہیا چکائی۔ جن بھگتو کریو موں نہ رنج، رنجش وچ کدے نہ آئی۔ پچھلا لیکھا بچھے گیا لنگھ، اگے رہن کوئے نہ پائی۔ تیس پریم وچ سنگر دی چڑھ جاؤ اُتے کڈ، اپنا ڈیرہ لائی۔ نالے ہلونا دیوو کہو صاحب بخشند، تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ شکر کہے پر بھو بے تیرا وکھرا ہونا وہار، در تیرے سپس نو آئی۔ منگاں منگ بن بھگھار، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ توں دیونہار داتار، داتا دانی

دُھر در گاہیا۔ تیرے لکھاری کھ وچ قلم لیں ڈار، دوویں ہتھ سس اُتے ٹکایا۔ ہن لکھو نال پیار، لائن سدھی لینی بنایا۔ میں شکر نوں واجاں لواں
 مار، سبج نال لواں بلایا۔ برہے آجا میرے یار، یارانہ تیرا دیکھ دکھایا۔ کھیل تک سچی سرکار، کی کرتا کار کمایا۔ میرے خالی کرے بھنڈار، بھنڈاری ہو
 کے دیاں دُہانیا۔ میرا انتھکرن کرے پکار، کوک کوک سنایا۔ برہما اشارہ دیوے نال ادھار، بن سینت رہیا جنایا۔ پیار نال سد لے تینی اوتار، پیغمبراں
 نال ملایا۔ گرو آں بول جیکار، سدیسہ دینا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمایا۔ وشنوں کہے
 پر بھو جے اک ڈنگ کھانی روٹی، میری پریم نال دُہانیا۔ تیرے لکھاری سدھے ہو جان بھار چوٹی، دوویں پیر اسمان ول رکھایا۔ اپنے ہتھ وچ پھڑ لے
 ست رنگ دی سوٹی، پٹھے سدھے دیکھ دکھایا۔ نالے نگاہ مار لے زرگن جوتی، جوتی جاتے دھیان لگایا۔ میری خواہش رہے نہ سوتی، ستیاں لینا جگایا۔
 تیرا کھیل لوک پر لوکی، دو جہان دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ وشنوں کہے میرے انتر
 پیندیاں گھیرا، گھنسن گھیری وچ دُہانیا۔ میرے صاحب کر دے مہرا، مہربان دیا کمایا۔ تیرا وقت سہنجانا نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ تیرا کھیل
 سنجھ سویرا، دوس رین وڈیا یا۔ چوتھے جگ دا دیکھن آئیوں گہرا، اپنا پھیرا پانیا۔ میرا پار لگا دے بیڑا، ہونا انت سہانیا۔ میں منگ منگاں ہر بھگت دوار
 ساچے کھیڑا، در کھڑ کے سس نوا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ وشنوں کہے پر بھو کیوں میریاں
 بدلیں بیتیاں، مہربان ہونا سہانیا۔ جگ چوکڑی کیتے بیتیاں، اپنا پندھ مکایا۔ کھیلاں بہہ بدھ کیتیاں، زرگن سرگن لے انگڑایا۔ کھیل تلے ہست
 کیتیاں، رنگ رنگیا چائیں چانیا۔ مہراں بخشیاں ٹھانڈیاں ستیاں، اگنی تت بھجایا۔ جگ جگ لائیناں الکیاں، اپنا حکم ورتایا۔ میری تیرے چرناں وچ
 کوٹن جگ آو بیتیاں، اپنا پندھ مکایا۔ میتوں تیرا حکم سُن کے اندرے اندر آون کچھیاں، غصہ کر نہ سکاں رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ وشنوں کہے میرا بھنڈار تیرا پیار، پریم وچ سس نوا یا۔ میں تیرا شکر گزار، گزارے وچ اپنا جھٹ
 لنگھایا۔ توں دیونہار داتار، دیاوان اگم اتھایا۔ میں جھل نہ سکاں تیری مار، حکم حکم تیرا جنایا۔ توں شاہو بھوپ سچی سرکار، شہنشاہ اک اکھوایا۔

تیرے چرن کول میری نمسکار، ڈنڈاوت بندنا وچ سیس جھکائیا۔ مہربان پاؤنی سار، مہر نظر نال ترائیا۔ میں کوک کے کراں پکار، لکھاریاں دیاں سنائیا۔ اکھاں میٹ کے خوشیاں نال لیکھا لکھنا وارو وار، وارتا پریم والی بنائیا۔ میرا صاحب صاحب نرکار، نرؤیر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وشنوں کہے میرے صاحب پڑکھ سمرتھن، ہر کرتے تیری سرنائیا۔ لکھاری مکھ چڑھدے ول رکھن، پاسا لینا بدلایا۔ اپنی اپنی کتاب لہندی دشا ہتھ وچ پھڑ کے لکھن، سمت سمت نال بدلایا۔ پڑکھ ابناشی وسے چتن، جگت ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ اندر گیان دی پوری کرے اچھن، نرا چھت ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ وشنوں کہے برہمے شو میرے ساتھیو، سجنو لو انکڑائیا۔ اک پیار دا بچن آکھیو، کہہ کہہ کے دینا سنائیا۔ جے توں آئیوں لوک ماتيو، متا اپنے نال پکائیا۔ بھگتاں دینا سگلا ساتھیو، ساجن ہونا آپ سہائیا۔ لکھاؤنی اگمی گاتھیو، گہر گمبھیر پڑھائیا۔ لیکھا بدلنا مستک ماتھیو، اصل اصل نال بدلایا۔ جن بھگتاں لیکھا رہے نہ اوتار پیغمبر گڑ چاچيو، پتا پڑکھ اکال گود ٹکائیا۔ تے مل کے اکو اکھر واچيو، وچرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سارے بن جاؤ پر بھو دے کاکيو، کل اپنی اک درسائیا۔ وشن برہما شو کہن جے توں صاحب رہوں وچ فاقيو، فاقے وچ جگت ڈھائیا۔ توں ساڈا لیکھا تک لے سوا پا آئیو، جو نہیاں ہیٹھ دبا ئیا۔ جے توں بھوگ نہ لگاویں تے بھگتاں کس طرح پورا ہووے گھاٹیو، گھٹ گھٹ دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا امرت دھارا گوہند والا باٹیو، آن باٹ دا لیکھا دینا مکائیا۔ تیرا کھیل بازی گر ناٹو، کی سوانگی اپنی کل ورتائیا۔ توں مہربان اکھنا الاکھیو، الکھ اگوچر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا سچ ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ وشنوں کہے پر بھو میرے اندر پرائیاں آشاں، آشاؤند ہو کے دیاں جنائیا۔ میریاں نو نو چار دیاں خواہشاں، خالق دیاں درڑائیا۔ توں میرا سوامی سوامی اک ابناشا، کرتا دھر در گاہیا۔ تیرا ہر گھٹ اندر واسا، گرہ گرہ رہیا سمائیا۔ تیرا نور جوت پرکاشا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ ویکھن آئیوں جگت تماشا، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ منڈل منڈل تیری راسا، دو جہان خوشی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جھٹ نارد آیا وشنوں کچھ گل دس رسمی، اپنا بھيو کھلا ئیا۔ سوگند کھایں کہ قسمی، سچ نال سنائیا۔ نال رلا لے اپنی کچھی،

مل کے کرو صلاحیا۔ جس دا لیکھا اتر پورب پچھم دکھنی، چارے کوٹاں ویکھ دکھانیا۔ کیوں تیری جوہ کرن لگا سکھنی، بھنڈارا بھگتاں ہتھ پھڑانیا۔ اُس بن پت کسے نہ رکھنی، انت ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ تیتوں اک گل دسنی، سچ نال سمجھانیا۔ جیہڑی گوہند کیتی بنا پچنی، بن رسنا جہوا ہلانیا۔ جس ویلے میرا ماہی اپنے گھاٹ آوے پتی، کنڈھی ڈیرہ لائیا۔ جگت جہان حد پئی، دو جہاناں پار کرائیا۔ جگت دھار کرنی سکھنی، نخن سچ سنانیا۔ چاروں گنٹ بھکھ ننگ پچنی، اپنا قدم اٹھانیا۔ سرشی اگنی وانگ مچنی، ترے گن نال جلائیا۔ کوٹاں وچوں جن بھگتاں بیچ رکھنی، ہوئے آپ سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے وشنوؤں وشو دیا مترا، سبنا دیاں سنانیا۔ تیرے بھنڈارے دا میتوں فقرہ، فکر مند ہو کے دیاں سنانیا۔ میں بولاں نال ہجرا، صدی چو دھویں سن ہجری نال ملائیا۔ میرا بنا پسنے توں پھنڈا جگرا، جاگیر دارا تیتوں دیاں سنانیا۔ کی کھیل کرے پر بھ پترا، پت پر میشور دھر در گاہیا۔ جو اپنی دھاروں نکلا، زور اگم اتھاہیا۔ کچھ اُس دے کولوں سکھ لے، سکھیا سچ سمجھانیا۔ لکھاریاں کولوں اوس دا لیکھ لکھ لے، جو لیکھے رہیا لکھانیا۔ مانگت ہو کے کچھ بھکھ لے، تیری جھولی دیوے بھرائیا۔ اپنی متی مترا آپے متھ لے، متھیا ویکھ لوکانیا۔ سر سر چرناں تے سٹ لے، بن سیس سیس جھکانیا۔ ایہہ دھر دے محکم دی چٹ لے، کالا چٹے اُتے پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے وشن جی وشو دا کر وچار، آپ اپنا بھیو چکانیا۔ در ٹھانڈے بن بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا بھریا رہے بھنڈار، اتوٹ اٹ ورتانیا۔ جن بھگتاں رہے ادھار، سر سر رزق سبایا۔ توں کر نیہار کرتا، قدرت دا مالک اک اکھوانیا۔ میرا پوتر ہوئے آہار، دینی مان وڈیانیا۔ میری بندنا نمسکار، ڈنڈاوت وچ سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے وشنوؤں سُن میری نئی جہی بات، باطن دیاں جنانیا۔ اچ اگی پوہ دی رات، سمت شہنشاہی نو رنگ رنگانیا۔ سب نوں ملے دات، دیونہار گوسانیا۔ بھگتاں بھنڈارے دی بھرے پرات، پراتن لیکھا پور کرائیا۔ توں اٹھ کے مار جھات، بن نیناں نین تکانیا۔ ہر بھگت سہیلے ساجن ساک، سوہنے سوہا پانیا۔ جنہاں دا لیکھا لوک مات، دھرنی۔ دھرت دھول و بے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھیو آپ کھلانیا۔ نارد کہے شکر

وشنوں نوں دے صلاح، برہا نال ملائیا۔ اسیں سارے بنیے گواہ، گواہ شدہ ناؤں پرگٹائیا۔ جس دا ساچا لیکھا ہونا رواں، روانگی پچھلیاں ہتھ پھڑائیا۔
 اوہدا بدلن والا سماں، سمجھ سمجھ وچوں بدلائیا۔ جس بھيو چکاونا ماٹی چٹا، چم درشتی بھيو رہے نہ رائیا۔ اکو رنگ رنگائے ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھا وچوں باہر
 کڈھائیا۔ جس لیکھے لاؤنا گوبند والا کتا، کانتا دالہنا پور کرائیا۔ اُس نوں جے لکھاری کچا پکا پکا کے کھواون اک مٹا، منسا تیری پور کرائیا۔ نالے یاد کر
 لے اوہ قول اقرار جیہڑا وعدہ پر بھ نے کیتا سی نال دھننا، دھن جٹ گیا سمجھائیا۔ جس ویلے دی دنی دا میٹن آیا حد بتا، شرع دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی نور
 چڑھا کے چٹا، چند چاندنا دواں چکائیا۔ وشنوں دا لیکھا جانا اتا، اتا داتا ہو کے کھوج کھوجائیا۔ کھیل کھیلان نال بھگت جناں، جن اپنی گنڈھ پوائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ وشنوں کہے جن بھگتو میری پوری کر یو سدھر، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میں
 تھادے پریم دی کراں قدر، قدراں والیو دیاں جنائیا۔ تھادے پیار وچ میرا لہنا جاوے بدل، بدلی تساں دینی کرائیا۔ بھگت دوارے وچ ہووے عدل،
 انصاف اکو اک سمجھائیا۔ میرا چلے نہ کوئے یتن، بیتھارتھ دیاں سنائیا۔ جیہڑا آیا تھادھی تیج رکھن، اوہ میرا پُرانا دُھر دا ماہیا۔ اچ میرا بھنڈارا کر کے
 سکھن، تھادے بھنڈارے رہیا بھرائیا۔ تسیں اُس دی یاد وچ مٹا بچن، سچ دیاں سنائیا۔ اوہدی آد دی آد رچن، جگ جگ کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوائیا۔ نارد کہے پر بھو میں تیری سرن پردا، سچ تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا لہندیو ہونا
 چڑھدا، چڑھدی کلا ویکھ وکھائیا۔ ایہہ لیکھا چمکور گڑھی گڑھ دا، پور دتا کرائیا۔ میں تیرے چرن کول پھڑدا، توں مالک دُھر دا ماہیا۔ جس بھوگ لگایا
 گھر گھر دا، جن بھگتاں دتی وڈیائیا۔ آپ گنڈا کھا کے شکر کردا، خوشیاں ویکھ وکھائیا۔ میں نہانا تیرا بردا، در تیرے سیس جھکائیا۔ توں مالک لکھ چوراسی
 گھر دا، گرہ گرہ ہوئیں سہائیا۔ میں بھگھا پیاسا تیرے ور دا، ور دینا چائیں چائیا۔ تیرا روپ نرائن نردا، نہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ نارد کہے وشنوں توں وی کر پکار، وشن برہا شو نال ملائیا۔ پر بھو کرپا کر اپار، اپر پر تیری
 بے پرواہیا۔ تیرا بھوگ لگے بھگتاں دے دربار، بھگون ہونا آپ سہائیا۔ خالی بھر بھنڈار، اتوٹ اتوٹ ورتائیا۔ لکھاری تیرا پرسادا کرن تیار، خوشی

خوشیاں نال بنائیا۔ اچ دی رات بہنتیاں گرسکھاں نوں گھر گھر درشن آئیں دکھال، جانا چائیں چائیا۔ تیرا دھرتی اُتے بستر ہووے سکھال، سوہنا رنگ رنگائیا۔ میرے دیناں دے دیال، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ میرا اکو اک سوال، سوالی ہو کے منگ منگائیا۔ لکھاریو تئیں لکھ کے دسو ایس سال کس کس دا ہونا کال، کی اپنی کل ورتائیا۔ نارد کہے بھکتو سارے آکھو پر بھوٹوں آپے کریں سنبھال، ایہہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اگی پوہ دوس سہنجنا سچ پریتی سب دی نبھے نال، وچھوڑے وچ وچھڑ کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وشنوں دیوے وشو دا آپے دان، داتا دانی دیا کمائیا۔

* ۲۲ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ہر سنگت نوت رات نوں *

ستگر شبد کہے میں آد جگادی اک، اک اکلا کھیل کھلائیا۔ جگ جگ نرگن سرگن دھار آواں دکھ، جگت اپنا روپ بدلایا۔ سنتاں بھگتاں صوفی فقیراں مٹاواں ترکھ، ترے گن اتینا ہو کے دیا کمائیا۔ گرمکھاں گرسکھاں پاواں بھکھ، چوتھے در دی دست آپ ورتائیا۔ پنچم دھار پیار بنا کے سکھ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جگت شاستراں توں باہر میرا اکھرنش، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ میں سب دی پری کراں اچھ، اچھت نر ویکھاں چائیں چائیا۔ میرا دھرم دی دھار نال حص، حصہ دو جہان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ ستگر شبد کہے میں آد جگادی اکو، ایکا ایک وڈیائیا۔ میری سکھیا ساچی سکھو، سکھ گرو جگت دھیان لگائیا۔ میرا دھر فرمانا لکھو، لیکھ لیکھنی نال وڈیائیا۔ میرے اتوں سب کچھ وارو وٹھو، قربان اپنا آپ کرائیا۔ پُرکھ اکالا اکو دساں پتو، پت پر میثور دیاں سمجھائیا۔ جو ساچا کرے ہتو، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ اوہ لیکھا جانے اپنی تھتو، جگت وار ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ مہربان پریتم متو، متر پیارا دھر در گاہیا۔ اُس دی یاد رکھنی چتو، چیتن ہو کے دھیان لگائیا۔ سچ محبت کرے ہتو، ہتکاری ایکا ایک اگم اتھایا۔ جو ویس وٹائے نت نوتو، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ

دا تھم اک سناٹیا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی ایکا، اینکار دتی وڈیاٹیا۔ میری سارے رکھدے ٹیکا، ٹکے مستکاں والے میری خاک رماٹیا۔ میں دیکھن
 وچ جگت نیتز نکا، وڈے توں وڈا اگم اتھاہیا۔ میں بنیا نہیں کسے بوند رتا، رکت ونڈ نہ کوئے ونڈاٹیا۔ میں جنمیاں نہیں وار تھتا، گھڑی پل دیکھن کوئے
 نہ پائیا۔ میرا آد آد اکو پتا، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ جس نے اک نشانہ متھا، متھیا کر جگت لوکائیا۔ میری جگ جگ پوری کردا اچھا، نرا چھت اپنی
 کھیل کھلایا۔ ست سچ دی پا کے بھچھا، خالی بھنڈارے دے بھرائیا۔ نت نوت کرے رچھا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ میں وساں اُس دے وچا، اپنا آپ
 مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی واحد، واہ واہ میری وجدی رہے
 ودھائیا۔ میرا جگ چوکڑی ست سچ دا عہد، عہد نامے اوتار پیغمبر اں گرواں ہتھ پھرائیا۔ میں زرن ہو کے وساں سدا علیحد، جگ نیتز نظر کسے نہ آٹیا۔
 میرا کھیل لیکھے وچ آوے کدے نہ شاید، ڈھر دا تھم ست سچ ورتائیا۔ میرا اکھراں نال اکھراں کیتا معاہد، معاہدہ اکو نال جنائیا۔ میرا لہنا دینا جگ
 چوکڑی سدا جائز، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ کلج وچ سنجگ کراں رانج، راجنیتک آد انت اکھوائیا۔ میرا کھیل تھم دا محض، دوسر اور نہ کوئے
 شنوائیا۔ میں کسے دا ہو یا نہیں کدے متھاج، جھولی آگے کسے نہ ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، سر میرے ہتھ
 رکھائیا۔ سنگر کہے میں ایکا روپ اینکار دا، اکل کل میری بے پرواہیا۔ جگ جگ جن بھگت سہیلے تاردا، پھڑ باہوں پار لنگھائیا۔ جنم کرم دے روگ
 نواردا، دکھاں درداں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے سنتاں واجاں ماردا، ستیاں لواں جگائیا۔ میرا کھیل سچی سرکار دا، جس نوں سکے نہ کوئے بدلایا۔ میں بھيو
 کھولاں اُس داتار دا، جو داتا اگم اتھاہیا۔ میں سب دیاں کرنیاں وچاردا، دیکھاں چائیں چائیا۔ میں تن وجود شنکاردا، کوجھیاں کملیاں دیاں وڈیائیا۔ میں
 کھیل کھلاواں پیغمبر گر اوتار دا، اوتری اپنا آپ سمجھائیا۔ کلج انتم لیکھا دیکھاں سنسار دا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملاٹیا۔ میں جگ جنم دے
 وچھڑے ہر جن ساچے تاردا، تارنہار اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں جنم مرن سواردا، مرن جنم اپنے نال بناٹیا۔ پورب لیکھے سرب وچاردا، اگلے لیکھے اپنے
 رنگ رنگائیا۔ ہر سنت سہیلے جگت جنجال وچوں نکالدا، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ میں پیاسا شاہ کنگال دا، سب اکو گھر وساٹیا۔ جن بھگتاں جگ جگ سرت

سمبھالدا، سمبل بہہ کے ہواں سہایا۔ بانی پوہ پھل سٹکے نہ کدے بھگتی ڈال دا، پت ٹہنی آپ لہرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم وچوں جنم پھیر سواردا، جنم جنم نال بدلایا۔

* ۲۳ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے دربار نواسیاں دلپ سنگھ رتن سنگھ
پریتم سنگھ جرنیل سنگھ سلکھن سنگھ جاگیر سنگھ دے نوت *

پُرکھ اکال سدا نہکیوا، نرگن نرور نرکار بے پرواہیا۔ آد جگادی بودھ اگادھی دیوی دیوا، دیوت سر وشن برہما شو جس نوں سپس نوایا۔ آد انت سری بھگونت دُھر داکنت الکھ ابھیوا، اگم اتھاہ وڈ وڈیایا۔ نت نوت کر کر ہت جن بھگتاں امرت رس دیوے میوہ، نام ندھانا سری بھگوانا، جھولی پانیا۔ پاربرہم پت پریشور در ٹھانڈے لیکھے لاوے سیوا، کیتی گھال اپنے چرناں وچ ٹکایا۔ جس دی صفت کر سکے نہ کوئے جہوا، رسنا کہن کچھ نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد سدا سکھدائی، دیوے مان وڈیایا۔ جو جگ جگ نرگن سرگن کھیل رہیا کھلائی، خالق خلق رنگ دکھایا۔ جن بھگت سہیلے اٹھائے پھڑ پھڑ باہیں، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ بھيو اجدھا کھولے پردہ انتر دے اٹھائی، نج نیتز لوچن نین کرے رُشٹایا۔ لیکھا جانے دُھر گوسائیں، گہر گسپیر بے پرواہیا۔ ویکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجایا۔ جو بھگت سہیلے در ٹھانڈے کردے واہی، واہن چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ میل ملاوا کر کے بھیناں بھائی، چرن پریتی اکو اک اک رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ رنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے ست ست ست مہربانی، مہربان دیا کمایا۔ جن بھگتاں ویکھنہارا جگت جوانی، نو جو بن دھیان لگایا۔ جو ساچی سیوا دی کرن قربانی، کر بلے توں پرے ملے وڈیایا۔ دھرم دھار رہے نشانی، نشانہ جگت جہان جھلایا۔ در آیاں کرے پروانی، پر م پُرکھ ہوئے سہایا۔ دیونہارا دُھر دادانی، وست اگم اتھاہ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا ویکھ دکھایا۔ سنگر شبد

کہے ایہہ کھیل اگے ہر دے، ہر ہر دا ویکھ دکھائیا۔ جو بھگت سہیلے بھگت دوار سیوا کردے، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھے چکائے دھرم رائے دے ڈر دے، چوڑاسی پھاسی رہے نہ رائیا۔ ساچی منزل جان چڑھدے، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا جان پڑھدے، پرا پسنتی مدھم بیکھری دا پنڈھ مکائیا۔ مالک ہوون سچھنڈ دوارے ساچے گھر دے، گرہ ہلے مان وڈیائیا۔ جتھے نہ جنمے نہ مردے، جوت جوت وچ ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ سنگر شبد کہے جو بھگت دوارے گھالے گھال، گھولی اپنا آپ گھمائیا۔ تس توں ویکھنہارا دین دیال، دیاندھ ڈھدر گاہیا۔ جو بخشنہارا نام سچا دھن مال، خزینا اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ ہر جن گرگھ سنت سہیلے بنا لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ زرگن سرگن بن دلال، میلا میلے سچ سبھائیا۔ سمبل بہہ کے کرے سنبھال، گھر ساچے ہوئے سہائیا۔ لیکھا جانے بردھ بال جوان، ناری نرا کو رنگ رنگائیا۔ پچھنہارا مریداں حال، مرشد ام اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے جن بھگت سہیلا پھلدا، جگ جگ پر بھ دی سیو کمائیا۔ اُس دا دیک جوتی جوت ہو کے بلدا، جگت جہان کرے رُشنائیا۔ مان ویکھے اپنے گرہ اٹل دا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ لوک مات جھٹرا چکے جل تھل دا، مہیئل اپنا پنڈھ مکائیا۔ اوہ لہنا لیکھ لائے اپنی اک گل دا، جس رسنا نال توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیالا تس لیکھا مکائے کجگ کل دا، کلکاتی نظر کوئے نہ آئیا۔ وسیرا بخشے چرن پریتی نہچل دھام اٹل دا، سچھنڈ ساچا اک سہائیا۔ جن بھگت سہیلے اپنے پیار وچ سچھنڈ دواریوں گھلدا، پھیر سچھنڈ وچ ملائیا۔ ایہہ فیصلہ آد جگاد اٹل دا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر اپنا آسن ملدا، مل موتر دا لیکھا دئے مکائیا۔

* ۲۴ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

آسماں کہے میں تیرا پیارا فلک، نورے نورا تیری بے پرواہیا۔ توں مالک پرتپالک والی خلق، خالق اگم اتھاہیا۔ تیرا بھینونہ آیا پلک، کی اپنی کھیل کھلایا۔ میرے مہربانا تیری انوکھی ویکھی جھلک، جھلے سب نوں رہیا بنایا۔ نظراں توں باہر تیری ڈلک، ڈاواں ڈول کیتی لوکایا۔ توں حکمران حاکم ملک، تیری بے پرواہیا۔ میں کوک پکاراں مار کے کلک، کلکی دیاں سنایا۔ چاروں گنت شرع دی ویکھ علت، شریعت کی رنگ دکھایا۔ تیرے پیار دی رہی کوئی نہ خلعت، خلیفے روون مارن دکھایا۔ دھرم دی دھار گئی ہمت، حوصلہ سچ نہ کوئے بندھایا۔ دروہی پھر گئی چارے سمت، چاروں گنت رہی گرا لایا۔ دھرتی اُتے تیرے نندک، جگت رسنا سوہلے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے آس رکھایا۔ آسماں کہے میں تیرا روپ اپار، سمجھ کچھ نہ آیا۔ تیرا کھیل نراکار، ساکار سمجھ کچھ نہ پانیا۔ تیرا منڈل منڈپ گھر بار، گرہ گرہ وے دکھایا۔ تیرا روپ سورہ چند ستار، سطح بندی سو بھاپانیا۔ تیرا کھیل کھیلن توں باہر، بہر حال سمجھ کچھ نہ آیا۔ میں جگ چوکڑی سیوادر، سیوک ہو کے سیو کمانیا۔ تیرے حکم دا اک ادھار، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ میں جگ جگ کھیل دیکھے پیغمبر گر اوتار، دھرتی دھرت دھول دھول اکھ اٹھایا۔ سارے کردے گئے پکار، کوک کوک سنایا۔ سندیسے دیندے گئے وارو وار، رسنا جہوا سوہلے گایا۔ کل کلکی آوے اوتار، امام امانور الاہیا۔ جو سب دا ہووے سانجھیا، متر پیارا بے پرواہیا۔ دھرتی دھرت دھول پاوے سار، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ آسماں کہے میں جاواں بلہار، بل بل اپنا آپ کرایا۔ دھن بھاگ تیرا درشن ہوئے دیدار، بن نیناں نین دکھایا۔ تیرا روپ رنگ ریکھ جگت ویکھن توں باہر، جوتی جاتے تیری وڈ وڈیایا۔ میں اوتوں نو نو کراں نمسکار، جھک جھک سپس نوایا۔ خادم ہو کے ہوواں خدمتگار، خود خدا تیری سیو کمانیا۔ میرے محبوب تیرا مُجت والا دے دربار، درے دربار سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دھرم دینی وڈیایا۔ آسماں کہے میں توں کہندے امبر، ست سچ جنایا۔ میرا سب توں نرالا مندر، چھپر چھن نہ کوئے چھہایا۔ میرا نو کھنڈ پر تھمی اندر، ست دیپ سنگ بنایا۔ سمند ساگر میری کندر، جوہاں جنگل ٹلے سو بھاپانیا۔ میں دیکھاں اک اندن، اندا کو نظری آیا۔ تیرا

پیار دے برہمنڈن، برہمانڈ سو بھا پائیا۔ دھن بھاگ جے بھگتاں درد آئیوں ونڈن، بے دردی اپنا درد بنائیا۔ پچھلی کرنی کر کے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ میں دیکھنا چاہندا تیرا کھیل سورے سر بنگن، چاروں گنٹ دھیان رکھائیا۔ کس بدھ چمکے چند پرچنڈن، نوست روپ بدلایا۔ پھرے دہائی وچ ورنہنڈن، ور نظر کوئے نہ آئیا۔ آسماں کہے میں اکو بھچھیا لگا منگن، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ زمیں توں اُتے میرے تھلے کھجگ کرم دی ہووے رنگن، کوڑ گڑیا رنال رلائی۔ پون پانی سارے حصہ ونڈن، بچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں دین دیال سدا بخشن، بخشش کرنی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چرن دھوڑی لاواں مستک چنڈن، سورہ چند ستار سارے سیس نوائیا۔

* ۲۵ پوہ شہنشاہی سمت نو بٹالا شہر ضلع گرداس پُر اجیت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سو پُرکھ نرنجن میرے ایک، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیری ٹیک، ایکنکار نو نو لاگاں پائیا۔ آد نرنجن سچ نریش، ابناشی کرتا دُھر درگاہیا۔ سری بھگوان رہے ہمیش، پاربرہم اپنا کھیل کھلائی۔ سنگر شبد تیرا سندیس، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ سچکھنڈ دوارا ایکنکارا تیرا سہنجنا دیس، درگاہ ساچی مقامے حق سو بھا پائیا۔ اک اکلّا وسنہارا نرنریش، نرائن نراگم اتھایا۔ میں درتے ہوواں پیش، پیشین گویاں اپنے کول اٹھایا۔ میرا لہنا دینا جگ چو کڑی ویکھ، سنگج تریتا دواپر کھجگ دھیان لگائیا۔ میں تینی اوتاراں نکلیا تیرا بھیس، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد روپ بدلایا۔ کھیل کھیلیا نانک گو بند دس دسمیش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ لایا۔ آتم پر ماتم پاربرہم برہم نکلیا تیرا ہیبت، نرگن نرگن سرگن سرگن وجدی رہی ودھایا۔ میرے سوامی انترجامی گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی تیرا درشن کردی رہی نیتن نیت، بن نیتز لوچن نیناں نین اٹھایا۔ پاربرہم پت پر میثور تیری رت سہنجنی مولدی رہی چیت، چیتن ہو کے دیاں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ دھرنی کہے میرے

دھرم دھار دے داتے، سو پُرکھ زرنجن تیری سرناہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن پت ماتے، ایکنکار چرن کول اوٹ تکاہیا۔ آد زرنجن نُو پرکاشے، جوتی جاتے ڈگمگاہیا۔ سری بھگوان سب کچھ تیرے ہاتھے، ابناشی کرتے تُوڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ پاربرہم تیرے الکھ اگم اتھاہ ویکھے تماشے، اگوچر کہن کچھ نہ پانیا۔ سنجگ تریتا دواپر جگ میرے اُتے ونا سے، اپنا پنڈھ مُکاہیا۔ کلجگ انت چاروں گنٹ اپنا بھيو دسین خُلاصے، پردہ پردیاں وچوں اُٹھانیا۔ نو سست دھرنی دھرت دھول دھول کہے میرے اُتے ویکھ اپنی راسے، بن منڈل منڈپ دھیان لگاہیا۔ چار گنٹ اندھیری راتے، ساچا چند نہ کوئے چکھانیا۔ کوڑ گڑیار دسن ناتے، دھرم دامیل نہ کوئے ملاہیا۔ تیرا بھيو جانے کوئے نہ باطن باتے، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ تُوں صاحب سوامی میرا کملا پاتے، پت پریشور اک اھوانیا۔ تیرے چرن کول بن ہتھاں جوڑے ہاتھے، سپس جگدیش جھکایا۔ تُوں سرب کلا سمراتھے، وڈ داتا اک اھوانیا۔ میں نہانی انا تھہ انا تھے، دین ہو کے نو نو لاگاں پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر صاحب تیری سرناہیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگوان تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی میرے اُتے کوٹن کوٹ جھلے نشان، انت نشانہ نظر کوئے نہ آہیا۔ ست دیپ نو کھنڈ میرے حصے مانس مانو مانگھ پان، چاروں گنٹ ونڈ ونڈانیا۔ ٹکڑے ٹکڑے کیتا میتوں تیرے جگت جہان، بالشتاں ہتھاں وچ منانیا۔ سائک ست لے نہ کوئے نشان، چاروں گنٹ ویکھ دکھانیا۔ میرے اُتے سندیسہ بل دوارے باؤن دے کے گیا بنا گیان، بنا اکھراں اکھر سمجھانیا۔ میں نیتز لوچن نین لگی راہ تکان، چاروں گنٹ ویکھ دکھانیا۔ کون وقت سہنجنا ہووے تیرا ز میں کہے مٹی خاک اُتے آن، خاکی خاک رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکھانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں چکرورتیاں ویکھے پرتاپ، چھتر دھاریاں دھیان لگانیا۔ جگ چوکڑی ویکھئے پُن پاپ، دھرم ادھرماں ویکھ دکھانیا۔ رسنا جہوا جپدے ویکھے جاپ، صفتاں والے ڈھولے گانیا۔ راج راجان شاہ سلطان بناؤندے گئے وڈ پرتاپ، آپ اپنی بنت بنانیا۔ تیرا کھیل سوامی تیرے ہاتھے، دوسر سمجھ کوئے نہ آہیا۔ تُوں سرب کلا سمراتھے، وڈ داتا بے پرواہیا۔ میں سرن سرنائی جاواں ڈھٹھ، مستک دھوڑی خاک رمانیا۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی رہیا سمجھانیا۔ دو جہاناں رہیا نٹھ، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں پنڈھ مکانیا۔ تیرا کھیل اکتھنا اکھ، اگوچر کہن کچھ نہ

پائیا۔ جن بھگتاں لوک مات تیج لئے رکھ، رکھنہار اک اھوائیا۔ راتی نئیاں دے جاگدیاں نچ نیتز لوچن درشن دیوے اپنی اکھ، لوئن اپنا آپ گھلایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ہو پرتکھ، پاربرہم اپنا پردہ لاپیا۔ تیرا حکم سندیہ سدا سدا ست، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے میرے اے کوئن کوٹ انگنت گرہ، گھر گھر ویکھ وکھایا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا ہر گھٹ ہے، ہر ہر دے سو بھاپایا۔ میری بیننتی تیرا لہنا دینا باہر ترے گن مایا ترے، ترے بھون دھنی تیری وڈ وڈیایا۔ دھام سہنجنا پُرکھ زرنجنا جوتی جاتے جس سنگھاسن ہے، بہشت سورگ سارے سپس نوایا۔ سو صاحب سنگر شبدی دھار دھر دی دات دے، دیونہار تیری وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرا وقت سہنجنا ہو یا اج، خوشیاں ڈھولے گایا۔ گھر دپیک پرکاش بن تیل باقی گیا جگ، جوتی جاتا نظری آیا۔ بن کمیاں کعبیاں نور نورانے تیرا حج، حضرت حضور تیرا نور ویکھ وکھایا۔ ست ست دے مالک سر رکھنا اپنا ہتھ، سمرتھ اپنی دیا کمایا۔ جن بھگتاں دھرم دھار چلدا رہے رتھ، رتھ رتھو ہی ہو کے ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے میں در ٹھانڈے دی منگتی، توں پر بھ دیونہار داتار۔ بھاگ لگاؤنا ہر جن ساچے سنگتی، سنگر پُرکھ ہو کرپال۔ ترسنا رہے نہ بھکھ ننگ دی، لیکھا مکاؤنا شاہ کنگال۔ وڈیائی دینی اپنے رنگ دی، انگیکار کریں پرتپال۔ خوشی سہنجنی ہووے انند دی، انند انند وچوں دینا وکھال۔ میری آشا تیری دین دیاں بخشند دی، مہر نظر دینی آپ دیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھیاں لیکھے پاؤنی گھال۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال شام نوں لنگر دی چار دیواری دے اندر لنگھن سمیں * *

چھبھی پوہ کہے میرا وقت سہنجننا سمت شہنشاہی نو، نو نو چار دھیان لگائیا۔ میں جگ چوکڑی لوک مات آیا بھوں، سنجگ تریتا دواپر کلج اپنا پندھ مکائیا۔ میرا انت اخیر اوتار پیغمبروں گروآں نال گوں، لوڑ سب نوں دیاں جنائیا۔ جیہڑی سرشی درشی اندر گئی سوں، ستیاں سکے نہ کوئے جگائیا۔ پر مات دھار سب نوں بھلیا پتا ماؤں، پُرکھ اکال نظر کسے نہ آئیا۔ میں تلے ساڈھے تن ہتھ ہتھ گراؤں، گرہ گرہ مندر پھول پھولائیا۔ ست سچ دا ملیا کسے نہ ناؤں، نر نرکار نظر کسے نہ آئیا۔ میں تلے تھل اسگاہو، مہیئل کھوج کھوجا ئیا۔ ہر دیوں کسے نہ نکلے واہو واہو، واہ بے پرواہ بھیو کوئے نہ پائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں ہلوانے دتے وشن برہے شو اٹھ جاؤ، اپنی لو انگڑائیا۔ ویکھو نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلج کوڑی کریا لائے داؤ، چاروں کٹ اپنا کھیل کھلایا۔ سچ نال سنایا سنتو بھگتو صوفی فقیر و اٹھو دھرم دھار بھراؤ، بن بھنیا بھیناں نین اٹھائیا۔ نرگن دھار سارے لوک مات وچ آؤ، اپنا پندھ مکائیا۔ دین مذہب اندر نگاہ پاؤ، بن لوچن نین اکھ کھلایا۔ کتے نہ ملے ٹھنڈی چھاؤں، ست سچ نہ کوئے ورتائیا۔ سچ دے چلے کوئے نہ بھاؤ، بھے وچ نہ کوئے سمائیا۔ سب نے آشار کھی جگت و اشا پیو کھاؤ، ترسنا کوڑ نہ کوئے مٹائیا۔ کیوں کرم کانڈ دی پئی اداؤ، عدالت حق نہ کوئے کمائیا۔ اپنا اپنا لیکھا انگریاں والا سرب دکھاؤ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ ترے گن دھار نال ملاؤ، پنجاں تتاں سنگ بنائیا۔ جگت سنگھاسن سکھ آسن اک وچھاؤ، وشیاں توں باہر ڈیرہ لائیا۔ کیوں دین دُنیا بھلی راہوں، رہبر رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میرے نیز نیناں ویکھ وکھاؤ، اکھ اکھ نال ملایا۔ چھبھی پوہ کہے میں دساں بھیو اگم اتھاہو، کی کرتا کار کمائیا۔ اگے اپنا حکم نہ کوئے چلاؤ، سیس جگدیش دینا جھکائیا۔ اپنے اپنے پٹے دیناں مذہباں والے سارے وکھاؤ، بن قلم شاہی کاغذ لیکھ پرگٹائیا۔ ہر لیکھا منگے جو کرے حق نیاؤں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ کھلایا۔ سمت نو کہے میرا دوس دھاڑا جگت جہان پوہ چھبھی، چھبھر پر بھ دا پیار ویکھ وکھائیا۔ میں تک کے نور ربی، ربے عالمین ویکھ وکھائیا۔ میں اندروں ہویا لہی، لالچ وچ جنائیا۔ جے تیری جوت میرے نرکار میرے دوس جگی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میں سیس نو اواں ہتھ بدھی، بندنا تیرے چرن کول ٹکائیا۔ ست دھرم چلا دے

گدّی، گداگر ویکھ وکھائیا۔ دھاہاں مارے حضرت دی نوح ندی، بن نیناں نیر وہائیا۔ تیرا لیکھا کدی کدی، قدیم دے مالک دینی وڈیائیا۔ کلجک سیس اٹھائی پھردا ڈگی، پاپاں پنڈ اٹھائیا۔ مینٹوں ایوں جاپدا دھرم دی دھار کھاوے وڈھی، رشوت خور لوکائیا۔ کچھ میرا لیکھا نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا کڈھی، پورب ویکھ وکھائیا۔ شہادت دیوے اوتار پیغمبراں گروآں دی ہڈی ہڈی، ماس ناڑی نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل لوک مات ہر جگی، جاگرت جوت تیری رُشائیا۔ تُوں صاحب سورا سرگی، کرتا ڈھر درگاہیا۔ سمت نو کہے میری تک لے اپنی حدی، حدود تیرے چرناں وچ رکھائیا۔ چھبھی پوہ کہے جے پریت پیارے نال لگی، پریمیاں پریم دینا نبھائیا۔ سچ سوامی سچ دوارے بھگت سہیلے سدس، سدا دینا چائیں چائیا۔ اپنا لیکھا دسنا اُپر شاہ رگی، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد اناد ہو کے وچیں، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ نالے لیکھا تک چوڑھویں صدی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میری تھت نال محکم نال بدھی، باندی ہو کے سیس نوائیا۔ تُوں دینا اک پدی، پت پریشور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ چھبھی پوہ کہے پر بھو واہ اوئے ولیا چھلیا، اچھل چھلدھاری تیری بے پرواہیا۔ زرگن دھار اگئی بلیا، جوتی جاتے وڈ وڈیائیا۔ تُوں جگت جہان دی ویکھے گلیاں، کوچے گرہ پھول پھولائیا۔ تُوں چراگاہاں وچ تکیں تیل دیاں پلپیاں، پکاں دے پچھے بہہ کے آسن لائیا۔ تُوں لکھ چوڑاسی وچوں مہک دیاں ویکھے کلیاں، کلمے والے بھگت سہیلے گرسکھ نال ملایا۔ میری تھت میرے صاحب تینٹوں ویکھ کے ہو گئی جھلی آ، جھلک جھل سکے مول نہ رائیا۔ کی تیرا کھیل اٹل اٹلیا، اٹل دینا درڑائیا۔ میری آسا تیرے نال رلی آ، تیرا روپ روپ اکھوائیا۔ در تیرے دوارے کھلی آ، خلق دے خالق دینی وڈیائیا۔ میرے سوامی نہچل دھام اٹلیا، سچھنڈ نواسی تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سمت نو کہے میں ویکھاں کھیل برہمنڈاں، سنگر شبد دئے وڈیائیا۔ تیرا لیکھا نو کھنڈاں، ست دیپ وچے ودھائیا۔ تیرا لہنا جیرج انڈا، اُبھج سیج کھوج کھوجائیا۔ تیرا لیکھا گہر گبھیر سورے سرنگا، بھيو سکے نہ کوئے کھلایا۔ میرا ہلونا گیا کندھا، ہوش عقل وچوں بدلایا۔ مینٹوں یاد آ گیا تیرا اگلا دھندا، کی دھندھوکار کریں لوکائیا۔ کی لہنا دینا گوہند دھار کوی بونجا، باون تیری وڈ وڈیائیا۔ کی سندیسہ دیوے پون انجا، چار نو ونڈ ونڈائیا۔ تیرا بچھلا لیکھا پورب سارا لنگھا،

اگلا بھیو دینا کھلایا۔ در ٹھانڈے منگ منگا، مانگت ہو کے سیس جھکایا۔ مینٹوں ایوں دسدا اوہ وشنوں آوندنا بھجا پیریں ننگا، اپنا پنڈھ مکایا۔ برہما چھڈ
 کے سرشی والا دھندا، تیرا نور ظہور دیکھے چائیں چانیا۔ شکر رہیا کمبا، تھر تھراہٹ وچ دہایا۔ پچھلا پیڈا نک گیا لمبا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ مینے
 چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ کھلایا۔ چھبی پوہ کہے میرے مینے جگ کوٹ، کوٹن کوٹی دھیان
 لگایا۔ تن شبدی لگدی رہی چوٹ، وجوداں وجدی رہی ودھایا۔ میلا ملدا رہیا نال نرگن جوت، جوتی جاتا بھیو کھلایا۔ مینٹوں پچھلی ساری آوندی سوچ،
 سمجھ نال سمجھایا۔ کی اوتار پیغمبراں گروآں رکھی لوچ، آشا شبد دھار پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ہر، سچ کرنی کار
 کمایا۔ چھبی پوہ کہے میں دیکھیاں جگت کتیاں، اکھر اکھر دھیان لگایا۔ میں جانیاں سب دیاں جیباں، گرہ گرہ پھول پھولایا۔ میرے مہربانا نوجوانا
 سری بھگوانا تیرا سب توں دکھرا فریا، چھل سمجھ کوئے نہ پانیا۔ تیرا لہنا دینا باہر چارے ویدا، چارے بانی دئے گواہیا۔ توں سوامی انترجامی بھیو ابھیدا،
 وڈ وڈا اک اکھوایا۔ نرگن دھار اگما نیتا، زوریر اک اکھوایا۔ تیرا روپ اگمرا کیتا، کیتے روپ بدلایا۔ میں خیران ہو گیا توں جگ چوکڑی سب دار کھیا
 چیتا، اُبھل اُبھل کدے نہ جائیا۔ نرگن سرگن بن کے نیتا، زوریر دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے
 منگ منگایا۔ چھبی پوہ کہے میرے بھگوانا، بھگون تیری بے پرواہیا۔ تیرا روپ مہانا، سمجھ کچھ نہ آیا۔ خیران زمیں اسمانا، پریشان دے لوکایا۔ تیرا نور
 ظہور جوتی دھار نشانہ، نشانے سب دے دئے بدلایا۔ میرے مالکائیتوں گوپی کہاں کہ کاہنا، کی تیری ونڈ ونڈایا۔ کی توں ہندو کہ مسلمانا، سکھ عیسائی
 رنگ رنگایا۔ کی توں فقیر کہ کوئی مستانہ، دیوانہ آکھ سنا یا۔ کی توں شرع کہ شریعت دا شیطانا، کی تیری بے پرواہیا۔ کی توں کرشنا کہ توں رام، کہ
 پیغمبر نور الاہیا۔ کہ نانک گو بند جوت مہانا، نور نورانے دینا سمجھایا۔ کی زمیں وسیں کہ اسماناں، برہمنڈاں کھنڈاں ڈیرہ لایا۔ کی تیر پھڑیں کمانا، شستراں
 سنگ نبھایا۔ کی چندی چکائیں کھڑگ کرپانا، کی کھنڈیاں نال وڈیایا۔ تیرا کیہرا ویس تے کیہرا بانا، نور نورانے دینا سمجھایا۔ کی توں شاہ کہ شاہ سلطانا،
 شہنشاہ اک اکھوایا۔ کی توں نواں کہ پُرانا، ویداں پُراناں توں باہر بھیو دینا کھلایا۔ کی توں شاستر ہونا کہ گانا، اکھراں صفت صلاحیا۔ کی توں پون

ہووے مسانا، بھجیس واہو داہیا۔ کی تیرا نور ظہور جگت ہووے نشانہ، سچ دینا سمجھائیا۔ کی تیرا کہو جہا ورتے بھانا، بھادی کی درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت نو کہے میرے مالکا توں شہنشاہ کہ فقیر، فقیریاں والیا دے سمجھائیا۔ امیر کہ حقیر،
 حقیقتاں والیا پردہ دینا چُکائیا۔ توں وھندے وھن جلدھار کہ نیر، کہ امرت سیر رُپ الاہیا۔ کہ توں بدلن والا تقدیر، کی تدبیر تیری نظری آئی۔ کہ
 توں جگ جگ شرع دی مارن والا لکیر، لائن لوک مات وڈیائیا۔ کی توں ویکھن والا دین دُنی دی بھیر، بھیرٹی گلی دھیان لگائیا۔ کہ تیرا لہنا دینا گرنٹھ
 شاستراں والی بدھی بیڑ، اکھراں اکھراں دینا بھو چُکائیا۔ کی تیرے اندر برہوں دی پیڑ، دُکھیاں درد وندائیا۔ کی تیری سب توں وکھری تاثیر، رس اپنا
 دینا جنائیا۔ کی سندیسہ دے کے گیا کبیر، قبراں توں باہر سمجھائیا۔ کی اشارہ دتا گو بند اپنے کھڑگ کھنڈے نال شمشیر، شمعدان دین دُنی ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیائیا۔ چھبھی پوہ کہے میریا مستانیا، مستی والیا تیری مستی نظری آئی۔ میرے پیار دیا
 دیوانیا، دیویاں بتیاں توں باہر تیری رُشنائیا۔ میرے مہربان مہربانیا، تیری مہر نظر اگم اتھاپیا۔ میرے شبدی دھار دے گانیا، بن رسنا جہوا تیری وڈیائیا۔
 میرے جوتی نور نورانیاں، نور نورانے اگم اتھاپیا۔ میں سُننا تیرا فرمانیا، فرماں بردار اوتار پیغمبر گرو نال ملایا۔ میں مٹاں جگت زمانیا، زمیں زما ویکھ
 وکھائیا۔ میں مٹاں تیرا بھانیا، نو نو سیس جھکائیا۔ توں اپنا دس دے سچ نشانیا، کی نشانہ لیا بنائیا۔ کیہڑا ویس کیتا بانیا، بانی بودھ دینا جنائیا۔ میں تیرا حکم
 کراں پروانیاں، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ سمت نو کہے تیرا سوامی کیہڑا
 ویس، سبجنا دے جنائیا۔ توں وسیں کیہڑے دیس، کون دھرنی ملے وڈیائیا۔ توں کیہڑی کوٹ دانریش، راج راجان جگت اکھوائیا۔ توں کیہڑا دے سندیس،
 بھو دینا گھلائیا۔ تیرا کیہڑا کیہڑا کلپیش، حکم دینا جنائیا۔ تیرے در تے ہو کے پیش، پیشین گویاں تیرے اگے لکائیا۔ اوہ ویکھ لے بنا اکھراں توں لیکھا
 دس دسمیش، جو بن قلم شاہی لکھائیا۔ جس دی صفت کرے سہنسر مکھ شیش، دو سہنسر جہواناں ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ چھبھی پوہ کہے نو سمت آ جا ہوئے اکٹھے، اکو رنگ سمائی۔ اکو صاحب دی چرنی ڈھٹھے، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔

نالے پُرانے کڈھیے پٹے، پٹنے والا نال ملایا۔ نالے پر بھو دے نام دے دے وٹے ویکھئے ٹکے، کی قیمت جگت رکھایا۔ وشن برہما شو تکیئے پھر دے نٹھے، بھجّجّ واهو داہیا۔ دینا مذہباں دے تکیئے سٹے، کی سٹیبازی کرے لوکایا۔ کی دھرنی رو رو پٹے، کوک کوک سنایا۔ کس بدھ کالا پیندا اُتے چٹے، چٹی دھار ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ دے چُکایا۔ سمت نو کہے سُن چھبھی پوہ سجنّا، سچ دیاں جنایا۔ پہلوں اک صاحب دا کر لے مجنا، پورب میل دھوایا۔ جس دا اکو دپیک جگنا، دو جہان کرے رُشَنایا۔ اکو نگارہ وِجنا، نو ست کرے شنوایا۔ اکو ہووے بندنا، اکو سپس جُھکایا۔ اوس دا دوارا لنگھنا، جتھے ملے مان وڈیایا۔ جس دی ہاتھ نہ آوے وِنجنا، وِنجھ مہانا سار کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکایا۔ چھبھی پوہ کہے اک دو جے نال ملایے اکھاں، سمت نو دھیان لگایا۔ کشا سُکلا ویکھئے پکھا، اندھیر چان پردہ رہے نہ رانیا۔ جگت جہان ویکھئے کھا، تنکا تنکا پھول پھولایا۔ سب دامستک ویکھئے متھا، کی لیکھا رہیا جنایا۔ سب دا لہنا تکیئے ہتھا، کی کراں ملے وڈیایا۔ نین اٹھایے اٹھاں سٹھاں، در دواریاں دھیان لگایا۔ پھیر مل کے سٹاں دیپاں حداں ہونا پٹا، بھجّیے واهو داہیا۔ پھیر اکھر تکیئے پپا، پار برہم سرنا یا۔ پھیر اگلا ویکھئے پتے، کی پت پر میثور رہیا جنایا۔ کی سندیسہ دے کے گیا نرگن دھار سنگر نانک تپا، تپیسراں دھار جنایا۔ دوویں اِنج توں ارادہ کر لئیے پکا، مشورہ اکو گھر پکایا۔ سمت نو چھبھی پوہ دوہاں دا مل کے بھگتاں نال رشتہ ہو جائے پکا، پکی اکو وار پکایا۔ جگت جہان دی قیمت نہیں کوئی ٹکا، ٹکیاں ہٹ نہ کوئے وکایا۔ ویکھو کھیل پُرکھ سمرتھا، کی کرتا تھم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ دوویں کہن ساڈا ہو یا ملاپ، جن بھگت دین گواہیا۔ چھبھی پوہ کہے سمت شہنشاہی نو توں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، دو جانا نظر کوئے نہ آیا۔ سانجھا ہو یا باپ، جمن والی اکو مایا۔ ساڈا روپ انوپا ہو یا پاک، پنت پُنیت دے وڈیایا۔ اکو ہوئی ذات، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اج سُنجنی چھبھی پوہ تیری ہووے رات، دو جہان خوشی منایا۔ سمت شہنشاہی نو تیرا میرا لیکھا بھین بھرات، بھنیا بھنیا سو بھا پایا۔ اک بھگتاں نوں دسیئے بات، سچ نال سنایا۔ جن بھگتو تہاڈی پچھلی پچھے مٹ گئی واٹ، اگلا پندھ رہیا نہ رانیا۔ منزل دی پوڑی کھوڑی دا کنڈھا دھرم دا ڈنڈا سنگر شبد دے ہاتھ، اشارے نال چڑھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیاںیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں دساں اک سندیسہ، خوشیاں نال جناںیا۔ پہلوں اپنے سَنگَرُ دا ویکھو ویسا، کی
 بھیکھی بھیکھی وٹاںیا۔ جس ویلے جاوے امریکہ والے دیسا، ایہو لیکھا دئے سمجھایا۔ نالے سب دا پورا کرے ٹھیکا، لہنے دینے جھولی پانیا۔ اکو پُرکھ اکال
 تے سَنگَرُ شبد بن کے بیٹا، بیٹی بیٹے سارے لئے بناںیا۔ اکو سَنگھاسن ہووے لیٹا، آسن اکو اک وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماںیا۔ سَنگَرُ شبد کہے پہلوں ویکھو اپنا ملنگ، داتا بے پرواہیا۔ جس تہاڈی کنٹی بھکھ ننگ، اپنا روپ آیا بدلایا۔ جس شرع دا
 کراونا جنگ، شستر پریم نال چکایا۔ جس دین دنی دی پاؤنی ونڈ، کھنڈا دئے گواہیا۔ جس ویکھنے جیرج انڈ، اُتہج سیتج پھول پھولایا۔ جو چڑھیا اگنی چند،
 نور نورانہ نور الاہیا۔ جو ویکھنہارا بند بند، جو بندگی بندیاں وچوں پھول پھولایا۔ سو مالک گہر گمبیر اک سورا سربنگ، گنی گہند، وڈ وڈیاںیا۔ جو جگت
 جہان دی منزل لنگھ، اپنا کھیل کھلایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا مُکا کے پنڈھ، پاندھی بنیا ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سَنگَرُ شبد کہے میرا ویکھو روپ رنگ، ست ستوادی دھیان لگایا۔ میں جگت جہان دیاں حداں جاواں لنگھ، بن
 قدماں قدم اٹھایا۔ میرے کول انوکھا ڈھنگ، وکھری کھیل کھلایا۔ میرا نام شبد مردنگ، دو جہان وجایا۔ میرا حکم سندیسہ بنا جگت دھار دے باہر انند،
 رسنا رس سمجھ سکے نہ رانیا۔ جو جگ چوکڑی ونڈاں رہیا ونڈ، دیونہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا
 حکم اک سناںیا۔ سَنگَرُ شبد کہے جن بھکتو ویکھو اپنے امتر، انتشکرن دھیان لگایا۔ وشن برہما شو آجاؤ اتوں لگنتر نرگن پنڈھ مکایا۔ سب دا سانجھا ہووے
 اکو منتر، توں میرا میں تیرا حق پڑھایا۔ اکو جوت ویکھو نرمنتر، دوجا نظر کوائے نہ آیا۔ جو ست دھرم بناؤن لگا منتر، ڈھر دی ونڈ وڈاںیا۔ اوچی کوک
 کے کہے شکر، تیرا نام ڈھانیا۔ تیرا ہوکا کنکر کنکر، برہما رہیا سناںیا۔ وشنوؤں کہے میں تیرے پیار دا ستکار دا روپ تیرا لیکھا جگت دھار دے باہر منتر،
 اکھراں توں باہر تیری وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ چکایا۔ سَنگَرُ شبد کہے وشنوؤں جی ویکھو وشنو
 دی دھار، پریم نال درڑایا۔ چار کُنٹ تکو سنسار، سنگھاری نال ملاںیا۔ برہمے نوں کرو خبردار، آلس نندرا رہے نہ رانیا۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، دھیرج دھیر

نہ کوئے دھرائیا۔ دھرم دا دے نہ کوئے دوار، دوار کا واسی رہیا سُنائیآ۔ تْسیں مل کے کرو وِچار، وِچر کے دیو جنائیآ۔ کیوں ہو یا دھواں دھار، نوری چند نہ
 کوئے چکائیآ۔ سرشی درشی اندر لے نہ نال کرتا، کرتا درس کوئے نہ پائیآ۔ اپنا ویلا وقت لَو وِچار، پنا اکھراں اکھر ویکھ دکھائیآ۔ سارے اِکو وار نین رہے
 اگھاڑ، بن اھیاں اکھ اُٹھائیآ۔ ساڈا وقت سُنہنجا بُجیا آن، گھڑی پل دے گواہیا۔ لیکھا مُکاوے سری بھگوان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس رُوپ انویا دھریا
 وِچ جہان، نرگن سرگن سرگن کھیل کھلایآ۔ جن بھگتاں دیوے دان، پنا بھگتیوں جھولی پائیآ۔ ست سچ جھلا نشان، نشانے کوڑ دے بدلایآ۔ نو کھنڈ
 پر تھی دے کے مان، دیباں ستاں ہوئے سہائیآ۔ وِشنوں تیرا لیکھے لا کے پین کھان، آگے اپنی کار سمجھائیآ۔ ست سچ دا ویکھ ودھان، ودیا توں باہر
 پڑھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیآ۔ سنگر شبد کہے وِشن برہما شو تک لَو چار چُپھیر، نو ست دھیان
 لگائیآ۔ جدھر تکو اندھیر، نوری چند نہ کوئے چکائیآ۔ اپنا اپنا ویکھو گیڑ، جگ چوکڑی مِتے بھجے واہو داہیا۔ تْسیں آگے میرے نیڑ، نیرن نیرا ہو کے دیاں
 جنائیآ۔ میں چھیٹرن والا چھیڑ، سنگر شبد رہیا سمجھائیآ۔ سرشی درشی دیواں بھیر، دو دھڑ ہووے لوکائیآ۔ پنا دھرم توں وسے کوئی نہ کھیڑ، کھنڈا شبد دا
 دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ کھلایآ۔ وِشن برہما شو پین لگے سوچی، اپنا دھیان لگائیآ۔
 پہلوں ویکھئے چوڈاں لوکی، چوڈاں طبق اکھ اُٹھائیآ۔ پھیر سُنئے دھرم دھار سلوکی، کی آتمک راگ درڑائیآ۔ پھیر منزل چڑھیے چوٹی، ویکھئے تھاوں تھانیا۔
 پھیر دین دُنیا ویکھئے کھوٹی، کی بھرے بھلی لوکائیآ۔ پھیر لکھ چوڑاں ہڈ ماس ناڑی ویکھئے بوٹی، تن وِچوڈاں دھیان لگائیآ۔ پھیر آتم پر ماتم دھار ویکھئے گوپی،
 پاربرہم برہم پردہ آپ اُٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی سچ تھم ورتائیآ۔ چھبی پوہ کہے میں کی دساں، خوشیاں نال
 جنائیآ۔ پنا لکھ دنداں توں ہساں، بن جہواناں ملائیآ۔ بن نیتز لوچن نین ویکھاں اکھاں، پردہ پردیاں وِچوں اُٹھائیآ۔ اِکو مٹر پیارا سخا، دُو جا نظر کوئے نہ
 آئیآ۔ جس بھگت سہیلے چنے وِچوں کوٹاں لکھا، انگنتاں وِچوں اپنی گنت گنئیآ۔ اوہناں دا کرن آیا پکھا، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیآ۔ آتم پر ماتم بن کے
 سخا، سگلا سنگ نبھائیآ۔ جس دا کھیل یتھارتھ یتھا، یدی یدپ دیاں درڑائیآ۔ سب دا لیکھ بدل دیوے اتوں متھا، مستک دھار سمجھائیآ۔ من منسا پا کے نتھا،

شبدی ڈور بندھائیا۔ لہنا دینا چُکائے بھاگ اٹھاں، نو دوارے رنگ رنگائیا۔ جس سب دا لہنا پورا کرنا اکو وار اکٹھا، اکو گھر ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے کی کھیل میرا نرنگار، مینٹوں دے سمجھائیا۔ وشنوں کوک کے کرے پکار، سچ نال سنائیا۔ نگاہ مار لے پنا نگاہ نگاہ اگاڑ، بن اکھاں اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس کلجک وچ سنجگ لیا اُسار، نیہہ بھگتاں نال رکھائیا۔ نو دوار بنا بھگت دوار، لوک مات دتی وڈیائیا۔ سچ بھنڈارے پا کے سار، لوح لنگر اک دکھائیا۔ چاروں گنٹ کڈھ دیوار، چوتھے جگ کیتی رُشنائیا۔ دھرم دی دھار کرتار، ادھرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی دے اک ادھار، ستاں دیپاں رنگ رنگائیا۔ نال بخش کے سچ وست بنے دیکھنہار، دیکھنہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماہیا۔ وشنوں کہے پر بھو تیرا بے انت بھنڈارا، میں بھنڈاری سپس نوایا۔ میں مانگت تیرے دوار، نرگن آگے سرگن جھولی ڈاہیا۔ میں جگت جہان ورتار، لکھ چوڑا سیو کماہیا۔ مینٹوں تیرا اک سہارا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ تُوں بخشش بخشنہار، تیری بے پرواہیا۔ چار جگ تُوں کھیل کیتا پیغمبر گر اوتار، اپنی کل ورتائیا۔ وکھرا وکھرا کھول دوار، جگت جہان دتا ورتائیا۔ میں دیکھدا رہیا سدا سدا وچ سنسارا، سنساری سنگھاری نال ملایا۔ انت حکم سُنیا ایکا ایکو وارا، اینکار کی تیری بے پرواہیا۔ تُوں ساری سرشتی درشتی دا مالک بن کے کھیل کرے اپارا، اپنا حکم ورتائیا۔ سرگن تُوں نرگن ہو دوبارہ، جوتی جاتا ڈگگائیا۔ جن بھگتاں بخش چرن ادھارا، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ پچھلیاں جگاں دا لاه ادھارا، مقروض ہو کے قرضے سب دے رہیا چکائیا۔ اپنا ناؤں دھرا کے نہکلنک کلکی اوتار، رُپ انوپا امام آپ اکھوایا۔ میں تیتوں کی سمجھاں تُوں پُرکھ کہ نار، نر نرائن کی تیری وڈیائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی رُپ وچ نہ مول پچھاناں، جے کوئی بچھے تے کی دیواں سمجھائیا۔ میں اکو اک کہاں اوہ دُھر دارانا، دو جہاناں شہنشاہیا۔ میرے ہتھوں کھوہ کے پینا کھانا، جن بھگتاں ہتھ پھرائیا۔ میں ہو گیا نمانا، میری خالی ہتھ ڈھایا۔ کیوں میں ورتارا بن گیا اکھوں کانا، امیر غریب ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ سنگر شبد کہے وشنوں مول نہ ترس، سچ دیاں سنائیا۔ ایہہ نو سو چرانوے چوکڑی پچھوں آیا برس، سمت نو نال ملایا۔ جن بھگتاں دتا درس، پردہ پردیاں

وچوں اُٹھایا۔ دُھر دا میگھ دتا برس، بوند سوانتی اک پُکائی۔ جگ جنم دے وچھریاں اُتے ہویا ترس، رحمت سچ کمائی۔ دیناں مذہباں دی میٹ کے
 حرص، شرع وچوں باہر کڈھایا۔ اکو گھر وچ کر کے درج، درجیاں وڈیاں چھوٹیاں دتی وڈیائی۔ ایہہ کھیل کیتا اسپرج، اچرج لیلآ آپ ورتائی۔ بُکھیاں
 ننگیاں غریباں کوجھیاں کملیاں ونڈ کے درد، دریاں ہویا سہایا۔ جے توں بھگتاں نوں دان دتا تے وشنوں تیرا کُجھ نہیں ہونا حرج، حرجاں سب دے
 پور کرایا۔ توں بن جا حوصلے والا مرد، دل نہ لینا ڈھاہیا۔ جس دے حکم دا کھنڈا کھڑکنا چمکنی کھڑگ، دین دُنی خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سناہیا۔ وشنوں کہے سنگر شبد میری پرنام، نمستے کہہ کے سیس نوایا۔ میں اوس صاحب دا غلام، جو
 گوہند دا دُھر دا ماہیا۔ مینوں نظری آوے اگم امام، نور نورانہ نور الایا۔ جو رازق رزق رحیم تمام، طمع لالچ سب دی ویکھ وکھایا۔ میں حق دی حق
 کیتی پہچان، میرا پردہ دتا اُٹھایا۔ میرے انتر آگیا گیان، اگیان رہیا نہ رایا۔ ایہہ صاحب سوامی انترجامی جگ جگ پچھے بھگتاں بھگتی دا دیندا آیا دان،
 غریب بنائیاں جھولی نام نال بھرائیا۔ ہن سبجک واسطے بدل دتا ودھان، اگلا اپنا حکم سناہیا۔ نام دے نال ان دا دیوے دان، بُکھیاں دی بھگتی اپنے
 لیکھے پائی۔ چار جگ بھگتو تہاڈا پکدار ہے پکوان، توٹ رہے نہ رایا۔ ایہتھے جھلیگا ست رنگ نشان، نشانے سب دے سیس جھکائی۔ جس نوں جھلنگے زمیں
 اسمان، سماں سمیں نال بدلایا۔ جس کارن تھیں اکتھے ہوئے آن، ان دی گھڑی ملے وڈیائی۔ دیوت سُرگن گندھرب تہاڈے ڈھولے گان، جو بیٹھے
 پر بھ دی پتی سرناہیا۔ نگاہ مار راما کاہن، کرشنا اکھ اُٹھایا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلام، سجدیاں وچ سیس جھکائی۔ نانک گوہند اک نشان، جگت
 نشانے رہے وکھایا۔ ایہہ کھیل سری بھگوان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ ایہہ تہاڈا پکدار ہے سدا پکوان، توٹ نہ آوے رایا۔ تہاڈا پہریدار سدا رہے
 نوجوان، جنم مرن وچ کدے نہ آہیا۔ جس دا شستر بے پہچان، جگت شستراں نال سمجھایا۔ جس دا روپ انوپ نظر نہ آوے کوئی انسان، تتاں ونڈ نہ
 کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنی کھیل کھلایا۔ جن بھگتو اپنا تک لوچوہدار، بڈھانڈھا دوویں روپ بدلایا۔ سدا سدا رہے
 خبردار، آلس نندرانہ کوئی رکھایا۔ چوراسی وچ تہاڈی آون نہ دیوے وار، اگے ہو کے لئے اٹکائی۔ سچکھنڈ توں جان نہ دیوے باہر، تھر گھر وچ کٹائی۔

جتنے اکو جوت نر اکار، دوجا اشٹ نہ کوئے بنائیا۔ اتھے ست سرؤپ پیغمبر گر اوتار، نور نور وچ نظری آئی۔ بھگت بھگوان دا اک دوار، استھر دیوے آپ وڈیائیا۔ وقت سہنجننا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ تسیں جدوں آؤگے تہاڈے نال پھر آویگا نر نکار، ایہہ تہاڈی شہادت دتی بھگتائی۔ گوہند دا کھنڈا تے گوہند دی کٹار، گوہند دھار گوہند سیس لکائی۔ چوتھے جگ دا چار کٹ دا وبار، چار دیواری رہی سمجھائی۔ اتر پورب پچھم دکھن جس نوں سارے کرن گے نمسکار، نمو نمو کہہ کے سیس بھگائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھائی۔ سنگر شبد کہے میں دساں وچ حضوری، حضور گرگھ نظری آئی۔ اوہ جن بھگتو اپنے سیوک دی لیکھے لاؤ مزدوری، چاکر ہو کے منگ منگائی۔ اوہ دیکھو بھجا آوے موسیٰ اتوں کوہ طوری، اپنا پنڈھ مکائی۔ حضرت عیسیٰ جوت دھار دا نور نوری، محمد اپنا رنگ رنگائی۔ جس گرواں آشا کرنی پوری، پاربرہم اک اھوائیا۔ جو سب نوں رنگن چاڑھے گوڑھی، آدانت اتر کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ وشنوں کہے پر بھو میری اک پر نام، پر م پڑکھ سرنائی۔ میں تیرے حکم دا سیوک تیری شرع دا غلام، دوجا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ میں چاہندا خوشیاں وچ تیرے بھگت کھان تیرا پکوان، پکی تیرے نال پکائی۔ ایہناں نوں کدی توٹ نہ آوے جگت جہان، سبجگ ست ست ملے وڈیائیا۔ چار دیوار کہے میرا وی چاروں کٹ دھیان، بن اکھاں ویکھ دکھائی۔ میرے دھن بھاگ جے میرے سیس تے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دا جھلیا نشان، میتوں نشان اکو نظری آئی۔ میں چاہندی میرے اندر پنج پیارے خوشیاں نال لنگھ جان، اپنی خوشی بنائی۔ پنج لکھاری میری لیکھنی والی قلم چلان، اکھر اکھر نال وڈیائیا۔ پنج درباری ہو پردھان، چاروں کٹ پھرن چائیں چانیا۔ ہر سنگت خوشیاں وچ توں میرا میں تیرا گائے گان، اکو رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دروازہ کہے میں بن گیا دھرم دا ور، دردیو درد وندائی۔ بھگت دوارا ساری سرشتی دا سانجھا گھر، دیناں مذہباں وند نہ کوئے وندائی۔ ایہہ پڑکھ ابناشی دتا ور، دھر دی وست آپ ورتائی۔ سارے اکو رپ ہری ہر، ہر دے اندر وسیا دھر دا ماہیا۔ تسیں تھوڑا سماں لینا جر، حوصلہ حوصلے وچوں پرگٹائی۔ جس شرع دا میٹنا شر، شریعت دا لیکھا دیوے چکائی۔ سو پڑکھ اکالا

نرائن نر، ہر اکو اک اکھوائیا۔ سب دے خالی بھنڈارے دیوے بھر، بُکھیاں آپ رجائیا۔ اگے لئی نام بھنڈارا بنھے لڑ، دو جہان تک کدے نہ جائیا۔
 تئیں خوشیاں نال خوشی دی منزل جانا چڑھ، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جدوں جاؤگے اگے ہو لوانگا پھر، دوویں ہتھ اٹھائیا۔ جن بھگتو تساں کدے نہیں جانا
 مر، مرن وچ کدے نہ آئیا۔ تہاڈا اکو سرور سر، جتھے سرسے دا مالک بیٹھا گو بند ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دی کرنی کار کمائیا۔ چار دیواری کہے میرے اندر گرگھ جان لنگھدے، اپنی اپنی خوشی بنائیا۔ سچ پریتی جان منگدے، رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ پیار مُجّت
 جان ونڈدے، اک دُوبے لڑ پھڑائیا۔ جگت جنم دی ٹٹی جان گنڈھدے، شبہی شبہی ڈور رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔

چار دیوار کہے میں بچن دساں سچا، سبجگ سچ رنگ رنگائیا۔ میرا روپ رہیا نہ کچا، کچی تند نہ گنڈھ پوائیا۔ چوتھے جگ ناتا ہویا پکا، جن بھگتاں
 سنگ رکھائیا۔ میں خوشیاں نال تہا، گرگھ گرگھ ہر جن سنت سہیلے میرے اندر سو بھاپائیا۔ میں کھول کے دیکھاں اپنیاں اکھاں، جگت نیتراں باہر باہر
 سمجھائیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس لہنا دینا چکاؤنا ہتھو ہتھا، ہتھاں اُتے بھنڈارا دے ورتائیا۔ سب دا اکو وار جھک جائے
 متھا، مستک سیس نوائیا۔ چار جگ دا قرضہ لتھا، بھنڈارا خالی دتا بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ دکھائیا۔ چار دیوار کہے
 میں دیکھنی مالا دیپ، دیک جوتی سو بھاپائیا۔ جن بھگتاں تکی پریت، پریتم دتی وڈیائیا۔ ست دھرم دی دیکھاں ریت، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے اندر
 اکو جیکارا توں میرا میں تیرا گیت، دوجی آواز نہ کوئے سناٹیا۔ میں ہو گئی ٹھانڈی سیت، اگنی اگ رہی نہ رانیا۔ کھیل تکیا ترے گن اتیت، ترے بھون دتا
 دکھائیا۔ سب دا سانجھا اکو میت، مترو دیاں سناٹیا۔ جس رنگ رنگیا ہست کپٹ، اوچاں نیچاں میل ملاٹیا۔ رنگ چاڑھ اگم بسیٹھ، دُرمت میل دھوائیا۔
 ہتھ رکھے سدا تہاڈی پیٹھ، پشت پناہ اٹکائیا۔ تساں بھنڈارا چھلنا امرت رس سمجھ کے پیٹھ، رسنا رس نہ کوئے جناٹیا۔ سارے پوتر ہونے کوڑے ریٹھ،

جگت ملے مان وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیری سرناںیا۔ چار دیواری کہے میرا لیکھنا لنگر لوح، لو آں پُریاں
 دیاں سناںیا۔ بھگت بھگوان دا بنیا رہے موہ، مُجبت وچ سمانیا۔ اِکو لیکھا ہووے اِک دو، دو اِک اِکو رنگ دکھانیا۔ ساچی دست سکے کوئی نہ کھوہ، چور یار
 لٹ کوئے نہ جائیا۔ جن بھگت بھگوان ایکا رُپ گئے ہو، ہوکا دے کے دیاں سناںیا۔ دھن بھاگ مینٹوں ڈھو آ ملیا ڈھر دا ڈھو، دست اگم دتی ورتانیا۔
 میں جن بھگتو تہاڈی سُن کے سو، اپنی خوشی بناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سرناںیا۔ چار دیوار کہے میرے چاروں گنٹ
 مُردے ویکھو کاں، نو کھنڈ نو نو فٹ دین گواہیا۔ کسے دا لیکھا مکنا نہیں جنہاں نے سور کھادھی جاں گاں، اگے ہوئے نہ کوئے سہانیا۔ سب دا اِکو پتاتے
 اِکو ماں، پنچھیاں پنکھیاں دے وڈیاںیا۔ میں سندیہ دیواں نال چاء، چاؤ گھنیرا اِک رکھانیا۔ جنہاں دپیک دتے جگا، ملے مان وڈیاںیا۔ جن بھگتو تہاڈا
 چاروں گنٹ ہوئے رُشا، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ تساں پریم وچ پیار وچ ستکار وچ دھرم دا لنگر لینا کھا، اپنا پیٹ بھراںیا۔ میں چاروں طرف دیکھاں
 نال چاء، چار دیواری کہے اپنے نین تکانیا۔ لنگر کہے مینٹوں پریم نال دیو ورتا، جیکارے اِگی ہر سنگت ساری اندر بیٹھی دیوے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل اگم اتھاہ، اگوچر کہن کچھ نہ پانیا۔

* ۲۶ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

چار دیوار کہے سُن اناد انادی دھرم، دھرمیا دیاں جناںیا۔ نو ست دا ویکھ کرم، کرم کانڈاں کھوج کھوجانیا۔ میرا اندروں میٹ دے بھرم،
 بھرانٹ رہے نہ رانیا۔ سبجگ نوں کہہ دھرنی اُتے لے جرم، اپنا رُپ پرگٹانیا۔ لوک لجیا لاه شرم، حیا دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مٹا ورن برن، ذات پات
 کر صفانیا۔ اِکو درسا پر بھو دے چرن، چرنودک جام پیاںیا۔ نیز کھلے ہرن پھرن، لوچن نین اٹھانیا۔ سارے اِکو نام ندھانا پڑھن، آتم پر ماتم بھيو گھلانیا۔
 سچھنڈ دے پوڑے چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکانیا۔ درگاہ ساچی کھرن، سچ دوارے سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرم کہے میں دھرم دی دستاں بات، بھيو ا بھيد گھلایا۔ کی لیکھا کملاپات، پت پر میثور کی درڑائیا۔ جس دی نرگن دھار
 اگنی ذات، اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُس دا کھیل سدا بہہ بھانت، بھيو ا بھيد اپنے ونچ چھپائیا۔ جس کلجک میٹنی اندھیری رات، ستجک سچ ست چکائیا۔
 جن بھگتاں بچھے وات، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ پرگٹ ہووے لوک مات، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ دھرم کہے میں ستجک دیواں سچ صلاح، خوشیاں نال جنائیا۔ اٹھ سب دا بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ لکائیا۔ آتم پر ماتم دس
 راہ، سوہنگ ڈھولا گم اتھایا۔ نام ندھانا اکوگا، گہر گمبھیر پردہ آپ چکائیا۔ نہ کوئی سور کھائے نہ گان، چھری شرع نہ کوئے چلائی۔ نہ کوئی دین مذہب
 جھگڑا ہووے تھاں تھاں، قاتل مشول روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔
 ستجک کہے دھرم میں تگن بیٹھا راہ، اپنے نین اٹھایا۔ کون ویلا حکم کرے بے پرواہ، جو بے پرواہی ونچ سمائی۔ میرا پردہ دے چکا، چاروں گنٹ
 کرے رُشنائیا۔ نام کھنڈا اک چکا، جگت کھڑگاں کرے صفایا۔ حکم دھر دا اک ورتا، لیکھے جانے تھاؤں تھانیا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا، کلجک اندھیرا
 دے مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ دھرم کہے ستجک ویکھ لے کلجک انت اندھیرا، ہر
 ہر دے دھیان لگائیا۔ نہ کوئی گرو نہ دیسے چیرا، چیلگر نہ کوئے پترائیا۔ مایا متا ونچ سرشی کردی میرا میرا، کوڑا محبت ونچ ہلکائیا۔ آتم پر ماتم وسے کسے نہ
 کھیڑا، کھڑکی بند نہ کوئے گھلایا۔ چاروں گنٹ پیا جھیرا، جھگڑے ونچ خلق خدائیا۔ دھرم جی تیرا بٹھے کوئی نہ بیڑا، نیا پار نہ کوئے کرائیا۔ جگ چوکڑی
 مگن والا گیرا، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ کلجک کوڑا چھیڑ رہیا چھیڑا، چھیکڑ اپنا رہیا سمجھائیا۔ جس دیناں مذہباں پاؤنا جھیرا، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ دھرنی
 دھرت دھول دھول دا گھلا کرنا ویڑا، نوست ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اوہدا اکو حکم بتھیرا، بہتی گل نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد دیونہار سرنائیا۔ دھرم کہے ستجک پر بھ دی دھاروں جا اٹھ، اپنی لے انگڑائیا۔ جگت جہان جاٹھ، مہر نظر تکائیا۔ کلجک کوڑی میٹ دے لٹ،
 لٹیرا رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا متا ناتا جائے لٹ، جگت ترسانہ کوڑا ہلکائیا۔ نوست پے نہ لٹ، ست سچ نہ کوئے لٹائیا۔ دیناں مذہباں میٹ دے پھٹ،

بھٹکل ویکھ لوکائیآ۔ ذرا نگاہ مار لے کی کھیل پر بھو اٹھ، اتوٹ رہیا دکھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیآ۔ سنجگ کہے دھرم میں بیٹھا رکھ اڈیکان، بن نیان نین اٹھائیآ۔ کون ویلا میریاں پوریاں ہون تریکاں، تواریخاں دین گواہیا۔ میں دیناں مذہباں دا میٹاں شریکا، شرکت اندروں باہر کڈھائیآ۔ پر بھ داماگ دس کے نیکن نیکا، نیکیوں وڈا دیاں دکھائیآ۔ بھيو کھلا کے جیوجی کا، آتم برہم دیاں سمجھائیآ۔ دین دُنی بدل کے نیتا، نیتوان اک اکھوائیا۔ ساچا منتر ڈھولا دس کے گیتا، کلمہ کلماں باہر سنائیآ۔ بھيو چکا کے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ سنجگ کہے دھرم پُرکھ اکال دے اگے کر میننتی، پنے وچ سیس نوائیا۔ جو آدجگادی پنڈتی، برہم توں پرے پڑھائیآ۔ اوہا کھیل سدا سچ سنگتی، ست وچ سمائیآ۔ جس دی لکھ چوراسی منگتی، خالی جھولیاں اگے ڈاہیا۔ اوہ کلج ہوئے گڑھ توڑے ہنگتی، ہنگ برہم اک سمجھائیآ۔ اوہ آسا جانے شبد پنچ دی، پنچ ت سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ سنجگ کہے دھرم پر بھو دے اگے کر ارداس، میننتی عرض سنائیآ۔ توں دسین اُپر آکاش، آکاش آکاشاں ویکھ دکھائیآ۔ تیری جگ چوکڑی راس، گوبی کاہن ناچ نچائیآ۔ میری پوری کر دے آس، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ حکم سندیسہ شکر دے دے اُتے کیلاش، اپنی کل ورتائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پر بھ سچ تیری وڈیائیآ۔ دھرم کہے سنجگ دوویں کریئے اک صلاح، متا دھرم دھار پکائیآ۔ ساڈا ہووے نہ کوئے گواہ، شہادت اکو اک بھگتائیآ۔ پُرکھ اکالا دیا دیوے کما، مہر نظر نال ترائیآ۔ میری قبول ہووے دُعا، دوئے جوڑ سیس دیواں جھکائیآ۔ میرے نیماں دے دُعا، رسولاں تیری شنوائیا۔ بھگتاں ملنا تیری ادا، ریتی جگ چوکڑی چلی آئیآ۔ میرے حق محبوب دُعا، جلوہ گر نور الاہیا۔ میری قبول کر دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ توں نورے نور رُشنا، دو جہاناں ڈمگائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیآ۔ دھرم کہے سنجگ اوہ ویکھ کلج اپنیاں سوارے بھجا، باہو ہل ویکھ دکھائیآ۔ میں بھيو کھلا ونا گجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیآ۔ میں پر سدھ ہونا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ دکھائیآ۔ میرا بھيو ابھیدا گجھا، بن سنگر گر نہ کدے درسائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ کلج کہے میں آیا جو بن وچ مستی، مست دیوانہ رُوپ وٹا ئیا۔ میرے کول اِکو اگئی ہستی، جو ہست کپٹاں ہوئے سہا ئیا۔ میں وساں اُس دی بستی، گرہ او سے ڈیرہ لائیا۔ جس دی کھیل اگئی اگھ دی، آخر میلا لئے ملا ئیا۔ میری آشا او سے دا ڈھولا چیدی، صفتاں وچ صلاحیا۔ جتھے کھیل نہیں من مت دی، بُدھی توں باہر پڑھائیا۔ اوتھے وچار نہیں کوئی تت دی، تتوت نہ رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرم کہے میری اِکو اک آشا، آشاوند ہو کے دیاں جنا ئیا۔ میرا چرن کول بھروسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ میں منڈل تکاں راسا، بن گوپی کاہن کھوج کھوجائیا۔ میں پر تھی ویکھاں آکاشا، گگن گگننتراں نین اٹھائیا۔ ساچے منڈل تکاں نور جوت پرکاشا، نوست ست رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ سنجگ کہے میری اِکو اک وچار، وچر کے دیاں سنا ئیا۔ دھرم توں وی اٹھ بل دھار، اپنی لے انکڑائیا۔ پر بھو نوں کرے نمسکار، ڈنڈاوت وچ سپس نو ئیا۔ اچی کوک ماریے لکار، زور زور سنا ئیا۔ کلجکا دھرنی دے اتوں ہو جا باہر، لوک مات رہن نہ پائیا۔ ایہہ حکم سچی سرکار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سنگر شبد ہو کے خبردار، سندیسے رہیا جنا ئیا۔ لہنا دینا تک لے اینکار، کی اکل کل دھاری آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلائیا۔ سنجگ کہے دھرم میں دھرم دی دھار مات لگا، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ ست سچ چلاواں اگا، کوڑ گڑیا رہے نہ رائیا۔ میں سپس دستار ست دی بٹھاں پگا، پگڑی اگم اتھاہیا۔ جگت جہان تکاں اگا، اگنی تت کھوج کھوجائیا۔ میں سورا تکاں شہنشاہ سرگا، مالک اک اکھوائیا۔ جس نے چار گنٹ مار کے بدھے سگا، کاگاں والی رت گوائیا۔ اِکو نام پیالہ پیا کے مدھا، مدھر دُھن دے سنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ سنجگ کہے میں رکھ کے بیٹھا اوٹا، اوڑک دھیان لگائیا۔ مچھیا اگت (سلوکا)، سولہیاں وچ سنا ئیا۔ کس بدھ دھرم دی دھار جگنیاں جوتا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جھٹ کلج کہے میرا سماں نہیں لنگھیا بہتا، بہڑی بہڑی کر دیاں جنا ئیا۔ میں چا ہندا میرے وچ سب دیاں ہوون موتاں، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کما ئیا۔ کلج کہے دھرم ایویں نہ لے انکڑائی، متا سنجگ نال پکائیا۔

میں کوئی ہو نہیں گیا سُدائی، آپ اپنی مت گوائیا۔ میں وی جگت جہان داراہی، رہبر دتی مان وڈیایا۔ میں اوسے دانور نورانہ جو مالک خلق خُدائی، اگم
 اگمٹرا وڈ وڈیایا۔ میتوں یاد گو بند دا ڈھنیا ڈھائی، اکھراں صفت صلاحیا۔ جس آونتا چائیں چائیں، اپنا پھیرا پائیا۔ سمبل کھیڑا دینا وسائی، سوہنا رنگ رنگایا۔
 زرگن نور کرے رُشنائی، جوتی جاتا ہو کے ڈمگائیا۔ کلجگ کہے پر میں وی بڑا قصائی، قسم نال سُنایا۔ میں راہ جانڈے بھلا دینے راہی، رہبر ملن کوئے نہ
 پائیا۔ ہتھاں نال اٹھا کے دوویں باہیں، باہو بل سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ کلجگ کہے
 دھرم کی سنجگ دے دیلاں اپنی خوشی بنایا۔ میرے بدلن دا تیرے کول کی وسید، میتوں دے درڑایا۔ توں وسیں تھلے امبر نیلا، دھرنی اُتے ڈیرہ
 لایا۔ اوہ مالک چھیل چھیلایا، اگم اتھاہ اکھوائیا۔ جس دے تھم دا ہونا حید، ہمت ہمت نال بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، کی ساچی کھیل کھلایا۔ کلجگ کہے دھرم میں کدی نہیں جاواں گا، سچ سچ درڑایا۔ پر بھ اگے واسطہ پاواں گا، نو نو سپس نوایا۔ اپنے جگت دی
 کھاواں قسم، سوگنداں وچ جنایا۔ اپنی رسم درڑاواں گا، بھيو ابھید کھلایا۔ میں سچ دساں مترا اک ویراں دین دنی سرب لڑاواں گا، ایہہ میری
 بے پرواہیا۔ کھنڈے کھڑگاں نال کھڑکاواں گا، کھنڈر دیکھاں لوکائیا۔ جگت جگیا سوآں لوک مات تڑپھاواں گا، ایہہ میرے ہتھ وڈیایا۔ چاروں گنٹ
 کوڑے کاگ اڈاواں گا، نوواں کھنڈاں پھول پھولایا۔ سرشٹی درشٹی وچوں ہلاواں گا، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ اپنی کھیل سجننا ایسے سال شروع کراواں
 گا، سوہنا رنگ رنگایا۔ اگلے سال بل ودھاواں گا، راجا بل دے گواہیا۔ تیجے سال اٹل تھم سناواں گا، جو دسے میرا ماہیا۔ چوتھے سال تر تھل مچاواں
 گا، تھل اسگاہ ہون شودایا۔ پنجویں سال ٹل وجاواں گا، مندرراں باہر کراں شنوایا۔ چھویں سال کوڑ داہل چلاواں گا، جڑ دھرم والی اکھڑایا۔ ستویں
 سال دین دنی ڈل وچ سٹاواں گا، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ اٹھویں سال چو دھویں صدی مُکاواں گا، محمد لیکھا جھولی پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ نال رلاواں گا،
 ایہہ میرے ہتھ وڈیایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول خاک اڈاواں گا، دھوڑ اسماناں چھایا۔ اپنا سوہنا رُپ درساواں گا، بن کے جگت قصایا۔ کال
 رُپ ہو کے سب نوں کھاواں گا، ترسنا بھکھ مٹایا۔ پھیر پر بھ نوں سپس نوواں گا، سچ تیری سرناپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا

دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرم کہے کلج ویکھ لے اپنیاں کرنیاں، کرتا پُرکھ تیرے نال دھیان رکھائیا۔ انتم تیتوں پینیاں بھرنیاں، بھرم گڑھ نہ کوئے مٹائیا۔ شرع دیاں لڑائیاں تیتوں پینیاں لڑنیاں، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ بھجے وچ چارے کوٹاں ڈرنیاں، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جدھر ویکھاں شریعتاں اگنی وچ سڑنیاں، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہائیا۔ سبج کہے کلج تک لے اپنا نظارہ، نظریہ لے بدلایا۔ تیرا دسدانت کنارہ، نیا نوکا ڈولے تھاؤں تھانیا۔ اوہ سُن سندیسہ ایکنکارا، اکل کل دھاری کی جنایا۔ جو جوت نور اُجیارا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اوہ شبدی دھار دے اشارہ، سینت اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سبج کہے کلج سُن لے حکم اگتا، اگڑا کی جنایا۔ تیرا گن والا سماں، آگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ کیوں کرنی نال ہووے کتا، سچ وچ نہ کدے سمائیا۔ جھگڑا پا کے مٹی چما، در شٹی سب دی دتی بدلایا۔ کچھ حکم سُن لے نواں، نوواں کھنڈاں دینا درڑائیا۔ دین مذہب دی کریو کوئی نہ طمع، لالچ اندر نہ کوئے ٹکائیا۔ ست دھرم دی جگن والی شمع، کلج اندھیرا تاریک دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ آپ بھو کھلایا۔ دھرم کہے اوہ تک لے کلج اپنا وقت دُھیلا، دوہری دھار جنایا۔ ست دارہیا کوئی نہ میلا، سچ نہ کوئے وڈیایا۔ پر بھ اپنا کھیل رہیا کھیلا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن سہیلا، دیوے مان وڈیایا۔ دین دُنی نالوں ہو کے وہلا، گرگھ ساچے گود ٹکائیا۔ دھام سہا کے اک نویلا، سچھنڈ ساچے دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ چھٹی پوہ کہے میں بھگتاں بنیا بیتا، سبج کلج دوواں دیاں سنایا۔ جنہاں دی سب توں باہر ریتا، ریتوان دتی وڈیایا۔ اکو مندر وکھا کے دھرم دھار مسیتا، مسلے سب دے حل کرائیا۔ گھٹ گھٹ اندر تکاں نیتا، کھوجاں چائیں چائیا۔ نگاہ ماراں ہست کپتا، شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ بناست توں دے کوئی نہ بیتا، متر سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنایا۔ چھٹی پوہ کہے میں سب نوں دساں پکار، کوک کوک سنایا۔ سُنو وشن برہما شو دی دھار، ترے گن توں باہر دیاں درڑائیا۔ نیتر تکتو تیتی اوتار، بن اکھیاں اکھ ملایا۔ پیغمبر ہووو خبردار، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ گرو گردیو

پاو سار، بھجّو واہو داہیا۔ نو کھنڈ ہویا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جو سندیسہ دے کے گیا رویداس چمیار، بن اکھراں اکھڑ سنائیا۔ جو گوبند گیا
 لکار، تھم دھر دا اک وڈیائیا۔ کل کلکی آوے اوتار، نہہکنکا ناؤں پرگٹائیا۔ امام ااما ہو سکدار، اکو تھم دے سنائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، محل اٹل اک
 جنائیا۔ جن بھگتاں پائے سار، مہاسار تھی اک اکھوائیا۔ جو دھرم دی دھار بنے دیوار، چاروں گنٹ رنگ رنگائیا۔ ہر جن خادم دیکھے خدمتگار، سیوک سیوا
 وچوں میل ملائیا۔ اکو جہا لہنا رکھے پُرکھ نار، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں بھر بھنڈار، خالی خالی دے بھرائیا۔ آگے ست دھرم دا بول جیکار،
 ست سچ نال ملائیا۔ کھیل کرے آگم اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں ہو کے پہریدار، چاکر ہو کے سیوکمائیا۔ ہتھ پھڑ کے کھنڈا کھڑگ کٹار، نکھی
 دھار پرگٹائیا۔ جس دا بدل جانا وویار، وویاری اپنی کار کمائیا۔ جو لہنا دینا میٹے محمد چار یار، چار یاری نال ملائیا۔ کھیلے کھیل سچی سرکار، ہر کرتا دھر درگاہیا۔
 جو جگ جگ لے اوتار، اوتری اپنا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن
 بھگتو تھانوں چڑھیاں رہن لالیاں، لالن نال ملے وڈیائیا۔ تھانڈیاں منسا پوریاں ہون بابلیاں، بہہ بدھ اپنا کھیل کھلائیا۔ کلجگ کوریاں گھٹاں مٹن کالیاں،
 سبجگ سچ چند چکائیا۔ تھان جگ جنم وچ گھالاں گھالیاں، نو نو چار دا پنڈھ مکائیا۔ تھانڈا لہنا دینا دیکھے حالیا، پورب لیکھ نال رلائی۔ تھیں آتم دھار مارو
 چھالیاں، ٹوکدو چائیں چائیا۔ تھانڈیاں جگت والیاں مکیاں دالیاں، دلبر میلا سچ سبھائیا۔ اوہ جھولی بھرے خالیا، خالق خلق دے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دیکھنہارا شاہ کنگالیاں۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میریاں دھرم دھار اسپساں، اصل نال جنائیا۔ تھانڈا
 مالک اک جگدیشا، جگدیشر نور الاہیا۔ خالی ہون نہ دیوے کھپسا، خلق وچ دیوے وڈیائیا۔ جس دا اکو تھم اک حدیثا، اکو کرے پڑھائیا۔ جس نوں
 گاوندے جگ چوکڑی راگ چھتپسا، بتیاں دنداں صفت صلاحیا۔ اوہ دھرم دھار چلائے ریتا، ریتوان اکھوائیا۔ جس کھیل آگما کیتا، آگمڑی کار بھگتائیا۔
 سب دیاں پرکھے نیتا، چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو تھیں گئے چار دیواری
 اندر، اپنی خوشی بنائیا۔ تھانڈا پریم سہاوا مندر، وجدی رہے ودھائیا۔ لیکھامکیا اندھیری گندر، سکھمن ٹیڈھی بنک نہ کوئے بھوائیا۔ منو آ نو دوار نہ نچے بندر،

ده دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ چرن دھوڑی مستک لگا چندن، ٹکے خاک رمانیا۔ شرع دے ٹٹے بندھن، زنجیر رہن کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال لگاوے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ تہاڈا قبول ہویا دھوڑی منجن، سرن سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو تہاڈا جگت جہان نہیں کوئی لیکھا، لکھتی دیاں جنائیا۔ تئیں سُنو اگم سندیسہ، جو ستیاں دے اٹھائیا۔ کھیل کھیلے نر نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ جو سمبل وسے دیسا، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ سو سوامی کرے پیتا، ہتکاری ہو کے میل ملایا۔ جگ جنم کدے نہ بھلے چیتا، چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو سب دیاں پوریاں ہوون نسا، خواہشاں پر بھ چرناں اپنے رنگ رنگائیا۔ سب دا روپ ہووے ہنسا، کاگ بدھی نہ کوئے جنائیا۔ تئیں اک صاحب دی ہنسا، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ تہاڈا سہائے دوار بکا، راؤ رنگاں مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ تہاڈا لہنا دینا انیک انکا، آنک کل دھاری دیکھ دکھائیا۔ تہاڈا جھگڑا نہیں من کا، بدھی نہ کوئے چترائیا۔ تہاڈا حصہ نہیں تن کا، تن وجوداں کھوج کھوجائیا۔ تہاڈا وبار تہاڈا پیار آتم دھار برہم کا، پار برہم جنائیا۔ انج دا وقت سہنجنا ساچے دھرم کا، دھرم اکو نظری آئی۔ لیکھا رہیا نہ جنم مرن دا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا ملے ساچی سرن کا، سرنگت اک رکھائیا۔ انج وقت سہنجنا سب دے ترن دا، پھڑ باہوں پار کرائیا۔ جگت وقت ڈھیلا ہونا مرن کا، کلج کوڑا ڈورو ڈنکا واہیا۔ جن بھگتو تہاڈا سماں ہونا ڈھولا پڑھن دا، توں میرا میں تیرا لینا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر کھیل آپ کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میں دیکھاں تہاڈیاں ہستیاں، اندرے اندر دھیان لگائیا۔ تہانوں چڑھیاں رہن مستیاں، مست مستانے روپ بنائیا۔ تہاڈیاں وسدیاں رہن بستیاں، گھر گھر سو بھا پائیا۔ تہانوں پر بھو دیاں خوشیاں مل گئیاں سستیاں، بہتا سماں نہ سیو کمائیا۔ من دیاں آشا رہن نہ نسدیاں، چار گنٹ بھجن نہ واہو داہیا۔ تہاڈیاں رسنا بھریاں رہن جس دیاں، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار اکھوائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرے نال ملا لو اکھاں، اکھیاں والیو اکھاں لو اٹھائیا۔ میرا اکو سوامی سخا، تئیں وی میرے نال لو منائیا۔ جو سدا کرے بھگتاں دا پکھا، پنکھیر و آں کھل نہ کدے لہائیا۔ دو جہان پھرے نسا،

بھجے واہو داہیا۔ جس دا اکو اکھر سسا، سو پڑکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جس کلجک رین اندھیری مینٹی مسئا، مسیا دھار دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم ورتائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرے ول لوتک، تقویٰ اکو اک رکھائیا۔ سب داناتا رشتہ ہووے
 پک، پکی گنڈھ لینی پائیا۔ آگے رہے کوئی نہ شک، شکوہ اندروں دینا کڈھائیا۔ سب دا سانجھا ہویا حق، حکومت حکم والی رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرے نال ملاؤ اپنا ہردا، میں ہاردک دیاں ودھائیا۔ سجنو
 مینٹوں وچھوڑا چر دا، چریں وچھننیو دیاں سمجھائیا۔ پیار ملدا نہیں کدے آگے پر دا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ میرا خوشیاں وچ ہنچھو موتیاں دھار گردا،
 اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چھبھی پوہ کہے میری رین بھنی، بھنڑا رنگ رنگائیا۔
 مینٹوں خوشی ملی کئی، کی دیاں سمجھائیا۔ انت سرشٹی مٹی دن تئیں، تے لوک صفائیا۔ پر بھونوں لبھنا سب نے جگت والے چنیں، کھوجیاں ہتھ کسے نہ
 آئیا۔ سب نے کہنا مٹی مٹی، رسنا جہوا کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ چھبھی پوہ کہے میں
 دساں اک نظارہ، نظریہ نام بدلایا۔ اٹھو ویکھو کھیل نرنکارا، کی پروردگار حکم ورتائیا۔ وشن برہما شو پاو سارا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ لیکھا تکتوتی
 اوتارا، ترے گن اینتا رہیا جنائیا۔ پیغمبر ہوو ہوشیارا، عیسیٰ موسیٰ محمد لو انگڑائیا۔ نانک گوہند دھار تگورپ نیارا، اینکارا کی سمجھائیا۔ انتم لہنا دینا سب دا
 پورا ہویا وچ سنسارا، دھرنی دھرت دھول لیکھا رہیا نہ رانیا۔ دین مذہب تگور اکھاڑا، چاروں گنٹ اکھ اٹھائیا۔ کی کھیل کرے پنچم دھاڑا، جگت ہنکار نال
 لڑائیا۔ سچ دا دے نہ کوئے اکھاڑا، پروردگار نہ کوئے وڈیائیا۔ ترے گن آگنی لگی ناڑا، تتوت رہی جلائی۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئے پیارا، پاربرہم برہم
 میل نہ کوئے ملائی۔ کھیل کھیلے چوبیس اوتارا، کل کلکی نور الاہیا۔ جس پیغمبراں پاؤنی سارا، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ نشان میٹنا چند ستارا، سطح بلندی
 کھوج کھوجائیا۔ کلجک کوڑ نہ رہے دھندھوکارا، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ ست دھرم کرے اجیارا، لوک مات مات رُشائیا۔ سنجگ دیوے چرن سہارا،
 چرن چرنودک گھ چوائیا۔ ساچا مارگ لائے اپرا، اپر پیر سوامی دے وڈیائیا۔ جن بھگتو تہاڈا وسدا رہے بھگت دوارا، بھگون نال مل کے وجے ودھائیا۔

تہاڈا کھٹ نہ جائے بھنڈارا، سدا اتوٹ اٹھ جنایا۔ جس دا لیکھا کاغذ قلم نہ لکھنہارا، شاہی چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہ تہاڈا میت مُرارہ، متر پیارا اک
 اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو جگت ہون والی تبدیلی، طبع سب
 دی دے بدلایا۔ کسے دی منظور نہ ہوئے اپیلی، قاعدہ قانون وند نہ کوئے وندایا۔ پر بھو دی دھار نہیں کوئی ڈھیلی، دُھر دے لھم نال کسایا۔ جس دی
 کھیل سدا چھیل چھیلی، جو بن وندا ویکھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے نال ملایا۔ شبے از ماوستی
 چکوجا ملوز سائل مووالستی گوزا السول تاملول ویزا نورے رُشنا جانلچھاسی گلونا ناولیزل کیا دُستو مزل کو سے زماں نورے چشمہ جزولوزمو، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ چھبھی پوہ کہے چانانزی مستاولسل واول ازستی تاملتھاج تیرا نور ظہور میرے اکھدس
 بیاؤ تاوستی زوبل جماد مبارکے خدا محمدے دُعا میرے احباب حق جناب دلوزو عظمی ناچستو کھما بدستے دُعا انہوزی چکھے زمو نورے الہ میرے بے پرواہ
 رحیمے رحمان تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ چھبھی پوہ کہے جن بھگتو میرا اک
 پرنام، پراپسنتی مدھم بیکھری توں باہر سنایا۔ تیس شرع دارہنا نہیں غلام، زنجیر بے نظیر دتا کٹایا۔ تہاڈا مالک اک امام، امام اماں نور الاہیا۔ جس دا
 لھم سندیسہ نام کلمہ اگم پیغام، پیغمبراں توں باہر پڑھایا۔ جس دا منتر انتر آد جگاد سچ نشان، نشانہ اور نہ کوئے رکھایا۔ تہاڈا پیار مُجبت کرے پروان،
 پروانے دُھر دے آپ بنایا۔ تہاڈا لیکھے لاوے پین کھان، ساہ ساہ ویکھ وکھایا۔ تہاڈا مالک اک بھگوان، بھگوان اپنے رنگ رنگایا۔ سب دا لیکھا ہو یا در
 پروان، پریم پُرکھ دیوے مان وڈیایا۔ جس دا دین دُنی وچوں بدل جانا ودھان، واحد دا مالک واحد ویکھے خلق خدایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ پہچان، بے پہچان ہو کے نظر کسے نہ آیا۔

* ۲۷ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

سنگر شبد کہے میری جگ جگ دی یاترا، لوک مات ماتر بھومی اُتے جنایا۔ میرا بھيو ا بھیدا سمجھ سکے کوئی نہ ماترا، ماتر بھومی نال ملائیا۔ میرا لہنا دینا لیکھا باہر شاسترا، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں تن وجوداں شستر تگاں گاترا، گہر گسپہر اکھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میں آدانت پردیسی، بھيو ا بھیدا دیاں جنایا۔ میرا سب توں وکھرا ویسی، ویس انیکا آپ وٹایا۔ میں بنیا نہ کدے جگت دھار دا سیٹھی، لاچ لوبھ نہ کدے ہلاکایا۔ میں پرنائی نہیں کسے دی بیٹی، جگت رسم نہ کوئے رکھایا۔ میری دھار اگے سنگھاسن لیٹی، لٹا کھولن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ دا کھیل پوہ ستائی، ستا ستا دیپ دھیان لگایا۔ کی لیکھا دے بے پرواہی، کی کل کلکی روپ وٹایا۔ جس دے نام دی پئی دھائی، طوبی طوبی کرے لوکایا۔ جو دے تھل اسگاہی، ہر گھٹ رہیا سمایا۔ سو تھکم حاکم دیوے شہنشاہی، شاہ سلطاناں آپ جنایا۔ جن بھگت سہیلے اٹھائے پھڑ کے باہیں، ہلونا اپنا تھکم لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اگم اگم، بھيو سکے کوئے نہ پانیا۔ آتم پر ماتم دساں دھرما، جگت نیتی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ لیکھا جانا وشن برہما شو اپنے چرناں، چرن کول سنگ بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میرے نام دی پئے دھائی، دو جہان گر لایا۔ ناتا تھے بھائی بھائی، میل ملاوا ہووے دھر دے ماہیا۔ وقت سہنجنا شہنشاہی، شاہ پاتشاہ دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میں تگے چارے کوٹ، کوچا گلی دھیان لگایا۔ جدھر ویکھاں دے پھوٹ، بھٹکل ہوئی لوکایا۔ میرا تھکم انوکھا دوت، دُتیا بھاؤ کھوج کھوجایا۔ ست سچ دا دے روپ، انوپا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میں دساں اپنیاں خبراں، بے خبراں خبر جنایا۔ انت لہنا ویکھنا پیغمبراں والیاں قبراں، مقبریاں دھیان لگایا۔ سندیسے جانا جبرائیل جبرا، تھکم تھکم وچوں پرگٹایا۔ میرا لیکھا ہون والا بے صبرا، جگت صبوری رہن

کوئے نہ پائیا۔ میں سندیسہ سناں شیر برّاء، جو بھبک نام والی لگایا۔ ست سچ دا کرے عدلا، انصاف نال وڈیایا۔ کلج سبجگ نال جاوے بدلہ، بدلی ہووے تھاؤں تھانیا۔ کوڑ کریا وچ ہر جن رہے کوئی نہ پگلا، بدھ بیک دے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے جگت دوس ستائی پوہ، سطح بندی دوویں دھیان لگایا۔ دو جہاناں رہیا جوہ، لیکھا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پر بھ دا بھو نہ جانے کو، کوک کوک سارے روون مارن دھاہیا۔ جس دا اکو اکھر سو، سو صاحب دے وڈیایا۔ جیہڑا اندروں اک تے باہروں دو، دوہری دھار پر گٹایا۔ پورن سنگر پورن ورگا آپے ہو، ہوکا دیوے چائیں چانیا۔ باقی سب کچھ سب توں کھوہ، کھوہ کھوہ دا جھگڑا دے مُکایا۔ جن بھگتاں اندر بخشدے لو، لوئن تیجا دے کھلایا۔ چرن پریتی بخش کے موہ، مُجت اپنے نال جڑایا۔ سچ وست دا نام ندھانا ڈھو آ لوے ڈھو، وست اگم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چھبھی پوہ کہے میرے صاحب ابنشیا، ہر کرتے تیری وڈ وڈیایا۔ بھو دس دے کیوں لیکھ بنایا چوڑاسیا، چوڑاسیاں ونڈ ونڈایا۔ شکر بھجا پھرے کیلاشیا، دوویں ہتھ اٹھایا۔ برہما تیرا نور تگے پرکاشیا، جوتی جاتا نظری آیا۔ وشنو پوری کرنی آسا، ترسنا رہے نہ رانیا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاشیا، گگن گگنتر وجے ودھایا۔ کس بدھ جن بھگتاں لاہے اُداسیاں، چنتا غم کڈھایا۔ دین دنی دیاں بدلے راسیاں، رستہ اک سمجھایا۔ دیناں مذہباں وچوں کرے بند خلاصیاں، خالص پردہ آپ اٹھایا۔ کوڑ دیاں رہن نہ دیوے بد معاسیاں، بدی دا لہنا دے مُکایا۔ جے تیرے پچھے پچھے بھگت چڑھدے رہے پھاسیا، صلیباں گلاں وچ لکایا۔ ہن کردے ویکھے ہاسیاں، خوشیاں ڈھولے گایا۔ انہاں سب دیاں کٹ دے بند خلاصیاں، بندھن رہے نہ رانیا۔ تن وجود رُوحاں کردے پاکیاں، پتت پُنت بنایا۔ کھول دے اندروں کھڑکی تاکیا، کُنجی اپنا پیار لگایا۔ منزل چڑھا دے گھاٹیاں، ادھ وچکار نہ کوئے رکھایا۔ سب دیاں چولیاں تک لے پاٹیاں، سچ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ نگاہ مار لے کایا ماٹیاں، مٹکیاں پھول پھولایا۔ بن تیری کرپا مگن کدے نہ واٹیاں، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکایا۔ اوتار پنینمبر گر تیرے مذہباں والے الاٹیا، حھے دین دنی رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا یا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو پوہ ستائی، ست ستواد پو دیاں جنایا۔ گوہند دا لہنا دینا ویکھو ڈھئے والا ڈھائی، ڈھونکے بعد

لئے انکڑائیا۔ پیغمبراں دی شرع والی دیکھو شاہی، شہنشاہ رہیا جنائیا۔ اوتاراں دی کھیل کھیل دیکھو جو مات لوک چلائی، چارے ورنال سنگ بنائیا۔ دین دُنی جگت جہان راہ تگوا گم اتھای، کس بدھ اپنا تھم ورتائیا۔ بھيو ابھیدا دیکھو اگے ماہی، محبوب کی اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا تھم مٹ سکے نہ رائی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دے ویراگ وچ سارے روکے مارن دھای، کوک کوک سٹائیا۔ سو کھیل کھیلے اگم اتھای، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت سہیلے میلے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا آپ جنائیا۔ ایہہ صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا آد آد دا لاون والا دائی، داؤ اپنا رہیا لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستائی پوہ کہے میں کھیل تگیاں ست ستوادی، سو پڑکھ زرنجن رہیا جنائیا۔ دین دُنی دی تگیاں آبادی، ہر پڑکھ نال ملایا۔ جگت جہان دی سٹان آوازی، اینکارا بھيو گھلایا۔ لیکھا جانا دین دُنی سماجی، آد زرنجن پردہ لاپیا۔ سرشٹی درشٹی اندر دیکھاں جاگی، سری بھگوان کی تھم ورتائیا۔ من منو آتگیاں باغی، ابناشی کرتا بھيو گھلایا۔ جگ چوکری انتم تگیاں آدی، پاربرہم ہوئے سہائیا۔ جس نے آد آد سا جانا سماجی، سجنو دیاں سمجھائیا۔ سو پڑکھ اکلا دین دیا لا کھج انتم رچن لگا شادی، شادیانے کلماں والے نال وجائیا۔ اوہ دین دُنی دی اٹن لگی بازی، بازاں والا ویس وٹائیا۔ چڑھ کے آسو اگے تازی، تاجاں والیاں خاک ملایا۔ جن بھگتو تہانوں ضرور رکھیگا راضی، رازق رزق رحیم دے وڈیائیا۔ نیز روون گے ملا شیخ مصاحب مسانک قاضی، قضا سب دے سرتے چھائیا۔ کوٹاں وچوں بچیکا کوئی نمازی، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ چڑھدی دشا تھم دی ونڈن جاوے بھاجی، بھاجڑ پاوے تھاوں تھانیا۔ جگت دھار دا بن کے گاڈی، گاڈ اپنا تھم سٹائیا۔ جس دی کھیل ورتنی ڈاڈھی، بھيو سکے نہ کوئے گھلایا۔ اُس لیکھ چکاؤنا سب دا ماضی، گر اوتار پیغمبراں نال ملایا۔ شرع دی حد حدوڈ مٹے اراضی، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پوہ کہے میرا دوس آیا ستائیا، ست نال جنائیا۔ دیکھو کی کھیل کرے دھر دا ماہیا، محبوب نور الاہیا۔ جس نے کھج کوڑ میٹنیاں شاہیاں، شہنشاہ دھر در گاہیا۔ اوہ بھگتو تہاڈے نال سچ دیاں کرے سائیاں، سودا دھرم دھار بنائیا۔ دین دُنی روپ بدلے قصائیاں، قسم کھا کے پیر پیغمبراں جان بھلایا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا نال چھیمے نائیاں، جھیوراں جٹاں دے وڈیائیا۔ تہاڈیاں جگت جہان وچوں پھڑ کے باہیاں، باہل تہاڈا دے

ترایا۔ تسیں خوشیاں نال کردے رہنا واہیاں، واہ واہ اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر کرنی کار کمایا۔ پوہ کہے میرا دوس دہاڑا انوکھا، اچرج دیاں جنایا۔ جن بھگتو دین دُنی نال ہون لگا دھوکھا، دھروہ سب دے نال کمایا۔ دھرنی دھرت دھول دا ڈھن لگا کوٹھا، چھپر چھن نہ کوئے وڈیایا۔ پرکاش ہون لگا اکو جوتا، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ جس داسماں نہیں کوئی بہتا، نیرن نیرا رہیا دکھایا۔ اوہ ویکھو ہلونا دیندا چوواں لوکاں، چوواں طبق جگایا۔ پیغمبرو آ کے سنبھال لو اپنا موقع، سمبل دا مالک رہیا سنایا۔ گوہند دھار تک لے ڈھئے والا ڈھونکا، اپنی اکھ گھلایا۔ جگت جہان دُبن والی نوکا، بیڑا پار نہ کوئے لنگھایا۔ اوتار بھرو اپنا اپنا ہوکا، ہائے اُف سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچار، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد آ گیا اوہ بودیاں والیو بودھیو، بدو ویکھو جگت لوکایا۔ جن بھگتو اپنے اپنے ہردے سودھیو، سُدی ودی توں باہر سمجھایا۔ امرت نام دا رس بھوگیو، جگت واسنا کوڑی باہر کڈھایا۔ رنگ چڑھاؤنا اپنے کایا چوگیو، چولی لینی رنگایا۔ سوادھان ہو جائیو کملیو کوجھیو، پر بھ دیونہار وڈیایا۔ اپنے خالی بھر لو بوجھیو، نام دی بھکھ رہیا مٹایا۔ دیون آیا درس اموگیو، درشن کرنا چائیں چانیا۔ تہاڈا ہویا دُھر دا دھرم سنجوگیو، آگے وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ سچکھنڈ واسطے تسیں کدے نہ سوچیو، تہانوں لے کے جائے تہاڈا ماہیا۔ تسیں جنگلاں وچ کدے نہ کھوجیو، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ گھر اپنے سونال موجیو، راتی سنتیاں لئے جگایا۔ تسیں ہو گئے پر بھو دے جوگیو، جوگیاں توں باہر تہاڈی وڈیایا۔ تہانوں ہلونا دیوے پھڑ کے موڈھیوں، مڈھلا مالک آپ اکھوایا۔ سب دا جھٹکارا کر دینا نمازاں روزیو، رازق رزق رحیم ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ستائی پوہ کہے میرا وقت سُنھنا ستونتا، ستیو دیاں جگایا۔ تہاڈا مالک اک پتونتا، پت پر میثور اگم اتھایا۔ جو تہانوں بنا کے ساچے سنتا، سنگر شبد نال وڈیایا۔ بدھی توں پرے دا بن کے پنڈتا، پار برہم بھو گھلایا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے جنایا۔ جو لیکھا جانے تہاڈے من دا، من منسا پور کرایا۔ پرکاش کر اگے چن دا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ تہانوں رُپ درسا کے تہاڈے ست سرُپ برہم دا، آتم پر ماتم رنگ رنگایا۔ تہاڈا لیکھا پورا کرے کایا مائی چم دا، چم درشی دے بدلایا۔ جن بھگتو تہاڈا مارگ سچ دھرم دا، جس دھرم دا رُپ بنا بھگتاں توں نظر کوئے نہ

آئی۔ باقی جگت جہان بھریا بھرم دا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائی۔ تہاڈے گرہ لیکھا نہیں کوئی ورن برن دا، ذات پات نہ کوئے رکھائی۔ نام کلمہ نہیں کوئی وکھرا پڑھن دا، حرف حروف حصہ کوئے نہ پائی۔ تہاڈا جھگڑا نہیں کوئی شرع والے لڑن دا، شریعت سنگ نہ کوئے رکھائی۔ تہاڈا اِکو مارگ سچکھنڈ چڑھن دا، بن پوڑیوں ڈنڈے دیوے چڑھائی۔ تہاڈا وقت سہنجن جگت وچوں ترن دا، پھڑ باہوں پار کرائی۔ تہانوں سہارا بخشیا اِکو چرن دا، چرنودک دُھر دا جام پیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھو تہانوں کڈیاں دیوے دلیریاں، خوشیاں نال سنائی۔ تئیں گلاں سُن لو میریاں، میں دساں چائیں چائیا۔ اس دے حکم دیاں ضرور جھلنیاں ہنیریاں، اندھیرا ہوئے خلق خدائی۔ جدھر ویکھو مُردیاں دیاں ہوونگیاں ڈھیریاں، ڈھا کے دا لیکھا تیغ بہادر والا پورا دئے کرائی۔ شوہ دریا وِچ ڈُبنگیاں بیڑیاں، بیڑا پار نہ کوئے لنگھائی۔ پتہ نہیں ایہدی کرپا نال رُوحاں ترنگیاں کیہڑیاں کیہڑیاں، کس نوں پھڑ کے اپنے گلے لگائی۔ لکھ چوڑا سی کٹ کے جیڑیاں، پھاسی گل نہ کوئے وکھائی۔ تارن لگا کدے نہیں لاؤندا دیریاں، مہر نظر نال پار کرائی۔ اگے سرگن ہو کے پاؤندا رہیا پھیریاں، ہُن سرگن ہو کے آیا دُھر دا ماہیا۔ بنا بھگتی توں بھگتو تہانوں بنایا اپنیاں چیریاں، چری وِچھنے لئے ملائی۔ جے تئیں سمجھ نہیں سکے تے تہانوں پائیاں شبد دیاں گھیریاں، گھیرے وِچ لیا لگائی۔ نہ دسیاں اپنیاں ہیریاں پھیریاں، کس بدھ نال ناتا لیا جڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے جن بھگتو کجک بھگتی دیاں لگیاں منڈیاں، منڈل ویکھنا چائیں چائیا۔ شرع دیاں ویکھو ڈنڈیاں، رستے رستیاں وچوں بدلایا۔ مذہباں دیاں ویکھو کنڈھیاں، کنڈھے گھاٹ کھوج کھوجا۔ جگت جہان دیاں آشا ویکھو مشنڈیاں، سچ وِچ نہ کوئے سمائی۔ کوڑ گُریار دیاں ناراں ویکھو رنڈیاں، دُہاگن ہوئی لوکائی۔ تن وجوداں پائیاں ونڈیاں، تت تتاں وچوں بدلایا۔ نام کلمے دیاں کئی بٹھ کے گنڈھیاں، جگت جہان بھجے واہو داہیا۔ جے سچ بچھو بنا بھگتاں توں آتما ہونیاں کسے نہیں ٹھنڈیاں، اگنی اگ وِچ تپے لوکائی۔ کیوں اگے کھڑکن والیاں چنڈیاں، چند سورج روون مارن دھاہیا۔ کیوں محمد دیاں صدیاں پچھلیاں لنگھیاں، اگے صدقہ حکم دا اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈ وڈیائی۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھو شرع

دیاں چُھریاں، شریعت کی جنائیا۔ پھرے دُہائی لوآں پُریاں، برہمنڈ کھنڈ کُرا لایا۔ سچ دیاں سُنے کوئے نہ سُریاں، سُرتی شبد نہ کوئے ملا لایا۔ جگت جہان دیاں واشتا ہوئیاں بُریاں، بُریار دسے لوکایا۔ بنا سنتاں بھگتاں صوفیاں آتم دھار پوتر دسن مول نہ گُریاں، کایا کوٹ نہ وجے ودھایا۔ جدھر دیکھو شتوہ دریائے ساریاں جاندیاں رُڑھیاں، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ نام کلمے دیاں گرنھتاں اندر بھچھیاں رہ گئیاں پُریاں، سنگر شبد توں جام نہ کوئے پیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ نارد کہے جن بھگتو اوہ دیکھ لو اپنا پر بھو، پر م پُرکھ دھیان لگایا۔ ایہہ کھوجیاں کسے نہ لہجو، نین نہ کوئے بکسایا۔ مذہباں وچ کدے نہ بھجو، شرع گنڈھ نہ کوئے اٹکایا۔ ایہہ جدوں آوے تے بھگتاں دے وچ سجو، ایہہ ایہدی بے پرواہیا۔ نام ندھان سنا کے ندو، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سنت سہیلے چوراسی وچوں کڈھو، کاڈھ اپنی جگت جنایا۔ گرگھ نو کھنڈ پر تھی وچ نہ چھڈو، پھڑ باہوں لئے اٹھایا۔ نام پیالہ پیا کے مدھو، مدھر دُھن دے سنایا۔ پنجاں ستاں برسوں وچ سب نوں سدو، صدقے واری سارے گھول گھمایا۔ پُرکھ اکالا دین دیاں مذہباں والا نہیں کوئی دڈو، اپنی حد وچ چھالاں لایا۔ ایہہ بنا لتاں پیراں توں بھجو، دو جہاناں اپنا پنڈھ مُکایا۔ بنا شرع توں شریعت توں باہر گجو، آپ اپنا حکم سنایا۔ صدی چودھویں توں بعد دین دُنی نوں تجو، نام کلمہ اک درڑایا۔ جس نوں سارے کہنگے ربو، ربے عالمین نور الاہیا۔ اوہدا حکم مننگے سبو، سبھا بھگتاں والی رکھایا۔ دین دُنی دی میٹ کے حدو، حدو اپنی دے جنایا۔ جس دا اکو حکم لگو، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھایا۔ کوڑی کریا چرناں ہیٹھ دبو، ست سچ دے پرگٹایا۔ ساری سرشی توں میرا میں تیرا نام بھجو، بھجن بندگی اک جنایا۔ جس دی سمجھے کوئی نہ وجوہ، وجوہات نال دے درڑایا۔ اوہ رام راما رگھپت رگھو، رگاں توں اُپر ڈیرہ لایا۔ اوہ کرشنا کاہناں نوجوانا سری بھگوانا سچ دوارے اپنے سجو، سجن اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما لایا۔ نارد کہے جن بھگتو میرے پسینہ آوند اُتے پیشانی، خوشی غمیاں نال بنایا۔ تیس سنگر لہدے جگت جسمانی، تتاں کھیل کھلایا۔ اکھراں والی منزل سُن دے رُوحانی، رُوچ بُت نال گُرمایا۔ شرع والی جان کلامی، کائنات خوشی بنایا۔ مذہب تک غلامی، زنجیراں گنڈھ رکھایا۔ مالا منکیاں والی نشانی، تسبیاں ہتھ لکھایا۔ رسنا جہواناں چپے پرانی، ڈھولے صفتاں والے گایا۔

مہما والی گاؤندے کہانی، گا گا شکر منائی۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہاؤندے پانی، گنگا گوداوری جمنا سستی پندھ مُکائی۔ جگت شاستراں سُن دے بانی، گرنھتاں دھیان رکھائی۔ نارد کہے جن بھگتو ایہہ بچھلیاں جُگاں دی گلّ پُرانی، اگلی سمجھ نہ کوئے سمجھائی۔ جے اوہ پر بھو چاہوے اک چھمن وچ سب نوں مل جائے ہانیاں داہانی، ہانیو تہانوں اپنے گلے لگائی۔ تئیں اوس شہنشاہ دی بنے رانی، جس دی رعیت نہ کوئے بدلایا۔ جس نے کدے نہیں ہونا فانی، فیصلہ آد جُگاد حقو حق اک رکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائی۔ نارد کہے جن بھگتو تہاڈے کہو چہہ ایکے، سجنو دیو جنائی۔ کی تئیں اپنے آپ دے کیتے ٹھیکے، کی اپنی بولی نلامی والی کرائی۔ سارے دس دیو تہاڈے کیتھے سوہرے تے کیتھے پیکے، کیتھے تہاڈی وجے ودھائی۔ ویکھو کتے پر بھو دے در توں نہ جانیو چھیکے، چھیکڑ بنا پر بھو توں کم کوئے نہ آئی۔ بنا پر رکھ اکال توں کم نہیں آؤندے متھے ٹیکے، ٹیکے دھوڑی خاک نہ کوئے رمانی۔ بنا سنگر شبد توں بنائے کوئے نہ بیٹے، دو جہان گود نہ کوئے لکائی۔ پر رکھ اکالا دین دیلا جن بھگتاں مذہباں وچ کدے نہ بیچے، قیمت جگت جہان رکھائی۔ اگے اپنے پا کے نام دے بیچے، پیچیدہ بھو دے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نارد کہے جن بھگتو میں تہاڈیاں ویکھیاں خرمستیاں، دوس رین دھیان لگائی۔ تہاڈیاں آسا ویکھیاں نسدیاں، بھجن داہو داہیا۔ بنا بلاں توں پھرن ہسدیاں، خوشیاں ڈھولے گائی۔ اوہ بھریاں پیار رس دیاں، پریتم وچ سمائی۔ ایہہ در سہنجنے وسدیاں، جتھوں باہر سکے نہ کوئے کدھائی۔ منگاں منگن حق دیاں، حقیقت دے مالک اگے جھولیاں ڈاہیا۔ سدا راہ اکو تکدیاں، بن نیناں نین اٹھائی۔ پر بھو دی یاد وچ کدے نہ اگدیاں، اکھراں والی نہ کرن پڑھائی۔ اوہ بھگتاں دیاں دھاراں سیدھاں رکھن نک دیاں، سچے کھبے راہ نہ کوئے نکائی۔ ساچے مارگ توں کدے نہ ہٹدیاں، بھجن چائیں چائیا۔ آپ اپنا انتر پھٹدیاں، نام کھنڈا اکو واہیا۔ نارد کہے اوہ کھیلاں تنگن لٹ لٹ دیاں، نور نورانہ نظری آئی۔ ونجارناں ہوون اک ہٹ دیاں، سو دے لین چائیں چائیا۔ ہن پریمناں بن گتیاں اک جٹ دیاں، جتھے جٹا جوٹ نظر کوئے نہ آئی۔ اوہ جگت دے کھنڈاں دیاں نوں کھالاں وانگ ٹپدیاں، قدم قدم نال بدلایا۔ جگت وچاراں پر بھ چرناں وچ سڈیاں، خوشیاں نال لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور،

دُھر اپنا رنگ رنگا گیا۔ نارد کہے جن بھگتو تہانوں کیہڑی لہجی بھگتی، سچ دیو سنا گیا۔ تہاڈے کیہڑی اندر شکتی، جو شکوے رہی مٹا گیا۔ تئیں کیہڑی بیٹھے دھرتی، دھول سو بھاپا گیا۔ کی نشانی تہاڈے کول نرائن نر دی، نر ہر کی ورتا گیا۔ کی وڈیائی تہاڈے در دی، درے دربار دینا سنا گیا۔ کس بدھ تہاڈی زندگی جاندی تردی، اپنا پندھ مٹا گیا۔ نارد کہے کی تہاڈی آسا پڑھدی، صفتاں وچ صلاحیا۔ کی کھیل تہاڈے ہر دی، جو ہر ہر دے وچ سما گیا۔ میں گل پچھنا نہیں چاہندا پرانی پر دی، اگلی دیو سمجھ گیا۔ کی کتھا کہانی کل دی، کل کلکی کی درڑا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کی اپنا بھيو چکا گیا۔ جن بھگت کہن ناردانیتوں اسیں سارے دینے اکتھے، سبنا اکو وار جنا گیا۔ اسیں اکو صاحب دی سرنی ڈھٹھے، آواز جٹاں والی سنا گیا۔ اکو ستر لتھے، یارڈا سچ ہنڈھانیا۔ اکے نوں ٹیکے متھے، مستک اک نوایا۔ اکے اگے بدھے ہتھے، بندنا سپس جھکا گیا۔ اکے دے چڑھ جائے رتھے، جو بھجے واہو داہیا۔ جو سانوں مارگ دے، سچ نال سمجھ گیا۔ اسیں اُس دھرتی تے وے، جتھے آیا گو بند ماہیا۔ سانوں نام دے دیوے رے، رستے اندروں دتے بدلا گیا۔ پریم محبت وچ ساڈے نال ہسے، ہستی اپنی اک جنا گیا۔ سانوں نام خُماری دے سبنا چاڑھ دتے نشے، جیون وچ اتر کدے نہ جائیا۔ ساڈی مٹ گئی رین اندھیری مے، نوری چند دتا چکا گیا۔ ہوڑا دس کے اُپر سسے، سرگن نرگن نال دتا ملا گیا۔ نارد اسیں اُس دے جال وچ پھسے، جو جم پھاسیاں دے کٹا گیا۔ نارد کہے جن بھگتو تئیں بڑے اچھے، اچھی طرح جنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے پر بھو میں آیا اتوں گنگا، گنگوتری وچ چرن پچھہا گیا۔ میرا سپس ویکھ لے ننگا، بودی رہیا ہلایا۔ میں اکو منگ منگاں، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ میں پھریا وچ برہمنڈاں، بھینا واہو داہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ودھیا پاکھنڈا، بھیکھا دھاریاں کھوج کھوجا گیا۔ پر اک گل دس دے کیوں ہتھ وچ پھریا ست رنگ دا ڈنڈا، ڈنڈاوتاں کراون والیا دینا درڑا گیا۔ کیوں براہمن گوڑا روپ بنایا پنڈا، اپنا بھيو سمجھ گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتا گیا۔ ڈنڈا کہے سُن اوئے براہمن والے بودی، بدھی توں باہر جنا گیا۔ تینوں نہیں پتہ دین دُنیا ہو گئی لو بھی، لالچ وچ ہلکا گیا۔ کوڑ کُرم وچ ہو گئی کوچھی، سچ وچ نہ کوئے سما گیا۔ دھرم داد سے کوئی نہ جوگی، جگیشتر نظر کوئے نہ آیا۔ قیمت رہی کوئی نہ کوڈی، کوڈی کوڈی ہٹ وکایا۔ دھار پوتر دے

نہ ویدی سوڈھی، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ سارے اک دُوبے دے ہتھ لاؤندے گوڈیں، جگت ونڈ ونڈائی۔ ست رنگا کہے ناردا میرے بنا
 کدے سر شئی نہیں جاندی سوڈھی، شدھ آتما نہ کوئے کرائیا۔ میں ستاں دیپاں وچ اکو وار پھرنا تے سب دے ہوئے کر دینے بو جھی، کلجک دا بھار
 کندھ نہ کوئے اٹھائی۔ ہوئے دارہن نہیں دینا کوئی روگی، ہنگتا دا گڑھ دینا تڑائی۔ بھگتاں دے اگے وچنا پچھے وچنا آو تہانوں ملاواں تہاڈا ڈھر سنجوگی،
 تہاڈا مالک تہانوں دیاں دکھائی۔ جس دے اُتے تسیں سارے ہوئے کرودھی، غصہ اپنا آپ پرگٹائی۔ اوہ پھیر وی تہاڈے ہر دے جائے سوڈھی، سو جھ
 توں پرے اپنی سوچ جنائی۔ نالے نام دی دیوے روزی، روز روز جن بھگتو تہاڈی بنت رہیا بنائی۔ ایسے کر کے اُس ماہی نوں گوبند نے کہا چو جی،
 چو جی پریتم ڈھر در گاہیا۔ آد جگاد دا سدا موی، مجلس بھگتاں نال رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کمائی۔ نارد کہے جن
 بھگتو میریاں سکیاں ویکھو لتاں، باہو بل نہ کوئے رکھائی۔ تہانوں کی دے سمجھاواں متاں، مت دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تہاڈا لیکھا ویکھاں تتاں، تتاں
 کھوج کھوجائی۔ جس کھیل کھلاؤنا دیپاں ستاں، ست ستوادی ڈھر در گاہیا۔ اُس دا نظارہ تکاں رتا، جو رتن امولک ہیرے تہانوں رہیا بنائی۔ اُس دا گھرانہ
 سمجھو پتہ، پت پریشور ڈھر در گاہیا۔ جس دا اکو ڈکا فتھا، فاتحہ پڑھے سرب لوکائی۔ اوہدا لیکھا چونکہ چنانچہ نہ کوئی البتہ، عالمین نور الاہیا۔ اوہ نرگن
 دھار اگئی ستا، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ تہاڈا پریم پریتی نال جوڑے نتا، ناتا اپنے نال رکھائی۔ ویکھو کلجک دی دھار کھائیو نہ خطا، سچ سچ نال جنائی۔
 جس دا اشارہ دے کے گیا سنگر نانک تپا، تپدیاں ہردیاں شانت کرائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا نور نورانہ سب دا بن کے سکا، سا جن ہوئے سہائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے جن بھگتو میری قمر گئی جھک، بڈھیپا کلجک اتم آئی۔ میں کیتھے جاواں
 لگ، تھان تھنتر دیو درڑائی۔ میرا پینڈا جاوے نک، اگے پندھ رہے نہ رائیا۔ جن بھگت کہن ناردا توں گالے اکو تک، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائی۔
 پُرکھ اکالا دین دیالا گودی لئے چک، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ جس بدلایا اپنا رخ، پاسا آیا بدلایا۔ جو جن بھگتاں دیوے شکھ، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔
 جس دا لہنا سمجھے نہ کوئے منکھ، مانو سار کوئے نہ پائی۔ جو ساڈے رہے ستمکھ، جن بھگت رہے سنائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھگتو بے صاحب تہاڈیاں مئے، نسا میری نال لو منائیا۔ جس بھاگ لگایا دھئے، دتی مان وڈیائیا۔ بھوگ لگایا
 چھڑ جھئے، سوہنے بنک سہائیا۔ اوہ دیکھنہارا نیتز ہین اٹھے، اندھ آتم کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت چکا کے اپنے چٹے، نور چند کرے رُشنائیا۔ جو جگ جگ
 بدلن والا سمیں، نیت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ نہ ہرکھ سوگ کوئی غمے، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار
 سرنائیا۔ ستائی پوہ کہے میرا سب نوں اک پرنام، جن بھگتو سیس نوایا۔ شرع دا رہو نہ کوئے غلام، بندھن بندھ نہ کوئے رکھائیا۔ اچ وعدہ کرو تمام،
 اکو وار سنائیا۔ ساڈا ڈھر دا اگتا رام، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ ساڈا نرگن گھنٹیا شام، کاہنا اک اکھوائیا۔ ساڈا مالک پیغمبراں دا امام، امام اماما نور
 الاہیا۔ ساڈا گروآں دا بھگوان، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جس دا اکو اک ودھان، دوجی شرع نہ کوئے بدلایا۔ اکو حکم دی آوے آن، سر سکے نہ کوئے
 اٹھایا۔ اکو وست دیوے مہان، مہربان دیا کمائیا۔ جھولی پادے نام ندھان، خالی بھنڈارے دئے بھرائیا۔ جس دا جھلنا اک دھرم نشان، ست رنگ دا
 ڈنڈا دئے گواہیا۔ سو لیکھا دیکھے سب دا آن، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتو تہاڈا لیکھے لگا آون جان، چرن کول ملے سرنائیا۔ گھر پٹھے پردھ بال جوان
 سارے تر جان، دیوے مان وڈیائیا۔ تہاڈی سیوا بڑی بلوان، جو پر بھو نوں رہی جھکائیا۔ تہاڈی منزل کیتی آسان، پینڈا دتا مکائیا۔ تسیں نہ زمیں رہو نہ
 رہو اتے آسان، آسماناں توں پرے تہاڈا ڈیرہ دتا لگائیا۔ جتھے اکو وسے بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس نے بھنڈارا بخشیا پکوان، دیوے رزق سبائیا۔
 اوہ لہنا دینا چکائے آن، اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا روپ بے پچان، رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ اُس دا دتا سارے پین کھان، تن وجود رہے ہنڈھائیا۔ اوہ
 در آیاں نوں دیوے پریم دا دان، پریتی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان ہووے مہربان، مہربان مہربان اپنی نظر اٹھایا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے شادیاں سمیں *

ستگر شبد کہے پُرکھ ابناشی مہراں کیتیاں، کرتے پُرکھ دتی وڈیاںیا۔ جس دے مہم وچ جگ چوکڑی بیتیاں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مُکائیا۔ جو اوتار پیغمبر گروآں دھار بدلدار ہیا ریتیاں، نرگن سرگن آپ سمجھائیا۔ جس دا لیکھا ترے گن اتیتیاں، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ اوہ پر کھنہارا سب دیاں نیتیاں، گھٹ گھٹ انتر ویکھ وکھائیا۔ جس کھہڑا چھڈاؤنا مندر مسیتیاں، مٹھاں دیوہریاں لیکھ چکائیا۔ جن بھگتاں کایا کر کے ٹھانڈیاں سیتیاں، اگنی ت ت بھجھائیا۔ توں میرا میں تیرا سنا کے گیتیاں، گوہند کری سچ پڑھائیا۔ چار جگ دے شاستر وٹن کھچیاں، اپنا نین اٹھائیا۔ ساڈیاں گنڈھاں کھلیاں پیچیاں، پیچا شبد گرو لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستجگ کہے میرا ہويا وقت سہاوا، پر بھ دتی مان وڈیاںیا۔ میرا اُس دے اُتے دعوا، جو دعویدار اکھوائیا۔ میں اوسے دے ڈھولے گاواں، گا گا شکر منائیا۔ جس دا آد انت دا اکو ناواں، نو ست جنائیا۔ جو کھیل کھیلے وانگ پتراں ماواں، پتا پوت آپ اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے ٹھنڈیاں چھاواں، شہنشاہ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ہر سنگت میل ملا کے بھین بھراواں، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ جگت دھار دھرم دیاں لاواں، ستگر شبد کرے کڑمائیا۔ جو پھر دا نگر کھیڑے پنڈ گراواں، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جس نے ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شودر ویش تول تولیا سانواں، کنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ میں نو نو اُس نوں سیس نوواں، جھک جھک لاگاں پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا اٹھا کے باہواں، سب نوں دیاں سناںیا۔ جگت وانشا کوڑ رہے نہ کانواں، کاگ ہنس روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ستجگ کہے میرا وقت سہاوامات، پر بھ دتی مان وڈیاںیا۔ ست سچ دی بخش کے دات، میرا بھنڈارا دتا بھرائیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پات، دین دُنی دا مارگ دتا بدلایا۔ کلجگ انت مار کے جھات، جھا کے بھگتاں دتے گھلایا۔ بھگتاں دی بھگت بنا برات، دُلھا ویکھے چائیں چائیا۔ کتیا دا کانت ساک، سجن ساجن سو بھاپائیا۔ نو ست دا اک پرانت، حصہ دھرم دھار وندائیا۔ اکو پریت بخش کے نات، چرن کول دے سرنائیا۔ ستگر ہو کے پچھے وات، ویکھے تھاواں تھانیا۔ اپنے تھم دی دس کے بات، باطن پردہ دے گھلایا۔ سب دے جنم

کرم دے لیکھے لئے واچ، واچک ہو کے کھوج کھوجائیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹی کاج، کنچن گڑھ دئے سہائیا۔ جن بھگتو تہاڈا منگلاچار داناج، تالی خوشیاں والی وجائیا۔ تہاڈی پریم پیار دی پر بھات، ڈھولے سوہلے راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیا۔ سنجگ کہے میں بچن دساں سچ دا، سچ نال سمجھائیا۔ خوشیاں وچ پھراں نچدا، بھجاں واہو داہیا۔ میرے صاحب نے بھرم چکایا کایا ماٹی کچ دا، کنچن گڑھ دئے وڈیائیا۔ جو لوں لوں اندر رہیا رچدا، ہر گھٹ رہیا سمائیا۔ مارگ دس کے دھرم دھار دی مت دا، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھو گھلا کے ساچی رت دا، رتن امولک ہیرے لئے پر گٹائیا۔ پیار بخش کے ست دا، ست وچ سمائیا۔ ناتا جوڑ کے ت دا، تتوت رنگ رنگائیا۔ کھیل سمجھا کے پر میثور پت دا، پت پنت آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنجگ کہے میتوں کرپا کیتی پُرکھ ابناشی، دتی مان وڈیائیا۔ میں خوشیاں وچ کراں ہاسی، ہستی تکاں چائیں چائیا۔ ساچے منڈل پاوے راسی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میری پوری ہووے آسی، ترسنا رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگتاں اتے کرن وشواسی، وشو دارا سمجھائیا۔ جتھے دے کوئے نہ مدراماسی، رسنا رسن نہ کوئے ہلاکائیا۔ وجے ودھائی پر تھی آکاشی، گنگن گگنتر سو بھاپائیا۔ دیوت سُرگن گندھرب سارے گاسی، گاون چائیں چائیا۔ وشن برہما شو کرے قیاسی، قایم مقام سو بھاپائیا۔ سنگر شبد ہر جن بنا کے داسن داسی، داس داسا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنجگ کہے ویکھو کھیل پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جو دین دیال ویکھنہارا انا تھاں ناتھ، پردے پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، سوہنگ کیتی سچ پڑھائیا۔ جن بھگتاں بھگتاں نال بنا کے ساتھ، جوڑی جگت جہان جنائیا۔ ست سچ چلا کے راتھ، رتھواہی بنیا ڈھر درگاہیا۔ مستک لہنا ویکھ کے ماتھ، پورب جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ سنجگ کہے جن بھگتو میری نمو نمو نمسکار، ست سچ وچ سپس نوائیا۔ کرپا کیتی آپ کرتار، قدرت دا مالک ہو یا سہائیا۔ نو ست دی بھ کے دھار، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ ریتی دس اپر اپار، اگم دتا سمجھائیا۔ جن بھگتاں جوڑی خوشی رہے وچ سنسار، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ وقت سُنہنجا ہووے بھگت دوار، دوہری اپنی کار بھگتائیا۔ سنجگ کہے میں کوک کراں

پکار، سب نوں دیاں سنائیا۔ لالچ چھڈنا زرار، نر زرائن ہوئے سہائیا۔ جو آد جگادی سانجھیا، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دے حکم دی سارے کرن
 انتظار، اوتار پیغمبر گرو راہ تکائیا۔ سو وقت سہیلا کرے کرنی دا کرنہار، قدرت دا قادر وڈ وڈیائیا۔ سنجگ کہے پوہ اٹھائی تیرا بنیا رہے پیار، پریم پریتی
 بھگتاں نال جنائیا۔ ہر سنگت خوشیاں دے لاوندی رہے جیکار، ساچے ڈھولے گائیا۔ ہر جن سدا وسدا رہے گھر بار، تن مائی سو بھاپائیا۔ پڑکھ اکالا دین
 دیالا پاؤنہارا سار، مہاسار تھی ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 در آیاں سب نوں دیوے پیار، پیار محبت وچ ناتا اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۸ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

سنجگ کہے کرپا کرے ابناشی لپتتا، پاربرہم پت پر میثور اپنی دیا کمائیا۔ ست دلارا اگئی بنائے ستا، ست ستوادی برہم برہادی دیا کمائیا۔ دھرنی
 دھرت دھول دھول میری سہنجنی کرے روتا، روتی اپنے نال مہکائیا۔ میرا نواس کرے کایا مائی پنج ت تن بتا، بتانیاں دے کائیا۔ کلج جیواں بھاگ
 جگائے ستا، الکھ اگوچر دے وڈیائیا۔ کوڑ کرم دا میٹے دکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ آتم برہم دادے کے سکھا، سکھ سنگر چرن دے سرنائیا۔ پردہ لاہے
 مانس مانو مانکھا، آپ اپنی دیا کمائیا۔ بھيو اہید چکائے لکا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے نکا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ دھرم کہے کرپا کرے آپ نر نکارا، نرویر دھردر گاہیا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو کے ظاہر، ہر پڑکھ نرنجن
 بھيو گھلائیا۔ اینکار دے ادھارا، آد نرنجن کر رُشنائیا۔ ابناشی کرتا پاوے سارا، سری بھگوان ویکھ دکھائیا۔ پاربرہم کرے پیارا، برہم میلا سچ سبھائیا۔
 سنگر شبد دے اشارہ، دو جہاناں آپ در زائیا۔ سنجگ ست ستوادی ہوئے اجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ کلج کوڑ ویکھے گڑیارا، اندھ اندھیا کھوج کھوجائیا۔
 ویکھے وگے پاوے سارا، بھيو اہید آپ گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھردر داور، دھرم مالک اک اکھوائیا۔ سنجگ کہے میرا کو

صاحبِ سوامی، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ جس دی بودھ اگادھ بانی، انیلا تیر چلائیا۔ بخشنہارا پدِ نربانی، درگاہ سچ دئے وڈیائیا۔ اُس دی مہما اکھ کہانی، صفتاں صفتِ صلاحیا۔ اوہ شاہو بھوپِ سلطانی، شہنشاہِ اک اکھوائیا۔ جو ویکھنہارا زیمیں اسمانی، منڈل منڈپ کھوجے چائیں چائیا۔ جس دی منزلِ اکِ رُوحانی، رُوح بُت دئے وڈیائیا۔ جس دا کلمہ سچِ کلامی، کائنات دئے سمجھائیا۔ اوہ سنگر شبدِ گروِ انامی، مہربان بے پرواہیا۔ جس جھگڑا میٹنا دینِ مذہبِ اسلامی، اسم اپنا اک سمجھائیا۔ شرع دی رہن نہ دئے غلامی، زنجیر بے نظیر دئے کٹائیا۔ لیکھا جانے اٹھسٹھ تیر تھ پانی، سمنڈ ساگراں ویکھے چائیں چائیا۔ ادھار چُکائے وید پُرانیں، گرنٹھ شاستراں لیکھا جھولی پائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم کہے پر بھو تیرا ہوئے وقت سُنجنہا، لوک مات و بے ودھائیا۔ میرے آد پُرکھ نرنجنہا، جوتی جاتے تیرا نور رُشنائیا۔ توں آد جگاد درد دُکھ بھے بھنجنہا، مہربان نورِ الاہیا۔ آتم پر ماتم ساک سجنہا، سخا سخائی اک اکھوائیا۔ ست سچ چاڑھ دے رنگنا، رنگن نام رنگائیا۔ در تیرا اکو منگنا، دوسر سپس نہ کدے جھکائیا۔ توں صاحبِ سورا سربنگنا، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ چرن دھوڑ کرا دے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ دھرم دی دھار پردہ کجنا، ہونا آپ سہائیا۔ تیرا اکو ڈنک نگارہ و جنا، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ کجگ کوڑا بھانڈا بھجنا، ٹھیکر مائی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ دھرم کہے میرے پُرکھ اکالے، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اپر پر سوامی دینِ دیالے، پاربرہم پت پر میشور تیری بے پرواہیا۔ توں وسنہارا سچھنڈ سچّی دھرمسالے، درگاہ ساچی مقامے حق سو بھاپائیا۔ تیرے جگ جگ کھیل نرالے، نر ویر تیرے ہتھ سرب وڈیائیا۔ اتار پیغمبر گُر تیریاں گھالاں رہے گھالے، جگ چوکڑی سیو کمائیا۔ توں پھل لگائے دینِ مذہب دے ڈالے، پت ٹہنی مات مہکائیا۔ مارگ دتے سکھالے، سچ سچ سمجھائیا۔ اتار پیغمبر گُر نرگن سرگن دھار دپیک بالے، جوتی جوتِ کیتی رُشنائیا۔ گرنٹھ شاستر جس دے دین احوالے، راگاں ناداں ڈھولیاں وچ سنائیا۔ اوہ صاحبِ سوامی انترجامی انتم سب دی سُر ت سمجھالے، سمبل بہہ کے اپنا کھیل کھلائیا۔ جس نوں نوں کھنڈ پر تھمی ست دپ بھالے، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوتِ سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل آپ ملایا۔ دھرم کہے

میرے صاحب گوہند، گوہند گوہند تیری اوٹ تکایا۔ زرویر پُرکھ میری میٹ دے چند، چنتا چکھانہ کوئے تپایا۔ میں تیرے پیار دی ہند، ہندراہن دا کاہن رہیا سنایا۔ تُوں صاحب میرا مرگند، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ تیتوں جھکدے وشن برہما شو کروڑ تیتسا اند، سُرپت نو نو لاگن پانیا۔ اوتار پیغمبر گر تیرے نام دی و جاؤن کنگ، ڈھولے سوہلے راگ درڑایا۔ تیرا ست سرُپ شاہو بھوپ گہر گبھیر ساگر سندھ، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ سَتجگ کہے میرے صاحب سری بھگونت، ست تیری سرناہیا۔ تُوں سب دا آد جگادی کنت، کنٹول اک اکھوایا۔ تیرا نام ندھانا اگتا منت، دھرم دھار سمجھایا۔ بھگت سہیلے اٹھالے سنت، گرگھ گر گر گود لکایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک جناہیا۔ بدھی تُوں پرے دا بن کے پنڈت، سکھیا دینی چائیں چانہیا۔ تیرا کھیل جگ چوکڑی انت، گنتی گنت نہ کوئے گناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ سَتجگ کہے پر بھو میرا مارگ جائے لگ، ہونا آپ سہانیا۔ تیرا دیک جوت جائے جگ، جگت جہان کرے رُشانیا۔ ترے گن بھادے لگی اگ، ترے بھون دھنی ہو سہانیا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سوامی ہے سچ، در دسم آپ سہانیا۔ تیرا نام نگارہ جائے وچ، ناد انادی کرے شنوایا۔ تیرا ساچا کایا کعبے ہووے حج، حضرتاں دے حضرت کرپا کیتی نور الاہیا۔ میتوں دھرتی اُتے سد، صدقے واری گھول گھمایا۔ میں دھرم نوں لوں لہ، دیکھاں چائیں چانہیا۔ کلج کوڑا دھرنی دھرت دھول اُتے بھار جائے لد، دھول اُتے رہن مول نہ پانیا۔ کلج جیو بیڑے ہوئے بگ، کاگ روپ درسایا۔ سب نوں مایا ڈسنی ڈسے سپ، وکھ اندرے اندر وکھانیا۔ تیرا کرے کوئی نہ جپ، جہو صفت نہ کوئے صالحیا۔ دھرم دارہیا نہ کوئے تپ، تپیشتر روون مارن دھاہیا۔ کلج کوڑا گڑیا را حد گیا ٹپ، اپنا پنڈھ مکانیا۔ سچ دھرم گیا چھپ، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ جدھر تکے ودھیا پپ، پاپاں بھری لوکانیا۔ پیار رہیا نہ گر مت، من تن ہوئی ہلکانیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، وڈ داتے دیا کماہیا۔ ساچا مارگ اکو دس، دہ دشا کر پڑھانیا۔ من منوآ ہووے وس، چاروں کنت نہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ نچھر جھرنا امرت دے دے رس، بوند سوانتی کول نابھ ٹپکانیا۔ نچ نیز کول کھول دے اکھ، دب نین ملے وڈیایا۔ جوں بھاوے تُوں لینا رکھ، سَتجگ کہے در تیرے

منگ منگایا۔ دھرم دی قیمت رہی نہ کٹھ، کوڈی ہٹ نہ کوئے وکایا۔ چاروں گنٹ لاؤندے بھکھ، تیرے شبد دی بھاکھیا سمجھے کوئے نہ رانیا۔ آتم دھار
 پر ماتم ہوئی دکھ، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملایا۔ نگاہ مار لے دھار اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ پھول پھولایا۔ سچ دی بھنھی کسے نہ گٹھ،
 پاہناں پتھراں سارے سیس نوانیا۔ ساچا لہے کوئی نہ ہٹ، دست نام نہ کوئے وکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در
 تیرے الکھ جگایا۔ ستجگ کہے پر بھو میرا مارگ کر پرسدھ، سدھ سادھک سارے دھیان لگایا۔ اپنے تھم دی دس دے بدھ، بدھنا لیکھا دے مٹایا۔
 جھگڑا مکا دے ردھ سدھ، بھو ابھید آپ گھلایا۔ ایہہ کارج تیرا نچ، زوریر ہونا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگایا۔ کلجگ کہے دھرما سجن، میں جاگدا آلس نندرا وچ کدے نہ آیا۔ توں لیکھا تک لے میرے بھاگ دا، جو بھگون جھولی پانیا۔ میں
 بھکھا نہیں جگت دے راج دا، تاج سیس نہ کوئے وکایا۔ میں تھم منا سنگر و شبد مہاراج دا، جو دیوے چائیں چانیا۔ میں دوس رین اوسے نوں ارادھدا،
 جو سب دا پتا مانیا۔ میرا روپ نہیں کوئی کلجگ والے سادھ دا، اندروں ہورتے باہروں ہور روپ پر گٹایا۔ میں بھریا پر بھو دے ویراگ دا، اونت وچ نہ
 کوئے رکھایا۔ میں مان رہن نہیں دتا دُنیا دے کنت والے سہاگ دا، وچھوڑے وچ کیتی خلق خدایا۔ سر جھکے نہ کوئے آداب دا، سجدہ حق نہ کوئے
 رکھایا۔ میں جیو جہان ونجارا بنایا کتاب دا، اکھراں نال پرچایا۔ میں کھیل کھلایا عشق حقیقی تے مجاز دا، دوویں رنگ رنگایا۔ کسے نوں درشن ہون نہ
 دیواں اگے باپ دا، پُرکھ اکال ملن کوئے نہ پانیا۔ میرا روپ ترے گن تاپ دا، اگنی تت جلا یا۔ رسنا رس دکھاواں جگیا سو آں جاپ دا، ہر دے ہر نہ
 کوئے وسایا۔ کسے نوں سمجھ نہیں کی لیکھا ملدا اک دو اکھڑ جاپ دا، بن رسنا جہوا ہلایا۔ میں کھیل کھلایا دین دُنی کوڑے ساک دا، سجن سچ نہ کوئے
 ملایا۔ گنڈا کھولیا نہیں کسے بجر کپاٹی تاک دا، سکھمن ٹیڈھی پار نہ کوئے کرایا۔ کسے وقت نہیں جانیا ایکے والی اک کلاک دا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے
 ونڈایا۔ ہن میرا سماں اندھیری رات دا، ساچا چند نہ کوئے چمکایا۔ میں مل پاوانا نانک والی اک بات دا، جو لیکھے اک گل سمجھایا۔ جھگڑا تکتا ذات پات
 دا، دین دُنی ٹکرایا۔ کسے لیکھا رہے نہ بُت پاک دا، پتت ہووے لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیایا۔ کلجگ کہے

دھرم میں سُر پیر بہادر، یودھا اک اھوائیا۔ میرا مالک کریم قادر، قُدرت کرتا نورِ الٰہیہ۔ جس مینوں دینا آدر، سر میرے ہتھ لکائیہ۔ انت سچ کرے عدل، انصاف اک سمجھائیہ۔ میرا دھام مقدس بائل، بیشل دے سمجھائیہ۔ اوہ دیکھے کھیل تماش، بھيو اھیدا آپ درڑائیہ۔ جو سے زمیں آکاش، پر تھی کھوج کھوجائیہ۔ سو پوری کرے آسن، ترسنا پور کرائیہ۔ جس نوں نہرکٹک کل کلکی اوتار امام ااما سارے آکھن، نور نورانہ نور الٰہیہ۔ اوہ لہنے دینے سب دے جانے باطن، پردے پردیاں وچوں چکائیہ۔ اوہ میرے لیکھے آیا واچن، بن رسنا جھوا کرے پڑھائیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیہ۔ سنگر شبد کہے سُن سنجگ کلجگ میت، جگت مترو دیاں جنائیہ۔ پُرکھ اکال دی اگئی ریت، جس نوں سمجھے کوئے نہ رایا۔ اوہ لکھ چوراسی پر کھنہارنیت، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیہ۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑی گئے بیت، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا پنندھ مُکائیہ۔ اوہ لیکھا جانے ہست کیٹ، راج راجاناں شاہ سلطاناں پردے آپ اٹھائیہ۔ اوہ مالک سوامی ترے گن انیت، ترے بھون دھنی بے پرواہیہ۔ جس دی سنگر شبد کرے تصدیق، شہادت اور نہ کوئے بھگتائیہ۔ اوس نے کلجگ وچ سنجگ لاؤنا ٹھیک، ٹھا کر وڈ وڈیائیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکائیہ۔ سنگر شبد کہے ایہہ کھیل نہیں کوئی لگدا، سچ پردہ اوہلا نہ کوئے رکھائیہ۔ کلجگ بینڈا جاوے گدا، مکمل اپنا پنندھ مُکائیہ۔ سنجگ ساچا آوے اٹھدا، اپنی لئے انگڑائیہ۔ پُرکھ اکالا جاوے تھدا، مہر نظر اٹھائیہ۔ کلجگ وقت سہنجنا ہونا کایا مائی بُت دا، بُتخاناں وچے ودھائیہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنی کار کمائیہ۔ سنگر شبد کہے میرا اکو اک فرمان، فرنیاں باہر جنائیہ۔ سدا رہے نہ کوئے حکمران، جگ چوکڑی اپنا پنندھ مُکائیہ۔ سدا نہ جھلے کوئے نشان، نشانے جگت جگ بدلایہ۔ کرے کھیل سری بھگوان، ہر کرتا ڈھر درگاہیہ۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، دو جہانا سیس نوائیا۔ اوہ سُر پیرا نوجوان، مرد مردانہ اک اھوائیا۔ جس نوں اوتار پیغمبر گرو گریو سارے گان، بن رسنا ڈھولے صفت صلاحیا۔ اوہ کلجگ انت ہووے پردھان، پر م پُرکھ بے پرواہیہ۔ سنجگ سچ بنائے ودھان، جس دی ترمیم نہ کوئے کرائیا۔ چاروں گنٹ جھلائے نشان، دھرم نشانہ اک وکھائیہ۔ ست دیپ متن فرمان، نو کھنڈ پر تھی سیس نوائیا۔ سب دا اکو ہووے حکمران، دوجا تھم نہ کوئے جنائیہ۔ اکو شاہو بھوپ سلطان،

شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اکو دیونہارا ہووے دان، دست نام اتل ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پُرکھ اکال کہے سُن سُن دُلا رے شبدی شبد، سَنگَر دھار دیاں دِرڑائیا۔ تیرا کھیل ویکھاں دین مذہب، چارے گنٹ دھیان لگائیا۔ کس بدھ سرگن دھار ہندا ادب، اتار پیغمبر گرو آں کون سیس نوایا۔ سَنگَر شبد کہے پر بھو دھرنی تے ہو یا غضب، حیرانی وچ جنائیا۔ کلجک سب دے اندر ہو یا جذب، اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر کرنی کار کمائیا۔ سَنگَر شبد کہے میرا حکم ہووے ایک، ایکنکار رہیا جنائیا۔ کلجک سَنجک دوہاں دی اکو ٹیک، کَلے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اپنا آپ کرنا بیک، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ سُنو سَت دا سچ سندیس، سندسیاں باہر دِرڑائیا۔ اکو مالک خالق نر زیش، پروردگار نور الایہا۔ جو سدا رہے ہمیش، جن مرن وچ کدے نہ آئیا۔ بھاگ لگا کے سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ کلجک تیرا کوڑ کرم دا بدل کے لیکھ، لیکھا لکھیا دے مٹائیا۔ سَنجک تیرا سچ دھرائے بھیکھ، بھیکھادھاری دیا کمائیا۔ دوہاں دا لہنا ہووے نال دس دسمیش، دہ دشا وچے ودھائیا۔ جس جھگڑا میٹنا ملا قاضی مسانک شیخ، شیخی سب دی دے گوائیا۔ جس کارن سَنگَر ار جن سیس پوائی ریت، تی توئی نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سَنگَر شبد کہے دُھر دا شبد اک فرمانا، فرماں بردارو دیاں جنائیا۔ کلجک تیرے اتم ورتنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تخت نو اسی کوئی نہ رہے راجا رانا، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیا۔ نو سَت ہووے حیرانا، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ پتا پوت دے بیگانہ، نار کنت نہ کوئے وڈیائیا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے کھانا، ترسنا تر کھانہ کوئے مٹائیا۔ چار گنٹ ہووے ویرانہ، بھل بھلو اڑی نہ کوئے مہکائیا۔ سہنجن وقت نہ ہوئے گوپی کاہنا، منڈل راس نہ کوئے رچائیا۔ ایشٹ دے نہ سیتا راما، ایشٹ سنج سیس نہ کوئے نوایا۔ پیغمبر کرے نہ کوئے سلاما، سجدہ سیس نہ کوئے جھکائیا۔ مان دے نہ کسے کلاما، کائنات رہی گر لائیا۔ سَنگَر شبد دا اکو وجنا دامہ، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ جس نوں سب نے سیس جھکاؤنا، نو نو لاگن پائیا۔ اوہ صاحب سری بھگوانا، پُرکھ اکالا اک اکھوائیا۔ جس دا محمد دتا پیغام، اوہ امام اماما نور الایہا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا نو جوانا، بردہ بال نہ روپ بنائیا۔

* ۲۹ پوہ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر لوہڑی والی رات * *

دھرم دی دھار کہے لوہڑی، لڑیندے ساجن تیری سرناہیا۔ آتم پر ماتم بنائیں جوڑی، پرم پُرکھ ہونا سہائیا۔ ساچے شبد دی چاڑھیں گھوڑی، دو جہاناں پندھ مُکانیا۔ کلجگ کوڑی کریا ولوں موڑیں، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ جگت وکارے شوہ دریائے روڑھیں، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جن بھگت دوویں ہتھ کھلوتے جوڑی، نو نو لاگن پائیا۔ کلجگ چپو کردے بھڑی بھڑی، نوست رہی گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھردا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ لوہڑی کہے میرے سنگر شبد احبابی، متر پیارے دینی وڈیائیا۔ شاہو بھوپ سچ آدابی، نو نو سیس جھکائیا۔ وسنہارے آگم محرابی، محبوب تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے دوس جگت جہان بھن کھائے کبابی، بھڑی بھڑی ڈھائیا۔ جگت وکار کیتا شرابی، شرع شریعت نہ کوئے وڈیائیا۔ عشق رہیا نہ حقیقی مجازی، دوویں دین ڈھائیا۔ پُرکھ اکال توں بیننتی سُن ساڈی، سچ نال سنائیا۔ تیری کھیل اگڑی ڈاھڈی، ڈنڈاوت وچ سیس نوائیا۔ تیرا لہنا دینا سچ سنگیت نال ڈھاڈھی ربابی، رباب تن دینی وجائیا۔ تیری دھرم دھار امدادی، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ تیرا لیکھا آگم کھیل جگت پنچ آبی، پنچم دھار وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لکائیا۔ لوہڑی کہے پر بھو میں اکو دست منگدی، در ٹھانڈے جھولی ڈاھیا۔ جن بھگتاں کھیل مُکا دے بھکھ ننگ دی، ترسنا تر کھا پور کرائیا۔ کسے توٹ رہے نہ ان دی، اٹل بھنڈار ورتائیا۔ کلپنا میٹ دے من دی، منسا کھوج کھوجائیا۔ آشا پوری کر دے گو بند چن دی، چن چاننے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھیل سمجھا دے پنچ تت تن دی، وجوداں محبوبا پردہ لاہیا۔ تیری آواز اکو ہووے دھن دھن دی، دھن کہے لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سچ تیری سرناہیا۔ لوہڑی کہے میرے سنگر پیارے سجنہا، دیناں بندھپ دین دیاں۔ چرن دھوڑ کرا دے مجنا، میرے صاحب بے مثال۔ میرے نیترا دے انجنا، بھوپت بھوپ ہو کرپال۔ دھرم دی دھار چاڑھ دے رنگنا، رنگت دو جہان بے مثال۔ در ٹھانڈا اکو منگنا، وست اگڑی دینی ڈال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سنبھال۔ لوہڑی کہے پر بھو میری ویکھ لے رین، لوک مات دھیان لگائیا۔ سچ داد سے نہ کوئے ساک سین، ساجن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔

تیری سرشتی تیرے نالوں ہوئی طرفین، دُتیا بھاؤ رکھایا۔ میں بیننتی آئی کہن، کہہ کہہ رہی جنایا۔ جو لیکھا لکھیا وچ رمان، مہا مہارت نال وڈیایا۔ اوہدا لہنا مکاؤنا سکھین، در ٹھانڈے خوشی منایا۔ جن بھگتاں درشن دے دے اپنے نین، لوچناں کر رُشنا یا۔ چرن پریتی دے دے دین، جو چل آئے سرنا یا۔ چرن دھوڑ بنا لے رین، ٹکے خاک خاک رما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن دے نہ کوئے سین، ساک نظر کوئے نہ آ یا۔

* پہلی ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

پہلی ماگھ کہے اٹھسٹھ تیرتھ آئے پٹن، رو رو دین دُہا یا۔ کلجک جیو سانوں نہیں دیندے ٹکن، دوس رین رہے ستا یا۔ ننگے ہو ہو ساڈے وچ لٹن، کوڑی کریا تاریاں لایا۔ ساڈا لیکھا پورا کر پر بھو پُرانا رٹن، کڈھ کے دیئے دکھایا۔ بے توں کلجک انتم آئیوں نجٹھن، سر ساڈے ہتھ رکھایا۔ ساڈی جلدھارا ٹکیاں وچ لگی وکن، قیمت کوئے نہ پانیا۔ توں عرشی پریتم دُھر دا پتن، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ اٹھسٹھ کہن سری بھگوان، تیری اوٹ نکا یا۔ توں آد جگادی رام رچیا اگما کاہن، نرگن نرویر اک اکھوایا۔ ست سروپی شاہو بھوپئی نوجوان، مرد مردانہ بے پرواہیا۔ ذرا نگاہ مار دھیان، نین نیناں وچوں اٹھایا۔ سچ دا رہیا نہ کوئے اشان، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ٹھگی چوری ساڈے اُتے کرے جہان، مایا ممتا لوبھ موہ ہلکا یا۔ اسیں ویکھ کے ہوئے حیران، حیرانی اندر دُہا یا۔ چاروں گنٹ دسن بے ایمان، ست وچ نہ کوئے سما یا۔ اسیں نگاہ ماری زمیں اسمان، دیپاں منڈلاں لوآں ویکھ دکھایا۔ جدھر تکیئے سارے ہوئے پریشان، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرا یا۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے ایمان، سچ وچ نہ کوئے سما یا۔ جگت جگیا سو ہوئے شیطان، بن شرع دے کرن لڑا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا یا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کہن پر بھو اسیں تیرے نام دے ہوئے ویراگی، ویراگ وچ سنا یا۔ جگت ووار رہے تیاگی، تیرے چرناں

وچ ٹکایا۔ ساڈا پوتر کسے نہ کرے اِشان ماگھی، مگن تیرے نال نہ کوئے کرایا۔ ساتھوں تیری سرشٹی ہو گئی باغی، باغباں کی تیری بے پرواہیا۔ سچ دست کسے نہ لادھی، کھوجن والا نظر کوئے نہ آئی۔ ساڈے اُتے ساڈی ہووے بربادی، کنڈھے گھاٹ دین گواہیا۔ سادھ سنت ہردے رہیا نہ کوئے ارادھی، رادھا کرشن نہ روپ سمایا۔ پیار دی لائے نہ کوئے سادھی، سدھ صادق نہ کوئے اکھوایا۔ ساڈے جل نال دکھیا ہووے کوئی نہ راضی، رازق رِزق رحیم کی تیری بے پرواہیا۔ سرتی اندروں کسے نہ جاگی، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ بن تیری کرپا ہوئے نہ کوئے وڈھاگی، بھاگ ہین ہو کے دیئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ کہن کرپا کر پُرکھ سمر تھ، چرن کول دے سرنایا۔ ساڈے خالی ویکھ لے ہتھ، وست رہن کوئے نہ پانیا۔ جگت وکار جائے مول نہ لٹھ، جو ساڈے وچ اِشان کرایا۔ اسیں سچ سچ دیئے دس، دہ دِشامات سنایا۔ امرت رہیا نہ کوئی رس، رسنا رس نہ کوئے وڈیا یا۔ ساڈی انت اخیر ہوئی بس، واسطہ تیرے آگے پانیا۔ سدا تیرا گاؤندے رہیے جس، صفتاں وچ صلاحیا۔ تیرا کھیل کھج رین اندھیری مس، سچ چند نہ کوئے چکایا۔ ساڈا دے دے سوامی حق، حقیقت تیرے چرن ٹکایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، ایہہ تیرے ہتھ وڈیا یا۔ اسیں سرن سرنائی رہے ڈھٹھ، اٹھسٹھ تیر تھ سیس جھکایا۔ ساڈی دُرمت میل کٹ، انتشکرن دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ ٹکایا۔ اٹھسٹھ کہن جن بھگتو پر بھ چرن سچا اِشانا، جنم جنم دی میل دھوایا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ تہاڈا آد دا انت دا اک نشانہ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ در ساچا لینا پچچانا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ کھیلے کھیل نوجوانا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ ماگھ کہے جن بھگتو تساں نہاؤنا پریم دی دھوڑی، سچ اِشان جنایا۔ دُرمت میل رہے نہ کوڑی، کوڑ گڑیا ر مٹایا۔ مورکھ مگدھ رہے کوئے نہ موڑھی، پتر سُجان سمجھایا۔ سب دے اُتے رنگن چڑھ جائے گوڑھی، دو جہان اتر کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ ماگھ کہے جن بھگتو پر بھ سرنائی نہاؤنا، جو اکو رنگ رنگنیا۔ بھانڈا بھرم بھٹاؤنا، دُرمت میل دھوایا۔ ساچا بنک سہاؤنا، وجدی رہے ودھایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ اک بناؤنا، جتھے پر بھو

چرن ٹکانیا۔ سدگیت سہاگی ڈھولا گاؤنا، ٹوں میرا میں تیرا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در ٹھانڈا اک وکھاؤنا، جتھے اگنی تت نہ لاگے رانیا۔

* ۲ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند ویر کا ضلع امر تر نرائن سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل کھلایا۔ اگم اگمی وجائے ناد، انادی دھن پرگٹایا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجایا۔ میل ملائے ساچے سنت سادھ، صوفی فقیراں فقرہ اگم جنایا۔ میٹ مٹائے واد وواد، کوڑی کرپا پنڈھ مکایا۔ انتر نرتر اُپجائے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ دُرمٹ میل دھوے داغ، پتت پُنت بنایا۔ ہنس بنائے کاگ، کاگ ہنس روپ وکھایا۔ سوئی سرتی جاوے جاگ، جس سنگر شبد ہوئے سہایا۔ میل ملائے مادھو مادھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد سدا گھر گمبھیر، گور اک اکھوایا۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے سمجھایا۔ اودا لہنا دینا بے نظیر، نظر توں اوہلے اپنی کار بھگتایا۔ جس دی صفت کرے کبیر، قبراں توں باہر رہیا درڑایا۔ اوہ شہنشاہ شاہ سلطانا جس دا تن نہیں سریر، وجود نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں امرت جام پیائے سیر، نچھر جھرنا آپ جھرایا۔ ہوئے ہنگتا کڈھے پپر، مایا متا موہ مٹایا۔ شرع دا توڑ زنجیر، بھيو ابھیدا دے کھلایا۔ منزل چوٹی چاڑھے اخیر، سچھنڈ دوار اک سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لائے ملایا۔ سنگر شبد دین دیال، دیاندھ اک اکھوایا۔ میل ملائے نال پُرکھ اکال، جوتی جاتا رنگ رنگایا۔ سچھنڈ درڑائے ساچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو سو بھاپایا۔ جتھے دپیک جوت جگے بے مثال، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ سو سنگر ویکھنہارا مُریداں حال، مُرشد دُھر درگاہیا۔ توڑنہارا ترے گن مایا جنجال، جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ ہر جن ساچے کرے سنبھال، گرگھ اپنے گود اٹھایا۔ پھل لگاوے کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ سدا سہیلا ہو کے چلے نال نال، انتر آتم میل ملایا۔ دُھر دا

مارگ دس سکھال، ساچے پوڑے دے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر شبد بے پرواہیا۔ سنگر شبد یودھا سورپیر، بلدھاری اک اکھوائیا۔ جس نوں جھکدے پیغمبر پیر، اتار سیس نوایا۔ اوہ مالک خالق گہر گمبھیر، گور وڈ وڈیایا۔ جو بھگتاں انتر آتم نجھر جھرنا آتم پیائے سیر، بوند سوانتی اک پکایا۔ ست سچ دی دیوے دھیر، دھیرج دھرم دھار رکھایا۔ انت چوٹی چاڑھے اخیر، آخر اپنا رنگ رنگایا۔ جیون وچوں بدل دیوے تقدیر، جنم اپنے لیکھے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد سدا گنونت، گنوان وڈ وڈیایا۔ میل ملاوا ساچے سنت، ہر جن اپنی گنڈھ پوایا۔ نام دس کے منیا منت، من کا منکا دے بھوایا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بودھ اگادھابن کے پنڈت، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ لیکھا جانے جیرج انڈج، اُتبیج سیتیچ پھول پھولایا۔ جس دی مہا سدا اگنت، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ جو آد جگادی بے انت، بے انت اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، انتر آتم پر ماتم نرگن دھار دھردر گاہی کنت، کتھول اک اکھوائیا۔

* ۵ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال وکھے ہر چندر سنگھ قادرا باد دے جنم نو ت *

سجگ کہے میں پر بھ توں منگاں منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ ست دھرم لگا انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر بھنگ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ جن بھگتاں چولی چاڑھ دے رنگ، دُرمت میل دھوایا۔ تیرے نام دا وجے مردنگ، گھر گھر ہوئے شنوایا۔ لوآں پڑیاں برہمنڈاں کھنڈاں ویکھنا لکھ، لوک مات دھیان لگایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کر میٹنا جنگ، ست سچ اک درڑایا۔ مایا ممتا وکار موہ وہے نہ گنگ، اپنا وہن بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ سجگ کہے پر بھو میری آشا کرنی پوری، پاربرہم دیاں جنایا۔ تیرا جلوہ اکو ہووے جوت نوری، دو جہاناں ڈگمگایا۔ تیرے نام دی اکو آواز ہووے توری، تریا دھار سمجھایا۔ سدا رہنا حاضر

حضورِی، ہر ہر دے ڈیرہ لایا۔ مینٹوں لوک مات دی دے منظوری، میں جاواں چائیں چانیا۔ کلج کوڑی کریا کراں دُری، دھرنی دھول رہن نہ پانیا۔ توں سرب کلا بھر پوری، دیونہار وڈیا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگایا۔ سنجگ کہے پر بھو مینٹوں بخش دے اپنی دات، داتے دانی دیا کمایا۔ میں کلج میٹاں اندھیری رات، سنجگ سچ چند چکایا۔ کھیل ویکھاں لوک مات، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجایا۔ جھگڑے میٹاں ذات پات، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ بھگتاں ویکھاں چرن پریتی نات، کس بدھ تیرے رنگ سمایا۔ ساچے سنتاں بچھاں بات، گرہ گرہ میل ملایا۔ آتم برہم دس کے ذات، دین مذہب دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیا نیا۔ سنجگ کہے پر بھو مینٹوں لوک مات بخش دے سیوا، سیوک سیوا سچ کمایا۔ توں مالک الکھ ابھیوا، بے پرواہ بے انت تیری وڈیا نیا۔ توں آد جگادی دیوی دیوا، دیوت سُر سارے سپس نوانیا۔ توں وسین نہچل دھام نہکیوا، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ تیری صفت کرے صفتاں والی جہوا، رسن رسنا رنگ رنگایا۔ میری جھولی پادے نام اگتا میوہ، امرت پھل دینا مہکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا نیا۔ سنجگ کہے پر بھو توں دیونہار داتار، دیانده اکھوانیا۔ میرا خالی بھر بھنڈار، دیونہار تیری سرنا نیا۔ میں مانگت ہو یا بھکھار، درویشا روپ وٹایا۔ توں دینا چرن سہار، سر میرے ہتھ لکایا۔ میں لوک مات ہوواں اجیار، چاروں گنٹ کراں رُشانیا۔ کلج رہے نہ دھواں دھار، سنجگ ست ست رُشانیا۔ کرپا کر میری سرکار، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جن بھگتاں تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جنم جنم دا دے ادھار، کرم کرم دا لیکھ مکایا۔ توں کل کلکی اوتار، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے نمسکار، نو نو لاگاں پانیا۔

* ۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو فروز پُر چھاؤنی گوال ٹولی منجیت سنگھ دے جنم نو ت * *

زرگن دھار اگئی شکت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جانے اپنا وقت، بے پرواہ اپنا حکم ورتایا۔ لکھ چوراہی جیو جنت سادھ سنت اُپجائے بھگت، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ ناتا جوڑ کے بوند رکت، تن وجود دے وڈیایا۔ لیکھا جانے پاربرہم پت پر میثور دُھر دا مرد، مرد مردانہ اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے میں آد جگادی کرتا، کرتے پُرکھ دتی وڈیایا۔ جگ چوکڑی کدے نہ مردا، مر جیوت روپ نہ کوئے بدلایا۔ میں کھیل جانا سچھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق گھر دا، تھر گھر اپنا پردہ لاہیا۔ میں ویس ویکھا زرگن زرویر زہر دا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جو اپنا ویس وٹایا۔ نت نو ت زراکار زرنکار جو دھرنی دھرت دھول دھول کھیل کردا، مات لوک بھيو اھیدا آتم دھار آپ پھڑدا، باہروں نظر کسے نہ آیا۔ کایا مندر اندر سچ دوارے اپنے چڑھدا، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوت پرکاش نور نورانہ شاہ سلطانا آتم دھار کردا، پر ماتم ہو کے اپنا بھيو چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے میری آد جگادی رچنا سچ، پُرکھ اکال پروردگار سانجھے یار دتی وڈیایا۔ کھیل کھلاواں کایا مائی بھانڈے کچ، تن وجود اپ تیج وائے پر تھی آکاش رنگ رنگایا۔ لوں لوں اندر جاواں رچ، ساڈھے تن ہتھ اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں لیکھے لاواں بوند رت، ہڈ ماس ناڑی اپنا کھیل دکھایا۔ بھيو چکا کے برہم ت، پاربرہم پر بھ پردہ دیاں اٹھایا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن جوڑ کے نت، میلا میلاں سچ سبھایا۔ میرا لیکھا آد جگاد سدا ست، ست ستوادی برہم برہمادی دتی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جن بھگتاں سدا پیتا، متر پیارا اک اھوائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج جس چلائی ریتا، جگ چوکڑی ونڈ ونڈایا۔ اوتار پیغمبر گر جس بھيو گھلایا ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی پردہ آپ اٹھایا۔ سو سوامی ہر جن انتر انتکرن کرے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ ایکا رنگ رنگائے ہست کیتا، اوچاں نیچاں دیوے مان وڈیایا۔ اپنا کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کمایا۔ گرگھ پھل دے کے پیٹھا، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتاں میلا لوک مات، دھرنی دھول دھول وجے ودھایا۔ آتم پر ماتم بچھے نات، پُرکھ اکلا دین دِیالا پاربرہم برہم میلا میلے سہج سُبھایا۔ اتم ہووے دھرم دھار دی ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے درسایا۔ صاحب سوامی پچھے وات، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ نام ندھان بخش سوغات، اندِٹھڑی جھولی پانیا۔ دیوے وڈیائی پت مات، پوت سپوتا گود سہایا۔ رُوح بُت کرے پاک، پتت پُنیت بے پرواہیا۔ کایا مندر اندر کھول کے تاک، بجر کپائی پردہ دئے چکایا۔ تُوں میرا میں تیرا نرگن دھار بنا کے ساک، سجن اک اھوایا۔ پورا کرے بھگت بھگتاں والا واک، واقف کار اک اھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگت سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آتیا۔ سدا سوامی ٹھا کر ہووے میت، متر پیارا اک اھوایا۔ دھرم دی دھار جنائے ریت، مارگ سچ سچ سمجھایا۔ تُوں میرا میں تیرا ہووے گیت، دُجی اور نہ کوئے پڑھایا۔ کایا کعبہ دسے حق مسیت، مندر گرو دوار چرچ اک درڑایا۔ لیکھا جانے بھو کھلائے مارگ دسے چرن پریت، پریتم ہو کے ہوئے سہایا۔ جنم دوائے دیا کمائے پورب لیکھا جھولی پائے نام دھرائے سنگھ منجیت، منسا ممتا پر م پُرکھ اپنے نال بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت بھگتاں سنتاں صوفی فقیراں شبدی دھار کردار ہے تصدیق، شہادت نام کلمے والی بھگتایا۔

* ے ماگھ شہنشاہی سمت نو دینا نگر ضلع گرداس پُر گرداس پُر سنگت نوت * *

سنگر پورا بھگت ادھاردا، ہر کرتا بے پرواہ۔ جگ جگ تیج سواردا، سر اپنا ہتھ ٹکا۔ جنم مرن روگ نواردا، لکھ چوراسی کٹ پھاہ۔ گھر ساچا اک وکھالدا، جتھے وسے بے پرواہ۔ نرگن سرگن سرت سمبھالدا، سمبل دا مالک اگم اتھاہ۔ سچھنڈ ساچے آپے واڑدا، دھرنی دھرت دھول اتوں اٹھا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما۔ بھگت ادھارن آپ پر بھ، ہر کرتا پُرکھ اکال۔ لکھ چوراسی وچوں لئے لبھ، دیناں

بندھپ دین دِیال۔ امرت جھرنا جھرائے اپنی نبھ، ہر جن دیکھے اپنے اگے لال۔ سچ دوارے لئے صد، پریم پریتی نبھ نال۔ دو جہاناں کرے پار حد، سچھنڈ دکھائے سچی دھر مسال۔ جتھے دپیک جوت رہیا جگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھے لائے شاہ کنگال۔ جن بھگتاں پر بھ میلدا، میلنہار نرنکار، کھیل کھیلے گروگر چیل دا، دیکھے وگسے پاوے سار۔ پرکاش کرائے بن باقی بن تیل دا، جوتی جوت کر اُجیار۔ مالک ہو کے سجن سہیل دا، جنم کرم دا لہنا لئے وچار۔ لیکھا مکائے دھرم رائے دی جیل دا، لکھ چوراسی کرے پار۔ دھرم دکھائے اک نویل دا، درگاہ ساچی سچھنڈ دوار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ جن بھگت ادھارے دینا ندھ، ہر کرتا وڈ وڈیا۔ میل ملائے اپنی بدھ، جگت ریتی نہ کوئے دکھایا۔ کارج کرے ہر جو سدھ، ہوئے آپ سہایا۔ گرہ اُپجائے نو ندھ، دس اٹھاراں سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ دکھایا۔ جن بھگتاں سر رکھے ہتھ، ہر کرتا دیا کمانیدا۔ نام انملی دیوے وتھ، امولک جھولی آپ پانیدا۔ کوڑ وکارا لٹھے ستھ، ستھ یارڑا اک ہنڈھانیدا۔ شبد جنائی مہما کتھ، رسنا جہواناں وڈیا نیدا۔ مہربان محبوب پریم پُرکھ (سمرتھ)، جن بھگتاں اپنی گود اٹھانیدا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، گرہ گرہ اپنا میل ملائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لوں لوں اندر جائے رچ، رچنا اپنی آپ سمجھانیدا۔

* ۹ ماگھ شہنشاہی سمت نو جموں شہر نیڑے کچی چھاؤنی کرن نگر آر ایل شرما دے گرہ * *

ستجگ کہے پر بھو میری اگمی منگ، بن رسنا جہوا بٹی دند دیاں درڑایا۔ کرپا کر سورے سر بنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ در تیرے آس رکھایا۔ کلجگ جگت جہان رہیا لنگھ، پاندھی ہو کے اپنا پندھ مکایا۔ نگاہ مار لے سرتی جمننا گوداوری گنگ، بن نیناں نین اٹھایا۔ چاروں گنٹ دھرم دی دھار ہوئی بھنگ، بھگوان تیری اوٹ نہ کوئے تکایا۔ دین دنی آتم پر ماتم ہوئے کوئی نہ سنگ، پار برہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ سچ سہنجنی سہائے نہ کوئے پلنگ،

دُھر دا جوڑ نہ کوئے جُڑائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دسے بھکھ ننگ، ست دیپ ست دی دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نگاہ مار لے جیرج انڈ، اُتبیج سیتیج ویکھ دکھائیا۔ پھری دُہائی وِچ ور بھنڈ، برہمنڈ رہیا گر لائیا۔ ساچا کرے کوئی نہ سنگ، سگی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میں در تیرے دا منگتا، سچھنڈ ساچے جھولی ڈاہیا۔ جگت جہان جیو ویکھ لے گرٹھ بنیا ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ بدھی توں پرے دسے کوئی نہ پنڈتا، بودھ اگادھ نہ کوئے سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے وِچ جگت جہان جاوے لنگھدا، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ پیار ملے نہ سچ انند دا، انند انند وچوں نہ کوئے پرگٹائیا۔ بھيو سچھے نہ کوئے تیرے شبدی چھنڈ دا، ڈھولے جگت جہان گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ سنجگ کہے پر بھ میرے کملاپاتی، پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ آيو پُری کریں نہ لکھ چار ہزار بتی، تیسے چلے نہ کوئے چترائیا۔ نو کھنڈ دھرنی دھرت دھول دھول پون وگے تتی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ تیری دین دُنی ہوئی بہ متی، تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ مان رہیا نہ راگ چھٹی، چھتیساجگ دے گواہیا۔ مہربان محبوب اک وار نگاہ گھتی، چاروں کُنٹ ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ سچ دھرم رہیا نہ رتی، رتن امولک ہیرا ہرجن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میں تیرا اگتا لال، لالن دینی مان وڈیائیا۔ میرے اُتے ہونا دیاں، دین دیاں دیا کمائیا۔ میں مات لوک جا کے کراں سنبھال، سمبل دے واسی ہونا آپ سہائیا۔ کلجگ دی لیکھے لاؤنی اپنے چرن کول وِچ گھال، جو گھائل ہو کے سیو کمائیا۔ میں دھرم دا دھرم بناواں دلال، وچولا تیرا نام وڈیائیا۔ ساچا منتر دینا سکھال، سکھ ساگر وِچ سمائیا۔ دین دُنی دا لہنا تک لے حال، حالت تک خلق خدائیا۔ چاروں کُنٹ سرشتی درشتی اندر ہوئی بے حال، بہبل ہو کے رہی گر لائیا۔ سب دے سرتے کوکدا کال، کلجگ کوڑ ڈنک رہیا وجائیا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیاں ہونا آپ کرپال، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میرے اُتے کر دے کرپا، کرپال دیا کمائیا۔ میں جگت جہان دی کٹاں پیتا، پیریت دیاں گوائیا۔ سب نوں سچ سروپ سمجھاواں آتم دھار سکھ دا، پر ماتم تیرا رنگ رنگائیا۔ جھگڑا میٹاں پتھر

اٹ دا، پاہناں کھوج کھوجائیا۔ جیہڑا منو آ کلجک جیواں نہیں ٹکدا، ٹک ٹکی سب دی دیاں لگائیا۔ میل ملاواں تیرا دُھر درگاہی مت دا، مٹر پیارے جوڑ
 جڑائیا۔ مارگ دستاں آتم پر ماتم ہت دا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ روپ ٹھگ نہ رہے چت دا، ٹھگوری نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر ہر دے اندر تیرا روپ
 ہووے دسد، نور نورانہ نظری آئیا۔ میرے وچ اشٹ ہووے تیرا اک دا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میٹوں بھیج دے وچ جگ، جاگرت جوت کر زشائیا۔ میں کلجک کوڑ بھجاواں اگ، امرت میگھ تیرا نام
 برسائیا۔ جن بھگتاں درشن کراواں اپر شاہ رگ، نواں دواریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر گھر میرے مالک خالق تیرا کراواں حج، حاضر حضور اکو نظری آئیا۔
 کوڑی کریا سارے جان تچ، مایا ممتا موہ تچائیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا کایا مندر اندر سُنن نڈ، انادی دُھن کراں شنوائیا۔ جگت جہان کوڑی میٹ کے
 حد، حدود تیری دیاں دکھائیا۔ ماؤ ذاتی اکو دستاں ید، یدی اپنا بھو چکائیا۔ تیری سرن سرنائی سارے جان لگ، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں ہنس
 بناواں پھڑ پھڑ کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ تیری جوتی گھر گھر جگے دگ دگ، نور نورانہ تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ سنجگ کہے پر بھو میں لوک مات جاواں نس، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیرے نام دا دیواں
 رس، ہر رسنا وچ سمائیا۔ تیرا نیلا ماراں کس، بحر کپاٹی پار کرائیا۔ منو آ ممتا والا کراں وس، منسا من ہی وچ سمائیا۔ ساچا مارگ اکو دس، دہ دشا دیاں
 سمجھائیا۔ نج نیز کھلا کے اکھ، لون تیرے نال ملایا۔ بھجر بھجرنا بوند سوانتی چوا کے رس، نابھی کول کول اٹھائیا۔ کوڑی کریا کر کے وس، واسطہ تیرے
 نال رکھائیا۔ دھرم دی دھار چلا کے رتھ، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ سنجگ کہے میں جوڑاں ہتھ، بن
 ہتھاں ہتھ ملایا۔ وست اگئی دے دے وتھ، اُل اُل آپ ورتائیا۔ میں جگت جگیا سوآں دیواں ہس ہس، تیرا نام کایا مندر اندر کٹائیا۔ پرکاش
 کراواں بنا سورہ رو سس، چند چاندنا اک چکائیا۔ توں مہربانا الکھنا الکھ، الکھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، در ساچی منگ منگائیا۔ سنجگ کہے پر بھو میری جھولی دینی بھر، وست نام ورتائیا۔ میٹوں ساچا دینا ور، ورتے تیری وڈیائیا۔ میں لوک

مات تن وجود ویکھاں گھر گھر، کایا مائی پھول پھولائی۔ نہ بھو جنہاں نوں تیرا چکيا ڈر، جھے سر نہ کوئے رکھائی۔ سو مور کھ گدھ آنجان لواں پھڑ، کایا مندر
 اندر اپنا ڈیرہ لائی۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، ہوئے ہنگتا دیاں مٹائی۔ ست سچ دکھا کے در، در دروازہ اک کھلای۔ سب نوں نظری آوے نران نر، نر ہر
 اکو روپ سمائی۔ کرپال میرے اُتے کرپا کر، کرپن ہو کے آس رکھائی۔ میرے وچ نہ کوئی شرع ہووے نہ شر، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائی۔ ذات پاتی
 پھڑے کوئی نہ لڑ، پلو گنڈھ نہ کوئے پوائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ سنجگ کہے پر بھو میرا
 ہووے وقت سہنجنا، لوک ماتی رت سہائی۔ توں سو پُرکھ نرنجن سب دا سجننا، ہر پُرکھ نرنجن دینی مان وڈیائی۔ ایکنکار تیرے چرن دھوڑ کراں منجا، آد
 نرنجن تیرا نور رُشنائی۔ سری بھگوان میری قبول کریں بندنا، ابناشی کرتے در ٹھانڈے سیس نوئی۔ پاربرہم پر بھ دینا سچ اندنا، اند اند وچوں پر گٹائی۔
 میں اکو تیرا دوارا مٹنا، دُو بے در کدے نہ جائی۔ میں دین دُنی ماؤ مائس مانکھ جا کے چاڑھاں رنگنا، رنگت دھرم دھار درڑائی۔ بھاگ لگاواں کایا مائی کاجی
 کچننا، کچن گڑھ سہائی۔ تیرا اکو شبد سندیسہ نرا کھر دھار دیواں سچننا، سچ سچ سمجھائی۔ لکھ چوڑا سی پر م پُرکھ تیری رچنا، جگ جگ اپنا کھیل ورتائی۔ تیرے
 حکم نال کھجگ لوک مات وچوں نشنا، اپنا پنڈھ مکیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ سنجگ کہے
 پر بھ تیرا وقت ہوئے سہیلا، لوک مات و بے ودھائی۔ توں دیونہارا اک اکیلا، آد جگاد بے پرواہیا۔ اپنا وقت ویکھ لے ویلا، جو اوتار پیغمبر گر بھوکھتاں
 وچ سمجھائی۔ توں وسنہار دھام نویلا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائی۔ جتھے نہ کوئی گر نہ کوئی چیللا، چیللا گر نظر کوئے نہ آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت
 توں اچرج کھیل اپنا آپے کھیلا، کھیلنہار تیری وڈیائی۔ توں سب دا مالک خالق پر تپاک ہوئیں سجن سہیلا، سہانک نانک اکو اک اکھوائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائی۔ پُرکھ اکال کہے سُن سنجگ میرے نئے، بچیا تیتوں دیاں جنائی۔ سُننا حکم بنا سرون
 کئے، کائنات توں باہر سمجھائی۔ اکو دُھر دا حکم منیں، دُو جی اوٹ نہ کوئے رکھائی۔ پہلوں نشان میٹ کے تارا چنے، صدی چو دھویں سنگ محمد اپنے وچ
 لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی بھيو ابھیدا اپنا آپ کھلای۔ پُرکھ اکال کہے سُن سنجگ میرے ستوادی، ست دیاں

سناٹیا۔ میرا کھیل برہم برہادی، برہمانڈ دیاں جناتیا۔ میرا شبد اناد انادی، بنا ناد دُھن کرے شنوائیا۔ پہلوں کھج کوڑ اٹاواں بازی، جو بازاں والا گیا سمجھائیا۔ لیکھے لا کے نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا سری بھگوانا لیکھا پور کرائے جو اوتار پیغمبر گرو آں بھوکھتاں دتی آوازی، پیشین گوئیاں نال ملایا۔ جس دا حکم سندیسہ جگت اکھراں وچ نہیں جواہی، کاغذ قلم شاہی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ آد جگاد نیت نوت جگ چوکڑی بدلنا ایہہ دُھر دی میری وادی، وعدے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ سنجگ کہے پر بھو تیرا کھیل اگتا، الکھ اگوچر تیری بے پرواہیا۔ میں تیری دھاروں جتا، جمن والی اور کوئے نہ مائیا۔ نہ کوئی پون سواسی دا، ساہ ساہ نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی ہڈ ماس ناڑی چتا، چم درشتی نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی ہرکھ سوگ غما، چنتا چکھانہ کوئے جلاٹیا۔ میرا ساتھ دیوے وشن شو برہما، اپنا سنگ بناٹیا۔ بنا سنجگ توں دھرنی اُتے پرسدھ ہو نہیں سکدا دھرما، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹایا۔ کھج کوڑ چاروں کُنٹ ہویا لگرم، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سرشت درشت ہلکایا۔ جھگڑا میٹے کوئی نہ کایا مائی چرما، دین مذہب دین ڈھائیا۔ لیکھا ویکھ لے ورنناں برناں، کھتری براہمن شور ویش رہے گر لائیا۔ ساچی ملے کسے نہ سرنہا، سرنگت نظر کوئے نہ آٹیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اکھر کسے نہ پڑھنا، منزل پندھ نہ کوئے چکائیا۔ سچ دوار ملے کسے نہ چڑھنا، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ جھٹ کھج کہے سنجگ کی میریاں کریں باتاں، باطن دھیان لگایا۔ توں میریاں ویکھیاں کیہڑیاں راتاں، کالی رین نال کی وڈیائیا۔ میرا اُس پر م پُرکھ نال ناتا، جس نالوں سکے نہ کوئے تڑائیا۔ میں نو کھنڈ ست دیپ جھاکاں، دوس رین ویکھ دکھائیا۔ میرا عجب عجیب تماشا، تماشین ہو کے دیاں سمجھائیا۔ اپنا بھو کھولاں خلاصہ، سچ نال سناٹیا۔ میں نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نو نو چار دیاں پوریاں کرناں آساں، خواہشاں اوتار پیغمبر گرو آں نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میتوں دیونہار وڈیائیا۔ کھج کہے میں جو بن ونا، سوربیر اکھوائیا۔ میں اکو پُرکھ اکال دُھر دے رام دا منگتا، دوسر اگے جھولی کدے نہ ڈھاپیا۔ میں سروتا نہیں کسے کن دا، سروناں سنگ نہ کوئے بناٹیا۔ میں بھکھا نہیں کسے دھن دا، مایا متانہ کوئے رکھائیا۔ میں اکو اک دا حکم مندا، جو بن رسنا جھوارہیا سناٹیا۔ نشان مٹاؤنا

تارا چن دا، چند چاندنا اکو کرے رُشائیا۔ جو مالک آد جگادی برہم دا، پاربرہم اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اھوائیا۔ کلجگ کہے میرا وقت سُنہجنا آیا، میں سچ نال سُنائیا۔ میں سرتے چھتر ٹکایا، اپنی لئی انگڑائیا۔ جگت جہان حکم سُنایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نال رلائی کوڑ دی مایا، ممتا موہ نال ہلکائیا۔ پنج وکارا سنگ بھجایا، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ میتوں حکم دیوے بے پرواہیا، جو بے پرواہی وچ سَمائیا۔ میں نوواں کھنڈاں دینا ہلایا، ستاں دیپاں دیاں جگائیا۔ سر شئی دو دھڑ ونڈ ونڈایا، اشئی رہن کوئے نہ پائیا۔ میں کھنڈا کھڑگ رہیا چکایا، چنڈال اپنا روپ سمجھائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے پئے دُہایا، دوہری اپنی کل ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی حکم سُنایا، بن میرے دُجا سُنن کوئے نہ پائیا۔ کلجگ کہے میں اپنا بل ودھایا، بلی بلوان اک اھوائیا۔ دیناں مذہباں دیواں ہلایا، دھرم دی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سندیسہ دیاں سُنایا، انبولت راگ جنائیا۔ میرا وقت سُنہجنا لوک مات جگت وڈیایا، وڈے دی وڈ وڈیائیا۔ تینی اوتاراں رہیا جنایا، بن اکھراں اکھڑ سُنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد رہیا ہلایا، ہلونا اکو اک دکھائیا۔ نانک گوہند بھیو چکایا، پردہ رہے نہ رائیا۔ اپنا اپنا بھوکھ اپنے ہتھیں لو اٹھایا، ہتھیلیاں اُتے ٹکائیا۔ ویہویں چوہدھویں صدی نال ملایا، چوہداں طبق دین گواہیا۔ ڈھنیا اپنا پندھ دئے سمجھایا، جو گوہند ماچھو واڑے گیا درڑائیا۔ اٹھو ویکھو سارے میرا وقت سُنہجنا آیا، پُرکھ اکال دتی وڈیائیا۔ میں ڈورُو ڈنک وجایا، ا شٹبھج ویکھے چائیں چائیا۔ میرا لیکھا لیکھ سمجھ کسے نہ آیا، بُدھی چلے نہ کوئے پترائیا۔ میرا وقت سُهیل اگلا سال سمجھایا، اکو وار درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ کلجگ کہے سنجگ میں سورپیر بلوان، یودھا اک اھوائیا۔ میرے اُتے کرپا کرے سری بھگوان، پُرکھ اکال وڈ وڈیائیا۔ جس میتوں کوڑ گُریار دا دتا دان، خالی جھولی دتی بھرائیا۔ میں دھرم دار رہن نہیں دینا نشان، چاروں گنٹ دیواں اُکھڑائیا۔ گھر گھر اندر کراواں حرام، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میری وڈیائی کر کے گیا گھنٹیا شام، کاہن کاہنا گیا سُنائیا۔ میرا سندیسہ دتا سپیا رام، بنواسی ہو کے آپ سمجھائیا۔ میرا لیکھا لیکھا بن قلم شاہی باون نوجوان، بل دوارے دتی وڈیائیا۔ میری صفت کیتی پینمبراں بن کلام، بنا الف یے سمجھائیا۔ میرا لیکھا اکو جانے جو سب دا اگم امام، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس نوں کل کلکی کہہ کے سارے گان، انک کل اھوائیا۔ نہکلنک نوجوان، جس

نوؤں جنمے کوئے نہ مائیآ۔ جس دی کر سکے نہ کوئے پہچان، روپ رنگ رکھے نہ کوئے سمجھائیآ۔ اوہ میرا محبوب میرے اُتے ہوئے مہربان، مہر نظر اُٹھائیآ۔ کلج کہے سَتجگا میں اپنی کرنی وِچ بڑا شیطاں، شرع نال شرع دیاں ٹکرائیآ۔ دین مذہب سارے گرلان، دروہی تیرا نام دُہائیآ۔ میرا اُس اک پر بھوتے مان، جو نمائیاں ہوئے سہائیآ۔ جس نے دین ذنی دا بدل دینا ودھان، لیکھا پورب رہے نہ رائیآ۔ اک دا اک ہووے ٹھکران، اکو اک ٹھم ورتائیآ۔ کلج کہے سَتجگ دھرنی ول نہ کریں دھیان، اپنی اکھ اُٹھائیآ۔ جِناں چر کرپا کرے نہ سری بھگوان، تیرا میرا لیکھا ٹک کدے نہ جائیآ۔ او سے دے ٹھم اندر کوٹن کوٹ جگ چوکڑی پیتے وِچ جہان، انک وار سَتجگ کلج کہے اسیں آئے روپ بدلایآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک زرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن نر ویر نر اکار نر نکار جو سب نوؤں دیونہارا دان، داتا دانی اک اکھوائیآ۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ ضلع جموں تیج بھان دے گرہ * *

کلج کہے پر بھو میں تیرا سَت ڈلارا چند، چوتھا جگ بچہ بالا ندھا نظری آئیآ۔ توں دین دیال ٹھا کر سوامی صاحب بخشند، پروردگار ایکنکار سانجھے یار تیری سرنائیآ۔ میں نو کھنڈ پر تھی ماراں پنڈھ، ستاں دیپاں بھجیاں واہو داہیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں رسنا جہوا وساں اُتے کھ دند، آپ اپنا بل پرگٹائیآ۔ توں میرا میں تیرا گاسکے کوئی نہ چھند، ایہہ میری بے پرواہیا۔ آتم انتر بھریلے نہ کسے انند، شکھ ساگر وِچ نہ کوئے سمائیآ۔ میں دین ذنی کوڑ گڑیار جوٹھ جھوٹھ جگت دھار دتا ونڈ، تن وجوداں وِچ لکائیآ۔ منو آ میرے پیار وِچ دوس رین پاوے ڈنڈ، دہ دشا اُٹھ اُٹھ بھجے واہو داہیا۔ سَت ستوادی تیرا سَت سرُپ سَتا دے کر کنڈ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایآ۔ جگت دوارا کوڑ واسنا وچوں پار سکے کوئی نہ لنگھ، منزل حق نظر کسے نہ آئیآ۔ جدھر تلو میرا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار والا جنگ، جنگجو ہو کے سب نوؤں رہیا ڈرائیآ۔ نہ کوئی خوشی غمی نہ رنج، رنجش وِچ کدے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیآ۔ کلج کہے کرپا کری زرائن نر، صاحب دتی مان ودیائیآ۔ میں کھیل کھیلاں گھر گھر، کایا مندر اندر

سو بھا پائیا۔ میرے وچ ساچی ترنی جائے کوئے نہ تر، تار نہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کوڑ گڑیار دا گھاڑن لیا گھڑ، بن ٹھھیاراں بنت بنائیا۔ سب دے مندر اندر بیٹھا وڑ، جگ نیز نظر کوئے نہ آئیا۔ مایا ممتا موہ وکار ہنکار لے کے گیا کھڑ، ستمکھ ہو کے سو بھا پائیا۔ جھگڑا پوا کے چوٹی جڑ، جڑ چیتن دا بھو نہ کوئے سمجھائیا۔ ہر نام بنا خالی کیتے تن وجود دھڑ، سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ من منسا سب نے پھریا لڑ، پلو سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلج کہے پر بھو میں بالک تیرا نوجوان، سورپیر اکھوائیا۔ آیامات لوک وچ میدان، چاروں گنٹ ویکھ دکھائیا۔ کوڑی کرپا میرے نال شیطان، شرع زنجیراں ہتھ اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کیتی حیران، حیرانی وچ گر لائیا۔ دھرم دا رہن دتا نہیں کوئی نشان، نشانے جگت دتے بدلایا۔ تیرا لئے کوئی نہ نام، نام ندھان سمجھ کسے نہ آئیا۔ ہر ہر دے وچوں کڈھیا پیتا رام، کاہن کرشنا سنگ نہ کوئے ملایا۔ کلمہ کائنات کرے نہ کوئے پر نام، کعبے کوک کوک سنایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول نیز نین شرمات، اکھ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ منتر ستنام نہ رہیا گیان، دھیانی دھیان نہ کوئے لگایا۔ میں سیوا وچ مہان، چاکر ہو کے سیو کمائیا۔ توں صاحب کریں پروان، در تیرے سیس جھکائیا۔ توں آد جگادی شاہ سلطان، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ میرا اگلا کھیل تیرے حکم نال ہونا وچ جہان، جہالت ویکھنی تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، میری میننتی کریں پروان، پر م پڑکھ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ سیئی کلاں ضلع جموں کرپال سنگھ دے گرہ *

کلج کہے پر بھو میں چاروں گنٹ بھجا، دوس رین واہو داہیا۔ جس دی سمجھ کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ میں نوست کر کے آیا گجا، گرہ گرہ اندر پھیریاں پائیا۔ میں سب نوں تکیا میرے حکم نال تیری چلے وچ کوئے نہ رضا، رازق رزق رحیم تیتوں ملن کوئے نہ پائیا۔ ست دھرم دی رہی کوئی نہ لجا، نیز نین نہ کوئے شرمائیا۔ میرا خوشیاں نال ودھیا آگا، چاروں گنٹ کوڑ وچی ودھائیا۔ نواں دوریاں سب نوں ملدا رسا، نواں رساں نال

سرشت ہلکائی۔ میں دھرنی اُتے کھڑ کھڑا کے ہنسا، ہسّ ہسّ رہیا جنائیا۔ میری رین ہوئی اندھیری مستاء، مسیا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ میں اک سندیسہ دین
 دُنی نوں دستا، دو جہان نال ملائی۔ میرا لیکھا دھرنی دھرت دھول دھول نہیں کوئی کچا، کچی گنڈھ نہ کوئے رکھائی۔ میں اُس پُرکھ اکال دا بچّے، جس نوں
 جنمے کوئے نہ مائی۔ جس دے حکم وچ میں دھرنی اُتے نچا، گدیا تھاؤں تھانیا۔ میرا صاحب پُرکھ سمر تھا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے گوبند ستھر
 لتھا، یار ڈا سیج ہنڈھائی۔ میں اُس نوں ٹیکاں متھا، نو نو لاگاں پائی۔ پر بھو میرا کھیل ویکھ لے اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ نال اٹھا، نو نو دا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ میں پھیرنی دروہی اٹھسٹھا، مندر مٹھاں لیکھا جانا چائیں چانیا۔ جدھر چاہواں اُدھر پاواں رٹا، خوشی خوشی وچوں پر گٹائی۔ میں سرشتی
 سرشتی نال کر کے بٹا، زیرو دازپرو انک دینا درڑائی۔ میرا کوڑ گڑیار دانو ستّ چلا رتھا، رتھو اہی ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ پھیر ستجگ تریتا دوپر میری
 سارے گاؤگے کتھا، خوشیاں وچ ڈھولے گائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، آد پُرکھ اپر مہر سوامی میرا سخائی سخا، سگلا سنگ نبھائی۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ سیئی کلا ضلع جموں گرنام سنگھ سپر دے نوٹ *

کھج کہے پر بھو میری پشت پناہ دیوے تھاپی، سر میرے ہتھ لگائی۔ میرا ویکھ لے وڈ پرتاپی، خوشیاں نال جنائیا۔ ہسّ کے کہے واہ کھج توں دین
 دُنی بنائی پاپی، پُنیت نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا کھیل سُنہنجا لوک ماتی، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ چرن
 پریت جڑے کسے نہ ناتی، سرن سچ نہ کوئے رکھائی۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائی۔ تیرا کھیل بازی گر ناٹی، سوانگی اپنا
 سوانگ ورتائی۔ تیرا لیکھا جانے پُرکھ سمر تھی، اکل کل دھاری اگم اتھاہیا۔ جو ہوئے سہائی ناتھ انا تھی، دین دیناں ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا حکم ورتائی۔ کھج کہے پر بھو میں تیرا بالک چھوٹا، چو تھا جگ نظری آئی۔ جن سرشتی درشتی اندر کیتی

ٹوٹا ٹوٹا، ٹکڑے کر کر دتے دکھائیا۔ تیرا حکم اِکو سندیسہ موٹا، جس داروپ نہ کوئے بدلایا۔ تیری کرپا نال میرے وِچ جگیا سو اُٹھے کوئی نہ سوتا، نیتز نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ مانس مانو تک لے روتا، ہنس گھ گھ نہ کوئے صلاحیا۔ سچ پرکاش تیرا دسے کوئے نہ جوتا، جوتی جاتے نظر کسے نہ آئی۔ میرا وقت نہیں بیتیا بہتا، تھوڑے سمیں وِچ پر بھو تیری بہتی سیو کمایا۔ میرا پاپ کسے کولوں جاوے نہ دھوتا، جگت شاستراں چلے نہ کوئے پترایا۔ میتوں انت اخیر اِکو سوچا، بنا سوچ سمجھ جنایا۔ میری پوری کرنی لوچا، آسا تیرے چرن چرن اِکایا۔ میں تیرا کھیل ویکھاں چو داں لوکا، چو داں طبقات بھیو دینا گھلایا۔ میں اپنے انت وِچ تیرا سُننا چاہندا اِک سلوکا، سو پُرکھ زرنجن دے درڑایا۔ میں کوک کے دیواں ہوکا، حکم سُنو دُھر دے ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، توں ویکھنہارا جگ چو کڑی موقع، مکمل اپنا پھیرا پایا۔

* ۱۰ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ سیوی کلا ضلع جموں شو سنگھ دے گرہ * *

کھج کہے صاحب میرے زرنکار، ہر کرتے تیری بے پرواہیا۔ تھدھ بن اور نہ کوئے سہار، سر ہتھ نہ کوئے اِکایا۔ میں سچ دا سچ تیرا سیو ادار، سیوک ہو کے سیو کمایا۔ چاروں گنٹ کیتا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ ست سچ دارہن دتا نہیں کوئی پیار، پریتم پریم وِچ تیتوں ملن کوئے نہ پایا۔ میرے کول لیکھا سنگ محمد چار یار، بن حرف حروف اپنے وِچ چھپایا۔ جس دا لہنا دینا قرض اتار، مقروض ہو کے لیکھا دیاں چکایا۔ صدی چو دھویں پاواں سار، چو داں طبق بھیو رہے نہ رایا۔ توں کرپا کری اپر اپار، اپر مپر سوامی تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں جگت جیو جہان ویکھاں پُرکھ نار، زن و مرد کھوج کھوجا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ کھج کہے پر بھو میں سیوک تیرا خوب، ساچی سیو کمایا۔ توں مالک میرا محبوب، تیری مُجبت وِچ سما یا۔ تیرا عالیشان عروج، عرش فرش تیری وجے ودھایا۔ میری چار گنٹ دی تک حدود، نو ست ویکھ

دکھائیا۔ میں دھرم دوارا رہن دتا نہیں کوئی محفوظ، در در اپنا حکم ورتائیا۔ تیری سمجھ آوے نہ کسے سوُجھ، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ میں دھرم دی
 دھار کرایا کوُچ، کوچا گلی دیناں مذہباں والے صاف کرائیا۔ توں میرا سوامی اوچو اوُچ، اگم اتھاہ تیری وڈیائیا۔ میرا کھیل تک لے کایا وِچ پنج بھوت، پنچم
 پر پنچ اپنا کھیل کھلایا۔ میرا ڈکا وجے چارے کوٹ، دہ دشا اپنا حکم سناپیا۔ ہر ہر دے اندر رکھ کے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریانال پرناپیا۔ مایا متا سہا کے
 رت، رتڑی موہ نال وڈیائیا۔ تیرا بھو ابناشی اچت، چیتن ہو کے سمجھ کسے نہ آپیا۔ میرا سپس جگدیش تیرے چرن رہیا جھک، نو نو لاگاں پاپیا۔ بنا
 بھگتاں توں تو میرا میں تیرا میرے وِچ گائے کوئی نہ تک، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ ہر جن ساچے سنت سہیلے تیرے ست، جو در تیرے سپس
 نوایا۔ کلج کہے پر بھو میرا نشانہ نو ست جائے نہ اک، اگن آتھن روکن کوئے نہ پاپیا۔ مینٹوں گلے لگا کے گھٹ، مہربان ہونا سہایا۔ میں گھر گھر پاپی
 پھٹ، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ تیرے نالوں سب دا پیار گیاٹٹ، ٹٹیاں پھیر نہ کوئے جڑایا۔ میں راو رنکاں پاؤنی لٹ، لٹیرا بناں تھاؤں تھانیا۔ دین
 مذہب دی دھار ہو کے جاواں جٹ، جھگڑا رکھاں خلق خدایا۔ ست دا سچ تیرا دلارا ست، ست ستوادی تیتوں سپس نوایا۔ میری سہنجنی ہووے رت،
 بُتخانے روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری کرنی
 اتے ہوویں خوش، خوشیاں دے مالک تیری اوٹ رکھایا۔

* ۱۰ ماگہ شہنشاہی سمت نو سینی کیمپ توں واپس جموں شہر جاندیاں ایک کے پار کنارے تے سینی دی سنگت نو ت *

ماگہ کہے کرپا کر سیری بھگوان، بھگوان اپنی دیا کماپیا۔ بھگتاں دے دے دھر دا دان، وست انمل جھولی پاپیا۔ چرن دھوڑ بخش دے اشان،
 درمت میل دھوایا۔ کرپا کر نوجوان، مرد مردانے تیری آس رکھایا۔ لیکھے لالے بردھ بال وِچ جہان، نوجوان اپنے رنگ رنگایا۔ جیہڑے توں میرا
 میں تیرا ڈھولے گان، گا گا اپنی خوشی بنایا۔ در آیاں کرنا آپے پروان، پر م پُرکھ دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر

داور، در تیرا اِکو نظری آئیآ۔ ماگھ کہے پر بھ جن بھگتاں کایا رنگ دے، چاڈھ رنگ مچھ۔ آتم پر ماتم ساچا سنگ دے، درشن بخش آپ انڈیٹھ۔ رُوپ
 درسا وچ برہمنڈ دے، جگت جہان نگی نہ ہووے پیٹھ۔ ست ستوادی اپنا انند دے، مٹھے کر کوڑے ریٹھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر داور، سب نوں بخش نام ندھان سہاگی گیت۔ جن بھگتو دیونہار داتارا، دیاندھ اکھوائیا۔ تہاڈا دھرم دا دھرم پیارا، دھرم دی دھار نال
 وڈیائیآ۔ تہاڈا لیکھے لگا رسنا رسن والا جیکارا، جو سوہلے ڈھولے گیتاں وچ درڑائیآ۔ کرپا کرے آپ نرنکارا، نربھے ہوئے سہائیآ۔ سب نوں اِکو جہا بخش
 پیارا، پر ماتم آتم رنگ چڑھائیآ۔ تہاڈا صاحب سنگر تہانوں و سرے کدے نہ وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سپس نوئیآ۔ نرگن جوت
 جوتی جاتا چو بیسا جگدیشا اوتارا، اوتری اپنی کھیل کھلایآ۔ جس پریم بنایا ایک دے آر پار کنارہ، دو کناریاں دا لیکھا دو جہاناں وچ پور کرائیآ۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکارا، سنگر شبد نال دیوے مان
 وڈیائیآ۔

* ۱۱ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ جیٹھووال دربار ضلع امرتسر مہندر سنگھ مانگا سرائے دے نوٹ *

ستجگ کہے جن بھگتو کرو اداس، بیننتی پر بھ چرن رکھائیآ۔ ساچی منگ اگئی منگو خاص، خالص اپنا دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ستجگ
 آوے ساڈے پاس، لوک مات و جے ودھائیآ۔ میں خوشیاں وچ اپنی خوشی دی پاواں راس، منڈل منڈپاں نال ملایا۔ سب دی پوری کراں آس، ترسنا
 کوڑ نہ کوئے ہلکائیآ۔ متا موہ وکاراں کراں ناس، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیآ۔ پر بھو دا نام جپاواں سواس سواس، ساہ ساہ وچ سہائیآ۔ میرا کھیل تکے پر تھی
 آکاش، گنگن گگنتر دھیان لگائیآ۔ میرا دھرنی اُتے ہووے واس، واسطہ بھگتاں نال رکھائیآ۔ دھرم دی دھار ہوواں داس، داسی داس رُوپ وٹائیآ۔
 چاروں کُنٹ سچ کراں پرکاش، پرکاش دساں نور الاہیا۔ سچ مُجبت وچ پیار دا ہووے ہلاس، پریتم پریم رنگ رنگائیآ۔ منو آ رہے نہ کسے اداس، چنتا غم

دیاں مٹائیا۔ ہر ہر دے اندر اِکو صاحب دا ہوئے نواس، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کھیل کھیلاں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پرہاس، سمنڈ ساگراں دھیان لگائیا۔ غریب نمائیاں دھرم دی دھار دیواں دھرواس، دھیرج نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنجگ کہے جن بھگتو پر بھ کولوں منگو منگاں، در ٹھانڈے سپس نوائیا۔ جس دا چرن سروور دھار گنگا، امیوں رس دے چوائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار میٹے پنڈھا، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پائیا۔ مایا متا کوڑ گڑیار رہے نہ دھندا، ست سچ نال وڈیائیا۔ بچھلا وقت پچھے لنگھا، اگے منگو اک سرنائیا۔ منوآ اندر کرے کوئی نہ دنگا، پنج وکار نہ کوئے لڑائیا۔ ساچے نام دا سچ چڑھے رنگا، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سچ دیوے سرنائیا۔ سنجگ کہے جن بھگتو سارے پر بھو نوں دیو آکھ، خوشیاں نال جنائیا۔ کلجگ کوڑ گڑیار میٹ گستاخ، لوک مات رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال درشن سب نوں دے ساکھیات، سچ سوامی نظری آئیا۔ چاروں کُنٹ میٹ اندھیری رات، جوت نور کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ کرپا کر لوک مات، مٹر پیارے ہو سہائیا۔ اِکو چرن کول بخش دے نات، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ انتم سب دی پچھے بات، وارث ہو کے ویکھ دکھائیا۔ توں سب دا پت مات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ ساڈی من لے دھرم دھار دی بات، باطن پردہ دے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سنجگ کہے جن بھگتو پر بھ دے اگے کدھو نتاں، نو نو سپس نوائیا۔ پھری دروہی چارے سمتاں، اتر پورب پچھم دکھن پئی دُہائیا۔ سر شئی بھری چارے کُنٹاں نال نندکاں، نندیا وچ جگت لوکائیا۔ سنگر سب نوں اپنے پیار دیاں دے ہمتاں، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ منوآ وہ دس اٹھ اٹھ نہ کرے علتاں، بھجے واہو داہیا۔ تیرے نام دیاں سب نوں ملن خلعتاں، خالق خلق ہونا سہائیا۔ جگت خواری میٹ دے دلتاں، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ سنجگ کہے جن بھگتو میرے نال کرو پیار، مُجبت وچ سنائیا۔ کرپا کرے آپ نرنکار، نرور ہوئے مات سہائیا۔ میں آواں وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ نوست ویکھاں نگاہ مار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول تکاں کوڑ گڑیار، جوٹھ جھوٹھ پھول پھولائیا۔

سرشتی درِ شئی اندر دیکھاں دھواں دھار، اندھ اندھیرا پھول پھولایا۔ چارے کُنٹ تَکّاں وارو وار، وارث ہو کے دیکھ وکھایا۔ جن بھگتاں کھولاں بند
 کواڑ، پردہ اندرے اندر اُٹھایا۔ جنہاں پرکاش ہووے ناڑ ناڑ، ناڑ بہتر وے ودھایا۔ کھیل کھیلاں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پریتاں رنگ رنگایا۔ سمنڈ
 ساگراں دھرم دا ہووے اکھاڑ، دھرنی دھرم دھار وڈیایا۔ جن بھگتاں پھراں پچھے اگاڑ، دوس رین سیو کمایا۔ کلجک پوہ نہ سکے اگنی ہاڑ، ترے گن لیکھا
 دیاں مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سد ہوئے آپ سہایا۔ سَستجگ کہے جن بھکتو میرا تہاڑے نال ہوئے ملاپ،
 لوک مات خوشی بنایا۔ توں میرا میں تیرا سب دا ہووے جاپ، جگت جہان وے ودھایا۔ کوڑ گڑیارا میٹاں تاپ، جگت سنتاپ رہن کوئے نہ پایا۔ بھيو
 گھلا کے اپنا آپ، اپنا پردہ دیاں چُکایا۔ سب دی اکو ہووے جات، اذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو نام بھنڈارا دیواں دات، سچ سوغات اک ورتایا۔ نو
 کھنڈ پر تھمی ست دیپ اکو چے جاپ، نام ندھانا اکو گایا۔ اکو پُرکھ اکالا سب دا ہووے مائی باپ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ رُوح بُت سب دے ہوون
 پاک، تن وجوداں وے ودھایا۔ بجر کپاٹی کھولے تاک، نو دوار دا پنڈھ مُکایا۔ ساچا نام سُنے اناد، انادی دُھن شنوایا۔ بھيو گھلاواں برہم برہما، برہمانڈ
 دیاں جنایا۔ جس نے رچنارچی آد، سو پُرکھ اکالا دیاں ملایا۔ جس نوں گاؤندے سنت سادھ، صوفی فقیریاں وچ راگ الاپا۔ اوہ مٹر پیارا ایکنکارا اک
 احباب، ساجن میت اک اکھوایا۔ تِس دی سرن سرنائی سب نے جانا لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو گرہ گرہ دپیک جوت جگائے چراغ، کلجک اندھ
 اندھیر مٹایا۔ آتم پر ماتم میل ملائے کنت سہاگ، نر نرائن اپنی دیا کمایا۔ سَستجگ کہے جن بھکتو تہاڑی رکھے اتم لاج، لاجاؤنت ہوئے سہایا۔ جس دا
 جگ چوکڑی بھگت بھگوان سماج، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، جگ جگ جن بھگتاں آتم دھار مار آواز، سوئی سُر ت اکال مورت شبدی دھار دھار جگایا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر ہیرا سنگھ چمبل دی شادی سمیں * ❀

سَچگ کہے سَت دھرم اگمراہ، جگ نیز لوچن نین اکھ نظر کسے نہ آئیآ۔ کرپا کرے سو پُرکھ نرنجن اگم اتھاہ، الکھ اگوچر وڈ وڈیا ئیآ۔ بھيو ا بھیدا ہر پُرکھ نرنجن دے کھلا، آپ اپنا پردہ لاہیا۔ سچ سوامی انترجامی ایکنکارا اگو مارگ دیوے لا، آد پُرکھ اپنا راہ سمجھائیآ۔ آد نرنجن جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اگو نور کر رُشنا، اندھ اگیان دے مٹائیآ۔ ابناشی کرتا جگت جہان ویکھے تھاوں تھان، تھان تھننتر دھیان لگائیآ۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان درڑائے اپنا نال، نام ندھانا دُھر دا کاہنا پروردگار سانجھیا یار آپ سمجھائیآ۔ پاربرہم پت پر میثور لیکھا جانے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیآ۔ سنگر شبد شبد گر پردہ پردیاں وچوں دے چکا، اوہلا رہن کوئے نہ پائیآ۔ جو سچ سندیسہ نرنیشا دو جہاناں رہیا سنا، بن اکھراں نش اکھر دھار درڑائیآ۔ جس دے جگ چوکڑی جگت شاستر ہون گواہ، شہادت اگو کلمہ نام بھگتائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مالک اک اکھوائیآ۔ سَچگ کہے پر بھ مارگ دتاست، سَت سچ نال وڈیائیآ۔ بھيو کھلا کے متوت، ترے گن اپتتا دے سمجھائیآ۔ توں میرا میں تیرا جوڑ کے نت، آتم پر ماتم میل ملائیآ۔ ساچا نام بیچ کے وت، بے وطنناں اپنا وطن دے سمجھائیآ۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے تپائیآ۔ امرت بوند سوانتی نچھر جھرنیوں دیوے سَت، نا بھي کول کول اٹھائیآ۔ شبد اگمی مار کے سٹ، نادى دُھن کرے شنوائیآ۔ جوت جگا کے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دے مٹائیآ۔ گھر وکھا دے ساچا ہٹ، در دروازہ اک گھلائیآ۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، دیونہار مان وڈیائیآ۔ سگل وسورے جان لٹھ، دُرمت میل دھوائیآ۔ گھر تھم سناے اکتھنی اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا سنگ بنائیآ۔ سَچگ کہے پر بھ لوک مات دیوے مان، دھرنی دھرت دھول دھول ملے وڈیائیآ۔ کھج کوڑ مٹائے نشان، نوست رہن نہ پائیآ۔ دھرم دا دھرم اڈائے بان، چاروں گنٹ آپ بھوائیآ۔ جس نوں سارے کرن پروان، پر م پُرکھ رنگ رنگائیآ۔ لیکھا جان زمیں اسمان، منڈل منڈپ سو بھاپائیآ۔ جو سندیسہ دے کے گیا سپی رام، سَت ستوادى کھوج کھوجائیآ۔ جو پریم نال دسیا ارجن کاہن، گیتا گیان نال وڈیائیآ۔ جو حضرت موسیٰ دتا گیان، نین موند دتی دھائیآ۔ جو حضرت عیسیٰ کیتا اعلان، صلیب گل وچ لٹکائیآ۔ جو محمد فقرہ بولیا

بعد قرآن، گرہ کائنات پھول پھولائیا۔ جو زرگن نانک دتا بیان، سرگن سنگ بنائیا۔ جو گوہند کہا کھیل کرے میرا مہربان، محبوب دُھر درگاہیا۔ جس کلج کوڑی کریا دیکھنا مار دھیان، دہ دشا پھول پھولائیا۔ سو داتا جو دھا سورا ہووے بلوان، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دامیلا لئے ملائیا۔ سنجگ کہے میرا پرکھ اکالا ایک، دُھر دارام بے پرواہیا۔ جس کاہن دی رکھی ٹیک، اوہ میرا کاہن نور الاہیا۔ جو سرشٹی درشٹی انتر کرم کرے بیک، بدھی بودھ گیان نال وڈیائیا۔ ست سچ دی بخشے ٹیک، نلے دھوڑی مستک خاک رمائیا۔ انتر زرنتر کھولے بھیت، بھيو ابھیدا دئے جنائیا۔ درس دکھائے نیت نیت، نچ نیز لوجن نین کر رُشنائیا۔ ساچی رت سُنجنی کرے بسنتی چیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ پنچ وکارا کرے کھیت، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیا۔ مانو ذاتی منکھتا دا ہووے کھیوٹ کھیت، مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ جس دے آتم دھار بیٹی بیٹ، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سو سوامی انتر جامی گھٹ نواسی پرکھ ابناشی جن بھگتاں آتم سچ رہیا لیٹ، سچ سَنگھاسن اک سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ سنجگ کہے میرا سنگر شبد دیا، پاربرہم پت پر میثور دئے وڈیائیا۔ جو آد جگاد سدا رکھوالا، جگ جگ ہوئے سہائیا۔ جس سنجگ تریتا دوا پر مارگ دسیا سکھالا، سکھ ساگر جگت سمجھائیا۔ کھیل کھیل کے شاہ کنگالا، دین دنی دیکھ دکھائیا۔ سو بھيو ابھیدا کھولے وقت سُنجننا سمجھ کے حالا، حالت تنگ خلق خدائیا۔ جلوہ گر ہو کے نور چکائے نرالا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جس دے حکم اندر کال مہاکالا، رائے دھرم چترگپت سیس نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامیلا لئے ملائیا۔ سنجگ کہے کرپا کرے پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جس دا آد آد دا جاپ، انت انت سمجھائیا۔ سو کلج میٹے اندھیری رات، سنجگ ست چند کرے رُشنائیا۔ جن بھگتاں بھگتی دھار جوڑ کے نات، میلا ملائے سچ سُبھائیا۔ وست اگئی دے کے وچوں اپنے ہاٹ، نام اتوٹ اٹ ورتائیا۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، پاپاں کرے صفائیا۔ جگ چوکڑی میٹ کے واٹ، پاندھیان پندھ رہے نہ رانیا۔ ساچی منزل مُکا کے گھاٹ، پتن اکو اک سمجھائیا۔ جتھے سگلا ہووے ساتھ، سنگی بے پرواہیا۔ دیوے مان انا تھاں ناتھ، انا تھاں ہوئے آپ سہائیا۔ پچھلا لہنا دینا جنہاں دانال دسراتھ، ایدھیا نواسی سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دا میللا لئے ملائیا۔ سنگر شبد کہے میں بھو ابھیدا جانا، بدھی توں پرے میری پڑھائیا۔ میرا جگ جگ کھیل مہانا، نت نت وجدی رہے ودھائیا۔ میرے کول اگم نشانہ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ میرے کول لیکھ پُرانا، کاغذ قلم سیاہی جس نوں لکھ سکے نہ رائیا۔ میرا لہنا دینا لکھ چوڑاسی دو جہاناں، انڈج جیرج اتبھج سبتج چارے کھانی ویکھ دکھائیا۔ میرا بھو ابھیدا جانے کوئی نہ چو پرانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میٹوں وقت یاد آئے جگ تریتا، تریا دھار وڈیائیا۔ دسرتھ سٹ ڈلارا رام راما بیٹا، تن وجدی رہے ودھائیا۔ جو بناسی ہو کے پھریاٹ کنارہ بیٹا، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ پنچبٹی بھیللاں وچوں اک دن اس جوڑی نے متھا ٹیکا، مستک سپس نوائیا۔ سیتانے ہس کے کہا تیس کس نوں سمجھیا نیتا، نیتراں ویکھ دکھائیا۔ جھٹ رام نے کیتا میتا، سپس اُتے دوویں ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ دوہاں پھر کیتی نمسکار، نین موند دھیان لگائیا۔ انتر انتشکرن وچ کیتی وچار، جگت واسنا نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے چرن رہے پیار، ناتا تئے نہ ہوئے جدائیا۔ پھر کدوں ہووے دیدار، در ٹھانڈے درشن پائیا۔ رام چل کے قدم دو چار، پھیر کروٹ لئی بدلایا۔ ہس کے کہا اوہ ویکھو کلجگ کالی دھار، دھرم دھار نال جڑائیا۔ جس ویلے رام رام روپ ہووے اپار، اپر پھر سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی نور کرے اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبد داشبد ہووے جیکار، دو جہان کرے شنوائیا۔ تھاڈا مانس جنم مانو رنگ رنگائے اپار، اپر پھر بھو کھلائیا۔ پورب لیکھائے وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ اپنے در منگائے سچے دربار، در دروازہ دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ناتا جوڑ جوڑ بنائے پیار، پریم بھگتی وچ سمائیا۔ اوہناں ہس کے کہا ساڈا تیرے نال ادھار، انتم جھولی دینا پائیا۔ توں کر نیہار کرتار، مہربان مہربان تیری بے پرواہیا۔ جھٹ سیتانے اشارہ دتا متھے دھوڑ لاؤ چھار، ٹکے خاک رامائیا۔ تھاڈا لہنا دینا ضرور قرض دئے اتار، مقروض لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میرا حکم اک تک دا، دو جہان شنوائیا۔ سب دا لیکھا سچ دوارے گدا، مکمل دیاں درڑائیا۔ جواک وار صاحب سنگر جھکدا، نو نو سپس جھکائیا۔ اُس دا لیکھا کدے نہ گدا، سد سد اپنا سنگ بنائیا۔ سو وقت سُنہنجا ہویا شکھ دا، شکھ ساگراں وچ رکھائیا۔ جگ پینڈا رہے نہ دکھ دا، دکھڑے روگ مٹائیا۔

جس سہارا ملیا اک اوٹ دا، اوڑک جوڑ جڑائیا۔ نام نگارہ وجے چوٹ دا، نو نو در دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پرکاش ہووے اگئی جوت دا، نور نورانہ نظری آئی۔ لہنا رہے نہ لوک پر لوک دا، دو جہاناں ویکھ دکھائیا۔ مل پے گیا رام والے اک سلوک دا، سوہنا ڈھولا دھر دے رنگ رنگائیا۔ ناتا جڑ گیا نار کھونت دا، خصم خصمانے دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا لیکھا جانے آد انت جگا جگنت اپنی مویج دا، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔

* ۱۵ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند جھمکے ضلع امرتسر سادھو سنگھ دے گرہ * *

روح کہے میرا کھیل روعے روحانی، بُناں نال مل کے وجے ودھائیا۔ میرا لیکھا پنج تت جسمانی، جسم ضمیراں ویکھ دکھائیا۔ میرا مالک خالق شہنشاہ نور نورانی، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوئیا۔ جس دا کھیل زمیں اسمانی، دو جہاناں ڈگمگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دھرم دی دھار بنائے نشانی، نشانہ اپنے وچوں پرگٹائیا۔ میری آد انت کسے سمجھ نہ آئے جندگانی، جیون دا بھيو کوءے نہ پائیا۔ میرا دھیان بن چرن پرم پُرکھ سُلطانی، در ٹھانڈے سپیس نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ من کہے میں وی جوت سروپ، جوتی جاتے دتی وڈیائیا۔ میرا سوامی اگتا بھوپ، شہنشاہ اک اکھوئیا۔ جس دا لیکھا چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ دکھائیا۔ اوہدی کرپا نال میں چاروں کوٹ کراں اندھ کوپ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میتوں جنمیا کسے نہیں مائی نہ بنیا کسے دا پوت، گودی گود نہ کوءے وڈیائیا۔ میں اپنے گرہ مندر تن وجوداں اندر سہاواں رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ اکو پُرکھ اکال دی رکھ کے اوٹ، سپیس جگدیش نوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیا۔ روح کہے میرا لیکھا آتم دھار، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ من کہے میں منسا داسکدار، سد اپنا تحکم ورتائیا۔ روح کہے میرا لیکھا لہنا نال نراکار، نر نراکار نال مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ من کہے میرا میلا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری میرا کھیل ویکھ دکھائیا۔ روح کہے میرا جوتی

جاتا پُرکھ بھتار، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ من کہے میں چاکر سیوادر، نت نوت اپنی سیو کمائیا۔ رُوح کہے میں دستاں کوک پکار، خوشیاں نال جنائیا۔ من کہے میں سدا خبردار، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ رُوح کہے میرا لہنا دینا نال اگے یار، جس دی گوہند یارڑا سیج ہنڈھائیا۔ من کہے میں نوست دا سکدار، حکم حاکماں والا سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، وڈ داتا اک اکھوائیا۔ رُوح کہے میں وساں تن وجود، ماٹی خاک سوہا پائیا۔ من کہے میری حدو، نو دوارے ونڈ ونڈائیا۔ دوہاں دے اندر اکو اک موجود، مالک دُھر درگاہیا۔ جس دی منزل حق مقصود، سچ دوارے سوہا پائیا۔ اُس دا لیکھا عرش عروج، زمیں اسمان دین گواہیا۔ جو وسے چاروں کوٹ، دہ دشا رہیا سماٹیا۔ رُوح کہے میرے بنا جیوت رہے نہ کوئے پنچ بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کم کسے نہ آئیا۔ من کہے میرے بنا دین دُنی دی کلپنا دا دیوے نہ کوئے ثبوت، جگت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر اپنا حکم ورتائیا۔ من کہے میں بڑا بلوان، بل سمجھ کسے نہ آئیا۔ مت بدھ کراں نادان، بیسیاں روپ بدلایا۔ میں کلپنا دا شیطان، شرع وچ لڑائیا۔ میں کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار یدھ کراواں گھمسان، بنا کھنڈے کھڑگ کھڑکائیا۔ میں ست دھر میاں بناواں بے ایمان، ایہہ میری بے پرواہیا۔ میرا لیکھا نوست وچ جہان گھر گھر اندر رنگ رنگائیا۔ ثابت رہن نہ دیواں کسے ایمان، دھرم وچ نہ کوئے سماٹیا۔ میں جھگڑے پوا دیواں گوپی کاہن، نت نوت اپنی کھیل کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ رُوح کہے میں کایا مندر اندر وڑدا، نرگن دھار آسن لائیا۔ توں میرا میں تیرا نرا کھ دھار پڑھدا، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ ساچی منزل حقیقی چڑھدا، جس دا پوڑی ڈنڈا نظر کسے نہ آئیا۔ اکو پُرکھ اکالے لڑ پھڑدا، جوتی جاتے نال گنڈھ پوائیا۔ نہ جمدا نہ کدے مردا، لکھ پوڑا سی ویکھاں چائیں چائیا۔ اگنی وچ کدے نہ سڑدا، گوراں وچ نہ کوئے دباٹیا۔ جل وہناں وچ کدے نہ ہڑھدا، سمند ساگراں نہ کوئے ڈباٹیا۔ اگے ہو ہتھاں نال میتوں کوئے نہ پھڑدا، پھڑباہوں نہ لئے اٹھائیا۔ میں اکو اک ایکنکار کولوں ڈردا، دوسر بھے نہ کوئے جنائیا۔ میرا لیکھ انوکھا لہنا اگنی ہر دا، جو ہر گھٹ سیا چائیں چائیا۔ میں درویش اوسے در دا، جتھے بھکھک وشن برہما شو سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میری

بنت بنائیا۔ من کہے جے میں نہ ہوواں وچ سریر، وجود کم کسے نہ آئیآ۔ کسے اندر ویراگ وچ نہ ہووے پیر، دکھیاں دکھ نہ کوئے درڑائیآ۔ نیز نیناں وگے نہ نیر، ہنہجوواں ہار نہ کوئے بنائیا۔ شاہ سلطاناں بنائے نہ کوئے فقیر، فقیراں کامنا وچ کرے نہ کوئے ہلکائیآ۔ میرا کھیل جس نوں جگت کہندا تقدیر، تدبیر اپنی نال بنائیا۔ میری خواہش راتی ستیاں دے جاگدیاں سمند ساگراں توں پار جائے پینڈا پیر، بھجے واہو داہیا۔ میں سفنیاں وچ شاہ کنگالاں بنا کے تصویر، تصور کر کے دیاں سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم ورتائیآ۔ من کہے میرا سچ نالوں ہووے تیاگ، اپنی خوشی بنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناواں کاگ، بھلاواں بے پرواہیا۔ سادھاں سنتاں لاواں داغ، واسنا کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نال کراں ہلکائیآ۔ گھر گھر کوڑ جگاواں چراغ، اندھ اندھیر دکھائیآ۔ مندہن برے ہون بھاگ، بھگون ملن کسے نہ پائیآ۔ مایا ممتا وکار پیا کے شراب، آب حیات دیاں مکائیآ۔ من کہے میری جھل سکے کوئے نہ تاب، تابعا وچ خلق خدائیآ۔ میری صفتاں دی گناں والی گر اوتار پیغمبراں لکھت لکھی وچ کتاب، گرنتھ میری دین گواہیا۔ من کہے میں سریر وچ بے نظیر ہو کے سب دا بنیا جناب، جنابے عالی کہہ کے میتوں سارے سیس نوآئیآ۔ میتوں سارے کردے آداب، ادب نال بلائیآ۔ جے میں اجازت دیواں پھیر لوک مات بُدھی والے رُوح دا میلہ پر بھ دے نال کرن میرے توں بعد، بعد دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ من کہے جے میں نہ ہوواں سنساریو تھانوں رسنا داکدے نہ آوے سواد، کھا کھا کے شکر نہ کوئے منائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھائیآ۔ رُوح کہے میں نرگن جوت نورانی، ظہور پر بھ دا نظری آئیآ۔ میری تتاں والی جوہ بیگانی، نت نوت اپنا کھیل کھلایا۔ میتوں لہش چپو آتما کہو برہم کہو بھوایں کہو سواساں والا پرانی، تتاں اندر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جے میں نہ ہوواں سریر دی رہے نہ کوئے نشانی، جگت نشانہ نہ کوئے دکھائیآ۔ رُوح کہے ایہہ اُس پر بھو دی مہربانی، جس مہربان ہو کے میرا لیکھا دتا بنائیآ۔ من کہے میں وی او سے دے چرن کراں دھیانی، جس دتی مان وڈیائیآ۔ اسیں دوویں اک گھر وسدے تے ساڈی جوہ وکھو وکھری منتی وچ من کے سمجھا سکے نہ کوئے ودوانی، ودیا والے بیٹھے گھ بھوآئیآ۔ من کہے جے میں نہ ہوواں جگت وچ کم کاج کرن دی پرگٹ ہووے نہ کسے انتر جوانی، جو بن وندا اپنا جو بن سکے نہ کوئے ہنڈھائیآ۔ رُوح کہے میرا لیکھا کایا مندر اندر

منزل میری رُوحانی، دس دس دی دھار وڈیائی۔ ایڑا پنگل سکھمن ادھ وچکار بیٹھے جس دا لیکھا کتھیا نہ جاوے جہوانال زبانی، بے زبان ہو کے رہے جنایا۔ من رُوح اِکو دھار دے دھار ست سرُپ کھیل وچ کایا حدود اگئی کوٹ کٹیا وچ رہ کے مھم من کے پر بھ نوں دوویں سیس نوایا۔

* ۱۵ ماگہ شہنشاہی سمت نو پینڈ گلوبو ا ضلع امرتسر کرم سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد کہے آد جگادی پُرکھ پرَم، پرَم پُرکھ تیری وڈیائی۔ جن بھگتاں لیکھے لاؤنا مائس جنم، جنم جنم دا پندھ مُکائی۔ کرم کانڈ تکتا سنگھ کرم، کرتے پُرکھ تیری سرنائی۔ سچ پیار دا بخشنا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دینی وڈیائی۔ اِکو پریتی ہووے سنگر چرن، دوسراوٹ نہ کوئے رکھائی۔ جھگڑا رہے نہ ذات برن، ورن ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ تُوں پُرکھ اکالا کرنی کرن، قُدرت قادر اِک اکھوائیا۔ ہر جن تیرا نام ڈھولا پڑھن، دوس رین صفتاں وچ صلاحیا۔ ساچی منزل پوڑی چڑھن، بھججن واہو داہیا۔ در ٹھانڈے تیرا درشن کرن، ستمگھ ہو کے سوبھا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائی۔ سنگر شبد کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے دات، مہربان دیا کمائی۔ آتم پر ماتم جوڑ لے نات، ناتا اپنے نال بندھائی۔ ست سچ سمجھا دے جات، بھيو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھيو رہے نہ لوک مات، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لا کے سہنجی رات، زرتی اپنے نال مہکائی۔ امرت بخش بوند سوانت، نجھر جھرنے وچوں جھرائیا۔ تُوں مالک کملاپات، پت پر میشور اِک اکھوائیا۔ مہربان ہو کے جھاک، جھاک اپنی اِک سمجھائی۔ پورا کر دے بھوکھت واک، گر اوتار پیغمبر نال ملائی۔ جن بھگتاں کھلیا رہے تاک، در بند نہ کوئے کرائیا۔ انتر رہے نہ پشچتاپ، تاپ تینوں دینے مٹائی۔ رُوح بُت کرنا پاک، پت پنت تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ سنگر شبد کہے پر بھو ہر جن دست اگئی منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نام ندھانا اپنا رنگ دے، رنگت اِکو اِک وکھائی۔ آتم پر ماتم ساچا سنگ دے، سنگت میلا سچ سُبھائی۔ نج گرہ اپنا اند دے، سکھ ساگر وچ سمائی۔ نوری جوت اگتا چند دے، اندھ اندھیر مٹائی۔ دست امولک غریب

نمانیاں آپے ونڈ دے، ونڈنہار تیری سرنائیا۔ پنج وکارے کوڑے دنڈ دے، ڈنڈاوت اپنی اک سمجھائیا۔ نام ندھانا ڈھر دا چھند دے، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچا پریم بند بند دے، بندھن کوڑے دینے تڑائیا۔ ست دھرم دا مارگ ارمبھ دے، ستجک و بے سچ ودھائیا۔ دو جہان تیتھوں ویکھئے کمبدے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ساڈے لیکھے مُکا دے غم دے، چنتا ڈکھ نہ کوئے ستائیا۔ جھگڑے میٹ دے کایا ماٹی چم دے، چم درشی دے بدلایا۔ بھيو گھلا دے اپنے برہم دے، پاربرہم در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ جگ جگ جن بھگت تیری دھاروں جمدے، چوراسی وچ نہ کوئے بھوائیا۔ پُرکھ اکالے اپنی سرن دے، سرنگت اکو اک نظری آئیا۔ ست سچ دا اپنا دھرم دے، دھرم دی دھار ویکھ وکھائیا۔ نام بھگتی والا کرم دے، جگت کریا کانڈ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری آس رکھائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جن بھگت تیرے درویش، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ توں شہنشاہ اگم نریش، نر نرائن اک اھوائیا۔ وسے سچھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جتھے سنگر شبد دا شبد سندیس، اکھراں والی نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرا نت نوت اولٹا ولس، سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ اوہ لہنا تک دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کلج کل کاتی پایا کلیش، کلمے والے کلمے گئے بھلائییا۔ تیرا بھيو جانے نہ کوئے ویشیش، ویشیاں بھری تیری لوکائیا۔ تیرے در ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشین گویاں سب دیاں ویکھ وکھائیا۔ توں آد جگاد سدا رہیں ہمیش، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ درگاہ ساچی دا نر نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ تیتوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، چرن کول دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دھرم دی دھار دینی سرنائیا۔ جن بھگت کہن مہربان غریب نوازے، مہربان تیری وڈیائیا۔ تیرا جگدیش اگے تاجے، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ دو جہاناں بھوپت راجے، ست پُرکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ اسیں منگن آئے وڈ دروازے، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ تیری کرپا نال سوئے جاگے، جگت ندرارہی نہ رائیا۔ جے توں آئیوں دیس ماجھے، مجلس بھگتاں نال بنائیا۔ ساڈے سرب سوار کاجے، قضا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ تیرا نام ندھانا سُنئیے آوازے، شبد دُھن کر شنوائیا۔ تیرا کھیل ویکھئے کعبے، قُدرت قادر ہونا آپ سہائیا۔ سانوں دسنا حقیقی محرابے، محبوب اپنا پردہ لاپھیا۔ دُرمت میل دھونے دانغے، پت پُنت کرائیا۔ ہنس بناؤنے کاگے، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگائیا۔

سب دے ہر دے جان سادھے، کرنی آپ صفائی۔ توں موہن مادھو مادھے، مدھر دُھن دینی سُنائی۔ ہن پردے اوہلے کاہدے، گھر میلنا سچ سُبھائی۔
 اسیں غریب نمانے سدھے سادے، عقل بُدھی نہ کوئے وڈیائی۔ اکو تیرا نام رہے ارادھے، ہر دیاں وِچ سَمائی۔ تیری سرن سرنائی لاگے، اوٹ اِکو اِک
 رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ رکھائی۔ جن بھگت کہن توں نگاہ مار لے آپ، اپنی دیا کمائی۔ ساڈے
 پُرکھ اکالے باپ، پت پریشور تیری سرنائی۔ ساڈا اکھراں والا جاپ، نر اکھر تیری پڑھائی۔ ترے گن کوڑ میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپائی۔
 پنج تت کردے صاف، سُپھل جنم دینا بنائی۔ پچھلے کیتے اوگن کردے مُعاف، اگے ہونا آپ سہائی۔ منوآ من نہ رہے گستاخ، بُدھ بیک دینی (کرائیا)۔
 اسیں آتم دھار تیری شاخ، شناخت کرنی چائیں چائیا۔ بیننتی وِچ رہے آکھ، نو نو سپس نوایا۔ ست سچ دینا پرکاش، اندھ اندھیر دینا مٹائی۔ ساڈی سب
 دی اِکو آس، چرن کول دینی سرنائی۔ لیکھے لاؤنا ہڈ ناڑی ماس، ناڑی ناڑی لیکھے لائی۔ جے توں آگیوں کرپا ندھان ساڈے پاس، آپ اپنا پھیرا پائی۔
 ساچے منڈل دی سچ دکھا دے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائی۔ دھیرج دھرم دے دھرواس، من کا منکا دے بھوایا۔ اسیں تیرے در دے داس،
 سیوک ہو کے سیو کمائی۔ کوڑ کرپا کر ناس، ہر جن ناستک رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری
 وڈیائی۔ جن بھگت کہن پر بھو دے دے دست انمل، کرتے قیمت نہ کوئے لگائی۔ تیرا سچ دوارا گیا گھل، خلق دے خالق ہونا سہائی۔ دے بھنڈار اٹل،
 اتوٹ اٹل ورتائی۔ ساڈی پچھلی بخشنی بھل، بھلیکھا اگے رہے نہ رائی۔ اسیں آتم دھار تیری گل، گل مالک ہونا سہائی۔ تیرے نام وِچ ساڈے ہلدے
 بل، بلاں توں پچھے ملنا دھر دے ماہیا۔ تیرے چرن کولوں وِچ ہٹکئے بن کے پھل، گلشن تیرا رُپ مہکائی۔ توں سوامی صلح گل، ساچی سکھیا دینی
 سمجھائی۔ تیرا نام امرت نچھر جھرنیوں نہ جائے ڈلھ، بوئد سوانتی دینی چکھائی۔ لوک مات نہ جائے رُل، پھڑ باہوں گلے لینا لگائی۔ تیرے چرناں لایے
 دُھل، دھوڑی خاک رمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈی پچھلی تک
 لے گھال، گھائل ہو کے گھال کمائی۔ پھل لگا دے کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائی۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سنگر ساڈی کر

سنجال، سبیل دے مالک دیا کمائیا۔ اسیں بھگھے ننگے جگت کنگال، کوچھے کملے نظری آئیا۔ ٹدھ بن بنے نہ کوئے دلال، وچولا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ سچ دے تیرے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے دکھال، لاڑی موت نین شرمائیا۔ تیری کرنی پئے نہ بھال، گھر گھر ملنا چائیں چائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا اکو دھر مسال، بچھنڈ دوار رہیا جنائیا۔ ہر جن کدے نہ ہوئے بے حال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ آئے تیرے چرن حضور، در دینی مان وڈیائیا۔ تیرا درشن تکیئے نوری، نور نورانہ نظری آئیا۔ پندھ مکایا نیڑا دوری، جنم جنم دا لیکھ چکائیا۔ ساڈی جھولی پاؤنی مزدوری، مانگت ہو کے منگ منگائیا۔ تیری کرپا سب نوں چاہیئے ضروری، ضرورت تیرے آگے رکھائیا۔ منو آمن نہ پائے فتوری، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ اندروں کلپنا میٹ دے کوڑی، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے چرن بخش دے دھوڑی، ٹکے خاک رمائیا۔ چتر سنگھ بنا دے مورکھ موڑھی، پتتاں کر صفائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو توں سنگر سوامی ساڈا، ایکنکار اک نظری آئیا۔ تیرا مارگ دکھرا ڈاڈا، ڈنڈاوت سب دی دتی بدلایا۔ نور الاهی بن کے گاڈا، گائیڈ ہو کے رستہ رستیاں وچوں جنائیا۔ جن بھگتاں لڈائے لاڈا، پھڑ پھڑ اپنی گود ڈکائیا۔ سندیسہ دیوے بودھ اگادھا، بدھی توں پرے کرے شنوائیا۔ سب دا ہر دا جاوے سادھا، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ جس پت پر میثور تیتوں ارادھا، ہر دے دھیان لگائیا۔ اوہدا وچھوڑا کاہدا، وچھڑیاں جوڑ جڑائیا۔ توں سب دا پتا دادا، دادو دیوہرے گوہند گیا جنائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کرنا آجا، اپنا رنگ رنگائیا۔ سوار کے جانا کاجا، کرتے پُرکھ در تیرے منگ منگائیا۔ توں شہنشاہ اگئی راجا، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ موہن مادھو مادھا، مدد کرنی تھاؤں تھانیا۔ بھگتن پیتا آد جگاد، جگ جگ ویکھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن تیرے پریم وچ ہووے وادھا، پیار اپنا آپ رکھائیا۔ گھر گھر اندر ہونا وسادھا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سب دا پورا کرنا وعدہ، وعدے پچھلے ویکھ رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو سنگر دھار کدے نہ ہوویں علیحدہ، دکھری ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دالین والا جائزہ، اپنا حکم ورتائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ گلوبو ا ضلع امرتسر ار جن سنگھ دے گرہ * *

جن بھگت کہن پر بھ تیرے در دیاں گولیاں، گولک کایا نام دینی بھرائیا۔ سائوں جگت جہان مارے بولیاں، انبولت دینی مان وڈیائیا۔ تیرا نام
 ندھانا سُنئیے اگتا ڈھولیا، ڈھولا اپنا دینا سُنائییا۔ پریم پریتی اندر کھلیئے ہولیاں، لال گلا رنگ چڑھائییا۔ ست سچ نال رنگ دے چولیاں، چوجی پریتم ہونا
 سہائییا۔ تیرے چرن کول آتما گھول گھولیاں، گھولی گھول گھمائییا۔ منو آ من پائے نہ رولیاں، منسا کوڑ دینی مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہییا۔ جن بھگت کہن پر بھ شبد ناد سنا پنا کن، ڈھن آتمک راگ پر گٹائییا۔ منسا کوڑ مٹا دے من، ممتا موہ
 رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی تن، تن وجود وجے ودھائییا۔ زرگن نور چاڑھ دے چن، جوتی دھار دھار پر گٹائییا۔ بھيو کھلا دے ہنگ برہم،
 پار برہم پردہ آپ چُکائییا۔ بھگت سہیلے بنا لے جن، بن آپ جنیندی مائییا۔ وسیرا ہووے پنا چھری چھن، تیرے چرن کول کول سرنائیا۔ ست سچ دا ساڈا
 ہووے دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سوبھاپائییا۔ پیار مُجّت دا بخش دے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہییا۔ جھگڑا رہے نہ ورن برن، آتم دھار
 دینی وڈیائییا۔ توں آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ تیرے سنت سہیلے توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھن، سوہنگ ست ست درسائییا۔ تیری
 ڈھر دی منزل چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکائییا۔ لیکھے لاؤنا سیس دھرن، پنج تت اپنے سنگ ملائییا۔ توں آد جگادی ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیا۔
 تیرے بھے وچ سارے ڈرن، سر سکے نہ کوئے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائییا۔ جن بھگت
 کہن لیکھے لالے تن ماٹی خاک، وجود تیرے چرن اٹکائییا۔ پنتاں پُنیت ہو کے کرپاک، دُرمت میل دھوائیا۔ بند کواڑی کھول دے تاک، بجر کپائی
 کُنڈا لاہییا۔ شبد گھوڑے چڑھا راک، جگت جہان باہر دوڑائییا۔ آتم پر ماتم رہے ساک، ناتاٹ کدے نہ جائییا۔ غریب نہانیاں بچھے وات، کوجھے کملیاں
 ہو سہائییا۔ دھرم دی دھار بخش دے دات، دولت اکو نام ورتائییا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، نوری چند کر رُشنائیا۔ اٹھے پہر رہے پر بھات، گھڑی
 پل نہ ونڈ ونڈائییا۔ توں سب دا پتاما، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائییا۔

جن بھگت کہن پر بھ ساڈا انتشکرن کر پوت، مہربان دیا کمائیا۔ آتم دھار بخش دے ہت، ہتکاری ہونا دھر در گاہیا۔ ٹھکوری من کرے نہ چت، چنتا چکھا نہ کوئے جلائیآ۔ تیرا درشن ہووے نت، نوت وجدی رہے ودھائیآ۔ لیکھے لاؤنی بوند رت، در ٹھانڈے منگ منگائیآ۔ تیرے چرن کول اُتے دھول جاییے لٹ، لٹاں کھول کے ساڈی دہائیآ۔ منساچ دوارے جاوے ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیآ۔ جھکڑا مٹا دے پتھر اٹ، پاہناں سیس نہ کوئے نوائیا۔ ہوں واری وٹھو وٹ، اپنا آپ بھیٹ کرائیا۔ ساڈی سہنجنی کردے تھت، گھڑی پل نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادی ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ گلوبوا ضلع امرتسر گر بخش سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پر بھ ساڈے انتر میٹ دے ڈکھ، نرنتر تیرا دھیان لگائیآ۔ جگت کلپنا رہے نہ بھکھ، ترسنا تانس نہ کوئے ستائیآ۔ لیکھے لالے اپنا بوٹا رُکھ، گر بھواس نہ پھیر بھوائیا۔ تیری سکھنا رہے سکھ، سکھ ساگر روپ بے پرواہیا۔ ساڈا اُجلا کرناکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ لیکھے لاؤنا مائس جنم مانکھ، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا ہووے سچ سنجوگ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ درشن کریئے نت اموگھ، بن نیزاں درشن پائیآ۔ تیرے پریم دی چکھیئے چوگ، چُغلی نندیا جگت تجائیآ۔ چنتا ہرکھ رہوے نہ سوگ، غمی غم خوار دینی مٹائیآ۔ وچھوڑا رہے نہ کوئے وجوگ، وچھڑیاں میل ملائیآ۔ سچ دوار دی مانیئے مَوَج، مجلس تیرے نال رکھائیآ۔ سب دی لیکھے لانی اودھ، آبو تیرے چرن لگائیآ۔ بھيو ابھید دسنا اگادھ بودھ، بدھی توں پرے سمجھائیآ۔ ساڈا ہردا دینا سودھ، شُدھ آپے لینے بنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیآ۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈی دُرمت میل دھو، پتت پتت بنائیآ۔ نام سمجھا دے سوہنگ سو، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن آپے ہو، پردہ پردیاں وچوں دینا اٹھائیآ۔ ایکنکار سچ پیار بخشنا موہ، مُجّت اپنے نال جڑائیآ۔

آد زرنجن کر کے لو، لوئن تیجا دینا کھلایا۔ ابناشی کرتے پنچ وکارا میٹنا موہ، گروہ رہن کوئے نہ پانیا۔ سہری بھگوان امرت رس دینا چو، نچھر جھرنا آپ جھرایا۔ پاربرہم برہم دھار آپے ہو، زرنگن زرنگن لینا ملایا۔ سنکر شبد لہنا دینا چکاؤنا اک دو، دو آیکے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر دے نام دا ڈھو آ دینا ڈھو، دست اگم کایا امرت آپ کایا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر چٹن سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن اسیں کوک سنایے اٹھا کے بانیاں، ہتھ ہتھ نال ملایا۔ کرپا کر اگڑے گوسانیاں، گودی اپنی لینا کایا۔ ساڈیاں لیکھے لاؤنیاں جگت کرسانی واہیاں، واہوا تیری بے پرواہیا۔ میل بناؤنا بھینا بھانیاں، بھار سہس نہ کسے کایا۔ بے ٹوں مان دوایا جگت نچھڑے گائیاں، کاہن روپ درسایا۔ بے جوڑ جڑایا جھیور چھیمبے نائیاں، گوہند سنگ بنایا۔ سو سوامی انترجامی ساڈے اندر کر صفائیاں، کوڑی کر یا باہر کڈھایا۔ سچ پریتاں تیرے لال لائیاں، پریتم لینیاں توڑ نبھایا۔ ساڈیاں رُوحاں ہون نہ کدے پرانیاں، پر م پڑھ اپنے گرہ کایا۔ برہوں وچھوڑے وچ ساڈیاں نکلیاں دھاہیا، آہ بھر کے دیئے سنایا۔ سانوں مارگ لاویں بھلیاں راہیاں، رہبر رستہ اک دکھایا۔ جھگڑا رہے نہ تھل اسگاہیاں، جل تھل مہینل پار کرایا۔ من وچ نہ رہن برانیاں، بریاراں پنڈھ نکایا۔ تیریاں نکاں ٹوں میرا میں تیرا گائیاں، اکو نام شنوایا۔ ساڈا لیکھا پار کردے شرع والے وچوں قصائیاں، قسم کھا کے دیئے سنایا۔ اسان جگت واشنا ڈھیریاں ڈھایاں، ڈھنیا گوہند دے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری سرنایا۔ جن بھگت کہن پر بھو اسیں تیریاں آساں رکھیاں، اوٹ اک اکال رکھایا۔ آتم دھار دھرم دیاں سخیان، کاہن لینا آپ پرناہیا۔ قیمت پاؤنی کروڑ کروڑی کھیاں، ککھان رنگ رنگایا۔ تیرے پریم پیار وچ ہوون رتیاں، رنگ اکو دینا چڑھایا۔ مستی وچ ہوون متیاں، خوشیاں ڈھولے گایا۔ اندر واسنارہن نہ رتیاں، امرت میگھ دینا برسایا۔ کلج کوڑے حصے میٹنے پتیاں، پت پر میثور ہونا سہانیا۔ ساڈے اندر جگا دے نور دیاں پتیاں، اندھ اندھیر

دینا گوانیا۔ اسیں تیرے ستر لٹھیاں، یارڑے ہونا آپ سہانیا۔ ساڈیاں کلپنا جان متھیاں، متھن کرنا چائیں چانیا۔ سچ سرنائی سرنگت ڈھٹھیاں، دھوڑی خاک رانیا۔ کلج اتھم ہو کے اکٹھیاں، در تیرے واسطہ پانیا۔ پھرنا پئے نہ اٹھ سٹھیاں، تیرتھاں تنٹاں نہ کوئے بھوانیا۔ جھگڑا مکا دے مندر مٹھیاں، کعبیاں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ اکو نام پڑھا دے پٹیاں، پاٹل تیری اوٹ تکانیا۔ ونج کرا دے ساچے ہٹیاں، ہٹوانا اکو نظری آنیا۔ تیرے برہوں ویراگ وچ ساریاں جان پھٹیاں، گھاؤ اپنا نام لگانیا۔ چوڑاسی ڈوراں جاوون کٹیاں، تندى اپنے نال بندھانیا۔ ساڈیاں پوتر کر دے کایا ٹیاں، منکے امرت جل بھرانیا۔ اسیں آساں تیرے تے سٹیاں، تیری آس رکھانیا۔ چرن کول ہویاں اکٹھیاں، در ٹھانڈے سو بھاپانیا۔ آتم دھار نرگن تیرے در تے ڈھٹھیاں، بن سیس سیس جگدیش نو انیا۔ ساڈے نال کر لے پکیاں، متا اپنا دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا درشن کر کر جن بھگت دھاراں انتر ہسپاں، ہس ہس تیری خوشی بنانیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پنڈ گلوبوا ضلع امرتسر جاگیر سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پر بھ تیرے گایئے گیت، گو بند تیرا نام وڈیانیا۔ ست سچ سمجھاونی ریت، ریتوان اپنی دیا کمانیا۔ نرگن دھار بنا میت، متر پیارا اک اھوانیا۔ کایا کرنی ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھانیا۔ بھيو چکا دے مندر مسیت، مٹھ شو الیاں پنڈھ مکانیا۔ سب دی پوتر کریں نیت، دویت رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر دے سوامی وسنا چیت، چیتن ہر جن لینے کرائیا۔ اپنا بھيو کھولنا انڈیٹھ، پردہ پردیاں وچوں چکانیا۔ ڈھر دارنگ چاڑھنا بسیٹھ، لوک مات اتر کدے نہ جانیا۔ جھگڑا مکا ونا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں گود لکانیا۔ تیرا بھانا لگے میٹھ، مسٹھڑے سوامی دینی وڈیانیا۔ منسا کوڑ رہے نہ ریتھ، امرت رس دینا چکھانیا۔ گھٹ سوامی وسنا بھیت، بھیت ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، پار برہم پر بھ آسا پور کرائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا انتر ہوئے وسیرا، سری بھگوان وسر کدے نہ جانیا۔ پنڈھ مکا ونا دور نیرا، نیرن نیرا نظری آنیا۔ سب دے انتر ہوئے چاؤ گھنیرا،

خوشیاں رنگ رنگاں۔ ڈھولا گاون توں میرا میں تیرا، اکو راگ الایا۔ بھو چکاؤنا سنجھ سویرا، رتزی اپنا سنگ بنایا۔ جگت جہان نہ رہے اندھیرا،
 انتشکر کرنی صفایا۔ کلجگ اتم بھننا بیڑا، نیا نوکانہ کوئے ڈبایا۔ چوراسی والا کٹنا گیرا، چکراں وچ نہ کوئے بھوایا۔ بھاگ لگاؤنا ساڈھے تن ہتھ کایا
 کھیڑا، کھڑکی اندروں آپ کھلایا۔ شرع کوڑ دا کٹنا جیڑا، تندری ڈور نہ کوئے بندھایا۔ اتم کرنا حق نیڑا، حقیقت دے مالک ہونا آپ سہایا۔ کلجگ وقت
 بیتیا بھیرا، اپنا پندھ مکایا۔ بن تیری کرپا روپ سچ دے نہ گرو چیرا، چیلگر سنگ نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، ہر سچ تیری وڈایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈا میٹ اندھیرا اندھ، اگیان رہے نہ رایا۔ اگلا بچھلا چکا پندھ، پاندھی پندھ وچ نہ کوئے بھوایا۔
 نج آتم دے اند، اند اند وچوں پر گٹایا۔ سد تیرا گایے چھند، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ در ٹھانڈے رہے منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ توں
 صاحب سورا سربنگ، دیونہار گوسانیا۔ غریب نمائیاں لاؤنا انگ، ہونا آپ سہایا۔ تیری سوئے سچ پلنگ، سکھ آسن دینا لٹایا۔ جتھے تیرے نام دا وجے
 مردنگ، انادی دھن کرے شنوایا۔ امرت دھار وہے اگئی گنگ، جگت سرتی دی لوڑ نہ کوئے دکھایا۔ سدا سہیلے اک اکیلے ایہو منگ رہے منگ،
 مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ دین دیال دیاندھ بخشند، بخشنہار تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھردا ور، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در دوارے نرگن دھار آؤنا لنگھ، آپ اپنی دیا کمایا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پینڈ گوبووا ضلع امرتسر دلپ سنگھ دے گرہ * *

جن بھگت کہن پر بھ تیرے انادی بچے، بچپن تیری جھولی پانیا۔ لیکھے لالے کایا مائی بھانڈے کچے، کنچن گڑھ دے سہایا۔ ڈھردے پیار بخش
 دے سچے، سچ سنجم نال ملایا۔ منو آٹھ نہ دہ دس نچے، چار کٹ نہ اٹھ اٹھ دھایا۔ کلجگ اگنی تت مول نہ مچے، امرت میگھ دینا برسایا۔ ست ست
 دی بخش سٹے، ست ستوادی ہونا سہایا۔ تیرے نام وچ رہیے مے، رتن امولک ہیرے لے بنایا۔ تیرے سدا جیکارے ڈنکے وچن فتح، سر سکے نہ

کوئے اٹھائیا۔ کوڑی کریا سارے اندروں کردے ہتے، ہتیارا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ اسیں تیرے ستر لتھے، تیری اوٹ نکائیا۔ گائیے تیری کتھے، کتھنی نال صفت صلاحیا۔ چرن کوئل ٹیکئے متھے، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ توں صاحب پُرکھ سمرتھے، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ ساڈے سگل و سورے جان لتھے، در تیرا درشن پائیا۔ دُھر دی دھار بخش دے وتھے، اموک اپنا نام ورتائیا۔ ست سچ چڑھالے رتھے، رتھواہی اپنا رنگ رنگائیا۔ نردھن ہو کے تیری سرن ڈھٹھے، سرگن دینی مان وڈیائیا۔ ساڈے چیتھر پُرانے پھٹے، اوڈھن سپس نہ کوئے کائیا۔ تیرا نور پرکاش ویکھئے لٹ لٹے، جوتی جاتے دینا چکائیا۔ نام بخشا اپنے ہتے، سچکھنڈ دوار یوں جھولی پائیا۔ ساڈے کرم کانڈ پچھلے جان ٹھپے، آگے ٹھپا اپنا نام مہر لگائیا۔ ہر جن تیرا تیرا نام جے، رسنا جہوانال دھیائیا۔ آتم پر ماتم رشتے کر لے پئے، کئی اپنی گنڈھ پوائیا۔ ذنی وچ ملن نہ دھکے، چوڑا سی سزا نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں پوربلے جہاں وچ آگے، آگے لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ساڈے ویکھ لے انتشکرن وچار، وچرن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ توں کرتا پُرکھ کرتا، قدرت دا مالک بے پرواہیا۔ جوں بھاویں توں لینا تار، سر سر اپنا ہتھ کائیا۔ توں صاحب سوامی بخشنہار، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ اسیں مانگت در بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تیرا اتوٹ اتھ بھنڈار، دیونہار دینا ورتائیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکار، نرمانتا وچ سپس جھکائیا۔ جن بھگت سپیلے تیرا آتم دھار پر یوار، پر م پُرکھ بنس سر بنس دینا سہائیا۔ اسیں کریئے کوک پکار، بہڑی بہڑی کر سٹائیا۔ نرگن دھار پاؤنی سار، سرگن میلا میلنا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آد جگادی اینکار، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند گلوبوا ضلع امرتسر مختیار سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پر بھ ساڈیاں پوریاں کر دے آساں، ترسنا سب دی پور کرائیا۔ ٹھانڈے در رہے نہ کوئے نراسا، جھولی نام دینی بھرائیا۔ چرن کول بخش بھرواسا، بھانڈا بھرم دینا بھنائیا۔ جاپ جپا سواس سواسا، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ اپنا بھيو گھلا خلاصہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ گھر سوامی تیری ویکھئے راسا۔ آتم پر ماتم مل کے خوشی بنائیا۔ لیکھ مکا آکاش آکاشا، گگن لگنتران پندھ مکائیا۔ تیرا اکو نور دے سے جوت پرکاشا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈی پوری کر دے نسا، متا موہ وکار گوائیا۔ پھڑ پھڑ کاگ بنا دے نسا، سوہنگ ساچی چوگ چگائیا۔ مانو ذاتی تیرا اک ہووے نسا، اکو گھر دینا وسائیا۔ من منو آمار ہنکاری کنسا، دھرم دی دھار دینی سمجھائیا۔ تیری وڈیائی کوٹن کوٹ گاوندے سہنس سہنسا، سہنسر گھ شیش رہیا سنائیا۔ ست سچ بنا بننا، گھرن بھنہار ہونا آپ سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی دھر دے کنتا، کنت کنتوہل تیری سرنائیا۔ ہوئے گڑھ توڑ دے ہنگتا، ہنگ برہم دے درڑائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈتا، بدھی توں پرے دینا سمجھائیا۔ میل ملاوٹا ساچی سنگتا، سگلا سنگی اک اکھوائیا۔ لیکھے لاوٹا بھکھا ننگتا، کوجھیاں کملیاں گود کائیا۔ ہر جن درویش تیرے در دا منگتا، بھکھک ہو کے جھولی رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میل ملاوٹا ساچے سنتاں، ست ستوادی برہم برہمادی اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند ملہیاں ضلع امرتسر وریام سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پر بھ کرپا کر دین دیال، ٹھا کر سوامی تیری اوٹ تکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ مات لوک کر سنبھال، سمبل دے سوامی ہونا آپ سہائیا۔ ہر جن سنت سہیلے بنا اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ شبد وچولا بخش دلال، دوسر لوڑ رہے نہ رائیا۔ کایا مندر اندر

درسا سچی دھر مسال، گرہ اِکو سو بھاپائیا۔ جتھے دپیک دپا جوتی جاتے جگے کمال، بن تیل باقی ہوئے رُشنائیا۔ نام ندھانا نوجوانا سِری بھگوانا اگتا دے دھن
 مال، خالی جھولیاں دے بھرائیا۔ بھاگ لگا دے تن وجود ماٹی کھال، خالق خلق ہونا سہائیا۔ تیرے نام دا انادی وجے تال، دُھن آتمک راگ دینا
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو کھجک ویکھ اندھیری رین، چاروں کُنٹ
 اندھیرا چھائیا۔ آتم پر ماتم میل ملے نہ ساچے سین، ساک سجن نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا گرہ سچ دوار ہو یا طرفین، گھر ملے نہ مان وڈیائیا۔ بن تیری کرپا
 نیز کھلے نہ کسے نج نین، لوچن نور نہ کوئے چکائیا۔ شبد اگتا بن رسنا جھوانے کوئے نہ گائن، آتمک راگ نہ کوئے درڑائیا۔ سر شئی در شئی اندر کوڑی کرپا
 وھندا وھن، ڈرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ کھجک
 انت مار لے جھاک، سچھنڈ نو اسی دھیان لگائیا۔ بن تیری کرپا انتر کھلے کسے نہ تاکی، بجر کپائی پردہ نہ کوئے اٹھائیا۔ امرت ملے نہ بوند سوانتی، نچھر جھرنا
 کول نا بھی نہ کوئے اٹائیا۔ پرکاش ہووے نہ نرگن جوت تیری باقی، بن تیل باقی ظھور کوئے نہ ڈگگائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دایلا پُرکھ کرتا ابناشی، الکھ
 اگوچر اگم اتھاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آتم پر ماتم جڑے کوئے نہ ناتی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ جھگڑا ویکھ لے دین مذہب ذات پاتی، اوج پنچ رہے
 گر لائیا۔ ساچی منزل چڑھے کوئے نہ گھائی، نرگن تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ مانس جنم مکے کسے نہ واٹی، لکھ چوڑا سی پندھ نہ کوئے چکائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا
 دین دایلا سب دا کملا پاتی، پت پر میثور اک اھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر اپنا ہتھ اٹکائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ
 ساچا سہائے کوئے نہ بنکا، بنک دوا ری نظر کسے نہ آئیا۔ شبدی دھار نہ لگے تنکا، تن وجود نہ وجے ودھائیا۔ من کا پھیرے کوئے نہ منکا، منسا موہ نہ کو
 گوائیا۔ بھو سچھے نہ کوئے برہم کا، پاربرہم تیرا درشن کرن کوئے نہ آئیا۔ اِکو مارگ دس دے ساچے دھرم کا، دھرم دی دھار دے درڑائیا۔ جھگڑا
 میٹ دے ورن برن کا، کھتری براہمن شوڈر ویش وند نہ کوئے وندائیا۔ اِکو سہارا دے دے اپنے چرن کا، چرن چرنو دک اپنا جام دینا پیا ئیا۔ ساچا مارگ
 دس دے حقیقی منزل چڑھن کا، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ نام ندھانا دس دے پڑھن کا، تُوں میرا میں تیرا سر شئی در شئی اندر ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ٹدھ بن دے کوئے نہ میت، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں سوامی و سنا چیت، چت ٹھکوری رہے نہ رائیا۔ اکو تیرا نام ندھانا ہووے گیت، گو بند میل میلنا سہج سُبھائیا۔ کایا کرنی ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ پاپیاں کرنا پتت پُنیت، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ دُھر دا دسنا کلمہ نام حدیث، حضراتاں توں کرنی باہر پڑھائیا۔ توں آد جگاد جگدیش، جگدیشراک اکھوائیا۔ جس دی صفت صلاح کردے راگ چھتیس، صفتاں والے صفتی ڈھولے گائیا۔ سب دی آسانسا پوری کر امید، تر سنا تیرے چرناں وچ لکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈے اندر دے نام اگنی وست، امولک آپ ورتائیا۔ سچ خُماری ہوئے مست، ست سرُوپ وچ سمائیا۔ لیکھا دے دے دست بدست، کر تیرے اگے رہے دکھائیا۔ توں مالک خالق والی عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ بھاگ لگا دے اُپر فرش، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ ساڈی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے اگے رکھائیا۔ توں یودھا سوربیر مردانہ مرد، بلدھاری وڈ وڈیائیا۔ غریب نمائیاں ونڈیں درد، دکھیاں ہو سہائیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسپرج، اچرج لیلادینی دکھائیا۔ کلجک چُھری شرع لیکھ مٹاؤنا کرد، قاتل مقتول دا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی آد جگاد دی دیکھنی فرد، بن اکھراں حرف حرُفاں دھیان لگائیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو پند سوہل ضلع امرتسر مہندر سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پُرکھ اکالے اکال مورت، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ ست سرُوپ دکھا اپنی صورت، نور نورانے نظری آئیا۔ شبد انادی جنتا تورت، تریا توں باہر بھیو دینا گھلائییا۔ ساڈی آسانسا کر پورت، پورن بھیو دینا سمجھائیا۔ توں شہنشاہ آد انت حاضر حضورت، حضراتاں توں باہر اگم اتھاپیا۔ تیرا جوتی جلوہ نور نورت، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔ ساچی بخش دے چرن دھوڑت، ککے مستک خاک رمائیا۔ ناتا توڑ دے کوڑی کریا کوڑت،

ست سچ ست سمجھائیا۔ چتر سنگھڑ بنا مورکھ موڑھت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ توں سرب کلا بھر پورت، سمر تھ پڑکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار اگم اتھاپیا۔ جن بھگت کہن ساڈے پڑکھ اکالے انتر جامی، انتشکرن ویکھنا چائیں چانیا۔ آتم دھار ست سوامی، پاربرہم تیری بے پرواہیا۔ سو پڑکھ زرنجن سدا نہکامی، نہچل دھام تیری وجدی رہے ودھائیا۔ ہر پڑکھ زرنجن کرنی مہربانی، محبوب محبت وچ اپنا رنگ رنگائیا۔ آد زرنجن تیرا رُپ انوپ مہانی، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ سری بھگوان تیری ست دی ست نشانی، جگت نیتز لوچن نین ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ابناشی کرتے تیرا لیکھا دو جہانی، دوہری اپنی کل پرگٹائیا۔ پاربرہم پت پر میثور اکو بخشا پد زربانی، زرویر پڑکھ دینی مان وڈیائیا۔ سنگر شبد گہر گمبھیر بنا ڈھر دا بانی، وست امولک اگم آپ ورتائیا۔ زراکھر دھار بنا اکھراں توں سنیئے تیری بانی، انیلا تیر دینا لگائیا۔ بن رسنا جہوا امرت رس پیئے پانی، بوند سوانتی دینی ٹکائیا۔ تیرا جلوہ جوت تکیئے کایا مندر اندر سری بھگوانی، بھگوان اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔ توں رحیم رحمتاں والا رحمانی، خالق خلق تیری اوٹ تکائیا۔ جگت جھگڑا میٹ جسم جسمانی، جسم ضمیر بے نظیر اندروں دے بدلایا۔ درگاہ ساچی مقامے حق سچھنڈ دوار ایکنار تیرا درس کریئے نوجوانی، جو بن و نتا سری بھگوانتا ڈھر دا کتنا اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ورتاتے تیری اوٹ رکھائیا۔ جن بھگت کہن توں پر م پڑکھ سمر تھ، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ وست امولک دے دے و تھ، واستک تیرے اگے واسطہ پائیا۔ کایا اندر لکانی بنا ہتھ، آپ اپنی خوشی بنا ئیا۔ تیرے ستھر جائیے لٹھ، یارڈا گو بند ہوئے سہائیا۔ تیری مہما سدا گایئے اکھ، کتھنی توں باہر دینی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیری انت اخیری اکو اوٹ، اورک تیرا دھیان لگائیا۔ نام ندھانے لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ وکھائیا۔ تیتوں لبھدے کوٹی کوٹ، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ تیرا پرکاش تکیئے نرمل جوت، جوتی جاتے اپنا بھيو دینا گھلا ئیا۔ آتم رُپ تیرا نور اکو گوت، دوسر وند نہ کوئے وندائیا۔ من منسا دی اندروں کڈھ کے کھوٹ، کھوٹے کھرے لے بنائیا۔ صدی چو دھویں سارے آلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں وچ نہ کوئے لکانیا۔ اٹھ ویکھ سندیسہ دیوے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق رہے جنائیا۔ نو ست تیرا آتم دھار اک سلوک، پاربرہم برہم ڈھولا دینا

سنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ جن بھگت کہن ساڈی دُرمت میل دھو، مہربان اپنی دیا کمایا۔ تیرا نام ندھانا سُنیئے سو، سو صاحب تیری وجدی رہے ودھانیا۔ مُدھ بن سہانک نانک اور نہ کو، سر سر ہتھ نہ کوئے نکانیا۔ آتم دھار تیرے نال جاوے چھو، شہنشاہ اپنا رنگ دینا رنگانیا۔ کایا مندر اندر تیری جوت دی ہووے نور نورانی اگنی لو، دوئے لوچناں توں باہر نظری آئی۔ سرشٹی نالوں درشٹی ہووے نرموہ، مُجبت تیرے نال رکھانیا۔ پنج وکار رہے نہ گروہ، کوڑی کرپا دینی گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مالک خالق پرتپالک آپے ہو، ہوکا سُنا تھاول تھانیا۔

* ۱۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ہرپال سنگھ گڑھی لانگری دے نوت * *

جن بھگت کہن پر م پُرکھ بڑا دیا لو، دین دیاں اک اھوانیا۔ کرپاندھ سدا کرپالو، پر م پُرکھ وڈ وڈیاں۔ جو سب دی سرت سمجھاو، دیکھنہارا تھاول تھانیا۔ جس دا مارگ ست دھرم دا ہووے چالو، چال نرائی اک جنانیا۔ لیکھا پورا کرے جو سنگر نانک دتا پت کالو، کلماں توں باہر سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے پر بھ جگ جگ بھگت ادھاردا، ادر دا لیکھا دئے مکانیا۔ پورب جنم قرض اتاردا، مقروض ہو کے کھیل کھلایا۔ لیکھا جانے جگت ووبار دا، ووباری ہو کے پردہ لاہیا۔ ست سرُپ شاہو بھوپ لھم ورتے اکو سچ سرکار دا، جس نوں نہ کوئی سکے میٹ مٹانیا۔ لہنا دینا پورا ہووے پیغمبر گر اتار دا، اوتری اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے کرپا کرے سورا سرنگ، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جن بھگتاں مانس جنم لیکھے جائے لگ، جنہاں بخشے چرن سچ سرنایا۔ جگت ترسنا رہے نہ اگ، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ کوڑی کرپا میٹے حد، حدو اپنی دئے دکھانیا۔ کرپا کرے سورا سرنگ، لہنے دینے دئے مکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگت کدے نہ مردا، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ اوہ

نو اسی اُس گھر دا، جتھے وسے بے پرواہیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا پڑھدا، آتم دھار وجدی رہے ودھائیا۔ درشن کرے نرائن نر دا، جوتی جاتا نظری
 آئیآ۔ در ٹھانڈے سچ سرنائی پردا، بن سیمس جگدیش جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ساچا اک دکھائیآ۔ جن بھگت
 سہیلا سچ دوارے وسدا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیآ۔ بن رسنا بلیاں ہسدا، آتم ڈھولے خوشیاں گائیآ۔ پیاسا بن پر بھو دے جس دا، صفت صفتاں نال
 صلاحیا۔ جس دی تیج پُرکھ اکالا رکھدا، در دیوے مان وڈیائیآ۔ اوہ چوڑا سی وچ کدے نہ تپدا، جونی جوں نہ کوئے بھوئیآ۔ سو سوہنگ ڈھولا ڈھر دے حکم
 نال چیدا، تس دا لہنا دینا رہے نہ رائیا۔ میل ملاوا ہووے ڈھر دے بپ دا، پتا پوت گود اٹھائیآ۔ جگت ناتا جگت رہ جائے تہ دا، اگنی خاک روپ
 در سائیآ۔ آتم سچھنڈ دوارے پھرے نٹھدا، اچھلے کدے چائیں چانیا۔ میل ملاوا ہووے پر میثور پت دا، پاربرہم مل کے وجے ودھائیآ۔ جھگڑا رہے نہ
 کایا مائی ہڈ ماس ناڑی رت دا، رتن امولک ہر جن اپنا رنگ رنگائیآ۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دا، جگ جگ جن بھگتاں دیوے آپ وڈیائیآ۔ ہر جن کہے میرا
 ناتا سدا ست دا، ست ست وچ سائیآ۔ میرا لہنا دینا پک دا، پکی پر بھ دے نال پکائیآ۔ جن بھگت آتما کہے پر بھ لیکھا اگم اکھ دا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جو
 رتھو ہی ڈھر دے رتھ دا، دو جہاناں مات چلائیآ۔ ہر پال کہے میں اُس دوارے وسدا، جتھے وصل ملے یار الاہیا۔ میرا لہنا دینا آگے الکھ دا، الکھ اگوچر ہو
 کے ویکھ دکھائیآ۔ جو لکھ چوڑا سی متھ دا، متھنہار بے پرواہیا۔ اوہ میرا بوٹا پالے سچ دا، سچ دیوے مان وڈیائیآ۔ سہارا بن کے کایا مائی کچ دا، کنجن گڑھ
 دے دکھائیآ۔ جو لوں لوں اندر رچدا، رچنا اپنی دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھیلے آپ سمرتھ دا، دوسر اور نہ کوئے جنائیآ۔

* ۱۷ ماگھ شہنشاہی سمت نو چنڈی گڑھ شہر گردیو سنگھ دے گرہ چنڈی گڑھ ہر سنگت دے نو ت *

جن بھگت کہن پر بھ ہر دے اندر و سنا، و سنیک لاشریک اکو نظری آئی۔ زرگن زرویر زراکار زرنکار ہو کے مارگ دسنا، جگت جہان توں مہربان دینا سمجھائی۔ نجھر جھرنا امرت دھار دینا رسنا، رسنا رس نہ کوئے وڈیائی۔ کوڑ وکار ہنکار کایا مندر اندر متھنا، تن وجود رہن نہ پائی۔ چرن پریت جوڑنا ننتا، پریتم ہو کے ہونا سہائی۔ سانوں وکھاؤنا اپنا و پنا، بے وطن ہو کے دیئے ڈہائی۔ توں صاحب سوامی پُرکھ اکالا سرب کلا سمرتھنا، سمرتھ تیری وڈیائی۔ ہوں بالے انجانے چرن کوئل تیرے ڈھٹھنا، ڈھیہہ ڈھیہہ دھوڑی خاک رمائی۔ آون جاون لکھ چوڑاسی جم کی پھانسی رہے نہ رٹنا، گیرا گیڑیاں وچوں دئے مٹائی۔ سب دا لہنا دینا پورا کر دے جو قول اقرار کیتا نال گو بند وچ پٹنا، پائل اپنا پردہ دینا چکائی۔ اسیں تیرے دوارے بن رسنا جہوا خوشیاں نال ہسنا، آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائی۔ صاحب سلطانے نوجوانے سری بھگوانے توں تیر نالا کسنا، شاہ حقیر بے نظیر اپنا دینا لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک ہونا آپ سہائی۔ جن بھگت کہن پر بھو ساڈے وس جا اندر ہر دے، ہاردک خوشی بنائی۔ اسیں تیتھوں وچھڑے چر دے، چری وچھنے لے ملائی۔ درشن کریئے اگے پر دے، گھر پریتم تکئے نور الاہیا۔ تیرے جگ چو کڑی گیڑے رہے گڑدے، سنجگ تریتا دوا پر کلجک بھجن واہو داہیا۔ سانوں اگے پینڈے دسدے نیڑ دے، دور دراڈا پندھ رہے نہ رائی۔ ساڈا لیکھا لوک مات مار جہات آپ نہیڑ دے، دوسر ہتھ نہ کدے پھرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائی۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈا انتسکرن ویکھ لے آپ، جگت شاستراں لوڑ رہے نہ رائی۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ آتم برہم دا دسدے جاپ، زراکھر آپ سمجھائی۔ سب دا پورا کر دے بھوکھت واک، واقع ویکھ خلق خدائی۔ جن بھگتاں اندروں کھول دے تاک، پردہ اوہلا آپ چکائی۔ گھر سوامی جوڑنا نانت، وچھوڑا اگلا دینا مٹائی۔ توں پر م پُرکھ سلطانا میں بال انجانا آتم تیری ذات، اذاتی روپ نہ کوئے وکھائی۔ مہربان محبوب محبوب ہو کے پچھے وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائی۔ در ٹھانڈے سپس جھکا بن ہتھھاں توں جوڑے ہاتھ، ہتھیلی ہتھیلی نال ملائی۔ ہوں بال انجانے انا تھاں انا تھ، توں دیونہار بے پرواہیا۔ سگلے سوامی

ہونا ساتھ، اپنا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، سچ دست نام ورتایا۔ جن بھگت کہن پر بھو جگدیش، جگدیش تیری بے پرواہیا۔ تیرے قداماں جھکے اِکو سِیس، دُوسراوٹ نہ کوئے نکایا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ تیس بتیس، چھتیساونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا نام نِدھانا اِکو ہووے حدیث، حضراتاں توں باہر دینا سمجھایا۔ ست دھرم دی دستنی ریت، سنجگ ساچا جوڑ جڑایا۔ جھگڑا رہے نہ مندر مسیت، کعبیاں توں باہر دینا دکھایا۔ تُوں سوامی ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ ساڈی کایا کردے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ہر ہردے وسنا چیت، من چت ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ مہربان مہربان مہربان ہو کے کر بختیش، رحمت اپنی ساڈی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن اور دیسے کوئے نہ میت، مِتر پیارا نظر کوئے نہ آنیا۔

* ۱۹ ماگھ شہنشاہی سمت نو گڑگاؤں شہر سیوا سنگھ دے گرہ *

جن بھگت کہن پر بھ ساڈے اتم کر بھاگ، بھگون بھاشالی دے بنایا۔ دُرمت میل دھو داغ، پنت پُنیت ہو سہایا۔ انتر اُتجے اِک ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ کوڑی کرپا کر یئے تیاگ، ترے گن اتیتے سر اپنا ہتھ رکھایا۔ انتشکرن اُتجے تیرا پیار میلا ہوئے کنت سہاگ، پر م پُرکھ تیرے پیار دی وجدی رہے ودھایا۔ کلج جیو ہنس بنا کاگ، تُوں میرا میں تیرا اتم پر ماتم مانک موتی چوگ چکایا۔ مایا ممتا ڈسے نہ ڈسنی ناگ، ساتک ست دینا ورتایا۔ رنج نیز لوچن نین کھولنی جاگ، اُنہو درشی اپنا پردہ دینا اٹھایا۔ تیری سرن سرنائی اِکو جائے لاگ، دُوجا اِشٹ نظر کوئے نہ آنیا۔ دھرم دی دھار بنا لے سادھ، ست پُرکھ نرنجن اپنی دیا کما نیا۔ دوس رین تیتوں لئی ارادھ، سمرن اِکو دے سمجھایا۔ انتر رہے نہ واد وواد، وکھ کوڑی باہر دینی کڈھایا۔ پار برہم برہم وچ ہووے وساد، سمل اپنا آپ کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملا نیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساچے نام دی دے دے دھن، دھن اتمک راگ جنایا۔ ساڈی اندروں کھلے سُن، جگت سادھی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بھيو ابھیدا دس

دے اپنا گن، گنوت دھر در گاہیا۔ سچ سوامی انتر جامی بھگت سہیلے آپ چُن، لکھ چوڑاسی وچوں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ انتر آتم بخش دے ٹھنڈ، ترے گن اگنی تت بُجھائیا۔ پاربرہم اپنے نال پالے گنڈھ، برہم اپنا سنگ نبھائیا۔ تیرا کھیل ویکھیے وچ برہمنڈ، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ جھگڑا میٹنا جیرج انڈ، اُتھج سیتج پنڈھ مُکائیا۔ کوڑی کرپا کرنی کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام ہتھ اٹھائیا۔ شبدی دھار اکو چمکے چنڈ، پرچنڈ روپ بدلایا۔ جگت واشنا دینا دنڈ، سر سکے نہ مول اٹھائیا۔ بھيو گھلاؤنات پنچ، پنچم ناد دُھن شبد کر شنوائیا۔ انتر رہے نہ گمی رنج، ست ستواد اپنا رنگ وکھائیا۔ جگت جہان منزل جائے لکھ، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ سچ سوامی انتر جامی پر م پُرکھ بخشنا اپنا اک انند، انند وچوں پرگٹایا۔ نور نورانہ چاڑھنا چند، نج گھر کرنی آپ رُشنائیا۔ ساڈا خوشی ہووے بند بند، تیری بندگی وچ اپنا آپ سمايا۔ آتم سچ سہاؤنی پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساچے نام دی دے دے داتی، دیاوان دیا کمائیا۔ نگاہ مار لے لوک ماتی، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جدھر تکیے اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ تیرے نام دی بُھلی گاتھی، رسنا جہوا کوڑ لوبھ ہلکائیا۔ آتم پر ماتم بنائے کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ تُوں کرپا پنڈھ ناتھ انا تھی، دین دینا لینا ملائیا۔ ساڈی بُھل بخش گُستاخی، ہونا آپ سہائیا۔ در ٹھانڈے منگیئے معافی، معاف کرنا آپ گوسائیا۔ ست دھرم کرنی انصافی، عدل دھر دا اک جنائیا۔ شکر نال ملاؤنا کیلاشی، برہما برہم دھار وڈیائیا۔ وشنوؤں شو دی تگے عیاشی، نو نو دا بھيو چکائیا۔ تُوں پر م پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ دین دُنی تک بد معاشی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ پریم پیار دا دے نہ کوئے ابھلاشی، ابلا ہوئی لوکائیا۔ چوڑاسی وچوں تڈھ بن کرے نہ کوئے خلاصی، خالص رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ساچے منڈل دے کوئے نہ راسی، سرتی شبدی گوپی کاہن نہ کوئے نچائیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا لوک مات مار جھاتی، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ بن تیری کرپا بجر کپائی کھلی کسے نہ تاکی، تقویٰ حق نہ کوئے وکھائیا۔ جھگڑا ویکھ لے مانس مانکھ خاکی، تن وجود حق حق محبوب دین مذہب وچ لڑائیا۔ تیرے نام کلیاں جھگڑا پایا بھرائتی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ امرت بوند نچھر جھرنے کسے نہ ملے سوانتی، نا بھی کول نہ کوئے اٹھائیا۔ زندگی وچوں

جیون بدلے نہ کسے حیاتی، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ توں سب دا پر م پُرکھ کملاپاتی، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ چرن کول اُپر دھول جوڑ لے ناتی، میل ملاؤنا سبج سُبھائیا۔ دوس رین سدا ساڈی رہے پر بھاتی، پر بھو اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ ساڈی منسا کوڑ رہے نہ نار کمذاتی، کنت سہاگ لینا جڑائیا۔ اسیں تیری دھار ساڈی بچھنی واتی، گرہ گرہ ہونا آپ سہائیا۔ تیرا نام کلمہ اِکو ہووے صفاتی، صفتاں نال تیری وڈیائیا۔ ساڈا لیکھ رہے نہ کاغذاتی، قُدرت قادر میلا لینا ملائیا۔ تیرا نُور ظہور تکیئے برہمادی، برہمانڈ تیرا پردہ دینا اُٹھائیا۔ تیرا لحم سُنئیے اہلادی، شبدی شبد کرنی شنوائیا۔ انت کھجک تیری اک امدادی، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ بن نیتز نین تیرے پیار دی لگی رہے سادھی، سرتی شبد وچ سمائیا۔ تیرا لیکھا باہر عشق حقیقی تے مجازی، مزہ نرگن دھار دینا چکھائیا۔ شرع دا جھگڑا دے کوئے نہ پنڈت قاضی، قضا دا لیکھا دینا چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ہر ہر دے جانا وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ ساچا مارگ دینا دس، دہ دشا توں باہر دینا پڑھائیا۔ تیرا انیالا مارنا کس، نام ندھانا آپ چلائیا۔ نچھر دھاروں بخشا رس، امرت جام دینا پیائیا۔ منوآ ساڈا ہووے وس، وصل یار دینا نور الاہیا۔ خوشی وچ ڈھولے گائیے جس، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ کھجک میٹ اندھیری مس، سبج سچ چند کر رُشنائیا۔ تیتوں جھکدے رُوس، سوریہ چند دوس رین سیو کمائیا۔ منڈل منڈپ رہے ہس، ڈھولے سوہلے راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈا انتر کھول دے راز، رازق رازق رحیم بھو چُکائیا۔ صوفی کہن جھگڑا رہے نہ روزہ نماز، بانگ صدا اِکو دینی سُنائیا۔ تیری حقیقی کلمے دی سُنئیے آواز، بن کناں دینی جنائیا۔ تیرے اُتے سانوں ناز، ساڈا اندروں نظام دینا بدلایا۔ ست دا سچ کرنا کاج، کرتے پُرکھ دینی وڈیائیا۔ لوک مات رکھنی لانج، سر سر اپنا ہتھ ڈکائیا۔ تیرے سیس جگدیش تکیئے تاج، تخت نواسی اِکو نظری آئیا۔ سنگر شبد اڈا دے باز، بازی دین دُنی اُٹائیا۔ تیرا دھرم دا ہووے اک سماج، چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈے اندروں کڈھ دے روگ، ہوئے ہنگنتا دے مٹائیا۔ تیرا ہووے سچ سنجوگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جانیا۔ چرن پریت بخش دے جوگ،

جگیشراں توں باہر میلا لینا ملائیا۔ تیرا درشن ہووے روز، نرگن ملنا چائیں چائیا۔ بن تتاں توں کرنا بھوگ، آتم پر ماتم رس بنائیا۔ پاربرہم برہم رکھنا اپنی گود، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ساڈا انتشکرن آپے سودھ، سُدی ودی دا لیکھا دینا مُکائیا۔ توں مالک جودھن جودھ، سُو رپیر اک اکھوائیا۔ بُدھی توں پرے دا کرنا بودھ، عقل توں باہر دینا درڑائیا۔ اپنا بھو کھولنا گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے مندر ہونا سہائیا۔ جن بھگت کہن پر بھو ساڈا سہا دے کا یا مندر، تن اندر وجدی رہے ودھائیا۔ بھاگ لگا دے اندھیری کندر، بن تیل باقی کر رُشنائیا۔ بجر کپائی توڑ دے چندر، پردہ پردے وچوں اُٹھائیا۔ منو آدہ دِشاناہ اُٹھ اُٹھ دھائے بندر، بندگی اپنی وچ لگائیا۔ شرع جگت رہے نہ قلندر، کلمہ اکو دینا درڑائیا۔ تیرا در ٹھانڈا آئے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ چرن پریتی چاڑھ دے رنگن، جگت جہان اتر کدے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم بخش دے انندن، انندانند وچوں پرگٹائیا۔ دھوڑی خاک رما دے چندن، مستک تیرے چرن چُھہائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرا درس کرن در ٹھانڈے تیرے لنگھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ پندھ مُکا دے آکاش پاتال پُری لوء گگن گگنتر جگت برہمنڈن، پاندھیا پندھ رہے نہ رائیا۔ سچھنڈ دوار اینکار آتم دھار دا ہووے سگن، پر ماتم کھیل دکھاؤنا چائیں چائیا۔ تیرا دیک جوت نور نورانہ جس وچ ہوئے مگن، مستی تیرے وچ سہائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا بندگی والا کیتا بھجن، بھجے بھجن دینی مان وڈیائیا۔ توں آد پُرکھ سوامی جوتی جاتا اک نرنجن، نرؤیر نرکار نرنکار تیری اوٹ نکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، مورت گوپال موہن مادھو مدن، مادھو اپنی دیا دینی کمائیا۔

* ۲۱ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی-۹ وکھے، دلی سنگت نوت *

اگلی ماگھ کہے میرا دوس سہانا، سمیں دی دھار ملے وڈیائیا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، شاہ شہانہ دھر در گاہیا۔ جو آد جگاد بھوپ سلطانا، نوجوانا نور الاہیا۔ سندیسہ دیوے دھر فرمانا، اگم اتھاہ سنائیا۔ سنگر شبد ہونا روانہ، بھجنا چائیں چائیا۔ چڑھدی دشا مارنا تیر نشانہ، انیالا اگم چلائی۔ جس نوں سمجھے

کوئے نہ وچ جہانا، بدھی وچ نہ کوئے جنا۔ لیکھا دسنا دھر ااما، کی عملاں توں باہر کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سچ کرنی کار کمایا۔ اگی ماگھ کہے میرا دوس سہنجانا، عجب ملے وڈیایا۔ میں پچھلا لیکھا سارا جانا تچ، تخت تاج جگت تچایا۔ اگلا حکم سندیسہ دیواں
 گج، جگت جہان درڑایا۔ جو گھڑیا سو جانا بھج، ٹھیکر کوڑ رہن نہ پایا۔ دھر دا ڈکا نام ندھانا جانا وچ، نوست کرے شنوایا۔ جن بھگتاں پر بھ پردہ لئے
 کج، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گھر درشن دیوے رچ، رجو طمو دا پنڈھ مکایا۔ سچ سنگھاسن ہے سچ، سہنجانا آسن اک سہنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ ماگھ کہے میرا کھیل اک اکیسا، اکل کل دھاری دے وڈیایا۔ جس دا لیکھا میں پیسا، پیسویں صدی نال
 ملایا۔ اُس دا حکم اگم حدیثا، حضور دی حضراتاں باہر پڑھایا۔ جس دی آشارکھ کے گیا موسیٰ عیسیٰ، محمد محبت وچ نین اٹھایا۔ سو سوامی دھر دا ٹھا کر پیتا،
 پروردگار بے پرواہیا۔ لہنا دینا پورا کرنا راما پیتا، کرشنا کرشن سنگ بنایا۔ اوہ سب دیاں پر کھنہارا نیتا، زوریر پڑکھ اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ ماگھ کہے میرا دیپ سہاوا جگیا، جگت ملی وڈیایا۔ کرپا کرے سورا سر بگیا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس دا
 لہنا دینا اُپر شاہ رگیا، شہنشاہ اک اکھوایا۔ جن بھگت ہنس بنائے لگیا، سوہنگ مانک موتی چوگ چکایا۔ کلج کوڑ گڑیاں نوست پھرے بھجیا، بھجے واہو
 داہیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں سینے دے وچ وجیا، عقل بدھی دتی بھلایا۔ دھر دا ملے کسے نہ پدیا، امر اپد کوئے نہ پایا۔ جھوٹے دھندے جگت
 جہان لگیا، اپنی قیمت نہ کوئے رکھایا۔ نوست کوڑ گڑیاں اندھیرا وگیا، اوگیا وچ لوکایا۔ دین دنی واسنا ہوئی بھگیا، بھوساگر پار نہ کوئے کرایا۔ ملے میل
 نہ نور الہی ربیا، گرہ مندر نہ کوئے رُشنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتایا۔ اگی ماگھ کہے میں
 دھرم دھار دا ویکھاں پوڑا، پوڑی پوڑی دھیان لگایا۔ سنگر شبد دا مارگ ویکھاں چوڑا، جس دی حد حدود نظر کوئے نہ آیا۔ کلج جیو پھل ویکھاں کوڑا،
 مٹھت وچ نہ کوئے سما۔ کھیل تگاں براہمن گوڑا، جس دی برہم توں پرے پڑھایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیالا بن کے آپ ٹھکورا، ٹھکی جگت نال کمایا۔
 سادھاں سنتاں وچ پھرے وانگ چورا، چوری چوری اپنا حکم ورتایا۔ جس دا اگلا کھیل ہونا گھنگھورا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ مانس ہڈیاں رُلنیاں وانگ

پشوآں ڈھورا، پشچاتاں کرے لوکائیا۔ کسے ہتھ نام نہیں آؤنا بھورا، بھورے بیٹھے سارے مارن کوک کوک کے دھاہیا۔ انت کنت بھگونت صدی چوڈھویں جواب ملنا سب نوں کورا، کایا گرھے ویکھ دکھائیا۔ دین ذنی یاد نہ آوے آتم پر ماتم والا دوہرا، دوہرا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ دیناں مذہباں ودھیا کھورا، سائنتک ست نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ اگی ماگھ کہے مینوں دیو ودھائیاں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ کرپا کرے میرا گوسانیا، گہر گسپھر ڈھردر گاہیا۔ جس نوں سب نے کہا ماہیا، محبوب نور الاہیا۔ اوہ جگ جگ میٹن والا شاہیاں، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا سورا گائیاں، زنج چھری کرے نہ کوئے قصایا۔ جس دیناں مذہباں کٹنیاں پھاہیاں، فیصلہ اپنا حکم سنایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ناتا میلنا وچھڑیاں راہیاں، مارگ اکو اک سمجھایا۔ جس دیاں اوتاراں پیغمبراں گروآں دینیاں گواہیاں، شہادت شبد گرو سمجھایا۔ جس گھر گھر اندر گنی اگت چواتیاں لائیاں، جگت و دیا بُجھا سکے نہ رانیا۔ ایہہ کھیل اگما اگم اتھاہیا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ گوہند دا لیکھا پورا جس دا بیت گیا ڈھنیا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس لیکھ مکاؤنے ہندو مسلم سکھ عیسایا، اصل اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھردر دا ور، ڈھردر مالک بے پرواہیا۔ اگی ماگھ کہے میرا صاحب سوامی شبدی دھار پھرے نٹھا، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ جس کوڑ گڑیاں دو طرفی کرنا اکٹھا، اک حکم ورتائیا۔ جگت جہان اُلٹی گیڑ دے لٹھا، پاسا پاسے نالوں بدلایا۔ جھگڑا مکا دے مندر مٹھا، شودوالیاں چرچاں ویکھ دکھایا۔ مسجد اں لیکھا رہے نہ رتا، پورب لیکھے سب دی جھولی پائیا۔ جگت جگیا سو کوئے کر نہ سکے پتہ، کی پت پر میثور حکم ورتائیا۔ من مت بدھی والے سادھ سنت کی کرن جگت متا، مت متانتر اں پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ سب دا اندر ہو گیا تہا، اگنی ت ت سب نوں رہی تپائیا۔ اگی ماگھ کہے میں اُس دے ستھر لٹھا، جس دی سچ گوہند دھار ہنڈھایا۔ جس نوں جگت جہان ٹیک سکے نہ متھا، مستک دھوڑ نہ کوئے رمانیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ میں بھيو گھلاواں بیتھارتھ بیتھا، یدپ دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ حکم اک سنایا۔ اگی ماگھ کہے واہ واہ دئی دربارا، درے دربار تیری وڈیائیا۔ میرے دوس دا تیرے نال پیارا، پیارے پریتم دیاں جنائیا۔ تیرا گرہ سچا گھر بارا، بھگت دوار وجدی رہے ودھایا۔ جتھے اکو مان پُرکھ

نارا، نر نرائن ہوئے سہائیا۔ بے خبراں کریں خبردارا، خبر جگت جہان سُنائیا۔ سب دا پورب لاہنا اُدھارا، گر تیغ بہادر بن نین نین اُٹھائیا۔ ڈھا کے دا لیکھا کرنا ظاہرا، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ میری نمو نمو نمسکارا، نو نو سپس جُھکائیا۔ تُوں سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی ایکنکارا، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ سَنگُر شبد شبد گر سَنگُر نرگن دھار ہونا ظاہرا، ظاہر ظہور تیری وڈیائیا۔ کلجگ لیکھا پھیر نہ رہے دوبارہ، انت دا انت دینا کرائیا۔ تُوں کل کلکی اوتارا، نہہکنک کل تیری بے پرواہیا۔ نور نورانہ امام اماما ہو ظاہرا، ظاہر ظہور تیری رُشنائیا۔ چڑھدے دا لیکھا لہندے دی دشا میل میلنا نال قاہرہ، قہر دا اپنا حکم ورتائیا۔ تیری حد حدو دا سمجھے کوئی نہ دائرہ، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری شبد دھار دی سیرا، سیرگاہ دو جہان نظری آئیا۔

* ۲۶ ماگھ شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر منجیت کور نور پُر دے نوٹ *

جن بھگت کہن پر بھو ساڈے ڈھر دے باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا کرپا کریں آپ، پریتم اپنی دیا کمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم جپاؤنا جاپ، جگ جیون داتے دینی وڈیائیا۔ میل ملاؤنا تینو تاپ، ترے گن اتیتے ہونا سہائیا۔ کرپا کرنی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے ویکھ وکھائیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے میٹنے پاپ، پتت پُنیت کرائیا۔ ڈکھ روگ نہ رہے سنتاپ، سَنکھ ساگر وچ سمائیا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، ساچا نور چند دے چکائیا۔ نرگن دھار پچھنی وات، سرگن ہونا آپ سہائیا۔ تیرے چرن کول سچ پریتی نات، رشتہ اگم دینا بنائیا۔ تیرا درشن کریئے ہبہ بھانت، ہبہ بھانتی اپنا رنگ رنگائیا۔ کرپا کرنی اک اِکانت، اک اِکلے دینی وڈیائیا۔ سب دی اتتم پچھنی وات، واتا ورن ویکھنا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ پریتی چرن کول نات۔ جن بھگت کہن ڈکھڑا کٹ دے روگ، ہوئے رہن نہ پائیا۔ ساچے نام دی بخش دے چوگ، چغلی نندیا وچوں باہر رکھائیا۔ چنتا غم رہے نہ سوگ، چکھا کوڑ نہ اگن جلائی۔ تیرے نام دی چکھیئے چوگ، رس امرت دینا چکھائیا۔ چرن پریت بخشا جوگ، جگیشراں باہر پڑھائیا۔ تیرا کریئے درس اموگھ، اُل تیری سرنائیا۔ تیرے کھیل کریئے چونج، چوچی پریتم تیرے

ہتھ وڈیاںیا۔ ست سچ دا بخش دے جوگ، بھچھیا سچ والی ورتاںیا۔ تیرے نام دی مانئے مَوَج، مجلس بھگتاں دینی بناںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرانیا۔ جن بھگت کہن پر بھ تیرا نام دھیائے گھ، رسنا صفت صلاحیا۔ ساڈے اندر رہے نہ دُکھ، ترسنا دینی مٹانیا۔ امرت دھار مٹاؤنی بھکھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑانیا۔ سُپھل کراونی جننی گُگھ، ملے مان جنیندی مانیا۔ ساڈا پینڈا جاوے مک، آون جاون رہے نہ رانیا۔ تیرا نام گایے تک، تیری صفت صلاحیا۔ سیس جگدیش جاوے جھک، دھوڑی خاک رانیا۔ ساڈا پینڈا پندھ جائے مک، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت کہن ساڈے اُپر تھ، مٹھی بھر سارے لے ترانیا۔

* پہلی پھگن شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ستگر شبد کہے سُنو حکم کنت سہاگا، شاہو بھوپ سلطان سری بھگوان آپ درڑانیا۔ جس دے حکم وچ وشن برہما شو اوتار پیغمبر گرو جاگا، بن نیر لوچن نین اکھ کھلایا۔ جس دے حکم وچ لوک مات بیتیا ماگھا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا پندھ مکانیا۔ پھلگنا نرگن دھار آوے بھاگا، بجے واہو داہیا۔ توں میرا میں تیرا گاوے راگا، انراگی دیوے مان وڈیاںیا۔ ہس کے کہے میرا وقت سہنجنا ہویا سبھاگا، پروشا درشت اشٹ نال ملانیا۔ سرگن دھار تگاں ست سرُوپ جگت وکار کاگا، ہنس سر بنس کھوج کھوجانیا۔ انتر نرنتر سرتی شبدی ہر جن پریم تگاں لاگا، پاربرہم برہم ویکھ وکھانیا۔ سرشتی درشتی اندر دُرمت میل ویکھاں داغا، وکار ہنکار کھوج کھوجانیا۔ دھر سندیس سناں جو دے کے گیا والا بازا، بازی دین دُنی سمجھانیا۔ جس نے انت کنت بھگونت ہو سوارنا کاجا، قُدرت دا قادر مخلوق دا مالک ہو کے ویکھ وکھانیا۔ سو شاہو بھوپ ست سرُوپ دو جہاناں راجن راجا، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آکاش پاتال گگن لگنتر ویکھ وکھانیا۔ جس دا کھیل جگ چوکڑی ویکھنہارا وعدہ، وواد وکھ امرت دھیان لگانیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی مادھو مادھا، مدھر

دُھن رہیا جنائیا۔ جس آگے نہ کوئی سوال نہ جوابا، سر سسکے نہ کوئی اٹھائیا۔ اوہ لیکھا جانے دھرنی دھرت دھول سمند ساگر جل تھل مہیسل آبا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جو کرنی دا کرتا قدرت دا قادر جانے دین دُنی والے کعبہ، قبل دا مالک اپنا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پھلگن کہے میں آگیا لوک مات، متا سنگر شبد نال پکائیا۔ ست ستوادی بخشنی دات، وست انمل اٹل ورتائیا۔ سچ پریت جوڑنا نات، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میرا لیکھا رہے نہ ذات پات، پت پریشور اکو اوٹ تکائیا۔ کلج ویکھاں اندھیری رات، نوست کھوج کھوجائیا۔ چار جگ دے پچھلے پاتر ویکھاں پات، پترکا پھول پھولایا۔ کی لیکھا لہنا دینا کھیا نال قلم دوات، کاغذ سیاہی جوڑ جڑائیا۔ جنہاں دی ہووے نہ کدے وفات، مرن جنم نہ روپ بدلایا۔ سنگر شبد دا حکم بہہ بھانت، جگت اکھراں نال وڈیائیا۔ لیکھے تگاں اک اکانت، ایکنکار رہیا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ پھلگن کہے میری سہنجنی ہوئی رت، رتڑی پر بھ دے نال مہکائیا۔ کرپا کرے ابناشی اچت، پاربرہم پت پریشور دُھر درگاہیا۔ لکھ چوراسی ویکھنہارا خانے بت، بتخانیاں پھول پھولایا۔ جس دی دھار اگتا اکو شبد دلارا ست، جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ سو سچ دواریوں آئے اٹھ، بن قداماں قدم اٹھائیا۔ میرے اُتے جائے تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ سرشی دیکھے چارے گٹھ، چارے کٹناں پھول پھولایا۔ بن ہر نامے سب دے خالی دے تھٹھ، ماٹی بھانڈے ساڈھے تن ہتھ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پھلگن کہے میرا سہنجنا ہووے مہینہ، ماس دوس ملے وڈیائیا۔ پر بھو دا نام ملے نگینہ، جس دی قیمت نہ کوئے چکائیا۔ رنگ خوشیاں چاڑھے بھینا، بھنڑی رین نال وڈیائیا۔ جھگڑا مکے لوک تینا، ترے گن اتیتا ہوئے سہائیا۔ میں نمانا بن مسکینا، نو نو لاگاں پائیا۔ پر بھو میرا وچار نہ کریں کمینہ، کامل مرشد دینی وڈیائیا۔ توں مالک اک رچیا، رحمت دینی وڈیائیا۔ میٹوں سچ دس دے میرے وچ کیٹھی ونڈنی سیما، سمت دے سمجھائیا۔ کس بدھ کرے ترمیما، حصے اپنے آپے پائیا۔ کی سنگر نانک اشارہ دے کے گیا چینا، چینن توں باہر آپ درڑائیا۔ مہر کر دے میرے یامینا، محبان بیدو نور الاہیا۔ میرا سجدہ کر قدمے از تختہ وچ توزیء عظیمیا، بے پرواہی تیری بے پرواہیا۔ قول اقرار یاد کر لے جو مقبرہ اشارہ دیوے وچ مدینہ، محمد بن نیناں نین اٹھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ پھلگن کہے چہنا چہشزی منکزی تلوزی جلوہ ہونیزے مول تھل زمو زواؤ اہل
 توڑا ضبطیم قول ضبطی زوی نورے اشد گوبندے تشد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ پھلگن کہے
 میری رُت اگڑی ایک، ایکنکار دے وڈیایا۔ پر م پُرکھ تیری ٹیک، بن دھوڑی مستک لگا دینا رماہیا۔ تیرا کھیل تگاں انیک، اکل کل دھاری تیری
 بے پرواہیا۔ میٹوں اپنا دس دے بھیت، بھو ابھید دے گھلایا۔ کیوں ستگر ارجن سیس پوائی ریت، تتی توی دے گواہیا۔ کی تیرا لہنا نیتن نیت، نر
 زان دینا سمجھایا۔ کیوں اوتار پیغمبر اں گرو آں یدھاں وچ جیواں جنناں کیتا کھیت، کھنڈے کھرگ تیر کمان ہتھ اٹھایا۔ کیوں گوبند بچے کیتے بھیٹ،
 پردہ دینا چکایا۔ کیوں سچ سنگھاسن گیا لیٹ، آسن جگت نہ کوئے دکھایا۔ تیرے جگ چوکڑی پیتے کیتن کیت، نو سو چرانوے اپنا پندھ چکایا۔ کیوں
 صدی چو دھویں سب نوں لگا سیک، آب حیات امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ٹوں سب دی دیکھنہارا ریکھ، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ تیرا رُپ اوٹرا
 بھیکھ، جگت سمجھ وچ نہ آیا۔ میٹوں دس اگم سندیس، سرگھی سندھیا توں باہر سمجھایا۔ ٹوں دو جہاناں نریش، سچکھنڈ نو اسی اک اکھوایا۔ پھلگن کہے
 پر بھو کس بدھ نو ست تیرے حکم دا ہووے کلیش، کلا دھاری دینا درڑایا۔ جیہڑا تیری مہا کردا شیش، دو سہنسر جہوناں ہلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پھلگن کہے پر بھو میری رُت سہنجی، سوہنی دے وڈیایا۔ ٹوں نور نورانہ آد نرنجی، پُرکھ
 اکال اک اکھوایا۔ سب دا داتا درد دکھ بھے بھنجی، بھو ساگر پار کرایا۔ نیت نام ندھانا پا دے انجی، نج لوچن کر رُشناہیا۔ چرن دھوڑ کرا دے مجنی،
 دُرمت میل گواہیا۔ آتم پر ماتم ساک بھجی، پار برہم برہم میلا لینا ملاہیا۔ ترے گن مایا تیرے حکم نال تجنی، ترے گن اتیتے ہونا سہایا۔ تیرے نام دی تار
 ستار اکو وچنی، تریا توں پرے دینا درڑایا۔ تیری پریتی اکو لگنی، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں درشن دینا اُپر شاہ رگنی، نو دوار دا پندھ چکایا۔
 اندروں کوڑ بھجھوایں آگنی، بوند سوانتی کول نابھ ٹپکایا۔ ٹوں گوپال مورت مدنی، موہن اک اکھوایا۔ دُرمت میل دھوویں بدنی، پتت پُنت کرایا۔
 تیرے نام دا اکو ہووے ندنی، انادی دُھن شنوایا۔ تیری اکو جوت جگنی، دو جہان کر رُشناہیا۔ ٹوں صاحب سورا سرنگنی، پاتشاہ وڈ وڈیایا۔ تیرے در

توں اِکو منگِ منگنی، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ سچ پریم دی چاڑھنی رنگنی، رنگت اِک دکھائیا۔ آتم دھار دینی انندنی، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جھگڑا رہے نہ پنج پنجی، پنچم بھویو دینا چکائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ دے رنجی، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ تیری منزل تیری کرپا نال لنگھنی، اگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جے پچھے بھگتاں نال کردا آئیوں منگنی، پھلگن کہے اج میری رین وچ سب نوں لے پرنائیا۔ چوڑاسی والی دھار کسے پے نہ کڈھنی، جو چل آئے سرنائیا۔ ساچی گود لڈاؤنی لڈنی، پھڑباہوں گلے لگائیا۔ سب دی پچھلی کیتی پاؤنی ڈونگھی کھڈنی، اگے اپنے گرہ وسائیا۔ تیری دھار کسے پے نہ لبھنی، توں گھر گھر درشن دینا چائیں چائیا۔ ہر جن پار کراؤنے بنا بندگی بھجینی، بھاؤنا سب دی ویکھ دکھائیا۔ توں لوک مات سب دی پت رکھنی، پت پر میثور ہونا آپ سہائیا۔ توں مالک خالق پر تپالک الکھ لکھنی، اگوچر اتھاہ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پھلگن کہے میرے انتر چاؤ گھنیرا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ توں صاحب سوامی میرا، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ زرگن زرویر زرنکار تیرا سنگر شبد بن تتاں توں چیرا، چیلار تیرا روپ نظری آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرے حکم دا دسے گھیرا، گھیرے وچ لوکائیا۔ انت کرنا حق نبیرا، حقیقت دیکھنی تھاؤں تھانیا۔ تیرا دھرم دھار دا اِکو وسے کھیرا، در دروازہ غریب نوازا اِکو دینا کھلایا۔ دین مذہب دار ہے کوئے نہ جھیرا، نام کلمہ کرے نہ کوئے لڑائیا۔ ذبح من دے دے گیرا، منسا کوڑی باہر کڈھائیا۔ کایا مندر اندر سب نوں کھلا دسے ویہڑا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ پچھے کھج کھیل کھیلیا بھیرا، بہہ بھانتی اپنی کل ورتائیا۔ چاروں گنٹ دکھا اندھیرا، اندھ آتم کیتی لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا حکم اِک درڑائیا۔ سنگر شبد کہے سُن پھلگن مینا، پھلگن دیاں درڑائیا۔ میرے صاحب دی اولڑی ریتا، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جس نوں کہندے ترے گن اتیتا، ترے بھون دھنی نور الاہیا۔ جو ہر گھٹ وسے چیتا، گرہ مندر اندر سو بھاپائیا۔ جو آد پُرکھ اپر پر سوامی پت پُنیتا، پاربرہم پت پر میثور اِک اکھوائیا۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ اودھا بھانا منڈے کر کے میٹھا، میر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جس کھج جیو اندروں کوڑا کیتا ریٹھا، امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے سُن

پھلّنا کی سندیسہ دیوے دُھر دارام، رمیا کی دَرڑائیا۔ کی لیکھ جنائے اگتا امام، امام اِماما نُورِ الٰہیہ۔ جس دی سب توں دکھری کلام، کلمے کاغذاں والے دین گواہیا۔ جس دی آشار رکھ کے گیا گھنٹیا شام، کاہنا کاہن کاہن دَرڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا نوجوان، مرد مردانہ اک اُکھوائیا۔ جس نوں جُھکدے زمیں اسمان، رُو سس سورہ چند وشن برہما شو جس دی سیو کمائیا۔ سو پرم پُرکھ پرماتم انتر ویکھے مار دھیان، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ جو سب دا ٹھکران، شہنشاہ اک اُکھوائیا۔ اُس دے نام دا چڑھن والا طوفان، ٹخے گھر گھر دے پہنچائیا۔ جس نے چڑھدی دشا کیتی پروان، پرم پُرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ جس جھگڑا ویکھنا پاک نال افغان، عراق نال ایران ٹکرائیا۔ ہلونا دیوے چین نال جاپان، جیسپن پردہ آپ چُکائیا۔ رشا وچ روس دالیاے طوفان، تُعارف سب دادے کرائیا۔ امریکہ انتر بن شیطان، شیطانی جگت والی دکھائیا۔ انگلینڈ ہولینڈ دارہے نہ کوئے نشان، نشانے سب دے دے بدلایا۔ پھلّنا توں ہوئی نہ مول خیران، سچ نال سمجھائیا۔ اوہ کرے کھیل جو سب دا جانی جان، جانہار بے پرواہیا۔ جس رچنا رچی مہان، رچ رچ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ پھلّگن کہے میں نگاہ ماری دو جہاناں کنڈھیاں، گھاٹاں پھول پھولایا۔ زمیں اسماناں پئیاں پابندیاں، بندیاں وچ لوکائیا۔ جاں نکلیا نارد کڈھی آوے دنپیاں، ہس کے رہیا دکھائیا۔ پھلّگنا آتک لے محمد دیاں چوداں صدیاں لنگھیاں، اپنا پندھ مُکائیا۔ چار یاراں پٹھاں ہوئیاں ننکیاں، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ اُدھروں عیسیٰ اشارہ دیوے فرنگیاں، فیصلہ حق سناٹیا۔ جو اوتار پیغمبراں گروآں منگاں منگیاں، پرہ پوریاں دے کرائیا۔ ایہہ کھیلاں اُس صاحب نوں لگن چنگیاں، جو جگ جگ دے اُٹائیا۔ ایہہ اوہدیاں آد جگاد دیاں ونڈیاں، ونڈنہارا اک اُکھوائیا۔ جس دیاں کھیلاں وچ برہمنڈیاں، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ اوہ لیکھے جانے جیرج انڈیاں، اُتسج سیتج پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اُٹھائیا۔ نارد کہے پھلّگنا میرے کول پُرانیاں تواریاں، بنا اکھراں توں نراکھر دھار دکھائیا۔ جس وچ پرہ توں سب نے منگیاں بھیکھاں، بھکھک ہو کے جھولیاں ڈاہیا۔ اُس دیاں سنگر شبد کرے تصدیقاں، شہادت اپنا حکم ورتائیا۔ اُٹھ ویکھ لے سبنا سب دیاں اندروں بدلیاں نیتاں، نیتوان رہن کوئے نہ پائیا۔ جھگڑا پے گیا مندر مسیتاں، مسلہ حل نہ کوئے کرائیا۔ نیز رووے کوک

سناوے گیتا، اٹھاراں دھیائے نال رلایا۔ پُران اٹھاراں مارن چپکاں، چار لکھ ستاراں ہزار سلوک رہیا سنایا۔ وید شاستر کہن ساڈیاں پوریاں کر دے
 اُمیداں، پر بھ تیرے ہتھ وڈیاں۔ انجیل قرآن کڈھے لپکاں، اپنے نشان دکھایا۔ کلجک جیواں لہنا دینا دے دے جو کرماں وچ کیتا، کرنی دا لیکھا سب
 دی جھولی پائی۔ توں مالک خالق لکھ چوراسی جیوجی کا، انڈج جیرج اُتھج سیتج تیری ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا
 ور، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ نارد کہے پھلگنا آہ ویکھ لے میرے کول اگئی تحریر، بن حرف حروف جنایا۔ جس دی انج تک کسے نہیں کیتی تقریر،
 صفتاں وچ نہ صفت صلاحیا۔ اس دا لیکھا نال شاہ حقیر، حقیر حقیراں سنگ بنایا۔ جس جھگڑا میٹنا غریب امیر، امر اپد اک سمجھایا۔ جو آشارکھ کے گیا
 کبیر، قبراں توں باہر سنایا۔ میرا محبوب نوری اللہ بے نظیر، نظریہ سب دا دے بدلایا۔ جس دے نام کھنڈے دی اکو ہووے شمشیر، شرع دے
 ڈیرے ڈھاہیا۔ جوت دی دھار شہنشاہ تے سنگر شبد ہووے وزیر، پاتشاہ دو جہان ویکھے خلق خدایا۔ جس دی دین دُنیا والی نہیں ضمیر، منسا جگت نہ کوئے
 رکھایا۔ اوہ کلجک وچوں سچج دی بدل دیوے تقدیر، تمبر سب دا دے مٹایا۔ جس صدی چوڈھویں کرنا انت اخیر، آخر اپنا حکم ورتایا۔ جس دی کھج
 سکے نہ کوئے تصویر، تصور کر نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاں۔ نارد کہے پھلگنا میرے
 کول ویکھ لے بنا کھت توں کلپیاں، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جنہاں وچ لہنا دینا جیو جہانا پلپیاں، گنتی گنت نہ کوئے سمجھایا۔ میں سندیسہ دیواں انج
 دی راتیا، سچ نال سنایا۔ خبردار ہو جا لوک ماتیا، ماتر بھومی دینا درڑایا۔ تیری انت اخیر گھاٹیا، منزل پوڑھی چڑھنا چائیں چانیا۔ اوہ تک لے کلجک
 روندنا جس دی اتم گنی واٹیا، بھجا آوے واہو داہیا۔ ایس دھرتی اُتے کوئی رہیا نہیں سدا الاٹیا، صدیاں وچ پر بھ نے سب دے حصے دتے پائیا۔ ایہہ
 منزلاں جگ جگ سب نے کاٹیاں، بن بن پاندھی راہیا۔ جگت جہان چلائیاں ہاٹیاں، وست کلمے نام ورتایا۔ اوہ کھیل کھیلے بہہ بدھ بھانتیا، جو پر بھ نے
 کھیل کھلایا۔ نام پیالے پیتے بن بن ساتیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر بھيو آپ گھلایا۔ نارد کہے میرے کول
 پُرانیاں تک لے کتاباں، کُتب خانیاں توں باہر رکھایا۔ پھلگنا ایس دُنیا اُتے نہ مندر رہنے نہ مسیتاں نہ محرابا، احبابا ملن کوئے نہ پائیا۔ کلجک کوڑی نشانی

دسنى وانگ خوابا، خالص رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم اوہ تک لے سب دا پورا کرنا وعدہ، اپنا حکم ورتائیا۔ کوئی دکھارہے نہ علیحدہ، عالمین
اکو رنگ رنگائیا۔ جس دا اکو حکم اصول ہووے قاعدہ، بے قائدگی دے مٹائیا۔ تیرے وچ سب دا لئے جائزہ، دین دُنی ویکھ دکھائیا۔ تُوں اوس توں لے
لے فائدہ، فرماں بردار ہو کے سیو کمائیا۔ اوس دی سرن سرنائی ڈھیہہ جا، جو ڈھٹھیاں لئے اٹھائیا۔ ستمکھ ہو کے بہہ جا، درشن کرنا چائیں چائیا۔ جو آد
انت اکو رہے گا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سو حکم سندیسہ اکو کہیگا، پُرکھ اکال دُھر درگاھیا۔ جس دے حکم دا وہن وہیگا، اگے ہونہ کوئی اٹکائیا۔ جو سب
دے لہنے دینے دیگا، دیونہار بے پرواھیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ لیکھا آپ مُکائیا۔ پھلگن کہے ناردا میں کی تیری
مٹاں، منسا دے جنائیا۔ اوہ ویکھ لے کلج پھر دا بھٹنا، بھجے واہو داھیا۔ ہوکا دیوے چو داں طبقو انت نشان مٹنا تارا چٹا، اُمت اُمتی نال ملایا۔ اک سندیسہ
سُنو سری بھگونا، سب نوں دیاں سمجھائیا۔ جو گوہند لایا اگئی کتا، کائناں دا پردہ دیاں اٹھائیا۔ جگت جگیا سو مایا ممتا وچ ہويا اٹھا، نچ لوچن نین نہ کوئے
رُشنائیا۔ بھاگ لگے نہ کسے کایا چھپر چھٹا، ساڈھے تن ہتھ دے نہ کوئے ودھائیا۔ بے خبرو خبر سُنو اگے وقت رہیا نہ لما، لمحہ لمحہ گن کے جھٹ لنگھائیا۔
مان رہنا نہیں کسے کایا ماٹی چٹا، چم درشٹی سب دی دے بدلایا۔ کوڑ کرپا لاچ کرو مول نہ طمع، تانس وچ نہ کوئے ہلکائیا۔ سب دے اندر آہجن والا غما،
بن غم خوار غمی باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ایہہ اوس پر بھو دا وقت سُنھننا ہون والا سماں، جو سمیں سمیں اپنا نور جوت کرے رُشنائیا۔ اکو دیک جوت چراغ
جلے شمع، شمس تبریز دا لیکھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پھلگن کہے ناردا میں اوس دا
مسکین، جو مُشکل حل کرائیا۔ میتوں اُس اتے یقین، جو یکے بعد دیگرے جگ چو کڑی گیا اٹھائیا۔ میتوں اوسے دا نور دِسدا اوسے دا نظری آوے سین،
جس نوں سی حرفا گا سکے نہ کوئے لوکائیا۔ میں بنا سجدے توں کہاں آمین، بن سیس سیس جھکائیا۔ جس کھیل کرنا اتے زمین، زمیں زماں دوویں ویکھ
وکھائیا۔ اُس دی سب توں دکھری تعلیم، طُلبے بھگت جن آپ پڑھائیا۔ اوہدا کھیل عالیشان عظیم، عالی جاہ بے پرواھیا۔ قُدرت اک قدیم، قُدرت دا قادر
نور الاھیا۔ اوہ کلج انت کرن آیا ترمیم، ست ست نال بدلایا۔ اُس دا کھیل سمجھنا غنیم، غنیمت نال درڑائیا۔ جس اکو رنگ رنگاؤنا ز مدین، مدعا آتم

پر ماتم دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلانے ملائیا۔ پھلگن کہے ناردا سنگر شبد ماردا چلر، چکرورتی اک
 اکھوایا۔ جو پناہتاں توں بنیا فقر، بنا زبان توں ڈھولے گائیا۔ جس دی مہمادے نہ کسے اُتے پتر، اکھراں نال نہ کوئے لکھائیا۔ کاغذاں اُتے لہجے کوئے نہ
 سطر، سطح بلندی سمجھ کسے نہ آئیا۔ اوہا ساریاں اُتے اثر، اثر دیاں سمجھایا۔ جس دے حکم وچ لکھ پورا سی کرے بسر، بسترے انتر انتر آپ سہائیا۔
 اُس نے دین دُنی انت اڈاؤنی نال اعشاریئے کسر، قسم نال سمجھایا۔ پتہ نہیں صدی چودھویں انت کی ہونا حشر، ہس کے دیاں سنائیا۔ محمد دی لیکھے لاؤنی
 شرنی گڑ شکر، جو خوشیاں نال ورتائیا۔ نبی نوح دی ویکھنی تن بستر والی کتر، جو ٹکڑے چار کر وکھایا۔ جو آدم نے حوا نوں کہا اندروں پکڑ، بن ہتھاں
 ہتھ لگایا۔ اوہ تولدا ویکھ لے تکر، نور نورانہ نور الایا۔ جس دے حکم دا چلنا جھگھڑ، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ ماتا پُت کرنے وکھر، نار کنت نہ گنڈھ
 پوایا۔ نالے اشارہ دے کے روڑی سکھر، بن انگلی انگل اٹھایا۔ اُس دے حکم وچ بھجا پھرے شکر، بھجے واہو داہیا۔ لیکھا ویکھے کنکر کنکر، ٹلے پرتاں
 پھول پھولایا۔ نالے دُہائی دتی اُس محبوب دا اللہ ہوتے آناہو دا چلے منتر، سوہنگ ٹوں میرا میں تیرا کرے پڑھایا۔ جس دی گن سکے نہ کوئے گنتر،
 اگمی کھیل کھلایا۔ ست دھرم بنائے بنتر، ست ستوادی حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھیا بھیدا آپ کھلایا۔
 پھلگن کہے سنگر شبد اگمی داتے، دیاوان تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں اپنے نال جوڑ لے ناتے، ناتواں اپنا رنگ رنگایا۔ کایا مندر سنا دے باتے، بن رسنا
 جہوا ہلایا۔ امرت بوند پیا دے سوانتے، نجر جھرن کول نابھ اٹایا۔ نام بھنڈارے بھر دے کھاتے، اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ اندر وڑ کے بچھے باتے،
 باہروں لبھن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیری چرن سرن دھوڑ ہر جن ہون نہاتے، دُرمت میل دھوایا۔ سب دے پورے کرنے گھاٹے، نام ندھانا اک
 ورتائیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں جن بھگتاں اندروں بجر کپاٹی پاٹے، پتھر پاہن نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے ادھواٹے، منزل سب دی پور
 کرایا۔ زرگن جوت جگاؤنی آپ للاٹے، نور نورانے ڈمگائیا۔ آتم سچ سہاؤنی کھاٹے، سنگھاسن اک وچھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پھلگن کہے میرے سری بھگوانا، بھگوان دیاں جنایا۔ ٹوں ہونا مہربانا، مہر نظر اٹھایا۔ کرپا کر دے دُھر دے

کاہنا، کاہن کاہنا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ تیرے نام دا وجے دمامہ، ڈنکا اکو کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں ہونا انتریا، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ سب دا جیون
 جگت کرنا سہانا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیا۔ آتم برہم دے گیانا، پار برہم پر بھ پردہ دینا اٹھائیا۔ اکو تیرا ہووے دھیانا، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔
 توں میرا میں تیرا ہووے گانا، گات گانا اپنا رنگ چٹھائیا۔ میرے سوامی انترجامی تیرے چرن کول پرنا، پر م پڑکھ تیری اک سرنائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر میلا لینا ملائیا۔ پھلگن کہے ناردا اوہ ویکھ کلج آوے بکدا، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ ہن ویلا
 نہیں کوئی لگدا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کوک پکارے پر بھ دا بھانا کدے نہ رُکدا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دہائی دیوے وشن برہما شو دیوت سُرگن
 گندھرب سارے گانا گاؤ اک تک دا، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ اوہ ویکھو پیغمبر و تہاڈا ویلا ڈھکدا، سماں سمیں نال سمجھائیا۔ نالے نیوں نیوں پر بھو
 نوں جھکدا، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ نالے دھرنی دھرت دھول نوں پچھدا، سچ سچ نال سنائیا۔ کجھ اپنا کھیل دس دے سکھ دا، سمند ساگر نال ملائیا۔
 کی کوئی تیتوں وچھوڑا دکھ دا، اوہ وی دینا درڑائیا۔ کلج کہے میں سچ کہاں ہن میرا وقت سہیلا ہونا لٹ دا، دین دنی لٹاں چائیں چائیا۔ جھگڑا پینا شاہ
 سلطاناں نال غریباں تک دا، ٹکڑے ٹکڑے کراں لوکائیا۔ مان رہنا نہیں کسے چوٹی گت دا، ناری نر ویکھاں تھاوں تھانیا۔ اوہ دہائی کلج کہے میرا راج
 جاندا کھسدا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ کی مان تہاڈا منشو لٹے رُکھ دا، جو اگنی اگت تپائیا۔ کیوں تہانوں وچھوڑا ہویا پڑکھ اکال دے گو بند دلارے ست دا،
 سنگر شبد جس نوں جنمے کوئے نہ مائیا۔ جو دو جہاناں نوجواناں مرد مردانہ ہو کے بکدا، بکل وچوں سب نوں لئے کڈھائیا۔ اوہ ویکھو سب دا دانہ پانی جاندا
 نکھٹدا، مکھ چوگ کوئے نہ پائیا۔ بن بھاگاں امرت رس ملے کسے نہ گھٹ دا، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ سنگر شبد دا تیرا نیالا جاندا جھٹدا، چاروں گنٹ
 بچے واہو داہیا۔ ناتا سب دا جاندا اٹھدا، ٹٹیاں پھیر نہ کوئے گنڈھائیا۔ لیکھا ویکھو اُس پر بھو ابناشی اچت دا، جو چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کھیلے شبدی دھار سچ سکھ دا، دکھ سکھ سکھ دکھ
 سمجھ کسے نہ آئیا۔

* ۲ پھلگن شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سنسار سنگھ رڑکا کلاں دے نوت * *

پھلگن کہے میرے پیار دی اگمی خوشبو، جگ نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جس دی صفت کر سکے کوئی نہ منہ، رسنا جہوانہ کوئے چتر آئی۔ جس داروہ پر گٹائے سنگر، گرو گدیو اگم اتھاہیا۔ جو پوتر کرے بت روج، بتخائیاں ویکھ وکھائی۔ جس داروہ انوپا ست سروپا ہو بہو، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈ آئی۔ جو ناد اناد سنائے توں ہی توں، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائی۔ پھلگن کہے میرا سب توں نرالا روہ، لوک مات وجے ودھائی۔ میرا لیکھنال اُس بھوپ، جو شہنشاہ دھر درگاہیا۔ جو ویکھنہارا چارے کوٹ، دہ دشا دھیان لگائی۔ جس لیکھ تگنا جوٹھ جھوٹھ، تٹ کناریاں پھول پھولائی۔ سو سوامی میرے اُپر رہیا توٹھ، اٹھ دے وڈیائی۔ جس دی چار کنت سہنجنی ہونی روت، رتڑی اپنے نال مہکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائی۔ پھلگن کہے میرا کھیل نور نورانہ، نوست دیاں سمجھائی۔ میرا محبوب سری بھگوانا، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ جس دا دھرم جھلنا نشانہ، نشان کوڑے دے مٹائی۔ جن بھگتاں دینا برہم گیانا، آتم و دیا اک سمجھائی۔ شاہو بھوپ بن کے رانا، راو رنکاں ویکھ وکھائی۔ جس دا آتم پر ماتم ہونا گانا، گات گا گاشکر منائی۔ سو پار برہم پت پر میثور کھیلے کھیل دو جہاناں، دوہری اپنی کل ورتائی۔ جو ست سندیس دیوے نوجوانا، مرد مردانہ اگم اتھاہیا۔ سرشی درشی اندر ویکھے مار دھیانا، بن نیتز لوچن (نین) اٹھائی۔ اوہ ویکھنہارا دین دنی جگت زمانہ، خالق خلق مخلوق پردہ آپ چکائی۔ سو ویس وٹائے رحیم رحمانا، رحمت اپنی حق کمائی۔ کسے سجھے نہ جگت بیگانہ، جو جن بھگتی وچ سمائی۔ دھرم دی دھار دے ترانہ، تریا توں باہر ڈرائی۔ میل ملاوا ہوئے دھر دے کاہنا، دوسر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ چکائی۔ پھلگن کہے میرا وقت سہاونا جگ، جگ چوکڑی ملے وڈیائی۔ جن بھگتاں میلا کراں اُپر شاہ رگ، شہنشاہ دیوے مان وڈیائی۔ ترے گن کوڑ بھجاواں اگت، دھر دا امرت میگھ نام برسائی۔ گرہ درشن دیواں رنج رنج، گھر مندر پردہ لاہیا۔ مالک بن سورا سرگ، کھیل کھیلے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ رنگ دینا رنگائی۔ رنگ کہے میرا رنگ ہووے اپارا،

اپر میر سوامی دیوے مان وڈیا نیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھ یار ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور اپنا روپ درسا نیا۔ نوست برہم مت دادستے اکو نعرہ، نر نرائن دیا کمایا۔ جس دا لہنا دینا لیکھا گبھیہر گہرا، گور اپنا تھم ورتا نیا۔ پھلگن کہے میرے وچ جگت جگیا سو رہے کوئے نہ بہرہ، دُھن ناد سب نوں کراں شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھو کہے میں آد جگادی گجھا، میری رمز سمجھ کسے نہ آ نیا۔ میں لیکھا جانا جگ جگا، جگ چو کڑی پندھ مُکایا۔ کلجگ انتم ہونا اگھا، اگن آتھن ڈمگایا۔ پر بھو دے نام کلمے دا کسے لین نہ دیواں بھوگ، واسنا کوڑی دیاں مٹایا۔ میرا دپیک کدے نہ بُجھا، جوتی جوت ڈمگایا۔ میں کھیل تَننا اُتے بسدھا، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھایا۔ پھلگن کہے میری سہنجنی رت پر بھ دے تھم دا لگے یدھا، یدھشتر دا لیکھا پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھو چکائے ایکا دوجا، دُتیا نظر کوئے نہ آ نیا۔

* ۵ پھلگن شہنشاہی سمت نو پنڈ مانا والا ضلع امرتسر چرن سنگھ دے گرہ *

پھلگن کہے میرے صاحب سورے سربنگ، کرتے پُرکھ پُرکھ پُرکھ پُرکھو تم تیری اوٹ تکایا۔ آتم دھار پر ماتم لالے اپنے انگ، پار برہم برہم اپنا میل ملا نیا۔ دُھر دے نام دا چاڑھ دے رنگ، جگت جہان اتر کدے نہ جانیا۔ بچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی میری پوری کر دے منگ، پروردگار سانجھے یار تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آ نیا۔ امرت دھار اینکار نچھر وھا دے گنگ، سر سروور اکو اک وکھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دین دُنی دی کٹ بھکھ ننگ، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ دُئی دویتی شرع شریعتی ڈھاہ دے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ نیتزہن رہے کوئی نہ اندھ، نچ لوچن نین نین کر رُشانیا۔ توں دین دیا لا شاہو گوپالا سد بخشند، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ لیکھا دسدے کی لہنا دینا تارا چند، چند ستار بیٹھے نین اٹھایا۔ کس بدھ انت اخیر بے نظیر صدی چو دھویس مٹنا پندھ، پاندھی پیغمبر بیٹھے نین اٹھایا۔ سچ سوامی انترجامی کس بدھ سنجگ کریں ار مہ، آد پُرکھ اپر میر سوامی دینا درڑا نیا۔ میرا

بھاگ ہوں نہ دیویں مند، مند بھاگ دیکھنی خلق خدائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی ہر ہردے اندروں کڈھنا کوڑ دا گند، گمرم ادھر م رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ دوار کایا مندر اندر جانا لنگھ، بن قدام قدم اٹھائیا۔ انتر آتم سچ سہاؤنی پلنگ، جس دی پاوا چول باڈھی سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پھلگن کہے میرے سوامیا، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ آد پڑکھ اپر مہر انتریا میاں، جانہار لہنا دینا دیکھنا چائیں چائیا۔ ست ستوادی سدا نہ کامیا، زرگن دھار تیرا نور الاہیا۔ توں لیکھا جانے چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتبیج سیتج پھول پھولائیا۔ توں سندیسہ دیویں وچ چارے بانیاں، پرا پسنتی مدھم بیکھری ڈھولے گائیا۔ توں لیکھا جانیں آتم دھار پر ماتم بن کے بانیاں، نو نو کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پھلگن کہے پر بھو میں منگاں اکو در، درویش ہو کے سیس نوایا۔ میرا بھنڈارا دینا بھر، اتوٹ اٹ آپ رکھائیا۔ نہ بھو چکاؤنا ڈر، بھے جگت نہ کوئے جنائیا۔ اپنی کرپا دینی کر، کرپاندھ تیری سرنائیا۔ سچ دوار یوں دینا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ دھرنی دھرت دھول وکھاؤنا اگما سر، سرور اکو اک سمجھائیا۔ جس وچ جگت جگیا سو جان تر، تاری تیرے نام والی لگائیا۔ جھگڑا چکے جگت جہان آتم دھار جائن نہ مر، مر جیوت روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پھلگن کہے پر بھو میرا ویکھ لے لیکھا جگت جہان، جہالت بھری لوکائیا۔ دین مذہب تک دھرم ایمان، شرع شریعت کھوج کھوجائیا۔ تن وجود تک انسان، تتوتتاں پھول پھولائیا۔ نگاہ مار لے میرے سری بھگوان، بھگوان ہونا آپ سہائیا۔ دھرم داد سے نہ کوئے نشان، نشانے کوڑ جگت جھلایا۔ جھگڑا پیا انجیل قرآن، وید پُران میل نہ کوئے ملائیا۔ میرا لیکھا تک لے مہربان، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ دین ذنی ساری ہوئی حیران، حیرت وچ لوکائیا۔ گھر گھر اندر منوآ دے شیطان، آپ اپنا بل پرگٹایا۔ تیرے نام دی دھن سنے نہ کوئے ڈھنکان، آتمک راگ و بے نہ کوئے ودھائیا۔ کوڑی کرپا ہوئی پردھان، نوست بھجے واہو داہیا۔ ست رہیا نہ کسے شاہ سلطان، سچ وچ نہ کوئے سمجھائیا۔ توں مہربانا نوجوانا مرد مردانہ میری جھولی پا دے دان، داتے دانی دیا کمائیا۔ سرشٹی درشٹی ایشی ہو کے چاڑھ رنگ مہان، رنگت اپنی دے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم تن وجوداں نال مل کے گائے

زبان، جہوار سنا رسن گن وڈیائیا۔ توں کرنی دا کرتا قدرت دا قادر کرتا پُرکھ نوجوان، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ بے پرواہ سرب کلا سمرتھے، سچ تیری سرنا ئیا۔ میرے بنا تن وجود توں جوڑے ہتھے، نو نو لاگاں پائیا۔ تیری مہا اکھ اکھے، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ تیرا تک لیا کلجگ کوڑا گن دارتھے، نوست بھجے واہو داہیا۔ مانس مانساں ٹیکدے متھے، مستک دھوڑی خاک رما ئیا۔ تیرے ستھر کوئی نہ لتھے، یارڑا سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میرے نیتز وگدے اتھے، ہنخبھواں ہار بنا ئیا۔ نوست جگت جہان جیو پھر دے نئے، بھجن واہو داہیا۔ اکو بھیو کھلا دے سو پُرکھ زرنجن ہوڑا اُپر سئے، سو پُرکھ زرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ ہنگ برہم آتم دھار تیرا لئے رے، بن رسنا رس دینا چکھائیا۔ جن بھگتاں گھر پرکاش کرنا کوٹن کوٹ رو سے، سورہ چن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ تیری پریم پریتی وچ ہر جن ساچے سدا ہئے، ہستی تیری وچ سما ئیا۔ جگ چوکڑی نت نوت تیرا سنگر شبد مارگ دے، دہ دشا سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگت بھگتی دھار تیرے چرن ڈھٹھے، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

* ۵ پھلگن شہنشاہی سمت نو پینڈ سارنگڑا ضلع امرتسر منگل سنگھ دے گرہ * *

پھلگن کہے میں خوشیاں دے نال تکا، پروشا پنچ پر پنچ دھیان لگائیا۔ سنگر شبد کی لیکھا ویکھے حکو حقا، حقیقت دا مالک خلق دا خالق دھیان لگائیا۔ کی اوتار پیغمبر گرو آں وعدہ ویکھے پکا، پار برہم پت پر میثور اپنا پردہ لایا۔ کس بدھ نوجوان سری بھگوان دین دنی لگائے دھکا، نوست جگت ہلایا۔ جو لہنا دینا لیکھا پورا کرے محمد والا مکہ، کعبیاں دھیان لگائیا۔ موسیٰ عیسیٰ دی شرع ویکھے بورا سکا، کامل مُرشد اگم اتھاہیا۔ جس داسندیس فرمان پیغام آد جگاد یکا، ایکنکار کی اپنی کل ورتائیا۔ جو لیکھا جانے آتم پر ماتم دھار پکا، پت پر میثور اپنا بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اھوائیا۔ پھلگن کہے میرا پروشا جگت اگم، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس داسب توں وکھرا کرم، کرم کانڈ دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس

داسٽ سَرُوپِ اَنڊِ ٿُڙا دهرم، دهرني دهرت دھول خوشي بنايا۔ جو بھيو ڪھلائے آتم دھار برهم، پاربرهم اپني ڪل ورتايا۔ جھڙا ميٽا ڪايا مائي چرم، چم
 دريٿي سب دي دے بدلایا۔ نسا من کوڙ رهن نہ ديوے بھرم، بھانڊا بھرم بھو بھتايا۔ جھڙا ميٽے ورن برن، ذات پاتي ليکھا دے ڇڪايا۔ اڪو اوٽ سب
 دي ڀرڪھ اڪال هووے چرن، چرنوڊڪ اپنا جام پيايا۔ جن بھگتاں ڪھولے نيزه رن پھرن، نچ لوئن ڪرے رشنايا۔ جس دي سرن سرنائي وشن برهما شو
 ديوت سُر پرن، نو نو لاگن پايا۔ اوھ مالڪ خالق آڊ جڳادي گھاڙن گھڙن، بھننھار وڏو ڏيايا۔ جو لکھ ڇورا سي ليکھا جانے چوئي جڙن، انشڪرن ويڪھے تھاوڻ
 تھانیا۔ جس دانام ڪلمه چار جڳ دے اوتار پيغمبر گُر زراڪھر دھارو پڙھن، جگت اڪھرا نال ڪرن ليکھانیا۔ جوتي جوت سَرُوپِ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر،
 ديونھارا دُھر دا ور، بھيو ابھيدا آپ ڪھلايا۔ پھلگن ڪهے ميں خوشياں ديواں هوڪا، تھم دُھر دا اگم جنانیا۔ سوادھان هوون چوڏاں لوڪا، چوڏاں طبق نين
 اُٿايا۔ اڪو سُنو سچ سلوڪا، سو ڀرڪھ زرنجن رهيا جنانیا۔ صدي چوڏھويں پيغمبر و سنبھال لو مَوَقع، سمبل دامالڪ رهيا سمجھانیا۔ انت ڪنت بھگونت اڪو پرڪاش
 ڪرے زمل جوتا، جوتي جاتا ڀرڪھ بدھاتا نظري آيا۔ جيو جنت سادھ سنت رھے ڪوئي نہ سوتا، ستياں دے اُٿايا۔ سمنڊ ساگر سر سرور انتر مار ڪے ويڪھو
 غوطه، گوتم دا ليکھانال ملايا۔ جگت جھان ڪھيل سري بھگوان ڪوئي ونڊ نهين يو جن کوسا، نو ست ويڪھے تھاوڻ تھانیا۔ جوتي جوت سَرُوپِ هر، آپ اپني ڪرپا
 ڪر، ديونھارا دُھر دا ور، هر ڪرتا اگم اٿاھيا۔ پھلگن ڪهے ميں دساں دُھر پيغام، پيغمبراں باهر جنانیا۔ سُنو تھم اڪ امام، جو عملاں توں رھت نور الاھيا۔
 جس نوں سارے ڪرن سلام، سجدياں وچ سيس جھڪانیا۔ جس شرع دے ڪيتے غلام، بندھن ڪلياں والے رڪھانیا۔ اُس دي ڪرے نہ ڪوے پچان، بے
 پچان نور الاھيا۔ جس لهنا دينا ڇڪاونا آن، آنا فنا اپنا پھيرا پايا۔ جس نوں جھڪدے زمين اسمان، تارا چند نو نو لاگن پايا۔ پھلگن ڪهے ميں ڪي اُس دا
 ڪراں بيان، صفتاں وچ نہ صفت صلاحيا۔ جس سب دے لهنے دینے ڪيتے پروان، پر ڀرڪھ اپنا تھم ورتايا۔ جس نوں سمجھي نہ ڪوے انسان، بدھي چلے
 نہ ڪوے چترانیا۔ اوھ بانڪا سورير نوجوان، مرد مردان اڪ اڪھوانيا۔ جس ڪھيل ڪھلایا سپيا رام، ڪاھنا ڪاھن دتي وڏيايا۔ جس پيغمبراں دتا دان، داتا داني
 اڪ اڪھوانيا۔ جس منتر درڙايا سننام، ست ست نال وڏيايا۔ جس فتح ڏنڪا وجايا وچ جھان، دو جھاناں ويڪھ وڪھانیا۔ اوھ ڪرني دا ڪرتا پر ڀرڪھ سري بھگوان،

بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ جس کلجگ کوڑ میٹنا نشان، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم دی دھار کرے پردھان، پردھانگی اکو اک دکھائیا۔ جس دا ڈھولا سوہلا گیت نام کلمہ توں میرا میں تیرا سارے گان، صفتاں والی جگت نہ کوئے صفت صلاحیا۔ اوہ یودھا سوربیر مرد مردان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ پھلگن کہے میری نمو نمو پرنام، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ صاحب دے لاگال پائیا۔ جو سنت سہیلے بھگت کرے پروان، پر م پڑکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن پریت بخشے دھیان، پریتم ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جن بھگت پیتا نوجوان، نو نوچار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر مندر سہائے آن، گرہ لیکھا دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دھر داشد سنائے بناکان، انحد انادی دھن دھن آتمک راگ درڑائیا۔

* ۶ پھلگن شہنشاہی سمت نو پینڈ سارنگڑا ضلع امرتسر کارج سنگھ دے گرہ * *

جن بھگت کہن پر بھ ہر دے اندر وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ شبد انیالا تیر مار کس، نرگن نرؤیر آپ چلائییا۔ امرت بوئد سوانتی دے رس، رسنا رس نہ کوئے وڈیائییا۔ تیرا درشن کریئے ہس ہس، ہستی دستنی بے پرواہیا۔ سرن سرنائی آئیے نس نس، بھجیئے واہو داہیا۔ جگت مٹے رین اندھیری مس، جوتی چند دینا چکائییا۔ من منو آ ہووے وس، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ پرکاش دینا کوٹن رو سس، اندھ اندھیرا دینا گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائییا۔ جن بھگت کہن پر بھ امرت لاه دے پردہ، بھجیو ابھید کھلاییا۔ لیکھا رہے نہ چوٹی جڑ دا، چیتن اپنا روپ سمجھائییا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ دا، ہوئے ہنگتا دے مٹائییا۔ تن اگنی تت رہے نہ سڑدا، امرت میگھ دینا برسائییا۔ توں مالک خالق گھر گھر دا، گرہ مندر ہونا آپ سہائییا۔ بن تیری کرپا لوک مات کوئی نہ تر دا، تار نہار دینی وڈیائییا۔ ایشان کراؤنا اپنے اگنی سرور سر دا، سار پاؤنی تھاؤں تھانیا۔ جن بھگت

سہیلا بنا لے اپنا برداء، بندھن جگت والے تڑائیا۔ لیکھا مُکا دے کلجگ کل دا، کلکاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا کھیل مہیئل جل تھل دا، اسگاہاں ہوئے سہائیا۔ در جنادے نہچل دھام اٹل دا، درگاہ ساچی دے وڈیائیا۔ تیرا وچھوڑانہ ہووے پل دا، پلکاں دے پچھے ملنا ڈھر دے ماہیا۔ جتھے دیک جوت ہووے بلداء، نور نورانہ نظری آئیا۔ تیرا سنگر شبد سندیسہ ہووے گھلدا، انحد نادى ناد سناييا۔ مان بخش دے نہچل دھام اٹل دا، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر مالک تیری بے پرواہیا۔ جن بھگت کہن پر بھ انشکرن کھول دے تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ پورب جنم دا لہنا دے دے باقی، لیکھا جنم کرم نال ملایا۔ نام پیالہ بخش دے بن کے ساقی، جام اگتا ہتھ پھرائیا۔ شبد گھوڑے چڑھالے راکی، راو رنکاں دے مالک ہونا سہائیا۔ ساڈا لیکھے لالے بدن خاکی، تن وجوداں کر صفائیا۔ اندروں میٹ اندھیری راتی، ست دھرم دا سچ چند چکائیا۔ توں پُرکھ اکلا دین دیا لا کملا پاتی، پت پر میثور اک اھوائیا۔ ڈھر دی بخش دے بوند سوانتی، امرت امیوں رس آپ پیائیا۔ کلجگ انت بچھ لے واتی، واسطہ تیرے اگے پائیا۔ بن تیرے سگلا دے کوئے نہ ساتھی، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ توں سرب کلا سمرا تھی، سمر تھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں دین دیاں ہوئیں سہائی ناتھ انا تھی، نتھوایاں دیویں مان وڈیائیا۔ ساڈا لیکھ بدل دے مستک ماتھی، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ در تیرے جوڑدے ہاتھی، ہتھیلی ہتھیلی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ آتم دھار بخش دے انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ توں صاحب سورا سرنگن، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ ساڈی قبول کر لے بدن، ڈنڈاوت سجدیاں وچ سیس بھکائیا۔ ڈھر دے نام دی چاڑھ دے رنگن، ڈرمت میل کر صفائیا۔ زرگن دھار لالے اپنے انگن، انگیکار آپ اھوائیا۔ تیرے درتے بھکھاری ہو کے منگن، جن بھگت سہیلے جھولیاں ڈاہیا۔ توں نام ندھانا آئیوں ونڈن، اتوٹ اٹٹ دینا ورتائیا۔ تیرا کھیل وچ ورجھنڈن، برہمانڈ وجدی رہے ودھائیا۔ توں صاحب سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اک اھوائیا۔ تیرے تھم وچ کوٹن کوٹ جگ چوکڑی لنگھن، کلجگ انتم بیٹھا پنڈھ مکائیا۔ جن بھگت کہن ساڈا لیکھا لالے جو انت کنارے گھاٹ بیٹھے کنڈھن، تٹاں ویکھ وکھائیا۔ ہر ہر دے پا دے ٹھنڈن، کوڑی اگنی اگت نبھائیا۔ آتم دھار ہووے نہ رنڈن، سہاگی کنت لینا

پرناٹیا۔ رائے دھرم دیوے نہ دنڈن، لکھ چوڑا سی پندھ مُکائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے دوارے لنگھن، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، ہر جن بھاگ ہوئے کسے نہ مندن، مند بھاگی وڈ بھاگی لینے بناٹیا۔

* ۶ پھگن شہنشاہی سمت نو پند کاونکے ضلع امرتسر اوتار سنگھ دے گرہ * *

جن بھگت کہن سورے سر بگ، بگ بیڑے ہنس روپ دے بناٹیا۔ جگت ترسنا بھجا دے اگت، امرت میگھ نام برسائیا۔ تیری سرن سرنائی جائیے لگ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ درشن دینا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ میلا میلنا چائیں چائیا۔ کلج تتی واء رہی وگ، چاروں کُنٹ اپنا زور لگائیا۔ اسیں مورکھ موڑھ جیو الپگ، سر بگ ہونا آپ سہائیا۔ مہربانا سری بھگوانا تیتوں تتل اندر لئیے لہ، باہر کھو جن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ساڈی منسا پوری کرنی ہبھ، ہم ساجن ہونا آپ سہائیا۔ تُوں نور نورانہ شاہ سلطانا الہی رب، یامین تیری بے پروا ہیا۔ سچ دوار اینکار اپنے سد، صدقے واری گھول گھمائیا۔ کوڑی کریا جگت میٹ دے حد، حدود اپنی دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بناید، یدی اپنا رنگ رنگائیا۔ نام ندھانا جام پیالہ پیا مد، مدھر دُھن اک سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ بھاگ لگا دے ساڈی جھگی، کئی کھٹاں دے وڈیائیا۔ ساڈی آتم دھار کر اُگھی، اُگن آتھن وجدی رہے ودھائیا۔ اکو کھیل تیرے ملن دی ہووے سچھی، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ سرتی شبد وچ ہووے رُجھی، منو آٹھ نہ دہ دہائیا۔ اپنی رمز لگا دے گجھی، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کلج اودھ دیکھ لے پگی، اپنا بیٹھا پندھ مُکائیا۔ نیتز رو پکارے بسدھی، دھرنی دھرت دھول دھول دے گواہیا۔ میرا کھیل ویکھنا جگت جہان یدی، یودھے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ پوتر رہن دینی نہیں کسے دی بدھی، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جگت واسنا کلپنا وچ چئی ٹپی گدی، چاروں کُنٹ لئے انکڑائیا۔ تیری کھیل ہونی دُتیا بھاؤ دی دوجی، ایک رنگ نظر کوئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈے انتر بخش دے دان، نام ناما

دے ورتائیا۔ تُوں اپر پیر سوامی اگتا رام، رمیا تیری بے پرواہیا۔ تُوں نرگن نُوں جوت جوتی جاتا کاہن، کاہن کاہنا اک اکھوائیا۔ تُوں پیغمبراں دا امام، عملماں تُوں رہت نُوں الاہیا۔ تیرا اکھراں تُوں باہر کلام، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرا حکم سندیسہ دو جہان، برہمنڈ کھنڈ کرن شنوائیا۔ کرپا کر سُوں پیر یودھے بلوان، بلدھاری تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگت سہیلے تیرے چرن کول کرن دھیان، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ تیری کرپا نال روگ سوگ ڈکھ چنت سرب مٹ جان، تن وجوداں کر صفائیا۔ دے وڈیائی بردھ بال جوان، جو بن ونتے ہونا آپ سہائیا۔ جن بھگت کہن ساڈی بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ اپنی دیا کمائیا۔ اسیں بالی بدھ بال آنجان، عقل بدھی کم کسے نہ آئی۔ تُوں داتا دانی سری بھگوان، بھگوان اک اکھوائیا۔ چوراسی وچوں ساڈی کر پچان، بے پچان دھیان لگائیا۔ ساچا دھرم دا دے نشان، نشانے کوڑ جگت بدلایا۔ تیرا انتر نرنتر اکو ہووے گان، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جگت بھگت سہیلے کریں پروان، پر م پُرکھ تیری وڈیائیا۔ سب دا تیرے اُتے مان، نمانیاں ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپر پیر سوامی آد جگادی جانی جان، جانہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۶ پھلگن شہنشاہی سمت نو پند گمان پُرا ضلع امرتسر نرائن سنگھ دے گرہ *

پھلگن کہے سُنو حکم جگت جگیا سو، شبدي دھار دھار جنائیا۔ کی سندیسہ دیوے ڈھردر گاہی پُرکھ ابنا سو، ابناشی کرتا اگم اتھاپیا۔ جس دی منڈل منڈپ دو جہاناں راسو، بن گوپی کاہن اپنا کھیل کھلایا۔ جو برہمنڈاں کھنڈاں بنیا واسو، واسطہ نرگن دھار اپنے نال رکھایا۔ اوہ لیکھا جانے جیو جنت سادھ سنت سواس سواسو، ساہ ساہ کھوج کھوجائیا۔ جس دے ویراگ وچ صوفی وواون آسو، نیناں نیر وھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پھلگن کہے صاحب پیارا میترا، ہر سجن اینکار۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھرا، ویکھ سکے نہ کوئے وچ سنسار۔ اوہدی جگ جگ اوٹری ریترا، سبجک تریتا دوا پر کلجک دے ادھار۔ اوہا نام ندھانا میٹھرا، رسنا جھوا گن لئے وچار۔ اوہ سنائے سہاگی گیترا، تُوں میرا میں تیرا

آتم انتر دے پیار۔ اوہ لکھ چوڑاسی پر کھنہارا نیتڑا، اک اِکلا اِککار۔ جو جن بھگتاں چاڑھے رنگ مِٹھڑا، اُتر نہ جائے دوجی وار۔ ساچا کلمہ دے حدیثڑا، دھر پیغام اگم اپار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر دربار۔ پھلگن کہے میرا صاحب سوامی ساچا، سچ سچ وڈیا ئیا۔ جو لکھ چوڑاسی ویکھے کایا مائی بھانڈا کاجا، تتوتتاں دھیان لگائیا۔ جو لوں لوں اندر راجا، رچنا اپنی آپ بنائیا۔ اوہ کھیلے کھیل اگم تماشا، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ نرگن دھار پاوے راسا، سرگن اپنی خوشی سمجھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن جوت کر پرکاشا، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جن بھگتاں چرن کول دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ پاربرہم برہم جوڑ کے ناتا، دئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم اِکو دس کے ذاتا، اذاتی دا لیکھا دے مکائیا۔ گھر سوامی درشن دیوے اک اِکانتا، اک اِکلا نظری آئیا۔ جس دا ویس اولّا جگ جگ بہہ بھانتا، اوتار پیغمبر گرو تن وجوداں سنگ بنائیا۔ جس دی شبدا گمڑی گاتھا، نر اکھر دھار پڑھائیا۔ اوہ صاحب سوامی سرب کلا سمرا تھا، سمرتھ پُرکھ اک اکھوائیا۔ جو ہوئے سہائی انا تھ انا تھا، دینن اپنے گلے لگائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کرے مستک ماتھا، تلک للائی جوتی نور کر رُشنائیا۔ جس دا کھیل پر تھی آکاشا، گگن گلگنتراں اپنا نور نور چکائیا۔ سو ہر گھٹ اندر رکھے واسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ جن بھگتاں دے بھرواسا، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ پھلگن کہے پر بھ صاحب سوامی ایکا، اک اِکلا آپ اکھوائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو آں رکھی ٹیکا، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اوہ لکھ چوڑاسی کر نہارا بُدھ بیکا، پنت پُنت بنائیا۔ جو سے سچکھنڈ ساچے دیسا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ شاہو بھوپ نر نریشا، نر نرائن نور الاہیا۔ جس دا سندیسہ دے کے گیا گو بند دس دسمیشا، دہ دشا دشا پڑھائیا۔ اوہا ویس اولڑا ہوئے انیکا، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جگ اُلٹاونا جس دا اپنا لیکھا، لیکھے لیکھے وچوں بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ اُپجائیا۔ پھلگن کہے جن بھگتو اِکو اِشٹ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی برہم برہادی دین دیال، شبدا انادی دُھن اُپجائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچّی دھر مسال، دھر م دوارے سو بھاپائیا۔ سو انت کنت بھگونت جن بھگتاں کرے سنجال، سمبل نواسی اپنا پردہ لاہیا۔ اِکو رنگ رنگا کے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ڈیرہ ڈھاہیا۔

سنگر شبد بنا دلال، وچولا اپنا نام درڑا ئیا۔ سنت سہیلے سجن بھال، لکھ چوراسی وچوں لئے ملا ئیا۔ آپے نیچھے مریداں حال، مرشد دھر در گاھیا۔ جس دے حکم اندر بھجے پھر دے کال مہاکال، رائے دھرم سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک گم اتھاہیا۔ پھلگن کہے میرا سندیسہ بھگتو اک، اکو وار جنایا۔ منو آسب دا جائے ٹک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رما ئیا۔ اکو گرہ جانا وک، قیمت اور کوئے نہ پائیا۔ اکو صاحب وساونا چت، ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ اکو سوامی بنا ونا مت، متر پیارا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جو درشن دیوے نت، نج لوچن نین کرے رُشانیا۔ چرن کول لیائے کھچ، سرتی شبد نال ملا ئیا۔ سد سے کایا وچ، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ آتم دھار بنے پت، پت پر میثور اک اھوایا۔ جو برہم دا پار برہم بنائے ہت، ہتکاری گم اتھاہیا۔ جس چرن کول جانا ٹک، دوسراوٹ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لاوے جن بھگتاں بوند رت، رکت بوند اپنے رنگ رنگایا۔

* ۷ پھلگن شہنشاہی سمت نو پینڈ گمان پر ضلع امرتسر سورن سنگھ دے گرہ * *

بھگت سہیلا ساچا سخا، ہر کرتا دین دیال۔ نج نیز کھولے اکھاں، میل ملائے اپنے نال۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں کرے رکھاں، لیکھے لائے شاہ کنگال۔ بیو چکائے شکلا کشا پکھا، جوت جگائے بے مثال۔ پار کرائے وچوں کوٹاں لکھاں، مہربان مہربان بن کے پرتپال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پھل لگائے ساچے ڈال۔ جن بھگتاں ساچا سنگ ہے، رکھے رکھنہار۔ چاڈھے نام ندھانا رنگ ہے، اتر نہ جائے وچ سنسار۔ پوری کرے آشنا منگ ہے، دیونہار آپ نر نکار۔ سیج سہائے سیج پلنگ ہے، گھر مندر بنک دوار۔ در دروازہ جائے لنگھ ہے، آپ اپنی کرپا دھار۔ کرے پرکاش بن سور یہ چند ہے، جوتی جاتا ہو اجیار۔ اتر دیوے برہم اند ہے، پار برہم روپ کرتار۔ بھاگ ہون نہ دیوے مند ہے، ہر ہر خالی بھرے بھنڈار۔ توں میرا میں تیرا سنائے چھند ہے، گیت سہاگی اپر اپار۔ لیکھے لائے بتی دند ہے، جو جن گائے گا ونہار۔ بھرماں ڈھاہے دوتی

کندھ ہے، ہوئے ہنگت روگ نوار۔ خوشی کرائے بند بند ہے، بندگی بخشے چرن پیار۔ لیکھا رہے نہ سویر سنجھ ہے، اٹھے پہر دئے دیدار۔ بیڑا رڑھے نہ
 وچ دھار منجھ ہے، سنتر شبد لنگھائے پار۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار سہار۔ جن بھگتاں مینا دھر داسائیں، ہر کرتا اک
 اکھوائیندا۔ آد جگادی دھر گوسائیں، گہر گبھیر دیا کمائیندا۔ ست ستوادی بن کے ماہی، مہربان مہر نظر اٹھائیندا۔ پھڑ پھڑ مارگ لاوے راہی، رہبر اپنا
 بھیو چکائیندا۔ جس خالق دی رچنا خلق خدائی، خود اپنا ستم ورتائیندا۔ جس نوں سپس سارے رہے جھکائی، سر آگے نہ کوئے اٹھائیندا۔ اوہ مالک
 دھر درگاہی، جوتی جاتا اک اکھوائیندا۔ جس دی چار جگ دے شاستر دین گواہی، شہادت اکو نام بھگتائیندا۔ اوہ کھیلے کھیل بے پرواہی، بے پرواہی وچ
 سہائیندا۔ جو سب دا دایا دائی، لکھ چوراسی جیو اُپجائیندا۔ اوہ دیکھنہارا جن بھگتاں جنم کرم کمائی، پورب لہنے نال ملائیندا۔ جو پار کرائے سمند ساگر کھائی،
 ٹلے پربتاں ڈیرہ ڈھاہندا۔ جو جگ جگ اُجڑے کھیڑے رہیا وسائی، جن بھگتاں نام وڈیائیندا۔ جو پھڑ اٹھائے باہیں، جگت ڈھٹھیاں گود اٹھائیندا۔ ایہتھے
 اوتھے ہون نہ دیوے جدائی، وکھرا گھر نہ کوئے بنائیندا۔ جن بھگتاں منزل دیوے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک رکھائیندا۔ ساچا میلے سچ سُبھائی، آتم
 پرما تم جوڑ بڑائیندا۔ شبدي دھار دئے جنائی، انادی ناد درڑائیندا۔ دیک جوت کر رُشائی، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ ساچے مندر دئے چڑھائی، درگاہ ساچی
 آپ سہائیندا۔ سچھنڈ دوار دئے وڈیائی، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ جن بھگت سہیلا ایکنکارا آد جگاد اک اکھوائی، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت دیکھنہارا تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھجائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج
 شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہوئے سہائی تھل اسگاہی، جل تھل مہینل پار کرائیندا۔

* ے پھلگن شہنشاہی سمت نو پند کر تار پُر دی سُر جیت کور دے نو ت ہر بھگت دوار جھٹووال وکھے *

صوفی کہن حق اماما، ایمان نال سیس جھکائیا۔ تیرا سُنئیے اگم پیغام، کلیاں باہر سمجھائیا۔ تیرا کھیل جگت جہانا، طبق ویکھن نین اٹھائیا۔ توں یودھا سورپیر وڈ بلوانا، مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ تیرا ست دا سچ ہووے نشانہ، نشانے دین دُنی بدلایا۔ تیرا دھرم دھار اسلاما، اسم اعظم اک وکھائیا۔ شرع دا رہن نہ دیویں کوئے غلاما، زنجیر جگت والے تڑائیا۔ تیتوں سجدے کرن تماا، طمع مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا کھیل ویکھنا وچ میدانا، جگت جہاناں دھیان لگائیا۔ تیتوں کہندے دُھر دا کاہنا، دُھر رام تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کریں مہانا، مہما کتھ کتھ نہ کوئے سنائیا۔ توں ہر گھٹ امتر جانی جانا، انتر جامی بے پرواہیا۔ تیرا بھیو جانے نہ کوئے پون مسانا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار بے پرواہیا۔ بے پرواہ اگے مولا، بے نظیر تیری سرنائیا۔ اپنا وعدہ تک لے پورا کر لے قولا، اقرار نامے پھول پھولائیا۔ سچ سندیسہ دے دے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ نو ست شرع دا ویکھ لے رولا، جگت جھگڑے وچ لوکائیا۔ تھہ بن دھرنی بھار کرے کوئے نہ ہولا، ممتا موہ نہ کوئے مٹائیا۔ تیرا اشارہ دے کے گیا کاہن سولا سولا، سول اپنا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ توں صاحب سلطانا لاشریک، تیری بے پرواہیا۔ تیرے وچ حق توفیق، توں جلوہ گر نور الاہیا۔ توں آتم دھار کریں تصدیق، شہادت کلمے والی بھگتائیا۔ صوفیاں منسا پوری کریں اُمید، آشنا اپنے وچ رکھائیا۔ ساچے کلمے دی کریں تاکید، حکم حکم نال درڑائیا۔ غفلت وچوں کھولیں نیند، آلس نندرا دُور کرائیا۔ تیرے پیار وچ پیغمبر ہوئے شہید، شہادت کلمے والی پائیا۔ توں کھولنہارا دید، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ تیرے نام دی سارے کرن تمہید، صفتاں وچ صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ صوفی کہن پر بھہ الہی اللہ ہو، توں ہی توں ہی ڈھولا گائیا۔ اپنیاں پیاریاں لیکھے لاویں بُت روج، بختانیاں دینی مان وڈیائیا۔ توں زرگن دھار شبد سنگرؤ، گردیو سوامی وڈ وڈیائیا۔ تیرا ساچا مارگ ہندا شروع، شہنشاہ لوک مات لئیں انگڑائیا۔ تیرا حکم کدے نہ مڑو، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا کلمہ نام کدے نہ گھرو، خالص اپنا رنگ بدلایا۔ جن بھگت سہیلا آتم دھار

تیرے نال جڑو، جڑ دکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا نام ندھان کدے نہ تھرو، اتوٹ اٹ ورتایا۔ تیرا سنت سہیلا سبھنڈ وچوں پھیر کدے نہ مڑو، چوراسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے حکمے اندر بھگت سنت صوفی فقیر جگت جہان ترو، ترت تیرے نام ملے وڈیایا۔

* ۱۲ پھلگن شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر بنگلا دیش جان سمیں *

پھلگن کہے میرا پریشنا باراں، سمت شہنشاہی نو رنگ رنگایا۔ مہر کرے مہربان نرنکارا، نرور دھردر گاہیا۔ جس دا حکم سندیسہ سب توں باہرا، بہر حال اپنا حکم ورتایا۔ جو نرگن دھار ہووے ظاہرا ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ نوست دا میٹے دائرہ، پاندھی جگت جہان پندھ مکایا۔ سنگر شبد دالائے نعرہ، نر نرائن اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ آپ بنایا۔ باراں پھلگن کہے سنگر شبد کھیل اول، اول اللہ نال مل کے کھیل کھلایا۔ جو دین مذہب اتے پھیر کے پڈا، پکاں دامیلا دتا ملایا۔ دھر سندیس دا طوفان چڑھا کے ہلا، آپ اپنی کار بھگتایا۔ جو سندیسہ دتا نوری اللہ، عالمین آپ جنایا۔ جس نوں محمد واحد کہا اگلا، اکل کل دھاری وڈ وڈیایا۔ سو کھیل کھیلے جلا تھلا، دھرنی دھرت دھیان لگایا۔ جس دا روپ انوپ اچھلا، ول چھلدھاری نظر کسے نہ آیا۔ جس نے سچ سنگھاسن سمبل اکو ملا، مالک ہو کے دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنایا۔ باراں پھلگن کہے میں جھک جھک لاگاں پاؤں، چرن کول سرنایا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے کرنا سچ نیاؤں، عدل انصاف سنگر شبد ہتھ پھرائیا۔ غریب نمائیاں کو جھیاں کملیاں پھڑنا باہوں، جگت نمانیاں ہونا آپ سہایا۔ جیو جگت ہنس بناونے پھڑ پھڑ کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگایا۔ آپے بننا پتا ماؤں، پُرکھ اکال تیرے ہتھ وڈیایا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا نگر گراؤں، ست دیپ چرناں ہیٹھ دبانیا۔ تیتوں اوتار پینمبر گر کہن واہو واہو، واہرو تیرا لیکھا نور الاہیا۔ کلج انت سری بھگونت جگت جہان وہے وچ شہوہ دریاؤ، نیا نوکا بیڑا نام پار نہ

کوئے لگایا۔ تیرا کھیل اگما تھل اسگا ہو، جل تھل مہیئل رہیا سما یا۔ آپے سب دا بن پتا ماؤں، پوت سپوتے گود اٹھایا۔ مارگ دس جو جیو جہان بھلا راہوں، رہبر ہو کے پردہ دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچا رنگ رنگایا۔ پھلگن کہے پر بھو میرے سمت دا آخری وقت، نو شہنشاہی نال ملا یا۔ تیرا لہنا دینا لیکھنا نال دین دنی جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت تیری بے پرواہیا۔ توں آد پڑکھ اپر مہر سوامی نرگن تیری شکت، انت کنت بھگونت کہن کچھ نہ پانیا۔ توں سب دا لیکھا جانیں بوند رکت، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھایا۔ مہربان مہر کر دے ہر جن ساچے اُتے بھگت، بھگون اپنی دیا کما یا۔ گھر سوامی انتر جامی کایا مندر اندر دینا درس، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیرا کھیل زمیں اسمان فرش، فلکاں دے مالک خلق دے خالق دینی آپ وڈیا یا۔ صاحب سنگر شبدی دھار ہو کے کرنا ترس، رحمت سچ سچ کما یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملا یا۔ باراں پھلگن کہے میرے دھرم دھار دے کاہنا، نرگن نرویر نرکار تیری سرنا یا۔ تیرا سنگر شبد جو دھا سوربیر مردانہ، بلدھاری اک اکھوایا۔ جو لہنا دینا جانے پری لوء برہمنڈ کھنڈ وچ جگت جہانا، تن وجوداں ویکھ دکھایا۔ جس دا حکم ورتے زمیں اسماناں، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ توں نرگن دھار نرویر نرکار انتر ویکھنہارا مار دھیانا، بن نیناں نین اٹھایا۔ تیرے چرن کول کول چرن کراں دھیانا، دھرم دی دھار دھار درسا یا۔ بھگت سہیلے ٹھانڈے پستے قدرت دے قادر نوجوانا، مرد مردانے تیری بے پرواہیا۔ گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی پاربرہم پت پر میثور پروردگار سانجھے یار ہر بھگت دوار میں تیتوں کراں سلاماں، سجدیاں بندنا ڈنڈاوتاں وچ سیس نوایا۔ تیری چڑھدی دشا دھرم دی دھار ہووے نشانہ، جس نوں ویکھن زمیں اسماناں، طبق لوک نین اٹھایا۔ توں شاہو بھوپ اک اماما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ تیرا جگت جہان دے نہ کوئے بیگانہ، ہر گھٹ اپنا کھیل کھلایا۔ دھن بھاگ جے دھرم دی دھار ہوئے روانہ، قدم قدم نال بدلایا۔ تیرا کھیل کوئی جان سکے نہ جیو جہانا، عقل بدھی نہ کوئے چترایا۔ جن بھگتاں دینا ساچا مانا، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن سرگن نرگن جگ چوکڑی تیرا ورتے بھانا، بھانے دے مالک بھاوی سکے نہ کوئے اٹھایا۔

* ۱۳ پھلن شهنشاهی سمت نو پند رُکا کلاں ضلع جالندھر گرداور سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے میں دوس رین جاگدا، برہمنڈ کھنڈ دین ذنی تگاں چائیں چانیا۔ میرا وقت سہنجننا ہووے وڈ وڈ بھاگ دا، نوست ویکھاں چائیں چانیا۔
 میرا لہنا دینا لکھ چوراسی انتسکرن ویراگ دا، کایا مندر کجے پھول پھولایا۔ میں دین ذنی مایا روپ تگاں ڈسنی ناگ دا، جگت وکارے دھیان لگایا۔ میں
 چپواں جنتاں سادھاں سنتاں بھامبر ویکھاں اگنی آگ دا، جگت واسنا نال ملایا۔ میں شبد سندیسہ جتاواں برہم برہمادی اناد دا، چار کٹ آپ درڑایا۔ میں
 کھیل ویکھاں پُرکھ ابناشی وسماد دا، جو بسمیل ہو کے ہر گھٹ وچ سمایا۔ میں لہنا دینا جانا نانک والی رباب دا، جو تار ستار گیا ہلایا۔ میں لیکھا تکنا بھگت
 پرہلاد دا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر دھیان لگایا۔ میں ونجارا بننا جن بھگتاں اک آواز دا، دوسر راگ نہ کوئے وڈیایا۔ میں بھيو گھلاؤنا پُرکھ
 اکالے راز دا، جو رازق رزق رحیم رہیا سمجھایا۔ جس داسندیسہ ہونا اک اہلاد دا، دو جہان آپ درڑایا۔ جس دا بھيو ابھیدا بودھ اگادھ دا، بدھیوان
 سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کرم آپ کمايا۔ سنگر شبد کہے میں پھرا چاروں کٹ دوڑا، بنا قدم
 قدم اٹھایا۔ میرا لیکھا لہنا دینا نال براہمن گوڑا، وید ویاسا جس دی صفت صلاحیا۔ میرا عرش فرش توں باہر دے پوڑا، پوڑی ڈنڈا ہاتھ کوئے نہ آيا۔
 میں لکھ چوراسی چپو جنت تگاں مٹھا کوڑا، رس انرس دوویں کھوج کھوجایا۔ میں پرم پُرکھ داست سروپی ویکھاں گھوڑا، جس دی راس نظر کسے نہ آيا۔
 جو جن بھگتاں انتر آتم مٹائے اوڑا، امرت نام میگھ برسایا۔ جس دا وقت جگت رہ گیا تھوڑا، آگے ہور نہ کوئے ودھایا۔ اوس سوامی انتر جامی دی سب
 نوں پینی لوڑا، لڑیندا سجن اک اکھوایا۔ جس دا جوتی شبدی دھار جوڑا، بھگت بھگوان میلا میلے سچ سبھایا۔ اوہ ویکھنہارا کلج اندھ گھورا، پردہ پردیاں
 وچوں اٹھایا۔ اوہ نوجوان بن کے بانکا چھوہرا، شوہر بانکا سب دا اک اکھوایا۔ جس دا توں میرا میں تیرا کو ہووے دوہرا، دو جہاناں سری بھگوانا کرے
 پڑھایا۔ جس دے نام ندھان دانو کھنڈ پر تھی اکو چلنا مہرا، دوجی مہر اور نہ کوئے لگایا۔ اُس دا منتر چلنا پھورا، فرنے سب دے بند کرایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے میں دوس رین تھھاں بھجاں، بھجن بندگی جگت جہان ویکھ وکھایا۔

میرا چرن نہ کوئی کھبّا سچّا، قدم قدم نہ کوئے دکھائیّا۔ جگت نیتز کسے نہ لبھا، لوچن دیکھن کوئے نہ پائیّا۔ میرے کھیل دی سمجھے کوئی نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے جنائیّا۔ میں چلدا اک پر بھو دی وچ رضا، جو رازق رزق رحیم خلق خدائیّا۔ جس دے تھم وچ سب دے سرتے کوکدی قضا، کلجک قزاق اپنا رُوپ بدلایّا۔ جو سرشئی نال کرن والا دغا، فریباں وچ اپنا کھیل کھلایّا۔ جیو جنت بھلایا دھر دا ابا، پتا پُرکھ اکال ملن کوئے نہ پائیّا۔ جیون زندگی اُتے لایا دھبّا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیّا۔ اُس دا کھیل سمجھے نہ کوئے سبّا، سمجھ وچ نہ کوئے سمجھائیّا۔ جس جگت جہان میٹنی حدّا، شرع حدود نہ کوئے رکھائیّا۔ میٹوں تھم سندیہ دے کے سدّا، پیغام دتا چائیں چانیا۔ دو جہاناں میری دیکھنی یدا، یدی یدپ اپنا تھم درڑائیّا۔ میں خوشیاں دے وچ مدھا، بھجّاں واہو داہیا۔ سنگر شبد کہے میں اوتار پیغمبر اں گرو آں دیواں سدّا، بھگتاں سنتاں جگت اُٹھائیّا۔ اوہ نور الاهی امام امان تن وجودا تکو بندہ، بندگی والیو بنا بندگی توں بیٹھا سو بھاپائیّا۔ جس دا کلجک انت کھیل مہانا دھندا، دُھندھوکار میٹے خلق خدائیّا۔ صوفی نیتزہین رہے کوئے نہ اندھا، لوچن اپنا نین کھلایّا۔ جس شرع دی ڈھاہنی کندھا، کنڈھی بیٹھے ہر جن پھڑ باہوں پار کرائیّا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں سینہ کرے ٹھنڈا، اگنی تت برہم مت نال دے بُجھائیّا۔

* ۱۴ پھلن شہنشاہی سمت نو میرٹ چھاؤنی مہندر سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد کہے تئنی کھیل اگم اپار دی، اپر پیر سوامی نرگن نر ویر نر نکار جو آپ ورتائیّا۔ دو جہان نو جوان تھم دی دھاہ ویکھنی پروردگار دی، سانجھا یار اینکار اکل کل دھاہ کی اپنی کل ورتائیّا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس نوں بنا چرن نمسکار دی، اوتار پیغمبر گر نو نولاگن پائیّا۔ جس دی کھیل ایہتھے اوتھے دو جہان سچّی سرکار دی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ ایکو ایک اپنا تھم ورتائیّا۔ جس دی نیت نوت جن بھگتاں سک دیدار دی، آتم پر ماتم پار برہم برہم مل کے وجے ودھائیّا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا کھیل جانے جگ چوکڑی چار دی، چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیّا۔ جس آسا پوری کرنی سنگ محمد چار یار دی، حضرت موسیٰ

عیسیٰ مسلسل سنگ بنائیا۔ جس خواہش میٹنی تیمی اوتار دی، اوتر اپنی کار سمجھائیا۔ جس دھار دکھاؤنی گرو گریو دسم دوار دی، وارث ہو کے اپنا لھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لھم آپ ورتائیا۔ سنگر شبد کہے میں دین دنی دانتیا دھرم، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جیون جگت جگت دا دیکھیا کرم، کرم کانڈ برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ تن وجود مائی خاک تکیا انتر برہم، پاربرہم پر بھ اپنا بھو چکائیا۔ ہڈ ماس ناڑی چم درشتی دیکھیا چرم، چار ورن اٹھاراں برن بھو چکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو گریو اتن وجوداں دیکھی چرن سرن، اوٹ اوڑک کھوج کھوجائیا۔ جیو جنت لکھ چوراسی دیکھیا جنم مرن، اُت بھج سیتھ اندج جیرج پردہ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے میں کھیل دساں اگم اتھاہ دی، کی اگٹری کار کمائیا۔ کی دھار بے پرواہ دی، جو بے پرواہی وچ سمائیا۔ کی جوتی جوت نور الہ دی، جو الہی اک اکھوائیا۔ کی کرنی کھیوٹ کھیٹ ملاح دی، جو جگ جگ بیڑے جگت جہان پار لنگھائیا۔ کی صفت صلاح وڈیائی واہ واہ دی، واہ گرو کی اپنی کار بھگتائیا۔ کی جنائی جانے کوئی اُس دے ناں دی، جو ناؤں نرنکارا اک سمجھائیا۔ جس آسا پوری کرنی جگت جہان والی دھرتی ماں دی، متاسب دی کھوج کھوجائیا۔ جن کھیل مٹاؤنی سور گاں دی، جھگڑا شرع نہ کوئے رکھائیا۔ جس دی کھیل اگئی ہونی اننت کلا دی، کل دھاری کل کلکی اک اکھوائیا۔ اوہدی صفت وڈیائی مہما نہیں کوئی گلاں دی، کتھنی کتھ نہ کوئے سمجھائیا۔ جس دی جگت جہان کھیل گھری پلاں دی، پکاں دے پچھے بیٹھا دیکھ رکھائیا۔ جس دھار مٹاؤنی جلاں تھلاں دی، مہینل اپنا لھم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے میں دھرنی دیکھی کوکدی، دروہی تیرا نام ڈہائیا۔ حالت دیکھ لے چارے کوٹ دی، کٹیا اپنی پھول پھولائیا۔ سرشتی درشتی بھر گئی جوٹھ جھوٹھ دی، سچ وچ نہ کوئے سمائیا۔ وڈیائی رہی نہ پنچ بھوت دی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش رہی گرلائی۔ کھیل تک لے اپنے شبد سور پیر ڈلارے ست دی، جو ڈتیارنگ دیکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے لکھ جگائیا۔ سنگر شبد کہے جگت جہان تکیا لوک مات جگ، نو نو چار دھیان لگائیا۔ گرہ گرہ مندر دسی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیرا درس کوئے نہ کرے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ در تیرے ملن کوئے نہ آئی۔ توں

نور الاهی عالمین رب، یامین تیری وڈ وڈیاںیا۔ کلجگ کوڑ کریا کلپنا میٹ دے حد، حدود محدود محبوب اپنی دے دکھایا۔ آتم پر ماتم دھار مانو ذاتی تیری اکو ہووے ید، یدی یدپ اکو رنگ دینا رنگایا۔ تیرا نام کلمہ ڈھولا گیت دھر سوامی اکو ہووے سد، صدقے واری ہوں گھولی گھول گھمایا۔ تیرا نام خُماری آتم پر ماتم ہووے مدھ، مدھر دُھن دینی سُنایا۔ سَنگَر شبد کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے ہر جن تیری نرگن دھار لئے لہج، لوبھ موہ وکار ہنکار و بچار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ خوشیاں نال ہووے گد گد، گداگر دا لیکھا دینا مُکایا۔ گرہ مندر اندر سچ دوارے لینا سد، بن رسنا جہوا اپنا حکم اک درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سَنگَر شبد کہے میرا وقت سہاواتک لے لوک مات، پر لوک ویکھ دکھایا۔ میرا سب دے نال اگنا نات، ناتا بدھاتا دیاں درڑایا۔ میرا جھگڑا نہیں ذات پات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ سچ پریتی اکو آتم دھار دتاں نات، ناتا پر ماتم تیرے نال جڑایا۔ تُوں انت کنت بھگونت سب دی پچھنی وات، واتا ورن تک خلق خدایا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ ہو کے دیویں دات، داتے دانی اپنا نام ورتایا۔ دین مذہب شرع شریعتی جھگڑا رہے نہ کاغذات، کاغذ قلم شاہی دا جھگڑا دینا مُکایا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی جن بھگتاں پچھنی آپ وات، وارث ہو کے آپ دھیان لگایا۔ تُوں پت پر میثور پاربرہم سب داپت مات، پتا پُرکھ اکال اک اکھوایا۔ جن بھگتاں صوفیاں سنتاں آون جاون لکھ چوراسی میٹنی واٹ، جنم کرم دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ اپنا تٹ کنارہ دس کے گھاٹ، گھاٹے پچھلے پور کرایا۔ آتم سچ سہا کے کھاٹ، کھٹیا اکو دینی وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا آپ سہایا۔ سَنگَر شبد کہے پر بھو میری دھرم دھار دی بندنا، بندگی وچ سپس نوایا۔ تُوں بخشنا اک اندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ تیری چرن دھوڑی مستک لگے چندنا، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ ساچے بھگتاں چاڑھنی رنگنا، دُرمت میل پاپاں کر صفایا۔ جنہاں تیرا سچکھنڈ دوارا لنگھنا، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ تُوں میرا میں تیرا جنہاں بنا تن وجودوں گاؤنا چھندنا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ تُوں مورٹ گوپال سچ سوامی مدنا، ست ستوادی تیری وڈ وڈیاںیا۔ سَنگَر شبد میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار تیرا اکو ڈنکا وچنا، جگت جہان نوجوان سری بھگوان دینا سُنایا۔ کلجگ وچ تیرے حکم نال سَنجگ ست دھرم دھار دا لگنا،

ست ست نال ملائیا۔ میں نو نو وچ ڈنڈاوت کراں بندنا، بندگی وچ سیس نوائیا۔ تیرا اکو سمرن ہووے بھجنا، جو بھو ساگر پار کرائیا۔ تینوں جگت دوار جن بھگتاں پئے نہ لبھنا، گھٹ انتر ملنا چائیں چائیا۔ تیرا میلا ہندا نال سبنا، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ میرے نور الہی ربنا، ربے رحیم تیری بے پرواہیا۔ لوک مات تیری اکو ہووے یدنا، یدی اپنا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو جن بھگتاں چاڑھ دے رنگ، انڈھڑا آپ چڑھائیا۔ سب دی آسا منسا پوری کر دے منگ، جو مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ انتر آتم نجھر دھار وہا دے گنگ، بوند سوانتی کول نا بھی آپ اٹائیا۔ بیچ وکار کرے نہ جنگ، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ توں سچ سوامی اپنا دینا سنگ، سگلے ساتھی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جگت جہان وچوں ہر جن تیرے پار جائن لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ آتم دھار سچ سہاؤنی سچ پلنگ، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ در در گرہ گرہ گھر گھر گرگھ ساچے سنت جناں دینا آپ انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جو توں میرا میں تیرا سو پُرکھ زرنجن گاوندے چھند، ہنگ برہم میلا میلنا سچ سبھائیا۔ دئی دوتی شرع شریعتی بھرماں ڈھاہ کے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرنجن زرویر تیرا وچھڑے کدے نہ سنگ، دھر دے سنگی بہہ بہہ رنگی بہہ بدھ اپنا میلا لینا ملائیا۔

* ۱۵ پھلگن شہنشاہی سمت نو میرٹ چھاؤنی سرمیل سنگھ دے گرہ سویرے *

سنگر شبد کہے میں زرنجن دھار دوڑدا، دو جہاناں بھجناں واہو داہیا۔ سندیسہ دیواں ایکنکار اگے گوڑ دا، پار برہم برہم توں باہر سمجھائیا۔ نشانہ تک لو اکو ست دھرم دے پوڑ دا، پوڑیاں ڈنڈیاں پنڈھ مکائیا۔ مالک ویکھ لو جگ چوکڑی بہڑ دا، بہڑی بہڑی جس دا نام ڈھائیا۔ جو رس دیوے لکھ چوڑاسی مٹھے کوڑ دا، دین دنی کھوج کھوجائیا۔ اوہدا لیکھا اگم اتھاہ ڈوگھے جوہڑ دا، سمند ساگراں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جس نے لہنا دینا مکاؤنا کلج کوڑ پیاسی اوڑ دا،

میگھلا میگھ نام برسایا۔ راہ میٹنا دیناں مذہباں پندھ مٹاؤنا سوڑ دا، مارگ پندھ اِکو اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اِک اکھوایا۔ سنگرُ شبد کہے میں سندیسہ دیاں پیغام، سندھیا سرگھی نام جنایا۔ سُنو حکم اِک اِمام، جو عملاں توں رہت نُورِ الاہیا۔ جس دا اِکو اگم دمامہ، دو جہاناں کرے شنوایا۔ جس دا بل باؤن کرے دھیانا، بن نیناں نین اُٹھایا۔ جو سب دارام رحمانا، نُورِ نُورانہ اِک اکھوایا۔ جو آتم دھار پرماتم بنے کاہنا، لکھ چوڑاسی آپ پرناہیا۔ جو گرو گرو دیو پھر کے بانا، بان انیالا تیر چلاہیا۔ سو بن کے مرد مردانہ، مدد اپنی اِک سمجھایا۔ جس میٹنا کلج کوڑ نشانہ، چاروں گنٹ ویکھ وکھایا۔ ست دھرم دا دھرم اِک وکھانا، ست سچ نال وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا دیوے گانا، آتم پرماتم آپ پڑھایا۔ سو سے سچھنڈ پچے استھانا، تھان تھنتر اِکو اِک وڈیایا۔ جتھے بنانا دُھکانا، انراگی راگ درڑایا۔ دپک جوت جگے مہانا، بن تیل باقی رُشناہیا۔ جو ساچے بھگتاں کرے پروانا، پرم پُرکھ اپنی گود اُٹھایا۔ سچ سوامی ہو کے مہربانا، مہر نظر نال تراہیا۔ جوتی جاتا ہو کے بخشنے مانا، مان نماںیاں رنگ چڑھایا۔ کرپا کر کر وشنوں بھگوانا، بھگوان اپنا سنگ وکھایا۔ سنگرُ شبد کہے میں سچ سندیس سنانا، انسنت رہے نہ کوئے لوکایا۔ میرے صاحب دا سخت ورتنا بھانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ جس تختوں لاہنارا جانا، رعیت اِکو رنگ وکھایا۔ جن بھگتاں نام ندھانا دے کے دانا، دست اتول اتل اُٹکایا۔ آپ سب دا ہو کے جانی جانا، جانہار کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے آپ پچانا، بے پچان پچان وچ کسے نہ آہیا۔

* ۱۹ پھگن شہنشاہی سمت نو ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی نو وکھے *

سنگرُ شبد کہے میں دوس رین دوڑدا، دو جہان نوجوان مرد مردان پر بھ تیری سیو کماہیا۔ سندیسہ دیواں دھرنی دھرت دھول دھول براہمن گوڑ دا، نوست برہم مت بن متوت جنایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت تیرا پھل ویکھاں مٹھا کوڑ دا، اندج جیرج اُتہج سیج چارے کھانی دھیان لگایا۔ نرگن نرور نرکار نرکار ست سرُپ تکاں جو بھگتاں بہڑدا، صوفیاں سنتاں ہوئے سہایا۔ جیو جہان وقت دُھیلا ویکھاں تیرے امرت اوڑ دا، اوڑک تیری

اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سَنگَر شبد کہے میں دوس رین بھجدا، بن قدماں قدم اُٹھایا۔ من کلپنا جیو جہان ویکھاں رُپ گگ دا، نو نو دا پردہ لاہیا۔ نرگن سرگن تیری دھار ہو کے وچدا، بن تتاں تت تت کھڑکایا۔ انتشکرن جیو جہان ویکھاں جگدا، جاگرت جوت بن ورن گوت نرگن تیرا نین اُٹھایا۔ شبدی شبد دھار ہو کے جن بھگت سہیلے پھراں لبھدا، جو لبہاں دے اندر تیرا دھیان لگایا۔ دیساں پردیساں لیکھا جانا سب دا، سبھا ملیچھاں پھول پھولایا۔ حکم تیرا مٹاں نوُرِ الٰہی رب دا، یا مین تیری اوٹ تکایا۔ لہنا دینا جانا جگ چوکڑی حد دا، حد د ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ حکم سندیس سناواں تیرے انادی ند دا، انحد نادى ناد جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سَنگَر شبد کہے میں ویکھاں زمیں اسماناں، برہمنڈاں کھنڈاں پُریاں لو آں دھیان لگایا۔ تُوں مالک خالق دو جہاناں، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ میں لیکھا جانا جیو جنت پنج تت انسانا، تتو تتاں پردہ لاہیا۔ تُوں مہربان مہربان ہونا مہربانا، محبوب اپنی دیا کمایا۔ میں کھیلاں کھیل خالق خلق وچ مہانا، مخلوق ویکھاں چائیں چانیا۔ مستی وچ مست ہوواں دیوانہ، المست تیری وڈ وڈیایا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیا لاری بھگوانا، بھگون تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ سَنگَر شبد کہے میں ویکھاں دُونگھا ساگر، گھر گور تیرا دھیان لگایا۔ ماٹی بھانڈے کاچے تگاں کا یا گاگر، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولایا۔ تُوں مالک خالق پر تپالک کریم قادر، قدرت دا قادر بے پرواہیا۔ سچ دوارے کریں عادل، انصاف تیرے ہتھ پھڑایا۔ میرے محبوبا دین دنی رُپ دھریا مقبول قاتل، قتل گاہ دھرنی دھرت دھول نظری آیا۔ دھام دے کوئی نہ عاقل، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیایا۔ سرشٹی درشٹی اندر ہوئی پاگل، بدھ بیک نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دی دھار دینی جنایا۔ سَنگَر شبد کہے میں دوس رین ٹھہا، بن پاندھی پنڈھ مکایا۔ تیرا نو نو چار دا لیکھا کراں اکٹھا، بن حرف حروفان گنڈھ بندھانیا۔ مندر مسجد شودوالے تگاں مٹھاں، چار دیواراں کھوج کھوجانیا۔ لیکھا ویکھ کے اٹھاں سٹھاں، جل دھارا سنگ جوڑ جڑایا۔ سمنڈ ساگراں پار ٹپاں، بھجیاں واہو داہیا۔ جگت اندھیریاں وچ چھپا، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھمی اکو اکھر دساں پپا، جس پر م پُرکھ دے وڈیایا۔

جس دا اشارہ دے کے گیا نانک تپا، تپیشراں توں باہر سمجھایا۔ اوہ کھیل کرے پڑھ سمرتھا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے کول اگئی وتھا، نام بھنڈارا دے ورتایا۔ جس نوں بھگتاں سنتاں جُھکے متھا، صوفی دھوڑی خاک رماہیا۔ اوہدی مہما اکتھنی کتھا، رسناکتھ سکے نہ رانیا۔ اوہ لہنا دینا سب دا جانے یتھارتھ یتھا، یدی اپنا لھم ورتایا۔ جس نے گوبند تن سہایا تیر بھتھا، مکھی نکھی دھار بناہیا۔ اوہ صاحبِ سوامی الکھنا الکتھا، الکھ اگوچر اک اکھوانیا۔ جو شاہ سلطان بنائے کتھا، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سنگر شبد کہے میں گھتی پھراں وہیرا، وہناں پار کرانیا۔ ڈونگھے ساگر ویکھاں نیرا، بن نیناں نین اٹھایا۔ پیغمبراں تگاں پیرا، مقبریاں پھول پھولایا۔ جیواں جنتاں ویکھاں تقدیرا، تدبیر اپنی نال ملایا۔ بھیو گھلاواں شاہ حقیرا، پردہ پاتشاہ اٹھایا۔ دین دنی تگاں ضمیرا، انتشکرن پھول پھولایا۔ تیرا کھیل بے نظیرا، پر بھو نظر کسے نہ آہیا۔ توں مالک گئی گہیرا، گہر گور تیری وڈیایا۔ توں لیکھا جانے ہست کیرا، کیٹ کیٹاں پھول پھولایا۔ تیرا مارگ سوامیا اگلا دسدا بھیرا، بن تیری کرپا پنڈھ نہ کوئے مکانیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری نظر نہ آئے کسے تصویرا، تصور کر نہ کوئے دکھایا۔ توں آشنا تگنی اک کبیرا، جو قبراں توں باہر گیا سناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ سنگر شبد کہے میں دوس رین دا پاندھی، بن قدماں قدم اٹھایا۔ چاروں کٹ تگاں اندھیری آندھی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پڑھ اکالے دین دیا لے آتم دھار تیتوں کوئے نہ گاندی، گا گا شکر نہ کوئے منایا۔ دین دنی ونجاری ہو گئی سور گاں دی، پشوآں کھل لہایا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے ناں دی، ناؤں نرنکار ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ ہنس بدھی ہوئی کاں دی، کاگ وانگ سرب گر لایا۔ صفت وڈیائی رہی نہ واہ واہ دی، واہوا تیری وجے نہ کوئے ودھایا۔ کی کھیل تیری بے پرواہ دی، بے پرواہ دینا سمجھایا۔ سنگر شبد کہے پر بھو دین دنی ونجاری ہو گئی اپنے داء دی، دعویٰ حق نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری کھیل شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہ دی، شاہو بھوپ بن رنگ روپ تیری اگم وڈیایا۔

* ۲۰ پھلگن شہنشاہی سمت نوبے اینڈ کے چھی نگر دلی رتن سنگھ دے گرہ * *

شبد کہے میری کھیل اگے سنگر دی، گردیو دیوا اپنا لھم سنایا۔ آواز جناواں انادی سُر دی، سُر تیاں سُن تیاں ویکھ دکھایا۔ میتوں یاد آؤندی انند پُر دی، پُری انند رہی جنایا۔ جس ویلے صدی چوڑھوی دین دُنی ہوئی مُردی، مُرید مُرشدان ملن کوئے نہ پانیا۔ کوڑ کلپنا ہر ہر دے ہونی پُھردی، فرنا منتر نام نہ کوئے جنایا۔ جگت جہان دی آشا ہونی رُڑھدی، کلجگ کوڑے وہن وہانیا۔ گرنتھ شاستر آشا رکھن اک لُڑ دی، لُڑیندے ساجن دھیان لگایا۔ بن تیری کرپا پر بھو جگت آشا مول نہ مُردی، ترسنا سچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا لھم ورتایا۔ شبد کہے میں سنگر اگما بھوپ، شہنشاہ دتی وڈیایا۔ میرا نظر نہ آئے رنگ رُپ، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ میں وساں چارے کوٹ، دین دُنی پندھ مکایا۔ لکھ چوڑاسی میرا تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری ہو کے ویکھ دکھایا۔ میرا لھم انوکھا دوت، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ میں سیوادار ست سچ سپوت، پتا پُرکھ اکال دتی وڈیایا۔ میں جگت سُنھنجی کرنی رت، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ پوتر کرنے جگت وکاری بُت، بُتخاناں ویکھ دکھایا۔ جن بھگت سہیلے گودی لینے چک، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ سینے نال لگاواں گھٹ، دُکھیاں درد مٹایا۔ تنہاں آون جاون جائے چھٹ، چوڑاسی گیر رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم دھار جائے نہ ٹٹ، پاربرہم برہم میلا میلاں سچ سُبھایا۔ سچکھنڈ دوار بن تن وجودوں دیواں سٹ، نرگن نرگن نال ملایا۔ جگت بھاگ نہ جائے کھٹ، کھوٹے کھرے دیواں بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میرا رنگ رنگایا۔ شبد کہے میں گردیو گرو گرو سوامی، میری سمجھ کسے نہ آیا۔ میں آد جگادی سدا نہ کامی، نر ویر نور الاہیا۔ لکھ چوڑاسی انتر جامی، گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھایا۔ میری جگ چو کڑی کھیل پُرانی، پُران شاستر تیری دین گواہیا۔ میں سدا سدا آتم برہم گیانی، نراکھر دیاں وڈیایا۔ میری کلپیاں باہر کلامی، کائنات دیاں سمجھایا۔ میرا سندیسہ پیغام شاہ امامی، عوامی رہیا درڑایا۔ جو لہنا دینا جانے جگت تمامی، طمع لالچ ویکھ دکھایا۔ جس میلا میلنا انت باہمی، براہمن شودر ویش رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا دین نہ رہے اسلامی، اسم اعظم اک سمجھایا۔ شرع زنجیر توڑ غلامی، عُربت اندروں دئے کڈھایا۔ نام ندھان دے کلامی، کائنات آپ سمجھایا۔ جس دی اکو حق

حقیقت والی ہوئے سلامی، دوسرے سپیس نہ کوئے جھکائی۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل سدا رحمانی، رحمت اپنی اک کمائی۔ میں ہلونا دینا زمیں اسمانی، دھرنی دھرت دھول ہلایا۔ منزل دیکھنی جگت روحانی، رُوح بُت کھوج کھوجائی۔ جن بھگتاں دھرم بخش انعامی، اگو گرہ دینا دکھائی۔ جتھے نرگن جوت جوت نشانی، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ آتم دھار دس پچانی، پر ماتم ہو کے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، خالق پرتپالک جن بھگتاں دو جہانی، دو جہاناں نوجوانا نو نو اپنا رنگ رنگائی۔

* ۲۰ پھگن شہنشاہی سمت نو ۳۶ گرو رام داس نگر دلی پورن سنگھ دے گرہ *

شبد کہے میں صاحب سوامی ایک، اینکار دتی وڈیائی۔ میری آد جگادی سب نوں ٹیک، اوتار پیغمبر گر سارے سپیس نوایا۔ میں جن بھگتاں کر نہارا بڈھ بیک، دُرمت پاپاں میل دھوایا۔ کوڑ کڑیاں کراں نیک، ٹھگال چوراں دیواں وڈیائی۔ میرا رُپ اولٹا انیک، جگ جگ اپنا بھیکھ وٹائی۔ جگت جہان دی دیکھنہارا اگنی تتاں والا سیک، تتوت کھوج کھوجائی۔ میرا لہنا دینا لکھ چوراسی نیتن نیت، نچ گھر بہہ بہہ دھیان لگائی۔ میں آتم پر ماتم دس نہارا ہیبت، گھر گھر اپنا رنگ رنگائی۔ جن بھگتاں کھول اگتا بھیت، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اگم اتھا، الکھ اگوچر دے وڈیائی۔ میں داتا بن کے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائی۔ دو جہاناں ہو ملاح، بیڑا کھنڈاں برہمنڈاں آپ چلایا۔ تن وجوداں وچوں پرگٹا کے اپنا ناں، اوتار پیغمبر گرو آں دیاں وڈیائی۔ دھرنی دھرت دھول سہا اگے تھاں، تھنتر اپنا رنگ رنگائی۔ ہنس بناواں پھڑ پھڑ کاں، کاگ ہنس رُپ دکھائی۔ جن بھگتاں ست سچ پکڑ کے بانہہ، کوڑی کریا وچوں باہر کڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتائی۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اگم رنگا، رنگت نظر کسے نہ آیا۔ میں لیکھا جانا شاہ کنگلا، بھوپت بھوپا دیکھ دکھائی۔ میرا سدا دُھن انادی چار منگلا، انراگی راگ سنائی۔ میرا لہنا دینا نانک دھار دیش بنگلا، بنگ کی اپنی آس رکھائی۔ جس شرع

توڑنے سنگلا، سنگلا دیپ نال ملائیا۔ جگت جہان دیکھنا اندھلا، دُھندھوکار تکنا خلق خُدا ئیا۔ جس دا اِکو دِپک جگنا، جگت جہان کرے رُشنا ئیا۔ اوہ لہنے دینے پورے کرے سبنا، سبھا ملیچھاں ویکھ وکھائیا۔ جس نوں پیغمبراں کہا نورِ الہی ربنا، یا مین تیری وڈیا ئیا۔ اوہنے سنگر شبد دی دھار ہو کے بھجنا، بھجے واہو داہیا۔ جس نوں تیغ بہادر کہا سبنا، ساجن میت اک اکھوئیا۔ جس محمد دی آشا پوری کرنا جگنا، چار یاری نال ملائیا۔ تِس نوں سب نے کرنی بندنا، بندگی وچ سیس جھکائیا۔ جو کھوجیاں کسے نہ لہنا، وئجھی ہاتھ نہ کوئے وکھائیا۔ جس دا لہنا دینا ہووے اُپر شاہ رگنا، شہنشاہ اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ جس دھرم نشانہ گڈنا، گاڈ اِکو نورِ الہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرا حکم نہیں تحریری، پورب سمجھ نہ کوئے سمجھائیا۔ میرا سندیسہ نہیں تقریری، لفظ الفاظ نہ کوئے وڈیا ئیا۔ میرا رُپ نہیں کوئی پیری، پیغمبراں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میرا کھیل نہیں تحریری، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی میرا حکم ورتے تقدیری، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ میرا کھیل ہونا آخری، آخر دیاں سمجھائیا۔ لیکھا جانے بے نظیری، بے نظیر اپنا پردہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رکھائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل بڑا اگما، اگم اگم جنائیا۔ جس دا حد نہ دسے بنا، بندگی والا دیکھن کوئے نہ پائیا۔ میرا سمجھ نہ آیا اِکو کنا، جو گو بند گیا لگائیا۔ میں جگت جہان دیکھنا گھنا، بہہ گنتی وچ لوکائیا۔ دین دُنی دانیر ویکھنا اٹھا، نج لوچن نہ کوئے رُشنا ئیا۔ میں بھيو گھلاؤنا تارا چٹا، چند ستار بیٹھے راہ نکائیا۔ میں آشا پوری کرنی وشن شو برہما، جو پاربرہم رہیا درڑائیا۔ میں جگت جہان دیکھنی طمع، لاچ لوبھ موہ دھیان لگائیا۔ میں بھيو گھلاؤنا کایا مائی چٹا، چم درشی پردہ آپ اٹھائیا۔ میں خوشی جناونی میرا وقت سہنجننا ہونا سماں، سماں اپنا رنگ رنگائیا۔ میں جگت جہان دیکھنا اک اک لمحہ، لمحہ لمحہ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرن سرنائی اِکو مٹاں، دوجی منسا نہ کوئے رکھائیا۔

* ۲۱ پھگن شہنشاہی سمت نو گڑ گاؤں شہر سکھدیو سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے واہ پر بھو بے بے، بلدھاری ایکنکاری تیری بے پرواہیا۔ میں جگ چو کڑی تیرے دیکھے ہلے، ہلا شیریاں دین والیا جگ جگ نوئیں بنت بنائیا۔ میں تیرے بھگت سنت صوفی فقیر گرو تے اکلے، بن نیتز لوچن نیناں دھیان لگائیا۔ جو شبد سندیسے میری دھار وچ لوک مات گھلے، مائس مانو مانگھ کیتی پڑھائیا۔ انت کنت بھگونت دست رہی کسے نہ پلے، پلکاں پچھے بہن والیا دیکھنا چائیں چائیا۔ آتم پر ماتم دھار کسے نہ رلے، رل مل تیرے روپ وچ نہ کوئے سمائیا۔ میرے سوامی انتر جامی وڈا چھل اچھلے، تیرے نالوں چھلیئے ولیئے کلج جیو نظری آئیا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا شاستراں والا سپینہ کسے نہ سلے، آر پار پار آر تیر انیلا نہ کوئے جنائیا۔ توں سچھنڈ بیٹھا نرگن دھار نہچل دھام اٹلے، درگاہ ساچی آسن لائیا۔ ذرا نگاہ مار لے اُپروں تھلے، تھل جل مہیئل دیکھنا چائیں چائیا۔ نوست اکو کوڑ گڑیار دی اگنی بے، تتوتتاں رہی جلائییا۔ دھرم دھار دے خالی دسن محلے، محل اٹل نہ کوئے رُشنائیا۔ سچ وست دھرم دی دھار دے کسے نہ پلے، کئی گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت سچ وچ کوئی نہ پھلے، خالی رُکھ سنمل وانگ لہرائیا۔ میرے سوامی اٹل اٹلے، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرے صاحب ست نرنکاری، نرُویر تیری بے پرواہیا۔ دین دُنی تک ساکاری، شہنشاہ اپنا دھیان لگائیا۔ نوست دیکھ باہاکاری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ تیرے نام دی ہوئی بے کاری، سچ روزگار نہ کوئے کمائیا۔ کلج کوڑ گڑیار لگی یاری، یارانہ پنچ وکار ودھائیا۔ ہوئے ہنگتا چڑھی خُماری، مایا متنانال ملائییا۔ پر بھو تیرے اُتے ہوئی بے اعتباری، یقین حق نہ کوئے رکھائیا۔ دین مذہب کرن غداری، گداگر دے لوکائییا۔ توں کھیل کھیلنہارا نرناری، نرنرائن تیری وڈ وڈیائییا۔ تیرا دھرم دا دے نہ کوئے پُجاری، پوجس پاہن سپس سرب نوائیا۔ دھرم دواریاں ہوئے بدکاری، بدی دا پندھ نہ کوئے مُکائییا۔ تیری سرشٹی تیرے نالوں ہوئی فراری، ایشٹ دیو نظر کسے نہ آئییا۔ سہانتا کرے نہ کوئے رام مُراری، کاہنا کاہن نہ کوئے چتر آئییا۔ پینمہر نبھائے کوئے نہ یاری، یرانے سارے رہے تڑائییا۔ گرو آں دے نہ کوئے سکداری، سک وچ نہ کوئے سمائیا۔ کلج کوڑ لگا بازاری، ہٹ ہٹوانے جگت وکارے نظری آئییا۔ تیری

کھیل تھی اگم اپاری، الکھ اگوچر دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیا۔ سنگر شبد کہے پر بھو تیریاں
 ویکھیاں جگت جہان حداں، حدوداں دھیان لگایا۔ تیریاں منزلاں نکیاں پداں، پت پر میشور بھو رہیا نہ رانیا۔ تیریاں جگت جہان نکیاں یداں، یدی
 اپنی اکھ کھلایا۔ تیریاں آوازاں سُنیاں نادی دُھن بنا نڈاں، انحد نادی ناد درڑاںیا۔ تیریاں جگت نُماریاں ویکھیاں مدھاں، مائس مانوسنگ رلائییا۔ دین دُنی
 کٹیاں ویکھیاں لبھاں، شرع شرع پھول پھولایا۔ جگت ملیچھاں تھی سبھا، سبھاپتی نظر کوئے نہ آئییا۔ تیرا پیار کتوں نہ لبھا، مُجت وچ نہ کوئے سمائییا۔
 جدھر نکیا تیرے نام کلے دا دعا، دھوکھے وچ خلق خدایا۔ سرشی درشی ویکھی وانگ سگا، ہنس روپ نہ کوئے بدلایا۔ تیری چرن سرن بن تیری کرپا
 کوئے نہ لگا، دھوڑی خاک نہ کوئے رمائییا۔ جدھر تگاں دین دُنی اُف ہائے کرے میریا ربا، ربے رحیم نظر کسے نہ آئییا۔ سچ دس نرگن دھار سب دے
 ابا، امی جان کی تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ
 پاتشاہ سورے سرگا، شہنشاہ کی تیری وڈ وڈیاں۔

* ۲۷ پھگن شہنشاہی سمت نو بڑا جُگلی نادیہ ویسٹ بنگال ہر بھجن سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے پر بھو تیرے پیار دا بھجن، دُکھ بھے بھجن بھجن سنگھ ملے وڈیاںیا۔ تُوں آد جُگادی برہم برہادی دُھر دا سجن، پاربرہم پت پر میشور
 تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ نرگن نر ویر نر نکار چرن دھوڑ کرا اگما مجن، دُرمت میل انتر نر نتر بھیترا باہر رہن کوئے نہ پائییا۔ تیرا نام ندھان سری بھگوان دُھر
 انادی ناد روپ وچن، شبد سُر ت سُر ت شبد سمجھائییا۔ جگت جہان نوجوان بھگت سہیلے کوڑی منزل لنگھن، اگے ہونہ کوئے اٹکائییا۔ تیرا میل ملاوا ہووے
 انوکھے گگن، جتھے سورہ چند نظر کوئے نہ آئییا۔ در دوار ایکنکار منظور کرنی بدن، بندی خانہ دو جہان تڑائییا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ست سچ جنا
 چھندن، ڈھولا سوہلا اکو راگ درڑاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچے نام دی چاڑھنی رنگن، رنگت اتر کدے نہ

جائیا۔ ستگر شبد کہے پر بھ بھگتاں دے دے اگئی دات، نام ندھانا جھولی پائیا۔ آتم برہم دس دے ذات، اذاتی ونڈ رہے نہ رائیا۔ گھر مندر میٹ اندھیری رات، نرگن نور جوت کر زشائیا۔ سجن سہیلے اک اکیلے کلجگ اتم پچھ وات، وارث ہو کے ہو سہائیا۔ مات کلکھنی من کامنا کوڑی اندروں کڈھنی نار کم ذات، ستگر شبد شبدی شبد دینی وڈیائیا۔ نرگن دھار زرویر امرت بخش بوند سوانت، نہجر جھرنا آپ جھرائیا۔ نج نیز درشن دینا بہہ بدھ بھانت، بہروپی اپنا کھیل وکھائیا۔ توں اک اکیلا وسیں دھام نویلا جن بھگتاں کھولنا بجر کپاٹ، بند کوڑی آپے کڈا لاہیا۔ آون جاون جنم مرن دی رہے کوئے نہ واٹ، لکھ چوراسی جم کی پھاسی دینی کٹائیا۔ انت کنت بھگونت پاربرہم پت پر میثور نرگن دھار پچھنی وات، زرویر ہو کے میل میلنا سچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی منزل بخشنی گھاٹ، پتن اکو اک سہائیا۔

* ۳۰ پھگن شہنشاہی سمت نو ڈھاکا بگلا دلش نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا یونیورسٹی دے پچھے ۳ مائین سنگھ روڈ سویر ویلے * *

سمت شہنشاہی نو کہے میرا انت اخیر دہاڑا، دوہڑی پر بھ نوں سپس جھکائیا۔ جو لہنا دینا میرا لیکھا جانے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑا، ٹلے پرتاں سمند ساگراں دھیان لگائیا۔ جس دا برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان دو جہان اکھاڑا، نوست برہم مت اپنا بھجو چکائیا۔ میرا اوس سوامی انترجامی آگے اکو ہاڑا، ہر دیوں ہر ہر آگے منگ منگائیا۔ توں پڑکھ اکالا دین دیا لا سچھنڈ نواسی اگئی لاڑا، لکھ چوراسی آتم دھار پرنائیا۔ میرے صاحب سلطانا نوجوانا مرد مردانہ دھر پریم دارنگ چاڑھ دے گاہڑا، آدانت اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پھگن کہے میرا دوس آخری جگ، سمت شہنشاہی نو نال وڈیائیا۔ میں پرساں پر بھو دے پگ، بن چرناں سپس جھکائیا۔ سچ سرنائی جاواں لگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرپا کرے سورا سرگ، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ جو ہنس بناوے گگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ کلجگ کوڑ بھجھائے اگ، امرت میگھ

برسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے میٹوں دو جہان دیو ودھائی، خوشیاں نال جنائیا۔ کرپا کرے بے پرواہی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی آد جگادی رُشنائی، نُور نُورانہ ڈگمگائیا۔ جس دی شبدی دھار شنوائی، دو جہاناں حکم سنائیا۔ سو پاتشاہ شہنشاہ اگم اتھای، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جو لکھ چوڑاسی سب دا ماہی، محبوب نُور الاہیا۔ اوہ لہنے دینے لیکھے جانے تھاؤں تھائیں، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جس نرگن ہو کے سرگن دھار چلائی، تتاں ناتا سچ سُبھائیا۔ اوتار پیغمبر گر اپنی دھار پرگٹائی، لوک مات ویکھ وکھائیا۔ دُھر سندیہ جگو جگ شبدی حکم کر شنوائی، شہنشاہ کری اگم پڑھائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ نچاں نچاں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سنائیا۔ دوویں بُھجا اٹھا کے باہیں، تالی بن ہتھاں رہی وجائیا۔ میٹوں یاد پُرانی پوربلی پھیر آئی، جس دی آیتاں توں باہر پڑھائیا۔ جس دا لیکھا لکھیا کسے ناہیں، قلم دوات کاغذ نہ کوئے چترائیا۔ جتھے چرن چُھھایا نرگن نانک سرگن تت سنگ ملائی، مل مل کے وٹی ودھائیا۔ اوہ دھام سُنھنجا جس نوں کھدے نانک شاہی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ڈھولے دُھر درگاہیا۔ میری صاحب نال پریت، جو پریتم اک اکھوائیا۔ جس دی آد جگادی وکھری ریت، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ آتم دھار سب دا میت، پر ماتم نُور الاہیا۔ جس دا کھیل مندر مسیت، کعبیاں کرے رُشنائیا۔ سو ہر گھٹ و سیاچیت، گرہ گرہ سو بھاپائیا۔ جو میرے اُتے دھرم دی دھار مار کے گیا لپک، بن لائیناں لائن بنائیا۔ شبدی دھار کر تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، اوہ مالک خالق خلق خُدا ئیا۔ جو نت نوت لاشریک، شرع توں پرے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ درٹائیا۔ دھرنی کہے میرے اُتے سَنگ دھار لائی سادھی، نانک نانک سَنگ وچ سما ئیا۔ بنا رسنا جہوا رہیا ارادھی، بن ڈھولیاں ڈھولے رہیا درٹائیا۔ سَمیل دھار ہو یا وسادی، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ سُنے ناد دُھن انادی، انحد راگ راگ وڈیائیا۔ بنا سرتی سرت توں رہیا جاگی، آلس ندرانہ کوئے رکھائیا۔ بھیو جانے نہ مردانہ ربانی، کی ربے نُور الہ اللہ وچ اپنا رنگ وکھائیا۔ جس دا کھیل بودھ اگادھی، بُدھی توں پرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ

چُکائی۔ دھرنی کہے نانک سَنگَر سَنگَر وِچ سما، سَت سَت سَت دتا دِرڑائی۔ سب دا مالک اِکو رہنما، نُوَر نُوَرانہ نُوَر الاہیا۔ جو وسنہارا زِ میں سماں، عرش فرش سوہا پائی۔ جس دا کھیل اگم اتھا، ہر وڈا وڈا وڈیا۔ اوہ لاثانی بے پرواہ، بے پرواہی اپنے وِچ پرگٹائی۔ جو لہنا دینا جانے دو جہاں، دوہری اپنی کل دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائی۔ دھرنی کہے میں تکیا نُوَر نُوَرانہ دھرم دھرم دھار دا جوتی، جوتاں والے جس دے وِچ سمائی۔ میں رہ گئی کھلی کھلوتی، اپنی سار کوئے نہ پائی۔ میرے تیر نہ بستر نہ دھوتی، انگی انگ نہ کوئے وڈیا۔ میں نہ جاگی نہ سوتی، سرتی جگت نہ کوئے رکھائی۔ نہ ہنچھوواں دھار وگے موتی، چھبر نین نہ کوئے لگائی۔ میتوں نہ نظر آئی اپنی زمیں نہ اسماناں والی چوٹی، مدھ ویکھن کچھ نہ پائی۔ شد سُنیا جس دا تھم اتھا کوٹن کوٹی، گنتی گنت نہ کوئے گنائی۔ جس دا اِکو تھم سلوکی، دُجی اور نہ کوئے پڑھائی۔ جس نوں جھکدے لوک پرلوکی، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سیس نوائی۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دِیالا آد انت اِکو ہوسی، دُسر نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میں نانک نرگن تکیا نُوَر الہ، بن نیناں نین اٹھائی۔ جس دا تھم اگم صلاح، بدھی توں پرے مشورے رہیا جنائی۔ میری ہلون کے دسیا بانہہ، اندروں سرت دتی کھلای۔ میں خوشیاں وِچ کیتا واہ واہ، واہوا تیری وڈا وڈیا۔ اُس تھم سندیسہ میتوں دتا سنا، انسنت دتا سمجھائی۔ اوہ تک جو سب دا پتا ماں، جس نوں جنمے کوئے نہ مائی۔ میں جھٹ سیس دتا نو، نو نو لاگی پائی۔ دھوڑی خاک لئی رما، مائی مستک نال چھہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائی۔ دھرنی کہے سَنگَر نانک میرے ول ماری جھاک، نگاہ نین نین والی بدلای۔ میری اندروں گھل گئی تاکی، پردہ پردیاں اندر رہیا نہ رانی۔ میری زندگی وچوں بدل گئی حیاتی، جیون جیون دتا بدلای۔ نام پیالہ دتا اگے ساتی، جس نوں جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائی۔ جو باہروں تن وجود دے خاکی، انتر نُوَر نُوَرانہ نُوَر الاہیا۔ جس تھم سندیسہ دتا دھرنی تیرا لہنا دینا ہور باقی، باقاعدہ دیاں دِرڑائی۔ صدی چوڈھویں انت محمد داتک لے واک، واقف کار کی سمجھائی۔ چار یاراں کی سندیسہ رہیا آکھی، جگت اکھراں نال وڈیا۔ دھرنی کہے میرے انتشکر بن الف بے توں ودیا اگم بھاکھی، بے الف جس نوں سمجھے کچھ نہ رانی۔ نرگن دھار سَنگَر نانک میتوں

وکھائی اگئی ہاٹی، جتھے دست اگم اتھاہا لکائی۔ اوتھے پرکاش بکلیا اکو نور نورانہ لائی، جوتی جاتا ڈمگائی۔ پھیر حکم سنیاناں بھیو دسیا پڑکھ سمرا تھی، کی کرتا کار
 کمائی۔ جو سدا سہائی اتا تھ انا تھی، دین اپنے گلے لگائی۔ دھرنی کہے بنا اکھراں توں میٹوں وکھائی پاتی، پترکا اکو اک سمجھائی۔ نی کوچھیئے کملیئے دھرنیئے
 تیرے اُتے آونا کملا پاتی، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ جس دی اکو منزل ہووے اکو گھاٹی، گھاٹے سب دے پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائی۔ دھرنی کہے میں نو نو کیتی نمسکار، سنجگ دھار سیس نوایا۔ میرے آد جگادی اینکار، اکل کل دھاری
 تیری وڈ وڈیائی۔ چرن دھوڑ لگاواں چھار، مستک خاک رمایا۔ میرا لہنا دینا دس کس بدھ بیڑا لاوے پار، پار برہم اپنی دیا کمائی۔ نانک نرگن نام وجائی
 ستار، بنا تند ستار ہلایا۔ پھیر دسیاناں اشار، بن سینت سینت اک درڑایا۔ اوہ ویکھ اگئی یار، جو جگ جگ یارانہ سب دے نال رکھایا۔ جس سنجگ تریتا
 دوپر کیتا پار، کلجگ انت لئے اگڑایا۔ تیری کوڑی کریا دئے اتار، مہر نظر اک اٹھایا۔ پاپاں والا رہے نہ کوئی بھار، پتت پُنت دئے بنایا۔ اوہ سوامی
 انترجامی تیری پاوے سار، مہاسار تھی اک اکھوایا۔ جس دا بھوکھتاں وچ اظہار، پیغمبر پیشین گوئیاں والے ڈھولے گایا۔ توں صدی چو دھویں انت
 رہیں تیار، ترے گن اتینا دیوے مان وڈیائی۔ تیرا لیکھا پورا کرے قدرت دا قادر اک کرتار، اینکار وڈ وڈیائی۔ تیری تیج جائے سوار، سر اپنا ہتھ لکائی۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سنگر شبد کہے دھرنی توں کھول کے رکھیں تاکا، آلس نندرا وچ کدے نہ
 آئی۔ اوہ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دا آقا، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ جس نوں نرگن دھار کھندے چھوہر بانکا، شوہر سب دا نور الاہیا۔ جس بھوکھت
 پورا کرنا پیغمبراں والا واکا، وقت سہنجنا اپنے رنگ رنگیائی۔ اوہ ضرور تیرا لیکھا لیکھے لاوے وچ ڈھاکا، ڈھندی دھار نہ کوئے وکھائی۔ جس دے بچھوں
 دین دُنی دا بدل جانا ساکہ، ساکھیاں اپنی کھیل وکھائی۔ جو لیکھا جانے نور الاہی پاکا، پروردگار وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے سنگر نانک دتا اگم اشارہ، بن سینت جگت سمجھائی۔ کھیل تک اینکارا، کی اکل کل دھاری اپنی کل
 ورتایا۔ ایس دھرنی بھاگ لگے دوبارہ، دوہری وجے ودھائی۔ سنگر شبد ہووے جہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ ایتھے نانک دھار بنے گرو دوارا، گرو

گردیو اک اکھوائیا۔ جس دا دھرم وجے نگارہ، نوبت نام صلاحیا۔ بھگتاں کرے پیارا، کسیرا رویداس دے گواہیا۔ توں میرا میں تیرا ہووے نعرہ، آتم پر ماتم بل کے وجے ودھائیا۔ جوکے کعبیاں پاوے سارا، نانک تکرؤ سنگر تول ٹلائیآ۔ موئی تند سب دا ہوئے شنگارا، دھرم دھار سمجھائیا۔ تُرکی دیکھے آپ نظارہ، ٹوپی ٹوپ والی سُہائیا۔ نوست دا اکو ہووے دائرہ، اکو رنگ رنگائیا۔ تیرا لیکھا ڈھاکیوں پھیر ہونا نال قاہرہ، کائنات کھیل تیکنا چائیں چانیا۔ چار یاری محمد نال کرے مظاہرا، مشرق مغرب دوویں کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ چکایا۔ دھرنی کہے میں سُن کے شبدي تھم انتر ہوئی خاموش، بل زباں نہ کوئے ہلایا۔ مینٹوں سُدھ رہی نہ ہوش، بے ہوشی رُپ نہ کوئے وڈیایا۔ میں نگاہ ماری میرے صاحب دا بھیو پاسکے نہ کوئی کوش، عقل بُدھی نہ کوئے چترایا۔ میں ایسے مستی وچ ہوئی مدہوش، میرے اندروں مدھر دُھن آوے چائیں چانیا۔ مینٹوں سنگر نانک میرے رُپ وکھائے کوٹن کوٹ، انگنت دتے جنایا۔ مینٹوں بن تن وجودوں لگی چوٹ، آلس نندرا رہیا نہ رانیا۔ جاں نگاہ ماری مینٹوں اکو نظری آئی جوت، جو جوتی جاتا ہو کے ہر گھٹ رہیا سائیا۔ بنا زبان توں سُنیا اوہ اگتا سلوک، جو ستنام وچ سائیا۔ میں جھکدے دیکھے چوڑاں لوک، چوڑاں طبق سپیس نوائیا۔ جتھے اکو اک پُرکھ اکال دی اوٹ، دوسر سپیس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر تھم اک درڑایا۔ دھرنی کہے مینٹوں سنگر نانک تھم دتا اگئی اندر، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیآ۔ اوہ سُہاوا دُھر دا مندر، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنایا۔ اوتھے اکو نام ندھان دا چندن، دُجی دست نظر کوئے نہ آئیآ۔ اکو ست سرُپ انندن، انند انند وچ سائیا۔ اکو جوت دھار دی بندن، شبدي شبدي وڈیایا۔ دھرنی کہے میں اوتھے بھکھارن ہو کے لگی منگن، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے سنگر دُھیرے اُتے چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل میل دھوائیا۔ میں تیری دھوڑی چرن کول کراں مجن، اپنی خوشی بنایا۔ دھرنی کہے توں میرا اکو ہووے سجن، سجن میت اکھوائیا۔ مینٹوں کیتوں نہ پینا پوے لبھن، کھوجن بن کھنڈ کدے نہ جائیا۔ شبدي دھار اینکار نانک پیار وچ لگا گجن، زمیں اسماناں اکو گونج سنایا۔ دھرنی کہے میرا دھرم دھرواس لگا بھجن، دھرم دھرم نال وڈیایا۔ میری بُجھدی جائے اگن، ترے گن تانس رہی نہ رانیا۔ میں پکار کیتی میرے داتار نرکار پروردگار

میں تبتوں آئی سدن، ہوکا دیواں چائیں چانیا۔ بن تیری کرپا میرے اُتے بھگت سنت گرکھ گرکھ دیپک مول نہ جگن، جوتی جوت نہ کوئے رُشانیا۔
توں میرا گوپال مورت مدن، اُنھو پرکاش والے تیری بے پرواہیا۔ توں مینٹوں لگاؤنا انگن، اپنی گود لکائی۔ میری منظور کر لے بدن، در ٹھانڈے سیس
جھکائی۔ میرے انتسکرن پاؤنی ٹھنڈن، امرت میگھ نام برسائی۔ جے توں آئیوں ستنام نام ونڈن، نو کھنڈ پر تھی دینا ورتائی۔ تیرا پیار ہووے وچ
ور بھنڈن، برہمنڈ تیرا ڈھولا گائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ سنگر نانک دھرنی کہے اُٹھایا ہتھ،
پشت پناہ میری دتا لگائی۔ پُرکھ اکال اکال سمرتھ، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جس دی شبد اگئی وتھ، امولک نام ورتائی۔ اُس دے انت گو بند ستر جانا لٹھ،
یارڑا سچ ہنڈھائی۔ اُس دا حکم ہونا اکتھنا اکتھ، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ جس دے درشن نال سگل و سورے جانے لٹھ، تیرا روگ سنتاپ رہے نہ رانیا۔
توں نرگن دھار ٹیکنا متھ، دھوڑی خاک رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا حکم سٹائی۔ دھرنی کہے سنگر نانک
میریاں اگئی منگاں، جگت آس نہ کوئے رکھائی۔ میں دو جہان دی منزل لنگھاں، اگے ہو نہ کوئے اٹکائی۔ توں سوامی سورا سر بگا، صاحب سلطان تیری
وڈ وڈیائی۔ توں مان نمائیاں تان دیویں جو بھکھا بگا، کوجھیاں کملیاں سر اپنا ہتھ لکائی۔ توں میرا لیکھا پورا کرنا نال واسطہ پاؤندی پُرانی مائی گنگا، گنگوتری
اپنا دھیان لگائی۔ تیرا کھیل وچ ور بھنڈا، برہمنڈاں تیری وجدی رہے ودھائی۔ توں سوامی جیرج انڈا، اُتھج سیتج رچنا تیری ویکھ دکھائی۔ جے توں آ
گیوں دیش بگلا ڈھاکے والے کنڈھا، کنڈھی بیٹھے سارے پار کرائیا۔ نالے لیکھا تک لے میرے اُتے تارا چندا، چند چاندن تیری اک رُشانیا۔ جس
پینغمبراں پورا کرنا پندھا، پاندھی بیٹھن پندھ مُکائی۔ تیرا کوڑ گڑیار دا جگت رہے کوئی نہ دھندا، دُھندھوکار دینا مٹائی۔ اگے سفر رہے نہ لما، لمی پے کے
دھرنی سنگر چرناں وچ سیس نوائیا۔ ڈھاکا کہے اوس ویلے دو جہان کما، تھر تھراہٹ وچ گر لائی۔ سنگر نانک سویا نہیں سی کسے اُتے منجا، بستر پریم نال
دھرنی اُتے وچھائی۔ اکو رنگ رکھے نہ کوئی سویر نہ سبھا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ اکو نام دا ہتھ وچ پھڑ کے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی گیا بدلایا۔
نالے اشارہ کر کے نال پنچ، پنجاں پیاریاں دے کے گیا وڈیائی۔ دھرنی تیرا صاحب سدا بخشدا، بخشش اپنی اک کرائیا۔ جو آد جگاد گنی گہندا، گہر گور

اک اکھوائیا۔ جس نے جگت جہان دا کوڑا میٹنا دنگا، ست سچ دے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ
 کھلایا۔ دھرنی کہے میٹوں خوشیاں وچ چڑھ گئی مستی، میں ہس ہس کے سنگر نانک سیس نوایا۔ میٹوں بنا خُماری توں بنا یاری توں مل گئی اوہ ہستی، جو
 ہست کیٹاں اندر بیٹھا نور الایا۔ جس میرا لہنا دینا پورا کرنا دستو دستی، دست اپنا گیا دکھایا۔ جس اشارہ کیتا صدی چودھویں اجڑ کے ڈھا کے دی پھیر
 وسوگی بستی، بستے دھرم دھار بندھایا۔ کرپا کریگا پریم عرشی، عرشی پریم اپنا رنگ رنگایا۔ کھیلے کھیل اگما اتے فرشی، تیری مٹی خاک ساچا سنگ
 دکھایا۔ توں کھلیے پھیر نہ ترسیں، رحمت تیرے اتے کمایا۔ تیری خوشیاں والی ہووے برسی، سال بسالا تیری وجدی رہے ودھایا۔ اوہ دھر دا مالک
 خالق آد جگادی برہم برہادی آتم دھار دانہ پرتی، پر تیندھ اک اکھوائیا۔ جگ بدلنا جس دا کھیل کار اگے گھر دی، سچھنڈ نواسی ساچی کار کمایا۔ جس دا
 لیکھا ویکھنا دشا لہندی نال چڑھدی، چڑھدا لہندا اکو رنگ رنگایا۔ جس سنگر نانک دی دھار ملے کعبے توں ہی توں ہی پڑھدی، اوہ چڑھدے اپنی خوشی
 بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ورا داتا اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں سنگر نانک چرن چم کے ہو گئی چپ، کھ دند
 زباں نہ کوئے ہلایا۔ میٹوں دسیا اندھیرا گھپ، چاروں گنت نہ کوئے رُشنائیا۔ سرشی درشی اندر ویراگن دھاگن کھلی دے گت، مینڈھی سیس نہ کوئے
 گندایا۔ جدھر تگاں کھجگ کوڑی کریا پائی لٹ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ دھرم دھار دا جننی جنے کوئے نہ پت، بھگت روپ دیکھن کوئے نہ پائیا۔
 میرے انتر آیا دُکھ، رو رو کے دتی دُہایا۔ کوٹن وار سکھنا لئی سکھ، گل پلو اکو پائیا۔ پھیر سنگر نانک کولوں لیا بچھ، در ٹھانڈے سیس بھکایا۔ میرے
 صاحب سوامی دس پکھ، کچھ مجھ دا لیکھا دے درڑایا۔ کوئی پردہ رہے نہ لگ، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ دھرنی کہے جھٹ سنگر نانک توں میرا میں تیرا
 گائی تک، اکو راگ ناد سناپا۔ دھرنی تیرے اتوں انت کھجگ کوڑ دا پینڈا جانا تک، مکمل دیاں سمجھایا۔ جن بھگت سہیلے پرگٹ ہون گے تیری وچوں
 کھ، تیرے رنگ سماپا۔ پُرکھ اکالا دین دیلا اوہناں دا اُجل کریگا کھ، کھ ہر ہر نام صفتاں نال صلاحیا۔ پھیر توں ہائے کہیں نہ اُف، کوک کوک نہ
 کوئے سناپا۔ اوس سوامی انتر جامی جانا جھک، بن سیس سیس جگدیش جھکایا۔ اوہ وقت سہنجا آد زرخنا درد دُکھ بھے بھنجنائیتوں سمجھائے جس ویلے گیا

ڈھک، ڈھکواں اپنا کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ دھرنی کہے میں نو نو کیتی ارداس، اکو وار سیس نوایا۔ تیری ست سچ دی راس، منڈل منڈپ ویکھاں چائیں چائیا۔ تیرا روپ انوپ پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیرا نور الاہیا۔ ہوں سیوک داسی داس، جگ جگ تیری سیو کمائی۔ میں جھکن والی پر تھی نال آکاش، گنگن منڈلاں نال مل کے تیری دھوڑی خاک رمایا۔ توں میری پوری کرنی آس، آشا تیرے چرن کولاں وچ لکائی۔ توں سرب گناں گنتاس، بھرپور رہیا سرب تھانیا۔ مینٹوں تیرے اُتے وشواس، توں وشیاں توں باہر دُھر دا ماہیا۔ سنگر نانک شبدی دھار دتا آکھ، بن اکھراں دتا سنایا۔ میرا صاحب تیری پت لئے راکھ، سنگر شبد نال وڈیایا۔ گوہند روپ ہو کے آوے آپ، سنگر گوہند نال ملایا۔ کھجگ کوڑ میٹ سنتاپ، تیرا ڈکھڑا دئے مٹایا۔ تیرا سینہ کر کے پاک، سینے سینے اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں کھول کے بجر کپاٹ، پردہ اندروں دئے اٹھایا۔ نام ندھان دکھا کے ہاٹ، وست اُل اٹل ورتایا۔ تیرا دوارا سہا کے گھاٹ، پتن اکو اک جنایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں وچ ٹیکیا ماتھ، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ سنگر نانک کہا میرا روپ سدا ابناش، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ جگ چوکڑی پاواں راس، سبجگ تریتا دواپر کھجگ اپنا کھیل کھلایا۔ تیری پوری ہووے آس، نراسا روپ نہ کوئے جنایا۔ دھرنی کہے مینٹوں اکو وار نور اگئی دا ہویا پرکاش، میں پرکاشان وچ پرکاش روپ گئی سمایا۔ میرا نہ کوئی پون نہ سواس، پون پانی روپ نہ کوئے بدلایا۔ مینٹوں نظر نہ آیا کوئی آکاش، کوٹن کوٹ آکاش سنگر چرناں ہیٹھ سوہا پایا۔ میں جوڑ کے پریم پیار مہبت والے بنا ہتھھاں توں ہاتھ، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سیس دتا نوایا۔ مینٹوں اکو شبد دی آئی اگئی آواز، جس راز دتا سمجھایا۔ نی جس لیکھا پورا کرنا روزہ نماز، صدی چو دھویں پنڈھ نکائی۔ توں اُس دی ہونا محتاج، جو امام ااما جلوہ گر نور الاہیا۔ جس بھویو ابھید کھولنا راج، رازق رازق رحیم دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ دھرنی کہے میں ڈھا کے دی دھرت، دھول دھول ہو کے دیاں جنایا۔ میرا مالک میرے اُتے آوے پرت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ سنگر شبد دی پوری کرے شرط، شرع دے لیکھے دئے چکایا۔ میں تہاں اُتے عرش، عرشی پریم ول دھیان لگایا۔ میرے مالکا خلق دے خالقا سوامیا انترجامیا میری پوری کر دے حرص، ہوس اگے نہ

کوئے رکھائیا۔ سُنہنجنّا ہووے سمت شہنشاہی دا ناواں برس، پھلگن تیسِ مِدی رہے وڈیائیا۔ نام اگتا زِگن اپنی دھاواں برس، بنِ مِسگھلے مِسگھ برساِیا۔
 ساِتک ست ہووے تیری دھرنی والے فرش، عرش فرش دے مالک دینی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکک
 نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی شبد انادی برہم برہمادی سرب بسمادی بودھ اگادھی تیرا کھیل ہووے اسپرج، اپنا کھیل دینا دکھائیا۔

* ۳۰ پھلگن شہنشاہی سمت نو بنگلا بازار گرو دوارا سنگت ٹولا ڈھاکا بنگلا دیش وکھے * *

دھرنی کہے میں پچھلی گل سناواں، ڈھاکا دئے گواہیا۔ بنگلا دیش نال رلاواں، ساتھی لوک مات بنائیا۔ پھیر خوشیاں دے گن گاواں، ڈھولے
 ڈھردر گاہیا۔ سو پُرکھ زرنجن اک دھیاواں، جو اکو ڈھر دا ماہیا۔ ہر پُرکھ زرنجن اک مناواں، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ایکنکارے سیس جھکاواں، نو نولاگاں
 پائیا۔ آد زرنجن نور رشناواں، درس وچ اپنی حرص مٹائیا۔ ابناشی کرتا ویکھ دکھاواں، بن نیناں نین بگسائیا۔ سری بھگوان دھوڑی خاک رماواں، چندن
 تیک للائی آپ لگائیا۔ پاربرہم پر بھ اکو سنگ رکھاواں، سگلا سگی جو اکھوائیا۔ پھیر اپنے نین اٹھاواں، سبجگ تریتا دواپر ویکھ دکھائیا۔ کلجگ دھار کوگ
 سناواں، بہڑی بہڑی میری ڈھائیا۔ میں کون کوٹے چاواں، بھجیاں واہو داہیا۔ کیہڑا سگن مناواں، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ کیہڑا راہ تکاواں، کون ملے میرا
 ماہیا۔ میں قربان ہو ہو جاواں، گھولی گھول گھول گھمائیا۔ پُرکھ اکال آگے واسطہ پاواں، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ نیز نیناں نیر وھاواں، بن اکھیاں
 ہنجنھواں ہار بنائیا۔ ڈنڈاوت بندنا کر کے دھوڑ رماواں، اپنا آپ مٹائیا۔ آکاشاں توں پرے نین تکاواں، سطح بلندی نظر کسے نہ آئیا۔ جاں کھیل تکیا جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا میرا تول تولے سانواں، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کرپا کر کے تیغ بہادر بھجیا گرو ناواں، نوکھنڈ وچوں دتی وڈیائیا۔ میرا سُنہنجنّا ہویا تھاواں،
 گرہ وٹی ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ دھرنی کہے تیغ بہادر میرے اُتے آئیو رے۔ آ کے سچ
 سادھی وچ سائیو رے۔ بودھ اگادھی شبد سندیسے گایو رے۔ میرا موہن مادھو مادھی، مدھر دُھن جو شنوایو رے۔ جو سرب رہیا وسمادی، بسمل اپنی

کھیل کھلایو رے۔ جس دا حکم اک اہلادی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایو رے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایو رے۔ تیغ بہادر گن گاوت رے۔ پُرکھ ابناشی اک دھیوات رے۔ جوتی جوت ویکھ بگسات رے۔ پر م پُرکھ ایکو پاوت رے۔ بل بل اپنا آپ جاوت رے۔ ساچا گرہ اک سہاوت رے۔ خوشیاں ڈھولے گیت گاوت رے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماوت رے۔ گر تیغ بہادر دھیان لگایو ری۔ سچ سادھی وچ سمایو ری۔ شبد انادی ہر اگئی دُھن اُپجایو ری۔ سنی ست ستوادی اک آوازی، سندیسہ اک درڑایو ری۔ تیرا ہونا وڈ وڈھاگی، بھاگ گو بند نال بنا یو ری۔ جس دا اکو کنت سہاگی، پُرکھ اکال سچ ہنڈھایو ری۔ دین دُنی دی اُلٹاوی بازی، بازاں والا نام رکھایو ری۔ جس دا لیکھا نانک دھار جانے ربانی، مردانہ کچھ بھینو نہ پائیو ری۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایو ری۔ دھرنی کہے دُھر اگتا حکم آوت ای۔ ہر شبد اناد سناوت ای۔ گر تیغ بہادر دھیان لگاوت ای۔ ہر دے ہر ہر سماوت ای۔ ساچا حکم اک فرماوت ای۔ دین دھرم دُنی بغاوت ای۔ شرع چھری سرشٹ درساوت ای۔ بھاگ لگاؤنا اند پُری، پورن پُرکھ سمجھاوت ای۔ تیری دست رہے نہ تھڑی، بھنڈارا ہر ورتاوت ای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا حکم ورتاوت ای۔ ریساجناؤ کچھ امی ہاں۔ توچھو کچھ نکمی ہاں۔ جیچھاؤ بہہ چھنئی ہاں۔ گو بند رنگ سونی ہاں۔ چکے نور چونی ہاں۔ کھیل کرے بھگونی ہاں۔ سُننا ناد بن کئی ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ بیڑا رہیا بنھی ہاں۔ ہر دُھر داشد جنایا او۔ گر تیغ بہادر ناد سُنایا او۔ بھینو ابھیدا راز کھلایا و۔ پردہ اپنا آپ اٹھایا او۔ پتا پوت پردہ لاہیا او۔ گو بند گو بند گو بند ویس وٹایا او۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کنی کھیل کھلایا او۔ میکا اورا کینا ای۔ تاکی چھپر چھینا ای۔ اگمو پرو لوک تینا ای۔ ویکھو پترو بن لکھینا ای۔ دُشمن شترو زینا ای۔ دلی کترو ناگینا ای۔ گو بند پترو مبینا ای۔ شبد گرو گرو شبد شبدی زینا ای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچا کھیل در سینا ای۔ کانکی کوک قیم نہ جانی، کوکی ماسمیتا ای۔ دُھنو انو سُنو بانی، بن کٹو نام درڑیتا ای۔ چنو بھنو جگت جہانی، سونو سنگ مڑیتا ای۔ تیغ بہادر گو بند چنو، ستار منڈل نویتا ای۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر درگا ہی اگئی میتا ای۔ دھرنی کہے میں ڈھاکن ڈھکو، گو بند میری پتیا ری۔ شہو

سوامی اِکو تگُو، شہنشاہ میری تپاری۔ تانی اُنی ساچا سکو، سکیا پتا متوری۔ ماکا نیکا حقیقو حقو، سُتینے سورے ستوری۔ کو مڑا دیس کیمڑا دسو، کیہوں ملے
میرا پتوری۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل اک کھلتوری۔ دھرنی کہے میں کھاما کھوسی، کانیا کا پتا و۔ حق نہ
دسو ساہو ماروُشی، جو آسو سو چلیو و۔ شوئے شبید کرے جاسوسی، جمیاو جمیود جو مارے۔ لیکھو جس کو چمن کٹی، گو بند کٹیا بڑیو رے۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اکٹا آپے اپنا آپ اُپریو رے۔ دھرنی کہے تیغ بہادر سُننا شبد گھنگھوری، بن ناداں ناد شنوائیا۔ جو جگ چوکڑی رہیا توری،
تھم تھم نال سمجھائیا۔ اُس سندیسہ دتا چوری چوری، دوجا سُنن کوئے نہ پائیا۔ تیری نو سال نوں لوڑی، نو کھنڈ دا پنڈھ مکائیا۔ گو بند شبد چڑھیگا گھوڑی،
واگاں اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت جہان جانا ہوڑی، ناتا تیاں والا تڑائیا۔ ویکھ لے پوتریاں والی جوڑی جوڑی، پرم پُرکھ دتا سمجھائیا۔ اگلا کھیل ہور دا ہوری،
تتاں لیکھا رہے نہ رائیا۔ گو بند دھار دا بننا موہری، سنگھ اپنا رُپ سمجھائیا۔ انتشکرن دا بن کے گھوری، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جو سکھاں بھاگ کرے
متھوری، شرع کوڑ مت دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں ڈری رے۔ میں میں کر کے مری
رے۔ میں وڑی کسے نہ گھری رے۔ میں ویکھے نر نری رے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی رہیا کری رے۔
دھرنی کہے میرے اُتے تیغ بہادر اندر سُنیا لکارا، دھرم دھار وٹی ودھائیا۔ ڈھا کے وچ ہو یا چتکارا، نور نورانہ دتا چکائیا۔ میں جھٹ کیتی نمسکارا، نو نو
لاگی پائیا۔ منگ منگی پھیر کد آوے دوبارہ، اپنی دیا کمائیا۔ گر تیغ بہادر اشارہ کیتا جگت جہان دی نظر توں باہرا، اسماناں اُتوں دتا درڑائیا۔ میرا گو بند تیاں
والا دُلا را، جوتی دھار جس دا پُرکھ اکالا پتا مائیا۔ دین دُنی وچ ہووے ظاہرا، ظاہر اپنی کل دکھائیا۔ پنٹھ خالصہ کر تیار، ترے گن اتپتا رنگ رنگائیا۔ پُتراں
وارے نال پروارا، شہادت ماتا گجری والی بھگتائیا۔ ماچھو واڑے کھیل کرے اپارا، سوہنی بیج ہنڈھائیا۔ سندیسہ دیوے دُھر دے یارا، پُرکھ اکالے آپ
سُنائیا۔ اُٹھ ویکھ لے اپنا سنسارا، دین دُنی دھیان لگائیا۔ دھرم داد سے نہ کوئے سہارا، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ میرے ڈھنیے دا لیکھا ہووے جگت کنارہ،
محمد دی چو دھویں صدی نال ملایا۔ ٹوں ویکھیں وگسیں پاویں سارا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ زر گن دھار آونا کل کلکی اوتارا، نہہکنا ناؤں رکھائیا۔ دھول کہے

میرا پورا ہوئے قولِ اقرار، سَنگَر تیغ بہادر دے وڈیاںیا۔ میرا سوامی انترجامی انت میری پاوے سارا، شہنشاہ اپنے رنگ رنگاںیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چارا، سَنجگ تریتا دواپر کھجگ کھیل کھلایا۔ اوہ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نگاہ مارے آپ نرنکارا، بن نیناں نین اٹھایا۔ میں اوس دا شکر گزارا، نو نو لاگا پانیا۔ جس نے مغرب مشرق دتا سہارا، سر میرے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکانیا۔ دھرنی کہے سوامی آئیو ری، سنجیو منگل گاوونت۔ پر م پُرکھ پر بھ پائیو ری، دُھر درگا ہی مت۔ سرن سیس جھکائیو ری، ملیا ساچا ہت۔ دھوڑی خاک رمائیو ری، ویکھنہارا اگئی پت۔ گھر خوشیاں منگل گائیو ری، میں بازی لواں جت۔ میرا دوس سُنجننا سہائیو ری، اُنتی پھگن دی سوہنی تھت۔ میں دُور دُنک وجائیو ری، ہتھ مارے چھاتی اُتے ہک۔ دھرنی میری بھاگ لگائیو ری، ڈھا کے صاحب ستا لٹ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے رہیا ٹک۔ دھرنی کہے میں جاواں بلہاری، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جو نرگن دھار جوت نرنکاری، نرور پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی دی پاؤنی ساری، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ دکھن پہاڑ دی کرے تیاری، ترے گن اتینا دُھر داماپیا۔ جس دے تھم نال نو ست ہوئی خواری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جس لیکھا پورا کرنا سنگ محمد چاری، صدی چودھویں ویکھ وکھایا۔ حضرت عیسیٰ اپنا لیکھا رہیا وکھالی، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالی، سچ ایمان نظر کوئے نہ آئی۔ نانک گوبند دھار نرالی، جوت اکالی نال وڈیاںیا۔ جو ویکھنہار نو کھنڈ پر تھی دھر مسالی، ست ستاں پھول پھولایا۔ جو لکھ چوراسی دا مالک خالق مالی، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک اکھوائیا۔ دھرنی کہے میں سَنگَر نانک چرناں لائی دھوڑ، اپنی خوشی بناںیا۔ سَنگَر تیغ بہادر مینٹوں ویکھ کے مورکھ موڑھ، دتی مان وڈیاںیا۔ اشارہ دے کے اکو جوتی نور، نور نورانہ دتا چکانیا۔ میرا ٹٹ گیا مان غرور، ہنگتا گڑھ رہیا نہ رانیا۔ جُماری چڑھیا سرور، بنا سرتی توں سرت شبد وچ سماںیا۔ میں اکو نام ست دی سُن کے تور، تریا توں باہر اپنے پریتم وچ سماںیا۔ جو جگ جگ میرا لہنا دینا دیوے ضرور، سَنجگ تریتا دواپر کھجگ اپنا ویس وٹایا۔ جس نوں سارے منڈے حاضر حضور، حضراتاں دا مالک نور الاہیا۔ جگ بدلنا جس دا دستور، نت نوت اپنی کھیل کھلایا۔ میری میننتی کر قبول، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سچ دا لیکھا آپ سمجھایا۔ دھرنی کہے مینوں گری تیغ بہادر دتی تھاپی، پریم نال جنایا۔ نالے کہا بھوکھت واک، بنا رسنا رسن بنایا۔ تیرے اُتے پہلوں مٹے اندھیری راتی، چوڑ دھوپیں چند کرے رُشنائیا۔ محمد دا لیکھا ویکھنا باقی، صدی چوڑ دھوپیں کھوج کھوجایا۔ نی تُوں کھول کے رکھیں اپنی تانکی، جھروکھیاں وچ نین اٹھایا۔ تیرا لہنا دینا ضرور دیوگا باقی، باقاعدہ اپنا رنگ رنگایا۔ جو آد پُرکھ اپر پیر سب دا ساکھی، ساکھیاں دیا کمایا۔ جو جھگڑا میٹنہارا ذات پاتی، گوہند اکو رنگ رنگایا۔ اُس دی بنا اکھراں توں تیتوں دیواں پاتی، جگت و دیا نہ کوئے چترایا۔ اوہ سوامی کملاپاتی، پت پر میثور اک اکھوایا۔ جس دا دو جہاناں نال ناتی، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جایا۔ جس ڈھاکے ساچے نام دی تیتوں بخشنی داتی، داتا ہو کے ویکھ وکھایا۔ سنجگ تیری ہووے پر بھاتی، چڑھدی دشا و بے ودھایا۔ ساچے منڈل ہووے راسی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم سد ورتایا۔ دھرنی کہے میں بلہاری دوحاڑ، اندن سیس نوایا۔ میرا صاحب سوامی دھر دا لاڑ، جو لکھ چوڑا سی آتم دھار پر نایا۔ جو ہوئے سہائی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ٹلے پر بت سمند ساگراں ویکھ وکھایا۔ جو لہنا دینا دیوے ناڑی ناڑ، تن و جوڈاں دھیان لگایا۔ جو بھگت سہیلے ساچی منزل دیوے چاڑھ، پوڑی ڈنڈا اکو نام وکھایا۔ سچکھنڈ دوارے دیوے واڑ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جس نوں وشن برہما شو کرن نمسکار، نو نو لاگن پانیا۔ اوتار تینی دھوڑی لاون چھار، پیغمبر سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ گرو گرو دس جوت زرنکار، زرویر نور الاہیا۔ جنہاں کھیل کیتا وچ سنسار، ست سچ نال وڈیایا۔ دھرنی کہے میں اُس دا کردی رہی انتظار ، ڈھاکے نوں کچھڑ چک کے اپنی ڈھاک بہایا۔ کون ویلا میرا آوے میت مُرار، ہر کرتا دھر درگاہیا۔ سنگر نانک دربار کرے اجیار، نانک شہنشاہی شہنشاہ ویکھ وکھایا۔ جس دی چار جگ دے شاستر پاسکن نہ سار، انت کہن کچھ نہ آیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیا یار اینکار کرے کھیل اپار، اپر پیر سوامی اپنا حکم ورتایا۔ دھرنی کہے تِس نوں نمو نمو ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ میری نمسکار، نو نو لاگاں پانیا۔ جو میرا لہنا دینا پورب قرض دے اُتار، اُتر پورب چھم دکھن اپنا کھیل کھلایا۔ میں اُس توں جاواں بل بل ہار آپ اپنا گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکٹک نرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی دو جہاناں کھیل کرے آپ اپر اپار، اپر پیر سوامی انترجامی اپنی کل ورتایا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت دس ڈھاکا بنگلا دیش ریس کورس روڈ مینمن سینگھ روڈ نانک شاہی گرو دوارے وکھے سویرے * ❀

پہلی چیت کہے میرا وقت سہنجنا، سمت شہنشاہی دس دس سمیش گوبند نال ڈھاکے دھار ملے وڈیا نیا۔ کرپا کرے آد پُرکھ ابناشی آد نرنجنا، ہر پُرکھ اگم اگم اگم اتھاہیا۔ جو آد جگادی برہم برہادی شبد انادی ڈکھ بھے بھو بھنجنا، پاربرہم پت پریشور سری بھگوان اک اکھوانیا۔ میری نمو نمو ڈنڈاوت چرن کول ساچے بندنا، سیس جگدیش در ٹھانڈے اک نوانیا۔ جس دی لکھ چوراسی آتم دھار امرت سرور کرے جنا، ڈرمت میل دو جہان لہانیا۔ جس دا ڈنکا راؤ رنکا سرشی درشی اندر وچنا، جاگرت جوت بن ورن گوت اپنا کھیل کھلایا۔ اوہدانا د انادی دھن آتمک اکو ہووے ندنا، رسنا جہوا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جس کلج انت سری بھگونت جن بھگتاں پردہ کجنا، گرکھاں گر سکھاں صوفیاں سر اپنا ہتھ لکانیا۔ میں اُس دا در دوار بنک سہادا منگنا، پہلی چیت کہے جھولی اگے ڈاہیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار شبدی دھار چاڑھ دے رنگنا، رنگ انڈھڑا آپ چڑھانیا۔ میرے مہربانا نوجوانا مرد مردانہ لوک مات سب دا پردہ کجنا، سمرتھ سر اپنا ہتھ لکانیا۔ تیرے حکم وچ کلج کوڑی کرپا پار تیرے پیاریاں لنگھنا، اگے ہو نہ کوئے اکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی در تیرے اکھ جگانیا۔ پہلی چیت کہے میرے پُرکھ اکال اکھ، اگوچر اگم اتھاہ تیری سرنا نیا۔ نرگن دھار نرویر ہو پرتکھ، پر م پُرکھ پر ماتم اپنا بھو کھلایا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، نانک دھار سنگر دین دنی گیا تیتوں سمجھانیا۔ تیرا صفت صلاح بن اکھراں ہووے جس، نراکھ دھار کر پڑھانیا۔ جن بھگتاں نچ نیز کھول دے اکھ، لوچن اکو ہوئے رُشانیا۔ خالی بھنڈارے پورے کر دے نام ندھانا دے کے رس، امیوں رس اپنا آپ چوانیا۔ پہلی چیت کہے میں تیرا گاواں جس، صفتاں والے تیری صفت وڈیا نیا۔ سرن سرنائی اینکار جاواں ڈھٹھ، بن چرناں دھوڑی خاک رمانیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے منگ منگنا نیا۔ پہلی چیت کہے میں دساں کھیل پُرانی، پُران اٹھاراں لکھ چار سلوک ہزار ستاراں کہن کچھ نہ پانیا۔ جس دی دھار نانک نرگن آیا وچ سنسار، جوتی جوت ڈگمگنا نیا۔ اُس دا حکم سندیسہ شبدی میلانا ل اینکار، اکل کل دھاری اپنی کل سمجھانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جس نے پاؤنی سار، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چارے

کھانی چارے بانی ویکھ وکھائیآ۔ اُس داناد دُھن اپنی دھار وچوں دھار نال اُچار، جگت واسناسنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ تیری اُنھو درِ شئی سرِ شئی دا بیڑا کر جائے
 پار، چپو نام مہانا ونجھ اک پرگٹائیآ۔ دھرنی دھرت دھول دھول دا ہولا کر دے بھار، برہمنڈ کھنڈ ویکھنا چائیں چانیا۔ آکاش پاتالاں گگن گگنتراس تیرا
 وجے اکو دُھر دا نام ستار، چند ستارے سور یہ جس نوں سیس جھکائیآ۔ وشن برہما شو نو نو کرن نمسکار، کروڑ تیتیس در ٹھانڈے لاگے پائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایآ۔ پہلی چیت کہے میری نمو نمو بندنا، بندگی پُرکھ اکال تیری سرن سرن سرنایآ۔
 جگت جہان چاڈھ دے رنگنا، نام ندھانے نال رنگائیآ۔ سچ نام پہنا دے ہتھیں کنگنا، لوک ماتی اتر کدے نہ جائیا۔ گرہ پرکاش دے دے نوری چندنا،
 جوتی جاتے ڈمگائیآ۔ انتر آتم بخش انندنا، انند انند وچوں پرگٹائیآ۔ تیری چرن دھوڑ مستک ہووے دُھر دا سگنا، سگل منور تھ پور کرایآ۔ دُئی دوتی ڈھاہ
 دے کندھنا، مایا ممتا موہ مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا بھيو آپ گھلایآ۔ پہلی چیت کہے تینی اوتار دھرو دھیان، بن نیناں نین
 اٹھائیآ۔ ویکھو کھیل سری بھگوان، کی کرتا کار کمائیآ۔ پیغمبر ہووے سوادھان، موسیٰ عیسیٰ محمد لوو انگڑائیآ۔ جو نانک سندیسہ سنگر شبد دتا جہان، نش اکھر
 اکھراں نال سمجھائیآ۔ جس نوں گر گو بند کیتا پروان، آپ اپنے وچ لکائیآ۔ اُس دا لہنا دینا زمیں اسمان، دو جہان ویکھن چائیں چانیا۔ ڈھا کے دی دھرتی لو
 پچان، بے پچان ہو کے اکھ گھلایآ۔ جس دا وقت سہنجنا پہنچیا آن، سمت شہنشاہی دس نال وڈیائیآ۔ جس دا مالک خالق اکو ہوئے پردھان، سری بھگوان
 نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیآ۔ پہلی چیت کہے تینی اوتار آونٹھ، دھرنی ڈھا کے والی واہو
 داہیا۔ پیغمبر اپنا چھڈو ہٹھ، بچھلا لیکھا پروردگار دی جھولی پائیآ۔ جو سنگر نانک گیا دس، وہ دشا کر شنوائیا۔ اوس نوں منظور کرو ہس ہس، ہستی تتو نور
 الاہیا۔ جس دا کلمیاں وچ کائنات گایا جس، حرف حرفاں نال صفت صلاحیا۔ سو صاحب سلطاناں نوجوانا سری بھگوانا جس دے سب کچھ وس، واسطہ
 سب دے نال رکھائیآ۔ بھيو ابھیدا اچھل اچھیدا جو بن اکھراں رہیا دس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم
 اتھاپیا۔ چیت کہے تینی اوتار ویکھو اپنا وقت سہاوا، سوہنی ملے وڈیائیآ۔ پیغمبر و جو پیشین گوئیاں دا کیتا دعوا، صدی چودھویں ییسویں نال ملائیآ۔ اُس دے

لیکھے واسطے پنا باہواں توں اٹھا لو باہواں، پنا ہتھھاں ہتھ اٹھائیا۔ جس دا ستگر دھار نانک اگتا ناواں، ناؤں نرنکار گیا سمجھائیا۔ جس نوں شرع والے کرنہ سکے نتھاواں، تھان تھنتر اپنے دے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا جن بھگتاں نال جوں پتراں ماواں، پتا پوت اپنے گلے لگائیا۔ جس دھرم دا تکر تو لیا سانواں، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو ہنس بناوے کاواں، مانک موتی نام چوگ چکائیا۔ جو نو کھنڈ پر تھی پھرے گراواں، بھجے واہو داہیا۔ غریب نمائیاں دیوے چھاواں، سر اپنا ہتھ رکائیا۔ پہلی چیت کہے میں اُس دا حکم سناواں، جس نوں تسیں کہندے نور الاہیا۔ تساں آونا نال چاواں، بھجنا واہو داہیا۔ پیغمبر و رسولو سب نے ملنا وانگ بھراواں، شرع دی ونڈ رہے نہ رائیا۔ میں اوس توں بل بل جاواں، جس نوں برہمنڈ کھنڈ سپس نوائیا۔ اوسے دے اگے واسطے پاواں، جو سب دا پتا مایا۔ اوسے دا دتا پیواں کھاواں، جو دیونہار رزق سبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پہلی چیت کہے پیغمبر و ازو از مزی چشمے نوا نورے خدا بہشتل و زیول کامیجل نوی تا تم مول جاگسٹے زوا توفیقے بیجمل لاہم ما پی تممو جاگسٹے زوا توفیقے بے ہزل لا ہم مہازی تختے نو تم مادہ تو بل زبیں مستیلا مدینہ زکو کعبے وزیہ و ہیول نزا نوزے مزا محمدے نوا گوشے خدا بستنی اہستل زاہم محل نانکے رزو گوہندے تلوع آفتابے ربی تو ختم بو ختم کلیبل جہنمل لوا چاشے مسو مستا دعائے داست اسمانے زمانے ارشو فرش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ چیت کہے میری نمو نمو ڈنداوت، سجدہ اکو سپس نوائیا۔ میری سب نوں نانک شاہی گرو دوارے وچ دعوت، درگاہ ساچی سب نے آونا چائیں چائیا۔ جتھے اکو پڑکھ اکال دے نام دی ملے نیامت، جگت رسنا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ سارے مل کے چھڈو بغاوت، جھگڑا شرع نہ کوئے دکھائیا۔ سب دی اکو اک صداقت، صدا اکو نام بانگ درڑائیا۔ پنا نام کلمے توں دوسر اور نہ کوئے ضمانت، لیکھا پچھلا ویکھ دکھائیا۔ اکو پروردگار سانجھیاں نور الہ بے پرواہ پر م پڑکھ صحیح سلامت، آد جگاد جو اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا حکم اپنا بھیو چکائیا۔ پہلی چیت کہے میرا وقت سہاوا آج، پڑکھ اکال دے وڈیائیا۔ جو جگ چوکڑی جانے دھر دا کاج، کرنی دا کرتا اگم اتھاہیا۔ جس لکھ چوڑا سی ساجن لیا ساج، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائیا۔ جو جیو جنت چلائے جہاز، نام بیڑا اک اکھوائیا۔ سو صاحب سلطانا نوجوانا ویکھنہارا دین دنی سماج، ورنناں برناں

پنتھ خالصہ رنگ رنگا نیا۔ جس ماچھو واڑے ستھریار ہنڈایا، سوہنی تیج سہانیا۔ اوہ کلجگ انتم کوڑی کریا کرے سفایا، ملیچھ رہن کوئے نہ پایا۔ پہلی چیت کہے
 میں لکھ لکھ ڈھا کے وچ شکر منایا، بگلا دیش میری وجدی رہے ودھانیا۔ سر میرے اُتے پُرکھ اکال دارہے چھایا، سنگر شبد نال ہووے گڑمانیا۔ ہرجن
 ساچا پر بھ ساچے لیکھے لوے پایا، پر م پُرکھ پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ پہلی چیت کہے میں اوس اکال دین دیال بنا سیس توں سیس نوایا، نمسکار ڈنڈاوت بندنا
 سجدہ کر کے سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو آد
 جگاد جگ چوکڑی نرگن نر ویر نر نکار نر اکار نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا تھم اپنے وچوں آپ پرگٹانیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت دس گرو دوارا نانک شاہی ڈھا کا بگلا دیش وکیل عزیز رحمان تے مولانا *

وعدے نوریک اللہ، عالمین اکھوانیا۔ مہرواں محبوب بے پرواہ، جلوہ گر درگاہ ساچی شہنشاہیا۔ کائنات دین دُنی ملاح، بیڑا چو داں طبق چلانا۔
 جس دی پیغمبر رسول منن رضا، رازق رزق رحیم اکھوانیا۔ پروردگارے حق یارے خدا، مقامے حق ڈیرہ لانا۔ تس اگے مُجبت والی دُعا، مہبان بیدو
 اپنا کرم کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوانیا۔ دُھر مالک اک رحیم، رحمان وڈ وڈیا نیا۔ جو قدرت
 قادرے کریم، کرتا پُرکھ اگم اتھانیا۔ جس دا کھیل عالیشان عظیم، عالی جاہ وڈ وڈیا نیا۔ جس دی کلمیاں والی حق تعلیم، صفت صلاح آیت شریعت وچ
 جنایا۔ اوہ مالک خالق آد قدیم، انت انت نور الایہا۔ جس دا لیکھا کھیل سماں زمین، زمیں زما دھیان لگانیا۔ تس نوں سجدہ اک آمین، جو کامل مُرشد
 آپ اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ حق خدا قدرتے محبوب، مُجبت اک درٹانیا۔ جس دا
 عالیشان عرش عروج، فرشتے زمیں زماں ویکھ وکھانیا۔ جس دے فرمان وچ سارے محفوظ، پشت پناہ سب دی ہتھ رکھانیا۔ اُس دا بھيو ابھیدا سکے کوئی نہ
 بوجھ، عقل بُدھی نہ کوئے چترانیا۔ اوہ سدا صداقت وچ رفاقت وچ میٹنہارا دوج، ایک ایک رنگ رنگانیا۔ جس دی منزل حق مقصود، درگاہ ساچی سو بھا

پائیا۔ جس دی صفت کرے ہزارا درود، الف یے نال وڈیائیا۔ جو پاک کرن والا تن کلبوت، رُوح نوری چشم چشم رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔

* پہلی چیت شہنشاہی سمت دس نانک شاہی گرو دوارا ڈھاکا بنگلا دیس رات نوں *
 پہلی چیت کہے جن بھگتو تہاڈی صاحب کرے پردکھنا، پرتکھ اپنی دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال دے درتوں رہے کوئی نہ سکھنا، خالی جھولی سرب بھرائیا۔

نام رس کھواوے ڈھر دا کھنا، جس دی کاہن دے گواہیا۔ جس تہاڈے سرتے ہتھ رکھنا، گھر گھر ہوئے سہائیا۔ انتم کلجگ تہاڈا پھل پکنا، کچا لاه سکے کوئے نہ رائیا۔ جس دا کھیل جگت جہان مدینہ مگنا، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ اوہ لیکھا جانے بوری کگنا، حضرت عیسیٰ موسیٰ سنگ ملائیا۔ اُس دا دھرم دھار دا اکو بچنا، جو سنگر نانک گوہند جوت کرے رُشنائیا۔ جس تہاڈا تن بناؤنا کایا کچنا، سچ گڑھ دے سہائیا۔ اکو دوارا دتے پتتا، گھاٹ اکو اک دکھائیا۔ جتھے نوری نورانہ دیک جگنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبد انادی وجے ندنا، ڈھن آتمک راگ سنائیا۔ تساں امرت رس نبھری پی رجننا، دو جہاناں ترکھا مٹائیا۔ تہاڈی قبول ہووے دور ڈراڈیاں بیٹھیاں بندنا، بندگی اپنے چرن لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو تہاڈا سوامی صاحب آد، آد پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل جگ جگاد، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا سھم ورتائیا۔ جو شبد اگئی وجائے ناد، دو جہان کرے شنوائیا۔ جو زرگن سرگن اوتار پیغمبر گرو آں دیوے داد، وست نام امل امل آپ ورتائیا۔ بھیو کھلا کے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے کرے پڑھائیا۔ ہر جن بنا کے سچ دے سادھ، سادھنا اپنا سھم سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندروں کڈھ کے واد وواد، وکھ امرت رُپ دے درسائیا۔ جگت جہان وچوں کھول کے جاگ، نج نیتز لوچن نین کرے رُشنائیا۔ مات لوک بنائے وڈ وڈھاگ، وڈبھاگی اپنی دیا کمائیا۔ گھر دیک جوت جگائے چراغ، اندھ اندھیر مٹائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ ہنس رُپ بدلہ کے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ شبدی شبد مار کے آواز، ستیاں لئے اٹھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو تہاڈا سہائے بھگت دوار، دوارکا واسی جتھے دھیان لگائیا۔ جتھے رام راما کرے وچار، وچرن دی لوڑ نہ کوئے سمجھائیا۔ پیغمبر کرن اظہار، حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد ڈھولے گائیا۔ نانک نرگن دھار گوبند بول جیکار، ڈنکا فتح سنائیا۔ پُرکھ اکالا بن کے سانجھ یار، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ تہاڈا آتم دھار نہ بھلے پیار، پریتم ہو کے ویکھ دکھائیا۔ بے شک ڈھا کے دی دھرتی جو کردی رہی انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ اُس دا لہنا دینا دیوے قرض اُتار، لیکھا پورب جھولی پائیا۔ تہاڈے پریم دی وجدی رہے ستار، جو تُوں ہی تُوں ہی راگ سنائیا۔ تُوں رہنا خبردار، بے خبر و خبر درڑائیا۔ سمت شہنشاہی دس دس دا ووار، دہ دشا رہیا جنائیا۔ کرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جو بھگت سہیلا میت مُرار، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ چیت کہے میرا سندیسہ اکو اک، اکو وار جنائیا۔ جن بھگتاں پوری ہووے سک، جگت ترسنا رہے نہ رائیا۔ تہاڈا ملے سوامی مت، متر پیارا دیا کمائیا۔ سانجھا رکھے ہت، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ بن جگت نیتراں پئے دس، جگت لوچن کر رُشائیا۔ سچ سہنجنی ہووے تھت، گھڑی پل و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پہلی چیت کہے کرپا کرے آپ کرتار، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ جن بھگتاں تیج دے سوار، مانس جنم لیکھے لائیا۔ چوراسی وچوں کڈھے باہر، آون جاون گیڑ مکائیا۔ ساچا مندر دے وکھال، جتھے وسے ڈھردر گاہیا۔ دیک جوتی جگے بے مثال، نور نورانہ ڈمگائیا۔ سچھنڈ دوار سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اکو سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پہلی چیت کہے میں سمت شہنشاہی دس دی دساں گاتھا، ست ست نال ملائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمرا تھا، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ دیوے مان نمائیاں ناتھ انا تھا، دین اپنا رنگ رنگائیا۔ دھوڑی مستک چھہائے ماتھا، دُرمت میل دھوائیا۔ کھیل کھیلے الکھنا الاکھا، الکھ اگوچر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پہلی چیت کہے جن بھگتو شبدی دھار رہنا تیار، ترے گن اتیتا رہیا جنائیا۔ پنچم میتا کرے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ پنچ پنچ اکٹھے ہون پر وار، پر م پُرکھ دیوے مان وڈیائیا۔ پنچم برتناں میل دے اُتار، کھیل کھیلے

چائیں چائیا۔ سب دا پورب دے اُدھار، لیکھا بھگتاں جھولی پائیا۔ ایہہ خوشیاں دا ووبار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جنہاں دے سیس بدھی دستار، اوہناں دے گھر گھر دا لیکھا پور کرائیا۔ کوئی رہ سکے نہ باہر، وچھوڑا جگت نہ کوئے پترائیا۔ نو جیٹھ نوں شروع کرنا نال پیار، مُجّت وچ سمائیا۔ ایہہ پُراتن لیکھا جو لکھیا سی دلی دربار، پہاڑ گنج دے ڈہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پہلی چیت کہے میرا خوشیاں والا وقت سہانا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ میں مست پھراں دیوانہ، صوفیاں والا رنگ رنگائیا۔ میرے کول بھگتاں ہوئے نشانہ، نشان تارا چند جنائیا۔ میں سندیسہ دیواں راما کاہنا، پیغمبراں حکم سنائیا۔ گرو گرو دیو کرو دھیانا، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سمت شہنشاہی دس نو کھنڈ پر تھی ہونی خیرانا، خیرت وچ ڈہائیا۔ شہادت دیوے مولی تند دا گانا، جو اپنا رنگ رنگائیا۔ گولکاں خالی ہووے خزانہ، گولک مایا نہ کوئے وڈیائیا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، ہر بھگون اپنی دیا کمائیا۔ پہلی چیت کہے میں نو نو سیس جھکانا، جن بھگتاں لاگاں پائیا۔ میرے صاحب دا اگم فرمانا، فرماں بردار ہو کے دیاں سنائیا۔ میں ڈھاکوں بھگت دوار ہوواں رواناں، بھجائاں واہو داہیا۔ سندیسہ دیواں خوشیاں وچ مہانا، مہما کتھ کتھ سنائیا۔ بنا اکھراں ہوئے پروانا، جو پر م پڑکھ دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو لیکھا جانے زمیں اسماناں، دو جہاناں دیکھنہارا تھاواں تھائیا۔

* ۲ چیت شہنشاہی سمت دس گرو دوارا نانک شاہی ڈھاکا بنگلا دیس ایڈووکیٹ یعقوب علی صاحب دے نال * *

خداوند خود ضرور دیگا توفیق، تحفہ حقیقت حق نال کلمہ وجود رکھائیا۔ مُجّت سے مُجّت پیار سے پیار بنیگا رفیق، مہربان مہربان محبان بیدو اپنے رنگ رنگائیا۔ کلمہ کائنات دا کرے تصدیق، شہادت حقیقت والی رکھائیا۔ من نسا کا منا پوری ہووے اُمید، ترسنا پریم والی ودھائیا۔ جس دی صفت صلاح وڈیائی والی تمہید، مہما اگم اتھاپیا۔ اوہ دین دُنیا وچوں غفلت دی کھول کے نیند، نور دا ظہور دے چمکائیا۔ بندہ خاکے ناچیز، رحمت رحمان دیوے اپنا گرہ

دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے رنگ رنگائی۔ ملاقات ہندی رہی ضرور، ضرورت مُجت والی بنائی۔ راتی سُتیاں دِسیگا الہی،
 نور، جو نور نورانہ اک اکھوائی۔ جس دے شکر یہ شکرانے وچ سارے ہون مشکور، نو نو قدم بوسی وچ سجدہ سیس جھکائی۔ صوفیاں نوں ملنا اوس دا
 دستور، مقامے حق دا مالک خالق دیکھنہارا چائیں چانیا۔ جس واسطے چو داں طبق دا پندھ نہیں کوئی دُور، زمیں اسماناں اِکو گھر سُہائی۔ جو کایا کعبہ
 پرکاش کر کے نور، نور نورانہ نوجوانا نظری آئی۔ پروردگار سانجھا یار سرب کلا بھر پور، بے انت وڈ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دُھر دا ور، درگاہ ساچی دا مالک دیکھ دکھائی۔ نور الہ عالمین، آد پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دی حقیقت حق دی تعلیم، صفتاں والی صفت صلاحیا۔
 اوہ مالک خالق قدرت دا قادر کریم، کرنی دا کرتا اک اکھوائی۔ جس دا لیکھا جانے الف میم، یے نقطیاں باہر سمجھائی۔ جس نے دین مذہب شرع کیتی
 تقسیم، ترمیم اپنے ہتھ رکھائی۔ اُس دا راستہ مارگ مہین، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ جو کایا کعبے رہیا چین، مقدّس دھام ملے وڈیائی۔ حضرت محمد
 صاحب دی شہادت دیوے گوئی پیشین، صدی چو دھویں سنگ رلائی۔ اوہ کرنی دا قادر کرتا کریم، بے ییے پروردگار نور الہیا۔ جو امام اِماما شاہ سلطانا والی
 دو جہاناں آوے اُتے زمین، عرش فرش دا مالک نور نورانہ نور الہیا۔ جس دا حکم سندیہ فرمانا ہووے غنیم، غنیمت اپنی کھیل دکھائی۔ جو ایکو رنگ
 رنگائے نر مدین، مدعا نوری جلوہ اک سمجھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا مالک نور الہیا۔ میل ملائیکا حق خُدا،
 خُدی تکبر ڈیرہ اندروں ڈھاہیا۔ دست ملیا دوستا ہوئے نہ کدے جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ محبوب دی مُجت وچ جو ہو یا فدا، فطرت اپنا رنگ رنگائی۔
 اوہ مہربان محبوب نور نورانہ دل رُبا، رحمت رحیم کریم آپ کمائی۔ جس دی اِکو آواز اِکو بانگ اِکو صدا، سد اِکو اک سنائی۔ صوفیاں تارنا اُس دی ادا،
 سچ عدالت اپنے ہتھ رکھائی۔ جس دے آگے سر جھکاؤندے علم والے علما، سجدیاں وچ دھوڑی خاک رمائی۔ اوہ بے پرواہاں دا بے پرواہ، واحد اللہ اِکو
 اک اکھوائی۔ جس میلا نانک شاہی گرو دوارے وچ لیا ملا، ملاپ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ اوہ سب دا ابا سب دا باپ پتا، پُرکھ اکال دُھر درگاہیا۔ جس
 دی منبراں اُتے اذال، مکہ کعبہ وجدی رہی ودھائی۔ اُس دا گرہ اِکو دوار جتھے پُن نہ صوابا، پاک پاکیزہ اِکو نور نورانہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ ملیا میل درگاہ حق، حقیقت دے وڈیاں۔ سب دا مالک خالق پر تپالک نور الہی یک، جو یکے بعد دیگرے اوتار پیغمبر گرو آں لوک مات دھرتی اُتے اپنا حکم سنایا۔ جس دا حکم سندیسہ دُھر فرمان کلمہ ناد کائنات کر سکے کوئی نہ فک، جگت دھار چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا پیاریاں آگے ہووے سدا پر تکھ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اپنا نور ظہور کر رُشناں۔ جس دا باہروں دُنیا کائنات اندر ہووے شک، جن بھگتاں سنتاں صوفیاں اندر مل کے وجے ودھایا۔ اوہ پنا نیتراں توں نچ نیتراں اندر لی اکھ ون آئی نال لین تک، تقویٰ اکو اک اُتے رکھایا۔ اچ دارشتہ ہویا پک، ملیا ہتھ نہ کوئے جھڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ اکو اک رنگایا۔

* ۴ چیترا شہنشاہی سمت دس گرچرن سنگھ دے گرہ چکر بڑیاں کلکتہ *

دھرتی کہے میرے سری بھگوانا، ہر کرتے تیری وڈ وڈیاں۔ سنگر شبد بھیج دے اپنا دُھر دا کاہنا، کاہن گھنئیے جس نوں سیس نوایا۔ جو آد جگادی سدا نوجوانا، پردہ بال نہ روپ بدلایا۔ لیکھا جانے برہمنڈ کھنڈ زمیں اسمانا، دھرتی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ جو میرا نوست دا ویکھے مٹی خاک دا خانہ، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نگاہ مارے بن نیتراں اُٹھانا، جگت اکھ نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر داور، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرتی کہے پر بھو سنگر شبد بھیج دے پیتا، متر پیارا دُھر درگاہیا۔ جو میری بدلے ریتا، بھو اہیدا تیرا دے کھلایا۔ لکھ چوراسی ویکھے پیتا، پردہ پردیاں وچوں اُٹھایا۔ تیرا مارگ دے انڈیٹھا، انڈیٹھی کار کماںیا۔ ترے گن آگن بھجھائے انگیٹھا، امرت میگھ اک برسایا۔ ست سچ دارس دے پیٹھا، انرس تیرا نام چکھایا۔ کھجک جیو ویکھے کوڑا ریٹھا، کایا مندر اندر پھول پھولایا۔ سچ سوامی بنے بسیٹھا، پیٹھلو اپنی دیا دینی کماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ دھرتی کہے سنگر شبد بھیج دے ایکو ایک، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکایا۔ جو جیواں جنتاں بدھ کرے بیکا، دُرمت میل دھوایا۔ کھجک کوڑا گریار مکاوے ٹھیکا، ٹھا کر تیرے رنگ رنگایا۔ اوتار پیغمبراں پورا کرے لیکھا، بھوکھت بھوکھت

وچوں سمجھائی۔ سچ دوار وکھائے تیرا اکو دیسا، دیس دیسنترائ ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں مالک اک نریشا، نر نرائن دینی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا سہا دے سمبل دیسا، سہنجی رت دینی وکھائی۔ دھرنی کہے پر بھ ستنگر شبد میرا بنا دے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ توں سرب کلا سمرا تھی، بے انت اک اکھوائیا۔ میں بن ہتھاں جوڑدی ہاتھی، دھوڑی خاک رمائیا۔ جو تیری کھیل دے اکتھنا اکا تھی، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ کرپا کر دے کملاپاتی، پت پر میثور تیری سرنائیا۔ میری زندگی وچوں بدل حیاتی، جیون اپنے رنگ رنگائیا۔ کلجک میٹ اندھیری راتی، ستجک سچ چند چکائیا۔ غریب بنائیاں پچھ واتی، کوجھیاں کملیاں گود اٹھائی۔ ست دھرم دی کھول دے ہائی، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔ دُرمت میل سب دی جائے کاٹی، پتت پنتیت دے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ دھرنی کہے پر بھو ستنگر شبد دے سوامی، سمیں نال دھیان لگائیا۔ توں آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھ خلق خدائی۔ سب نوں بھلی تیری بانی، بان انیالا تیر نہ کوئے چلائیا۔ آتم پر ماتم میل ملے کوئے نہ ہانی، ساچے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ پوتر رہیا نہ اٹھسٹھ تیر تھ پانی، گنگا گوداوری جمنائستی رووے مارے دھاہیا۔ جھگڑاپیا شاستر سمرت وید پرائی، انجیل قرآن دے گواہیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، شاہو بھوپ اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، وڈ وڈے تیری وڈ وڈیائی۔ دھرنی کہے پر بھ ستنگر شبد بھیج دلارا، دلھا اکو سو بھاپائیا۔ جو دین دنی پاوے سارا، مہاسار تھی ہو کے بھجے واہو داہیا، لہنا دینا پورا کرے میرا ادھارا، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ سندیسہ دیوے پیغمبر گر اوتارا، گر شبدی شبد جنائیا۔ سنساری بھنڈاری سنگھاری کرے خبردارا، وشن برہما شو سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ اکو حکم دا دے اشارہ، بن سینت سینت دے لگائیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے ویکھو دین مذہب شرع دا اکھاڑا، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھ ستنگر شبد تیرا آد جگادی سچا، سچ تیری وڈیائی۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی کچا، کنجن گڑھ دے بنائیا۔ جو لوں لوں اندر رچا، رچنا تیری دے سمجھائی۔ جو چھپیاں کدے نہ چھپا، اگن آتھن اکو کرے رُشنائیا۔ جس دی صفت دا اکو اکھر کافی پیا، پاربرہم تیری وڈ وڈیائی۔ میں سرن سرنائی تیری ڈھٹھا، نو نولاگاں پائیا۔ بھيو چکا دے تت اٹھا، اپ

تیج دوائے پر تھی آکاش من مت بدھ جھگڑا رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ تیری دھوڑی خاک خاک رمانیا۔

* ۴ چیت شہنشاہی سمت دس کلکتہ ملکیت سنگھ دے گرہ * *

سَنگَر شبد اگما مالک، آد جگاد جگ چوکڑی اک اکھوانیا۔ جو لیکھا جانے سرِشٹی درِشٹی اندر خلق خالق، مخلوق ویکھے چائیں چانیا۔ جس دی بدھی وِچ سمجھ نہ آئے دین دُنی بنائی انجانت، بھییو ابھیدا سکے نہ کوئے کھلایا۔ جس دی تتاں والی نہیں بناوت، وجوداں وِچ اپنا حکم کرے شنوایا۔ جو رام نام دا کلمہ کر سخاوت، دست امول اٹل ورتایا۔ جو سدا رہے صحیح سلامت، جنم مرن نہ رُپ بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوانیا۔ کایا چولی جیو جنت سارا کھوجدا، بدھی عقل نال وڈیایا۔ ایہہ کھیل اوس پر بھو دی مَوج دا، جو مَوجودہ ہو کے ہر گھٹ اندر ڈیرہ لایا۔ جو پیارا نہیں ونجارا نہیں سنسار والے لوبھ دا، ممتا وِچ کدے نہ آیا۔ اوہ مالک بے پرواہ اگادھ بودھ دا، بدھی توں پرے کرے پڑھایا۔ جو مورکھ مگدھ انجانیاں ہندو مسلم سکھ عیسائیاں پارسیاں بودھیاں ہردے سودھدا، شُدھ اپنا نام سمجھایا۔ اوہدا جھگڑا نہیں نِت نوت کوئی روز دا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ بے پرواہ سوامی آد جگادی چوڈاں لوک دا، چوڈاں طبقات اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا سچ سندیسہ اک سلوک دا، توں میرا میں تیرا ناد درڑایا۔ اُس دا بھانا کدے کوئی نہ روکدا، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اکو اک اکھوانیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی جس دی ذاتی، آتم دھار دتی وڈیایا۔ اوہ پُرکھ اکالا کملاپاتی، پت پر میثور نور الاہیا۔ جس دا اکو حکم سچا صفاتی، صفتاں والی صفت وڈیایا۔ جس دی کھوج وِچ کر سکے کوئی نہ تلاشی، لبھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ پیغمبراں اُس نوں کہا اللہ مُعاشی، مہربان اک اکھوانیا۔ جس دی جوت جوت پرکاشی، دھرنی دھرت دھول کرے رُشنائیا۔ منڈل منڈپ پاوے راسی، پُریاں لوآں ویکھ وکھایا۔ سو سَنگَر شبد شبد ابناشی، کرنی دا کرتا بے پرواہیا۔ جس نوں

جھکدا شکر کیلاشی، وشن برہاشو نو نو لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر مالک بے پرواہیا۔ جگت جہان کھو بے کی، کھوجت کھوجت بھیو کوئے نہ پائیا۔ جس دا جیو جنت انتر دھار جی، پر ماتم مالک اگم اتھاپیا۔ جس نوں مان دتا ساڈھے تن ہتھ سیں، من مت بدھ وچ ٹکائیا۔ امرت دھار بخش کے پینہ، میگھلا اپنا آپ برسائیا۔ کوئی گرکھ بوند سوانتی لئے پی، جس نوں اپنی دیا نال پیا۔ تن وجود ماٹی خاک دے پتے سمجھ نہ سکدے ویہہ اکیہ، ایکنکار دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک نور الاہیا۔ کھوجن والی اکو دھار، سنگر شبد اھوایا۔ جس دا کھیل اپر اپار، اپر پر سوامی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس نوں صوفی سنت رہے وچار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جس دا دین دنی والا نہیں وستھار، تیاں روپ نہ کوئے درڑایا۔ جو کھیلے کھیل وچ سنسار، سرگن زرگن روپ بدلایا۔ بدھی وچ کرے کیا کوئی وچار، عقل چلے نہ کوئے چترایا۔ سو سوامی انتر جامی کھوجن توں باہر، انھو وچ اپنا بھیو چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے اکو رنگ، ہر کرتا آپ رنگایا۔ سب دی اکو منگ، ملے میل دھر دے ماہیا۔ سب دے اندر اکو مردنگ، دھن انادی شبد کرے شنوایا۔ بن پر بھ دی کرپا منزل سکے کوئی نہ لنگھ، نج نیتز درشن کوئے نہ پائیا۔ سو سوامی ستا آتم سچ پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جتھے نہ کوئی سور یہ نہ کوئی چند، منڈل منڈپ نہ کوئے رُشائیا۔ جھگڑا تک جائے جیرج انڈ، اُتھج سیتج روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے لہدے، انتر انتر دھیان لگایا۔ بھیو پان نہ اوس نوری رب دے، جو نور نورانہ نور الاہیا۔ اوس دے کھیل سدا سب دے، جو سب گھٹ رہیا سمایا۔ جس دے نادندھانے وچدے، جگت جہان کرن رُشائیا۔ اوس دے گرہ مندر سچکھنڈ درگاہ ساچی مقامے حق گھر نہیں کوئی الگ دے، گرہ اکو سو بھاپایا۔ جتھے بنا تیل باقی توں دیک جوتی جگدے، نور نورانہ ڈمگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ سو سنگر شبد جس دی اگم نشانی، کھوجن والیو دیاں جنایا۔ جے منزل اندر چڑھ کے دیکھی روحانی، روح بُت دا پنڈھ مکایا۔ پھیر جھگڑا رہے نہ کوئے جسمانی، ہندو مسلم سکھ عیسائی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوتھے اکو پد زبانی، جتھے

نر نرکارا سوبھا پائیا۔ اوتھے شبدی شبد کہانی، دُوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اوتھے جوت جوت نوری، نور نورانہ نور الہیا۔ جھگڑا نہیں جسم جسمانی، ضمیر سکے نہ کوئے بدلایا۔ ایہہ کائنات کھوجن والی فانی، کھوج کھوج تھکی لوکائیا۔ جس اُتے کرے آپ مہربانی، مہربان راتی سنتیاں لئے اُٹھائیا۔ بھيو کھلائے دو جہانی، پردہ انتر رہے نہ رانیا۔ سچ دوارے دکھائے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کھوجن والا جھگڑا آد جگاد دا جگت دیوانی، دعویدار دین دنی دا اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی اک اکھوائیا۔ سنگر شبد اکو دی سب نوں لوڑ، لوڑ اور نہ کوئے رکھائیا۔ جو سرتی سب دی دیوے جوڑ، چھٹکی لو لگائیا۔ کوڑ کرپا دیوے ہوڑ، ہوڑا سے والا سمجھائیا۔ ہنگ برہم دا مالک پوے بہڑ، ہا ہے دی ٹپی دئے گواہیا۔ جگت جگ نہ رہے اندھیرا گھور، اندھ اگیان دئے مٹائیا۔ اندروں کڈھ کے پنجے چور، چوری چوری اپنا درس دکھائیا۔ نام ندھانا دے کے بھور، بھورے وچوں اپنا میل ملائیا۔ ذرا تکنا مار کے نگاہ والا غور، گہر گور ول دھیان لگائیا۔ جس داروپ اور دا اور، اور دی اور کھیل کھلائیا۔ جے کرپا کرے غریب نمائیاں جنم جائے سور، سوار تھ اپنا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ بنائیا۔ ہندو مسلم سکھ سارے اُس دے میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ کوئی مندر دیوہرے لہے مسیت، شودوالے مٹھ گرو دوار اوسے داروپ نظری آئیا۔ جس جگ جگ چلائی ریت، اوتار پیغمبر گرو گرو دیو شبدی شبد کر پڑھائیا۔ جو سب دی کایا کر نہارا ٹھنڈی سیت، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہ مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ جس دا آدانت دا اگوگیت، جو نانک گو بند گیا سمجھائیا۔ اوہ پاپیاں کرے پتت پتت، پتت پاؤن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ہندو مسلم جے کھوجن دا چاؤ، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ پنا رسنا توں گاؤ واہو واہو، واہو تیری بے پرواہیا۔ جس دا لگدا داء تے لاؤ داؤ، مانس جنم ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ گھر سوامی ٹھا کر پاؤ، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ بجر کپاٹی کُنڈا لاہو، ترے گن ترے دھاتو اپنا آپ تڑائیا۔ نچھر جھرنا آپ جھراؤ، بوند سوانتی پیو چائیں چائیا۔ جو شبد انادی دُھن کرے شنواؤ، انحد نادی اپنا راگ درڑائیا۔ دیک جوتی جوت جگاؤ، گھر گھر وچ ہوئے رُشنائیا۔ کھوجن والی اپنی گھال پاؤ تھواؤ، تھان تھنتر ملے مان وڈیائیا۔ پُرکھ اکالا اک مناؤ، پروردگار نور الہیا۔

سارے اکٹھے ہو کے اِکو دا درشن پاؤ، ایکنکارا جو اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپر مہر سوامی ابناشی کرتا اک دھیواؤ، دھیان وِچ گیان گیان وِچ گیان گیان وِچ مہربان اپنا رنگ رنگایا۔

* ۵ چیت شہنشاہی سمت دس کلکتہ سیون بائی ون وِجے باسوروڈ کرتا رنگھ دے گرہ *

پنچم چیت کہے میرا ہووے وقت سہاونا، پر بھو جن بھگتاں دینی مان وڈیایا۔ جنہاں اِکو تیرا نام گاونا، دوسر صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اِکو پر راونا، رمیا اِکو سیس جھکایا۔ اِکو پھڑنا دامنا، دامنگیر اک بنایا۔ تیرا سنگر شبد ہووے ضامنا، زمیوار دو جہان اکھوائیا۔ سب دی پوری کرنی بھاونا، ترسنا ترکھا بُجھایا۔ تیرے چرناں بل بل جاونا، ہوں آپا گھول گھمایا۔ تیری دھوڑی اِشان نال نہاونا، دُرمت میل دھوائیا۔ نرگن دھار دینا چاننا، اندھ اندھیر مٹایا۔ میری منسا پوری کرنی کامنا، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ پنچم چیت کہے پر بھ جن بھگتاں دے ادھار، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ تیرے چرن کول جاواں بلہار، نو نو سیس جھکایا۔ توں اپر مہر سوامی میت مُرار، یارڑا دُھر در گاہیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بے پرواہ تیری وڈیایا۔ نرگن دھار ہو کے پاسار، سرگن اپنا رنگ رنگایا۔ دُکھیاں دُکھ دے نوار، دردیاں درد دینا مٹایا۔ میں کہاں کوک پکار، زور زور سناپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لہنا جھولی پاپیا۔ پنچم چیت کہے پر بھ بخش دے اپنی دات، داتے دانی دیا کمایا۔ کلجگ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرگن ساچا چند کر زُشناپیا۔ تیرے پیار دی اِکو رہے پر بھات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پُرکھ اکالے مار جھات، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ انتم آ کے بچھے وات، واتا ورن تک خلق خدایا۔ جن بھگتاں پورا کر دے گھاٹ، لیکھا اور رہے نہ راپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پنچم چیت کہے پر بھو میری نمو نمو بندنا، سجدیاں وِچ سیس جھکایا۔ در تیرا اِکو منگنا، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ میرے صاحب سورے سرنگنا، شہنشاہ تیری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں کایا

ماٹی چاڑھ دے رنگنا، دُرمت میل دھوایا۔ انتر آتم دے اندنا، نکلھ نکلھ وچوں پرگٹایا۔ تیری دھوڑی مستک لاواں چندنا، ٹکے خاک رمایا۔ توں غریب نمانیاں لاؤنا انگنا، کوجھیاں کملیاں گود اٹھایا۔ توں مالک وڈ ورجھنڈنا، برہمنڈی اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دینا کھلایا۔ پہلی چیت کہے میرے صاحب سوامی حضور، ہر کرتے تیری سرنایا۔ میری بیننتی کر منظور، در تیرے آس رکھایا۔ جن بھگتاں سہائی ہو ضرور، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ خالی بھانڈے کر بھرپور، توٹ رہے نہ رایا۔ سچ پریم دا بخش دے نور، جوتی جاتا اکو نظری آیا۔ ہوئے گڑھ توڑ غرور، ہنگ برہم دینا سمجھایا۔ نام جُماری بخش سرور، اکو رنگ دکھایا۔ پنڈھ مکاؤنا نیڑا دور، کایا مندر سو بھاپایا۔ میں تیرا ہوواں مشکور، شکرانے وچ سپس نوایا۔ بھگت ادھارنا تیرا دستور، سنجگ تریتا دوا پر دئے گواہیا۔ کلجگ کریا میٹ دے کوڑ، لگرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچی چرن بخش دے دھوڑ، دُرمت میل دھوایا۔ پنت پُنت بنا دے مورکھ موڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن تیرا لوک مات رہے نہ کوئے مجبور، مجبوری سب دی دینی گواہیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت دس بردبان اجیت سنگھ دے گرہ لکشمی پُر جی ٹی روڈ معرفت گدري سنگھ کوٹھی نمبر ۷ *

دھرنی کہے میں بھاگاں بھری، پر بھ دیوے مان وڈیاہیا۔ کرپا کرے آپ پر بھ ہری، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس دی چرن چھوہ نال تری، تارنہار دیا کماہیا۔ میرا سہنجنہا ہویا دوارا دری، در ٹھانڈے ملی وڈیاہیا۔ میں نہاتی ساچے سری، سرور اکو ویکھ دکھایا۔ جگت جہان میری مٹی شرعی، شرع رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھردا ور، دھرد مالک دیا کماہیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے صفت بھنڈارے جس دے، چار جگ دے شاستر رہے گایا۔ میرے وقت سہنجنے جگ جگ ہوون خوشیاں نال ہسدے، ہستی تیری تگاں بے پرواہیا۔ میرے اُتے جتھے بھگت سہیلے وسدے، تیرا نام ڈھولا گایا۔ اوتھے تیرے روپ تگاں پر تکھ دے، سچ سوامی درشن پائیا۔ میری تیج جگت جہان رکھدے، سر میرے ہتھ لکایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا ئیا۔ دھرنی کہے پر بھ تیرے چرن کول بلہار، بن داسی سِیس نو ائیا۔ توں میرا پران ادھار، آد جُگاد سخا سخا ئیا۔ میرا لہنا دینا پورب دے ادھار، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھگتاں پتج دے سوار، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لوک مات نہ ہون خوار، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ تیرا سہنجننا ہوئے دربار، جس در دیوے مان وڈیائیا۔ میری نمو نمو نمسکار، نو نو سِیس جُھکائیا۔ توں مالک میرا کل کلکی اوتار، نہہکنک تیری سرنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، میرے شہنشاہ سچّی سرکار، پاتشاہ میرا لہنا لیکھا پور کر ائیا۔

* ۶ چیت شہنشاہی سمت دس آسن سول سوہن سنگھ پوربا سیٹ مشین دے گرہ *

نرگن دھار اگمی جوت، تن وجود ماٹی خاک نہ کوئے رکھائیا۔ جس دی نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، رُپ رنگ رکھ اپنے وچ سمائیا۔ جنمے مرے نہ مارے موت، آد جُگاد اگم اتھاہیا۔ جیہڑی کھیل کھیلے رُپ انویا کوئی کوٹ، نرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ شبدی شبد لگا کے چوٹ، چوٹی جڑ چیتن ہو کے اپنا رنگ رنگائیا۔ جو آد انت جُگا جُگنت اکو بہت، لکھ چوڑا سی کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ ساچی جوت سو پڑکھ نرنجن دھار، ہر پڑکھ نرنجن نور درسا ئیا۔ اینکارا رُپ اپار، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا میت مرار، سری بھگوان اگم اتھاہیا۔ پاربرہم کھیل اپار، اپرپر سوامی اک اکھوائیا۔ جس دا انت نہ پاراوار، بے انت کہہ کے سارے گائیا۔ سو پڑکھ اکالا اپنا آپے کرے ادھار، آد وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچی جوت آپ اکال، اکل کل دھاری اک اکھوائیا۔ جو آد جُگادی دین دِیال، ٹھاکر سوامی بے پرواہیا۔ وسنہارا سچھنڈ سچّی دھر مسال، درگاہ ساچی مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس نوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال بھے نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ساچی جوت آپ کرتار، کرتا پڑکھ

اک اکھوائیا۔ جو شبدی شبد کرے تیار، ترے گن اتینا نور الایہا۔ وشن برہما شو کر پساہ، سنساری بھنڈاری سنگھاری دے اُپائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، رجو طمعو ستو آپ ورتائیا۔ پنجاں تتاں پاوے سار، اپ تیج وائے پر تھی آکاش میل ملائیا۔ محکم سندیسہ دے کے اینکار، اکل کل دھاری اپنا کھیل کھلائیا۔ سنگر شبد کرے خبردار، بھيو اھیدا اپنا دے جنائیا۔ لکھ چوراسی کر تیار، چارے کھانی رنگ رنگائیا۔ آتم برہم پا سار، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ ساچی جوت اگم پرکاش، نور نورانہ نور الایہا۔ جو ہر گھٹ اندر رکھے واس، آتم دھار اگم اتھایا۔ سرگن اندر پاوے راس، گوپی کاہن روپ بنائیا۔ پون چلائے سواس سواس، ساہ ساہ کھیل کھلائیا۔ من مت بدھ کرے داسی داس، پر کرتیاں رنگ چڑھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے خاص، حکمی حکم اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر دا ہر، ڈھر مالک اک اکھوائیا۔ ساچی جوت زرگن زرنکار، زرویر اک اکھوائیا۔ جو گھٹ گھٹ کرے پساہ، تن وجوداں اندر ڈیرہ لائیا۔ دیپک جوتی کر اجیار، گرہ مندر کرے رُشائیا۔ دیکھے وگسے پاوے سار، دیکھنہار آپ ہو جائیا۔ جس جوت جوتی دا کر پساہ، جوتی جاتا اپنا رنگ رنگائیا۔ سو پُرکھ بدھاتا اینکار، اکل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ جس جوت دا کھیل سرب سنسار، سریشٹ کائنات دکھائیا۔ جس دی مہما کاغذ قلم نہ لکھنہار، شاہی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جو مان دیوے پیغمبر گر اوتار، اوتری اپنی کھیل کھلائیا۔ جو زرگن دھار بھگتاں دے دیدار، نور نورانہ نظری آئیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، سدا سد اپنا محکم ورتائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیالا پروردگار سانجھیاہ، اینکار اگم اتھایا۔ ست جوت دا انت نہ پاراوار، بے انت اپنی رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ساچی جوت آد دی ایک، اک اکلارُپ پرگٹائیا۔ جو سب نوں بخشے ٹیک، ٹک ٹکی اپنے نال لگائیا۔ جو بھگتاں سنتاں کرے بدھ بیک، گرگھاں گر سکھاں دُرمت میل دھوائیا۔ من کلپنا کرے نیک، منو آٹھ نہ دہ دس دھائیا۔ کایا مندر اندر کھول کے بھیت، بجر کپائی پردہ دے کھلائیا۔ شبد انادی دے سندیس، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جس دا ویس اگما انیک، کوٹن کوٹ روپ پرگٹائیا۔ جو وسے سچکھنڈ ساچے دیس، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس دی گوہنڈ سچ ہنڈھائی دس دسمیش، یارڑا ستھر اک ہنڈھائیا۔ جس دا نظر نہ آئے روپ رنگ

رکھ، تتوت نہ کوئے درڑائیا۔ جو جگ جگ دھارے بھیکھ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا ناؤں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ ساچی جوت اگم اتھاہ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ آد جگادی بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس نوں ساریاں کہا واہ واہ، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ جو وسے جل تھل اسگاہ، مہینل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جو جیواں جتناں وچ رہیا سما، سمل ہو کے اپنی کھیل کھلایا۔ جس جوت نور نوں پیغمبراں کہا خدا، خدی تکبر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو واحد لاشریک رہنما، نور نورانہ نور الاہیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی بدلدا رہیا سماں، جو سماپت کرے لوکائیا۔ جس نوں ہر کھ سوگ نہیں کوئی غما، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ساچی جوت اینکار الکھ دی، اگوچر دے وڈیائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر وسدی، سب دے اندر ڈیرہ لائیا۔ دیک جوتی ہو کے جگدی، آتم نور کر رُشنائیا۔ شبد ناد ہو کے وجدی، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ کھیل وکھائے گرہ الگ دی، اگو گھر سمجھایا۔ منزل مُکا کے شاہ رگ دی، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ خواہش پوری کرے جج دی، کایا کعبہ اک رکھایا۔ جتھے اگو ازاں ہووے سد دی، دوجا اکھرنہ کوئے پڑھایا۔ اگو خُماری ہووے اگئی مدھ دی، مدھر دُھن دے سنایا۔ جو نرگن دھار سب دے اندر پھدی، گھٹ گھٹ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ اوہ رُپ انوپ الاہی اگو رب دی، جس نوں یا مبین کہہ کے سارے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ ساچی جوت نور نورانی، نو نو اپنا کھیل کھلایا۔ جس دی جوہ نہ ہوئے بیگانی، گرہ اپنا ویکھ وکھایا۔ جس دالہنا دینا نال تت جسمانی، وجوداں میلا سبج سبھایا۔ جو پیغام سندیسے دیوے نام کلمے ڈھر فرمانی، دین دُنی وچ جنایا۔ جو آتم پر ماتم پر ماتم بھيو کھلائے دتے پد نربانی، گرہ اگو اک وڈیائیا۔ جس جوت نے سرشٹ سبائی کھیلی کھیل مہانی، چوراسی ونڈ ونڈایا۔ اوہ شہنشاہ سُلطانی، پاتشاہ اک اکھوایا۔ جو جن بھگتاں گھر جگ جگ کھائے مہانی، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ جو ناتا جوڑے جسم جسمانی، ضمیر گنی گہیر ویکھ وکھایا۔ ساچے سنتاں بخشے چرن دھیانی، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا کھیل سدا سدا سد جگ چو کڑی دو جہانی، دو جہاناں نوجوانا سیری بھگوانا مرد مردانہ دُھر دا کاہنا
آپ اپنا رُپ پر گٹائیا۔

* ے چیت شہنشاہی سمت دس برن پُر ضلع بردبان نرسنگ باند موہن سنگھ دے گرہ *

جتی جوگ نہ ویاپے کایا، تن مندر وجے ودھائیا، کھیل دے کوئی نہ مایا، موہنی رُپ نہ کوئے جنائیا۔ کرپا کرے بے پرواہیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ
اگم اتھاہیا۔ جو آد جگاد مہربان اکھوایا، مہر نظر نال ترائیا۔ جس بھگتاں بوٹامات لوک لگایا، پت تھنی آپ لہرائیا۔ امرت جام دے پیایا، نچھر جھرنا آپ
جھرائیا۔ شبد انادی ناد کرے شنوایا، انحد نادی ناد وجائیا۔ جوتی جوت کرے رُشایا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ دے جاگدیاں راتی سُنتیاں درشن دیوے تھاؤں
تھایا، نر ویر اپنا رنگ رنگائیا۔ بھانڈا بھرم بھو بھٹایا، بھو اپنا دے کھلائیا۔ گھر سوامی ٹھا کر آیا، ٹھوکر نام والی لگائیا۔ بنس سر بنس دے ترایا، بردھ بالاں
ہوئے سہائیا۔ پتا پوت رنگ چڑھایا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ہر دے اندر نرنکار اپنا کھیل کھلایا، کھیلنہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ جتی جوگ جگت دی دھار، جگیا سو آں کھیل کھلائیا۔ ایہہ کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر اپنے ہتھ رکھائیا۔
جدوں چاہے کرپا کرے آپ نرنکار، نر ویر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت دا دے دیدار، سنمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ اندر پریم دی وجدی رہے ستار، سوئی
سُرتی شبد جگائیا۔ گھر مندر ہوئے اجیار، اندھ اندھیر رہے نہ رانیا۔ جتی ستی جس دے سیوادر، سد اپنے حکم وچ بندھائیا۔ جن بھگتاں لہنا دینا پورا کر
وچ سنسار، سنسا اندروں دے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ
پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، سنگر اپنی دیا کمائیا۔

* ۷ چیت شہنشاہی سمت دس ٹاٹا نگر جگندر سنگھ دے گرہ *

سنسار ساگر سو اترے پار، اتر پورب پچھم دکھن پنہد رہے نہ رانیا۔ جس اُتے کرپا کرے آپ نرنکار، پُرکھ اکالا دین دیا اپنی دیا کمائیا۔ مہربان ہووے دُھر دا پروردگار، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور الایہا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا کھیل کھلایا۔ سنگر شبد کرتیا، ترے گن اتیتا اپنا حکم ورتایا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، سویا رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ہو کے ظاہر، پاربرہم پر بھ اپنا ولس وٹایا۔ نرگن سرگن لئے اوتار، جگت جہان ویکھے چائیں چانیا۔ نام کلمہ اگم اچار، شبد انادی ناد کرے شنوایا۔ شاستر سمرت وید پُراناں کرتیا، انجیل قرآناں خوشی بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مالک اک اکھوایا۔ سنسار ساگر دا اک ملاح، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوایا۔ جس نوں کھندے نور الہ، عالمین وڈ وڈیایا۔ جو جگ جگ بیڑے سب دے رہیا ترا، تار نہار اگم اتھاپیا۔ جو اوتار پینمبر گرواں کھیل کھلایے وچ جہاں، جگت جگت اپنی اک درڑایا۔ نام ندھانا اگم سنا، دُھر پیغام اک جنایا۔ صفتی صفت صفت وڈیا، سوپلے ڈھولے آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوایا۔ سنسار ساگر پار اُتارے آپ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دا توں میرا میں تیرا جاپ، اللہ ہو انا ہو اپنا بھو چکایا۔ میٹنہارا ترے گن مایا جگت سنتاپ، ترے بھون دھنی آپ سمجھایا۔ جو رُوح بُت کرے پاک، تن وجود دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ بجر کپائی کھول کے تاک، اندروں پردہ دے چکایا۔ اندھ اندھیر میٹ کے رات، نوری چند کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم بنا کے ساک، گھر میلا میلے سچ سُبھایا۔ جتھے جھگڑا رہے نہ ذات پات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکایا۔ سنسار ساگر اندر ساچا سکھ، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ ملے مان وڈیائی تن وجود منکھ، تتاں رنگ رنگایا۔ جگت ترسنا مٹے بھکھ، مایا ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ اُلٹا گر بھ نہ ہووے رُکھ، چوڑا سی پھاسی دے کٹایا۔ سُپھل کرا کے جننی کُکھ، ہر دیوے مان وڈیایا۔ توں میرا میں تیرا انتر انتر گائے اکوٹک، دُوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ اون جاون پینڈا جائے نک، مہربان ہوئے آپ سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ساچا سکھ دیوے

پروردگار، پاربرہم اگم اتھاہیا۔ جو آد جگادی سب دا سانجھا یار، دُئی دویتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دا مندر کعبہ اِکو دھرم دوار، تھان تھنتر سوبھا پائیا۔
 دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت کر اُجیار، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جس اُتے کرپا کرے آپ کرتار، قدرت دا قادر ویکھ وکھایا۔ ٹھگاں چوراں یاراں کر جائے پار،
 مہربان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھگت سہیلے لئے اُبار، صوفیاں اپنا رنگ رنگایا۔ امرت آتم بخشش کے ٹھنڈا ٹھار، نچھر جھرنا بوند سوانتی آپ پٹکایا۔ شبد انادی
 دے دھنکار، انحد نادی ناد کرے شنوایا۔ جوتی جوت کر اُجیار، اندھ اندھیرا دئے مٹایا۔ اِکو مندر دس سچا گھر بار، گرہ اِکو اک وکھایا۔ جتھے وسے میت
 مُرار، متر پیارا سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سکھ آپ اُچجایا۔ سکھ دیوے ہر کرتا گھر گسپھر، گور اِک
 اکھوایا۔ جگت جگیا سوآں بخشے دھیر، دھیرج دھرم دھار درڑایا۔ جو مقامے حق دا حقیقی پیر، درگاہ ساچی نور الاہیا۔ جو ست دھرم کرے تعمیر، حق حق
 نال وکھایا۔ جدوں چاہے جن بھگتاں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھایا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، غریب بنائیاں کوجھیاں کملیاں گلے لگایا۔ دھر دا
 فقیرہ سنائے آپ بنائے اپنے فقیر، فقط اپنا رنگ وکھایا۔ جس دی صفت کر کے گیا کبیر، کایا کعبے دے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا دھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ ساچا سکھ آتم رس، انتر آتم نام وڈیایا۔ جس نال منوآ ہووے وس، دہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔ کوڑ گڑیارا
 پندھ مُکائے نس نس، اگے واٹ نہ کوئے وکھایا۔ سنگر شبد شبد گر سنگر راہ اِکو دیوے دس، مارگ پنٹھ اِک سمجھایا۔ جتھے تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم
 ہووے جس، دوسری اور نہ کوئے پڑھایا۔ جو ورنال برنال کھتری براہمن شودر ویش ہندو مسلم سکھ عیسائی میلے ہس ہس، ہستی اِکو اِک وکھایا۔ جس
 دی جگت کہانی سدا اکھ، رسنا کھ سکے نہ رانیا۔ جو جگ چو کڑی چلائے رتھ، رتھو ہی اِکو نظری آیا۔ اوہ کوڑ گڑیارا ہر ہر دیوں دیوے متھ، مایا متا موہ
 چُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ ساچا سکھ کایا کعبہ، قبل از جنایا۔ میل ملاوا دو دو آبا، امرت جام
 آب حیات آپ چکھایا۔ جتھے نہ کوئی پُن نہ صوبا، اِکو رنگت دئے رنگایا۔ ہر جن ہر بھگت صوفی رہن نہ دیوے علیحدہ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ گھر
 سوامی ٹھا کر انتر جامی پروردگار سانجھا یار دس وکھائے نور نورانہ آپ باقاعدہ، لاشریک حق توفیق اپنی آپ درڑایا۔ ست سچ دھرم دھار ایکنکار کرائے

معاهدہ، شہادت سنگر شبد شبد بھگتایا۔ جس دے حکم وچ جگت جہان ہویا پیدا، اوسے دے حکم وچ چلنا چائیں چائیا۔ دُھر دے نام نال حقیقی کلمے نال جیون زندگی والا فائدہ، نقصان وچ کدے نہ آئی۔ آد انت جگ چوکڑی لوک پرلوک چوداں طبق جو اکو مالک خالق ہے گا، اکو بیٹھا سو بھا پائیا۔ ساچی بندگی ڈر اوسے دے بھے دا، ہر دے اندر سد رکھائیا۔ اوہ دُھر دارام دُھر دا کاہن پُرکھ اکالا درشن ضرور دینگا، دیونہار وڈ وڈیائیا۔ کایا مندر اندر اناد دُھن شبد اگئی کہیگا، بن رسنا جہوا ڈھولا آپ سنائی۔ جس دے پیار دا وہن مُجبت وچ وہیگا، کوڑی کریا دے رُٹھائیا۔ ساچا سکھ اوہ سچ سوامی سدا دینگا، جو اوسے دی اوٹ رکھائیا۔ تن اندروں بُرج ہنکاری ڈھہیگا، متا کوڑ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا دُھر دار، ساچا حکم سندیسہ اکو کہیگا۔ سکھ لینا چاہو جے سارے جگیا سو او جگ، جگ جیون داتا اک منائیا۔ جو شہنشاہ سورا سربگ، قدرت قادرے کریم نور الاہیا۔ جس نوں کہندے سارے رب، ربے عالمین آپ اکھوائیا۔ جو جھرنا جھرائے کول نبھ، امرت دھار وہائیا۔ شبد سنائے دُھر داند، انادی دُھن کرے شنوائیا۔ جن بھگتاں صوفیاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوار دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے گگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے اگت، امرت میگھ نام برسائیا۔ کوڑ کڑیاری میٹ کے حد، حدود اکو دے دکھائیا۔ جتھے ہندو مسلم سکھ عیسائی اکٹھے ہونے سب، سچھنڈ ساچا درگاہ ساچی مقامے حق اک سمجھائیا۔ تیس صاحب سوامی انترجامی نوں سارے لو بھ، درشن سنمکھ ہو کے پائیا۔ جس دی اکو منزل اکو پد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ساچا سکھ کایا گاگر، باہر ہتھ کچھ نہ آئی۔ جس ترنا سمند ساگر، سمرو اکو بے پرواہیا۔ جس دانام رتن رتناگر، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ اوہ قدرت دا قادر کریم سب نوں دیوے آدر، سر سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جے جگت جنجال کٹاؤنے بنو بہادر، سور پیر لو انگڑائیا۔ اپنا کرم کرو اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ اوہ پر م پُرکھ پر ماتم کایا مندر اندر سب دے حاضر، حضور بیٹھا سو بھا پائیا۔ اکو نام چپو واجب، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔ اوس دا کلمہ سمجھے کوئے نہ کاتب، عقل بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ جو نرگن دھار نرگن کرے مخاطب، پار برہم برہم اپنا رنگ رنگائیا۔ اوہ سدا سدا کر نہار سخاوت، رحمت نام کلمے والی ورتائیا۔ دُنیا دارو کوڑی چھڈ دینی بغاوت، جھگڑا تن نہ کوئے رکھائیا۔ سکھ دین نوں اکو نام

نیامت، نر نرنکار دتی بنائیا۔ جس دی کسے نوں نہیں ممانت، ہندو مسلم سکھ عیسائی سارے لو چائیں چائیا۔ سرشٹی وچوں پار لنگھاؤن والا اکو صحیح سلامت، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ سنسار ساگر وچوں جس اپنا پار کراؤنا، درگاہ ساچی جانا چائیں چائیا۔ اکو اک داسٹ مناؤنا، سیس جگدیش اک نوائیا۔ اکو دا ڈھولاگیت گاؤنا، اکو کلمہ کائنات جنائیا۔ اکو اک دادرشن پاؤنا، جو نور نورانہ جوتی جاتا نور الاہیا۔ جس سب دا لہنا دینا اپنے ہتھ رکھاؤنا، اوتار پیغمبر گر جس دی صفت صلاحیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پڑکھ ابناشی پروردگار سب دایار جگ جگ جس نے لہنا دینا مات چکاؤنا، ادھار دین دنی نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سکھ اک سمجھائیا۔ ساچا سکھ دیوے بہہ بھانتی، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جو میٹنہارا اندھیری راتی، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت دے کے بوند سوانتی، ساتک ست دے کرائیا۔ دے جاگدیاں راتی ستیاں پچھے واتی، مالک دھردر گاہیا۔ جس نوں کہندے کملاپاتی، پت پریشور نور الاہیا۔ جو بدل دیوے حیاتی، علم صفاتی آپ سمجھائیا۔ جس دی منزل اکو گھاٹی، گھاٹے پورے دے کرائیا۔ جنم جنم دی کٹ دے واٹی، اگلا پندھ رہے نہ رائیا۔ پر ماتم ہو کے آتم بنے ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ اوہ کرپا کرے پڑکھ سمرا تھی، سمرتھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھاٹ وکھائیا۔ سنسار ساگر دا اکو نام دا بیڑا، نیا نوکا جگت جنائیا۔ کوڑی کریا چھڈنا جھیرا، جھگڑا جگت نہ کوئے بنائیا۔ اپنا گرہ ویکھنا کھیڑا، کایا مندر کھوج کھوج جائیا۔ اُس دا گھلا کرنا ویہڑا، ممتا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گھر سوامی ویکھنا نیڑا، گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا کھیل گرو گر چیرا، چیلار آپ ہو جائیا۔ اوہ ضرور سنسار وچ کرے مہرا، کائنات وچوں پار کرائیا۔ جگت وکار میٹے اندھیرا، ست سچ کرے زشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سکھ سکھ سنگر چرن چرن سمجھائیا۔

* ۹ چیت شہنشاہی سمت دس پٹنا شہر مُصلا پُراہٹ دیوَدت دے گرہ * *

سنگر شبد بنے پت ماتا، ہر بھگت سُت گود اُٹھائیا۔ نام ندھان دیوے اگئی داتا، نرگن نرؤیر جھولی آپ بھرائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹ اندھیری راتا، ست دھرم داست چند دئے چکائیا۔ چرن پریتی جگت جوڑ کے ناتا، پورب لیکھا پور کرائیا۔ سدا پچھدار ہے واتا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اپنی کرپا دا بھنڈارا جتھے کھاتہ، خطرہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ آپے ہو کے جوتی جاتا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملائیا۔ سنگر شبد مات پتا آد، اپر پیر اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جانے جگ جگاد، جگ چوکڑی بھيو کھلائی۔ کرپا کرے موہن مادھو مادھ، مہربان مہر نظر اُٹھائیا۔ جو جن انتر ہے ارادھ، لو آتم رنگ رنگائیا۔ پریتم پیارا ہوئے وساد، پردہ پردیاں وچوں اُٹھائیا۔ پورب بھلے کدے نہ یاد، سدا ساچا سنگ نبھائیا۔ بال اوستھا دیوے داد، وست امل امل ورتائیا۔ لیکھا رکھے راج نرین توں بعد، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد آد جگادی سنگی، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ دیوے وست گھر گرہ اننگی، دھرم دی دھار آپ ورتائیا۔ تن وجود چولی جائے رنگی، پریم رنگن اک چٹھائیا۔ سچا سکھ دئے انندی، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ جو لیکھا ویکھنہارا پر کرتی پنہجھی، دہ دشا پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلانے ملائیا۔ سنگر شبد سدا سدا دیا لو، دینن دیا کمائیا۔ مہربان کرپا لو، کرپا ندھان اک اکھوائیا۔ جو بھگت جن پچیاں سُرت سمبھالو، سمبل دا مالک ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گھر وست اپنی ڈالو، توٹ رہے نہ رائیا۔ نواں جیون زندگی وچوں ہووے چالو، چاروں گنٹ وچے ودھائیا۔ پریم پُرکھ پر ماتم پیار مُجبت وچ سب نوں پالو، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے شاہ کنگالو، شہنشاہ اپنی خوشی بنائیا۔

* ۱۰ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر ستونت کور دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے اُتے مقبرے گوراں کرن پکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ سُنائیآ۔ ساڈے وِچ اوتار پیغمبر گر تن وجوداں سْتے پیر پَسار، پسر پَساری
 ویکھنا چائیں چانیا۔ جنہاں دے تن وجود مائی خاک ہووے پنج ت خاک چھار، نشان نوجوان سِری بھگوان نظر کوئے نہ آئیآ۔ جو نام کلمے وِچ تیرے
 سندیسے دے کے گئے وِچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایآ۔ صدی چودھویں انت اخیر بے نظیر ہووے دھواں دھار، چودھویں چند نہ کوئے
 رُشائیآ۔ بیس پیسے ہر جگدیشے سرشئی پائے کوئی نہ سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئیآ۔ گرو گریو تیرا نام سندیسہ گئے اچار، رسنا جہوا صفتی صفت صلاحیا۔
 کلج انت ساچار ہے کوئی نہ میت مُرار، مِت پیرا نظر کوئے نہ آئیآ۔ نام ست برہم مت ہووے خوار، تتوت وجے نہ کوئے ودھایآ۔ چار جگ دے
 شاستر کرن گریہ زار، بن نیناں نیر وہایآ۔ دُہائی دیون تیر تھ ت کنار، جل دھارا وہن نہ کوئے وہایآ۔ سو وقت سُنہنا دیکھ میرے پر م پُرکھ کرتار، کرنی
 دے کرتے دھیان لگایآ۔ دھرنی کہے میری چرن کول نمسکار، نمو نمو سِیس جھکایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچار، سچ اپنا
 رنگ رنگایآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے ویکھ لے مقبرے مڑھیاں، جگدیشر دھیان لگایآ۔ پوتر لاشاں جگت جہان سڑیاں، خاکی خاک رُوپ بنایآ۔ جنہاں
 تیریاں اگئی بانیاں پڑھیاں، نام کلمے ڈھولے گایآ۔ اوہناں دے کوٹن کوٹ سمیں بیت گئے گھڑیاں، سنجگ تریتا دواپر کلج دے گواہیا۔ میری دُہائی
 میرے سوامی میں رہی ڈریاں، ڈرپوک ہو کے دیاں جنایآ۔ میرے اُتے جھکڑا ہون والا شرعیان، شرع اپنی لئے انگڑایآ۔ پیار رہنا نہیں دین مذہب
 دیاں سنیاں، سگلا سنگ نہ کوئے بنایآ۔ میتوں دُوروں دسدیاں دھرم رائے دیاں وہیاں، جو لیکھا چتر کپت درڑایآ۔ جو سندیسے سنے صدیاں کنیاں، پیشین
 گویاں وِچ جنایآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے مڑھی گور ماردیاں
 چیکاں، دروہی تیرا نام دُہایآ۔ ساڈیاں کرے کون تصدیقاں، شہادت کون بھگتایآ۔ شرع دیاں دیکھ لیکاں، خداں کھوج کھوجایآ۔ تیرے وِچ حق
 توفیقاں، تُوں مالک دُھر در گاہیا۔ تیرا کھیل چو جی کا، لکھ چوراسی وِچ سائیآ۔ تیرا رُوپ نیکن نپکا، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیآ۔ سچ دس کی لہنا ہست کپٹا،

شاہ سلطاناں کی وڈیاںیا۔ کس بدھ تیرا بھانا لگے میٹھا، بھو ابھیدا دینا کھلایا۔ میرے سوامی انترجامی میرے اُتے تین والا انگیٹھا، ترے گن گنی اگت لگایا۔ کون کرے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ نام برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، در تیرے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے میرے اُتے اوتار پیغمبر گروآں کوکن ہڈیاں، ست سچ سندیس سنایا۔ ساڈیاں پچھلیاں صدیاں لنگھیاں، اگے دیکھئے چائیں چانیا۔ جو پُرکھ اکال توں منگاں منگیاں، در ٹھانڈے جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ سب نوں لگن چنگیاں، چنگی طرح درڑایا۔ کلجگ اتم دین دنی دیاں کنڈاں ہونیاں ننگیاں، پُشت پناہ ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ نوست دسناں تنگیاں، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ شرع دا لیکھا ہونا نال فرنگیاں، محمد عیسیٰ نین اٹھایا۔ کسے ہتھ نہیں آونی ونجھیاں، بھو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ سب دے نیز وگن انجھیاں، نین چھبر لایا۔ اوتار پیغمبر اں گروآں پوریاں ہونیاں سندھیاں، جو بھوکتاں وچ درڑایا۔ جھگڑا مٹنا شرع کندھیاں، دوتی رہن کوئے نہ پایا۔ انت مذہباں دیاں ٹٹنیاں پابندیاں، پر م پُرکھ اپنا حکم ورتایا۔ سب نے اکو ڈھولا گاؤنا چھندیاں، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ واٹاں مول رہن نہ لمبیاں، لمحہ لمحہ اپنا پنڈھ مکایا۔ دھرنی کہے میں دیکھ دیکھ کے کبھی آں، تھر تھراہٹ وچ ڈھانیا۔ تیرا کھیل ہونا جیرج انڈیاں، اُتسج سبتج بھو چکایا۔ لہنا مکاؤنا ونگیاں ٹیڈھیاں ڈنڈیاں، ڈنڈاوت اکو دینی درڑایا۔ میں انت کنارے کھلوتی کنڈھی آں، واٹاں پنڈھ مکایا۔ کرپا کر سورے سرنگیا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرانر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ لگاؤنا اپنے انگیا، انگیکار اک اکھوایا۔

* ۱۱ چوت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر کرپا سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے اوتار پیغمبر گروآں دی پکارے شمشان بھومی، بھومکا کوک کوک سنایا۔ جس دا بھو سمجھے کوئے نہ پنڈت پاندھا نجومی، گرہ نچھتراں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں بال آنجانی معصومی، میری چلے نہ کوئے چترانیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل کھیلنا سدا معلومی، مہربان تیرے ہتھ

وڈیا۔ توں مالک خالق کنت کنتوہلی، دو جہاناں نوجوانا سہری بھگوانا اک اکھوانا۔ نگاہ مار لے نوست میرے اُتے ہوئی بے اصولی، اصل وچ وصل تیرا یار نظر کوئے نہ آئی۔ سرشٹی درشٹی اندر پت پر میسور تیتوں بھولی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائی۔ توں کنت بھگونت سدا میرا کنتوہلی، سچ سوامی انترجامی اک اکھوانا۔ میں جگ جگ تیری کرپا نال پھلی پھولی، چوراسی اپنے رنگ رنگا۔ میرے مہربانا محبوبا تیرے چرن کول دی منگاں دھولی، دھوڑی خاک دینی رمانیا۔ اوہ اشارہ کردا حضرت عیسیٰ جو چڑھیا تیرے کلمے والی سولی، صلح کل تیری اوٹ تکا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، در تیرے آس رکھائی۔ دھرنی کہے میرے اُتے کوک پکارے بھومی شمشان، شبے روز دھیان لگائی۔ توں نگاہ مار شاہ سلطان، شہنشاہ اپنا نین اٹھائی۔ دھرم سچ رہیا نہ کوئی ایمان، ست ست نہ کوئے وڈیا۔ چاروں کنت کوڑا پردھان، بھجے واہو داہیا۔ پیغمبراں دی شرع ہوئی شیطان، سورہ حق نہ کوئے پڑھائی۔ دھرم داد سے نہ کوئے نشان، اوتار پیغمبر رہے گرو نال سنا۔ توں میرا مالک خالق والی دو جہان، سچھنڈ نواسی اک اکھوانا۔ میں تیرے چرن کول کراں دھیان، بن دھوڑی خاک رمانیا۔ میرا لہنا دینا دیکھ آن، آپ اپنا بھو کھلایا۔ توں لکھ چوراسی جانی جان، گھٹ گھٹ پردہ دے اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، میری آشا پور کرائی۔ دھرنی کہے پر بھو شمشان بھومی دی رووے مٹی، خاک خاک رہی سنا۔ تیرے چرن کول وچ لٹی، بن لٹاں سیس نوایا۔ دین دنی دا ایشٹ بن گیا پتھر اٹی، پاہناں سیس نوایا۔ سرتی دے کسے نہ مٹی، ٹک مٹی تیرے نال نہ کوئے رکھائی۔ تیری دھار نظر نہ آوے مٹی، نر نرائن تیرا درس کوئے نہ پائی۔ ست سچ دی رہے کوئی نہ سکھی، حقیقت حق نہ کوئے درڑایا۔ اپنی اوتار پیغمبراں گرو آں والی دیکھ لے مٹی، متر پیارے کھوج کھوجائی۔ پیشین گوئیاں والی تک لے بھوکھی، بھوکھت اپنا نال ملائی۔ کلج کوڑی کرپا سب نوں جائے جتی، ہار وچ تیری لوکائی۔ میرے اُتے کھیل کسے کولوں جاوے نہ نجھٹی، اوتار پیغمبر گرت تیری اوٹ تکا۔ دھرم دی دھار بنا دے مٹھی، مہربان اپنی دیا کمانیا۔ آہ تک لے میرے کول بنا اکھراں والی چٹھی، جس دا حرف حروف نظر کسے نہ آئی۔ لیکھا اگم دھرنیے صدی چودھویں پر م پڑکھ دے اگے پٹیں، پٹنے والے اگے کریں ڈھائی۔ نیز نیر وھویں اپنے خون دی کڈھ کے رتی، بوند چرن کول لکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ دھرنی کہے شمشان بھومی دی رووے خاک، بن نیناں نیر وہائیا۔ اپنا پورا کردے بھوکھت واک، مہربان دیا کمائیا۔ سچ دھرم دا کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ دے نات، پاربرہم برہم میل میل سہج سُبھائیا۔ جن بھگتاں بچھ وات، گرہ گرہ اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، سہجک سچ چند چکائیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی اِکو رنگ رنگائیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول جھولی ڈاہیا۔ مہربانا بچھ لے وات، واتا ورن تک خلق خدائیا۔ میرا ہر دا کر دے شانت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ تیرا نوست دا ہووے اک پرانت، بہہ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں درشن تیرا کراں اِکانت، نرگن نر ویر دھیان لگائیا۔ توں آد جگادی سب دا پت مات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار بخش دے دات، دُھر دے رام تیری سرنائیا۔ کلجک کوڑی کر یا میٹ دے واٹ، اگے پنڈھ نہ کوئے وکھائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر اِکو آتم دھار جنا دے گھاٹ، پتن اور نہ کوئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھول دے بجر کپاٹ، امرت بوند سوانتی دے ٹکائیا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹ، انحد نادی شبد کر شنوائیا۔ جوتی جوت جگا للاٹ، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری پوری کرنی آس، آسا تیرے چرن کول ٹکائیا۔

* ۱۱ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر گردت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اُتے روندیاں قبراں، قبرستان رہے گر لائیا۔ کرپا کر دے اوتوں امبراں، نور نورانے نور الاہیا۔ وعدے تک لے جو کیتے نال پیغمبراں، حرف حرفاں نال سمجھائیا۔ دین دُنی دے تک لے اندرا، کایا کعبے کھوج کھوجائیا۔ نگاہ مار لے ڈونگھی کندرا، بن نیناں نین تکائیا۔ دروہی کسے دا کھلیا نہیں اندروں چندرا، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیری کائنات سستی غفلت وچ نندرا، آلس دور نہ کوئے کرائیا۔ تن وجود خالی تک لے پنڈرا، پنج تت

نہ کوئے چترائیا۔ بھیو جانے نہ کوئی ایڑاپنگلا، سکھمن سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا
 سہائیآ۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے پکارن مڑھیاں، اگنی تت تت تپائیآ۔ ساڈے وچ اوتاراں گروآں لاشاں سڑیاں، ہڈ ماس ناڑی نظر کوئے نہ آئیآ۔
 اسماں جگ چو کڑی کھیلاں تکیاں بڑیاں، سنجگ تریتا دواپردھیان لگائیآ۔ جگت کتھا کہانیاں سُنیاں جو نراکھر دھار اکھراں وچ پڑھیاں، پُستکاں رنگ رنگائیآ۔
 دروہی دین ذنی اُتے ایس ویلے اوکھیاں آئیاں گھڑیاں، ڈکھ درد سکے نہ کوئے ونڈائیآ۔ پنڈتاں ہتھ نہ آون نچھتراں والیاں کڑیاں، گرہ سمجھ کوئے نہ
 پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھیو آپ گھلایآ۔ دھرنی کہے میرے اُتے گرلاوے دھوڑی، سنکا سنکا دے ڈھائیآ۔
 پُرکھ اکالے دین دیا لے تیری سرشٹی ہوئی کوڑی، کوڑ کُٹب نال وڈیائیآ۔ تیری مستک لائے کوئے نہ دھوڑی، چرنی خاک نہ کوئے رمانیآ۔ کائنات ویکھ لے
 مورکھ موڑھی، چتر سگھر روپ نہ کوئے بدلایآ۔ نوست دے چند کوئے نہ نوری، نور نورانہ ڈگ نہ کوئے مگائیآ۔ اوہ لیکھا پورا کر دے جو موسیٰ دتا اُتے
 کوہ طوری، تریا توں پرے اپنا بھیو گھلایآ۔ عیسیٰ والی ویکھ اپنی مجبوری، جو صلیب گل وچ لٹکائیآ۔ محمد دی خواہش تک لے چار یاری نال وچ صبوری، کی
 صبر نال گیا درڑائیآ۔ میرا امام صدی چو دھویں انت ہووے حاضر حضور، حضرتتاں دا حضور اگم اتھاہیا۔ سب دا لہنا لیکھا لوک مات پورا کرے ضروری،
 ضرورت سب دی ویکھ دکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتائیآ۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے تک لے
 گریہ زار، ہاباکار خلق خدائیآ۔ مُجبت رہی نہ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ ویکھے وگسے پاوے کوئی نہ سار، اوتار پیغمبر گر پلو گئے
 جھڈائیآ۔ نوست دے دھواں دھار، چار گنت نوری چند نہ کوئے چکائیآ۔ دھرم دا رہیا نہ کوئے جیکار، ڈنکا کلجگ کوڑ سنائیآ۔ میں دین ذنی وچ اپنا آپ
 گئی ہار، جگت مان رہیا نہ رائیآ۔ توں کرپا کر کر کرتار، کرتے پُرکھ تیری سرنائیآ۔ دین ذنی دے ادھار، ادر دے مالک دیا کمائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی نرگن سرگن بخشنہار، بخشش رحمت اپنی آپ کمائیآ۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت دس چکیری کانپڑ شہر توں باہر گر بچن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو اوتار پیغمبر گروت دے نہ کوئے نشانی، جگت جہان ویکھ دکھایا۔ نام سندیسہ جو دے کے گئے تیرا دُھر دی بانی، بان انیالا تیر چلایا۔ جس دی رسنا جہوا بتی دند صفت کہانی، اکھرا اکھرا نال وڈیایا۔ بھو ابھید اچھل اچھید تیرا سجھے نہ کوئے جیو پرانی، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملایا۔ توں نگاہ مار زمیں اسمانی، زمیں زماں کھوج کھوجایا۔ مالک خالق برہمنڈ کھنڈ دو جہانی، پُری لوء پردہ دینا اٹھایا۔ میں بیننتی کراں ہو نمائی، نو نو سپس جھکایا۔ حق محبوب تیری منزل دے نہ کوئے رُحانی، رُوح بُت پاک نہ کوئے کرایا۔ سب دی جوہ دے سے بیگانی، بے پرواہ تیرے در و بے نہ کوئے ودھایا۔ توں لیکھاتک لے چارے کہانی، چارے بانی اپنا پردہ اٹھایا۔ میرے اُتے جھگڑا دے جگت جسمانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ دھرنی کہے پر بھو ویکھ لے اپنا کلمہ اگم نام، نرگن نرور نرنکار دھیان لگایا۔ نوست چاروں کُنٹ ہوئی شام، شمع نوری چند نہ کوئے رُشانیایا۔ تیرے پریم رس دا پیئے کوئے نہ جام، حقیقت ہتھ کسے نہ آئی۔ جھگڑا تک دین دُنی تمام، طمع لالچ لوبھ وچ ہلکایا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، پیغمبر باہر پڑھایا۔ توں مالک خالق پرتپالک اک امام، نور نورانے تیری اک وڈیایا۔ میرے اُتے بدل دے نظام، نر نرنکار ہونا آپ سہایا۔ دین دُنی لئے انجام، انتقام اپنے ہتھ رکھایا۔ توں مہربانا مہربان، مہربان بیدو تیری سرنائی۔ میرا داتا دانی گن ندھان، گہر گور اک اکھوایا۔ آد جگادی نوجوان، جگ چو کڑی کھیل کھلایا۔ سچھنڈ نو اسی ساچا کاہن، رام راما اک اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتر انتر آئی تیرانی، حیرت وچ جنایا۔ چاروں کُنٹ دے سے بے ایمانی، بیوہ رُپ ہوئی خلق خدایا۔ تیری منزل جانے کوئے نہ پد نربانی، گرہ و بے نہ کوئے ودھایا۔ توں ویلا وقت پہچانی، بے پہچان اپنی دیا کمایا۔ توں مالک خالق دو جہانی، نرگن نرور تیری وڈیایا۔ تیرے چرن کول کراں دھیانی، بن نیناں نین اٹھایا۔ اپنی کھیل تک لے پُرانی، پنے پنے سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ دھرنی کہے میری آشا ایکو ایک، اک اکلے دیاں جنایا۔ ست دھرم دی بخش دے ٹیک، ٹکے مستک

دھوڑی خاک رمانیا۔ دین دنی دی بدھی کر بیک، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ تن وجود لگے نہ سیک، اگنی تیت دینا بھجھانیا۔ جنم کرم دی میٹ دے رکھ، دئی دوتی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جھگڑا مُکا دے مُلا شیخ، پنڈت پاندھے دے سمجھانیا۔ توں مالک اک نریش، نر نرائن نور الاہیا۔ تیرا سنگر شبد دس دسمیش، دہ وِشا دینی وڈیانیا۔ میں تیرے در دی منگتی بھکھارن ہوئی درویش، خالی جھولی آگے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرانیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اینکار اک عرضوی، چرن کول بندنا سیس جھکائیا۔ تڈھ بن اور نہ دیسے کوئی، دو جہاناں ہوئے سہانیا۔ تیرے نام دی پھری دروہی، دروہی تیرا نام ڈھانیا۔ نوکھنڈ میرے اُتے ملے کسے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ دھرم دی دھار سب دے اندروں گئی کھوہی، وست سچ نہ کوئے دکھانیا۔ اوہ آشا پوری کر دے جیہڑی کیر نال کیتی لوئی، نسا تیرے چرن کائیا۔ آتم پر ماتم صدی چو دھویں تیرے نال کوئی نہ چھوہی، شوہر بانکے تیرا درس کوئے نہ پانیا۔ دُرمت میل سکے کوئی نہ دھوئی، پتت پُنیت نہ کوئے بنانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کلج جیواں سرتی سوئی، بن تیرے نام شبد سکے نہ کوئے جگائیا۔ توں آد جگادی پر م پُرکھ پر ماتم اوہی، آد نرنجن ابناشی کرتا اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرے پیار وِچ سرشی درشی انتر آتم جائے موہی، مُجبت وِچ مہربان سارے جان سامانیا۔

* ۱۲ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر محل سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد اگما ساگر، گہر گور گمبھیر آپ اکھوانیا۔ جو بھاگ لگائے کایا ماٹی گاگر، تن وجود حق محبوب دیکھ دکھانیا۔ در آیاں انتر آتم دیوے آدر، پار برہم برہم بھيو آپ کھلایا۔ ہر جن سور بیر بنائے بہادر، مایا ممتا موہ وکار مٹانیا۔ دھرم دی دھار اُتے پائے چادر، پردہ اپنا نام دکھانیا۔ کرپا کرے کریم قادر، قُدرت کرتا نور الاہیا۔ صبر صبوری دیوے صابر، صدق اکو اک جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ سنگر ساگر

گھر گمبھیر، نرگن دھار نرویر اک اکھوائیا۔ جو دیکھنہارا کایا مائی تن سریر، تتوت کھوج کھوجائیا۔ جو انتر نر نتر پردہ دیوے چیر، اولہا رہن کوئے نہ پائیا۔ مہربان ہو کے بدل دیوے تقدیر، تدبیر نام والی سمجھائیا۔ جنم کرم دی میٹ دیوے لکیر، دئی دویت دا پندھ مکائیا۔ امرت آتم بخش کے ٹھانڈا سیر، سائتک ست دئے درسائیا۔ بھيو چکا کے شاہ حقیر، ایکا رنگ دئے دکھائیا۔ بن جگت اکھال توں کایا مندر اندر دکھائے اپنی تصویر، نور نورانہ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا بھيو آپ کھلائیا۔ سنگر ساگر امرت جل، باہروں ہتھ کچھ نہ آئیا۔ جو لیکھا جانے گھڑی گھڑی پل پل، پلکاں دے پچھے بہہ کے دھیان لگائیا۔ جو نرگن دھار آتم وچ پر ماتم جائے رل، پاربرہم برہم وچ سمائیا۔ بھيو چکا کے جل تھل، مہینل اپنا بھيو دئے کھلائیا۔ سچ پیار دا دیکھ سچ پریمیاں اندر جائے بل، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ بن رسنا جھوا پئی دند سٹائے اپنی گل، شبد انادی دُھن کر شنوائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دامسلہ ہووے حل، حالت پچھلی دئے بدلایا۔ ٹھاکر سوامی انترجامی دسے نہچل دھام اٹل، سچ دوارا اک دکھائیا۔ جتھے آتم پر ماتم پر ماتم آتم ایکا روپ ایکا گرہ بیٹھے مل، دوسر آسن سنگھاسن نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے ساگر دئے وڈیائیا۔ ساچا ساگر سنگر چرن، چرن کول ملے سرنائیا۔ جتھے جھگڑا کے جنم مرن مرن جنم دا لیکھ رہے نہ رانیا۔ گھر سوامی انترجامی نیتز کھولے ہرن پھرن، نچ لوچن نین کرے رُشنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا ترنی ترن، تار نہار اک اکھوائیا۔ جس دا ڈھولا گیت سنگیت راگ توں میرا میں تیرا سنت سہیلے ہر بھگت جن پڑھن، بن رسنا رس اپنا رس پائیا۔ سو منزل حقیقی لاشریکی چڑھن، آگے سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ سچ دوارا اینکار نر اکار دے آگے کھڑن، جس دی حد محدود نہ کوئے دکھائیا۔ سنگر پورا حاضر حضورا جوتی نوراً شبدی تورا آگوں آوے پھرن، جس داروہ رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سو پر ماتم آتم دھار بٹھے اپنے لٹن، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھائیا۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی آد جگادی کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ جس دی لکھ چوراسی پئے سرن، سرنگت اکو اک درسائیا۔ جس دا وشن برہما شو دیوت سُر اوتار پینمبر گرو درشن کرن، بن لوچن نین نین کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سچا سنگر ساگر ایک، مستک دھوڑی خاک رانیا۔ جو انتسکرن وچوں بڈھ کرے بیک، دُرمت میل دئے

دھوایا۔ ترے گن مایا لاسکے نہ سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا متناہنج وکارا کرے کھیت، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کایا مندر اندر پر ماتم آتم نرگن نرگن درشن دیوے نیتن نیت، نچ لوچن نین کر رُشنائیا۔ توں میرا میں تیرا اکو آد انت داہیت، ہتکاری ہو کے دیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر میلانے ملایا۔ سنگر ساچا ساگر اگما، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ جس دی دھاروں لکھ پوراسی جیو جنت جم، جنی جن ویکھن کوئے نہ پائی۔ جس سب نوں دتا پون سواسی دما، دامنگیر اک اکھوائیا۔ جس نے آد انت اپنا کھیل کیتا رواں، مدھ ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جس دا اکو جوتی دھار اگما چتا، شبدی شبد کرے رُشنائیا۔ جس دا حد نہیں کوئی بنا، اکو مارگ دے سمجھائی۔ جو ویکھنہارا کایا مائی تن چتا، چم درِ شٹی پھول پھولایا۔ جس دی دھار نرکار نرکار کھیل کھلایا برہما، پاربرہم برہم اپنا کھیل کھلایا۔ جس دے تھم وچ وشن پھرے بھتا، شکر اپنا پندھ مکائی۔ اُس نوں نہ کوئی لالچ نہ کوئی طمع، تانس وچ کدے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ سنگر ساگر سدا بے انت، اگم اتھا اکھوائیا۔ جس وچ نہاوندے جگ چوکڑی سنت، بھگت سہیلے تاریاں لایا۔ جتھے اکو مالک سوامی مداکنت، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جو اکو دیوے منت، دوسر اور نہ کوئے پڑھائی۔ اک بنائے بنت، اکو دیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائی۔ ڈونگھے ساگر جس جن نہاؤنا، اپنی خوشی بنائی۔ تن بستر جس جن صاف کراؤنا، دُرمت میل دھوایا۔ ساچی رنگن رنگ رنگاؤنا، رنگت ملے بے پرواہیا۔ بھيو ابھیدا اندر کھلاؤنا، پردہ رہے نہ رانیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پاؤنا، گھر ملے دُھر داماہیا۔ شبد انادی جس سناؤنا، انادی دُھن کرے شنوائیا۔ آتم پر ماتم رنگ رنگاؤنا، اکو رُپ جنائیا۔ پاربرہم برہم پردہ لاہنا، بھيو رہے نہ رانیا۔ مایا متا موہ چکاؤنا، مُجت اک سمجھائی۔ تس سنگر دا درشن پاؤنا، جو انتشکرن وچ ویکھے چائیں چائیا۔ جس گھر ٹھانڈے صاحب نے آؤنا، تس گھر وجدی رہے ودھائی۔ مل مل ساچا منگل گاؤنا، گیت گو بند لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائی۔ ڈونگھا ساگر ویکھو اپنا گرہ، تن مندر دھیان لگایا۔ جس اندر تہاڈا سوامی رہے، اپنا آسن لایا۔ شبد ہو کے سرتی نوں کہے، ستی رہیا جگایا۔ جھگڑا رہے نہ دوتی دوئے، دُتیا بھاؤ مٹائی۔ ہنگتا کوڑ میٹ کے میں، متا موہ چکائی۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگادی

اِکوہے، اِکو روپ روپ سمجھائیا۔ اِکو پریم دی وگے نے، نیا نوکا نام والی چڑھائیا۔ اِکو مارگ اِکو گرہ، رستہ اِکو اِک سمجھائیا۔ جمن سُرستی گنگا گوداوری جتھے دھار وہے، امرت رس رس بھرائیا۔ سو سوامی انترجامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی پروردگار سانجھ یار اِینکار اُس دھام اگے بہے، جتھے پنا نچ نیتروں ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساگر اِک درڑائیا۔ سچا ساگر ساچا جانو، جانہار بھیو کھلائیا۔ انتر آتم اپنا آپ پچھانو، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پاربرہم برہم کرو دھیانو، نچ لوچن نین اُٹھائیا۔ سُرتی وچ لو گیانو، شبدی شبد پڑھائیا۔ ترے گن اتپتا اِک وکھانو، ترے بھون دھنی اپنا میل ملائیا۔ ساچا سکھ سچ دوارے مانو، مانو مانس مانکھ جتھے ملے وڈیائیا۔ جھگڑا مکے دیو دانو، دیوت سُر اِکو رنگ وکھائیا۔ اِکو گھر حق پچانو، در مندر کُنڈا آپ گھلائیا۔ جتھے اُپجے برہم گیانو، برہم و دیا اِک پڑھائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اِکو دسے نشانو، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دا نور نورانہ جوتی دھار دھار مہانو، جوتی جوت جوت ڈگمگائیا۔ سو پُرکھ ابناشی شاہ سلطانو، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ سچ مارگ جو بنایا پر بھونے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس نوں سکے کوئی نہ ماپ، جگت پپائش کم کسے نہ آئیا۔ جس نے سر شٹی در شٹی اندر دتا اپنا جاپ، رسنا جہوا اکھراں نال پڑھائیا۔ اوہ آد پُرکھ اپر پیر سوامی سب دامائی باپ، پتا پُرکھ اکال آپ اکھوائیا۔ جو ویکھنہارا کلجگ اندھیری رات، جس دین مذہب میٹنا سنتاپ، دُکھاں کلدیشاں ویکھ وکھائیا۔ رُوح بُت کرنے پاک، پتت پُنیت بنائیا۔ جس بھگتاں اندروں کھولنے تاک، بجر کپائی کُنڈے دیوے لاہیا۔ شبد انادی سنا کے ناد، دُھن آتمک راگ کرے شنوائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ پاربرہم برہم دے سے پاس، آس پاس اِکو روپ درسائیا۔ جس دا کھیل پر تھمی آکاش، سگن گگننتراں اپنی راس رچائیا۔ جس دا لیکھناں اُتے کیلاش، شکر اپنے تھم سمجھائیا۔ جو برہما دیونہارا دات، وشنو دُھر دی دات جھولی پائیا۔ اوہ صاحب سدا ابناس، پُرکھ ابناشی دے وڈیائیا۔ اوہ کلجگ وچ جن بھگتاں دی تھان تھان کرے تلاش، ایسے کارن کان پُر وچ آئیا۔ اوہ ویکھے ہڈ ناڑی پردہ ماس، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ کیہڑا وسے دُور تے کیہڑا وسے پاس، کس گرہ سگمگھ سو بھا پائیا۔ کیہڑا پتت کون پاک، پُنیت کون اکھوائیا۔ کیہڑا برہم کیہڑی جماعت، کون اذاتی اپنی ونڈ ونڈائیا۔ کون ہونے نار کم

ذات، گلکھنی روپ درسا ئیا۔ کون منے کملاپات، پت پر میثور سیس جھکائیا۔ ایہہ کھیل پر بھو دا لوک مات، ماتر بھومی اُتے دیکھے چائیں چائیا۔ جس دا آتم دھار سب دے نال نات، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اُس دا اکو محکم سندیسہ ساچ، ست ستوادی برہم برہادی آپ کرے شنوایا۔ جس دے پیار وچ ستکار وچ ہر جن سوئے جاوَن جاگ، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناوے کاگ، مانک موتی چوگ چُکائیا۔ ترے گن مات بُجھا کے آگ، ساتنک ست دے کرائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ جس دا آد انت دا اکو برہم سماج، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جو بھگتاں رکھنہارا لاج، سر سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر میلے سچ سُبھائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس لکھنؤ بدر وڈیالا وکھے دیش چندر ترپاٹھی دے گرہہ *

دھرنی کہے میرے بخشند، بخشنہار تیری سرنائیا۔ سچ سوامی دے انند، سکھ ساگر وچ رکھائیا۔ جن بھگت سہیلے پرگٹا اپنے چند، نور نورانے کر رُشائیا۔ جنم کرم دامیٹ پندھ، اگے بھور نہ کوئے بھوائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس دے چھند، ست سچ کر پڑھائیا۔ ساچی منگ رہی منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرے محبوبا پیار مُجّت دا چاڑھ دے رنگ، رنگت اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ لیکھا لینا بنائیا۔ دھرنی کہے میرے بھگوان، بھگوان تیری اوٹ رکھائیا۔ میتوں خوشی جگت مہان، بھجائیں چائیں چائیا۔ تُوں چرن پُچھایا آن، میری اگنی اگت بُجھائیا۔ تُوں میرا جیو پران، پران ادھاری اک اھوائیا۔ جن بھگت کر پروان، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ لیکھے لاؤنا پین کھان، مہربان ہونا آپ سہائیا۔ میں بالی بُدھ آنجان، تُوں دیونہار گوسائیا۔ میری میننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ نگاہ مار بن نیناں کر دھیان، بن اکھاں وکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا سگی آپ اھوائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اندر تک لے خواہشا، آسا تیرے وچ سائیا۔ میں

جُگ منڈلاں منڈپاں ویکھیاں راسا، گویاں کاہناں دھیان لگایا۔ میرا خوشیاں وچ نکلے ہاسا، ہسّ ہسّ کے دیاں سُنایا۔ تیرا تک کے کھیل تماشا، خوشیاں دے ڈھولے گایا۔ جتھے رِشیاں داسی واسا، رِکھیشتر بیٹھے دھونیاں تانیا۔ فاقیا وچ کڈے رہے راتاں، انّ گھ نہ کوئے جُھہنایا۔ شبّدی دھار کردے رہے باتاں، باطن تیری کھوج کھوجایا۔ کون ویلا ساچا لے اگئی مایا، پتا پُرکھ اکال سوہا پانیا۔ تیرا چپدے رہے آتم پر ماتم والا جاپا، رس رسنا نال وڈیایا۔ توں پورب سب دا ویکھ لے کھاتہ، لہنے دینے سب دے جھولی پانیا۔ دھنّ بھاگ جے میرا گرہ پچھاتا، دتی مان وڈیایا۔ ایہتھے سپتس رِکھی رہ کے گئے سی دوس ساتا، بھاردواج اپنی آس رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے میں کراں منگلاچار، خوشیاں ڈھولے گایا۔ چرن کول جاواں بلہار، دھوڑی خاک رمانیا۔ سندیسہ دینا سرب سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ ویکھو نرگن دھار میرا نرنگار، نرور نور الاہیا۔ جس دا کھیل جُگ جُگ اپار، اپر میرا سوامی اپنا پھیرا پانیا۔ بھگت سہیلے لاوے پار، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھایا۔ پورب لہنا دینا قرض اُتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا آپ کرتار، قُدرت قادر دیا کمایا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس مہو موہن لال گنج لکھنؤ امرت کور دے گرہ *

منچیت کہے پر بھ تیریاں بے پرواہیاں، بے پرواہی وچ سمایا۔ جس گوہند دھار میریاں نسا پور کرائیاں، ماتا گجری رنگ رنگایا۔ عجب عجیب کھیاں اگم وکھایاں، جگ نیز جس نوں ویکھن کوئے نہ پانیا۔ سچ گھر تیرے وجدیاں تکیاں ودھایاں، اکو نام شنوایا۔ سچکھنڈ میں تکدا رہیا رُشائیاں، جوتی جوت ڈمگایا۔ میں نرگن دھار تیری سرن لئی سرنایا، سرنگت اک رکھایا۔ سچ سندیسہ دے کے جانا میرے بھیناں بھائیاں، ممتا ماتا والی رلایا۔ میں بھگتاں سنگ اپنیاں سیجاں ہنڈھایاں، سوہنا تھان سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ دینا رنگایا۔ منچیت کہے میرے پر بھو

مہربان، مہر تیری نظری آئی۔ جس چرن پریتی بخشیا مان، درگاہ سچ دتی وڈیائی۔ پتا پوت کر پروان، سنگھ گربخش نال جڑائی۔ میرا میرے وچوں میرا دینا
 دان، داتے دانی دیا کمائی۔ میرے پچھے میرے بندھپ نہ مول پچھتان، پشچاتا پ نہ کوئے رکھائی۔ میں سب نوں سندیسہ دیواں آن، سنیہہڑا اک
 جنائی۔ میں وسوں اُس مکان، جتھے بیٹھا دھر داماہیا۔ نہ زمیں نہ اسمان، سوریہ چند نظر کوئے نہ آئی۔ نہ کوئی گوپی نہ کوئی کاہن، سیتا رام نہ کوئے
 وڈیائی۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید پُران، کھانی بانی ڈھولے کوئے نہ گائی۔ نہ کوئی لکھ پوراسی جیو پران، تن وجود ویکھن کوئے نہ پائی۔ اکو پُرکھ اکالا دین
 دیلا میرا مہربان، سچھنڈ بیٹھا سو بھاپائی۔ جس اپنے در کیتا پروان، پر م پُرکھ دتی وڈیائی۔ اوتھے بن رسنا توں بھگت سہیلے توں میرا میں تیرا گان، دوجی
 اور نہ کوئے پڑھائی۔ نہ کوئی پین نہ کوئی کھان، ترسنا تر کھانہ کوئے دکھائی۔ نہ کوئی بردھ بال جوان، اکو رنگ سارے سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اپنے رہیا لکائی۔ منجیت کہے میں دھرم دی دھار ستا، دو جہان نہ کوئے اٹھائی۔ میں توں بٹن کور بنایا اپنا ستا، ست
 ست ست پنچم پنچم وار جنائی۔ ایہہ سلوک گجری کہا سی وچوں کھا، انت انت انت انتشکرن وچوں پرگٹائی۔ رام دے دے پتے وشٹ دے جیتے تیری
 سچھل ہووگی کھا، جننی جن ملے وڈیائی۔ اندر دارہے کوئے نہ دکھا، نو دس دی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ میں توں اوس صاحب نے اپنی گودی چکا، جو چار
 جگ اپنا رنگ رنگائی۔ دھن بھاگ میرا مات لوک دا پینڈا مکا، سچھنڈ ملی وڈیائی۔ میری بھگتاں نال سہنجی رتا، رتڑی اکو رنگ دکھائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا میلا رہیا ملائی۔ منجیت کہے میرے وڈے چھوٹے بھین بھائی، متا موہ وچ سمجھائی۔ میری تن وجود والی ہوئی جدائی،
 آتم پر بھ دے رنگ رنگائی۔ میں بیٹھا سچھنڈ دوار دھر درگاہی، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ جتھے اکو سب داماہی، جگ جنم دے وچھریاں رہیا ملائی۔ گرگھ
 سارے اوسے مارگ دے بنے راہی، بھجنا چائیں چائیا۔ جتھے صاحب سلطانا ساچی سیجا رہیا وچھائی، جس دا پاوا چول نظر کوئے نہ آئی۔ آتم دھار اپنے
 چرناں وچ رہیا لکائی، ککے دھوڑی خاک رامائی۔ میرا لہنا دینا جگت جہان نال ناہیں، نر نرائن اپنے نال رکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا دھر داور، دھر پردہ آپ چکائی۔ منجیت سنگھ کہے میں بھيو ابھیدا دستا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ میں خوشیاں دے وچ وسدا، سچ دتا درڑائی۔

میں اُنچ پر بھ چرن آیا ہسدا، جوتی جوت رُپ بدلایا۔ جو جگ جگ تیج رکھدا، بھگتاں ہوئے سہایا۔ اوس دا گھرانہ نہیں کوئی دکھ دا، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا رُپ لکھینا ہو یا لکھ دا، ملی سچ سچی سرنایا۔ میں پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں آیا ٹپدا، آکاش پاتالاں پندھ مُکایا۔ بن رسنا جہوا توں میرا میں تیرا آیا چپدا، بھجیا واہو داہیا۔ میں بھيو کھلاواں پر میشور پت دا، جو سوامی نور الاہیا۔ جو سر میرے ہتھ رکھدا، پھڑ باہوں گود لکایا۔ میں پرکاش تکاں لٹ لٹ دا، جوتی جوت وِج ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، میرا پردہ آپ اٹھایا۔ منجیت کہے پر بھوست دھرم دادے دلاسا، ست سچ جنایا۔ تیرے چرن کوئل ہووے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھنایا۔ میں اپنے گھر وِج کر کے ہاسا، مہو خوشی بنایا۔ ہن چلیا اُپر آکاشا، بھجیا واہو داہیا۔ درگاہ ساچی ہووے واسا، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ ویکھاں تیری راسا، تیرے وِج سمایا۔ جس لیکھے لایا میرا پون سواسا، ساہ ساہ اپنے وِج ملایا۔ میرے پر یوار نوں کہو شاباشا، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ کوئی ڈولے نہ تولا ماشا، رتی رت نہ کوئے سکایا۔ توں پر م پُرکھ ابناشا، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، سب دیاں پُریاں کرنیاں آسا، نراسا رہن کوئے نہ پائیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس کانپڑ شاستری نگر اوتار سنگھ دے گرہ *

صدی چو دھویں کہے میرے پروردگارا، یامین آمین تیری سرنایا۔ میرے مالک خالق پر تپالک تیرا نور اک اُجیارا، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے نظری آیا۔ ڈھر امام نور نورانے ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنایا۔ میرا لیکھاتک لے جو باقی رہندا وِج قاہرہ، قہتہہ لا کے دیاں سنایا۔ تیرا نو نو نو دا ہووے دائرہ، چاروں گنٹ دھیان لگایا۔ بھيو دس دے گمبھیر گہرا، گور تیری اک سرنایا۔ جگت جہان دین دنی وِج رہے کوئی نہ بہرہ، بھيو ابھیدا دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ صدی چو دھویں کہے میں بھجی نٹھی چو داں طبق، چو داں

لوک پندھ مُکائیا۔ میں پینمبراں والے سُنے سبق، الف یے نال وڈیائیا۔ تیرا حکم حکمرانا اِکو سخت، نوجوانا نظری آئیا۔ میرا انت آخیری بے نظیری ز میں اُتے ویکھ لے وقت، سماں سمیں نال بدلائیا۔ میں اِکو منگاں منگ فقط، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ میرا کھیل تکنا جگت دی دھار بوند رکت، تن وجوداں سنگ ملائیا۔ میری دروہی اُتے فلک، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ تُوں مالک خالق کُل عالمے ملک، محبوب تیری بے پرواہیا۔ پروردگارے سانجھے یارے میں تیری تکتنی چاہندی جھلک، پکاں دے پچھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے مالک موزی نوزے زوا عرشے جما فرشے طمع کھوستو مبی نوستو ربی کاو ستملا ماؤ تُو جمنتل شتاؤ زکتے مبی نزوی زوا میرے خدا مہربان مہربان مہربان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در درویشن ہو کے منگ منگائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرا ویکھ لے انت آخیری، خیر خواہ دھیان لگائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہو میری پیری، پت پر میثور تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرا نور ظہور تگاں بے نظیری، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ تیری شرع ویکھاں شمشیری، بن دست دست اٹھائیا۔ میری انت تک دِگیری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ نوست تیرے حکم دی بدھی زنجیری، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ نگاہ مار لے امیر فقیری، فکرے اپنے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میرے اللہ مبینا، موزو تیری سرنائیا۔ نگاہ مار وچ مدینہ، کی محمد مقبرہ رہیا سٹائیا۔ میرا اندروں ویکھ لے سینہ، سین شین دے گواہیا۔ کون دھار تیرا کلمہ نبیاں دلدلا پاوے زینہ، زینت اپنی دے سمجھائیا۔ میں تیتوں کہاں آئینا، کامل مُرشد تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھیل میرا تکنا وچ رمضان مہینہ، رمز اشارے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ صدی چوڈھویں کہے میں پندھ مار کے نٹھی، بھجی واہو داہیا۔ میرے انتم اُلٹی گرتنی لٹھی، چاروں کُنٹ دیاں سٹائیا۔ تیرے حق دی پڑھے کوئے نہ پٹی، حقیقت وچ نہ کوئے سمائیا۔ مُجبت وچ اُمت نہیں رہنی اکتھی، میری تیرے اگے ڈہائیا۔ میری چولی ویکھ لے پھٹی، چیتھر وند نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے چرن کول ڈھٹھی، سجریاں وچ سپس نوائیا۔ تُوں پروردگار پُرکھ سرتھی، عالی جاہ اِکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در

تیرے آس رکھائیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرے پروردگار، پشت پناہ ہتھ دینا کھائیا۔ لہنا تک لے سنگ محمد چار یار، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جبرائیل کرے پکار، نازل ہو کے وحی رہیا سمجھائیا۔ الف بے دی گمنی انت گفتر، گفٹ شنید پردہ آپ کھائیا۔ توں آد پڑکھ اپر پیر سوامی سانجھا یار، جلوہ گر نور الاہیا۔ میں تیری تابعدار، صدی چوڑداں سد سیو کمائیا۔ دوس رین تیرا کراں انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ میرے امام ااما پاؤنی سار، کائنات ہونا آپ سہائیا۔ تڈھ بن دسے کوئے نہ غم خوار، غمی سکے نہ کوئے مٹائیا۔ میرا شرع نال نہیں تکرار، شریعت جھکڑا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ صدی چوڑھویں کہے میرا پندھ جاندا مکدا، انت رہن نہ پائیا۔ میرا سیس جگدیش جاندا جھکدا، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ پردہ رہے نہ اوہلا گدا، بھو ابھید دینا کھائیا۔ میں نظارہ تکنا تیرے اگئی کلے شبد ست دا، جو ستیاں لئے جگائیا۔ میں کھیل ویکھنا نو کھنڈ پر تھمی لٹ دا، لٹیرا کجک نال ملائیا۔ سب داناتا جاوے ٹڈا، وچھوڑے وچ دسے لوکائیا۔ کسے سمجھ نہ آئے تیرا نام ندھانا اک تک دا، تخم تاثیرانہ کوئے بدلایا۔ میتوں رنج اکو دکھ دا، دکھاں نال سنایا۔ تیرا جگت جہان ترسنا بھریا مایا بھکھ دا، ممتا موہ نال ہلکائیا۔ تیری درگاہ کوئی نہ بچدا، سچھنڈ ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لیکھا نہیں کسے منکھ دا، پاربرہم پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پڑ شہر محل سنگھ دے گرہ *

صدی چوڑھویں کہے میرے کول پیشین گویاں، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ میرے مالک خالق تیریاں روجاں بختائیاں وچ سوئیاں، بن تیرے نہ کوئے اٹھائیا۔ پوتر کرکسے نہ دھویاں، ڈرمت میل نہ کوئے گویا۔ سب نے اپنیاں پٹاں کھویاں، لچیا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت دھاراں تک انہویاں، اندھڑے دھیان لگائیا۔ ست دھرم دیاں وستوآں سب توں گنیاں کھویاں، تن وچ نہ کوئے کھائیا۔ جھکڑا ویکھ پنچ گروہیاں، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار

ہووے ہلکائی۔ تیریاں آتما پر ماتما تیرے نال مول نہ چھوہیاں، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائی۔ میریاں چاروں گنت دروہیاں، دروہی تیرا نام سٹائی۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائی۔ صدی چوڈھویں کہے پر بھو میری ویکھ لے حالت، اُف ہائے میری
 ڈہائی۔ چاروں گنت ہوئی جہالت، ست وچ نہ کوئے سٹائی۔ دھرم دی دے نہ کوئے عدالت، عدل انصاف نہ کوئے کمائی۔ میرے وچ ہون والی بغاوت،
 بغلیگر نہ رہے لوکائی۔ نام کلمہ ملے نہ کسے نیامت، کوڑی کرپا سرشٹ درشٹ ہلکائی۔ چاروں گنت اندھیری شامت، شمع نوری چند نہ کوئے چکائی۔ تیرا
 ایمان قبل از دے نہ کوئی امانت، عملاں وچ نہ کوئے ڈھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے آس رکھائی۔
 صدی چوڈھویں کھندی میرا ویکھ لے وقت لوک مات، دھرنی اُتے دھیان لگائی۔ جھگڑا تک لے ذات پات، دین دنی کرے لڑائی۔ جو اوتار پیغمبراں
 گرو آں لیکھا لکھیا نال قلم دوات، کاغذ سیاہی جوڑ جڑائی۔ تیرا حکم سندیسہ دتا صاف، صفحے صفحے نال بدلایا۔ اوہ سب دا کرے اطراف، مہربان ہو کے
 ویکھ دکھائی۔ بن تیری کرپا کرے نہ کوئے مُعاف، مہر نظر نہ کوئے اُٹھائی۔ دین دنی اُمت اُمتی ہوئے گستاخ، سائک ست نہ کوئے کرائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائی۔ صدی چوڈھویں کہے میرا وقت رہ گیا تھوڑا، بہڑی بہڑی کر سٹائی۔ میرے
 محبوب تیریاں انتم لوڑاں، لڑپندے ساجن تیری اوٹ نکائی۔ نرگن دھار نر ویر نر کار پروردگار سانجھے یار لوک مات پا موڑا، نرگن ہو کے ویکھ دکھائی۔
 شبدي دھار ساچا آسو دوڑا گھوڑا، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسماناں ویکھ دکھائی۔ تیری جوتی دھار شبدي ہووے جوڑا، دو جا نظر
 کوئے نہ آئی۔ توں آد پڑکھ اپر پیر سوامی پروردگار بانکا چھوہرا، نوجوانا نو جو بن اکو سو بھاپائی۔ میرے ڈھر امام وقت سہنجنا کردے مورا، مہبان بیدو اپنا
 رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نو ست متوت ویکھنا اندھ
 گھورا، اندھ آتم پر ماتم دھیان لگائی۔

* ۱۳ چیت شہنشاہی سمت دس شاستری نگر کان پُر شہر جگدیش سنگھ دے گرہ * *

سمت شہنشاہی دس کہے میری پکار، پُنه پُنه پُنه سپس نوائیا۔ کرپا کر میرے نرکار، نرؤیر ہونا آپ سہائیا۔ وشن برہما شو دے ادھار، ترے بھون اتیتے نال ملائیا۔ تیمی اوتار ہوون نال، جوتی دھار سنگ بنائیا۔ حضرت عیسیٰ موسیٰ محمد لے اٹھال، جوت دھار وچوں پرگٹائیا۔ نانک گوہند گرہ دکھال، گھر اکو اک درسائیا۔ جتھے وسے دین دیال، سو پُرکھ نرنجن آسن لائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن اپنا بھو کھولنا کمال، ایکنکارے پردہ لاہیا۔ آد نرنجن جوتی جلوہ دے جلال، ابناشی کرتے کرنی رُشنائیا۔ سری بھگوان سُرَت سنہال، سمبل دامالک ہو کے ویکھ دکھائیا۔ پاربرہم تیری کر سکے کوئی نہ بھال، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سنگر شبد بنا اک دلال، وچولا دو جہان سمجھائیا۔ تُوں کرنی دا کرتا پُرکھ اکال، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ وست نام امولک دے انملڑے لال، اٹل آپ ورتائیا۔ ست سچ دسدے چال، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ سب دی پوری کر دے گھال، لیکھے اپنے وچ رکھائیا۔ ساچی سکھیا دے سکھال، سکھ مُریداں بھو رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرے پروردگارے میت، ہر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں آد جگادی پنت پُنت، پنت پاؤن اک اکھوائیا۔ لکھ چوڑاسی پرکھنہارنیت، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ جھگڑا تک مندر مسیت، کعبیاں کھوج کھوجائیا۔ صدی چوڑھویں رہی بیت، پیسویں میلا سچ سُبھائیا۔ تُوں مالک ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اک اکھوائیا۔ کجک وچ سَتجگ بدل دے ریت، دھرم دی دھار اک پرگٹائیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرتاں باہر کر پڑھائیا۔ تیرا لہنا دینا لیکھا بیس اکیس، ہر جگدیش تیری سرنائیا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سپس، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ صفت صلاح جنا دے تیس بتیس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرے سنگر شبد سوامی، صاحب سنگر تیری بے پرواہیا۔ تُوں مالک اک انامی، سچ دوارے سوہا پائیا۔ ہر گھٹ انترجامی، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائیا۔ تیری نراکھ دھار بانی، نش اکھ کرے پڑھائیا۔ تُوں بخشنہارا پد نربانی، سچ دوار اک سمجھائیا۔ جتھے جگے جوت نورانی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا شبد سچا دھنکانی، انحد نادی ناد شنوائیا۔ تیرا امرت رس اگما پانی، بوند سوانتی نچھر دے جھرائیا۔ تیرا لہنا ز میں

اسمانی، دو جہاناں وجدی رہے ودھائیا۔ اوتار پیغمبر گری تیری نشانی، نشانے لوک مات جھلائیا۔ تیری مہما صفت صلاح اکھراں والی کہانی، چار جگ دے شاستر ڈھولے گائیا۔ تیری منزل اک روحانی، در سچ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری سرنائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرا وقت ہوئے سہنجنا، سوہنی ملے وڈیائیا۔ کرپا کرے آد زرخنا، مہربانا مہربانا مہر نظر اٹھائیا۔ جو آد جگادی درد ڈکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرائیا۔ جس بھگتاں دھوڑ کراونا جنا، دُرمت میل دھوایا۔ آتم پر ماتم بن کے ساک سچنا، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جس دے حکم نال کلج کوڑی کرپا تجنا، لوک مات بچے واہو داہیا۔ سچجگ دھول اُتے سچنا، اپنا آسن دے دکھائیا۔ جس دے حکم نال جو گھڑیا سو بھجنا، تن وجود نظر کوئے نہ آئیا۔ کرے کھیل گوپال مورت مدنا، جوتی جاتا اپنا حکم ورتائیا۔ جس لیکھے لاونا اعلیٰ ادنیٰ، غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ جس دا اکو ڈنکا وچنا، دو جہان کرے شنوائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے جس نو جیٹھ نوں جن بھگتاں گرگھ دوارے سدنا، پُر بھلائی سو بھاپائیا۔ نام ندھان دی چاڑھے رنگنا، پنچم میلا سچ سُبھائیا۔ دوسر در پئے کسے نہ منگنا، دہ دس نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ لیکھے لاونا رویداس چمارے والا کنگنا، گنگا گنگوتری لیکھ نال ملایا۔ سچ پیار دی دس کے بندنا، بندگی اک سمجھائیا۔ نام ندھانا نیترا پا کے انجنا، نور جوت دے چکائیا۔ گھر سوامی ملے سچنا، در ٹھانڈے ویکھ دکھائیا۔ ترے گن بھجائے آگنا، امرت میگھ برسائیا۔ کرپا کرے سورا سر بگنا، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ جس دا درس کر کر جن بھگتاں رچنا، ترسنا ترکھا مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرا وقت سہنجنا نو جیٹھ، ودی سدی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگت پر بھ رکھے چھایا ہیٹھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ مٹھے کرے کوڑے رہیٹھ، وکھ رہن کچھ نہ پائیا۔ پھیر خوشیاں دی لئے بھیٹ، سوہنی منگ منگائیا۔ سچ سنگھاسن آپے لیٹ، لٹاں کھول کے دے دکھائیا۔ جن بھگتو تھانوں اک دی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ گھر گھر کرے بدھ بیک، دُرمت میل دھوایا۔ ترے گن تت نہ لاوے سیک، ساتک ست آپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکائیا۔ نو جیٹھ کہے پر بھ کرنا کھیل اپارا، اپر پر آپ کرائیا۔ جس نوں سمجھے نہ کوئے وچ سنسارا، عقل بدھی سمجھ کچھ نہ آئیا۔ شاستر سمرت کرے نہ کوئے وچارا، وید پُران انجیل قرآن پردہ نہ کوئے

اُٹھایا۔ پر م پُرکھ دا کھیل ورتنا سب توں باہرا، بہر حال اپنا حکم ورتایا۔ جس دا اکو نام دا وِجنا نگارہ، نوبت دو جہان سناہیا۔ جو پنچم پنچاں پنچ کر تیار، پر پنچ سب دا دے مٹایا۔ جس کا یا ماٹی بھانڈا گھڑیا بن ٹھھیارا، سو دیکھے چائیں چائیا۔ زرگن دھار بن آپ گھھیارا، بھیاو ابھیدا دے گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھیاو چکایا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگت سہیلے گرگھ دوارے آون گے، اپنی خوشی بنایا۔ ہتھ لال جھنڈیاں سرب اُٹھاون گے، سبے ہتھ وڈیاہیا۔ کبے نیتز سُرما پاؤن گے، لوچن نال رنگایا۔ خوشیاں دے ڈھولے گاؤن گے، پر بھ دُھر دا اکو ماہیا۔ ڈھول ڈھمکے نال وجاؤن گے، سوہنا سنگ بنایا۔ چاروں گنٹ راہ تکون گے، نین نیناں وچوں بدلایا۔ پر م پُرکھ دا درشن پاؤن گے، ستمگھ ملے دُھر دا ماہیا۔ جنم جنم دے روگ مٹاؤنگے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی وِج ساؤنگے، نو جیٹھ کہے میرا رُپ ہووے انوکھا، وکھری دھار جنایا۔ نواں گرگھیاں سیس تے سدھا بنھیا ہووے پوتھا، پُستک سمجھ کسے نہ آہیا۔ نواں بدھا ہووے لنگوٹا، اپنی بنت بنایا۔ نواں دا قد سب توں ہووے چھوٹا، اکو رُپ سمجھایا۔ نواں نے گھڑا ہووے دھوتا، مستک لگے کالی شاہیا۔ نواں ہتھ جگدیاں ہون جوتاں، پنچم پنچم پنچ کھسی تھالیاں وِج کایا۔ نواں کول لکھیا ہووے لیکھ چوڈاں لوکا، اکھراں نال بدلایا۔ نواں کول نام دا ہووے سلوکا، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آہیا۔ گرگھ سنگھ چڑھیا ہووے اُتے بوتا، اپنا بل پرگٹایا۔ نواں گرگھیاں دے ہتھ وِج ہووے اکو لوٹا، لٹیا سنگ نہ کوئے جنایا۔ نواں نے رنگیا ہووے اک اک پوٹا، سوہا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں پچھلیاں اگلیاں میٹے سوچاں، جگت سوچن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔

* ۱۴ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار دھیر پُر دلی۔ ۹ درشن سنگھ دے نوٹ *

نو جیٹھ کہے میں سوچاں رہیا سوچدا، سوچ سنگر شبد نال ملاہیا۔ آسا ترسنا اندر رہیا لوچدا، لوچن نچ نین اُٹھایا۔ کی کھیل ہونامات لوک دا، دھرنی دھرت دھول دھیان لگایا۔ کی مان ہونا اک سلوک دا، تُوں میرا میں تیرا دُجا نظر کوئے نہ آہیا۔ کی پرکاش ہونا اگئی جوت دا، جو دو جہان کرے

رُشنائیا۔ کی لہنا دینا ملک الموت دا، ناتا دین دُنی رکھائیا۔ کی لیکھا برہمنڈ کھنڈ کوٹی کوٹ دا، کوٹن گڑھ کی وڈیائیا۔ کی دھونسا وِجنا اگئی چوٹ دا، چوٹی چڑھ
 کے دئے جنائیا۔ کی لیکھا ہونا کلج جیو آلیوں ڈگے بوٹ دا، بوٹی بوٹی دسے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 دا میلا آپ ملائیا۔ نو جیٹھ کہے میں بھیو دستاں نو ندھ، نو نو چار سنگ رلائیا۔ میرا کارج ہووے سدھ، سدھی بھگتاں دیاں سمجھائیا۔ پر بھ ملن دی اکو
 ہووے بدھ، بندگی اکو اک درڑائیا۔ جس نوں سمجھ نہ سکیا سُرپت اند، دیوت سُر کھن کچھ نہ پائیا۔ جو سندیسہ دیوے میرا سوامی ہر مرگند، گہر گمبھیر دیا
 کمائیا۔ جس دے پیار وِج نو جیٹھ کہے میری وگے ہنچھ، بن نیناں چھہر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ
 سنائیا۔ نو جیٹھ کہے ہر جن ساچی خوشی مناؤن گے۔ نو گرگھ توں میرا میں تیرا گ گاؤن گے۔ نو گرگھ مستک ست سفیدی بندی لگاؤن گے۔ نو گرگھ
 گرگھ ہندی ہتھ اٹھاؤن گے۔ نو گرگھ سنگی ناد و جاؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماؤن گے۔ نو جیٹھ
 کہے میری نمو نمو نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ میرے صاحب دا گرگھ دوارا کرے انتظار، بیٹھانین اٹھائیا۔ جس دا کھیل سدا جگ چار، جگ چو کڑی
 وجدی رہے ودھائیا۔ جس وِج سوہندے پیغمبر گر اوتار، اپنی خوشی بنائیا۔ اوہ جن بھگتاں دیوے مان وِج سنسار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس دُرمت میل
 دینی اُتار، پاپاں کرے صفائیا۔ سو کرنی دا کرتا گرگھیں سدا سیو ادار، نرگن سرگن سیو کمائیا۔ جس گرگھ سنگھ بٹھاؤنا ساندھنی سوار، مہار کپور سنگھ ہتھ
 پھڑائیا۔ پنج لکھاری سوہنا کر کر شنگار، آپ اپنی لین انگڑائیا۔ پنج پیارے نگی کر تلوار، نکھیاں دھاراں دین چکائیا۔ پنج درباری پٹھی رکھ سپس دستار،
 چلن قدم قدم بدلایا۔ اکی گرگھ اک دُوبے دے گل وِج پاؤن ہار، اکی اکی نال بدلایا۔ نو جیٹھ کہے میں اگلا پھیر دستاں وِوہار، کی کرتا کار کمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلن نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، میرا لہنا دیوے قرض اُتار، پورب لیکھا جھولی
 پائیا۔

* ۱۵ چیت شہنشاہی سمت دس دلی شہر ہر بھجن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے سری بھگوانے، پاربرہم پت پر میثور ساخے یار تیری سرناہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر سلطانے، الکھ اگوچر اگم اتھاہ تیری وڈ وڈیاہیا۔ میرے مالک خالق والی دو جہانے، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال تیری اوٹ تکاہیا۔ نگاہ مار لوک مات جگت جہانے، نرگن سرگن ویکھ دکھاہیا۔ نوست میرا کھیڑا ہو یا ویرانے، دھرم دی دھار نہ کوئے پرگٹاہیا۔ آتم پر ماتم رہے کسے نہ گانے، دُھنی ناد نہ کوئے شنواہیا۔ آتم برہم نہ کوئے پچھانے، پاربرہم تیرا میل نہ کوئے ملاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکاہیا۔ دھرنی کہے پر بھ میری اڈدی ویکھ لے خاک، خاک چھار ہو کے دیاں دُہاہیا۔ رُوح بُت دے کوئی نہ پاک، پت پُنیت نہ کوئے بناہیا۔ لیکھا پورا کر دے اپنا واک، بھوکھت بن بھاکھیا دینا جناہیا۔ سچ پریتی جوڑ دے نات، ناتواں ہونا آپ سہاہیا۔ کلج کالی میٹ اندھیری رات، سَتجگ سچ چند چکاہیا۔ جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی اکو رنگ رنگاہیا۔ میری کوچھی کملی دی پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خُداہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکاہیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سلطان سوامی، مہربان دھیان لگاہیا۔ اپنا ویلا وقت پچھانی، بے بچان پردہ آپے لاہیا۔ اپنی تک لے چارے کھانی، نو دھیان لگاہیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانے، حقیقت دا مالک اک اکھواہیا۔ میرے انتشکرن آئی خیرانی، خیرت وچ دُہاہیا۔ تیری سرشی درشی وچ ودھی بے ایمانی، بیوہ رُپ دے لوکاہیا۔ کلج کوڑ گڑیارا نوست وکھائے جھوٹھ نشانی، نشانہ اپنے ہتھ لگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر ہونا آپ سہاہیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میں دھرنی دھراواں گا۔ سَتگر شبد شبد پرگٹاواں گا۔ نام ندھانا ڈنک وجاواں گا۔ دوار بنکا اک سہاواں گا۔ راؤ رنکا آپ سمجھاواں گا۔ من کا منکا آپ بھواواں گا۔ جوتی تکا جوت لگاواں گا۔ بھيو کھول کے آتم برہم دا، پاربرہم پردہ لاہواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل دکھاواں گا۔ ہر اپنا کھیل کھلاہیا۔ دین دیال دیا کماہیا۔ جوتی جاتا ڈگمگاہیا۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پردہ لاہیا۔ ایکنکارا تھم ورتاہیا۔ آد نرنجن ڈگمگاہیا۔ سری بھگوان تھم سناہیا۔ ابناشی کرتا ویکھ دکھاہیا۔ پاربرہم بھيو چُکاہیا۔ سَتگر

شبد ونڈ ونڈائیگا۔ وشن برہما شو نال ملائیگا۔ سُرپت سویا آپ اٹھائیگا۔ ابناشی اچت کھیل کھلائیگا۔ دھرنی تیرے اُتے ہوئی سہنجنی رُت، رُتڑی اپنے نال مہکائیگا۔ پرگٹ ہو ابناشی اچت، جوتی جاتا ڈگمگائیگا۔ تیری میٹ کے ترسنا بھکھ، دھیرج دھیر دھیرائیگا۔ سُپھل کرائے جننی کُھ، بھگت سُہیلے گود اٹھائیگا۔ تیرا اُجل کر کے کُھ، دُرمت میل دھوئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک ورتائیگا۔ دھرنی کہے پر بھو میں خوشیاں ڈھولے گاواں گی۔ نو نو سپس جھکاواں گی۔ تیری دھوڑی خاک رماواں گی۔ آپ اپنا پاک کراواں گی۔ میرے اُتوں مٹے اندھیری رات، تیرا نُوری چند درساواں گی۔ تُوں بچھنی میری وات، میں واسطہ تیرے اگے پاواں گی۔ تُوں صاحب کملاپات، پت پر میثور تیری اوٹ تکاواں گی۔ میرا اکو پتن بناؤنا گھاٹ، در اکو ویکھ وکھاواں گی۔ کجگ کوڑ میٹنی واٹ، در تیرے اکھ جگاواں گی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک منگ منگاواں گی۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی نہ کر گریہ زاری، ظاہر ظہور دے وڈیایا۔ جو جگ جگ پاونہارا ساری، مہاسار تھی اک اکھوایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا پیغمبر گر اوتاری، اوتری اپنی کھیل کھلایا۔ نرگن نور جوت کر اُجیاری، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ شبد اناد بخش دھنکاری، دُھنی ناد کرے شنوایا۔ امرت بخش کے ٹھانڈا ٹھاری، تیری اگنی تت بھجایا۔ جو لیکھا جانے پُرکھ ناری، نر نرائن نور الاہیا۔ جس نوں کھندے پروردگاری، سانجھیا بے پرواہیا۔ اوہ امام ااما ویکھنہارا اپنی دھاری، نور نورانہ ڈگمگایا۔ چوواں طبقات کھول کواڑی، چوواں لوک ویکھ وکھایا۔ لکھ چوواں ویکھے ناڑی ناڑی، بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ دھرنی تیری آسانت رہے نہ ماڑی، مڑھی مساناں گوراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہ تک لے دھرم رائے دے تھم اندر بھجی پھردی موت لاڑی، لہنگا تن نہ کوئے رکھایا۔ ویکھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، ٹلے پر بت پھول پھولایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماہیا۔ دھرنی کہے پر بھ میریاں نکلیاں چیکاں، دروہی تیرا نام خدایا۔ تیرے وچ حق توفیقاں، تیری بے پرواہیا۔ تُوں کجگ کوڑیاں میٹنیاں لپکاں، لائن عین دینی سمجھایا۔ سنگر شبد کرے تصدیقاں، شہادت اوتار پیغمبر گرو دین بھگتایا۔ میریاں پوریاں ہوون اُمیداں، ترسنا تر کھا رہے نہ رایا۔ تُوں دُنیا دیاں کھولنیاں نینداں، غفلت وچ رہن کوئے نہ پانیا۔ تُوں مالک جیو جی دا، لکھ چوواں وچ سماہیا۔ انت میرے تُوں جھگڑا میٹنا ساڈھے

تن ہتھ سپیں دا، جو رِوداس چمارا گیا لکھائیا۔ لیکھا دیکھ لے ویہہ اکیہ دا، بھائی گُرداس دے گواہیا۔ کی لہنا تیرا سنگ محمد بتیس تیبہ دا، گنتی گنت نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی میں تیرا بھيو چُکاواں گا۔ بھيو ابھید آپ گھلاواں گا۔ چارے وید نال رلاواں گا۔ نوست دی ہووے کھيڈ، کھلاڑی ہو کے آپ کھڈاواں گا۔ میری جوتی دھار اگمڑا بھیکھ، ویس اولڑا آپ درسواں گا۔ کسے نظر نہ آئے رنگ رکھ، رُپ انوپ نہ کوئے جناواں گا۔ میں وسماں سچھنڈ سچ دیس، دوارا اک درسواں گا۔ سوامی ہو کے زریش، زہر اپنی کل ورتاواں گا۔ لیکھے لاکے وشن برہما شو نال گنیش، گہر گمبھیر آپ اکھواواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر لیکھے دیکھ وکھاواں گا۔ دھرنی کہے پر بھو میں کو جھی کملی نکمی، نکر من سپس نوائیا۔ میری اک بیننتی منیں، منسا تیرے چرن لُکائیا۔ میں تیری دھاروں جئی، دوسر نظر کوئے نہ آئیا۔ میری ہور کوئی نہیں می، موہ وچ نہ کوئے رکھائیا۔ توں میرا بیڑا بنہیں، سر اپنا ہتھ لُکائیا۔ توں شہنشاہ وڈ دھنی، دھناڈھ تیری اوٹ تکائیا۔ سچ نام وست امولک میری بنہیں کئی، کائنات دینا سمجھائیا۔ میں تیری لاڈلی آد پُرکھ آد دی چٹی، چند گوہند میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھائیا۔ ساچا نام دے دے مانک موتی ہنسا، سوہنگ چوگ چُکائیا۔ آتم دھار بنا لے ہنسا، سرشٹ درشٹ اکو رنگ رنگائیا۔ بھيو چُکا دے جیاں جتناں، جوتی جاتے اپنی دیا کمائیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ توں بودھ اگا دھا پنڈتا، زراکھر تیری پڑھائیا۔ توں مالک خالق تن وجوداں من دا، من کا منکا دے بھوائیا۔ لہنا تک لے پنج تت سرپر تن کا، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ توں پیارا پریتم اپنے برہم کا، پاربرہم بے پرواہیا۔ میں مارگ منگدی اکو دھرم دا، دھرم دی دھار دینی پرگٹائیا۔ میرا لیکھانہ ویکھی کرم دا، کنگر من ہو کے دیاں سنائیا۔ کھجک دا وقت دُھیلا جگت جہان سماں دسدا مرن دا، ملک اُلْموت دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں سہارا بخش دے چرن دا، چرنودک جام دینا پیائیا۔ نیتز کھول ہرن پھرن دا، نج لوچن کر رُشنائیا۔ جھگڑا رہے نہ مرن ڈرن دا، چوراسی پنڈھ دینا

مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تُوں مالک آد جُگادی کرنی کرن
 دا، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔

* ۱۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ ہر بھجن سنگھ دے گرہ *

سنگر شبد آد جُگادی میتا، جگ جگ اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا ویس نرگن دھار نیکا، سرگن رنگ رنگایا۔ ست ستوادی بنے میتا، لوک مات ہوئے
 سہایا۔ امرت دھاری ٹھانڈا سیتا، اگنی تت بُجھایا۔ جو لیکھا جانے لکھ چوراسی جی کا، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سنگر شبد جگ چو کڑی داتا، سنجگ تریتا دوپر کھجک دے وڈیایا۔ جو میٹنہارا نو نو چار اندھیری راتا، رُتڑی اپنے
 نال مہکایا۔ جو بچھنہارا غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں داتا، نردھن سردھن ہوئے سہایا۔ آتم دھار پر ماتم سب دا ہوئے جوتی جاتا، نرکار نرکار اپنی
 کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگر شبد آد انت گہر گبھیر، گور بھيو کونے نہ آئی۔
 جس دا کھیل بے نظیر، جگ نیز ویکھن کونے نہ پائی۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، رُپ رنگ ریکھ نہ کونے سمجھایا۔ جس نے لکھ چوراسی کیتی
 تعمیر، گھٹ نو اسی ہو کے ویکھ وکھایا۔ جس دے کول نیت نوت اپنی تدبیر، طریقہ اپنے وچ چھپایا۔ جو دین دُنی ویکھنہارا تقدیر، لیکھا جانے تھاؤں
 تھانیا۔ جس کھیل کھلایا غریب امیر، مانس مانو ونڈ ونڈایا۔ جو بھيو جانے شاہ حقیر، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل اولا، جگ چو کڑی بھيو کونے نہ پائی۔ دھرنی دھرت دھول دھول نوست میرا اک محلہ،
 دوسر ونڈ نہ کونے ونڈایا۔ میں وسنہارا جلا تھلا، سمند ساگراں ٹلے پر بتاں ڈیرہ لایا۔ دُھر دے نام دانت نوت پھڑاواں اپنا پلا، پلو اگو گنڈھ بندھایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ سنگر شبد کہے میرا کھیل بودھ اگادھ، بُدھی توں پرے دیاں جنایا۔

جن بھگتاں میٹ کے داد و داد، وکھ کوڑی باہر کڈھائیا۔ ساچی دُھن سنا کے ناد، دُھن آتمک کراں شنوائیا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پاپاں کراں صفائیا۔ میل ملاواں موہن مادھو مادھ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ لیکھا کہے میں آد انت، سمجھ کچھ نہ آئیا۔ میرا مالک خالق سری بھگونت، بھگون دُھر درگاہیا۔ جو نرگن دھار اگئی کنت، کنت کنٹوہل اک اھوائیا۔ جس دا نام ندھانا منت، منتو سب دے حل کرائیا۔ جس دی مہا سدا اگنت، صفتاں وچ صفت صلاحیا۔ سو مہربانا نوجوانا سری بھگوانا بے انت، پت پر میثور بے پرواہیا۔ جو بھيو گھلائے پردہ لاہے ہر جن ساچے سنت، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ لیکھا مُکا کے سورگ بہشت جنت، سچ دوارا اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لئے ملائیا۔ سچ دا میل کرے آپ، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ نراکھ دھار دس کے جاپ، انادی دُھن کرے شنوائیا۔ انتر میٹ اندھیری رات، نور نورانہ چند کرے رُشنائیا۔ شبد سنگر پچھے وات، ہووے آپ سہائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دس کے گاتھ، پردہ اوہلا دئے چُکائیا۔ دیکھنہارا انا تھاں ناتھ، دین گلے لگائیا۔ بھيو گھلا پڑکھ سمراتھ، میل میلے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ ساچا رنگ رنگے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دا لیکھا لئے وچار، پورب کھوج کھوجائیا۔ انتشکرن بخش پیار، میل ملے سچ سُبھائیا۔ دُرمت میل دئے اتار، پت پنت کرائیا۔ امرت بخش کے ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا بوند سوانتی دئے پُکائیا۔ شبد ناد دے دھنکار، انحد نادى ناد دئے وجائیا۔ دیا باقی کملاپاتی کایا مندر اندر کر اجیار، نور نورانہ نظری آئیا۔ سچکھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی پاونہارا سار، پروردگار سانجھا یار نور الاہیا۔ صوفی سنت سہیلے منزل اپنی لوے چاڑھ، حق حقیقت اکو اک سمجھائیا۔ آپ پھرے پچھے اگاڑ، سنگر شبد اپنی دیا کمائیا۔ سچکھنڈ دوار اینکار دیوے واڑ، درگاہ ساچی آپ لُکائیا۔ جوتی جوت میل نال کنت بھتار، گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر پردہ آپ چُکائیا۔ نار کنت آتم پر ماتم دھار، کنت سہاگی سو بھاپائیا۔ ناتا چھوڑ جگت سنسار، لیکھا کوڑ کوڑ مُکائیا۔ ٹھاکر سوامی میل ملے اگے یار، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس

دا سوہے اِکو بنک دوار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ سو بھگتن مِتا ایتکار، اِک اِکلا ویکھ دکھائیا۔ جس دا لہنا جگ چوکڑی چار، سَتجگ تریتا دوا پر کجگ اپنا ولس
 وٹائیا۔ جس دا نور نورانہ نور اُجیار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ
 بنائیا۔ سنگ کہے میرا ساتھی چیت سولاں، سوہنا سَجَن اِک اکھوائیا۔ میرے انتش رہے نہ پردہ اوہلا، بھيو اُبھیدا دئے کھلایا۔ جو سَتگر شبد گرگھیاں رنگنہارا
 کایا چولا، تن وجوداں رنگ چڑھایا۔ اُس داشد انادی بولا، ناد انادی اِک درڑایا۔ جس بجر کپائی پردہ ہر جن ساچے کھولا، اُنہو درِشٹی اپنا بھيو چُکایا۔ اوہ
 من واشنا کدے نہ پاوے رولا، کلپنا وچ کدے نہ آتیا۔ اوہ نور الاهی مولا، مولے ہر گھٹ تھانیا۔ ویکھے کھیل اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول دھول اپنا
 رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اِک اکھوائیا۔ سولاں چیت کہے میں سَجَن سہیلا، آد پُرکھ دئے
 وڈیایا۔ میرا مالک خالق سوامی اِک اکیلا، ایتکار سو بھاپائیا۔ جس دا وقت نہ ہوئے دُھیلا، جگ چوکڑی وجدی رہے ودھایا۔ جو نت نوت اچرج اپنا کھیل
 کھيلا، پاربرہم پت پر میشور اپنی دیا کمایا۔ جو ہر جن ساچے سنت پیاریاں کرے میلا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ جو وسنہارا دھام نويلا، سچھند ساچے سو بھا
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گرہ اِکو اِک سہایا۔ سچ گرہ سہائے ہوئے سہنجنا، ہر کرتا دئے وڈیایا۔ جو آد جگادی
 دین درد دُکھ بھے بھنجنا، گرگھ بھو ساگر پار کرایا۔ نیت نام ندھانا پا کے انجنا، لوچن نین دئے کھلایا۔ دھوڑی کرا کے ساچا مچا، دُرمت میل دئے
 دھوایا۔ ترے گن مایا بھجا کے اگنا، ساتک ست کرایا۔ ہر ہر نامے چاڑھ کے رنگنا، رنگت اِکو دئے دکھایا۔ دوجا در پئے نہ منگنا، درگاہ ساچی ملے مان
 وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شاہ پاتشاہ
 سورا سرنگنا، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ مہر سنگھ دے گرہ * *

سنگر پورا ہوئے مہربان، ہر شبدی دیا کمائیا۔ جن بھگتاں بخشے برہم گیان، انتر نرنتر درشتی آپ کھلایا۔ دھر دی دھار دیوے ڈھکان، گرہ انادی
 دھن کرے شنوایا۔ امرت آتم بخشے پین کھان، بوند سوانتی مکھ چوایا۔ روگ سوگ سرب مٹ جان، ترسنا ترکھا ترپت کرایا۔ گھر سوامی ٹھا کرپان، ہر
 کرتا وڈ وڈیایا۔ جو وست اٹل دیوے دان، کایا جھولی آپ کھلایا۔ جس دے نال رہے نشان، جگت وجدی رہے ودھایا۔ دھرم دی دھار بخشے سنتان،
 ست دامالک ہوئے سہایا۔ پورب لیکھ پورے کرے آن، سر اپنا ہتھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر داور، دھر مالک
 آپ اکھوایا۔ ساچی وست دیوے آپ، پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ میل ملائے ست ڈلارے باپ، مہربان سر مہر ہتھ کھلایا۔ جگت میٹے کوڑ سنتاپ، ترسنا اگن
 بھجھایا۔ بھاگ کرائے اتم مات، سریشٹ دیوے مان وڈیایا۔ سچ پریت جوڑ کے نات، ناتا اکو اک سمجھایا۔ کلج انت بھگونت پچھے وات، کنت میلا سچ
 سبھایا۔ سچ گرہ کرے پرہات، وجے خوشیاں سچ ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگایا۔ سنگر شبد کہے
 پرہہ دیونہارا دانا، دیندھ اکھوایا۔ جن بھگتاں آسا منسا پور کرے جہانا، جگت نراسا رہن کوئے نہ پانیا۔ دھرم دا دھرم جھلائے نشانہ، نشانہ اپنے رنگ
 رنگایا۔ در ساچے دیوے مانا، سر اپنا ہتھ کھلایا۔ ویکھنہارا بال انجانا، نیکن نیکا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچا رنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے کرپا کرے صاحب گنونت، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ جس دا لیکھا لکھ پوراسی جیو جنت، سادھ سنت نام گڑمائیا۔ بودھ
 اگادھا ہو کے پنڈت، نام ندھانا جھولی پانیا۔ ساچی چاڑھے اکو رنگت، لوک ماتی اتر کدے نہ جانیا۔ جو جن سچ دوارے ہووے منگت، مانگت ہو کے
 جھولی ڈاہیا۔ تس دا گرہ سہائے نال سنگت، ست ستوادی دیا کمائیا۔ بخشنہار دین دیال سدا بھینگت، بھینگت اپنی دھار پرگٹایا۔ جگت ترسنا رہے نہ رنجش،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داستگ آپ نبھایا۔ سنگر ساچا دیون یوگ، جگتی اپنے ہتھ رکھایا۔ سدا وسے اپنی موج،
 مجلس بھگتاں نال ملایا۔ جگ چوکڑی جس دا اگتا چوج، چوجی پریتم آپ اکھوایا۔ سنت سہیلے لئے کھوج، کھوجنہار وڈ وڈیایا۔ گرہ دیوے درس اموگھ،

گھر مندر وجے ودھائیا۔ (پنج وکارا) کٹے روگ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ پتا پوت کر سنجوگ، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ آتم دھار بخش کے چوگ، دست اہل آپ ورتائیا۔ جگت رہے نہ ہر کھ سوگ، چنتا غم مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے اگادھ بودھ، بُدھی توں پرے دیا کمائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ نصیب کور بڑھیری دے نوٹ *۱۷

دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے رہیا کوئی نہ دھرم، دھرم آتما سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اُتم سریشٹ دے نہ کرم، کرم کانڈ دا پندھ نہ کوئے مکائیا۔ جگت جگیا سو آں اندر ہو یا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ سر شئی در شئی ہوئی چرم، ست وچ نہ کوئے سائیا۔ دروہی میں دُکھاں وچ لگی مرن، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ توں کرتا کرنی کرن، پُر کھ اکال اگم اتھاہیا۔ میں کوڑی اگن نال لگی سڑن، سائک ست نہ کوئے ورتائیا۔ میرے سوامی میں تیرے لگاں لڑن، پلو نام دینا پھڑائیا۔ توں ساچی گھرن لگوں گھرن، گھرنہار تیری بے پرواہیا۔ تیری دین دُنیا تیرا ڈھولا اکو لگے پڑھن، مارگ پندھ اک در سائیا۔ بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، سچ دوارے وجے ودھائیا۔ توں ہارا بھنن گھرن، داتا اگم اتھاہیا۔ میں دھوڑی لاواں تیرے اگئی چرن، مستک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے ہو یا اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ وقت رہیا نہ سنجھ سویرا، ست سنگ نہ کوئے بنائیا۔ توں مالک سوامی نیرن نیرا، تیرے اگے واسطہ پائیا۔ میرے اندر اکو چاؤ گھنیرا، گھنیشام دے شام دیاں درڑائیا۔ نرگن دھار دھرنی کہے حال تک لے میرا، محبوب میرے نور الاہیا۔ میںوں کلج پایا گھیرا، کوڑ گڑیا را نظری آئیا۔ ست وچ رہیا نہ کوئی گرو گڑ چیرا، چیرا گر نظر کوئے نہ آئیا۔ بھيو کھلے نہ تیرا میرا، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ دروہی میرا اُجڑدا جاندا کھیڑا، سچ مندر نہ وجے ودھائیا۔ بھو ساگر ڈبے بیڑا، شہو دریا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ میں دُکھ دستاں کھیڑا کھیڑا، سر شئی در شئی کوڑ نال ہلاکائیا۔ میرے اُتے جگ

چو کڑی دا پورا کر دے گیڑا، چکرورتی اپنا تھکم ورتائیا۔ کوڑی کریالا اُکھیڑا، جڑ چیتن دا پردہ دے چُکائیا۔ انت حقیقی کر نبیڑا، حقیقت دے مالک ہونا سہائیا۔ میرا ڈکھ ودھیہا بٹھیرا، بہہ بھانتی دیاں سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ہونا آپ سہائیا۔ دھرنی کہے پر بہ میرا ونڈ دے درد، دین دیاں دیا کمائیا۔ تُوں یودھا سور بہر مردانہ مرد، پار بہم اک اکھوائیا۔ میری کرماں والی سدھی کر دے درد، پُٹھی دے بدلایا۔ شرع چھری رہے نہ کرد، قاتل مقثول دا پندھ مُکائیا۔ میری منظور کر لے عرض، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ مینٹوں ایس ویلے تیری غرض، غریب نہانیاں ہونا سہائیا۔ تیرا کھیل تگن اچرج، اسچرج لپلا دینی ورتائیا۔ میرے اُتوں مینٹا اندھیر گرد، ست سچ کر رُشائیا۔ تُوں ویکھنہارا لکھ چوڑا سی جیواں جنتاں فرد، گھٹ گھٹ اندر دھیان لگائیا۔ میں صدی چوڑھویں ہوئی نپڑد، اوڈھن سیس نہ کوئے لُکائیا۔ میرے اُتے کھڑکن والا کھنڈا کھڑگ، ششتر شاشتراں نال دین گواہیا۔ لیکھا جان لے پُران گرڑ، کی تیری بے پرواہیا۔ لیکھا تک لے گور مرڑ، مقبرے دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا تھکم اگما اکو دسے کرڑ، سختی دا سخن دینا سمجھائیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ شیخ سر ضلع روپڑ سُرچیت کور رنگیل پُر دے نوٹ *

دھرنی کہے پر بہ میں ہوئی ڈاواں ڈول، دھیرج دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دست رہی نہ کول، خالی جھولی دیاں دُہائیا۔ پورا تو لے کوئی نہ تول، نام کنڈا ترازو ہتھ نہ کوئے اُٹھائیا۔ میرا سُنیں بن رسنا والا بول، انبولت ہو کے دیاں جنائیا۔ مینٹوں جیواں جنتاں کوڑی کریا وچ دتا رول، لچیت رہن کوئے نہ پائیا۔ میرا اتشکرن دا دُکھڑا پھول، میری تیرے اگے دُہائیا۔ میں نہانی دھول دھول، دھرنی دھرت سیس نوایا۔ میرے مالک خالق آجا میرے کول، قول اقرار اپنے پور کرائیا۔ تیرا لیکھا جان سکے نہ کوئی کلا سولہ، اُنک کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تُوں ہر گھٹ اندر رہیا مول، مولا مالک اک اکھوائیا۔ آد جگاد رہے اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ میں کو جھی کملی نہانی انھول، بھلڑ ہو کے سیس نوایا۔ سچھنڈ نواسی سچ دوارا میرے اُتے اکو

کھول، اکو بھچھیا نام ورتائیا۔ اگے تکر توت توت، جگت وند نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، دھر مالک دیا کمائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میں پنے پنے کراں پکار، کوک کوک سنائیا۔ سو پڑکھ نرنجن میرے مرار، ہر پڑکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ ایکنکارے پاؤنی سار، آد نرنجن اندھیر مٹائیا۔ ابناشی کرتے دے ادھار، سری بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ پاربرہم پر بھ پاؤنی سار، برہم لیکھے لینا لگائیا۔ سنگر شبد تیرا ہووے جیکار، اکو ناد وجائیا۔ وشن برہما شو پھرن سیوادر، بھجن واہو داہیا۔ دیوت سُر دھوڑی لاون چھار، خاکی خاک رمائیا۔ گن گندھرب کرن وچار، کنر پیچھپ سیس جھکائیا۔ توں لکھ چوراسی پاویں سار، چارے کھانی دھیان لگائیا۔ میرے اُتے دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ سرشی درشی اندر حاحاکار، ہوکیاں بھری لوکائیا۔ ست دھرم دا کرے نہ کوئے وپار، سچ ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلج کوڑ ہو یا سکدار، ڈنکا جھوٹھ وجائیا۔ مایا ممتانال سب نوں کیتا خبردار، آلس نندرا دتی مٹائیا۔ نوست پھرے ہنکار، بھجے واہو داہیا۔ میں کوک کراں پکار، دروہی تیرا نام دہائیا۔ اوہ ویکھ لے لہنا دینا سنگ محمد چار یار، یارانہ اپنا پھول پھولائیا۔ جس دی شرع رہی لکار، اپنا بل جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اُتے پیغمبر مار دے جھاک، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرے سچھنڈ دی کھول کے تاکی، پردہ پردیاں وچوں بدلایا۔ کس بدھ ساڈا لہنا کئے باقی، باقاعدہ ویکھ دکھائیا۔ تیرا کھیل تگدے پر م پڑکھ سمرا تھی، اکل کل دھاری تیرے چرن دھیان لگائیا۔ توں آد جگادی مالک ناتھ انا تھی، ہوویں سرب سہائیا۔ جو کلج انت بھگتاں بنے ساتھی، سگلا سنگ بنائیا۔ لہنا دینا پورا کرے مستک ماتھی، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ اپنی منزل تک لے گھائی، جگ چوکڑی دے مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھڑی میرے اُتے چاروں گنٹ ہوئی اندھیری راتی، ست سچ نہ کوئے رُشائیا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئے جماعتی، جگت و دیا دین دنی ہلکائیا۔ میرے سوامی تیرا میل ہووے نہ کملا پاتی، پت پر میثور تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ چرن کول جڑے کسے نہ ناتی، ناتا بدھاتا سنگ نہ کوئے بنائیا، آہ تک لے میری بن اکھراں والی پاتی، پترکا تیری سرن لگائیا۔ جس وچ نہ زندگی نہ حیاتی، جیون وند نہ کوئے وندائیا۔ اکو گل اگمی آکھی، بن اکھراں دتی جنائیا۔ جگت و دیا جگت کہانی کا تھی، کتھنی کتھ سمجھائیا۔ تیری نام اگمی وا تھی، جس دی چار جگ دے شاستر صفت صلاحیا۔ توں

میرا لہنا دینا پورا کر دے مستک ماتھی، تیری دھوڑی خاک رمانیا۔ اپنی منزل دے دے گھاٹی، گھاٹا اور رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، ٹدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آنیا۔ دھرنی کہے میں جگ جگ دی پاندھی، چوکڑی بھجاں واہو داہیا۔ میں کلجگ اتم تھکی ماندی، تھکاوٹ وچ سنانیا۔ میرے پر م پرکھ میرے اُتے فحم دی آون والی آندھی، چاروں گنٹ ہلونا لگانیا۔ سب دا لیکھا مکنا جنہاں سور کھادھی ڈھانڈی، ہوکا دے کے دیاں سنانیا۔ جھگڑا ویکھنا عیسیٰ محمد والا گوانڈھی، سگلا دھیان لگانیا۔ ودیا والا دے کوئے نہ پانڈی، پنڈت سکے نہ کوئے سمجھانیا۔ میں کوک کوک سناؤندی، دروہی تیرا نام ڈھانیا۔ میری تیرے بنا پت جاندی، پر میثور اپنا میلا لینا ملانیا۔ لجا رکھنی دھرنی کہے میری جگیا سوآں والی ماں دی، متا موہ نال دھیان لگانیا۔ دین دنی دی آساتک لے کاں دی، ہنس روپ نہ کوئے درسانیا۔ وڈیائی رہی نہ تیرے ناں دی، ناؤں نرنکار کوئے نہ گانیا۔ سہنجی رت نہیں کسے تھان دی، تھان تھنتر روون مارن دھاہیا۔ وڈیائی دے کسے نہ بانہہ دی، باہو بل نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے پر بھوٹوں کرپا کر دے ڈھر، ڈھر مالک دیا کمانیا۔ توں آد جگادی سنگر، گروگر تیری سیو کمانیا۔ جو تیرے پیار وچ ہر سنگت گئی جڑ، اتم پر ماتم جوڑی لینا بنانیا۔ لیکھارہ جائے شیخو پڑ، پری اپنی دینی بنانیا۔ تینوں گاؤندے دیوت سر، سرتی توں باہر دھیان رکھانیا۔ توں میری منسا آسا کر پڑ، پورن برہم دینا درڑانیا۔ میں تیرے مارگ پواں تڑ، تڑت دینا سمجھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دینا نام ور، نہکلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری وست انملی کدے نہ جاوے تھڑ، اتوٹ اٹ دینی ورتانیا۔

* ۱۷ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈت ضلع لدھیانہ ڈاک خانہ جسپال بانگر بگا سنگھ دے گرہ *

نارد کہے سُن نی دھرنی ماتا، بہہ متاں والیے تیتوں دیاں سنانیا۔ اپنے اُتے تک لے اندھیری راتا، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ غریب نمائیاں پچھے کوئی نہ واتا، سر ہتھ نہ کوئے کمانیا۔ کوجھیے کلمیے اپنا کھول کے ویکھ لے کھاتہ، پورب لیکھنا نال ملانیا۔ کون ویلا تیرے اتوں کلجگ مٹے وانا، پاندھی پندھ

مُکائیا۔ تیرا پورا ہووے گھاٹا، توٹ رہے نہ رائیا۔ کوٹن جُگ دیئے پُرانیئے تیرا کھلا دے جھاٹا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندا ئیا۔ تیرا انگن دے پاتا، چیتھر رنگ نہ کوئے رنگا ئیا۔ تیری ٹٹی ہوئی کھاٹا، سنگھاسن آسن نہ کوئے وڈیا ئیا۔ تیرا نور رہیا نہ وچ للاٹا، چاندنی چند نہ کوئے رُشنا ئیا۔ توں سُن لے میریاں باتا، باطن دیاں جنا ئیا۔ آہ لے پترکا والا میرا پاتا، بن اکھراں دیاں دکھائیا۔ کچھ سندیہ سُن لے جو دیوے میرا داتا، دو جہاناں رہیا درڑا ئیا۔ اپنے اُتے ویکھ لے بھوکھتاں والا واکا، اوتار پیغمبر گرو نال ملا ئیا۔ نی کو جھیئے تیرے اُتے سنگر شبد نو کھنڈ پر تھی دا کھچی پھر دا خاکہ، وڈ اپنے ہتھ رکھائیا۔ لہندا چڑھدا دکھن پہاڑ تک لے علاقہ، نین نیناں وچوں بدلایا۔ رُوح بُت دے کوئی نہ پاکا، پتت پُنیت نہ کوئے کرا ئیا۔ تیرے اُتے بدن والا ساکہ، ساقی اپنا کھیل دکھائیا۔ اوہ تک سنگر شبد چڑھے اگے راکا، آسو دو جہان دوڑا ئیا۔ نی تیرا چارے کوٹاں کھول کے تاکا، کُنڈی کھڑکی دیوے لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلایا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ ویکھ لے میری بودی، پرم پُرکھ دتی وڈا ئیا۔ توں اپنا آپ لے سودھی، بسدھے تیتوں دیاں سمجھائیا۔ تیرے اُتے دھرم دا رہیا کوئے نہ جوگی، جگیشتر نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج دین دُنی کیتی روگی، ہوئے ہنگتا نال ملا ئیا۔ کوڑی ترسنا دی ہوئی بھوگی، بھسمر رُپ نہ کوئے درسا ئیا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئے سن جوگی، ساچے رنگ نہ کوئے سما ئیا۔ کی سوچاں سوچے اُنکل رکھ کے اُتے ٹھوڈی، نین نیناں وچ مٹکائیا۔ توں رہی کاسے نہ جوگی، بلہین تیری کی پتر ا ئیا۔ تیتوں پاپاں کیتا بوجھی، بھار سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ اوہ تک لے تیرے اُتے دین دُنیا مانو مانس مانکھ ہوئے لو بھی، ممتا وچ سرب ہلکائیا۔ ساچا سٹ ڈلارا تیری دے کوئے نہ گودی، گوداوری کنڈھے گوبند بیٹھا دھیان لگائیا۔ توں کھیل ویکھ لے جو میرا ٹھا کرے موبی، مجلس بھگتاں نال بنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگا ئیا۔ نارد کہے دھرنیے ویکھ لے میں پُرانا پاندھا، چاکر چار جگ اکھو ئیا۔ میں اکو پُرکھ اکال نوندا، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندا، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اکو چرن دھوڑی وچ نہاندا، سرور اکو سو بھا پائیا۔ نی میں اگتا بھو کھلاؤندا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ تیرے اُتے کلج گھر گھر اگنی لاؤندا، سرشی درشی اندر تپائیا۔ کسے دے سیس تے سہاگ دا رہیا نہ کوئے پراندا، پتی برت نظر کوئے نہ آئیا۔ بل رہیا کسے نہ بانہہ دا،

بلدھاری بل نہ کوئے دکھائیا۔ اوہ تک لے جھگڑاپینا سور گاں دا، شرع جگت والی سمجھائیا۔ نی تیرے اوتوں نشان اڈنا پر بھو دے ناں دا، ناؤں نرنکار رسن کوئے نہ گائیا۔ تیرا مان نہیں رہنا ماں دا، ممتا کوڑ والی ہلکائیا۔ میرا وقت سہنجنا آؤنا چاء دا، چاؤ گھنیرا اک دکھائیا۔ تیرا راہ بدلنا تھل اسگاہ دا، وہنا وہن وہائیا۔ تُوں تھم سُننا اُس امام اگئی خُدا دا، جو خود مالک نور الاہیا۔ جس کھیل کھلایا دین مذہب جُدا دا، دکھری کلکیاں وند وندائیا۔ سندیس فرمانا سُننا پیغام اوس صدا دا، جو صدے دیوے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ دھرنی کہے ناردا پنڈتا میں مول نہ ڈردی، ڈرپوک نہ رُپ بنائیا۔ میں اوس پر بھو دا اِکو نام پڑھدی، دُجی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اوسے دی منزل چڑھدی، جو سب دا پتا مائیا۔ میں ونجارن اوسے دے گھر دی، جو گرہ مندر اک سہائیا۔ تیتوں خبر نہیں میرے در دی، کی پردیاں وچ لیا چُھپائیا۔ میں ونجارن نہیں جو رُز دی، ظاہر ظہور دیاں درڑائیا۔ ناردا میرے اُتے کھیل ہونی اچھل چھل دی، جو ولیا چھلیا دُھر دا ماہیا۔ جس کلا میٹنی کجگ کل دی، کل کلکی ناؤں پرگٹائیا۔ اُس رت سہنجنی کرنی میرے اُتے نہچل دھام اٹل دی، اٹل دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سوامی دیا کمائیا۔ ناردا کہے دھرنیے تُوں بھولی بھالی، بسدھے تیتوں سمجھ ذرا نہ آئیا۔ نی تیرے اُتے رین کالی، کملیئے کوجھیئے اپنی لے انگڑائیا۔ سچ دی رہی نہ کوئی دھر مسالی، دوارا دھرم نہ کوئے وڈیائیا۔ پھل رہیا نہ مانس ڈالی، تن وجود سنمل وانگ لہرائیا۔ سنگر شبد نہ دے پالی، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ مستک چڑھے کسے نہ لالی، خُماری نام نہ کوئے رکھائیا۔ پریتی ملے کتوں نہ بھالی، پریم وچ نہ کوئے سمائیا۔ کجگ کوڑا سب دی کرے دلالی، وچولا پنج وکار بنائیا۔ اوہ جھگڑا تک لے تیرے اُتے ہونا جھٹکے نال حلالی، جگت جہان دھیان لگائیا۔ نی تُوں نو سو چرانوے جگ دی بالی، ننھی نڈھی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک آپ اکھوائیا۔ دھرنیے سُن لے ناردا دیاں وچاراں، وچر کے دیاں جنائیا۔ تُوں کی جانے اوس پر بھو دیاں ساراں، جو مہاسار تھی اک اکھوائیا۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑیاں بیتیاں اپنی اپنی وارا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ تُوں اوس نوں کر نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ جس کھیل کرنا اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنا ویس وٹائیا۔ جس نوں سارے کہندے کل کلکی اوتارا، پیغمبراں لہنے دے چُکائیا۔ گرو آں

کرے نہ کوئے اُدھارا، مقروض قرضے سب دے دئے چُکائیا۔ اوہ تک لے نورِ الہ پروردگار سانجھا یارا، یامینِ اک اُکھوائیا۔ جس دا اِکو اک دوارا، دُوجی
 ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ نارد کہے دھرنیئے اُٹھ کے کھول اکھٹاں، بن اکھٹاں نین اُٹھایا۔ اپنا
 سوامی تک لے سٹھا، سخی سلطان اگم اتھاپیا۔ اوس نوں ٹیک لے متھا، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ جس دا کھیل یتھار تھ یتھا، یدپ اپنا حکم ورتایا۔ جس
 دے سب کچھ ہتھا، ویکھنہارا چائیں چانیا۔ جس دے گوبند ستھر لتھا، یارڈا سیج ہنڈھایا۔ اوہ لیکھا جانے تت اٹھا، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ جس بھيو
 گھلاؤنا مندر مٹھا، کعبیاں پردہ رہے نہ رانیا۔ سو سوامی انترجامی وسنہارا گھٹ گھٹا، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ جس دے حکم وچ پورب لیکھا ٹپا، ٹاپو آں دا
 لیکھا دئے مُکائیا۔ اوس دے نام دا اِکو اکھرتک لے پپا، پورن پاربرہم سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ دھرنی
 کہے سُن نارد مُنی، مُنیشر دیاں جنایا۔ میں سندیسہ رہی سنی، جو اننت رہیا درڑایا۔ جو سوامی میرا وڈ گنی، گہر گجھیر اُکھوائیا۔ جو لکھ چوڑاسی وچوں
 بھگت سہیلے رہیا چُٹی، پھڑ باہوں گود اُٹھایا۔ بھاگ لگا کے دھرم دھار دی کُلی، کایا کعبے کرے رُشائیا۔ دے کے دست نام انمُلی، خالی بھنڈارے دئے
 بھرائیا۔ نال بن کے مالک صلح کُلی، کُل مالک اِک اُکھوائیا۔ نارد اوس دا جاپ بھگتاں کیتا نہیں کدے رسنا بلیں، سدا ہردے وچ سماپیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا ویس وٹایا۔ نارد کہے دھرنیئے اوہ صاحب بڑا شرارتی، تیتوں شرع نال جنایا۔ جس دے نام کلمے عبارتی، اکھراں
 نال پڑھایا۔ جس دی گھرت دیپ والی آرتی، جوتاں جگت وچ چُکایا۔ جس دی وِدیا وکھری وکھری فارسی، فیصلہ اپنے ہتھ رکھایا۔ نی اوہ لہنا دینا جانے
 نوست وچوں بھارتی، بھاردواج رشی گیا سمجھایا۔ کسے سمجھ نہ آئے اُس دی سار دی، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ جس کھیل کھلاؤنی پُرکھ نار دی، نر نرائن
 اپنا حکم ورتایا۔ اُس دھار تگنی جگ چار دی، چو کڑی چرناں ہیٹھ دباپیا۔ اُٹھ ویکھ لے تیرے اُتے دین دُنی پُکاردی، بہڑی بہڑی کر گُراپیا۔ اوہ وقت
 سُنہنجا صدی چو دھویں کھیل تک لے سنگ محمد چار یار دی، ناتا بدھاتا رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا رہیا گھلایا۔
 دھرتی کہے نارد کی محمد نال یارانہ، چار یاری کی سنگ بناپیا۔ کچھ دس دے کھیل پُرانا، در تیرے منگ منگایا۔ توں ویکھیں مار دھیانا، پورب کھوج

کھوجائیا۔ تُوں وِدیا دا وِدوانا، وِدت نظری آئی۔ تُوں بھگتی وِچ ملے بھگوانا، بھگوان وِچ سہائیا۔ میٹوں خوشی دا دے بیانا، بنا عقل بُدھی سمجھائیا۔ نارد کہے دھرنیے میں اِکو بچن سناؤنا، سچ نال سمجھائیا۔ تیرے اُتے سرب پچھتاؤنا، پشچتاپ کرے لوکائیا۔ کلجگ کوڑ ڈنک وِجاؤنا، نوست شنوائیا۔ راؤ رنک اُٹھاؤنا، شاہ حقیر لڑائیا۔ مان رہے نہ کسے جوانا، سوہیر نہ کوئے پتھرائیا۔ نوکھنڈ ہون ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آئی۔ چوڑاں طبق طبق گرلانا، چوڑاں لوک دیاں سنائی۔ نی سب نوں بھلنا پینا کھانا، جگت سچ نہ کوئے سہائیا۔ سُن سندیسہ بناکانا، کائنات وِچ جنائیا۔ پر بھ دا حکم ورتنا مہانا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہ ویکھ اوتار کرن دھیانا، نرگن دھار لین انگڑائیا۔ پیغمبر ہون پریشانا، خیرانی وِچ دُہائیا۔ ساڈا آگیا نورِ الہی اکِ اِماما، عملاں توں رہت نورِ الہیہ۔ جس دی سب توں وکھری ہونی کلاما، کلمہ اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مالک دے وڈیائیا۔ دھرنی کہے نارد میں اوسے دی کراں اڈیک، اِکو اک دھیان لگائیا۔ جو اندھیرے میٹے تاریک، نوری چند کرے رُشنائیا۔ ہووے لاشریک، شرع دا پندھ مکائیا۔ بخشے حق توفیق، تحفے جگت نام ورتائیا۔ سب نوں بنائے رفیق، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جس دے حکم وِچ پچھلے جگ گئے بیت، کلجگ انتم لیکھا دے مکائیا۔ جس دی سب توں وکھری ہونی ریت، ریتوان دیا کمائیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن پریت، پریتم ہو کے میل ملائی۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت دے بُجھائیا۔ پاییاں کرے پُنیت، پنتاں دے وڈیائیا۔ جس جھگڑا میٹنا مندر مسیت، کعبہ اِکو اک وکھائیا۔ جس شرع دی میٹنی لیک، مارگ اِکو اک درسائیا۔ جس نے سب نوں کرنی تبلیغ، تمہید جس دی سمجھے کوئے نہ رائیا۔ اُس دامارگ ہونا باریک، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جس دی اوتار پیغمبر گرو دس کرن تصدیق، شہادت شبد گرو بھگتائیا۔ سو بھگتاں آشنا نسا پوری کرے اُمید، ترسنا ترکھا کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اک درسائیا۔ نارد کہے دھرنیے اوہ صاحب سورا سربنگا، ہر کرتا اک اکھوائیا۔ اوہ سب دے نالوں چنگا، چنگی دے وڈیائیا۔ جس دے حکم وِچ میں جگ چو کڑی پھر دانگا، اوڈھن سیس نہ کوئے لکائیا۔ میں چُجھدا رہیا گوداوری سُرستی جمنگنگا، سچ سچ سچ سنائی۔ کتھے وے اُس دا مردنگا، کملیو میٹوں دیو درڑائیا۔ جس نے نشان میٹنا محمد والا تارا چندا، چند چاندنی کرے رُشنائیا۔ جو غریب نمانیاں سدا بخشندا، رحمت اپنی حق کمائیا۔

نارد کہے مینٹوں آواز آئی براہمنہ اوہ باہروں تتاں والا بندہ، انتر جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ جس کھیل کھلایا گوہند دھار پُری انندا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ درڑائیآ۔ نارد کہے دھرنیے اوہ میرا تیرا شاہو بھوپ، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ جس دا آد جگادی ست سروپ، جوتی جاتا ڈمگائیآ۔ جو وسے چارے کوٹ، دہ دشا ویکھ دکھائیآ۔ جس دا اکو شبد ڈلارا پوت، شبدی شبد اکھوائیا۔ دو جہاناں بنے دوت، بھجے واہو داہیا۔ جس دی رمز سکے کوئی نہ بوہج، بدھی چلے نہ کوئے چترائیآ۔ اوہ انت کنت بھگونت بھو کھلائے گوہج، پردہ آپ اٹھائیآ۔ ورونہارا پانی دودھ، ست سچ نال ملائیآ۔ جس دی منزل اک مقصود، حقیقت دا مالک اک اکھوائیا۔ جس لیکھے لاؤنے جن بھگتاں کایا بھانڈے پنج بھوت، تن وجوداں خوشی بنائیآ۔ ست سچ دی دے کے سوچ، سنجم اک سمجھائیآ۔ سہنجنی کرے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیآ۔ پوتر کر کے بت، بتخانیں دے وڈیائیآ۔ توں ہونا اُس تے خوش، خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ دھرنی جھٹ لیا بچھ، سینت نال سنائیآ۔ نارد کی اوہ میرے اُتے میٹے اندھیرا گھپ، کریا کوڑ مٹائیآ۔ کی بھگتاں شبدی گودی لئے چک، اپنے سنگ رکھائیآ۔ نارد کہے دھرنیے اُس نے اکو دستی توں میرا میں تیرا نک، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیآ۔ جس دے نال آون جاون لکھ چوراسی پینڈا جائے نک، اگنی تپش نہ کوئے تپائیآ۔ پھیر آؤنا پئے نہ جننی گھ، جونی جون نہ کوئے بھوائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیاا جن بھگتاں دیون آیا سکھ، سکھ ساگر وچ سمائیآ۔ بنا بھگتیوں جاوے تھ، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ کوڑ گڑیارا دیوے کھ، مایا موہ دے مٹائیآ۔ کرپا کر ابناشی اچت، چیتن ہر جن لئے اٹھائیآ۔ آپ بنا کے اپنے ست، ست ڈلارے دے وڈیائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد پُرکھ اپر پیر سوامی اچت، چترتھ اپنا حکم ورتائیآ۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس سراہا نگر چندا سنگھ کلونی لدھیانہ شہر ملکیت سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے دھرنیے سُن میری صلاح، بن مشورے دیاں جنائیا۔ اپنے اُتے تک گناہ، بن نیئاں نین اُٹھائیا۔ دین دُنی بُھلی راہ، مارگ پنتھ نہ کوئے
 چترائیا۔ جھاتی مار لے تھل اسگاہ، ٹلے پر بت کھوج کھوجائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے ملاح، بیڑا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ تُوں کس نوں کہے واہ واہ، واہوا تیری
 بے پرواہیا۔ اپنی کھڑی کر دے بانہہ، بن ہتھھاں ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ لہنے رہیا چُکائیا۔ نارد کہے دھرنیے
 میں ویکھی اندرونی تیری حالت، گرہ گرہ دھیان لگائیا۔ نوست دسے جہالت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ پتا پوت ہوئی عداوت، گر چیل کرے
 لڑائیا۔ وست نام کرے نہ کوئے سخاوت، اُل اُل نہ کوئے ورتائیا۔ چاروں گنٹ تک بغاوت، جھگڑا کوڑ لوکائیا۔ ساچی دیوے نام نہ کوئے نیامت، نیا نکار
 نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری مٹی خاک کس دی دے دیانت، خیانت وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا
 حکم اک سنائیا۔ دھرنی کہے نارد میں اپنی دھار ہوئی دُکھی، دُکھڑے دیاں سنائیا۔ میری سُپھل دسے نہ ککھی، ککھی بھاگ نہ کوئے لگائیا۔ دُرمت میل
 دھوئی کوئے نہ ککھی، پاپاں کرے نہ کوئے صفائیا۔ میرے اُتے دین دُنیا ہوئی بکھی، ترسنا جگت نہ کوئے مٹائیا۔ میں نگاہ ماری مائس مٹکھی، مانو دھیان
 لگائیا۔ میری کھیل نہیں رہنی لگی، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ جناں چر شبد دھار نہ ہوئی دوئی، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ اوہناں چر میری منزل
 نہیں جانی لگی، کلجگ پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ میری گھڑی سُہنجی دُکھی، ویلا وقت نال ملایا۔ میری دُہائی میرے اُتے سرشی جانی لٹی، لُٹیرا بنے دُھر دا
 ماہیا۔ جس لیکھا ویکھنا چاں ہلاں بٹی، ہردے بھگتاں پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس دی پریت کدے نہ ٹٹی، جگ جگ ٹٹیاں گنڈھ پوائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس انجن شید کوچان - ۹ مکان نمبر - ۷۰۹ لڈھیانا شہر زویر سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو کرپا کرے نہ کوئی بن تڈھ، مہربان مہر نہ کوئے کرائیا۔ میں بسدھا ہوئی بے سدھ، سدی ودی سمجھ کچھ نہ پائیا۔ دروہی میرے اُتے ہون والا یدھ، یدھشتر دا لیکھا دئے گواہیا۔ توں کلجک جیواں نرمل کر دے بدھ، بیک آپ بنائیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا اگنی جاوے بھجھ، متا موہ نہ کوئے جلائیا۔ سب نوں تیرا دوارا جائے سبھ، آتم پر ماتم میلا میلنا سبھجائیا۔ میں نمائی نکر من ہتھ نہیں کجھ، خالی جھولی دیاں دکھائیا۔ میرے اُتے کلجک اوڈھ جاوے پگ، اگے پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ میرا مٹا دے ہرکھ سوگ، چنتا غم دے گوائیا۔ سرشتی درشتی اندر اپنے نام دا بخش دے یوگ، جگتی اپنی اک درڑائیا۔ پاپاں بھار اُتار دے بوجھ، پت پت پت کر لوکائیا۔ ہر ہر دا دینا سودھ، سنگر شبد شبد وڈائیا۔ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا اکو ہووے جوگ، کلمہ کائنات اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا انتشکرن رہیا پکار، کوک کوک سنائیا۔ میرے اُتے نگاہ مار، صدی چو دھویں اکھ کھلائیا۔ محمد نال عیسیٰ وجائے دُھر ستار، سطح بلندی نظر کسے نہ آئیا۔ توں پیشین گوئیاں پیشتر سب دیاں دیکھنہار، بھوکھتاں پردہ آپ کھلائیا۔ لہنا دینا تک تینی اوتار، تریتا سبجگ دوپر جو آشنا گئے رکھائیا۔ گرو دس جو شبد سندیسہ دتا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہما شو نال ملایا۔ میرے سوامی انترجامی پروردگار سانجھے یار میرے اُتے ہویا دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے رُشنائیا۔ میں دوس رین نو کھنڈ ست دیپ کراں گریہ زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ پرم پڑکھ پر ماتم میں تیرا کردی رہی انتظار، گن گن اپنا وقت لنگھائیا۔ دھن بھاگ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے شبدی دھار ہوئیوں ظاہر، ظاہر ظہور تیری اوٹ نکائیا۔ توں کرنی کرتا کرتا پڑکھ کرتا، قدرت دا مالک نور الاہیا۔ تیرے چرن کولاں مستک دھوڑی لاواں چھار، شہنشاہ دھوڑی ٹکے خاک دینے رمائیا۔ میں جگ چو کڑی تیری سیوادار، لکھ چو راسی سینے اُتے ٹکائیا۔ خادم ہو کے خدمتگار، جگ جگ اپنا سنگ بنائیا۔ توں دیکھیں وگسیں پاونہارا سار، نرگن نور نور اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک دینی وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری پچھلی نہیں کوئی باقی، باقاعدہ دیاں جنائیا۔ کلجک منو آسب دا کیتا عاتی، نمرتا وچ

نہ کوئے سما یا۔ پنج تہ جھگڑا پیا خاکی، تن وجود کرے لڑا یا۔ بجر کپاٹ کھلے کسے نہ تاکی، شبد ناد دُھن نہ کوئے شنوایا۔ انتشکر ن مٹے کسے نہ اندھیری راتی، جوت نُور نہ کوئے رُشنا یا۔ پیار رہیا نہ ذات پاتی، دین مذہب کرے لڑا یا۔ پوتر دے نہ کسے حیاتی، جیون زندگی کوئے نہ لیکھے پائیا۔ جھگڑا تک لے کاغذاتی، گرنتھ شاستر دین گواہیا۔ ست دھرم دی نظر نہ آئے پر بھاتی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ دروہی پھری لوک ماتی، من مت ہوئی ہلکایا۔ تیری منزل چڑھے کوئی نہ گھائی، سچھنڈ ملن کوئے نہ جایا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں صدی چو دھویں پندھ مکے نہ واٹی، چوڑا سی گیڑ نہ کوئے کٹایا۔ تُوں میرا مالک خالق ایکنکار اک ابناشی، ابناشی کرتے دیاں سنا یا۔ سچ منڈل رہی کوئی نہ راسی، تیرا رستہ دین دُنی گئی بھلایا۔ جس دھار پچھے حضرت عیسیٰ چڑھیا پھاسی، صلیب گل وچ لٹکایا۔ اُس انت اخیر اکو گل آکھی، بن اکھراں گیا جنایا۔ میرا پروردگار سانجھیا یار نُور نُورانہ ہووے ساکھی، ساکھیاں نُور نُور کرے رُشنا یا۔ محمد دے اپنا بھوکھت واکی، چار یاراں نال ملایا۔ میرا امام اماما انتم پچھے واٹی، واتا ورن تگے خلق خدایا۔ اوہ آوے آپ اتفاتی، اتفاتیہ اپنا کھیل کھلایا۔ چوڑاں صدیاں مُکاوے واٹی، آگے پندھ رہے نہ رایا۔ سچ دھرم چلائے ہاٹی، ہٹوانا ہووے دُھر دامہیا۔ جھگڑا میٹ کے ذات پاتی، دیناں مذہباں اکو رنگ رنگایا۔ اُس دا کلمہ ہووے صفاتی، شرع توں باہر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، چرن کول جوڑنا تاتی، ناتا بدھاتا اکو لینا بندھایا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس نو جنتا نگر لدھیانہ شہر جسونت سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگت بنا لے اپنے بردے، بندیخانے جنم کرم دے توڑ تڑایا۔ پردے لاه دے اپنے گھر دے، گرہ مندر کر رُشنا یا۔ ونجارے ہوون تیرے نام ہر دے، ہر ہر دے دینی وڈیا یا۔ دین دُنی دُکھ رہن نہ بھردے، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ تیری منزل جان چڑھدے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا رہن پڑھدے، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ ترے گن گنی رہن نہ سڑدے، نام میگھ دینا برسا یا۔

لیکھے مُکاؤنے سیس دھڑ دے، متوت دینا رنگا گیا۔ جھگڑے رہن نہ چوٹی جڑ دے، چیتن اپنا کھیل کھلایا۔ اِشان کراؤنے چرن سرور ساچے سر دے، ستگر اپنی دیا کمایا۔ تیرے بھگت جن کدے نہ مردے، مر جیوت رُپ وٹایا۔ میرے اُتے نواں گھاڑن گھڑ دے، گھڑن بھٹنہار تیری سرنا گیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش دے دات، نام ندھانا جھولی پانیا۔ اندروں میٹ اندھیری رات، نوری چند چند رُشنا گیا۔ امرت بخش بوند سوانت، اگنی تت بُجھایا۔ درشن دے کے اک اِکانت، سچ سَنگھاسن سو بھاپانیا۔ وچھوڑا رہے نہ لوک مات، میل میلنا سچ سُبھانیا۔ آتم پر ماتم جوڑنا نات، پاربرہم برہم اپنے گرہ وسایا۔ توں سوامی سب دا کملاپات، پت پر میثور اک اکھوایا۔ میری میننتی بن اکھراں سُن لے بات، باطن پردہ دینا کھلایا۔ جن بھگتاں پندھ میٹ دے واٹ، چوڑاسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی نور دے لاٹ، شبد انادی کر شنوایا۔ پورب رہے کوئے نہ گھاٹ، اگلا لیکھا لہنا جھولی دینا پانیا۔ بھاگ لگا کے کایا ماٹ، کنچن گڑھ دینا سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنا گیا۔ دھرنی کہے پر بھ بھگتاں اندر مار لے جھاک، اُنجھو اپنا دھیان لگایا۔ بجر کپاٹی کھول دے تاکی، جو تقویٰ تیرے اُتے رکھایا۔ منو آ من رہے نہ عاقی، دہ دِش نہ اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔ نام پیالہ پیا دے بن کے ساقی، ساکھیات سمنگھ ہو کے ملنا چائیں چانیا۔ دھرم دی دھار اپنا جوڑ لے ناتی، ناتا بدھاتا اک بندھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وِشنو بھگوان، نرگن دھار پُچھ لے واتی، سرگن دیکھنا تھاؤں تھانیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر ہر بنس سَنگھ دے گرہ *

پُرکھ اکال کہے دھرنی میں جگ جگ ہر جن ویکھدا، بن نیتز نین اُٹھال۔ میں لیکھا جانا جنم کرم دی ریکھ دا، چوڑاسی وچوں لوواں سرت سنبھال۔ میرا کھیل اوڑا بھیس دا، جوتی جاتا بنا آپ گوپال۔ انت نواسی بنیا سمبل دیس دا، ساڈھے تن ہتھ اندر رہیا سب دی سرت سنبھال۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویکھنہارا شاہ کنگال۔ دھرنی دھرت دھول دھول میں دیا کماواں گا۔ دین دیاں اک اکھواواں گا۔ بھگت وچھل
 رُوپ پرگٹاواں گا۔ اچھل چھل کھیل کھلاواں گا۔ مہینل جل تھل پھول پھولاواں گا۔ ٹلے پر بت ویکھ اٹل، چوٹیاں اُتوں پردے لاہواں گا۔ کرنی تک
 کے کلج کل، کل کاتیاں بھیو کھلاواں گا۔ میرا اکو دیک جوتی جائے بل، بل باؤن لیکھے پور کراواں گا۔ جن بھگتاں کایا تن وجود لگا کے پھل،
 پھلیبھوت آپ کراواں گا۔ دھام دس نہیل اٹل، اُچ پدوی اک جناواں گا۔ جتھے جوتی جوت جائے رل، تن وجود نہ کوئے دکھاواں گا۔ ہر جن سچ
 سنگھاسن لینا مل، بن پاوا چول پنگ درساواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان، ساچا دھام دس اٹل، اچل محل آپ جناواں گا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر درشن سنگھ اجودھ دے نوت * *

دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں اندر ویکھ لے آپ، اپنی دیا کماٹیا۔ کلج کوڑی کرپا ودھیاپا، چار گنت گنت ہلکائیا۔ ہوئے روگ ہویا سنتاپ،
 سنسا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ انتر درشی بھلیا جاپ، رسنا جہوا ڈھولے سارے گائیا۔ توں کرپا کرنی لوک مات، مات پت تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں میٹ
 اندھیری رات، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ گھر سوامی پچھ بات، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا تک لے واٹ، نوست کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں اکو پتن
 بخشا گھاٹ، دوسر ت کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 بھگون تیرے اُتے اکو آس، آسانسا پور کرائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر جرنیل سنگھ دے گرہ * *

پُرکھ اکال کہے دھرنی نہ رو رو کر پکار، برہوں وچ گر لائیا۔ میرا آد جگادی کھیل اپار، اپر پھر ہو کے آپ کھلایا۔ میرا جگ چو کڑی لہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ میرا لیکھا گر پیغمبر اوتار، اوتری ہو کے کھیل کھلایا۔ میرا لہنا دینا سدا جگ چار، چو کڑی حکمے وچ بھوایا۔ جگ جگ نرگن ہو کے بھگتاں پاواں سار، سرگن ہو کے ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ ترایا۔ پُرکھ اکال کہے دھرنی ہرجن ساچے شبد دھار اُدھاراں گا۔ نگاہ بن نیناں اکھ اُٹھالاں گا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار بہالاں گا۔ بن تت وجوداں آتم دھار سمبھالاں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا گھر دکھالاں گا۔ دھرنی کہے کرپا کریں میرے بھگونت، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ تیری مہا سدا بے انت، جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ توں آتم پر ماتم دھاری کنت، کنتوہل اک اھوایا۔ تیرا نام ندھانا منت، جگ جگ کرے پڑھایا۔ توں بودھ اگادھا پنڈت، بن اکھراں اکھرنایا۔ کلج انت جن بھگتاں اندروں توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمبھایا۔ ساچا میل ملا دے سنگت، ہر سنگت وچ سمایا۔ نام و ہونا کوئی رہے نہ بھکھانگت، وست اہل دینی ورتایا۔ سب دے اندروں میٹنی چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے اکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگتاں بخش دے اپنی بھگتی، بھگون اپنی دیا کمایا۔ نرگن دھار دے دے شکتی، شخصیت اندروں دے بدلایا۔ توں سب دانہ پرتی، پت پر میثور اک اھوایا۔ میں رو پکاراں دھرتی، دھول کوک کوک سنایا۔ کرپا کر دے مالک عرشی، فرش اُتے ویکھنا چائیں چانیا۔ جن بھگتاں اکو اک سہا دے برسی، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جنم کرم دی میٹ دے حرصی، ہو س اگے رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ دھرنی کہے پر بھو ویکھ لے اپنے بھگت، بھگون دھیان لگایا۔ ویکھ لے اپنا جگت، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ تک لے اپنا وقت، جو اوتار پیغمبر گر گئے سنایا۔ ساچی رہی کسے نہ شکت، چار کنت ہو یا ہلکایا۔ جھگڑا تک لے بوند رکت، ناڑی ناڑی دے ڈھایا۔ میرے سوامی آ جا پرت، پت پر میثور دیا کمایا۔ میری پورلی میٹ

حرص، ہوس دینی گوانیا۔ جن بھگتاں اُتے کر کے ترس، رحمت اپنی دینی ورتائیا۔ میگھ اگمّا اِکو برس، امیوں رس دینا چوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، میری منظور کر عرض، میننتی تیرے چرن کول لکائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر بنگلا دیش ٹور توں واپس پُجن دے سمیں *

اٹھاراں چیت کہے جن بھگتو لو پرساد، بنا پرسادیاں دے چھکائیا۔ جس وِچ بھریا اگم سواد، رسنا چکھ نہ سکے رائیا۔ اندروں کڈھ دے کوڑ وواد،
امرت رس دے بھرائیا۔ جس نال تھانوں وِسرے کدے نہ یاد، وِچھوڑے وِچ کدے نہ آئیا۔ تھاڑے کایا مندر اندر ہونا آباد، اپنا آسن لائیا۔ سمت
شہنشاہی دس دے تئیں سنت سہیلے سادھ، جن بھگت سو بھاپائیا۔ در آیاں نوں چرن پریتی دیوے داد، وست اگم ورتائیا۔ جس دا حصہ نہیں کوئی باب،
ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تھاڑے انتر نرنتر وِجدار ہے ناد، نام دُھن شنوائیا۔ ملدا رہے مٹر احباب، ہر کرتا دُھردر گاہیا۔ در آیاں پریم پیار وِچ
دیوے شبد والا پرساد، ادب نال سب نوں اپنے گلے لگائیا۔ تھاڑا خوشیاں والا دیکھ مزاج، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تھاڑے سیس دھرم دا تاج، تاجاں
والا دے لکائیا۔ جس نوں کہندے گرو مہاراج، شہنشاہ اک اھوائیا۔ جو تھاڑی رکھے لاج، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جیہڑی مردانے والی رباب، تھاڑے
اندر دے وجائیا۔ ایہہ نانک دا اہلاد، جو ڈھاکے گیا سمجھائیا۔ ہن پھر کے آگیا سنگر شبد وِچ پنجاب، پنجاں داناتا لئے ملائیا۔ گھر مندر بخش کے اپنا آب،
آب حیات اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، سچ دا میلا میلنہار
آپ کرائیا۔

* ۱۸ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

سنگر شبد کہے میں بڑے لگائے ڈنگے، میری چال نظر کسے نہ آئی۔ میں دیپاں کھنڈاں پائے اڑنگے، آپ اپنی کل پر گٹائی۔ سب دے پورب لیکھے ویکھے ٹنگے، جو زرگن سرگن دھار دتے پھڑائی۔ نو نو چار دے تے دنگے، جھگڑیاں کھوج کھوجائی۔ میں سمند ساگر لنگھے، پرتاں پندھ مکائی۔ میں پینڈے کیتے لمبے، بنا قدم قدم اٹھائی۔ میں جگت جگیا سو ویکھے ٹھکھے ننگے، اوڈھن تن نہ کوئے رکھائی۔ میں روندی پئی گوداوری گنگے، جمناسرستی دھیان لگائی۔ میں دہائی دینا تکیا کلج اپنے کندھے، کندھی گھاٹ ڈیرہ لائی۔ نالے ہس کے کہے سنگر میرے ویکھے پاکھنڈے، جو تیرے حکم نال ورتائی۔ نالے نگاہ مار وچ ورجنڈے، نو ست نین اٹھائی۔ ساچی منزل چڑھے کوئی نہ ڈنڈے، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائی۔ ٹٹی یاری کوئی نہ گنڈھے، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ سینہ دے کسے نہ ٹھنڈے، اگنی تت نہ کوئے نبھائی۔ جدھر تکیا چکے چند پرچنڈے، موہنی روپ وکھائی۔ ہوئے ہنگتا ہوئی کندھے، ہنکار وکار لئے انگڑائی۔ میں جگت جہان ویکھیا وچ دھندے، دھواں دھار وچ لوکائی۔ ساڈا سنے کوئی نہ چھندے، نام رباب نہ کوئے وجائی۔ میں نارد پچھیا کولوں پنڈے، پنڈتا دے درڑائی۔ نارد کہے پر بھو جے میری مٹے جگت جہان والے سارے کردے رنڈے، کنت سہاگ سکے نہ کوئے ہنڈھائی۔ نو کھنڈ پر تھی جگت نشانے رہ جان پچل لنڈے، پت ٹہنی نہ کوئے مہکائی۔ ویکھیں کتے توں وی ہتھ پھریں نہ گو بند والے کھنڈے، شبدی دھار کریں شنوائی۔ تیتوں جھکدے سورہ چندے، چند ستار سیس نوائی۔ میں کی ویکھیا بھرے بھلے خاکی بندے، بندگی وچ نہ کوئے سمائی۔ گر اوتار پیغمبر لیکھا گنتی گنی جن بھگتاں سنگ ہوئے بوئے، باون دھار دے گواہیا۔ سچ سنگھاسن سوئے کوئی نہ منجے، ست وچ نہ کوئے سمائی۔ کلج کوڑی کریا ہاتھ نہ آوے وچھے، وچھ وچھ مہانا کم کوئے نہ آئی۔ سنگر شبد کہے میں سُن سُن خوش ہو یا رائے دھرم سب نوں کہے اٹھو کال دی چڑھو سارے جنجے، لاڑا مہاکال نال ملائی۔ نالے پرکھو جگت جہان والے چھے، چم درشی دھیان لگائی۔ نظارے ویکھو آگے بدلے نہیں کدے ایہو چھے سمیں، جو حالت سماں کلج دے وکھائی۔ نگاہ مارو وجود تے، سریراں پھول پھولائی۔ کون دھار فرمانا مئے، منسا نال ملائی۔ لیکھا تلو گو بند والے کنے، کتاں توں باہر سُنو شبد اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں پھریا نال زور، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ میرا منتر سمجھے کوئی نہ پھور، فُرنے وِچ بھيوَ کوئے نہ پائیا۔ میں نواں کھنڈاں وِچ رُوپ بدلایا ہور دا ہور، ستاں دیہاں ویکھ دکھائیا۔ دیناں مذہباں اندر وڈیا بن کے چور، چوری چوری اپنی کار کمائی۔ نالے کیا اندھیرا گھور، گھوری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ نوست دا تکیا شور، بہڑی بہڑی کرے خلق خُدا ئیا۔ میں نگاہ ماری نال غور، گورو نال سُنایا۔ دین دُنی دی آتم دھار پر ماتم نالوں ٹٹی ڈور، ڈوری بندھ نہ کوئے بندھایا۔ بھاگ ہووے نہ کسے متھور، جگت ملے نہ مان وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سَنگَرُ شبد کہے میں لیکھا دساں ہانگا گُو، بن نیناں نین اُٹھایا۔ میرا ویس اولٹرا سوا گُو، سمجھے کسے نہ آئی۔ جس دی سارے کردے تا گھو، بیٹھے دھیان لگایا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں دین دُنی توں اِکو وست ماگُو، پریم نال منگ منگایا۔ سچ دسو تھانوں پریم ڈوری نال کون باندھو، بندھن اپنا نام دکھایا۔ کپھڑا ڈھولا دتے چھاندو، کون راگ وڈیایا۔ کون دو جہاناں بنے سانجھو، سگلا سنگ بنا ئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سَنگَرُ شبد کہے میرا لیکھا نال مِتر احبابی، نور نورانے نال وڈیایا۔ میرا ناتا نہیں عشق حقیقی تے مزاجی، دوہاں توں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ میری دھار نہیں ربابی، ستاراں نال شنوایا۔ میں کوئی شیخ مسانک ملا نہیں قاضی، پنڈت پاندھا نہ رُوپ بدلایا۔ میرا لیکھا جگت نہیں جگت دھار سادھی، بن نیتراں نیتز لوواں اُٹھایا۔ میں سچ دساں نو کھنڈ پر تھی پھریا مینوں ساریاں آکھیا ایہہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا تتاں والا رُوپ بن گیا پنجابی، تتاں دے لیکھے دئے مُکایا۔ جس دا ہور کوئی نہیں امدادی، اِکو اک نور الاہیا۔ جس کھیل کھلاوئی دو دو آبی، دوہری اپنی کل پرگٹایا۔ دین دُنی دی بدل کے بازی، بازاں والے دا لہنا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگایا۔ سَنگَرُ شبد کہے میں مست دیوانہ، دیوانیوں دیاں جنایا۔ سُنو دُھر فرمانا، فُرنیاں توں باہر سُنایا۔ کی کرے کھیل سری بھگوانا، ہر کرتا اپنی کار کمائی۔ جس دا کھیل دو جہانا، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ جوتی دھار پھر کے بانا، ویس اولٹرا آیا بدلایا۔ جس نوں پیغمبر کرن سلما، بن سجدیاں سپس جھکایا۔ دھوڑی خاک رامون کرشنا رام، نو نو لاگن پائیا۔ گرو گرو دیو کہن توں شہنشاہ سلطانا، شاہ پاتشاہ اک اکھوایا۔ آد جگادی نوجوانا، جو بن وندا دُھر دا

ماہیا۔ جس نے دینِ دُنیٰ دا دیکھیا کھیلِ وِچ جہانا، زِیں زماں پھول پھولایا۔ پرکاش کر کے اُتے اسمانا، اِسْمِ اعظم رہیا درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا پور کرایا۔ سنگر شبد کہے پنجابو میرا پیار آیا تہاڈے وِچ پنچے، پنجاں دینی مان وڈیایا۔ جو اشارہ کیتا شبدی دھار کرشن سنجے، سہج نال درڑایا۔ جو گو بند دسیا کوی بونجے، کٹاکش اِکو نام لگایا۔ جو مُرد اشارہ کیتا جس ویلے میری صدی چوڈھویں لنگھے، اپنا پنڈھ مُکایا۔ عیسیٰ اِکو آسا وِچ منگ منگے، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ وید ویاس آس رکھی اُس دی نہ کوئی سویر نہ کوئی سنجھے، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دے تھم وِچ کوٹن جگ چو کڑی لنگھے، بن بن پاندھی اپنا پنڈھ مُکایا۔ اوہ کھیل کرے سور سربنگے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے تھم نال جگ چو کڑی ہندے رہے جنکے، کھجگ انتم کھیل کھلایا۔ دیناں مذہباں دے لہو دھار چولے جاون رنگے، سوہنا رنگ رنگایا۔ سور گاں ڈھور کلیاں اُتے رہ جان ٹنگے، باہوں پھڑ نہ کوئے اٹھایا۔ پتہ نہیں کیہڑے ویلے دُنیا دار جانے ونڈے، ونڈ اپنے ہتھ رکھایا۔ توں وی سُن لے نارد پنڈے، پنڈتا دیاں جنایا۔ کی حال ہونا نو کھنڈے، کھنڈے کھڑگاں نال کھڑکایا۔ نارد کہے پر بھو دھن بھاگ بے توں اپنا تھم ونڈے، گھر گھر جھولی پانیا۔ میں چاہندا میرے وانگ دینِ دُنیٰ دے مانس مانگھ مانو سارے دوہری دھار کردے رنڈے، جوڑی جوڑی نظر کوئے نہ آیا۔ پھیر میں ساہ لوانگا ٹھنڈے، خوشیاں وِچ تیرے ڈھولے گایا۔ پر بھو تیرے بھانے میتوں جگ جگ لگدے چنگے، بھادیں اوتاراں بنواساں وِچ بھوایا۔ میں کدے نہیں کہنا دینِ دُنیٰ دے حال ہوئے مندے، میں آکھاں میرا صاحب سد چلے اپنی سچ رضایا۔ بے سچ بچھے میتوں کھجگ جیو چنگے نہیں لگدے بندے، جیہڑے تیری بندگی گئے بھلایا۔ میرا دل کردا سب نوں بٹھ کے اِک پھندے، پھانسی دے کے دیاں مُکایا۔ جنہاں سار نہیں پائی گو بند والے کنگھے، کنگناں رنگ نہ کوئے رنگایا۔ اوہ مانس چیر دیواں دو ٹنگے، دو دھڑ کراں لوکایا۔ پھیر دیکھاں تیرے کھیل وِچ برہمنڈے، وِشن برہما شو نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ نارد کہے سنگر شبد کی کریں ہیرا پھیری، سچ دے سمجھایا۔ کی لوک مات مرضی تیری، پردہ دے اٹھایا۔ کتنی لاویں اپنی دیری، پیٹا پنڈھ دے سمجھایا۔ ایویں لاریاں والی دیویں نہ ہلاشیری، شیر ہو کے اپنا آپ چھپایا۔ میں چاہندا ساری دُنیٰ اِکو وار لے گھیری،

گھیرا نام والا پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ویکھ لئی بٹھیری، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ سچ دی چڑھے کوئی نہ تیری بیڑی، بیڑا ڈوب دے تھاؤں تھانیا۔ سب دی جڑ دے اُکھیری، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اتم کردے حق نیڑی، ست سچ تیری وڈیایا۔ گر اوتار پیغمبراں آسا رکھی جیہڑی، سب دی پور دے کرائیا۔ انت حقیقت والا فیصلہ حق نیڑیں، بھو رہے نہ رانیا۔ سرشٹی درشٹی وچوں اک وار بھیریں، ٹکر امیر غریب لگایا۔ اگلی کھیل دساں میں کیہڑی، جیہڑی صاحب دینی ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تُدھ بن دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ سنگر شبد کہے میں ویکھیا جلدی جلدی، جلدھارا توں باہر دھیان لگایا۔ میرے حکم دی اگت بلدی، کلجگ گھر گھر اگنی رہیا لگایا۔ میں کھیل تئی پنچ وکارے دل دی، ترے گن مایا نال رلایا۔ میں سرشٹی درشٹی ویکھی بھری چھل دی، کوڑ کپٹ نال ہلکایا۔ میرے کول آسا پُرانی بل دی، جو باؤن نال سناپیا۔ جس ویلے کالی رین ہونی کل دی، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ وڈیائی رہنی نہیں تیرتھاں والے جل دی، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ اُس ویلے سمجھ آؤندی نہیں کسے نوں گھڑی پل دی، کی پر م پُرکھ اپنی کار بھگتایا۔ سنگر شبد کہے بن بھگتاں آتم پر ماتم نال کوئے نہ رلدی، سچ دوار ملن کوئے نہ پائیا۔ منزل ملے نہ نہچل دھام اٹل دی، سچکھنڈ نہ کوئے سمانیا۔ بھگتو تہاڈے پنا آشا کسے نہ پھلدی، پھل بھل نہ کوئے مہکایا۔ تئیں قیمت جاننی پُرکھ اکال والی اک گل دی، جو آتم پر ماتم دھار سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سنگر شبد کہے میں پردے دیواں ڈھک، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جن بھگتو تہاڈا ملے حق، حقیقت نال جھولی پائیا۔ کسے انتر رہے نہ شک، شکوک دیواں مٹایا۔ سنگر دھار لوو تک، تقویٰ اکو اک جنایا۔ تہاڈے نال رشتہ ہو یا پک، کچی گنڈھ نہ کوئے دکھایا۔ تئیں پھرنا جگت اٹھک، بھجنا واہو داہیا۔ تہاڈے وسے گھٹ گھٹ، بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جو اٹھاراں چیت آئے وہیراں گھت، چلے واہو داہیا۔ تہاں دی لیکھے لگے رت، قطرہ قطرہ اپنے رنگ رنگایا۔ جو یارڈے ستر گئے لٹھ، سچ سہنجی آپ ہنڈھایا۔ تہاڈا میلا نال پر میثور پت، در گھر ساچے وجے ودھایا۔ تہاڈی ایہو سنگر دھار دی مت، من مت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام بیجنا بی اپنے وت، جگت رت

نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تہاڈا صاحب سدا سمرتھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔

* ۱۹ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر کُندن سنگھ کلا نوت * ۱۹۲۲

سنگر پورا لئے رکھ، رکھک ہو کے دیا کمائیا۔ ہر جن ہوون دئے کدے نہ وکھ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ انتر نر نتر کھول کے اکھ، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ درشن دئے پر بھو پر تکھ، ساکھیات نظری آئیا۔ کرنہارا کوڑے بھانڈے سکھ، وسِت سچ وِچ ٹکائیا۔ مہربان الکھنا الکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک بے پرواہیا۔ سنگر پورا سدا سدا سد مہربانا، مہربان اکھوائیا۔ جن بھگتاں دیوے زندگی دانا، جیون اپنے ہتھ رکھائیا۔ چرن کول بخش دھیانا، دھوڑی خاک دئے رمائیا۔ گھر سہا کے اک اک سری بھگوانا، در ٹھانڈے رنگ رنگائیا۔ لیکھا جان کے آون جانا، چورا سی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سنگر پورا سدا سہائی، صاحب اک اکھوائیا۔ جس دے نام دی وجے ودھائی، وادھا بھگتاں نال رکھائیا۔ بنس سر بنس میلا میلے سچ سُبھائی، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جیون زندگی وِچ ہووے نہ کدے جُدائی، وچھڑے لئے ملائیا۔ کرپا کرے ہر گوسائیں، گھر گور وڈ وڈیائیا۔ بھگت سہیلے سنگی سبئی تھائیں، تھان تھنتر ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا سدا سد دئے وڈیائی، ہر وڈا آپ اکھوائیا۔ بھگت سہیلے پار لنگھائے پھڑ کے باہیں، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھائیا۔ جو لیکھا جانے تھل اسگاہی، سمند ساگراں کھوج کھوجائیا۔ جو بھگتن پیتا اک اکلا نورِ الہی، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں لہنا دینا دیوے بے پرواہی، بے پرواہ اگم اتھاہ بے پرواہیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت دس اُلھڑ پِنڈی ضلع گُرداس پُرشن سَنگھ دے گرہ * *

نارد کہے سُن نی نیندے، نیندرے والیئے تیتوں دیاں جنایا۔ جگیا سو تیرے پیار وچ باہروں مرے تے اندروں جیندے، سُنیاں وچ بھججن واہو داہیا۔ سمند ساگراں جگت دریاواں جل پیندے، گنگا گوداوری جمناسُستی دے گواہیا۔ خوشیاں وچ بل بل تھیندے، واہوا اپنے ڈھولے گانیا۔ ایہہ مارگ پُرانے اگئی لہ دے، رستے جگ وکھانیا۔ وس نہیں کچھ جی دے، جیو جنت پر بھ حکم وچ بھوانیا۔ تیرے رشتے نہیں کسے پتر دھی دے، بنس سر بنس نہ کوئے وڈیاںیا۔ لیکھے تک لے ایہہ وپہہ دے، بھائی گُرداس دے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نیند کہے ناردا میں بڑی سچھی، باہمنائیتوں دیاں جنایا۔ میں سب دی رکھاں لہی، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ دوس رین پھراں بھجی، بن قدا قدم اٹھانیا۔ میری مَجت جگیا سو آں نال اوہناں نیتراں وچ لگی، جنہاں نیتراں وچوں ملے دُھر دا ماہیا۔ میں وی بڑی لالچن تے لہی، تیتوں سچ دیاں سنانیا۔ جدوں میرا صاحب سوامی لوک مات آؤندا کدی کدی، قُدرت دا قادر دُھر در گاہیا۔ میں وی پار کراں سمند ساگر نالے ندی، پر بت چوٹیاں پندھ مکانیا۔ میرے انتر پریت ہووے لگی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ جتھے پُرکھ اکال دی جوت ہووے جگی، جاواں چائیں چانیا۔ میرا لہنا دینا نال شاہ رگی، رگھپت دتی مان وڈیاںیا۔ میں مستی وچ مستانی مدھی، مدُھر دُھن سناں چائیں چانیا۔ میرا میلا ہندا سبھی، صاحب دیوے مان وڈیاںیا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ رکھانیا۔ نارد کہے نیندے تُوں بڑی اچھی، چاترے تیتوں دیاں سنانیا۔ تُوں نگاہ مار کے تھی، بن نیناں نین اٹھانیا۔ اپنا لیکھا تک لے حتی، حقیقت وچوں پھول پھولانیا۔ تیرے اندر جگت جگیا سو ہندے شکی، سہنسیاں وچ خلق خدانیا۔ کنیاں سہاگناں دے تُوں لٹ لیندی پتی، ناتا جگت نالوں تڑانیا۔ کنیاں نوں تُوں راگ سنا کے چھتی، ڈھولے ناد درڑانیا۔ کنیاں دا کھیل وکھا کے ہٹھی، ہٹھ دے سمجھانیا۔ کنیاں نوں تُوں تپا کے وچ بھٹھی، اگنی تت جلاںیا۔ تیری کھیل انوکھی سمجھ کوئے نہ رتی، رتی سمجھ کسے نہ آںیا۔ تُوں مستی دے وچ متی، متوالیئے تیتوں دیاں درڑانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نیند کہے ناردا میں تُوں صاحب دیوے مان، سر میرے ہتھ لکانیا۔ تُوں نگاہ مار

دھیان، بن اکھاں اکھ کھلایا۔ میرا سارے راہ تکان، دیکھن چائیں چانیا۔ میں پیاری تیرے نالوں بھگوان، تیتوں سچ دیاں سنایا۔ میری مُجّت وِچ ماں پُتر نہ سکے پچھان، کروٹ سب دی دیاں بدلایا۔ میں سارا جگ کراں سچ مسان، مُردے بستریاں اُتے لٹایا۔ پھیر دیکھاں مار دھیان، بن میرے بچیا نظر کوئے نہ آئی۔ میرے آگے اڑ سکے نہ کوئے راج راجان، شاہ سلطان بیٹھے سیس نوایا۔ گر اوتار پیغمبر میرا لے کے دان، اپنی کایا چولی وِچ لٹکایا۔ میں دیکھ کے ہندی رہی حیران، حیرانی میرے اندر آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر میرے ہتھ لٹکایا۔ نارد کہے نیندے کر نہ ایڈی چلاکی، چلا کے تیتوں دیاں سمجھایا۔ تیرا ناتا نال تات خاکی، پنجاں مل کے وجے ودھایا۔ توں ست دھار نہ اے پچھاتی، پاربرہم بھو نہ آیا رایا۔ نی توں کالی رین تیرا لیکھناں اندھیری راتی، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ تیری بچھے کوئے نہ واتی، تیرا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سچ سروور کدے نہ نہاتی، ست رنگ نہ کوئے وٹایا۔ منزل چڑھے کوئے نہ گھاٹی، پنڈھ گیا ذرا نہ رایا۔ توں چوراسی وِچ رہوں پھاسی، دوس رین بھجیس واہو داہیا۔ تیرا منڈل دین دُنی دا تکیا راسی، رستہ دھرنی اُتے پرگٹایا۔ کلمیے کدے پُرکھ اکال نہیں تکیا ابناشی، کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے نارد اُتوں کدھروں آیا بلارا، بولی کی جنایا۔ پنڈتا تیرا کی اشارہ، سینت کی سمجھایا، توں مورکھ مگدھ گوارا، سمجھ سکیں نہ رایا۔ میرا سب دے نال پریم پیارا، پریم نالوں وڈی نظری آئی۔ میرا وسیرا مندر مسجد شودوالے مٹھ وِچ گرو دوارا، تیرتھ تہاں ڈیرہ لایا۔ میں جیواں جتناں سادھاں سنتاں چاڑھاں نمارا، مستی اک وکھایا۔ میں اپنی مُجّت وِچ پر بھو دا نام وِساراں، یاد یاد وچوں کڈھایا۔ سورپیر جوناں مُنہ دے بھار ماراں، سر دھرتی اُتے لٹکایا۔ ٹھگاں چوراں یاراں لاواں بہاراں، ایہہ میری بے پرواہیا۔ پتیاں ستیاں کولوں چھڈ جاوَناراں، پاندھیان پنڈھ بھوایا۔ میرا کھیل سدا جگ چارا، بدلی کرن کوئے نہ آئی۔ میرا اکو اک جیکارا، سچ دیاں سنایا۔ جو مات لوک وِچ جیاں اُس نوں میرا لینا پویگا سہارا، بن میرے جیون کم کسے نہ آئی۔ میرا نارد پر بھو ورگا نہیں لارا، جو جگ جگ بھگتاں رہیا لگایا۔ اوہ کہندا میں تہانوں ضرور ملانگا ظاہرا، پتہ نہیں ملن کدوں کد آئی۔ میں اٹھاں پہراں وِچ دو چار ویراں اپنا دیواں نظارہ، اپنی خوشی وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سد میرا سنگ رکھائیا۔ نارد کہے نیندے تُوں بھگتاں کول نہ آویں، اینویں اپنا آپ گوائیا۔ اپنے گن موں نہ گادیں، چلے نہ کوائے
چترائیا۔ نیند کہے نارد میری کھیل بھگت نال ساویں، اکو رنگ رنگائیا۔ میں پھردی چاویں چاویں، چاؤ گھنیرا اک سنائیا۔ تُوں بھو میرا پاویں، تیتوں دیاں
درڑائیا۔ پہلوں راوی دے وچوں نہاویں، اپنی اکھ کھلائیا۔ پھیر باہواں دوویں ہلاویں، بودی نال ملائیا۔ پھیر سنگھاسن اپنا دکھاویں، سچ کون سہائیا۔
سوںیاں میں کدے نہ ہوئی نتھاویں، نتھانویا تیتوں دیاں درڑائیا۔ جاں میں روپ بدلایا تُوں وی دیکھیں نین اٹھایوں، بن نیناں اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے دھرنی بھگت کدے نہ سوندے، ستیے تیتوں دیاں جنائیا۔ اوہ پر بھو
دے پیار وچ بھاؤندے، ترے بھون دھنی دیکھ وکھائیا۔ اوہ سرتی اندر شبد انادی گاؤندے، ڈھولے ڈھردر گاہیا۔ آتم پر ماتم وچ ملاؤندے، تیری لوڑ
رہے نہ رائیا۔ سچ سنگھاسن سو بھا پاؤندے، جتھے دوجا نظر کوائے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔
نیند کہے نارد نہ کر ایڈی شیخی، تیری کی چترائیا۔ میں دیکھے جگت جہان دے بھیکھی، جگت جگیا سو آں دھیان لگائیا۔ جیہڑے سنت گھر چھڈ ہون پردیسی،
جنگلاں ڈیرہ لائیا۔ وٹا روپ اویسی، انک دھار پر گٹائیا۔ موٹڈ مُنڈا کے کیسی، بھجن واہو داہیا۔ سب نوں میرے آگے بھگتنی پیندی پیشی، بچیا نظر کوائے
نہ آئیا۔ میرا لہنا جگت و شیشی، وشیاں توں باہر درڑائیا۔ میں سدا رہاں ہمیشی، مرن جس وچ کدے نہ آئیا۔ میرا مالک اک نریشی، نر نران اکھوائیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکائیا۔ نارد کہے نیندے نی تیتوں کاہدی چڑھی ٹھاری، نخصمیں دے جنائیا۔ جگت جگیا سو آں نال
تیری کاہدی یاری، مُجبت کی دکھائیا۔ تُوں جیوندیاں نوں جاویں ماری، کی تیری دانائیا۔ پر ماتا نوں جاویں وساری، تیرے ہتھ کچھ نہ آئیا۔ نی نہ تُوں مرد
نہ تُوں ناری، اپنا روپ دے درڑائیا۔ نہ تُوں ویاہی نہ کواری، لاڑی بن کے خوشی نہ کوائے بنائیا۔ تُوں جگ جگ گھرانے گئی اجاڑی، ستیاں دے سپس
دے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نیند کہے نارد ناری مرد میرا راہ تکدا، بردھ بال دھیان
لگائیا۔ میتھوں لیکھا منگن حق دا، حقیقت دین سمجھائیا۔ تن سریر جگت وچ تھکدا، میرے بنا تھکاوٹ دُور نہ کوائے کرائیا۔ میرے پیار وچ کوئی پیارا رہندا

نہیں رت دا، پتا پوت نالوں ہووے جدائیا۔ میرا لیکھا سدا ست دا، ست ستوادی دتا بنائیا۔ جے میرا لیکھا بچھنا اوہناں توں بچھ جہناں دا سر پر پنج تت دا،
 من مت بدھ نال مل کے میرے وچ سمائیا۔ نارد کہے نیندے توں ذرا جھاک جہناں دا لہنا برہم مت دا، تیتوں چرناں ہیٹھ دہائیا۔ نیند کہے نارد اویں نہ
 پھر ٹنڈا، اپنی لے انگڑائیا۔ جگت جہان وچوں کوئی بھگت میرے کولوں نہیں بچدا، بچیا رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نیند کہے نارد توں آئیوں کیہڑے دہاڑے، مینٹوں دے سمجھائیا۔ نتاں کڈھیں کہ ہاڑے، ترلیاں وچ جنائیا۔ نارد
 کہے میں آئیوں اُس دھرم دے اکھاڑے، جتھے کھڑا ہو کے بن سیس سیس جھکائیا۔ میں پھرے جنگل جوہ اُجاڑے، ٹلے پر بت دھیان لگائیا۔ میں
 ستجگ تریتا دوا پر کھجگ نو سو پُرا نوے چوکڑی جگ منگے واڑے، نت نت اپنیاں پھیریاں پائیا۔ نیندے میں تیتوں آون نہیں دتا وچ اپنے چبارے،
 چوہدار ہو کے تیتوں پرے دتا دھکائیا۔ نیند کہے نارد توں اک اکلّاتے میں وس کیتے جگیا سو وچ سرب سنسارے، سارے میرے پیارے نظری آئیا۔
 جے میں نہ آواں تے ایہہ رون زارو جارے، بہڑی بہڑی کر گولائیا۔ پُتراں دیاں ماواں مینٹوں آوازاں رہیاں مارے، صدن چائیں چائیا۔ جے نیندے
 توں آجاویں ساڈے سوں جان دُلا رے، خوشیاں وچ اپنا جھٹ لنگھائیا۔ جے میں نہ آواں اوہ رون زارو زارے، نئے نچے دین دُہائیا۔ نارد آہندا میرا
 جی کردا کہ تیرے بھن دیواں چباڑے، کمی زور نال لگائیا۔ پر توں اک گلّ دس جے توں آوندی ایں تیرے وچ کیتھوں آوندے نے گھراڑے، نیند
 کہے نارد کیشن سنگھ توں بچھ لے چائیں چائیا۔ نیند کہے نارد میں اپنے چیتھڑ پاڑے، دروہی میری دُہائیا۔ ایہہ گھراڑے نہیں ایہہ خبرداری دے
 لکارے، جو مینٹوں رہے ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 آلس نندرا وچ سب دی تیج سوارے، بھگتن پیتا سر سر ہوئے آپ سہائیا۔

* ۲۴ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اٹھ پنڈی ضلع گرداس پُر دھرتا سنگھ کلانور دے نوٹ * ❀

نارد کہے بھگتو میری گل سنو کوری، کوڑ نہ سمجھنا رانیا۔ تہاڑے وچ میری بودی ہو گئی چوری، مینوں چور دیو پھڑانیا۔ جے نہ دسوگے میں پاواں
 گا شوری، اپنے شوہر نوں دیاں سنایا۔ اوہ آویگا دھر دا گھوری، کایا گھرنیاں وچوں ویکھ وکھانیا۔ جس دے نال سب دی بدھی ڈوری، تند نظر کوئے نہ
 آیا۔ جن بھگت کہن نارد اسیں آتما پرما تہا دی جوڑی، تتاں والی دھار نہ کوئے سمجھانیا۔ سانوں خبر تھوڑی تھوڑی، تیتوں دیئے جنایا۔ تیری بودی نال
 پر بھو نے ستاراں ہاڑ نوں اپنے گھوڑے دی واگ گندنی مہری، تند تند نال بندھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھانیا۔
 نارد کہے بھگتو جے میری بودی نال گند لئی واگ، واگاں والیو دیاں جنایا۔ میں وی رولا پاواں گا وانگ کاگ، کاگاں وانگ گرلایا۔ دنیادارو کسے دے گھر
 جگدا نہیں رہنا چراغ، چراگاہاں دین ڈھانیا۔ دروہی اپنے پُرکھ اکال توں دھواؤ داغ، اگے کرے نہ کوئے صفایا۔ ستیو جاؤ جاگ، آلس نندرا وچوں اپنا
 آپ اٹھانیا۔ اک پر بھو دا اپنے انتر کرو ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھانیا۔ باہروں نہیں لبھناتے گھر ملے کنت سہاگ، پت پر میثور دھر داماپیا۔
 بنا رسنا توں مارے آواز، سوئی سرتی لئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے جے میری بودی
 دیاں گھٹ گھٹ کے بٹھ دتیاں گنڈھاں، گنڈھاں والیو دیاں جنایا۔ جگت جگیا سو او ایہہ دُنیا دیاں پے جانیاں ونڈاں، ونڈن والا نظر کسے نہ آیا۔ کلج
 کوڑ کپٹ دیاں سب دے سرتے چلیاں رہ جانیاں پنڈاں، ہولا بھار نہ کوئے کرایا۔ پھرنی دروہی جیرج انڈاں، اُتھج سیتج دئے ڈھانیا۔ اکو چمکنا دملنا نام
 دا کھنڈا، برہمنڈاں دئے ہلایا۔ پیغمبراں وکھاؤنا اتہم کنڈھا، رسولاں اکھ گھلایا۔ دھرم دی دھار جس دا اکو جھلنا جھنڈا، جھا کے سب دے ویکھ وکھانیا۔
 جس داست ستوادی اگتا ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دئے بدلایا۔ جس مینا بھیکھ پکھنڈا، دھرم دی دھار دئے درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکانیا۔ جن بھگت کہن نارد تیری بودی چرا کے لے گیا شبد گردیوا، آوندا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ اُس نوں حکم
 دتا الکھ ابھيو، بھيو ابھيد اپنے وچ رکھانیا۔ جو وسيا سچھنڈ نہچل دھام نہکیوا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ اُس دی صفت وڈیائی کی کرے جہوا، رسن کہن سکے

کچھ نہ رانیا۔ تُوں شکر کریں جے تیری پروان کر لئے سیوا، سیوک ہو کے اپنی سیو کمائیا۔ پتہ نہیں تینوں اس دے بدلے کیہڑا امرت پھل ملدا میوہ، انرس اپنا دئے چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میلا میلے سہج سُبھائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میری بودی دیو لبھ، لبان کٹاؤن والے میتوں رہے جنائیا۔ کتے میتوں رام دے تھاں کہنا پئے نہ الاہی رب، نور نورانہ نور الاہیا۔ تہاڈا میلا ہویا نال سبب، سب نوں دیاں سنائیا۔ جن بھگت کہن ناردا کیوں دُہائی دیندا وچ جگ، کوک کوک سنائیا۔ تیری بودی نے گھر گھر لاؤنی اگت، سائتک ست نہ کوئے کرائیا۔ تُوں سیس تے بٹھ لے چٹی پگ، ملے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں وچ بہہ جا سچ، سجن اک اکھوائیا۔ نارد کہے میتوں بڑی لوک لچ، براہمن ہو کے اپنی آن گوائیا۔ میتوں سب نالوں مان وڈھ، ملی وڈ وڈیائیا۔ جن بھگت کہن ناردا ہُن سب دی ہونی انتم حد، وکھرا رہن کوئے نہ پائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اکو سنگر شبد دی ہونے ید، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اسیں خوشیاں وچ ہوئے گد گد، پریم دے ڈھولے گائیا۔ تیری بودی سچ دے نال جانی سچ، سجتا تینوں دیئے سنائیا۔ ساڈا پگن سنی جو کیتا انج، وار تھت نال ملایا۔ سب دا شرع دا ٹھیکر جانا بھج، اکو رنگ پر بھ دے رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرپا کرے سورا سرگ، ہر کرتا دُھر در گہیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈا لھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر وکیل سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میں آد جگادی سچا، ساچے پر بھ دتی وڈیائیا۔ میں اکو پر م پُرکھ دا بچہ، میتوں جنمے کوئے نہ مایا۔ میرا ہڈ ماس ناڑی بھانڈا نہیں کچا، تن وجود نہ کوئے وکھائیا۔ میں جگ جگ سچ دوارے نچا ٹپا، گداں چائیں چائیا۔ بھگتاں لوں لوں اندر رچا، رچنا پر بھ دی دیاں وکھائیا۔ سچ پریتی وچ مچا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا دئے بنائیا۔ سچ کہے میں پر م پُرکھ دا پوت، پُرکھ اکال بنت بنائیا۔ میں بنا قدماں توں دو جہاناں دوت، بھجیاں واہو داہیا۔ میرا تانا پیٹا نہیں کسے سوت، باڈی بنت نہ کوئے بنائیا۔ میرا لیکھا کایا پنچ بھوت، گر

اوتار پیغمبروں سنگ بنائیا۔ میری دھرم دی دھار سہائے روت، رُتڑی اِکو رنگ رنگائیا۔ میرا نیم سنجم سوچ، سچ دیاں سنائیا۔ میرا دھام اگم اوج، پرم پُرکھ دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماپیا۔ سچ کہے میں شبد گرو دا بیٹا، دوسر اور کوئے نہ مائیا۔ میں ساچا ست سچ دا کھیوٹ کھیٹا، جگ جگ کھیل کھلایا۔ میں وساں تن وجوداں کایا پیٹا، اندر مندر سو بھاپایا۔ جگ چوکڑی سب دا بناں نیتا، نرگن مینٹوں دے وڈیائیا۔ میرا نام ندھانے نال پیتا، ساچے کلمے سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک سنائیا۔ سچ کہے میں دھرم دھار دا ساتھی، پر بھ دتی مان وڈیائیا۔ میں جگ جگ سنگ نبھاواں پُرکھ سمراتھی، اپنی گنڈھ پوائیا۔ میرا رُپ انا تھ انا تھی، ہنکار وچ کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پیغمبروں اندروں سچ کڈھاواں گاتھی، سوہلے ڈھولے نام جنایا۔ سب دے بھاگ ویکھاں مستک ماتھی، سنتاں بھگتاں دھیان لگائیا۔ مینٹوں اشارہ دے کے گیا تریلوکی ناتھی، کاہن کاہنا آپ درڑایا۔ تیرا لیکھا لکھنا الاکھی، الکھ دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا مالک شاہو شتاباشی، شہنشاہ اک اکھوائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ الھڑ پنڈی ضلع گرداس پُر گردیو سنگھ شوہن دے نوت *

سچ کہے میرا رُپ کسے نہ لہدا، جگ نیتز نظر نہ آئیا۔ میرا کھیل چوکڑی جگ جگ دا، جاگرت جوت دے وڈیائیا۔ میرا جنم نہیں کسے بھگ دا، کھٹاں وچ نہ کدے سماپیا۔ میرا گھاڑن نہیں کسے انگ دا، تن وجود نہ کدے سہاپیا۔ میرا سنگھاسن نہیں کسے پلنگ دا، جگت سچ نہ کوئے ہنڈھاپیا۔ میں پریکی اِکو سورے سربنگ دا، جو مالک ڈھردر گاہیا۔ میریاں منگاں اوتار پیغمبر گرو گردیو منگدا، پر بھ آگے جھولیاں ڈاہیا۔ میں سب دے اندر ست ہو کے لنگھدا، سچ نال جنایا۔ میرا جھگڑا کوڑ وکارے جنگ دا، آد جگاد لڑایا۔ میں ونجارا نہیں تن وجوداں ننگ دا، بھوشن تن نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا کھیل آتم پر ماتم سبندھ دا، سرت شبد ویکھ وکھاپیا۔ میں ونجارا بنیا نہیں وکار پنچ دا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ سنگ رکھاپیا۔ میں سندیسہ سنا سد بخشند دا، جو

رحمت سچ کمانیا۔ میرا سروپ ست چت انند دا، چنتا روگ نہ کوئے پرگٹائیا۔ میں دنجارا اکو چھند دا، سوہنگ اپناروپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ سچ کہے میں سچ دی دستاں ریتی، بھگت بھگوان میل ملایا۔ میری اک دے نال پریتی، اینکار دیاں جنایا۔ میری کھیل سدا آیتی، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ میری گھڑی کدے نہ بیٹی، جگ چوکڑی اکو رنگ سمایا۔ میری دھار ٹھانڈی سیتی، اگنی ت نہ کوئے تپایا۔ میٹوں یاد جگ چوکڑی پچھلی بیٹی، کوٹن کوٹ جگ وکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میٹوں بخشنہارا دھرم دھار دی بیٹی، نیتوان دیا کمانیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اٹھ پینڈی ضلع گرداس پور سروپ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میں جگ جگ دیواں شبد سندیس، سچ سچ سنایا۔ میرا مالک اک نریش، نرائن دھردر گاہیا۔ جو سے سچھنڈ دلش، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ سدا رہے ہمیش، جنم مرن وچ کدے نہ آئی۔ جس نوں جھکدے وشن برہما شو گنیش، گنپت لاگے پائی۔ گر اوتار پیغمبر جس دے ہون پیش، اپنیاں جھولیاں آگے ڈاہیا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیالا جس دا سمجھے کوئے نہ ویس، اولڑی کار کمانیا۔ اوہ میرا لہنا دینا دیونہارا اک نریش، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ میں جگ جگ دین دنی دا ویکھاں کلیش، جھکڑا مٹاں خلق خدایا۔ میرا بھیو دسیا گو بند دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگایا۔ گن گائے سہنسر کھ شیش، جہوا دو دو ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ سچ کہے میری صاحب بنائی بنت، گھرن بھننہار دتی وڈیایا۔ جس دی مہما سدا اگنت، گنتی وچ کدے نہ آئی۔ جس دانام اک انت، اگم دے سمجھایا۔ جو سب دا سوامی کنت، کنٹول اک اکھوایا۔ جس دا بھیو جانے ہر جن سنت، جس پردہ آپ چکایا۔ اُس دا لیکھا سدا انت، کتھنی کہن کچھ نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ سچ کہے میرا شبد شبد گربانی، جگ جگ دیاں جنایا۔ میرا پیار مُبّت والا اکو ہانی، جو اکو روپ سمایا۔ جس رچنارچی چار کھانی، اندج

جیرج اُتبیج سیتج ونڈ ونڈائی۔ جس دی سدا ترل جوانی، جو بن ونا بے پرواہیا۔ جو امرت بخشنہارا پانی، سرور اپنے وچوں ورتائی۔ جو ہووے تان تانی،
نمانیاں دے وڈیائی۔ جس دا کھیل لکھ چوراسی چو پرانی، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن
نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دو جہانی، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اٹھ پینڈی ضلع گرداس پُر بہادر سنگھ دے گرہ *

سچ کہے میری سچی صفت صلاح، سد ساچے رنگ سمایا۔ جگت دھار بناں ملاح، بیڑا سچ نام وکھایا۔ اوتار پینمہر گرو میرے گواہ، جو لکھ لکھ سچ
گئے وڈیائی۔ میرا اکو اگتا تھاں، جتھے وجدی رہے ودھائی۔ میرا سنگی اکو پر بھہ داناں، ناؤں نرنکارا وڈ وڈیائی۔ میرے انتکرن اکو گھنیرا چاء، خوشیاں
ڈھولے گائی۔ ست دی دھار وچ بھگت سہیلے لواں منا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ میرے اُتے کوٹن کوٹ کر دے گلہ، بھيو سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت
سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ سچ کہے میرا متر پیارا کوئی، کوٹاں وچوں نظری آئی۔ مینٹوں بھگتاں بنا لے نہ
ڈھوئی، گھر لے نہ کوئے وڈیائی۔ میری اکو اک دروہی، دو جہاناں دیاں سنائی۔ میری آشا جگت ترسنا کدے نہ موہی، کوڑ مہبت نہ کوئے رکھائی۔ میں
جگ جگ بھگتاں سرت اٹھاواں سوئی، آلس نندرا دُور کرائیا۔ میری دھار جگ رساں وچ نہ چوئی، امیوں رس دُھر دا جام پیایا۔ میری کلا کل دھاری
نال چھوہی، اکل کل دھاری دے وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
میری سدا سنے عرضوئی، آرزو جس دے اگے رکھائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اٹھ بھنڈی ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے سدا سچ داراج، آد جگاد ملی وڈیا نیا۔ ست سچ دا ساچا تاج، تخت نواسی اک سہا نیا۔ سچ مار آواز، سچ لئے اٹھانیا۔ سچ چلا جہاز، بیڑا جگت جہان دکھانیا۔ سچ دی سچ رکھے لاج، ہوئے سچ سہانیا۔ سچ سنگرؤ شبد گرو گر مہاراج، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دی ساچی یاد، بھل ا بھل روپ نہ کوئے بدلائیا۔ سچ دی سچ فریاد، سچ سچ سچ سمجھانیا۔ سچ دا سچ ہووے اہلاد، سچ حکم درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ سچ کہے سو پُرکھ زرنجن ساچا، ہر پُرکھ زرنجن اک اکھوانیا۔ ایکنکار ویکھے تماشا، آد زرنجن کر رُشانیا۔ ابناشی کرتا کرے ہاسا، سری بھگوان خوشی بنانیا۔ پاربرہم تگے راسا، منڈل منڈپ کھیل کھلایا۔ پرکاش دے کے روساسا، سورہ چند دتے چکایا۔ کھیل کھلا کے پر تھمی آکاشا، گنگن لگننتران دتی وڈیا نیا۔ جو آد انت نہ کدے وناسا، سچ کہے سو میرا ڈھر داماپیا۔ جس دے سدا وسال میں پاسا، سگلا سنگ رکھانیا۔ بن کے داسی داسا، جگ جگ سیو کمانیا۔ اُس دا بھيو کی دستاں خلاصہ، کچھ کہہ نہ سکاں رانیا۔ جو میری جگ جگ پوری کرے آسا، جن بھگتاں نال ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ سچ کہے میرا آد انت اکو رنگ، بدلی وچ کدے نہ آئیا۔ آتم دھار دیواں سنگ، برہم پردہ آپ چکایا۔ ایش چيو میل کراں نشنگ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ آتم دھار وھاواں گنگ، گنگوتری سیس نوایا۔ ساچی منزل جاواں لنگھ، آگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ جگ چوکڑی ماراں پنڈھ، بھجاں واہو داہیا۔ سچ نام سنا کے چھند، ڈھولا دیاں درسانیا۔ جن بھگتو میتوں لاووانگ، انگیکار بنانیا۔ منزل سچ دی جانا لنگھ، سچکھنڈ ساچے ملے وڈیا نیا۔ جتھے جھگڑا نہیں تت پنچ، پنچم میلا سچ سبھانیا۔ نہ خوشی نہ کوئی رنج، غمی روپ نہ کوئے دکھانیا۔ لیکھائے بھکھ ننگ، پر بھ اکو در دئے وڈیا نیا۔ سچ کہے میں سدا پر بھ دے حکم دا پابند، حکم من کے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنگ نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میتوں بخشنہارا سچ اند، سچ سچ سچ وچوں پر گٹانیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر درشن کور دے گرہ *

سچ کہے میں آد جگادی دھرم دھار دایار، ستھر یارڑا سچ ہنڈھائی۔ میرے اُتے پر بھو نوں اعتبار، یقین نال سنائی۔ میرا لیکھا جگ جگ وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دین گواہیا۔ میں میل ملاواں نار کنت بھتار، آتم پر ماتم جوڑ جڑائی۔ میں بھگتاں تیج دیواں سوار، سد سد اپنا سنگ بنائی۔ میریاں صفتاں والی گاؤندے سارے وار، وارتا گرنتھاں نال رکھائی۔ میں سب نوں دیواں ادھار، ساتک ست ورتائی۔ میرا ساچا مندر گرو دوار، کعبہ اکو نظری آئی۔ جس دی منزل نہیں دُشوار، او جھڑ راہ نہ کوئے پوائی۔ جو میرے نال کرے پیار، میں پریتم دیاں ملائی۔ میں کوک کوک سب نوں کراں خبردار، ڈھولے راگاں ناداں والے جنائی۔ جیو جنت سچ دی پاؤ سار، سادھ سنت لو انگڑائی۔ میرا لہنا دینا پر اپار، اپر پیر سوامی اپنے ہتھ رکھائی۔ میرے اتوں سارے جان بلہار، بل بل اپنا آپ کرائی۔ میرا اوتار پنیمبر اں گرو آں بولیا جیکار، کلمہ دُھر دا نام سنائی۔ میں کوئی بھانڈا نہیں گھمیار، کاجی مائی نہ روپ دکھائی۔ مینوں گھڑیا نہیں کسے سنیار، ٹھٹھیاراں ہتھ کدے نہ آئی۔ میرا روپ بنایا آپ زرنکار، زرویر دتی وڈیائی۔ میں کھیلاں کھیل اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے سو بھاپائی۔ جن بھگت سہیلے میلاں میت مُرار، متر پیارے نال ملائی۔ میرا آد جگادی تُوں میرا میں تیرا جیکار، ڈھولا سوہلا اکو اک گائی۔ میرا روپ انوپ نہ پُرکھ نہ نار، ست سچ اپنا ناؤں پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکتک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہار سدا دیدار درس عرش عرش پریتم اک دکھائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر رویل کور دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچا اک اکال، اکل کل دھاری اک اکھوئی۔ جو آد جگادی دین دیال، دیندھ دُھر دامہیا۔ جس تھانوں بنایا لال، بال اپنی گود ٹکائی۔ دوس رین کرے سنبھال، سمبل دامالک ہوئے سہائی۔ تھادی لیکھے لائے گھال، کرنی اپنے چرن ٹکائی۔ جگت جہان توڑ جنجال، مہربان مہر نظر

ٹکائی۔ بھاگ لگا کے ساچی دھر مسال، گھر مندر اک وڈیائی۔ تسیں شاہ بنے کنگال، نام دھن دے ورتائی۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد شہنشاہیا۔
 تہانوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال ویکھے چائیں چانیا۔ نرگن دھار وسے نال، سرگن سنگ نبھائی۔ کایا پھل لگائے اگے ڈال، رس اپنا آپ چکھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگت جہان وچوں لئے اٹھال، پھڑ باہوں میل
 ملائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر پیارا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچا اکو صاحب، سب نوں دیاں درڑائی۔ جس دا شبدی دھار گرو گردیوانا، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جس دا ویس اولڑا
 عجائب، عجب اپنی کار بھگتائی۔ جس دا سب دے نال واعد، وعدے جگ جگ پور کرائیا۔ اُس دا اکو حکم عائد، ععدنامے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آتم دھار
 کدے نہ ہووے ایحد، پر ماتم ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جگ جگ بھگتاں تارن آئے محض، محو اپنی کھیل کھلایا۔ اُس دا حکم کدے نہ ہووے ناجائز، سچ سچ
 نال سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگتاں لہنا دینا دیوے
 جائز، جائزہ سب دا ویکھے تھاؤں تھانیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر بلاکا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ بنو وپاری، ست ست نال ملائی۔ ساچے در در بنو بھگھاری، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ہر دیونہار وڈ بھنڈاری، اتوٹ اتوٹ
 ورتائی۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چاری، چارے کھانی نال ملائی۔ جس نوں چارے بانی رہی پکاری، کوک کوک سنایا۔ سو دیونہار داتاری، داتا دانی

بے پرواہیا۔ تس چرن کول کرو نمسکاری، نو نو سیس جھکائی۔ جو جگ جگ بھگتاں تیج رہیا سواری، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ ساچی دیوے نام خُماری، مست
المست دے بنائی۔ نرگن جوت کرے چیتکاری، جوتی جاتا ڈمگائی۔ ساچے شبد دے ڈھکاری، آتمک راگ سنائی۔ بوند سوانتی بخشے ٹھنڈی ٹھاری، امیوں
رس جام پیائی۔ جس دا لیکھا نہیں پڑکھ ناری، آتم میلا سبھائی۔ سو گھر گھر اندر کایا مندر پاؤنہارا ساری، گرہ گرہ کھوج کھوجائی۔ دیکھے وگے
دیکھنہاری، ہر ہر دے پھول پھولائی۔ سو پڑکھ نرنجن بن کے میت مری، متر پیارا دے ڈیائی۔ ہر پڑکھ نرنجن اگم اپاری، الکھ اگوچر اک اکھوائی۔
اینکارا جس رچنا رچی ساری، سرشٹ درشٹ نال ملایا۔ آد نرنجن بے انت بے پرواہ نور نور کرے اجیاری، جوتی جاتا ڈمگائی۔ سری بھگوان اتم دیکھے
وگے پاوے ساری، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رائی۔ ابناشی کرتا اپنا رنگ چاڑھے اپاری، منوہر اپنی کھیل کھلایا۔ پاربرہم برہم دا بن ادھاری، ادر دا
لیکھا دے مکائی۔ سنگر شبد سچ دا سچ کرے ونج وپاری، گھاٹا رہن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہلنک
نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچے نام دی دے خُماری، خالص اپنی خوشی بنائی۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پڑ ضلع گرداس پڑ منشا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے اکو پوجو آد نرنجن، آد پڑکھ ڈھدر گاہیا۔ جو داتا دانی درد ڈکھ بھے بھنجن، بھوساگر پار کرائیا۔ نچ نیت نام پاوے انجن، لوچن نین اکھ
کھلایا۔ چرن دھوڑ کرائے اگنی مجن، ڈرمت میل انتشکرن مٹائی۔ آتم پر ماتم بنے سجن، سگلا سنگ بنایا۔ پاربرہم برہم ہووے پردے کجن، سر سر اپنا
ہتھ لکائی۔ جس دے نام نگارے وجن، کایا مندر اندر ناد دھن کرے شنوائیا۔ جس دے جوتی دیک جگن، شمع نور ڈمگائی۔ جو بھگتاں بھگتی وچ کرے
مگن، سرت شبد نال ملایا۔ ترے گن مایا بھجا کے اگن، امرت میگھ اک برسائی۔ ست سچ منا کے سگن، خوشی درشٹ اندر شٹ وچ درڑائی۔ اکو پیار دی
بخش کے لگن، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ میل ملایے نور الاهی ربن، یامین ڈھدر گاہیا۔ جس دے اوتار پیغمبر گر شبدی دھار گاؤندے سدن، صدا اگم

سُنائیآ۔ اوہ جگت جہان میٹن والا لگن، زنجیر کوڑ دئے تڑائیآ۔ اِکو نام دس کے بھجن، بندگی آتم پر ماتم سمجھائیآ۔ جن بھگتن مِتا لوک مات رکھے لجن، مہربان مہربان اپنا رنگ رنگائیآ۔ اُس نوں باہروں کوئی نہ جائے لبحن، گھر لے دُھر دا ماہیا۔ جس دی سب توں دکھری رنگن، رنگ مِٹھی دئے چڑھائیآ۔ جو دوتی میٹے حدن، حدوڈ اِکو اِک درسائیآ۔ سو صاحب سورا سربنگن، ہر کرتا وڈ وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، آد پُرکھ اپر مپر سوامی آد جگاد ساچا نام سچ دی دھار سنگر شبد آوے ونڈن، دوسر نظر کوئے نہ آئیآ۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دلپ سنگھ دے گرہ *

۱۹۳۷

سچ کہے جن بھگتو ہر سچا اِکو آد، آد پُرکھ سرنائیآ۔ جس دا حکم وِچ برہما، برہمانڈ رہیا درڑائیآ۔ جو لکھ چوراہی سُنائے ناد، انادی دُھن پرگٹائیآ۔ جس نوں وِشن برہما شو رہے ارادھ، دیوت سُر دھیان لگائیآ۔ جو ہر گھٹ اندر وِساد، سَمیل رُپ نوُر الاہیا۔ جو سب دی سُنے فریاد، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ جس دا کھیل بودھ اگادھ، بدھی توں پرے پڑھائیآ۔ اوہ میٹنہارا واد وِواد، وکھ اندروں باہر کڈھائیآ۔ جو ٹھگاں چوراں بنائے سنت سادھ، سنگر اپنے رنگ رنگائیآ۔ جو نام بھنڈارا دیونہارا داد، وست اُل جھولی پائیآ۔ جس دا لیکھا نرگن سرگن اِک دُوجے توں بعد، اوتار پیغمبر گر اپنا کھیل وکھائیآ۔ جو ست دی سچ و جائے رباب، نام ستار اِک رکھائیآ۔ مٹر پیارا بن احباب، میلا میلے سچ سُبھائیآ۔ جتھے اِکو رنگ پُن صواب، پاپاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیآ۔ سو سوامی ہر دے رکھو یاد، لوک مات وِچھڑ کدے نہ جائیا۔ اوہ سدا سدا سد دیونہارا اِمداد، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیآ۔ جس دا نانک دھار لیکھا وِچ بغداد، بگلگیر اگم اتھاہیا۔ سو کھیلے کھیل وِچ پنج آب، پنچم اپنا پڑدا لاہیا۔ جو امرت جھرننا دیوے کول ناہ، بوند سوانتی ست ٹپکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، سچ دا دیونہارا پرساد، سچ نام نام ورتائیآ۔

۱۹۳۷

۲۵ * چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر پیاری دے گرہ * *

سچ کہے جن بھگتو ساچی منگو منگ، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مائس جنم ہوئے نہ بھنگ، چوڑاسی گیڑ رہے نہ رانیا۔ سنگر داتا چاڑھے رنگ، رنگت اتر کدے نہ جانیا۔ کٹے بھکھ ننگ، دُرمت میل دھوئیا۔ پنچ وکارا میٹے جنگ، سائتک سَت سَت کرانیا۔ انتر دھار دیوے اتند، پرمانند کھیل کھلایا۔ ساچی دھار وہا کے گنگ، اگنی تت دے بُجھایا۔ جھکڑا رہے نہ تو پنچ، پنچم میلا سہج سُبھایا۔ غمی چنتا مٹا کے رنج، رنجش اندروں دے کڈھایا۔ آپ اپنے لگاوے انگ، انگیکار اک اکھوئیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو آتم سچ سہائے پلنگ، آسن سنگھاسن دے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دا سچ نال کرے سبندھ، ناتا سنگر شبد جڑایا۔

۲۵ * چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر مہندر کور دے گرہ * *

سچ کہے جن بھگتو سچا سمرو سوامی، صاحب سرب گنتاسیا۔ جو آد جگادی انتر جامی، کرپا کرے پُرکھ ابناشیا۔ امرت رس دیوے پانی، ہر جن پوری ہووے آسیا۔ بھيو کھلائے چارے بانی، شبد بودھ اگادھ سُناسیا۔ جھکڑا مکائے چارے کھانی، مائس جنم کرے رہراسیا۔ منزل بخش کے اک رُوحانی، پندھ مکائے پر تھی آکاشیا۔ انملی دست دیوے دُھر دادانی، کرپا کرے شاہو شاباسیا۔ ساچا بخش کے پد نربانی، سچکھنڈ کرائے نواسیا۔ جھکڑا مکے آون جانی، لکھ چوڑاسی رہے نہ پھاسیا۔ لیکھا جانے شاہ سُلطانی، شہنشاہ شاہو شاباسیا۔ تس کرو چرن دھیانی، جو ہر گھٹ اندر رکھے واسیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن تیرے ساچے انتر انتشکرن لاہے اُداسیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ورثا سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے جن بھکتو پربھو سچ سچ بخشدا، سچ سچ وڈیا ئیا۔ جو دیونہارا پرماندا، انندا انند وچوں پرگٹا ئیا۔ جو سرگن دھارتاں والا بن کے بندہ، بندگی لوک مات سمجھائیا۔ کھیل کھلا کے سور یہ تارا چندا، چند چاندنا کرے رُشنا ئیا۔ ہر گھٹ اندر سہا پلنگا، سکھ آسن اپنا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں پوریاں کرے منگا، جگ جگ اپنی دیا کمائیا۔ کایا مندر اندر درویش ہو کے آپے لنگھا، پاندھی بن کے پنڈھ مکائیا۔ اگنی تت کر کے ٹھنڈا، سائتک ست دے ورتائیا۔ آتم دھار پوا کے گنڈھا، پر ماتم آتم جوڑ جڑائیا۔ جس دے تھم وچ جگ چوکڑی لنگھا، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ کھیل کھلا ئیا۔ اوہا وقت سہاوا سچ کہے میرے نال لنگھا، میں سچ نال سنائیا۔ اُس دا تھم سچ جس نال ہون والا دنگا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس کلجگ انت وکھایا کنڈھا، کنڈھی گھاٹ دھیان لگائیا۔ اُس دا چمکن والا کھنڈا، کھنڈا کھڑگ نام سمجھائیا۔ ستاں دیہاں پھیرے ڈنڈا، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ جس نوں سمجھے کوئی نہ پنڈا، و دیا وچ ہتھ کسے نہ آئیا۔ اوہ لیکھا جانے برہم برہمنڈا، برہمانڈ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لہنا دینا جانے جیرج انڈا، اُتجج سیتج بھو رہے نہ رانیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر کھن سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے جن بھکتو سچ میرا ڈھنڈورا، سرشٹ دیاں سنائیا۔ کوڑتکو اندھیر گھورا، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ مایا متا پایا شورا، کرے حال ڈھائیا۔ جگیا سوآں روپ ہو یا ٹھگ چورا، چوری سارے رہے کمائیا۔ انتم واسا ہونا مڑھیاں گوراں، سد رہن کوئے نہ پائیا۔ قیمت رہنی نہیں وانگ ڈھوراں، ہڈ ماس ناڑی کم کسے نہ آئیا۔ بنا سچ توں پر بھ نال پکیاں ہون مول نہ ڈوراں، ڈوری تند نہ کوئے بندھائیا۔ میں سب نوں دیون والا جواب کورا، کورو پانڈو دا لیکھا نال ملایا۔ میرے صاحب دا کھیل ہونا ہور دا ہورا، اور دی اور کار کمائیا۔ جگیا سو رہے کوئی نہ ڈورا، سب نوں رہیا سنائیا۔ جن بھکتو اپنا کر لو

بھاگ متھورا، متھیا دے لوکائیا۔ نام ندھانا جھولی پالو بھورا بھورا، بھور دا لیکھا دے مُکائیا۔ سانوں پچھلا بھل جائے پیکا سوہرا، اگلا اگو گھر دکھائیا۔ جتھے توں میرا میں تیرا ہووے دوہرا، سوہنگ سچ نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگادی بانکا چھوہرا، شوہر اپنا کھیل کھلایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر گنڈا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ نال مانو رنگ رلیاں، رل مل پر بھ نال جھٹ لنگھائیا۔ بنا پر بھو توں آتما ساریاں دسن اکیاں، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ خالی مندران وجدیاں رھندیاں ٹلیاں، جگت آواز نال شنوایا۔ چراغاں وچ بھریاں رھندیاں تیل دیاں پلپیاں، دیا بائی نہ کوئے شنوایا۔ بنا سچ توں آتما جان دیاں موں نہ سلپیاں، سلل رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ ٹساں پھرنا اوس صاحب دیاں گلیاں، جو گلی کوئے بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ جس نوں سارے کھندے چھلپیا، اچھل اچھل دھردر گاہیا۔ جس دا نہچل دھام اٹلیا، سچھنڈ سچ سو بھا پائیا۔ سو تہاڈا دوارا بیٹھا ملیا، مالک نور الایہیا۔ جس نوں اشارہ کیتا پیغمبر اں سنگ علیا، ولی سیس جھکائیا۔ جس دے پچھے سیس دھرے اُتے تلیا، اپنا آپ مٹایا۔ اوہ بھگتو سچ پریم دیاں لیندا بلپیا، بلیدان اور نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو سے جل تھلپیا، اسگاہاں رھیا سائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر کرتار کور دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو پر بھو دا کرو خیال، منسا من نہ کوئے وڈیائیا۔ جس تھانوں بنایا اپنے لال، پریم رنگ رنگائیا۔ تھاڈی وسے کایا سچی دھر مسال، گرہ مندر سو بھا پائیا۔ مانک موتی ہیرے لے اچھال، ساگر گاکر دھیان لگائیا۔ پریم پریتی وجاؤ اکو تال، تلواڑا نام والا بنائیا۔ ہر دے اُتے اگم اچھال، لہر لہر

نال بدلائیا۔ اپنا وقت لو سنبھال، سمبل بیٹھا دُھر دا ماہیا۔ جس دی سچ دی زِالی چال، سچ نال سمجھائیا۔ اوہ لیکھے پورے کرے شاہ کنگال، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جنم مرن چوں کر بحال، گرہ اپنے دئے وڈیائیا۔ اُس دے پریم دی گھالو گھال، گھال سب دی لیکھے پائیا۔ سچ کہے میں سچ دا سچ سچ دلال، وچولا رُوپ پرگٹائیا۔ تئیں بالے نئے بال، میں کوٹن جگ چوکڑی لئیاں ہنڈھائیا۔ میرا وقت سہیلا تئیں لٹ لو نام دا دھن مال، خزینہ اِکو دتا سمجھائیا۔ اپنے انتشکرن پردہ لو اٹھال، بھيو ابھید مٹائیا۔ جوتی نور دا تگُو جمال، جلوہ گر کرے رُشنائیا۔ جس دا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ سچ کرے پرتپال، پرتپالک اک اھوائیا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دلیپ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو اِکو سمر و پُرکھ اگما، جو اگڑی کار کمائیا۔ جیہڑا جننی کھوں کدے نہ جماء، تن وجود نہ کوئے رکھائیا۔ جس دا حد نہیں کوئی بنا، ونڈن ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ جو وسے بنا چھپر چھٹا، سچھنڈ دوارے سو بھاپائیا۔ آد جگادی وڈ دھنی دھنا، دھناڈھ اک اھوائیا۔ جس سیوالائے وشن شو برہما، پاربرہم اھوائیا۔ جس زِرگن سرگن دھار سمجھایا دھرم، اوتار پیغمبر گرو دے وڈیائیا۔ اُس دا اِکو کھیل ویکھو جس دا انند پرما، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جس دی لکھ چوراسی مگے سرنا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس دے ہتھ جیونا مرنا، گھرن بھنہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ورا تا اگم اتھاپیا۔ سچ کہے جن بھگتو سمر و اک بھگونت، بھگون سپس نوائیا۔ جو آد جگادی کنت، برہم برہمادی کھیل کھلائیا۔ جس دا اکھراں توں باہر منت، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ گنتی وچ نہ آئے گنت، اگنت رُوپ نور الاہیا۔ جس دی مہا بے انت، بے عیب نور خدائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، سچ سندیسہ دئے سنائیا۔ جس دے رُوپ انوپ انت، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ جو وڈیائی دیوے بھگت سنت، گرگھ گر سکھ گر گر گود اٹھائیا۔ جو گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ در اُس دے کرومٹت، نو نو سپس جھکائیا۔ جیہڑا لہندا چڑھدا ویکھنہارا سمت، دکھن پہاڑ

کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو دیکھے وگسے جگت جگیا سوں کل دھار دے نندک، کل کلکی کھیل کھلایا۔

* ۲۵ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر ہزارا سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ دا ویکھو اشارہ، عیش و عشرت باہر جنایا۔ کوڑ دا ویکھو پسار، چاروں گنت اندھیرا چھایا۔ گگرم داتکو دھواں دھارا، نوری چند نہ کوئے چکایا۔ پریم دارہیا نہ کوئے پیارا، پریتی حق نہ کوئے رکھایا۔ دھرم داد سے نہ کوئے دوارا، دوارکا واسی رہیا درٹایا۔ نوست ہاکارا، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھایا۔ جیو جنت کرے پکارا، دروہی تیرا نام خدایا۔ پر م پُرکھ پر ماتم نرگن دھار ہو ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشایا۔ کلج انت کنت بھگونت ویکھ کنارہ، تٹ کنارے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ سچ کہے جن بھگتو مٹو ایکا اشٹ، ایشٹو دیاں سنا یا۔ جس دا لیکھ نال سرب سرشٹ، سریشٹ بھیو کھلایا۔ جس ساڈی کھولنی درشٹ، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا رام و شسٹ، و شیاں توں باہر حکم سنا یا۔ جس دا لکھ چوراسی آتم دھار بھوگے گرہست، گرہ مندر و بے ودھایا۔ جس نے سب نوں دینا نام صوری والا صدق، بھروسہ اک بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیا یا۔ سچ کہے میں سچ سندیسہ دتاں، دہ دشانال ملا یا۔ خوشیاں دے وچ ہساں، ہستی تک بے پروا ہیا۔ چاروں گنت اٹھ اٹھ نساں، بھجاں واہو دا ہیا۔ کلج ویکھاں رین اندھیری مٹا، چاروں گنت اندھیرا چھایا۔ پرکاش رہیا نہ روسا، سوریا چند رہے گر لایا۔ اکو اک دا اکٹا مارگ دتا، دہ دشا آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا آد جگادی جگ چوکڑی اکو حکم اچھا، اچھی طرح دیاں سنا یا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر میلو دے گرہ * *

سچ کہے جن بھگتو ساچی پر بھ دی سکھیا، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ جس آد جگادی دُھر دا لیکھ لکھیا، جگت جہان نہ کوئے مٹائیا۔ جس سر شٹ سبائی دسیا مٹھیا، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دی سدا سدا سُنھنجی تھتیا، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نرگن دھار بنے تیا، مٹر پیارا اک اھوائیا۔ ساچا کرے تیا، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ سدا وسے چتیا، چیتن سُر تیا آپ کرائیا۔ ہٹ بازاراں وچ کدے نہ وکیا، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ ہر گھٹ اندر آپے لکھا، گرہ ڈیرہ لائیا۔ جس دانام رس نہ ہووے پھلکھا، سچ امرت روپ سمجھائیا۔ اوہ لیکھا پورا کرے وڈے نکیا، دیونہار سرب سرنائیا۔ جو سچ سسگھاسن رکھائے کایا قپیا، در در بیٹھا سو بھاپائیا۔ لکھ چوراسی بن کے پتیا، پت پر میثور ویکھ وکھائیا۔ جس جگ جگ اپنا بھانا آپ نچھیا، ویکھنہارا آپ ہو جائیا۔ اوہ صاحب سلطانا اندھیا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ اُس داشد سندیسہ دُھر دا چتیا، حکم اوتار پیغمبر گرو سنا ئیا۔ جو سب نوں پاؤنہارا بھگھیا، خالی جھولیاں دے بھرائیا۔ اوہ کدے نہ آوے وچ پر لکھیا، پر کھ سکے کوئے نہ رائیا۔ اُس دا اکو حکم حدیثیا، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ جس دا کھیل بیس پیسا، ایکنکار نور الاہیا۔ جس دی دھرم دھار دی ریتیا، مارگ سچ پر گٹائیا۔ بھگت بنائے پت پُنیتیا، پت پاؤن سچ سگھائیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیتیا، اگنی تت گوائیا۔ لیکھ چکائے ہست کیتیا، شاہو بھوپ آپ اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، بخشنہارا چرن پریتیا، پریتم مالک اک اھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر میلا سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے جن بھگتو سچ دی کرو قدر، قُدرت قادر دیا کمائیا۔ سُنو میری دُھن مدُھر، انسنت دیاں جنائیا۔ اندروں مٹے غدر، جھگڑا کوڑ چکائیا۔ سب دی پوری ہووے سدُھر، صدقے واری گھول گھمائیا۔ جگت نیتی جائے بدل، پریتی پر بھو چرن رکھائیا۔ جگ جگ میرا انصاف تلو عدل، سچ سچ سمجھائیا۔

ہر جن کدے ہون نہ دیوے پزل، پھڑ باہوں جگت اٹھایا۔ میرے نام دی کلمیاں وچ حقیقی کیتی غزل، غرض سب دی نال ملایا۔ پوہ نہ سکے اجل،
 انتکال رائے دھرم نہ ہتھ پھڑایا۔ میرے سچ دا کر کے دیکھو وزن، کندا نام ترازو نال اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ کرنی کار کمایا۔ سچ کہے جن بھگتو ساچی کرنی کرو، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت بھے وچ نہ ڈرو، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ سنسار ساگر وچ ترو،
 تارنہار دیا کمایا۔ سرن سرنائی ساچی پرو، پر م پڑکھ دیوے وڈیایا۔ پد زبانی پاؤ اپنے گھرو، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ میل ملے ساچے ہرو، جو
 ہر ہر دے وچ سمایا۔ جس دی نہ کوئی شرع دے نہ شرعو، شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ وست اگئی منگو اُس دے درو، دربار جھولی دے بھرایا۔
 کھوٹے ہوو کھرو، اپنا آپ بدلایا۔ پر بھ سرنائی سرنگت وچ جیوت جی مرو، مر جیوت روپ بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ بندھائے اپنے لڑو، لڑکے بالے نئے گود اٹھایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ بابو پُر ضلع گرداس پُر دیدار سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو ساچا پر بھ کا ناؤں گاؤنا، گات گات خوشی بنایا۔ پر م پڑکھ پر ماتم اکو دھیواؤنا، پت پر میثور ڈھر درگاہیا۔ ساچا ایشٹ
 اک رکھاؤنا، جو ایٹھے اوٹھے دو جہاناں وچ پڑکھ کدے نہ جایا۔ گھر مندر ٹھا کر سوامی اک بہاؤنا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ نج گھر اپنے درشن پاؤنا، باہر
 کھوجن کوئے نہ جایا۔ سو پڑکھ اکالا دین دیا لا ہر دے ہر دھیواؤنا، سووت جاگت و سر کدے نہ جایا۔ ساچا ڈھولا سولہا گیت الاؤنا، توں میرا میں تیرا
 صفت صلاحیا۔ آپ اپنا بھرم مٹاؤنا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ گھر دپیک جوت رُشاؤنا، نور نورانہ نظری آیا۔ جس دا شبد ناد دھن آتمک راگ وچ
 اُپجاؤنا، سرتی شبد سمایا۔ سو صاحب سنگر در ٹھانڈے ویکھ وکھاؤنا، گرہ اپنا پردہ لاہیا۔ سچ جگدیش سیس اک جھکاؤنا، نو نو خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سچ کہے جن بھگتو ویکھو کایا مندر، سچ دیاں سنایا۔ دپیک جوتی جگے اندر، محل اٹل ہووے

رُشنائیا۔ بجر کپائی تڑاؤ اپنا چندر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ بھاگ لگے اندھیری کندر، دھواں دھار رہے نہ رانیا۔ منو آدہ دشا دشا اٹھ نہ دھاوے بندر، بھجے واہو داہیا۔ اکو صاحب نوں کرو بندن، دوسر سپس نہ کوئے نوائیا۔ جو ساچے نام دی چاڑھے رنگن، دُرمت میل دھوایا۔ کھ ساچالاوے سگن، ساچی بنت بنایا۔ سدا سہیلے رکھے انگن، اپنی گود ڈکایا۔ دُوجے در کوئی نہ جائے منگن، سر سر دیوے رزق سبایا۔ چرنی دھوڑ خاک رامونا چندن، ٹلے سچ وکھایا۔ اندروں بھرماں ڈھاہنی کندھن، دوت رہے نہ رانیا۔ کرپا کرے سورا سر بنگن، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ جو بھگت سہیلے سچ دوارے لنگھن، ملے مان وڈایا۔ پر بھ ویکھنہار ورجنڈن، برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ ساچی دات سچ دا مالک سچ آیا ونڈن، وست جھولی سچ بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سدا سدا سد چاڑھے اگنی رنگن، رنگت سنگت اتر کدے نہ جایا۔

سچ کہے میرا صاحب نال رشتہ، ناتا پر بھو چرن بندھایا۔ دُھر دا حکم دیندا رہیا جبرائیل فرشتہ، دُھر دا حکم اک سنایا۔ بھيو ا بھیدا کھول گزشتہ، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ محمد دھار بدلنا رستہ، رہبر اک درسایا۔ جس بھيو گھلایا ست دا، پردہ آپ چکایا۔ لیکھا بدلنا پچھلی ہند مت دا، حکم حکم وچوں جنایا۔ بھيو ا بھیدا کھلایا کلاپت دا، پت پر میشور دتا سمجھایا۔ اوہ تک گو بند یار ڈا ستر گھت دا، بھرم رہے نہ رانیا۔ ویلا وقت تک لے اگے رتھ دا، جو گیا ہتھ نہ آیا۔ صدی چودھویں وقت جگت تک لے کھیڑا بھٹھ دا، بھٹھیالا کلجگ اگنی ڈاہیا۔ جگت مقام دے ڈھٹھدا، کنچن گڑھ نہ کوئے وکھایا۔ مان رہنا نہیں اٹھسٹھ دا، تیرتھ تٹ روون مارن دھایا۔ جھگڑا پینا مندر مسجد شو دوالے مٹھ دا، گرو دوارے سنگ بنایا۔ پر بھ ویس وٹاؤنا اگنی جٹ دا، چاروں کُنٹ حکم ورتایا۔ سوانگ ورتنا نٹوے نٹ دا، بھیکھی اپنا بھیکھ بدلایا۔ کلجگ سماں ہونا ٹپدا، پاندھی بن کے بھجے واہو داہیا۔ پر بھ بھيو گھلاؤنا اپنے جپ دا، سوہنگ سچ کرے پڑھایا۔ اُس ویلے مانس مانکھ ہووے تپدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ حکم ورتنا اکو یک دا، جو واحد لاشریک درڑایا۔ جو آد جگاد

سب دے پردے ڈھکدا، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جھٹ محمد بن قداماں سیس قداماں تے سٹدا، منڈی گردن آپ بدلایا۔ اندر اشارہ سُنیا ٹک ٹک دا، ٹکلیاں پچھے ہلکی ہوئے لوکائیا۔ تیرا بھاگ نہیں رہنا اُمت والی ڈھک دا، ڈھاکے دا لیکھا دئے گواہیا۔ سَنگَر شبد پچھلی کرنی پھرے کٹدا، کٹاکش دُھر دا محم لگائیا۔ اُس ویلے کوٹاں وچوں کوئی گرگھ لاہا ہووے کھٹدا، بھگوان جس نوں دیوے مان وڈیایا۔ کرے پرکاش جوت لٹ لٹ دا، اندھ اندھیرا آپ مٹایا۔ کھیل کھلائے مایا ڈسنی سپ دا، نوست ویکھ دکھایا۔ سچ کہے جن بھگتو پر م پُرکھ دا محم سندیہ سدا پک دا، پکی بھگتاں نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن سرگن جگ جگ مارگ آیا دسدا، دہ دشا دُھر دا محم ورتایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ نوشہرا ضلع گرداس پُر گربخش سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو سچ دھرو دھیان، ہر سرن سچی سرنایا۔ آتم اُتجے برہم گیان، دئی دویت رہے نہ رانیا۔ دھرم دی دھار پرگٹے نشان، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سُنو نام سچی دھنکان، کایا مندر وجے ودھایا۔ امرت رس لے پین کھان، جگت ترسنا دُور کرائیا۔ دیپک جوت جگے مہان، نوُر نورانہ ڈگمگایا۔ کوڑی شرع مٹے شیطان، پنج وکار رہے نہ رانیا۔ سَنگَر شبد ہووے پردھان، گرہ مندر سوہا پائیا۔ آون جاون چکے کان، چوڑاسی پیشی رہے نہ رانیا۔ درگاہ ساچی ہو پروان، پروانے اپنا روپ بدلایا۔ کرپا کرے سری بھگوان، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ وست امولک دے کے دان ندھان، نرؤیر دیا کمایا۔ دھرم دی دھار بنا کے کاہن، ساچا رنگ دئے رنگایا۔ جھگڑا مُکا کے جگت جہان، جاگرت جوت اک دکھایا۔ سچ دوارے دیوے مان، نمائیاں ہوئے آپ سہایا۔ انت کنت بھگونت کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ اپنے لیکھے لایا۔ سچکھنڈ سچ دکھائے مکان، درگاہ ساچی اک سہایا۔ جتھے بھگت سہیلے جان، پر بھ جوتی مل کے جوت وچ سہایا۔ سچ کہے جن بھگتو سب داداتا اکو سری بھگوان، دوجا نظر کوائے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر سوامی ٹھا کر لے آن، آپ اپنا بھجو کھلائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر گیان سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو آتم پر ماتم سچا ساک، سجن اور نہ کوئے وڈیا ئیا۔ گرہ مندر اپنا کھولے تاک، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ انتر نرنتر مٹے اندھیری رات، ست چند کرے رُشنائیا۔ اٹھے پھر رہے پر بھات، ویلا وقت سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا دیوے شبد انادی دات، گھر ٹھا کر سوامی آپ ورتائیا۔ اتم سریشٹ بنائے لوک مات، متر پیارا دیا کمائیا۔ جھکڑا میٹ کے ذات پات، پاربرہم برہم لیکھا دئے چکائیا۔ امرت بخش کے بوند سوانت، اگنی تت تت بُجھائیا۔ ایتھے اوتھے پُچھے وات، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، برہم برہمادی کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ میاں ضلع گرداس پُر مختیار سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھگتو نام چاڑھو رنگ بھینا، بھنڑی رین ملے وڈیا ئیا۔ جھکڑا مٹے ترے گن تینا، ترے گن اتینا دئے وڈیا ئیا۔ امرت آتم رس نخبھر پینا، بوند سوانتی اک ٹپکائیا۔ سائتک ست کرائے سینہ، سنگر دیوے مان وڈیا ئیا۔ جس نرگن دھار نرگن کھیل کینا، سرگن سرگن بھیو چکائیا۔ جس دے ہتھ مرنا جینا، جیون جگت دئے درڑائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پریم بھگتی وچ ہووے ادھینا، مُجبت وچ اپنا آپ سمائیا۔ جو شاہو بھوپ وڈ پر پینا، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ سو سنت سہیلے سجن ویکھے دھرم دھار نکینہ، نگاہ نگاہ وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پاوے سار اسمان زمینا، زمیں زماں دھیان لگایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ترلوک سنگھ دے گرہ *

سچ کہے صوفیو اکو نورِ الہ، عالمین اکھوائیا۔ جو آد جگادی بے پرواہ، بے پرواہی وِچ سمائیا۔ جس دے آگے اک دُعا، دوئے جوڑ واسطہ بن ہتھاں
ہتھ اٹھائیا۔ اوہ مالک خالق سدا سدا ملاح، بیڑا دو جہان چلائیا۔ جس دی کلمیاں والی صفت صلاح، آیت شریعت نال وڈیائیا۔ اوہ کل مالک نوری خُدا،
ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس توں سارے ہوئے فدا، آپ اپنا مان گوائیا۔ اُس دامارگ اکو سدھا، رستہ رہراں گیا جنائیا۔ جس صدی چوڑھویں سب
نوؤں کہنا الوداع، لیکھ پچھلا رہے نہ رانیا۔ آگے اپنے ہتھ رکھے اپنی بدھا، بدھ نانا آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل
کھلایا۔ سچ کہے جو نورے اعظمتیا کوی اُل کما زوزے مزو نورے کجش عرشو فرش چشمے نویا ول کُمس موز دا جوال نَحسمن فلکے خالق مخلوق قدرتے
قادر کرنی کرتا نورِ الہیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، المہم پینمبرے
سدم امامے نوز نورے چوز چشمے چوزیا نورے ربی محبان اک اکھوائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر چتر سنگھ دے گرہ *

سچ کہے جن بھکتو آتم پر ماتم سچ سنجوگ، وچھوڑے وِچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جنم کرم دار ہے کوئے نہ روگ، گیڑے وِچ نہ کوئے بھوائیا۔
نرِگن دھار نرِگن رس دا بھوگو بھوگ، رسا رس نہ کوئے چترائیا۔ ست دا اگما جوگ، جگتی پاربرہم برہم سمجھائیا۔ لیش جیو دھار مانو مَوِج، مجلس اکو گھر
وکھائیا۔ کوڑ کرپا دی رہے کوئی نہ سوچ، سوچ سمجھ پچھلی دے مٹائیا۔ اپنا بھو کھلائے گوجھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ سندیہ دیوے اگادھ بودھ،
بدھی توں پرے پڑھائیا۔ انتشکرن دیوے سودھ، ہر ہر دے کرے صفائیا۔ ہوئے رہے مول نہ روگ، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ جگت لیکھا میٹ وِیوگ، پھڑ
باہوں گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، جوتی جاتا جودھن جودھ،
پُرکھ بدھاتا اگم اتھاپیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر عطر سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے جن بھکتو مٹو پُر کہ سمر تھ، سو پُر کہ نرنجن وڈ وڈیاںیا۔ جس دی مہاسدا اکھ، ہر پُر کہ نرنجن اک اکھوایا۔ جو آد جگاد چلائے رتھ، ایکنکارا اپنی کھیل کھلایا۔ جس دے سب کچھ ہتھ، آد نرنجن نور الاہیا۔ جو مارگ جگ چوکڑی رہیا دس، اباشی کرتا حکم سناںیا۔ جس لکھ چوراسی کیتی وس، سری بھگوان اک اکھوایا۔ جو بھيو ابھیدا کھولے ہس ہس، پاربرہم پر بھ پردہ آپ اٹھایا۔ جو صاحب سنگر وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ جس دا نرنجن روپ نوآنٹ، سوانگی اپنا سوانگ ورتایا۔ کلج ویکھے کنارہ تٹ، گھاٹ پتن پھول پھولایا۔ جوتی جاتا ہو پرگٹ، پاربرہم پر بھ پردہ آپ چکایا۔ شبد اگنی مار کے سٹ، ہر جن سوئے لئے جگایا۔ دُرمت میل اندروں کٹ، پاپاں کرے صفایا۔ بھاگ لگا کے کایا مٹ، دُرمت میل دئے دھوایا۔ جوت جگا کے لٹ لٹ، اندھ اندھیرا دئے گویا۔ نج نیتز کھول کے اکھ، پر تھکھ ملے نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی الکھنا الکھ، الکھ اگوچر ام اتھا بے پرواہ اک اکھوایا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ وزید پُر ضلع گرداس پُر بوڑ سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے صوفیو مٹو اک محبوب، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دی منزل حق مقصود، مقامے حق سو بھا پانیا۔ جو شرع دی میٹنہار حدود، بھيو ابھیدا دئے کھلایا۔ جدھر تگود سے موجود، موجودہ اپنا حکم ورتایا۔ جس نے نام کلمے اپنے کیتے محفوظ، سر سر سب دے ہتھ ٹکایا۔ اوہ عالی جاہ سے عرش عروج، درگاہ ساچی سو بھا پانیا۔ جتھے دوت نہیں کوئی دوج، دُتیا بھاؤ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب کچھ رہیا بوجھ، بھجھنہارا بے پرواہیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر ہر دیپ سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے جن بھگتو دھر تلو اک رمیا، جو رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ آد جگادی دھر دا سنیا، سجن ساتھی ہر رگھناتھی اک اکھوائیا۔ جو نام ندھان چلائے جگ جگ نیا، نوکا اپنی آپ سمجھائیا۔ جس دے کول آد جگاد جگ چوکڑی سب دا لیکھ بن ہنیا، کھاتے دھرم دھار بنائیا۔ جو نرگن دھار آتم دھار پکڑنہارا بہینا، جگت بازو نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سچ کہے جن بھگتو متو اکو اگتا کاہن، جو لکھ چوراسی رہیا پرناہیا۔ ست سروپی نوجوان، جو بن ونت اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل دو جہان، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں منڈل منڈپ اپنی رچن رچائیا۔ سو ویکھنہارا زمیں اسمان، چوڈاں لوک چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ سچھنڈ نواسی اک اکلا ٹھمران، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ جس دی کرے نہ کوئے پچان، نور نورانہ نور الاہیا۔ سو جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا شاہو بھوپ بن سلطان، شہنشاہ اپنی کل ورتائیا۔ جس کلجک میٹنا کوڑ نشان، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھرم دی دھار کرے پروان، دھرنی دھرت دھول دھول وچے ودھائیا۔ سو کرتا پُرکھ ہوئے مہربان، پُرکھ پُرکھو تم دیا کمائیا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، سور یہ چند سیس نوائیا۔ اوہ تخت نواسی شاہو بھوپ مرد مردان، بے پرواہ وڈ وڈیائیا۔ جس دا لہنا دینا بھگتاں سنگ سگلا سنگی اک بھگوان، بھگون ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن جن ہر جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، آتم پر ماتم پر ماتم آتم جوتی جاتا جوڑ جڑائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ اوگرا ضلع گرداس پُر چیت سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے جن بھگتو میرا سیس پر بھو نوں جھکدا، نو نو لاگاں پائیا۔ جس دا بودھ اگادھ شبد اگمی تک دا، دو جہان کرے شنوائیا۔ آتم پر ماتم مل کے پیئدا گدا، اگے اور نہ کوئے ودھائیا۔ بھرم رہے نہ اوہلا لگ دا، کایا مندر کرے رُشنائیا۔ وقت سہنجنا بخشے سکھ دا، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ وقت

ہوے دُکھ دا، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم سدا پیارا مانس دیہی منگھ دا، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ چوڑاسی وچوں جن بھگت سہیلے گودی چُکدا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ موہ وکارا پھڑ پھڑ کڈدا، نام ڈنڈا ہتھ اٹھائیا۔ ہر جن بھاگ نہ کدے نکھٹدا، جو آئے ہر سرنائیا۔ درشن ہووے ابناشی اچت دا، چیتن سرتی دئے کرائیا۔ بھو کھلے کایا پنج تت بت دا، بُتخانے و بے ودھائیا۔ لیکھ بنائے دُھر دے سوت دا، اپرادھی اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ کہے جن بھگتو ایہہ وقت سہنجنا لٹ دا، پریم پریتم لٹنا چائیں چائیا۔ جس داناتا کدے نہ ٹڈا، جگ جگ وچھڑے میل ملایا۔ اوہ بھنڈارا نام دیوے اکھٹ دا، اتوٹ اپنا آپ جنائیا۔ تہاڈا میلا اُس اگئی جوت دا، جو بن تیل باقی کرے رُشائیا۔ تہاڈا جھگڑا نہیں کسے ورن گوت دا، دین مذہب نہ ونڈ ونڈائیا۔ تہاڈا منوآ آشا وچ اکو لوچ ہووے لوچدا، لوچن اندرو اندر گھلایا۔ سماں پورا ہووے جوگ دا، جگتی پر بھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہر جن آتم رس ہووے بھوگدا، بھسمر اپنا روپ بدلایا۔ بھو جنائے اک سلوک دا، توں میرا میں تیرا دئے درڑائیا۔ آسرا ہووے اکو پُرکھ اکال اوٹ دا، جو اوڑک اپنے وچ ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وقت سہنجنا کرے موج دا، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ سنمل سکور ضلع گرداس پُر بچن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے کیرپا کر میرے بھگونت، سچ سوامی انترجامی دیا کمائیا۔ نوست دُکھی ہووے جیو جنت، دھیرج دھرم دھار نہ کوئے درڑائیا۔ حقیقی منزل چڑھے کوئے نہ سنت، صوفی سکھ وچ نہ کوئے سمائیا۔ بودھ اگادھا دسے کوئی نہ پنڈت، بدھی توں پرے بھو کوئے نہ گھلایا۔ دہ دشا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے جنائیا۔ تیرا کھیل ابناشی کرتے جگ جگ انت، اکل کل دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دروہی تیرے نام دی میری منت، سیس جگدیش رہی جھکائیا۔ سچ رہیا نہ کسے سمت، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ کلکاتی منوآ کرے علت، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ ساچے نام دی تن پہنے کوئی نہ خلعت، اوڈھن سیس نہ کوئے کائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ مائو ذاتی ہوئی نندک، مانس مانگھ تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پر بھو در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے انتشکر مار لے جھاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ کرپا کر دے کملاپاتی، پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری راتی، ساچا چند چند نہ کوئے چکائیا۔ حقیقی منزل ملے کسے نہ گھائی، پاندھی پاندھی نہ کوئے مکائیا۔ تیرا نور ظہور جوتی جاتے نظر نہ آئے للائی، نور نورانہ روپ نہ کوئے درسائیا۔ سچ دوار ایکنکار میرے اُتے کھول دے ہائی، دھرم دی دھار دے سمجھائیا۔ کلجک ویس تک لے بازی گر ناٹی، کی سوانگی اپنا سوانگ رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا ویکھ لے کلجک وقت سہیلا، ست سچ نال جنائیا۔ نوست تیرا ملن ہو یا ڈھیلا، زرگن سرگن رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سرتی شبدی نظر آئے کوئی نہ چیل، گرُور ناد نہ کوئے سٹائیا۔ آتم پر ماتم پر م پُرکھ کرائے کوئی نہ میلا، پار برہم برہم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ تیرا بھو ابھیدا سمجھے کوئی نہ دھام ٹویلا، درگاہ ساچی ویکھن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں دبی پاپاں بھار، کلجک کوڑ رہیا دبائیا۔ ست دھرم دی پائے کوئی نہ سار، سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی دھواں دھار، ست جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ لہنا تک لے پیغمبر گر اوتار، پیشین گوئیاں نال ملائیا۔ میں زردھن ہو کے کراں پکار، بن نیناں نیر وہائیا۔ ٹوں سردھن پاونہارا سار، سنگر ساچا سچ سکھائیا۔ میری حالت ویکھ میرے زرنکار، زرویر تیری سرنائیا۔ تیرا الہی روپ اپار، امام امامے بھو دینا چکائیا۔ میری ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ نمسکار، نو نو سیس جھکائیا۔ میں صدی چو دھویں ہوئی دکھیار، میسویں لیکھا رہی دکھائیا۔ کرپا کر میرے کرتار، قدرت قادر ہو سہائیا۔ میرا پورب لہنا دینا قرض اُتار، مقروض تیری اوٹ تکائیا۔ ٹوں آد جگادی سانجھیا، پروردگار اک اکھوائیا۔ میں تیری خدمتگار، خادم ہو کے سیو کمائیا۔ نت نت کردی رہی انتظار، ویکھاں تھواں تھانیا۔ تیرا کھیل کل کلکی اوتار، زرگن دھار تیری بے پرواہیا۔ میرا دکھڑا دے نوار، دکھ بھے بھنجن تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک زائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن میری پاؤنی سار، زرویر اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۶ چیت شہنشاہی سمت دس شہر دینا نگر مہندر سنگھ سورن سنگھ ہر بھجن سنگھ دے گرہ * *

سچ کہے جن بھگتو دھرنی لگا بھاگ، دھول دھول ملی وڈیاںیا۔ جس دے اُتے دیک جوت جگے چراغ، نرگن نور نورانہ ڈگمگائیا۔ میلا میلے صاحب کنت سہاگ، ہر کرتا دھردر گاہی۔ دُرم ت میل دھوے داغ، پاپاں کرے صفائیا۔ ساچا بخشے انتشکرن وچ ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ ہر جن ہنس بنائے کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ دھرم دی دھار پرگٹائے سماج، سمگری نام والی ورتائیا۔ جن بھگتاں نچ نیز کھول کے جاگ، لوچن اپنے نال ملائیا۔ کھج وچ سنجگ دس رواج، ریتی دھرم دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میرا سہایا تھان تھنتر، پر بھ دیوے مان وڈیاںیا۔ میرے خوشی ہوئی انتر، انتشکرن لے انکڑائیا۔ ست سچ دا سُن کے منتر، میرے اندر وٹی ودھائیا۔ کھیلے کھیل آپ نرنتر، نر ویر دیا کمائیا۔ جو ویس وٹائے جگا جگنتر، اوتار پیغمبر گروگر نام دُہرائیا۔ اوہ لیکھا جانے گگن گگنتر، زمیں اسماناں کھوج کھوجائیا۔ جو دھرم دی دھار بنائے بنتر، کھج کرپا کوڑ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ دھرنی کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ڈھولے بے پرواہیا۔ صاحب ملیا اک اتیت، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ میرا تن وجود ہو یا ٹھانڈا سیت، اگنی تت دیاں بھجھائیا۔ جس بھو چکاؤنا مندر مسیت، کایا کعبیاں دے وڈیاںیا۔ جیواں جنتاں بدل کے نیت، نیتی اپنی اک درڑائیا۔ پوتر کر کے پنت پنت، دُرم ت میل دھوایا۔ کرپا کر ہر جگدیش، جگدیش دیوے مان وڈیاںیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا بیس بیس، بیس اکیس اک اکھوائیا۔ جس دے چھتر جھلنا سیس، سنتر شبد دے وڈیاںیا۔ اکو کلمہ نام دے حدیث، حضرت تان توں باہر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ساچا رنگ رنگائیا۔ دھرنی کہے میں چاروں گنٹ ٹکاں، بن نیناں نین اٹھائیا۔ ویکھاں حقیقت تھا، سچ سچ نال وڈیاںیا۔ جس لیکھ چکاؤنا کعبیاں والا مکہ، مقبرے پیغمبر اں پھول پھولایا۔ اوہ جگت جہان دین والا دھکا، چاروں گنٹ دے ہلایا۔ جس دین دنی دی قیمت رہن دینی نہیں کوئی ٹکا، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لاپنیاں خوشیاں دے وچ رتا، رتن امولک ہیرے ویکھ وکھائیا۔ جس دی جوت دھار اگنی ستا، ست ستوادی اک

اکھوایا۔ جس دانرگن سرگن اوتار پیغمبر گرو دے کے گئے پتہ، پت پر میثور ناؤں پر گٹایا۔ جس دے گو بند ستر لتھا، یارڑا سچ ہنڈھایا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاوندے کتھا، اکھر اکھراں نال ملایا۔ جس نوں دین دنی ٹیکدی متھا، مستک دھوڑی خاک رمایا۔ اوہ پڑکھ اکال دین دیال پروردگار سانجھا یار پڑکھ سمرتھا، سمرتھ پڑکھ اگم اتھاہیا۔ جو لہنا دینا بھگتاں دے اکٹھا، آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگایا۔ شبدي دھار ہو کے دو جہاناں پھرے نٹھا، پڑیاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی سب دا لہنا دینا دیوے یتھار تھ یتھا، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔

* ۲۷ چیت شہنشاہی سمت دس گرداس پڑ شہر سروپ سنگھ دے گرہ *

سچ کہے سنگر شبد شبد گردیوا، دیو آتم دے وڈیایا۔ آد جگادی اکھ اہیوا، اگوچر کہن کچھ نہ پانیا۔ وسنہارا سچھنڈ نہچل دھام نہکیوا، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جن بھگتاں جگ جگ امرت رس دیوے میوہ، امیوں رس اپنا نام چکھایا۔ صفت صلاحی بخشے جہوا، رسنا ہر ہر رنگ رنگایا۔ کوسک نیا مستک لاوے تھیوا، جوت للائی ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر داتا بے پرواہیا۔ سچ کہے سنگر شبد بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوایا۔ جو وسے درگاہ ساچی مقامے حق حق مکان، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ جس دا حکم دو جہان، سندیسے نر نریشے آپ سناپانیا۔ وشن برہما شو سیس جھکاؤن، دیوت سُر لاگن پانیا۔ برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پاتال گگن گگنتر دھرن دھیان، بن نیناں نین اٹھایا۔ دوس رین جھکدے زمیں اسمان، لکھ چوڑاسی جیو جنت آتم دھار لاگے پانیا۔ جو پڑکھ اکالا دین دیالا ہوئے سد مہربان، محبوب اپنی دیا کمایا۔ امر آتم نام ندھان دیوے دان، وست اٹل ورتایا۔ امیوں رس دے کے پین کھان، جگت ترسنا دے مٹایا۔ دپیک جوت جگ مہان، کایا مندر اندر کرے رُشٹایا۔ کوڑی کرپا مٹے نشان، ست سچ نال پر گٹایا۔ گھر سوامی ملے آن، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ہر کرتا نوجوان، جو بن وندا ڈھر دامہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سچ کہے سنگر شبد آد آد داتا، دیونہار اکھوایا۔ لکھ چوڑاسی پتا ماتا، پت پر میثور بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم جوڑے ناتا، پاربرہم برہم میلے سچ سُبھائی۔ بِلش جیو دسے گاتھا، نَش اکھر کر پڑھائی۔ بھیو کھلئے مستک ماتھا، جوت للائی ڈگمگائی۔ لہنا دینا دیوے ہاتھو ہاتھا، ہر جن ہوئے آپ سہائی۔ کرپا کرے ناتھ انا تھا، دین اپنی گود لگائی۔ آد جگاد جن بھگتاں دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے پوجا پاٹھا، سوہنگ ست سرُپ درڑائی۔ لیکھ چکائے تیرتھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمنا سُرستی کایا انتر دے جنایا۔ بھیو رہے نہ مندر مسجد شو دوالے ماٹھا، کایا گرو دوار اک پرگٹائی۔ شبد اگئی مارے ساٹا، سوئی سُرت آپ اٹھائی۔ امرت جام پیا کے باٹا، جنم جنم دی ترسنا دے مُکائی۔ دیکھ جوت جگائے للاٹا، نوری چند چند رُشنائی۔ آتم سچ سُبھائے کھاتا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ جن بھگتاں آون جاون میٹے واٹا، لکھ چوڑاسی پھند کٹائی۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھا، سر اپنا ہتھ لگائی۔ سچ دوارے پاوے راسا، منڈل منڈپ ویکھ دکھائی۔ ہر جن جن ہر دیوے آپ بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ وشیاں توں باہر دیوے وشواسا، وشو اپنا رنگ درسائی۔ کرپا کرے پُرکھ ابناشا، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے رنگ رنگائی۔ سچ کہے سنگر شبد مالک آد جگاد، جگ جگ کھیل کھلایا۔ ویکھے وگسے برہم برہما، برہمانڈ پردہ لاہیا۔ دُھر اگئی سنا کے ناد، آتمک راگ دے جنایا۔ سچ سندیسہ کرے اہلاد، دُھر فرمانا آپ پرگٹائی۔ سنت سہیلے ویکھے آپ، ہر جن ہر ہر رنگ رنگائی۔ اندروں کڈھ کے واد وواد، امرت رس دے بھرائیا۔ بن رسنا جہو دے سواد، انرس اپنا آپ سمجھائی۔ توں میرا میں تیرا دس کے یاد، پورب لیکھا دے مُکائی۔ کایا کھیڑا کر آباد، ساڈھے تن ہتھ وسے دُھر داماہیا۔ بھگت سہیلے کھول کے جاگ، سُرتی سُرت شبد جگائی۔ راتی ستیاں مار آواز، دے جاگدیاں میل ملائی۔ ست سچ و جا رباب، ربی نور دے چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ سچ کہے سنگر شبد آد جگاد ملاپی، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دو جہاناں وڈ پرتاپی، برہمنڈاں کھنڈاں کھیل کھلایا۔ نام سندیسہ اوتار پینمبراں گرو آں دیوے پاتی، بن حرف حروف جنایا۔ شبد سندیسہ دس کے دُھر دا جاپی، کلے نام نال وڈیائی۔ کوٹن کوٹ اُدھارے پاپی، پت پُنیت بنایا۔ جن بھگتاں پُشت پناہ لا کے تھاپی، تھپک تھپک اپنی گود لگائی۔ جگت جہان منزل

چاڑھے گھاٹی، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ آون جاون مُکائے واٹی، لکھ چوڑا سی پندھ رہے نہ رائیا۔ کلجک میٹے اندھیری راتی، نرگن نوری چند کرے رُشناییا۔ پُرکھ اکال بن کے ساتھی، سگلا سنگ رکھائیا۔ کرپا کرے سرب کلا سمراتھی، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جگ چوکڑی لیکھا جانے (دوس راتی)، گھڑی پل اپنے تھم وچ چلائییا۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

سنگر شبد کہے میں بھگتاں دیاں ودھائی، خوشی خوشی وچوں پرگنائیا۔ جنہاں دا مالک پرتپالک دُھر درگاہی، سچکھنڈ نواسی اک اکھوائیا۔ آد جگادی بن کے پتاما، ہر جن اپنی گود ٹکائیا۔ سچ پریتی جوڑ کے تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر دے سہائیا۔ جو تھم سندیسہ سُن دے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ پریم پریتی اندر کردے واہی، وعدے پورب جنم پور کرائیا۔ رام دی رام نال دُہائی، رمیا ہو کے رہیا سٹائیا۔ پوربلے لیکھے رہیا بھگتائی، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ جو وچھوڑے وچ پچھے کئی جڈائی، سو لہنے لیکھے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرا ست سچ پیار، ریتی سچ جنائیا۔ میرا کھیل اپر اپار، اپر پر سوامی دے وڈیائیا۔ میں سدا رہاں جگ چار، چوکڑی کھیل کھلائییا۔ بھگت سہیلے ویکھاں میت مُرار، نرگن ہو کے رنگ رنگائیا۔ بودھ اگادھا ہو کے پاواں سار، پردے پردیاں وچوں اٹھائیا۔ سچ پریتی بخش ادھار، دھیرج دھیر آپ دھرائیا۔ روگ سوگ جگت نوار، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیا۔ ویکھاں وگساں پاواں سار، بن نیناں نین گھلائییا۔ جو ہر جن سنت سہیلے پچھے رہے وچ دربار، ہر بھگت دوارے سیو کمائیا۔ تہناں دا پورب قرضہ دیاں ادھار، لیکھے لیکھیاں نال ملاییا۔ جنم کرم توں کڈھ کے باہر، سچکھنڈ ساچے دیاں مان وڈیائیا۔ پھیر جنم نہ ہووے دوجی وار، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سنگر

شبد کہے جو وچھوڑے وچ کردے رہے یاد، دوس رین دھیان لگایا۔ تنہا نام ندھانا دیواں داد، دست اُل اٹل ورتایا۔ نچ نیز کھولاں جاگ، پردہ
 پردیاں وچوں اٹھایا۔ ہرجن ہون وڈ وڈ بھاگ، میلا میلے سچ سکھدایا۔ گھر دیک جگائے چراغ، نور نورانہ کر رُشایا۔ سنت سہیلے بنائے سادھ، سادھنا
 چرن کول سمجھایا۔ جو توں میرا میں تیرا رہے ارادھ، سوہنگ ڈھولا گاؤں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈی سیوا سدا منظور، سر سر ملے مان وڈیایا۔ سنگر دا پنڈھ نہیں کوئی دُور، دُور نیڑے اکو سو بھاپایا۔ سوامی سدا
 سد حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا بے پرواہیا۔ نام نُماری بخشے سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ تیس آتم پر ماتم دے مزدور، پاربرہم برہم مل کے خوشی دکھایا۔
 کوٹن کوٹ جنم دے تہاڈے بخش دتے قصور، پچھلا لیکھا رہیا نہ رایا۔ آگے نام بھنڈارے نال کر بھرپور، اتوٹ اٹل رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ سنگر شبد کہے جو ہر بھگت دوارے سدے، بردھ بال پُرکھ نار اکو رنگ رنگایا۔ اوہناں اندر
 بھرے بھنڈارے نام جس دے، صفت صفتاں نال صلاحیا۔ اوہ پریمی پیارے اکھنا اکھ دے، اکھ اگوچر جو اکھوایا۔ جو سرن سرنائی ڈھٹھ دے،
 دھوڑی خاک رمایا۔ اوہناں جھگڑے مک گئے تت اٹھ دے، نور دا پنڈھ مکاریا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی
 کار کمایا۔ بھگت دوار کہے جن بھگت میرے پیارے میت، جو دوس رین میرے اندر خوشی بنایا۔ میرا صاحب سے چیت، ٹھگوری من رہے نہ رایا۔
 میری ساچی چلے ریت، جگت وجے ودھایا۔ سب دی پوتر کرے نیت، ایتی کوڑ رہے نہ رایا۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ میلے لئے ملایا۔ سنگر شبد کہے تہاڈا پورب جنم دا لیکھا، جن بھگتو دھرم دھار جنایا۔ جس وچ بھرم
 رہے نہ بھلیکھا، بھانڈا بھرم دینا بھنایا۔ تہاڈا مالک اک نریشا، نر نرائن نور الاہیا۔ شبدی دھار گو بند دس دسمیشا، سمبل بیٹھا گو بند ویکھ دکھایا۔ سدا
 سدا سد کرے پتا، ہتکاری اک اکھوایا۔ جیہڑا جگ چوکڑی کدے نہیں بھلیا چیتا، چیتن ہو کے چیتن رہیا کرایا۔ بے شک تہاڈی بھگتی ہندی وچ کھیتا،
 تن وجود رسنا جہوا ہتھاں پیراں سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ سنگر شبد کہے جو گرہ مندر

سیوادار، بھگت دوار وجے ودھانیا۔ پر بھ ویکھے وگسے پاوے سار، ویکھنہارا اک اھوانیا۔ جس دا کھیل اپار، اپر مپر ہو کے آپ کھلایا۔ جو جنم جنم دے وچھڑے میلے آپ کرتار، قدرت دا قادر دیا کمایا۔ تہاڈا لیکھ جنم کرم ہوئے اجیار، پورب لیکھ نال ملایا۔ سب دے سپس جگدیش دے پیار، بال بردھ اکومان وڈیایا۔ استری پُرش چرن ادھار، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ سنگر شبد کہے تہاڈا لیکھا جگ چوکڑی و سرے نہ کدے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تہاڈی دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار، جن بھگتاں آد جگاد پاوے سار، مہاسار تھی اپنی دیا کمایا۔

* ۲۹ چیت شہنشاہی سمت دس پنڈ جلالا باد ضلع امرتسر اُدھم سنگھ دے گرہ * *

نارد کہے سُن گنگا گوداوری جمن سُرستی، جل جل دھار لو انکڑایا۔ نرگن دھار ایکنکار دی ویکھو اگئی بستی، جس دی حد حدود محدود نظر کوئے نہ آیا۔ جتھے بھگتی دی بھاونا ملدی سستی، ست ستوادی برہم برہمادی قیمت نہ کوئے لگایا۔ بنا خمار یوں چڑھدی مستی، مست مستانے روپ جنایا۔ بنا نیناں توں تلو اُس پریتم دی ہستی، جو ہست کیٹاں وچ سمایا۔ جس دی کھیل الکھنا الکھ دی، الکھ اگوچر دھر درگاہیا۔ جس دے پیار وچ ست دی دھار ستھر لتھدی، سہنجنی بیج ہنڈھانیا۔ اوہ کھیل تک پُرکھ سمرتھ دی، کی کرنی کار کمایا۔ جھٹ گنگا اگوں ہمدی، نارد رہی جنایا۔ ایہہ پنڈتا کھیل نہیں کسے دے وس دی، بھيو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ میں جگ چوکڑی و ہندی دھار رہی نسدی، بھجاں واہو داہیا۔ میری آسا بھری جس دی، بن رسنا ڈھولے گایا۔ میری کرت کمائی نہیں کوئی ہتھ دی، بن تن وجود سیو کمایا۔ میں و نجان مٹر پیارے دی اگئی اکھ دی، لوچن لوچن نال ملایا۔ میری کھیل نہیں کوئی وکھ دی، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں اوسے دی آشار کھدی، جو سب دا پتا مایا۔ اوسے دے حکم اندر وسدی، لوک مات ڈیرہ لایا۔ میں و نجان مکلاپت دی، پت پریشور بے پرواہیا۔ نارد کہے اوہنوں سار کھلیئے گھٹ گھٹ دی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جس دی جوت جگے لٹ لٹ دی، دو جہاناں

ڈنگائی۔ اوہ سار پاوے کا یا بھانڈے مٹ دی، تن وجوداں پھول پھولائی۔ گنگا کہے نارد میں اوسے دے چرناں سر سٹدی، نو نولاگاں پائی۔ جس کھیل
مکاونی اٹھسٹھ دی، تیرتھ تھان نال ملائی۔ نارد کہے گنگا اُس دی صورت اگئی دھار جٹ دی، جٹا جوٹ کرے صفائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل دھر داہر، دھر مالک اک اھوائی۔ سُرستی کہے سُن نارد ویرا، پنڈتا دینا جنائی۔ کی تیرے کول سب دیاں تقدیراں، تدبیراں نال
جنائی۔ کی کھیل بے نظیرا، نظراں توں اوہلے رہیا کرآیا۔ کی لیکھا شاہ حقیرا، پردہ دے اٹھائی۔ کی لہنا ملکھ جاگیرا، شاہ سلطاناں کی وڈیائی۔ کی رس
امرت نیرا، جلاں کی کھیل کھلایا۔ کی آسا رکھ کے گیا کبیرا، قبراں باہر نین اٹھائی۔ کی اشارہ دیوے رویداس والا کسیرا، سچ دینا جنائی۔ نارد کہے سُرستی
پہلوں سنبھال اپنا چیرا، چری وچھنیئے تیتوں دیاں جنائی۔ اوہ مالک خالق وڈ پیرن پیرا، پاربرہم اھوائی۔ جس دے چرناں وچ کوٹن کوٹ رُلدیاں تیرے
جہیاں ہیراں، چرنی دھوڑ خاک رمایا۔ اُس دیاں سب توں دکھریاں تدبیراں، طریقہ سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد
اپنا کھیل دکھائی۔ گوداوری کہے سُن دھرم دھار دے پاندھے، پنڈتا دے جنائی۔ کی حکم سندیسے وشن برہما شو گاندے، ڈھولے رہے سنائی۔ گر اوتار
پنیںمبر کی آہندے، بن اکھراں اکھراں جنائی۔ کس بدھ جھگڑے مٹے سور گاں دے، پردہ اوہلا دے اٹھائی۔ کی ونج ہونے اکوناں دے، ناؤں نرنکار اک
سمجھائی۔ کی دین دنی سپوت بنے دھرنی ماں دے، اکو گود سوہا پائی۔ نارد کہے گوداوری جھگڑے پین تھان تھان دے، آگے ہونہ کوئے اٹکائی۔ نشان
رہنے نہیں نگر گراں دے، گہر گبھیہر رہیا جنائی۔ وچھوڑے ہونے پتراں ماں دے، پتا پوت نہ کوئے سہائی۔ اوہ کھیل تک شہنشاہ دے، جو شاہی کلجک
دے بدلایا۔ سندیسے سُن لے واہ واہ دے، جو واگرو گوبند گیا درڑائی۔ اکو حکم چلنے عالی جاہ دے، دوجی اور نہ کوئے شنوایا۔ سچ سندیسے سُننے حق خدا
دے، خود مالک آپ سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتائی۔ جنما کہے نارد ایتوں تیری بودی لگے چنگی، چنگی طرح دینا
جنائی۔ کی کھیل کرے سورا سرنگی، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ نارد کہے توں سوہنی منگ منگی، تیری جھولی دیاں بھرایا۔ اوہ تک صدی چودھویں جاندی
لنگھی، اپنا پنڈھ مکائی۔ عیسیٰ داراہ تلکن فرنگی، بن نیناں نین اٹھائی۔ جگت دی دھار ہونی جنگی، چاروں کُنٹ لے انکڑائی۔ نوست تے ہونی تنگی، تنگ

دست ہوئے لوکائیا۔ جمنا توں وی واہ کے رکھیں کنگھی، مینڈھی سیس والی گندا ئیا۔ بنا دھرم دھار توں سرشی ساری ہونی رنڈی، سگلا سنگ نہ کوئے
 بنائیا۔ کرشن دی یاد وچ تیرے اُتے چمکنی چنڈی، چاروں گنٹ ویکھنا چائیں چانیا۔ ایہدی آہو نہیں کوئی لمبی، سہج نال سنا ئیا۔ جمنا کہے ناردا میں سُن کے
 رہی کبی، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ کی سب دے نال میرے صاحب دی سندھی، سندھیاں وچ سنا ئیا۔ کی سچ بچ دُنیا ہو گئی اندھی، لوچن نین نہ
 کوئے گھلا ئیا۔ اندر واسنا بھر گئی گندی، پتت پُنت نہ کوئے بنائیا۔ نارد کہے جمنا تہاڈی دھار کر سکے نہ ٹھنڈی، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ ہُن وِدیارہنی
 نہیں پنڈی، پنڈتاں چلے نہ کوئے چترائیا۔ پچھلی ویکھ لے مڈی جاندی پگڈنڈی، ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلایا۔ کوئی رہے نہ شرع دا گھنڈی، نمرتا
 سب نوں دے سکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سرتی چارے کھولو
 اکھاں، گنٹ چار دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکالاتکو سنا، جو ساجن میت بے پرواہیا۔ جس لہنا دینا سب دا پورا کرنا ہتھو ہتھا، اُدھار رہن کوئے نہ پائیا۔ اوہ پر م
 پُرکھ سمرتھا، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا تہاڈے تیر تھ تئا، گھاٹاں پھول پھولائیا۔ بھو چکائے کایا مٹا، تن وجوداں ویکھ دکھائیا۔ تساں پاؤنا
 نہیں کوئی رئا، سچ دیاں سنا ئیا۔ سب دا چیتھر پُرانا پھٹا، اوڈھن نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چو کڑی پینڈا سب دا جاندا پٹا، منزل اگے رہے نہ رانیا۔ پُرکھ
 اکال دا لیکھا جگ چو کڑی پکا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما ئیا۔ نارد کہے تسیں
 چارے ویکھو گنٹ چوؤٹی، بن نیز نین اٹھائیا۔ سرشی درشی اندر ہوئی اٹھی، نچ لوچن نین نہ کوئے گھلا ئیا۔ کلج کوڑی کر یا سب نے بدھی کئی، کائنات
 گنڈھ پوائیا۔ نام دا دے کوئے نہ دھنی، مایا متا موہ وچ سرب ہلا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلک نرائن نر،
 مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے دو جہانی، دو جہاناں ویکھے تھاوں تھانیا۔

* پہلی وِساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

نارد کہے پر بھو میرے الکھنا الاکھی، الکھ اگوچر اگم اتھاہ تیری وڈ وڈیاںیا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا میرے انتشکرن اگمی دھار بھاکھی، بن رسنا جہوا دیاں درڑاںیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تکیا برس ماس دوس خوشیاں نال ویکھاں وِساکھی، سمت شہنشاہی دس نال ملاںیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیاںلے مینوں کچھ نہ آکھی، صاحب سلطانا نوجوانا ست سچ دیاں درڑاںیا۔ میرے بھگونت دُھر دے کنت دین دُنی دی کرے کوئی نہ راکھی، اوتار پیغمبر گرسر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جدھر تئاں دے اندھیری راتی، تیرا نوری چند نہ کوئے چکایا۔ توں آد جگادی برہم برہادی کملاپاتی، پت پر میثور اک اھوایا۔ تیرے چرن کول سد جڑیا رہے ناتی، وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ میرے محبوبا میری اکو اک باقی، باطن دیاں جنایا۔ میرا سپنہ پھٹدا دکھاں بھری چھاتی، کی شہنشاہ حال سناںیا۔ مانس مانو مانکھ تئے کسے گرہ تیری جوت جگے نہ باقی، بن تیل باقی نہ کوئے رُشناںیا۔ ست دھرم ڈگیا ڈوگھے کھاتی، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ آتم پر ماتم بنے کوئے نہ ساتھی، سگلا سنگ نبھایا۔ میرے پرم پُرکھ سمراتھی، شہنشاہ کی تیری وڈ وڈیاںیا۔ توں آد جگادا سگلا ساتھی، ست ستوادی اک اھوایا۔ میری میننتی جوڑ کے ہاتھی، بن کراں سیس نوایا۔ کی لہنا دینا جگت جہان مستک ماتھی، دھرنی دھرت دھول دھول دے سمجھایا۔ توں پرم پُرکھ میرا مالک شاہو شاباشی، شہنشاہ اک اھوایا۔ میں تیرے منڈل منڈپاں تگی راسی، گگن گگننتر اں دھیان لگایا۔ سچھنڈ دوار دا دے کوئی نہ واسی، بن تیری کرپا تیری منزل چڑھن کوئے نہ پانیا۔ آتم رس دے نہ کوئی پون سواسی، ساہ ساہ وچ نہ کوئے سماںیا۔ میرے پروردگار سانجھے یار میں نگاہ ماری پر تھمی آکاشی، چوڑاں لوک چوڑاں طبق ویکھ دکھایا۔ بن تیری کرپا کسے دی ہووے نہ بند خلاصی، چوڑاں بندھن نہ کوئے کٹایا۔ جدھر ویکھاں نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ منو آکرے بدمعاسی، متا موہ وکاراں نال رلاںیا۔ نارد کہے میرے بھگونت دُھر دے کنت میرے انتر آئی اُداسی، خوشی رہن کوئے نہ پانیا۔ میں برہے اکو خبر اگمی آکھی، بن اکھراں دتی درڑاںیا۔ کتھے پار برہم دی دھار تیرا برہم ذاتی، نور نورانہ دے چکایا۔ سندیسہ دتا شکر کیلاشی، فرمانا دُھر درگاہیا۔ اٹھ ویکھ کی کھیل کرے پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ وشنوں کہا توں گھر گھر رزق سبسی، دیونہار اک

اکھوایا۔ سارے نگہ مارو جھاک، دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اٹھایا۔ تینی اوتارو لیکھا ویکھو باقی، باقاعدہ دتا درڑایا۔ پیغمبرو تن وجود مٹی تگھو خاکی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ گرو گردیو آتم دھار ویکھو پر ماتم جاتی، کی جوتی جاتا رہیا سمجھایا۔ جن بھگت سہیلے تگھو کھیل تماش، نرگن نرگن لئے انگڑایا۔ صوفی دین دنی دی زندگی تگھو حیاتی، پردہ کھ رہے نہ رایا۔ اکھر اکھر تگھو کتابی، گرنتھ شاستراں دھیان لگایا۔ محبت تگھو حقیقی مجازی، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ دھر دا حکم سُنو شبد انادی، جو دُهن آتمک راگ درڑایا۔ کی کھیل کرے پر بھو برہم برہادی، برہمانڈ اپنا حکم ورتایا۔ سب دے کولوں انت اخیر منگے جوابی، حکم سندیسہ فرمانا اک سنایا۔ سمت شہنشاہی دس مترو اٹھو احبابی، سجنو دیاں سنایا۔ میرے صاحب دا حکم اہلادی، نہ کوئی میٹ مٹایا۔ اپنا جیون تگھو زندگی تگھو سادی، بن نیناں نین اٹھایا۔ نانک دھار تگھو ربابی، سرت شبد کرو شنوایا۔ دیناں مذہباں تگھو آبادی، گنتی گنت گنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور۔ ہر کرتا بے پرواہیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے ناردا میری اک عرضوئی، عرضیاں والیاں دیاں جنایا۔ جس دا بھيو جانے نہ کوئی، چار جگ دے شاستر کہن نہ پایا۔ جس دے نام دی پیغمبراں دتی دروہی، دوہری اپنی کھیل کھلایا۔ جس نوں اوتاراں کہا اوہی، ایکارا اگم اتھاہیا۔ گرو گردیو کیتے جس موہی، ناتا جگت جہان تڑایا۔ اُس دا لیکھا جن بھگت سہیلے رہیا موہی، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ دُرمت میل رہیا دھوئی، پتت پُنیت آپ کرایا۔ امرت دھار نہجھر رہیا چوئی، بوند سوانتی اک پُکایا۔ پنج وکار میٹ گروہی، گرہ مندر کرے صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمایا۔ نارد کہے پر بھو میں ویکھن آواں تیری وساکھی، واسطہ چار جگ دانال ملایا۔ توں سچ سندیسہ دے دے گا تھی، نش اکھر اکھر روپ بدلایا۔ میں دھوڑی مستک لاواں ماتھی، تلک للاٹ رمایا۔ اپنی منزل دس دے گھائی، پاندھییاں پندھ رہے نہ رایا۔ سچ دس دے دشا کس بدھ کلج گمنی واٹی، اگلا پندھ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پُرکھ اکال کہے نارد سُن شبدی دھار پنڈے، بنا ذاتیوں براہمنا برہم دیاں جنایا۔ میرا کھیل جگ جگ کھنڈ برہمنڈے، پُری لوء آکاش پاتال گگن لگنتر زمیں اسمان اپنی کار کمایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج ویلا انتم پہنچیا کنڈھے، کنڈھی بیٹھے اوتار پیغمبر گرو دھیان لگایا۔ کون ویلا پُرکھ اکالا اپنا کھیل

کرے شبی کھنڈے، جگت کھنڈا کھڑگ نہ کوئے چکائیا۔ نام دی دھار ہووے چند پرچنڈے، پاربرہم آپ ورتائیا۔ ست دھرم دی دات ونڈے، کایا مندر اندر آپ دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ رکھائے اکو جھنڈے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ دین مذہب ذات پات آتم دھار سب نوں گنڈھے، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ سچ محل اٹل اکو دست اگئی ونڈے، دو جہاناں نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ آپ ورتائیا۔ جس دے حکم وچ پچھلے جگ چوکڑی لنگھے، بن کے پاندھی پندھ مُکائیا۔ اوہ صاحب سلطان کرے کھیل سورا سربنگے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے حکم والے پندھ نہیں کوئی لبے، بہتی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جس شبد اشارہ کیتا پری اندے، اند دا مالک اک اکھوائیا۔ جس نشان مینے تارا چندے، صدی چو دھویں سنگ نبھائیا۔ جنھ ہولا بھار کرنا دھرنی والے کندھے، کوڑی کریا دُور کرائیا۔ اُس دے کھیل ہونے اچھے، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ سر شئی دو دھڑ کرائے جنگے، جنگبو اپنا حکم ورتائیا۔ کسے سمجھ نہ آوے مانس ماٹو مانگھ بندے، بندگی والے سارے سپس نوائیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے میرے وچ اپنی کھیل ار مہے، شروع شرع دارنگ رنگائیا۔ وساگھ کہے میرا اندروں سپنہ کہے، تھر تھراہٹ وچ دُہائیا۔ کی کھیل کرائے سورا سربنگے، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس کلجک نال ملائے وکار پنچے، پنجاں تتاں رنگ رنگائیا۔ اُس دا لہنا دینا کی دھار بونجے، کی باؤن بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک بے پرواہیا۔ وساگھ کہے میں چڑھیا مات، مترو دیاں جنائیا۔ میری سجنّ والی اگئی بات، باطن بھيو گھلائی۔ جگت جگیا سو اندر مارو جھاک، انتشکرن دھیان لگائیا۔ اوتار پینمبر گرو صاحبانو اپنے ویکھو بھوکھت واک، واقع میرا دوس دئے گواہیا۔ کی تہاڈا ناتا جگت سجنّ ساک، مترو دیو درڑائیا۔ پنا بھگتاں توں انتر کھلے کسے نہ تاک، پردہ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ میں ویکھاں لوک مات، دہ دشا دھیان لگائیا۔ بہڑی چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جھگڑاپیا ذات پات، دین دُنی رہی گرلائی۔ ہر دا ہووے کسے نہ شانت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ملے میل نہ کملاپات، پت پریشور ملن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ نارد کہے پر بھو میرے صاحب شرارتی، شہنشاہ کی تیری بے پرواہیا۔ میں چار جگ دے لیکھ ویکھے عبارت، اکھراں نال ملائیا۔ میرے محبوبا تیرے اوتار پینمبر گرو مذہباں دے تجارتی، ونج

تیرے نام والا جنایا۔ تیری جگ جگ نام کلیمیاں والی بدلدی رہی آرتی، گھرت دیک دین گواہیا۔ کی کھیل ہونی تیری کلجگ انتم وار دی، بھو ابھیدا دے کھلایا۔ میری آشا توں ہی توں ہی پکاردی، در تیرے سپس جھکایا۔ نارد کہے میری بودی اپنا آپ سواردی، سوہنی لے انگڑایا۔ نال کھیل دتے تیری اگے یار دی، یارڑے رہی جنایا۔ کی حالت ہونی سنسار دی، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ تیرے حکم وچ بدھی چلنی نہیں وچار دی، عقل کم کچھ نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، بھو ابھیدا دینا جنایا۔ نارد کہے پر بھو میں تیریاں وساکیاں آیا تکدا، جگ جگ دھیان لگایا۔ میں لیکھا ویکھا آیا حق دا، حقیقت وچوں پھول پھولایا۔ کی تیرا لہنا دینا ہونا اکو یک دا، واحد میرے مالک دینا سمجھایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیتوں رہیا سد دا، سدیسے شبد گرو نال جنایا۔ سنجگ تریتا دواپر گیا لد دا، لوک مات رہن نہ پائی۔ میتوں سچ دس کی لیکھا تیرا پہلی وساکھ اچ دا، عجب دیاں درڑایا۔ میں تیتوں سمجھاں نور الاهی رب دا، یامین تیری بے پرواہیا۔ تیتوں جگت جہان میرے بھگوان پھرے لہدا، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ اچ وقت سہنجنا ہویا سبب دا، جوتی جاتے مل کے وجے ودھایا۔ میں راہ تکدا رہیا کد دا، قدیم دے مالک دیاں سنایا۔ میتوں سچ دس کس بدھ جھگڑا میٹنا مذہباں والی حد دا، شرع جگت رہن نہ پائی۔ تیرا دیک جوت گھر گھر ہووے جگدا، آتم نور کر رشنایا۔ میرا لیکھا پورا کریں الگ دا، سچ نال سنایا۔ نارد کہے پر بھو میں خوشیاں پیالہ پیتا تیرے نام مد دا، مدھر دھن دے سنایا۔ کی لیکھا اوتار پیغمبر گرو تیری ید دا، یدپ دے درڑایا۔ کیوں کھیل کھلایا تتاں دھار اڈ دا، ماس ماس وند وندنا۔ کیوں نہیں نرگن دھار سرگن اپنا رنگ رنگدا، رنگت اپنی آپ چٹھایا۔ اوہ ویکھ صدی چودھویں وقت جاندا لنگھدا، محمد بیٹھانین اٹھایا۔ کھیل ویکھ لے چار یاری سنگ دا، اول زبا تیری بے پرواہیا۔ کس بدھ نشان میٹنا تارا چند دا، اُمت اُمتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر داور، در تیرے الکھ جگایا۔ پُرکھ اکال کہے نارد دیا کماواں گا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو کے کھیل کھلاواں گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہو کے بل پرگٹاواں گا۔ اینکار اپنی کل ورتاواں گا۔ آد نرنجن جوت رشناواں گا۔ سری بھگوان روپ وٹاواں گا۔ ابناشی کرتا ناؤں دھراواں گا۔ پاربرہم پردہ لاہواں گا۔ سنگر شبد اک اٹھاواں گا۔ وشن برہما شو آپ ہلاواں گا۔ کروڑ تیتسا نال ملاواں گا۔ تینی اوتاراں

گنڈھ پواواں گا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد جوڑ جڑواں گا۔ نانک گوہند جوتی دھار توڑ نبھاواں گا۔ چڑھ کے شبد اگے گھوڑ، دو جہاناں دیکھ وکھاواں گا۔ روپ دھر براہمن گوڑ، پاربرہم اپنا رنگ رنگاواں گا۔ امام اِمام سب دا بن کے شوہر، شہنشاہ اپنی کل پرگٹاواں گا۔ کل کلکی ہو کے اور دا اور، اوری کھیل کھلاواں گا۔ ذرا تکتا نال غور، گہر گہیر ہو کے آپ سمجھاواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلاواں گا۔ پُرکھ اکال کہے نارد سمت شہنشاہی ہسدا، دسویں دھار نال ملائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈ کھنڈ نسا، بجھے واہو داہیا۔ پیار بھریا اندر جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ رس چکھے امیوں رس دا، رسا رس نہ کوئے وڈیائیا۔ پرکاش دیکھے اگئی رو سس دا، بن سوریا چند کرے رُشنائیا۔ پھیر کھیل تکتے جو سچکھنڈ دوارے وسدا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جو آد جگاد جگ چو کڑی مارگ دسدا، نت نوت آپ سمجھائیا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا تیر انیلا کسدا، دو جہاناں پار کرائیا۔ اوہدا حکم سندیسہ اکو ہووے الکھنا الکھ دا، الکھ اگوچر دے درٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکائیا۔ نارد کہے سمت شہنشاہی دس دیکھ لے چڑھدا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس لیکھا تکتا سپس دھڑ دا، دھڑے جگت والے بنائیا۔ کھیل تکتا ہوئے ہنکار گڑھ دا، ہنگتا رنگ رنگائیا۔ کلجک جیوت تک لے سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ ساچی منزل کوئے نہ چڑھدا، سچکھنڈ ملن کوئے نہ آئیا۔ اوہ دیکھ دھرم کلجک کولوں ڈردا، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ نظارہ تک لے شرع شر دا، کی شریعت کھیل کھلائیا۔ کی حال ہونا دھرنی والے گھر دا، نو کھنڈ رہے گر لائیا۔ کوڑ کڑیا را دیکھ لے مردا، چاروں گنٹ گنٹ دُہائیا۔ ایہہ کھیل اگتا نرائن نردا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ جو آد جگادی گھاڑن گھڑدا، لکھ چوڑا سی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا اپنا حکم ورتائیا۔ نارد کہے پر بھو میں سنیا تیرا حکم اولا، اول اللہ تیری بے پرواہیا۔ توں پھریں اک اکلا، دو جہاناں سوہا پائیا۔ میرے مہربانا سری بھگوانا میرا بچن اکو لینا مٹا، منسا اور نہ کوئے رکھائیا۔ توں نور نورانہ سری بھگوانا، بھگوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں مالک خالق پرتپالک دھنی دھنا، میت مرار بے پرواہیا۔ توں وسنہارا بنا چھپر چھٹا، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ میتوں نہ کوئی لالچ نہ کوئی طمع، لوبھ وچ کدے نہ آئیا۔ میتوں سچ دس کس بدھ بدلیں اپنا سماں، سماپت کریں کوڑ لوکائیا۔ میتوں ایوں جاپدا تیرا سمت شہنشاہی (دس) وچ کھیل ہونا نواں، نو کھنڈ دھیان لگائیا۔ میں وی تیرے

چرن کولاًں وچ بوہاں، دوسر دھام نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ سرنائی تیری پواں، پون پانی میری دئے گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے پر بھو توں بڑا بے انت، بے پرواہ اکھوائیا۔ توں سب دا آتم دھار کنت، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ کی دست امولک جن بھگتاں دیویں منت، نام ندھانا جھولی پائیا۔ بودھ اگادھابن کے پنڈت، نراکھر دئے سمجھائیا۔ گرھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دا بھو چکائیا۔ میری اکو ارداس تے اکو منت، اکو وار سپس جھکائیا۔ پر بھو سچ دس کدوں دھرتی اتوں مینے کوڑے نندک، دھرم دی دھار دھار پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پُرکھ اکال کہے نارد، میں اپنی دیا کماواں گا۔ دین دیال اکھواواں گا۔ دھرنی ویکھاں سچی دھرمساں، در دوارا اک پر گٹاواں گا۔ پھل لگا کے بھگتاں کایا ڈال، پت ٹہنی آپ مہکاواں گا۔ مُرشد ہو کے بچھاں حال، مُرید اپنے رنگ رنگاواں گا۔ انتر آتم وساں نال، وچھوڑا جگت کوڑ مٹاواں گا۔ جنم جنم دی لیکھے پاواں گھاں، کیتی گھاں اپنے چرن ٹکاواں گا۔ ہر جن ویکھ اپنے لال، پھڑ باہوں گلے لگاواں گا۔ جنہاں پوہ نہ سکے کال، مہاکال دُور رکھاواں گا۔ سنگر شبد بنا دلال، وچولا اپنا نام پر گٹاواں گا۔ رائے دھرم نہ بچھے سوال، چتر سکت دا لیکھ مٹاواں گا۔ ساچا منتر دس سکھاں، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم آپ پڑھاواں گا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت جوت رُشاواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا پردہ آپ چکاواں گا۔ سمت کہے میں شہنشاہی دس، دس دسمیش نال وڈیا ئیا۔ جو تیر انیلا مارے کس، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نہجھر آتم دیوے رس، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ من منو آکرے وس، دہ دس نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جس دے چرن کول دوس ماس جان ڈھٹھ، برس سپس نوائیا۔ اوہ دھرم دا کھول کے ہٹ، ہٹوانا بنیا بے پرواہیا۔ جس جھگڑا مکاؤنا اٹھسٹھ، تیر تھ تٹ اک درڑائیا۔ جن بھگت سہیلے میلے نٹھ نٹھ، پنچم پنچم جوڑ جڑائیا۔ سو پُرکھ اکال سدا سمر تھ، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ آد جگاد جس دے سب کچھ ہتھ، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جو بھگتاں دیوے ساچی وتھ، دست امولک نام ورتائیا۔ سگل وسورے جان لتھ، چنتا روگ رہے نہ رائیا۔ کوڑ وکارا دیوے متھ، ممتا موہ موہ مٹائیا۔ درشن دیوے ہو پر تھ، ستمگھ نظری آئیا۔ پہلی وساکھ کہے میری تیج لوے رکھ، سد میرا سنگ

بنایا۔ جن بھگتاں کھول کے نیتراکھ، لوچن نین کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھر داہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آدجگاد سدا سمرتھ، زرگن دھار مہما اکھ، سرگن کتھ کتھنی سکے نہ رانیا۔

* ۲ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر ہر دیپ سنگھ دے گرہ * *

سنگر شبد کہے میرے کول چار جگ دیاں عرضیاں، بنا شاستراں سو بھاپانیا۔ دتیاں اوتار پیغمبر گر غرضیاں، جنہاں جگت نال وڈیانیا۔ دلیلاں دسیاں شبدی دھار اگمی مرضیاں، بدھی سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ کی کھیلاں ہونیاں پر بھو تیرے گھر دیاں، گھرانے دے مالک دینا درڑانیا۔ جگت دھاراں تیتھوں ڈردیاں، سر سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ جگت وچاراں کس بدھ لڑدیاں، آگے ہونہ کوئے اٹکانیا۔ کس بدھ جگت دلیلاں مردیاں، تمنا طمع نہ کوئے بنانیا۔ کس بدھ اپنا جو بن ہر دیاں، لے سکے نہ کوئے انگرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرانیا۔ سنگر شبد کہے میرے کول جگ چو کڑی خواہشاں، تمنا زرگن سرگن دھار جنانیا۔ میں سنڈیے سُن دا رہیا تتاں والیاں وچوں لاشاں، تن وجوداں پھول پھولانیا۔ نالے کردا رہیا ہاسا، ہستی تک بے پروا ہیا۔ کی جگ جگ میرا صاحب کھیلے تماشاء، تماشین ہو کے ویکھ دکھانیا۔ دو جہاناں پاوے راسا، بن گوپی کاہن نچانیا۔ لہنے پورے کرے سنگر کیلاشا، وشنوں وشنو دھار درڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ سنگر شبد کہے میرے کول سب دے لیکھ دھار نراکھر، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ جس دا لیکھا نہیں اٹ پتھر، پاہن نہ کوئے چترانیا۔ جس کھیل کھلایا گو بند سہایا ستھر، یارڈا سچ ہنڈھانیا۔ جس دے پیار وچ جگت دھار نہ وہایا اتھر، نیترا نین نیر نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار اکھوانیا۔ سنگر شبد کہے میرے کول جگ چو کڑی ثبوت، جگ جگ سنگ بنانیا۔ میں لیکھا جانا پنج بھوت، کایا کعبے پھول پھولانیا۔ میرا لیکھا چارے کوٹ، نو ست و بے ودھانیا۔ نال اشارہ کلج جھوٹھ، کوڑے رنگ سمانیا۔ ست دے نہ کوئے سپوت، پتا پوت نہ کوئے وڈیانیا۔ نام دانام بنے کوئے نہ دوت، دتیا بھاؤ نہ

کوئے مٹائیا۔ ساچی بخشے کوئے نہ سوچھ، سمجھ سمجھ نال رکھائیا۔ اندروں کڈھ دے دوتی دوج، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ منزل بخشے اک مقصود، سچھنڈ دوار سرنائیا۔ جس دی بند نہ ہووے حدود، حداں توں باہر نور جوت رُشائیا۔ آد جگاد سدا موجود، گھٹ گھٹ وچ سائیا۔ جس دا لیکھا عالیشان عروج، شہنشاہ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ سنگر شبد کہے میرے کول بن قلم شاہی لیکھا حساب، کاغذ چلے نہ کوئے چترائیا۔ بھيو گھلاواں متر پیارے احباب، جو سخا سہیلا اک اکھوائیا۔ جس سہانی اگئی محراب، محبوب نور الاہیا۔ اوہ کھیلے کھیل وچ پنج آب، آب حیات ہتھ اٹھائیا۔ اُس نوں سجدہ میرا آداب، نو نولاگاں پائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا نانک دھار بغداد، بغلی دو جہان دکھائیا۔ جس دی اوتار پیغمبراں گرواں منگی امداد، نو نو سپس نوائیا۔ اوہ شاہو بھوپ دیونہارا داد، دست اُل اٹل آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں کھولے جاگ، آلس نندرا وچوں باہر کڈھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ دپیک جوت جگا چراغ، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلائیا۔ سنگر شبد کہے میرے کول اگما لیکھا، جگت لکھت وچ نہ آئیا۔ جس وچ ہوئے نہ کوئے بھلیکھا، بھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ میں رکھیا سانجھ کے سچھنڈ ساچے دیسا، جتھے جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اکو پُرکھ اکال داشبد سندیسہ، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ اکو اک ہووے اگمرا نیتا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جیہڑا بھلے کدے نہ چیتا، چیتن سرتی نہ کوئے کرائیا۔ جو بھگتاں کرے پیتا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جو لیکھا لیکھے لاوے وچ کھیتا، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ جس نوں سب نے مٹیا نیتا، نر نکار نور الاہیا۔ اوہ ویس وٹائے انیکا، انک کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ جس دی سارے ہندے گئے بھیتا، بسمل ہو کے اپنی خوشی بنائیا۔ اُس صدی چودھویں پیغمبراں پورا کرنا ٹھیکھا، ٹھیکیدار ہو کے ویکھ دکھائیا۔ آتم دھار کرنا ایکا، ایکناکار رنگ رنگائیا۔ جو سدا رہے ہمیشہ، جمن مرن نہ روپ بدلایا۔ بھگت ادھارناں جس دا پیشہ، پیشین گوئیاں ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا پورا کرے گنپت گنیشا، سُرپت لیکھا رہے نہ رائیا۔ میرا صاحب سلطان نر نریشا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد برہم برہما کھولنہار بھيو ابھیدا، اچھل اچھیدا اپنی کار کمائیا۔

* ۳ وساڪھ شهنشاهي سمت دس پنڌ ڪلا ضلع امر تسر پر یتیم سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میں دُکھی ہوئی ویراگن، ویری گھر گھر نظری آئی۔ مند ہین دشا ابھاگن، لوک مات نہ کوئے وڈیائی۔ تیرا دیپک جوت نہ دے
چراغن، تن مندر اندر نہ کوئے رُشنائیا۔ کلجک جیو ہنس بنے کاگن، مانک موتی چوگ تیرا نام نہ کوئے چُگائیا۔ دُرمت میل دھوے کوئی نہ داغن، پاپاں
کرے نہ کوئے صفائیا۔ میرے اُتے جھکڑا تک لے دین دُنی سماجن، مانس مانو سمجھ کسے نہ آئی۔ تُوں شاہو بھوپ وڈ راج راجن، شهنشاہ اگم اتھاہیا۔ میرا
کو جھی کملی دا سوار دے کاجن، سر میرے ہتھ لُکائیا۔ تُوں شاہو بھوپ غریب نوازن، مہربان دُھر درگاہیا۔ میرے اُتے سنجگ ساچی ساچ دے ساجن،
کلجک اندھ اندھیر مٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ہر ہر دیوں نکلے اوازن، سوہنگ ڈھولا سچ سکھدائیا۔ جگت جگیا سو سوئے لوک مات جاگن، نج نیز لوچن نین
اکھ کھلائی۔ سادھ سنت صوفی فقیر اکو نام کلمے وچ تیتوں ارادھن، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تُوں شبد اگم دھار سنگر مار آوازن، صدا اک سنائیا۔ جیو
جنت کنت بھگونت مل آپ سہاگن، شوہر بانکے دے وڈیائی۔ تیرا نام ندھانا نوجوانا اڈے اکو بازن، بازاں والا نال ملانیا۔ بن تیری کرپا سر شٹی کوئی نہ
آوے سادھن، سر کر سکے کوئے نہ رانیا۔ تُوں مالک خالق دو دو آبن، دو جہان تیری وڈیائی۔ دھرنی کہے میری پکار نہیں کوئی بن پنجابن، نوست دی
دھار دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں موہن مادھو مادھن،
مدُھر دُھن دینی شنوائیا۔

* ۳ وساڪھ شهنشاهي سمت دس پنڌ ڪلا ضلع امر تسر درشن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا سُن لے دُکھڑا، دردیارو رو دیاں دُہائیا۔ کلجک کوڑ گڑیار میرا کالا کیتا کھڑا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ جگت جہان جیو
دیکھ لے ستر، نیز لوچن نین اکھ نہ کوئے کھلائی۔ دین مذہب دیکھ لے بھکھڑا، تیرے نام دی ترسنا ترپت نہ کوئے کرائیا۔ تُوں میرا سوامی ابناشی اچتر،

پاربرہم پر بھ تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ میرا وقت سہنجنا کردے سوہنی رُتڑا، رُت اپنے نال مہکائیا۔ تیرا جگت جہان تیرے نالوں رُسڑا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ میرے مہربان مجبُوباً میتوں تیرے اُتے غُصڑا، غُصے وچ سُنائیا۔ میرا نوکھنڈ ستّ دیپ دا ویکھ لے جُسڑا، اُتر پورب پچھم دکھن دھیان لگائیا۔ پیار رہیا نہ کتے اِک مُٹھڑا، دویت وچ تیری لوکائیا۔ مانس مانو آتم پر ماتم راہوں گھتھڑا، پاربرہم پر بھ میل نہ کوئے ملائیا۔ جگت واشنا ہوگئی وانگ بچڑا، پنچھیاں پنکھیاں کھلّ لہائیا۔ بن تیری کرپا چکے کوئی نہ کچھڑا، گودی گود نہ کوئے لکائیا۔ کسے لیکھے لگا دسے نہ اُلٹا رُکھڑا، چوڑا سی پھاسی نہ کوئے کٹائیا۔ ہر جن اپنے نشانیوں جاندا اُکھڑا، اوڑک تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ میرے پر م پُرکھ پر ماتم میں لُکاں کیہڑی گٹھڑا، کونا نظر کوئے نہ آئیا۔ تُوں مہربان ہو کے میرے اُتے تھڑا، سر میرے ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا بھویو ابھیدار ہے کوئے نہ لکڑا، لوک پر لوک دو جہان سری بھگوان پردہ دینا اُٹھائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر سرکھ سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ میرے گہر گبھیر، گور گوہند تیری سرنائیا۔ میرا تن ماٹی خاک سب توں وکھری تصویر، دوسر روپ نہ کوئے بدلایا۔ میری تیرے ہتھ تقدیر، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ میرے نیتراں وگدا نیر، ہنچھو دین دُہائیا۔ کوٹن کوٹ پکار دے اوتار پیغمبر گرو پیر، پیراں دے پیر تیرا نام دُہائیا۔ نوستّ سچ دی رہی نہ کوئے تاشیر، دھرم وچ نہ کوئے سمائیا۔ میری دروہی پاپاں دی انت ہوئی اخیر، آخر دیاں جنائیا۔ میری لیکھنی اُتے شبد دی مار لکیر، شہنشاہ اپنا حکم جنائیا۔ میں ویراگن ہوگئی نہ شاہ رہی نہ فقیر، شہنشاہ تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ میتوں دیوے کوئی نہ دھیر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ میرے اوڈھن لتھے چیر، بستر تن نہ کوئے دکھائیا۔ تُوں جو دھا سوریر، مرد مردانے تیرے ہتھ وڈیاںیا۔ میرے اوتوں کلج گھت جائے وہیر، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ ستّ دھرم دی دھار بخش دے میرا ویر، میل ملا دے سچ سُبھائیا۔ میرا سپنہ شرع چھری نال نہ چیر،

چنری وچھنیا دیاں دُہانیا۔ میری حامی بھرے کبیر، گواہی دیوے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے ہتھ آد جگاد دھرم شمشیر، بھے بھو دوویں دینے دکھانیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر سردارا سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے صاحب گمبھیر گہر، گنونت کنت تیری اوٹ تکانیا۔ میں تیرے درتے آئی بن قداماں چل کے پیر، پاندھی ہو کے پنڈھ
 مکانیا۔ نگاہ مار لے نوست دی کر لے سیر، چاروں گنٹ ویکھ دکھانیا۔ کلج تیرے کھیڑے بھٹھ کیتے کایا والے شہر، شہنشاہ ست رنگ نہ کوئے رنگانیا۔
 مانس مانو پوا کے ویر، ورو دھ گھر گھر دتا دکھانیا۔ میرے سوامیا انترجامیاں میتھوں جھلیا نہ جاوے قہر، بھڑی بھڑی تیرا نام دُہانیا۔ میرے اُتے محبوبا کر
 دے مہر، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ ہر ہر دے اندروں کڈھ کے کوڑی کرپا زہر، ظاہر ظہور اپنا آپ پرگٹانیا۔ میں تیری سرن سرنائی لگ کے جاواں
 تیر، تار نہار تیری وڈیانیا۔ میرے اُتے کریں نہ دیر، دیوہرے مندران مسیتاں مسجدان شودوالے مٹھاں ویکھ دکھانیا۔ جگت دیپک جگدیاں ہویا اندھیر،
 نوری چند نہ کوئے رُشانیا۔ میتوں کوڑی کرپا لیا گھیر، کلپنا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار والی ہکانیا۔ میں آد جگاد سُنیا توں شہنشاہ شاہ پانتشاہ شیراں دا شیر،
 بھے بھاؤ تیرے ہتھ نظری آنیا۔ میرا لیکھا مٹا دے زبر زبر، زبردست اپنی دیا کمانیا۔ ویکھیں میرے نال کریں نہ ہیر پھیر، اچھل چھل دھاری در
 ٹھانڈے منگ منگانیا۔ ست سچ جھوٹھ وچوں باہر نکھیر، ملاوٹ کوڑ رہن کوئے نہ پانیا۔ جھگڑا مٹا دے میر تیر، توں میرا میں تیرا دینا سمجھانیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میرا لہنا دینا آپ نبیر، دوسر اوٹ نہ کوئے
 تکانیا۔

* ۳ وساڪھ شهنشاهي سمت دس پنڌ ڪلا ضلع امرتسر ڪنڊن سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے سُن میرے نر نرائن، نر اڪار نر نڪار دیاں جنائیا۔ نیتز کھول کے ہنجھواں دھار دھاواں وہن، جلدھارا نال ملائیا۔ میرے سوامی میں سچ آئی کہن، بن رسنا جھوا دیاں سنائیا۔ تیرا آتما تیرے نالوں طرفین، پاربرہم برہم ملن کوئے نہ پائیا۔ مَتر رہیا نہ کوئے ساک سجن سین، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ میرے اُتے ناتا ٹٹ گیا بھائی بھین، پتا پوت نہ کوئے چترائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وہندا وہن، دھرم دی دھار گیا رُڑھائیا۔ مایا رانی سب نوں کھائے ڈین، شاہ سلطاناں ویکھ وکھائیا۔ دھرم مت ست رہیا نہ کوئے اُجین، پنکھی پنچھی روون مارن دھایا۔ میں دھرت نہیں کوئی ہندوین، نوست دی دھار گُرائیا۔ بھڑی میتوں دوس رین نہ آوے چین، چکنی ہو کے رہی سنائیا۔ میرے اُتے ہوئی اندھیری رین، نوری چند نہ کوئے چکائیا، دین مذہب اک دُوبے نال کھین، تیرا نام کلمہ کرے لڑائیا۔ پھل رہیا نہ کسے پت ٹھن، پھول پھل نہ کوئے مہکائیا۔ ذرا نگاہ مار لے جو بالمیک آسا رکھی لکھن لگے رمان، رام رام تیرے چرن دھیان لگائیا۔ کی ارجن نوں لگا کہن، گیتا گوہند دھار درڑائیا۔ کی نظارہ بکلیا موسیٰ مسلسل کی سمجھائیا۔ عیسیٰ کیہرا دیوے دین، سچ سچ نال جنائیا۔ محمد نے نیر وگا کے نین، چار یاری سنگ سنگ درڑائیا۔ میرا امام ااما نور نورانہ جو دسے اولڑے دھام والا رہن، حق اکو اک رکھائیا۔ اوہ دین دُنی دی بدھی ویکھے ملیئن، مہربان اپنا پھیرا پائیا۔ دھرنی کہے میری بیننتی اکو وار میرا دے دے دین، دیونہار تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرے چرن کول ساچا ہووے بہن، دوسر در نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۳ وساڪھ شهنشاهي سمت دس پنڌ ڪلا ضلع امرتسر سڪھديو سنگھ دے گرہ *

دھرنی کہے میرے اندروں نکلے ہوکا، انتشکرن رہیا گُرائیا۔ میرے اُتے ساچی ملے کسے نہ نوکا، بیڑا حق نہ کوئے وکھائیا۔ جگت جگیا سو بنیا کھیل داؤکا، کلجگ کلپنا نال ملائیا۔ ڈر رہیا نہ تیرے بھاؤکا، بھگون تیرے وچ نہ کوئے سمائیا۔ پیار رہیا نہ پتا ماؤں کا، پوت سپوت نظر کوئے نہ آئیا۔ کی کھیل

تیرا جگ والے پساؤ کا، پسر پساری دینا درڑا گیا۔ کی لیکھا تیرا تھل اسگا ہو دا، جل تھل مہینل کی کھیل کھلایا۔ کی عدل انصاف ہووے نیاؤں کا، میرے بھگونت دینا درڑا گیا۔ میرے سینے تک لے تو تپدا اگنی تاؤ کا، ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ سہارا ملے نہ ٹھنڈی چھاؤں کا، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دینی مان وڈیایا۔ دھرنی کہے پر بھو میرا سپنہ ویکھ لے تپدا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ پیار رہیا نہ تیرے جپ دا، جگ جیون داتے تیرے رنگ نہ کوئے سما یا۔ ناتا ٹٹیا پر میثور پت دا، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملا یا۔ جگت جہاناں پیاسا بنیا رت دا، پتا پوت ہوئے قصایا۔ سچ دھرم ویکھ لے چھپدا، کلجگ کوڑ کڑیارا لئے انگڑایا۔ اوتار پیغمبر گرو دا وقت ویکھ لے جاندا اسپدا، صدی چو دھویں میسویں نال ملا یا۔ تھہ بن تیج کوئے نہ رکھدا، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جیکارا بولے نہ کوئے لکھ دا، لکھ اگوچر تیتوں ملن کوئے نہ آیا۔ نشان رہیا نہ دھرم ست دا، سچ ملے نہ کوئے وڈیایا۔ ونجارا دے نہ کوئے نام اگے ہٹ دا، وست اگم نہ کوئے ورتایا۔ تیری پریتی وچ نفع کوئے نہ کھٹدا، مجبت وچ نہ کوئے سما یا۔ جگت ووبار بنیا رسنا جھوارٹ دا، ڈھولے ذنج والے گایا۔ امیوں رس نچھر دھاروں کوئی نہ چٹدا، چٹک بھری لوکایا۔ تیرا ویس سمجھے کوئے نہ اگے جٹ دا، جٹا جوٹ روون مارن دھاہیا۔ دھرنی کہے اشارہ کسے نظر آئے نہ تیرے نیترا کھ دا، اکھراں توں باہر سمجھے نہ کوئے پڑھایا۔ میں کھیل ویکھاں صاحب پرتکھ دا، مہربان مہربان گوسانیا۔ میرا لیکھا پورا کر دے جوڑے ہتھ دا، نو نولا گاں پائیا۔ میتوں سہارا تیرا سمرتھ دا، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ توں مالک خالق گھٹ گھٹ دا، لکھ چوراسی سو بھاپایا۔ میرا ستھر ویکھ لے یارڑے والے ستھ دا، نو ست دی تیج وچھایا۔ بن تیرے میرے اُتے چرن کول کوئے نہ رکھدا، دھوڑی مستک نہ کوئے میرے پُھہایا۔ میرا مل رہیا نہ لکھوں لکھ دا، لکھ لکھ نہ کوئے وڈیایا۔ میرا جھگڑا تک لے مائس مانو مانکھ تت اٹھ دا، نو دواریاں دھیان لگایا۔ میرے اتوں جھگڑا مٹے نہ شرع والی حد دا، حدود تیری سمجھ کوئے نہ آیا۔ میرے پر بھو میں چاہندی سب نوں نام پیالہ پیا دے مدھ دا، مدھر دُھن دینی شنوایا۔ تیرا دپیک جوت گھر گھر ہووے جگدا، کایا مندر کریں رُشنا یا۔ ہر دا شانٹ کردے کلجگ جیواں انگیارا جو اگت دا، امرت بوند سوانت پیایا۔ توں مالک خالق دین دنی جگ دا، جاگرت جوت تیری رُشنا یا۔ تیرا لہنا دینا کلجگ انت میلا بھگت بھگوان سب دا، سب لیکھا دینا

چُکائیا۔ تیرا نورِ الٰہی اگے ربّ داء، یا مبین تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میرا دوارا پر بھو سدا تیرے نال سجدا، ساجن ہو کے دینی وڈیائیا۔ میرا ارادہ پورا کرنا غریب نواز اچّ داء، عاجز ہو کے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام نگارہ ہووے وچدا، واجب اپنا حکم دینا ورتائیا۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر پریتم سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے کرپا کر سورے سرگ، مہربان مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ میرے سپنے دوس رین لگی اگ، گھڑی پل شانت نہ کوئے کرائیا۔ نگاہ مار لے اپنے جگ، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ ہنس بُدھی ہوئی گت، کلکاتی کاگ وانگ گرا لائیا۔ کسے درشن تیرا ملے نہ اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کوئے نہ پائیا۔ جگت واسنا کیتا الگ، پاربرہم برہم بھو نہ کوئے چُکائیا۔ میرے مہربانا نوجوانا میں تیتوں رہی سد، گل پلو واسطہ پائیا۔ میرے نورِ الٰہی رب، پروردگار تیری سرنائیا۔ میرے اتوں کوڑی کریا میٹ دے حد، ونڈن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اپنا نام ندھان سنا دے ند، شبدي دھار کر شنوائیا۔ تیرا آتمارہے نہ تیتھوں الگ، میل ملاونا سچ سبھائیا۔ چاروں گنت تتی واء رہی وگ، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ میں خالی جھولی رہی اڈ، در تیرے واسطہ پائیا۔ میرے اُتے تیر نشانہ گڈ، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ پوتر کر دے ماس ناڑی ہڈ، تن وجوداں کر صفائیا۔ بھاگ لگا دے میری اندھیری ڈو گھی کھڈ، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ میں تیری مستی وچ کراں دگ دگ، نور نورانے نور دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا دوارا اکو اک میرے اُتے ہووے سب دا جج، حاجت نسا میری پور کرائیا۔

* ۳ وساڪھ شهنشاهي سمت دس پنڌ ڪلا ضلع امرتسر جا گير ڪور دے گرهه *

دھرنی کہے پر بھو میرے اُتے کھیل دیکھ کجگ کل دی، کل کلکی دھیان لگائیا۔ نوست کوڑ کڑیاری دی اگنی بلدی، بھٹھیالا لوبھ موہ ہنکار نال ملائیا۔ وڈیائی رہی نہ کسے تیر تھ تھ جل دی، گزگا گوداوری جمناسرتی رہی گرلائیا۔ مینوں خبر نہیں گھڑی پل دی، کی چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ میں تیرا چرن کول دوارا ملدی، بدھ ہن دیاں سنائیا۔ پدوی رہی نہ لوک مات اٹل دی، جگت جگدیشر ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ میری آسا ہوئی ڈوگھی ڈل دی، بھوراں وچ گرلائیا۔ میری قیمت پا دے زرگن نانک والی اک گل دی، نو کھنڈ ست دیپ گلی کوچیاں آپ جنائیا۔ آشارہے نہ کپٹ چھل دی، ول چھل دھاری دینی وڈیائیا۔ دروہی مینوں کجگ کرنی پھرے چھل دی، سلل تیرا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ توں حال دیکھ لے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ٹلے پربت تھل دی، سمند ساگر اسگاہاں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میری مشکل تیرے حل دی، دوجا ہوئے نہ کوئے سہائیا۔

* ۳ وساڪھ شهنشاهي سمت دس پنڌ ڪلا ضلع امرتسر گر بخش سنگھ دے گرهه *

دھرنی کہے پر بھو میری تیرے چرن پریت، بینتیاں وچ سنائیا۔ اپنی حقیقی دیواں دلیل، لاشریکی دیواں سنائیا۔ جس کارن تیرا بستر بھوشن دے نیل، روپ جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ میرا وچولا نہیں کوئی وکیل، وکلا نظر کوئے نہ آئیا۔ توں شهنشاه خالق خلیل، مہربان نور الاہیا۔ میرے محبوبا تیرا حق عروجا، تیری سب توں وکھری تعلیم، عزیز دینی وڈیائیا۔ وقت سہنجنا آد زرنجنا تیرا ویکھاں غنیم، غفلت میرے اتوں مٹائیا۔ میں چاہندی سب دے اندروں کر ترمیم، ترتیب اپنی نال سمجھائیا۔ جھگڑا شرع رہے نہ اُتے میرے زمین، حصیاں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مینوں مذہباں والیاں کیتا کمین، میری قیمت رہی نہ رائیا۔ میں سب دے ہوئی ادھین، مالک گھر گھر نظری آئیا۔ مینوں سمجھ نہیں آوندی میں نردساں کہ مدین، میرا روپ رنگ رکھ آد

جُگاد سمجھ کسے نہ آئی۔ میرا مارگ تیرے چرن کول مہین، جگ نیتز دیکھن کوئے نہ پائی۔ میری میننتی پر بھو کریں تسلیم، مہربان سر میرے ہتھ لکائی۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، میں سدا نہ رہاں غم گین، غم خوار ہو
 کے میرا غم دینا مٹائی۔

* ۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ کلا ضلع امرتسر کرم سینگھ دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھو میرا انتر جاوے گھٹدا، گھٹ گھٹ دے مالک ویکھنا دھیان لگائی۔ میرے اُتے جھگڑا میٹ دے دین مذہب دی وٹ دا، حد مات
 رہن نہ پائی۔ اِکو کلمہ مانس تیرا ہووے رٹدا، دُسر اور نہ کوئے لڑائی۔ تیری سرن سرنائی جگت جگیا سو ہووے ڈھٹھدا، دھوڑی مستک خاک رمانی۔ سچ
 دوارے ہووے نٹھدا، گرہ مندر اِکو سو بھاپائی۔ جھگڑا رہے نہ اٹھسٹھ دا، تٹاں کھیل نہ کوئے کھلانی۔ لہنا تک جائے مندر مسجد شودوالے مٹھ دا، پانہاں
 پتھراں سیس نہ کوئے نوائی۔ تیرا ناد اِکو سندیسہ دیوے آتم دُھن ٹک ٹک دا، ٹک ٹکی من دی تیرے نال لگائی۔ تیرا پرکاش سہنجنا ہووے لٹ لٹ دا،
 نُور نُورانے نظری آئی۔ میں چرن تیرے کول بن رسناں توں دھرنی کہے دھرت ہو کے چٹدا، ناری توں مرد رُپ بدلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانی۔ دھرنی کہے پر بھو میری ونڈ لے درد، دُکھی ہو سہائی۔ میں نہ ناری نہ مرد، جگت ونڈ نہ کوئے
 ونڈائی۔ میری منظور کر لے عرض، در تیرے سیس نوائی۔ میتوں سبج ملن دی غرض، کجگ کوڑا کر صفائی۔ اِکو نام دی بخش دے طرز، ڈھولا اِکو
 دے سنائی۔ تیرا کھیل تٹاں اسچرج، اسچرج لپلا دینی دکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو میتوں ہون نہ دیویں نپڑد، سر اوڈھن دینا لکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، تیرا نام کھنڈا دھار اِکو اگمی کھڑگ، دو دھار نظر کسے نہ آئی۔

* ۳ وساڪھ شهنشاہی سمت دس پنڈ نورنگا باد ضلع امرتسر مھن سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے میرے صاحب سورے سربنگے، شاہ سلطان تیری وڈ وڈیا نیا۔ میری آشا پوری تمنا کردے چرن پریتی منگے، خواہش تیرے نال رکھانیا۔ جن بھگت پر بھو مینوں سدا لگن چنگے، کلجگ انتم ویکھ خوشی منانیا۔ تیرے نام وچ تیری کرپا نال جان رنگے، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ شهنشاہ بنا دے بھکھ ننگے، نام دست اگم ورتانیا۔ پچھلے جگ چوکڑی تیرے مھم وچ لنگھے، گر اوتار پینمبر سپس نوانیا۔ بنا تیری کرپا سینے ہندے کدے نہ ٹھنڈے، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ توں آتم دھار وچھڑے گنڈھے، پر ماتم اپنا جوڑ جڑانیا۔ انت میری نیا نوکا ویکھ لے کلجگ کنڈھے، گھاٹ پن تیرا دھیان لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگانیا۔ دھرنی کہے پر بھو جن بھگت بنا دے ساتھی، میری اگنی اگت بھجھانیا۔ تیرے نام دی گاؤن گاتھی، سوہنگ ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ تیرا اشٹ ہووے پُرکھ سمرا تھی، دیو آتما سپس نوانیا۔ توں ہر جن آپے کریں راکھی، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ میرے کول پور بلیاں جگاں دی ساکھی، ساکھیاں تیرے چرناں وچ لکانیا۔ توں شهنشاہ شاہو شابای، پاتشاہ اک اکھوانیا۔ میرے مہربانا میری لاہ دے اداسی، چنتا غم دے مٹانیا۔ مھم دے دے شکر اوتوں کیلاشی، کلا سب دی دے بھوانیا۔ کوڑ گڑیاں دوا دے پھانسی، فیصلہ حق سنانیا۔ تیرے سچ دھرم دی جوت ہووے پرکاشی، چارے گنٹ ڈمگ انیا۔ جن بھگتاں میل ملاوا ہووے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتے تیرے رنگ سمانیا۔ میں خوشیاں وچ کراں ہاسی، ہستی تگاں تیری نور الاہیا۔ توں نگاہ مار پر تھی کہے میرے تے لیکھاتک پر تھی آکاشی، گگن گگنتران دھیان لگانیا۔ میری آد انت دی جگا جگنت دی تیرے چرن کولان آسی، آشا اور نہ کوئے بنانیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاں کولوں میری کرا دے بند خلاصی، بندھن ممتا والا تڑانیا۔ دھرنی دھرت دھول دھول تیرے دھرم دی ویکھے راسی، خوشیاں ڈھولے گانیا۔ توں ہر گھٹ اندر واسی، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، میں جن بھگتاں ملن دی کلجگ انت ہوئی ابھلاشی، آشا پور دینی کرا نیا۔

* ۹ وساھ شهنشاہی سمت دس پنڈ لاڈھووال ضلع لدھیانہ سگت دے واڈھی کر کے جان سمیں * *

نارد کہے میں گیا ستلج دے کنڈھے، گو بند دی دھار یاد پُرانی نظری آئی۔ میں نکھی شبدي دھار ویکھی اگنی کھنڈے، جس نوں لوہار نہ کسے بناييا۔
 گر سکھ بھگت سہیلے تلے وچ اندے، جو ڈنڈاوت بندنا کر کے پر بھ نوں سیس نوایا۔ اوہناں دے اندر دھرم دھار دے ویکھے جھنڈے، ست رنگ پر بھو
 دے نال رنگایا۔ جاں غور نال تکیا اوہناں دے پیراں تھلے کنڈے، اُتے بھجن خوشیاں نال واہو داہیا۔ میں نگاہ ماری سب تے سینے اندروں ٹھنڈے،
 اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ جاں پکوان تکیا رکھے سکھے منڈے، جو رس امرت روپ وکھایا۔ میں حیران ہو گیا کس بدھ پریم پریتی پر بھو ونڈے، مہربان
 مہربان مہربان مہر نظر نال ترایا۔ جنم جنم دے وچھڑے بن بھگتیوں آپے گنڈھے، گنڈھنہار دیال دیا کمایا۔ سب دے انتر خواہش ساچی پریت پر بھو
 نال ہنڈھے، دو جہان وچھڑ کدے نہ جایا۔ جگت جہان دسن مزدوری والے بندے، انتر پر بھ جوتی مل کے وجے ودھایا۔ نارد کہے میں وی پنڈھ مار
 کے آیا لہے، گنگا گوداوری جمناسرستی نال ملایا۔ سب نوں بلوں کے ہلایا پھڑ کے کندھے، آلس وچوں جگایا۔ نی اوہ تلو بھگت سہیلے تھانڈے نالوں چنگے،
 جو گر چیلے اکر روپ بدلایا۔ سب دے سینے اندروں کہے، نیرن نین نین شرمایا۔ ایہہ کھیل پر بھو دے اچھے، جگ چوکڑی سمجھ کسے نہ آئی۔ جو غریب
 نہانیاں جگ لائے اپنے انگے، انگیکار آپ ہو جایا۔ بچے بردھ جوان جو پریمی پھردے پیروں ننگے، تتوت نہ کوئے تپایا۔ اوہناں دے اندر
 پرمانندے، پریم پریتی وچ سماييا۔ جد گاؤندے سوہنگ چھندے، توں میرا میں تیرا راک سنایا۔ صاحب سنگر تکیا کدی بھوں کدی اُتے منجے، مجلس
 بھگتاں نال رکھایا۔ توں ویکھ سوانی گنگے، تیتوں دیاں جنایا۔ سُن جمناسرستی گوداوری سب دے پیٹے لنگھے، منزل منزل پنڈھ مکایا۔ نگاہ مارو کی کھیل
 کرے سورا سربنگے، ہر کرتا ڈھدر گاہیا۔ جس بھگت سہیلے پھڑ کے اپنے بچے، پنجاں دا لیکھا دتا مکایا۔ پریم ساگر کھیل کھیلے بنا مہانے وچھے، نیا نوکا
 جگت نہ کوئے وڈیایا۔ گنگا کہے سُن وے پاندھے پنڈے، پنڈتا تیتوں دیاں سنایا۔ نالے پریم وچ نیر وہائے اچھے، ہنچھواں ہار بنایا۔ نہ خوشی رہی نہ
 رنجے، غمی چنتا نہ کوئے وکھایا۔ اوہ تک جنہاں دا لیکھا لکھیا کوی دھار بونجے، گو بند دھار کھیل کھلایا۔ اوہ چھڈ کے اپنے گھراں والے دھندے،

دُھندھوکار وچوں سَنگَر چرن سیو کمانیا۔ جتھے پتت پُنیت ہندے گندے، گرگھ گرگر رنگ رنگنیا۔ دین دیاں سدا بخشدے، مہربان سر اپنا ہتھ لگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے سُن گنگا گوداوری جمنا سُرستی، سُنئیو لو انگڑائیا۔ میرے صاحب دی ویکھو ہستی، جو ہست کیٹاں اِکو رنگ رنگنیا۔ جھٹ بھگتاں لہنا دینا دیوے دستو دستی، اگے ادھار نہ کوئے دکھنیا۔ بھگت سہیلے مل کے سہاؤن اگئی بستی، جس دی چھپر چھن نہ نظری آئی۔ ایہہ سب توں مہنگی سب توں سستی، بن سَنگَر ہتھ نہ آئی۔ کی سَنگَر پریتم کھیل کھیلے عرشی، فرش اپنا رنگ رنگنیا۔ جن بھگتاں خوشیاں والی برسی، برساں دیاں وچھڑیاں لئے ملانیا۔ کرپال ہو کے کرپا کرسی، کرتا پُرکھ دیا کمانیا۔ سب دی آسانسا پوری کرے حرصی، ہو س جگت والی مٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ نارد کہے کھیل تلو کملاپاتی آ، پت پریشور کی کرنی کار کمانیا۔ پرکاش تلو اِنج دی راتی آ، جگت اندھیرا دُور کرائیا۔ جن بھگتاں دے ہتھ وچ تلو داتی آ، جو داتار نال مل کے کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں پنڈھ گدا ویکھو واٹی آ، اگے چوراسی رہے نہ رانیا۔ جنہاں بیبیاں سرتے چکیاں پانی دیاں چاٹیاں، چٹورے پنج تت صاف کرائیا۔ چھوٹیاں وڈیاں وکیاں پر بھ دی ہاٹی آ، دام قیمت نہ کوئے رکھنیا۔ گرگھیاں دیاں آشاں خوشیاں نال ناسیاں، بھجن چائیں چانیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری جمنا سُرستی ایہہ منزل ملنی نہیں کسے پاٹھی آ، جو جن بھگتاں دیوے مان وڈیانیا۔ سب دے ٹھنڈے سینے رکھے چھاتی آ، چھتر دھاری سر اپنا ہتھ لگانیا۔ جو رُوہاں سَنگَر شبد دی دھوڑی نہاتیاں، دُرمت میل میل گوانیا۔ خوشیاں نال ویکھن تگن جھاتی آ، سَنگھ ہو کے درشن پانیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا لا آپے بچھنہارا داتی آ، گرہ گرہ انتر آپے کھوج کھوجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگنیا۔ گنگا کہے نارد ایہہ گرگھ کیوں کردے واڈھی آ، باہنسا سائوں دے سمجھانیا۔ اسیں تکیا دھپ پیندی ڈاڈھی آ، اگنی تت جلائی۔ نارد کہے کی مرضی تہاڈی آ، مینٹوں دیو سمجھانیا۔ کملیو انہاں دے اندر وڈ سَنگَر شبد لڈاوے لاڈی آ، باہروں اگن نہ لاگے رانیا۔ انہاں دے اندروں سُرتیاں جاگیاں، سَنگَر نال مل کے وچے ودھانیا۔ انہاں دا مالک کملاپاتی آ، پت پریشور آپ اکھوانیا۔ تئیں پیار تک لو اِنج دی راتی آ، کس بدھ اپنا رنگ رنگنیا۔ گنگا گوداوری جمنا سُرستی ہتھ رکھ کے اپنیاں چھاتی

آ، سینہ زور نال دبا گیا۔ وے ناردا انہاں دا لیکھ لکھیا جاندا نال قلم دواتی آ، سانوں سمجھ کجھ نہ آ گیا۔ ایہہ وڈے وڈے پرتاپی آ، شہنشاہ دیوے مان وڈیا گیا۔ ناردا کہے انہاں دی پشت پناہ دے تھاپی آ، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ایہہ اندروں آتما دھار پر بھو دی ذاتی آ، باہروں پنج تت ویکھے لوکایا۔ کرے کرپا پر بھو لوک ماتی آ، مہریان ہوئے سہا گیا۔ جس جنم دی وچھڑی اپنی دھار پچھاتی آ، دوسر لوڑ رہی نہ رانی۔ جن بھگت سہیلے میلے بہہ بدھ بھاتی آ، بھو ابھیدا اپنا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب نوں آوندیاں جانڈیاں دیوے نام دی داتی آ، داتا ہو کے دیاوان ورتایا۔

* ۱۰ وساکھ شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر دھرم چند دے گرہ *

دھرنی کہے پر بھ بخش دے چرن دھوڑا، دھوڑی ٹکے مستک خاک رمانیا۔ کلجگ کوڑی کرپا میٹ دے کوڑا، مایا ممتا موہ ہنکار مٹایا۔ ساچا نام ندھانا چاڑھ دے گوڑھا، دو جہان سری بھگوان اتر کدے نہ جانی۔ جگت جہان چتر سنگھ بنا مورکھ موڑھا، موہن مادھو مادھو دیا کمایا۔ تیرا پرکاش دیا گھٹ گھٹ جوتی نور، نور نورانہ نظری آ گیا۔ شبدي ناد وجائے تورا، تریا توں پرے ہووے شنوایا۔ ہر گھٹ نظری آ حاضر حضورا، حضرتاں دے حضرت اگم اتھاپیا۔ نام نُماری بخش سرورا، سرتی شبد نال ملایا۔ مائس جنم نہ ہوئے ادھورا، کلجگ جیواں دے سمجھایا۔ توں پر م پرکھ سنگر پورا، پورن برہم دینا سمجھایا۔ جو موسیٰ رکھ کے گیا آس اتے کوہ طور، بن نیناں نین اٹھایا۔ حضرت عیسیٰ بینتی کرنا منظورا، نور نورانہ نور الاہیا۔ محمد دا لیکھ کر کے پورا، صدی چو دھویں سنگ بنایا۔ نانک گوہند دھرنی دھرت دھول کہے بخش دے اپنی دھوڑا، مٹی خاک نظر کوئے نہ آ گیا۔ جیواں جنتاں لکھ چوراسی بخش دے قصورا، سادھاں سنتاں بھو چکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھو کلجگ کوڑ میٹ دے رکھ، رکھی رکھیشتر دھیان لگایا۔ مایا ممتا مدا دیس، بن نیناں نین اٹھایا۔ ست رہیا کسے نہ بھیس، نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ رہی گر لایا۔

سندیسہ دیون وشن برہماشو مہیش، دیوت سُر نال ملایا۔ تیئی اوتاراں دیکھ سندیس، کی بھوکھتاں وچ سمجھایا۔ پیغمبراں آسار کھی شیش، پیشین گوئیاں وچ رہے لکھایا۔ گرو گدیوا مٹیا توں سدا رہے ہمیش، آدانت سری بھگونت سچکھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ شاہو بھوپ جگت جہان نر نریش، نر نرائن تیرا دھیان لگایا۔ دھرنی کہے میں ویراگن میرے کھلڑے دیکھ کیس، مینڈھی سیس نہ کوئے گندایا۔ جو اشارہ دے کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا باہر درڑایا۔ پُرکھ اکلا دین دیالا پروردگار سانجھیا کھیلے کھیل سمبل دیس، سچکھنڈ نو اسی اپنی دیا کمایا۔ تیری مہما سدا و شیش، وشیاں توں باہر تیری وڈیایا۔ در تیرے ہوئی پیش، پیشین گوئیاں اپنے ہتھ اٹھایا۔ دھرنی کہے پر بھ میرے اتوں میٹ کلمیش، کلج کوڑی کریا رہن نہ پانیا۔ جھگڑا مُکا دے ملا شیخ، مسانکاں کر صفایا۔ تینوں اکو اک ہووے آدیس، دو جہان سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگایا۔ دھرنی کہے میرے صاحب کملاپات، پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ میرے اتوں میٹ اندھیری رات، کلج کوڑی کریا رہن نہ پانیا۔ سبج ست دھرم بخش دے دات، داتے دانی ہونا سہایا۔ میری انتم پُچھ وات، واتا ورن تک خلق خدایا۔ آتم پر ماتم جڑے کسے نہ نات، پُرکھ اکال میل نہ کوئے ملایا۔ دُھن آتمک شبد سنے کوئے نہ ناد، انادی دُھن نہ کوئے شنوایا۔ جھگڑا تک برہم برہما، برہمانڈ رہیا کر لایا۔ مان رہیا نہ وید شاستر گرنتھ ادھیائے کانڈ، اکھر اکھر رہے سنا یا۔ پھری دروہی نو کھنڈ، نو نو چار پندھ مکایا۔ وست امولک نام ندھانا اکو ونڈ، چار ورن اٹھاراں برن ساچا سوہلا ڈھولا اکو گایا۔ موہ وکارے میرے دنڈ، کوڑ گڑیا رہن نہ پانیا۔ میرے سینے پاٹھنڈ، اگنی تت بُجھایا۔ میری ننگی نہ ہووے کنڈ، ہتھ پُشت پناہ رکھایا۔ صدی چو دھویں رہی لنگھ، انتم اپنا پندھ مکایا۔ نگاہ مار لے نشان تارا چند، ستار چند دیکھ وکھایا۔ میرے اندر ڈکھ بھریارنج، غمی غم خوار دینی مٹایا۔ میری ڈنڈاوت بندنا نِمسکار (وار پنچ)، پنجاں تتاں کرنی صفایا۔ منو آ من دہ دشا کرے نہ جنگ، جھگڑا تن وجود وکھایا۔ کلج کوڑ گڑیا کھیڑا ویکھاں دھار منجھ، تڈھ بن پار نہ کوئے لگایا۔ میرے پر م پُرکھ پُرکھو تم ہر جن لگا اپنے انگ، انگیکار آپ اکھوایا۔ جگت جہان میٹنی بُکھ ننگ، نام و ہونیاں دے

وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دین دیاں سدا بخشند، بخشش
رحمت رحیم رحمان نوجوان سری بھگوان اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۱ وساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ماجھا سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *
نارد کہے گنگا گوداوری جمنائے سستی اٹھاوے نین، لوچن اکھ اکھ بدلایا۔ اپنی جل دھارا دے وہندے ویکھو وہن، جو دوس رین بھجن واہو داہیا۔

آگے بھگتاں دے تکو گہن، جو مارگ پنتھ دین دنی درسائیا۔ تھادے نالوں سدا ٹھنڈے رہن، پر بھو پریتی وچ آگن نہ لاگے رانیا۔ میں تہانوں سندیسہ آیا
کہن، کہہ دیاں سنایا۔ تساں خوشی وچ دوس تکیا تے ویکھو اتم رین، پریم پیار نال دھیان لگایا۔ جنہاں دا پڑکھ اکالا اکو ساک سجن سین، سنگر شبد
شبد شنوائیا۔ سو ہر جن اکٹھے کر کے بھائی بھین، گرگھ گر گر اپنے رنگ رنگایا۔ جنم جنم دا لہنا دیوے دین، پورب سب دی جھولی پانیا۔ ہر سنت سہیلے
اکٹھے کر کے اپنا مہین، بنس سر بنس روپ درسائیا۔ جس دھار دا اشارہ کیتا نائی سین، بن نیتز نین اکھ گھلایا۔ جس دی یاد کیتی بالمیک وچ رمان، رام
راما ڈھردر گاہیا۔ جس دا سدائے گایا گان، کاہن کاہنا وڈ وڈیاںیا۔ جس دی یاد وچ شہادت دتی حسن حسین، جل دھار نظر کوئے نہ آیا۔ سو پڑکھ اکالا
دین دیاں کھیلے کھیل عین دا عین، انا الحق نال ملاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے گنگا گوداوری
جمنائے سستی میرے صاحب دی بھگتی ڈاڈھی، ڈنڈاوت وچ لہا پے کے سیس نوائیا۔ جس دی صفت کردے گئے ڈھاڈھی، وار سلوکاں نال گانیا۔ سرت شبد
لڈاوندے گئے لاڈی، سنت سہیلے رنگ بنایا۔ اُس نے کھیل اگئی کاڈھی، مارگ مارگ وچوں بدلایا۔ اوتھے کملیو کی مجال ساڈی، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔
تھاڈی جل دھار رہے نہ ٹھانڈی، پون پون نہ کوئے چترانیا۔ اوہ لیکھا جانے آد جگاد جگ چوکڑی ست دا بن گوانڈھی، آتم پر ماتم ہمسایہ آپ بنایا۔ میں
خیران ہو گیا ہر جن ادھارے جو پیار وچ کردے واڈھی، جگت وڈھی ہو نہ کوئے رکھانیا۔ سارے کہن پر بھو نال مہبت ساڈی، ڈھر دا سنگی اک اکھوائیا۔

جنہاں نوں چوڑاسی وچوں رہیا کاڈھی، پھڑ پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جنہاں پسینہ وہایا ماس ناڑی ہاڈی، بھججن واہو داہیا۔ اوہناں دا جیون زندگی دیکھے سادی، شہنشاہ اپنا پردہ لاہیا۔ آتمک دُھن بخش انادی، انحد اپنا ناد سنائیا۔ اوہناں گرکھیاں چنتا کاہدی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چوڑاسی وچ پوے نہ پھیر جگت والی آبادی، تتاں رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ گنگا گوداوری جمنا سستی مکھوں پنیاں بول، سچ سچ نال سنائیا۔ ناردا اسیں سب دے اگے پچھے رہیاں کول، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ بھگتاں اندر پریم پریتی دا وجد رہیا ڈھول، خوشی وچ خوشیاں ڈھولے گائیا۔ میرے صاحب نے ست دا پردہ دتا کھول، اولہا اور رہیا نہ رانیا۔ بھگتاں بھاگ لگا کے کایا چول، چولی اپنا رنگ رنگائیا۔ تول کے ساچے تول، لیکھا جگت والا مکائیا۔ ہر جن سچ پریتی گھولی لئے گھول، آپ اپنا بھیٹ کرائیا۔ اسیں دیکھدیاں رہیاں انہول، ساڈی چلی نہ کوئے چترائیا۔ گرکھ گرکھ ہر جن بھگت سہیلے سارا دن خوشیاں دا کردے رہے گھول، آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ ناردا کہے تسیں دیکھو اُپر دھول، دھرنی اُتے دھیان لگائیا۔ جنہاں دا پچھلے جنم دا قول، اقرار سب دے پور کرائیا۔ پریتم ہو کے جائے مول، مولا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگت سہیلے دھر ترازو لئے تول، جگت لیکھ نہ کوئے رکھائیا۔

* ۱۳ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈے بگھے ضلع امرتسر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *

ناردا کہے دھرنیے کچھ خوشیاں نال ونڈ، دھرت دھول دھول خوشی بنائیا۔ نو نو چار پچھوں تیرے سینے پئی ٹھنڈ، اتار گرو پیر دین گواہیا۔ کملیئے کوجھیئے بھگت بھگوان پریم پیار دی تک گنڈھ، جگت جہان نین اٹھائیا۔ جنہاں دی پشت پناہ ہتھ دھریا پر بھونے کنڈ، مہربان سر اپنا ہتھ لگائیا۔ جنم جنم دے وچھڑیاں آتم پر ماتم دھار گنڈھ، پار برہم پر بھ میلا لیا ملایا۔ بھگت سہیلے دیکھے دھر دے چند، نور نورانے دیکھے دھیان لگائیا۔ جیہڑے توں میرا میں تیرا گاؤندے چھند، سوہنگ ڈھولا چائیں چائیا۔ سچے پیار داماں دے اند، بردھ بال جوان بھججن چائیں چائیا۔ کوڑ گڑیا دی منزل میرے اُتے لنگھ،

پاندھی۔ اپنا پندھ مُکائیآ۔ اوہناں دی چرن دھوڑی لالے انگ، مٹی خاک خاک رمائیآ۔ سدا سچ دا تیرا بن جائے سنگ، سگلا سنگی دے وڈیائیآ۔ دھرنی کہے ناردامیری خوشی بند بند، بندگی وچ سیس جھکائیآ۔ کرپا کیتی سورے سربنگ، بردھ بال بالاں نظر اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ اپنا بھو کھلائیآ۔ دھرنی کہے نارد کرپا کری بے پرواہ، جو بے پرواہی وچ سمائیآ۔ جس نوں کہا واہ واہ، واہ کرو تیری وڈ وڈیائیآ۔ میری جگت وچھنی پکڑی بانہہ، سر میرے ہتھ رکائیآ۔ بھگت سہیلے تکاں جیہڑے تیرا روپ الاہ، نور نورانے نظری آئیآ۔ توں ویکھنہارا تھل اسگاہ، جل تھل مہینل کھوج کھوجائیآ۔ جن بھگتاں سنگ سنگی تارے جیہڑے پیندے چاہ، لیکھے سب دے اپنے ہتھ رکھائیآ۔ جنہاں تیرے پیار دا سُنیا ناں، نر نرکار تیرے وچ سمائیآ۔ دھرنی کہے بے شک میتوں سارے کھندے ماں، دھول ملے وڈیائیآ۔ میں پر م پُرکھ دے بل بل جاں، گھولی اپنا آپ گھمائیآ۔ جو ہنس گرکھ اُدھارے کاں، کاگوں ہنس بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ رکھائیآ۔ دھرنی کہے نارد میں سارا دن رہی تندی، بن اکھاں اکھ اٹھائیآ۔ بھگتاں دی بھگتی ویکھی حق دی، جو خونِ پسینہ روپ بنائیآ۔ جنہاں انتر آتم روپ نہ تھک دی، بھججن ٹپن چائیں چائیا۔ جنہاں نوں لجیا نہیں کوئی جگ دی، پریم پریتی وچ سمائیآ۔ میں مُجت ویکھی پرتکھ دی، جو پر م پُرکھ اکھوائیا۔ دھار مٹی اکھنا اکھ دی، اکھ اگوچر اگم اتھاپیا۔ جن جھولی بھرنی سکھ دی، خالی رہن کوئے نہ پائیآ۔ جن لیکھا لاؤنا داتری والے ہتھ دی، سجا کھتا اکو رنگ رنگائیآ۔ میں اوس دے اگے واسطہ گھت دی، نو نو سیس جھکائیآ۔ پر بھو محنت دینی گرکھاں دی اک اک بوند رت دی، رتن امولک ہیرے لینے بنائیآ۔ تیری کھیل پر بھو ست دی، پاربرہم تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ دھرنی کہے جن بھگتو میں ویکھ ویکھ ہس دی، بھگون چرن چم کے اپنی خوشی بنائیآ۔ میں نو سو چرانوے چوکڑی جگ دا بچھلا حال دس دی، بھو ابھید گھلائیآ۔ ایہہ واڈھی کرنی تہاڈے نہیں کوئی وس دی، پورب دے لہنے دینے دیندار جھولی پائیآ۔ تہاڈی صفت صلاح جس دی، پر م پُرکھ تہاڈے ڈھولے گائیآ۔ ایہہ چترائی نہیں جگ دی، بدھی کم کسے نہ آئیآ۔ ایہہ کھیل تن وجود پنچ تت دی، جنہ تتاں وچ اپنا آتما دتا رکھائیآ۔ اوہ کھیل کھلائے دھرم دھار ست دی، ست ستوادی ہوئے سہائیآ۔ دھرنی کہے میں سب دے چرناں دے ہیٹھاں ڈھٹھ دی، مان ابھمان نہ کوئے رکھائیآ۔ تہاڈی سیوا پوری

ہوئی پار کیتی کھال وٹ دی، بھجّ چائیں چانیا۔ تئیں میرے اُتے دھرنی کہے میں تہاڈے تھلیوں پیر چڈی، تائیتوں نواں کھنڈاں ہلایا۔ تہاڈے اندر سوہنگ جاپ چیدی، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ ایہو جی بھگتی کدے نہ لہدی، جو کنک وڈھدیاں پار لنگھایا۔ میری آشنا پریم مُجّت والی سچ دی، سچ سچ نال سنا یا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھ دی، جو سب دا پتا مایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی گھال لیکھے لائی اچّ دی، عاجز ہو کے جن بھگتو دھرنی کہے میں سب نوں سپس نوایا۔

* ۱۷ و ساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع گرداس پُر سنگت دے واڈھی کر کے جان سمیں *

نارد کہے گنگا سنا ہڈی، جگ چوکڑی پچھلا دھیان لگایا۔ کہو جی چل دی ویکھی جگت جہان ریتی، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ کس بدھ تیری دھار ہندی ٹھانڈی سیتی، سائک ست روپ بنایا۔ گنگا کہے جگ جگ پر بھو دی وکھری ریتی، ریتیان آپ اکھوایا۔ دین دنی کھیل کھلا کے مندر مسیتی، شودوالے مٹھاں وچ بھوایا۔ جن بھگتاں دیوے سچ پریتی، پریتم ہو کے دیوے سہایا۔ جس دی کھیل ترے گن اتیتی، ترے بھون دھنی اکھوایا۔ جس پچھلی کرنی اُتے مارنی لیکھی، بھو اگلا آپ گھلایا۔ جس دی لکھ چوراسی باغیچی، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ جھگڑا رکھے نہ اوچ نیچی، ذات پات نہ ونڈ ونڈایا۔ اوہ مالک خالق جس انتر آتم حق حقیقی، قدرت قادر اک اکھوایا۔ اُس دا لیکھا تک ترتیبی، حقیقت دا مالک اک اکھوایا۔ جس نوں کہندے لاشریکی، گنگا تیتوں دیاں سمجھایا۔ اپنی اٹھا کے ویکھ چپچی، چیرے والا سوبھا پانیا۔ جس دی بھگتاں نال مُجّت والی پریتی، پردہ سکے نہ کوئے گھلایا۔ جو ویکھنہارا سچ دی نیتی، نیتی والیاں پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا آپ سمجھایا۔ (نارد کہے) میں چار جگ توں پچھلی دساں کتھا، کہانی دھرم دھار درڑایا۔ تن وجود سریراں ٹیکدار ہیامتھا، مستک خاک رمانیا۔ کلج انتم بھگت بھگوان ستھر لتھا، یارڑا سچ ہنڈھانیا۔ لہنا مُکا کے تت اٹھا، متوت بھو چکانیا۔ سب دیاں سانجھیاں کر کے متا، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ تِس دے چرن کول واسطہ

گھتا، نو نو لاگاں پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کماںیا۔ نارد کہے گنگا کیہڑی سنائے بات، باطن دے سمجھائیا۔ اُس ہس کے کہا میرا اک پر بھو نال نات، دوجا اشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ میں دیکھاں کلج پھرے وچ کائنات، بھجے واہو داہیا۔ جن بھگتاں بھجھے پر بھو وات، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ آتم پر ماتم دس کے گاتھ، توں میرا میں تیرا بھو چکائیا۔ سچ مُجبت دے کے دات، نام نُماری اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر ساچے رنگ رنگائیا۔ نارد کہے گنگا اپنی پھڑ کے دیکھ لے مالا، من کا منکا دھیان لگائیا۔ نالے وقت تک لے اچ داہالا، حالت تیتوں دیاں درڑائیا۔ جن بھگت دیکھ لے مار دے چھالاں، بھجج واہو داہیا۔ جنہاں دے اندر چاؤ مارے اچھالہ، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوہناں دا پریم دیکھ لے پیار نالوں باہلا، انت کہن کچھ نہ پائیا۔ گنگا کہے نارد ا میرا من سواالا، سچ نال سنائیا۔ توں کس دا بنیں دلالا، اکلّا رُپ دکھائیا۔ نارد کہے گنگو تریئے جن بھگت بھگتی والے میرا لکھ کر دے کالا، میرے نین شرمائیا۔ جنہاں دی سب توں دکھری چالا، چال نرالی اک پر گٹائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجالا، جاگرت جوت وچ سمائیا۔ جنہاں دا صاحب سوامی لیکھے لاوے گھالا، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پر ماتم سد سے نالا، وچھوڑے وچ کدے نہ آئیا۔ توں وی اُس صاحب دا درشن پالا، دھوڑی خاک رمائیا۔ جس نے مارگ دسیا سکھالا، جگت کریا نہ کوئے رکھائیا۔ جن بھگتاں اکو مندر درسایا بگھنڈ سچّی دھر مسالہ، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں دیوے مارگ اک سکھالا، سکھمن ٹیڈھی بنک دی لوڑ رہے نہ رائیا۔

* ۱۸ و ساکھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر *

دھرنی کہے سُن دے تارا چندا، سورہ اپنا سنگ بنائیا۔ نرگن دھار تلو جوت سرُپ تتاں والا بندہ، بندگی چار جگ توں باہر جنائیا۔ جن بھگتاں کرم کم دا دس کے دھندا، دھندھوکار وچوں باہر کڈھائیا۔ کسے دا بھاگ ہون نہ دیوے مندہ، وڈبھاگ رہیا بنائیا۔ جس دا بھجن بندگی والا سفر نہیں لمبا، مہر

نظر نال ترانیا۔ میں دیکھ کے ہو گئی اچنبھا، خیرانی وچ رہی سنا یا۔ جو بھگت سہیلے اُدھارے لگائے اپنے انگا، انگیکار اکھوایا۔ جنہاں دے چرن پٹدی
 سُرستی جمن گوداوری گنگا، نو نو سپس نوایا۔ میرا دیکھ کے انتشکرن کما، سدھ بڈھ رہی نہ رانیا۔ جس صاحب نے سب دی پٹھتے لایا پنچ، پنجاں تتاں
 پنڈھ مکانیا۔ توں وی سُن وے نارد گنجا، بودی تیری دیواں سمجھانیا۔ سوامی کھیل تک لے چنگا، چاروں کُنٹ اکھ اٹھانیا۔ جس ہر جن بھگتی ہن رہن دتا
 نہیں کوئی بھگھا ننگا، نام بھنڈارے آپ بھرانیا۔ اوہ کھیل صاحب سندا، جو سرگھی سندھیا دھیان لگانیا۔ جس دے پیار وچ گرگھاں وقت لنگھا، خوشیاں
 ڈھولے گانیا۔ میرے انتر آیا انندا، اندر والے دتی وڈیانیا۔ جس بھو کھلایا برہم انندا، پار برہم دیا کمانیا۔ سو صاحب بن بخشندا، مہر نظر اٹھانیا۔ جس
 دی صفت کردے گئے کوی دھار بونجا، باون سنگ بنانیا۔ اُس شرع دا لیکھے لایا چندا، شبے روز دیکھ وکھانیا۔ میرا سینہ کیتا ٹھنڈا، اگنی تت بُجھانیا۔ پریم
 پیار دیاں پا کے گنڈھاں، بھگت بھگوان سنگ رکھانیا۔ مینٹوں یاد آوندی جس کول گرگھ بھجڈے چک پنڈا، پنڈ جیو دا پنڈھ مکانیا۔ میں خوشیاں وچ کی
 ونڈاں، دھرنی رہی سنا یا۔ جھٹ بولیا نارد پنڈا، بودی نال ہلانیا۔ نی دھرنیے توں دیکھ لے کلجگ اتم کنڈھا، کنڈھی دھیان لگانیا۔ صاحب داتک لے
 ست دا ڈنڈا، جو ڈنڈاوت سب دی رہیا بدلانیا۔ جس کھیل کھلاؤنا نو کھنڈا، نو نو پنڈھ مکانیا۔ جس داشبدی دھار اگتا کھنڈا، کھنڈراں لیکھ مکانیا۔ پر
 دھرنیے میرا ڈکھ سُن لے میں جگ چوکڑی رنڈا، نارد ہس کے رہیا وکھانیا۔ میری بودی دے نال نہیں کوئی جھنڈا، جھنڈے والا نظر کوئے نہ آیا۔
 پر بھو دا ویس تک لانا لے تک پا کھنڈا، کی بھیکھی اپنا بھیکھ بدلانیا۔ دھرنی کہے نارد پر بھو پیار بھگتاں نال ہنڈھا، سگلا سنگ بنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمانیا۔ دھرنی کہے میں کی کھیل دساں انج دے، خوشیاں نال درڑانیا۔ میرے اندر پریکی ڈھول وچدے،
 دوس رین کرن شنوایا۔ جس ویلے ہر جن میرے اُتے بھجڈے، بندگی والیاں دین سمجھانیا۔ جنہاں دے ناتے ٹٹے کوڑے جگ دے، جاگرت جوت
 وچ سامانیا۔ اوہناں میلے ہوئے سب دے، وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ نارد کہے دھرنیے جس نوں کوٹن کوٹ لہدے، کھوجیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ ہر جن
 سہیلے اوہدے چرناں وچ پھدے، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ انج درشن کریئے اسیں وی اوسے رب دے، جس نوں پیغمبر سجیاں وچ سپس جھکانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل کھلایا۔ دھرنی کہے نارد اپنی سنبھال سرتی، سمبل تک لے دُھر داماہیا۔ جس دا نُور اکال مورتی، رنگ رکھ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ شبد اناد دی سُن تورتی، تریا توں باہر پڑھایا۔ ایہہ کھیل اگے حضور دی، جو حضرتاں دامالک نُور لاہیا۔ اوس مزدوری دینی ہر جن بھگت مزدور دی، جو در گھر ساچے سیو کمایا۔ بخشش کرنی پچھلے جنم قصور دی، اگے اپنا رنگ رنگایا۔ جس دی کرنی سدا بھرپور دی، خالی بھنڈارے رہیا بھرایا۔ جوت تک لے الاهی نُور دی، نُور نُورانہ ڈگگایا۔ جس دی رحمت گرکھاں آسا پور دی، پورن سنگر ہوئے سہایا۔ جس کھیل مُکا کے نیڑے دُور دی، حاضر حضور سو بھاپایا۔ جس دی کرنی آد جگاد دستور دی، جگ جگ اوتار پیغمبر گروہم منایا۔ اُس صفہ اٹھاؤنی انتم کوڑ دی، کریا لگرم دے گوانیا۔ بخشش کرنی جن بھگتاں چرن دھوڑ دی، ٹکے مستک خاک رمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کھیل کرے سرب کلا بھرپور دی، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔

* ۲۳ و ساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ بگھے ضلع امرتسر سنگت دے کنک دی گہائی کر کے جان سمیں *

دھرنی کہے میری پنے پنے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجیاں وچ سیس نوایا۔ کرپا کر میرے نرنکار، پروردگار سانجھے یار در تیرے واسطہ پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پاسار، پاربرہم پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ ابناشی میرا لہنا دینامات وچار، سو پُرکھ نرنجن تیرے ہتھ وڈیایا۔ میں سنگر شبد کراں انتظار، دو جہاناں بن نیناں نین اٹھایا۔ میری کوک اگئی پکار، بن رسنا جہوا دیاں سٹایا۔ دین دیال میرا دکھرا جگت نوار، مہربان مہربان مہر نظر اٹھایا۔ جو سندیسہ دے کے گئے پیغمبر گرو اوتار، بھوکھتاں وچ تیرا بھیکھ جٹایا۔ سو سوامی امرتجانی پاسار، پر م پُرکھ پر ماتم تده بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ پورب میرا کرم وچار، سچک تریتا دوا پرنال ملایا۔ میرا سندیسہ دُھر دربار، نر زیشا سُننا چائیں چانیا۔ نو کھنڈ ویکھ دھواں دھار، ست دیپ نہ کوئے رُشایا۔ آتم برہم نہ کوئے پیار، سرت شبد نہ کوئے سمایا۔ سرشی درشی گئی ہار، ہردے ہر نہ کوئے وسایا۔ غفلت وچ سٹا سنسار،

سنساری بھنڈاری سنگھاری وشن برہاشو دیکھن نین اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ دھرنی کہے پر م پُرکھ ہر ہر ساجن میت، ست پُرکھ زرنجن تیری اوٹ نکایا۔ جگ چوکڑی تیرے حکمے اندر گئے بیت، لوک مات بھجے واہو داہیا۔ زرنجن سرگن جگ چوکڑی تیری چلی ریت، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دے گواہیا۔ نگاہ مار لے مندر مسیت، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ مائس مانو مانکھ تک پریت، پریت تیرے رنگ نہ کوئے سمایا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئے نہ گیت، پاربرہم برہم مل کے وجے نہ کوئے ودھایا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں دھرم دی دھار رہی نہ نیت، نیتوان نظر کوئے نہ آیا۔ جھگڑا تک لے ہست کیٹ، شاہ فقیر رہے گرلایا۔ کرپا کر میرے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ رکھایا۔ لیکھا ویکھ لے بیس بیس، بیس پیسے بھيو چکایا۔ مان رہیا نہ راگ چھتیس، تیس بتیسا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ دھرنی کہے پر بھ کرپا کر میرے مہربان، مہر نظر اٹھایا۔ کلج کوڑی کریا میٹ شیطان، شرع چھری نہ بنے قصایا۔ آتم پر ماتم سب نوں دے گیان، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا اکو جھلے دھرم نشان، دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ رانیا۔ میں کھیل تیاں بھگتاں تیرے نال بھگوان، بھگوان تیری آس رکھایا۔ میں دیکھ کے ہوداں حیران، حیرانی وچ دہانیا۔ چاروں گنٹ سرب گران، سا تک ست نہ کوئے ورتایا۔ جھگڑا پیا انجیل قرآن، کعبے دین دہانیا۔ میرے نیتز لوچن نین شرم، اکھ پرتکھ نہ کوئے کھلایا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا جن بھگتاں دے دے بھگتی دان، اوٹ اٹ ورتایا۔ جو تیرے ڈھولے گیت سہاگی گان، کایا مندر اندر وجے ودھایا۔ جنہاں دے اندر شبد ہووے پئی دھنکان، انحد نادی دے شنوایا۔ امرت نبھرس جھرنا دے پین کھان، جگت ترسنا کوڑ مٹایا۔ گھر دیک جوت جگ مہان، ساڈھے تن ہتھ کر رُشایا۔ توں آد جگادی نگاہان، جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری اک سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے میرے سنگر شبدی شبد حکمران، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ جس سنجگ تریتا دوا پر کھلیا کھیل مہان، کلج انتم ویکھ وکھایا۔ جن بھگتاں دے کے بھگتی دان، آتم پردہ آپ کھلایا۔ جو دوس رین خوشیاں (ڈھولے) گان، نچن ٹپن گدن چائیں چانیا۔ ساچی سیوا وچ

بلوان، سیوک سیوا وچ سمائیا۔ لوک مات بن کے پر بھو دا خاندان، خانہ چوراسی والا بھلائیا۔ تہاں اُتے ہوواں مہربان، مہر نظر اُٹھائیا۔ چرن کول بخش دھیان، دُرمت میل کراں صفائیا۔ آون جاون چکا کان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ درگاہ ساچی کر پروان، سچھنڈ دیاں وڈیائیا۔ انت جوتی جوت بل جان، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ دھرنیے دھولے دھول ہو کے سُن اگم فرمان، نش اکھر دھار جنائیا۔ بھگت سہیلے ہر جن میرے نوجوان، جو بن ونتے اپنے رنگ رنگائیا۔ جنہاں دا لہنا دینا جنم کرم دا کر پروان، بھانڈا بھرم بھرم بھٹائیا۔ اوہ چار جگ دے ست دھرم نشان، نشانہ دین دُنی اکھوائیا۔ کرپا کرے آپ سیری بھگوان، بھگوان ہو کے ویکھ دکھائیا۔ سدا سنگ رکھے بال آنجان، بردھ بال جوان وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی بودھ اگادھی دیونہارا دان، داتا بدھاتا پر ماتم آتم اک اکھوائیا۔

* ۳۰ وساکھ شہنشاہی سمت دس پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر نہروں پار مشین کنک والی تے

کم کرن والیاں بندیاں نوت *

دھرنی کہے میرے سوامیا، سمیں دے مالک تیری سرنائیا۔ آد جگادی انتریامیا، جگ جگ تیری بے پرواہیا۔ توں بھگتاں سنتاں متاں مانیاں، مہربان اپنی دیا کمائیا۔ چار جگ دے شاستر تیری کتھا کہانیاں، صفتی صفتاں نال صلاحیا۔ تیری بودھ اگادھ شبد اگمی بانیاں، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ جن بھگتاں آتما تیریاں رانیاں، زرگن سرگن سیو کمائیا۔ ساچے در کریں پروانیاں، پر م پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں کو جھی کملی نہانی آں، تیری اوٹ تکائیا۔ توں شہنشاہ بھگت وچھل نشانیاں، نر ویر اک اکھوائیا۔ مان دینا جیو پرانیاں، لیش جیو رنگ رنگائیا۔ گھر مندر ویکھ سگھڑ سوانیاں، ہر جن ساچے بھو چکائیا۔ تیرے اتوں وٹھو قربانیاں، نو نو لاگاں پائیا۔ تیریاں سیجا سہنجنیاں سہاونیاں، بھگت سنگھاسن سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میرے بھگونت، تیری بے پرواہیا۔ تیرے دیکھے بھگت سہیلے سنت، سنگر تیری اوٹ تکائیا۔ توں نمائیاں بنے کنت، ہونا آپ سہائیا۔ انتر دے کے نام منیا منت، منسا کوڑی باہر کڈھائیا۔ گڑھ توڑ کے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دینا سمجھائیا۔ اکو رنگ بنا کے ساچی سنگت، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ لیکھا مکا کے دوزخ بہشت جنت، بچھنڈ دینی مان وڈیائیا۔ میری نمائی دی اکو منت، نو نو سیس جھکائیا۔ توں ویکھ لے میری دھرنی والی سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میں خوشیاں وچ ہساں، ہس ہس خوشی بنائیا۔ تیریاں بھگتاں دے اگے بچھے نساں، چاروں کنت چوگرد چکر لگائیا۔ وشن برہما شو دساں، اوتار پیغمبر گرو آں رہی درٹائیا۔ آو ویکھو پریم دارسا، بن رسنا رہی سناٹیا۔ کی صفت وڈیائی کراں جسا، مہما کون سناٹیا۔ دھن بھاگ میرا وقت سہنجنا ہو یا مسا، جو پر تھو گیا سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو سمت شہنشاہی دس رہیا آکھ، خوشیاں نال سناٹیا۔ ایہہ مہینہ جگت والا وساکھ، وسریاں پر بھو یاد دے کرائیا۔ چاروں کنت کوڑ دی راکھ، دھواں دھار لوکائیا۔ نگاہ مار لے کملاپات، پت پر میثور اکھ اٹھائیا۔ تیرے بھگت سہیلے کھیلاں کھیلدے دوس رات، خوشیاں وچ ساچے ڈھولے گائیا۔ جنہاں دی اٹھے پہر پر بھات، دوس رین ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ توں اوہناں دا پتاماں، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ اوہ آتم دھار تیری ذات، تتاں نال وجے ودھائیا۔ سب دے ہر دے کرنے شانت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو توں شہنشاہ گرو مہاراج، پاتشاہ اک اکھوائیا۔ تیرے بھگت سہیلے سیوا کردے جگت والے اناج، ہر سنگت خوشی بنائیا۔ کمر مار کے سنا رہیا آواز، دو جہان جنائیا۔ سر شئی در شئی اندر جاوے جاگ، سویا رہن کوئے نہ پائیا۔ چاروں کنت خوشی دا بچھنا چراغ، اندھیرا غمی والا آئی۔ جن بھگتاں ڈھولے گاؤنے راگ، سوہنا گیت سناٹیا۔ سچ سرنائی گئے لاگ، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ میری منت سُننی آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرا چار جگ توں وکھرا رواج، مہربان ہو کے جن بھگتاں رہیا تراٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس

رکھائیا۔ دھرنی کہے پر بھو تیرے بھگتاں کھ سہائے، سوہنی ملے وڈیائیا۔ ہرجن ساچا رنگ بنائے، بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرے چند نور رُشنائے، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ لنگر دی سیو رہے کمائے، دوس رین رین دوس اپنی خوشی بنائیا۔ توں مہربانا سارے دینے ترائے، جرنیل سنگھ دلپ پریتم رنگ دکھائیا۔ پریتم سنگھ سوہنی ونڈ ونڈائے، کیہر سنگھ پٹوں لینا پھڑائیا۔ کشمیر سنگھ گنڈھ بندھائے، جاگیر سنگھ سکے نہ کوئے کھلائیا۔ سکھن سنگھ اپنا کھیل دکھائے، بھجے واہو داہیا۔ ہر بھجن سنگھ دھوڑی خاک رمائے، ٹکے سب دے نام لگائیا۔ وریام کور دی گھال پاؤنی تھایں، چرنو چرنیت نال ملاییا۔ گردیو کور دی سیوا پائے پرتھائے، پرتھی دے مالک ہونا سہائیا۔ جو وڈے چھوٹے نچے نڈھے تیرا رہے دھیان لگائے، گریت کور سنگ بنائیا۔ لیکھ لیکھاری لکھت وچ قلم شاہی چند چڑھائے، جگت چاندنی کم کسے نہ آئیا۔ دھرنی کہے ایہہ دھوڑی خاک میں سب دے مستک رہی لگائے، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ پھر تریپت دے پیر اتے دیاں سُٹائے، ایہہ پچھلی دئے گواہیا۔ ایدھیا دیو واسیو تھانوں دیاں سنائے، پورب لیکھ سمجھائیا۔ جس وچھوڑے وچ کیتا سی ہائے ہائے، اف تیرا نام ڈھائیا۔ رام نے کہا سی جس ویلے میرا رام آئے، تھانوں سب نوں لئے ملاییا۔ اوس ویلے سینتا پیرتے پٹی بنھ کے چلدی سی اک پائے، اچی نیویں جگہ سمجھ کسے نہ آئیا۔ رام نے کہا ایہہ لہنا دینا تھانوں پھیر دیاں سمجھائے، بدھی توں پرے آپ درڑائیا۔ ایہہ چوٹ نہیں ایہہ پورب لہنا جو لیکھے وچ پورا دئے کرائے، پورن سنگر ہتھ وڈیائیا۔ رتن داروگ دئے گوائے، انتر ڈکھ رہے نہ رائیا۔ بھاگ سنگھ انملڑی سیوا رہیا کمائے، بھگونت دیوے مان وڈیائیا۔ جگندر کور اک سطر لکھے پھیر اگلا شبد بدل جائے، بدلی جگ دی اپنے ہتھ رکھائیا۔ راجا بل گیا سنائے، باؤن سیس نوایا۔ چھوٹا ننھا خوشیاں وچ اپنی خوشی بنائے، دوسر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ باؤن پنچ دانے اوہدے ہتھ وچ پھڑائے، سوہنا حکم سنائیا۔ جو بگاریا وچوں رشی پھڑ کے اسمیدھ یگ وچ لیاے، گنتی نو نو رکھائیا۔ سنجگ وچ کلجگ دھار کھیل کرے بے پرواہے، ہر کرتا ڈھدر گاہیا۔ بل کہا جس ویلے میرا پر م پڑکھ باؤن دا باؤن روپ بدلایے، اپنا پھیرا پائیا۔ سمت شہنشاہی دس مینوں نظری آئے، وہ دشا دھیان لگائیا۔ ایہہ سندیہ گیا درڑائے، سنج نال سمجھائیا۔ جس ویلے ہاڑ ستاراں آئے، اپنا روپ بدلایا۔ ہر بھگت دوار رہن والے سارے ساچی سیوا لین کمائے، پھلکے پنچ پنچ پکائیا۔ سب دے نام دا سوا سوا من آٹا لینا پسائے، ودھ

گھٹ نہ کوئے رکھائیا۔ اگے بھگتاں دے لنگر نوں توٹ رہے نہ رائے، اٹھ آپ بنائیا۔ جگندر کور اُس دن بھلکا پاتشاہ نوں آپ کھوائے، تھالی پُٹھی اُتے
 ٹکائیا۔ دھرتی اُتے ہووے ہائے ہائے، بہڑی تیرا نام دُہائیا۔ پھر صاحبِ سلطانا سِری بھگوانا نو کھنڈ پر تھی سب نوں درس دکھائے، راتی سُنیاں نظری
 آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سنگ آپ رکھائیا۔ دھرتی کہے میرے اُتے جن بھگتو تہاڈی ڈہ گئی منجی، سنگھاسن
 جگت والے تجائیا۔ تہاڈا لیکھا رہے نہ پر کرتی پنجمی، پنجم دیوے مان وڈیائیا۔ ہرکھ سوگ میٹ کے رنجی، رنجش دیوے کڈھائیا۔ تہاڈی واسنا کر کے
 چنگی، چاروں کُنٹ کُنٹ مہکائیا۔ پر بھو پیار وچ کدے نہ ہووے تنگی، تنگ دست نہ کدے اکھوائیا۔ سب دی آيو ہووے لمبی، پر بھو اپنے نال دے
 وڈیائیا۔ تیس سو رے بہادر بودھے جنگی، جو دوس رین کرو لڑائیا۔ تہاڈی سیوا درگاہ پروان جتھے سچا ملے سکھ انندی، اندانند وچوں رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم دھار دھر دا سنگی، سگلا سنگ آپ بنائیا۔

دھرتی کہے پر بھو تیرا پیار بھگتاں سچا، سچا سنگھ دینی وڈیائیا۔ تیرا کھیل دیرگھ ات مچا، ڈونگھا سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیری پریم پیار مُجبت دی بنی رہے
 رچا، رچی اپنے نال رکھائیا۔ سدا سہاؤنی بھگتاں رہے رتا، رتڑی جگت نہ کوئے دکھائیا۔ تیرے پیار وچ ہر جن خوشی دی نیندے رہے ستا، جگت آلس
 رہن کوئے نہ پائیا۔ جو سیوا ہر جن کردے دوس رین اگنی والی دھپا، سا تک ست دینا ورتائیا۔ وچھوڑے وچ وچھڑ جائے کوئے نہ تیرا پتا، پریم ہو کے
 پریم لینا بندھائیا۔ تیرا بھگت سہیلا رہے کوئے نہ چھپا، چھپری چھٹنا وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا نام ندھانا دوٹکا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گا گا خوشی بنائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھاگ لگاؤنا کایا بتا، بتخائیاں کرنی آپ
 صفائیا۔

دھرنی کہے میری گواہی، شہادت بنا اکھراں بھگتیا۔ بالمیک ایٹھے آیا بن کے راہی، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ میرے اُتے لکھّاں سِج وِ چھائی، بیٹھا آسن لائیا۔ نالے رام دی رام دتی دُہائی، دُھر دے ڈھولے گائیا۔ خوشیاں وِچ چاروں کُنٹ تکائی، نین نین نین بگسائیا۔ اُدھروں آگیا اک چرواہی، جو گوآں نو آگے لائیا۔ اُس دانام سی مدھائی، مدھو کہہ کے سارے رہے بلایا۔ اُس ڈنڈاوت کر کے دھوڑی خاک رمائی، بالمیک دے چرناں چھوہ کے نیناں نیر وہائیا۔ کرپا کر میرے گوسائیں، سِج دتا سناٹیا۔ بالمیک نگاہ ماری لیکھا ویکھیا انہاں نال بے پرواہی، جو بے پرواہی وِچ سماٹیا۔ جھٹ اپنی قلم دی چھنک کے شاہی، شہنشاہ دا اکھڑ دتا پائیا۔ سبجگ تریتا دواپر تیرا ملدا رہے ماہی، دکھ دکھ روپ بدلایا۔ پر کلجگ انتم تیرا لینا دینا دیونہار دے چُکائی، چار جگ دا لیکھا پور کرانیا۔ چرن کولاں دیوے تھائیں، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جو گا سنگھ اُس دا لیکھا پورا کرے چائیں چائیں، پورب میلا رہیا ملانیا۔ داتا داتار دیونہار آد جگاد اک اکھوائی، خیر خواہ نور الاہیا۔ آسا سنگھ ایسے دا چچا زاد ہندا سی بھائی، جو دُوروں سپس نوا کے پلا گیا چھڈانیا۔ پریتو ہندی سی اک گیر ماہی، مچھلیاں پھڑ کے جھٹ لنگھانیا۔ ہس کے کہا ایہہ کوئی بڈھا دے شودائی، دھرنی اُتے آسن لائیا۔ بالمیک نے پُٹھی قلم اٹھائی، تن وار دتی بھوانیا۔ تریتا دواپر تیرا لیکھا گنا ناہیں، کلجگ انتم کرپا کرے میرا گرہستیاں۔ نالے ہس کے پریم وِچ آکھیا تساں جیونا چائیں چائیں، جگ بیتدیاں دیر نہ لاگے رانیا۔ دھرنی کہے اوہ وقت پہنچیا پر بھ میل میلیا راہی، کلجگ ہویا آپ سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، ہر جن میل ملائے بھائی بھائی، ناتا بھگت بھگونت جنانیا۔

* پہلی جیٹھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں *

نارد کہے شکرا تیریاں جگ جگ ویکھیاں شادیاں، شادیاں خوشیاں والے وجانیا۔ جس جگ جگ چارے کھانیاں کھا دھیاں، انڈج جیرج اُتے سبج سیتج سنگ ملانیا۔ پر بھونے کہو جہنیاں اپنے تھم دیاں پائیاں وادیاں، وجہ سمجھ کسے نہ آتیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی میں ویکھدا رہیا آبادیاں، بن نیناں نین

اُٹھایا۔ کھیل تگدا رہیا نرگن سرگن دھارتت لاگیاں، لگ ماتر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ انت کوک کوک کے ماراں آوازییاں، شبد سندیسے نال جنایا۔ پر بھو پیار وچ کون دھارا جاگیاں، بن نیناں نین اُٹھایا۔ سچ سہیلیاں بن سجن کسے نہ لادھیاں، میل ملاواں سچ سُبھایا۔ میں آوازاں سُنیاں بنا راگیاں، چھتی راگ نہ کوئے چترایا۔ ہن اڈیکاں کاہدیاں، کی آس رکھایا۔ اوہ تک لے کلجگ اتتم اُلٹن والیاں بازییاں، بازاں والا دئے گواہیا۔ جس داراگ گایاگر اوتار پیغمبراں ڈھاڈیاں، بن ڈھولک چھینے کھڑکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماپا۔ نارد کہے سُنونی کھانیو، بے خبر و خبر سُنایا۔ ہوکا دیو و چارے بانو، پرا پستی مدھم بیکھری نال ملایا۔ فرمان دسو جیو پرانیو، حکم سندیسے کی ڈھر درگاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو گرو دیو اُٹھو ہانیو، اپنی لو انگڑایا۔ بھل رہے نہ اٹھسٹھ تیرتھ پانیو، گنگا گوداوری جمنا سستی نال ملایا۔ نو کھنڈ پر تھی دھرنی دھرت دھول دھول سرت سمبھالو نمائیو، سمبل تک لو ڈھر دامہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ نارد کہے میں سندیسے دیواں بن رسنا جہوا بل، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ سرگن ویکھو دیناں مذہباں والی گل، گل مالک کی اپنا کھیل کھلایا۔ نام کلمے والے کیوں گئے بھل، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنایا۔ ساچے کنڈے ترازو رہیا کوئی نہ تل، تولنہارا ہتھ نہ کوئے اُٹھایا۔ جدھر تلگو ہوئی بھل، بھرم بھلکھے وچ لوکایا۔ کی حکم سندیسے دیوے مالک سوامی تہاڈا صلح گل، کائنات توں باہر آپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اُٹھایا۔ نارد کہے میرے اندر فرنیاں ماریا دھکا، ہوش ہو س رہی نہ رانیا۔ میرا تشکرن رہیا نہ پکا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ میں چاروں گنٹ اٹھ کے ٹکا، بن نیناں نین اُٹھایا۔ ڈہائی کوئی بھین بھائی رہیا نہ سکا، سجن میت نہ کوئے اکھوایا۔ پردہ اوڈھن کسے نہ ڈھکا، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ چار جگ دے شاستراں دی قیمت پے گئی ٹکا، ہٹاں وچ وکایا۔ میں نوست پھریا نٹھا، بھجیا واہو داہیا۔ میتوں سارے کردے ٹھٹھا، مخول رہے اڈایا۔ میں نگاہ ماری دین دنی رُل گئی وچ گھٹا، ماٹی خاک روپ بدلایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں کول دین مذہب دا ویکھیا پٹا، پٹے والا نال ملایا۔ جس نے اک سندیس سُنایا پٹا، نرا کھر دھار درڑایا۔ اوہ نارد کلجگ اتتم اکو اکھر تک لے پیا، پورن پت پر میثور نور الاہیا۔ جس دا پرکاش رہے نہ چھپا، دو جہان کرے رُشانیا۔ جس دے پیار وچ

گوبند دھار ڈنک وجایا فتخ، فتح بول کے گیا سنایا۔ اوہ پُرکھ اکالا دین دیا لا روپ کوئی نہ جانے والا تھا، نرگن نور نور الاہیا۔ جس سرشی درشی نال کرنی بٹا، زیرو دازیرو انک بدلایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل دکھایا۔ نارد کہے میں سن کے شبد گھنگھورا، اپنی لئی انگڑایا۔ کون پھرے دو جہاناں وانگ چورا، چوری چوری اپنا حکم ورتایا۔ جاں نگہ ماری میرا نور نورانہ شاہ سلطانا اور کا اورا، اوری اپنی کار کماہیا۔ جس دارو پ سرپ نرگن سرگن دوہرا، دوہری ونڈ ونڈایا۔ جس لیکھے لایا رویداس چمارا جو کھڑی لاہے ڈھورا، اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ نارد کہے میتوں سچے کھے پیندیاں آوازاں، اگے پچھے سناں چائیں چانیا۔ جو گجھا بھيو کھولدیاں رازا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ نالے ددصدیاں اگلا کاجا، کی کرتا کار کماہیا۔ شہنشاہ بھوپ تک لے راجن راجا، بن روپ رنگ رکھ نور الاہیا۔ نارد اوہ ماہی محبوب تیرا وچ دیش ماجھا، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ جس دا آد جگادی سب دے نال وعدہ، لیکھا لیکھے وچوں پرگٹایا۔ سب دا بن کے پیو دادا، پتا پوت گود ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں سنی اگئی بات، پتہ نہیں کس نے دتی سنایا۔ براہمن اٹھ دیکھ ایچ دی رات، کی رتزی پر بھ مہکایا۔ کی ونڈے اگئی دات، داتا ڈھر درگاہیا۔ کس بدھ بھگتاں پچھے وات، دیکھنہارا دیکھے چائیں چانیا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، ناتا کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ انتم پچھے وات، ہووے آپ سہایا۔ دیوے وڈیائی مات، ماتر بھومی دئے گواہیا۔ نارد کہے میں وی کڈھ کے قلم دوات، شاہی شہنشاہ دی دھوڑی نال چکایا۔ منگ منگی میتوں وی دے نجات، در تیرے آس رکھایا۔ میرے شاہ پاتشاہ شہنشاہ جھگڑا میٹ ذات پات، دین دنی ونڈ رہے نہ رانیا۔ پھیر بنا اکھراں توں دیکھی اک کتاب، جیہڑی کتب خانیاں وچوں ہتھ کسے نہ آہیا۔ جس دی اڈیک وچ نک رگریا اگی وار سنگھ متاب، متا پر بھ دے نال پکایا۔ اوتھے نہ سوال رہیا نہ جواب، جواب طلبی وچ طلب نہ کوئے کرایا۔ نہ کوئی منزل رہی محراب، پوڑی ڈنڈا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی دوست رہیا احباب، متر پیارا یار نہ کوئے اکھوایا۔ جدھر دیکھیا اکو نور نورانہ شاہ سلطانا دو جہاناں پھرے آزاد، بندن بند نہ کوئے بندھایا۔ پھیر شبد دی شبد وچوں دتی آواز، سندیسہ ڈھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار

کمائی۔ نارد کہے میرے اندر وجدیاں چپکال، میری سدھ رہی نہ رائیا۔ میرے اندر وجدیاں لپکاں، لائن لائن نالوں بدلایا۔ میرے صاحب نے میتوں
 بخشیاں توفیقاً، جیہڑیاں تحفیاں وچ ہتھ نہ کسے پھڑایا۔ میں دیکھیاں اوتار پیغمبراں گروآں والیاں ریتاں، جو جگ چوکڑیاں دیتاں سمجھایا۔ میں بنا
 اکھراں توں تکیاں مندر مسیتاں، کعبیاں کھوج کھوجایا۔ جاں میں پچھا پرتیا میتوں نظری آئیاں بھگتاں والیاں پرتیاں، جو پریتم وچ سمایا۔ جو میں
 آوازاں سنیاں جنہاں وچ اکو اگئی گیتا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گایا۔ اوہ رُوپ رُوپ رام سیتا، رادھا کرشن کرشن سمجھایا۔ اللہ ہو اناہو اک ہو یا اتیتا،
 ترے بھون دھنی اپنی ونڈ ونڈایا۔ سوہنگ دھار وچ نہیں شریکا، دین مذہب نہ کوئے اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ کرنی اپنے ہتھ اٹھایا۔ نارد کہے میں سنیا ڈھر دا ڈھولا، سنگر شبد دتا درڑایا۔ سنیا اگتا بولا، انبولت راگ درڑایا۔ اوہ تک ڈھر دے مالک اگئی ہٹ
 کھولا، جس دی وست نظر کوئے نہ آیا۔ نرگن دھار بن کے تولا، ترازو نام کنڈا اپنے ہتھ اٹھایا۔ جس دا لوک پرلوک دا اک جھکولا، برہمنڈ کھنڈ دا
 پندھ مکایا۔ اُس دا کسے سمجھ نہیں آؤنا چولا، چوٹی پریتم اپنا ویس وٹایا۔ اوہ کرنی دا کرتا کھیل کرے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول رنگ رنگایا۔
 جس نوں حقیقی کہنا پیغمبراں مولا، نور نورانہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے میں
 جگ چوکڑی سُن دا رہیا وارتا، اکھراں اکھراں نال صفت صلاحیا۔ بنا بدھی توں رہیا وچاردا، عقل سنگ نہ کوئے رکھایا۔ من دے مندر رہیا اُساردا،
 بن چھپر چھن وڈیایا۔ توں ہی توں ہی رہیا اُچاردا، بن رسنا ڈھولے گایا۔ اپنا آپ رہیا سواردا، سوہنا رُوپ بنا یا۔ سماں تکدا رہیا تیتی اوتار دا، پیغمبراں
 کھوج کھوجایا۔ رنگ دیکھدا رہیا گروآں کرتار دا، کی قدرت قادر اپنا حکم جنا یا۔ سندیسہ سُن دا رہیا انت ویلا آؤنا اُس نرنکار دا، جو نرور نور الاہیا۔ جس
 انت کنارہ دسنا کلج پار دا، پار برہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ جس لیکھا دیکھنا دو جہاناں وچ ہار دا، برہمنڈ کھنڈ گلیا رہن کوئے نہ پائیا۔ اُس دا اکو نام شبد سندیسہ
 ہونا جیکار دا، نرگن سرگن آپ درڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مالک اک اکھوایا۔ نارد کہے میتوں ہور پے
 گنیاں ہاکاں، حکم پر بھ دا دیاں سنایا۔ میں پھریا محمد والے وچ علاقہ، اُمت اُمتی دیکھے چائیں چائیا۔ کسے میتوں بردھ کہا کسے نے میتوں کہا کاکا، میری

سمجھ کسے نہ آیا۔ میں سچ دسٹاں جس ویلے میں کھیل دیکھیا وچ ڈھاکا، بن نیناں نین اٹھایا۔ اُس ویلے صدی چوڑھویں دا کھلا دیکھیا جھانا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندا آیا۔ ڈھتھڑا ماردی محمد پکاردی دروہی چار یار دی میریاں مکن والیاں واٹاں، اگے پندھ رہیا نہ رانیا۔ نارد کہے میں اکھاں میٹ کے کرن ڈہ پیا پاٹھا، بن ہلاں بل ہلایا۔ میرے اندر وجدیاں ٹھاٹھاں، لہر لہر نال ٹکرائیا۔ میں کی تکدا اوتھے بھگت سہیلے آپے گنھ کے آتا، بھوجن بھگون والا بنا آیا۔ میں کی دیکھیا لال دوشالیاں والی ڈرگا پھردی والی لاٹاں، بن شستراں شستر ہتھ اٹھایا۔ نانک نرگن دھار کہا میرا اکو کملا پاتا، پت پر میثور بے پروا ہیا۔ تیغ بہادر آکھیا ایسے نوں دو جہان دا بناؤنا سچا ساکا، رشتہ اور نہ کوئے رکھایا۔ جس صدی چوڑھویں دی گولی دے تن پہنا کے دھرم دھار پوشاکا، کعبہ جگت والا دکھایا۔ ایہہ نک نال لیکھ لکھ کے گیا سی سنگھ متابا، شبد وچ منی سنگھ نوں سمجھایا۔ اوہ سنتا تیتوں جگت کہیا بابا، شیر سنگھ دا شیر روپ الایا۔ اوہدا شبد گرو ہووے گا والا بازا، بازی سب دی دے اٹھایا۔ نہ اوہ سویا نہ اوہ جاگا، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ جو جن بھگتاں کرے وڈ وڈ بھاگا، بھاگ ہن رہن کوئے نہ پانیا۔ نانک نرگن سرگن دوواں نیتراں نیتراں دت کے کہا جے آیاتے آویگا وچ پنجابا، پنچے اپنے دے لگانیا۔ اُس دے حکم دا حکم وچوں ہووے وادھا، واحد اکو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر دا حکم اک سنا یا۔ نارد کہے میں توں پچھوں وچ گیا دھپا، میں پاسا لیا بدلایا۔ جاں دیکھیا نظری اکو آیا پٹا، توں میرا میں تیرا سو بھاپانیا۔ میں پڑھ کے ہو گیا پکا، پکی گنڈھ لئی بنھایا۔ میرے انتر رہیا نہ شکا، شک وچ نہ کوئے رکھایا۔ میں توں ایوں جاپیا صدی چوڑھویں لیکھا مکدا مدینہ مکہ، کعبے رہے گر لایا۔ جھکڑا دیکھ کے بورا سکا، میرے انتر وٹی ودھایا۔ مانساں مانساں کرنی ہتا، ہتک سمجھے کوئے نہ رانیا۔ جھکڑا پینا دین مذہب دیاں تتاں، اگنی تت تپانیا۔ پھیر دیکھیا سمت شہنشاہی دس سب دیاں ماریاں جانیاں متاں، عقل بدھی نہ کوئے پتھرا یا۔ کسے دی سمجھ رہنی نہیں رتا، رتن امولک ہیرا نظر کوئے نہ آیا۔ شاہ سلطاناں کھانی خطا، بے تصور رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دے لیکھے دیکھ دکھایا۔ نارد کہے میں توں کون رہیا آکھ، میں دیکھاں اکھ اٹھایا۔ کیٹھرا سندیسہ ملے ساکھ، ساکھیاں کی درڑانیا۔ جاں میں دھرنی نگاہ ماری میں توں نظری آئی اوہ راکھ، جو گوہند دھار سما یا۔ میرے انتھکرن وچ گیا بھاکھ، بن

آسا ہوئی پڑھائیا۔ جاں پھیر نکلیا مقبرے وچ رووے محمد دی لاش، دروہی تیرا نام دُہائیا۔ کیوں سوں گیا اُتے کیلاش، ہن اپنی لے انگڑائیا۔ میری صدی
 چوڈھویں دے کچھ برس مہینے رہ گئے ماس، دن انگلاں اُتے گنائیا۔ رو کے شکر اُتوں کہے تارا چند اُٹھو آکاش، تُوں ہی تُوں ہی سنائیا۔ نُوں نُوں نے شاہ
 سلطانی اِکو تیرا ہووے پرکاش، دُو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ وِشیاں توں باہر اپنا دے وِشواس، وِشو دے مالک ہو سہائیا۔ دو جہاناں نوجوانا سِری بھگوانا تیری
 ویکھیے راس، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ پھیر ہسّ کے کہن تیرا درشن کرئیے محبوبا توں بھگت دوارے وِسیں بھگتاں پاس، سوہنی بھومکا آپ سہائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ نارد کہے مینٹوں کسے نے کہا کمینہ، شبدی شبد شنوائیا۔ میں بنا بدھی وچار توں چینا، آپ اپنا
 آپ بدلایا۔ میں سب توں اتم سریشٹ ہیرا نگینہ، میری قیمت کوئے نہ پائیا۔ میرا مالک پرتپالک سوامی صاحب بھینا، رنگ رتڑا اک اھوائیا۔ جس
 دے چرن کول ادھینا، دوسر سپس نہ کوئے نوائیا۔ جس دے بھے وِچ بنا سریر توں مینٹوں آوے سپینہ، روم روم دے دُہائیا۔ میں اُس نوں کہا یامینہ،
 میرے مالک نُوں الاہیا۔ میرا ٹھانڈا کر دے سینہ، اگنی تت بُجھائیا۔ جھٹ آواز سُنی اوئے نارد تیرے ملن نوں آگیا جیٹھ مہینہ، پہلا پروشتا لے انگڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ جیٹھ کہے نارد میں وی آگیا بھجا، بھجن بندگی والیاں دیاں سنائیا۔ جن بھگتو مینٹوں اپنے
 وِچ دے دیو جگہ، تھان تھنتر مل کے خوشی بنائیا۔ میں وی چلاں وِچ اُس پر بھو دی رضا، جو رازق رِزق رحیم اھوائیا۔ سارے مل کے اُس دے نام
 دا لئیے مزہ، جس نوں مذاق کرے لوکائیا۔ میں دسن آیا سب دے سرتے کوکدی قضا، کال نگارہ رہیا وجائیا۔ سب نے ہائے اُف کہنا دروہی میریا ربا،
 رے عالمین تیری وڈ وڈیائیا۔ نارد کہے میں پھر ہتھ اُٹھا کے کھتا، سب نوں دیاں سنائیا۔ میرا محبوب مہربان بڑا کتا، جگ جگ اپنا آپ بدلایا۔ جس
 دے کول اپنا آپ سببا، دوسر سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اس دا کھیل ویکھو روزے شبا، دوس رین دھیان لگائیا۔ نالے جوش وِچ ماریا دتا، بھے وِچ سنائیا۔
 اوہ دھار تک لوشیر بگا، شبدی شبد اھوائیا۔ جیہڑا کھوجیاں کسے نہ لبھا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ اُس نے ساری سرشٹی دا بھاگ جن بھگتاں نوں
 دے دینا ادھا، بن منگیاں جھولی پائیا۔ جس دی سمجھے کوئے نہ وجہ، بھيو سکے نہ کوئے گھلائیا۔ نالے درشن دیوے اُپر شاہ رگا، نو دوارے پندھ مکائیا۔

پھڑ کے ہنس بناوے گا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگانیا۔ اگے چار جگ دا ودھیار ہے اگا، جن بھگتاں لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ پھیر سبھا میٹ کے ملیچھاں والی ہبھا، ہم ساجن ہوئے سہائیا۔ تہاڑے اندر وڑ کے مندر چڑھ کے وجائے ند، دُھن آتمک راگ سٹائیا۔ پہلی جیٹھ کہے مترو میں تہانوں دیواں سدا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ میں پیریں بھجا آیا ننگا، اپنا پندھ مکائیا۔ میرے اگے واسطہ پایا جمناسرتی گوداوری گنگا، نیناں نیر وہائیا۔ سانوں لے جا اپنے سنگا، سوہنا سنگ وکھائیا۔ جیٹھ کہے میں دُہائی وتی نی کملیو اوہدا پینڈا بڑا جے لمبا، جُگاں وچ سکے نہ کوئے مکائیا۔ نالے تھر تھراہٹ وچ کمبا، اپنا آپ بھلائی۔ میٹوں بھل گیا جگت جگیا سوآں والا دھندا، دُھندھوکار دسیا لوکائیا۔ پھیر ویکھیا پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیا باہروں تتاں والا بندہ، اندر اکو نور الاہیا۔ جس دی نہ کوئی منزل نہ کوئی کنڈھا، خداں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جدھر نگاہ پھیر دیوے جن بھگت لے جاوے وچ سگھنڈا، پوجا پاٹھ نہ کوئے رکھائیا۔ سو دیون آیامان وچ برہمنڈا، برہما وشن شو نال ملائی۔ پہلی جیٹھ کہے جن بھگتو تہاڑے واسطے دوس چنگا، چنگی طرح سٹائیا۔ سارے مل کے آتم دھار کھاؤ سوگندا، پر بھو اکو سب دامہیا۔ جس دے پیار وچ پچھلا جگ لنگھا، اگے اپنے رنگ رنگائیا۔ لیکھے لاوے تت پنجا، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا پردہ اٹھائیا۔ سنگر شبد کہے ناردا او پچو توں ویکھیاں نہیں ہستیاں، ہس ہس کے رہیا سٹائیا۔ اوہ تک دو جہان دیاں بستیاں، بیٹھیاں اپنے ڈیرے لائیا۔ پُرپاں لوآں تک لے مستیاں، مستانے برہمنڈ کھنڈ ڈھولے گائیا۔ دو جہاناں دیاں آسا ویکھ لے نسدیاں، بھجن واہو داہیا۔ کھیاں تک لے روس دیاں، تارے منڈل منڈپ نال ملائی۔ نظارے تک لے اوس الکھنا الکھ دیاں، جس دا لیکھ نہ کھیا جائیا۔ جس دے ہکم اندر جگ چو کڑیاں نٹھدیاں، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ ناردا کہے میرے سنگر شبد بلوانے، بلی بلدھار سیس نوایا۔ میرے دُھر دے رام رام، رام راما تیری وڈ وڈیائیا۔ میرے نور نورانے کاہنے، کاہن کاہنا تیری اک رُشٹائیا۔ تیرے جگ ویکھے دھرم نشانے، دھرم دی دھار نال ملائی۔ تیرے تن وجوداں ویکھے بانے، جگ جگ ویس وٹائیا۔ تیرے نام کلمے والے سوہنے گانے، اکھراں اکھراں نال صفت صلاحیا۔ تیرے یُدھ ویکھے گھمسانے، کھنڈے کھڑگ چلے تیر کمان اٹھائیا۔ تیرے نام کلمے سُنے

پیغامے، پیغمبروں کریں پڑھائیا۔ تیرے دین مذہب تکے اسلامے، اسم اعظم اک اکھوائیا۔ تیرے دیکھے کھیل مہانے، محبوب تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ سنگر شبد کہے اوہ دیکھ لے ناردا مہینہ آگیا جیٹھ، ذرہ ذرہ دھیان لگایا۔ جن بھگتاں رکھدا چھایا ہیٹھ، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ کوڑے کرے مٹھے بیٹھ، امرت رس بھرائیا۔ جڑ (اکھیڑے) شاہ سلطاناں وڈ وڈ سیٹھ، دھرنی دھرت دھول دھول اُتے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ جیٹھ کہے میٹوں سارے کھندے تئا، تئاں والیو دیاں سمجھایا۔ میرا کھیل نہیں چونکہ چنچا البتہ، عالماں فاضلاں دیاں درڑایا۔ میرے مہربان دا حکم سننا رتا، لفظ تلفظ نہ کوئے دکھایا۔ سچ پچھو سب دا جگت جہان والا چھٹ جانا تئا، پیار محبت نہ کوئے رکھایا۔ کسے نوں دانہ ہتھ نہیں آوئا پچھکا، فاقے وچ لوکایا۔ میرے پیار دا حکم یگا، اکو وار سمجھایا۔ امیر غریب لنگھاؤنا وچوں سوئی دے نکا، نک دی لاج رہے نہ رانیا۔ میں خوشیاں وچ ماراں کچھا، کچھ مجھ نوں دیاں سنایا۔ دُہائی پینی جنہاں کھادھا کٹا وچھا، وچھڑیاں میل نہ کوئے ملایا۔ گر اوتار کسے نہیں کرنا پچھا، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ دُھر دا نام کرے نہ رچھا، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ گئیٹیاں گنیاں اکھاں لاؤنیاں نال چھتا، چھتر دھاری رہن کوئے نہ پانیا۔ جیٹھ کہے مترو سر شئی لوٹھی لنگڑی ہو جانی، بلہین ہو جان لئا، باہو بل نہ کوئے رکھایا۔ جو سندیسہ دے کے آیا نانک نرگن دھار بغداد تئا، تپدی ریت دے گواہیا۔ گو بند دا لیکھا نہیں کوئی دھاگا کچا، کچی گنڈھ نہ کوئے رکھایا۔ محمد اُمت دا رہنا مول نہیں سکا، صدی چو دھویں دے صالحیا۔ جیٹھ کہے میں تئا نہیں میں ہو کیاں دا وگا دینا ٹھکا، انتشکرن شانت نہ کوئے کرایا۔ میں چھیتی سمندر راں پار ٹپا، ٹاپو آں پرے ڈیرہ لایا۔ موسیٰ دی دھار لاواں ٹھپا، مہر عیسیٰ والی سمجھایا۔ کسے دی قیمت رہنی نہیں ٹکا، جگت رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ جیٹھ کہے میں تپدا وانگ اگ، میری رام دُہایا۔ میں دیکھنا سارا جگ، ستاں دیپاں بھجاں واہو داہیا۔ میں چلاں بنا پگ، قدم قدم نہ کوئے بدلایا۔ میں اوہناں نوں لوواں لہ، جیٹھے پر بھو نوں رہے دھیانیا۔ راتی ستیاں لوواں دب، سنمکھ ہو کے نظری آیا۔ میرا وعدہ قول اقرار اچ، پہلی جیٹھ دے گواہیا۔ دیک جوت جگاواں درس دکھاواں اُپر شاہ

رگ، ایہہ میری بے پرواہیا۔ جن بھگتاں رہن نہ دیواں الگ، آتم پر ماتم میلا میلاں سہج سُبھائیا۔ سب نوں پھڑاں گا پچھے بھج، نوواں کھنڈاں دا پندھ
 مُکائیا۔ نال شبد سناواں گج، سوہنا راگ درڑائیا۔ پھیر ہلون کے تن ماس ناڑی ہڈ، سوادھان دیاں کرائیا۔ بچھو جے تئیں میتوں گئے چھڈ، میں چھڈن
 والا نہ کدے اکھوائیا۔ دھرتی اُتے دھرم دا نشانہ دینا گڈ، نشانہ سب نوں دینا دکھائیا۔ ہندو مُسلم رہن دینا نہیں کوئی اڈ، میلا اکو لینا ملائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ست رنگا کہے پر بھو میں تیری دھار ستوادی، ست سوامی در ساچے سپس نوئیا۔
 میری سرتی بنا سرت توں جاگی، بنا شبد توں شبد شنوائیا۔ میں تیرا آد جگاد دا واگی، سیوک ہو کے ساچی سیو کمائیا۔ میں مُجت تکاں حقیقی تے مزاجی، بنا
 عاشقاں توں تیرا عشق دیاں سمجھائیا۔ میں ضرور شرع میٹانگا ملاتے قاضی، کلمہ کائنات بدلایا۔ دین دُنی دا بن کے امدادی، مہربان در تیرے سپس
 جھکائیا۔ توں اکو واحد سب دا مالک تیرا اکو ہوئے سماجی، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ست
 رنگا کہے پر بھو در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ست رنگا کہے میں پہلی وار منگی بھچھیا، پر بھو جھولی دینی پائیا۔ مہربان ہو کے بھگتاں دی کریں رچھیا، سر سر اپنا
 ہتھ لکائیا۔ کجک میٹیں رین اندھیری مسیا، گھر گھر کریں رُشنائیا۔ میں ہوڑا بکلیا تیرا اُپر سسیا، ہاسے پٹی آتم پر ماتم رنگ دکھائیا۔ تیرے پیار وچ پریتم تیرا
 پیارا پھرے نسیا، بھجے واہو داہیا۔ اُس نوں تیری دو جہاناں ہووے رکھیا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ توں جگ جگ بھگتاں کردا آیا پکھیا، پت پر میثور
 تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میں اک سندیسہ تیرا صاحب سلطان تیریاں بھگتاں نوں دسیا، سہج سہج سہج نال سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ جیٹھ کہے ست رنگے دوویں کریئے صلاح، نارد نال ملائیا۔ ہر بھگت بنائے گواہ، شہادت اکو اک بھگتائیا۔ پر بھو نوں
 بنائے ملاح، بیڑا اوسے دے کندھ لکائیا۔ جیہڑا آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں کدے نہ لوے ساہ، تھکاوٹ وچ کدے نہ آئیا۔ جے منگیئے تے منگیئے
 اُس داناں، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ نالے سوگند کھائے تیرے پیار وچ نہ کوئی سور کھائے نہ گاں، تیرے نام دارس لے کے اپنا آپ تریپت
 کرائیا۔ توں پکڑ لے غریب نمائیاں بانہہ، آگے سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ سانوں چرناں چ سچھنڈ دینی تھاں، سورگ بہشت دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اکو وار

ہاں وچ ہو جائے ہاں، نانہہ دی آس نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے سجنو میری مٹو گل، گلو کڑی اک پائیا۔ پر بھو جگ جگ کردا چھل ول، چھلدھاری آپ اکھوائیا۔ وسے نہچل دھام اٹل، سچکھنڈ سو بھاپائیا۔ رویا جل تھل، مہینل وچ سمائیا۔ اکو منگ منگو پر بھو وچھوڑا ہووے گھڑی نہ پل، پلاکاں دے پچھے بہہ کے درشن دینا دُھر دے ماہیا۔ تُوں ساڈا مالک ہو کے آتما وچ جائیں رل، دُو جَا رُوپ نہ کوئے درسائیا۔ کسے کم نہیں آونی کایا مائی کھل، خلق دے خالق تیرا نور ظہور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا دئے چُکائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں پُرانی ویکھ لئی چٹھی، بنا اکھراں توں سو بھاپائیا۔ اوہدی عبارت اتنی مٹھی، جس دی مٹھاس سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ میں جاں ناپن لگا نہ اوہ وڈھ تے نہ اوہ گھٹ اوہدی لمبائی چوڑائی سوا گٹھی، میرو ڈنڈ توں پرے اپنا آپ سمجھائیا۔ پھیر اوہ دُہتھڑ مار کے پٹی، پٹنے والے آگے واسطہ پائیا۔ میرے سنگر شبد میری دھار جد رُوھے تے رُوھے چٹی، کالی شاہی نہ کوئے چترائیا۔ میری جدوں بنی پر ماتما آتما دھار بنائی تے شو بنائی پٹی، ہوڑا پُرکھ اکال سو بھاپائیا۔ مینوں پتہ نہیں میں کیہرے مقام اُتے کئی، میرا گرہ ویکھن کوئے نہ آئیا۔ نارد کہا نہیں تُوں اوس صاحب دے چرناں وچ لٹی، جتھے لٹیاں نہ کوئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ نارد کہے سُن جیٹھ مہینے یار، مترادے سمجھائیا۔ میں چڑھدے لہندے دکھن پہاڑ، بچھیا نو کھنڈ ست دیپ دسو کچھ وچار، پورب پورب پورب پورب جگ دا لیکھا نال ملایا۔ سارے رو رو کے کرن لگے پکار، بن نیناں نیر وہائیا۔ نالے کہن اوہ مالک بے عیب پروردگار، جلوہ گر نور الاہیا۔ جس دے سب کچھ اختیار، مختیار نامے گر اوتار پیغمبراں ہتھ پھرائیا۔ جس نے پیشین گوئیاں وچ کیتے خبردار، بے خبراں خبر سنائیا۔ سب نے سندیسہ دتا انت آوے کل کلکی اوتار، نہ کھنکا امام امارو پ بدلایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بنے سچی سرکار، سنگر شبد حکم سنائیا۔ شہنشاہی سمت دس جن بھگتاں پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ جس بھانڈے گھڑے بن ٹھٹھیا، گھمیار کوہلو دا پچلی چک چلائی۔ اوہ اندروں باہروں دُرمت میل دئے اُتار، اپنی دیا کمائیا۔ جیٹھ کہے نارد جی اُس نے میرے نو جیٹھ نو کرنا وہار، وویاری ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جنہاں گرکھاں دے سپس بدھی دستار، دست دست نال

ملائیآ۔ یاراں دا بنے یار، متراں دا متر آپ اکھوائیا۔ جیہڑے بھل گئے اوہناں نوں آپ کرے نمسکار، پریتی پریتم نہ کدے گوائیا۔ ایہہ کھیل سچی سرکار، سنگر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ گرگھ دوارا کر رہیا انتظار، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جس دا لہناتے لیکھا نال روپداس چمیار، چمریٹے دیوے مان وڈیائیا۔ جو پانہا گنڈھداتے ہن ہووے سانڈھنی دا آسوار، سنگر دیوے مان وڈیائیا۔ پنچم پیارے پنچم کر پیار، پنچم پنچم وچ سائیا۔ پنچ درباری ہو کے آون خبردار، سوادھانی وچ وڈیائیا۔ پنچ لکھاری ہتھ قلمماں کر بدھی ہووے کٹار، مستک لکھیا ہووے داتار، داتا اکو سیس نوایا۔ پہلی جیٹھ کہے میں سندیسہ دیواں نو جیٹھ نوں اپنی وار، وارتا نال سنایا۔ اُس دن سجنّا تیری خوشی مناؤن گے تینی اوتار، پیغمبر گرنال ملائیآ۔ وشن برہما شو کرن گے دیدار، درس پیکھ پیکھ دھر دارنگ چڑھائیا۔ تیرا لیکھ انہونا ہونا جیہڑا اگے لکھیا نہیں وچ سنسار، قلم بجھے چائیں چانیا۔ اکھراں اکھراں نال وڈیائیا۔ نو جیٹھ کہے میں وی اوس صاحب نوں کراں نمسکار، نو نولاگاں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیری مہما پر اپار، اپرپر سوامی انترجامی تیری گت کہن کچھ نہ پائیا۔

* ۲ جیٹھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھ ووال سنگت دے باہروں کھیتاں وچوں سیوا کر کے آون سمیں *

جیٹھ کہے میں بھگیا نہیں کدے وانگ اگنی، لولواں پڑپاں نہ کوئے وکھائیا۔ میرا کھیل ہو یا دھرم دھار دا سگلی، سگل سرشی درشی اندر دیاں جنایا۔ میرے وچ پر م پڑکھ اکال دی جوت جگنی، جگت جہان دیاں سمجھائیا۔ خوشیاں وچ بھگتاں سرتی گنی، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھائیا۔ جس لیکھا چکاوتن وجود بدنی، تتاں کرے صفایا۔ بھيو چکا کے اعلیٰ ادنی، اوچاں نیچاں رنگ رنگایا۔ آتم دھار بنا کے ساچی سجنی، ساجن ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جس دی اکو پریم پریتی بھجنی، بازاں والا گوبند نال ملائیآ۔ جن بھگتاں دھوڑ کرائے اپنے مجنی، ست سرور ایشان اک وکھائیا۔ پٹھ رہن دیوے نہ کسے گنی، اوڈھن سیس نام رکھائیا۔ جس دی کلا دھار ودھنی، کلکاتی کرے صفایا۔ نرگن دھار سرگن جس نے چولی رنگنی، رنگت دھر دا نام رنگایا۔ شرع

دین مذہب میٹ کے حدی، حدودِ اِکُو اِک وکھائیآ۔ جس بھگتاں آتم چوڑاسی وچوں لبھنی، پریتیم ہو کے جوڑ جڑائیآ۔ اُس دا کھیل ویکھو سببنی، صاحب کی اپنی کل ورتائیآ۔ جس دُئی دُویت ہر ہردے اندروں کڈھنی، تن وجوداں کرے صفائیآ۔ دین مذہب دی دھارا چھڈنی، شہنشاہ اپنا حکم سنائیآ۔ ساچا کعبہ کرا کے ججنی، حقیقت اِکُو اِک وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیآ۔ جیٹھ کہے میں اگنی وانگ نہیں تپدا، تپش جگت نہ کوئے جنائیآ۔ میں اِکو پر بھو نوں چیدا، دُسر اوٹ نہ کوئے تکائیآ۔ میرا کھیل نہیں کوئی مایا ڈسنی سب دا، وکھ وِش نہ کوئے بھرائیآ۔ میرا لہنا دینا پر میثور پت دا، پاربرہم جو ہوئے سہائیآ۔ میرا نانا ویکھو ست دا، ست سچ ہوئے گڑمائیآ۔ میں بھيو گھلاواں برہم مت دا، متا پر بھ دے نال رکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنگ نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، جگ جگ جن بھگتاں سر اپنا ہتھ رکھدا، رکھک ہو کے سیو کمائیآ۔

* ۴ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ جیٹھووال ضلع امرتسر سبھاگ وِنتی دے گرہ * *

چار جیٹھ کہے میتوں آوندی ہاسی، ہس ہس ہس خوشی بنائیآ۔ جو میں سندیسہ سنیا پہلوں سال تریاسی، اُنی سو اٹھتالی بکرمی نال ملائیآ۔ منڈل منڈپ پاوندے ویکھے راسی، وِشن برہما شو اتار پیغمبر گر خوشیاں ڈھولے گائیآ۔ دیوت سُر گاوندے پنا سواس سواسی، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ ستگر شبد سندیسہ دیوے کی کھیل کھیلے شاہو شاہاسی، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جس دا اِکو نور ہووے پرکاشی، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ نرگن دھار لاپے اُداسی، چنتا سنت بھگت ہٹائیآ۔ پرگٹ ہوئے گھنک پُر واسی، پنجم جیٹھ وجے ودھائیآ۔ جس شرع دی کٹنی پھاسی، بندھن مذہباں دے تڑائیآ۔ ذاتاں پاتاں وچوں کرے خلاصی، آتم برہم اِک سمجھائیآ۔ ست دا سچ ہووے وِشواسی، وِشا وِشو دھرم دھار درڑائیآ۔ لیکھا جانا دوس ماسی، برس برکھاں اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیآ۔ چار جیٹھ کہے میں سُن دارہیا شبدی شبد ترانی، تریا توں باہر وجے ودھائیآ۔ کی کھیل

کرے سری بھگوانی، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جس دا لہنا دینا دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال گنگن گگننتر اپنا حکم سناٹیا۔ جس دا رُوپ رنگ رکھ نہ
 کوئی پہچانی، جگ نیز نظر کسے نہ آتیا۔ تن وجود پھر کے بانی، باؤن دا لیکھا پور کرایا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانی، شہنشاہ اپنی کار بھگتایا۔ نرگن سرگن
 ہو پردہانی، پر م پُرکھ اپنا کھیل کھلایا۔ تن وجود گھر نشانی، نام جگت نشانے دکھایا۔ شیر شیر رُوپ بلی بلوانی، مہابلی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کماٹیا۔ چار جیٹھ کہے میں ویکھدا رہیا چیتکار، بن نیناں نین اٹھایا۔ زمیں اسمان رہے پکار، لوک
 پر لوک ڈھولے گایا۔ کی کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جاتے کنت بھتار، نور نورانے تیری وڈ وڈیایا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرا کردے
 گئے انتظار، بھوکتاں وچ تیری اوٹ تکایا۔ تیرا نور کل کلکی اوتار، نہکلنکا ڈنک کرے شنوایا۔ امام اماماں نور ہووے اجیار، اللہ بے پرواہ تیرے ہتھ
 وڈیایا۔ پنجم جیٹھ ہووے اجیار، لوک مات خوشی بنایا۔ تیس تیس دا تیرا ادھار، بتیس لیکھا لیکھے وچ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماٹیا۔ چار جیٹھ کہے میں سنسپہرا دتا پنجم پر وٹھے، خوشیاں نال جنایا۔ اٹھ مترا اپنی کھول درشٹے، درشٹانت دین دی لوڑ
 رہے نہ راتیا۔ ویکھ نور نورانہ سری بھگوانا اکو اٹھے، ایشٹ دیواک اکھوٹیا۔ جس دا لیکھا لہنا نہیں ٹانک جستے، مانو ذاتی آتم پر ماتم سنگ بنایا۔ جن بھگتاں
 پورے کرے نچے، نہچل دھام دے وڈیایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل جس دے، سو پُرکھ اکالا دین دایلا آئے دھر دا ماہیا۔ تُوں چرن چھنے پیارے
 مت دے، بن رسنا رسن پُجھایا۔ جس دے لیکھے لہنے دینے منی سنگھ والی ہت دے، ہتکاری ہو کے ویکھے چائیں چانیا۔ جس کھیل مُکاؤنے پتھراٹ
 دے، جھگڑے تن نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اپنے ہتھ رکھایا۔ چار جیٹھ کہے میں کہا
 پنجم جیٹھ رہنا تیار، ترے گن اتیتا دے وڈیایا۔ تیرا محبوب ماہی آوے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری جس نوں سپس نوایا۔ جس نوں جھکدے
 پیغمبر گرو اوتار، اوتری ہو کے اپنا کھیل کھلایا۔ جس دا لہنا دینا سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اوٹ تکایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دایلا جوتی جاتا ہو
 اجیار، نرگن نرکار نرکار اپنا ویس وٹایا۔ تت وجود کر کے تن شنگار، کھیلے کھیل اگم اتھاہیا۔ تُوں اُس نوں پریتم کہہ کے کریں نمسکار، نو نو سپس

جھکائیا۔ خوشی مناویں کر دیدار، نیتز لوچن نین نین بگسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا لیکھا لیکھے وچوں پرگٹائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں مات لوک آگیا بھجا، جگت جہان پنڈھ مکائیا۔ ست دھار پوتر ویکھی جگہ، آپ اپنی اکھ کھلایا۔ جتھے جوت نور چمکیا بگا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ میتوں بھل گیا بچھا آگا، آگے سدھ رہی نہ رانیا۔ میں بولن لگا بنا لبان، مکھ بول نہ کچھ سنایا۔ پھیر سنیا انادی نڈا، دھن آگم اتھاپیا۔ پنچم جیٹھ تیتوں دیواں سدا، سندیسہ اک سنایا۔ تیس تیس دی دھار گوہند آوے چرن اٹھاوے سجا، اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دے نال پر بھو ودھنا آگا، بھو ابھید رہے نہ رانیا۔ ست سچ دا اکو ہووے پدا، پت پر میثور ہو کے دے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں سنیا شبد اتھاہ، بے پرواہ دتا سنایا۔ بکرمی انی سو ستتر داتک راہ، بن نیناں نین اٹھایا۔ گوہند ویس آوے وٹا، بھو ابھید اپنے ہتھ رکھایا۔ پنچ تہ تہ کر رشنا، تن وجود سو بھاپایا۔ پورن پورن نام دھرا، پرم پڑکھ اکو اوٹ رکھایا۔ دین دیالا کھیلے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمایا۔ تن وجود چولا تتاں والا تجا، باون باون سنگ کرائیا۔ جوتی جاتا ہو رشنا، نور نورانہ ڈمگائیا۔ دو ہزار بکرمی اپنا کھیل کھلا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ گوہند تن وجود نگر سہا، سمبل اپنی نگر وڈیایا۔ جوتی نور کر رشنا، نو ست ڈمگائیا۔ انی سو اٹھتالی بکرمی یاد کرا، پنچم جیٹھ سیس جھکائیا۔ تابو جوند سنگھ مان دوا، ناتا جگت والا سمجھایا۔ انی سو ستر بکرمی پردہ پردیاں وچ رکھا، پاربرہم پر بھ اپنا کھیل کھلایا۔ پال سنگھ بشن کور رنگ چڑھا، نرگن سرگن ونڈ ونڈایا۔ گر تیغ بہادر لہنا دینا جھولی پا، پورب لیکھا پور کرائیا۔ تس دا وقت سہنجن گیا آ، بچھلا پنڈھ مکائیا۔ سمت شہنشاہی دس راہ رہیا تکا، ویہہ سو اکتی بکرمی اکھ اٹھایا۔ پنچم جیٹھ کہے میتوں نرگن سرگن دوہاں نوں مل کے چڑھیا آگیا، چاؤ گھنیرا اک رکھایا۔ خوشیاں وچ کہاں واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ نمسکار کر کے سیس دیاں جھکا، ڈنڈاوت بندنا سجدہ اکو در سیس جھکائیا۔ اوتار پیغمبر گرو جس آگے کردے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اوہ میرا شہنشاہاں دا شہنشاہ، پاتشاہ نور الاہیا۔ پنچم جیٹھ کہے جس جگت جہان کھیل دینا بدلا، بدلی دین دنی کرائیا۔ جن بھگتاں نیناں کجلا پا، اکھ اکھ وچوں

بدلایا۔ لال رنگ نشان پھڑا، اشارے دیوے تھاؤں تھامیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا بھيو جانے کوئے نہ، جانہار اک اکھوائیا۔

* ۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ سلیم پُر ضلع ہوشیار پُر ار جن سنگھ دے گرہ *

پنچم جیٹھ کہے میرے وڈ وڈ بھاگے، ملے لوک مات مات وڈیایا۔ کرپا کرے میرا صاحب کنت سہاگے، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ میں شبد سندیس
 مناں انراگے، بن سروناں وجے ودھایا۔ میرا انتشکرن جاگے، آلس ندرارہے نہ رانیا۔ مہربان محبوب اپنے پورے کرے وعدے، واحد اللہ بے پرواہ
 اپنا رنگ رنگایا۔ بنا آواز سنے انادے، انادی دُھن پرگٹایا۔ بھيو کھلیا بودھ اگادھے، بدھی توں پرے دتا سمجھایا۔ پنچم جیٹھ کہے میں سچ سرنائی گیا
 لاگے، بن چرناں چرن دھوڑ خاک رمانیا۔ نال سنی ستار بنا نانک بابے، ربیول ثانی دے وڈیایا۔ جو اشارہ کیتا وچ بغدادے، بگلگیر ہو کے گیا سنايا۔
 ۲۰۰۸
 ۲۰۰۸
 صدی چو دھویں کھیلے کھیل پُرکھ اکلا دیس ماجھے، جوتی جاتا نور الاہیا۔ جس نے آتم دھار جیو جنت بناؤنے ساچھے، سگلا سنگ رکھایا۔ جن بھگت سہیلے
 وچھوڑے وچ رہن نہ وانجھے، آتم پر ماتم اکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مالک بے پرواہیا۔ پنچم جیٹھ
 کہے میری نمو نمو ڈنڈاوت، بندنا سجریاں وچ سیس نوایا۔ میرا مہربانا سیری بھگوانا اوتار پیغمبر اں گرو آں دیوے دعوت، سندیسہ شبد شبد شنوائیا۔ دھرم
 دی دھار لو امانت، وست امولک اگم ورتایا۔ میرا نور ظہور تگلو صحیح سلامت، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ اپنے پیار دی دست بدست لو امانت، نرگن
 ہو کے جھولی آپ بھرايا۔ کلج جیو ویکھو آنجانت، بدھی چلے نہ کوئے چترایا۔ چاروں گنت اندھیری شامت، نوری چند نہ کوئے رکھایا۔ دین دنی ہوئی
 آنجانت، بھيو نہ کوئے گھلایا۔ عقل چلے نہ کوئے لیاقت، پردہ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ آتم پر ماتم بنے نہ کوئے رفاقت، فقرہ حق نہ کوئے سنايا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمايا۔ پنچم جیٹھ کہے میں خوشیاں دے وچ نچدا، جگ نیتز نظر کسے نہ آيا۔ ڈھر

سندیس اگما دسدا، بھيو ابھيدا دياں گھلایا۔ پرکاش تک الکھنا لکھ دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ لہنا رہنا نہیں کسے دے وس دا، قدرت دا قادر کرتا اپنا
 حکم ورتایا۔ مان رہنا نہیں کوئی رسنا رس دا، جہوا چلے نہ کوئے چترایا۔ پرکاش دے نہ کسے اکھ دا، نج لوچن نین نہ کوئے گھلایا۔ پنا بھگتاں پر بھوئج
 کوئی نہ رکھا، ہوئے نہ کوئے سہایا۔ میں کلج تکیا پیاسا پھرے دین دنی دی رت دا، بجے واہو داہیا۔ جس جھگڑا پاوانا من مت دا، گرمت اندروں باہر
 کڈھایا۔ نشان رہن نہیں دینا ست دا، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ جگت جہان ہووے تپدا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ مان رہے کسے نہ جپ دا، جگ
 جیون داتا کی اپنا حکم ورتایا۔ صدی چو دھویں وقت جاندا تپدا، پیسویں اپنی لئے انگڑایا۔ حضرت محمد اٹھ اٹھ نٹھدا، چارے یاراں سنگ رکھایا۔ عیسیٰ
 کہے میرا مالک خالق لیکھا جانے گھٹ گھٹ دا، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ جس دا کھیل بازی گرنت دا، سوانگی اپنا سوانگ بدلایا۔ جس دی سرن سرنائی
 دو جہان ڈھٹھا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ اوہ بنیا نہیں کسے ہڈ ماس ناڑی رت دا، کامنی کام نہ کوئے چترایا۔ اوہ مالک دے برہم مت دا، پاربرہم اگم
 اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اھوایا۔ جیٹھ کہے میں خوشیاں وچ گاواں ترانہ، تریا توں باہر
 سنایا۔ کرپا کرے سری بھگوانا، بھگون ہو کے دے وڈایا۔ میں اُس دا نڈھا بالا بال انجانا، میری چلے نہ کوئے چترایا۔ میں خالی جھولی منگاں دانا،
 داتے وست سچ دینی ورتایا۔ توں شاہو بھوپ سلطانا، شہنشاہ اک اھوایا۔ تیرا لیکھا دو جہاناں، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ سیس نوایا۔ توں زرگن سرگن
 نگاہانا، زرویر پُرکھ اک اھوایا۔ کلج کوڑی کرپا میٹ نشانہ، سنجگ سچ کر رُشنایا۔ سرشٹی درشٹی اندر دے گیانا، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ توں میرا
 میں تیرا آتم پر ماتم لیکھا ہووے جیو جہانا، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈگمگایا۔ توں آتم پر ماتم پر م پُرکھ شاہو بھوپ شہنشاہ شاہ شہانہ، پاربرہم برہم پردہ
 دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر میلا آپ ملایا۔ پنجم جیٹھ کہے میرا ہویا وقت سہنجنا، پر بھ سوہنی دتی
 وڈایا۔ پرکاش کیتا آد زرنجا، نور نورانہ ڈگمگایا۔ کرپا کرے درد دکھ بھے بھنجنا، بھوساگر پار کرایا۔ ساچے نام دا پا کے انجنا، نج نیز لوچن نین کرے
 رُشنایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں بن کے سجن، سجن میت اک اھوایا۔ جس دا اکو دپیک جوتی جگنا، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشنایا۔ جس نوں کہندے گوپال

مورت مدنا، مدھسودن اک اکھوائیا۔ جس دا اکو وجے ندنا، انادی دُھن دے پرگٹائیا۔ جس بھگتاں پردہ کجنا، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جس جننی گکھ وچوں کدے نہیں جمننا، جوتی جاتا نور الاہیا۔ اوہ کھیلے کھیل اگم اگننا، اکھ اگوچر اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ سمجھائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرا مالک سچ سوامی، صاحب سنگر اک اکھوائیا۔ جو آد جگادی انترجامی، انتشکرن ویکھے خلق خدائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطانی، شہنشاہ اپنی کار بھگتائیا۔ جس دا لیکھا دو جہانی، دوہری اپنی ونڈ ونڈائیا۔ ویکھنہارا جیو پرانی، لکھ پوراسی کھوج کھوجائیا۔ جس دی منزل اک روح بُت توں باہر دے سمجھائیا۔ جو مالک نور نورانہ اک اسمانی، زمیں زماں دوویں سیس جھکائیا۔ جس جھگڑا میٹنا جسم جسمانی، ضمیر امیر غریب دے بدلایا۔ جن بھگتاں بخشے پد زربانی، منزل اکو اک سمجھائیا۔ شبد ناد دے دھنکائی، آتمک راگ دے درٹایا۔ جوتی جوت جگا مہانی، بن تیل باقی کرے رُشنائیا۔ جس میری وار تھت پچانی، پنچم جیٹھ لے انگڑائیا۔ شیر شیرا نوجوانی، بردھ بال نہ روپ بدلایا۔ جس دی چار جگ دے شاستر گاؤندے کہانی، صفتاں نال صفت صلاحیا۔ اوہ دیوے مان نمائی، مہربان ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ چکائیا۔ پنچم جیٹھ کہے میں خوشیاں وچ کراں بندنا، بندگی بن سیس نوائیا۔ جس نشان میٹنا تارا چندنا، روس رہیا سمجھائیا۔ جس دی یاد وچ کوڑ گڑیار انتم ونجنا، پاپی ہو کے اپنا پنڈھ مکائیا۔ جس دا دیک اکو نور نورانہ جگنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ جس نے دھرنی دھرت دھول دھول بھجوانی اگنا، امرت میگھ دُھر دا نام برسائیا۔ میں اُس نوں خوشیاں دے وچ سدنا، صدقے واری گھول گھمائیا۔ پرکاش کردے بن ماس ناڑی ہڈنا، جوتی جاتا نظری آئیا۔ میں گہر گسپیرا بے نظیرا تیرا پلو کدے نہیں چھڈنا، ڈوری شبد نام بندھائیا۔ توں لیکھے لالے اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں گود ٹکائیا۔ ہر جن رہے نہ کوئے اگنا، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم سرشی درشی بخش دے بھجنا، بھجن بندگی اکو اک جنائیا۔ تیتوں جنگل جوہاں پہاڑاں ٹلیاں پرتاں اُتے پھیر پئے نہ لبھنا، ہر ہردے وچوں نور نورانہ نظری آئیا۔ پنچم جیٹھ کہے میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے سانجھے یار ایکنکار میں تیری سرن سرنائی لگنا، دوسراوٹ نہ کوئے تکائیا۔ میرے جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرے سنگر شبد کلج کوڑ گڑیارا دھرنی اتوں کڈھنا، کرم کاند دا

ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا نام ڈنک دو جہان وچنا، راؤ رنک لائے تنک میٹے شک شرع شریعت وچوں اصلیت اک سمجھایا۔

* ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ فتح گڑھ ضلع ہوشیار پور جگندر سنگھ دے گرہ *

جیٹھ کہے پر بھو تیرا کھیل جیرج اند، اُتجھ سیج تیرا نور نظری آیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی تیری ونڈ، ستجگ تریتا دوپر کلج ناؤں پرگٹایا۔ دھرنی دھرت دھول دھول بنا کے نو کھنڈ، ستاں دیپاں سو بھاپایا۔ تیرا کھیل اولا کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ، پری لوء آکاش پاتال گنگن لگنتریاں دے وڈیایا۔ آتم پر ماتم نرگن سرگن پاوے گنڈھ، پاربرہم برہم میلا سچ سبھایا۔ جگ جگ جن بھگتاں سینے رکھے ٹھنڈ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ سرت سوانی ہون نہ دیوے رنڈ، کنت سہاگی آپ اکھوایا۔ نام بھنڈارا دست اگنی ونڈ، تن کایا مندر اندر آپ لکایا۔ سچ سوامی تیری پریتی تیرے نال جاوے ہنڈھ، آدھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ کروٹ دے نہ بدلیں کنڈ، پاسا دین دنی اٹلایا۔ منو آ من پائے نہ ڈنڈ، ڈنڈاوت ڈھر دی دینی سمجھایا۔ جھگڑا مکے کریر جنڈ، پاہن پاتھر سیس نہ کوئے نوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ جیٹھ کہے پر بھو میرا روپ نہیں کوئی اگنی اگ، تپش جگت نہ کوئے بنایا۔ کرپا کر سورے سرگ، ہر کرتے ڈھر درگاہیا۔ جن بھگتاں درس دکھا اپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پردہ لاہیا۔ تیرے نالوں نہ رہن الگ، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناگت، ڈرمت میل دھوایا۔ جگت وشنا میٹ کے حد، گرہ مندر اک دکھایا۔ ڈھن آتمک سنا نڈ، انحد نادی ناد شنوایا۔ سچ دوارے تیتوں لین لہج، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ نام خمار دی دے دے مدھ، جگت ترسنا بھکھ مٹایا۔ بن مکے کعبیوں کراج، حجرہ حق حق دکھایا۔ میری میننتی سُن لے اچ، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ سچ پیار وچ بھگت سہیلے جان بچھ، پریتی پریم نہ کوئے تڑایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، گرگھ ہنس بنا بگڑے بپ، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔

* ۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس کپور تھلے شہر وچ منجیت سنگھ دے گرہ * *

دھرنی کہے پر بھو کرپا کر آپ، پر م پُرکھ پر ماتم دیا کمائیا۔ کوڑی کرپا ترے گن مایا میٹ تاپ، ست ستوادی برہم برہادی اپنا رنگ رنگائیا۔ آتم پر ماتم مانو ذاتی بخش جاپ، تیرا نام کلمہ جھگڑا رہے نہ رائیا۔ سنگر شبد ہووے وڈ وڈ پر تاپ، دین دُنی وجدی رہے ودھائیا۔ نگاہ مار لے لوک مات، بن نیناں نین اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ میرے اُتے اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چمکائیا۔ جھگڑاپیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ست دھرم دی ہوئی وفات، کلج کوڑ کُڑیا راجھے واہو داہیا۔ صوفیاں دے نہ کوئے جماعت، بھگتاں سنگ نہ کوئے بنائیا۔ سچ پریتی سرت شبد جوڑ دے نات، مانس مانو مانکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ ایش جیو کرے کوئے نہ گھات، بھو ابھیدا دینا گھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اِکو اِک بیننتی، بن ہتھھاں سیس نوایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگتی، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ تیرے نام دی اِکو ہووے پنگتی، اِکو ڈھولا سوہلا دینا سمجھائیا۔ شرع شرارت میٹ دے من دی، من کا منکا آپ بھوائیا۔ نفرت میٹ کوڑ دے تن دی، دیناں مذہباں اِکو رنگ دکھائیا۔ انت کھیل تک لے تارے چن دی، جو محمد آسا گیا رکھائیا۔ جگت کھیل ویکھ لے چھپر چھن دی، محل اٹل پھول پھولائیا۔ کسے سار نہیں تیرے برہم دی، پار برہم ملن کوئے نہ پائیا۔ نشانی رہی نہ سچ دھرم دی، دھرم دھار نہ کوئے وڈیائیا۔ گنتی دے نہ کسے کرم دی، گگرم کرے لوکائیا۔ کسے نوں سمجھ نہیں اپنے جرم دی، اُنہو بھو نہ کوئے گھلائیا۔ میں آسا رکھی تیری سرن کی، دھرنی رو رو دے ڈھائیا۔ میرے اُتے کھیل ہونی چاروں کُنٹ لڑن دی، جگت شترو دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری

اک ارداس، نو نو سیس جھکائی۔ سچ دھرم دی دے کوئے نہ راس، منڈل منڈپ سارے رہے گر لائی۔ تیرا نام ندھانا سیری بھگوانا رہیا کسے نہ پاس، آتم پر ماتم مل کے وجے نہ کوئے ودھائی۔ رسنا گائے نہ کوئے سواس سواس، ساہ ساہ نہ کوئے چترائی۔ توں تھم سندیسہ دے شکر اُتے کیلاش، کل دھاری اپنا تھم ورتائی۔ میرے اُتے دین دنی دی نظری آوے لاش، تن وجود روون مارن دھاہیا۔ گھٹ نو اسی پُرکھ ابناشی سمبل تیری ہووے پوشاک، پوشیدا پردہ آپ اُٹھائی۔ اوتار پیغمبراں گروآں پورا کر بھوکھت واک، جو پیشین گوئیاں وچ درڑائی۔ نو جوانا سیری بھگوانا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جھاک، بن نیناں نین اُٹھائی۔ انت اخیر بے نظیر صدی چو دھویں میرے اوتوں میٹ واٹ، پروردگار سا بھجے یار تیری آس رکھائی۔ سچ دوار اینکار اکو کھول ہاٹ، اکو وست نام ورتائی۔ دکھاں وچ دھرنی کہے میرا سینہ رہیا پاٹ، چھاتی کملاپاتی تیتوں دیاں دکھائی۔ رُوح بُت نظر آوے کوئے نہ پاک، پتت پُنت نہ کوئے بنائی۔ دروہی کایا مندر اندر بجر کپاٹ کھلے کسے نہ تاک، زرگن تیرا درس کوئے نہ پائی۔ میں اُچی کوک کے ماراں ہاک، دُھر دے حاکم تیتوں دیاں سنائی۔ میں آد جگاد تیری خاک، سیوک ہو کے سیوکمائی۔ تیرے چرن دھوڑ مٹی خاک، دھرنی کہے میں خوشیاں نال رمائی۔ جگت جہان توں دکھرے سجن ساک، سگلے ساتھی تیری اوٹ رکھائی۔ میتوں سندیسہ دے دے پات، پترکا بن اکھراں دے سمجھائی۔ میری کو جھی کملی دی پُچھ بات، واتا ورن تک خلق خدائی۔ سچ دوارا رہیا کوئے نہ گھاٹ، تیر تھ تپن روون مارن دھاہیا۔ مندر مسجد شودوالے ویکھ ماٹھ، گرو دوار کی سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ دھرنی کہے پر بھو میری اک عرضوئی، عرض آرزو تیرے اگے رکھائی۔ میتوں ملے کوئے نہ ڈھوئی، نوست پی ڈھائی۔ سنت بھگت ملے نہ کوئی، کوٹن کوٹ ویکھ دکھائی۔ سرت اُٹھائے کوئے نہ سوئی، شبدی شبد نہ کوئے شنوائیا۔ چاروں گنٹ تیرے نام دی دروہی، یامین تیری آس رکھائی۔ میرے مہربان سیری بھگوان میری پت گئی کھوہی، لبیا جگت نہ کوئے جنائی۔ میں زردھن ہو کے تیرے در تے روئی، سچھنڈ نو اسی سچ سچ سنائی۔ جگت جگیا سو آتم دھار پر ماتم نال مول نہ چھوہی، پار برہم برہم میل نہ کو ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائی۔ دھرنی کہے پر بھو توں صاحب پُرکھ سمر تھا، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تیری

مہما جگت اکٹھا، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ نت نوت جگ چوکڑی چلاؤ نہارا رتھا، سنجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا حکم ورتائیا۔ میں تیرے چرن کول دھوڑی
 خاک رما کے ٹیکاں متھا، مستک دھر دے رنگ رنگائیا۔ میرے اُتے تیرے پیار وچ گوبند ستر لتھا، یارڑا تیج ہنڈھائیا۔ زمیں اسماناں توں باہر لگائیاں
 اکھٹاں، لوچن نین تیرے نال ملائیا۔ پریتم بنا کے سنا، سگل سرشی گیا بدلایا۔ اشارہ کینا ول بھتھا، تیر ترکشاں ونڈ ونڈائیا۔ میرا پُرکھ اکلا دین دیا
 کلجگ انتم آوے نٹھا، جوتی جاتا پندھ مکائیا۔ جس نے لہنا دینا پورا کرنا اکٹھا، اوتار پیغمبر گرو گرو دیو نال ملائیا۔ جھگڑا رہن نہ دیوے اٹھسٹھا، گزگا
 گوداوری جمناسرستی کھوج کھوجائیا۔ بھیو چکا کے مندر مسجد شو دوالے مٹھا، کایا پردہ آپ اٹھائیا۔ صدی چودھویں کلجگ انتم الٹی گیڑے لٹھا، چاروں کُنٹ
 کُنٹ بھوائیا۔ سنگر شبد بنا کے پٹھا، پاربرہم برہم اپنا حکم سنائیا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد دیکھے پٹا، پٹنے والا سنگ رکھائیا۔ جوتی نور پرکاش کرے لٹ لٹا،
 دو جہاناں ڈگمگائیا۔ دھرنی کہے میں سر قداماں تے سٹا، بلہین سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل بازی گرٹھا، سوانگی سمجھ کسے نہ پائیا۔ کی صفت گاواں روپ دھر
 کے بھٹا، مہما وڈ وڈیائیا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیا لے در تیرے واسطہ گھتا، گھائل ہو کے سیس جھکائیا۔ تُوں نگاہ مار لے رتا، رتن امولک ہیرے
 بن تیری کرپا نظر کوئے نہ آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب دیکھ لے تئا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ ست دھرم نہ سنیا پٹا، کوڑ گڑیار بھجے واہو
 داہیا۔ کلجگ بن کے ہٹاکٹا، نوست اپنا حکم ورتائیا۔ جو میرے اُتے سمت سمتی پاؤن والا رٹا، سال بسالا اپنا کھیل کھلایا۔ دین دُنی مٹی وانگ اڈنی گھٹا،
 گھائے وچ لوکائیا۔ مائس مانساں نال ہونے بٹا، زیرو دا انک زیرو دیکھ وکھائیا۔ کسے دی قیمت رہنی نہیں ٹکا، شاہ سلطاناں خاک وچ ملائیا۔ میرے پت
 پر میشور اپنا بھیو کھول کے سچ دس کے پتے، پاربرہم پردہ آپ چکائیا۔ دھرنی کہے میں رو رو واسطہ گھتا، بن نیناں نیر وہائیا۔ تیرے نام دا اکو ڈنکا وچنا فتھا،
 فاتحہ ہووے خلق خدائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا شبدی دھار
 نرگن نال متا، سرگن پردہ دینا چکائیا۔

* ۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس گرگھ دوار بھلائی پُر ضلع امرتسر *

نو جیٹھ کہے میرا سندیسہ دو جہان برہمنڈا، پُریاں لوآں آکاش پاتالاں دیاں سُنایا۔ سندیسہ دیواں چارے کھانی جیرج انڈاں، اُتھج سیتج نال ملایا۔
 اوتار پیغمبراں گروآں بھو کھلاواں دین دُنی دیاں ونڈاں، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملایا۔ دھرم دی دھار ششتر درساواں اگئی کھنڈا، جس دی دھار دو
 دھار نظر کسے نہ آئی۔ ڈنڈاوت بندنا کر کے گرگھیاں کہاں کلجگ کوڑی کریا نال لال رنگ دا اچا کر دیو جھنڈا، ست دھرم دی دھار نال اُپجائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ جھنڈا کہے میتوں جگت جنائے جھنڈی، جگت نشانیاں دیاں سُنایا۔ میرے پر
 پُرکھ دی ویکھو ونڈی، سچھنڈ نواسی کی حکم ورتایا۔ جس دے حکم وچ اوتار پیغمبر گرو چلائی چنڈی، کھنڈا کھرگ نام درڑایا۔ اوہ لیکھا جانے دین دُنی
 پکھنڈی، زرگن سرگن پھول پھولایا۔ جس داروپ انوپ سمجھ سکے کوئے نہ پنڈی، بھو ابھید نہ کوئے کھلایا۔ جس ستجگ وچ دھرم دی دھار چلائی
 ڈنڈی، ڈنڈاوت ایکناکار بدلایا۔ بچھلی آو پچھے کلجگ لنگھی، اگے ملے سچ وڈیایا۔ جن بھگتو آد جگاد پر م پُرکھ دی تہاڈے نال سندھی، سندھیا دا ویلا دے
 گواہیا۔ تہاڈا نور نورانہ آتم دھار اگتا چندی، جگت جہان ڈگگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نو
 جیٹھ کہے گرگھو بھگت تہاڈا روپ، بن رنگ روپ دے وڈیایا۔ آتم ساچا ست سروپ، جگ نیز نظر کسے نہ آئی۔ کلجگ ویکھو اندھ کوپ، چاروں گنٹ
 اندھیرا چھائی۔ دھرم دے نہ کسے شاہ بھوپ، راج راجان رہے گرلایا۔ دروہی پھری چارے کوٹ، اتر پورب پچھم دکھن رہیا گرلایا۔ مایا متا پی لوٹ،
 نردھن سردھن سمجھ کوئے نہ پائی۔ نوست دے جھوٹھ، دھرم دا ڈنک نہ کوئے وجایا۔ نگاہ مارو تیج بھوت، کایا مندر اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ نو جیٹھ کہے میرا وقت سُنھنجا آیا، جن بھگتو دیاں سُنایا۔ میں دھر دا ڈھولا گایا، میرے انتر وٹی
 ودھایا۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھایا بن نیناں نین اٹھایا۔ ساچا نور نہ کوئے رُشایا، دیا باقی ڈگ نہ کوئے مگایا۔ میں ویکھ کے بڑا گھبرایا، میرے انتر پی
 دہایا۔ پھر نیز نین اٹھایا، زمیں اسماناں پار ویکھ وکھایا۔ پُرکھ اکالا نظری آیا، جوتی جاتا دھر درگاہیا۔ جس ست داشد سُنایا، سچ نال سمجھایا۔ اٹھ ویکھ

لے ترے گن مایا، پنجاں تئاں نال مل کے وٹی ودھائیا۔ جس جیو جنت بھلایا، بھرماں وچ لوکائیا۔ ہر جن سنت سہیلے دیکھ جو ہر ہر رہے دھیایا، ہر دے ہر وسائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کھیل کھلایا، خالق خلق روپ بدلایا۔ تیتوں دیوے مان وڈیایا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جس گرگھ دوارا آپ سہایا، سوہنارنگ رنگائیا۔ ہر سنگت جوڑ جڑایا، چاروں کنت خوشی بنائیا۔ اوچاں نیچاں اکورنگ رنگایا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ روپداس چمارے رنگ چڑھایا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پورب لہنا جھولی پایا، گرگھ سنگھ گر گر میل ملائیا۔ سانڈھنی کہے میرا لہنا پورب پورب پورب چکایا، جو محمد نین گیا اٹھائیا۔ جس دا لیکھا عراق وچ لکھایا، چاروں کنت اکھ گھلایا۔ بل لہنا نال ملایا، بھو ابھید رہیا چکائیا۔ سمرٹ جس دا کپور سنگھ اکھوایا، اپنا نام سمجھائیا۔ سو ویلا وقت بندھن وچ بندھایا، بھو رہے نہ رائیا۔ بچھلا لیکھا غصے والا غصے نال سمجھایا، ایہہ پورب لہنا چلیا آئیا۔ آگے پیار محبت ناتا اک سمجھایا، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میل لے ملائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو میریاں تھک گئیاں اکھیاں، نو سو چرانوے چوکڑی جگ دھیان لگائیا۔ میں سبجگ تریتا دواپر کلجگ آساں رکھیاں، بن آسا آس پرگٹائیا۔ میں اپنے ہتھیاں پیراں نوں بٹھ کے رکھیاں رسیاں، بندھن بیڑیاں والے جنائیا۔ میریاں دلایاں پڑیاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں نسیاں، بھتیجاں واہو داہیا۔ کاہناں دیاں سخییاں بن کے نچیاں، اپنا ویس بدلایا۔ میں خبراں دساں سچیاں، سبجسو سچ سمجھائیا۔ جیہڑا پر بھ دا لیکھا کچھاں نال مجھیاں، سمند ساگر نین اٹھائیا۔ جس نے کھانیاں بانیاں رچیاں، رچنا جگت والی سمجھائیا۔ اُس نے لکھ چوڑا سی کا یا بھانڈے ماٹی دیہاں رکھیاں کچیاں، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جگت دی دھار وچ حصے پتیاں، پت پریشور کھیل کھلایا۔ گرگھیاں آتما اپنے رنگ رتیاں، رنگ رتھا ہو کے دیکھ دکھائیا۔ دھرم دھار سمجھا کے تیاں، پاربرہم پر بھ پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ نو جیٹھ کہے بھگتو میرے اندر دیکھو نہ خوشیاں نہ غمیاں، تہاڈا پریم رنگ رنگائیا۔ تساں خبراں سُنیاں نویاں، نو نو دھار دے سمجھائیا۔ جو آشا رکھی گو بند پیار بونجا کویاں، انتشکرن دھیان لگائیا۔ اوہ لہنا دینا پورا کرے اوتار چوہیاں، چوہیسا نور الاہیا۔ جس دو جہان برہمنڈاں کھنڈاں کوٹاں بھوپاں، ترے بھون دھنی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا

ور، سچ کرنی کار کمائی۔ نو جیٹھ کہے بھگتو میں پہلی دساں بات، باطن دیاں جنائیا۔ میرے دوس دی ویکھو انتم رات، رین بھنڑی رُوپ بدلایا۔ میرا سندیسہ اگئی پات، بن پترکا دیاں جنائیا۔ تئیں آتم دھار اکو ذات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پر ماتم پر م پُرکھ دانات، ایٹھے اوٹھے سنگ رکھایا۔ جو جگ جگ بچھے بات، نرگن ہو کے ہوئے سہایا۔ ست دھرم دی تہانوں دیوے دات، داتا ہو کے جھولی پائی۔ تئیں بھگت سہیلے بن گئے اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ کوڑی کریا تہاڈے اندروں پائے وفات، تن وجود رہن کوئے نہ پائی۔ تہاڈا کھیل ہونا کائنات، کلمہ دین ذنی سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ نو جیٹھ کہے میرا دوجا لو سندیسہ، سچ سچ نال جنائیا۔ جن بھگتو پر بھو دی یاد تہاڈا بھگتی والا پیشہ، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ پُرکھ اکا سب دانر نریشا، نر نرائن نور الاہیا۔ جیہڑا وسے ساچے دیسا، سمبل بیٹھا سو بھاپایا۔ سچھنڈ رہے ہمیشہ، جنم مرن نہ رُوپ بدلایا۔ جس کھیل کھلایا وشن برہما شوگنیشا، گن گندھرباں رنگ رنگایا۔ تئیں صاحب نوں اک آدیسا، نو نو سیمس جھکایا۔ جس کجک کوڑی کریا میٹنا کلیشا، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم دھار پر ماتم سب دا ہو کے نیتا، نج نیتر لوچن نین جن بھگتاں کرے رُشائیا۔ سب نوں اکو رنگ رنگائے لیکھا رہے نہ اگیتا بچھیتا، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ بنا جنسیوں کرے پیتا، ہتکاری اپنا بھيو چکایا۔ جگ جنم نہ بھلیا چیتا، چاترک گرگھ لئے ملائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لئے ملائی۔ جیٹھ تن کہے میرا پریم پیار وچار، وچر کے دیاں سنائی۔ جن بھگتو سُنو نال پیار، مُجّت وچ درڑایا۔ تئیں اک دوجے دے کایا مندر و سنا گھر بار، من منسا دُور کرائیا۔ ناتا توڑ کوڑ کڑیا، ست سچ لینا اپنایا۔ میں تہاڈے توں جاواں بلہار، جو آئے چل کے پاندھی راہیا۔ بے شک منزل بڑی دُشوار، من منسا بھجے واہو داہیا۔ تئیں رہنا ہوشیار، اپنی لے انگڑایا۔ سورپر بہادر بنا اپنے تن دے سکدار، ممتا من نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نو جیٹھ کہے میرا چوتھا اک نراکھر، بن اکھراں دیاں جنائیا۔ تئیں چڑھنا چوٹی سخر، منزل پنڈھ مکائی۔ جنم مرن دا میٹنا فکر، اکو ڈھولا گایا۔ نو کھنڈ پر تھمی وچوں اتم سریشٹ آونا نکل، رُوپ انوپ اک سمجھایا۔ تہاڈا پُرکھ اکالا ہووے متر، دین دیال سنگ بنایا۔ تہاڈے جگت جہان رہنے چتر، تن وجوداں وجدی رہے ودھایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا لئے ملائیا۔ نو جیٹھ کہے میں پنچم دیاں صلاح، سچ سچ سنائیا۔ پر م پرکھ اک ملاح، بیڑا دو جہان چلائیا۔ آد جگادی پتا ماں، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔ چار جگ دے شاستر جس دا گاؤندے ناں، صفتاں وچ صلاحیا۔ اوہ دیکھنہارا تھاواں تھاں، تھان تھنتر وے ودھائیا۔ جو بھگتاں پکڑنہارا بانہہ، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاں، مانک موتی نام چوگ چکائیا۔ تس صاحب دے بل بل جاں، جس دتی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نو جیٹھ کہے میری چھویں اکو گل، دوسر اور نہ کوئے پڑھائیا۔ میرا صاحب بڑا پر بل، پر م پرکھ اک اکھوائیا۔ جس دا دیک جوتی رہیا بل، دو جہان کرے زشائیا۔ وسنہارا نچل دھام اٹل، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ لہنا دینا جانے جل تھل، مہیئل دیکھ وکھائیا۔ آتم دھار جائے رل، پر ماتم نور الاہیا۔ جو بنا بھکتیوں دیوے پھل، پھلی بھوت دے کرائیا۔ دئی دویتی میٹے سل، آتم اکو رنگ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میللا آپ ملائیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو پر بھ دی دستاں ستوں ریت، ست ستوادیاو دیاں جنائیا۔ جو ہر گھٹ وسے چیت، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ مانس مانو مانکھ پرکھے نیت، نیتوان دھر در گاہیا۔ ترے گن مایا سدا اتیت، ترے بھون دھنی اکھوائیا۔ جس دے حکم وچ جگ چوکڑی گئے بیت، کوٹن کوٹ اپنا پنڈھ مکائیا۔ اُس دی سنگر شبد کرے تصدیق، شہادت نام کلمے والی بھگتائیا۔ جس کلج کوڑی کرپا اتے مارنی لیک، سچ سچ ست ست پرگٹائیا۔ جس دے وچ حق توفیق، طاقتور نور الاہیا۔ سب دی آسا منسا پوری کرے امید، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ کوڑی کرپا وچوں غفلت والی کھولے نیند، آلس متا والی مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا اٹھواں حصہ سُنو جگ، جاگرت جوت جوت جگائیا۔ دین دنی تے لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ درس ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، نو دوار پنڈھ نہ کوئے چکائیا۔ کلج جیو ہنس بنے گگ، دُرمت میل انتر نہ کوئے دھوائیا۔ کوڑ وکار میٹ کے مدھ، مدھر دُھن گئے بھلائیا۔ نو دواریاں وڑ کے حد، حدود اپنی گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائیا۔ نو جیٹھ کہے میرا ناواں اکو رستہ، نواں دوار والیو دیاں جنائیا۔ پر بھو دا نام جگت جہان سب توں ستا، جس دی قیمت نہ

کوئے رکھائیا۔ ہر جن پیار وچ سدا رہے مست، مستی وچ سماییا۔ خوشیاں وچ رہے نسا، منزل منزل اپنا پندھ مکائییا۔ انتر بھریا رہے جس دا، صفتاں نال صلاحیا۔ سچ پیالہ دیوے رس دا، بن رسنا رس چکھائییا۔ تیر انیالا اگمّا کسدا، بن چلے کمان اٹھائییا۔ بھو کھلا لکھنا لکھ دا، الکھ اگوچر دے وڈیائییا۔ کایا بھانڈا بھرا سکھ دا، دست اٹل نام ورتائییا۔ جھکڑا رہے نہ کلج بھکھ دا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائییا۔ جن بھگتاں وچ رہے پھدا، ستمکھ سو بھاپائییا۔ ایہہ کھیل اگئی رب دا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رائیا۔ میرا لہنا دینا خوشیاں وچ گد گد دا، گدا گر ہو کے دیاں سنائییا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو جگت جہان جاندا لد دا، تھر رہن کوئے نہ پائییا۔ تہاڈا پورا کرنا لیکھا سیس بدھی پگ دا، پگڑیاں والیو پہلوں تہانوں سیس نواییا۔ بنا بھگتاں توں مارگ کدے نہیں بھجدا، لوک مات نہ کوئے وڈیائییا۔ بنا بھگتاں توں پر بھو نوں کوئی نہیں سد دا، سندیسہ دیوے نہ کوئی چائیں چانیا۔ بنا بھگتاں توں حصیدار بنیا کوئی نہیں ادھ دا، نام بھنڈارا ونڈ وندا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلاییا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو تہاڈے سیس بٹھیاں دستاراں، دستاراں والیو دیاں جنائییا۔ نو وار پر بھو تہانوں کرے نمسکارا، نو نو سیس جھکائییا۔ تہاڈا بن کے سیوادارا، ساچی سیو کمائییا۔ دوس رین ہو کے خبردارا، بھجے واہو داہیا۔ تہاڈا پورب دے ادھارا، لہنا جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی دیا کمائییا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو سنکر تہاڈی داسی، گولی جگت اکھوئییا۔ تسیں بھاویں مخول کرو بھاویں کرو ہاسی، ایہہ ہستی بے پرواہیا۔ جس دی منڈل منڈپ راسی، رہر نور الاہیا۔ اوہ سد دا دیوے آجا شکر کیلاشی، اپنا پندھ مکائییا۔ برہے نہ رہے اداسی، بھجنا چائیں چانیا۔ وشنوں ویکھ لے وشو دا داسی، وشو دھیان لگائییا۔ تیی اوتار بنو ساتھی، سگلا سنگ بنائییا۔ حضرت موسیٰ عیسیٰ محمد مٹو آکھی، بھجنا واہو داہیا۔ نانک نرگن دھار گوبند سب دے ویکھو ساکھی، ساکھیاں سمجھائییا۔ تہاڈی پوری کرے آسی، ترسنا کوڑ مٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائییا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو نرگن سرگن دھار تہاڈے آگے نک نوں لاوے رگڑا، تہاڈیاں قداماں ہیٹھ گھسائییا۔ ایہہ لہنا دینا نال سی گرڈا، گرڈ پُران دے گواہیا۔ بے شک تہاڈا ہر دا کرڈا، پر بھو نمرتا وچ سماییا۔ تہاڈا پریم پیار دا بنا کے کھرڈا، سچ سچ سچ نال ملائییا۔ تہاڈا سوہنا لگے جھکڑا، تہاڈا جھکڑنا چائیں چانیا۔ اوہ گرگھو تہانوں بن نہیں دینا بپ بغلا، پڑا اکو رنگ دکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نو جیٹھ کہے گرکھ دواریا سوہنیا سبھنا، سبھناں نوں دے سمجھایا۔ جن بھگتو تہاڈا ڈنک وچنا، دو جہان
 شنوایا۔ تہاڈے پیار نے تہاڈے صاحب دا پردہ کچنا، اپنی دستار تہاڈے چرناں وچ لکایا۔ تہاڈے کولوں اکو محبت دا پیار منگنا، دوجی آس نہ کوئے
 رکھایا۔ جو حکم کروگے اوہدے وچ کدی کرونگا نہ بھنگنا، ایہہ سچ دیاں سمجھایا۔ تہانوں اپنیاں ہردیاں وچوں ضرور پویگا کجھ ونڈنا، خالی جھولی دینی
 بھرایا۔ سچ دوار تے پاؤنی ٹھنڈنا، تہاڈے دوارے آیا تہاڈا ماہیا۔ تہاڈا ٹٹیاں دانا تا گنڈھنا، آگے سکے نہ کوئے تڑایا۔ لیکھا چکاؤنا بیچ پنچنا، پنچم میلا سچ
 سبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملایا۔ نو جیٹھ کہے میں کی دساں بھگتو ڈو گھی رمز، رمزاں والیاں
 دیاں جنایا۔ (تہاڈی سب تو) وڈی سمجھ، جگت سمجھ نہ کوئے چترایا۔ تہاڈا نہ کوئی دین نہ کوئی مذہب، آتم پر ماتم مل کے وجے ودھایا۔ تہاڈا پیار پر بھو
 وچ ہووے جذب، جذبے والیو دیاں سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ وشن برہما شو کہن پر بھو اسیں
 آگے نٹھے، اپنا پنڈھ مکایا۔ اوتار پیغمبر گر سنگر شبد دھار وچ اکٹھے، وکھرا رہن کوئے نہ پانیا۔ تیرا پرکاش تگیئے دو جہاناں لٹ لٹے، نور نور نے نظری
 آیا۔ آہ ویکھ لو ساڈے کول پچھلیاں چوہ جگاں دے پٹے، پٹنے والا رہیا دکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اسیں سارے پھرے جگت جہان دے دیکھے
 ہئے، نو نو چار دھیان لگایا۔ دین دنی مایا متا قیمت پالئی تیری جگت لکے، ست وچ نہ کوئے سما یا۔ سب دے چیتھر ویکھ لو پھٹے، اوڈھن نظر کوئے نہ
 آیا۔ سانوں اک دو چار پنج ست اٹھ نو سنے پٹے، نوواں کھنڈاں دا حال سنا یا۔ اسیں ساریاں کہا ایہہ شبد گرو دی گپے، جو جگ جگ اول اول
 اکھوایا۔ پھیر ویکھیا بنا اکھراں توں اکھر چھپے، بنا کاغذاں توں نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیری وڈیا یا۔
 نو جیٹھ کہے میں اوتار پیغمبر گرو صاحباناں نوں کراں نمسکار، وشن برہما شو اشارے نال جنایا۔ تسیں زرگن زرگن زرگن جوت زرنکار، سرگن سرگن
 سرگن جگت نام وڈیا یا۔ کھیل ویکھو انتر زرنتر جو جنت وچار، بنا بدھی توں بدھی دھیان لگایا۔ چارگنٹ تلو اندھیار، اندھ اندھیرا چھایا۔ اپنے اپنے
 سکھ مرید لو ابھار، پھڑ باہوں باہر کڈھایا۔ ساچی منزل حقیقی دسو کتھے بچے دھرم دی دھار، دھرم دھرم جنایا۔ سارے کہن پر بھو ایہہ کھیل تیرا سچی

سرکار، شہنشاہ تیری بے پرواہی۔ جدھر دیکھتے دھواں دھار، چاروں کٹ اندھیرا چھائی۔ بن تیری کرپا کوئی نہ اترے پار، لکھ چوڑا سی پھند نہ کوئے کٹائی۔ جھٹ سنگر شبد کہا سُنو میت مُرار، سجنو دیاں جنائی۔ پر م پُرکھ دا کھیل اپار، اپر مپر اپنی کار بھگتائی۔ جن بھگتاں سیس بٹھ دستار، سمت شہنشاہی ست وٹی وڈیائی۔ تیس سارے گھر گھر ہوئے سکدار، اپنا بل پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائی۔ سنگر شبد کہے جنان نے سیس دھریا دستار، رُپیا سگن والا ہتھ پھڑائی۔ اوہ آتما پر بھو دیاں زرگن دھار دیاں دھاراں، سرگن سنگ سکے نہ کوئے تڑائی۔ ایہہ اشارہ دتا سی محمد نے چار یار، چوتھے جگ اکھ اٹھائی۔ گو بند کہا نال پیار، پریم نال سمجھائی۔ جس ویلے کھج کوڑ ہو یا اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ نو ست دے دھواں دھار، جوٹھ جھوٹھ وجے ودھائی۔ کرپا کرے آپ زرنکار، زرویر نور الاہیا۔ چار جگ دے وچھڑے دیکھے گرگھ میت مُرار، متر پیارا دھیان لگائی۔ اکو پھڑ پھڑ دیوے نام ادھار، اکو سنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا ہتھ لگائی۔ سمت شہنشاہی ست کہے پر بھو میتوں سمجھ نہ آئی کیوں بھگتاں سیس پگن بٹھیاں، دتی جگت وڈیائی۔ کس بدھ دھاراں جڑیاں کنیا، کنا گو بند والا دے گواہیا۔ پریتیاں ہونیاں من تنیاں، تن وجوداں کھیل کھلایا۔ بھاگ لگا کے چھپر چھنیاں، دتی مان وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ کھلایا۔ نو جیٹھ کہے پر بھو توں بھگت بنا لے اپنے سکدار، سیس تاج لگائی۔ آپ بن کے سیوادار، سیو ساچی لینی کمائی۔ سمت شہنشاہی دس دا ووبار، دہ دشارہیا درڑائی۔ سب نوں کر کے خبردار، غفلت وچوں باہر کڈھائی۔ وشن برہما شو کر وچار، اپنی لے انگڑائی۔ اوتار پیغمبر گر پاووسار، مہاسار تھی ہو کے بھجو واہو داہیا۔ کی لہنا دینا زرنکار، کی کرتا کار کمائی۔ جن بھگتاں سیس بٹھ دستار، سر سر اپنا مان رکھائی۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ بنا کے دیوے وڈیائی آپ کرتار، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کرنی کار کمائی۔ نو جیٹھ کہے پر بھو میرے نیزاں وگدی آنجھ، ہنچھو نیر بنائی۔ کس بدھ تیری ساچی سانجھ، سجننا دے درڑائی۔ پُرکھ اکال کہے میرا بھگت کریگا راج، میرے اُتے تھم چلائی۔ میں سیوک ہو کے بھانڈے دیواں گامانج، گھر گھر کراں صفائی۔ پھیر وی بھگت رکھ لین لاج، مزدوری غریب دی جھولی پائی۔ پچھلا بدل دینا رواج، اگلی

کھیل کھلایا۔ جیہڑا سیس پہندا سی تاج، اوہ بھگتاں دا چاکر گھر گھر بھچھیا منگن جانیا۔ جیہڑا رسنا دے بھوگ لگاؤندا سی سواد، گنڈھے کھا کے جھٹ لنگھایا۔ اُس نوں بھاویں تئیں گھروں بانہہ پھڑ کے دیو کاڈھ، پھر وی تہاڈے گھر بھانڈے مانجن آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل کھلایا۔ نو جیٹھ کہے اوئے نارداتیتوں کی پے گیا دکھت، کدھروں آیا پندھ مکائی۔ نارد کہندا اوئے نو جیٹھ میں وی صاحب دا جگرے لخت، سچ دیاں سنایا۔ مینٹوں ایوں جاپدا کوئی دین دُنی تے پینا بخت، سرت سمہلے کوئی نہ رایا۔ میں پر بھو نوں کہنا جے کجھ ہندی و کردے بچت، اپنی دیا کمائی۔ غریباں تے کر دے ترس، مہر نظر اٹھایا۔ سمت شہنشاہی برس، دسواں نال ملائی۔ نالے کراں چاؤ نال درس، نو نو سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا حکم ورتایا۔ نارد کہے جن بھگتو پہلوں مینٹوں دیو شتاباش، میری بودی ہلے چائیں چانیا۔ پھیر ویکھو اتے آکاش، گگن گگنتران پرے نین اٹھایا۔ پھیر دھرنی دا ویکھو دھرواس، جو لکھ چوراسی بیٹھی بھار اٹھایا۔ مینٹوں کوئی نہ کہو گستاخ، میں سچ سچ دیاں درڑایا۔ جس نوں سارے کہندے پُرکھ ابناش، اوہ کرتا دُھر در گاپیا۔ اُس اتے کدے نہ کریو وشواس، جو وشو دا مالک اکھوایا۔ جس نے کلجگ انتم چاروں گنٹ چڑھا دینی لاش اتے لاش، لشکر روون مارن دھاہیا۔ سدا دتا شکر نوں اتوں کیلاش، کہہ کے دتا درڑایا۔ توں آجا میرے پاس، پاسا لے بدلایا۔ جن بھگتو ایہہ پُرکھ اکال کاہدا جیہڑا جگ جگ جگ چوکڑی دا کرے ناس، لکھ چوراسی دے کھپایا۔ اوہدا کوئی نہ دیو ساتھ، ساتھی رہن کوئے نہ پائی۔ تہاڈے سرتے پگاں بچھ گئیاں تئیں بن گئے آپ سمرا تھ، آکڑ کے چلو چائیں چانیا۔ مچھاں نوں تاء دے کے کہو پر بھو پہلوں ساڈے جوڑ دے ہاتھ، نیوں کے سیس نوایا۔ پھیر غصے وچ دیو ڈانٹ، زور نال دباہیا۔ تہانوں کیہڑا آؤنا گھاٹ، گھاٹا رہن کوئے نہ پائی۔ جس وعدہ کیتا بھاویں غصے رہو بھاویں راضی رہو انت تہاڈی ضرور میٹیکا واٹ، چوراسی پھاسی نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے جن بھگتو اوہ کی تساں سریر نوں سنگر کہنا، جو جگت رہن نہ پائی۔ اوہ کی تساں تتاں دے کول بہنا، تن وجود ویکھو چائیں چانیا۔ سب نوں پتہ رہے ایہہ کایا دا بُرج ضرور ڈھہنا، جگت جہان نظر کوئے نہ آئی۔ سنگر شبد شبد سد رہنا، جس نوں جنمے جنمے جنمے کوئے نہ مایا۔ جس نوں تئیں ویکھ نہیں

سکدے نال نیناں، اوہ بن نیناں توں تہانوں دیکھے تھاووں تھانیا۔ اوہ تہاڈا صاحب نہیں طرفینا، ترے گن اتینا اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نو جیٹھ کہے میتوں چڑھدیاں جانڈیاں مستیاں، مستی وچ سناٹیا۔ میں تکیاں بھگتاں دیاں ہستیاں، ہس ہس کے ویکھ وکھانیا۔ جنہاں دیاں آتما بھریاں رس دیاں، بن رسنا رس چکھانیا۔ رُوحاں بنا منزلاں توں نسدیاں، دو جہان بھجن واہو داہیا۔ اوہ پیاریاں اکو اکھ دیاں، جگت نیتراں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ونجارناں صاحب سمرتھ دیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمانیا۔ نو جیٹھ کہے جن بھگتو لال جھنڈیاں نوں دیو ہلونا، خوشیاں نال ہلایا۔ کھج کوڑ ودھنا دونا، دو چار سال دی ونڈ ونڈانیا۔ جگت جہان کسے نے خوشی نال کسے نال نہیں کونا، پیو پتراں پے لڑانیا۔ بنا بھگتاں توں جگت جہان نام و ہونا، سچ وست نہ کونے ورتانیا۔ کسے دا قائم رہنا نہیں دھونیاں والے روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنایا۔ نو جیٹھ کہے میرے صاحب سنگر شبد شبد مہربان، محبان تیری سرانیا۔ کی لیکھا وچ جہان، دین دنی دے مالک دینا سمجھانیا۔ کی کھیل بھگت بھگوان، بھگون دینی وڈیانیا۔ کی آشار کھی چار جگ دے شاستراں وچ جہان، بن اکھراں اکھر درڑانیا۔ کی لہنا دینا تیرا دین دنی مہان، بھيو اجدیدا دینا کھلایا۔ میں ویکھ کے ہویا حیران، حیرانی وچ سناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سو پڑکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہر پڑکھ زرنجن مہر نظر اٹھاویگا۔ ایکنکارا اپنی کل ورتاویگا۔ آد زرنجن نور رشناویگا۔ ابناشی کرتا ونڈ ونڈاویگا۔ سری بھگوان ویکھ وکھاویگا۔ پاربرہم پرہ پرہ لاہویگا۔ بیس اکیسا رُپ پرگٹاویگا۔ سمت شہنشاہی اک انک بناویگا۔ دوا دوہرا ڈنک و جاویگا۔ تیا ترے گن کھیل کھلاویگا۔ چوتھا چوتھی منزل پنڈھ مکاویگا۔ پنچم شبد ناد دُھن پرگٹاویگا۔ چھوواں چھ گھر ویکھ وکھاویگا۔ ستواں ست ستوا دی ناواں سمجھاویگا۔ اٹھواں اٹھاں تتاں پھول پھولاویگا۔ نواں نو در نو کھنڈ اپنا حکم ورتاویگا۔ دسواں دہ دس دھار سمت شہنشاہی دس بھيو چکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بناویگا۔ سمت شہنشاہی دس کھیل کھلایا۔ ہر جن ساچے میل ملاویگا۔ بن تیل باقی جوت جگاویگا۔ کھیل کھیلے کملاپاتی، پت پر میثور رُپ وٹاویگا۔ نو جیٹھ دی لیکھے لا کے راتی، گرگھ گرگر گود بہاویگا۔ بھگت سندیسہ

دے کے پاتی، شبد سنہسہرا اک سنائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا میل ملائیگا۔ شہنشاہی سمت دس کہے پر بھ اپنی دیا کماویگا۔ مہربان مہربان مہر نظر اٹھاویگا۔ پورب جنم دے پچھڑے گھیر، بندھن ناؤں والا جئاویگا۔ درس دکھا کے سنگھ شیر، شہنشاہ اپنی ونڈ ونڈاویگا۔ لیکھا جان گروگر چیر، چیلارو روپ سمجھاویگا۔ جن بھگتاں دسے نیرن نیر، نج نیز نظری آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بناویگا۔ سمت شہنشاہی کہے تے دیکھے اپ، اپنی دیا کمائیگا۔ لیکھے لائے جپ، جو رسنا رہیا دھیائیگا۔ میٹ کے تیموں تپ، ترے گن پندھ مکائیگا۔ مایا ڈسے نہ ڈسنی سپ، جگت ترسنا کوڑ گوائیگا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، ساتک ست کرائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیگا۔ سمت شہنشاہی دس کہے پر بھ دیکھے تے تیج، بن نیناں نین اٹھائیگا۔ جس سرشی دتا بھیج، لوک مات وڈیائیگا۔ اوہ کھیلنہارا کھیل، خالق دھر درگاہیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی ونڈ ونڈائیگا۔ جس تے دتا پر تھمی پر تھم اک، اینکار دیا کمائیگا۔ اوہ دھر دا لیکھا دے کھ، لکھنہارا کھوائیگا۔ جانے اگلا بھوکھ، پیشتر دے درڑائیگا۔ جن بھگت ادھارے سکھ، سکھیا نام سمجھائیگا۔ جو آسارکھ کے گئے مَن رکھ، بن نیناں راہ تکائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیگا۔ جس تے بنایا آکاش، اکل کل دھاری اک کھوائیگا۔ جس دانور جوت پرکاش، دو جہاناں ڈگمگائیگا۔ جس لکھ چوراسی پائی راس، چارے کھانی ناچ نچائیگا۔ سو صاحب سرب گن طاس، ہر کرتا دھر درگاہیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کرنی کار کمائیگا۔ جس تے بنایا وائے، واہوا وڈی وڈیائیگا۔ اوہ کھیلے کھیل سبائے، ہر کرتا دھر درگاہیگا۔ جس اپنی رچن لئی رچائے، رچ رچ دیکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ داسنگ آپ سمجھائیگا۔ پنج تے کہن اپ تیج پر تھمی آکاش وائے، واہ واہ ملی وڈیائیگا۔ جوڑ جوڑیا سچ سُبھائے، رجو طمعو ستونال ملائیگا۔ کھیل کھیلیا بے پرواہے، بے پرواہی وچ سمجھائیگا۔ نرگن ہو کے دیا کماے، مہربان ہوئے سہائیگا۔ آتم دھار وچ لکائے، جوتی جاتا کر رُشنائیگا۔ تن وجود بنت بنائے، سوہنی ونڈ ونڈائیگا۔ لوک ماتی جنم دوائے، مانو ناؤں پرگٹائیگا۔ بدھ من مت سنگ وکھائے، نظر کسے نہ آئیگا۔ بھیبو ابھیدا آپ گھلائے، پردہ پردیاں وچوں چکائیگا۔ بھگت بھگوان آپ پرگٹائے، کھیل کھیلے اگم اتھاہیگا۔ اوتار پیغمبر گرو روپ بدلانے، جوتی جاتا اک کھوائیگا۔ نام

کلمے مات چلائے، شبدی شبد سناٹیا۔ رسنا جہوا چپ چپائے، سُنّ سما دھیاں وِچ سمانیا۔ مالا منکیاں نال بھوائے، تن مائی خاک رمانیا۔ جل دھارا وِچ
 ٹھرائے، وہناں وہن وہانیا۔ اُچے ٹلے پرتاں اُپر چڑھائے، ڈُونگھی کندراں وِچ رکھانیا۔ گھر بار جھڈوائے، ویراگی تیاگی ناؤں پرگٹانیا۔ جوگی جنم جٹا
 جوٹ اکھوائے، سوہنا بھیس بناٹیا۔ صوفی بھگت آپ پرگٹائے، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ نرگن سرگن ہو کے نظری آئے، رَویداس چمارا دئے گواہیا۔
 جس دا کسیرا پایا پر تھائے، جگت بال کوڈیاں ہٹ وکائیا۔ پانہا گنڈھ کے جھٹ لنگھائے، جگت موہ نہ کوئے رکھانیا۔ انتم لہنا دینا دئے بے پرواہے، بے
 پرواہ ویکھ وکھانیا۔ بھگتو بھگت پھیر اُججائے، جوئی وِچ نہ کوئے بھوانیا۔ گرگھ سنگھ ناؤں پرگٹائے، گرگھ دوارے دئے وڈیانیا۔ سمت شہنشاہی دس کہے
 میں خوشیاں ڈھولے گائے، گیت گو بند سناٹیا۔ پر بھ دیوے تھان نتھائے، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جس پنجاں تتاں میلا میلیا سہج سُبھائے، پنچم جوڑ جڑانیا۔ پنچ
 وکارا کھوج کُججائے، پنچم ناد شبد دُھن شنوائیا۔ پنچم دُرمت میل دھوائے، پاپاں کرے صفائیا۔ جس دا پہلا دوس منائے، نو جیٹھ ملی وڈیانیا۔ گرگھو
 تہاڈے پورب لہنے موں چُکائے، مقروض قرض چُکائیا۔ اپنا آپ تہاڈے پریم وِچ گہنے پائے، اپنا حق نہ کوئے رکھانیا۔ بھائیں طعنے میسنے جگت جہان
 جنائے، جوگ جگت اک وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ پنچ ت کہن پر بھو بے توں کرن آئیوں مُعاف، مہر نظر
 اٹھانیا۔ ساڈا سُبھاء نہ ویکھیں گُستاخ، گلہ نہ کوئے جنائیا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، تیرے ہتھ وڈیانیا۔ اسیں تت وِچارے تیرے داس، توں کیوں
 ساڈی سیو کمائیا۔ جھٹ نارد آگیا پاس، شرارت دتی سمجھانیا۔ پہلوں تسیں اوہدا کردے رہے پاٹھ، صفتاں ڈھولے گائیا۔ اوہ سچکھنڈ بیٹھا رہیا مار کے
 ٹھاٹھ، اپنا بل دھرائیا۔ تہانوں جگ جگ پیندا رہیا گھاٹ، چوراسی وِچ بھوانیا۔ اوہ بھگتو بے ہن آگیا مار کے واٹ، پاندھی بن کے پندھ مُکائیا۔ تسیں
 خوشی نال آکھو پر بھو صاف کر دے ساڈے کایا ماٹ، اندر وڑ کے دھونا چائیں چانیا۔ ساڈے مل موتر نال بھائیں لبرٹ جان تیرے ہاتھ، پھر وی کریں
 صفائیا۔ پچھوں کوٹن کوٹ جگ چوکڑیاں بھگت تیری گاؤندے آئے گاتھ، ہن تیتھوں سیوا لین کرانیا۔ بے توں پر یتیم پیارا تے نو جیٹھ نوں پھیر ٹیک
 کے ماتھ، مستک بھگتاں دے چرناں ہیٹھ رگڑانیا۔ بے تیتھوں سمجھدے پورن سنگھ جاٹ، انہاں دی دھوڑ اپنے سر وِچ لے پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔ پنچ تت کہن پر بھو جے ساڈی کرنی صفائی، سد اپنی دیا کمائیا۔ سانوں سَنگَر شبد دی منظور اک گواہی، دوجی شہادت نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا تے اکو ہندسہ اکائی، اک اکلے تیری بے پرواہیا۔ اسیں زپرو روپ تیری دُہائی، دہ دشا سوبھا پائیا۔ جو گو بند لیکھا لکھیا اپنے سینکڑے ڈھائی، ڈھنیا دا ڈھونڈا دے سمجھائیا۔ اسیں تیرے درتے آگئے چل کے راہی، رہبر بنے چائیں چائیا۔ گرگھ دوارا بھومکا ویکھی نین اٹھائی، سوہنا رنگ رنگائیا۔ سارے بیٹھے بن کے بھیناں بھائی، بھانڈا بھرم نہ کوئے دکھائیا۔ ساڈی دُرمت میل دھو دے شاہی، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن ساڈا اندر ویکھ لے کوڑا، پتت پتت نہ کوئے بنائیا۔ ساڈا من ویکھ لے موڑھا، مورکھ نظری آئیا۔ بن تیری کرپا چڑھے رنگ نہ گوڑھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ساچی بخش دے چرن دھوڑا، ٹکے خاک رمائیا۔ ٹوں سَنگَر شبد آد جگادی سورا، سور پیر بے پرواہیا۔ تیرا جوتی چکے نورا، نور نورانہ نظری آئیا۔ ٹوں صاحب حاضر حضورا، حضرتان دامالک اک اکھوایا۔ آد جگادی برہم برہادی اپنا حکم کردے پورا، پور رہیا سرب ٹھائینا۔ پندھ رہے نہ نیڑ دُورا، دُور دُراڈے گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنچ تت کہن ساڈی دُرمت میل دھو، دھوپا گھر گھر پھیرا پائیا۔ تیرا نام سُنینے سوہنگ سو، تن وجدی رہے ودھائیا۔ نچ نیتر کر دے لو، جس لوئن وچ سُرا آئے پائیا۔ تیرے چرن کول جائیے چھوہ، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ مایا ممتا وچوں کر نر موہ، نر اکار اپنا رنگ رنگائیا۔ پنچ وکار نہ رہے گروہ، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار کر صفائیا۔ ساچا ڈھو آ دے ڈھو، ساڈے ڈھول دُھر دے ماہیا۔ تڈھ بن اور نہ دپسے کو، کوک کوک سَنائیا۔ تت کہن بن اکھاں رہے رو، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملائیا۔ پنچ تت کہن ساڈے انتشکرن دے سودھ، سُدی ودی نہ کوئے رکھائیا۔ سانوں بُدھی دادے بودھ، بُدھ بیک بنائیا۔ ساڈے وچ نہ رہے کرودھ، عَصّہ گلہ دینا مٹائیا۔ تیرے نام دا اکو ہووے جوگ، جگت جگت دینی سمجھائیا۔ ہوئے ہنگتا میٹ دے روگ، ہنگ برہم دا بھو گھلائیا۔ تیرے پیار دی مانیے موج، مجلس بھگتاں نال رکھائیا۔ باہر کرنی پئے نہ کھوج، ڈھونڈن جگت کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اک سرنائیا۔ پنچ تت کہن ساڈا وکار کر وناس، انتر رہن کچھ نہ پائیا۔ نرگن جوت دے پرکاش، جوتی جاتے ڈگمگائیا۔ ساڈا لیکھے
لا سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ ساڈی بیننتی اک ارداس، ڈنڈاوت وچ سپس جھکائیا۔ جھگڑا رہے نہ دس دس ماس، دسواں برس نال ملایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنچ تت کہن ساڈی تیرے اگے عرضوئی، بیننتی اک سنائیا۔ تیرا نام
دروہی، دوہرا تیرا ڈھولا گائیا۔ ساڈے انتر سرت رہے نہ سوئی، جن بھگت لینے جگائیا۔ ڈرمت میل جائے دھوئی، پاپاں کری صفائیا۔ ساڈی آسا رہے
نویں نروئی، پردہ بال نہ روپ بدلایا۔ ساڈی وست جائے نہ کھوئی، بھل اُبھل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در ٹھانڈے
الکھ جگائیا۔ تت کہن ساڈی اکو اک مننت، نمرتا وچ سنائیا۔ ساڈا بل رہیا نہ ہمت، حوصلے رہے ڈھائیا۔ کوڑ ودھیا چاروں سمت، چارے گنٹ ویکھ
وکھائیا۔ منو آمن کرے نہ علت، بھجے واہو داہیا۔ تیرے پیار دی رہن دیوے نہ کوئی خلعت، تن پوشاک نہ کوئے چترائیا۔ جدھر ویکھئے خواری ذلت،
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا میل لینا ملایا۔ پنچ تتو دیا کماواں گا۔ مہربان مہربان اکھواواں گا۔ پنجاں دے کے ساچا
مان، مان نال وڈیاواں گا۔ پنچم کھیل کھیل جہان، دو جہاناں رنگ رنگاواں گا۔ ساچی سیوا کراں بن بلوان، بل اپنا آپ پرگٹاواں گا۔ تَساں خوشیاں دا
دینا دان، جھولی تہاڈے کولوں بھراواں گا۔ تہاڈے گرہ کھا پکوان، پئی گنڈھ رکھاواں گا۔ ایہہ کھیل جگت مہان، اپنی کل ورتاواں گا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کماواں گا۔ سچ کرنی کار کماویگا۔ دین دیاں کماویگا۔ پنچ پنچ گرگھ جوڑ جڑاویگا۔ سنگر شبد
شبدی دھار بھڑ، اپنا میل ملاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پردہ آپ اٹھاویگا۔ سچ پردہ آپ اٹھاواں گا۔ ساچا مارگ
اک درساواں گا۔ پنجاں پنجاں میل ملاواں گا۔ ڈھر دی کھیل کھیل کراواں گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد آپ سنگ نبھاواں گا۔
سنگر شبد کہے جنہاں سپس پٹیاں رکھیاں دستاراں، چُن چُن کے ویکھ وکھائیا۔ ایہہ کھیل اپرا، اپرا، اپرپر سوامی ہوئے سہائیا۔ ہر جن رہے کوئے نہ باہرا،
ویکھے تھاوں تھانیا۔ جنہاں چاہ پیتی اوہناں دا وی ہونا نہیں چھٹکارا، سنگر اُبھل اُبھل کدے نہ جائیا۔ جنہاں مد دا لیا ہلارا، رسنارس چکھائیا۔ اوہناں نوں

اوہناں دا دوسرے نہ کدے نہ نکارا، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جانیا۔ گرسکھ جے غصے ہووے ایہہ کہیگا کتھوں دا آگیا دھر کرتارا، اپنا آپ وڈیایا۔
 اس دے ورگے پھردے لکھاں تے ہزاراں، بھجن تھاوں تھانیا۔ ایہہ مورکھ گدھ گوارا، ٹھگ چور ہو کے لٹے چائیں چانیا۔ ایہوں گھر ورن نہیں دینا
 دوبارہ، در منگن کدے نہ آئی۔ پر سنگر شبد کدے نہ دوسرے اپنے یاراں، یرانے آد جگاد نبھائی۔ جیہڑا راتی ستیاں درشن دیوے تے دیوے ہلوانے نال
 ہلارا، اوہ بھلایاں بھل کدے نہ جانی۔ جس نے تن وجود بنایا گھر بارا، اوہ اپنا گھر چھڈ کے دوجے در کدے نہ جانی۔ پنا پڑکھ اکال توں نہ کوئی ناری نہ
 نارا، ہر گھٹ اندر بیٹھا دھر داماپیا۔ جگ جگ جن بھگتاں دے ادھارا، پھڑ پھڑ باہوں باہر کڈھائی۔ نو جیٹھ کہے میں وی خوشیاں وچ لاواں نعرہ، واہوا
 تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ در لیکھا اپنے ہتھ رکھائی۔ تت کہن ساڈا آگے تتاں نال رہے نہ
 واسطہ، واستک تیری اوٹ تکائی۔ چوراسی والا نہ لہیئے راستہ، چارے کھانی نہ کوئے بھوئی۔ ساڈا پیار نہ ہووے ہڈ ناری ماس دا، رکت بوند نہ کوئے
 چترائی۔ اسیں لیکھا چھڈیئے اپ تیج وائے پر تھی آکاش دا، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائی۔ سانوں آسرا رہے نہ کسے آس دا، پون سواس نہ کوئے
 چترائی۔ سانوں جگت لوبھ نہ رہے بھاسدا، مایا ممتا نہ کوئے ہلکائی۔ ساڈا پیار رہے نہ مٹی راکھ دا، تن وجود نہ رنگ رنگائی۔ اسیں تیرا لیکھا چاہندے پڑکھ
 ابناش دا، ابناشی کرتے دینی وڈیایا۔ نور تکنا تیرے اگمی پرکاش دا، بن تیل باقی ڈگمگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔
 پنج تت کہن اسیں ہو جائیے چپ، رسنا جہوا نہ کوئے ہلایا۔ ساڈا وکار جائے دھپ، پنت پنت دینا بنایا۔ اسیں تیرے جگت دھار دے ست،
 اپرادھیاں پار لنگھائی۔ گودی لینا چک، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ بھگت سہیلے گھر گھر ہوئے خوش، تیری خوشی بنائی۔ جیہڑے تیرے نالوں گئے رس،
 اوہناں لینا ملایا۔ در دوارے جا کے لینا پچھ، پنج گڑگھ سنگ رکھائی۔ اوہناں دے چرناں بھیٹ کرنا کچھ، اپنی ہتھیں چکنا اپنی جھولی پائی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر دے مالک بھیو دینا کھلایا۔ پنج تت کہن جن بھگتو تہاڈا میرا سنگ، بھگت آتم دھار اکھوئی۔ پر ماتم
 چاڑھدا رنگ، رنگت اگم اتھاپیا۔ سب دی اکو منگ، دوسر اوٹ نہ کوئے تکائی۔ گھر گھر ملے انند، خوشیاں ڈھولے گائی۔ صاحب اک بخشند، بخشنہار

آپ ہو جائیو۔ اسیں تت نمانے پنچ، پنچ پیارے نال جڑائیو۔ پنچ درباری ساڈا میٹن رنج، رنجش رہے نہ رانیو، لیکھا لکھن لکھاری پنچ، پنچم جوڑ جڑائیو۔ پورب پچھلا پچھے گیا لنگھ، اگے رت سہائیو۔ جن بھگتو گھر گھر شہنشاہی سمت دس وچ سنگر شبد دا ضرور ڈھیگا پلنگ، جنہاں دے سر دستار ٹکائیو۔ پچھا دے جائے کدے نہ کنڈ، اپنا آپ بدلایو۔ سنگر شبد کہے تہاڈے دوارے جا کے ضرور پاواں گا ڈنڈ، اچی کوک کوک سنائیو۔ نالے کہاں گا ایہہ سارا جھوٹھ تے پکھنڈ، جس نوپس رچنا دتی رچائیو۔ اسنوں مارو کٹو تے دیو وند، اپنا لیکھانہ کوئے دکھائیو۔ نام ندھانا نوجوانا سری بھگوانا مرد مردانہ ہو کے دیواں وند، سوہنی وند وندائیو۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ اپنا کھیل دکھائیو۔ نو جیٹھ کہے میٹوں خوشیاں دی ودھائی، وادھا بھگتاں نال رکھائیو۔ جو دُور دُراڈے آئے بن کے راہی، دھرم دے پاندھی پندھ مکائیو۔ میں اوہناں دے درشن کراں چائیں چائیں، بن نیناں نین اٹھائیو۔ خوشیاں دا ڈھولا دیاں سنائی، پریم نال سمجھائیو۔ سب دا اکو پیار اکو گرہ اکو تھائیں، تھان تھنتر ملے وڈیائیو۔ ہر سنگت میلا سچ سُبھائی، میل ملاواں دُھر دے ماہیا۔ گرگھ دوار کہے میں سب دا شکر منائی، سچ سچ نال سنائیو۔ بھگتاں دی بھگتاں دھار نال گڑمائی، جگت رشتہ نہ کوئے وڈیائیو۔ نال لیکھا لہنا دس سمت شہنشاہی، شاہ شہانہ ویکھ دکھائیو۔ اُنی جیٹھ کہے جموں والیاں ٹکے لے کے ڈھائی، اگے ملنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو کھلایو۔ نو جیٹھ کہے جد اگلا ہووے ووبار، ووبار دیاں جنائیو۔ جموں دے پچھوں دوآبہ رہنا تیار، ترے گن اتینا نال ملایو۔ مالوا ہووے شبد ہوشیار، سوہنی لئے انگڑائیو۔ ماجھا ویکھے راہ یار یار، چو تھی منزل چو تھ پندھ مکائیو۔ پھیر کھیل دتی دربار، سوہنی وند وندائیو۔ پنجاں لکھاریاں سیس بستر ہووے کالا، کالی دھار دکھائیو۔ پنجاں درباریاں کالا گڑتا گل وچ ہووے ڈارا، بٹن ست ست لگائیو۔ پنجاں پیاریاں دستار اتوں دی بدھی ہووے مالا، منکے اگی اگی دکھائیو۔ پنچ پنچ گرگھ ماجھا مالوا دوآبہ جموں ہتھ وچ لے کے ڈھائی فٹ دا بھالا، پنچ چائیں چانیا۔ پھیر بھارت وچ ہووے کھیل نرالا، سوہنی بنت بنائیو۔ نو جیٹھ کہے انج دا سندیسہ دسیا حال، سچ نال سنائیو۔ تہاڈا وقت لے لیا باہلا، غصہ گلہ نہ کوئے رکھائیو۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہربان مہر نظر اٹھائیو۔ سنگر شبد کہے ہر سنگت میری سینتی کریو پروان، پریمیوں دیاں جنائیو۔ ستاراں ہاڈ اپنا قائم رکھنا ودھان، سچ سچ دیاں درڑائیو۔ پنچ لکھاریو تہاڈا قلم

دا چلے نشان، نشانے دینِ دُنی بدلایا۔ سچ پیاریو تہاڈے ہتھ وچ بنا تیر توں ہوئے کمان، ترکش نظر کوئے نہ آیا۔ تئیں سورِ پیر بلوان، یودھے اک اکھوایا۔ سنگر شبد کہے میں نکا جہا انجان، سبمل بہہ کے خوشی بنایا۔ جے میں باہر پھر دا ہوواں میٹوں سارے پھر کے بٹھ کے کہن تیری کڈھ لینے جان، رستہ نظر کوئے نہ آیا۔ سچ بچھو جدوں وجے میٹوں وجے تہاڈے سچ پریم دا بان، جو انیالے رہے لگایا۔ تہاڈے تال دی سیوا کرنی جن بھگتو تئیں کریو پروان، پروانگی وچ سارے ہتھ دیو اٹھایا۔ اچ خوشی دا دن مہان، نو جیٹھ وچی ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر سنگت دیوے نام ندھان، انڈ تھرا جھولی پائیا۔

* ۱۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ بھلائی پُر ضلع امرتسر پال سنگھ دے گرہ *

۲۰۳۰

شبد ناد اگئی بولنا، انراگی راگ درڑایا۔ سچ ترازو کنڈے تولنا، جگت بھار نہ کوئے دکھایا۔ در دروازہ انتر کھولنا، کھڑکی کُنڈی پردہ لاہیا۔ ست سرُپی ہو کے مولنا، مولنا اپنا بھیو چُکایا۔ ہر جن مات مول نہ رولنا، پھر باہوں لئے اٹھایا۔ نام سندیسہ سنائے ساچا ڈھولنا، ہر ڈھول ڈھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ سنگرت و رولدا، گہر گبھیر ابناش۔ بھیو گھلائے اپنے کول دا، گھر مندر جنائے راس۔ ہلارا دیوے پون جھکول دا، لیکھا جان پون سواس۔ ناتا ویکھے گھولی گھول دا، جن بھگت سہیلے بنا داس۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ہر دے رکھے واس۔ تت ادھاری آپ ہو، کرپا کرے کرپال۔ جگت ناتا کر نر موہ، مُجبت بخشے دین دیال۔ شبد جانا کے سوہنگ سو، سرتی سرت لئے سنبھال۔ رنج نیر لوجن کر کے لو، پردہ لاہے شاہ کنگال۔ وست اگئی ڈھو آ ڈھو، دیوے نام سچا دھن مال۔ لکھ چوراہی وچوں بھگت سہیلے جوہ، جوہری پرکھے اپنے لال۔ بن نیناں ویکھے کر کے لو، گہر گبھیر دین دیال۔ جس سرگن نرگن آیا بھو، دو جہاناں کھیل بے مثال۔ جس نوں سب نے کہنا واہو واہو، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار سچّی دھر مسال۔ تت ورونہار سوامی، ہر

۲۰۳۰

کرتا دُھر در گاہیا۔ آد جُگاد سدا نہکامی، نہچل بیٹھا سو بھا پائیا۔ لکھ چوراسی انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ جس دی شبد دھار نشانی، دو جہاناں آپ سمجھائیا۔ چار جُگ دے شاستر صفتاں والی بانی، اکھراں اکھراں ڈھولے گائیا۔ سو لیکھا جانے جیو پرانی، بھگت سہیلے کھوج کھوج جائیا۔ امرت آتم رس نہجھر دیوے پانی، جھرنا بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ جھگڑا مُکا کے چارے کھانی، چار جُگ دا لیکھا اپنے ہتھ دکھائیا۔ اِکو بخش دے پد نہربانی، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ تت کہن ساڈا لیکھا رہے نہ جگت جہانی، لوک مات نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، نہہکک نرائن نہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ صاحب شاہ سلطانی، نور نورانی نور نور جوت رُشائیا۔

* ۱۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر گردن کور دے نوت * *

جیٹھ کہے میرا دوس دہاڑا پندراں، اک پنج مل کے وجے ودھائیا۔ میں دیکھاں جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں ٹلے پریت کندراں، سمند ساگراں دھیان لگائیا۔ میں مندر مسجد شودوالے مٹھ دیکھاں مندران، گرو دوار گرو پھول پھولائیا۔ ہرجن ساچے تن وجوداں دیکھاں اندراں، تن مائی اکھ اُٹھائیا۔ نو ست دھرم دی دھار وچا چندرا، پردہ سکے نہ کوئے کھلایا۔ مائس مانو روپ بن گئے پنچھی وانگ ڈنگراں، ڈھوراں سنگ نبھائیا۔ مستک تیک للائی لائے کوئے نہ چندنا، نورنی چند نہ کوئے چکائیا۔ سچ صاحب نوں کرے کوئے نہ بندنا، بندگی وچ سیس کوئے نہ جھکائیا۔ میں در ٹھانڈے اِکو وست اگئی منگنا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دھرم دی دھار چاڑھ دے رنگنا، آد جُگاد اتر کدے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم پا دے سگنا، سگلا سنگ بنائیا۔ نرگن دھار لگالے انگنا، انگیکار آپ اکھوائیا۔ میں کوجھا کملا اندھنا، نیتزہن دُہائیا۔ مہربانا نوجوانا سری بھگوانا بن کے دُھر دا سجننا، ساجن ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پندراں جیٹھ کہے میرے نہکامی، نرگن تیری اوٹ تکائیا۔ توں مالک خالق اک (انامی)، صاحب سنگر تیری بے پرواہیا۔ آد جُگادی انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ تیرتھ تٹ ورو لے پانی، مندر مسجد شودوالے مٹھ

پھول پھولایا۔ جن بھگتاں منزل بخشی اک روحانی، رُوح بُت کُری صفایا۔ تیتوں مالک کہا حضرت عیسیٰ اک نورانی، نور نورانہ ڈگمگایا۔ گھٹ نواسی بن کے جان جانی، جانہار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ میلا آپ ملایا۔ پندراں جیٹھ کہے میرا پروشٹا گنونت، گن ندھان دینی وڈیایا۔ میں دھرم دھار دا بن کے پنڈت، جیو پنڈ اک اکھوایا۔ در ٹھانڈے اکو منت، نو نو سیس جھکایا۔ جن بھگتاں مہر کرنی چاروں سمت، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ غریب نمائیاں دے ہمت، منو آمن کرے نہ علت، وہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ جن بھگت سہیلا کرے کوئے نہ چنت، چنتا چکھانہ کوئے جلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پندراں جیٹھ کہے پر بھو جن بھگتاں دے دے مان، نمائیاں ہو سہایا۔ لیکھا ویکھ لے جیو پران، ساڈی تیرے ہتھ وڈیایا۔ توں لکھ چوڑاسی گوپی کاہن، آتم پر ماتم نور الاہیا۔ تیرے بھگت سہیلے ننھے بچے آنجان، بالی بدھ جگت دکھایا۔ توں کرپا کر میرے مہربان، تیرے ہتھ وڈیایا۔ میری میننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرنایا۔ سچ مُجبت دا دے دے پین کھان، ترسنا کوڑ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔ پندراں جیٹھ کہے پر بھ جن بھگتاں انتر نہ رہے اُداسی، چنتا غم نہ کوئے دکھایا۔ مائس جنم کرنا رہراسی، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ جو نت نوت تیری کردے آسی، سنمگھ ہو کے درشن دینا چائیں چانیا۔ توں شہنشاہ شاہو شاباشی، شاہ پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ ہر جن سنت سہیلے تیرے پیار وچ خوشیاں دی کردے رہن ہاسی، غمی غم خوار رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر ہر دے انتر رکھنا واسی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دو جہان تیری اک ہووے منڈل راسی، رستہ وابستہ ہو کے جن بھگتاں دینا جنایا۔

* ۱۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس جموں شہر چیلہ سنگھ اجیت سنگھ گرچرن سنگھ رام کور سرجیت کور شٹاکے چک * *

انی جیٹھ کہے میرے ٹکے دے دیو ڈھائی، جموں سنگت بھیٹ کرائیا۔ جس نال ست دھرم دی تہاڈی ہو گئی سائی، دھر دی بنت بنایا۔ پورب لیکھا رہیا نہ رائی، لہنا رہیا چکایا۔ اگلا وقت سہنجنا ویکھنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک درڑایا۔ سنگر شبد دے وڈیائی، وڈا تاتے پرواہیا۔ سو پرکھ نرنجن ہوئے سہائی، ہر کرتا دیا کمایا۔ اینکارا مہر نظر اٹھائی، آد نرنجن کرے رُشٹایا۔ ابناشی کرتا لیکھا لوے لائی، سری بھگوان ساچا سنگ رکھایا۔ پاربرہم پرہہ اپنا بھو کھلائی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ آتم پر ماتم میلا میلے سہج سُبھائی، نور نورانہ ڈمگایا۔ پاربرہم پرہہ بھو دے کھلائی، برہم اپنا رنگ وکھایا۔ ایش جیو کر گُمائی، قدرت قادر گنڈھ پوایا۔ شبد ناد دُھن کرے شنوائی، انحد نادی ناد درڑایا۔ بڈھ مت ویکھ وکھائی، من منسا پھول پھولایا۔ سنگر شبد لیکھا جانے بے پرواہی، بے پرواہ اک اھوایا۔ وشن برہما شو نال ملائی، وشو دا پڑا آپ چکایا۔ تینی اوتار رنگ رنگائی، اوتر اپنا بھو سمجھایا۔ پیغمبراں جلوہ دے نور الاهی، مہبان بیدو اپنی کھیل کھلایا۔ گرو گرو دیو بودھ اگادھ اک سمجھائی، جگت بڈھی دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ ترے گن میلا سہج سُبھائی، رجو طمو ستو کرے گُرمایا۔ (پنجاں تتاں) آپ ونڈ ونڈائی، ونڈنہارا دھر درگاہیا۔ جو پر کرتیاں اپنا بندھن پائی، پچی پچیسا ویکھ وکھایا۔ سرتی سرت سوئی اٹھائی، حکمی حکم آپ اُچھایا۔ پرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیا اپنا سنگ بنائی، سگلا سنگی اک اھوایا۔ چار جگ دے شاستر اکھر اکھر نال ملائی، آخر اپنی ونڈ ونڈایا۔ جگ چو کڑی پندھ مکائے واہو داہی، دوس رین گھڑی پل ویکھے چائیں چانیا۔ انی جیٹھ کہے جن بھکتو کجج دی قیمت انتم پینی ٹکے ڈھائی، کوڈی ہٹ نہ کوئے وکایا۔ مہربان پرہہ تہاڈے انتشکرن دی کرے صفائی، دُرمت میل دھوایا۔ کایا بھانڈے مانجن آیا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنایا۔ جنم کرم دی تہاڈی دھوئے دُرمت میل شاہی، شہنشاہ اپنی سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک شنوایا۔ ٹکے کہن ساڈا پے گیا مل، امل امل دتی وڈیایا۔ اسیں حکم سندیسہ سُنیا مالک کُل، کُلونتا جو اھوایا۔ لکھ چوراسی جس دی بھلو اڑی گئی بھل، دھرنی دھرت دھول دھول سہایا۔ اُس دی چرن پریتی جائے گھل، آپا آپ گھول گھمایا۔ جس دے حکم نال مایادھاری جانے رُل، سیس تاج نہ

کوئے لگایا۔ صدی چودھویں اتم دیکھ ہونا گل، گلشن جگت نہ کوئے مہکایا۔ بھگت بھگوان دا در دروازہ جانا گھل، خالق خلق آپ جنایا۔ ویکھ دکھانے مالک صلح کُل، سئل اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ اُنی جیٹھ کہے نگاہ مارو چار ٹکا، ٹک ٹکی جگت والی لگایا۔ مایا پیار وچ رہنا نہیں کوئی سکا، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اگلے سال سب نوں لگن والا دھکا، چار گنت دھرنی لئے انگڑایا۔ جھکڑا پینا مدینہ مکہ، کعبے دین دُہایا۔ اشارہ دیوے بُوراسکا، حضرت عیسیٰ نین اُٹھایا۔ پیغمبر اپنا ویکھن پٹا، صدی یسویں چودھویں نال ملایا۔ گوہند دا ڈھنڈیا ٹپا، ٹاپوآں پئے دُہایا۔ اگلا کھیل کرے پُرکھ سمرتھا، جس نوں سمجھے کوئے نہ رایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھار چلنی یکا، واحد اکو رہیا درڑایا۔ جس کارن گوہند ستر لٹھا، ستر ویکھے کوڑ لوکایا۔ سب دا لہنا دینا دیوے اکٹھا، اکو حکم دی وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم آپ ورتایا۔ ٹکے کہن اسیں آگے مات، ماتر بھومی ویکھ دکھایا۔ رُوح بُت کوئی رہن نہیں دینا پاک، پتت پُنت نہ کوئے بنایا۔ کایا مندر اندر کھلے کسے نہ تاک، پردہ وچوں نہ کوئے چُکایا۔ اوتار پیغمبراں گروآں پورا ہونا بھوکھت واک، پیشین گوئیاں دین گوہیا۔ دھرم دی دھار سب دا ٹٹنات، کلجگ کوڑ گڑیار ڈنک وجایا۔ نو ست دے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ دروہی پھرنی لوک مات، ماتر بھومی سب نوں رہی سٹایا۔ جھکڑا ویکھنا ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ مان رہنا نہیں کاغذات، قلم شاہی رہی گرلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اھوایا۔ اُنی جیٹھ کہے پر بھوست سچ کر انصاف، عدل حق حق کمایا۔ جن بھگتاں کایا مائی بھانڈے کر دے صاف، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ جگ جنم دے کرم کر مُعاف، مہر نظر اُٹھایا۔ چرن دھوڑ سچ بخش دے راکھ، باؤن دے متر رشی منگ منگایا۔ ہر جن تیرا رہے نہ کوئے گُستخ، غُصہ گلہ نہ کوئے رکھایا۔ توں میرا میں تیرا اتم پر ماتم سب نوں جاوے بھاکھ، سرتی شبد وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ جن بھگتاں کایا مائی بھانڈے دھو، دُرمت میل کر صفایا۔ شبد سنا دے سوہنگ سو، دینی مان وڈیایا۔ دین دُنی نالوں کر زرموہ، مُجبت اپنے نال رکھایا۔ پر ماتم ہو کے اتم جانا چھوہ، چھوہر بانکے میل ملایا۔ پنچ وکارا اندروں کڈھنا گروہ، گرہ گرہ اندروں کر

صفایا۔ سچ پرکاش نور نورانے اندروں دینی لو، لوئن تیجا آپ کھلایا۔ تھہ بن لیکھا اور نہ جانے کو، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست اگم ورتایا۔ تن وجود کہے پر بھو میرے انتس بخش گیان، بن حرف حرُوف پڑھایا۔ بن نیباں بخش دھیان، جگ نیز نہ کوئے وڈیایا۔ بن مندر رہاں مکان، بن کعبے کر رُشانیا۔ بن تیل باقی جوت جگے مہان، دوس رین ہووے رُشانیا۔ بنا زبان توں تیرا ہووے گان، انحد نادی راگ پرگٹایا۔ بن رسنا امیوں رس دینا پین کھان، جگت ترسنا رہے نہ رانیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنچ تت کر پروان، پر م پُرکھ تیری اوٹ تکایا۔ ہر جن بھگت کر پروان، بالی بڈھ ہونا سہایا۔ من مت وچ آنجان، عقل بڈھی نہ کوئے رکھایا۔ توں شاہو بھوپ سُلطان، شہنشاہ بے پرواہیا۔ دو جہاناں راج راجان، بھوپت بھوپ اک اکھوایا۔ آتم پر ماتم بن کے گوپی کاہن، کھیل کھیلنا چائیں چانیا۔ جوتی جاتے پُرکھ پدھاتے تیرا روپ اکو پیتا رام، ست ست ست دینا سمجھایا۔ آد جگادی برہم برہادی شبد انادی نوجوان، شاہو بھوپ ست سرُپ پروردگار سانجھے یار تیری اوٹ تکایا۔ جن بھگت سہیلے گرو گرو چیلے سنگر شبد کر پروان، پر م پُرکھ پر ماتم دیا کمایا۔ مایا ممتا میل تن وجود گوان، جاگرت جوت بن ورن گوت کر رُشانیا۔ اُنی جیٹھ کہے پر بھو میرا اچ دا دوس مہان، مہما تیری صفت صلاحیا۔ ہر جن کو جھے کملے کر پروان، غریب نمائیاں سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ بن بھگتیوں دے دے دان، دست انمل جھولی پانیا۔ گرہ گرہ گھر گھر درشن دینا سری بھگوان، کایا مندر اندر پردہ آپ اٹھایا۔ توں داتا دانی نوجوان، جو بن وندا اک اکھوایا۔ میری بیننتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری اوٹ تکایا۔ پنچم تت دینا مان، منمکھ گرگھ لینے بنایا۔ چار جگ توں وکھرا تیرا ہووے ودھان، مھم ڈھر دا اک سمجھایا۔ ست دھرم دا تیرا ہووے نشان، نشانہ دو جہان جھلایا۔ توں مالک نور نورانہ امام، عمللاں توں رہت اک اکھوایا۔ کل کلکی نوجوان، نہہکلنک تیری وڈیایا۔ ہر جن جن ہر تیرے روپ وچ سمان، انوپ اپنا سنگ بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی جانی جان، جانہار تیرے ہتھ وڈیایا۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس جموں شہر سنسار سنگھ سورنولیل و نئی سدھرو دیوی کر مو دیوی کنگریل *

پنج تت کہن ساڈا ناؤں اپ تیج وائے پر تھی آکاش، آد جگاد جگ چوکڑی چلیا آئی۔ کرپا کر مالک خالق پرتپالک پڑکھ ابناش، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائی۔ تن وجود کایا مندر اندر وکھا اپنی راس، بن گوپی کاہن خوشی بنائی۔ ساڈا پوتر کر دے سواس سواس، تیرا نام دھیائی۔ بن دیئے باقی کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائی۔ آتم پر ماتم بخش دھرواس، من نسا دُور کر آئی۔ سدا سہیلا ہو کے وسنا پاس، دُور دُراڈا پندھ مُکائی۔ کوڑ وکارا انتشکرن کرنا ناس، تن مائی خاک رہن نہ پائی۔ سچ پریتی شاہو بھوپ جائے بھاس، پیار مُجبت دینی چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ پنج تت کہن پر م پڑکھ ساڈے نرنکار، نر ویر تیری سر نائی۔ کرپا کر وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ میننتی کریئے در دربار، دوئے جوڑ سپس جھکائی۔ تُوں آد جگادی سُننہار، جگ جگ ویکھ وکھائی۔ لہنا تک جگ چوکڑی نو نو چار، پورب ویکھ وکھائی۔ تیری کر دے رہے انتظار، بن نیناں نین اٹھائی۔ اوتار پیغمبر گر سندیسہ دتا وارو وار، شبد سُننہریاں وچ جنائی۔ تُوں نرگن دھار کل کلکی اوتار، امام اماما نور الاہیا۔ ساڈی تیج دے سوار، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ کوڑ کرم کڈھ دے باہر، دُرمت میل کر صفائی۔ نوری چند ہووے اُجیار، اندھ اندھیر مٹائی۔ شبدی دُھن دے دُھنکار، دُھن آتمک راگ شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، بھيو اُجید آپ گھلایا۔ پنج تت کہن ساڈی انتشکرن کھول دے تاکی، پردہ انتر آپ گھلایا۔ وجود محبوب کر دے پاکی، پتت پُنیت دیا کمائی۔ شبد گھوڑ چڑھاراکي، چاروں گنٹ ویکھ وکھائی۔ لیکھے لالے مٹی خاکی، خالص اپنا رنگ بنائی۔ چرن پریتی جوڑ لے ناتی، ناتا کوڑا دینا جھڈائی۔ تُوں آد جگادی پت ماتی، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ ویس وٹائے بہہ بدھ بھانتی، نت نوت کھیل کھلایا۔ کلجگ انت بھگونت بدل دے حیاتی، جیون جیون وچوں بدلایا۔ ساڈا جھگڑا میٹ دے کاغذاتی، کلمہ اکو نام درڑائی۔ تیرا حکم ہووے صفاتی، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائی۔ پنج تت کہن پر بھو جگ ویکھ لے اپنے بھگت، بھگون اپنی دیا کمائی۔ لیکھے لالے بوند رکت، تن وجود کر صفائی۔ نگاہ مار لے اتے دھرت، دھرنی دھرت دھول دھول

پھول پھولائیا۔ وعدے پورے کر دے شرط، شرکت ڈیرہ ڈھاہیا۔ جو اشارہ رام دتا بھرت، بھارت کھنڈ دئے گواہیا۔ نرگن دھار آوے پرت، پت پر میثور دھردر گاہیا۔ جس دا لہنا دینا فرش عرش، دو جہاناں کھیل کھلایا۔ غریب نماںیاں کرے ترس، رحمت رحمان آپ کماںیا۔ سمت شہنشاہی برس، لیکھا سب دا دینا چکایا۔ ساڈی بیننتی اکو عرض، آرزو تیرے اگے رکھایا۔ جنم مرن دی رہے نہ عرض، چوراسی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا نام ڈھولا گیت اکو سنئے طرز، دوجا راگ نہ کوئے شنوایا۔ توں یودھا سورپیر مردانہ مرد، بلدھاری اک اکھوایا۔ پنج تت کہن جن بھگتاں ونڈاں درد، دکھیاں ہو سہایا۔ شرع چھری میٹ دے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسچرج، اسچرج لپلا دینی وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترایا۔ پنج تت کہن ساڈی اک بیننتی، بئے بئے سپس نوایا۔ توں پُرکھ اکالا دھر دا پنڈتی، جگت ویدیا نہ کوئے چترایا۔ کلپنا میٹ دے کوڑے من دی، منسا من نہ کوئے ہلکایا۔ پُجلی رہے نہ کوڑے کن دی، کائنات دے مالک دینا سمجھایا۔ سار سمجھا دے اپنے برہم دی، پاربرہم بھیو چکایا۔ یتنی دس دے اکو دھرم دی، دھرم دھار وڈیایا۔ شرع میٹ دے جگت ورن دی، کھتری براہمن شور ویش اکو گھر وسایا۔ ویدیا دس دے توں میرا میں تیرا آتم دھار پڑھن دی، سوہنگ دھار دینی سمجھایا۔ یتنی دس دے منزل چڑھن دی، نو دوار ڈیرہ ڈھاہیا۔ منزل وکھا کے حقیقی گھر کھرن دی، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ بیننتی سُن لے پنج تت کہن جن بھگتاں والے دھرن دی، دھڑ کہہ کے کی سناںیا۔ ترسنا پھیر نہ رہے مایا سڑن دی، اگنی اگ دینی بھجھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اجازت دے دے اپنے سچکھنڈ وڑن دی، درگاہ ساچی سچ دوار سہانیا۔ پھر لوڑ رہے نہ جم کے مرن دی، جنم مرن وچ کدے نہ آیا۔ ساڈی اکو آشنا مُجبت رہے تیرے چرن دی، چرن چرنو دک جام پیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ پنج تت کہن پر م پُرکھ ساڈے پروردگار، یامہن تیری سرناںیا۔ ساڈا لہنا دینا جگت جگت وچار، اندر باہر گپت ظاہر دھیان لگایا۔ ساڈی نمونو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدہ کر کے سپس جھکایا۔ من منسا کوڑ نوار، بدھ مت دے سمجھایا۔ جھگڑا رہے نہ نو دوار، تکرار وچ ہنکار نہ کوئے رکھایا۔ امرت بوند سوانتی بخش ٹھنڈی ٹھار، کول نا بھی آپ پُکھایا۔ شبد انادی دے دھنکار، انتر آتمک راگ سناںیا۔ نرگن جوت کر اُجیار، نور نورانہ

نظری آئی۔ منزل پندھ مُکا سنسار، دھرنی دھرت دھول دھول رہن نہ پائی۔ لہنا دینا پورا کر اپنے گھر بار، گرہ مندر اک سہائی۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ
 ابناشی جن بھگتاں دے اُدھار، اُدرا دلیکھا رہے نہ رائی۔ پنچ تت کہن توں شاہو بھوپ سچّی سرکار، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ کرنی دا کرتا اک سیکدار، قُدرت دا
 قادر اک اکھوائیا۔ ہر جن ساچے پار اتار، اُتر پورب پچھم دکھن ویکھ وکھائی۔ سچ بیننتی دُھر دی سُن پکار، پُنہ پُنہ سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچّی سرکار، تیرے اگے منگ منگائی۔

* ۲۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس جموں شہر بھنمن سنگھ باز سنگھ کیسری دیوی امر و دیوی پرکاشو دیوی بھاگ کور *

پنچ تت کہن ساڈا پر بھ اگئی ہاڑا، بن رسنا جھوا پئی دند سنائی۔ توں آد جگادی برہم برہادی سب دا لاڑا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ تن وجود پنجر خاکی
 ویکھنہار بہتر ناڑا، رکت بوند دھیان لگائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساڈا دھرتی اُتے لگدا رہیا اکھاڑا، جگت جگیا سو آں رنگ رنگائی۔ ساڈے انتشکرن وچ اکو
 رہیا ساڈا، دکھاں نال سنائی۔ انت کنت بھگونت سانوں ساڈے رہے وچ اُجاڑا، باہر مقبریاں وچ دبا ئیا۔ ساڈا لہنا دینا جنگل جوہاں وچ پہاڑا، ٹلے پر بت
 دین گواہیا۔ انت کنت تیرا در منگن آئے واڑا، درویش ہو کے منگ منگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس
 رکھائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے تن وجود، بُت خاکی دھیان لگائی۔ توں مالک خالق حق محبوب، مہربان نور الایہیا۔ تیرا عالیشان عرش عروج،
 عالی جاہ تیری وڈیائی۔ تیری منزل حق مقصود، ساڈے اندر سو بھ پائی۔ توں نرگن دھار آتم دیوے ثبوت، سوہنا سنگ وکھائی۔ بھاگ لگا دے وچ
 کلبوت، کایا کعبے ڈگمگائی۔ جہاں چ رہے موجود، سانوں ملدی رہے وڈیائی۔ جس ویلے وکھری کرے حدود، اپنا آپ باہر کڈھائی۔ ساڈا نشانہ ہندا نیست و
 نابود، جڑ چیتن رہن کوئے نہ پائی۔ نگاہ مار لے چارے کوٹ، دروہی تیرا نام سنائی۔ کی ساڈا لیکھا رکھیا جھوٹھ، ست سچ نہ کوئے وکھائی۔ کلج انت
 مہربان ہو کے تھھ، مہر نظر اٹھائی۔ امرت جام پیا دے گھٹ، انرس آپ چکھائی۔ جگت وکار رہے نہ لٹ، کوڑی کر یا باہر کڈھائی۔ جے آتما تیرا

سُت، سانوں لے پرنا ئیا۔ ساڈے نال نرگن دھار سرگن دی نکلے جک، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ غریب نمائیاں گودی چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ساڈا آون جاون جائے نک، لکھ پورا سی پندھ رہے نہ رائیا۔ جننی آون پئے پھیر نہ ککھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ اُلٹا مول رہے نہ رُکھ، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سچ سوامی چرن دھوڑی بخش دے سکھ، سوہنا سنگ دکھائیا۔ تیرے پیار وچ اُجل ہووے ککھ، دُرمت میل دینی دھوئیا۔ آون جاون پتت پاؤن ساڈی ترسنا میٹ دے بھکھ، کامنا کوڑ نہ کوئے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساونوں بخش دے چرن دھوڑ، نکلے تیرا نام رمائیا۔ چتر سنگھڑ بنا لے مورکھ موڑھ، مہربان دیا کمائیا۔ ساڈا ناتا رہے نہ کوڑ، کوڑی کرپا پندھ مکائیا۔ اپنی جوت دا بخش دے نور، نور نورانے بھو کھلائیا۔ تُوں مالک خالق حاضر حضور، حضراتاں دا حضرت بے پرواہیا۔ ساچا نام خُماری دے سرور، سر دھڑ اپنے لیکھے لائیا۔ تیرے چاکر ہوئے مزدور، در در سیو کمائیا۔ تُوں سرب کلا بھر پور، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ شکرئے وچ تیرے ہوئے مشکور، شکرانے وچ سپس نوئیا۔ ساڈا ہنکار نہ رہے غرور، غربت اندرون باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھید دینا کھلائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو آتم دھار بھگتاں سدا مئے، مترا مترا پیارا اک اکھوائیا۔ بھگت ادھارنا جگ جگ تیری ریتے، سبجگ تریتا دوا پر کھجگ دے گواہیا۔ مہربان ہو کے تُوں پر اپکار کیتے، کرنی دے کرتے دیا کمائیا۔ تیرے حکم وچ جگ چو کڑی مئے، پاندھی ہو کے بھجے واہو داہیا۔ تیرا حکم سندیسہ سُنئے اگم حد پئے، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ تیرا راہ اڈیکدے بیس پیسے، سرگن زیرو نال ملائیا۔ لہنے دینے پورے کردے اک اکیسے، ایکنار تیری سرنائیا۔ اکو چھتر ویکھئے تیرے سسے، دو جہان و بے ودھائیا۔ جگت جہان تتاں والا پیسن پیسے، کھجگ چچی کوڑ چلائیا۔ بن تیرے ساڈے خالی دسن کھیسے، وست نام نہ کوئے لکائیا۔ اوہ لہنے یاد کر لے جیہڑے سولی چڑھدیاں وعدے کیتے نال عیسے، کی موسیٰ منہ دے بھار گیا سمجھائیا۔ کی کلمہ جنایا محمد اپنی دس حق توفتے، بھو ابھید آپ چکائیا۔ کی نانک نرگن سرگن بھیت کھولیا ہست کیتے، اوچ پنچ نہ کوئے وڈیائیا۔ کی گو بند شبد سنایا وڈیاں وچ انگیٹھے، پنجاں تتاں تتاں نال وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن پر بھو اسیں جگ جگ آئے سڑدے، اگنی تت تپائیا۔ جگت

شستراں نال آئے لڑدے، کھنڈے کھڑگاں نال چترائیا۔ جگت میداناں آئے مردے، اپنا آپ مٹائیا۔ دھرم دی دھار سیوارہے کردے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ راہ تنگدے رہے تیرے گھر دے، بے گھر ہو کے کھوج کھوجائیا۔ تیرا بھانا رہے جردے، سر سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ ساڈے لہنے پورے کردے چمکور والے گڑھ دے، گڑھی چمکور نال ملائیا۔ تیرا نام ندھانا نہ اکھر دھار پڑھدے، جگت ودیا نہ کوئے وڈیائیا۔ اسیں ونجارے بن گئے تیرے دوارے ہر دے، دُوجے در منگن کوئے نہ جائیا۔ ایشان بخش دے اپنے سروور سر دے، جگت تیرتھاں لوڑ رہے نہ رائیا۔ درشن دے دے نرائن نہ دے، نہ ہر اپنا پردہ لاہیا۔ اپنا آپ تیرے چرن کولاں وچ دھردے، دھرنی دھرت دھول دھول نال ملائیا۔ ساڈے ناتے بنا دے آتم دھار بھگتاں والے لڑدے، پلو سکے نہ کوئے جھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنگ نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہرگن ساڈا ساچا گھاڑن گھڑ دے، گھڑن بھننہار سمرتھ تیری اوٹ تکائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت دس کرشن لال پنڈووا جیون سنگھ جھماں کیسر سنگھ جھماں پھتو رام امبارائے

بنتی دیوی امبارائے موہن لال امبارائے دھرم چند گولڈا *

پنج تت کہن پر بھ پوتر کرنی بھگتاں دھرنی، دھرنی دھرت دھول دھول دیا کمائیا۔ مہربان سری بھگوان کرپا کرنی، گن ندھان دینی دیا کمائیا۔ غریب نمائیاں لگاؤنا اپنی چرنی، چرن چرنو دک جام پیائیا۔ نہج نیز لوجن اکھ کھولنی ہرنی پھرنی، لوئن تچے کر زشائیا۔ آتم پر ماتم تک دسنی پڑھنی، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ منزل حق حقیقی دسنی چڑھنی، چڑھدا لہندا دکھن پہاڑ پنڈھ مکائیا۔ ڈوری سرت شبد دسنی پھڑنی، پاربرہم برہم میل ملائیا۔ لیکھ مکاؤنا سیس دھڑنی، جنم مرن رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر نظر نال ترائیا۔ پنج تت کہن پر بھو دھرنی دھول لگا دے بھاگ، بھاگ ہین رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں دُرمت میل دھو داغ، پتت پُنیت دے بنائیا۔ ترے گن مایا پوہ نہ سکے آگ،

اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ سرشٹی درشٹی وچ کھول دے جاگ، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ انتشکرن دے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس
 بنا کاگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیا۔ شبد اناد سنا دے ناد، انادی دُھن کر شنوائیا۔ بھو گھلا دے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے دے سمجھائیا۔
 کوڑی کریا میٹ وواد، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ساچے نام دا دے سواد، انرس اپنا رس چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 دیونہار تیری وڈیائیا۔ دھرنی کہے پر بھو پنچ تت گرہ کر سہنجنا، سوہنی بنت بنائیا۔ پرکاش دے دے آد زرخنا، اندھ اندھیرا کوڑ مٹائیا۔ توں سوامی درد
 دُکھ بھے بھنجنا، پاربرہم اک اکھوائیا۔ ہرجن نیز نام پا دے انجنا، اندھ اگیان رہے نہ رائیا۔ کلجگ اتم پردہ کجنا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ پنچ تت ٹھیکر
 سب دا بھجنا، لوک مات رہن کوئے نہ پائیا۔ تڈھ بن چاڑھے کوئے نہ رنگنا، دُرمت میل دھوائیا۔ توں گوپال مورت اکال مدھ مدنا، نور نورانہ اک
 اکھوائیا۔ تیتوں نو ست پے نہ لبھنا، ہرجن ہونا آپ سہائیا۔ لہنا پورا کر دے تت پنچنا، پنچم سنگ بنائیا۔ برہم برہماد دُھر دے سجتا، میت مُرار تیری
 سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ جن بھگتاں دھرتی کر دے شُدھ، سُدی
 ودی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ انتشکرن نرمل کر دے بدھ، بییک وویک اپنی دیا کمائیا۔ سوامی بھو گھلا دے گجھ، پردہ رہے نہ رائیا۔ ساڈا لہنا پورا کرنا اتم
 کلجگ، چوتھا جگ نال ملایا۔ ساڈی اودھ گئی پگ، اگلا پندھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، وست امولک
 اک ورتائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو غریب نواز، گہر گسپھر تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں کرپا کر دے آج، اگے پندھ نہ کوئے رکھائیا۔ جگت سرتی وچوں جان
 جاگ، آلس نندرارہے نہ رائیا۔ سچ شبد مار آواز، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ مائس جنم سوار کاج، تن وجود ملے وڈیائیا۔ سچ سرنائی جائے لاگ، لگ
 ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ ہرجن ساچی ساجننا ساج، ساجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی چرن کول پرنام، پنے پنے سپس جھکائیا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سچی سرکار،
 قُدرت قادر نور الاہیا۔ سچھنڈ درگاہ ساچی تیرا دربار، مقامے حق سو بھاپائیا۔ اسیں رو رو کرے گریہ زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ توں بخشنہار داتار،

دیاندھ اکھوائیا۔ جن بھگت سُہیلے پھڑ باہوں جانے تار، جگت وہن نہ کوئے رُڑھائیا۔ روگ سوگ دینے نوار، تن وجود اپنے رنگ رنگائیا۔ چرن دھوڑ
 بخشنی چھار، مستک خاکی خاک رمائیا۔ توں بخشنہارا سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری تیری سیو کمائیا۔ جن بھگتاں جگ جنم دا قرضہ دے اتار، مقروض
 خالی جھولی دینی بھرائیا۔ تیرے چرن کول جائیے بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ جس کارن جن بھگتاں گرہ کرے ووبار، ووباری ہو کے کھیل کھلایا۔ پھڑ
 پھڑ باہوں جاویں تار، دو جہاناں پار کرائیا۔ تت کہن تتو دے مالک تیرے پنج تتو کرے نمسکار، نو نو سیس جُھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایک دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتھے اتھے پاؤنی سار، آدانت جگا جگنت جن بھگتاں ہونا سہائیا۔

* ۲۱ جیٹھ شہنشاہی سمت دس ایشر سنگھ پرتاپ سنگھ پرکاش سنگھ ہر بنس سنگھ پریتم سنگھ ڈر جھنڈو رام جیوڑیاں کلدیپ سنگھ مٹھی *

پنج تت کہن کھیل ویکھیے تیرے پر میثور پت دے، پار برہم پر بھ پردہ دینا اٹھائیا۔ بن رسنا تیرا نام ندھانا رہیے چیدے، بن اکھراں ڈھولے
 صفت صلاح گائیا۔ ونجارے رہیے نہ جگت والی مت دے، سنگر شبد مت دینی سمجھائیا۔ کوڑی کرپا وچ نہ رہیے تپدے، اگنی اگ دینی بُجھائیا۔
 ونجارے رہیے نہ مایا ڈسنی سپ دے، ست سروپ دینا سمجھائیا۔ جھگڑے میٹنے پنج تت کایا تت دے، تتو اپنا بھو کھلایا۔ پردے لاپنے ست دھرم ست
 دے، ست ستوادی ہونا سہائیا۔ رشتے جوڑنے چرن پریتی نت دے، میل ملاؤنا سہج سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا
 ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن توں کرپا کر سری بھگوانا، بھگون بھگونت دیا کمائیا۔ نرگن دھار بخش دے نام ندھانا، نر ویر نر نکار دیا کمائیا۔ آتم
 پر ماتم پر ماتم آتم بخش دے گانا، گہر گسبھیر بے نظیر آپ سمجھائیا۔ ثریا پد توں باہر ہووے ترانہ، بن رسنا جہوا ہلایا۔ آتم پر ماتم بخشا نور نورانہ، جوتی جاتا
 نظری آئی۔ گھر سوامی ملنا بن کے کاہنا، رام راما روپ درسایا۔ میرے میت مرار حق راما، نور نورانے نور الاہیا۔ ست سروپ درساؤنا اپنا جامہ، تن
 وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیری ہوئیے بھیشا، مان اور

نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں آد جُگادی کھیوٹ کھیٹا، دو جہان اکھوائیا۔ جے آتم تیرا بیٹا، پتا پوت لینا گل لائیا۔ جن بھگتاں بھل نہ جائے چیتا، چیتن تیری
 اوٹ رکھائیا۔ تُوں برہم برہادی نیتا، نر نرائن اک اکھوائیا۔ تیرا سمبل سہائے دیسا، وجدی رہے ودھائیا۔ ساڈا پورا کر دے لیکھا، لہنا اور نہ کوئے جنائیا۔
 پھیر انت رہے نہ کوئے بھلیکھا، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنچ تت
 کہن پر بھ بخش اگئی دات، دیاوان دیا کمائیا۔ ساڈی میٹ اندھیری رات، انتشکرن کر صفائیا۔ نرگن ہو کے بچھ وات، سرگن ہو کے دینے ڈھائیا۔ ساڈا
 جھگڑا رہے نہ ذات پات، دین دُنی نہ ونڈ ونڈائیا۔ تت پریت جوڑ لے نات، سگلا سنگ رکھائیا۔ تیرا درشن کریئے اک اکانت، اک اکلا نظری آئیا۔
 سانوں اتنم بخش دات، واسطہ رہے پائیا۔ تُوں سوامی کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہر
 نظر نال ترائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو اسیں وست اگئی منگدے، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈا آپا آپ رنگدے، رنگت اک رنگائیا۔ تیرے کیتے جگ
 چوکڑی ویکھے لنگھدے، بھجے واہو داہیا۔ اسیں نشانے بنے رہے تت پنچ دے، مانس مانو مانگھ روپ در سائیا۔ لیکھے مگدے رہے نیتز نیر ہنچھو انج دے،
 جل دھارا نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، دیونہار تیری ڈھائیا۔ پنچ تت کہن تیرے در دے منگت، مانگت ہو
 کے جھولی ڈاہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ سوامی بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نراکھر کر پڑھائیا۔ ساڈا میل ملاؤنا نال ہر
 سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویس ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ در تیرے کریئے منت، نو نو سیس نوایا۔ اکو کھیل کھلاؤنا چارے سمت، اکو وجے ودھائیا۔
 تیرے پیار دی ساڈے اندر ہووے ہمت، حوصلہ دینا ودھائیا۔ پنچ تت کہن جن بھگت تیرا بنے کوئے نہ نندک، نندیا وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ دے اگئی وست، نام ندھانا جھولی پائیا۔ نام جُماری بخش
 مست، المست روپ در سائیا۔ لیکھا رہے نہ کیٹ ہست، اکو رنگ دینا رنگائیا۔ لہنا دینا پھڑا دے ساڈے دست، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ تُوں مالک خالق
 والی عرش، عرشی پریتم بے پرواہیا۔ نرگن دھار آئیوں پرت، پت پر میثور ویس وٹایا۔ نگاہ مار لے اتے دھرت، دھرنی دھول دھول کھوج کھوجائیا۔

ساڈے اُتے کردے ترس، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ میگھ اگما دے برس، بوند سوانت دینی پٹکائیا۔ تیرا کھیل تکیئے اسپرج، اچرج لیلادے دکھائیا۔ توں یودھا سوربیر مردانہ مرد، مہربان اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن ساڈی ونڈی درد، دکھی ہو کے دیئے ڈھائیا۔ شرع چھری میٹنی کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے اگے رکھائیا۔

* ۲۲ جیٹ شہنشاہی سمت دس جموں بھگت سنگھ سیوا سنگھ جگیت سنگھ کیر پنڈ جسبیر کور کوٹھے نہال پُر سنمل *

پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا لالے چام، چم درشٹی سرشٹی دے مالک دینی بدلایا۔ نرگن نرویر نرکار نرنکار بخش دے اپنا نام، نام ندھانا سری بھگوانا نوجوانا اپنی دیا کمائیا۔ تن وجود نگر کھیڑا پوتر کر دے گرام، گرہ مندر اندر ساڈھے تن ہتھ وے ودھائیا۔ امرت رس بوند سوانتی نجھریا دے جام، جگت ترسنا کوڑی بھکھ مٹائیا۔ گھر سوامی رہے نہ اندھیرا شام، بن سورہ چند کر رُشائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا اکو دینا پیغام، بن الف یے سمجھائیا۔ حقیقی حق لاشریک دینا اگمی جام، بن رسنا رس چکھائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا اندروں جھگڑا کڈھنا تمام، طمع لوبھ موہ ہنکار لالچ رہن کوئے نہ پائیا۔ در ٹھانڈے درویشاں دینا مان، سری بھگوان ہونا سہائیا۔ چاروں گنٹ کلجگ کوڑ دے شیطان، ست سچ نظر کسے نہ آئیا۔ کرپاندھ دین دُنی دا بدل دے ودھان، مہربان اپنا حکم ورتائیا۔ منوآ من ساڈے انتر نہ رہے شیطان، شرع چھری والی نظر کوئے نہ آئیا۔ سانوں اپنے بنا غلام، غربت اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرا کوئی نہ لگے دام، قیمت جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار اپنی دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں بخش دے چرن پریت، دوسر رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ اکو درسا کے کعبہ مندر مسیت، کایا جُجرہ اک سہائیا۔ کرپا کر دے ترے گن انیت، ترے بھون دھنی تیری اوٹ تکائیا۔ آتم پر ماتم بن ساچا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ توں میرا میں تیرا ہووے گیت، صفتاں والی صفت صلاحیا۔

پاربرہم کر دے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ ایش چو تیرا میل ترے گن اتیت، ترے بھون دھنی تیری بے پرواہیا۔ کوڑی کریا ساڈے اندروں میٹ دے لیک، لائن عین دے دکھانیا۔ توں مالک خالق پرتپالک تیرے وچ ست توفیق، تحفہ نام والا ورتانیا۔ سنگر شبد شبدی دھار کر تصدیق، شہادت اکو اک بھگتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں مانگت ہو کے منگدے، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ پریم پریتی نال رنگ دے، دُرمت میل رہے نہ رانیا۔ زرگن سرگن ساچا سنگ دے، جگت وچھوڑا پندھ کٹانیا۔ نور نورانہ اگنی چند دے، بن تیل باقی کر رُشانیا۔ نام ندھانا اینکار ونڈ دے، وست اگم جھولی پانیا۔ امرت دھار سیتل ٹھنڈ دے، نخبھر جھرننا بوند سوانتی نا بھی کول ٹپکانیا۔ سچ سوامی گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی بن ہتھاں اپنی گنڈھ دے، دو جہان سکے نہ کوئے گھلایا۔ نام ندھان سری بھگوان شبدی دھار شبد پنچ دے، پنجاں تتاں کر صفایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہانیا۔ پنچ تت کہن پر بھو ساڈے اندر مار لے جھاک، بن نیناں نین اٹھانیا۔ ساڈا لہنا دینا دے دے باقی، پورب پچھلا نال ملانیا۔ نام ندھان پیا دے بن کے ساتی، بن شرع جام ہتھ اٹھانیا۔ ساڈی بدل دے حیاتی، جیون جیون وچوں اپنا رنگ رنگانیا۔ توں شہنشاہ کملاپاتی، پت پر میشور اک اکھوانیا۔ تیرا کھیل بہنہ بدھ بھاتی، جگ چو کڑی ویکھ دکھانیا۔ کلج اتم ویکھ اندھیری راتی، نوست اندھیرا چھانیا۔ انت کنت بھگونت ساڈی پچھ باقی، بے وطن ہو کے دیئے دھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے انتر دُرمت میل دھو، پت پُنیت دے کرانیا۔ جگت جہان نالوں کر زرموہ، مُجت اپنا نام سمجھانیا۔ پنچ وکارا اندروں کڈھ دے گروہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم نال جا چھوہ، مل کے تیرے نال وجے ودھانیا۔ تیرا نام ندھانا آد جگادی سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن تیری بے پرواہیا۔ اینکارے نام ندھانا امرت رس چو، آد زرنجن کر رُشانیا۔ ابناشی کرتے کر دے لو، سری بھگوان پردہ آپ اٹھانیا۔ پاربرہم برہم بھیورہے نہ دو، ایکا دوآ پردہ دینا چکانیا۔ تت کہن اسیں تیرے جوگے گئے ہو، ہوکا تیرا نام درانیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساچے نام دا ڈھو آگئے ڈھو، تن وجود حق محبوب میٹ مٹانیا۔ تیری سچ وست انمل سکے کوئے نہ کھوہ، حصیدار نظر

کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ مالک دیکھ وکھائیا۔ پنج تت کہن ساڈے دھرم دھار سوامیا، سنگر پُرکھ دین دیال۔ آد جگادی انترجامیا، شاہ پاتشاہ نوجوان۔ تیرا کھیل چارے کھانیاں، دیکھے وگسے وچ جہان۔ تیرا لہنا دینا چارے بانیاں، شبد اگئی دیویں دان۔ در تیرے ہوئے نمائیاں، کلجگ اتم سرت سنبھال۔ انت ساڈا وجود دسے خالیا، تُوں کرپا کریں مہربان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن نرؤیر اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۲ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پنڈ سیر سردار سنگھ گرنام سنگھ جگندر سنگھ کچھی دیوی ہر بنس کور

خزان سنگھ رنبیر سنگھ پرا دھرم کور ڈگینا ضلع جموں *

پنج تت کہن اسیں پیاسے تیرے درس دے، درشن کر کر خوشی بنائیا۔ ساڈے لہنے دینے پورے کر دے دسویں برس دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ جگت جہان رپیے نہ ترسدے، ترسنا وچ ہلکائیا۔ ساڈے لیکھے پورے کر دے جگت واسنا حرص دے، ہوس دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دیونہار اکھوائیا۔ پنج تت کہن تُوں پُرکھ اکالا ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ اسیں پکڑی تیری ٹیک، ٹلے تیری خاک رمائیا۔ ساڈے انتر کر بدھ بیک، دُرمت میل دھوائیا۔ من منوآ کر دے نیک، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، گنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ پت پریشور ہو کے دیکھ، بن نیناں نین اٹھائیا۔ تیرا سہنجنا ہووے سمبل دیں، گرہ گرہ وجدی رہے ودھائیا۔ کرپا کر نر نریش، نر نرائن تیری وڈیائیا۔ لہنا پورا کر دے دس دسمیش، ددی ہو کے درد ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ کائیا۔ تت کہن سانوں بخش اگما جوگ، جگتی اگم درڑائیا۔ بھوگیئے تیرا بھوگ، بھسمر رُپ بنائیا۔ دے دے سچ سنجوگ، وچھڑ کدے نہ

جائیا۔ تت رہے نہ روگ، تتو نہ کوئے تپائیا۔ چنتا رہے نہ سوگ، غمی غم خوار مٹائیا۔ جگت نہ رہے وجوگ، وچھڑیاں لینا ملائیا۔ تیرے پیار دی مانینے
 مَوَج، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا سنگ بنائیا۔ پنچ تت کہن تیری اِکو اوٹ، اوڑک سپیس
 نوائیا۔ اپنا قلعہ ویکھ لے کوٹ، کنچن گڑھ دھیان لگائیا۔ جس وِج نرُگن دھار جگے جوت، جوتی جاتے ڈمگائیا۔ ساڈا میٹ دے ہرکھ سوگ، چنتا چکھانہ
 کوئے جلائییا۔ ممتا موہ رہے نہ روگ، ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ تیرے نام دا اِکو اُتجے سلوک، سوہلا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن ساڈی تیرے اگے بدن، بندگی وِج سپیس نواییا۔ ست سچ بخش انندن، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ مستک
 ٹکے خاک ما دے چندن، دھوڑی دھرم دھار جنائیا۔ نرُویر ہو کے لالے انگن، انگیکار اک اھوائیا۔ در ٹھانڈا آئیے منگن، درگاہ ساچی جھولی ڈاہیا۔
 ۲۰۴۷ پرم پُرکھ چاڑھ دے رنگن، ساڈے تتاں پا دے ٹھنڈن، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی
 ویکھ دکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو ساڈا جگت روپ بھگت، تن ماٹی خاکی نظری آئییا۔ تیرا سُہنجنا ویکھئے وقت، ویکتی ہو کے دھیان لگائیا۔ ساڈی پوری
 کردے شرط، شرع زنجیر کٹائیا۔ بے جوتی جاتا ہو کے آئیوں پرت، پت پر میثور پھیرا پائیا۔ مان دے دے اُپر دھرت، دھول وجدی رہے ودھائیا۔
 ساڈی بیننتی منظور کرنی عرض، آرزو تیرے چرن ٹکائیا۔ تیرا کھیل آد جگاد سدا اسپرج، اچرج لیل دینی دکھائیا۔ ساڈا غریب نمائیاں ونڈیں درد، دُکھیاں
 ہوئیں سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر وست دات ورتائیا۔ پنچ تت کہن ساڈے غریب نواز، نو نو سپیس
 جُھکائیا۔ سانوں نام دا بخش دے تاج، تخت نواسی اپنا رنگ دکھائیا۔ پریم پریتی بخش دے راج، جوگ جگت اک درڑائیا۔ تیرے شبد دی سُن دے ریئے
 آواز، جاگت سوت اِکو حکم سنائیا۔ ساڈے مانس جنم دا پورا کر دے کاج، کرنی کرتے ویکھنا چائیں چائیا۔ ساڈی اندروں کھول دے جاگ، جاگرت جوت
 کر رُشنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا دے کاگ، دُرمت میل دھوائیا۔ اتم سریشٹ کردے بھاگ، بھاگ ہین نہ کوئے دکھائیا۔ گھر دیپک جوت جگا چراغ، اندھ
 اندھیر دینا مٹائیا۔ ساڈی نوئیں ساچنا ساج، ساچن میت ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر بھيو آپ

ساڈے وجوداں والی چھکے کانی، تن خاکی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر وست آپ ورتایا۔ تت کہن پر بھہ اسیں بھگتی دھار میت، ساجن جگ اکھوایا۔ تُوں کرنا پتت پُنیت، پتت پاؤن دیا کمایا۔ ساڈی بچھلی بدل دے ریت، اگے اپنا رنگ رگایا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ ہست کپٹ، راج راجان اپنا رنگ رنگایا۔ تیرا بھانا مَنیئے پیٹھ، سر چرن کول ٹکایا۔ سانوں مارگ دس انڈیٹھ، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ در ٹھانڈے منگیئے بھیکھ، بھکاری ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی اکو وار کر تصدیق، شہادت اپنا نام بھگتایا۔ ساڈی تیرے نال ہووے پریت، پریت مل کے وجے ودھانیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی ہو سہانیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ اوچ نیچ، ذات پات دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ ساڈا انتم متوت کر دے ٹھانڈا سیت، اگنی اگت نہ کوئے جلائی۔ مہربان کر بختیش، بخشش رحمت آپ کمایا۔ ساڈا لیکھے لالے دھڑ سیس، جگدیش تیرے اگے ٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا لینا ملانیا۔ پنچ تت کہن اسیں بھگتی دھار تیرے ساتھی، سگلے سنگی وڈیایا۔ تُوں صاحب پُرکھ سمرا تھی، بے انت بے انت اکھوایا۔ نور نورانہ کملاپاتی، پت پر میثور تیری سرنا یا۔ ساڈی لیکھے لالے زندگی حیاتی، جیون اپنی جھولی پانیا۔ اگلی منزل جاوے کاٹی، پندھ وچ نہ کوئے بھوایا۔ اسان وکنا نہیں چوراسی والی ہاٹی، کھانیاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساڈی مُکا دے انتم منزل واٹی، تیرے در دُبانیا۔ ساڈی آشا آئی ناٹھی، بھجی واہو داہیا۔ چار جگ دے چھڈ کے پوجا پاٹھی، اکو نام دھیانیا۔ منزل چاڑھ اپنی گھاٹی، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ پردہ آپ چُکایا۔ پنچ تت کہن اسیں ہوئے تیرے جوگے، جوگ جگت جگ نہ کوئے وڈیایا۔ اسیں بھوگیئے نہ کوئی بھوگے، بھسمر رُپ بدلایا۔ تیرا ہویا انت سنجوگے، وچھڑ کدے نہ جانیا۔ ساڈا آون جاون میٹ دے روگے، اکو وار کر صفایا۔ ساڈے پنچ تت جان سو دھے، سدھی ودی ویکھن کوئے نہ پانیا۔ سانوں جنم لین دا نہیں کوئی لو بھے، لالچ وچ آس رکھانیا۔ اسیں چوراسی تن وجود چھوڈے، سچ دیئے سنانیا۔ تیرے چرن کول پریتی مانئے مَوَجے، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک رکھ بنایا۔ پنچ تت کہن پر بھہ ساڈی پوری کر دے آس، ترسنا جگت مٹانیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ

بچھوں سانوں آیا کیاس، در تیرے سیس نوایا۔ توں بھگتاں وسیں سدا پاس، گھر گھر ڈیرہ لایا۔ جے آتما تیرا پرکاش، نور نورانہ ڈگمگایا۔ سانوں وی بخش دے ساچا ساتھ، سگلا سنگ رکھایا۔ اسیں تیری گاؤندے گاتھ، تت مل کے ڈھولے گایا۔ بیننتی وچ جوڑیئے ہاتھ، ڈنڈاوت وچ سیس نوایا۔ توں سرب کلا سمراتھ، پت پر میثور اک اکھوایا۔ اسیں نمانے انا تھاں انا تھ، دین گلے لگایا۔ جوں بھاوے توں لینا راہ، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ سچ سوامی چرن کول سد رکھ لے ساڈا واس، واسطہ اپنے نال ملایا۔ ساڈی پریتی رہے نہ ہڈ ناڑی ماس، رکت بوند نہ جوڑ جڑایا۔ پر تھمی پر تھم ملالے اپنے وچ آپ، آکاش آکاشا کھیل کھلایا۔ اپ تیج وائے تیرے ملن وچ پرکاش، جگت روپ نہ کوئے درسایا۔ سانوں پورن دے وشواس، دھیرج دھیر دھرایا۔ اسیں ہوئے تیرے داس، داسی داس روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی کر دے بند خلاص، بندی بندھن رہن کوئے نہ پانیا۔

* ۲۳ جیٹھ شہنشاہی سمت دس دیوی سنگھ ہری سنگھ پرکاش چند ٹھا کر داس جینو دیوی گھووالی ضلع جموں *

پنج تت کہن اسیں تیرے در بھکھاری، بھکھیا بھکھیا بھکھک جھولی دینی بھرایا۔ ساڈا روپ نہ سمجھیں نرناری، نر نرائن در تیرے آس رکھایا۔ تن وجود محبوب کریئے نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ توں پر م پڑکھ پر ماتم اکل کلا کل دھاری، کل کلکی تیری بے پرواہیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری سکداری، سر سر دینی مان وڈیایا۔ سچ بیننتی در تیرے عرض گزاری، نو نو سیس جھکایا۔ توں بخشنہار داتاری، داتا دانی اک اکھوایا۔ ساڈی جنم جنم نہ ہوئے خواری، مرن مرن نہ روپ دکھایا۔ ساڈی منزل کٹ دے دشواری، دُرمت میل دھوایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں آئی تیری واری، اوتار پیغمبر گرو دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ اپنا بھیو چکایا۔ پنج تت کہن اسیں آد جگادی تیرے بردے، بندی خانہ دے تڑایا۔ جگ چوکڑی رہے ڈردے، بھے بھاؤ وچ سیس نوایا۔ راہ لبھدے رہے تیرے اگے گھر دے، سچکھنڈ

دھیان لگایا۔ اکھری نام تیرا رہے پڑھدے، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ من منسا نال رہے لڑدے، بدھ مت نال وڈیایا۔ جگت جہان خالی منزل رہے چڑھدے، بھجّ واہو داہیا۔ نت نوت تیری سیوا رہے کردے، کرنی دے کرتے سیس نوایا۔ جنم لے کے رہے مردے، ناتا تیاں نالوں تت تڑایا۔ نہن پُرکھ اکالے دین دیا لے عرض تیرے اگے کردے، عرض چرن کول لکایا۔ ساڈا پریم نشانہ دھرم دھار وچ گڈ دے، جگت جہان نہ کوائے دکھایا۔ اسیں لکھ چوراسی والا پیار چھڈدے، اکو تیری اوٹ تکایا۔ ونجارے رہیے نہ ماس ناڑی ہڈ دے، پنجر جگت نہ کوائے چترایا۔ سانوں اون گون وچوں کڈھ دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اسیں صاحب سلطان سیری بھگوان وچ جہان تیتوں سدّ دے، صدقے واری گھول گھمایا۔ ساڈے جھگڑے میٹ دے دین دنی والی حد دے، ذات پات نظر کوائے نہ آیا۔ نام پیالے بخش دے تھاری والی مدھ دے، مدھر دُھن سنایا۔ ساڈے سب لیکھے لا بھگتاں والے اچّ دے، عاجز ہو کے سیس نوایا۔ ساڈے وچار نہیں کوئی کعبیاں والے حجّ دے، جگت جُجرے نہ کوائے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ توں بخشہارا ایک، ایکنکار تیری سرناہیا۔ سنگر شبد بخش دے ٹیک، دوجی اوٹ نہ کوائے تکایا۔ نرگن نرکار نرکار ہو کے ویکھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ تیرا پُرکھ اکالے اولٹا بھیکھ، بھیکھادھاری تیری بے پرواہیا۔ توں وسیں سمبل دیس، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ تیرا شبد گرو دسمیش، دہ دشا ویکھ دکھایا۔ توں مالک اک نریش، نر نرائن دو جہاناں اکھوایا۔ کلج کوڑ گڑیاں میٹ کلیش، کل کاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جگ جگ تیری وجدی رہی ودھایا۔ تیرے در ٹھانڈے ہوئے پیش، پیشین گویاں اوتار پیغمبراں گروآں والیاں نال رکھایا۔ اسیں نمانے کوجھے کملے تیرے درویش، در ٹھانڈے ویکھ الکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری وڈیایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا جگت میٹ دے جھیرا، جھگڑا مات رہے نہ رایا۔ تن وجود ویکھ لے کھیڑا، کھڑکی کڈا بجر کپائی آپ گھلایا۔ پنچ وکار داتک لے ڈیرہ، گڑھ بیٹھا آسن لایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ دلیرا، پریم پُرکھ اک اکھوایا۔ سانوں مان بخش دے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوائے نہ آیا۔ اکو رنگ رنگا دے گرو گرو چیرا، چیلار تیرا نور درسایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے کر دے مہرا، مہربان مہربان مہربان

مہر نظر اٹھایا۔ نو نو چار دا تیرا اتم پھیرا، پھر پھر کوٹن جگ گئے وہایا۔ ساڈا آون جاون پتت پاؤن لکھ چوڑا سی کٹ دے گیرا، آون گوون رہن نہ پایا۔ انت جگت دے مالک کرنا حق نیڑا، حق حق دینا سنا یا۔ مڈھ بن دے اور کوئے نہ کھیڑا، دوسر روپ نہ کوئے جنا یا۔ شوہ دریا ڈبے نہ بیڑا، دو جہاناں پار لنگھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ پنج تت کہن ساڈی انت آخری دہا، رو رو حال سنا یا۔ توں مالک خالق بے پروا، پروردگار اگم اتھاہیا۔ زرگن نور ساڈا بن ملاح، جوتی جاتے بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ سنگر شبد بنا گواہ، شہادت اکو اک رکھایا۔ توں پاتشاہ شہنشاہ، شاہ پاتشاہ اگم اتھاہیا۔ ساڈا لہنا دینا مول چکا، چاروں کنت وجے ودھایا۔ در ٹھانڈے منگیئے دُعا، نو نو سیس نوایا۔ توں ہی پتا توں ہی ماں، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ ایہتھے اوتھے ہو سہا، سہانک نانک تیری اوٹ تکایا۔ کوجھیاں کملیاں پکڑ بانہہ، بن ہتھاں ہتھ اٹھایا۔ تت کہن سانوں نتھوایاں دینا تھاں، تھان تھنتر اک رکھایا۔ جتھے جائے نال چاء، چاؤ گھنیرا دے درڑایا۔ تیری صفت گایے واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔ ساڈا لہنا دینا مول چکا، چاروں کنت وجے ودھایا۔ توں بھگت سہیلے آپ اپنے لے تراء، تار نہار دیا کمایا۔ تت وچارے اپنے وچ لے ملا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیرا روپ سما یا۔ اتم تیرا رنگ تیرا نور کرے رشنا، جوتی جوت ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایہتھے اوتھے دو جہان بن ہتھاں دینی ٹھنڈی چھاں، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔

* ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت دس دولت سنگھ کوٹلی پریتو دیوی جنڈر میلو وکیل سنگھ ہنسا شاہنی دیوی چک ماجرہ

کرشنا دیوی ورلا کچھی دیوی موسے چک *

پنج تت کہن ساڈے پر م پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری اوٹ تکایا۔ ساڈے انتر زرنتر تیرا نور جوت پرکاش، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے ڈگمگایا۔ منڈل منڈپ سہنجینی پوے راس، ناد شبد دُھن شنوایا۔ دوس رین پون چلے سواس، ساہ ساہ وجدی رہے ودھایا۔ ساڈا کھیل پر تھی آکاش، اپ تیج

وائے نال مل کے کھیل کھلایا۔ ساڈا ناتا جڑیا ہڈ ماس، ناڑی ناڑ دئے گواہیا۔ ساڈا لہنا دینا تک لے خاص، خالص تیرے آگے منگ منگایا۔ اسیں جگ چوڑی ہندے رہے ناس، جنم جنم مر جائیا۔ ساڈا وسیرا جنگل پہاڑ اُجاڑ ہندا رہیا پرہاس، مڑھی گوراں وچ دباہیا۔ ساڈا لیکھا مُکاؤندا رہیا شکر اُتے کیلاش، کلا تیری نال ملاہیا۔ نو سو پُرانوںے جگ چوڑی رہے اُداس، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ ہُن کلجگ انت سری بھگونت آگئے تیرے پاس، پاسا دین دُنی بدلاہیا۔ سانوں وشو دی دھار دے وشواس، جگت وشیاں وچوں باہر کڈھایا۔ ساڈے انتشکرن تیری پریتی جائے بھاس، بھاؤنا اور نہ کوئے رکھایا۔ ساڈا بھگتاں والا ویکھ لباس، تن وجود سو بھاپایا۔ در آیاں دے شاباش، مہربان مہر نظر اُٹھایا۔ ساڈا جیون نہیں کوئی فاحش، فیصلہ حق حق دینا درڑایا۔ ساڈا من نہیں بد معاش، بدی جگت نہ کوئے رکھایا۔ تیری کرپا نال تیتوں کیتا تلاش، کھوجیا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا لینا ملاہیا۔ پنج تت کہن پر بھ کرپا کر غریب نواز، نو نو سیس نوایا۔ ساڈا جنم جنم سوار دے کاج، کرنی دے کرتے ویکھ دکھایا۔ اسیں منگاں منگدے آج، عاجز ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی اندروں کھول دے جاگ، آلس نندرا دے مٹایا۔ تیرے شبد دی سُنئے آواز، دُهن آتمک راگ درڑایا۔ ساڈے برتن کوڑ گڑیارے دینے مانج، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ سچکھنڈ نو اسی بناؤنی سانجھ، سگلا سنگ بناہیا۔ ساڈی نیتز رووے آنجھ، ہنچھواں ہار بناہیا۔ ساڈا لیکھا مُکا دے تت پانچ، پنچم دینی مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دوار اک دکھایا۔ پنج تت کہن ساڈے انتس مار لے جھاتی، جھاکیاں والیا دیا کمایا۔ ساڈی میٹ اندھیری راتی، رُڑی اپنے نال مہکایا۔ توں پر م پُرکھ کملاپاتی، پت پر میثور نور الاہیا۔ درشن دے دے اک اکانتی، اک اکلا نظری آہیا۔ تیرا کھیل سدا بہہ بدھ بھانتی، بھانڈا بھرم دینا بھٹایا۔ امرت بخش دے بوند سوانتی، جھرنانجھر آپ چوایا۔ ساڈی انتم بچھہ باتی، واتاؤرن تک خلق خدایا۔ پرکاش کر بن تیل باقی، دپیک جوتی ڈگمگایا۔ لہنا دینا پورا کر دے لوک ماتی، دھرنی دھرت دھول دھول منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہربان اپنا بھيو کھلایا۔ پنج تت کہن پر بھ در تیرے آئے جگ نمانے، نو نو سیس نوایا۔ ساڈی چک جائے آون جاون کانے، کانتات دا لیکھا رہے نہ رایا۔ توں مالک گن ندھانے، گنونت

بے پرواہیا۔ بن تیرے سانوں نہ کوئی پہچانے، ساچا جوڑ نہ کوئے جڑا گیا۔ جگ جگ تیرا دھردے آئے دھیانے، بن نیئاں نین اٹھایا۔ کون ویلا کرپا کرے سری بھگوانے، ہر بھگوان بے پرواہیا۔ جو شہنشاہ ہووے دو جہانے، پاتشاہ اک اکھوایا۔ جیہڑا بھگت رہن نہ دیوے بیگانے، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ سوہنگ نام دے دے ترانے، تریا پد دا بھو کھلایا۔ امرت رس دے دے پینے کھانے، جگت ترسنا بھکھ مٹایا۔ سرب جیاں بدھ آپے جانے، جانہار اکھوایا۔ سد رکھے اپنے وچ بھانے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ دھرم دکھائے سچ نشانے، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا گیا۔ پنخ تت کہن پر بھو ساڈے پوتر کردے ہردے، ہاردک دیئے ودھایا۔ اسیں بیٹھے رہیے تیرے چھیرے گردے، گرد و نوا ڈیرہ لایا۔ اسیں آسا رکھ کے بیٹھے چر دے، چری وچھنے لینے ملا گیا۔ راہ تکدے رہے تیرے اگے پر دے، پریا پریتم ہونا سہا گیا۔ تیرے جگ چو کڑی گیرے رہے گڑدے، سنجک تریتا دوا پر کلجک پنڈھ مکایا۔ تت وجوداں جھگڑے جھیرے رہے چھڑدے، اوتار پیغمبر گرو کر گئے لڑایا۔ جن بھگتاں نا بھی کول رہے کھڑدے، پت ٹہنی تن تن مہکایا۔ تیرے کھیل تتے تن وجود دھڑ سر دے، سر سر تیری بھیٹ کرایا۔ بن تیری کرپا میل کدے نہ ملدے، ملنی جگدیش نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈے لہنے دینے انتر آتم دھار ویکھ دل دے، دلدار نرنکار اپنی دیا کمایا۔

* ۲۴ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی خرد تیج بھان شو سنگھ گوہڑا رام گیان چند

چرن داس ضلع جموں رام چند نکووال سنتی دیوی دیوان گڑ *

پنخ تت کہن پر بھ آد جگادی دھر بھگوانت، کرتے پڑکھ کرتار نرنکار تیری سرنا گیا۔ مہربان سری بھگوان نوجوان آد جگادی کنت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ تیرا نام ندھانا سری بھگوانا جگ جگ گاؤندے آئے منت، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے صفت صلاحیا۔ تیری کرپا نال تن وجود سہاؤندے

رہے بھگت سنت، دو جہاناں رنگ رنگا گیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کھیلدے رہے اگنت، مہاگنت گنی نہ جائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے توں لوک مات بنائی ساڈی بنت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ناؤں دھرائیا۔ ساڈا دوار بنا کے وِچ وسایا ہوئے ہنگت، گڑھ ممتا والا جنایا۔ بودھ اگادھی شبد انادی بن کے پنڈت، سکھیا ساکھیات سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ بخش دے اپنا نور، نور نورانے دیا کمایا۔ توں سرب کلا بھر پور، پت پر میثور اک اکھوایا۔ سد و سیں حاضر حضور، گرہ مندر اندر ڈیرہ لایا۔ نام خُماری بخش سرور، سرتی شبد سہمایا۔ آتم پر ماتم تیرا ہندار ہے نور، اندھ اندھیر لیکھا دینا مکایا۔ ساڈے اندروں جوٹھ جھوٹھ کڈھنا کوڑ، کریا لگرم رہن نہ پانیا۔ چرن سرن بخش دے دھوڑ، ٹکے دھرم دھار لگایا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، دُرمت میل دھوایا۔ ساڈے تن نہ رہے غرور، غربت لیکھا دینا مکایا۔ اسیں تیرے در دے ہوئے مزدور، سرگن زرگن سیو کمایا۔ ساڈے انتر زرنتر منوآ من نہ پاوے فتور، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ سنگر شبد شبد دی دھار بخشیں قصور، کسر اعشاریئے نال اڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اُتے کر دے کرپا، کرپاندھ دیا کمایا۔ آون جاون میٹ دے پیتا، وپریت دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈے لیکھ کوئی نہ لکھدا، جگت جگت نہ کوئے چترایا۔ ساڈا انت بنا لے سکھ دا، سنگر شبد دینی وڈایا۔ ساڈے انتر منوآ ہووے ٹکدا، سرتی شبد ہوئے سہمایا۔ اسیں سہارا لئیے تیرا اک دا، ایکنکار تیری اوٹ تکایا۔ ساڈا بھیت کھول دے وِچ دا، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ پیار بخش دے اپنے ہت دا، ہتکاری ہو کے کھوج کھوجایا۔ ساڈا آون جاون جھکڑا میٹ دے نت دا، زرویر دیا کمایا۔ سچ پیار بخش دے پر میثور پت دا، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ رنگا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در آسا پور کرایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی بیننتی کر منظور، سچکھنڈ نوآسی دیا کمایا۔ جنم جنم دے بخش قصور، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اسیں چاکر ہوئے تیرے مزدور، سرگن زرگن سیو کمایا۔ توں کرپا کرنی ضرور، ضرورت ساڈی ویکھ دکھایا۔ بھگت جن تیرے پیار وِچ نور نور، نور نورانے نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری وڈایا۔ تت کہن اسیں منتاں کریئے اچ، اجل توں لینا بچایا۔

سدا درشن کرینے تیرا رنج، بن نیناں ویکھ دکھائیا۔ ساڈا پردہ لینا کج، اوڈھن نال درڑائیا۔ تیرے پیار دا تلواڑا ساڈے اندر جائے وچ، انادی دُھن کر شنوائیا۔ نام پیالہ پیئے رنج، امرت رس جھرنا دینا جھرائیا۔ دیک جوت جائے جگ، اندھ اندھیرا رہے نہ رائیا۔ درشن دے سورے سرگ، ہر کرتے دُھر درگاہیا۔ ترے گن مایا بُجھا دے اگ، اگنی اگ نہ کوئے تپائیا۔ تیرا میلا ہووے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ دینی مان وڈیائیا۔ کوڑی کریا جائیے تچ، مایا ممتا نہ کوئے ہلکائیا۔ توں نورِ الہی رب، ربّ عالمین اکھوائیا۔ سانوں ملیا نال سب، صاحب سلطان تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تت کہن پر بھ توں گھٹن بھنہناہ سمرتھ، آد جگاد جگ چو کڑی اکو اک اکھوائیا۔ سب کچھ تیرے کرنی دے کرتے ہتھ، نڈھ بن ایٹھے اوٹھے دو جہان دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکم دا چلدا رہیا رتھ، رتھ رتھوا ہی کھیل کھیلیا تھاؤں تھائیا۔ تیرے نام ندھان دی ساڈے انتر پئی نتھ، ڈوری سکے نہ کوئے چُھڈائیا۔ وست امولک ساڈے اندر رکھ دے وتھ، اُل اتل ورتائیا۔ تیری مہا سدا اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ کی اشارہ دے کے گیا راجا دسر تھ، رام راما بھیو چُکائیا۔ انت لینا دینا سینا ساڈھے تن ہتھ، ہر سمبل اکو رنگ رنگائیا۔ جس دی سرن سرنائی دو جہان جان ڈھٹھ، برہمنڈ کھنڈ سیس نوایا۔ اوہا کھیل ویکھن اپ تچ وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ نرگن سرگن دھارت اتھ، نو در سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرے پر م پُرکھ سلطانے در تیرے کیتا اکھ، اکٹھے ہو کے سیس نوایا۔ سچ پریتی وچ جائیے ڈھٹھ، چرن کول دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈا لیکھا ہون نہ دیویں بھٹھ، کلجگ بھٹھیالے وچوں باہر کڈھائیا۔ اپنے حکم دی حکم نال ہلا دے لٹھ، پاسا بھگت سنت بدلایا۔ در بھکھاری منگتے آئے نٹھ، درویشن ہو کے جھولی ڈاہیا۔ مہربانا نوجوانا سیری بھگوانا مرد مردانہ ہو کے اپنی کروٹ وٹ، مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی دو جہاناں پر میشرور پت، پت پتونے تیری آس رکھائیا۔

* ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیدی خرد ضلع جموں نانک چند فقیر سنگھ پیرارام رویلارام گرام بنتی دیوی جموں * جوں

پنج تت کہن پر بھ چُج گئے تیرے پتن گھاٹ، گھاٹا دین دُنی دو جہان دینا مُکائی۔ پندھ ماریا ساڈی لیکھے لاؤنی واٹ، آون جاون تیرے چرن
 کائی۔ وست امولک بخش اپنے وچوں ہاٹ، سچ دوار یوں دینی ورتائی۔ دُرمت میل اندروں دینی کاٹ، نام ندھانے نال کرنی آپ صفائی۔ نرگن دھار
 جوت بخش لاٹ، چند چاندنا دینا چکائی۔ پوتر کرنا کایا ماٹ، مٹکی دُھر دے کاہن تیرے ہتھ پھرائی۔ توں آتم سیجا سہاؤنی ساڈی کھاٹ، کھٹیا بن پاوا
 چول وڈیائی۔ تیرے ڈھولے گاؤندے رہیے بن کے بھاٹ، صفت صفت نال صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ
 سنگ آپ نبھائی۔ پنج تت کہن پر بھ تیرے چرن سرن آئے چل، بججے واہو داہیا۔ بخشا نہچل دھام اٹل، سچ دوار دینی وڈیائی۔ سچ دوار ایکنکار تیرا لئیے
 مل، دُوجی اوٹ نہ کوئے رکھائی۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے جو باؤن کہا دوارے بل، بلدھاری ہونا سہائی۔ ساڈے نال کریں نہ ول چھل، اچھل چھل
 تیری اوٹ تکائی۔ توں مالک خالق پرتپالک جل تھل، مہیئل رہیا سہائی۔ تیرا دھام اولٹا اٹل، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ ساڈا لیکھا تک لے کھج کل،
 چاروں کنت دھیان لگائی۔ اسیں پُرانا تیرا ریشیاں والا دل، در درویش ہو کے منگ منگائی۔ ساڈے پیار دا سانوں دے دے پھل، پھلی بھوت دے
 کرائی۔ تیری آتم دھار تیرے نال جائے رل، پنچم تتاں جگت لیکھا رہے نہ رائی۔ نگاہ مار لے ساڈی کایا ول، بن نیناں نین اٹھائی۔ جگت دھار لیکھے لا
 لے تتاں والی کھل، تن وجود تیرے آگے رکھائی۔ وچھوڑے والا میٹ دے سل، سلل تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا دُھر دا ور، تڈھ بن دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ پنج تت کہن تیرے چرن کول پیجے، پوجن جوگ تیری وڈیائی۔ ساڈے بھو کھلا دے گھے، ابھید
 رہے نہ رائی۔ ساڈا بھاؤ مٹا دے دُوجے، ایکنکار اکو رنگ رنگائی۔ سانوں تیرا دوارا سٹھے، دُوسر اوٹ نہ کوئے جنائی۔ بھاگ لگا دے اُپر بسدھے، دھرنی
 دھرت دھول دھول وکھ وکھائی۔ لہنے دینے چکا دے اتم کھلے، جگ چو کڑی تیری اوٹ تکائی۔ ساڈی نرمل کر دے بدھے، بیسکی اپنا رنگ رنگائی۔ نرمل
 دھار ہوئے دُدھے، سیر اپنا دینا پیائی۔ ساڈے تت دسیں نہ نڈھے بڈھے، نوجوان اکو گھر بہائی۔ جگت بھاگ کرنے اُگھے، اُگن آتھن وجدی رہے

ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ دینا رنگائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھہ اسپس آئے تیرے نزدیک، دُور دُراڈا پنندھ مُکائیآ۔ تُوں پروردگار لاشرِیک، شرکت اندروں دینی کڈھائیآ۔ تیرے وِچ حق توفیق، مہربان مہر نظر نال ترائیآ۔ ساڈی حقیقی کلمے نال کر تصدیق، بن اکھراں دے گواہیا۔ تیری زرگن دھار سنی تبلیغ، الف یے نہ کوئے وڈیائیآ۔ ساڈی آسا منسا پوری کر اُمید، ترسنا جگت رہے نہ رائیآ۔ اسپس فرزند تیرے عزیز، شہنشاہ تیری آس رکھائیآ۔ ساڈے انتر بخش تمیز، پردہ پردیاں وچوں چکائیآ۔ اسپس تکیئے تیتوں لا کے نبھج، بن نیناں نین اٹھائیآ۔ تُوں وسنا ساڈے قریب، جگت کر بلیاں پنندھ مُکائیآ۔ اسپس جگت نہانے بھگت غریب، مایا من نہ کوئے چٹرائیآ۔ اپنے گرہ آیاں دینی ترتیب، منزل اپنی آپ چڑھائیآ۔ ساتھوں جگت ہو یا نہیں جانا شہید، شبد شہیدی تیرا پیار نظری آئیآ۔ جو زرگن دھار سرگن کیتی تاکید، باون تھم سٹائیآ۔ او سے دی آئے کر تمہید، صفت نال وڈیائیآ۔ سانوں تیرے ملن دی ربھج، دُوسر آس نہ کوئے رکھائیآ۔ تیرے پیار وِچ جاییے نبھج، امرت میگھ دینا برسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ دکھائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھہ اسپس آگئے تیرے کول، کوڈ گمرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں ساڈا تولنا تول، تولنہارے اپنی دیا کمائیآ۔ تیرا نام ندھانا اکو ہووے بول، دُجی اور نہ کوئے شنوائیآ۔ تیرے سندی سے دے کے گئے کلا سولہ، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ ساڈے نال نہ ماریں رول، رولا پا کے دیئے سٹائیآ۔ اسپس تیرے وِچ جاییے مَول، مَولا ہو کے دسنا چائیں چائیا۔ اچ آئیوں اُپر دھول، دھرم دا لہنا دینا بنائیآ۔ ساڈا باون والا پورا کردے قول، اقرار تیرے آگے رکھائیآ۔ بھجو ابھیدا انتر کھول، پردہ پردہ رہے نہ رائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ میلا لینا ملائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھہ ساڈے پتت پاؤن، مہربان تیری وڈیائیآ۔ ساڈا لیکھا چکا دے بل باون، پورب لہنا رہے نہ رائیآ۔ قول اقرار پورا کردے جو رام نے کیتا مارن لگیاں راون، تیرتاں نال چلائیآ۔ آسا ویکھ لے جو کورو پانڈواں کیتا کرشن کاہن، دُھر دے کاہن دھیان لگائیآ۔ تیرا کھیل اوتار پیغمبر گرو سارے جان، جانہار تیری سرنائیآ۔ بھگت سہیلے تیرا تھم مان، من من سپس نوائیآ۔ تُوں دیونہارا دان، دین دیال تیری وڈیائیآ۔ ساڈے انتسکرن کر دے چان، اندھ اندھیر مٹائیآ۔ ساڈے لیکھے لاؤنے تن وجود پران، پران ادھاری ہونا

سہانیا۔ لوک پر لوک تیرے جھلڈے ویکھئے نشان، نشانہ اپنا اک درڑانیا۔ تیرا پرکاش ساڈے گرہ ہووے کوٹ بھان، رُو سس دوویں سیس نوایا۔ ساڈی کریں انت پچان، بے پچان بھل کدے نہ جائیا۔ اسیں پکڑیئے تیرا دامن، پلو سنگر شبد دینا پھڑانیا۔ ساڈی منسا پوری کرنی کامن، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار اندروں دینا کڈھانیا۔ جگت اندھیرا میٹنا شامن، شمع نور جوت کر رُشانیا۔ تیرا درس بھگت سہیلے گھر گھر پاؤن، گرہ گرہ ملنا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا بخش چرن دھیان، نگاہ نگاہ وچوں بدلانیا۔

* ۲۵ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیسی خرد سردار چند پریم چند امرودیوی

سورنو دیوی سیسی خرد کرشن لال سیسی *

پنج تت کہن پر بھ تیرا نام دروہی، دو جہان دیئے سنایا۔ سانوں ملے کتے نہ ڈھوئی، سر ہتھ نہ کوئے ٹکانیا۔ جگ چوکڑی ساڈا متر بنیا نہ کوئی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ ساڈی درمت میل گئی نہ دھوئی، پت پت پت نہ کوئے بنایا۔ ساڈی در ٹھانڈے تیرے عرضوئی، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ مہربانا ساڈے نالوں نہ ہوئیں نرموہی، محبت نہ مات تڑانیا۔ ساڈی دست دے دے کھوہی، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی آشنا ہووے نویں نروئی، نرگن سرگن دینی مان وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر داور، دیونہارا تھدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ تت کہن پر بھ تیرے در تے آئے جگ، جگ جیون داتے پُرکھ بدھاتے دینی مان وڈیانیا۔ اسیں نوست دے کایا بھانڈے الپگ، کوڑ وکار ہنکار نال مل کے وجے ودھانیا۔ ساڈی جگت واشنا والی ویکھ لے حد، مایا متا موہ وچ ہلکانیا۔ ساڈا باہروں روپ تک لے بگڑا بپ، انتر کرے نہ کوئے صفایا۔ اسیں چاہندے ساڈا لہنا دینا ایسے جنم وچ دینا کٹ، ٹھپا اپنا نام لگانیا۔ مات گر بھ پھیر کرنا پئے نہ تپ، دس دس ماس نہ اگن جلائی۔ ساڈی لیکھے لالے تتاں والی رت، رتن امولک اپنے ہیرے لے بنانیا۔ تیرا روپ انوپ ہوئے ست، ست ستوادی تیرے وچ سمانیا۔ کرپا کر دے پر میثور پت، پت پت پت تیری تیری اوٹ تکانیا۔ جگ

جنم دیاں وچھڑیاں اپنے نال میل لے نت، ناتا پدھاتا اکو اک بنائیا۔ پھر لوک مات نہ آئیے وت، بے وطن اپنا وطن دسیں دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی آپ اپنا سنگ بنائیا۔ پنج تت کہن اسیں دسینے کی صلاح، بھو سمجھ کچھ نہ آئی۔ توں سوامی اگم
 اتھاہ، بے انت تیری وڈیائی۔ آد جگادی دو جہاناں شاہ، شہنشاہ نور الاہیا۔ تیتوں سب نے کہا خدا، خود مالک بے پرواہیا۔ دروہی سانوں کریں نہ کدے
 خدا، جز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ بھگت آتما اُدھارنا تیری ادا، آد دی عادت چلی آئی۔ ہن صاحب سوامی سانوں اپنے وچ سما، سماپت ہووے ساڈی کوڑ
 لوکائی۔ میرے مہربانا قبول کرنی اک دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دیونہار اک اکھوائیا۔ پنج
 تت کہن پر بھ تیرے گرہ دے بنے پُجاری، سل پوجس پاہن نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا تکیئے نور اُجیاری، نور نورانہ ڈمگائی۔ تیرے پیار دے بنیے وپاری،
 دوجی دست دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ توں داتا دانی دیونہار نرنکاری، نرور تیری اوٹ تکائی۔ توں آسا منسا پوری کر ہماری، ہم ساجن ہو کے ویکھ دکھائی۔
 ساڈی آد جگاد جگ چوکڑی دی تکیس نہ کوئے غداری، گداگر ہو کے در تیرے منگ منگائی۔ داتا دانی توں دیونہار بھنڈاری، مہربان مہربان تیری
 بے پرواہیا۔ ساڈی چرن کول اُپر دھول تیرے در نمسکاری، نمو نمو کہہ کے سیس نوائیا۔ تیرا پیار مُجبت ملے نہ کسے ہٹ بازاری، جگت دُنیا دا ونج نہ
 کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دی دست آپ ورتائی۔ پنج تت کہن تیری دست اگمی ایک، ایکنکار
 نظری آئی۔ ست سچ دی بخش دے ٹیک، ٹک ٹکی تیرے نال لگائی۔ سانوں اپنی کر لے بھیٹ، بھیٹا تیرے اگے چٹھائی۔ جن بھگت تیرے بیٹی بیٹ،
 پوت سپوت لینے گل لائی۔ سچ مُجبت لینے لپیٹ، جگت دوشالہ لوڑ رہے نہ رائیا۔ آد جگادی بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تکیئے سُنہنجا دیش، پردیش لوک مات تجائی۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیمی کلا سوبھا سنگھ ایشر داس پریمی دیوی لال چند شانتی دیوی

بسو دیوی ضلع جموں سنت سنگھ دیوان گڑھ *

پنج تت کہن اسیں بال آنجانے بالی بڈھ، مورکھ نگدھ آنجان تیری سرناہیا۔ سچ سوامی انترجامی گھٹ نو اسی دے دے سُدھ، بھيو اھیدا اگم اتھاہ
بے پرواہ دے گھلایا۔ سہانک نانک دین دیاں بنے نہ کوئی بن تڈھ، جگت جہان نوجوان سری بھگوان دیا نہ کوئے کماہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کال دی
دھار نال ساڈا ہندا رہیا ہدھ، جنم مرن جنم مرن جنم وچ بدلایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سانوں آوے کچھ نہ سچھ، سمجھ سمجھ نہ کوئے وڈایا۔ اسیں
ویاکل ہو کے ہوئے بے سُدھ، بسدھا اُتے تیرے اگے واسطہ پانیا۔ انت اخیر بے نظیر لاشریک پروردگار ساڈی اودھ رہی پگ، پاندھی ہو کے در تیرے
الکھ جگایا۔ انت کنت بھگونت ساڈے انتر زرنتر تیرا دپیک جوتی جانا بچھ، پھر نظر کدے نہ آہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر
داور، در اکو نظری آہیا۔ پنج تت کہن ساڈی ویکھ لے جگت حالت، دین دنی دے مالک دھیان لگایا۔ میننتی کرے تیری حق وچ عدالت، درگاہ ساچی
سیس نوایا۔ کوڑی کرپا رنگ ویکھ علامت، عالم فاضل قائم رہن کوئے نہ پانیا۔ منو آ منسا نال کرے بغاوت، جھگڑا دین دنی جنایا۔ ساچی کرے نہ کوئے
سخت، نام ندھانا جھولی کوئے نہ پانیا۔ اسیں آد جگاد جگ چوکڑی تیری بنے رہے امانت، در تیرے سیس نوایا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ صحیح سلامت، دو
جہاناں اک اھوایا۔ ساڈا لہنا دینا تک لے نال ویکھ دین دنی دی قیامت، اپنا بھيو چکایا۔ ساڈی میٹ رین اندھیری شامت، شمع نور جوت کر رُشانیا۔ جوتی
جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست آپ ورتایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں منگتے تیرے گھر دے، گھر ساچے سیس
نوایا۔ درویش تیرے در دے، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ خالی بھنڈارے بھر دے، دیونہار تیری وڈایا۔ اسیں کوٹن وار جم کے رہے مردے، جگ
جگ ویس وٹایا۔ لکھ چوڑا سی دُکھ رہے بھر دے، ساتک ست نہ کوئے دکھایا۔ گر اوتار پیغمبر دھار رہے لڑدے، شستر شاستراں سنگ رلاہیا۔ تیرا نام
ندھانا رہے پڑھدے، نوجوانا ڈھولے گایا۔ کھیل ویکھدے رہے ہنکاری گڑھ دے، ہوئے ہنگتا نال ملاہیا۔ مڑھیاں وچ مساناں رہے سڑدے، تتاں تت

جلائیآ۔ ناتا دینِ دُنی دا رہے چھڈدے، سبجَن ساک رہن کوئے نہ پائیآ۔ پُرکھ اکالے دینِ دِیالے تینوں رہے لہجھدے، آدِ جُگادِ نینِ اُٹھائیآ۔ ہُن میلے
 ہوئے پر بھو سبب دے، سِر سِر اپنا ہتھ رکھائیآ۔ اسیں پیارے تیری شبد دھارید دے، دُجی کُل نہ کوئے بنائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے چرن دوار گئے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوایا۔ ساڈا اکو گرہ بخش دے اکلھ،
 اپ تیج وائے پر تھی آکاش وکھ وکھ روپ نہ کوئے بنائیآ۔ دھرم دی دھار بنا دے ہٹھ، ست سننوکھ دینا جنایا۔ اسیں پنڈھ مُکایا تھ تھ، نو سو چُرانوے
 چو کڑی جُگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا نور نورانہ دپک جوت ویکھئے لٹ لٹ، دو جہاناں نظری آئیآ۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوڑا سی رہیا سمائیآ۔ تیرا شبد
 انادی سُنئے اکو ند، دُجی اور نہ کوئے شنوایا۔ ساڈی آدِ جُگادی پتت پاؤن میٹ دے حد، چوڑا سی جم کی پھاسی دے کٹائیآ۔ تُوں شہنشاہ سورا سربگ، ہر
 کرتا ویکھ وکھائیآ۔ تیری سرن سرنائی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ تُوں کرپا ندھان کرپا کریں وچ جگ، جاگرت جوت نال ملایا۔ انت اکو وار ساڑیں
 وچ اگ، پھر اگنی اگ نہ کوئے تپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار ویکھ وکھائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھو ساڈی میٹ
 اندھیری راتے، تیرا نوری چند رُشنائیا۔ تیرے کھیل تکیئے لوک ماتے، ماتر بھومی سو بھاپائیآ۔ جھگڑا میٹ دے ذات پاتے، دینِ دُنی نہ ونڈ ونڈائیآ۔ تُوں
 میرا میں تیرا آتم پر ماتم دس دے گاتھے، سو پُرکھ زرنجن سوہنگ تیرا ڈھولا گائیآ۔ تُوں آدِ جُگادی برہم برہادی وسنا ساتھے، سگلا سنگ رکھائیآ۔ اوہ دینن
 دین ناتھے، نو نو دھوڑی خاک رمائیآ۔ اگے ساڈا پنڈھ میٹ دے وائے، جنم کرم سب تیرے اگے لکائیآ۔ ساڈے پچھلے پورے کردے گھاٹے، در
 تیرے لکھ جگائیآ۔ تُوں صاحب سرب کلا سمراتھے، لکھ اگوچر تیری اوٹ تکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 تیرے منگ منگائیآ۔ پنچ تت کہن اسیں بھگتاں ساچے میت، متر پیارے دیئے جنایا۔ اسیں وسنا ساچے چیت، من ٹھگوری رہے نہ رایا۔ بھانڈے
 کرنے پتت پُنیت، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رایا۔ سانوں نظری آئے اکو کعبہ حُجرہ حق مسیت، اکو نور نورانہ
 تیرا سو بھاپائیآ۔ تُوں مالک اک اتیت، ترے بھون دھنی تیری وڈیائیآ۔ تیری آدِ جُگادِ سب نے رکھی اڈیک، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ پر م پُرکھ پر ماتم ساچی

دھار بخش پریت، پریت تیرے آگے واسطہ پایا۔ کلج کوڑی کریا ساڈے اندروں میٹ دے لیک، لائن عین دے دکھایا۔ تیرا سنگر شبد کرے تصدیق، شہادت کلمہ نال سمجھایا۔ رس اپنا دے دے امیوں پیٹھ، کوڑ گڑیار رہے نہ رانیا۔ مہربان کروٹ بدل لے پیٹھ، سنمکھ ہو کے سو بھاپایا۔ توں بھگتاں پیٹھلو پیٹھ، بے پرواہ اک اکھوایا۔ ساڈا انتشکرن ویکھ لے کوڑا پیٹھ، رس امرت دینا بھرایا۔ توں آد جگاد ٹھا کر ٹھیک، ٹھوکر نام والی لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں نئے تیرے بال، بچپن تیرے چرن لگایا۔ توں سدا سدا کریں پرپتال، پرپتالک ہو کے ویکھ دکھایا۔ ساڈی لیکھے لادیں گھال، جوت نت تیرا نام دھیایا۔ ساڈا مندر بنا دے سچی دھر مسال، سچ دوارا اک گھلایا۔ بن تیل باقی دپیک بال، جوتی جاتے کر رُشنا یا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مرشد پھیرا پایا۔ ساڈا مٹی اک سوال، در ٹھانڈے رنگ رنگایا۔ اسیں پنج تت بھگت سہیلے تیرے لال، توں لال نور الاہیا۔ سانوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال دینا سمجھایا۔ رائے دھرم چتر گپت دا لیکھا ویکھنا پئے نہ اکھاں نال، جگ نیز لوڑ رہے نہ رانیا۔ سمبل دے مالک سانوں گودی لینا اٹھال، پھر باہوں گلے لگایا۔ اسیں آتما دے چلیے نال نال، دکھ دکھ اپنی دھار بدلایا۔ توں سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی دھرم دوار دکھاؤنی اگئی دھر مسال، جتھے چھپر چھن نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، نہ ہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھے لاؤنا شاہ کنگال، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنی دیا کمایا۔

* ۲۶ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی کلاں پچھن سنگھ گلونت سنگھ بچن سنگھ بچن سنگھ سرن سنگھ کھیم کور *

پنج تت کہن پر بھ بیننتی ساڈی مانیں، منسا تیرے چرن لگایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تن وجود دسدے رہے فانی، سدا سدا رہن کوئے نہ پایا۔ نشانہ مٹدا رہیا جسم جسمانی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈی زرگن سرگن تیرے آگے دکھاں والی کہانی، کہہ کہہ دینیے سنا یا۔ توں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانی، بے انت اگم اتھاہ اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی دیونہارا دات ساچا دانی، دیاوان بے پرواہیا۔ ساڈا انتشکرن نہ رہے اہمائی، ہوئے

ہنگتا دینی مٹائیا۔ تیری منزل اِکوٹے رُوحنی، رُوحنِ بٹ مل کے وجدی رہے ودھائیا۔ آد پُرکھ اپر پمر سوامی جان جانی، جانہار تیری وڈیائیا۔ اسیں تن تیرے بھگت سہیلے پیار لبھدے ہانی، اک رنگ دینا رنگائیا۔ آون جاون پنت پاون ساڈی رہے نہ کوئے پریشانی، پشچاتاپ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا سدا ہووے میل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ تیرا اچرج ویکھئے کھیل، خلق دے خالق دینا دکھائیا۔ ایہتھے او تھے دا جہاناں -----، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ ساڈی آون جاون لکھ پوراسی رائے دھرم دی کٹ دے جیل، جنم جنم نہ کوئے بھوائیا۔ ساڈا مانس جنم مات لوک نہ ہووے فیل، فیصلہ حق دینا سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، ساڈی منسا پور کرائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو تیتوں پھریئے پھیر نہ لبھدے، کھوجن کھوج نہ کھوج کھوجائیا۔ ساڈے لہنے دینے پورے کر دے جھب دے، لیکھا اپنے ہتھیں جھولی پائیا۔ ساڈے جھگڑے مک جان جگت والی حد دے، حدوڈ اِکو اک سمجھائیا۔ سندیسے سنیئے تیرے شبد انادی ند دے، جگت راگ نہ کوئے وڈیائیا۔ ساڈے ناتے ٹٹ جان کوڑی کریا اگ دے، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ درشن کریئے تیرے سورے سرگ دے، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے نال ہووے نہ دھوکھا، دھرم دھار جنائیا۔ سانوں مارگ دس دے سوکھا، بن منزل پنڈھ مکائیا۔ پڑھنا پئے کوئے نہ پوتھا، جگت حرف حروف نہ کوئے چترائیا۔ ساڈا کرم کانڈ نہ ہووے تھوتھا، کوڑی کریا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پوتر کر دے پنچ تت اپنا کوٹھا، دُرمت میل دور کرائیا۔ اگے وقت لوں نہ بہتا، بہڑی تیرا نام دھیائیا۔ ساڈا انتشکرن اٹھا دے سوتا، سوئی سرت آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دینا چکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو اسیں ویکھئے تیرا نور، بن سورہ چند رُشنائیا۔ ساڈی آسانسا پور، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ توں آد جگادی حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساڈے انتشکرن وچوں کڈھ دے کریا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بنا دے مورکھ موڑھ، اِکو دے نام وڈیائیا۔ تیری مستک لایئے دھوڑ، کٹے دھرم خاک رمائیا۔ سچ پریتی رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سچ

تیری وڈیاں۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے اُتے کریں ترس، رحمت رحیم رحمان حق کماں۔ ساڈا خوشیاں والا برس، برسی چار جگ دی نال ملانیا۔ ساڈی پورب میٹیں حرص، ہوس اگے رہے نہ رانیا۔ امرت اگما برس، بوند سوانتی دے پکانیا۔ ساڈی منظور کریں عرض، آرزو تیرے اگے ٹکانیا۔ بھگت ادھارنا تیرا فرض، جگ چوکڑی تیری ریتی چلی آئی۔ توں یودھا سور پیر مردانہ مرد، پت پر میثور اک اھوانیا۔ ساڈی کلجگ انتم ونڈ درد، دکھیاں ہو سہانیا۔ شرع چھری نہ مارے کرد، قتل گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا رُپ انوپ تکیئے اسچرج، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے دینا دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر دست اُل ورتانیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے دیکھ لے کایا والے چوگے، ماٹی خاک وجود پھول پھولانیا۔ اسیں لکھ چوڑا سی جنم بہ تیرے بھوگے، کھانی کھانیاں وچ بھوانیا۔ ساڈے ہومے والے میٹے کسے نہ روگے، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑانیا۔ اسیں جگ جگ پھرے کملے کوچھے، تیرا بھيو کوئی نہ پانیا۔ مایا ممتا نال بھرے بوجھے، خالی ہتھ دھانیا۔ ساڈے انتکرن وچوں کڈھ دے لوبھے، لالچ کوڑ دینا مٹانیا۔ ساڈے منوئے جان سودھے، بدھ بیک دینی کرانیا۔ اسیں ہوئے تیرے جوگے، جوگ جگت دینی درانیا۔ اسیں جگت جہان جانیے چھوڈے، ناتا تت نہ کوئے دکھانیا۔ اسیں پیار چھڈیئے محبت والی موہ دے، ناتا ترسنا والا تڑانیا۔ سانوں درشن دے دے اپنی چھوہ دے، شہنشاہ اپنی دیا کمانیا۔ پرکاش بخش دے نوری لو دے، جوتی جاتا کر رُشانیا۔ نام سندیسے سنیسے سوہنگ سو دے، سو پُرکھ زرنجن تیری پڑھانیا۔ امرت نخبھر دھاروں چو دے، بوند سوانتی آپ پکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک بھيو چکانیا۔ پنج تت کہن ساڈا کھول دے بھيو، ابھید رہے نہ رانیا۔ توں آد جگادی دیوت دیو، دیوت سُر تیری سرانیا۔ توں وسیں نہچل دھام نہکیو، سچھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ ہوں بال انجانے تیری جگ جگ کر دے سیو، سیوک ہو کے سیو کمانیا۔ نام ندھانا رس دے دے میو، بن رسنا رس چکھانیا۔ ساچا مستک لا دے تھيو، کوستک نیا جس نون سپس نوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک زانن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، توں آد جگاد جگ چوکڑی سنگر شبد سدا سد گردیو، گردیو آتم پر ماتم پنج تت تیری اوٹ تکانیا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہ سمت دس سیمی کلاں دیوا سنگھ بٹن سنگھ دھرم کور پٹوں رام جالندھر سنگھ

طوطی دیوی نند پری پیاری دیوی کھیر دوال ضلع جموں *

پنج تت کہن پر بھ ساڈیاں سُن لے کہانیاں، کتھ کتھ دیئے جنایا۔ جگ چوکڑی تیریاں کھیلاں تکیاں مہانیاں، تیری مہا بے پرواہیا۔ سانوں بناؤندا رہوں راجے رانیاں، تخت نواسی سپس تاج لکایا۔ ساڈے وچوں پر گٹاؤندا رہوں اپنیاں دھرم دھار دیاں بانیاں، نرا کتھ دھار سمجھایا۔ میل ملاؤندا رہوں ہان ہانیاں، تن وجوداں جوڑ جڑایا۔ پھراؤندا رہوں اُتے تیر تھ تھ جل دھاراں وچ پانیاں، پونان رنگ رنگایا۔ تیرے حکم وچ جگت دیاں خاکاں چھانیاں، دھونیاں خاک رمانیا۔ اسپس تکیا انڈج جیرج اُتھج سیتج تیری کہانیاں، چوراسی پھاسی گل لگایا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ گن ندھانیاں، گنونت تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انتم ہونا فانیان، در تیرے سپس نوانیا۔ ساڈی آون جاون چکا دے کانیا، کانتات دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ سانوں رائے دھرم رڑکے نہ وانگ ددھ مدھانیاں، کولہو چلی چک نہ کوئے بھوانیا۔ اپنے دھرم دھار دیاں سچ دے نشانیاں، نشانے جگت کوڑ بدلایا۔ سدا سدا سد تیرے چرن کول رہے دھیانیا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ توں مالک خالق اک لاشانیا، لاشریک نور الاہیا۔ اسپس جگت ہونیاں دیوانیاں، سدھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ بھو نہ کوئے چکایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے اُتے ہندا دیکھ لے غضب، خیرانی وچ ڈھایا۔ ساڈے حصے تک لے دین مذہب، ذات پات ونڈ ونڈایا۔ ساڈا کرے کوئی نہ ادب، بے ادبی وچ ڈھایا۔ اسپس چار جگتتاں والے پوجے قدم، قدیم دے مالک سپس نوانیا۔ ساڈی مٹی نہ تشدد (عدم)، عدل انصاف نہ کوئے کمایا۔ ساڈا سڑدا دیکھ لے بدن، کوڑی اگنی تت تپایا۔ بن تیری کرپا سانوں آئے کوئی نہ رکھن، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ اسپس کاہن دا پیار نال کھادھا کھن، گوپیاں سنگ ناچ نچایا۔ تیرا کھیل سورے سمر تھن، صاحب تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈا تتوت دا بندھن، بندی خانہ نہ کوئے تڑایا۔ در تیرے آئے منگن، در ٹھانڈے سپس جھکایا۔ کرپا ندھان لالے انگن، انگیکار اک اکھوایا۔ چرن دھوڑ چاڑھ دے رنگن، دُرمت میل دھوایا۔ سدا سدا دا بخش دے سنگن، وچھوڑا وچ نہ کوئے رکھایا۔ تیرا کھیل تکیئے وچ برہمنڈن،

برہمانڈ دا پندھ مُکائیا۔ اسیں غریب نمانے جگت پنجن، سچ تیری بھیٹ چڑھائیا۔ سانوں دیویں انت نہ دنڈن، ڈنڈاوت کر کے سیس جھکائیا۔ توں آد جگادی دُکھڑے کھنڈن، دردیاں درد دینا ونڈ وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھو تیرا کھیل تکدے رہے سدا جگ چار، چوکڑی دھیان لگائیا۔ گاؤندے رہے منگلاچار، شبدی شبد نال شنوائیا۔ پھردے رہے وچ سنسار، سنساری اپنا تت بنائیا۔ دین دُنی کردے رہے ووبار، ووباری ہو کے کھیل کھلایا۔ ناتا جڑدا رہیا کنت بھتار، تن وجوداں وجدی رہی ودھائیا۔ پتراں دھیاں بن دا رہیا پروار، تتاں والی گنڈھ پوائیا۔ انت ملیا نہ کسے سہار، ساتھی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جنم جنم وچ ہوئے خوار، خواری سکیا نہ کوئے کٹائیا۔ تیرا سندیسہ سُن دے رہے وارو وار، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ اوتار پیغمبر گروآں دتا ادھار، سچ سچ سنایا۔ کل کلکی آوے کل اوتار، اوتری اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، پُرکھ بدھاتا ڈمگائیا۔ شبدی ناد دے دُھنکار، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ امرت آتم رس بخش ٹھنڈا ٹھار، اگنی تت بُجھائیا۔ ساڈی پیج دے سوار، سیس اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا وچوں کڈھ باہر، لوک مات رہن نہ پائیا۔ بھگت سہیلے بنا میت مُرار، مِت پیرا ویکھے چائیں چائیا۔ سو وقت سہنجنا شاہو بھوپ سچی سرکار، سچ سہیلا تیرا نظری آئیا۔ پھر باہوں دینا تار، تار نہار دیا کمائیا۔ در تیرے کریئے نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدے وچ سیس جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورب قرض دے ادھار، اُدر دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن جگ جگ تیرا تھم رہے مندے، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ اسیں بنجارے بنے رہے ان دے، جل پانی نال جھٹ لنگھائیا۔ سروتے بنے رہے کن دے، اکھراں صفت صلاحیا۔ پیارے بنے رہے تن دے، وجوداں رنگ چڑھائیا۔ پرکاش تتکے نہیں تیرے نوری چن دے، دو جہاناں ڈمگائیا۔ ساڈے پچھلے لیکھے لہنے جگ سارے بھن دے، گھرن بھنہار تیری وڈیائیا۔ سانوں اپنے نام والے سچے دم دے، سواس سواس تیرا نام دھیائیا۔ ساڈے ناتے توڑنے ہڈ ماس ناڑی چم دے، چم درشتی دینی بدلایا۔ واسطے رہن نہ ہرکھ سوگ غم تے، چنتا چکھا وچوں باہر کڈھائیا۔ ساڈا پیار اپنے نال بٹھ دے، آگے سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سانوں کم بخش اپنے نال برہم دے، پار برہم پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ لوک مات نہ پھرئے جم دے، جمن مرن

وچ کدے نہ آئی۔ اچ بچن ساڈے نال کر لے دھرم دے، دھرم دی دھار تیری سکے نہ کوئے بدلایا۔ ساڈے لیکھے چکا دے کرم دے، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈے ناتے توڑ دے ورن برن دے، سچ اپنا رنگ چڑھایا۔ اکو پیار منگدے تیرے چرن دے، چرن چرنو دک جام دینا پلایا۔ لیکھے پور کر لے سیس دھرن دے، دھرا اپنے نال بنایا۔ حکم دے دے سچھنڈ دوارے ورن دے، آگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی تیرے کھیل کرنی کرن دے، کرتے پڑکھ تیری اک سرنایا۔

* ۲۷ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی کلاں انگریز سنگھ بنسو دیوی جسبیر سنگھ بچن سنگھ دھرمو دیوی منگل سنگھ *

پنج تت کہن سُن مالک ساڈے خاوند، خصم خصمانے سِری بھگوانے تینوں دینے درڑایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرے حکم وچ ہوئے پابند، نت نوت سرگن دھار تیری سیو کمایا۔ پر م پڑکھ پر بھ انتر دے دے سچ انند، انند انند وچوں پر گٹایا۔ سانوں اشارہ دیندا تیرا نشان تارا چند، صدی چو دھویں نال ملایا۔ آہ تک ساڈا ویکھ لے ڈکھی بند بند، بندھن سکے نہ کوئے تڑایا۔ جگت بھاگ ہو یا مند، مند بھاگ دے لوکایا۔ ساڈے انتر نر نتر کوڑ وکار رہ گیا گند، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ مہربانا سِری بھگوانا ساڈے اندر مندر ویکھ لنگھ، در دروازہ آپ گھلایا۔ کس بدھ پنج وکارے لایا جنگ، من نسا ممتا نال لڑایا۔ امرت دھار دے کوئی نہ گنگ، گنگوتری بیٹھی مکھ چھپایا۔ تیرا نام ندھان سُنے نہ کوئے مردنگ، ناد دھن نہ کوئے شنوایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم گائے کوئی نہ چھند، ست سرپ نہ کوئے سمایا۔ دئی دوتی شرع شریعتی ڈھاہے کوئی نہ کندھ، پردہ سکے نہ کوئے گھلایا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے (تدھ بن) پائے کوئی نہ ٹھنڈ، اگنی تت تت گویا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در خالی جھولی رہے دکھایا۔ پنج تت کہن پر بھ خالی جھولی کر بھر پور، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ مستی نام دے سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ ساڈی منسا پوری کر دے جو آسا رکھی

موسیٰ اُتے کوہ طور، ثریا توں باہر سمجھائیا۔ جس بدھ محمد شکرانے وچ تیرا ہویا مشکور، بن سجدے سیس نوایا۔ حضرت عیسیٰ دی بینتی کر منظور، جو
 سولی چڑھدیاں گیا سمجھائیا۔ تیرا لیکھا پندھ رہے نہ دُور، دُور دُراڑے آونا چائیں چائیا۔ کلجک نگاہ مار لے ساڈے اندر ویکھ لے کوڑ، ست رہن کچھ نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ آد جگادی ساچے سوامیا، سنگر صاحب ایکو
 ایک۔ نرگن دھار انترجامیا، ساڈا انتشکرن کر بیک۔ اسیں پھریئے نہ وچ چارے کھانیاں، چرن کول بخش ٹیک۔ اکو سنا دے اگئی بانیاں، ترے گن مایا
 نہ لائے سیک۔ توں ساڈی کریں آپ پہچانیاں، پاربرہم پر بھ دسنا نیتن نیت۔ جس بدھ آتم پر ماتم بنیوں ہان بانیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی کر مہربانیاں۔ پنچ تت کہن پر بھ بن ساڈا ہتکاری، مہربان دیا کمائیا۔ ساڈی تیج دے سواری، پنچم رو رو دیئے سنا ئیا۔
 ساڈی آگے نہ ہوئے خواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساڈے بُت نہ ویکھیں پُرکھ کہ ناری، نر نرائن تیرا روپ تکائیا۔ توں بھگت وچھل گرور گردھاری،
 گہر گبھیر اک اکھوائیا۔ پر م پُرکھ پُرکھ اکالے پاؤنی ساری، مہاسار تھی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 سگلا سنگ آپ بنائیا۔ پنچ تت کہن ساڈے آد جگادی ساتھی، سگلے سنگی تیری اوٹ تکائیا۔ توں نرگن دھار سرگن چلاویں راتھی، رتھوا ہی بے پرواہ اک
 اکھوائیا۔ تیرے چرن کول ٹیکئے ماتھی، مستک دھوڑی خاک رمائیا۔ اسیں دینن ناتھ انا تھی، توں دین دیال وڈ وڈیائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول وچ اگلی
 پچھلی حیاتی، جوگ جگت دینی درڑائیا۔ کلجک ویکھ اندھیری راتی، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے لوک ماتھی، ماتر بھومی نال ملایا۔
 سنگر شبد شبد دھار بنا جماعتی، جمان دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ توں مالک خالق کملاپاتی، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ نرگن دھار سرگن لالے نال چھاتی،
 چھتر دھاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ دے دے مان
 برہمادی، برہمانڈ بھيو چکائیا۔ تیرے وچ ہوئے وسادی، بسمل روپ بنائیا۔ تیرا لیکھا تکیئے آد جگادی، جگ چو کڑی دھیان لگائیا۔ ساڈا جیون ویکھ لے
 زندگی نال سادی، صدقے واری گھول گھمائیا۔ سنگر شبد تیرا ہووے امدادی، دوسر لوڑ رہے نہ رانیا۔ سانوں پرواہ نہیں عشق حقیقی تے مجازی، حق

دے مالک تیرے چرن ملے سر نایا۔ توں پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اُتے ہونا راضی، رازق رِزق رحیم در تیرے منگ منگایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مستک لیکھ بنایا۔ پنج تت کہن ساڈا مستک بنا دے لیکھ، بن قلم شاہی دے وڈیایا۔ تیرا نرگن دھار تکیے بھیکھ، بھیکھادھاری نظری آئی۔ سچ سُنھنا وکھاؤنا دیس، دیس دیسنتر اں ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں مالک خالق اک نریش، نر نرائن تیرے ہتھ وڈیایا۔ لہنا دینا پورا کر دے گو بند دس دسمیش، سنگر شبد شبنو آئی۔ ساڈے اندروں کوڑا کڈھ کلیش، کلا کل دھاری اپنی دیا کمایا۔ توں آد پُرکھ اپر پیر سوامی سدا رہیں ہمیش، ہم ساجن نور الاہیا۔ در تیرے ہوئے پیش، پیشین گویاں چار جگ دیاں دین گواہیا۔ سہنسر مگھ پکار کے کہے شیش، دو سہنسر جہوانال ملائی۔ پُرکھ اکال کو آدیس، سر سر دوویں بھیٹ چڑھایا۔ جس جھگڑا میٹنا ملا شیخ، شخصیت اپنی اک سمجھایا۔ سو صاحب سوامی انتر جامی اپنا کر اولٹا ویس، ویس اینکا روپ بدلایا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن ساڈا لیکھا رہے نہ لوک مات پردیس، پردیسا اپنے گرہ لینا وسایا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت دس بیلا سنگھ سیوا سنگھ دیوا سنگھ بھایا دیوی بنتی دیوی ویرو دیوی گردیئی سیئی کلاں جموں *

پنج تت کہن پر بھ تیرا دھرم نشان، جگ چوکڑی نظری آئی۔ تیرا سچ مکان، تن وجود سو بھاپایا۔ تیرا پوتر استھان، پوجنیوگ تیری وڈیایا۔ توں نرگن ہو پردھان، ساڈے اندر ڈیرہ لایا۔ ساچا گرہ کر کر پروان، پر م پُرکھ دینی وڈیایا۔ گھر دیپ جگا مہان، جوتی جاتے کیتی رُشنائی۔ سندیہ دے دُھر فرمان، ناد انادی اک درڑایا۔ امیوں رس بخش کے پن کھان، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا تکیے کھیل مہان، خالق خلق دھیان لگایا۔ توں رسنا جہوانال گائے اپنے گان، صفتی صفت صلاحیا۔ چار جگ دے شاستر دین بیان، جو ساڈے اندروں آئے چائیں چانیا۔ جنہاں دے نال تیرے نام کلمے دا بنیا ودھان، مارگ جگت جگت سمجھایا۔ اسیں جگ چوکڑی تیرا پریم کریئے پروان، پر م پُرکھ نو نو سیس جھکایا۔ انتم منگیئے اکو دان، داتے دانی جھولی

ڈاہپا۔ تیرا نور ظہور وسدا رہیا ساڈے اندر نوجوان، سچ دوار بنک سہائیا۔ نگاہ مار لے سِری بھگوان، بھگون نین اٹھائیا۔ اشارے تک لے رام راما دُھر دے کاہن، کی گھنٹیا کہہ سناٹیا۔ کی پیغمبراں دتا پیغام، دُھر حکم حکم درڑائیا۔ کی نانک دھارتیتوں کہا بنام، بن اکھراں اکھڑ سناٹیا۔ کی گوہند سندیسہ دتا پناکان، کائنات توں باہر درڑائیا۔ ماچھوواڑا تک جتھے ستا نوجوان، تن وجود جگت آسن رکھائیا۔ شبد دی دھار نچیا تیرے وچ میدان، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ ستر یارڑے کریں پروان، تن وجود دُکھ نہ لاگے رائیا۔ تت کہن اسیں بن نیناں کردے رہے دھیان، بن اکھال اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پنچم پنچم تیرا نور نظری آئی۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا ساڈے اندر دے نور، نور نورانہ نظری آئی۔ تیرا پندھ رہے نہ دُور، گرہ مندر اندر وجدی رہے ودھائیا۔ سچ پریم دا بخش سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ توں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ اسیں چاکر تیرے مزدور، جگ جگ سیو کمائیا۔ ساڈا کرم کانڈ دا بخش قصور، قسم کھا کے سپس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سناٹیا۔ نارد کہے جن بھگتو میرے ول کرو قیاس، متوت دھیان لگائیا۔ چار جگ دی پچھلی ویکھو آس، آسا پورب نال ملایا۔ جگ جگ تہاڈا کھیل ہندا رہیا ہڈ ناڑی ماس، تن وجوداں وجدی رہی ودھائیا۔ روپ انوپ تکو پر تھی آکاش، گگن منڈل دھیان لگائیا۔ تہاڈا صاحب تہاڈے پاس، پُشت پناہ ہتھ لگائیا۔ تیس کیوں ہوو اداس، حیرانی وچ دُہائیا۔ تہاڈا تن وجود مُردیاں والی نہیں لاش، ملک الموت نہ نیڑے آئی۔ میں تہانوں دین آیا شاباش، خوشیاں نال درڑائیا۔ تہاڈا راہ تگے کیلاش، بن نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا گرہ اک دکھائیا۔ پنچ تت کہن نارد ساڈے نگاہ ماری اندر، انتشکرن دھیان لگائیا۔ ساڈا سوہنا سہاوا مندر، پُرکھ ابناشی بنت بناٹیا۔ ساڈے اندروں لاه کے چندر، گنڈی کھڑکی دتی کھلایا۔ بھاگ لگا کے دُونگھی کندر، اندھ اندھیرا دتا مٹائیا۔ ساچا دیوے سکھ انندن، دُکھاں درداں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساڈی منظور کرے بندن، بندگی وچ سپس جھکائیا۔ دھوڑی خاک رمائے چندن، دُرمت میل دھوائیا۔ وست اگئی آیا ونڈن، دیوے تھاول تھانیا۔ لیکھا جانے برہم برہمنڈن، برہمانڈ بھیو کھلایا۔ ساڈا ناتا توڑ کے جیرج انڈن، اُتبیج سبتیچ پندھ مُکائیا۔ نرگن دھارلاوے اپنے انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ آون جاون کٹ

دے پھندن، پھاسی جم رہے نہ رانیا۔ تُوں میرا میں تیرا ڈھولا دس کے چھندن، سنسا اندروں دتا چُکائیا۔ انت اٹھا کے اپنے کندھن، سچھنڈ لے کے آوے چائیں چائیا۔ تت کہن سانوں سب نوں پاوے ٹھنڈن، اگنی اگت بھجائیا۔ آد جگادی ٹٹی آیا گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی دیا کمائیا۔ ساڈا جوتی دھار و سیرا ہونا سچھنڈن، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ ساڈی اندروں ہووے بدن، بندگی وچ سیس نوایا۔ ساڈا وجود رہے نہ پنجن، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ پھر سڑنا پئے نہ انجن، آنچ نظر کوئے نہ آئیا۔ اسیں ست سرُپ پہنچئے پتن، در ساچے ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکنتک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ و شنوں بھگوان، آد جگاد سدا بخشنن، بخشنہار بخشش رحمت آپ کمائیا۔

* ۲۸ جیٹھ شہنشاہی سمت دس پورن سنگھ راجا سنگھ گرگھ سنگھ کاستو دیوی چھی دیوی سیئی کیمپ ضلع جموں *

پنچ تت کہن پر بھو ساڈی دھار تیرے اگے پٹی، رو رو نیناں نیر وہائیا۔ ساڈا لیکھا میل دے نال ہا ہے دی پٹی، ٹیکا ٹینی جگت رہے نہ رانیا۔ ساڈی کرنی کرتے کر دے چٹی، کلجک کالکھ داغ رہے نہ رانیا۔ ساڈی خواہش تیرے چرناں وچ لٹی، لٹاں کھول کے دیئے دکھائیا۔ سانوں چوراسی گیڑ وچ نہ سٹیں، جنم جنم نہ مان گوائیا۔ اسیں مان نہ رکھیا پٹھرائی، پانہاں گتے بھلائییا۔ تیری دھار اگنی سانوں لگے مٹھی، نام رس دینا چکھائیا۔ تیری کھیل تکیئے انڈٹھی، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ ساڈا سروور روپ رہے نہ اکھٹھی، امرت رس دینا بھرائیا۔ ساڈے کول چار جگ دی سندھیاں والی چٹھی، جس دا لیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ لہنا دینا انت کنت بھگونت آپ کھٹھیں، مہربان ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ گھر وجدی رہے ودھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا آد جگاد تک لے لہنا، لہنیدار اکھوائیا۔ نگاہ مار لے بن نیناں، نینن نینن نینن اٹھائیا۔ اسیں تیرا منڈے رہے کہنا، جو سنگر شبد منائیا۔ جگت کھیل کھیلدے رہے بھائی بھیناں، تت وجوداں رنگ چڑھائیا۔ تُوں آد جگادی بنیا ساک سجن سینا، مالک اک اکھوائیا۔ تیرا بھو نہ رہے ترفینا، پردہ پردیاں وچوں دینا چُکائیا۔ اسال در ٹھانڈے تیرے چرن کول بہنا، دوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ نام ندھان دا بستر پا

دے گہنا، شنگار ایکنکار آپ جنایا۔ ساڈا لیکھا پورا کر دے جو بالیک لکھیا وچ رمانا، رام دے رام ساڈی دہایا۔ انت تن وجود سب دا ڈھنا، جگت رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا کھیل آپ سمجھانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے جگ جگ ویکھئے سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملایا۔ سرگن دھار بھوگے بھوگ، بھسمر تیری وڈ وڈیا یا۔ جگت سادھنا والے لئے جوگ، جگتیاں نال سمجھانیا۔ تیری کردے رہے کھوج، لہیا تھوڑ تھانیا۔ مان دے رہے موج، خوشیاں ڈھولے گانیا۔ بچھلا لیکھا بیتیا بہت، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ توں مالک بے پرواہ اگتا کھونت، خصم خصمانے دیئے جنایا۔ سانوں ساچے در پہنچا دے چونک، جتھے چار جگ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ سانوں تیرے سچھنڈ جان دا شوق، شوپنا ساڈا شوق پورا دے کرایا۔ اسیں وسنا نہیں وچ چوڈاں لوک، چوڈاں طبق نہ کوئے چترانیا۔ اکو قلعہ گرھ (سہا دے) کوٹ، جس دی چھپر چھن نہ کوئے چھہانیا۔ پرکاش ہووے نرمل دھار جوت، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، در تیرے جائے پہنچ، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔

* ۲۸ چیت شہنشاہی سمت دس وکیل سنگھ دے گرہ رمیش سنگھ چوہڑ سنگھ پنڈر رام بچنو دیوی سیئی کیمپ ضلع جموں *

پنچ تت کہن کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے اپنی دیا کمانیا۔ ساڈے انتر نرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ نور الاہیا۔ سچ دوارے تیری ویکھئے راس، بن منڈل منڈپ کھیل کھلایا۔ کوڑ کڑیا راندروں کر دے ناس، ناسک دھار رہن کوئے نہ پانیا۔ ساڈا لیکھے لالے سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیانیا۔ ہوں بالک تیرے داس، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اندر سنا دے ناد، انحد نادی دھن اُپجایا۔ تیرا شبد سندیسہ سنیئے برہم برہما، برہمانڈ وجدی رہے ودھانیا۔ بھگت بھگوان بنا کے سادھ، سادھنا اک سمجھانیا۔ بن رسنا جہوا تیتوں لینے ارادھ، ڈھولے صفت صلاحیا۔ ساڈے اندروں کھل جائے جاگ، آلس نندرا دور کرایا۔ کلپنا کوڑ رہے نہ کاگ، گرگھ ہنس روپ پرگٹایا۔ دُرمت

میل دھو داغ، پتت پُنتِ دے کرایا۔ انتشکرن بُجھا دے آگ، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ بنا کناں توں تیری سُن دے رہیے آواز، سنگرُ شبد شبد شنوایا۔ ساڈا اتم ہووے بھاگ، ملے مان وڈیایا۔ اکو تیرا پریم ہووے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ جے توں آگیوں وچ پنچ آب، پنجاں دا لیکھا دینا چُکایا۔ تیتوں نیوں نیوں کریئے آداب، ادب نال سیس جُھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی سوادھان کر دے سرتی، ستی لے جگایا۔ توں مالک اکال مورتی، نور نورانہ نور الاہیا۔ آواز سُنئیے تیرے نام کلمے تُو دی، تریا توں باہر جنایا۔ کھیل تگئیے ظاہر ظہور دی، جوتی جاتا ویکھ وکھایا۔ تیری منزل رہے نہ دُور دی، کایا کعبے دینی وڈیایا۔ سیوا لیکھے لالے پنچ تت مودور دی، نرگن سرگن تیری سیو کمایا۔ تیری کھیل سدا بھر پور دی، توں دیونہار گوسانیا۔ ساڈے اندروں ترسنا میٹ دے کوڑ دی، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ سانوں پیاس تیرے چرن کول دھوڑ دی، دھوڑی کلمے خاک رمایا۔ حیاتی بدل دے تت موڑھ دی، مورکھ اپنے رنگ رنگایا۔ ساڈی آسانہ تگئیں جگت قصور دی، قسم کھا کے سیس نوائیا۔ اوہ تک لاش تگدی پنجاں تتاں والی منصور دی، من منسا سیس جُھکایا۔ کھیل تک لے حضرت موسیٰ والی کوہ طور دی، تریا توں باہر تیرا دھیان لگایا۔ سانوں بخشش دے دے اپنے اگنی نور دی، نور نورانے کر رُشانیا۔ پریتی مل جائے نام رنگ گوڑھ دی، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے انتر دے دے امرت رس، بن رسنا رس چکھایا۔ من منو آ کر دے وس، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ شبد انیالا تیر مار کس، بجر کپاٹی پار کرایا۔ دے پرکاش کوٹن رواس، نورِ چند چند چکھایا۔ تیرا درشن کریئے ہس ہس، ہستی کایا مندر اندر نظری آیا۔ بنا زبان توں تیرا گایئے جس، صفت صفت صلاحیا۔ ساڈے اندروں میٹ اندھیری مس، اندھ اگیان دینا چُکایا۔ ترے گن مایا سکے نہ ڈس، پنچم پنچ نہ کوئے ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، در ساچا کھیل وکھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے انتشکرن کھول دے راز، رازق رازق رحیم تیری اوٹ تکایا۔ بنا سروناں تیری سُنئیے آواز، دُھن آتمک راگ دینا درڑایا۔ بنا نیتراں جائیے جاگ، آلس نندرا رہے نہ رایا۔ کوڑی کرپا دھو دے داغ، دُرمت میل کر صفایا۔ سدا سدا تیتوں لیئے

ارادھ، دُوبی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تُوں موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن دینی سنائیا۔ امرت دے دے دے حیاتے آب، رس نچھر جھرنے وچوں جھرائیا۔ اتم پر ماتم تیرے پیار وچ جائے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے بنا تند ستار سُن دے رہے راگ، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنائیا۔ بھيو کھلا دے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے پردہ دینا چکائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرے اگے ساڈی میننتی آج، عاجز ہو کے سپس نوائیا۔ لوک مات اتم رکھنی لاج، لاجاؤنت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مائس جنم ساڈا سوارنا کاج، کرتے قیمت لینی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنانت نوت دو جہان سری بھگوان دیا کمائیا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس فرنگی رام سائیں داس اننت رام تریوا، سنت رام گوکلے چک، چنو دیوی سیئی کلاں، سنت کور جموں *

پنج تت کہن نر نر نکاریا، نر اکار دھیان لگائیا۔ ساڈیاں جگ جگ پمیاں حصیدارپاں، تن وجوداں ونڈ ونڈائیا۔ دیناں مذہباں بنائیاں کیارپاں، بھل بھلو اڑی شرع والی مہکائیا۔ ساڈیاں ریتاں بدلیاں تیریاں پُجاریاں، ڈنڈاوت بندنا سجدے کردے آئے نمسکاریاں، نو نو سپس جھکائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جانڈے رہے وارو داریا، سنجگ تریتا دواپر کھجگ اپنا کھیل کھلائییا۔ ساڈے روپ بن دے رہے نر نارپاں، نر نرائن تیری بے پرواہیا۔ ساڈیاں گرو آں نال لگدیاں رہیاں یارپاں، جو انتیرا نے گئے تڑائیا۔ تیریاں صفتاں سُن دے رہے کافیاں، بھوکھتاں کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکڑی کردے رہے تیارپاں، ترے گن اتیتے تیرا دھیان لگائیا۔ ہن خوشیاں ہونیاں ساریاں، سچ دیئے سنائیا۔ مستیاں چڑھیاں خمارپاں، خالص روپ ویکھ وکھائیا۔ منسا پوریاں کر ہمارپاں، ہم ساجن دے وڈیائیا۔ تڈھ بن پچاں نہ جان سوارپاں، سر سر ہتھ آپ لکائیا۔ ساڈے لہنے دینے دے ادھاریاں، ادر دے لیکھے دے مکائیا۔ اسیں تتاں دھار آد جگاد کوارپاں، جگت کنت سہاگ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ جمن مرن دیاں کھیلاں کھیلاں بن وچ سنسارپاں، سنسا روگ نہ کوئے مٹائیا۔ کایا بھانڈے ویکھ لے تن پٹاریاں، وجوداں دھیان لگائیا۔ اتم دھاہاں مارن سرب وچاریاں، وچر کے رہیاں سنائیا۔ ساڈیاں کھیلاں

مکا دے جو کیتیاں جگت غداریاں، گداگر ہو کے دیئے سنائیا۔ شرع دیاں چھریاں سانوں چیردیاں رہیاں آرہیاں، جگ جگ ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انتم تیرے چرن کول نمسکاریاں، نو نو سیس جھکائیا۔ صاحب سوامی انترجامی جائیے بلہاریا، بل بل جائیا۔ انت کنت بھگونت تتوت کر پیاریاں، پریتم اپنا پریم بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈیاں میٹنیاں جگت خواریاں۔ پنج تت کہن نرگن دھار کر خیال، آشا اور نہ کوئے جنائیا۔ ساڈا رہیا نہ کوئے دلال، وچولے جگت دتے تنجائیا۔ سمبل دے مالک سرت سنبھال، سبج نال سنائیا۔ بھلیاں بھٹکیاں آپ بھال، جگت کھوجنا چائیں چائیا۔ ساڈے سنمل رُکھ نوں آپے پھل لگا دے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ ساڈی پوری کر دے گھال، جگ جگ سیو کمائیا۔ نام دھار بنا لے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ سانوں پوہ نہ سکے کال، مہاکال دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ چوراسی پھاسی توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ امرت آتم رس پیال، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ تیرا سُنہنا دیکھیے سچھنڈ سچی دھر مسال، دوسر نظر کچھ نہ آئیا۔ جتھے دیپک جوت جگے بے مثال، جس دی مسل نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پر بھو ساڈی قیمت رہی کوئے نہ دمڑے، دامنگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ کایا ماٹی بھانڈے دیکھ لے چمڑے، چم درشی کھوج کھوجائیا۔ نیتزہن جگت ہوئے اندھڑے، تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ بھاگ ہوئے مندڑے، بھاگ ہین اکھوائیا۔ تیری منزل واسطے ہوئے لو بھی گندڑے، پوڑی ڈنڈا چڑھن کوئے نہ پائیا۔ سانوں چک لے اپنے کندھڑے، کندھی بیٹھے دھیان لگائیا۔ ساڈے سیس دیکھ لے ننگڑے، اوڈھن اُپر نہ کوئے ٹکائیا۔ اپنا گیت سنا دے اکو چھندڑے، سوہنگ ڈھولا اگم اتھاپیا۔ ساڈے لیکھے لگ جان پنج تت کھڑے، در ملے مان وڈیائیا۔ توں ہی ماتا پتا امی امڑے، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ بے شک آتما تیری دھاروں جمڑے، ساڈا ناتا جگت نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی قیمت رہی نہ کوڈی، جگت ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ سانوں اشارہ دے کے گئے ویدی سوڈھی، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ تہاڈا لیکھا مکا ونا بن کے جگ جوگی، جگیشتراں جگت نہ کوئے چترائیا۔ لہنا دینا پورا کرے کوئی نہ بھوگی، جوتتاں والا تیں کھیل کھلائیا۔ انت دُھر میلا ہونا پُرکھ سنجوگی، جو کرتا دُھر درگاہیا۔ جو جگ چو کڑی تڑپھدے دیکھے روگی،

بن نیناں نین اٹھایا۔ جس دی کرپا نال تہاڈی نتاں دھار جانی سو دھی، سدی ودی نہ ونڈ ونڈایا۔ اوہ پُرکھ اکلا دین دایلا آد جگاد ٹھاکر موی، مجلس بھگتاں نال رکھایا۔ دین مذہب داکدے نہ بنے لو بھی، لالچ شرع نہ کوئے رکھایا۔ پنج تتو جدوں آیا دُھر دا بن کے دھوبی، تہاڈی دُرمت میل دئے دھوایا۔ دس کے اپنے گھر دی کھیل گھر وگی، پردہ دئے چکایا۔ نالے ہتھ لگاوے تہاڈے گوڈیں، گاڈ اپنا لھم ورتایا۔ تہانوں سوچنا پئے نہ انگل رکھ کے اُپر ٹھوڈی، جگت سمجھ نہ کوئے چترایا۔ تہاڈا انتر دھار دا ہووے بودھی، بدھ بیک دئے بنایا۔ تہاڈی آسارہے نہ کو جھی، کملی اپنے چرن لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگایا۔ پنج تت کہن پر بھ چار جگ دے تیرے راہک، ست ست سیو کمایا۔ ساڈا بنیا کوئے نہ گاہک، آتما پر ماتما تیری وجدی رہے ودھایا۔ گر اوتار پیغمبر ناتا توڑ گئے ساک، سجن سین نہ کوئے اکھوایا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا لوک مات، جگ جگ آئے ویس وٹایا۔ نت نوت تیری کردے رہے آس، نیاسرے ہو کے دھیان لگایا۔ تنکدے رہے اُتے آکاش، نین پر تھی ول لکایا۔ کون ویلا آوے پُرکھ ابناش، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ ساڈی لیکھے لاوے ہڈ ناڑی ماس، بوند رکت اپنے رنگ رنگایا۔ ساڈا لہنا دینا جگت رہے نہ سواس، ساہ ساہ دا لیکھا دئے مکایا۔ سو وقت سہنجنا تیرا درشن کریئے ساکھیات، صاحب تیری وڈیایا۔ سانوں سچ دی دے دات، داتے دانی دیا کمایا۔ ساڈا وجود محبوب پھر نظر نہ آئے لوک مات، تیرا ت تیرے وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکتک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ پریت پریت بخش دے نات، رشتہ جگت رستوں باہر سمجھایا۔

* ۲۹ جیٹھ شہنشاہی سمت دس سیئی کلاں کرپال سنگھ کرشن سنگھ سکھدیو سنگھ جسبیر سنگھ روشن لال کر مو دیوی درشن سنگھ ضلع جموں *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی زندگی بخش حیاتی، جیون جیون وچوں بدلایا۔ درشن دے دے اک اکانتی، اک اکلے اکنکار تیری سرنایا۔ امرت بخش دے بوند سوانتی، نچھر جھرنا آپ جھرایا۔ تیرا کھیل تگیئے بہہ بدھ بھاتی، بھو ابھیدا دینا چکایا۔ ساڈے اندروں میٹ اندھیری راتی، نوری چند کر

رُشنائیا۔ دوس رین رہے پر بھاتی، گھڑی پل وند نہ کوئے وندائیا۔ تیرا رُپ انویا دسے ساکھیاتی، ساجن ستمکھ ہو کے درشن دینا چائیں چائیا۔ ساڈا تن وجوداں جھگڑا رہے نہ کاغذاتی، کلمہ نام اک سمجھائیا۔ انت اخیر بے نظیر پُچھ باتی، وارث ہو کے دھیان رکھائیا۔ ساڈی اگن بُجھا دے انتر نرتر وچوں چھاتی، چھتر دھاری تیری وڈیائیا۔ تُوں مہربانا محبوب کملاپاتی، رکت بوند کھیل کھلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، گرہ اکو اک درسائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرے گرہ ہووے وسیرا، وسر کدے نہ جائیا۔ ساڈے انتر چاؤ گھنیرا، تیتوں مل کے وجے ودھائیا۔ اسیں گاؤندے تُوں میرا میں تیرا، دوجی اوٹ نہ کوئے درڑائیا۔ ساڈا پندھ مُکا دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا رہن نہ پائیا۔ اکو گھر وساکے گرو گرو چیرا، چیللا گرو اکو رُپ سائیا۔ مہربانا سیری بھگوانا کر دے مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ بچھلا وقت لنگھیا ہتھیرا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مُکائیا۔ انت کنت بھگونت تیرے چرناں لگا ڈیرہ، سرن ملی سرنائیا۔ تُوں سنگر شبد اگمی شیرا، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں آؤنا پئے نہ دوجی ویرا، ویروے نال دیئے سنائیا۔ ساڈا قبول کر لے انتم انت وار دا پھیرا، پھر پھر تیرے قداما سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک پردہ آپ اٹھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرے گرہ دے ہوئے درویش، در ٹھانڈے سیس نوائیا۔ خالی ہوئے ہتھ سیس دھڑ کیتے تیرے پیش، پیشین گونیاں نال ملائیا۔ تیرا حکم سندیسہ سُنیا اک ویشیش، ویشیاں توں باہر دینا سمجھائیا۔ ساڈا کلپنا دار ہے نہ کوئے کلکیش، کلکاتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ لہنا دینا پورا کر دے جو کہہ کے گیا دس دسمیش، وہ دشا دھیان لگائیا۔ تیرے چرن کول رہیے ہمیش، ہم ساجن ہونا سہائیا۔ ساڈی بال جوانی اودھ تک لے اٹھ وریس، جو بن ونتے در تیرے منگ منگائیا۔ دُھر دا رُپ نہ مؤنڈ مُنڈائے دھاری کیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن ساڈی پاسا، سرگن زرگن دھیان لگائیا۔ لیکھا تک لے جگ چار، چارے کُنٹ نین اٹھائیا۔ اسیں ناتا توڑ دتا جگت سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دتا سنائیا۔ تیرا نام ندھانا رہے اچار، اچار کے دیئے سنائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بول جیکار، جے جیکار تیرا نام کرائیا۔ اسیں کوٹاں وچوں دو چار، بہتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ کرپا کرنی پہلی وار، پر م پُرکھ دینی مان وڈیائیا۔ آتم نال تتاں دینا ادھار، تتو تت تت بنائیا۔ جوتی جاتے

پُرکھ بدھاتے انت کنت بخشا سچ دوار، دوار کا داسی جو گیا سمجھایا۔ کاہناں دے کاہن دُھر دے پروردگار، سانجھے یار تیری وڈیایا۔ ساڈی ڈنڈاوت بندنا قبول کرنی نمسکار، سجدیاں لیکھے لایا۔ جگت لیکھا پورا کرنا نرکار، نرویر دینی مان وڈیایا۔ بھگت سہیلے بناؤنے میت مُرار، متر پیارا وچھڑ کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دوار، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُدھ بن پاوے کوئے نہ سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئی۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس منوال کیمپ ضلع جموں گیان چند کھوجو رام روہلو رام لال سنگھ

آتما سنگھ گیان سنگھ سورن سنگھ بلوندر سنگھ *

پنج تت کہن پر بھ دے دے بودھ اگادھ، بدھی توں پرے نر ہرے بھو ابھید کھلایا۔ شبدي شبد سنا اگئی ناد، بن ویراگ سمجھایا۔ تیرا نور نورانہ شاہ سلطانا دے برہم برہما، برہمانڈ دا پردہ رہے نہ رانیا۔ انتشکرن کرتے پُرکھ ساڈا سادھ، سادھنا اپنی اک سمجھایا۔ دوس رین کول نین تینوں لئیے ارادھ، ساہ ساہ تیرا نام دھیایا۔ تیرے پیار وچ ہوئے وساد، بسمل اپنا آپ کراہیا۔ دوس رین بھلے نہ تیری یاد، یادداشت دُھر دا نام گیا سمجھایا۔ اندروں میٹنا واد وواد، وکھ کوڑی باہر کڈھایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن نرویر موہن مادھو مادھ، بے پرواہ بے انت کنت اکھوایا۔ کلجگ انت ساڈی کھول دے جاگ، لوچن نین کر رُشٹایا۔ دیا باقی کمل پاتی جوتی جگا چراغ، تن مندر ڈگمگایا۔ دُرمت میل دھو کے داغ، پتت پتت دے بنایا۔ مورکھ مگدھاں کر وڈ وڈ بھاگ، سر سر اپنا ہتھ لکایا۔ ساڈا روپ رہے نہ کاگ، ہنس ستگر شبد لینے بنایا۔ انتشکرن اکو بخش ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ مایا متا موہ جاییے تیاگ، ترے گن لیکھا دینا چکایا۔ سچ دامیلا کرنا کنت سہاگ، جگت وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ سرن سرنائی تیری گئے لاگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ بنا تند ستار و جا رباب، ساڈے ربی نور الاہیا۔ متر پیارا بن احباب، ساجن میت اک اکھوایا۔ سچ دوارے دے دے داد، در ٹھانڈے منگ

منگائیا۔ تیری کرپا دا کرپا ندھان منگدے ساتھ، پر م پُرکھ دینا ورتائیا۔ کوڑی کرپا بھجوانی آگ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دیا آپ کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ مہربان ہو بخشند، رحمت حق کمائیا۔ آتم دھار دے انند، پر ماتم اپنے وچ چھپائیا۔ نوری نور چاڑھ دے چند، بن تیل باقی ڈمگائیا، توں میرا میں تیرا سنا چھند، ڈھولا ڈھر در گاہیا۔ کوڑی کرپا رہے نہ کوئی بندھن بند، بندگی اپنی وچ چھپائیا۔ بجر کپاٹ توڑ دے جند، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ غریب نمائیاں لالے انگ، انگیکار اک اھوائیا۔ امرت دھار بخش دے گنگ، گنگا گنگوتری لوڑ رہے نہ رائیا۔ بھيو گھلا دے برہم ہنگ، پاربرہم اپنا پردہ لایا۔ در ٹھانڈے رہے منگ، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ پنچ وکار کرے نہ جنگ، مایا ممتا موہ مٹائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا مائس جنم دا پندھ، در تیرے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اندر پرکاش کر دے نرمل جوت، جوتی جوتی دیا کمائیا۔ جھگڑا رہے نہ ورن گوت، گوتم دی آسا ویکھ دکھائیا۔ لہنا دینا مُکا دے مات لوک، دھرنی دھرت دھول دھیان لگائیا۔ سچ سنادے اک سلوک، سوہلا ڈھولا ڈھر در گاہیا۔ سُنھنجا کر کے کایا بنک دوار کوٹ، گڑھ ہنکار رہن نہ پائیا۔ شبد نگارے لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھ دکھائیا۔ کلجک انت اٹھالے آلیوں ڈگے بوٹ، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ تیری آد جگاد اکو کرپا بہت، دوسر منگ نہ کوئے منگائیا۔ ساڈی عقل بدھی دی رہی کوئے نہ سوچ، سمجھ چلے نہ کوئے پترائیا۔ آسا نسا پوری کر دے لوچ، نج نیز دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے الکھنا الکھ، اگم اتھاہ اگوچر تیری وڈیائیا۔ نرگن دھار ہو پر تکھ، ساکھیات اپنا درس دکھائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، در تیرے منگ منگائیا۔ ساڈی جھولی ویکھ لے سکھ، نام و ہونے دینے دہائیا۔ توں جگ جگ تتاں کر دا آئیوں وکھ، پت پر میثور دیا کمائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، سر سر اپنا ہتھ لگائیا۔ وست ڈھر دی دے دے اگنی وتھ، جگت ہٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈے سگل و سورے جان لٹھ، ڈرمت میل رہے نہ رائیا۔ تیری سرن سرنائی گئے ڈھٹھ، دھوڑی چرناں خاک رمائیا۔ ساڈا لیکھا تک لے اپ تیج وائے پر تھمی آکاش من مت بُدھ اٹھ، نو در دا دھیان لگائیا۔ دسویں گرہ ہو پرگٹ، جوتی جوتی پُرکھ بدھاتے اپنا پردہ دینا اٹھائیا۔

تیرا نور ظہور تکیے لٹ لٹ، بن دیکھ دیپ ہوئے رُشنائیا۔ توں وسنہارا گھٹ گھٹ، گرہ گرہ اپنی کھیل کھلائیا۔ ساڈی لیکھے لالے ہڈ ماس ناڑی رت، پنج تت رہے گرلائیا۔ دھرنی اُتے پھر نہ آئیے وت، بے وطنوں نوں وطن اپنے دے پہنچائیا۔ ساچے ستر جاییے لٹھ، گوبند یارڑا سبج ہنڈھائیا۔ تیری مہما صفت صلاح کتھنا اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ لہنا تک لے جو کہہ کے گیا رام بیٹا دسر تھ، بن رسنا جہوا بول درڑائیا۔ جس اشارہ کیتا کاہن ول اکھ، کرشن کرشنا پکھ توں باہر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی سب کچھ تیرے وس، واسطہ پر م پڑکھ پر بھ تیرے آگے پائیا۔

* ۳۰ جیٹھ شہنشاہی سمت دس کیشن پرا کیمپ ضلع جموں گردت سنگھ شاہنی دیوی اندرو دیوی بنتی دیوی رسال سنگھ بلونت کور *

پنج تت کہن پر بھو آد جگاد تیرے پُجاری، پوجن جوگ تیری سیو کمائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے سکداری، تیرے حکم وچ بھجے واہو داہیا۔ کھیل کھیلدے رہے سدا جگ چاری، سبج تریتا دواپر کلج ویکھ وکھائیا۔ ساڈے پڑکھ اکالے دین دیا لے انت بیننتی سُن ہماری، ہم ساجن دیئے درڑائیا۔ ساڈی چوراسی والی کٹ خواری، خالص اپنا رنگ رنگائیا۔ نرگن جوت کر اُجیاری، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ سو پڑکھ نرنجن تیرے نال لگے یاری، یارانہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ ہر پڑکھ نرنجن ایکا بخشنا چرن دواوری، در ٹھانڈے دینی وڈیائیا۔ ایکنکار تیرے اُتوں جاییے بلہاری، بل بل اپنا آپ وکھائیا۔ آد نرنجن دے ادھاری، اُدر دا لیکھا دینا مُکائیا۔ اپناشی کرتے تیج دینی سواری، سوار تھ تیرے چرن لگائیا۔ سری بھگوان بن باہوں پار اُتاری، لیکھا آگے رہے نہ رائیا۔ پار برہم پر بھ برہم پاؤن والے ساری، مہاسار تھی تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں پنج تت جہمے رہے وارو واری، مر مر اپنا ولس وٹائیا۔ کوٹن جگ ساڈی کسے نہ کیتی داری، در دیاں دُکھ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساڈا ناتا جڑدا رہیا نال موت لاڑی، کال نگارہ سُن دے رہے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دُھر مالک ہونا آپ سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا بنے کوئے نہ میت، متر پیارا نظر کوئے نہ آئیا۔ تت بدلنا

پوری کر دے واٹ، پاندھیا پندھ دے مکائیا۔ تیری سچ سہنجی سچھنڈ دوارے سویئے اُتے کھاٹ، جس دا پاوا چول باڈی بنت نہ کوئے بنائیا۔ جتھے اکو جوت نور دی نکلے لاٹ، تیل باقی دپیک نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈی بینتی تیرے اگے پڑکھ سمراتھ، ست سچ کر جنائیا۔ توں جگ جگ چلاونہارا راتھ، رتھ رتھواہی اک اکھوائیا۔ ساڈا لیکھے لالے مستک والا بھاگ، بھگون دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگون، آدن انتے سری بھگونتے دھر دے کنتے سب کچھ تیرے ہاتھ، دوسراوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۳۱ جیٹھ شہنشاہی سمت دس بھاگ سنگھ پورن سنگھ بھگون داس طوطی دیوی
پرکاشو دیوی سوماں دیوی کیشن پرائیمپ ضلع جموں *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ دین دیال تیری اوٹ تکائیا۔ درس دکھا دے جوتی دھار ست سروپ، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے اپنا پردہ لاپیا۔ ساڈے انتر رہے نہ اندھ کوپ، اندھ اگیان دینا چکائیا۔ لیکھا تک لے پنج بھوت، مہربان پر بھ مہر نظر اٹھائیا۔ بن تیری کرپا سہانک دے نہ کوئے چارے کوٹ، کوچے گلی نوست دھیان لگائیا۔ جدھر تکیئے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کرپا نال جگت گڑمائیا۔ کرپا ندھان ہو کے آپے ٹٹھ، دینن دے وڈیائیا۔ امرت جام پیا دے گھٹ، ترسنا تر کھا دے مٹائیا۔ کوٹاں وچوں تیرے بھگت سہیلے تھوڑی رہی مٹھ، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ ساڈی اندرولی دھار وچوں اٹھ، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر داسنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے کول ہووے وسدا، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ کیوں نہیں بھیاو اگتا دسدا، پردہ پردیاں وچوں چکائیا۔ سنگھ لئیے تیرے رس دا، بن رسنا جہوا دینا چکھائیا۔ ڈھولا گایئے تیرے جس دا، توں میرا میں تیرا صفت صلاحیا۔ پرکاش دے دے نچ نیتز لوچن اپنی اکھ دا، جوتی جاتا ہو کے نظری آئیا۔ اگے وسیرا چھڈ دے اپنے وکھ دا، گھر گھر وچ میلا میلنا سچ سبھائیا۔ جھگڑا میٹ دے نو دوارے حد دا، حدود کوڑی دے مٹائیا۔ راگ سنیئے

تیرے اگنی ند دا، انحد نادى ناد دینا سنايا۔ تیرا کھیل تکیئے اُپر شاہ رگ دا، شہنشاہ وکھاونا چائیں چانیا۔ تیرا دیک جوتی ہووے جگدا، جوتی جاتے ڈگمگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ وکھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ جگ جگ تیرا بھو گیا بھوگ، بھگون سیو کمایا۔ ساڈا اتم کٹ دے روگ، ڈکھی ہو کے دیئے سنايا۔ چنتا جگت مٹا دے سوگ، کوڑی کرپا رہن نہ پانیا۔ بدھی توں پرے کر دے بودھ، بن اکھراں اکھر دے سمجھایا۔ ہوئے میٹ دے روگ، ہنگ برہم دے وڈیایا۔ آتم پر ماتم ہووے تیرا ڈھر سجوگ، پار برہم برہم میلنا چائیں چانیا۔ ایکنکار سنیئے تیرا اک اکل سلوک، سوہلا ڈھر دا سوہا پانیا۔ ساڈا لیکھ مک جائے لوک پر لوک، دو جہاناں رہن کوئے نہ پانیا۔ تتوت ملا لے اپنی جوت، جوتی جاتے سوہا پانیا۔ ساڈا جھگڑا میٹ دے دین مذہب ورن گوت، شرع رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک اپنی دیا کمایا۔ پنچ تت کہن اسیں بھگت بنانے غریب، غُربت نظر کوئے نہ آيا۔ تیرا کھیل تکیئے عجیب، عجب نرالا دینا وکھایا۔ ساڈی زندگی نوں دے ترتیب، طریقہ اپنا نام درڑایا۔ تیرا سنگر شبد کرے تائید، دوسر لوڑ رہے نہ رایا۔ اسیں تیرے بر خوردار عزیز، عاجز ہو کے سیس نوانیا۔ ساڈے انتشکرن ساچی دے تمیز، دُرمت میل میل دھوایا۔ سانوں تیرے ملن دی ریجھ، دوسر اوٹ نہ کوئے تکانیا۔ ساڈا تن من تیرے نال جائے پیچ، پت پر میشور تیرے رنگ سمایا۔ سچ سلطانا سیری بھگوانا ساڈے انتشکرن وچ نیچ نیچ، پت تھنی پھل پھل بھگتی نام مہک مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا پورب دے دے لہنا، جن بھگت منگ منگایا۔ باؤن دھار تک لے نیناں، بل ڈھر دا سنگ وکھایا۔ نرگن تیرا سرگن مٹیا کہنا، کہہ کے سیس نوانیا۔ اکو سرن سرنائی ڈھہنا، ڈھہہ ڈھہہ سیس نوانیا۔ چرن کول اگے بہنا، جتھے ویکھن کوئے نہ پانیا۔ تیرے نالوں نہیں ہونا طرفینا، طرفداری نہ ونڈ ونڈایا۔ تیرا بھانا سرتے سہنا، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میل لینا ملایا۔ پنچ تت کہن پر بھ توں صاحب پُرکھ ابناشی، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ ساڈی پوری کر دے آسی، نر اسار رہن کوئے نہ پانیا۔ اسیں باؤن دی دھار پیارے تیرے رشی تیراں سوستاسی، ست ستوادى ویکھنا چائیں چانیا۔ ساڈی آتم دھار تیرے

نال مدی راسی، جگت نچھتر وند نہ کوئے وندائیا۔ سانوں خوشیاں والی بخش دے ہاسی، ہستی دے مالک دھر درگاہیا۔ شبدی دھار تیرے سواسی، ساہ ساہ تیرا نام دھیایا۔ دھن بھاگ بے تیرا نور ہویا پرکاشی، جوتی جاتے ڈگمگایا۔ ساڈی کر دے بند خلاصی، بندھن تن رہے نہ رانیا۔ رائے دھرم نہ دیوے پھاسی، چترکپت نہ لیکھ دکھایا۔ کال دی مگروں لاه اداسی، لاڑی موت نہ سکے پرناہیا۔ ہکم سندیسہ دیوے شکر کیلاشی، اکل کل دھاری آپ جنایا۔ جن بھگت میرے داس داسی، در ٹھانڈے سیو کماہیا۔ انہاں دانت و سیرا ہونا سچھند نواسی، تھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نال ترانیا۔ پنج تت کہن ساڈا لہنا ویکھ لے اتم کھج، کل کاتی تک خلق خدایا۔ ساڈا وقت سہنجنا گیا پنج، پوحنیوگ تیری اوٹ تکایا۔ زرگن زرویر زرنکار سانوں شبدی دھار چک، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ توں میرا میں تیرا گایئے ٹک، سوہنگ سچ تیری پڑھایا۔ آون جاون پنت پاؤن دھر دے باؤن ساڈا پینڈا جائے ٹک، آگے جنم مرن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیری دھار وچ مانئے سکھ، زرنکار تیرے وچ سماہیا۔ آوناپے نہ پھیر جننی گکھ، اگنی دس دس ماس نہ مول تپایا۔ ساڈا اجل کر دے ککھ، لوک مات تیرے نام دی وجے ودھایا۔ جگت ترسنا رہے نہ بکھکھ، کوڑ کلپنا دینی مٹایا۔ اٹا پھیر نہ ہووے رُکھ، گر بھواس دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ پیار وچ بنا لے اپنے سٹ، اپرادھی لے ترانیا۔ توں پاربرہم ابناشی اچت، چیتن اپنا رنگ رنگایا۔ ساڈے پوتر کر دے کایا والے بت، بتخانے کر صفایا۔ تیرے چرن کول ساڈی سہنجنی ہووے رُت، رُتری اپنے نال مہکایا۔ سچ دوار ایلنکار زراکار زرنکار شبدی دھار کھڑنا چک، آوندا جاندا دو جہان نظر کسے نہ آہیا۔ سو وقت سہنجنا آد زرنجنا درد ڈکھ بھے بھنجنا تیرا گیا ڈھک، اپنا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگایا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں ویکھ لے اُتے دھرت، دھول دھیان لگایا۔ جو باؤن دھار لائی شرط، شرع توں باہر پور کرانیا۔ توں زرگن دھار آئیوں پرت، پت پر میثور ویکھ دکھایا۔ توں مالک خالق فرش عرش، عرشی پریتم تیرے ہتھ وڈایا۔ ساڈے اُتے کرنا ترس، رحمت رحیم آپ کماہیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے امرت میگھ برس، (نجر جھرنا) دے جھرائیا۔ جنم کرم دی ساڈی میٹ دے حرص، ہوس اپنیاں قداماں وچ رکھایا۔ سانوں خوشی ہوئی تیرا کر کر درس، درشن پاپئے چائیں چانہیا۔ سدا سہاؤنا ہووے برس، برس تیرا نام وڈایا۔

ساڈی بینتی منظور کریں عرض، آرزو تیرے چرن کول رکھائیا۔ جگ جگ پر بھوتیتوں بھگتاں دی غرض، بنا بھگتاں بھگوان تیرا نام کوئے نہ گائیا۔ آد
جگاد جگ چوکڑی تیرا کھیل اسپرج، اچرج اپنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
وشنوں بھگوان، سچ سوامی انترجامی انشکرن وچوں ونڈنی درد، دینن اپنی دیا کمائیا۔

* پہلی ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو گدیو مارو تاڑیاں، آہ کہہ کے خوشی منائیا۔ سنگر نوں ہجاں مارو کہہ دو اٹھ کے ویکھ لے اپنیاں ہاڑیاں، ہاڑے
کڈھن والیا دھیان لگائیا۔ برہمیا برہم دھار دیاں تک لے تن وجود لاڑیاں، لاڑے رہے تچائیا۔ وشنوں وشو دی دھار تک لے کھاڑیاں، دو جہان نین
اٹھائیا۔ جھٹ گوہند کہے میرا کھنڈا ویکھے جگت جہان دیاں واڑیاں، اپنا بل پرگٹائیا۔ میرے پرکھ اکالے دین دیا لے نگاہ مار لے گوہند دی دھار نے کٹ
لئیاں داہڑیاں، داہڑاں ہیٹھ دینا چبائیا۔ نو کھنڈ پر تھی یاد کراونیاں میریاں چالیاں مکتیاں والیاں جھاڑیاں، گھر بار رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرے پیار وچ
جداں اپنیاں چھاتیاں پاڑیاں، تن وجود چرائیا۔ اوہناں دیاں تک لے ماس ہڈیاں ناڑیاں، نر نرائن دھیان لگائیا۔ جے سنگر شبد تاں تن وجوداں بھن دے
چباڑیاں، چاروں گنت ٹھم ورتائیا۔ تیریاں خوشیاں والیاں رہیاں نہ مول بھلو اڑیاں، پت ٹہنی نہ کوئے مہکائیا۔ کی تکدا پچھا اگاڑیاں، اگلا پندھ سمجھائیا۔
جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر بھو آپ چکائیا۔ سنگر شبد کہے گر اوتار پیغمبر بن جاؤ شستر دھاری، کھنڈا نام والا
وکھائیا۔ اچ توں اگانہہ دی کرو تیری، اگلا لیکھا لیکھے نال بدلایا، ٹسیں میرا نور میری جوت اجیاری، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں شہنشاہ سکداری،
ڈھر دا ٹھم سنائیا۔ انت آئی میری واری، وارث ہو کے دیاں سنائیا۔ سب نے بولنا اک جیکاری، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ڈھر دا ور، ور داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن سن سنگر شبد اگے یار، یارڈے دینے سنائیا۔ اسیں نر اکار روپ نرنکار،

ناتا تیرے نال رکھائیا۔ دس کیہڑا پھینئے ہتھیار، شستر کون ہتھ اٹھائیا۔ کی جنائے لکار، بھے کی دکھائیا۔ کیہڑی کوٹے ہوئے خبردار، کون دشا ونڈ ونڈائیا۔
 اسیں سارے جگ جگ مذہباں دے بنے سکدار، جگت جگ ونڈ ونڈائیا۔ حکم وچ حکم مٹیا سچی سرکار، سر سکیا نہ کوئے اٹھائیا۔ بھوکھتاں وچ دتا اچار،
 سندسیاں وچ فرمانے گئے سناٹیا۔ بہڑی دروہی انت آیتے آریگا کل کلکی اوتار، جو کلمہ سب دادے بدلایا۔ دس کیہڑی کرینے کار، کیہڑی کھیل کھلایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھو آپ گھلایا۔ جھٹ نارد آیا کہندا سارے پٹھیاں و جاؤ تالیاں، سدھا ہتھ نہ
 کوئے رکھائیا۔ نالے جیبھاں کرو کالیاں، جو کلجگ کوڑے ڈھولے گائیا۔ نالے پھل ویکھو پنییاں پنییاں ڈالیاں، تن وجوداں دھیان لگائیا۔ میں پُرانا
 بھگت گر اوتار پیغمبر و سچ بچھوتے سدا بھگتاں نوں پیندیاں گالیاں، گلیاں کوچے والے دھکے مارن تھاؤں تھانیا۔ آگے پر بھو دیاں صفتاں سب نے کھیاں
 باہیاں، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ نام کلمے دیاں دیندے رہے دلایاں، وچولے جگت جگت بنائیا۔ ہن میں دس آیا پر بھو تیرے بنا سب دیاں جھولیاں
 خالیاں، خالق خلق دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دھر دا ہر، دھر مالک دھر در گاہیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر
 گرو اکو پیار دا پاؤ گدھا، تال سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اشارہ دیو پر بھو سب دامارگ کر دے سدھا، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے ملن دی اکو ہووے
 بدھا، بدھی اپنی دینی سمجھائیا۔ تیرا بھگت بنیں دا کداں، کدھرے دا کدھرے تے کدھرے دا کدھرے لیکھا دینا مکھائیا۔ ویکھیں کتے ایس ویلے آ
 جاویں نہ وچ ضد، اپنا ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دامالک اک اکھوائیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن
 پر بھو اسیں کھیل ویکھے حق دے، حقیقت دے مالک دینے دکھائیا۔ اسیں جگ چوکڑی آئے تگدے، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ دکھائیا۔ تیرے حکم
 وچ کدے نہیں تھکدے، بھجے واہو داہیا۔ اسیں کمر کدے نہیں کھولے لک دے، تن وجوداں نہ کوئے وڈیائیا۔ اسیں پریمی تیرے حکم پک دے،
 پگی طرح سناٹیا۔ جو سندیسے آئے یک دے، یکے بعد دیگرے دتے جنائیا۔ اسیں راہ بنائے مذہباں والی حد وٹ دے، بٹے نام تیرے والے پائیا۔ نالے
 پیشین گوئیاں دے گئے ڈٹ کے، دھر شبد نال سناٹیا۔ جگت جہان دی (وٹ) کدے نہیں پدھری ہونی بنا جٹ دے، جٹا جوٹ سر نہ کوئے اٹھائیا۔

ونجارے رہے تیرے ہٹ دے، جگت جگ نام ورتایا۔ ہن دُکھڑے میٹ دے چار جگ دے پھٹ دے، جو دیناں مذہباں وچ پھٹڑ کیتی لوکایا۔ ایکا نگاہ نال سب دے دُکھڑے کٹ دے، لوک مات رہن کوئے نہ پانیا۔ اسیں آپا آپ تیرے چرن کولاں وچ سٹ دے، مان تان نہ کوئے وڈیایا۔ چرن دی چھوہ نال کھج دھرتی دے وچوں پٹ دے، پٹنے والیا اپنا بل دے دکھایا۔ پھیر اسیں سارے پھریئے ٹپدے، ٹاپو آں وچ تیرے نام دے ڈھولے گایا۔ ساڈے اندروں شرع دی ڈوری کٹ دے، زنجیر جگت رہن کوئے نہ پانیا۔ لیکھے پورے کر دے حضرت عیسیٰ دی صلیب والے پٹ دے، پاٹل ہو کے اپنا پردہ لاہیا۔ کچھ تھکم سدیسہ چھیتی تے جلدی ہن جھٹ دے، جھٹکے حلالی والے شکر داراہ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ نارد کہے واہ میرے پر بھو میریا جمانا، سیس دے کے کی تیتوں جنایا۔ بنا تاتاں توں تارن والے بھگوانا، کی تیری بے پرواہیا۔ ست دے مالک ست سروپ راما، کی تیری کھیل اگم اتھایا۔ بنا تن وجود دے کاہنا، کی کاہن تیری وڈیایا۔ میرے شاہاں دے شاہ شہنشاہ سلطانا، اپنا بھو دینا کھلایا۔ سچ دس کس بدھ لیکھا مکاویں وچ جہانا، جہالت کوڑی کوڑ چکایا۔ ٹوں یودھا سور پیر بیر مرد مردانہ، بے پرواہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک سنایا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گر اکو وار تکو جگ، بن اکھاں اکھ اٹھایا۔ اپنے اپنے کرو الگ، دکھری دکھری گنت گنایا۔ پھیر دسو کی کھج جیو ہووے الپک، سر بگ تیری اوٹ نہ کوئے تکایا۔ بنا قلم شاہی توں لیکھ لکھو دیناں مذہباں والے ہوئے گگ، ہنس روپ نہ کوئے وٹایا۔ پھیر بیننتی کرو پر بھو جس کوٹے چاہیں لا دے اگ، ہر کھ سوگ ساڈے اندر کچھ نہ آیا۔ کیوں کھج دی وا تتی گئی وگ، سائتک ست نہ کوئے ورتایا۔ اسیں دیکھیا سارے بھج بھج، بیٹھے پندھ مکایا۔ تیرا نام ندھانا کتے نہ رہیا وچ، انحد نادی ناد نہ کوئے شنوایا۔ دپیک جوتی جوت نہ رہیا جگ، چار گنت نہ کوئے رُشنا یا۔ جدھر دیکھیا تیرے نالوں تیرے ہو گئے اڈ، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے سما یا۔ بغلے بیڑے ہو گئے بگ، ہنس رنگ نہ کوئے رنگایا۔ تیری منزل چڑھیا کوئے نہ حد، جگت پندھ نہ کوئے مکایا۔ پر اک گل پر بھو نارد کہے میں دساں زبان دب، ہوئی جی سنایا۔ تیرے بھگت سہیلے میں اوہ دیکھے جنہاں دے سیس تے بنھی پگ، پگڑی والے پگ تیرے سیس

نواہیا۔ میں محمد نوں بچھیا یار دس اوہ کیہڑا تیرا رب، مقبرے وچ آسن لائیا۔ پھیر ہتھ ماریا اوہدی تہمت والی وچ ڈب، جو کمرنال بندھائیا۔ اُس نے کہا نارد ایہہ گل چھڈ، کچھ اگے دے درڑائیا۔ میں پھیر لیکھا لیا کڈھ، آیتاں توں باہر ویکھ وکھائیا۔ حضرت جی ایہدے وچ لگنا نہیں کوئی پیج، پیج پیج دین گواہیا۔ جس اُمت وچ بیٹھوں سچ، سبجنا ہتھ چھاتی اُتے لکائیا۔ ایہدا صدی چوڑویں تک درشن کر لے رنج، پھیر لبھیاں شاید ہتھ کدے نہ آئیا۔ ہُن تے ایہہ وی تیتوں کہندے رب، یامین کہ کے سیس نواہیا۔ جھٹ محمد کہا نارد ا میں وی او سے نوں لیا سد، صدقے واری گھول گھمائیا۔ جس نے بنا شرع چھری توں دین دُنی نوں کرنا بدھ، زنج ہونی خلق خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک ہتھ وڈیائیا۔ نارد کہے یار محمد رسول، رسم رواج اگلا دے سمجھائیا۔ کی تیتوں اپنے خُدا دا حکم قبول، کعبے والیاں دینا درڑائیا۔ کی تیری اُمت منوں تیرا اصول، اصل وچ دینا جنائیا۔ محمد کہے نارد امیرے مالک دا حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڑھویں دا انت پتہ نہیں کون قاتل تے کون مقتول، کون لیکھے رہیا چُکائیا۔ میتوں ایوں جا پدا میرے خُداوند کریم نے اس وچ کرنی نہیں بھول، ابھل اپنی کھیل کھلائیا۔ نارد کہے حضرت جی کی تیس وی اُس دے قدام دی لاؤ دھول، دھوڑی خاک رمائیا۔ محمد کہے جس ویلے میں دھول لائی تے چوڑاں صدیاں دا لہنا اُس توں کر لینا وصول، وصل یار دالے کے یار دے وصل وچ سمائیا۔ پھیر پتہ نہیں اوہدی کہو جی پھلوڑی جاوے پھول، پتہ ٹہنی کی مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر گرو صاحبانوں اک دوجے نوں آپو اپنیاں دسیئے تنگیاں، دین دُنی ول دھیان لگائیا۔ پھیر ویکھیے اسیں اُس صاحب توں کی کی منگاں منگیاں، خالی جھولیاں ڈاہیا۔ کیہڑیاں کیہڑیاں کس بدھ صدیاں لنگھیاں، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ ساڈیاں پیشین گوئیاں کدھرے دھرم دوارے نہ رہن ٹنگیاں، واچن والا واچک ہو کے نہ ویکھ وکھائیا۔ ساڈیاں پائیاں نہ رہن گنڈھیاں، گنڈھ جگت نہ کوئے گھلائیا۔ ساڈیاں دسدیاں نہ رہن ونڈیاں، جو ونڈاں آئے ونڈائیا۔ اسیں بیٹھے نہ رہیے اُتے کنڈھیاں، گھاٹاں ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک ورتائیا۔ سنگر شبد کہے اوتار پیغمبر گرو بن ہتھاں مارو گیاں، چوٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ کھیاں ویکھو لگیاں، جو

کرتا پُرکھ پُرکھ کرائیا۔ آوازاں سُنو دو تہیاں، جو جن بھگت ڈھولے گائیا۔ جو جگت روٹیاں کھاندے سکیاں، بُھکھے رہ کے جھٹ لنگھائیا۔ اوہناں دیاں پر بھو کرن آیا بتیاں، بُتھنیاں ویکھ دکھائیا۔ کوڑ گڑیاں دیاں گٹھڑیاں اپنے کندھے چکپیاں، ہر جن ہو لے بھار رکھائیا۔ جو منزل چڑھدیاں مول نہ رُکپیاں، آگے ہونہ کوئے اٹکائیا۔ جس بھاگ لگاؤنا جننی کٹھیاں، دیوے مان مات وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے اوتار پیغمبر و گرو صاحبانو ویکھو بدل چلیا سماں، سمجھ کسے نہ آئیا۔ سارے دسو کیوں اج ہوئے جمع، پہلی ہاڑ نال ملائیا۔ کی لالچ کی طمع، تانس ترسنا دیو سمجھائیا۔ کی ضروری پے گیا کما، بجھے واہو داہیا۔ سارے کہن پر بھو اسیں جھگڑا ویکھدے ہڈ ماس ناڑی چٹا، چم درشتی وچ سرشت ہلکائیا۔ ساڈیاں دیناں مذہباں اندر پے گیا غما، غمی غم خوار نہ کوئے چُکائیا۔ سچ دسیئے تیرا نام چپے نہ کوئے سواس نال دما، دامنگیر پو نہ کسے پھڑائیا۔ اسیں میننتی کردے دین دیاں سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اچ سانوں نگا جہا حکم سنادے نواں، تے نوواں کھنڈاں وچ پھیر دیویں ورتائیا۔ اسیں پھریئے نال چواں، چاو گھنیرا ساڈے اندر دینا ٹکائیا۔ پھیر اسیں تنگیئے ساڈے صاحب دا حکم ہونا رواں، روانگی کلجگ ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک دیا کمائیا۔ ستگر شبد کہے سُنو سارے حال اگئی اک، اینکار رہیا جنائیا۔ بنا پر بھو دی کرپا منو آ کسے نہیں جانا ٹک، سا تک ست نہ کوئے دکھائیا۔ کلجگ کوڑ کرم نے سب دی پاڑنی ہک، حکمت نال اپنا تیر چلائی۔ ایوں جا پدا جگت جہان دا جھگڑا سکنا نہیں کسے نچٹھ، سچ رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ سبجناں سبجناں نوں دینی پٹھ، پاسا دین دُنی جائے بدلایا۔ نالے چھوٹی جہی نارد کڈھ کے دکھائے چٹ، بن اکھراں سب دے آگے رکھائیا۔ نالے ڈھٹھڑا مار کے پیا پٹ، بن نیناں نیر وہائیا۔ پھیر زمیں تے گیا لٹ، اپنا آپ گوائیا۔ پھیر اکٹھا ہو کے سوا گٹھ، روپ انوپ درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اک سنائیا۔ جھٹ ہاڑ کہے کجھ میری لے لو صلاح، صلاحکار جس دا اک اکھوایا۔ اپنا اپنا سارے ویکھو راہ، رہبر بن نیناں نین تکائیا۔ دین مذہب دا تگولا، قانون قاعدے ہتھ اٹھائیا۔ پر م پُرکھ دا ویکھو ناں، جو نام کلماں وچ جنائیا۔ پھیر سارے لہجو کیہرا سہنجن تھان، جتھے بیٹھا ڈھر دا ماہیا۔ جس دا اکو نور نور رشنا، دوجا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کھیل آپ سمجھائی۔ نارد کہے ہاڑ جی تِساں کی دسنا، سَت سچ دیو جنائی۔ ہاڑ کہے میں بھیت گجھا نہیں کوئی رکھنا، سچ سچ نال سنائی۔ کرپا کرے الکھ اکھنا، الکھ اگوچر اگم اتھاپا۔ جس نے جگت جہان رچائی رچنا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ میٹوں تے ایس جاپدا میرے نال سرشتی نے کایا مندر اندر تپنا، تپدیاں شانت نہ کوئے کرائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ سمرتھنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ میٹوں خوشی ایہہ ضرور نظارہ تکنا بھگتاں نال اکھنا، اکھاں نال دینا دکھائی۔ نواں کھنڈاں وچوں کوئی کھنڈ رہنا نہیں سکھنا، جتھے کھنڈا کھنڈے نال نہ جائے ٹکرائیا۔ ایہہ نظارہ تکنا وچ ورجھنڈنا، بن نیناں نین اٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ اک اھوائیا۔ ہاڑ کہے میں اکو دسنی بات، بہتی گل نہ کوئے سنائی۔ جن بھگتو تھادی سہنجی آونی ستاراں ہاڑ دی رات، رتڑی اپنی نال لیا۔ میرا صاحب ویکھنا کملاپات، پت پر میثور دُھر درگاہیا۔ جس بھگتاں پچھنی وات، ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آتم پر ماتم جوڑیا نات، ناتا سکے نہ کوئے تڑائی۔ ہر جن بنا کے پارجات، پرم پُرکھ اپنے رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔ پہلی ہاڑ کہے جن بھگتو ستاراں ہاڑ نوں بینیاں ٹھنڈاں، ٹھنڈک سنگر شبد ورتائی۔ میں اوہ ہر بھگتاں اپنیاں اپنیاں کئی دے کے آونیاں گنڈھاں، پنا سنگر شبد حکم توں گنڈھ نہ کوئے کھلایا۔ ایہہ جگت جہان توں دکھری ونڈا، ونڈ پچھلی دے چکائی۔ جس گھر گھر کھادھا گنڈھا، اُس دا پردہ چار جگ دا دے سمجھائی۔ ماجھا مالوا دوآبہ جموں اک اک بنا کے لیاؤن گے پھندا، جس وچ سنگر نوں لین بندھائی۔ سب دا سوہنگ نشان ہووے گا اُتے سجا کندھا، استری مرد ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ تیج بھان بنیا ہووے گا پنڈا، مستک سوہنی ترسول بنائی۔ ہتھ شکر والا ہووے گا ڈنڈا، پیریں کھڑانو رام والی لکائی۔ جن بھگتاں وچار ہووے گا لمبا، اپنی دلیل نہ کوئے رکھائی۔ سب دا مستک لال ہووے رنگا، پوٹا سجا ہتھ نال چھہائی۔ بھگت دوارے دی دھار ہووگی گنگا، گنگا گوداوری جمنا سستی جتھے سیو کمائی۔ اک کول سنگھاسن ڈاہیا ہووے گا ننگا، بستر اُتے نہ کوئے لکائی۔ اک رکھیا ہووے اُتے پنچہ، بازو نال نہ کوئے وڈیائی۔ نال لکھیا ہووے حرف یکشمبہ، تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائی۔ ہاڑ کہے جن بھگتو ستاراں ہاڑ آونا نال چاء، چوئیے دھیان لگائی۔ خوشیاں وچ کہنا واہ واہ، واہوا تیری بے پرواہیا۔

اک دُوبے دے بھگت دوارے وِچ بنیو گواہ، باہر دی شہادت نہ کوئے بھگتائیا۔ پھیر محمد دی آسا کارن سارے منگیو دُعا، خالی ہتھ دکھائیا۔ پھیر مچھاں نوں دیو تاء، مکھوں کہنا ساڈا پر بھو دُھر دا ماہیا۔ جس جھگڑا مُکاونا سورتے گاں، گو غریب نمائیاں ہوئے سہائیا۔ جس لہنا دینا پورا کرنا آد شکت یکشے ماں، سنگھ آسوار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ پہلی ہاڈ کہے بھگتو میں بہت کچھ کرنا یاد، ہاڈ ستاراں دیاں سنائیا۔ ضرور دساں گا تہانوں کتھے کتھے کرنا آباد، کون دھام لکائیا۔ تہاڈی سب دی رکھنی یاد، یادداشت نہ کدے بھلائی۔ تہانوں جگت والے رہن نہیں دینا سادھ، سادھنا دُھر دی دینی درڑائیا۔ تہاڈی ستیاں دے اندر وڑ کے وجاؤنی رباب، ستار اپنے نام نال ہلائی۔ جے تہاڈا شہنشاہ آگیا وِچ پنجاب، تے پنچے لا کے سب نوں پار کرائیا۔ جیہڑا پر م پُرکھ کسے نوں دسیا نہیں سی وِچ خواب، ساہنے ہو کے درشن دیوے چائیں چائیں۔ جس نوں سجدیاں وِچ سب نے کیتا آداب، قدم بوسیاں کر کے جھٹ لنگھائیا۔ پہلی ہاڈ کہے سو صاحب میرا پرگٹ ہو کے دیس ماجھ، سماج جگت والا بدلائی۔ جس سمبل وِچ بہہ کے سمبل دا کیتا راج، اوہ رعیت دین دُنی ویکھ دکھائیا۔ جس دی شبد دھار نے شبد دا بدل دینا مزاج، شبد دی سکھیا شبد نال بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلائی۔ پہلی ہاڈ کہے جن بھگتو پنجاں پنجاں گرکھاں پنچ پنچ لیاونیاں کلیاں، ماجھا مالوا دوآبہ جموں ونڈ ونڈائیا۔ پنجاں کول پنچ پنچ ہونگیاں ٹلپیاں، جو بھگت دوارے دے چارے کنتاں دین کھڑکائیا۔ پنجاں پنجاں دے کول ہونگیاں نکیاں نکیاں لوں دی ڈلپیاں، لوں کھا کے تہاڈا سنگر بمک حرام نہ کدے بن جائیا۔ سب نے تیل لا کے آؤنا گھروں اپنے پیراں دیاں وِچ تلپیاں، اگے دھرم رائے طلباں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ لنگھنا پئے نہ وچوں بھیرپیاں گلیاں، چوراسی وِچ نہ کوئے بھوائیا۔ جیہڑیاں آتما پر بھو دے چرناں وِچ پلپیاں، اوہ پلکاں وِچ پاربرہم پت پر میثور وِچ سمائی۔ جدوں ویکھو حاضر حضور کھلیاں، در ٹھانڈے بنا سیس توں سیس نوائیا۔ جیہڑیاں اپنے پیار وِچ وبار وِچ لوک مات گھلیاں، پھر گھر لے کے جاوے چائیں چائیا۔ پہلی ہاڈ کہے جن بھگتو تہاڈیاں آتما کدے رہن نہ دیوے اکلپیاں، اکلے اکلے دے نال اپنا سنگ لئے بنائیا۔ باہروں تہانوں کوئی نہ ویکھے اندر تہاڈے ضرور پاویگا جلیاں، مستی وِچ اپنی مستی دے چڑھائیا۔ وقت آؤنا تے تہاتھوں لہراں جانیاں نہیں ٹھلپیاں، ہلوانے

دے دے سب نوں دے ہلایا۔ ہن کہندے سارے ولیا چھلیا، پھر سب نے کہنا ایہو دُھر دا ماہیا۔ کیوں وقت آؤناتے سب دے اندر جوتاں دِسنیاں بلیاں، بن تیل باقی ڈگمگایا۔ بھاگ لگنے تہاڈے کایا مائی پنج تت دیاں کھلیاں، کھلاں وچ اللہ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، جن بھگتو پیار دیاں مانے رنگ رلیاں، رل مل اپنا جھٹ لنگھایا۔

* ۲ ہاڑ شہنشاہی سمت دس امرتسر شہر ٹھیکیدار ٹھا کر سنگھ دے گرہ *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی اک ارداس، بیننتی کر کے سپس جھکایا۔ ساڈا انتر لیکھے لاؤنا پون سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیایا۔ توں مالک خالق پر تھی آکاش، گگن لگنتر تیری وجدی رہے ودھایا۔ ساڈی پوری کرنی آس، آشا تیرے چرن ٹکایا۔ سدا سدا سد تیرے سیوک رہیے داس، یاچک جگت جہان اکھوایا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈا تیرے اُتے وشواس، وشو دا لیکھا دینا مکایا۔ نرگن نور تیرا تکیے جوت پرکاش، کایا مندر اندر نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ پنج تت کہن ساڈی اکو اک بیننتی، نمرتا وچ منگ منگایا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے، تنگتی، ہنگ برہم اک سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ساڈی ہووے پننگتی، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ ساچی وِدیا دے دے بنا پنڈتی، نراکھڑ دھار جنایا۔ میل ملاواں بخش دھرم دھار دی سگتی، سگلا سنگ جنایا۔ پنج رکھ لے اپنے جن دی، جنک دا لیکھا نال ملایا۔ واسنا کوڑ رہے نہ من دی، ممتا موہ دینا مٹایا۔ وست بخش دے نام دھن دی، کایا مندر اندر ٹکایا۔ سوچہ بخش دے اپنے برہم دی، پاربرہم پر بھ پردہ لاہیا۔ مریدا بخش دے اپنے دھرم دی، مارگ اکو اک سمجھایا۔ چنتا رہے نہ کسے ورن دی، ذات پات دا پنڈھ مکایا۔ اکو اوٹ تیرے چرن دی، چرن چرنو دک جام دینا پیایا۔ ساڈی کھیل نہ رہے جنم مرن دی، پنج تت نو نو سپس جھکایا۔ تیری کرپا ہووے سگھنڈ کھرن دی، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ منزل بخش دے اپنے چڑھن دی، جگت دواریاں پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ پنج تت کہن ساڈی اکو اک دلیل، دوسر

اوٹ نہ کوئے نکائیآ۔ درگاہ سچ سچ اپیل، سبکھنڈ نواسی سننی چائیں چانیا۔ شرع دا وچ دے نہ کوئے وکیل، ڈکلا روپ نہ کوئے درسائیآ۔ نگاہ مار لے اُتے
 زمین، بن نیناں نین اُٹھائیآ۔ ساڈی بندگی کر تسلیم، سر سر اپنا ہتھ لگائیآ۔ ساڈا انت نہ ہووے غم گین، غماں دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ
 پرین، پاتشاہ ڈھر درگاہیا۔ دوس رین تیرا نام رہے چین، چنتا غم اندروں دینا کڈھائیآ۔ تیری دھرم دی دھار ساڈی ہوئے تعلیم، دوسر اور نہ کوئے
 پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیآ۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے بھگت سہیلے، جگ جگ
 تیری سیو کمائیآ۔ آتم دھار میل لے میلے، پنچ تت لیکھ نال رلائیآ۔ اسیں رہیے مول نہ اکیلے، اکل کل دھاری دینی مان وڈیائیآ۔ اکورنگ رنگا دے گرو
 گر چیلے، سنگر شبد تیری بے پرواہیا۔ جگ جگ ندھ بن کھیل کوئی نہ کھیلے، سنجگ تریتا دواپر کجگ دے گواہیا۔ ساچی دھرم رائے دی کٹ دے چیلے،
 آون جاون لکھ جوڑاسی رہے نہ رانیآ۔ تیرا پرکاش تکیے جتھے دیک بے بن باقی تیلے، گھرت لوڑ رہے نہ رانیآ۔ مہربان مہربان کرپا کر دے ساڈے
 دھرم رائے دے ویلے، وقت نال ملائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیآ۔ پنچ تت کہن ساڈا لیکھا
 میٹ دے دکھ، متوت دھیان لگائیآ۔ لجیا لوک مات لینی رکھ، جن بھگت واسطہ پائیآ۔ درشن دینا پر بھو پر تکھ، ساکھیات نظری آئیآ۔ تُوں صاحب سلطانا
 الکھنا الکھ، اگم اتھاہ بے پرواہیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے سب کچھ تیرے ہتھ، دو جہان سری بھگوان تیری آس رکھائیآ۔ پر م پڑکھ ساڈے سمرتھ، مہما
 اکھ کتھی نہ جانیآ۔ تیرے درشن نال سگل وسورے جان لٹھ، روگ سوگ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چرن کول ٹیکھے متھ، مستک دھوڑی خاک رمانیآ۔ نام ندھان
 دے دے وتھ، وست امولک اک ورتائیآ۔ تیری سرن سرنائی چرن کول جانیے ڈھٹھ، دھوڑی خاک خاک رمانیآ۔ ساڈا لہنا ویکھ لے اپ تیج وائے
 پر تھی آکاش من مت بدھ اٹھ، نواں دراں دا لیکھ چکائیآ۔ دسویں تیرا نور جوت پرکاش ویکھیے لٹ لٹ، نور نورانے ڈگگائیآ۔ دھن آتمک شبد دی مار
 سٹ، سوئی سرت سرت جگائیآ۔ امرت دھار نچھر جھرنا جھٹ، بوند سوانتی دے پیائیآ۔ ساڈی دُرمت میل کٹ، جگت پاپاں کر صفائیآ۔ سرن سرنائی
 جانیے ڈھٹھ، نو نو سپس جھکائیآ۔ تُوں وسنہارا گھٹ گھٹ، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ یارڑے تیرا ستھر بیٹھے گھت، دھرم دھار سچ ہنڈھائیآ۔ تُوں لہنا دینا

دے دے وت، بے وطنوں وطن کھلایا۔ ساڈی لیکھے لالے رت، رُتری لوک مات مہکایا۔ کِرپا کر سوامی پر میثور پت، پتت پُنیت دے بنایا۔ پوتر کر بدھ مت، اُجل من کر صفایا۔ ساڈی بینتی چرن کول کہن پنج ت، تتوت دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، امرت آتم امیوں رس اپنا گھت، جگت اگنی کوڑت مٹایا۔

* ۱۷ ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ستاراں ہاڑ کہے نو از مزی زولے اُز یک جفا چشمے نظ نورے اللہ زوزی نژد چاوکے زُد تاوزلے امی مازو بہیل زوا زامشتے دُعا نا خستو مہم ارشو زرم پاوزیو زما شاہے گما زاوستی محس زاخونے کلس نورے اللہ پامشتے مزا وزیول وہک نا عظمتو زمی نرشے میں کزونے کود نورے زود اماوزے مبلو فرشے تکلو زمیول اواں بیئیے بے پرواہ زکھلو بہلا زمو جہدم تا زیون کوے زماں زلفسل مُبل مزل تیبے زبا زکی ناولکل مزدل زبیل زبا کاوستو دمس چواولا اللہ یختم بہستل سموتے سمت چشمے کمت نورے رُشار حمتے خُدا خود مالک بے پرواہیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرا اکو اک سندیس، سندھیا سرگھی باہر جنایا۔ سو پُرکھ نرنجن میرا نریش، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ایکنکارا جانے لیکھ، آد نرنجن بھيو چکایا۔ ابناشی کرتا سہنجن کرے ویس، سری بھگوان پردہ لاہیا۔ پاربرہم میرا ویکھنہارا دیس، روپ انوپ آپ درسایا۔ سنگر شبد دے سندیس، سنہہڑا اکو دُھر درگاہیا۔ جس دا کھیل آد جگاد و شیش، دشا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سو لہنا دینا ویکھے کل کلش، کل کاتی پھول پھولایا۔ جو آسارکھ کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگایا۔ جس جھکڑا میٹنا ملا مسانک شیخ، شرع شریعت پندھ مکایا۔ سو پُرکھ اکالا دین دیا لا پروردگار سانجھیا ہر گھٹ رہیا ویکھ، لکھ چوراسی ڈیرہ لایا۔ جس نرگن سرگن دھار بدلنی ریکھ، رکھی رکھیشراں باہر کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ سمجھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے میری بندنا اک پرنام، پت پر میثور سیس نوایا۔ میرا سجدہ اگم سلام، دُھر درگاہی لاگاں پانیا۔ جس دے سناں جگ چوکڑی پیغام، بن اکھراں اکھردے سمجھایا۔ اُس

دا نرگن دھار دین دُنی دا اک کلام، کلمہ کائنات درڑا ئیا۔ سب دا مالک خالق اک امام، عملوں توں رہت نور الاہیا۔ جو حقیقی دیوے اکو جام، حقیقت پردہ دئے کھلایا۔ جس نوں کہندے دُھر دارام، رمیا رام روپ سمایا۔ جیہڑا صُبح توں دسے شام، گھنٹیا اگم اتھاہیا۔ جس دا منتر ستنام، اکھر اکھراں نال درڑا ئیا۔ اوہ نرگن نرویر نرکار نرکار کرن والا انتظام، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ جس دے نام کلمے جگ چوکڑی لہنیاں والے بنام، دین دُنیا جگت جگت سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا بھو آپ چکایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو مینٹوں کر لین دے سجدہ، پروردگار سانجھے یار سیس جھکایا۔ میں غلام تیرا ہوواں بردا، بندگی بندیا نیوں باہر دینا کڈھایا۔ تُوں جگ جگ کھیل اگم کردا، کرنی دا کرتا نور الاہیا۔ نہ جمنے نہ کدے مردا، مرن جمن وچ کدے نہ آئیا۔ اوتار پیغمبر گرو تیرے کولوں ڈردا، بھے وچ بھجن واہو داہیا۔ تیرا شرع دا اصول ویکھیا لڑدا، کلمہ نام نال ٹکرایا۔ دین دُنی تیرا کھیل ویکھیا گڑھ دا، ہنکار وچ وڈیا ئیا۔ مایا وچ تیرا جگت جہان ویکھیا سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ بن تیری کرپا تُوں میرا میں تیرا اکھر کوئے نہ پڑھدا، نرگن نرگن وچ نہ کوئے سمایا۔ تُوں مالک جل تھل دا، ہیسٹل تیری بے پرواہیا۔ کجھ لہنا دینا دس دے میرے مالک کلج کل دا، کی کل کاتی کھیل کھلایا۔ کی فرمان سندیسہ باون دوارے بل دا، بھو ابھیدا دینا درڑا ئیا۔ مینٹوں ایوں جاپدا تیرا ویلا کدے نہیں ٹلدا، ٹلیاں والے دین گواہیا۔ اوہ ویکھ لے تیرا شبد شبد سندیسے گھلدا، پنا اکھراں اکھر سمجھایا۔ سچ سنگھاسن آسن لدا، جس دی باڈھی بنت نہ کوئے بنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ کھلایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو مینٹوں کر لین دے ڈنڈاوت، بندگی والیا چرناں سیس نوایا۔ تُوں مالک خالق صحیح سلامت، آد جگاد اک اکھوایا۔ مینٹوں بخش دے ست دھرم دی نیامت، وست امولک اگم ورتایا۔ تُوں میرا سوامی اکو ہوویں مالک، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل خالق دا ویکھاں سچالک، جو سنجے کرشن دتا درڑا ئیا۔ تیرے حکم حق دی ویکھاں عدالت، عدل انصاف دینا سمجھایا۔ تیرے بچھے پیغمبراں پائی شہادت، شرع دے مالک پردہ دینا اٹھایا۔ مینٹوں ایوں دسدا ایسے سال وچ پا دینی بغاوت، بغلگیر رہن کوئے نہ پایا۔ اچ میرا خوشیاں دا دھاڑا سب نوں دے دے دعوت، میخانے محبوب سب دینے بھرا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے اکھ

جگانیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو میٹوں چرنیں لالین دے دھوڑ، مستک ٹکا خاک رمایا۔ میں تیرا ننھا بچہ مورکھ موڑھ، مگدھ انجان نظری آیا۔ نوجوانا سیری بھگوانا اپنا رنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ناتا توڑ دے سرشٹی دی درشٹی نالوں کوڑ، کوڑ کٹمب دینا مٹایا۔ شرع دارہے نہ کوئے مغرور، مغرب مشرق دیکھنا چائیں چانیا۔ مہربانا مہر کرنی ضرور، ضرورت سب دی اپنے چرناں وچ لکایا۔ جو موسیٰ اشارہ دے کے گیا اُتے کوہ طور، ثریا توں باہر دتا جنایا۔ جو صلیب لیندیاں عیسیٰ نے تیرا حکم کیتا مشہور، مشورہ تیرے کلمے نال بنایا۔ جس کارن تیتوں حضرت محمد نے کہا میرا غفور، عالی جاہ ایلی اللہ نور الایہا۔ نانک زرگن دھار تیرا مٹیا دستور، دست بدست سیس نوائیا۔ گو بند ہس کے کہا میرا محبوب کھیل کرے ضرور، خالق خلق دھیان لگایا۔ میرے مہربانا سیری بھگوانا نوجوانا میں کی تکاں تیرا نور، نور نورانے دینا چکایا۔ میں چاکر آد جگاد تیرا مزدور، جگ جگ تیری سیو کمایا۔ میرا بچھلا پینڈا رہیا نہ دور، آگے نیڑے گیا آیا۔ ساچی مستی دادے سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ اوہ دیکھ لے لہندے چڑھدے تیرے حکم دا پیا فتور، فتویٰ دینا تھاؤں تھانیا۔ پتہ نہیں کس دا ہونا قصور، قصور والے کسرا عشاریے نال دینے اڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھو میٹوں لین دے جھک، جھک جھک سیس نوائیا۔ میٹوں پڑھ لین دے اگئی تک، جو تخم تاثیر سب دی دے بدلایا۔ اوہ وقت سہنجنا تیرا رہیا ڈھک، صدی چودھویں دے گواہیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ نگاہ مار لے دھر دے باپ اپنے لکھ چوراسی والے دیکھ لے ست، بن نیناں نین اٹھایا۔ جدھر دیکھیں کوڑ کرپا پئی لٹ، لٹیرا کلجک بھجے نال واہو داہیا۔ سب دے بھاگ گئے کھٹ، بھاگ ہین لوکایا۔ تیرے نالوں تیرے گئے رٹھ، پاسا دین دنی بدلایا۔ کوٹاں وچوں بھگت سہیلے کڈھ لے مٹھ، مٹھی اپنی وچ لکایا۔ میٹوں ایوں دسدا ہاڑ ستاراں کہے جھگڑا چھڑنا لہندے والی گٹھ، مغرب لے رہیا انکڑایا۔ اوہ دیکھ لے محمد عیسیٰ والی دے پھٹ، بھٹکل ہونی جگت لوکایا۔ سب داناتا اندروں جانا ٹٹ، ٹٹیاں سکے نہ کوئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر داور، دھر مالک ہونا سہایا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھو میٹوں چرنیں جان دے ڈھٹھ، ڈھیہہ ڈھیہہ سیس نوائیا۔ باقی دین دنی دے سال رہ گئے اٹھ، اٹھاں تتاں کھیل کھلایا۔ میں وی سماں دیکھنا

نٹھ نٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ صدی چودھویں امت اُمتی ہونا اکلھ، چار یاری سنگ محمد دے گواہیا۔ حضرت عیسیٰ رہے مول نہ دکھ، دکھری گنڈھ نہ کوءے بندھائیا۔ موسیٰ دھار ہو پرتکھ، چوتھے جگ دے گواہیا۔ نانک بول جیکار اکلھ، شبد شبد نال سناہیا۔ گوبند شبد دھار پرتکھ، دو جہاناں دیکھ دکھائیا۔ کسے دی اندروں کھلنی نہیں اکلھ، تیرا بھيو کوءے نہ پائیا۔ کی دین دنی دی قیمت کوڈی رہنی نہیں ککھ، شاہ سلطاناں خاک نال ملاہیا۔ اوہ دیکھ لے سب دی جیون زندگی دے بکھ، پریم وچ نہ کوءے سماہیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیاالا اکلھنا اکلھ، اکلھ اگوچر تیرے ہتھ وڈیاہیا۔ کچھ مینٹوں اپنا بھیت دس، دہ دشا دا پردہ لاہیا۔ میں پھراں ہس ہس، بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر میلا لینا ملاہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھو مینٹوں چرناں وچ جان دے لیٹ، اپنا آپ مٹاہیا۔ توں مالک کھیوٹ کھیٹ، ملاح دھر درگاہیا۔ میں تیری رکھی ٹیک، ٹکے مستک دھوڑی خاک رماہیا۔ آپا آپ کر دیواں بھیت، باقی اور نہ کچھ رکھائیا۔ کس بدھ لہنا میٹنا دین دنی دے سیٹھ، پردہ دینا چکائیا۔ کس نوں رکھے چھایا ہیٹھ، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھو میں در تیرے دا منگتا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا انتکرن مول نہ سنگدا، آسا منسا تیرے چرن لکائیا۔ صدی چودھویں وقت جاندا لنگھدا، بھجے واہو داہیا۔ کی کھیل ہونا کلج مانگ دا، مینٹوں دے سمجھائیا۔ کی لہنا سنگھاسن تیرے خالی پلنگ دا، شاہ سلطاناں خاک ملاہیا۔ کسے نوں دانہ ہتھ نہیں آؤنا ڈنگ دا، ڈکا کلج دینا وجائیا۔ سکھ رہنا نہیں آتم انند دا، انند پُر والا دے گواہیا۔ اوہ دیکھ لے نشان اشارہ دیندا تارا چند دا، چند ستار نال ملاہیا۔ جھکڑا پینا دین دنی بند بند دا، بندگی والے بھجنا واہو داہیا۔ کسے دا لیکھا مکنا نہیں تت پنچ دا، پنچم رنگ نہ کوءے رنگائیا۔ تیرا بھیت نہیں آؤنا مہانے ونجھ دا، ڈوگھے ساگر گہر گور تیرا انت کوءے نہ پائیا۔ اپنا کھیل تک لے سویر سنجھ دا، جگت تھت وار ونڈ نہ کوءے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میں پر بھو کراں نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ توں آد جگادی پروردگارا، جلوہ گر نور الاہیا۔ تیرا زرگن زرویر زرنکار زراکار دھام نیارا، درگاہ ساچی سچھنڈ سو بھاپائیا۔ تیرا نور ظہور اجیارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا ڈمگائیا۔ تیرا روپ نوپ ست سروپ سانجھے یارا، سگلا ساتھی نظری آہیا۔ مینٹوں

سب نے کہنا کل کلکی اوتارا، نہہکنک تیری وڈ وڈیا۔ امام اِمامے تیرا بھو پائے کوئے نہ سارا، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ میں کوک کے کراں پکارا، دروہی تیرا نام خُدا۔ چاروں گنٹ دسے ہاکارا، ہوکیاں وچ جگت لوکایا۔ تُوں زرگن سرگن دھار آئیوں دوبارہ، دو جہاناں تیری وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سُن میرے مترا جگت سنگھاسنا، خالی ویکھ کے کی جنایا۔ کسے دا قایم نہیں رہنا آسنا، چاروں گنٹ ویکھ دکھایا۔ پھرنی دروہی پر تھی آکاشنا، گگن گگنتر دھیان لگایا۔ کی تحم ورتے پُرکھ ابناشنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ کی اشارہ ملے شکر کیلاشنا، کل دھاری کی درڑایا۔ کس بدھ کلج کوڑ گڑیار ناچنا، چاروں گنٹ اپنا تال بنایا۔ دُھر دا شبد کسے نہ واچنا، عقل بدھی نہ کوئے وڈیا۔ ستاراں ہاڑ کہے میرے پُرکھ سمرا تھنا، میری تیرے اگے دُہایا۔ انتم کنڈھا ویکھ لے گھاٹنا، گھٹ گھٹ پھول پھولایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو میریاں تک لے آسنا، بن اشاریوں دیاں جنایا۔ میریاں ویکھ لے راساں، دو جہان پنا گونی کاہن ناچ نچایا۔ میریاں ویکھ لے کلاساں، بن اکھراں نراکھر دھار پڑھایا۔ میریاں ویکھ لے بن ہڈیاں توں لاشاں، لشکر نظر کوئے نہ آیا۔ میں سچ دساں دین دُنی دا تیرے سنگر شبد نے ضرور بدل دینا پاسا، سار پاشے دی کھیل سمجھ کوئے نہ آیا۔ تیری سب توں دکھری کلمے کلام توں باہر بھاشنا، جگت بھاشنا نہ کوئے وڈیا۔ جے توں ویکھنا دین دُنی دا تماشا، تماشین ہو کے نور الاہیا۔ چوڈاں طبق چوڈاں لوک تیری کرن تلاشنا، کھوجن تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اھوایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو میرا دوس سہاونا ٹھنڈ دا، ٹھنڈک میرے اندر آیا۔ بھگتاں سگن منایا اپنی گنڈھ دا، ناتا دُھر دا دُھر دے نال جڑایا۔ جے توں نام ندھان ونڈدا، غریب نمائیاں جھولی پائی۔ جھگڑا میٹ کریر جنڈ دا، سر سر اپنا ہتھ لگایا۔ پندھ مُکا دے کھنڈ برہمنڈ دا، برہمانڈ دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سکھ دے دے سچ انند دا، انند انند وچوں کر رُشنا۔ لیکھا رہے نہ اگلے پندھ دا، پاندھی ہو کے پندھ مُکایا۔ توں مالک خالق رُپ بخشند دا، بخشش رحمت دینی کمایا۔ میں سمت شہنشاہی دس وچ اکو منگ منگدا، در تیرے اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہانیا۔ سنگر شبد کہے سُن مترا ہاڑ ستاراں، تینوں ستیا

دیاں جنائیا۔ بن اکھلاں توں تک باہرا، بن نیناں نین اُٹھائیا۔ سندیسہ دے دے تینی اوتارا، اوتری اپنا حکم جنائیا۔ تیریاں پیغمبراں نال بہارا، خوشیاں
 ڈھولے گائیا۔ تیریاں سنگرُو آں نال وِجنا ستاراں، سطحِ بلندی دینا سناٹیا۔ تیرا سب توں دکھرا وِہارا، جس دی سمجھ کوئے نہ آئی۔ چار جگ دے شاستر
 کہن بے انت بے انت بے انت مالک سب دا پروردِ گارا، نور نورانہ اک اکھوائیا۔ ذرا اُٹھ کے ویکھ نو کھنڈ پر تھی دیاں دھارا، ستاں دیاں نال ملائی۔ آ
 تیتوں دکھاواں ڈوگھیاں گاراں، جلاں تھلاں کھوج کھوجائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ ہاڑ کہے
 سنگر شبد میں تیرا اکو میت، مترا تیتوں دیاں جنائیا۔ پہلوں بھگت پیارے کر دے ٹھانڈے سپت، سب دے اندروں اگنی تت بُجھائی۔ آتم دھار دس
 پریت، پریت ہو کے میل ملائی۔ جے سنگر شبد تے وس جاچیت، میری اچ دی رات دے گواہیا۔ سب دی انتشکرن چوں بدلے نیت، نیتوان تیری وڈ
 وڈیائی۔ جدھر جان تیرا گان گیت، دوجا ڈھولا رسن نہ کوئے سناٹیا۔ اپنا دھام دکھا انڈیٹھ، بنا نیتراں دے جنائیا۔ جے ستا اندر دے کر پیٹھ، میری یاد
 وِج کروٹ لے بدلایا۔ پُرکھ اکال تیری کرے تصدیق، شہادت حکم والی بُھگتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در
 ٹھانڈے منگ منگایا۔ سنگر شبد کہے ہاڑ اوئے مترا میتیا، آسجنا دیاں دکھائی۔ اُٹھ ویکھ پر بھو دی ریتیا، کی ریتوان درڑائی۔ جس کھیل کھیلیا ہست کیٹیا،
 اوچاں نیچاں سنگ بناٹیا۔ جو وسے سب دے چیتیا، چت وِٹ ٹھگوری رہے نہ رانیا۔ جس پچھلے کرم تے مارنی لیکیا، لائن اگلی دینی بدلایا۔ نام ندھان
 دے بھر کے کھیسیا، خالی مڑن کوئے نہ پانیا۔ جس نوں کہندے جگت جگدیسیا، سو بھگتاں بنے پتا مائیا۔ جس دانام ندھان انڈیٹھیا، جگ نیتز ویکھن
 کوئے نہ پانیا۔ اوہ چاڑھے رنگ مچھیٹھیا، جگت جنم وِج اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائی۔
 ہاڑ کہے پر بھو میں نہیں مندا، نمرتا وِج دیو سناٹیا۔ میں ونجارا نہیں کسے کن دا، اکھراں والی نہ کوئے وڈیائی۔ میں سجن نہیں کسے تن دا، تتاں رنگ نہ
 کوئے رنگایا۔ میں چاہندا سب نوں بھو کھول دے اپنے برہم دا، پار برہم پردہ دے چکایا۔ مارگ لا دے اکو دھرم دا، نو کھنڈ پر تھی تیری وجے
 ودھایا۔ کیوں لکھ چوراسی آتم دھار تیرے وچوں جنم دا، دوسری جس والی کوئے نہ مائیا۔ کیوں جھگڑا پایا بھرم دا، بھانڈا بھرم دینا بھٹائی۔ لہنا مکا دے

انچ دی رات کوڑے کرم دا، کانڈ دا جھگڑا دینا چکایا۔ توں مالک کرنی کرن دا، کرتا پُرکھ نور الاہیا۔ کی تیرے درتے لیکھا ورن برن دا، ذات پات دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اِکو ڈھولا نام دس دے پڑھن دا، ساچے کلیمیاں نال شنوایا۔ مارگ دس دے حقیقی منزل چڑھن دا، سُرْتی شبد نال دے بھجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے آس رکھایا۔ سَنگَر شبد کہے اوئے ستاراں ہاڑ توں بڑا پُرانا یار، یارڑے دیاں سمجھایا۔ اُٹھ تک لے کھیل اپار، اپر پیر سوامی رہیا دکھایا۔ جیہڑا رُپ رنگ رکھ توں وسیا باہر، جگ نیتز نظر کسے نہ آیا۔ اوہ جوتی جاتا ہو اُجیار، دو جہاناں ڈگمگایا۔ تیرا لہنا دینا پورب قرض دے اتار، اتر پورب پچھم دکھن لیکھا دے مکایا۔ بھگت سہیلے گرو گُر چیلے نرگن سرگن دھار دیوے تار، تار نہارا اک اکھوایا۔ کایا مندر اندر جوتی جوت کر اُجیار، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ سَنگَر شبد دے دُھنکار، دُھن آتمک راگ دے سُنایا۔ امرت جھرنا بوند سوانتی بخش کے ٹھنڈا ٹھار، جگت ترسنا دے مٹایا۔ کوڑی کریا رہے نہ اندھ اندھیار، ساہنک ست کرے رُشَنایا۔ اُٹھ دیکھ لے بھگت سہیلے بیٹھے ہر بھگت دوار، سوہنے سو بھاپایا۔ اوہ دیکھن آیا جس بھانڈے گھڑے بن کے آپ ٹھٹھیار، سُنیار اپنا رُپ بدلایا۔ جتھے ویروا نہیں پُرکھ تے نار، بردھ بال جوان ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اوہ نور نورانہ شاہ سلطانا نوجوانا سری بھگوانا، اک اِکلا اِکنکار، اکل کل دھاری اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوایا۔ ستاراں ہاڑ کہے سَنگَر شبد میں کوئی نکا جہا نہیں کاکا، میں چار جگ دے کلیمیاں والیاں دیکھاں چائیں چانیا۔ تیرا جگ جگ وجدا دیکھیا ڈاکا، دین دُنی کھوج کھوجایا۔ مینٹوں سَنجگ تریتا دوا پر کلجگ دا یاد سا کہ، سچ دیاں سُنایا۔ توں سب دا بن کے مالک آقا، عقل بدھی دتی بھلایا۔ شاہ سلطانا ملا کے وچ خاکا، نام نشان دتے اڈایا۔ مینٹوں یاد آوندا جو اوتار پینغمبراں گرو آں لکھیا بھوکھت واکا، پیشین گوئیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر سا جن اک اکھوایا۔ سَنگَر شبد کہے میرے سجنائے لے میری بات، باطن دیاں جنایا۔ جس دا لیکھا کھے نہ کوئے قلم دوات، کاغذ چلے نہ کوئے چترایا۔ اوہ کھیل کرے کملاپات، پت پر میثور نور الاہیا۔ اوہ دیکھنہارا کلجگ اندھیری رات، بن نیناں نین اٹھایا۔ جنھ جھگڑا پایا دین مذہب ذات پات، ماؤ ماؤ رنگ رنگایا۔ اوہ کھیل کھیلے آپ سمرٹ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دے کول لہنا دینا دو

جہاناں رکھے اپنے ہاتھ، دوسرے ہتھ نہ کوئے پھڑائیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک چلاونہارا راتھ، رتھ رتھو اہی بے پرواہیآ۔ ویکھنہارا انا تھاں ناتھ، دیناں ہوئے سہائیآ۔ اُس دی سُن اگئی گاتھ، بن اکھراں دیاں سمجھائیآ۔ جس لہنا دینا مکاؤنا مستک ماتھ، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ ہاڑ ستاراں کہے پر بھو کیوں سنگر شبد نے پائیاں ونڈیاں، کی تیری بے پرواہیآ۔ کی کھیل برہمنڈ برہمنڈیاں، پردہ دینا اٹھایا۔ کی مالک تیریاں ڈنڈیاں، ڈنڈاوت کی جنایا۔ کیوں جگت چکائیاں چنڈیاں، کھڑگاں نال سہایا۔ کیوں انت کنارے کیتے کندھیاں، سنجگ تریتا دواپر پندھ مکایا۔ کیوں اوتاراں پیغمبراں منگاں منگیاں، اوٹاں تیرے اُتے رکھایا۔ کس بدھ پچھلیاں جگ چوکڑیاں لنگھیاں، پردہ دینا چکایا۔ کیوں جگت پیار وچ تیریاں یاد آوندیاں انڈیاں، شکھ ساگر سنگ بنایا۔ کی لہنا دینا پر کرتی پنہجھیاں، پنجاں تتاں نال سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیآ۔ سنگر شبد کہے ہاڑ ستاراں میں خوشیاں دے وچ ہساں، ہس ہس دیاں جنایا۔ تیتوں خبر اگئی دساں، بن اکھراں اکھر پڑھایا۔ میں اُس پر بھو دے حکم اندر وساں، جس دا واسطہ نال خلق خدایا۔ جس دی صفت کراں جسا، ڈھولے سوہلے راگ درڑایا۔ اُس دا وقت سہنجنا آیا مساں، میا رین اندھیری کلجک دے گواہیا۔ میں چاروں گنٹ خوشیاں دے وچ نساں، بھجاں واہو داہیا۔ ڈھر دے حکم دا تیر انیالا کساں، بن چلے کمان اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چکایا۔ سنگر شبد کہے ہاڑ ستاراں انج دی ویکھ لے گھڑی سکھنی، سوہنیا دیاں جنایا۔ جنہاں دی صاحب نے پت رکھنی، سر سر ہتھ لکایا۔ ایہہ قول کیتا سی کرشن نے جس ویلے سخیاں توں کھادھی مکھنی، بن رسنا بھوگ لگایا۔ کلجک جس ویلے مایا ڈیگی ڈسنی، سادھاں سنتاں اُتے ڈنگ چلایا۔ بنا پر بھو توں تیج کسے نہیں رکھنی، سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ جوٹھ جوٹھ دی حد پٹنی، نو کھنڈ دا پندھ مکایا۔ درد رہنا نہیں پت پتی، نیتز نین نہ کوئے جگت شرمایا۔ نام لے نہ رت رتنی، ہیرا موک روپ نہ کوئے بدلایا۔ سب دی اندروں کا یا جھولی ہونی سکھنی، نام نشان نہ کوئے لکایا۔ نج نیتز کھلے نہ اکھنی، نین موند روون مارن دھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا مالک دیا کماہیا۔ ہاڑ ستاراں کہے سنگر شبد میں جان دا پرائیاں ریتیاں، سچ دیاں

سُنائی۔ مینٹوں بھلیاں نہیں جگ چوکڑی دیاں کیتیاں، نام کلمے سنگ رکھائیا۔ میرے وچ نو سو چرانوے چوکڑیاں بیتیاں، بھيو اجد ا اپنے وچ ٹکائیا۔ میں کوٹن وار ویکھے مندر مسیتیاں، شودوالے مٹھاں رنگ رنگائیا۔ بنا پر بھوتوں رُوحاں ویکھیاں چیکیاں، راون مارن دھاہیا۔ تپدیاں ویکھیاں انگیٹھیاں، گر اوتار پیغمبر ڈیرے لائیا۔ شبد کہانیاں سُنیاں میٹھیاں، ڈھولے اکھراں والے گائیا۔ کھیل تگے ہست کیتیاں، اوچاں نیچاں رنگ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مالک ہوئے سہائیا۔ سنگر شبد کہے ہاڑ ستاراں سُنیا، اپنی لے انگڑائیا۔ اٹھ میرے لاڈلے پتیا، تیتوں لواں جگائیا۔ جس آد جگاد سب دا بیڑا چلایا، بن کندھے کندھ ٹکائیا۔ اُس دا پینڈا کدے نہ مکیا، نہ کوئی اگلا پندھ وکھائیا اُس دا حکم کدے نہ رُکیا، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ اُس دی سُن لے اک تک دوٹکیا، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ کتے راہوں پھری نہ گھسیا، نین لینا گھلائیا۔ کتے جگت جہان پھری نہ رُسیا، اپنی لے انگڑائیا۔ پر یاد کر لے ہاڑ ستاراں بنا پر بھوتوں بھگتاں نوں کدے کسے نہیں بچھیا، پھڑ باہوں نہ گلے لگائیا۔ لاڈ کرے نہ وانگ پتیا، گودی گود نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لئے ملائیا۔ ہاڑ ستاراں کہے میرے دھرم دھار دے باپو، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ دین دُنی دے پوت پاکو، انچ پتت پُنیت دے کرائیا۔ آتم دھار دے سچے ساکو، سجن ڈھر دے اک اکھوائیا۔ تیرے بنا انہاں دا پردہ کون ڈھاکو، سر سر ہتھ کون رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا لینا ملائیا۔ سنگر شبد کہے بھگتو ہن سا سنجھی آگئی وارتا، ہاڑ ستاراں پلا گیا جھڈائیا۔ کی لہنا دینا تہاڈا تہاڈے یار دا، یارڈے دے یرانیاں والیو دینا سمجھائیا۔ کی لیکھتے حکم اُس سچّی سرکار دا، جس نوں شہنشاہ کہہ کے سارے سیس نوائیا۔ اوہ جس لیکھ بنایا پیغمبر گر اوتار دا، لوک مات کھیل رہیا وکھائیا۔ جس لیکھ جنایا شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن دا، کعبیاں پردے دتے اٹھائیا۔ کی لہنا دینا لیکھا اُس مہربان دا، محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور کی اپنا حکم ورتائیا۔ کی تہاڈا لیکھا اُس نال اس جہان دا، جس جہالت تہاڈے اندروں دینی کڈھائیا۔ اوئے تہاڈا جھگڑا رہن نہیں دینا کال مہاکال دا، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ چتر گپت کسے دا لیکھا نہ کدے وکھالدا، جنہاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بے تہاڈا دیک بچھ گیا تے ہن ویکھو کس طرح اندر بالدا، بن تیل باقی کراں رُشنائیا۔ ایہہ کھیل

ہووے بے مثال دا، جس دی مُسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ اوہ میرا جھگڑا نہیں کسے تلوار ڈھال دا، شبد دے کھنڈے نال کراں صفائیا۔ بھگت سُہیلے جتھے
 ہون اوتھے پالدا، ایہہ میری بے پرواہیا۔ اگلا وقت نہیں کوئی جواب تے سوال دا، اندر وڑ کے ویکھاں سب نوں تھاؤں تھانیا۔ پھل دینا تہاڈے کایا
 والے تت ڈال دا، پت تھنی دینی مہکائیا۔ تہانوں سر شئی کہیگی اوہ کوئی یار سی انہاں دے نال دا، جیہڑا یارانہ گیا نبھائیا۔ ایہنوں پتر نہ سمجھیو سنگھ پال دا،
 ایہہ داتا نور الاہیا۔ ہن ویلا آ گیا دینا حکم اپنے اقبال دا، عقل بدھی والیو سمجھنا چائیں چائیا۔ کھیل ویکھیو شبد دی اُچھال دا، اچھل اچھل کی اپنی کار
 بھگتائیا۔ ہن روپ نہیں کوئی پاتشاہ جاں کنگال دا، شہنشاہ ہو کے شہنشاہی دو جہان دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ دکھائیا۔ اوئے ہاڑ ستاراں پچو آ جانیڑے، اوئے جگ چو کڑی دیا وچھڑیا تیتوں دیاں سمجھائیا۔ بھگتاں دا بھگوان بھگتاں دے وڑ
 جانا وچ کھیڑے، کایا دی کھڑکی کُنڈے پردے اندروں لاہیا۔ جگ جنم دے وچھڑے جیہڑے، پھڑ پھڑ باہوں لینے ملائیا۔ بنا بیڑی ونجھ مہانے چپو توں
 چاڈھ کے اپنے نام دے بیڑے، بیڑا دو جہاناں پار کرائیا۔ لے جانا اُس نور الاہی دے ویہڑے، جتھے دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب دے جتھے
 نہیں کوئی جھیڑے، کلمہ کائنات نہ کوئے درڑائیا۔ چوڑاسی دے پھیر پینے نہیں گیڑے، آون جاون پنڈھ مُکائیا۔ ہن تہانوں ضرور دُنیا کردی بکھیڑے،
 طعنے دے دے رہے سنائیا۔ پر تہاڈے اُس صاحب دے چرناں وچ ڈیرے، جتھے جنم پھر کدے نہ مائیا۔ تئیں اُس دے گرہ وسدے جیہڑا آتما دے
 نیڑے، باہروں جگت ویکھن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دی کھیل آپ کھلائی۔ اوئے ہاڑ ستاراں
 توں بڑیاں رکھیاں اڈیکاں، اڈیک اڈیک دھیان لگائیا۔ اٹھ ویکھ لے سمت شہنشاہی دس دیاں آگئیاں تریکاں، طریقہ تیتوں دیاں درڑائیا۔ جس نوں
 کھدے نیکن نیکا، نیرن نیرا دُھر درگاہیا۔ میٹنہارا جگت شریکا، شریکت دے مٹائیا۔ سب دیاں آسا منسا پوریاں کرے اُمیدا، اپنی دیا کمائیا۔ آتم دھار
 بخش پریتا، پریتم دیوے مان وڈیائیا۔ تہاڈیاں سب دیاں اندروں بدل کے نیتاں، نیتوان ہوئے آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے اوئے سنگھاسنا توں کیوں ہو گیا ننگا، سچ دے سنائیا۔ سنگھاسن کہے پر بھ میرے اُتے ویکھ لے خالی

ہتھ دا پنچہ، پنجاں تتاں والیاں دینا سمجھایا۔ اگلا کھیل سنگر شبد تیرا کسے نوں لگنا نہیں چنگا، بہڑی بہڑی بہڑی کرے لوکایا۔ اوہ دیکھ لے دہائی دیندی گنگا، جمناسرتی گوداوری نال ملایا۔ اوہ تک لے بھگتاں دے انتشکرن وچ رنجا، کبیر کوک کوک سنایا۔ اوہ دیکھ اوتار پیغمبراں گروآں کیتا جنگا، کھنڈے کھڑگ تیر کمان ترکش کندھیاں اُتے اُٹھایا۔ اوہ دیکھ کی پکاردا نشان تارا چندا، صدی چودھویں اکھ اُٹھایا۔ کسے دا پیار وچ پیار مُجبت وچ مُجبت دین وچ دُنی دا رہنا نہیں کوئی بندہ، بندگی والے بندگی وچ نہ کوئے سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا اپنا حکم ورتایا۔ سنگھاسن کہے میں جگت دسدا خالی، خالق خلق تیری سرنایا۔ توں مالک دُھر دا والی، شہنشاہ تیری وڈ وڈیایا۔ میری دھار تیرے بنا کسے نہ بھالی، کھوجن کھوج نہ کوئے کھجایا۔ توں وقت دیکھ لے حالی، کی حالت بدلی لوکایا۔ پھل رہیا کسے نہ ڈالی، تن وجود گئے کملایا۔ تیرے نام دی جگت مایا والی دلالی، ٹکیاں ونج کرایا۔ حق دی رہی نہ کوئے حلالی، سچ وچ نہ کوئے سمایا۔ اپنا کھیل تک لے شالی، تیتوں نیوں نیوں سپس نوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پردہ آپ چُکایا۔ سنگھاسن کہے میرے اُتے نہیں کوئی وچھاؤنا، جگت ویشیاں توں باہر میرا رُپ نظری آیا۔ میں تے اکو پر م پُرکھ تیتوں پاؤنا، دُجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤنا، بن رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ بنا سپس توں سپس جھکاؤنا، بنا چرن توں چرن خاک رمایا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے اکو تیرا ایشٹ مناؤنا، دُسر نظر کوئے نہ پایا۔ در تیرے واسطہ پاؤنا، نو نو لاگاں پایا۔ میرے پروردگار ساخجے یارا کجک کوڑا انت مُکاؤنا، صدی چودھویں نال رکھایا۔ ہنکار بُرج جگت دا ڈھاہنا، من منسا میٹ مٹایا۔ ست دھرم داست ورتاؤنا، سچ سچ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ سنگھاسن کہے میرے کوکدے چارے پاوے، پاربرہم پر بھ تیرا دھیان لگایا۔ جگت جہان دے جھوٹے تک لے دعوے، دعویدار نظر کوئے نہ آیا۔ اپنے نام دے دیکھ لے ناویں، نو کھنڈ کھوج کھوجایا۔ سچ نام نہ کوئی دھیاوے، دھیان وچ نہ کوئے رکھایا۔ شاہ سلطان پئے وچ ہاوے، ہوکیاں وچ دُہایا۔ بھگت بھگونت تیری سچ کوئی نہ راوے، کنت کنتوہل نہ کوئے منایا۔ بن تیری کرپا تو لہندے نہ سانویں، ساچا سنگ نہ کوئے بنایا۔ مینٹوں ایوں دسدا شاہ پاتشاہ ہو جانے نتھاویں، خالی سنگھاسن ہتھ کسے نہ آیا۔ کسے

دے سیس رہنی نہیں چھانوے، جگت ملے نہ مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سگھاسن کہے پر بھو میری چٹھدی دشا مار لے جھاتی، بن نیئاں نین اٹھائیا۔ لہندی دشا اندھیری راتی، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ دکھن رہی نہ کوئے پر بھاتی، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ پہاڑ ملے نہ بوند سوانتی، اگنی تت نہ کوئے بھجائیا۔ میٹوں ایوں جا پدا کجے دے کولوں لگن والی چواتی، اگنی اگت جلائییا۔ موسیٰ دا کھیل ہونا زندگی حیاتی، اپنی ونڈ ونڈائیا۔ جو حضرت عیسیٰ لیکھ دسیا پنا قلم دواتی، ڈھر کلے نال سمجھائیا۔ میرا مالک نور الہ آوے شتابی، بیس بیسا پھیرا پائیا۔ جس دا عشق نہ حقیقی تے نہ ہووے مجازی، دوہاں توں باہر اپنا تھم سمجھائیا۔ اوہ جگت جہان دا بن کے حاجی، حجرہ حق حق سہائیا۔ نور الہی ڈھر امام اپنا آپ بن امدادی، دوسر لوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ جو شبد اشارہ دتا سنگر نانک وچ بغدادی، ڈھر دا تھم اک درڑائیا۔ اوہ جھگڑا میٹے دین دنی سماجی، سمجھ توں باہر اُس دی ہووے پڑھائیا۔ اُس دا تھم اک اہلادی، دو جہان شنوائیا۔ جتھے نہ کوئی پُن نہ صوابی، شرع رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اکو تھم سندیسہ دیوانادی، ڈھر ناد نال پڑھائیا۔ بُدھی توں پرے ہو کے بودھ اگادھی، ڈھر دا تھم دے سمجھائیا۔ جگ بدلنا جس دی وادی، وعدے گر اوتار پیغمبراں پور کرائیا۔ اوہ بن کے زرگن دھار دھار پاندھی، پاندھی اپنا پنہدھ مکائیا۔ جس کلجک اتم سمبل آوئا سکھیں ساندی، سمبھل کے اپنا آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا پور کرائیا۔ سگھاسن کہے میرے اُتے کوئی نہ سکے سج، سجنوں دیاں جنائیا۔ سچ دا رہیا کوئی نہ جج، حجرے والیاں دیاں درڑائیا۔ ہن کھیل دیکھو اُتے جگ، جگ جیون داتا کی اپنا تھم ورتائیا۔ چارے کُنٹاں تھم دی لگنی اگت، نہ سکے کوئے بھجائیا۔ بھار نال لئے کوئی نہ دب، جل دھار نہ کوئے ٹکرائیا۔ کیوں ایہہ کھیل کرنا اُس الہی رب، جس نوں یا مین کہہ کے سارے سیس نوئیا۔ شاید اوہ پتہ نہیں کس نوں پوے لہ، بن کھوجیاں درس دکھائیا۔ بنا یاد توں لوے سد، اپنا تھم سنائیا۔ جے تسیں بھگت نہیں پھیر وی بھگتی دا دیوے ادھ، بن منگیاں دات جھولی پائیا۔ رہن دینا نہیں بگڑا بپ، ہنس گرگھ روپ پرگٹائیا۔ خوشی نال پھڑ کے باہر کڈھ، اپنے نال چلائییا۔ پوتر کر کے ماس ناڑی ہڈ، رکت بوند اپنے لیکھے لائیا۔ جن بھگتو تسیں کدے نہیں جانا چھڈ، چھسکی لو پھیر دینی لگائیا۔ تہاڈے اندر نام نشانہ دینا گڈ، گاڈ ہو کے اپنا مارگ دینا

دکھائیا۔ تئیں وڑ جانا اندر ڈو نگھی کھڈ، جتھوں لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ تھانوں کھان نہیں دینی مجھی کوئی ڈڈ، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلایا۔ کوڑ وکار
 اندروں دینا کڈھ، شبد کھنڈا اک چلایا۔ سچ پریم لڈاؤنا لڈ، گودی دھر دی وچ ٹکایا۔ تساں کھیل ویکھنا کلج اتنم ہونا کد، قدیم دا لیکھا کون مکایا۔ سچ
 بچھو اٹھویں سال نوں ساری سرشٹی دی اکو کر دینی ید، یادواں دا لیکھا کورو پانڈو نال کرشن گیا سمجھایا۔ اکو وار شبد دی دھار جانی وگ، جگت کوڑ دے
 وہناں دے رڑھائیا۔ جدوں پڑکھ اکال کرپا کرے پھر رہے نہ کوئے جیو الپگ، سرگ دیوے مان وڈیایا۔ اندر بٹھ کے نام دا تگ، ساچی ڈوری نال
 بندھایا۔ جدوں یاد کروگے درشن ملیگا اپر شاہ رگ، نواں دواریاں ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوت روپ ہو کے جوت جاوے جگ، اندھ اندھیرا اندروں دے
 مٹایا۔ امرت نام دی دے کے مدھ، رس رسنا توں باہر چکھایا۔ سچ دوار وکھا کے حد، گھر گھر وچ خوشی بنایا۔ تھانوں نہیں پتہ تھانڈے سنگر نے کیہرا
 بناؤنا سبب، راتی ستیاں ستیاں اندروں کرے صفایا۔ ایہہ ویلا آون والا جھب، جھبکرے والے کرشن دے یار بچھلی دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ سنگھاسن کہے میں وجاواں تالیاں، خوشیاں ڈھولے گایا۔ میں جگ چوکڑیاں ویکھیاں باہلیاں،
 لوک مات بھجیاں واہو داہیا۔ میں جگت جہان دیاں روجاں ویکھیاں کالیاں، جو کلمے گنیاں بھلایا۔ میں پھل ویکھے تن وجوڈاں ڈالیاں، پنجاں تتاں
 دھیان لگایا۔ میں کایا مٹکیاں ویکھیاں خالیاں، تن وجوڈاں پھول پھولایا۔ میں جگ جگ دکھاں والیاں جھلیاں جھالیاں، اپنا آپ بیٹھاں ڈھاہیا۔ پر یاد
 رکھیو جس ویلے گورکھ نے کناں وچ مندریں پائیاں والیاں، اپنا دھیان لگایا۔ میریا ناتھاں دیاں ناتھا تیریاں اڈپکاں سب نوں باہلیاں، جس کالے لیکھے
 دینے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک اک اکھوایا۔ سنگھاسن کہے سنگر شبد ویکھ لو پھردا، جگ نیز دھیان
 لگایا۔ جو لہنا دینا لیکھے لاوے چر دا، چری وچھنیاں میل ملایا۔ ساڈا صاف کرن آیا ہردا، اندر وڑ کے کرے صفایا۔ جس دا گیرا کسے کولوں نہیں گڑدا،
 اوہ گیرے چائیں چائیا۔ اوہ مالک تھانڈے کایا پنڈ دا، تن بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دھام وکھاؤنا گھر تھر دا، گرہ مندر اک سہایا۔ اُس دا جھرنا ویکھیو جھردا،
 بوند سوانتی دے ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا حکم اک سنایا۔ سنگھاسن کہے ویکھو آگیا کوئی پردیسی، پردیساں

والیو دھیان لگائیا۔ جس داسب توں دکھرا ویسی، ویس انیکا روپ بدلایا۔ جس دے کول سب دی پیشی، پیشین گونیاں بیٹھے ہتھ اٹھائیا۔ اوہ مالک نر
 زبشی، نور نورانہ نور الہیہ۔ جس دے اگے چلے کسے نہ شیخی، ملا شیخ مسانک سارے سیس نوایا۔ اوہ لیکھا مکاوے ہو کے نیتن نیتی، نج نیتز دھیان لگایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ سنگھاسن کہے گرکھو رہو کوئی نہ ستا، ستیاں دیاں جگائیا۔ ویکھو
 کھیل ابناشی اپنتا، جو چیتن رہیا کرائیا۔ ہر جن اٹھاوے دیا کماوے گود اٹھاوے پتا، پھر باہوں گلے لگایا۔ سچ سہنجنی کرے رتا، رتڑی اپنے نال مہکایا۔
 ہر جن وچھڑیا کوئی رہے نہ ٹٹا، ٹٹیاں لئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ کھلایا۔ سنگر شبد کہے جن
 بھگتو خوشیاں نال مار لو تالیاں، اگلی طلب رہے نہ رایا۔ پھل لگا تھادی کایا ڈالیاں، تن تن وجے ودھایا۔ تھادیوں جھولیاں بھریاں خالیاں، خالق خلق
 دتی وڈیایا۔ تھانوں وڈیایاں ملنیاں بالیاں، کی بہتا دینا سمجھایا۔ تھانوں بھتیاں تکلیفاں جھالیاں، جو چل کے آئے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگی اک اکھوایا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو اوہ دیکھ لے پورب دالہنا، لہنیدار سارے آس رکھایا۔ جس نوں
 اکھراں وچ کسے نہ کہنا، حرفاں نال نہ کوئے چترایا۔ تیتوں بنا منگیاں پورگا دینا، دیونہار تیری وڈیایا۔ میں تیری سرن سرنائی پینا، نو نو سیس جھکایا۔
 توں دھر داساک سینا، سجن گم اتھاپیا۔ کوئی دے نہ اور طرفینا، دوجا روپ نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، سچ آسا پور کرائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے ناردا چھیتی آجا جلدی، جلدھارا پار کرائیا۔ کچھ لیکھ دس کلج کل دی، کی کل کلکی محم ورتایا۔ کی دھار ہونی
 تھل دی، اسگاہاں پردہ دے اٹھایا۔ کتھے کتھے اگ بلدی، چاروں کٹ دینا جلائی۔ خبر دینی گھڑی پل دی، پکاں دے پچھے بہہ کے ویکھ وکھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر مالک گم اتھاپیا۔ ناردا کہے ستاراں ہاڑ میتوں لے لین دے ساہ، سنگر شبد نال مل کے خوشی
 منایا۔ میتوں لہ لین دے اک ملاح، جو کھیوٹ کھیوٹ دھر درگاہیا۔ بھگتاں نوں کہہ دے بھگتاں دے بھگت بنیو گواہ، شہادت اک دوجے دی بھگتایا۔
 سارے کہن ساڈا اکو پتاتے اکو ماں، بنا پرکھ اکال توں دوجی دے کوئے نہ مانیا۔ ساڈا اکو کلمہ تے اکو ناں، اکو اکھر صفت صلاحیا۔ اکو مندر مسجد شہود والا

مٹھ گرو دوار اِکو گراں، سِجھنڈ ساچا سو بھاپایا۔ اِکو استھل سو ہے تھان، تھان تھنتر وجے ودھایا۔ اِکو صاحب سو امی انترجامی پکڑنہارا بانہہ، دوسر نظر کوئے نہ آیا۔ اِکو پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاں، کاگوں ہنس اڈایا۔ اِکو دیونہارا ٹھنڈی چھاں، اگنی ہاڑ نہ لاگے رانیا۔ اِکو صاحب ملن دا چاء، چاؤ گھنیرا اِک جنایا۔ اِکو سنگر ہووے واہو واہ، واہو تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اِک اکھوایا۔ نارد کہے ہاڑ ستاراں ویکھ لے جگت جہان اندھا، جگ نیتز نظر کچھ نہ آیا۔ سب دے اندر دُئی دویت دی کندھا، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ مانس مانو لگے کوئی نہ چنگا، مانکھ رنگ نہ کوئے رنگایا۔ منو آمتا وچ ہو یا گندہ، پتت پُنت نہ کوئے بنا یا۔ توں میرا میں تیرا گائے کوئے نہ چھندا، سوہنگ سچ سرُپ نہ کوئے سما یا۔ صدی چو دھویں وقت جاندا لنگھا، سنگ محمد چار یار ویکھن نین اٹھایا۔ توں کی سمجھیں نارد پنڈا، بھيو ابھید دینا درڑایا۔ نارد کہے میں نگاہ ماری تو کھنڈا، ستاں دیپاں دھیان لگایا۔ کہانی ویکھی جیرج انڈا، اُتسج سیتج پھول پھولایا۔ چاروں کُنٹ کوڑ گڑیار دیاں ونڈاں، حصے کلجگ رہیا پانیا۔ جگت جہان ویکھیا بھیکھ پکھنڈا، کوڑی کریا نال ہلکایا۔ مینٹوں کچھ نہیں لگا چنگا، سچ دیاں سنا یا۔ میں پھیر گیا جمناسرتی گوداوری گنگا، گنگوتری بچھیا چائیں چانیا۔ گنگا کہے نارد ساڈا سینہ ہووے نہ ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے بھجھایا۔ ساڈا پوتر رہیا گھاٹ کوئے نہ کھنڈھا، تیر تھ تٹ رہے گر لایا۔ بھڑی ساڈے وچ ناری پُرش نہاؤندا ننگا، لُج پت نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا حکم اِک ورتایا۔ نارد کہے میں کی دساں وچا، وچرکے کی جنایا۔ میں پھریا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری دیاں سنا یا۔ میری سُنو پکار، پنے پنے سیس بھکایا۔ نگاہ ماروتی اوتار، بن نیناں نین اٹھایا۔ پیغمبر و پاؤ سار، کلمہ کائنات کھوج کھوجایا۔ گرو گریو دیو ادھار، ہر ہردے رام جنایا۔ کیوں تہاڈے ہندیاں ہو یا دھواں دھار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی ملے میل نہ سانجھے یار، ساچے مندر نہ کوئے رُشنا یا۔ کیوں جھگڑا ودھیا تکرار، کلمہ نام کرے لڑایا۔ کیوں دھرنی دھرت دھول دھول ہووے خوار، مٹی خاک خاک اڈایا۔ سارے نگاہ لو مار، چاروں کُنٹ کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ نارد کہے میں سب نوں دتی بھاکھیا، جگت بھاشن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ بنا اکھرتوں نراکھرت وچ آکھیا،

سوہلا ڈھولا دتا درڑا ئیا۔ کھیل تک لو اکھنا الاکھیا، کی الکھ اگوچر کار کما ئیا۔ لہنا دینا تلو مستک ماتھیا، پردہ کھولو خلق خُدا ئیا۔ کی لہنا دینا ملنا ہتھو ہاتھیا، دین مذہب ویکھنا چائیں چائیا۔ کی بھانا ورتے پُرکھ سمراتھیا، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ جس کجک نیڑے کیتی واٹیا، دُور دُراڈا پندھ مُکا ئیا۔ جس بھگتاں پورا کرنا گھاٹیا، سر سر اپنا ہتھ لکا ئیا۔ اُس دا کھیل بازی گر ناٹیا، سوانگی اپنا سوانگ رچا ئیا۔ جو منزل ویکھے گھاٹیا، پوڑی ڈنڈے پھول پھولا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک نور الاہیا۔ سنگر شبد کہے میرا ہونا وقت سہنجنا، سوہنی بنت بنا ئیا۔ کرپا کرے آد زرخنا، ہر کرتا دُھر درگا ہیا۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجنا، بھو ساگر پار کرا ئیا۔ جس بھگتاں دھوڑی بخشنا مجنا، خاکی خاک رما ئیا۔ سو آتم پر ماتم ہو کے سجننا، میلا میلے سچ سُبھائیا۔ جس انتم پردہ کجنا، سر سر ہتھ لکا ئیا۔ اُس داد پیک جوت اکو جگنا، دو جہان کرے رُشنا ئیا۔ جس دانور اگمی گھنا، نور نورانہ نظری آ ئیا۔ اُسنوں کہنا مورت گوپال مدنا، مدُھر دُھن کرے شنوائیا۔ جس بھگت سہیلا سدنا، سدھنے دا لیکھا جھولی پائیا۔ جس پار کراؤنا اعلیٰ ادنیٰ، اوچاں نیچاں دے وڈیا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو میری اک ارداس، جگت ارداسیاں باہر جنا ئیا۔ میری بُجھا پیاس، اگنی تت گوا ئیا۔ پوری کر آس، ترسنا رہے نہ رائیا۔ تیرا کھیل تگاں اُتے پر تھی آکاش، گگن گگننتریاں ویکھ وکھائیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں مانس جنم کر دے راس، رستہ اکو دے وکھائیا۔ کوئی کھائے نہ مدرا ماس، رسنا جہوانہ کوئے ہلا ئیا۔ درشن دے دے ساکھیاں، ستمکھ ہو کے سو بھاپائیا۔ توں پر م پُرکھ کملاپات، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ جھگڑا میٹ دے ذات پات، دین دُنی ونڈ نہ کوئے ونڈا ئیا۔ سب دا اکو جوڑ دے نات، آتم پر ماتم رنگ رنگا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے پر بھو لیکھے لالے پریم دیاں کلیاں، کل کلکی بھیٹ چڑھائیا۔ جن بھگتاں ویکھ لے وجدیاں ٹلیاں، ٹالمٹول دا لیکھا دینا چُکائیا۔ تیرے اگے رکھیاں لوُن دیاں پنچ ڈلیاں، نمک کھانہ پلو لینا چُھڈا ئیا۔ تیتوں آد جگاد کہندے ولیا چھلیا، اچھل چھل دھاری تیری بے پرواہیا۔ تیری سمجھ نہ آئی حضرت علیا، عیسیٰ اللہ تیری وڈ وڈیا ئیا۔ میں چاہندا توں پھریں بھگتاں دیاں کایا اندر گلیاں، کوچا کوچا ویکھ وکھائیا۔ منسا من رہن نہ

جھلیاں، دُرمت میل دینی دھوئیا۔ تیرے لہجن واسطے دینیاں پین نہ بلیاں، پنچھیاں پنکھیاں سپس کٹائیا۔ چڑھاؤنیاں پین نہ تیل دیاں پلپیاں، گُرمھاں دیاں تلیاں دین گواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ دینا رنگائیا۔ سنگرُ شبد کہے میں چاڑھاں رنگ لال، ٹلے نام رنگ رنگائیا۔ سب دی لیکھے پاواں گھال، جو چل آئے سرنائیا۔ شبدی دھار ہواں دلال، وچولا دو جہان اکھوائیا۔ سرتی شبد لواں سنجال، سمبل بہہ کے ویکھ دکھائیا۔ آپے ویکھاں مُریداں حال، مُرشد ہو کے کھوج کھوجائیا۔ زرگن دکھری ہووے چال، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلائیا۔ سنگرُ شبد کہے جن بھگتو تہاڈیاں خوشیاں نوياں، نو نو چار دا پندھ مُکائیا۔ تہاڈا مالک اوتار چوہیاں، چوہیسا اک اکھوائیا۔ جس دیاں واراں ڈھاڈھیاں گویاں، نام کلپیاں نال درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ سنگرُ شبد کہے حکم سندیسہ اگلا، خوشیاں نال سنائیا۔ جگت وکار ہونا پگلا، بدھ ہن لوکائیا۔ رُسا اشارہ دیوے یورپ چٹا بغلا، بپرٹی بدھ نال ملائیا۔ کی لیکھا جگت دھار کنگلا، سندیسہ نور الاہیا۔ دروہی پھرنی وچ جنگلا، پہاڑ ٹلے پربت روون مارن دھاہیا۔ شاہ سلطاناں گھر ہونا نہیں چار منگلا، خوشیاں ڈھولے کوئے نہ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ ستاراں ہاڑ کہے جن بھگتو تہاڈی کھلی رہے سرتی، سرت شبد وچ ملائیا۔ تہاڈی دھار اکال مورتی، بن روپ رنگ رکھ وڈیائیا۔ آواز سُننی شبد ناد تُوَر دی، تریا توں باہر سنائیا۔ مستی لینی امرت رس سرور دی، جھرننا نچھر دے جھرائیا۔ خواری میٹنی گڑھ غرور دی، ہنکار دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آسا پوری کرنی موسیٰ والی کوہ طور دی، تریا توں باہر بھيو گھلائیا۔ آواز سُننی سوئی چڑھے منصور دی، منسا منسا توں باہر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انت نشانی میٹے کوڑ دی، کوڑی کریا دین دُنی باہر کڈھائیا۔ کوڑی کریا کڈھ دے آپ، دین دُنی دیا کمائیا۔ سرشٹی درشٹی اندر تیرا اکو ہووے جاپ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے سب دا ہونا مائی باپ، پتا پوت دو جہان گود اٹھائیا۔ کلج کوڑی کریا میٹنا روگ سنپ، سنسا متارہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا میٹ دے تاپ، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ رُوح بُت کردے پاک، پتت پُنیت دینی مان وڈیائیا۔ تیری چرن دھوڑ مستک ساری سرشٹی لاوے خاک، جوت

للاٹ کر رُشنا ئیا۔ بجر کپاٹ کھول دے تاک، بھگتاں پردہ دے اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم اِکو نظری آدے ساک، سبّجَن نُوَرِ الاہیا۔ بھوکھتاں دا پورا کر دے واک، اوتار پیغمبر گر بیٹھے نین اُٹھائیا۔ اوہ نشانے پورے کر دے جیہڑے گو بند نے کہا سمت شہنشاہی یاراں وِچ کھیل ہونا وِچ مہینے وِساکھ، وِساہ کے اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ ہاڑ کہے پر بھو جن بھگتاں آسا کر دے پوری، پورن برہم گیان درڑائیا۔ گھر جوت جگا دے نوری، نُوَرِ نُوَرانہ ڈمگائیا۔ شبد اناد سنا دے توری، ثرت اپنا پردہ لاہیا۔ پندھ مُکا دے نیڑے دُوری، گھر گھر وِچ دے دکھائیا۔ میرے سَنگَر شبد پُرکھ اکال ساتھ ہُن تیتوں ملنا پیو ضروری، ضرورت بھگتاں ویکھ دکھائیا۔ جے تیتوں لوڑ نہیں تے بھگتاں نوں ہوئی مجبوری، کلج کوڑا چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سب دی جھولی پامز دُوری، جو جن تیرا نام دِھیائیا۔ کلج کر یا میٹ دے کوڑی، کوڑ کُٹب دا پندھ مُکائیا۔ شبد نال اِکو وار سب دے مستک لا دے دھوڑی، دھوڑی کَلّے خاک رمائیا۔ تیری مستی مست مستانیا سدا لئی چڑھ جائے گوڑھی، ایہتے اوتھے دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جے توں نہ کرے تے پر بھو کون کرے تیرے بھگتاں دی مشہوری، مشورے کس دے نال پکائیا۔ بے شک توں آد جُگاد جُگ چو کڑی مریدا پُر شوتم بڑا دستوری، حکم حکم نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ سَنگَر شبد کہے جن بھگتو جے تُساں پریم دا ماریا پندھ، پاندھیو پندھ مُکائیا۔ تہاڈا لیکھے لا کے بند بند، بندگی دُھر دی جھولی پائیا۔ تہاڈے اندر بخشنا اِک انند، انند وچوں پرگٹائیا۔ جگت جہان چاڑھ کے چند، چند چاندنی دینی چکائیا۔ تہاڈا آتم پر ماتم بنایا سنگ، سگلا سنگی اِک دکھائیا۔ ویکھو شہادت دیوے سَنگھاسن کول خالی پلنگ، بستر چٹے اُتے اُکائیا۔ چار گرہ دی ٹاکی والی ونڈ، اُس دے اُتے رکھائیا۔ گلاس کوئی چیچ والی گنڈھ، چھوٹے بالیاں نال ملائیا۔ جن بھگتو پر بھو کدے نہ دیوے کنڈ، کروٹ سکے نہ مات بدلایا۔ تہاڈا جھگڑا میٹ کے جیرج انڈ، اُتبھج سیتج دا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تُساں سوہنگ گاؤنا چھند، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم وجدی رہے ودھائیا۔ جگت جہان دی منزل جانا لنگھ، اگے ہو نہ کوئے اُکائیا۔ سَنگَر دین دِیال سدا بخشند، بخشش

رحمت آپ کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی
 نت نوت نرگن سرگن دو جہاناں سری بھگوانا مرد مردانہ نوجوانا کرنہارا آپ پر بندھ، اوتار پیغمبر گر پر بندھک اپنے حکم وچ چلایا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر سویرے شادیاں سمیں *

ہر بھگت دوار کہے سُن میرے بھگوانا، بھگوان بھگونت کنت دھیان لگایا۔ مالک خالق والی دو جہاناں، برہنڈ کھنڈ نواسی بن نیناں نین اٹھایا۔ شاہو
 بھوپ بن رنگ روپ سلطانا، شہنشاہ پاتشاہ تیری بے پرواہیا۔ نرگن نرور نرکار نرکار نوجوانا، جوتی جاتے اگم اتھایا۔ تیرے چرن کول میری پر م پڑکھ
 پرناما، نو نو سیس جھکایا۔ تیرا دھرم دی دھار سناں کلاما، کلمہ کائنات باہر درڑایا۔ میرے ظاہر ظہور ااما، عملاں توں رہت نور الاہیا۔ تیرا وجے اک
 دامہ، دین دنی دے اٹھایا۔ نگاہ مار لے دھر دے راما، دھر رمیے دا بھجو کھلایا۔ میرے نرائن نر گھنٹیا شاما، شبے روز ویکھ دکھایا۔ توں گہر گہیر گن
 ندھانا، گنوتنا اک اکھوایا۔ میں ویکھ کے ہویا خیرانا، چاروں کنت اندھیرا چھایا۔ کوئی کر نہ سکے انتظاما، گر اوتار پیغمبر تیری اوٹ نکایا۔ دین دنی شرع
 شریعت وچ ہوئی غلاما، غفلت نیند نہ کوئے کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سگلے سنگی ہونا آپ سہایا۔ بھگت دوار کہے
 میرے بھگونت، بھگوان تیری آس رکھایا۔ سچ سوامی اگے کنت، کنتوہل تیری وڈیایا۔ میرے وچ اکو دسدے پنا شرع توں منت، منتو دین دنی حل
 کرایا۔ ٹھگ چور بنا دے سنت، کوجھیاں کملیاں دے وڈیایا۔ دھرم دی دھار پرگٹا دے بنت، گھٹن بھنہنہار اپنی دیا کمائی۔ تیری مہاسدا اگنت،
 بے انت تیری سرناہیا۔ گڑھ توڑ دے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے جنایا۔ بودھ اگادھان پنڈت، بدھی توں پرے کر پڑھایا۔ کھج ویکھ لے جنت،
 لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہایا۔ بھگت دوار کہے میرے پر م پڑکھ سوامی،
 ست پڑکھ نرنجن تیری وڈیایا۔ آد جگادی انترجامی، جگ جگ ویکھنہار گوسانہیا۔ تیرا نام ندھانا بنا اکھراں والی بانی، دو جہاناں کرے شنوایا۔ تیرا امرت

رس اگما پانی، جل تھل مہیسل ہتھ کسے نہ آئی۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ سُلطانی، بھوپت بھوپ تیری بے پرواہیا۔ مہربانا مہر کریں اپنی مہربانی، مہر نظر اک اٹھائی۔ جن بھگت تک لے جیو پرانی، پُران اٹھاراں جس دی دین گواہیا۔ کلجگ کوڑ تک نشانی، چاروں گنٹ نظری آئی۔ جدھر تکاں بے ایمانی، بیوہ ہوئی خلق خدائی۔ جھگڑا تک جسم جسمانی، تن وجود رہے ٹکرائیا۔ شرع سچ نہ رہی اسلامی، اسم اعظم نہ کوئے وڈیائی۔ دھرم دی دے نہ کوئے قربانی، کر بلے والے روون مارن دھاہیا۔ توں آد جگاد جان جانی، جانہار اک اکھوائیا۔ نام داد سے نہ کوئے ودوانی، جگت ودیا ہوئی ہلکائی۔ منزل چڑھے نہ کوئے رُوحانی، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائی۔ بھگت دوار کہے پر بھو ڈھر دے پروردگارا، بے عیب نور الاہیا۔ میرے لاشرک ساچھے یارا، یامین تیری اوٹ تکائی۔ توں قدرت قادر کرتا پُرکھ کر نیہارا، کریم رحیم آپ اکھوائیا۔ میرا کھیل تک جگ چوکڑی چارا، نو نو چار دھیان لگائی۔ میریاں آساں رکھیاں تیمی اوتاراں، اوتری تیری اوٹ تکائی۔ پیغمبراں کیتا اشارہ، شریعت وچ سمجھائی۔ گرو آں دس کنارہ، انت دتا درڑائی۔ دین دنی ہونا جگت خوارا، خالق رنگ نہ کوئے رنگائی۔ پھر آوے چوہیاں اوتارا، جس نوں جنمے کوئے نہ مایا۔ کل کلکی ہوئے اُجیارا، نہہکنکا ناووں پرگٹائی۔ امام اماما ہووے ظاہرا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ پھیر سہنجنا کرے دین دنی ہر بھگت دوارا، بھگن اکو رنگ رنگائی۔ اکو نام ہووے جیکارا، ہندو مسلم سکھ عیسائی اک پڑھائی۔ اکو اشٹ ہووے نرنکارا، دوجا دیو نہ کوئے منائی۔ اکو گرہ ہووے گھر بارا، در سہنجنا اک سہائی۔ اکو نور جوت ہووے اُجیارا، دیا باقی اور نہ کوئے ڈمگائی۔ اکو ناد ہووے دھنکارا، انادی دُھن شنوائیا۔ اکو امرت رس ہووے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی آپ پُکائی۔ اکو لحم چلے سچی سرکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ اکو بھگت کرے پیارا، پریکی پریم اک اکھوائیا۔ اکو میٹے کلجگ دُھندھوکارا، اندھ اندھیر رہن نہ پائی۔ اکو سنجگ سچ کرے چتکارا، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ اکو ہووے ایکنکارا، اکل کل دھاری کھیل کھلایا۔ اکو دیوے سچ بھنڈارا، جن بھگت آپ ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھائی۔ بھگت دوار کہے میرے پر م پُرکھ پر بھ میت، مترا دینی وڈیائی۔ امرت دھار بخشنی ٹھانڈی سیت، اگنی تتوت بُجھائی۔ مانو ذاتی اکو دسنی ریت، دوجی ونڈ نہ

کوئے ونڈائیا۔ جھگڑا مینٹا مندر مسیت، کعبیاں کھوجنا تھاؤں تھانیا۔ تیری آسار کھی اک انیت، ترے گن اتیتے دینی وڈیائیا۔ تیرا سانجھا ہووے گیت، گوہند ڈھولا ڈھردر گاہیا۔ تُوں پاپیاں کریں پُنیت، پتت پاؤن اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں وسیں چیت، ٹھگوری رہے نہ رائیا۔ لیکھ مُکاویں ہست کیٹ، اوچاں نیچاں پردہ دینا اُٹھائیا۔ صاحب بننا میٹھلو بیٹھ، ناما چھیمبا نال ملائیا۔ میرا کھیل ہووے انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ مٹھے کوڑے کرنے رہیٹھ، جو آون چل سرنائیا۔ ہتھ رکھاؤنا پُشت پناہ پیٹھ، دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھردا ور، ڈھرد مالک ہونا سہائیا۔ بھگت دوار کہے میرے کاہن گھنئیے ایک، اینکار تیری وڈیائیا۔ مینٹوں بخش دے ساچی ٹیک، ٹک ٹکی تیرے نال لگائیا۔ میں آیا آپ کراں بھیٹ، تیرے چرن سرن لگائیا۔ تُوں بننا کھیوٹ کھیٹ، مولا ڈھردر گاہیا۔ ہر جن دیکھنے بیٹی بیٹ، پتا پوت گود لگائیا۔ نام دوشالے لینے لپیٹ، پھڑ باہوں جگت اُٹھائیا۔ درشن دینا ہو کے نیتن نیت، نج نیز لوجن نین کر رُشائیا۔ ست سچ دا کھولنا بھیت، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ بھگت دوار کہے پر بھو میرا لیکھا دیکھ لے جگ، جگ جیون داتے دھیان لگائیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، ہر کرتا ڈھردر گاہیا۔ بھگت بھگوان تیرے نالوں کدے نہ ہوئے الگ، ایہہ میری منگ، تیرے چرناں وچ لگائیا۔ سب نوں چاڑھ خوشی دارنگ، رنگت اک دکھائیا۔ مینٹوں ایوں جاپدا تیرے چرناں وچ بھگتاں دے پیار دی وگدی رہے گنگ، گنگوتری اپنا سیس نوائیا۔ بھرماں والی ڈھاہنی کندھ، بھانڈا کوڑ رہن نہ پائیا۔ اوہ تک لے کس بدھ نشان مٹنا تارا چند، صدی چو دھویں نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھردا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ بھگت دوار کہے پر بھو میں سب دا پیارا سانجھا، شرع دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگت دا جھگڑ دیکھ لے جھانجا، چاروں گنٹ اندھ اندھیرا چھائیا۔ نو جگ دا اپنا بچھلا تک لے لانگھا، جو رستے رستیاں وچوں بدلایا۔ شرع مذہب دیاں ماردار ہوں پلانگھاں، نو ست اپنا چرن لگائیا۔ دین دُنی وکھاؤندار ہوں دھرم دیاں کانگاں، جل دھارا باہر درڑائیا۔ روزے نماز سکھاؤندار ہوں بانگاں، اُچے منبراں اُتے چڑھائیا۔ اوتاراں پھڑاؤندار ہوں شستر ڈانگاں، ڈنکے نال تھکم سٹائیا۔ بھیو دسدار ہوں کرم کانڈاں، تت وجوداں پردہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی

کار کمانیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو اسیں اکتھے ہو جائیے دو، سرگن سرگن دھار سمجھائیا۔ اپنا پہلوں بنائیے موہ، مُجبت اِک دُو بے نال رکھائیا۔ پھیر حق دا نعرہ لایئے سو، بن رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ ہنگ برہم آپے جائیے ہو، دُو جَا نظر کوئے نہ آئیا۔ بل دھارو پر بھو دے کولوں اپنا حق لئیے کھوہ، دست سکے نہ کوئے چھپائیا۔ مہربان ہو کے ساڈے اندر امیوں رس دیوے چو، بوند سوانتی آپ ٹپکائیا۔ جس دا بھو نہ جانے کوہ، بھرماں بھلی جگت لوکائیا۔ کلجگ کوڑی کر یا نالوں ہوئے نرموہ، مُجبت اِک نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا دے مُکائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو پکا کرو ارادہ، دھیرج دھرم دھار جنائیا۔ سب دا جیون ہووے سادہ، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ ہُن جگت شرم حیا کاہدا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ جو صاحب سرن سرنائی لاگا، لگ ماتر ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ بن اکھیاں نیتراں جانا جاگا، آلس نندرا دینی مٹائیا۔ سب دا ہووے وڈ وڈ بھاگا، بھگون دیوے مان وڈیائیا۔ گرہ مندر جگے چراغا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ شبدی دھار سنایا نادا، انحد نادی ناد شنوائیا۔ دین دُنی نالوں اکتھے بدل دیو ساچا، سمگری پر بھ دا نام نال رکھائیا۔ جو سنگر نانک اشارہ دے کے گیا مردانے نال ربابا، ربی نور اِک درسائیا۔ جتھے نہ کوئی پُن نہ صوابا، کرم کانڈ نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ بھگت دوار کہے پر بھو کیوں میری بنائی بنت، گھرن بھنہار دینا سمجھائیا۔ کیوں میرے اندر ہندی منت، ہر جن نو نو سیس جھکائیا۔ میں کوئی سادھ نہیں سنت، صوفیاں رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ میرا روپ نہیں کوئی جیو جنت، تتاں ت نہ کوئے وڈیائیا۔ میں چیدا نہیں کوئی منت، رسنا ڈھولے گائیا۔ میں کوئی بدھی والا نہیں پنڈت، جگت شاستراں پرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ بھگت دوار کہے پر بھو کیوں میرے اندر آوندے بھگت، بھگون دینا سمجھائیا۔ کیوں وڈیائی دیندے وچ جگت، جوتی جاتے دیا کمانیا۔ کی میرے اندر شکت، شکتی شالی دینا سمجھائیا۔ میرا کہو جہا اگلا ہونا وقت، پردہ پردیاں وچوں دے چکائیا۔ میرا بھو کھول دے جو رام اشارہ دتا بھرت، جس ویلے ایدھیا جگت تجائیا۔ کی چوہ یاراں نال محمد لائی شرط، شرع داسنگ سمجھائیا۔ کی گوہند اشارہ کیتا اُتے عرش، عرشی پریتم ول وکھ رکھائیا۔ کیوں وڈیائی ملی ایس دھرنی والے فرش، بالمیک کی جنائیا۔ کی وید ویاسے نال شرط، سپتس رکھی

کیہڑی اوٹ رکھائیا۔ کی سہنجنا ہونا برس، کون ماس وجے ودھائیا۔ کیوں میرے اندر جگت جہان مٹے حرص، ہوس کوڑ رہے نہ رائیا۔ سچ دس پر بھو
 بھگتاں اُتے کدوں کرنا ترس، رحمت اپنی حق کمائیا۔ توں مالک والی عرش، عرشی پریتم اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، سچ اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت دوار کہے میرے انتر کیوں بھگت سہیلے آوندے، دُور دُراڈے پندھ مُکائیا۔ کیوں اِکو نام دھیاوندے، اِکو تیری
 صفت صلاحیا۔ کیوں اِکو اِشٹ مناوندے، دُوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ کس پدھ تیرا درشن پاوندے، پر م پُرکھ دینا سمجھائیا۔ کس پدھ ہنگتا مان ہنکار
 گواوندے، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کس پدھ شرع کوڑ مٹاوندے، اِکو رنگ سمائیا۔ کس پدھ ساچا نہاؤن نہاندے، دُرمیت میل دھوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ بھگت دوار کہے پر بھو کیوں میرے اندر تیری پریت مِت دی، مِت را دے
 جنائیا۔ کیوں چترائی رہے نہ چت دی، من ٹھکوری نہ کوئے رکھائیا۔ کیوں کھیل مٹی نِت دی، نو ت دا مالک ملے چائیں چائیا۔ کی دھار تیری پت دی،
 پت پر میثور دینی سمجھائیا۔ کی کھیل پتھر اِٹ دی، پاہناں نال وڈیائیا۔ اوہ ویکھ کھج کوڑ گُڑیا دی دھار پٹدی، پٹنے والے اگے واسطہ پائیا۔ آہ لیکھنی
 ویکھ لے اُس اگمی چٹ دی، جتھے چٹا کالا حرف نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرنی ویکھ لے لٹدی، لٹاں کھول کے دئے دُہائیا۔ صدی چو دھویں آشنا ویکھ لے
 پٹدی، بھڑی بھڑی کر گُرا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ بھگت دوار کہے پر بھو میرے اندر تک
 لے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جتھے سب دا اِکو جاپ، دُوسر کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ توں پُرکھ اکالے بنا مائی باپ، پروردگار ہونا سہائیا۔ لیکھا رہے نہ تینو
 تاپ، ترے گن اتیتے دینا مٹائیا۔ جن بھگتاں میٹنا روگ سنتاپ، سنسا کوڑ دینا چُکائیا۔ لیکھے لاؤنی ہر جن مٹی راکھ، رکھک ہونا تھاؤں تھانیا۔ نرگن دھار
 بنا ساک، سجن بے پرواہیا۔ تیرے میرے درتے جھگڑا رہے نہ ذات پات، اوچ نیچ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ من مت کلکھنی دے نہ نار کم ذات، سچ ست دینا
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو نسیں تتاں والے بندے، جگت جہان
 نظری آئیا۔ اندروں نرگن دھار اگمی چندے، نور نورانے ڈگمگائیا۔ جگ جگ تہاڈے پر بھو ملن دے دھندے، جگت ریتی چلی آئیا۔ سدا سد گائے اِکو

چھندے، تُوں میرا میں تیرا نام صفت صلاحیا۔ ایسے طرح تُو سو پُرانوے چو کڑی جگ لنگھے، سَتجگ تریتا دواپر کھجگ پندھ مُکائیا۔ ہُن ویکھو دین دُنی دے حال مندے، مند بھاگاں خلق خُدا یا۔ کسے دا بھار چکے کوئے نہ کندھے، پلُو سارے گئے جُھڈائیا۔ بجر کپاٹ ٹُنن نہ جندے، زندگی سکے نہ کوئے بدلا یا۔ نَج نیز ہو گئے اندھے، لوچن اکھ نہ کوئے کھلایا۔ سِج سُنجنی ہوئے نہ کوئے پلنگے، آتم پر ماتم رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جو اوتار پیغمبر گرو منگ گئے منگے، دُھر مالک اگے واسطہ پائیا۔ جس ویلے کھجگ اندھیرا ہووے اندھے، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پھرے دروہی وِچ وِربھنڈے، برہمنڈ دین دُہایا۔ تُوں آوٹا وِچوں سچھنڈے، سچھنڈ نو اسی پھیرا پائیا۔ جن بھگت چڑھاوے نام دے ڈنڈے، ڈنڈاوت سب دی دینی بدلا یا۔ جگت جہان میٹنے پندھے، پاندھی پندھ نہ کوئے دکھایا۔ جن بھگت سہیلے بناوے چنگے، چنگی دینی وڈایا۔ نام ندھانے نال جان رنگے، دُرم ت میل دینی دھوایا۔ اپنے کھیل دسنے اچھے، اچرج لیل دینی جنایا۔ جو لیکھ لکھیا سنگھاسن اُتے کیسے، شرع دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو اچ خوشیاں نال اپنے سنگر نوں پا دیو پھندے، تہاڈی قید وِچوں بنا عہد توں نکل کدے نہ جانیا۔ نالے دکھا دیو اپنے خالی پنجے، پنجہ جگت والا دے گواہیا۔ جو آد جگ چو کڑی منگاں گئے منگے، سَتجگ تریتا دواپر کھجگ جھولیاں ڈاہیا۔ اوہ حکمنامے بنا اکھراں توں موں رہن نہ ٹنگے، بنا ہست کولاں لئے اٹھایا۔ جس دی دھار وِچ چمکے چند پرچنڈے، چند کا اپنا روپ بدلا یا۔ ویکھنا کھیل اگے کھنڈے، جو کھڑگاں نال ٹکرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو میری بیننتی لو من، منسا کوڑی باہر کڈھایا۔ سنگر دھار نوں لو بٹھ، ماجھا مالوا دوآبہ جموں پھندے ہتھ اٹھایا۔ سوربیر بہادر بنو جن، اپنی لو انگڑایا۔ کوئی تہاڈا لٹ نہ لوے آینوے دھن، بھیکھ پکھنڈا اپنی کھیل دکھایا۔ لیکھتا تو جس دا کھیل بن چھری چھن، بن مندرائ اندراں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سِج دا حکم اک ورتایا۔ بھگت دوار کہے جن بھگتو اوہ تک لو نارد بودی آوے ہلاو نداء، نال شکر رہیا جنایا۔ ترسول تیج بھان ہتھ ویکھ دکھاو نداء، کھڑانو رام والی دُہایا۔ تھٹھے ہتھاں تالی پھیر و جاو نداء، ٹلیاں پریم نال کھڑکایا۔ اپنیاں دلیلاں بناو نداء ڈھاو نداء، سوہنا سنگ سمجھایا۔ لما پے پے شکر مناو نداء، ڈنڈاوت وِچ سیس نوایا۔ بن رسنا جہوا دھیاو نداء، بن بلاں بل ہلا یا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ نارد کہے جن بھگتو میں آگیا جگ چوکڑی تھکا، سبھے سبھے پندھ مکائیا۔ مترو پہلوں میں لگ لگ کے گیا وچ مکہ، سعبیاں کھوج کھوجائیا۔ پھیر نگاہ ماری کی کھیل ہونا وچ بورا سکا، کامل مُرشد کی سمجھائیا۔ میں جدھر نکیا میںٹوں پیندا دھکا، پریم نال نہ کوئے بہائیا۔ میری قیمت پیندی دسی ٹکا، نکلیاں وچ ہٹ وکائیا۔ جنہاں گرگھیاں نے اک اک پیسا کول رکھا، اوہ گنتی گن کے دیو چڑھائیا۔ جس دا لیکھا نہیں کوئی لکھا، کروڑی گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ اوہ بن کے سچا سچا، ساجن اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے میں خوشیاں نال ماراں تھاپیاں، دو جہان دیاں دکھائیا۔ گر اوتار پیغمبرو کڈھ لو اپنیاں بھوکھتاں والیاں کاپیاں، جس دی نقل کرن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنے سینے پھولو چھاتیاں، چھتر دھاری ہو کے لو انکڑائیا۔ اپنیاں منزلاں تلو گھاٹیاں، پاندھی ہو کے پندھ مکائیا۔ شرع دیاں ویکھو واٹیاں، ویلا انتم گیا آئیا۔ ہن پکڑنیاں نہیں ڈانگاں تے لاٹھیاں، پر بھ الٹی لٹھ گڑائیا۔ جس پھندا پوایا کولوں ساتھیاں، سگلا سنگ بنائیا۔ دیا کمائے ناتھ انا تھیا، دیناں رنگ رنگائیا۔ ودیا سبھے کوئے نہ پنڈت کاشیا، قسماں والے روون مارن دھاپیا۔ جن بھگتو دوہ چوہ سالان سب نے کرنیاں ہاسیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ جس موسیٰ نوں چڑھایا اُتے پھاسیا، شبد شبد نال سمجھائیا۔ عیسے دے گل وچ پا کے سٹاں رنگاں والیاں ٹاکیا، صلیب دتا لٹکائیا۔ محمد منہ دے بھار ڈگایا وچ مقبریاں چُکائیاں اُداسیاں، شرع شرع دے رنگ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے جن بھگتو سنگر شبد نوں لو نرٹ، گھٹ کے لو بندھائیا۔ جو لیکھا لکھیا وچ پُران گرٹ، پورا دیو کرائیا۔ تھادے پیار وچ رہے کوئی نہ پھرٹ، سدھا لیکھا دینا بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائیا۔ نارد کہے جن بھگتو ویکھ لو جگ چوکڑی دا چور بدھا، بندگی والیو دیاں سمجھائیا۔ جیہڑا بھگت دوارے وچوں لدھا، باہر کھوجن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جہاں چر تھادیا لیکھ نہ دیوے ادھا، اناں چر گنڈھ سکے نہ کوئے گھلائییا۔ ایہہ سماں ملدا کدی کدا، قدیم دا مالک ہتھ کسے نہ آئیا۔ جس دی سبھے کوئے نہ وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پھندا کہے میںٹوں چاروں طرف کھچو، کھچ کھچ

ودھائیا۔ تئیں نہیں جان دے اس نے کداں کھیلاں رچائیاں وچ چارے کھانیاں، انڈج جیرج اُتبیج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ کداں محکم سندیسے نام کلمے وجائے
 چارے بانیاں، پراپسنتی مدھم بیکھری وجدی رہی ودھائیا۔ کس طرح خاک وچ زلایا راجے رانیاں، رام سینا دئے گواہیا۔ کس طرح دیکھ وکھایا رنگ
 اٹھسٹھ تیرتھ پانیاں، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بھجے واہو داہیا۔ کس بدھ نارد جن بھگتاں رُوحاں پچھانیاں، آپ اپنی دیا کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بناہیا۔ نارد کہے جن بھگتو دیکھ لو اپنا جگ چو کڑی دا پچھلا چور، چوری کرن والا اکو نظری آہیا۔ جیہڑا
 جدوں سنھ لاوے تے لاوے کایا مندر اندر وچ اندھ گھور، جگت نیتز نظر کسے نہ آہیا۔ اندر وڈ کے تہاڈے انتر نام دا منتر دیوے پھور، فرنے من دے
 بند کرائیا۔ پھیر اپنی کرپا کرے دُنیا نالوں وچھوڑ کے تے اپنے نال لوے تور، تریا دی منزل دا لیکھا دئے چُکائیا۔ جس دے آگے کسے دا نہیں زور، جورو
 زر نہ کوئے وڈیائیا۔ جس دے سب کچھ کول، کُل مالک اک اکھوائیا۔ اُس دے شبد دا شبد وچے ڈھول، ڈھولک چھینے نہ کوئے کھڑکائیا۔ جے سنگر
 جھوٹھا ہو جائے تے اوہدا کڈھ دیو پھڑ کے پول، پولی گنڈھ نہ کوئے رکھائیا۔ جے بھگتو تہاڈے نال مارے رول، رول رول کے ایہنوں دھرتی اُتے دیو
 رگڑائیا۔ جے پورا تول نہ سکے تول، تولنہارا نہ آپ ہو جائیا۔ پھیر ایہدے نال پیار تے مُجبت دا کاہدا کرنا چوہل، اسدا چولا دیو چھڈوائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اک سمجھائیا۔ نارد کہے گرگھو تہانوں دیندا آیا دلا سے، دلبریاں نال وڈیائیا۔ کردا آیا ہاسے،
 خوشیاں ڈھولے گائیا۔ تہاڈے دُکھاں دے ویکھدا آیا تماشے، جگ جگ ایہدی ریتی چلی آہیا۔ ایہہ کدی وسے اُتے آکاشے، تے کدی پر تھی اُتے بھجے
 واہو داہیا۔ ایہنوں سارے کہندے پُرکھ ابناشے، پر بھ ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ سارے کہندے کرے ہر گھٹ اندر واسے، واسطہ آتما پر ماتما نال
 جڑائیا۔ کہندے نور جوت پرکاشے، نور نورانہ اگم اتھایا۔ تئیں اُس دے نکے جہے کا کے، بچھو تہانوں دیاں درڑائیا۔ جنہاں نے ایہدے پچھے چھڈ
 دتے اپنے ماپے، نکے نکے بچے بھجے واہو داہیا۔ سب دے اندروں پاپ رہے کانپے، تن اندر لین انگڑائیا۔ پھیر وی تہاڈا صاحب تہاڈا پردہ ڈھاکے، سر
 اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تہاڈے پورے کرے گھاٹے، جنم جنم دے لہنے پور کرائیا۔ جیہڑے تئیں پندھ مار کے آگئے واٹے، بھگت دوارے ڈیرہ لائیا۔ تہاڈے

واسطے اک وچھائی کھاٹے، ادھا حصہ تہانوں دتا جنائیا۔ تہاڈی منزل وچ وچکار رُکا نہ سکے ادھواٹے، وشن برہما شو سارے تالیاں رہے لگائیا۔ اوتار پیغمبر
 گرو خوشیاں دے بول بولن ساچے، سچ سچ نال سنائیا۔ آو بھگتو ساچے گرہ پاؤ راسے، جو رستہ دین دُئی آئے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا میلا آپ ملایا۔ پھندا کہے میں جگ جگ پاواں پھندا، میری سمجھ کسے نہ آئی۔ میں بٹھاں تہنچ، پنجاں گنڈھ
 رکھایا۔ میٹوں نہ کوئی روگ نہ کوئی رنج، خوشی غمی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میں کوئی شستراں نال لڑیا نہیں جنگ، ڈھالاں تلواراں نہ ہتھ اٹھایا۔ میرے
 کول اک شبد سنگرو دا سچا ڈھنگ، جس دا بھیو کوئے نہ پائیا۔ اوہ ایدھروں توڑ کے ایدھر دیوے گنڈھ، ایہہ اوہدی بے پرواہیا۔ جدوں چاہے سرشٹی دی
 درشٹی اندروں کر دئے رنڈ، گھمنڈ وچ سارے لئے پھسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر داور، ڈھر مالک اک اکھوایا۔ پھندا
 کہے میں اُس نوں بٹھ دا، جو بندھن سب نوں رہیا پائیا۔ جیہڑا ونجارا نہیں کسے کن دا، چنچلی نندیاں وچ سنن کدے نہ آئی۔ جس نوں سہارا نہیں کسے
 چھپر چھن دا، منڈل منڈپاں بیٹھ نہ ڈیرہ لائیا۔ اوہنوں آدھار نہیں کسے کھان پین ان دا، نرادھار اپنی کھیل کھلایا۔ اوہ ونجارا نہیں کایا مائی چم دا، چم
 درشٹی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوہدا جدوں پیار ویکھوتے ویکھو سچ برہم دا، پاربرہم اک اکھوایا۔ ہن کھیل کرن آیا جس مارگ لاؤنا اکو دھرم دا، ذات پات دین
 مذہب دا لیکھا دئے چکائیا۔ جھگڑا رہن نہیں دینا کسے کانڈ کرم دا، نہکرمی ہو کے اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سہارا دے کے
 اکو سرن دا، سرنگت اک درسائیا۔ نارد کہے پر بھو اچ واہ واہ سوہنا پھسیا، پھاسیاں دین والیا تیرا وقت گیا آئی۔ اوہ ویکھ سکھنڈ دوارا رہیا ہسیا، ہس ہس
 خوشی بنایا۔ جنہاں بھگتاں دے پیار وچ آئیوں نسیا، بھجیا واہو داہیا۔ اوہناں نے تیتوں کڈے سوہنے ڈھنگ نال کسیا، قسم کھان والیا تیری قسم دتی
 تڑایا۔ ہن دس گرگھاں دی رات اندھیری رہوگی مسیا، کہ اپنا جوتی چند دس چکائیا۔ اوہ کاہدے واسطے ہوڑا لایا اپر سسیا، ہاہے دی ٹپی کی اپنا رنگ
 رنگایا۔ کس بدھ تیر انیالا تیرا ہووے کسیا، بن ہتھاں دس چلائی۔ کس دھار وچ بھگتاں دے اندر ہوویں وسیا، اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، بھیو ابھیدا دینا کھلایا۔ نارد کہے اوئے میریا پر بھو جمانا، جمان توں چھڈاؤن والیا کی تیری بے پرواہیا۔ کی تیتوں رام

آکھاں کہ کاہنا، کہ گھنٹیا کہہ کے سیس نوایا۔ پیغمبر آکھاں کہ ااما، کہ عملاں توں رہت نور الاہیا۔ کی سنگرُو گردیو آکھاں کہ تیرا نام ستناما، کی وجدی رہے ودھایا۔ کی شرع دا مالک آکھاں کہ آکھاں شریعت دا غلاما، کی تیری وڈیایا۔ میں سچ دساں، توں آد جگاد گن ندھانا، گنوت تیرا بھو کوئے نہ پائیا۔ پر ہن ویکھ لے دین دنی تے جگت جہانا، چاروں گنٹ بن نیناں نین اٹھایا۔ کی ہو گیا جے ہن پہن کے جوتی دھار دا جامہ، شبد داشبدی ڈنک وجایا۔ تیرا دین دنی وچ نہیں کوئی بیگانہ، دوسر وڈ نہ کوئے وڈایا۔ نارد کہے پر بھوتوں بڑا گوٹیا اچ سنا دے کوئی خوشیاں والا ترانہ، طرح طرح نال جنایا۔ جے توں بھگون تے ایہہ تیرے بھگت انہاں نوں دس دے میں کس طرح تہاڈا بھگوانا، بھاگ تہاڈے دواں بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ نارد کہے پر بھو کوئی نواں سنا دے گیت، گو بند گو بند دھر دے ماہیا۔ کس بدھ تیری ہووے تعریف، اپنا بھو دینا کھلایا۔ میری برہوں وچ نکلے چپک، رو رو دیاں ڈھایا۔ نگاہ مار لے ہست کیٹ، جگت جہان ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنایا۔ نارد کہے پر بھو کھج ویکھ لے ماٹی چما، چم دیشی والیا دھیان لگایا۔ پون سواس تک لے دماں، ساہ ساہ ویکھ دکھایا۔ تیرا کھیل سب نوں جاپدا نواں، نوست ویکھن چائیں چانیا۔ جن بھگتاں میٹ دے اندروں غماں، چنتا چکھا گوائیا۔ تیرا سوہنا اگلا ہووے سماں، سمپت ہووے کوڈ لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ سنگر شبد کہے میرا دھرم دھار جیکارا، جے جیکار جنایا۔ سب دا اکو سانجھا بھگت دوارا، جتھے ملے مان وڈیایا۔ جس نو کھنڈ پر تھی ہونا اجیارا، ستاں دیپاں خوشی بنایا۔ اوہ تک لو جمن کنارہ، بیٹھانین اٹھایا۔ جتھے کرشن کاہن دے کے گیا اشارہ، بنسری گوآں نال وجایا۔ سخیاں نال کرے منگلا چارا، سوہنا ناچ نچایا۔ ہس کے کہا میں شام سندر اوہ میرا نوری نور اپارا، اپر پیر بے پرواہیا۔ جس سرشٹی دیشی اندر پاؤنی سارا، مہاسار تھی ہو کے ویکھ دکھایا۔ اُس دا سوہنا ہونا بھگت دوارا، بھگون اپنا رنگ رنگایا۔ پھیر گرگھ دھار دے سہارا، گرگھ دوارے وڈ وڈایا۔ راجے بل نال اقرارا، سہج ساچا سنگ ملایا۔ گردیال سنگھ دا لیکھا ہووے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری دے گواہیا۔ پھیر دئی دربار دا تکیو نظارہ، نظراں سب نے لینیاں بدلائیا۔ اُس دیاں نارد کہے میں اگمی سب نوں دکھاواں اخبارا، بن

حرفاں حرؤفاں جنائیا۔ جس دیاں پنہجھی پرکرتیاں دی دھار نال پنہجھی پنہجھی فٹ لمبیاں چوڑیاں ہون دیواراں، سوہنی سوہنی بنت بنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پنہجھی کہن اسیں نام نہیں کوئی انج فٹ، بھٹکل ویکھنی جگت لوکائیا۔ جو آتما پر ماتا نالوں گئی ٹٹ، وچھڑیاں میلا میلنا سچ سُبھائیا۔ جس دے بھگت دوار وچ بھگتاں بٹھے گٹ، پھاندی جگت والی دکھائیا۔ اوہ وعدے قول اقرار توں کدے نہ جائے چھٹ، جہاں چر بھگتو تہاڈا جھٹکارا لکھ چوڑاسی وچوں نہ آپ کرائیا۔ ایہہ خوشیاں والی لٹ، لٹیریو لٹنا چائیں چائیا۔ نام رس دا پیو پیالہ پنا بلاں بٹ، امیوں رس اندروں دے چوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ جہنا کہے میرا کنارہ کنڈھا گھاٹ، تھل مارو ریتا دے گواہیا۔ جس نے کلج انتم کنئی واٹ، لیکھا کوڑی کریا دے گوائیا۔ اوہ مالک سوامی دُھر دا کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ جس دا زرگن دھار زرگن ہووے نات، ناتا جوڑے سچ سُبھائیا۔ جس دین مذہب بناوئی اکو جات، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سچ پریم دی پرگٹا کے اک پر بھات، سندھیا سرگھی نہ کوئے درسائیا۔ سب دا پورا کرنا بھوکھت واک، واقع ویکھے تھاوں تھانیا۔ دئی دوار کھول کے تاک، بھگت دوار دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ بھگت دوار کہے بھگتو میری اک عرضوئی، میننتی بے کر کے دیاں جنائیا۔ کسے دی سرت رہے نہ سوئی، سٹیو لو انکڑائیا۔ پنا سنگر شبد توں دو جہان ملے نہ ڈھوئی، اگے پچھے سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ ایہہ وقت سمبھالدا کوئی کوئی، پنا پر بھو کرپا توں منزل چڑھن کوئے نہ پائیا۔ جے تہاڈی آتما پر ماتا دے پیار وچ جائے موہی، مُجّت کرن والیو مُجّت دا لیکھا پورا دے کرائیا۔ تہاڈ جھگڑا میٹے بیخ گروہی، تن وجود کرے صفائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نارد کہے میں جگ جگ ویکھدا آیا آبادیاں، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ میں پھر دا رہیا وانگ جگت لاگیاں، بھجیا واہو داہیا۔ میں دین دنی دیاں تکدا رہیا شادیاں، شادیاں کوڑ گڑیار سنے چائیں چائیا۔ مینٹوں کوٹاں وچوں اک دو چار بھگتاں دیاں آتماں لادھیاں، جہناں دی پر بھ نال مل کے وجے ودھائیا۔ اوہناں دیاں خواہشاں اوہناں نے اپنے اندروں ارادھیاں، ارادھنا وچ رادھکا سرتی بیٹھی سپس نوایا۔ اوہناں دیاں ریاں کاہدیاں، جہناں

نوں ملیا دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنایا۔ نارد کہے جن بھگتو جگت دا بھگت بھگوان چلیگا سماج، سمگری پر بھونے دینی ورتایا۔ ضرور چار ورن دا ہووے گا اک رواج، مذہبی ونڈ نہ کوئے رکھایا۔ ساری دین دُنیا جائیگی جاگ، جس ویلے کلجک نے ہلونا دتا لگایا۔ چاروں کُنٹ گھر گھر اڈنے کاگ، ہنس روپ نہ کوئے دکھایا۔ پنا بھگتی توں بھگتو کدے نہیں ہندے وڈے بھاگ، بھاگ ہین دے سے خلق خدایا۔ تہاڈے اندر جوتی دا جگے چراغ، جوتی جاتا ڈمگایا۔ تہاڈے خوشیاں دے کنت سہاگ، لاڑیاں لاڑیاں نال پرناہیا۔ جنہاں دے اندر نام دی وجدی رہے رباب، سرتی شبد دے ڈھولے گایا۔ اوتھے نہ کوئی سوال نہ جواب، جواب طلی نہ کوئے رکھایا۔ جن بھگتو بھگت دوارا کہے میتوں خوشیاں دا سماں مل گیا آج، عاجز ہو کے سیس نوائیا۔ تہاں اک دُجے نال مُجّت دی رکھنی سانجھ، جگت ناتا نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لہنا دینا لیکھا آد دا آد انت دا انت اپنے ہتھ رکھایا۔

* ۱۸ ہاڑ شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

اٹھاراں ہاڑ کہے ویکھو آگئے پُراں اٹھاراں، اکھر اکھر مل کے وجے ودھایا۔ گنتی گنت دا لیکھا دسن چار لکھ سلوک ہزار ستاراں، بھيو ابھید جنایا۔ اوچی کوکن مارن نعرہ، دو جہان شنوایا۔ ساڈا رہیا نہ کسے پیارا، پریکی پریم وچ نہ کوئے سماہیا۔ سُن صاحب سرجنہارا، در تیرے سیس نوائیا۔ ساڈا جگت جہان لیکھا تک لے آپ نرنکارا، نرور ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پُراں اٹھاراں کہن نال جگتی، سچ سچ سنایا۔ سانوں پڑھ کے جڑے کسے نہ سرتی، سرت شبد نہ کوئے سماہیا۔ کی تیری کھیل اکال مورتی، اکل کل دھاری دینی وڈیایا۔ کی تیری آواز اگئی تُوں دی، تریا توں باہر سمجھایا۔ اسیں آسا رکھی تیرے اکو نور دی، نور نورانے نور لینا پرگٹایا۔ ساڈی منت چکاؤنی پچھلے جگ مزدور دی، مزدوری سچ نال ورتایا۔ منزل ویکھ لے پچھے والی دُور دی، اگا نیڑے نظری آہیا۔ جگت جہان آسا تک لے کوڑی کوڑ کُٹب ویکھ خلق

خدا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پُران اٹھاراں کہن ساڈے وچوں دیکھ لے پُران بھوکھ، بن نیناں نین اٹھایا۔ جس دا لیکھ اگتا دتا لکھ، بھيو اُجھیدا دتا دڑایا۔ جس نوں سمجھ کوئے نہ من رکھ، جگت جگیا سو بھيو کوئے نہ پایا۔ توں نرگن دھار سرگن تیری سکھیا لے سکھ، ساکھیاں پردہ آپ اٹھایا۔ ساچی پاوے کوئے نہ بھکھ، مانگت روون مارن دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنا یا۔ پُران اٹھاراں کہن ساڈا لیکھا دیکھ لے جگ، جگ جیون داتے دھیان لگایا۔ سانوں پڑھن والے ہوئے الپگ، بدھی بدھ بیک نہ کوئے بنایا۔ ترے گن مایا لگی سب نوں اگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ تیرا درشن ملے نہ کسے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ ملن کسے نہ آیا۔ ساڈا واسطہ ساڈی انتم میٹ دے حد، حدوڈ اور رہن نہ پایا۔ تیری اکو ہووے ید، یدی بھيو دینا چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ اٹھاراں پُران کہن ساڈے وچوں وڈا پُران سکند، اکاسی ہزار سلوک نال وڈایا۔ جس وچ لہنا دینا سورہ چند، منڈل منڈپ نال سہا یا۔ جس وچ گوہند دی دھار لیکھا لکھیا پُراند، اکھر اکھراں نال بدلایا۔ جگت دھیانے بھيو کھولے توں میرا میں تیرا گاؤنا چھند، شہنشاہ بھيو رہے نہ رانیا۔ جس وچ کلج کوڑی کرپا جائے لکھ، پاندھی ہو کے اپنا پنڈھ مُکایا۔ تن وجود پوتر رہنا نہیں کوئی تت پنچ، پنچم ملن کوئے نہ پایا۔ جدھر دیکھنا گھر گھر ہونا رنج، رنجش سکے نہ کوئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ سکند کہے میٹوں لکھیا نال سلوک ہزار اکاسیاں، اکل کل دھاری دتی وڈایا۔ میٹوں خوشیاں آون ہاسیاں، میرے اندر وے دھاپیا۔ میں منڈل تگاں راسیاں، منڈپاں دیکھ دکھایا۔ میں کھیلاں جانا پر تھی آکاشیاں گگن گگننتراں پھول پھولایا۔ میں کلج اندر سب دے گل وچ دیکھاں پھاسیاں، تندی تند نہ کوئے کٹایا۔ انتم لہنا مکنا مدرا ماسیاں، دھرنی دھرت دھول دھول رہن کوئے نہ پایا۔ ستگر شبد نے بنا تن وجود توں تتاں دیاں لینیاں تلاشیاں، گرہ گرہ پردے آپ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنا یا۔ پُران کہن ساڈے اندر پر بھو دا کھیل بہہ بدھ بھانتی، وید ویاس دتا جنا یا۔ کلج انت ضرور آوے کوڑ کرانتی، جس نوں میٹ سکے کوئے نہ رانیا۔ جھگڑا دیکھنا لوک ماتی، ماتر بھومی دھیان لگایا۔ ماؤ تگنی منکھاں والی

جماعتی، مانس پردہ آپ گھلایا۔ کسے دی منزل پندھ کئے نہ واٹی، پوڑی ڈنڈا چڑھن کوئے نہ پائیا۔ اپنی نظر نہ آئے گھاٹی، گھاٹا ہووے خلق خدائیا۔ نور دے نہ جوت للائی، نور نورانہ ڈگ نہ کوئے مگائیا۔ سب دی کھلی مینڈھی سپس ہووے جھاٹی، مینڈھی حق نہ کوئے گندائیا۔ گر اوتار پیغمبر مذہباں دے بنن الاٹی، حد شرع والی دکھائیا۔ دین دنیا اکھراں دی ہونی پاٹھی، بن رسنا دھن نہ کوئے شنوائیا۔ کھیل ویکھنا تیرتھ اٹھسٹھ تاٹی، کناریاں دھیان لگائیا۔ اُس ویلے دُرمت میل کتوں نہیں جانی کاٹی، پتت پُنیت نہ کوئے بنائیا۔ دُرمت میل دھووے کوئی نہ کایا ماٹی، پاپاں کرے صفائیا۔ آتم سیج سہنجی ہوئے کسے نہ کھاٹی، کھٹکا اندروں نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ پُران اٹھاراں کہن جن بھگتو اسیں تہاڈے پُرانے سچن، سچنو دیئے جنائیا۔ سنگر شبد جگ جگ آوے پردے کچن، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں پریم کرائے مچن، دھوڑی اک ایشان سمجھائیا۔ سچ پیار دا کر کے سگن، سگلے سنگی لئے اُچائیا۔ خوشیاں نال اندروں بُجھا کے اگن، امرت میگھ برسائیا۔ سچ نام دی چاڈھ کے رنگن، رنگت اک دکھائیا۔ ہر جن ہر دوارے آوے منگن، مانگت ہو کے جھولی ڈاپیا۔ پر بھ مہر کرے سورا سر بنگن، مہربان دیا کمائیا۔ نیتز نام دا پاوے انجن، لوچن نین اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ پُران اٹھاراں کہن ساچا ویکھو جگت نظارہ، نظر یہ دین دُنی بدلایا۔ اسیں بچے انت کنارہ، گھاٹ پن ڈیرہ لایا۔ جتھے پر بھو دا انت سہارا، دُوجی اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جس دا اشارہ دیون چار یارا، محمد سینت نال سمجھائیا۔ جس دا امام عملاں توں رہت نور اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ اوہ ویکھن آیا آپ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ جس نرگن دھار کھیل کھلایا دوبارہ، دوہرا اپنا پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا میلا آپ ملایا۔ پُران کہن اٹھاراں ویکھو اٹھ دس دی دھار، دھر میوں دیو جنائیا۔ کی کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دھر در گاہیا۔ جس دا لہنا دینا نال پیغمبر گر اوتار، اوتری ہو کے اپنا لہنا دئے چکائیا۔ جو آد جگاد برہم برہماد شبد اناد پاوے سار، مہاسار تھی ہو کے بچے واہو داہیا۔ سو سوامی انترجامی ویکھنہارا آپ کرتار، قُدرت دا قادر نور الاہیا۔ جس دا سدا جگت اکھراں والا جیکار، ڈھولے شبد گیت ناد اناد سنائیا۔ سو آگیا سب دا سانجھا یار بھگتاں میت مُرار، مِتر پیارا اک

اکھوایا۔ جس وقت سہنجنا کیتا جن بھگتو بھگت دوار، بھگون ہو کے دے وڈیایا۔ تہاڈا در آیاں دامانس جنم دے سدھار، جگت سدھ بڈھ دی لوڈ رہے نہ رایا۔ پھیر آونہ پئے نہ دوجی وار، جنم جنم نہ کوئے بدلایا۔ جو در آ کے خوشیاں نال بول کے جاون پنج جیکار، سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ڈھولے گایا۔ سب دے لہنے دینے دیوے قرض اتار، مقروض اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اکھوایا۔ پُران اٹھاراں کہن اسیں کی دسیئے، وہ دشا دھیان لگایا۔ اسیں خوشیاں دے وچ ہسیئے، ہستی تک بے پرواہیا۔ اکھراں دا اکھر روپ ہو کے نچھے، ٹپے کدیئے چائیں چانیا۔ جوڑ جڑا کے نام جیئے، جگ جیون داتے ڈھولے گایا۔ پھر گنڈھ پائیے پکیئے، آد جگاد نہ کوئے تڑایا۔ پھر پُرکھ اکلا دین دیا لا بن تن وجود توں تکیئے، نور نورانہ نظری آیا۔ پھر اپنا پردہ پر بھ دے چرناں ہیٹھ ڈھکیئے، دوسر اوڈھن نہ کوئے رکھایا۔ اپنا آپ سرن سرنائی گھتیئے، دھوڑی خاک خاک رمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دارنگ اک رنگایا۔ پُران کہن جن بھگتو تہانوں ملے ودھائی، وادھا جگت وچ کرایا۔ تہاڈا مالک جو سے تھل اسگاہی، مہیئل محبوب ڈیرہ لایا۔ اوہ دیکھنہارا چائیں چائیں، بن نیناں نین اٹھایا۔ اس وقت سہنجنا کیتا بھگت دوار رہیا سہائی، سوہنا رنگ رنگایا۔ ہر جن پکڑ اٹھائے پھڑ کے باہیں، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ ست مارگ رہیا پائی، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمایا۔ جو لہنا دینا پورا کرے تھاون تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجایا۔ تسیں جن بھگتو پندھ ماریا خوشیاں نال ہلاؤندے آئے باہیں، باہو بل پرگٹایا۔ ڈھولے گیت آئے گائی، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ دُور دُراڈا پندھ مُکائی، بھگت دوارے پنچے چائیں چانیا۔ پُران کہن جن بھگتو جوت دھار دا درشن کرنا جو مالک اکو مانی، جو محبوب نور الاہیا۔ جو جنم جنم دی میٹے شاہی، دُرمت میئل دھوایا۔ سب دی آشا پور کرائی، پورن برہم دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ پُران اٹھاراں کہن جن بھگتو ساچے صاحب نو اوو سیس، سر سر ہتھ لگایا۔ تہاڈا مالک اک جگدیش، جگدیشر اگم اتھایا۔ جس دے چھتر جھلنا سیس، نرگن سرگن دیکھے اپنی کھیل بے پرواہیا۔ جس دا بھيو جانے نہ بیس اکیس، ایکا دو آ وند نہ کوئے وندایا۔ جس سرشی درشی اندر دینی حدیث، حضرتتاں توں باہر کرے پڑھایا۔ سب توں وکھری چلا کے ریت، مندر مسیت پندھ مُکایا۔

آتم دھار بنھ کے پریت، پریتم ہو کے میلا لئے ملائیا۔ جن بھگتو جس دا سوہنگ گاؤندے گیت، اوہ گوبند اک اکھوائیا۔ جس رنگ رنگاؤنا اکو ہست کیٹ، اوچاں نیچاں دئے وڈیائیا۔ تہاڈے آوندیاں دے مکھ تگے تے جانڈیاں ہتھ رکھے اُتے پیٹھ، پشت پناہ اپنی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا رنگ رنگائیا۔ پُران کہے جن بھگتو اک سُنہنجی ہوئی دھرت، دھول ملی وڈیائیا۔ جتھے چار جگ دی لگی شرط، شرع والے قسماں گئے کھائیا۔ جس اُتے آیا پرت، پت پریشور دُھر درگاہیا۔ اُس دانرگن دھار کرو درس، ستمکھ ہو کے ڈیرہ لائیا۔ جنم جنم دی میٹو حرص، ہوس کوڑ دینی مٹائیا۔ اوہ تہاڈے اُتے کرے آپے ترس، رحمت سچ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پُران کہن جن بھگتو تہانوں ملدیاں خوشیاں، خوشیاں دے ڈھولے گائیا۔ تہاڈے کولوں کرم کانڈ دیاں کوئی نہیں گلاں بچھیاں، مہربان مہر نظر نال ترائیا۔ پتت پُنیت بنا کے سُچیاں، سنجم اپنے وچ رلائیا۔ آتم دھار بدل کے رُچیاں، رچنا اپنی دتی سمجھائیا۔ تہاڈیاں منزلاں بنا کے اُچیاں، اُچ اگم اتھاہ ہوئے سہائیا۔ تہاڈیاں رُحاں رہن نہ ستیاں، ستیاں لئے جگائیا۔ جے تہاڈیاں پندھ مار دیاں گھس گئیاں بھتیاں، چڑے والیو تہاڈی چڑی دی قیمت بنا دمڑیاں دئے چکائیا۔ سنگرُو ہو کے تہاڈیاں کرے بتیاں، بتخائیاں ویکھ دکھائیا۔ تہاڈیاں دھاراں رہن نہ رُسیاں، رُسیاں لئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا کھیل وکھائیا۔ ہاڑ کہے میں اٹھاراں والا دن، دن دیوی دھیان لگائیا۔ سب دیاں آشنا لئیاں من، نام پیمانہس ہتھ اٹھائیا۔ میں خواہشاں لئیاں سن، جن بھگتو تہاڈے اندر ویکھ وکھائیا۔ میں پھر کے آیا وچ چھن، اپنا پندھ مُکائیا۔ میرا نظر نہ آیا چنھ، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میں کی مہما دتھاں گن، صفتاں وچ کی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ سنگرُ شبد کہے جن بھگتو تہانوں ملے دھرم دا ور، دھرمیوں دھرم دھار دیاں جنائیا۔ خوشیاں نال جانا اپنے گھر، گرہ مندر ویکھ وکھائیا۔ اکو جہان ناری نر، بردھ بال جواناں اکو رنگ رنگائیا۔ اکو سب دا سانجھا ہر، جو ہر ہر دے وچ سمائیا۔ اچ توں چوراسی دا سبنے اندروں کڈھ دینا ڈر، پھاسی رائے دھرم کوئے نہ پائیا۔ جیہڑی گنڈھ دے کے آئے لڑ، کئی سنگرُ نال بندھائیا۔ اوہ منزل منزل تہانوں لے کے جاوے چڑھ، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ سچھنڈ دوارے

جاوے وڑ، آؤندا جاندا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ تُساں صرف تُوں میرا میں تیرا اکھڑ لینا پڑھ، دُوجی لوڑ رہے نہ رانیا۔ پھیر آپے تہاڈے صاف کریگا دھڑ، مائی بھانڈے پوچ پچائیا۔ جو ویکھنہارا چیتن جڑ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دامالک اک اکھوائیا۔ سَنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈیاں مہربانیاں، جگت جہان نظری آئیا۔ نوست دسن نشانیاں، نشانے کلج کوڑ کوڑ بدلایا۔ تہاڈیاں صفتاں والیاں کہانیاں، اکھڑی اکھڑ ڈھولے گائیا۔ پر بھو دی کرپا نال تہانوں پڑھنیاں پئیاں نہیں بانیاں، بان انیالا تیر تہاڈے اندر دتا لگایا۔ تہاڈا جھکڑا مک گیا چارے کھانیاں، خالق اپنے اپنے رنگ رنگایا۔ تہاڈا لہنا رہیا نہ جیو پرانیاں، پُران اٹھاراں دین وڈیایا۔ تُساں جگت والیاں پچھے خوشیاں مانیاں، من منسا نال رلائی۔ اگے کرپا کرے گن ندھانیاں، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جو ہر گھٹ انتر جانی جانیاں، جانہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ سَنگر شبد کہے جن بھگتو تہاڈا آؤنا جانا ہویا منظور، خالی رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت اُدھارنا پر بھو دا دستور، جگ چو کڑی ریتی چلی آئیا۔ تہاڈا لہنا دینا مُکایا ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھایا۔ انج تون پچھلے سارے مُعاف کیتے قصور، شبدی شبد نال سَنگر شبد کرے صفایا۔ نام ندھانے نال کرے بھر پور، جو بھر پور رہیا سرب تھانیا۔ تہاڈا پندھ لیکھے لائے جو آئے نیڑے دُور، دُور دُراڈے پندھ مُکایا۔ آتم دھار بخش کے نور، نور نورانہ ڈگمگایا۔ شبدی شبد دے سرور، مستی نام والی چڑھایا۔ منو آ من نہ پائے نور، دہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دھاہیا۔ سچ سوامی انتر جامی ملے آپ حضور، حضراتاں دامالک نور الاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد حاضر حضور، انت کنت بھگونت اکو نظری آئیا۔

* پہلی ساؤن شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر رات نوں * *

ساؤن کہے میرا پریشا پہلا آج، عاجز ہو کے سب نوں سپس نوایا۔ میرے پر م پڑکھ پر ماتم آتم سب دا بدل رواج، مانس مانو مانکھ ایکا رنگ رنگایا۔ جگ جگ جگت ادھارنا تیرا کاج، کرنی دے کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ ست دھرم دی کھول جاگ، جاگرت جوت کر رشنایا۔ کلجگ کوڑ میٹ دے آگ، اگنی اگت نہ لاگے رانیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کاگ، گرکھ گر گر نام موتی چوگ چگایا۔ گرہ گرہ دیک جوت جگا چراغ، اندھ اندھیرا دے مٹایا۔ ہر ہر دے تیرے پیار دا اُتجے ویراگ، ویری اندروں باہر کڈھایا۔ ترے گن مایا ڈسنی ڈسے نہ ناگ، جگت ترسنا کوڑ مٹایا۔ جن بھگتاں کر دے وڈ وڈ بھاگ، سر سر اپنا ہتھ رکھایا۔ میرے پر م پڑکھ پر ماتم دُرمت میل دھو داغ، پتت پنت بنایا۔ دُھن آتمک سنا راگ، رسنا جھوانہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے منگ منگایا۔ ساؤن کہے میرا دوس سہنجنآ آیا، پر بھ دینی مان وڈیایا۔ میں نو نو سپس جھکایا، در تیرے لاگا پانیا۔ جن بھگتاں میلا لینا ملایا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ بھانڈا بھرم دینا بھٹایا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا۔ گرہ مندر دینا سہایا، در ٹھانڈے وجے ودھایا۔ دیک دینا جگایا، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ میں دوئے جوڑ واسطہ پایا، پر م پڑکھ تیری سرنایا۔ نو نو چار پچھوں چل کے آیا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ میری دے گواہیا۔ اوتار پیغمبر گرو گرو دیو گواہ بنایا، شہادت شبد گرو بھگتایا۔ انت کنت بھگونت تیری اوٹ تکایا، تقویٰ اور نہ کوئے رکھایا۔ توں کرپا ندھان سری بھگوان بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمایا۔ جس جگ جگ ویس وٹایا، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ ساؤن کہے میرا وقت سہیلا، ساجن میت جنایا۔ کرے کھیل پر بھ پر م پڑکھ اکیلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ جو لیکھا جانے گرو گر چیلہ، چیلہ گر اپنی بنت بنایا۔ وسنہارا دھام نویلا، سکھنڈ ساچا اک وڈیایا۔ جس نے بھگت بھگوان کرایا میلا، ملنی ہر جگدیش کرایا۔ اوہ اچرج کھیل اگنی کھیل، خالق خلق اگم اتھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ ساؤن کہے میرا وقت سہاوا لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول وجے ودھایا۔ میری خوشیاں والی رات،

ڈھولے گاواں گوبند ماہیا۔ جس جھگڑا میٹنا ذات پات، دین دُنی اِکو رنگ رنگایا۔ لیکھا رہے نہ کاغذات، کاغذ قلم شاہی دئے گواہیا۔ آتم پر ماتم دس اگمی جات، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے پڑھایا۔ امرت آتم دے کے بوند سوانت، نَجھر جھرنا آپ جھرایا۔ شبد ناد جنا اِکانت، بن رسنا جہوا ڈھولے آپ درڑایا۔ جوتی جوت کر پرکاش، نُوَر نُوَرانہ نُوَر چکایا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، ترسنا کوڑ جگت مُکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ ساون کہے پر بھو میرا دوس سُنھنا چنکا، ست سچ تیری سرنایا۔ خوشیاں مناوے جمنائستی گوداوری گنگا، گنگوتری ڈھولے سوہلے گایا۔ تیرا نام ندھان دا سُنن مردنگا، ناد انادی دینا شنوایا۔ نالے نگاہ مار لے تک لے تیرتھ تھ سروور کنڈھا، بن نیتراں نین اٹھایا۔ امرت رس جلدھار رہیا نہ ٹھنڈا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ پوت دے کوئے نہ پنڈا، بودھ اگادھ نہ کوئے سمجھایا۔ چاروں کُنٹ بھیکھ پاکھنڈا، ست وچ نہ کوئے سمایا۔ زرگن زرویر زرنکار تیرا آتم ہو گیا رنڈا، پر م پُرکھ کنت سہاگ نظر کوئے نہ آیا۔ شبدی دھار تیرا دے کسے نہ کھنڈا، کھڑگاں سارے رہے چکایا۔ ذرا نگاہ مار لے وچ برہمنڈاں، برہمانڈ دھیان لگایا۔ لیکھا تک لے جیرج انڈا، اُتبج سیتج کھوج کھوجایا۔ جھگڑا تک لے تت پنجا، پنچم دھار شبد سُنن کوئے نہ پانیا۔ ساون کہے میرے نیتز وگدیاں انجھاں، بن نیناں نیر وہانیا۔ تیرا ہاتھ نہ آوے مہانا ونجھا، تھل اسگاہاں ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ ساون کہے میرا وقت سہایا آپ، پر بھ دیوے مان وڈیایا۔ ترے گن مایا میٹ کے تاپ، جگت ترسنا کوڑ گواہیا۔ توں میرا میں تیرا دس کے جاپ، آتم پر ماتم کرے پڑھایا۔ سچ سندیسہ دے کے پات، پردہ پردیاں وچوں اٹھایا۔ زرگن دھار جوڑ کے نات، سرگن میلا میلے سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا یا۔ ساون کہے میں خوشیاں گاواں گیت، ڈھولے دُھر درگاہیا۔ میرا پُرکھ اکلا میت، دُجا نظر کوئے نہ آیا۔ جو لکھ چوڑا سی بدلنہارا نیت، نیتئیوان دُھر درگاہیا۔ لہنا دینا جانے ہست کیٹ، اُوچ نیچاں ویکھ وکھانیا۔ چاڑھنہارا رنگ مچھ، جگت جہان اُتر کدے نہ جایا۔ اُس دا کھیل ہونا انڈیٹھ، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جس مٹھا کوڑا کرنا ریٹھ، جن بھگتاں امرت رس جام چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا

مالک بے پرواہیا۔ جھٹ نارد کہے کی کہندے ساؤن جی، سانوریا دے جنائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے کرنا کی، کی کرتا پُرکھ کھیل کھلائیا۔ کس بدھ تیری دھار برکھے مینہ، مسگھلا کی وڈیائیا۔ کس بدھ ترپت ہووے جنت جی، ترسنا ترکھا بُجھائیا۔ لہنا کئے ساڈھے تن ہتھ سی، تن وجوداں پندھ مُکائیا۔ لیکھا جانے وبہہ اکیہ، اینکارا کی اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر وڈا وڈا وڈیائیا۔ نارد کہے ساؤنا سوہنیا سْتیا اٹھ، اپنی لے انگڑائیا۔ توں لگیا کیہڑی گٹھ، چارے کُنٹاں دھیان لگائیا۔ کون دھار پُرکھ اکال رہیا تھ، مہربان مہربان مہر نظر اٹھائیا۔ کون رس انگا دیوے گھٹ، جام حقیقی اک پیائیا۔ جس نال کوڑ گڑیار دی ریتی جاوے چھٹ، جھٹکی لو نہ کوئے لگائیا۔ اوہ ویکھ لے کس بدھ چار ورتاں پینی پھٹ، بھٹکل دے لوکائیا۔ توں میرا میں تیرا پھڑ لوں گٹ، بن ہتھاں ہتھ اٹھائیا۔ دین دُنی دانا تا جائے ٹٹ، ٹٹیاں پھیر نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم آپ سنائیا۔ نارد کہے ساؤنا میں آیا نال زور، سچ نال جنائیا۔ جگت جہان ویکھیا اندھیرا گھور، گھوری بیٹھے کھ چھپائیا۔ پنچ وکار تکیا چور، گھر گھر چوری سنھ لگائیا۔ منو آ ممتا والا پاوے شور، شوہر بانکے بھے نہ کوئے رکھائیا۔ میں ویکھیا کر کے غور، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سرشٹی درشٹی ہو گئی ہور دی ہور، اور دا اور رُپ بدلایا۔ کسے داد سے نہ بھاگ متھور، متھن ہندی دے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوائیا۔ نارد کہے ساؤنا میں دُور دُراڈا آیا بھجا، بن قداماں قدم ٹکائیا۔ میں نو ست دی ویکھی جگہ، دیپاں کھنڈاں پھول پھولائیا۔ جدھر ویکھاں کوکدی قضا، قزاق کلج نال ملائیا۔ پر بھ دی چلے کوئے نہ وچ رضا، رازق رازق رحیم سیس نہ کوئے نوائیا۔ میں سب دیاں پار کر کے آیا حد، حدوداں ڈیرہ لائیا۔ نام کلپیاں والیاں ویکھیاں یدا، یدی اپنی اکھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا تھم اک ورتائیا۔ نارد کہے ساؤنا میری بودی گئی بھج، گلی ہو کے کی سنائیا۔ اوہ تک لے کلج پوری ہندی ریجھ، آشا جگت نال ملائیا۔ جس دی ست دی چنگی لگے کوئے نہ چیز، ست نال نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ ساؤن کہے سُن نارد اپنڈیا، براہمنائیتوں دیاں جنائیا۔ پہلوں ویکھ لے نو کھنڈیا، دھرنی دھرت دھول دھول اکھ اٹھائیا۔ پھیر تک لے اپنے

پوڑی ڈنڈیا، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ پھیر نگاہ مار لے کس بدھ جگت جہان ونڈیا، دیناں مذہباں رنگ رنگائیا۔ پھیر تک لے گوہند دھار کھنڈیا، جس دی دھار سکے نہ کوئے بدلایا۔ پھیر رن بھومی ویکھ لے چنڈ پر چنڈیا، چاروں گنٹ خوشی بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نارد کہے ساونا سبجنا میں کی تگاں، بن اکھیاں اکھ اٹھایا۔ میں حقیقت دساں تھا، حق حق جنایا۔ میرا صاحب دے نال قول اقرار پکا، وعدہ کوڑ نہ کوئے رکھایا۔ میرا پر بھوکدے کرے نہ کسے نال دھکا، زبردستی جابر ہو نہ کوئے دکھایا۔ اوہ تک لے ماچھوواڑے دی دھار جو کھجک نوں گوہند نے دتا ٹکا، دھرنی دھرت دھول دھول نال ملایا۔ پھیر ویکھ لے صدی چو دھویں دا پٹا، الف یے اشارے نال سمجھایا۔ بیسویں وقت جاوے پٹا، حضرت عیسیٰ عیسوی نال ملایا۔ سنگر شبد سبجنا لاؤن والا اپنا اگئی ٹھپتا، بن اکھراں اکھر بدلایا۔ جس کھجک دی بدلی سبجک دا کرنا وٹا، وٹاندر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ دین دُنی داتن وجودی چیتھر ویکھ لے پھٹا، اوڈھن سیس نہ کوئے ٹکائیا۔ ماؤ دھار تک لے رٹا، جھگڑا سکے نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر بھيو آپ چکائیا۔ نارد کہے ساون کچھ میتھوں لے لے سکھیا، سبجنا دیاں سمجھایا۔ اٹھ تک لے بنا اکھراں توں لیکھ لکھیا، کاغذ قلم شاہی رنگ نہ کوئے رنگایا۔ جیہڑا جگ نیتز کدے نہ دسیا، رسنا جہوا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اُس دی سنگر شبد ونڈ ونڈاؤنی ہسیا، دوسر ہتھ نہ کدے پھڑایا۔ جس نے دین دُنی جنائی مٹھیا، اوہ متھن کرے لوکائیا۔ توں کیہڑی سیجا لٹیا، ساونا اٹھ کے لے انکڑایا۔ کیہڑی خُماری دے وچ کھیا، مست مستانیاں ہوش بدلایا۔ نارد کہے میں بودی نوں ہتھ لا لاپٹیا، پٹنے والے آگے دُہانیا۔ جس سب دا لیکھا کرنا چٹیا، کالا داغ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ نارد کہے ساون میری بودی ویکھ لے ہسدی، چار جگ دیاں ہستیاں رہی جنایا۔ بن قداماں چرناں نسدی، دو جہاناں بھجے واہو داہیا۔ اوہ بن گئی ونجاری جس دی، صفتی صفتی ڈھولے گائیا۔ اُس دی کھیل انوکھی وکھ دی، دکھری اپنی کار بھگتائیا۔ سندیسہ دیوے پر بھونے کھیل کرنی نہیں کسے پکھ دی، پاربرہم پر بھ اپنا حکم ورتائیا۔ اوہدی آسا ونجارن ہونی نہیں دین مذہب والے ہٹ دی، جگت نام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور ور، سچ دا پردہ آپ چکائیا۔ نارد کہے

ساونا میں پنڈت پُرانا، نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ دا حال سنايا۔ میرا شبد دھار دا بانا، متوت نہ کوئے رکھایا۔ میرا پنا رسنا توں گانا، پنا اکھر اکھر جنایا۔ مینوں سکے نہ کوئے پچانا، جگ نیتز ویکھن کوئے نہ آيا۔ میں دین دنی داتکیا ٹکانا، نو ست ویکھاں تھاؤں تھانیا۔ میں جگت جہان کھادھا نہیں کوئی کھانا، ترسنا پیاس نہ کوئے رکھایا۔ میں اک سندیسہ دینا جو دیوے سری بھگوانا، بھگوان آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا ساجن اک اھوایا۔ ساون کہے ناردا تیری بودی کی کچھ آکھدی، سچ دے درڑایا۔ ناردا کہے ایہہ شبد اگے بھاکھدی، جس دی بھاشا سمجھ کسے نہ آيا۔ ایہہ ونجارن الکھنا الاکھ دی، الکھ اگوچر دے وڈایا۔ آہ لیکھنی تک لے جس نوں جگت و دیا نہ کوئے واجدی، بدھی نال نہ کوئے سمجھایا۔ جس وچ کھیل کملاپات دی، کی پت پر میثور تھم ورتایا۔ جن کلا مٹاؤنی کھج اندھیری رات دی، سنجگ ست چند چکایا۔ میری بودی بن رسنا توں آکھدی، بن بلاں بل ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا رہیا درڑایا۔ بودی کہے میں آد جگاد اک سروپ، ایکا وچ سنايا۔ میرا شہنشاہ شاہو بھوپ، ہر کرتا ڈھردر گاھیا۔ جو وسے چارے کوٹ، دہ دشا رہیا سنايا۔ جس کھج کوڑا مینٹا جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاھیا۔ بھگت سہیلے بناؤنے اپنے سپوت، پتا پوت گود ٹکانیا۔ پوتر کرنے کایا بھانڈے تت کلبوت، کایا کعبے کر رشنايا۔ میں اس دا دین آیا ثبوت، سوہلے ڈھولے سچ سچ سنايا۔ دنیادارو اوہ مالک خالق اک محبوب، محبت والا نور الاہیا۔ جے باہر ویکھو نظر نہ آوے اندر تلو موجود، ستمکھ بیٹھا سو بھاپایا۔ جس دی اکو ہونی پوج، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ جھکڑا مینٹا دئی دوج، دتیا بھاؤ دے مٹایا۔ جن بھگتاں بخش کے اپنی سو جھ، سوئی سرتی دے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمايا۔ بودی کہے ساونا میں آد جگادی بڑی چلاک، جگ چوکڑی دیاں سنايا۔ میرا کھیل زرگن سرگن گھاٹ، تتاں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میری دو جہان واٹ، بن وجوداں بھجاں واہو داھیا۔ میری سچ اگمی کھاٹ، سنگھاسن اگم اتھاھیا۔ میری منزل سمجھ کوئے نہ واٹ، پاندھی پنڈھ نہ کوئے مکايا۔ میری سمجھ کوئے نہ ذات، ذات پاتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا مالک کملاپات، پت پر میثور اک اھوایا۔ جس نال جوڑیا نات، ناتا بدھاتا اکو اک بندھایا۔ اوہ انتم میری پچھے وات، واتاؤرن ویکھے خلق خدایا۔ میں اکو دستی سب نوں بات، باطن بھو گھلایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر مالک اگم اتھاہیا۔ بودی کہے میری بات اک انوکھی، دکھری دیاں سناہیا۔ جن بھگتو پر بھ دی منزل بڑی سوکھی، جو پر بھ دے وچ سماہیا۔ پڑھنی پئے کوئے نہ پوتھی، پُستک بغل نہ کوئے ٹکاہیا۔ بدھی ہووے کدے نہ تھوتھی، من مت نہ کوئے ہلاہیا۔ اکو ویکھو نرل جوتی، جوتی جاتا نظری آہیا۔ جس دے آتم دھار سارے گوتی، گوتم دا لیکھا رہیا سمجھایا۔ پیغمبراں او سے دے اشارے دی لائی سوئی، سوئی سرت جگاہیا۔ جیٹھی منزل پائی ویدی سوڈھی، سو پُرکھ نرنجن بھو چکاہیا۔ بودی کہے میں ہتھ لایا نہیں کسے دی گوڈیس، تتاں والا گرو نہ کوئے منایا۔ میں کملی نہیں کوچھی، مت ہن نہ جگت اکھوایا۔ میں آد آد جگاد جگاد اکو دی ہو گئی، دوجا کنت نہ کوئے منایا۔ ایکے دی سیجا سو گئی، جتھے ستیاں نہ کوئے اٹھایا۔ اپنی دو جہان دی میل دھو گئی، دُرمت رہی نہ رانیا۔ اکو پیار مُجت وچ موہ گئی، ناتا سکے نہ کوئے تڑایا۔ پر م پُرکھ دی جوت نال چھوہ گئی، انت جوت وچ مل کے جوت روپ نظری آہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چکاہیا۔ بودی کہے ساؤنا میرا سنگر میگھ برسدا، بوندا باندی سمجھ کسے نہ آہیا۔ جتھے ہر بھگت سہیلا ہووے (ترسدا)، رحمت رحیم آپ کماہیا۔ دُکھرا میٹے اندروں دُکھ روگ سوگ ہرکھ دا، چنتا چکھا دے چکاہیا۔ بنا بھگتی توں بھگتاں نوں جدوں پرکھدا، نین نیناں نال ملانیا۔ اوہدا پیار بھریا حرص دا، رحمت وچ وڈیاہیا۔ اوہ لیکھلاوے جن بھگتاں کیتی عرض دا، منظوری اپنے ہتھ رکھایا۔ اوہ سدا پیاسا پریمیاں والی عرض دا، اپنی عرض نہ کوئے رکھایا۔ اُس دا کھیل جگو جگ اسپرج دا، اچرج لپلا آپ دکھایا۔ اوہدا روپ رنگ رکھ نہیں کوئی ناری مرد دا، تن وجود نہ کوئے وڈیاہیا۔ اوہدا نام بھنڈارا ندھانا ٹھنڈک سرد دا، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے ساؤنا میرے کول بہت پُرانیاں چٹھیاں، چارج دے شاستر کہن کچھ نہ پانیا۔ جنہاں وچ خبراں بنا اکھراں توں مٹھیاں، مٹھاس وچ آس پور نہ کوئے کرائیا۔ جس دے نال جگ چوکڑیاں گنیاں نچٹھیاں، سنجگ تریتا دواپر کلج کوٹن کوٹ بیٹھے اپنا پنڈھ مُکایا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں دیاں دھاراں جس دے وچ لٹیاں، انت لٹاں والے شکر او سے وچ سماہیا۔ اُس دیاں کھیاں میں بنا اکھاں توں ڈٹھیاں، ڈٹھرا حال جناہیا۔ جس دے وچ سب دیاں سرتیاں لٹیاں، ٹک لکی

وِچ سارے نین اُٹھایا۔ اُس دیاں بیت گتیاں پتہ نہیں کتنیاں تیاں، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ اُس دیاں ہُن نوپاں چلنیاں تھتیاں، وار تھت سیس نوایا۔ شبد دی دھار بدلنیاں لپیاں، اکھراں رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل دُھر دا ہر، دُھر مالک بے پرواہیا۔ نارد کہے ساونا دُھر دی چٹھی کی کچھ لکھدی، لگ ماتر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کی شرع ہونی اک سکھ دی، سکھیا سکھ وِچ کس بدھ پرگٹایا۔ کی دھار بدلنی مَن رکھ دی، رکھی رکھیشتر ویکھن نین اُٹھایا۔ کی کھیل ہونی ہار جت دی، جیون جگت سمجھ کچھ نہ پانیا۔ کی وڈیائی ہونی اگے مت دی، متر پیارا کی درڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ نارد کہے چٹھی دا لیکھ وکھرا، وکھرا دیاں جنایا۔ جس لہنا دینا میٹنا اٹاں پتھرا، پاہن روون مارن دھاہیا۔ جس لیکھا پورا کرنا گو بند ستھرا، یارڑا سچ ہنڈھایا۔ جس دین دُنی نالوں دھرم دارُپ کرنا وکھرا، مذہبی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جس دے حکم دا حکم وِچ پرتے کوئے نہ پترا، پترا کا جگت نہ کوئے وڈایا۔ اُس دا لیکھ لکھیا جائے نہ وِچ سٹراں، گنتی گنت نہ کوئے گنایا۔ میٹوں اُس دا صدی چوڑھویں دسدا خطرہ، جو خاطر محمد دی اُمت دا لہنا دے مُکایا۔ کسے دا حساب رہنا نہیں چھترا بکرا، عیدا بکریدا ویکھن نین اُٹھایا۔ مذہباں دی دھار لگاؤنی ٹکرا، بن مستک دے ٹکرایا۔ جس دے حکم دا چلنا چکرا، چکرورتیاں خاک ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا بھيو اپنے ہتھ رکھایا۔ چٹھی کہے ساونا میرا سُننا بولا، انبولت کی جنایا۔ نہ پردہ رہے نہ اوہلا، بھيو ابھید کھلایا۔ سب دا اکو ہونا ڈھولا، تُوں میرا میں تیرا راگ درڑایا۔ پُرکھ اکال نے در دروازہ اکو ہونا کھولا، دُو جا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دا جوتی جامہ شبد دھار دا ہونا چولا، چولی سمجھ کوئے نہ پانیا۔ دین دُنی دا تَمنا رولا، کھیل ویکھنا تھاؤں تھانیا۔ جس نوں سجریاں وِچ سب نے کہنا مولا، مالک اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھایا۔ چٹھی کہے ساونا میں پترا کا نہیں پاتی، پتتاں اُتے کدے نہ جانیا۔ میرا دسے نہ کوئے جماعتی، وِچ جگت نہ کوئے وڈایا۔ میری نظر نہ آوے کاپی، اکھراں نہ کوئے سمجھایا۔ میرا ویکھ لے وڈ پرتاپی، دو جہان بٹھے سیس نوایا۔ پر یاد کر لے انتم تیکنے کھج کوڑ کرم دے پاپی، جگت جہان ویکھ وکھایا۔ میرا سَنگر شبد دُھا اکو ہونا ساتھی، دُو جا نظر کوئے نہ آیا۔ میرا کھیل تے پُرکھ سمرا تھی،

ہر کرتا وڈ وڈیاں۔ میں آد جگاد جس دی مٹاں آکھی، دوسر اکھ نہ کدے ملاںیا۔ گر اوتار پیغمبر اں اُس دے نام شبد دی سناواں گاتھی، صفتاں نال صلاحیا۔ میرے وچوں زرگن دھار ہتھ نہ آوے بھویں کوٹن کوٹ کرن تلاشی، نیتز نیناں دیکھن کوئے نہ پائیا۔ میں اک دن ہس کے کہا شکر کیلاشی، خوشیاں نال جنایا۔ اٹھ دیکھ لے جگت والی بد معاشی، تن وجوداں دھیان لگایا۔ برہے اشارہ کیتا کتھے تیرا برہم نور پرکاشی، جوتی جوت دھیان لگایا۔ وشنوں کہا کیوں دین دُنی دے اُداسی، رزق بھنڈاری کی تیری وڈ وڈیاںیا۔ اوتار پیغمبر اں گروآں کہا اپنی منزل دی تگوراسی، محفل نام کلیاں نال لگایا۔ تن سریراں تگور پوٹاکی، جو بستر شستر آئے جنایا۔ تن وجود دیکھو خاکی، بن نیناں نین اٹھایا۔ کیوں نہ تہاڈے ہندیاں اندروں کھلے بند کوٹری تاکی، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ شبد گھوڑ چڑھے کوئے نہ راکی، جگت جہان پار نہ کوئے کرایا۔ مایا ممتا دیکھ لوک ماتی، لالچ لوبھ نال ہلکایا۔ نگاہ مارو ذات پاتی، اوج نیچاں کھوج کھوجایا۔ من منسا تگور دیکھو نار کمزاتی، ست وچ نہ کوئے سماںیا۔ کیوں نہ ملے بوند سوانتی، نچھر جھرنانہ کوئے جھرایا۔ پتر کا کہے میں بنا اکھراں توں آد دی اکو پاتی، پت پریشور دتا بنایا۔ میری سمجھ نہ کوئے حیاتی، جیون سمجھ کسے نہ آیا۔ میری صفت صلاح کاغذاتی، چار جگ دے شاستر رہے گن گایا۔ میرا لہنا دینا میرے وچ باقی، باقاعدہ دیاں سمجھایا۔ نالے ہتھ ماراں اُتے چھاتی، چھتر دھارپاں دیاں سناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر صاحب اک اکھوایا۔ پتر کا کہے ساونا میرے وچ ڈونگھا راز، پردہ سکے نہ کوئے چکایا۔ میرے وچ اگنی آواز، جگت سروں سنن کوئے نہ پائیا۔ میرا کھیل انوکھاتے میں دکھری ساجن لواں ساج، ساجن میت میتوں دے وڈیاںیا۔ ہن میرا دل کردا اگلا بدل دیواں ساج، سمگری نام والی ورتایا۔ اکو تھم اکو ہووے راج، رعیت اک اکھوایا۔ اکو کرم اکو ہووے کاج، کوڑی کریا نہ کوئے وڈیاںیا۔ اکو دھار اک ہووے سانجھ، دوسر ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ پریم پیار محبت وچ سب دی وگے آنجھ، نیتز نیناں نیر وہایا۔ بھرانٹ بھلیکھا رہے نہ تت پانچ، پنچم پردہ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دھر دا ور، دھر سوامی دیا کمایا۔ چٹھی کہے میرا اکھراں والا نہیں کوئی پرنوٹ، جگت جہان ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا لہنا دینا جگ چوٹری کوٹ کوٹ، کوٹن کوٹی جگ گئے وہایا۔ میری دھار دی دھار نالوں لگے چوٹ، چوٹی چڑھ کے دیاں سناںیا۔ اکو پُرکھ

اکال دی اوٹ، دوجا ایشٹ نہ کوئے منایا۔ جس آد دا آد انت دانت کڈھیا کھوٹ، ست سچ نال ملایا۔ میں او سے تے ہو گئی موہت، مُجّت وِچ سمایا۔ جس دا نور اِکو نرمل جوت، جوتی جاتا اگم اتھاپیا۔ جس دی سوچی جائے کوئی نہ سوچ، بُدھی وِچ نہ کوئے وڈیایا۔ اوہ میری آشنا نسا پوری کرے لوچ، لوچا اپنی نال ملایا۔ میں اُس منزل تے گئی پہنچ جتھے اگلا پندھ رہے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پترکا کہے میں سدا رہندی مگن، سچ نال سنایا۔ جن بھکتو تہاڈے واسطے منگیا سگن، شبدی شبد نال وڈیایا۔ تہاڈی اندروں لگ جائے لگن، باہروں سکے نہ کوئے تڑایا۔ گھر گھر وِچ دپک جوتی جگن، اندھ اندھیر رہے نہ رایا۔ تہاڈا میلا نال گوپال مورت مدن، مدھ سوڈن ویکھ دکھایا۔ تہانوں ستیاں نوں لوک مات آئے سدن، پھڑ باہوں آپ اٹھایا۔ پورب دے لیکھے لہنے مطابق تہاڈے پردے آوے کجّن، سر سر ہتھ لکایا۔ پترکا کہے جن بھکتو نو سوچرانوے چوکڑی جگ دے پُرانے سجن، لیکھا بچھلا دیاں سمجھایا۔ چرن دھوڑی کر لو مجن، اگے دُرمت میل رہے نہ رایا۔ تہاڈا پوتر ہووے بدن، پنچ تت دا لیکھا رہے نہ رایا۔ سیس رہے کسے نہ نگن، اوڈھن اپنا نام جنایا۔ لکھ چوراسی وچوں آیا کڈھن، پھڑ باہوں پار کرایا۔ آتم دھار لڈاوے لڈن، پر ماتم ہو کے دیا کمایا۔ تہاڈا لہنا دینا ویکھے جگت جہان ڈو نگھی کھڈن، بھو ساگراں دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک ہوئے سہایا۔ چٹھی کہے پر بھو تیرا وعدہ تارنے بھگت، بن بھگتیوں پار کرایا۔ ہن ویلا وقت ویکھ لے جگت، جاگرت جوت بن ورن گوت ڈمگایا۔ سچ سہنجننا کر دے وقت، ویلا اپنے رنگ رنگایا۔ توں جگ جگ آویں کارن بھگتاں فقط، فقرہ ڈھولا اپنا نام درڑایا۔ تیری آد دی آد شکت، شکتی شالی تیرے ہتھ وڈیایا۔ لیکھے لالے بوند رکت، تن وجوداں ہو سہایا۔ ایہہ تیرے جگرے لخت، ست ڈلارے لینے ملایا۔ اپنا اصول نہ رکھیں سخت، سچ نال سمجھایا۔ کی ہویا جے ہن سرشٹی تے پینا بخت، دین دنی گرلایا۔ بھگتاں دی بھگتی وِچ کر لیں بچت، ایہہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ پترکا کہے جے میرے اُتے اکھراں والی نہیں لکھت، نراکھر تیرا دئے گواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ نراکھر کہن چٹھیئے اسیں سدا موجود، ساڈا روپ نہ کوئے بدلایا۔ نہ بدلے ساڈا محبوب، جو ساڈی مُجّت وِچ سمایا۔ اسیں اس دے پیار وِچ گئے

جھونج، اپنا آپ مٹائیا۔ رُوپ بنایا نہ دُتیا دُوچ، ایکا رنگ سمائیا۔ جے اسیں نہ ہوئیے تے لوک مات گرنھتاں دی آئے کوئی نہ سوُجھ، اکھر اکھر نہ کوئے وڈیائیا۔ پر بھو دا ملے نہ کوئے ثبوت، پاربرہم صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا تھم ورتائیا۔ نراکھر کہن جے اسیں نہ بنیے ساتھی، نرگن دھار سنگ بنائیا۔ کی کھیل کرے پُرکھ سمراتھی، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ پنا ساتھوں شبد دھار نال جگت چلے کوئے نہ گاتھی، اوتار پیغمبر گر دُھر دا ڈھولانہ کوئے سٹائیا۔ ساڈی منزل دُور نظر نہ آوے گھاٹی، تٹ کنارہ ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ساڈا پندھ سمجھے کوئے نہ واٹی، آد جگاد کہن کُجھ نہ آئیا۔ اسیں سچ دسیئے ساڈا لہنا دینا لیکھا بہہ بدھ بھانتی، جگ جگ کھیل کھلایا۔ نام کلمے صفتاں والی باقی، باطن دا بھو کھلایا۔ تھم وچ تھم دی ملے پاتی، پترکا پترکا نال بنائیا۔ جس نوں سَنگر شبد بنا سکے کوئے نہ واچی، واچک نظر کوئے نہ آئیا۔ چٹھی کہے ساونا میں اگوں پچھوں رہندی گواچی، جس ویلے جگ بدلنا ہووے تے میں پرگٹ ہوواں چائیں چائیا۔ سجتنا نہ کوئی میرا ساک سین بھرا بھین نہ چاچا چاچی، سوہرا پینیا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ میرا ناتا نرگن دھار نال جس دا رُوپ انوپ اوہ مالک جوت ذاتی، جوتی جاتا اک اکھوایا۔ میں اُس دی کھیل اگمی اک آکھی، پہلی ساون دیاں سٹائیا۔ دُنیا دارو دُنیا وچ انت کرنی نہیں کسے نے کسے دی راکھی، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ کسے کم نہیں آونی کایا ماٹی والی لاشی، لشکر خاک خاک وچ مل جائیا۔ جے مل جائے اک پُرکھ ابناشی، ابکتیو گتیاں توں اپنا گھر دکھائیا۔ کوئی منزل پندھ رہے نہ واٹی، جھگڑا جھگڑیاں والا چُکائیا۔ شبد دی دھار نال چاڑھ دیوے اپنی گھاٹی، جتھے منزل والی منزل نہ کوئے بدلایا۔ سچ دوارا اینکارا دیوے آپ ابناشی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ پہلی ساون کہے جن بھگتو میری بیننتی ہے پر بھو جن بھگتاں آتما تیرے پیار دی سدا رہے پیاسی، پیاس دیاں پیاریاں سواس سواس اپنی پیاس رکھایا۔ جناں چر انہاں دا جنم دا لیکھانہ لاویں راسی، رستہ دین دُنی بدلایا۔ انہاں نوں تھم نہ دیوے شکر کیلاشی، رائے دھرم چترکپت لیکھ نہ کوئے جنایا۔ لہنا مگے نہ لاڑی موت لوک ماتی، لیکھا جگت والا جنایا۔ پر بھو تیرے بھگت مات لوک چار جگ واسطے رہ جان سوغاتی، جنہاں دا نام جس گا کے دین دُنی اپنا شکر منایا۔ کیوں جیہڑے تیری منڈے آکھی، تیریاں اکھراں وچوں اپنے اکھر گئے بدلایا۔ توں مالک خالق بے پرواہ اک نہیں کوٹ جنم دی دے دے معافی، مہر نظر نال

ترایا۔ جے گرکھ بھل وچ کر جائے گُستاخی، پھر وی باہوں پھڑ کے گودی لینا ڈکایا۔ پہلی ساون کہے پر بھو میں اک میننتی کیتی ساچی، سچ سچ دیاں سنایا۔ جن بھگتاں دے روم روم وچ راچی، رچنا اپنی دیں دکھایا۔ کی ہویا جے کایا مائی کاچی، کنجن گڑھ دیا مالکا کایا دے اندر تیرا گڑھ کنجن نظری آئی۔ جتھے آتما پر ماتما پر ماتما آتما مل جاؤ ساتھی، دُو جے ساتھ دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ جتھے سرت شبد دی منے آکھی، بن اکھراں توں کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا رُوپ انُوپ سنگر شبد جگت نظر دے نہ کوئے پوشاکی، بانا دو جہاناں تیرا سوہا پایا۔

* ۳ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ داؤد پر ضلع کپورتھلا پال سنگھ سرمیل سنگھ صورت سنگھ ڈالا ہزارا سنگھ پھتو چک چرن کور ڈھلواں

سُرچیت کور ڈھلواں گرچرن سنگھ پنڈوری سنت سنگھ رائے پر پیر بخش ہزارا سنگھ ڈھلواں ڈیپو *

پنج تت کہن پر بھ جگ جگ تیرے بردے، نت نت سیو کمایا۔ لکھ چوڑا سی پھر دے رہے ڈردے، جگ چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ تیرا نام ندھانا رہے پڑھدے، رسنا جہوا بٹی دند صفت نال صلاحیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوار رہے وڑدے، گرنتھ شاستراں سپس نوایا۔ شرع دی دھار ہو کے رہے لڑدے، گر اوتار پیغمبر دین گواہیا۔ دین دُنی دی منزل رہے چڑھدے، بھجے واہو داہیا۔ تیرا سرگن دھار درشن رہے کردے، تتاں ویکھ دکھایا۔ ہن بھيو کھول دے اپنے گھر دے، گرہ پردہ آپ چکایا۔ اسیں ونجارے رہنا نہیں جل تھل دے، مہینل پنڈھ مکایا۔ سانوں دست اگتا پھل دے، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ساڈے لیکھے پورے کر دے کلج کل دے، کلکاتی پنڈھ مکایا۔ لہنے دے دے نانک دھار اک گل دے، گل پوڈا پا کے منگ منگایا۔ نشانے تک لے راجے بل دے، کی باون حکم ورتایا۔ تیرے حکم سدیسے سدا سدا اٹل دے، جگ چوکڑی سکے نہ کوئے مٹایا۔ ساڈا پاسا پر م پڑھ آپ اٹھل دے، کروٹ اپنی آپ بدلایا۔ ساڈا وچولا سنگر شبد گھل دے، گھال گھالن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ سانوں دھام اگتا نہیل اٹل

دے، دوسرا اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ اسیں دنجارے رہنا نہیں ہڈ ماس ناڑی کھل دے، خالق خلق تیری سرنائیا۔ سچ دوار ایککار تیرا ملدے، مل موتر دا ڈیرہ ڈھائیا۔ تیرا دیپک جوت ہوئے بلدے، مٹی خاک نہ ونڈ ونڈائیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیرے وچ ہوئے رلدے، دوسرا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ وچھوڑے ہون نہ گھڑی پل دے، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جھگڑے رہن نہ پنچ وکارے دل دے، دلدرائ دینا نکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا درشن کر کے جوتی جاتے ہوئے نجال، پُرکھ اکالے حرص ہوس مٹائیا۔ اسیں پنچ تت نہانے بھگت روپ تیرے بال، دوسرا نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی گھالدے رہے گھال، سنجگ تریتا دواپر کھجگ سیو کمائیا۔ توں پر م پُرکھ پر ماتم دینا بندھپ دین دیاں، دیندھ تیری وڈیائیا۔ ساڈے اُتے کرپا کر دے جس طرح مہر کیتی سنگھ پال، بالیک دا لہنا پورب پور کرائیا۔ لیکھے لائی پنچ زیرو زیرو والی گھال، صفت نال سفر دتا مکائیا۔ سنگر شبد وچولا بن دلال، دلدری ڈیرہ ڈھاپیا۔ سہل دے مالک سب دی سرت سنبھال، سر سر اپنا ہتھ کائیا۔ جن بھگتاں پوہ نہ سکے کال، لاڑی موت نہ کوئے چترائیا۔ رائے دھرم چترسپت لیکھا سکے نہ کوئے دکھال، حکم حکم نہ کوئے بدلایا۔ میرے پُرکھ اکالے دین دیاں تیری دکھری ہووے چال، اچل دینی سمجھائیا۔ پنچ تت کہن ساڈی بیننتی اک اکو اک سوال، دوسرا اور نہ کچھ درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تار دے، تار نہار گوبند۔ ساڈی پنچ سوار دے، صاحب سنگر بخشند۔ آون جاون گیڑ نوار دے، ساڈی نیت وگدی ہنجھ۔ چرن پریتی اک دوار دے، بھاگ لگا دے جیو پنڈ۔ در تیرے کوک پکار دے، جھگڑا میٹ دے جیرج انڈ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، وڈ سوامی گنی گہند۔ پنچ تت کہن پر بھ جنہاں گرگھاں سپس بنیاں دستاراں، دست سب دے سپس کائیا۔ جنہاں زرگن دھار کیتیاں نمسکاراں، ڈنڈاوت بندنا خوشی بنائیا۔ اوہناں دا لہنا دینا قرض ادھارا، مقروض لیکھا دینا چکائیا۔ توں مالک خالق ایککارا چوہیاں اوتارا، اوتر تیری اوٹ تکائیا۔ پنچ تت کہن اسیں تیرے بھگت سہیلے پھیر جگت نہ آئے دوبارہ، جنی گکھ نہ اگن تپائیا۔ سچ پریت

بخشنا اک سہارا، درگاہ ساچی منگ منگایا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ کلکی اوتارا، اوتر تیری اوٹ تکایا۔ تُوں امام اِماما نُور نُورانہ الایہی رُوپ اُجیارا، بن رُوپ رنگ رکھ سو بھاپایا۔ تیرے چرن کول نمسکارا، نو نو سپس جھکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری آس رکھایا۔ پنچ تت کہن ساڈا لیکھا لیکھے لالے اچ، عجب تیری وڈیایا۔ کرپا کر وچ جگ، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ ساڈے اندر بُجھا دے اگ، امرت میگھ نام برسایا۔ جگت جہان نہ رہیے الپک، سرگ دینی مان وڈیایا۔ مہربان ہو کے پنچ تت کہن در اپنے لہنا سد، صدقے واری گھول گھمایا۔ ساڈی شرع دی رہے کوئی نہ حد، حدود جگت دینی مٹایا۔ تیرے نُور وچ مل کے تیرے نُور دی ہوئیے ید، تتاں پھیر جنمے کوئے نہ مایا۔ تُوں بھگت سہیلا اک اکیلا ایکنکار اپنا بخش دے ادھ، ادھواٹے پنڈھ دینا مٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرے در کھوتے، خالق خلق تیری سرنایا۔ ساتھوں دُرمت میل پاپ جان نہ دھوتے، پتت ہو کے تیری اوٹ تکایا۔ جگت جہان وچ کھایے غوطے، گوتم دا لیکھا ویکھنا چائیں چانیا۔ جن مہین نہ بنیے کھوٹے، کھوٹے کھرے لینے بنایا۔ اسیں بال انجانے چھوٹے، وڈی مت نہ کوئے چترایا۔ سانوں لالچ نہیں کوئے لو بھے، چوراسی خوشی نہ کوئے بنایا۔ ساڈے تت تیرے پیار وچ جان سو دھے، سُدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ انتم ہوئیے تیرے جوگے، جگت دے مالک تیرے وچ سمایا۔ تیرا دارا ایکنکار ساچا سانوں سو بھے، دوسر در نظر کوئے نہ آیا۔ جوت دھار وچ مانیے مو بے، مجلس شبد گرو نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک بھو چُکایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے بھگت نمانے، نمرتا وچ سیس نوائیا۔ سد رکھنا اپنے وچ بھانے، بھادی چلے نہ کوئے چترایا۔ تیرا درشن کریئے گن ندھانے، گنوت تیری وڈیایا۔ دوسر اشٹ نہ کوئے پہچانے، درشٹ اکو اک گھلایا۔ تُوں شہنشاہ نُو جوانے، تخت نواسی سو بھاپایا۔ سانوں وساونا اپنے سچ گھرانے، گرہ مندر پردہ دینا چُکایا۔ تیرا دھرم دا اکو ہووے نشانے، دُوجا نظر کوئے نہ آیا۔ اسیں بھگت بھگنوت تیرا نُور مہانے، مہاگنت نہ کوئے گنایا۔ تُوں آد پُرکھ اپر مہر سوامی ساڈی مت جانیں، گت مت تیرے چرن لُکایا۔ اچ خوشیاں دا دن مہانے، ساون تن دے گواہیا۔ پنچ تت نہ رہن بیگانے، در ٹھانڈے لینے پر نایا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ

دے ساڈے پورے کرنے نشانے، نشانہ دین دُنی بدلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوؤں بھگوان، صاحب سوامی گن ندھانے، گنونت کنت بھگونت آدانت تیری اوٹ تکائیا۔

* ۴ ساؤن شہنشاہی سمت دس پنڈ سرائیں امریک سنگھ میلا سنگھ سرائیں ملہار سنگھ بیرم پُر

ہر بھجن سنگھ بیرم پُر رام سنگھ پھتووال بلدیو کور کندھالا شیخاں *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی اگم منگا، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ نام ست و جا مردنکا، انادی دُھن پر گٹایا۔ امرت بخش نچھر دھار دی گنگا، بوند سوانتی وہن وہایا۔ نرگن دھار دینا اپنا سنگا، سگلا سنگ بنایا۔ پنج وکار میٹنا دنکا، گرہ مندر نہ کوئے لڑایا۔ ساڈا سیس ہووے نہ ننگا، اوڈھن بخشا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ پنج تت کہن ساڈے پر م پُرکھ کرتار، کرتے پُرکھ تیری سرنایا۔ آد جگادی ایککار، اکل کل دھاری تیری اوٹ رکھایا۔ پت پر میثور سانجھے یار، پروردگار دیکھنا چائیں چانیا۔ نگاہ مارنی وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملایا۔ بھيو چکاؤناتیی اوتار، ترے گن لیکھا رہے نہ رانیا۔ پیغمبراں لہنا دینا قرض دینا اتار، مقروض لیکھا سب دی جھولی پانیا۔ گرو گرو دیو بھيو کھول سچ دربار، در دربارا اک درڑایا۔ اسیں جگ چوکڑی چوراسی بھر مدے رہے وارو وار، سنجگ تریتا دوپر کلجگ بن بن پاندھی راہیا۔ ساڈی نمو نمو نمسکار، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سیس جھکایا۔ توں کرنی دا کرتا قدرت دا قادر کرنیہار، کرتا پُرکھ اک اکھوایا۔ ساڈا آون جاون گیٹ نوار، تتوت دا لہنا دے مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیایا۔ پنج تت کہن پر بھ آد جگادی میت، متر پیارے سیس نواپا۔ جگ چوکڑی تیری ویکھی ریت، بن نیتز لوچن نین نین اٹھایا۔ نت نوت تیرے گاؤندے رہے گیت، ڈھولے سوہلے صفت صلاحیا۔ تتوت کردے رہے پریت، پریت تیری سیو کمایا۔ انت برہوں وچ ساڈے انتشرن وچوں نکلے چیک، کوک کوک سنایا۔ ساڈا میٹ اندھیرا تاریک، نور نورانے

ڈگمگایا۔ تیرے وچ حق توفیق، قدرت قادر تیری وڈوڈیایا۔ اسیں تیرے ہوئے عزیز، اعظم تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن اسیں بھگت نمانے جگ، جاگرت جوت تیرا دھیان لگایا۔ کرپا ندھان سورے سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ کوڑ ترسنا اندروں بھجا دے اگ، آنج ماٹی کانچ رہن نہ پایا۔ درشن دے دے اُپر شاہ رگ، نو نو دا پندھ چکایا۔ کوڑ گڑیار میٹ تے حد، حدود اپنی دے سمجھایا۔ نام خُماری بخش دے مدھ، مدھر دُھن نال شنوایا۔ گھر سوامی ٹھا کر کایا کعبیوں تیتوں لئیے لہ، ہنکارا گرہ مندر دینا دب، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ بن خجریوں تیرا کریئے جج، حاجت سب دی پور کرایا۔ تیرا نام نگارہ ایکنکارا ساڈے اندر جائے وچ، وجوداں دینی مان وڈیایا۔ بھگت سہیلے تیری ید، یدی پردہ دینا اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی آس رکھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اندروں کڈھ دے کھوٹ، کھوٹے کھرے لے بنایا۔ اسیں جنم کرم دے آلیوں ڈگے بوٹ، بوٹی بوٹی رہے تڑایا۔ ساڈا وسادے کایا کوٹ، قلعہ گڑھ اک وکھایا۔ ساچے نام دی لا دے چوٹ، چوٹی چڑھ کے ویکھنا چائیں چانیا۔ پرکاش کردے نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگایا۔ تیرا سنیئے اک سلوک، سوہلا دُھر در گاہیا۔ پندھ مُکا دے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دہایا۔ آون جاون رہے نہ ہرکھ سوگ، چنتا غم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دیا لا سنگر اکو بہت، دوسر اوٹ نہ کوئے تکایا۔ اسیں تیری دھار وچ تیرا ہوئے گوت، گوتم دا لیکھا ویکھنا چائیں چانیا۔ سانوں پھیر مارے کدے نہ کوئی لاڑی موت، ملک الموت نہ کوئے پرناہیا۔ توں مالک خالق پر تپالک اکو کھونت، خصم خصمانے تیرے ہتھ وڈیایا۔ جگت جہان سری بھگوان جن بھگتاں گرہ گرہ آپے پہنچ، بن قداماں قدم اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی پاؤنی سار، مہاسار تھی دھیان لگایا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پندھ مُکایا۔ ساڈا لہنا دینا جُڑدا رہیا نال پیغمبر گر اوتار، تن وجوداں مل کے وجدی رہی ودھایا۔ نام سندیسے سُن دے رہے وارو وار، کلے کائنات وچ گایا۔ در ٹھانڈے کردے رہے پکار، پنے پنے سہیس جھکایا۔ راہ تکدے رہے تیرے ٹھانڈے دربار، درگاہ ساچی بن نیناں نین اٹھایا۔ کون ویلا ساڈی پاوے سار، مہربان مہر نظر

نال ترا گیا۔ سو بینتی سننی اینکار، در تیرے لکھ جگایا۔ جگت جہان دینا ادھار، ادر دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ توں پر م پڑکھ پر ماتم نرگن سرگن کھیل اپار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست سچ دا بھو چکایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی دیکھ لے گریہ زاری، دوس رین دھیان لگایا۔ جگت جہان ہوئی خواری، خالص رنگ نہ کوئے چڑھانیا۔ آتم دھار بنے نہ کوئے وپاری، ونج دیکھے تھاؤں تھانیا۔ بن تیری کرپا پائے کوئے نہ ساری، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ چاروں گنت دھواں دھاری، جگت جہان اندھیرا چھانیا۔ نرگن نور نہ دسے اُجیاری، سورہ چند بیٹھے مکھ چھپانیا۔ ساڈی پنے پنے نمسکاری، ڈنڈاوت بندنا سجیدیاں وچ سیس جھکانیا۔ توں شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ گم اتھاپیا۔ کلج انتم آئی تیری واری، وارث ہو کے دیکھنا چائیں چانیا۔ پھر باہوں پار اتاری، اتر پورب پچھم دکھن جن بھگتاں لیکھا رہے نہ رانیا۔ سچ سوامی تیج سواری، پنچم پنچم رنگ چڑھانیا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیرے در بھکاری، من مت بدھ نال ملانیا۔ ساڈا لہنا دینا ہووے نہ دوجی واری، لیکھا تیرے قدام وچ ٹکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر مستک لیکھ بنانیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا دیکھ لے انتھرن، نرتر اپنا دھیان لگایا۔ سچ پریت بخش دے چرن، چرنودک جام پیانیا۔ جھگڑا میٹ دے جنم مرن، مر جیوت تیرے وچ سماںیا۔ توں سب کچھ کرنی کرن، کرتا پڑکھ اک اکھوانیا۔ نرگن دھار بندھاؤنا اپنے لڑن، پو گنڈھ نہ کوئے چھڈانیا۔ بھگت سہیلے تیری منزل چڑھن، اگے ہو نہ کوئے اٹکانیا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ دوارے وڑن، وشن برہما شو دیکھن چائیں چانیا۔ تخت نواسی پڑکھ ابناشی تیرے اگے کھرن، ستمکھ ہو کے سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دھر میلا لینا ملانیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں اپنا بنا لے سرپ، تن ماٹی خاک نہ کوئے وڈیانیا۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ اک اکھوانیا۔ تیرا رنگ ریکھ نہ کوئے روپ، انوپ اپنی دھار جنانیا۔ اسیں تیرا تانا پیٹا روپ ہوئے سوت، سوتر دھاری بندھ دینا چکایا۔ جے آتما بھگتاں تیرا سپوت، تت اپنے لیکھے وچ رکھانیا۔ اسیں بھر میئے نہ چارے کوٹ، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاپیا۔ ساڈا ناتا جڑے نہ نال جوٹھ جھوٹھ، کپٹ وکار ہنکار و بچار سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ پڑکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اُپر ٹھ، مہربان مہربان مہربان مہربان نظر اٹھانیا۔ اسیں پنج تت جن بھگت لکھ چوراہی وچوں اکو مٹھ، بہتی گنت نہ کوئے

گنایا۔ تیری دھاروں دھار بن کے گئے اٹھ، نور نور نال چکایا۔ انت کنت بھگونت اپنے نال ملا لے گھٹ، لیکھا جگت رہے نہ رانیا۔ آون جاون جائے چھٹ، چھٹکی لو نال ملایا۔ تیرا پیار نہ جائے ٹٹ، ٹٹیاں گنڈھ پوایا۔ اسیں آسا تیرے اُتے دتی سٹ، دوسر آس نہ کوئے بنایا۔ جگت جہان سری بھگوان بنا لے اپنے سٹ، اپرادھی لے ترانیا۔ توں پاربرہم ابناشی اچت، چیتن سرتی دے کرایا۔ ساڈی سہنجی ہووے رت، رتڑی تیرے نال مہکایا۔ بھاگ لگا دے کایا پنج تت بُت بُتخائیاں وے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پردہ اوہلا بھیورہے نہ لگ، الوکک اپنی دیا دینی کمایا۔

۴ * ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ کوٹلہ کالو والا سوم راج سنگھ ارجن سنگھ سلیم پرنشی رام میانی

ملارام بھرا بیگووال جگندر سنگھ فتح گڑھ گر میت کور کرا لا *

پنج تت کہن پر بھ بنک سہا دے مندر، ساڈھے تن ہتھ تن وجود مائی خاک دے وڈیایا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگا دے اندر، نور نورانے شاہ سلطانے اپنی دیا کمایا۔ سچ پرکاش کر اندھیری کندر، جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے ڈگمگایا۔ نرگن دھار نرنکار بجر کپاٹ توڑ دے جندر، کڈا کھڑکی آپ کھلایا۔ منو آدہ دس اٹھ دھاہے نہ بندر، بندگی اپنی وچ سمایا۔ دئی دوتی شرع شریعتی ڈھاہ دے کندھن، پردہ اوہلا بن وچولا آپ اٹھایا۔ ساڈی نمسکار ڈنداوت تیرے آگے بندن، سجدیاں وچ سیس جگت جگدیش نوایا۔ دھوڑی خاک بخش دے دھرم دھار دا چندن، ٹکے دھوڑ خاک رمانیا۔ رنج نیز رہے کوئی نہ اندھن، لوئن اکھ دینی پرگٹایا۔ در دوار تیرا سوامی لنگھن، بن قداماں قدم ڈکایا۔ توں لیکھا ویکھ لے تت پنجم، پنجم تیرے آگے واسطہ پانیا۔ توں آد جگادی سو پڑکھ زرنجن، ہر پڑکھ زرنجن تیری اوٹ تکایا۔ ایکنکارے توں ہونا درد ڈکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرایا۔ تیرا نور ظہور جوتی جاتے سارے تلن، دو جہاناں سری بھگوانا نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پنج تت کہن پر بھ

توں مالک اک حضور، حاضر ہو کے سیس نواہیا۔ ساڈی بینتی کر منظور، در ٹھانڈے سیس جھکایا۔ جنم جنم دا بخش قصور، کسر اعشاریے نال اڈایا۔ توں سرب کلا بھرپور، پاربرہم بے پرواہیا۔ کچھ لیکھا تک لے جو موسیٰ آسا رکھی اُتے کوہ طور، تریا توں باہر کھوج کھوجایا۔ جو سندیہ دے کے گیا منصور، منسا من توں باہر جناہیا۔ جس دا پندھ نہیں نیڑے کوئی دُور، منزل سمجھ کچھ نہ آہیا۔ سچ پیار مُجبت دا دے سرور، سرتی شبد نال جناہیا۔ ناتا توڑ کے اندروں کوڑ، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ چتر سگھڑ بنا لے موڑھ، مگدھ اپنے گلے لگایا۔ دین دیال بخش دے دھوڑ، ٹکے چرن خاک رمانیا۔ ساچارنگ چاڑھ دے گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جانا۔ ساڈی آسا منسا کردے پور، پاربرہم پرہم تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچار، سچ سچ تیری سرناہیا۔ پنچ تت کہن پرہم ساڈی ویکھ لے آسا منسا، خواہش تیرے چرن لگایا۔ ساڈا روپ بنا دے ہنسا، گرگھ گرگر گود لگایا۔ من ہنکاری رہے نہ کنسا، تن وجود کر صفایا۔ اسپن پنچ تت تیرا اکو ہنسا، سربنس دے مالک دینی وڈیایا۔ اسپن جنم لے کوٹن کوٹ جگت وچ سہنسا، سہنسر کھ شیش دے گواہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے زرگن ساچی بنا دے بنا، گھرن بھنہنہار تیری وڈیایا۔ ساڈا لیکھے لالے انتم انتا، انت تیرے چرن لگایا۔ اسپن بھرم تھکے لکھ چوراسی وچ جیو جنتا، جاگرت جوت انت تیرا درشن پایا۔ گرھ توڑ دے ہوئے ہنگتا، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ توں بودھ اگادھا پنڈتا، بدھی توں پرے تیری پڑھایا۔ لیکھا مُکا دے مایا والے من کا، ممتا موہ نہ کوئے ہلکایا۔ جھگڑا رہے نہ وجود تن کا، تتوت دینا سمجھایا۔ تیرا بھگت سہیلا گرو گر چیل پھیر رہے نہ جنم دا، جنم جنم وچ کدے نہ آہیا۔ اپنا بھیو چکا دے پاربرہم برہم دا، لیش جیو اپنے رنگ رنگایا۔ لہنا لیکھے لالے ہڈ ماس ناڑی چم دا، چم درشتی اندروں باہر کڈھایا۔ جھگڑا رہے نہ ہرکھ سوگ غم دا، چنتا چکھانہ کوئے جلاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک دیا کماہیا۔ پنچ تت کہن پرہم ساڈا لیکھا جائے لگ، در ٹھانڈے سیس نواہیا۔ پھر آوٹا پئے نہ جگ، لوک مات نہ کوئے وڈیایا۔ کریا کر سورے سرگ، ہر کرتے دُھر درگاہیا۔ تیری سرن سرنائی گئے لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ اپنے نالوں نہ کریں الگ، وچھوڑے وچ وچھڑ کدے نہ جانا۔ گھر سوامی لینا سد، صدقے داری گھول گھمایا۔ تیرے پیار دا سنیے ند، انحد نادی دُھن کر شنوایا۔ جگت کوڑ دی مٹے حد،

حدود تیری دیکھ وکھائیا۔ جتھے اِکو دپیک جوت رہیا جگ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ تُوں مالک خالق نُورِ الٰہی رب، یا مین تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتائیا۔ پنچ تت کہن پر بھہ اسیں بردے تیرے غلام، جگ جگ سیو کمائیا۔ نگاہ مار لے
 دُھر امام، بن نیناں نین اٹھائیا۔ سارے منگدے حقیقی تیرا جام، بنا شرع توں دینا پیائیا۔ ساڈا پورن ہووے کام، کام کرودھ لو بھہ موہ ہنکار دا ڈیرہ
 ڈھاہیا۔ جھگڑا رہے نہ صُبح شام، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا نُورِ ظہور دے تمام، طمع کوڑی باہر کڈھائیا۔ تیرا سندیسہ حقیقت والا سُنئیے پیغام، پیغمبراں
 توں باہر دینا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو تیرا منگدے اِکو در،
 درویش ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ سُنھنا بخش گھر، گرہ مندر ملے وڈیائیا۔ کرپال ہو کے کرپا دینی کر، کرتے پُرکھ تیری سرنائیا۔ ساڈا آون جاون بھے بھو
 چکا دے ڈر، ناتا جگت جگت درٹائیا۔ تیرے سچ سرور نہایے اگے سر، جلدھارا لوڑ رہے نہ رائیا۔ نہ جمیے نہ جاپیے مر، مر جیوت تیرا روپ وٹائیا۔
 تُوں مالک اِکو نرائن نر، نر ہر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سچ سرنائی جاپیے پر، دوسر اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 دُھر دا ور، وست دُھر نام ورتائیا۔ پنچ تت کہن پر بھہ اسیں تیرے در درویش، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ تُوں مالک اِک نریش، نرگن سرگن کھیل
 کھلایا۔ اسیں دیکھیے تیرا سُنھنا دیس، دیس دیسنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈا پھیر نہ ہوئے کلپیش، کلمہ کائنات نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرے وچ رہیے ہمیش، جوتی
 جاتے تیرے وچ سمائیا۔ تُوں شاہو بھوپ اِک نریش، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد برہم برہماد پریم پُرکھ سچ و شیش، ویشیاں توں باہر نظری آئی۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ دسوا خیال سنگھ وطن سنگھ سرینا پُر جیا لال تلواڑا دلچیت سنگھ تلواڑا آتم چند تلواڑا

گیان چند تلواڑا سُرندر سنگھ روپو وال دھنا سنگھ کلیاں *

پنچ تت کہن پر بھ دے اگئی دات، داتے دانی دین دیاں دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم پر م پُر کہ ست ستوادی بنانات، پاربرہم برہم میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ تن وجود حق محبوب میٹ اندھیری رات، جوتی جاتے پُر کہ بدھاتے نوری چند کر زشائیا۔ تن سر پر بے نظیر جھگڑا رہے نہ ذات پات، پت پر میثور پر م پُر کہ دینی مان وڈیائیا۔ نگاہ مار لے سچھنڈ نو اسی لوک مات، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگایا۔ اپنا کھیل تک لے بہہ بھانت، بن نیز نین لوچن اکھ اٹھایا۔ سرتی رہی نہ کسے اکانت، اکل کل دھاری تیرے رنگ نہ کوئے سائیا۔ انتشکرن ہووے کسے نہ شانت، شانتک ست نہ کوئے کرائیا۔ شبد سنا اگئی بات، باطن پردہ آپ چُکایا۔ ٹوں زرگن سرگن کملاپات، پت پتوتے تیری اوٹ تکایا۔ جن بھگتاں بچھ اتم دات، واتا ورن تک خلق خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی دیکھ لے آسا، آشنا تیرے چرن لکایا۔ زرگن دھار بخش بھراسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ ساچے منڈل پاراسا، بن گوپی کاہن کھیل کھلایا۔ نام ندھان دے سواس سواسا، رسنا جہوا جگت وڈیائیا۔ تیرا کھیل تکیئے پر تھی آکاشا، گگن گگنترائ کھیل کھلایا۔ تیرے بالک بیئے دانی داتا، سیوک ہو کے سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے وس جا کھیرے، کھہڑا دین دنی چھڈایا۔ مالک سوامی آجا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ نسا من رہن نہ جھیرے، جھگڑا جگت نہ کوئے لڑایا۔ چوراسی پھاسی والے میٹ دے گیرے، تت نہانے رہے گر لایا۔ سانوں چاٹھ لے اپنے بیڑے، نیا نوکانا رکھایا۔ اسیں جنم بھوگ لے بتھیرے، اندج جیرج اُتبھج سیتج پھول پھولایا۔ کلج انت لائیں نہ دیرے، بھگونت تیری آس رکھایا۔ بھگوان کر دے مہرے، مہربان مہر نظر نال ترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ دھر دے سنگی، سگلا سنگ آپ بنایا۔ اکو دست در تیرے توں منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی جنم مرن دی میٹ دے تنگی،

دُھ جگت رہے نہ رانیا۔ سانوں اپنے لگا لے اگی، انگیکار آپ اکھوانیا۔ ساڈی پشت رہے نہ تنگی، پٹھ اپنا ہتھ لکائیا۔ توں مالک کھنڈ برہمنڈی، ورہنڈی ویکھنا چائیں چانیا۔ توں صاحب سورا سرہنگی، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ سانوں اٹھالے اپنے کندھی، بیڑا جگت جہان پار کرائیا۔ سنگر شبد کرا دے سندھی، بن حرف حروف ہووے لکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے پرم پُرکھ لکھ، لکھ اگوچر تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے ویکھ لے بھانڈے سکھ، کایا پردے آپ اٹھائیا۔ مہربان ہو کے اپنا نام ندھان اندر رکھ، بن دست وست لکائیا۔ توں سرب کلا سمرتھ، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ تیرے درس نال سگل وسورے جان لٹھ، جگت روگ دینا مٹائیا۔ پنچ وکارا دینا متھ، نام ندھانا اک چلائیا۔ وعدہ پورا کر دے جو رام بیٹا کہہ کے گیا دسر تھ، وہ دشا دھیان لگائیا۔ ساڈا لہنا دینا تک لے اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ تت اٹھ، نواں دراں کھوج کھوجائیا۔ دسم دواری ایکنکاری دھار وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ امیوں نچھر دھار دا دے رس، رسنا رس نہ کوئے چکھائیا۔ بن اکھاں توں کھول اکھ، نج نیتز ڈمگائیا۔ ساڈے گرہ ہو پر تھ، گھر اپنا آپ سہائیا۔ تیرے نالوں رہیے نہ وکھ، دکھری ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ زرگن دھار پُرکھ زرنجن سو، صاحب تیری سرنائیا۔ ست سرپ آپے ہو، ہوکا دینا چائیں چانیا۔ زرگن دھار بخش دے لو، اندھ اندھیر دینا مٹائیا۔ تھہ بن اور نہ دے کو، کوک کوک رہے سنائیا۔ ساڈی دُرمت میل دھو، پتت پُنیت دے بنائیا۔ امرت رس اگما چو، بوند سوانتی آپ پُکائیا۔ گرہ سوامی پرگٹ ہو، آپ اپنا پردہ لاپیا۔ آتم پر ماتم دھار رہے نہ دو، دوا ایکے وچ ملایا۔ سرتی شبد سرتی گئے چھوہ، چھوہر بانکے ویکھنا چائیں چانیا۔ اسیں تت نمانے بن نیناں رہے رو، بن ہنچھوواں ہار رہے بنائیا۔ ساڈے امر پنچ تت نہ رہے گروہ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا مٹائیا۔ سچ وست دا ڈھو آ دے ڈھو، بن ڈھولک چھینے تیرا نام سُنئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی منزل تک لے واٹ، دُھر دے مالک دھیان لگائیا۔ ساڈی سچ سہنجنی ویکھ لے کھاٹ، کھٹیا تیرے رنگ رنگائیا۔ ساڈا گرہ مندر تک لے ہاٹ، ہٹوانے کھوج کھوجائیا۔ اپنا نور تک لے جوت اگنی لاٹ، للائی

پردہ آپ چُکائی۔ وجودِ ویکھ لے کایا ماٹ، مٹکے بھانڈے پھول پھولائی۔ اسیں سرگنِ نرگن تیرے کولوں منگدے دات، داتے دانی دیا کمائی۔ ساڈی انتم پُچھ وات، وارث ہو کے ویکھ وکھائی۔ دروہی ساڈی لوک مات، تیرے نام والی دُہائی۔ چرن پریت بخش دے نات، ناتا اپنا لینا جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے اندر مار لے جھاتی، بن نیناں نین اُٹھائی۔ تُوں مالک کملاپاتی، پت پر میثور اک اکھوائی۔ ساتھوں تیری دھار نہ جائے پچھاتی، بے پہچان تیری بے پرواہیا۔ تُوں آئیوں لوک ماتی، متا سٹگر شبد نال رکھائی۔ جس دی سمجھ نہ آوے ذاتی، جوتی جاتے پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ انتم ساڈی پُچھ واتی، واسطہ تیرے آگے پائی۔ چاروں کُنٹ اندھیری راتی، ساچا چند نہ کوئے چکائی۔ پتہ نہیں تیرا دیکھ کتھے جگدا بن تیل باقی، باطن ویکھن کوئے نہ پائی۔ میرے صاحب سوامی انترجامی پر م پُرکھ کملاپاتی، پتہ پتونے دے مان وڈیائی۔ بن تیری کرپا آئے نہ شانتی، ست وچ نہ کوئے سائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل آد جگاد جگ چو کڑی بہہ بھانتی، بھو بھاو سمجھ کچھ نہ آئی۔

* ۵ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ پنج ڈھیرا کرتار سنگھ لال سنگھ ہر بھجن سنگھ نواں پنڈ دیال سنگھ دڈ

رام سنگھ گالھریا دربارا سنگھ منگل سنگھ گالھریا ریشم سنگھ پنج ڈھیرا *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے پیڈے کدے نہ گدے، آد جگاد جگ چو کڑی لکھ چو راسی بھئیے واہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے سانوں پیار ملے نہ تیری اک تک دے، تُوں میرا میں تیرا رُپ انوپ نظر کوئے نہ آئی۔ تن وجوداں سدا سہیلے رہے جھکدے، اوتار پیغمبر گر سیس نوائیا۔ برہوں ویراگ وچھوڑے وچ رہے سکدے، ہڈ ماس ناڑی پنجر جگت وکھائی۔ جوہاں کنڈراں وچ رہے گدے، ٹلے پر بت چوٹیاں چڑھ کے بھجے واہو داہیا۔ پتہ نہیں کتنے رُپ دھرے مانس منگھ دے، مانو اپنی ونڈ ونڈائی۔ ونجارے بن دے رہے جننی والی گکھ دے، دس دس ماس اگن تپائی۔ نام کلے بولدے

رہے سہارے کھ دے، رسنا جہوا مٹی دند نال وڈیاںیا۔ دروہی جھگڑے مکے نہ اُلٹے رُکھ دے، آون جاون پتت پاؤن پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ اسیں سرگن دھار بھرے دُکھ دے، نرگن تیرا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ ساڈے من ممتا والے بھکھ دے، ترسنا دُور نہ کوئے کرائیا۔ اسیں جگ جگ سُکھنا آئے سُکھدے، کون ویلا لے دُھر دا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تُوں مالک اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے تن وجود ویکھ سریر، مائی خاک دھیان لگائیا۔ نگاہ مار لے بے نظیر، نظر توں اوہلے پردہ آپ اُٹھائیا۔ ساڈی بدلے نہ کوئے تقدیر، تکبر سکے نہ کوئے مٹائیا۔ اسیں بجھے شرع دی وچ زنجیر، بندھن سکے نہ کوئے تڑائیا۔ ساڈی منزل ویکھ لے اخیر، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں داتا گنی گہیر، گہر گور اک اکھوائیا۔ بنا شکل توں تیری تکیئے اصل تصویر، جس نوں تصور مُصوّر نہ کوئے سمجھائیا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ پیراں دا پیر، پیغمبر نور الہیا۔ سچ سوامی سانوں بخشنی دھیر، دھیرج دُھر دا نام دھرائیا۔ ساڈے اوڈھن بستر پاٹے ویکھ لے چیر، چریں وچھنے لینے ملانیا۔ پچھلے کرم تے مار لکیر، لیکھا اگلا اپنے نال رکھائیا۔ تیرے ہتھ سرب تدبیر، طریقہ طرح طرح دینا سمجھائیا۔ تُوں پاتشاہ شہنشاہ اسیں تیرے حقیر، در در بیٹھے اکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار اپنا رنگ رنگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں آد جگادی تیرا تگدے راہ، رہبر تیری اوٹ تکائیا۔ تُوں مالک واحد اک خُدا، نور نورانہ نظری آئی۔ تیرے نالوں نہ ہوئے جداء، جز وکھرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ مالک خالق تیری قدم دھار وچ ہوئے فدا، فیصلہ اکو اک سنائیا۔ صوفیاں ادھارنا تیری ادا، عدل انصاف اک جنائیا۔ سد تیری چلیئے وچ رضا، رازق رزق رحیم دینی وڈیاںیا۔ بن قداما سپیس دینے بھکا، نو لاگیئے پائیا۔ تُوں آتم دھار پر ماتم ساڈا بنا رہنما، مارگ اکو اک سمجھائیا۔ گھر دیک جوت جگا دے شمع، شبے روز نور کر رُشنائیا۔ سانوں تیرے ملن دی طمع، لالچ کوڑ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اُتے کرنی خما، یاچک ہو کے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ وست آپ ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں تیتوں رہے لہدے، جگ جگ کھوج کھوجائیا۔ تُوں لیکھے ویکھ لے سب دے، سب نال ملیا دُھر دا ماہیا۔ آواز سنا دے اپنے ند کے، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جام پیا دے امرت مدھ دے، سچ سرور اک چڑھائیا۔ جھگڑے مُکا دے کایا

والے جج دے، جُجرہ اِکو اِک دکھائیا۔ جتھے تیرے دپیک جوت جگدے، جاگرت جوت اِکو ڈمگائیا۔ ساڈے جھگڑے رہن نہ دین دُنی دی حد دے، حدوڈ اپنی دینی دکھائیا۔ جتھے اوتار پیغمبر گرو سجدے، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ اسیں درشن کریئے تیرے نور الاهی رب دے، یامین تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں لکھ پوراسی وچوں کڈھدے، کڈھنہار تیری وڈیائیا۔ ساڈا دھرم نشانہ گڈ دے، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ وچھوڑے رہن نہ کدے الگ دے، میلا میلنا چائیں چائیا۔ جنم لینے پین نہ پھیر کدی بھگ دے، بھاونا تیرے وچ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ انتم ساڈی بچھے لے وات، مالک ہو کے دھیان لگائیا۔ سچ پریت بخش دے نات، ناتواں اپنا جوڑ جڑائیا۔ لیکھا ویکھ لے کملاپات، پت پر میثور دھیان لگائیا۔ غریب نمائیاں بچھے بات، انت کنت بھگونت ہو سہائیا۔ امرت بخش دے بوند سوانت، اگنی تت دینا گوائیا۔ تیرا درشن کریئے بہہ بدھ بھانت، اکل کل دھاری پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آسا پور کرائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں زردھن دھار جگ، جگ جیون داتے دیئے درڑائیا۔ سڑدے دین دُنی دی وچ اگ، اگنی تت نہ کوئے بُجھائیا۔ ہنس روپ ہوئے گگ، کھج کوڑ گڑیا رکھ لگائیا۔ تیرا درشن ملے نہ اُپر شاہ رگ، نو در دا پندھ مکائیا۔ اپنے ملن دا آپے بخش سب، سبھا ملیچھ اندروں باہر کڈھائیا۔ تیرا نور ظہور تکیئے میرے مالک اگنی رب، یامین تیرا درشن پائیا۔ ساڈی بچھلی بچھے رہ جائے حد، اگے اپنے گرہ دینی وڈیائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے پروردگار سانجھے یار سانوں اپنے گھر سد، گرہ دینی مان وڈیائیا۔ کوڑ وکارا ساڈے اندروں بدھ، بدھک دا لیکھا ویکھنا چائیں چائیا۔ تیرے سچکھنڈ دوار ایکنکار جاییے سچ، سبجنا دینی مان وڈیائیا۔ انت پر ماتم اپنا کرا لے جج، حاجت اور رہے نہ رائیا۔ تیرے گھر سوامی انتر جامی تیرا نور نورانہ سری بھگوانا جوت جائے جگ، جاگرت جوت بن ورن گوت تیرے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد دھار ایکنکار سنا دے ند، دُھن آتمک راگ بن ویراگ دینا درڑائیا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ظہورا گرچرن سنگھ گرتخت سنگھ ظہورا تارو سنگھ جنڈیرا گرنام کور مہندر کور سُسانا *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی ویکھ لے راسی، رحمت مہربان مہربان بیدو آپ کمائیا۔ جگ چو کڑی ساڈے انتشکرن رہی اداسی، چنتا غم غم خوار نہ کوئے
 مٹائیا۔ توں مہربان محبوب کرتا پڑکھ ابناشی، ایکنکار پروردگار اک اکھوائیا۔ تیری منڈل منڈپ اگئی راسی، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء وجدی رہی ودھائیا۔ پڑکھ
 اکالے دین دیا لے ساڈی کر دے بند خلاصی، بندھن جگت والے تڑائیا۔ شاہو بھوپ سلطان سچھنڈ نواسی، در تیرے منگ منگائیا۔ جنم جنم اسیں
 چڑھدے رہے دھرم رائے دی پھاسی، کال نال وجدی رہی ودھائیا۔ سرگن دھار نرگن تیری رکھدے رہے آسی، ترسنا انتر انتر اک پرگٹائیا۔ سندیسہ
 دیندے رہے شکر کیلاشی، کلا دھار انبولت راگ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ
 ساڈا لیکھا لالے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جگ جنم تیرا چیدے رہے جاپ، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ چرن پریتی بھدے رہے نات، رشتہ اکو اک
 بنائیا۔ انت لیکھا مکا دے وچوں کانتات، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پرم پڑکھ پر ماتم ساڈی پچھ بات، واسطہ تیرے اگے پائیا۔ چاروں گنٹ تک اندھیری
 رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ساڈے انتر مول نہ آوے شانت، ست وچ نہ کوئے سمائیا۔ ساڈا جھگڑا ویکھ لے دین مذہب والے پرانت، حصے دین دنی
 جنائیا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا سری بھگوانا اک اکانت، ایکنکار نور الاہیا۔ انت کنت بھگونت ساڈے ول جھاک، جھاک اپنی اک دکھائیا۔ مہربانا محبوبا
 ساڈی پچھ وات، بن نیئاں رو رو دینے ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنج تت کہن پر بھ
 ساڈے لہنے مکا دے جگ، جگ جیون داتے دیا کمائیا۔ اسیں پھیر نہ سڑیئے وچ اگ، آئچ تت نہ لاگے رائیا۔ توں صاحب سورا سرگ، کرتا پڑکھ اک
 اکھوائیا۔ سچ ٹھاری نام مستی والی پیا دے مد، مدھر دھن کر شنوائیا۔ جگت واشنامیٹ دے حد، حدود اپنی دے دکھائیا۔ اسیں تیری ہوئے اکوید،
 دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ دروہی سانوں کریں انت نہ اڈ، وکھرا گڑھ نہ کوئے بنائیا۔ ساڈا لیکھے لاؤنا ناڑی ماس ہڈ، رکت بوند تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سلطان اک اکھوائیا۔ پنج تت کہن پر بھ چرن کول دے پریت، پریتم دیا کمائیا۔ سانوں کر

دے ٹھانڈے سیت، اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ ساڈا اکو ہووے گیت، آتم پر ماتم ڈھولا سہج سُبھایا۔ ساڈا ست سرُپ بنا دے کایا کعبہ مندر مسیت، شِودوالا مٹھ اک جنایا۔ نظر آترے گن اتیت، ترے بھون دھنی اپنا پردہ دے چُکایا۔ سچ سوامی وسنا پُنج، بھیت رہہ کے سو بھاپایا۔ تُوں نرگن دھار دُھر دا میت، متر پیارا اک اکھوایا۔ تیرے وچھوڑے وچ ساڈی نکلے چیک، دروہی تیرا نام خُدایا۔ تُوں بخشنہارا ساڈی پوری کر اُمید، ترسنا تیرے اگے رکھایا۔ اسیں بالک ہوئے عزیز، عاجز تیری اوٹ تکایا۔ ساڈی پوری کرنی ریجھ، میل میلنا سچ سُبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرایا۔ پنچ تت کہن ساڈے پُرکھ سمراتھی، سمرتھ تیری سرنایا۔ نرگن دھار اسیں سرگن تیرے ساتھی، اوتار پیغمبر گُر دین گواہیا۔ جنہاں دے سنگ مل کے تیری گائی گاتھی، جوت شبد دھار نال وڈیایا۔ ساڈی رسنا جہوا تیرا بنیا اگما پاتھی، ہتی دنداں صفت صلاحیا۔ انت مُکا دے ہر جی واٹی، پینڈا جگت رہے نہ رانیا۔ کلجک انت تک لے واٹی، ویکھنا چائیں چانیا۔ ساڈی مُشکل رہے نہ گھاٹی، گھاٹا پورا دینا کرایا۔ بھاگ لگا دے کایا ماٹی، مٹکے خالی دے بھرائیا۔ نرگن جوت جگا للائی، نور ظہور کر رُشنائیا۔ ساڈے بستر سَنگھاسن بہہ جا کھاٹی، جس دی پاوا چول نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا لینا ملایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا مُکا دے پندھ، پاندھی ہو کے سیس نوایا۔ تیری منزل جایی لنگھ، اگے ہو نہ کوئے اٹکایا۔ تُوں نرگن دھار لگاؤنا انگ، سرگن انگیکار اکھوایا۔ چرن دھوڑ سرور بخش دے گنگ، دُرمت میل دھوایا۔ اسیں منگاں رہے منگ، خالی جھولیاں اگے ڈاہیا۔ تُوں صاحب سورا سربنگ، دیونہار گوسانیا۔ اسیں نمائے پنچ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیری بنت بنایا۔ ساڈا لہنا دینا مُکا دے سویر سنجھ، سگلے سنگی ہونا سہایا۔ ساڈے نیتز نیر و ہاؤندے انجھ، ہنجنھواں ہار بنایا۔ ساڈا لہنا دینا ویکھ لے وچ دھار منجھ، مہانا بخشنا نام اپنی دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ویکھ وکھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ویکھ لے جگت ڈونگھا ساگر، گہر گمبھیر دیا کمایا۔ نگاہ مار لے ساڈے تت گاگر، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ تُوں کرتا کریم قادر، قُدرت دا مالک نور الاہیا۔ ساڈا ونج کرا سوڈاگر، سودا اپنا اکو جھولی پانیا۔ تیرے ہتھ انصاف عادل، عدل اکو دینا جنایا۔ اسیں جنم مرن دی دھار وچ بنیے نہ روپ مہتول قاتل، قتل

گاہ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سانوں بخش دے دھام بٹیل، مقدّس اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دیونہار تیرے ہتھ
 وڈیایا۔ پنج تت کہن پر بھ بھگت سنت اسیں رہے بن دے، صوفیاں رنگ رنگایا۔ کھیل کھیلدے رہے من دے، مت بدھ نال چترایا۔ ونجارے
 ہندے رہے کن دے، کائنات کھیل کھلایا۔ بھانڈے سہاؤندے رہے برہم دے، پاربرہم تیرا رنگ رنگایا۔ بے شک اسیں بنے ہوئے ہڈ ماس ناڑی چم
 دے، پنچم پنچ پنچ وڈیایا۔ مر مر کے پھیر رہے جمدے، جم جم اپنا روپ بدلایا۔ ونجارے رہے تیرے دم دے، سواس سواساں نال چلایا۔ ساڈے
 انتشکرن ویکھ لے بھرے ہوئے غم دے، چنتا سکے نہ کوئے مٹایا۔ ساڈے میل ملا دے نال دُھر دے چن دے، جو گو بند چن شبد نور الاہیا۔ گڑھ
 ہنکاری اندروں بھن دے، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ اکو دُھر دانام اگم دے، جس دے نام کلمے صفت صلاحیا۔ اسیں ونجارے پھیر نہ رہیے ان دے،
 رسنا رس نہ کوئے ہلکایا۔ ساڈا انت بیڑا بٹھ دے، بنھنہار تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامارگ
 اک درسایا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں بن دے رہے جوگی جتی، جنگم جٹا جوٹ دھار اکھوایا۔ مندے رہے تیتوں اکو کملاپتی، پت پر میثور اگم اتھاہیا۔
 تیرے پیار وچ ہندے رہے ستی، ست ستوادی تیری اوٹ تکایا۔ توں کرپا کردے کرپا ندھان رتی، رتن امولک ہیرے دے بنایا۔ سب دی پوتر کر
 دے متی، مت متانتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرگن دھار جوڑ لے نتی، ناتا اکو اک اکھوایا۔ تیری یاد وچ نام کلمے راگ گائے چھتی، چھتیسے تیسے تیری وڈ
 وڈیایا۔ انت کنت صاحب سلطان ساڈی پنج رکھیں، رکھک ہو کے ہونا سہایا۔ نور نورانے شاہ سلطانے تیرا درشن کریئے پنا جگت دی اکھی، نچ لوچن نین
 دینا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایتھے اوتھے دو جہان مہربان،
 پنج تت کہن جن بھگتاں پت رکھیں، پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔

* ۶ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ خیر امزہ ریشم سنگھ دولت سنگھ کپور تھلا گردیال سنگھ کرتار سنگھ امر کور کپور تھلا

سادھو سنگھ کپور تھلا بسنت کور کڑال کلاں سرجیت کور گوسل کیشن سنگھ سرخ پُر *

پنچ تت کہن سنگر شبد ساڈی بھر دے حامی، ہم ساجن ہو کے سنگ بنایا۔ کرپا کرے پڑکھ نہکامی، ہر کرتا ڈھر درگاہیا۔ جو آد جگاد انترجامی، ساڈی انترگت ویکھے چائیں چانیا۔ ڈھر دی بیننتی اک مانی، منسا تیرے آگے رکھایا۔ جگ چوکڑی ساڈے تن وجود ہندے رہے فانی، انت رہن کوئے نہ پانیا۔ ناتا جھٹھدا رہیا آتما دھار پرانی، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ اسیں چار جگ دے شاستر نئے اکھراں والی بانی، بان انیلا تیر نہ کوئے لگایا۔ ساڈی چوراسی والی تک لے کہانی، کتھنی بن کتھا تیرے آگے درڑایا۔ ساڈا میل ملے نہ ہان ہانی، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بہڑی لہنا دینا مکا دے چارے کہانی، اندج جیرج اتبج سیتج ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساچی منزل دس دے اک رُوحانی، رُوح بُت دا لیکھا آپ چکایا۔ تُوں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سُلطانی، سنگر شبد تیرے ہتھ وڈیایا۔ ساڈا جگ چوکڑی دا لیکھا ویکھ لے دیوانی، زرگن سرگن زرگن دھار چلیا آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی وست اک ورتایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اُتے کر دے ترس، رحمت حق حقیق جنایا۔ تُوں مالک خالق والی عرش، عرش پریتم تیرے ہتھ وڈیایا۔ میگھ اگما کرتے پڑکھ برس، برس ماس مہینے ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ ساڈی جنم جنم دی میٹ حرص، ہوس اگنی دے چکایا۔ نور نے شاہ سُلطانے تیرا کریئے درس، تڈھ بن دو جا نظر کوئے نہ آیا۔ ساڈا تن وجود حق محبوب حقیقت دا کعبہ بنا دے چرچ، چراگاہاں دا لیکھا دے مکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ست سچ تیری سرنایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اُتے کر مہربانی، مہربان مہر نظر اٹھایا۔ ساڈی مگ جائے آون جانی، چوراسی پنڈھ رہے نہ رانیا۔ تُوں مالک خالق شہنشاہ گن ندھانی، گنونت تیری وڈیایا۔ اسیں آد آد پنچ تت تیری کرپا والی خاندانی، خانہ بدوش ہو کے پھردے واہو داہیا۔ ساڈی سرت سمبل دے مالک نہ کسے سمبھالی، سر سر ہتھ نہ کوئے لکایا۔ ہن رین اندھیری کلجک دسدی کالی، کلکاتی پنڈھ نہ کوئے مکا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، در گھر ساچے آس رکھایا۔ پنچ تت کہن

پر بھ ساڈا میٹ اندھیرا، اندھ اگیان چُکائیا۔ نور درسا دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ سُرَت دھار بنا لے سَنگَرُ شبد چیرا، چری وِجھنے جوڑ جُڑائیا۔
 امرت بخش دے کر کے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ تن وجود ماٹی خاک سب کُچھ دے تیرا، تیرے چرناں وِچ لُکائیا۔ توں پُرکھ اکالا دین دِیالا سُو رِیر وڈ شیرا،
 بھجے وِچ سارے سیس جُھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے اندروں
 کڈھ دے روگ، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ جنم مرن دارہے نہ سوگ، حرص ہو س دینی مٹائیا۔ نرِگن دھار اپنا بخشا بھوگ، بھسمر تیرا رُپ بدلایا۔ اکو
 نام ندھان دا بخشا جوگ، جگتی بن اکھراں دینی سمجھائیا۔ گھر ٹھانڈے مانئے مَوِج، مجلس تیرے نال رکھائیا۔ بھو ابھیدا کھول دے گوچھ، پردہ پردیاں
 وچوں چُکائیا۔ تیرا درشن ہووے روز، نور نورانے نظری آئیا۔ بدھی توں پرے دس دے بودھ، انھو لیکھا دینا سمجھائیا۔ آتم دھار پر ماتم کرنا سن جوگ،
 جگت وچھوڑا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دست اگم ورتائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے تن وجود
 ماٹی خاک، جگت جہان نظری آئیا۔ کرپا ندھان کھول دے تاک، پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ تت سریر کر دے پاک، پتت پُنیت بنائیا۔ جھگڑا اور رہے
 نہ مات، نرِگن دینی مان وڈیائیا۔ تت وچارے رہے آکھ، بن رسنا جہوا سٹائیا۔ ساڈا میٹ روگ سنناپ، سنسا کوڑ مٹائیا۔ جنم جنم دے بخش دے پاپ،
 کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ درشن دے دے ساکھیات، گھر گھر وِچ نظری آئیا۔ ساڈی میننتی سُن لے کملاپات، پت پر میشور دھیان لگائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکٹنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، تیرا حکم سندیسہ آد جگادی ساچو ساچ، سچ سوامی
 انترجامی نرِگن اپنی دیا کمائیا۔

۷ * ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ہری پُر مہنگا سنگھ ہر بھجن سنگھ آدم پُر جیت کور جلیوتا

ہر بھجن کور کوٹلی تھان سنگھ جرنیل سنگھ سگوال اقبال سنگھ جگپال پُر *

پنج تت کہن پر بھ تیری کھیل اگڑی، اگم اتھاہ بے پرواہ دینی مان وڈیا نیا۔ توں آد جگاد برہم برہماد مات پت امڑی، پتا پُر کھ اکال تیری سرنا نیا۔
دین دیال ساڈی لیکھے لالے کایا مائی والی چڑی، چم درشتی سرشتی وچوں دے بدلایا۔ کرنی دے کرتے ساڈی کرنی ہوئی نکمڑی، نہکامی تیرے آگے واسطہ
پایا۔ دروہی ساڈی قیمت رہی نہ دمڑی، کلجگ ہٹو ہٹ وکایا۔ ساڈی آشا ہوئی نکمڑی، سواس سواس ساہ ساہ نہ کوئے دھیانیا۔ ساڈی ترسنا ویکھ لے
مندڑی، مندبھاگ دینے ڈھانیا۔ ساڈی اکھ ہو گئی اندھڑی، نج نیز لوچن نین نہ کوئے گھلایا۔ بھرماں ڈھاہے کوئے نہ کندھڑی، بھلیکھا سکے نہ کوئے
مکایا۔ ساڈی جگت دھرم دی دھار چال ہو گئی لنگڑی، قدم قدم نہ کوئے اٹھایا۔ ساڈی پشت پناہ ہوئی ننگڑی، سر سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ زرگن دھار
سرگن لالے کوئی نہ انگڑی، انگیکار نہ کوئے اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکایا۔ پنج تت کہن پر بھ
ساڈی قیمت رہیا کوئی نہ مل، کوڑ کلجگ ہٹ وکایا۔ توں پُر کھ اکال دین دیال سدا ابھل، بے پرواہ نور الاہیا۔ اسیں پنج تت وچارے تیرے آد دے
بھل، مہک تیری نال مہکایا۔ ساڈے وچ آتم دھار تیری گل، کھونٹے ویکھ وکھایا۔ کیوں ست دا دیکھ ہو یا گل، بن تیل باقی نہ کوئے رشنا نیا۔ ساڈے
صفتاں والے ہلن بل، رسنا جہوانال ملا نیا۔ دروہی بجر کپائی سکے کسے نہ کھل، خالق خلق بھو نہ کوئے چکایا۔ کلجگ کوڑی کریا وچ گئے رُل، پھڑ باہوں
باہر نہ کوئے کڈھایا۔ تیرے نام ترازو گئے نہ تل، تولنہارے ویکھنا چائیں چانیا۔ سنمل وانگ گئے ہل، پھل پھل رہن کوئے نہ پایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا نیا۔ پنج تت کہن پر بھ در تیرے کوک پکار دے، پنے پنے سس نوایا۔ زرگن سرگن
روگ نور دے، ڈکھیاں ڈکھ مٹایا۔ پت پر میثور پنج سوار دے، پنج تت دے وڈیا نیا۔ آون جاون گیر نور دے، لکھ چوڑا سی رہے نہ رانیا۔ جنم وچوں
جنم سوار دے، کرم کرم دا پنڈھ مکایا۔ اپنا نام ندھانا سچ سرکار دے، وست اگم آپ درتایا۔ امرت رس نجھہر جھرن ٹھنڈی ٹھار دے، بوند سوانتی

آپ پُکائیا۔ دُھن انادی انحد دُھنکار دے، انراگی راگ سُنائیا۔ برہوں وچھوڑے دا ویراگ دے، ویری اندروں باہر کڈھائیا۔ جوتی جاتے نرگن جوت دا اگم چراغ دے، بن باقی تیل ڈگمگائیا۔ سچھنڈ اینکارا اپنا اک محراب دے، محبوب پردہ پردیاں وچوں چُکائیا۔ ست سوامی انترجامی ساڈا کارج سوار دے، سوار تھ تیرے ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا لیکھا آپ مُکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اپنے منڈل وکھا دے راسی، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ لیکھا مُکا دے پر تھمی آکاشی، گگن گگننتر اں پندھ مُکائیا۔ نرگن جوت دے گرہ مندر ہووے پر کاشی، جوتی جاتے نظری آئیا۔ ساڈی پورن ہووے آسی، ترسنا کوڑ مٹائیا۔ توں مالک خالق شاہو شاماسی، شہنشاہ شاہ اگم اتھایا۔ اینکار درگاہ ساچی سچھنڈ نواسی، در ٹھانڈے سو بھاپائیا۔ ساڈی ترسنا نہ رہے نراسی، در تیرے الکھ جگائیا۔ وشیاں توں باہر بخش وشواسی، وشو دا پردہ لاہیا۔ ساڈا لیکھا پھیر رہے نہ دس دس ماسی، گر بھ اگن نہ کوئے تپائیا۔ توں پر م پُرکھ ابناسی، کرتا دُھر درگاہیا۔ ساڈی چنٹا میٹ اُداسی، غمی غم خوار دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرے لتھے ستھر، یارڈے تیج ہنڈھائیا۔ نیتز ورو لیئے اتھر، نیناں نیر پُکائیا۔ صفتی گایئے اکھر، ڈھولے سوہلے راگاں ناداں نال جنائیا۔ مہربانا سری بھگوانا ساڈا لیکھا کر دے وکھر وکھر، اپنا حکم سُنائیا۔ لہنا دینا رہے نہ ڈھائی سطر، ڈھنیا گو بند والا دے گواہیا۔ اپنے نام ندھان دا دے پتر، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ ساڈا روپ بنا لے ہیرے رتن، امولک قیمت آپ چُکائیا۔ در ٹھانڈے تیرے آئے پتن، گھاٹ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ توں ہوویں پت رکھن، رکھیا کرنی تھاوں تھانیا۔ سانوں موڑیں مول نہ سکھن، خالی جھولی دینی بھرائیا۔ اسیں چاہندے لوک مات دا چھڈیئے وطن، بے وطن دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں جُھک جُھک کریئے سلام، سیس سجدیاں وچ جُھکائیا۔ توں مالک اک امام، نور نورانہ نور الاہیا۔ اسیں بردے تیرے غلام، غربت اندروں دینی کڈھائیا۔ شرع دا جھگڑا میٹ تمام، تمنا تیرے نال رکھائیا۔ حقیقی دے اپنا جام، آب حیات بن کھ کھ چوایا۔ ساڈے سگلے پورے ہوون کام، کام در شئی دینی مٹائیا۔ پُرکھ اکالے پروردگار ساڈا کر لے انتظام، انتم تیرے ہتھ وڈیائیا۔ توں مالک خالق دُھر دارام، رمیا اک

* ۷ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ آہم پُر گر پچن سنگھ اوتار سنگھ ترسیم سنگھ حکم سنگھ اجیت سنگھ بھنمن سنگھ

گر پچن کور بھاگوتی آہم پُر پریتم سنگھ کوٹلی ابراہیم درشن کور پاتر *

پنچ تت کہن پر بھ تیرے ہوئے دین، دُنی جگت جگت تجائی۔ تُوں مالک خالق نُورِ الہی یا مین، جوتی جاتا پُر کھ بدھاتا اک اکھوائیا۔ پرم پُر کھ پر ماتم ساڈی بیننتی تُوں دِسیں اعظم عظیم، عالی جاہ تیری سرنائیا۔ ساڈی جگ جگ دی تک لے تقسیم، حصے جگت جہان ویکھ وکھائی۔ تُوں قدرت دا قادر اک قدیم، آد جگاد تیری وڈ وڈیائی۔ تیرا مارگ دسے مہین، جگ نیز ویکھن کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ گھلایا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا کھیل وچ برہنڈیا، برہانڈ دھیان لگایا۔ تُوں لیکھا جانے جیرج انڈیا، اُتھج سیتج تیری وڈ وڈیائی۔ زرگن سرگن بنا اکھاں تک لے ونڈیاں، حصے دین دُنی جگت جنایا۔ تیرے نام ندھانے سری بھگوانے تن وجوداں پائیاں ونڈیاں، رہبر سنگر شبد شبد سمجھایا۔ جس دے حکم وچ کوٹن کوٹ جگ چوکڑیاں لنگھیاں، سنجگ تریتا دواپر کلجک بیٹھے پنڈھ مکائی۔ ساڈیاں گر اوتار پیغمبراں نال ویکھ لے سندھیاں، بن

اکھوائیا۔ تیرے جگ چوکڑی نام منتر ست ست نام، ڈھولے سوہلے اکھراں صفتاں نال صلاحیا۔ تُوں کرپا کر کرپاندھ سری بھگوان، بھگوان تیری اوٹ تکائی۔ پنچ تت کر پروان، پرم پُر کھ تیری سرنائیا۔ گنوتے گن ندھان، انت تیری اوٹ رکھائی۔ سچ دوار بخش دے اگم مکان، جتھے چھتر چھن نہ کوئے بھہائی۔ تیرا دپیک جوت جگ مہان، نُور نُورانہ ڈگمگائی۔ ساڈا ناتا پھیر رہے نہ وچ جہان، دین دُنی نہ رنگ رنگائی۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی بیننتی مان، منسا تیرے چرن لگائی۔ تُوں آد جگادی برہم برہادی شبد انادی والی دو جہان، زرگن سرگن تیری دوہری دھار سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لہنا مکا دے آون جان، جاون آون اپنی زرگن دھار وچ سمائی۔

کاغذ قلم شاہی نال لکھائی۔ در تیرے تیرا نام گاؤندے رہے تن وجود نال دندیایں، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈیاں کٹ دے اتم پھندیایں، پھاسی گل نہ کوئے لکھائی۔ جے بھگتاں آتما تیتوں لگدیاں چنگیاں، نرگن دیکھے تھاوں تھانیا۔ کیوں نہیں سانوں لاؤندا انگیاں، انگیکار دیا کمائی۔ اسیں در تیرے منگاں منگیاں، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے اوتوں توڑ پابندیایں، اِکو اپنا رنگ رنگائی۔ ساڈیاں آشا رہن نہ لمبیاں، اگلا لیکھا دینا مُکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار سچ گوسانیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا دیکھ لے حساب، بن کُتب خانیاں پھول پھولائی۔ تُوں مالک اک احباب، مَتر پیارا نور الاہیا۔ سجدیاں وچ کرے آداب، ادب نال سیس جھکائی۔ تُوں نرگن دھار سنگر شبد شبد مہاراج، پار برہم پت پر میثور اک اکھوائیا۔ اوہ لہنا دینا لیکھا تک لے جو ناک نرگن سرگن کہہ کے آیا وچ بغداد، بنگلیر تیری دھار دکھائی۔ انت اخیر دیکھ لے تیرے حکم دی کیٹری و جینی رباب، تار ستار کون ہلائی۔ ساڈا لیکھا مُکا دے پنج آب، پنچم یتے دیا کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر لیکھا آپ سمجھائی۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی سُن فریاد، نو نو سیس جھکائی۔ ست سچ بخش دے داد، بن دست دست پھرائیا۔ اسیں تیری چاہندے امداد، دوسراوٹ نہ کوئے تکائی۔ تُوں موہن مادھو مادھ، مدھ سُوڈن اک اکھوائیا۔ نرگن دھار سوار کاج، کرنی کرتے دیکھنا چائیں چانیا۔ دین دُنی رکھ لاج، سر سر اپنا ہتھ لکائی۔ اسیں لنگڑے لو لے اپانج، تن وجود نہ کوئے پترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ رکھائی۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں آد جگاد تھکے ماندے، بلہین اکھوائیا۔ جگ جگ پھیریاں رہے پاندے، وچ چوراسی بھجے واہو داہیا۔ اندج جیرج روپ رہے بدلاندے، اُتبج سیج رنگ رنگائی۔ ماس مانو مانکھ رہے اکھواندے، سرگن تیرے ہتھ ہتھ وڈیائی۔ تیرا ڈھولا گیت سُنہنجا رہے گاندے، نام کلمے صفت صلاحیا۔ چاروں گُنٹ نین رہے اُٹھاندے، اُتر پورب پچھم دکھن دیکھ دکھائی۔ در دوار اینکار واسطہ رہے پاندے، نو نو سیس جھکائی۔ سانوں مان بخش دے اپنے تھاں دے، درگاہ ساچی سچ سمجھائی۔ اسیں روپ نہ رہیے کاں دے، ہنس ہنس دینے بدلایا۔ پھیر و نجا رہے رہیے نہ کسے ماں دے، جننی لکھ نہ کوئے لکھائی۔ جھگڑے تکیے نہ سور گاں دے، شرع دے لیکھے دینے مُکائی۔ گن گائیے

تیرے ناں دے، ناؤں نرنکار اِکو دینا درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہو سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی پوری کر دے لوڑ، لوڑیندے ساجن دیا کمائیا۔ شبد اگے چڑھ کے آجا گھوڑ، پُریاں لوآں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ نرگن سرگن اپنا ناتا جوڑ، میلا میلنا سہج سُبھائیا۔ آد جگاد سانوں ایہو رہی تھوڑ، گر اوتار پیغمبراں اگے واسطہ گئے پائیا۔ سچ سندیسہ سب نے دتا جس ویلے آوے کلجک اندھیرا گھور، چاروں گنت اندھیرا چھائیا۔ کوئی بھیو چکا سکے نہ تور مور، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ نوست لہنا دینا ہووے پنچم چور، پنچ پنچائے بھجے واہو داہیا۔ من منسا پاوے شور، سا تک ست نہ کوئے کرائیا۔ اُس ویلے جھگڑاپینا مڑھی گور، مقبرہ محمد دارہیا گر لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا تھم اک سنائیا۔ پنچ تت کہن سانوں اوتار پیغمبراں گروآں دتی اگم صلاح، بن اکھراں اکھر سمجھائیا۔ تہاڈا مالک خالق بے پرواہ، نور نورانہ اک الاہیا۔ جس نوں کہندے واحد اک خُدا، خُدی تکبر ڈیرہ دے ڈھاہیا۔ جس دے نالوں تت سر پر ہوئے جُدا، جُز وکھرا ونڈ ونڈائیا۔ اوہ کلجک انت سری بھگونت نرگن دھار جاوے آ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پھیرا پائیا۔ تن وجوداں حق محبوبا بنے آپ ملاح، پھڑ پھڑ باہوں کندھ اٹھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا لہنا دے چکا، لیکھا اور نہ کوئے رکھائیا۔ نام ندھانا سری بھگوانا اِکو دے سمجھا، سمجھ رمز آپ جنائیا۔ تتوت اپنے لیکھے لوے لا، برہم مت نال وڈیائیا۔ پنچم پر پنچ دے گوا، پنچم دیوے شبد دُھن شنوئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر دا ور، دُھر دا سنگ آپ سمجھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا رہیا کوئی نہ بل، بلہین اکھوائیا۔ سانوں جگ جگ سب نے لیا چھل، اچھل چھلدھاری تیری بے پرواہیا۔ اگنی سڑدے رہے رڑھدے رہے وچ جل، تھلاں وچ اپنا آپ گوائیا۔ مقبریاں وچ آسن بیٹھے مل، وچوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ساڈا مسدہ کیتا کسے نہ حل، حکم حق نہ کوئے جنائیا۔ انت تیرے دوارے آئے چل، نہچل بیٹھے سپس نوئیا۔ ساڈا آد جگادی میٹ سل، سلل وچھوڑا دے مکائیا۔ تتوت تیرے نال جائے رل، آتم نال مل کے ساچی وجے ودھائیا۔ درگاہ ساچی مقام دینا اک اٹل، سچھنڈ ساچا سو بھا پائیا۔ تیری نرگن دھار وچ جائے رل، جوتی

جاتے تیرے وچ سمائیا۔ سانوں وچھوڑا ہوئے نہ گھڑی پل، پکاں دے مالک دینی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد جگ چو کڑی ویکھئے جل تھل، مہیئل تیری دھار ایکنکار نظری آئیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت دس ہر بھگت دوار جیٹھووال ضلع امرتسر بیبی چرنی جو کے سچے پاتشاہ جی دے چرناں وچ سیوا کردی ہوئی اوہناں دے تھم انساں اپنے سواس پورے کر کے سچھنڈ چلی گئی اُس دے اتم سسکار سمیں وہار ہويا *

ست ساون کہے میریاں خوشیاں بھریاں رس دیاں، رسنا جہوا کہن کچھ نہ پائیا۔ میں آد جگاد جگ چو کڑیاں ویکھیاں وسدیاں، سنجگ تریتا دواپردھیان لگائیا۔ شبدي دھار دُھر دیاں دھاراں میتوں خبراں دسدیاں، بن اکھراں اکھر درڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں جوتاں ویکھیاں نسدیاں، بھچیاں واہو داہیا۔ چمتکاراں ویکھیاں روس دیاں، جوت نور نال رُشائیا۔ ایہہ کھیلاں نہیں کسے دے وس دیاں، وشن برہما شو رہے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ کرنی کار کمائیا۔ ست ساون کہے میرا وقت سہنجنا آیا، خوشی ملی وڈیائیا۔ بھگت سہیلا سری بھگوان پرناہا، میل میلیا چائیں چائیا۔ پورب لیکھا بن جھولیوں جھولی پایا، تن وجود سمجھ کسے نہ آئیا۔ نرگن دھار درس دکھایا، جوتی جوت سمجھائیا۔ تیرا لہنا دینا نرگن اپنے ہتھ رکھایا، سرگن چلے نہ کوئے چترائیا۔ پورب دھار دا پورب لیکھا پردہ پردیاں وچوں سمجھایا، سمجھ توں باہر سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھيو چکائیا۔ بھگت کہے میں تن نہیں وجود، مائی خاک نہ کوئے وڈیائیا۔ میری جگت نہیں حدود، دین دُنی رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ میرا مالک اک محبوب، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ جس دی میرے تت کر دے پوج، سیوا وچ سمائیا۔ بھاؤ مٹائے دو آدوج، دُتیا لیکھا دے چکائیا۔ جس میرا پورب لیکھا لیا بوجھ، جنم جنم دا لہنا اپنے ہتھ رکھائیا۔ میتوں سنگر شبد نے دتی سوچھ، بن اکھراں اکھر پڑھائیا۔ کسے کم نہیں آوناتت کایا کلبوت، پنج تت نہ کوئے چترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ ست ساون کہے میں اکھاں لیاں کھول، دوہ ہتھاں

نال دبا ئیا۔ سُنیا اگئی بول، انبولت دتا جنائیا۔ اوہ تک لے بھگت آیا بھگوان دے کول، دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ سچ دوارے ہووے چوہل، چولی جگت رنگ رنگائیا۔ جھٹ او سے ویلے سنگر شبد وجایا ڈھول، مردنگا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ ست ساؤن کہے میں ویکیھی آتما دھار، نرگن نرگن دتی جنائیا۔ جو جگت چھڈ سنسار، بھجی واہو داہیا۔ دین دُنی دا پندھ نوار، برہمنڈ کھنڈ تچائیا۔ جس نوں سارے کرن نمسکار، رُو سس منڈل منڈپ لاگن پائیا۔ دیوت سُر کرن جیکار، گن گندھرب ڈھولے گائیا۔ وشن شو برہما جان بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ اوتار پیغمبر کہن پر بھو تیرا بھگت بڑا ہونہار، سور پیر اک اکھوائیا۔ جس دین دُنی چھڈیا کوڑ پیار، مُجبت تیرے چرن ٹکائیا۔ درگاہ ساچھی بچیا اپنی اپنی وار، بن کے دُھر دا پاندھی راہیا۔ گھر دیا باقی کملا پاتی اپنے کر اُجیار، سچھنڈ ساچے کر رُشنائیا۔ ایہہ آتما چرن کور نہیں ایہہ چوہیے اوتار دا سردار، سرتاج اک اکھوائیا۔ جس نے لیکھا کیتا بھگت دوار، جن بھگتاں ریتی بھگتاں والی سمجھائیا۔ اسیں سارے اگھے ہو کے کریئے نمسکار، نو نو سپس جھکائیا۔ تیرے تیرے اتوں بلہار، تیرے تیرے رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے دینی تیج سوار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ اوتار پیغمبر گر ویکھ کے خوشی مناؤن، سوہنا رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو گاون گاؤن، ڈھولے دُھر درگاہیا۔ نرگن دھار نرگن بھل برساؤن، جگت پت ٹہنی کلی نظر کوئے نہ آئیا۔ پیار مُجبت وچ اپنا آپ پرچاؤن، پرچے بھگتی والے تگن چائیں چائیا۔ جس نے کھیل کھیلیا ست ساؤن سو، سوہنی بنت بنائیا۔ اُس دا سندیسہ دو جہاناں ملے بنا پانی پون، پون اُنجا بیٹھی سپس نوائیا۔ ایہہ بھو ابھیدا جانے کون، (جگت) کہن کچھ کوئے نہ پائیا۔ ایہہ بھگت پیارا دھرم دوارا مارگ بھگتی والا آیا درساؤن، درس کر کے اپنی خوشی منائیا۔ بُرج ہنکاری دین دُنی دا آیا ڈھاہن، ہنگتا گڑھ ٹزائیا۔ بھگت دوار آیا وساؤن، سدا سد وچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ اپنے ماتا پتا نوں آیا ورچاؤن، خوشیاں نال سنائیا۔ میرے مرن توں بعد میرے کُٹب والے کدی نہ رون، جیوت جی جی سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا پردہ آپ چُکائیا۔ اوتار پیغمبر گر کہن پُرکھ اکالے ساڈی اگئی گل من، منسا دو جہان نال رکھائیا۔ بھگت سہیلا تیرا چن، نور نور وچ رلا ئیا۔ لوک مات بیڑا بنھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔

چرن کور دا لیکھے لاؤنا تن، وجود اپنے سنگ رکھائیا۔ جتھے نہ کوئی ہرکھ سوگ غم، چننا چکھا رہے نہ رائیا۔ دُنی وچ پھیر پئے نہ جم، چوڑاسی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ تیرے وچ ملیا تیرا برہم، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ آگے واسطے ساڈا تیرے نال دھرم، دھرم دے مالک دینی دیا کمائیا۔ ایس دا ویکھنا ہڈ ماس ناڑی چرم، چم درشی دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اوتار پیغمبر گرو کہن ایہدیاں ہڈیاں ماس ناڑی راکھ نال ہر بھگت دلشی دوار دیاں نیہاں بھرن، ایسے واسطے ایہدا لیکھا دتا مکائیا۔ چار جگ دے شاستر ایہدی گاتھا پڑھن، اگلا لیکھا پھیر سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ بنائیا۔ آتم دھار ملی وچ نرنکار، نرکار وچ سمائیا۔ تن وجود دا لہنا وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھو چائیں چائیا۔ سمت شہنشاہی دس رہیا لکار، کوک کوک سنائیا۔ جس پُرکھ اکالے دین دیا لے کجگ کوڑی کریا دین دُنی چوں کڈھنی باہر، لوک مات رہن نہ پائیا۔ اوہ بھگت دوارا کرے تیار، جس کنارہ اک سہائیا۔ جتھے کرشن کاہن نے ماری لکار، سخیاں سنگ سخن دتا سنائیا۔ جس ویلے آوے کل کلکی کر نیہار، کرتا پُرکھ دُھر درگاہیا۔ جس بھگتاں دا کرنا بھگتی نال وہار، بھگتن اپنے رنگ رنگائیا۔ دین مذہب توں وسے باہر، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ شاہ سلطان شبد دی مارے مار، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن پنج تت جگت ہونے سواہ، مٹی خاک نظری آئیا۔ ستاراں ہاڑ نے کہا بھگتاں دے بھگت بنیو گواہ، شہادت اور نہ کوئے بھگتائیا۔ پنجمی پر کرتیاں دا لیکھا دتا سی لکھا، پنجاں تتاں نال ملایا۔ پنجمی پنجمی فٹ داناں آپ سمجھا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اُس لیکھے نوں پورا کرنا پر بھ دی آد جگادی ادا، عدل انصاف اپنے ہتھ رکھائیا۔ بنا بھگتاں توں شہیدی سکے کوئے نہ پا، شبد شہید نہ کوئے اکھوائیا۔ پنجاں گرگھاں ایہدیاں استھیاں کھڑنیاں نال چاء، چاؤ گھنیرا نال رکھائیا۔ جتھے نو کھنڈ پر تھی سپس دئے جھکا، ست دیپ لاگن پائیا۔ اُس وچ ایہداتتاں والا فوٹو دینا ٹکا، ٹکے نام والے پھہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن بھگتو اسیں کریئے پیار، پریمیوں دیئے جنائیا۔ میرا بھگت دوار توں باہر نہیں کوئی گھر بار، مات پت سوہرے پیئے دوویں دتے تجانیا۔ میں نہ چرنی نہ چرن کور میں سنگر چرن داشنگار، سوہنا روپ جنائیا۔ میں پیار نال کہاں گرگھو میرا بھگت دوارے وچوں باہر کدے نہ کریو سسکار، میری

مائی خاک باہر اُڈن کوئے نہ پائی۔ پھر چک کے لے جایو دئی دربار، اپنی خوشی نال اٹھائی۔ میں سوواگی نینہاں ہیٹھ پیر پسا، چار جگ دا آسن لائی۔ میرے ہون گے تن دوار، دروازے تن تن سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ تت کہن سانوں اگنی ساڑنا کی، قیمت کرتے لئی پائی۔ اسیں ہتھیرا جگت لیا جی، جیون سنگر بھیٹ کرائیا۔ جھگڑا گنا ساڈھے تن ہتھ سیں، رواداس چمارا لیکھا رہیا لکھائی۔ میٹوں خوشی ہونی جس ویلے میں آسن لاؤنا دئی دربار دی وچ نیہہ، نینہاں ہیٹھاں اپنی سچ سہائی۔ اُس ویلے میٹوں ہتھ لاؤن گے سکھ ویہہ، اکیسا سنگر نال ملائی۔ میں سندیسہ دیواں میں اکو پر م پُرکھ پر ماتم دی دھارتے اوسے دی دھی، انت اوسے وچ سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائی۔ تت کہن جن بھگتو میری خوشیاں والی نمسکار، پریم وچ جنائی۔ میں بنا نیتراں توں تہاڈا کراں دیدار، خوشیاں وچ خوشی منائی۔ میری آتما پئی سچھنڈ سچے گھر بار، گرہ اپنے آسن لائی۔ میٹوں دسا نسیں ضرور میرا کرنا سسکار، اگنی اگت تپائی۔ ٹھل سنگھ ایہدا پورا کرے وبار، ماچس لہندیوں چڑھدے نوں لگائی۔ میرا ویر ویرو سب دا خد متگار، سچ سچ سنائی۔ جیہڑا صدق بھروسہ دیندا رہیا ادھار، اندر وڑ وڑ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائی۔ تت کہن ساڈا چرناں نال پیار، چرنی ناؤں رکھائی۔ اسیں خوشیاں وچ کہندے جن بھگتو ایہدے اُتے پاؤ بار، جتنے بھگت دوارے وچ سارے دیو کھائی۔ پھیر اگی بولو جیکار، سوہنے ڈھولے گائی۔ نالے پر بھو توں منگ منگو اسیں جائیے ایسے طرح تیرے دربار، درگاہ ساچی چائیں چائیا۔ مڑ کے آئیے نہ وچ سنسار، جننی گھ نہ کوئے وڈیائی۔ میرا انت سب نوں سندیسہ سُننا نال وچار، بن رسنا دیاں درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک اک اکھوئی۔ آتما کہے میں خوشیاں دے وچ نچدی، اچھلاں گداں چائیں چائیا۔ میٹوں جگہ ملی سچ دی، پر بھ سچ دتی وڈیائی۔ میں ونجاری رہی کایا مائی کچ دی، ناتا جگت جگت تڑائی۔ میں اُس پر بھو وچ رچدی، جس دی رچنا بے پرواہیا۔ میں روپ ہو گئی ست دی، ست ست وچ اپنا آپ مٹائی۔ میں اکو دا ستھر گھتدی، جس دی گو بند یارڈا سچ ہنڈھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا میلا لیا ملائی۔ آتما کہے میں ملی اپنے وچ پروار، پر م پُرکھ دتی مان وڈیائی۔

اوتھے بھگت سہیلے سوہندے جوت جوت وِچ نرنکار، نر اکار اپنے رنگ رنگا ئیا۔ میرا بنس سر بنس سوہنا دِسیا دِسیا اپنے گھر بار، درگاہ ساچی سو بھا پائیا۔ میں وی خوشیاں دا کیتا اظہار، پریم دے ڈھولے گائیا۔ دھن بھاگ جے چھٹیا سنسار، ناتا کوڑ آئی تڑائیا۔ اگے اک داکر دیدار، دید اک دے نال ملا ئیا۔ اکے نوں کر نمسکار، اک وِچ سما ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دا سنگ آپ بنا ئیا۔ سنگر شبد کہے شبد سنگر بھگتاں دی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ویکھ وکھائیا۔ جس دا کھیل سدا جنگ چار، سبج تریتا دواپر کلج اپنا ویس وٹا ئیا۔ جس نوں گاؤندے وارو وار، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولے صفت صلاحیا۔ اوہ پُرکھ اکلا دین دِیالا پاؤنہارا سار، بھگت سہیلا اک اکیلا اپنی دِیا کما ئیا۔ جس سیوا دا لہنا دتا اُف ہائے انت ڈکھ جھلنا پیا نہ وِچ سنسار، جھلک وِچ پلک وِچ خلق دا ناتا دتا تڑائیا۔ آتما پر ماتما کھچی اپنے دوار، جتھے دوار کا واسی کرشن آسا گیا رکھائیا۔ سخی دا سخیاں نال منگلا چار، بن رسنا جہوا ڈھولے گائیا۔ جتھے میرے ویر پیارے میرے نال کرن پیار، منجیت جگدیش ہسن گدن چائیں چائیا۔ سچ دس کی کھیل سچی سرکار، کی اپنا حکم ورتا ئیا۔ میں ہس کے کہا اوہ متران دا متر یاراں دا یار، سبجناں دا سبجن نور الاہیا۔ میں اک غریب نما نا سکھ سیوا دار، سد سیوا وِچ سما ئیا۔ میتوں پتہ نہیں لگا میں کیہڑے اندرتے کیہڑے باہر، کس بدھ کڈھ کے آتما درگاہ اپنی وِچ لیا پہنچا ئیا۔ میتوں تن دن درشن وِچ دسدا رہیا میں بول نہ سکی نال زبان، کچھ کہن کہن نہ پائیا۔ میں ویکھ ویکھ کے ہندی رہی حیران، کی میتوں رہیا وکھائیا۔ میتوں دسدے رہے بن اکھٹاں توں بان، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ میں ہس دی رہی ایہہ کی کھیل کرے بھگوان، کی کرنی کار کما ئیا۔ میتوں پتہ نہیں سی میں چھڈ جانا جہان، چھن وِچ اپنے رنگ رنگا ئیا۔ دھن بھاگ جے سچھنڈ دوارے پہنچی آن، بچھلا چیتا رہیا نہ رائیا۔ ایتھے بھگت سہیلے توں میرا میں تیرا گان، سوہنا راگ الا ئیا۔ دھن بھاگ میرا ناتا تٹیا جی پران، سواساں لیکھا رہیا نہ رائیا۔ جن بھگتو میں ضرور تھانوں ملیا کرائی آن، کدی کدی درشن ہس دی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس نے میرے پیار وِچ دین دنی دا بناؤنا ودھان، قانون قاعدہ بھگتی دھار بھگتی والا سمجھائیا۔

* ۸ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ نور پُر منجیت کور فقیر سنگھ مجید پُر بھجن کور نور پُر مہندر سنگھ ہرنام پُر *

پنچ تت کہن کرپا کر پُر کھ لکھ، اگم اتھاہ اپنی دیا کمائیا۔ مہربانا سرری بھگوانا ساڈی لجیا لینی رکھ، پت پر میشور اپنی دیا کمائیا۔ ساڈی جھولی نام نالوں کریں کدے نہ سکھ، بھنڈارا ڈھر دا دینا ورتائیا۔ تیرے درشن دی سدا کھلی رہے اکھ، نج نیز لوچن کر رُشنائیا۔ پُر کھ اکالے دین دیا لے ہوئے کدے نہ وکھ، وکھرا گرہ نہ کوئے بنائیا۔ بن تیرے ساڈی قیمت نہ کوئی کوڈی ککھ، جگت ہٹ کوڈ وکائیا۔ صاحب سنگر ست سچ تیتوں دیئے دس، دہ دشا دھیان لگائیا۔ امرت نام دادے رس، بن رسنا جہوا آپ چکھائیا۔ من منوآ ہو جائے تیرے وس، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ گھر میل ملاؤنا ہس ہس، ہستی اپنی نال جڑائیا۔ تیرا زرن گن گاؤندے رہیے جس، ڈھولے سوہلے صفت صلاحیا۔ ساڈی میٹ زین اندھیری مس، زرن گن جوتی جوت کر رُشنائیا۔ تیرا پرکاش تیکھے بنا رو سس، بن سورہ چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی کرنی آپ سنبھال، سمبل نواسی دیا کمائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے لال، جگ جنم دے وچھڑے میل ملائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ نال کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سنگر شبد بنا دلال، وچولا اکو اک دکھائیا۔ جو لے جائے سچھنڈ سچھی دھر مسال، درگاہ ساچی سچ بہائیا۔ جتھے میلا ملے تیرے نال پُر کھ اکال، جوتی جاتے مل کے وجے ودھائیا۔ ساڈی جنم جنم دی پوری کر دے گھال، گھائل ہو کے سیس نوائیا۔ ساڈی اکو بیننتی اکو سوال، در اکو واسطہ پائیا۔ ٹوں دینا بندھپ دین دیا ل، دیا ندھ اک اکھوائیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیا۔ سانوں لکھ چوڑاسی وچوں کر بحال، چارے کھانی لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں سوہیے تیرے در، دوسر گرہ نہ کوئے وڈیائیا۔ کرپا کرنی آپ ہر، ہر کرتے ہونا سہائیا۔ سچ سروور نہاؤنا سر، ڈرمت میل دھوائیا۔ نام بھنڈارا دینا بھر، خالی تن رہن کوئے نہ پائیا۔ گرہ مندر سہا دے گھر، ساڈھے تن ہتھ وجے ودھائیا۔ زہو بھے چکا دے ڈر، لکھ چوڑاسی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ٹوں آد جگادی پت، پت پر میشور اک اکھوائیا۔ کلج انتم ساڈا کر ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ

دکھائیا۔ اسیں جنم بدلے رہے نت، جگ جگ لوک مات بھجے واہو داہیا۔ انت ساڈی سہنجنی کر دے تھت، وار گھڑی پل اپنے رنگ رنگائیا۔ توں
 پُرکھ اکالا دین دیا آد جگادی مت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنچ تت
 کہن پر بھ اسیں جگت جہان ہوئے دین، دین تیری اوٹ تکائیا۔ توں مالک خالق اک یامین، مہان بیدو نور الاہیا۔ ساڈی آگے کریں نہ کوئے تقسیم،
 ترمیم اپنے ہتھ رکھائیا۔ توں مالک اک قدیم، قدرت قادر اک اکھوائیا۔ اسیں پنچ تت ہوئے یتیم، سر ساڈے ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ سانوں آگے کریں
 نہ کسے ادھین، نو نو سیس نہ کوئے جھکائیا۔ ساڈی میننتی کر تسلیم، تسبیح مالا دا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر
 دا ور، ڈھر میلا لینا ملائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں دے دے آگم اشارہ، بن سینت سینت دے سمجھائیا۔ توں پر م پُرکھ کرتارا، ہر کرتا نور الاہیا۔
 اسیں منگدے تیرا دوارا، در دوارے خالی جھولیاں ڈاہیا۔ توں بھرنا سچ بھنڈارا، نام ندھانا جھولیاں پائیا۔ اسیں گایے تیرا جیکارا، توں میرا میں تیرا
 راگ درڑائیا۔ توں لکھ چوراسی کرنا پار کنارہ، چارے کھانی لہنا دینا مکائیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجھیاں وچ کرے نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ پنچ تت کہن
 تیرے جن بھگت جنم پھیر نہ لین دوبارہ، جننی گھ نہ کوئے وڈیائیا۔ اگنی تت نہ تپے انگیارا، تن وجود نہ کوئے جلائی۔ توں ست ستوادی دینا آگم دوارا،
 درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ جتھے بھگت سہیلے تیرا رنگ مان کنت بھتارا، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ توں آد جگادی ایکنکارا، اکل کل اکھوائیا۔ تیرے چرن کول
 نمسکارا، نو نو سیس جھکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لہنا دینا وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری نال ملائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ڈھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چو کڑی تیرا بھریا رہے بھنڈارا، بھنڈاری تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۸ ساؤن شہنشاہی سمت دس پنڈ ہیراں لال سنگھ پیارا سنگھ نگینہ سنگھ ہر دیال سنگھ جاندھر شہر جاگیر کور باہمنیاں

بچن کور بوپارائے مل سنگھ للیاں پال سنگھ للیاں کرتار سنگھ گاندھراں سورن سنگھ ہیراں *

پنچ تت کہن پر بھ چاڑھ دے رنگ گوڑھ، گوہند دھار اتر کدے نہ جائیا۔ بنا مائی خاک توں بخش دے دھوڑ، بن چرن کول مستک ٹکے خاک
رمانیا۔ ساڈی مت رہے نہ موڑھ، من منسا کوڑی باہر کڈھائیا۔ تن گڑھ نہ رہے غرور، غربت لیکھا دینا مکائیا۔ ساچے نام دا بخش سرور، سرتی شبد نال
ملائییا۔ ساڈی آشا پوری کر دے جو سندیسہ دے کے گیا موسیٰ اُتے کوہ طور، ثرت اپنی دیا مکائیا۔ تیرا زرگن تنگئے نور، نور نورانے ڈگمگائیا۔ ساڈی منسا
خواہش پور، تمنا جگت رہے نہ رانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ آشا پور کرائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ دُرمت میل دھو،
مہربان دیا مکائیا۔ گھر پرکاش بخش دے لو، لوئن نیترنج آپ گھلائیا۔ شبد سنا دے سوہنگ سو، سو پُرکھ زرنجن دیا مکائیا۔ اسیں تیرا روپ جایی ہو، دوسر
رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ امرت ندھانا نچھر دے چو، امیوں رس آپ پُکائیا۔ تیری دست ساتھوں سکے کوئے نہ کھوہ، حصہ جگت نہ کوئے ونڈائیا۔ دین دنی
نالوں کر زرموہ، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ گھر ٹھا کر سوامی آتم نال جا چھوہ، پر ماتم اپنا میل ملائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، سچ آشا پور کرائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈیاں آشا ویکھ لے دُھر دیاں، دُھر مالک دھیان لگائیا۔ اسیں یاداں رکھیاں شبد سنگر دیاں، دوسر اوٹ نہ
کوئے رکھائیا۔ ساڈیاں دھاراں تک لے انڈر دیاں، پُری انند دھیان لگائیا۔ جتھے وڈیائیاں نہیں کسے ز سر دیاں، گن گندھرباں نہ کوئے چترائیا۔
اوتھے آتما پر ماتما نال جُڑ دیاں، جوڑی جگت جہان بنائیا۔ تیریاں رحمتاں بخشیاں کدے نہ تھردیاں، گھاٹا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈیاں گھاٹاں ہون
کدے نہ مُردیاں، مُردے جیوت اپنے رنگ رنگائیا۔ ساڈیاں لاشاں پھرن نہ رُڑھدیاں، جلاں تھلاں وچ دُہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ دے دے ساڈی وست، انملی آپ ورتائیا۔ بنا ٹھاریوں کر دے مست، المست روپ
جنائیا۔ لیکھا مُکا دے کیٹ ہست، اوچ پنچ نہ ونڈ ونڈائیا۔ تیرا کھیل اگما جس وچ کرے کوئے نہ حسد، دویت نظر کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنا لیا۔ پنج تت کہن پر بھو اسوں مڑ مڑ نہیں کہنا، بینستی روز روز نہ جنایا۔ اپنا لہنا ضرور تیرے توں لینا، لیکھا بچھلا رہے دکھایا۔ زرگن دھار تیتوں ضرور پویگا دینا، دیونہار تیری سرنا لیا۔ توں آد جگادی اکو ساک سینا، سجن اک اکھو لیا۔ ذرا نگاہ مار لے تک لے نال نیناں، نیز لوچن نین اکھ کھلایا۔ اسیں تیرے تن وجود نہیں کوئی طرفینا، دوسر سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیرے بھگت سہیلے چھڈے ساک بھائی بھیناں، ناتا پت مات تڑایا۔ ساڈا نیم تیرے چرناں دے وچ رہنا، دوجے در کدے نہ جانا۔ سچھنڈ نو اسی تیرے سچھنڈ دوارے بہنا، تھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ ساڈا لہنا تک لے جو اشارہ کیتا بالمیک وچ رمانا، بجواڑا کی سمجھایا۔ تیرا نام ندھان تیرے در توں لینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ساڈے تن وجود نہیں کوئی مٹی، متر تیتوں دیئے جنایا۔ اسیں پوجا نہیں کراونی کوئی پتھر ائی، پانہاں سپس نو لیا۔ ساڈی میا سانوں کدے نہ پٹی، نیز نیناں نیر وہایا۔ ساڈی کرنی تک لے بنا قلم شاہی توں چٹی، کالا داغ نہ کوئے دکھایا۔ دیناں مذہباں وچ گئی نہ بھٹی، ورنناں برناں ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اپنی دھار وچوں کڈھ کے دیکھ لے گو بند والی چٹھی، بن اکھراں اکھر سمجھایا۔ جس وچ اشارہ ہا ہے والی پٹی، ٹیکا ٹینی نظر کوئے نہ آ لیا۔ مہرانا سری بھگوانا ساڈا لیکھا ڈوگھے کھاتے کدے نہ سٹیں، سٹا اتم دینا دکھایا۔ سانوں کھیل دکھا دے انڈھی، جگ نیز دی لوڑ رہے نہ رایا۔ اوہ تک لے سمت شہنشاہی دس دی آگئی متی، متر ادیئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دھر دا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ تت کہن پر بھو اسیں جگ جگ تیرا حکم رہے مندے، زرگن سرگن سیو کمایا۔ ونجارے رہے جگت کن دے، سرو نیں سُن تیرا نام خوشی منایا۔ سیوک رہے اپنے من دے، بھجے واہو داہیا۔ پیارے بنے ماٹی خاک تن دے، وجوداں رنگ رنگایا۔ پرکاش ملے نہ تیرے نوری چن دے، چن چاندنا نہ کوئے چکایا۔ اکو نور سری بھگوان دے، در تیرے آس رکھایا۔ ساڈے بھيو کھول دے برہم دے، پار برہم دیا کمایا۔ تیرے حکم وچ رہے جمدے، لکھ چور اسی بھجے واہو داہیا۔ سانوں مارگ دس دے دھرم دے، دھرم دھار سمجھایا۔ ساڈے جھگڑے مٹ جان ورن برن دے، ذاتی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ مارگ مل جان تیری منزل چڑھن دے، آگے ہونہ کوئے اٹکایا۔ سہارے بخش دے چرن پھرن

دے، بن ہتھیاں ہتھ بچھہائیا۔ ڈھولے دس دے آتم پر ماتم پڑھن دے، توں میرا میں تیرا راگ الاہیا۔ ساڈے ناتے توڑ دے جگ جگ گنی وچ سڑن دے، تتاں آنج نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ سوامی ہونا آپ سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو کھول دے اپنی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کمائیا۔ کچھ اپنی دھاروں سانوں ونڈ، حصہ جگت نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ نو کھنڈ، نو نو دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اسیں تیری دھار جیرج انڈ، اُتھج سیتج منگ منگائیا۔ ساڈا لہنا پورا کر دے وچ برہمنڈ، برہمانڈ تیری اوٹ تکائیا۔ دروہی اسیں بن رسنا جہوا پاوندے ڈنڈ، ڈنڈاوت سب دی دے بدلایا۔ کرپا ندھان اپنی کروٹ بدل لے کنڈ، پاسا پاسیاں وچوں اٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو میٹ دے ساڈی واٹا، وٹنا اپنا نام لگائیا۔ تیرے در نہیں کوئی گھاٹا، اتوٹ اتٹ تیری بے پرواہیا۔ ساڈی سہنجی کردے کھاٹا، در دوار سو بھاپائیا۔ ساڈا چیتھڑ رہے نہ پاٹا، اوڈھن نام دینا ٹکائیا۔ جوتی نور بخش لائا، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ ساڈا کوڑ کگرم جائے کاٹا، دُرمت میل دینی دھوائیا۔ تیرا پریم ہر ہر دے اندر مارے ٹھاٹھاں، لہر لہر وچوں بدلایا۔ پھرنا پئے نہ تیر تھ اٹھ ساٹھا، گنگا گوداوری جمناسرتی نہ کوئے چترائیا۔ سچ دوار دکھا دے ہاٹا، دست اٹل اٹل ورتائیا۔ ساڈا لیکھا پورا کردے زرگن سرگن دھار گوہند والا باٹا، جگت بونداں دی لوڑ رہے نہ رائیا۔ پوتر کردے کایا ماٹا، مٹکی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، دیونہار تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ بھر دے ساڈیاں مٹکیاں، مٹک والیا اپنی دیا کمائیا۔ اسیں جگ جگ رہیاں لٹکدیاں، لٹاں کھول کے دیئے دُہائیا۔ چوراسی وچ رہیاں اٹکدیاں، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ تیرے درس نوں سری بھگوان رہیاں بھٹکدیاں، بھٹکنا پور نہ کوئے کرائیا۔ راہ تگدیاں رہیاں تیریاں سڑک دیاں، چاروں گنٹ نین اٹھائیا۔ ٹھو کراں کھا کھا دین دُنی وچوں رہیاں پر تدیاں، پت پر میثور تیرا میل نہ کوئے کرائیا۔ ونجاریاں رہیاں انتم دھرت دیاں، جس دی مٹی خاک وچ سمائیا۔ سانوں اڈپکاں رہیاں پُرکھ اکالے تیری شرط دیاں، جو اوتار پینمبراں گرو آں نال لگائیا۔ اوہ آتما سنگ تن وجوداں پھیر کدے نہ پر تدیاں، جنہاں پت پر میثور اپنے وچ ملائیا۔ اسیں ہُن بھریاں ساریاں ہر کھ دیاں، غصیاں وچ ساڈی دُہائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی دھار آپ درساہیا۔ پنج تت کہن پر بھہ اسیں رہیے مات نہ رُلدے، چوڑا سی وِچ اپنا پندھ بناہیا۔ کوڑ دے کنڈے رہیے نہ ٹلدے، جگ چو کڑی قیمت کوئے نہ پانیا۔ شرع شریعت وِچ رہیے نہ بھلدے، بھرماں رنگ رنگاہیا۔ سانوں دست اگئی اک اہل دے، مہربان جس دی قیمت نہ کوئے جناہیا۔ اسیں رُوپ انوپ ست سرُوپ تیری کُل دے، کُل مالک ویکھنا چائیں چاہنیا۔ تیرے پیار وِچ نرنکار کدے نہ بھلدے، اُھل تیری اوٹ ٹکاہیا۔ سانوں اوتار پیغمبراں گرو آں دسیا پُرکھ اکال دے دوارے کدے کدے کھلدے، نو نو چار دا پندھ مُکاہیا۔ جتھے جاپ چنے نہیں پیندے کدی بل دے، رسنا جہوانہ کوئے وڈیاہیا۔ اوتھے امرت میگھ اگے ڈھلدے، بوند سوانتی آپ ٹکاہیا۔ جن بھگت سہیلے رُوپ بن دے انوکھے بھل دے، جس دیاں پنکھڑیاں ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جنہاں دے دھرم نشانے جھلدے، جگ چو کڑی خوشی بناہیا۔ اوہ بوٹے کدے نہ ہلدے، پت ٹہنیاں نال مہکانیا۔ اسیں پیارے تیرے صلح کُل دے، کُل مالک ہونا سہانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا رُوپ انوپ ست سرُوپ تول تولنے اپنے اہل دے، جگت تول دی ونڈ نہ کوئے رکھانیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ جنڈیالا پریتم سنگھ کرتار کور کھیڑا جمشیر پریم سنگھ مہندر کور اُجاگر سنگھ سرینا

* بھپندر سنگھ پھالا مہندر کور چھا کلاں

پنج تت کہن ساڈے نرنکار، نراکار ہونا آپ سہانیا۔ جوتی جاتے نگاہ مار، جگت جہان ویکھ وکھانیا۔ اسیں جگ جگ ہندے رہے خوار، چوڑا سی پھاسی گل لٹکاہیا۔ تن وجوداں والے بناوندے رہے یار، متر میت رُوپ درساہیا۔ نام کلیاں دا لیندے رہے سہار، جہوا سوہلے ڈھولے گانیا۔ تیر تھ تتاں پھردے رہے کنار، جل دھارا وِچ سماہیا۔ رسنا جہوا بولدے رہے جیکار، ڈھولے تیرے صفت صالاجیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ جھکدے رہے گرو دوار،

چرچاں ویکھ وکھانیا۔ چاروں کُنٹ نگاہ رہے مار، دوئے دوئے لوئَن دھیان لگانیا۔ بھڑی ساڈا بیڑا کسے نہ کیتا پار، پار اُتار نہار انت تیری اوٹ تکانیا۔ توں آد جگادی سانجھیا، مٹر پیارا اک اکھوانیا۔ اسیں بردے تیرے خدمتگار، ورن گوت آد نہ کوئے رکھانیا۔ ساڈا پورب لہنا دینا دے اُدھار، اُدر دا لیکھا دے مُکانیا۔ امرت بخش دے ٹھانڈا ٹھار، سَت سروپی جام پیاںیا۔ نادشبد دے ڈھنکار، اگئی آواز سنانیا۔ دپیک جوت کر اُجیار، جوتی جاتے ڈمگانیا۔ ساڈا میٹ دے دھواں دھار، اندھ اندھیرا رہے نہ رانیا۔ گھر مندر پنج سوار، سر سر اپنا ہتھ لگانیا۔ ساڈی منزل نہ رہے دُشوار، دُشمن کوڑے باہر کڈھانیا۔ تیرے چرن چرن جائے بلہار، بل بل اپنا آپ کرائیا۔ توں کرتا پُرکھ کرنہار، قُدرت قادر نور الاہیا۔ تت کہن اسیں بھگت سہیلے بھو نہیں پُرکھ نار، نر نرائَن دینی وڈیانیا۔ سچ دوارا بخشا اینکار، اکل کل دھاری اپنا گھر سہانیا۔ جتھے آد دا منگلاچار، دُھر داشبد شنوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا گرہ اک سہانیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں تیرے دھار آدی، آد پُرکھ نرنجن تیری سرنایا۔ تیرا آتما برہم برہادی، پار برہم تیری وڈیانیا۔ تیرا حکم شبد انادی، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ چار جگ ساڈا بنیا نہ کوئے امدادی، سگلا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ اوتار پیغمبراں گرو آں سندیسہ دتا بودھ اگادھی، بُدھی توں پرے پرے سمجھانیا۔ پُرکھ اکلا دین دیا لا کجگ انت لداوے لاڈی، مہربان مہر نظر اٹھانیا۔ سب دی لیکھے لاوے ناڑی ماس ہاڈی، رکت رکتا ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ رکھانیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں جگ جگ ملدے رہے دلا سے، نرگن سرگن ملدی رہی وڈیانیا۔ ویکھدے رہے پر تھمی اکاشے، گگن لگننتر اں دھیان لگانیا۔ تکلدے رہے منڈلاں راسے، گوپی کاہن وجدی رہی ودھانیا۔ دین دُنی تکتے تماشے، جگت وکاراں رنگ رنگانیا۔ تن ساہ ویکھے سواسے، پون پوناں نال وڈیانیا۔ انت رہے تیرے بھرواسے، بھاونا تیرے اگے رکھانیا۔ بن تیری کرپا ساڈا جنم نہ ہووے راسے، رہبر رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ اپنے بھو کھول خُلا سے، خالق پردہ دے چُکانیا۔ نرگن نور کر پرکاشے، اندھ اندھیرا دے مٹانیا۔ وشیاں توں باہر تیرا ہووے وشواسے، وشو دے مالک ہونا سہانیا۔ ساڈا لیکھا کول رہے نہ شکر کیلاشے، کلا دھاری تیری اوٹ تکانیا۔ سانوں اکو تیرا سہارا جاپے، جگ جیون داتے تیری بے پرواہیا۔ ساڈی میٹ اندھیری راتے، رُترئی

اپنے نال مہکائیا۔ تُوہ بن پت کوئے نہ راکھے، رکھک نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈے انتشکرن وچ بھاکھے، پر بھو مالک بے انت گوسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میت آپ ہو آئیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے دیکھ لے اندروں پردے چک، پردہ نشیں دیا کمائیا۔ بن تیری کرپا پینڈا جائے نہ مک، پاندھی پندھ پور نہ کوئے کرائیا۔ چاروں گنت اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جگ چوکڑی اسیں بیٹھے رہے چپ، بھگون جن بھگتاں دینی مان وڈیائیا۔ توں پر م پُرکھ ابناشی اچت، چتر بھج تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اتم سب نوں آکے بچھ، پشت پناہ ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ تیرے در توں جائے خوش، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا سنگ آپ سمجھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں لبھنا نہیں کوئی ہور، کھو جن جگت جگ نہ جائیا۔ ساڈی تیرے ہتھ ڈور، بندھن نام نال بندھائیا۔ اپنے پریم دی لا دے مہر، جس دا تھم سکے نہ کوئے بدلایا۔ سانوں اپنے نال تور، ترت اپنے گھر وسائیا۔ جتھے من نہ پاوے شور، مت کوڑ نہ کوئے وڈیائیا۔ پندھ رہے نہ اندھیرا گھور، زرگن نور کر رُشنائیا۔ جھگڑا مُکا دے کوڑے چور، چری وچھنے لے ملایا۔ ساڈا ہووے بھاگ متھور، متھیا دے کوڑ لوکائیا۔ جھگڑا میٹ دے مڑھی گور، جلدھارا وہن نہ کوئے وہائیا۔ اسیں جانا چاہندے تیرے کول، گل مالک دینی وڈیائیا۔ دین دُنی نوں چھڈیے اُتے دھرت دھول، انت دھول دا پندھ مکائیا۔ وعدہ پورا کر دے قول، نو نو چار دے گواہیا۔ ساڈے انتر جا مول، مولا ہو کے سو بھاپائیا۔ اسیں تیرے چرن پیاسے انھول، بھلیاں مارگ لائیا۔ سچ ست دوارا کھول، آگے بند نہ پھیر کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا اڈول، اڈل تُوہ بن دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۹ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ رڑکا گریچ سنگھ سُرچیت سنگھ جاگیر کور کسپہر سنگھ جگندر سنگھ بھجن کور کرتار سنگھ

اودھم کور رڑکا گرنام سنگھ سورانی جسپیر کور دولت پُر *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی دھار کر دے اُگھی، اُگن آتھن دیا کمائیا۔ اسیں بھرم دے رہے جگ جگی، چوکڑی بھجے واہو داہیا۔ ساڈی اودھ اچے نہ
 پگی، پنڈھ سکیا نہ کوئے مُکائیا۔ بھو پاپا سکے کوئے نہ بدھی، عقل چلے نہ کوئے پترائیا۔ لیکھا جانے نہ ودی سُدی، تھت وار نہ کوئے وڈیائیا۔ تیری کھیل
 سدا سد گجھی، پُرکھ اکالے دینا سمجھائیا۔ انت اخیر بے نظیر سانوں میننتی اِکو سُبھی، تیرے چرناں آس رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ تت کہن پر بھ جگ جگ پھردے رہے دھار سرُگن، جگت جہان بھجے واہو داہیا۔ کرپا کر نرنکار انت نرُگن،
 نرُویر دیا کمائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے بن اکھراں پُکار سُن، بن ڈھولے دیئے درڑائیا۔ اسیں رُپ نہیں کوئی رکھ مَن، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 سانوں اپنی کرپا نال آپے چُن، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ شبدی دھار شبد دے دُھن، آتمک راگ اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ ساچی منگ منگائیا۔ پنج تت کہن ساڈے پورے کر دے لیکھے، لیکھ لیکھنی نہ کوئے وڈیائیا۔ انت رہن نہ بھرم بھلکھے،
 بھانڈا بھرم بھو دینا بھٹائیا۔ دُھر دی مستک لامیجے، جس دی جڑ نہ کوئے اُکھڑائیا۔ تیرا نام سدا و سیکھے، وشو دے مالک ہونا سہائیا۔ اسیں سُننا چا ہندے
 تیرے سندیسے، سندھیا سرگھی توں باہر جنائیا۔ توں مالک اک نریشے، نر نرائن نور الاہیا۔ تیتوں جھکدے وشن برہما شو مہیش گنیشے، اند اندراسن بیٹھے
 سیس نوائیا۔ توں پُرکھ اکلے دین دیا لے ساڈے رکھنے چیتے، چنتا دینی دُور کرائیا۔ تیرا درشن کریئے نیتن نیتے، نچ لوچن نین دینا کھلائیا۔ آتم پر ماتم بخشنے
 ہیتے، ہتکاری ہو کے میل ملائیا۔ نام دوشال لینے لپیٹے، پردہ اوڈھن آپ کائیا۔ اسیں آد پُرکھ اپر پیر تیرے بیٹے، دُوسر اور نہ کوئے مائیا۔ سدا سد تیری
 سیجا لیٹے، جگت کھٹیا نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دارنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن اسیں
 تیرے بچے نئے، نانا پرکار کھیل کھلائیا۔ توں میننتی ساڈی مئے، منسا تیرے چرن کائیا۔ لیکھے پورے کر دے گوہند والے کئے، کائنات وچوں باہر

کدھائیا۔ کی ہویا جے مال چرایا دھنے، دتی جٹ جگت وڈیائیا۔ کی ہویا جے بھوگ لگایا نامے والے جھنے، چھپر جھن سہائیا۔ اسیں بھگت سہیلے توں اپنی
 دھاروں جے، جنیندی اور کوئے نہ مائیا۔ تڈھ بن بیڑا کوئے نہ بٹھے، منجھدھار بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ ست پرکاش دے دے دھر دے چٹے، چن
 چاندنی اک رُشائیا۔ ساڈا وسیرا کر لے بن چھپر جھنے، درگاہ ساچی سچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، در میلا لینا
 ملائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے جگت کنارہ، بن تیرے نام نیا نوکا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دُنی ملے نہ کوئے سہارا، سہانک نانک سر ہتھ نہ کوئے
 لکائیا۔ توں ویکھنہارا ایککارا، اکل کل دھاری تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں بھگت جن تیرے جنہاں دے سہیں بنھیاں دستاراں، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔
 اوہناں دا لیکھا پورا کر دے وچ سنسارا، سنساری بھنڈاری سنگھاری ویکھن چائیں چائیا۔ پھر لوک مات آوانا نہ پئے دوبارہ، اگنی اگت نہ کوئے تپائیا۔ سد
 سیئے تیرے سچ دوارا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جتھے امرت ملے ٹھنڈا ٹھارا، بوند سوانتی اگم اتھاپیا۔ ناد شبد سنیئے دھکارا، ناد انادی وجے ودھائیا۔ جوتی
 جوت دیکھ ہوئے اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ تیرا مندر سوہے بنک دوارا، تھر گھر واسی سچھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ ساڈی میننتی دوئے دوئے جوڑ
 نمسکارا، نمو نمو وچ سہیں جگدیش جھکائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کرنا میت مُرارا، متر پیارے دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن ساڈا لیکھارہے نہ اور ادھارا، اُدر دا لہنا
 دینا مکائیا۔ نمو نمو نمو نمسکارا، ڈنڈاوت بندنا سجدیاں وچ سہیں جھکائیا۔ توں شاہو بھوپ سکدارا، ہر کرتا اگم اتھاپیا۔ تیرا اتوٹ اٹھ بھنڈارا، دیونہار
 تیری بے پرواہیا۔ پنچ تت کہن اسیں آتم پر ماتم لایئے نعرہ، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ ساڈا دین دُنی وچوں انت کرنا پار کنارہ، لوک مات جل تھل
 اسگاہاں پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دھر دا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن اور نہ کوئے
 سہارا، سہانک نانک نظر کوئے نہ آئیا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت دس پنڈ رُڑکا آتما سنگھ درشن سنگھ گرداور سنگھ بنتا سنگھ مہندر سنگھ درشن سنگھ سُرجیت سنگھ

کرتار سنگھ بلگا چھندو گردیو کور بلگا پرکاش کور سُٹرا *

پنج تت کہن پر بھ کوٹن کوٹ جگ چوکڑیاں لنگھیاں، بن بن پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ اسیں زرگن سرگن دھار تیرے کولوں منگاں منگیاں، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ اسیں جنم کرم دیاں پتہ نہیں مندیاں کہ چنگیاں، اپنی سمجھ نہ کچھ رکھائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا گاؤندیاں چھندیاں، دُھر داراگ درڑائیا۔ ساڈیاں پُشتاں ہون نہ ننگیاں، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ساڈے سس جگت کوڑ دیاں وگیاں کنگھیاں، دُرمت میل صاف نہ کوئے کرائیا۔ جگ جگ تن وجوداں نال ہنڈھیاں، ماٹی خاک وچ سمائیا۔ انت تیرے نال پریتاں گنڈھیاں، پریتم ہو کے دیکھنا چائیں چائیا۔ ساڈیاں دھاراں کر کے ٹھنڈیاں، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ اسیں بیٹھیاں پتن گھاٹ انتم کنڈھیاں، نیا نوکا نام دینا چڑھائیا۔ ساتھوں وار سہے نہیں جانڈے شستر دھار جگت دیاں چنڈیاں، چنڈکا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ جھگڑا مکا دے جیرج انڈیاں، اُتبیج سبتج پندھ رہے نہ رائیا۔ منزل پار کرا دے دین مذہب دیاں ڈنڈیاں، ڈنڈاوت اپنی اک سمجھائیا۔ لیکھا رہے نہ قاضی پنڈیاں، شرع دا لہنا دینا مکائیا۔ پوجا رہے نہ پاہن جنڈیاں، پتھراں سس نہ کوئے نوائیا۔ اکو تیرے نام دی لے انڈیاں، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ سانوں ہلاؤنیاں پین نہ بتی دندیاں، رسنا جہوا باہر تیری پڑھائیا۔ ساڈیاں پاٹیاں دیکھ لے انگیاں، انگیکار انت اپنے انگ لگائیا۔ جنم مرن دیاں میٹ دے تنگیاں، دُکھ درد نہ لاگے رائیا۔ ساڈی کھڑی لہے نہ نال رمیاں، پھاسی گل نہ کوئے لٹکائیا۔ قیمت پئے نہ مذہباں والیاں منڈیاں، جگت تول نہ کوئے تُلایا۔ ساڈیاں دھاراں تیرے پریم وچ جان رگیاں، رنگت اکو اک رکھائیا۔ میل ملا لے دُھر دے سنگیاں، سگلا سنگ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ کرپا کر سورے سرنگن، صاحب سنگر تیری اوٹ رکھائیا۔ زرگن دھار دے انندن، انند انند وچوں جنائیا۔ مستک لگا رما دے چندن، نام ندھانا نال رلائییا۔ نیتزہن رہیے نہ اندھن، اندھ اگیان دینا گوائیا۔ گرہ بھرماں ڈھاہ دے کندھن، دُئی دویت دا پندھ مکائیا۔ آتم دھار بخش دے سنگن، پر ماتم سگلا سنگ بنائیا۔ تیرا در دوار ایککار اکو آئیے لنگھن،

دو جا گرہ نہ کوئے سہائیا۔ لوڑ رہے نہ پرکاش سورہ چندن، جوتی جاتے اکو تیرا نور نظری آئیا۔ ساچا شبد سنادے دُھن انادی ندن، انراگی اپنا راگ سمجھائیا۔ جھگڑا رہے نہ تت پنجن، پنچم دینی مان وڈیائیا۔ ست سچ دا پادے انجن، نور نورانے نور دینا چکائیا۔ کوڑی کریا کر دے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام کھڑکائیا۔ لہنا دینا پورا کر وچ ورجھنڈن، برہمنڈ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی دات اک ورتائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا تیرے نال لیکھ، ساکھی نظر کوئے نہ آئیا۔ جنم کرم دی بدل دے رکھ، رکھی مُنی دی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بن نیتز لوچن آپے دیکھ، پردہ پردیاں وچوں اٹھائیا۔ اپنا دس اولٹا بھیکھ، بھیکھادھاری ہونا سہائیا۔ جھگڑا دسے نہ ملا شیخ، شرع شریعت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساڈا سُنہنجا کر دے دیش، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگائیا۔ ساڈی بال جوانی تک اٹھڑ وریس، بردہ بالاں کھوج کھوجائیا۔ تیرا لہنا دینا شبد دھار گو بند دس دسمیش، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں لیکھے لالے مجھ داہڑی کیس، قسم کھا کے سارے منگ منگائیا۔ ساڈے اندروں کڈھ کلیش، کوڑی کریا باہر کڈھائیا۔ اپنا درشن دے ہمیش، دوس رین نظری آئیا۔ تیرے درتے ہوئے پیش، پیشین گویاں ہتھ اٹھائیا۔ توں مالک اک نریش، نر نرائن دینی وڈیائیا۔ سچ سنادے دھرم سندیس، دھرم دی دھار تیری پڑھائیا۔ تیرا بھگت جن رہے نہ کوئے ملیچھ، بدھ بیک دینی بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سہائی ہونا سدا ہمیش، ہم ساجن ہو کے اپنی دیا کمائیا۔

* ۱۰ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ رڑکا کلاں ضلع جالندھر ہر سنگت نوت *

سچھنڈ کہے بنا تار ستار سنے جیکارے، آواز راز وچ اپنے ڈھولے گائیا۔ جھٹ اوتھے بھگت جن لگے لاون نعرے، بن رسنا جہوا سناٹیا۔ بنا اکھاں توں دین اشارے، بن سینت سینت سمجھائیا۔ نالے ہس کے کہن اٹھ پر بھو پیارے، پریتم دُھر درگاہیا۔ لوک مات دے تک نظارے، بن نیناں نینن اٹھائیا۔ سمت شہنشاہی دس دی پا سارے، دس ساون نال ملایا۔ کی دھرنی دھرت دھول دھول اُتے نظارے، جو نظریہ سب دا دے بدلایا۔ بھگت

سہیلے تک جیہڑے ڈگے منہ دے بھارے، نین مؤند تیرے چرن دھیان رکھائیا۔ اوہناں دے کارج پورے کرنے سارے، مہاسار تھی ہونا آپ سہائیا۔ پھر دے رہن نہ وچ منجھدھارے، سمند ساگراں پار دینا کرائیا۔ انت لیاؤنا اپنے سچ دوارے، جتھے دوارکا واسی بیٹھے آسن لائیا۔ ایہہ بھگت جن کوئی اک دو نہیں تن چارے، چار جگ دے ساتھی پچھلے نظری آئیا۔ پنا بھگتی توں بھگوان مان دینا سچے دربارے، درگاہ ساچی دینی وڈیائیا۔ وڈے چھوٹے بردھ بال سوہن تیرے بنک دوارے، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ پنج تت رو رو نہ کرن پکارے، جگت نیناں نیر وہائیا۔ آتما دے نال بھگتاں دے سر پر جان تارے، ایہہ تیری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دینی مان وڈیائیا۔ سچھنڈ کہے میرے اندر ہونیاں خوشیاں، خوشحالی ڈھولے گائیا۔ میں بھگتاں کولوں گلاں پچھیاں، پریم نال منگ منگائیا۔ اوہناں منزلاں چڑھ کے دسیاں لچیاں، اوج گم اتھاہ کی اپنا کھیل کھلائیا۔ جس بھگتاں دیاں آتما کیتیاں سچیاں، سنجم اپنا اک درڑائیا۔ لیکھے لاکے کایا بتیاں، بتخائیاں رنگ چڑھائیا۔ جگت جہان وچوں آتما اٹھا کے ستیاں، ستیاں اپنی گود ڈکائیا۔ ساون دس دیاں سہائیاں رتیاں، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ جگت جہان نالوں کرا کے انت بھٹیاں، چھٹکی لو اپنے نال لگائیا۔ جنہاں دیاں سچھنڈ وچوں جڑاں پھیر جان نہ پٹیاں، جڑ چیتن دا لیکھا دے مکائیا۔ سچ دوار اک سہا کے کٹیا، کوٹن کوٹ جنم دا لہنا دینا جھولی پائیا۔ جن بھگتاں جنم جنم دیاں رہن نہ دیوے تیاں، کرم کرم دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں دے اندروں ویراگ دیاں لہراں بھٹیاں، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پندھ مار گھسائیاں جتیاں، بھجے واہو داہیا۔ اوہناں دے اندر بھاؤ رہے نہ دتیا، دوہرا اپنا رنگ رنگائیا۔ منزلاں جگت جہان کپیاں، مکمل اپنے گھر وساٹیا۔ جنہاں نے دھاراں گائیاں دو ٹھیاں، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ اوہ آتما سچ نشانے کدے نہ آکیاں، جگت نشانیوں باہر بھجن واہو داہیا۔ جو صاحب سنگر دے چرناں وچ جھکیاں، جھک جھک سپس نوایا۔ اوہ جگت جہان وچ گئیاں لٹیاں، سنگر لٹیرا ہو کے لٹ لٹ اپنے گھر لے جائیا۔ جنہاں پھیر کدے نہیں لکنا پٹھیاں، مات گر بھ نہ پھیرا پائیا۔ اوہ زرگن دھار ہو کے زرویر ہو کے اپنی گودی چکیاں، زراکار اپنا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتو سچھنڈ دوار کہے

تھاڈیاں میرے گھر وچ سدا لگیاں رہن رچیاں، داشا جگت نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس تھاڈیاں خبراں بچھیاں، بے خبر و خبر اپنی آپ جنایا۔

* ۱۰ ساؤن شہنشاہی سمت دس پنڈ ڈلیوال لال سنگھ پریم سنگھ گردیو سنگھ نواپنڈ حضورا سنگھ گرایا نچھتر کور گرایا
ناظر سنگھ لاڈوال تریلوک سنگھ ہری پُر بے انت کور دھنیتا *

پنج تت کہن پر بھ پر م پُرکھ نرنکاری، نرویر نرکار تیری اوٹ تکایا۔ بن نیناں نگاہ ماری، پر م پُرکھ پر ماتم اپنی دیا کمایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے پاؤنی ساری، پت پر میثور ہونا آپ سہایا۔ ٹوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سکداری، دو جہاناں سری بھگوانا تیری وڈ وڈیایا۔ سری بھگوانت دھر دے کنت میننتی سُن ہماری، ہم ساجن تیرے آگے سیس نوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جگت جہان لگدی رہی یاری، یرانے دین دنی نال بنایا۔ لکھ چوراسی بھوندے رہے وارو داری، انڈج جیرج اُتبیج سیتج پھرے داہو داہیا۔ پُرکھ اکالے دین دیالے ساڈی پنج نہ کسے سواری، سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ اسیں رُوپ بندے رہے پُرکھ ناری، نر نرائن تیری سیو کمایا۔ گر اوتار پیغمبراں کردے رہے داری، تن وجوداں سنگ بنایا۔ شرع دے بن دے رہے شستر دھاری، کھنڈے کھڑگ چلے تیر کمان اٹھایا۔ مردے رہے وارو واری، جم جم اپنا رُوپ بدلایا۔ تیتوں لہدے رہے وڈ سنساری، کھوجدے رہے تھاؤں تھانیا۔ تیرے نام کلمے جگ جگ رہے اچاری، رسنا جہوا پتی دند ڈھولے گایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گرودوارے بن دے رہے پُجاری، سل پوجس اپنا وقت لنگھایا۔ اکھراں نال اکھر بدل کے بولدے رہے جیکاری، صفتاں نال تیرے ڈھولے گایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا راہ تگدے رہے جوت نرنکاری، بن نیناں نین اٹھایا۔ سو وقت سہیلا پہنچیا اپنی دھاری، دھرنی دھرت دھول دھول دیا دینی کمایا۔ اسیں پنج تت نمانے تیرے چرن بلہاری، بل بل اپنا سیس نوائیا۔ ٹوں داتا دیاوان ساڈی جانا پنج سواری، سر سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ امرت رس نچھر دینا ٹھنڈا ٹھاری، اگنی تت نبجھایا۔ نادشبد دُھن انحد سنا سچھی دھنکاری،

انراگی راگ درڑائیا۔ جوتی جوت کر اُجیاری، کایا مندر ہوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے آس رکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھو اسیں راہ رہے تكدے، بن نیئاں نین اُٹھائیا۔ ساڈے لہنے دے دے حق دے، حقیقت دُھر دی جھولی پائیا۔ اسیں ونجارے رہیے نہ من مت دے، گرمت دینی سمجھائیا۔ لیکھے مُکا دے کایا مت دے، تتوت درڑائیا۔ بھيو کھلا دے برہم مت دے، پاربرہم اپنا رنگ رنگائیا۔ یارڑے تیرا ستھر گھتدے، سچ سُنہنجی دینی سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائیا۔ پنچ تت کہن اسیں تن وجود خاک، ماٹی دین دُنی جنائیا۔ ساڈا اندروں کھول دے تاک، پردہ دُئی رہے نہ رائیا۔ تیرے بردے بنیے چاک، در ٹھانڈے سیو کمائیا۔ سب دا پورا کر دے بھوکھت واک، واقع تک خلق خدائیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، زرگن نور کر رُشنائیا۔ غریب نہانیاں بچھ بات، باطن پردہ آپ اُٹھائیا۔ ٹوں پُرکھ اکالا کملاپات، پت پر میثور اک اکھوائیا۔ ست سچ دی دے کے دات، دیاوان آپ ورتائیا۔ تیرے نور دی اکو ہووے پر بھات، اکو وجدی رہے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داستگ آپ بنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت نہانے وچ دُنی، دین دِیال دیکھنا چائیں چانیا۔ پُرکھ اکال میننتی اک سُنیں، سچ سوامی انترجامی تیرے اگے واسطہ پائیا۔ ٹوں گن ندھان وڈگن گنی، گھر گمبھیر بے نظیر تیری بے پرواہیا۔ سانوں لکھ چوراسی وچوں چھانی پُنی، انڈج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی دھیان لگائیا۔ اکو اپنے نام دی دینی دُھنی، دُھن آتمک راگ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، بھيو ابھیدا آپ گھلائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں ایکا وار بولدے، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ ساچا شبد اگے کُندے تولدے، ترازو جگت نہ کوئے رکھائیا۔ بجر کپائی اندروں کُندا کھولدے، پردہ اوہلا آپ اُٹھائیا۔ نام ندھانا اک انمول دے، انملڑی دات آپ ورتائیا۔ ساڈے مالک سوامی نچ گھر کول دے، قول اقرار پورے دینے کرائیا۔ لیکھے تک لے دھرنی دھرت دھول دھول دے، دھرم دی دھار نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا کھیل بہہ بدھ بھاتی، بھيو کوئے نہ پائیا۔ ٹوں سب دا پتاماتی، پُرکھ اکال نور الاہیا۔ انتم ساڈی بچھ واتی، وارث ہو کے لے اُٹھائیا۔ اسیں آد جگاد تیری ذاتی، جوتی

جاتے تیری اوٹ تکائیا۔ سچ مُجبت جوڑ لے ناتی، رشتہ اِکو اِک بنائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ کاغذاتی، الف یے نہ ونڈ ونڈائیا۔ ساڈا لہنا نہیں الفاظی، حرف
 حروف نہ کوئے چترائیا۔ تیرا طے میل اتقاقی، اتقاقیہ میل ملایا بے پرواہیا۔ کلجک میٹ اندھیری راتی، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ سبجگ دے دے دھرم
 دی داتی، وست اگم اتھاہ جھولی پائیا۔ جو جھگڑا میٹے ذات پاتی، ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا لھم دے اِک صفاتی، صفہ ہستی ہست سمجھائیا۔ تُوں شاہو
 بھوپ کرنہار انصافی، عدل عادل دینا درڑائیا۔ ساڈی تٹی نہ کوئے گستاخی، نو نو سپس جھکائیا۔ در ٹھانڈے منگیئے معافی، مُشکل حل دینی کرائیا۔ دھرنی
 دھرت تیری پاوے راسی، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ پُرکھ ابناشی، ہر کرتا دُھر در گاہیا۔ ساڈا بنا ویشیاں تُوں تیرے اُتے وشواسی،
 وشو دے مالک ہونا آپ سہائیا۔ چنتا غم میٹنی جن بھگتاں اندروں اُداسی، ہر کھ سوگ رہے نہ رائیا۔ تیرا نُور نُورانہ نُور ظہور اِکو جوت ہووے پرکاشی،
 پرکاشوان تیرا درشن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پنج تت کہن
 ساڈی کر بند خلاصی، بندھن جگت جگت تڑائیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ رہانا خرد نصیب کور ڈوڈا رہیانا درشن سنگھ دُسانجھ سادھو سنگھ پھلوڑا *

پنج تت کہن سنگر شبد بدھاتے، بدھنا دے مالک دین دیاں دیاں کمائیا۔ نرگن دھار اپنے نال جوڑ لے ناتے، دوسر سنگی سنگ نہ کوئے اکھوائیا۔ آد
 جگادی برہم برہمادی شبد دھار دُھر دے پت ماتے، پر م پُرکھ پر ماتم تیری اوٹ تکائیا۔ نر ویر نر اکار نر نکار اِکو تیری گایئے گاتھے، دوسر اور نہ کوئے
 پڑھائیا۔ تُوں پُرکھ اکالا دین دیاں صاحب سمراتھے، ہر کرتا اِک اکھوائیا۔ ہوں بال انجانے اتا تھ اتا تھے، دینن تیری اوٹ تکائیا۔ سچ سوامی انترجامی سگلا
 بخشنا ساتھے، سنگی اِک اکھوائیا۔ نرگن جوت للاٹ جگ ماتھے، مستک تیری دھوڑی خاک رمائیا۔ ساڈا لہنا دینا دے دے ہتھو ہاتھے، اگے اُدھار نہ کوئے
 جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا لینا ملایا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا میلا ہوو ست، ست ستوادی دینی وڈیائیا۔

انتر دھار دینی برہم مت، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگایا۔ نام بیجنا گئے وت، پت ٹہنی پھل بھل آپ مہکایا۔ لکھے لاؤنی ہڈ ماس ناڑی رت، رتن امولک ہیرے لینا بنایا۔ دھیرج سنتو کھ دینا جت، دھرم دی دھار اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈے لکھ جگایا۔ پنچت کہن پر بھ کرپا کر ایکنکارے ایک، اکل کل دھاری تیری اوٹ نکایا۔ ست ستوادی برہم برہادی انتشکرن کر بیک، بدھی اپنے رنگ رنگایا۔ ترے گن متوت نہ لاگے سیک، اگنی اگ نہ کوئے جلائی۔ درس دکھا دے نیت نیت، نچ نیتز لوچن نین کر رُشانیا۔ کایا مندر اندر وڑ کھول دے بھیت، پردہ پردیاں وچوں چکایا۔ ست ستوادی تیرا درشن لئیے پیکھ، گرہ مندر اندر وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مانگت ہو کے منگ منگایا۔ پنچت کہن پر بھ نرگن دھار اندر وڑ، جوتی جاتے آسن لایا۔ منزل حقیقی آپے چڑھ، حقیقت دے مالک دیا کمایا۔ سرتی شبد دھار پھڑ، دوسراوٹ رہے نہ رانیا۔ قلعہ ہنکاری توڑ گڑھ، ہوئے ہنگتا دے مٹایا۔ کر پرکاش بہتر نڑ، نور نورانہ ڈمگایا۔ بھو کھلا دے سیس دھڑ، چیتن جڑ دا لیکھا رہے نہ رانیا۔ ایکنکار نرا کھرا کو جائے پڑھ، دوسراور نہ کوئے پڑھایا۔ جھگڑا میٹنا گور مڑھ، تن وجود پنچت تیرے اگے واسطہ پانیا۔ ست سوامی اپنے گرہ نرگن دھار کھڑ، درگاہ ساچی چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی وست نام ورتایا۔ پنچت کہن ساڈے اُتے کردے مہرا، مہربان محبوب دیا کمایا۔ درس دکھا دے نیرن نیرا، نچ گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ انتشکرن بخش دے چاؤ گھنیرا، خوشی وچ خوشیاں ڈھولے گانیا۔ اکو رنگ رنگا لے گرو چیرا، چیل گرو اکو روپ درسایا۔ جھگڑا رہے نہ تیرا میرا، توں میرا میں تیرا راگ درسایا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تن مندر پالے پھیرا، پھرت پھرت اپنا پنڈھ نکایا۔ تیرا اکو گرہ ہووے وسیرا، ساڈھے تن ہتھ رنگ رنگایا۔ اسیں لکھ چورا سی ترسدے کر کے بیٹھے رہے وڈا جیرا، جگ چوکڑی تیرا دھیان لگایا۔ انت کنت بھگونت میٹ اندھیرا، اندھ اگیان دینا مٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنایا۔ پنچت کہن پر بھ ساڈے انتر لالے آسن، آسا تیرے اُتے رکھایا۔ توں صاحب پُرکھ ابناشن، ہر کرتا دُھر درگاہیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے دکھڑے ناسن، تن وجود رہن نہ پانیا۔ دیا باقی جوتی دھار کر پرکاشن، نور نورانے ڈمگایا۔ جھگڑا

مکا دے پر تھی آکاشن، گگن گگنترال ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لا سواس سواس، ساہ ساہ تیرا نام دھیانیا۔ توں اکو پت ماتن، پُرکھ اکال اک اکھوانیا۔ ساڈی اتم پچھ واتن، وارث ہو کے دے وڈیا گیا۔ جے آتما نال جوڑیں ناتن، نال تاتل دے ترانیا۔ تیرا کھیل تکیئے باطن، مہربان تیری بے پرواہیا۔ انت اخیر بے نظیر نرگن زرویر تیتوں آئے آکھن، پروردگار سانجھے یار حق حق سنا گیا۔ ساڈا پندھ میٹ دے واٹن، چوڑاسی پھاسی دے کٹانیا۔ لیکھے لالے کایا ماٹن، ماٹی بھانڈے تیرے آگے ٹکانیا۔ پھیر وکیئے نہ کسے ہاٹن، ہٹو ہٹ نہ جگت پھرانیا۔ توں آد جگادی مالک لوک ماتن، مات لوک تیری اوٹ رکھانیا۔ اسپس دین دین انا تھ انا تھن، سمر تھ تیری بے پرواہیا۔ کتھنی کتھ سکئیے کچھ نہ کا تھن، رسنا کہن نہ کوئے وڈیا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دست اک ورتانیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا دپیک جوت جگا دے جوتی، جوتی جاتے دیا کمانیا۔ ساڈی سرت رہے نہ سوتی، سرتی شبد نال اٹھانیا۔ آتم دھار بنا لے گوتی، پر ماتم اپنے رنگ رنگانیا۔ شبدی دھار بنا لے مانک موتی، انملڑے اپنے رنگ رنگانیا۔ ساڈی منزل پوری کر دے جو جنم لئے کوٹن کوٹی، گنتی گنت نہ کوئے وڈیا گیا۔ نگاہ مار لے حق محبوب سجھنڈ دوار دی چڑھ کے چوٹی، بن نیناں نین اٹھانیا۔ جن بھگت سہیلے اک اکیلے تیری رکھدے اوٹی، اوٹک تیرا دھیان لگانیا۔ پندھ مُکا دے لوک پر لوکی، سچ سلوک اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوڑی نرگن زرویر نرکار نرکار تیری کھیل سدا انوکھی، انک کل دھاری تیرا بھیو کوئے نہ پانیا۔

* ۱۱ ساون شہنشاہی سمت دس گر میت سنگھ چرن کور پنڈ پھرالا رام سنگھ منسا سنگھ پھرالا گنیشا سنگھ کوٹ کلا سادھو سنگھ سلار پُر

مہندر سنگھ دولت پُر چرن کور محل گہلا گردیو سنگھ ستنام سنگھ پریم سنگھ سورن سنگھ پھرالا *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈے مالک صلح کل، کل مالک خالق تیری اوٹ تکانیا۔ آد جگادی شہنشاہ اُبھل، پاربرہم پت پر میثور تیری بے پرواہیا۔ آد جگادی برہم برہادی سانوں دے دست نام انمل، اتوٹ اتوٹ ورتانیا۔ جگت جہان سری بھگوان جایی نہ بُھل، بُھلیاں مارگ دینا درسانیا۔ کوڑی کر یا مایا

ممتا وچ جاییں نہ رُل، جگت وکار رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ نرگن نرؤیر تولنا اپنے تل، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا لحم آپ سنائیا۔ پنچ تت کہن ساڈی ویکھ لے انتشکرن دی دھار، نرنتر پردہ آپ چکائیا۔ ساڈا لہنا تک لے دین دُنی توں باہر، جگت تن وجود نہ کوئے چترائیا۔ بیننتی کریئے در ٹھانڈے دربار، سچکھنڈ ساچے منگ منگائیا۔ توں دیونہار نرکار، نرؤیر تیری بے پرواہیا۔ اسیں منگتے بنے بھکھار، بھکھکاں جھولیاں دینیاں بھرائیا۔ تیرے لحم وچ پھردے رہے جگ چار، سچجگ تریتا دوپر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ نهن لہنے دینے پورے کر دے کلجگ انتم وار، کل کلکی تیری اوٹ رکھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم تیرا نور ہووے اجیار، اُجالا گوپالا تیرا ست سرؤپ نظری آئیا۔ لہنا دینا ساڈا پورا کر دے قرض اُدھار، در تیرے منگ منگائیا۔ ڈنڈاوت بندنا سجریاں وچ کریئے نمسکار، نو نو دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر داسگ آپ رکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا ویکھ لے بنا شاہی قلم دوات، اکھراں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے ساڈے اندروں میٹ اندھیری رات، نوری چن چن چکائیا۔ انت کنت سری بھگونت بچھے لے دات، کلجگ کوک کوک سنائیا۔ وست اگم اتھا مہرواں ہو کے دے دات، مہان بیدو اپنی دیا کمائیا۔ تیرا درشن کر دے رہیئے اک اکانت، اک اکلے نور ظہور دینا چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی آسا پور کرائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی آساتک لے بنا جگت دی خواہش، خالق دینیے درڑائیا۔ نرگن دھار کر پرکاش، سرگن پردہ آپ چکائیا۔ کرپا کر شاہو شاہاش، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈی لوک مات تتاں والی رُلے نہ لاش، مٹی خاک نہ کوئے اڈائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا اُتے کر لے آکاشاں آکاش، اکل کل دھاری اپنی دیا کمائیا۔ سانوں تیرے اُتے وشواس، وشیاں توں باہر دینا جنائیا۔ لحم سندیسہ دے دے شکر کیلاش، شبدی شبد درڑائیا۔ بھولے ناتھ میرے بھگتاں دا ہونا داس، سیوا سچ سچ کمائیا۔ انہاں آتما دھار آؤنا میرے پاس، پنچ تت نہ کوئے بدلایا۔ لہنا دینا ویکھنا سواس سواس، ساہ ساہ اپنا رنگ رنگائیا۔ گرہ مندر بخشنا اک پرکاش، تن وجود سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ آد جگادی دیوی دیو، دیو آتما تیرا دھیان لگائیا۔ ساڈی گھال لیکھے لالے سیو، چاکر ہو کے سیس نوائیا۔ تیرے گن گاؤندے

رہے رسنا جہو، بتی دنداں صفت صلاحیا۔ توں وسنہارا سدا دھام نہکیو، نہچل بیٹھا آسن لایا۔ سچ پیار دادے دے میو، رس امرت نام چکھایا۔ ساچا مستک لا دے تھیو، کوستک نیا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں آد جگاد تیرے سنگی ساتھی، جگ جگ سنگ بنایا۔ توں سب دا چلاونہارا راتھی، رتھ رتھوا ہی بے پروا ہیا۔ دسنہارا اگمی گاتھی، بن اکھراں اکھر بنایا۔ لہنا دینا چکا دے مستک ماتھی، پورب سب دا جھولی پانیا۔ ساڈی بیننتی من لے آکھی، آخر تیری اوٹ تکایا۔ چار جگ دی بخش گستاخی، مہربان مہر نظر نال ترایا۔ اسیں پنچ تت تن وجود جن بھگت سارے منگدے معانی، نرگن تیرے اگے واسطہ پانیا۔ تیرے پیار وچ سانوں دیوے کوئے نہ پھاسی، رائے دھرم چلے نہ کوئے چترایا۔ تیرے درگاہ ساچی سچھنڈ دوار دے ہوئے واسی، تت تت تیرے روپ وچ سمایا۔ ساڈی میٹنی جگت والی اداسی، چنتا کوڑ دینی مٹایا۔ توں شہنشاہ شاہو شاباشی، سنگر شبد تیری بے پروا ہیا۔ ساڈا لہنا پورا کرنا سواس سواسی، ساہ ساہ تیرا نام درڑایا۔ ساڈی خواہش تیرے پیار دی پیاسی، دُھر دا جام دینا پیا۔ جنم کرم دی میٹ اداسی، شکھ ساگر وچ سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن دھار سرگن کر بند خلاصی، بندی چھوڑ تیرے ہتھ وڈایا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ سوڈھیاں سنتو کہ سنگھ پریتم سنگھ پھکواڑا ملکھا سنگھ سیلا خرد پریتم کور ماہل گھلا *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈی پنچ سوار دے، پنچم پنچم اپنے رنگ رنگایا۔ نرگن سرگن دُرمت میل اتار دے، کوڑی کرپا باہر کڈھایا۔ دین دیال نج گھر درشن اگم اپار دے، نج نیز لوجن نین کر رُشایا۔ شبد انادی سچّی دُھنکار دے، انحد نادی ناد کر شنوایا۔ امرت رس بوند سوانتی ٹھنڈی ٹھار دے، اگنی تت بُجھایا۔ گھر گھر وچ اپنا مندر سچ وکھال دے، باہر کھوجن دی لوڑ رہے نہ رایا۔ جوتی جلوہ نور جمال دے، پروردگار سانجھے یار پردہ آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ کرنی کار کما یا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لہنا دینا تک لے آپ، اپنی دیا کما یا۔ سچ پریت جوڑ

لے نات، رشتہ اپنے نال رکھائیا۔ دروہی ساڈی حالت دیکھ لے مات، دھرنی دھرت دھول دھول دھیان لگائیا۔ جھگڑا تک لے ذات پات، دین دنی کرے لڑائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے ساک، سچ سروپ نہ کوئے سمائیا۔ ساڈی اک میننتی اکو اگمی بات، باطن دینے جنائیا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے بن قلم دوات، کاغذ شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نرگن دھار میٹ اندھیری رات، ست سچ چند کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ بنائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے میت اگمڑے، اگم اتھاہ تیری سرنائیا۔ ساڈے تک لے کایا مائی چڑے، چم درشتی وچ ہلکائیا۔ ساڈی قیمت رہی نہ مڑے، جگت ہاٹ نہ کوئے وکائیا۔ بن تیری کرپا ہوئے نکمڑے، تن وجود نہ کوئے چٹرائیا۔ سچ سوامی بیڑا کوئے نہ بھڑے، کندھے کندھ نہ کوئے رکھائیا۔ سکھ ملے نہ کوئے اندڑے، اند اند وچ نہ کوئے سمائیا۔ ساڈے بھاگ رہے نہ چنگڑے، بھاگ ہن رویے ماریئے دھاہیا۔ ساڈی میننتی تھہ بن کوئے نہ مڑے، منسا پور نہ کوئے کرائیا۔ نیتزہن ہوئے اندھڑے، نج لوچن نہ کوئے رُشنائیا۔ پرکاش کسے کم نہ آون سورہ چندڑے، چند چاندنا اکو دے چمکائیا۔ بھاگ لگا دے ساڈھے تن ہتھ مندرے، کایا کعبہ اکو اک سہائیا۔ تیرے ترے گن مایا وجے رہن نہ چندرے، دھاٹو تالے دینے کھلائیا۔ نگاہ مار لے ڈو نگھی اندھیری کندرے، در تیرے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن ساڈا اندروں کٹ اندھیرا، اندھ آتم دے مٹائیا۔ نج گھر کر سویرا، صبح شام ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ بن خوشیاں دے چاؤ گھنیرا، گھر وجدی رہے ودھائیا۔ توں سوامی ٹھا کر میرا، مہربان اک اکھوائیا۔ تن وجود تیرا چیرا، آتم دیونہار گواہیا۔ بنا تتاں توں تیرے نور دا ہوئے نہ کتے وسیرا، جگت مندر نہ کوئے سہائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے نرگن ساڈے اندر لالے ڈیرہ، گرہ اپنا آپ وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن آجا پر بھ اپنے کھیڑے، کھڑکی کُنڈی آپ کھلائیا۔ نرگن دھار چاڑھ لے بیڑے، بیڑا نیا نوکانا نام جنائیا۔ اسیں بھرم بھرم تھکے چوڑاسی والے گیڑے، چارے کھانیاں رنگ رنگائیا۔ تھہ بن لہنا دینا نہ کوئے نیڑے، انت کرن کوئے نہ آئیا۔ ساڈے جگت شرع دے میٹ دے جھیرے، چھری دھار بنے نہ کوئے قصائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے لے جا اپنے ویہڑے، تتاں داروپ اپ تیج وائے پر تھی

آکاش تتاں وچ نہ پھیر سماںیا۔ سانوں بخش دے چاؤ گھنیرے، گھنٹیا رنیا تیری اوٹ نکاںیا۔ پروردگار سانجھے یار کر دے مہرے، مہربان مہربان بیدو تیرا
 اکو نور ظہور کرے رُشناںیا۔ اسیں جگ جنم لے کے ویکھ لئے وتھیرے، مر اپنا ویس وٹاںیا۔ ہن آگئے در تیرے، در ٹھانڈے سیس نوایا۔ توں
 سنگر شبد گہر گسپھر بے نظیر اسیں تیرے بنیے چیرے، چیلار تیرا روپ نظری آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر داور، ڈھر
 دا بھیاو ابھید چکاںیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ڈھر دا بھیاو کھول دے جگ، جگ جیون داتے دیا کماںیا۔ ساڈی ترسنا بھجا دے اگت، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ توں
 صاحب سورا سرگ، ہر کرتا ڈھر در گاہیا۔ کی ہویا جے اسیں تت جی الپگ، کوڑی کریناں وڈیاںیا۔ توں مالک خالق سانوں وکھرا چاڑھ دے رنگ،
 رنگت اک وڈیاںیا۔ در ٹھانڈا رہے منگ، بھکھک ہو کے جھولی ڈاہیا۔ سچ ست سدا بخش دے سنگ، سگلے سنگی ہونا سہاںیا۔ اسیں جگت جہان دی منزل
 جایی لگھ، اگے اور نہ کوئے اٹکاںیا۔ سچ نام سنا مردنگ، دُھن نادناں شنوایا۔ ساڈی آتم سچ سہا پلنگ، بن پاوا چول جس دی بنت بناںیا۔ تیری دھار دا
 تیرا ہووے چھند، دوسر اور نہ کوئے پڑھانیا۔ ساڈا لیکھے لالے بند بند، بندگی وچ تیرے ڈھولے گاںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، سچ دا سنگ آپ سمجھانیا۔ ساچا سنگ بخش دے جگ، در ٹھانڈے منگ منگانیا۔ درشن دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت
 جہان رہے نہ حد، حدود اپنی دے دکھانیا۔ جتھے دپیک جوت رہیا جگ، بن تیل باقی ڈگمگانیا۔ پھیر کدے نہ ہوئے اڈ، گرہ مندر دیئے سہانیا۔ ساڈا
 لیکھے لالے ماس ناڑی ہڈ، بوند رکت تیرے چرناں وچ لکانیا۔ پُرکھ اکالے پنچ تت کہن اسیں تیرے بھگت سہیلے لوک مات جائیں نہ چھڈ، وچھوڑے وچ
 وچھڑ کدے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچ دوار ایتکار اکل
 کل دھاری لینا سد، سدا حکم نام شبد جنایا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ رنگیل پُر جاگیر سنگھ کچھن سنگھ دھوڑی بھجن سنگھ میہر سنگھ شیخ پُر

پریتم سنگھ راجے ماجرہ سروپ کور گوسلا *

بچن سنگھ دھیان پُر سر جیتم سنگھ گھڑو آگر سرن سنگھ ننگل کرپال سنگھ دھوڑی سُر جیت سنگھ جگت پُر سُر جیت سنگھ راجے ماجرہ

پنچ تت کہن پر بھ ساڈا انتشرن کر دے شُدھ، دُئی دویتی شرع شریعتی رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ نرگن نرکار نرکار ساڈی اُجل کر دے بُدھ،
 بیکی وویکی اپنی کھیل دکھائیا۔ سچ سوامی انتر جامی ساڈی پوتر ہووے سُدھ، سُدی ودی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ساڈا انتر نرمل کر دے دُدھ، کھج کوڑا داغ
 مٹائیا۔ پنچ وکار اینکار ساڈے اندر کرے نہ یُدھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دا لیکھا دینا مُکائیا۔ نگاہ مار لے مہربانا اُتے بُدھ، دھرنی دھرت دھول
 دھول ویکھ دکھائیا۔ انت کنارہ تک لے کلکاتی کھج، چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ساڈی اودھ رہی پگ، انت کنت بھگونت دیئے
 جنائیا۔ ساڈا اشارہ اینکار بن رسنا جہوا بُجھ، بُجھارت تیرے آگے رکھائیا۔ پڑدا اوہلا چُکا دے گجھ، نور نورانے نور نور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہو سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے جگ جگ دا لیکھا، در تیرے منگ منگائیا۔ کوڑ گڑیاں دا تک
 بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ اسیں سُنیا پیشین گوئیاں والا تیرا سندیسہ، جس دا سندھیا سرگھی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ تیرا حکم فرمان ا اینکار اک وشیشا،
 وشیاں توں باہر تیری پڑھائیا۔ کی آسارکھ کے بیٹھا وشنوؤں سچ باسک شیشا، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر میلا آپ ملائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ تیرا میلا ہووے دُھر سنجوگ، وچھوڑا جگت رہن نہ پائیا۔ آد جگادی کٹ دے روگ،
 ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ توں میرا میں تیرا آگے ہووے نہ کوئے وجوگ، سگلے ساتھی سگلا سنگ نبھائیا۔ جنم جنم دا کرم کرم دا دسے کوئے نہ روگ،
 سوگ چنت دینی مٹائیا۔ سنگر شبد شبد دا دیدے جوگ، جوگی جگیشتر جس نوں سپس جھکائیا۔ تیرے نام رس دا اکو ہووے بھوگ، بھسمر تیرے رنگ
 سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہو سہائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ بخش دے اپنا نور، رحمت حق حق کمائیا۔

توں سرب کلا بھرپور، دیونہار اک گوسانیا۔ اسیں لوک مات ہوئے مجبور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ ساڈا ناتا توڑ دے کوڑ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ مستک لا اگئی دھوڑ، دھوڑی خاک خاک رمائیا۔ زرگن سرگن چاڑھ رنگ گوڑھ، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ساڈے اُتے کریا کرنی ضرور، ضرورت تیرے چرن لکائیا۔ اندروں گڑھ توڑ غرور، غربت باہر دینی کڈھائیا۔ ساچی خُماری نام دے سرور، سرتی شبد نال ملائیا۔ توں سرب کلا بھرپور، بھرپور رہیا سرب ٹھائیا۔ ساڈی بینتی کر منظور، در تیرے سیس جھکائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا مکاؤنا حاضر حضور، حضراتاں توں باہر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب کلا بھرپور، آد جگاد اک اکھوائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت دس بیر سنگھ پنڈ بھلانا جیٹھا سنگھ بھلانا سنت سنگھ مانک پُر کلر گردیو سنگھ مانک پُر کلر ہزارا سنگھ چنی

پیارا سنگھ روڑا سورن سنگھ برکت پُر *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے اُتے کریا کر آپ، پر م پُر کہ پر ماتم اپنی دیا کمائیا۔ وکار ہکار دُرمت میل دھوپا، پنت پنت آپ بنائیا۔ آتم پر ماتم زرگن دھار بخش دے جاپ، پار برہم برہم اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر کہ سوگ چنتا رہے نہ کوئے سنتپ، غمی غم خوار دینی مٹائیا۔ ست سوامی انتر جامی انت کنت پچھنی وات، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ ساڈا لہنا دینا لکھ چوراسی رہے نہ وچ مات، لوک پر لوک ہونا سہائیا۔ زرگن تیرے نال جڑیا رہے نات، سرگن دینی مان وڈیائیا۔ پُر کہ اکالے دین دیا لے ساڈا ڈونگھا ویکھ لے کھات، خالق تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں تیرا تت قبیلہ، کامل مُرشد دھیان لگائیا۔ تیرا نام ندھان ہوئے وسیلہ، وشو دے مالک دینی وڈیائیا۔ ست سچ سنگر اپنی وکھال لپلا، لہنا لہنے وچوں پر گٹائیا۔ کوڑی کریا اندروں بدل دے دلپلا، بڈھ بیک ویک کرائیا۔ تیرا درشن کریئے تکیئے شہنشاہ شاہ چھیل چھیل، شاہو بھوپ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی

پاؤنی سار، مہاسار تھی دیا کمانیا۔ اسیں تیرا کردے رہے انتظار، جگ جگ تیری اوٹ نکانیا۔ جمدے مردے رہے وچ سنسار، سنساری بھنڈاری سنگھاری کھیل تکیا چائیں چانیا۔ جگ چوکڑی لنگھدے گئے وارو وار، سنجگ تریتا دوپر کلجک بھجے واہو داہیا۔ سندیسے دیندے گئے پیغمبر گر اتار، نام کلمہ سوہلے ڈھولے راگاں ناداں نال جنایا۔ جوتی جاتے پڑکھ بدھاتے تیری جوت دا منگدے رہے دیدار، بن نیناں نین دینا درسایا۔ سو وقت سہنجنا ساڈی پاؤنی سار، سر سر اپنا ہتھ لکانیا۔ بنانیناں توں نگاہ مار، بن اکھاں اکھ گھلایا۔ توں شاہو بھوپ سکدار، شہنشاہ اگم اتھایا۔ در تیرے منگتے بنے بھگھار، بھگھک جھولی دینی بھرائیا۔ توں دیونہار اتار، داتا دانی اک اکھوایا۔ اسیں پنچ تت نمانے در ٹھانڈے کریئے نمسکار، نو نو سپس جھکایا۔ پر م پڑکھ پر ماتم دے ادھار، ادر دا لیکھا دینا مکایا۔ جنم مرن توں کرنا باہر، لکھ چوراسی وچ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا رنگ آپ رنگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی منظور کر لے منت، نو نو سپس جھکایا۔ نگاہ مار لے چارے سمت، چارے کوٹاں ویکھ دکھایا۔ ساڈی رہی کوئے نہ ہمت، انت حوصلے بیٹھے ڈھاپیا۔ ساڈے کایا مندر اندر منوآ کرے علت، وہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ ساڈی پوشاک رہی نہ کوئے خلعت، جگت خواری وچ ڈھانیا۔ جدھر ویکھئے تن وجود سارے بنے بندک، تیرا نام ڈھولا سوہلا راگ نہ کوئے درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، دیونہار تیری بے پروا ہیا۔ پنچ تت کہن نرگن دھار ساڈی بھڑی، دروہی تیرا نام ڈھانیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم اتھ بھڑی، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ انت کنت بھگونت تیری لوڑی، لڑیندے ساجن منگ منگایا۔ پنجاں تتاں ناتا اپنے نال جوڑی، بھگت بھگوان مل کے وجے ودھایا۔ ست وست دینی نہ تھوڑی، اتوٹ اتھ دینی ورتایا۔ سنگر شبد چارنا گھوڑی، شاہ سوارے اپنا رنگ رنگایا۔ کوڑی کریا ساڈے تن اندروں ہوڑی، ہوڑا سسے والا دے گواہیا۔ ہاہے پٹی بھاگ کریں متھوری، متھن کرنی کوڑ لوکایا۔ منوآ من پاوے نہ شوری، چار گنٹ نہ کوئے گر لایا۔ سانوں دھار بخش دے دوہری، سرتی شبد نال بندھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگ چوکڑی نرگن دھار سب دے مہری، مہربان نوجوان سری بھگوان اپنی دیا کمانیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت دس کرنیل سنگھ پنڈ بڑھیرٹی نرمل سنگھ امرتسر بنہ سنگھ کرتار پُر گردیو سنگھ دُسانجھ خُرد جاگیر سنگھ بھڑی

امر چند پنچہ کوبا ہرچرن سنگھ اوتار سنگھ چندی گڑھ پیارا سنگھ کھنور گرانام سنگھ جنیت پُر *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈیاں اتم مُکا دے واٹیاں، پاندھیاں پندھ رہے نہ رانیا۔ منزلاں پوریاں کر دے گھاٹیاں، شاہ سلطانا نوجوانا دیا کمانیا۔
 ساڈیاں تن وجوداں لیراں پاٹیاں، چیتھڑ اپنے رنگ رنگنیا۔ دُرمت میلاں جان کاٹیاں، پتت پُنیتا کر صفائیا۔ داغ رہے نہ کایا ماٹیاں، تتوت دینی
 وڈیائیا۔ جگت دی وکینے کوڑ نہ ہاٹیا، قیمت شرع نہ کونے رکھائیا۔ لہنا دینا پورا کر دے نال گر اوتار پیغمبر الاٹیاں، نرگن نرور نرکار اپنا رنگ رنگنیا۔ آد
 جگاد جگ چوکڑی سرگن دھار ہو کے پھریاں ناٹھیاں، بھچیاں واہو داہیا۔ تیر تلوار شستراں کھنڈیاں نال کھادھیاں لاٹھیاں، کھڑگاں ونڈ ونڈائیا۔
 ساڈے لہنے دینے تک لے رسنا جہوا والیاں پاٹھیاں، جگ جگ صفتی ڈھولے سوہلے گانیا۔ ساڈیاں دھاراں تک لے اُتے تیر تھ اٹھسٹھ ساٹھیاں، بن
 نیناں نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈے دُرمت میل دے دھو دے
 گھڑے، مہر نظر نظر نال ترانیا۔ اُلٹے گر بھ رہیے نہ لکھڑے، جنم جنم نہ کونے بھوائیا۔ تن وجوداں میٹ دے ڈکھڑے، روگ سوگ گوائیا۔ اسیں
 تیرے در پیاسے بھکھڑے، ترسنا ترپت دینی کرانیا۔ دروہی اپنے مارگ اتوں اُکھڑے، ساچا پندھ نہ کونے جنائیا۔ در تیرے سوامی جھکڑے، نو نو لاگینے
 پانیا۔ ساڈے بھاگ جگا دے سترے، نرگن نرکار نرکار دے انگڑائیا۔ دین دُنی ساڈے پھیر کریں نہ ٹکڑے، حصیاں ونڈ ونڈائیا۔ اسیں تت ادھاری
 تیرے بُترے، بُتخانے ہو کے دیے دُہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی دھو
 دے دُرمت میل مٹی، خاکی خاک تیری چرن دھوڑ رمانیا۔ ساچی دھار ایکنکار وکھا دے چٹی، نرور اپنے رنگ رنگنیا۔ دُرمت میل دھو دے اوٹ
 تیرے اُتے سٹی، صاحب سلطانے ہونا آپ سہائیا۔ ساڈا اشٹ رہے نہ پتھر اٹی، جوتی جاتے اکو تیرا درشن پانیا۔ اوہ تک لے کی اشارہ دیوے ہا ہے اُتے
 ٹپی، سندیسہ کی درڑائیا۔ بنا پُرکھ اکال توں انت پنچم دھار نہ جائے نچٹھی، سر سر ہتھ نہ کونے لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا

ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگایا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں کر دے صاف سُتھرے، سوہنی بنت بنایا۔ تیری دھار اگئی ساڈے وچ اترے، اتر پورب
 کچھم دکھن وجے ودھایا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے بنیے پترے، پتا پوت گود لینے لگایا۔ نرگن دھار اپنے چک لے کچھڑے، پھڑ باہوں لوک مات
 اٹھایا۔ اسیں تیرے پیار دے کھکھڑے، جگت ترسانہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیایا۔
 پنچ تت کہن پر بھ سانوں چاڑھ دے رنگ چلول، چولے خاکی دے رنگایا۔ نرگن دھار تیتوں نہ جائیے بھول، اُبھل دینی مان وڈیایا۔ توں مالک کنت
 کنٹول، قدرت دا قادر اک اکھوایا۔ تیرا دھرم دا دھرم ویکھیے اصول، نیم سچ سچ سمجھایا۔ جھگڑا میٹ قاتل مقتول، مقبریاں لیکھا رہے نہ رانیا۔ نو
 ست دا ست ہووے اصول، اصل اصل وچوں پرگٹایا۔ تیرا نام پنگھوڑا لینے جھول، ہلارا دو جہان دکھایا۔ چرن چرن لایے دھول، دھوڑی مستک خاک
 رمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے آس رکھایا۔ پنچ تت کہن ساڈی آد جگادی آسا ایک، ایکنکار دینیے جنایا۔
 سو پُرکھ نرنجن تیری رکھی ٹیک، ہر پُرکھ نرنجن سچ تیری سرنایا۔ ایکنکارے پُرکھ اگے آپے ویکھ، آپ نرنکار جوت دھار کر رُشنایا۔ ابناشی کرتے دُھر
 دے کھول بھیت، پردہ پردیاں وچوں چُکایا۔ سری بھگوان اپنا سُنہنجا کر دیس، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگایا۔ ستگر شبد سنا سندیس، دُھر دا سوہلا ڈھولا
 اک درڑایا۔ توں آتم دھار پر ماتم سب دا نریش، نرائن نر اک اکھوایا۔ دروہی ساڈے اندروں کوڑی کر یا کل دا کڈھ کلیش، کل کاتیاں ڈیرہ ڈھاہیا۔
 سو لیکھا لہنا دینا پورا کر دے جو کہہ کے گیا گوبند دس دسمیش، دہ دشا دھیان لگایا۔ تیرا تھم سندیسہ مندے دو جہان ہمیش، ہم ساجن کی تیری
 بے پرواہیا۔ کی سندیسہ دیوے دو سہنسہر جہو شیش، وشنوں وشو دھار کی سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکنک
 نرائن لر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا تھم آد جگاد سدا ہمیش، ہم ساجن تیری بے پرواہیا۔

* ۱۳ ساؤن شہنشاہی سمت دس پنڈ دوراہا گجن سنگھ نچھتر سنگھ بھاگ سنگھ گرنام کور دوراہا گرنام سنگھ اندر سنگھ پریم سنگھ بھیم سنگھ
گردیو سنگھ بنت سنگھ ہربنس سنگھ سری رام مقصودڑا جرنیل سنگھ چنچل سنگھ مہاؤن گردیو سنگھ للہیڑی بگا سنگھ نت
سردارا سنگھ راؤنی جگدیش سنگھ اجودھ انگریز کور بھرپور گڑھ گر میت سنگھ چک معافی *

پنج تت کہن پر بھ ساڈے پر م پڑکھ ابناشی، ہر کرتے تیری اوٹ تکا نیا۔ زرگن دھار سرگن کرنی رہر اسی، مہربان محبوب مہر نظر اٹھانیا۔ آد
جگادی ساڈی پچھلی میٹ ادا سی، چنتا چکھا رہن کوئے نہ پانیا۔ ساچے منڈل تیری تکیئے راسی، گوپی کاہن سری بھگوان اپنا کھیل دینا دکھانیا۔ تیرا نور ظہور
دیکھئے پر تھی آکاشی، گگن لگنتر اں دھیان لگانیا۔ ساڈی ترسنا پوری کر دے آسی، آساوند ہو کے منگ منگانیا۔ ساڈا ناتا توڑ دے نالوں شکر کیلاشی، تن
وجوداں دے نہ کوئے سزائیا۔ چڑھنا پئے نہ دھرم رائے دی پھاسی، چتر گپت لیکھا نہ کوئے رکھانیا۔ لاڑی موت ساڈے نال کرے نہ ہاسی، کال نگارہ
سیس نہ کوئے وجائیا۔ توں شہنشاہ شاہو شہا باشی، ہر کرتا دھردر گاہیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ دس دس ماسی، مات گر بھ دا پنڈھ دینا مکانیا۔ جوتی جوت سرپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ تکا نیا۔ پنج تت کہن صاحب بخشند، ست تیری سرنا نیا۔ ساڈا خوشی کر دے بند بند، بندگی اپنی اک
درٹانیا۔ پنا چن توں چاڑھ دے چند، جوتی جاتے کر رُشنائیا۔ بن رسنا چہوا تیرا گایئے چھند، توں میرا میں تیرا ڈھولا بے پروا ہیا۔ ساڈا انتر نیت رہن رہے
نہ اندھ، لوچن نین دینا چکانیا۔ مہربانا سری بھگوانا اسیں منگاں رہے منگ، پنج تت نہانے جھولی ڈاہیا۔ زرگن سرگن دھار چاڑھ دے رنگ، رنگ مھیٹھ
اک چڑھانیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ نال پنج، پنج وکارا لیکھا رہے نہ رانیا۔ بھيو کھلانا برہم ہنگ، پاربرہم پر بھ اپنا پردہ لاہیا۔ دین دنی وچ پھیر نہ پئیے جم،
جنم مرن دا لیکھا دینا چکانیا۔ ساڈا پورب تک لے کرم، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساڈے انتشکرن وچوں میٹ دے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ توں
سنگر داتا ترنی ترن، تار نہار اک اکھوانیا۔ آد جگادی کرنی کرن، کرتا پڑکھ بے پروا ہیا۔ ساڈے نال سنگر شبد دھار کر لے دھرم، دھرم دے نال تیرے
آگے سیس نوایا۔ اکو اوٹ دینی اپنے چرن، سرن اور نہ کوئے تکا نیا۔ زرگن دھار پھڑنا ساچا لڑن، پلو سکے نہ کوئے چھڈانیا۔ اپ پنج وائے پر تھی آکاش

تیری منزل حقیقی چڑھن، آگے ہو نہ کوئے اٹکائیا۔ در دوارے تیرے کھرن، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ نبھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ نگاہ مار لے اپنی دھار، دھرنی دھرت دھول دھول ----- دیکھ دکھائیا۔ ساڈی سُن پکار، پنے پنے سیس نوایا۔ توں شہنشاہ شاہ پاتشاہ سِکدار، جگ جگ تیرا حکم اتھاپیا۔ توں دیکھے وگسیں دیکھنہار، پاربرہم پر بھ تیری بے پرواہیا۔ ہوں در ٹھانڈے تیرے بھکھار، بھکھک ہو کے جھولی ڈاپیا۔ جگ چوکڑی جمدے مردے رہے وارو وار، لکھ چوراسی بجھے واہو داہیا۔ سانوں ملیا نہ کوئے سہار، سگلا سنگ نہ کوئے بنایا۔ نام کھے پڑھدے رہے پیغمبر گُر اوتار، رسنا جہوا ڈھولے صفت صلاحیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا نور نور جوت نہ ملیا دیدار، جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ڈھر دا ور، در ٹھانڈے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی دست دا دے دے دان، دیونہار تیری سرنائیا۔ اسیں آد جگادی تیرے بال نادان، بچپن تیرے چرن کائیا۔ توں شہنشاہ شاہو بھوپ سلطان، پاربرہم پت پر میثور اک اکھوائیا۔ اسیں کھیل تکدے رہے سیتا رام، کرشن کاہن کاہن نال وڈیایا۔ پیغمبراں بنے رہے غلام، صلح کل تیری سیو کمائیا۔ گرو گرو دیوا کردے رہے پروان، نو نو سیس جھکائیا۔ ڈھولے سوہلے گاوندے رہے گان، رسنا جہوا بٹی دند ہلایا۔ کایا کعبہ تکدے رہے مکان، حجرہ حق حق دیکھ دکھائیا۔ نگاہ مار دے رہے زمیں اسمان، منڈل منڈپ تکے چائیں چائیا۔ عالم فاضل بندے رہے ودوان، ودت ہو کے تیری دھار رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے تیرا انت نہ ملیا نشان، نشانے دین دنی تجایا۔ کرپا کر سری بھگوان، در تیرے منگ منگائیا۔ در درشن دینا آن، انک کل دھاری اپنا روپ بدلایا۔ نیز نظر نہ آئے وچ جہان، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ پنج تت نمانے اپنے در کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ دیا کمائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے بال انجان، پھڑ باہوں گود اٹھایا۔ آتما نال وسیئے سچکھنڈ تیرے مکان، در گاہ ساچی سو بھاپائیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ منو آ نال شیطان، شرع دا ڈیرہ دینا ڈھاپیا۔ تیری جوت وچ جوت تیرے روپ وچ سمان، سماں سماپت کر لوکائیا۔ نو نو چار بچھوں منگیا اکو دان، داتے دانی دینا

ورتائیا۔ اسیں پنج تت رہنا چاہندے نہیں وچ جہان، دین دُنی دُنی تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساڈی بیننتی کریں پروان، پر م پُرکھ پر ماتم در ٹھانڈے منگ منگائیا۔

* ۱۳ ساون شہنشاہی سمت دس لدھیانہ شہر جسونت سنگھ ہر بنس سنگھ لال سنگھ ہرنیک سنگھ گردیو سنگھ نرنجن سنگھ ملکیت سنگھ سردارا سنگھ زرویر سنگھ مکھڑ سنگھ مدن سنگھ ہرچرن سنگھ سُر جن سنگھ کلدیپ کور پھولا رانی ہرویل سنگھ مہندر سنگھ ہر بنس کور سکھونت کور لدھیانہ جگندر سنگھ دا کھاں درشن سنگھ اجودھ مختیار سنگھ منڈیاں بھگوان سنگھ تتوڑ مہندر سنگھ دا کھاں پورن سنگھ منڈیانی شام کور منڈیانی کرم سنگھ گڑے *

پنج تت کہن سُن مالک سوامی میرے، مہربان محبوب مہبان دھیان لگائیا۔ اسیں آد جگاد جگ چوکڑی ویس وٹائے بتھیرے، چارے کھانی بھجے واہو داہیا۔ خوشیاں رنگ مانے چاؤ گھنیرے، دین دُنی نال مل کے وجدی رہی ودھائیا۔ ناتا بناؤندے رہے گرو گریچرے، مرید مرشد تیرا رنگ دکھائیا۔ انت سری بھگونت کجگ پھس گئے وچ اندھیرے، ست ستوادی برہم برہمادی ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم ساڈے اتے کر دے مہرے، مہربان دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا میلا آپ ملائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیری تکیئے حق عدالت، عدل انصاف دینا کمائیا۔ درگاہ ساچی دے ساچے مالک، انت تیری اوٹ تکائیا۔ سرشٹ درشٹ خلق دے خالق، مخلوق دے مالک تیری بے پرواہیا۔ نرنگن نرکار نرکار ساڈا بن ثالث، وچولا اکو اک اھوائیا۔ اپنا بھیو کھول دے خالص، خالص تیری اوٹ تکائیا۔ جگت نندرا میٹ دے آلس، ترسنا کوڑ دینی مٹائیا۔ دُرمت میل دھو دے کالکھ، چرن دھوڑی خاک رمائیا۔ دین دُنی دی تک جہالت، چاروں کُنٹ اکھ اٹھائیا۔ بن تیرے نام کلمے دئے نہ کوئے ضمانت، سہانک نامک نظر کوئے نہ آئیا۔ توں مالک اکو صحیح سلامت، سنگر شبد شبد اھوائیا۔ ساچی دے دے نام نیامت، بن رسنارس چکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے دیونہار سوامی، صاحب سلطان نوجوان سری

بھگوان تیری سرنائیا۔ آد پڑکھ انادی اپر مپر سوامی، برہم برہادی تیرا کھیل ویکھ دکھائیا۔ ساڈی سجدیاں توں باہر تیرے چرن اک سلامی، بن سیس سیس جھکائیا۔ پرم پڑکھ ساڈی شرع دی کٹ غلامی، زنجیر بے نظیر دے تڑائیا۔ توں پروردگار نور امامی، کامل مُرشد اک اکھوائیا۔ مقامے حق دے حقیقت دے مالک دُھر مقامی، مقامے حق تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا گرہ سُنہنجا اک انامی، انت کلا دے مالک تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے تن وجوداں دی جوہ رہن نہیں دینی بیگانی، مہربانا اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈا لہنا دینا لیکھا پورا کر دے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ توں پرم پڑکھ پر ماتم کر نہار مہربانی، محبوب اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا کھیل آپ کھلایا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی ویکھ لے کتھا کہانی، جگت کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ تیری مُجبت آد جگاد سدا پُرانی، پنے پنے پر بھ تیرے چرن سیس نوایا۔ جگ چوکڑی سنگر شبد تیری دیندے رہے قُربانی، کر بلیاں دے مالک کوک کوک سنایا۔ تن وجود مائی خاک ہندے رہے فانی، مقبریاں وچ اپنے آسن لایا۔ ساڈا انت جھگڑا میٹ جسمانی، جسم ضمیر بے نظیر اپنے حکم نال بدلایا۔ توں مالک اک اسمانی، اسم اعظم اک جنایا۔ تیرے درتے چاہندے پد اک زبانی، گرہ اکو دینا دکھائیا۔ جتھے نام شبد دُھن سُنئے دُھنکائی، بن رسناراگ درڑائیا۔ جوتی جوت دسے مہانی، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ توں ساڈے مالک بخش دے چرن دھیانی، نیتز نین نین بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا لہنا دینا آد جگاد برہم برہاد نرگن دھار دو جہانی، سرگن سرشتی درشتی اندر اپنا حکم ورتایا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت دس ٹانڈا بلونت سنگھ سورمے دے ملن سمیں اوہناں دے نوت * *

جن بھگتاں آخر نبھے توڑ، لگی پریت پریتم نہ کوئے تڑائیا۔ جو سنگر شبد چڑھاوے اگے گھوڑ، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ جس نوں آد جگاد جگ چوکڑی مٹیا سب نے بندی چھوڑ، چھسکی لو دے لگائیا۔ دُھر حکم نال منو آدہ دشا توں لوے ہوڑ، دین دنی نہ اٹھ اٹھ دھاہیا۔ راتی ستیاں دے جاگدیاں

دو جہاناں سری بھگوانا انتر آتم جاوے بہڑ، دُور دُراڈا نیرن نیرا اپنا پندھ مُکائیا۔ سو پُرکھ اکالا دین دِیالا جس نوں کہندے براہمن گوڑ، گوڑیاں توں باہر اپنا بھو گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، دُھر مالک اک اکھوائیا۔ سچ پریتی جس نال گئی لگ، لگ ماتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم دھار کدے نہ کرے الگ، پر ماتم اپنا میل ملائیا۔ کوڑ کڑیا کل کلپنا میٹ کے اگ، امرت میگھ اگم برسائیا۔ درس دکھائے سورا سرگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا بھو چکائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نظری آئے اُپر شاہ رگ، نو نو در دا پندھ مُکائیا۔ جس دا نام ندھان بن سُر تال توں جائے وچ، آتمک دُھن دُھن پرگٹایا۔ نرگن نرگن اپنے میلن دا آپے بنا سبب، میل ملاوا کرے چائیں چائیا۔ جتھے دین دُنی دی نہیں کوئی حد، اوتھے بھگتاں اپنا گرہ وکھائیا۔ جس مندر وچ جوتی دھار نرکار نرکار اکو روپ رہی جگ، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملائیا۔ لگا پریم کدے نہ ٹنڈا، جگت وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ ایہہ کوئی ناتا نہیں بلاں بٹ دا، رسنا جھوانہ کوئے چترائیا۔ جس دا جام اگئی حقیقی گھٹ دا، بن رسنا توں رس چکھائیا۔ اوہ بھگت سہیلے گرو گرو چیلے اپنے سینے لا کے گھنڈا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیا۔ ناتا جوڑ کے آتما دھار پر ماتما پتا پت دا، پوت سپوت ویکھے چائیں چائیا۔ لہنا دینا لیکھا جانے اپنی رت دا رتڑی نام نال مہکائیا۔ سنگر دا ناتا پیار نہیں کوئی کایا پنچ تت بٹ دا، بتخائیاں باہر اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ اپنے رنگ رنگائیا۔ سنگر میلا نہیں کوئی تتاں والا سریر، تن وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ اوہ داتا گھر گبھیر، گنونت اک اکھوائیا۔ اوہ جدوں چاہے بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دی صفت وچ صفت کر کے گیا کبیر، مقبریاں وچ روون مارن دھاہیا۔ اوہ کلجگ اتم شرع دے کٹن آیا زنجیر، شاہ حقیر اکو رنگ رنگائیا۔ جس دی کھچ سکے نہ کوئے تصویر، اوہ لا تصویر اپنی کھیل کھلایا۔ اوہ پیراں دا پیر، پیغمبر نور الایہا۔ جس پچھلے لیکھے اُتے مارنی لکیر، لائن اگلی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا دُھر داور، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ سنگر ناتا نہیں کوئی جگت پیار، مُجبت کوڑ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ سوامی انتر جامی پاونہارا سار، گھٹ نواسی پُرکھ ابناشی ویکھے چائیں چائیا۔ بن جگت نیناں توں دیوے دیدار، نچ نیز لوچن اکھ اکھ گھلایا۔ تن وجود محبوب رہن دیوے نہ دھواں دھار، اگیان اندھ دیوے مٹائیا۔

امرت رس نچھر جھرنا بوند سوانتی دے کے ٹھنڈی ٹھار، نا بھی کول کول اٹھائیا۔ سچ شبد دی دے دھنکار، انحد نادى ناد سٹائیا۔ کملاپاتی دیا باتی گھر گھر وچ کر اجیار، جوت اُجالا نور نورانہ اکو اک ڈمگائیا۔ ایہہ کھیل سچّی سرکار، آد جگاد جگ چوکڑی کرنی دا کرتا کردا آئیا۔ بھگت وچھوڑا ہوئے نہ دوجی وار، ملیا میل نہ کوئے تڑائیا۔ جس دا لہنا دینا نرگن سرگن سرگن نرگن دھار، نرؤیر نرکار نرکار پروردگار سانجھیا اپنا رنگ رنگائیا۔ سو ویکھے وگسے پاؤنہارا سار، پاربرہم پت پر میثور اپنا بھیو چکائیا۔ جس دا اپنا جگت نیتراں توں ہندا دیدار، دیدہ دانستہ نظری آئیا۔ اُس صاحب سترگ نوں سدا سدا سد نمسکار، نو نو آد جگاد برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پاتال گگن گگنتر زمیں اسمان لکھ چوراسی سیس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا پردہ آپ اٹھائیا۔ بھگت کہے میری پریتی تیرے نال بھگوان، بھگون دینی وڈیائیا۔ میرے آد جگادی کاہن، دو جہاناں داتے بے پرواہیا۔ اٹھ ویکھ میرا نشان، بنا نشانیاں دھیان لگائیا۔ میں دین دنی وچ ہو یا بے پچان، روپ رنگ رکھ میرا ویکھن کوئے نہ پائیا۔ میرا تیرے اُتے مان، توں نمائیاں ہوئیں سہائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ در ٹھانڈے دینا دان، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ میرا جیو پنڈت تیرے لیکھے لگے پران، ساہ ساہ تیرے وچ سمائیا۔ میرا صدق بھروسہ دھرم سب دے مالک تیرا اک ایمان، عملاں توں رہت تیری اوٹ تکائیا۔ میرا ناتا تے نہ کدے وچ جہان، دین دنی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سدا سدا سد تیرے چرن کول رہے دھیان، دوسر نظر کسے نہ آئیا۔ میری میننتی دھر دے کنت کریں پروان، پر م پڑکھ پر بھ تیری اوٹ رکھائیا۔ توں شاہو بھوپ شہنشاہ سلطان، مرد مردان اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دا مالک خلق دا خالق وست انمل اٹل جن بھگتاں انتر نرتر اپنے حکم نال لکائیا۔ پریتی کہے بھگتو میں کدے نہ ٹھدی، توڑن والا نظر کوئے نہ آئیا۔ میں کوئی ونجاری نہیں جگت والے گھٹ دی، ہتھاں نال ہتھ نہ کدے ملایا۔ میں بلارن نہیں رسنا جہوا والے بٹ دی، بٹی دنداں نہ صفت صلاحیا۔ میں ڈرن والی نہیں کسے کنت دی، بھے وچ بھو نہ کوئے رکھائیا۔ میں پیاری نہیں کسے دھی تے پت دی، جگت ناتا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ میں تے سدا کھیل ویکھدی اُس ابناشی اچت دی، جو چیتن سب نوں رہیا کرائیا۔ سچ بچھو میں پریت بنا پریت دی کرپا توں کایا مندر اندر کدے نہ اٹھدی، آپ اپنی لے انکڑائیا۔ بھگتاں

دے اُتے مُجَبَّتِ وِچ کدے نہ تھُھدی، مہربان ہو کے مہر نظر لکائیا۔ تہانوں پتہ نہیں آتما پر ماتما دی دھار اک جُٹ دی، دُو جی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔
 من دی دھار وِچ سچ دی دھار چھٹدی، ستگر چھٹکی لو پھیر دئے لگائیا۔ ہن تساں کھیل ویکھنی اُس پر بھو دی سہنجنی رُت دی، جیہڑا رُتڑی سب دی دئے
 مہکائیا۔ دُنیا ونجارن ہونی تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم دھار دو تک دی، جس دے نال دو جہاناں پندھ مکائیا۔ بلونت کنت ستگر دی پریتی پیار وِچ
 کدے نہ مکدی، انت انت انت کہن کچھ نہ پائیا۔ ایہہ کوئی کھیل نہیں جیو جنت دی، جگت جگیا سوآں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگ چو کڑی بھگت اُدھارنا
 ریتی چلی آئی بھگونت دی، بھگوان ہو کے بھگوان سد بھگتاں اپنا رنگ دکھائیا۔ ایہہ کوئی صفت وڈیائی نہیں اکھراں والے منت دی، زرگن بھيو دتا
 درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دا مالک بے پرواہیا۔

* ۱۴ ساؤن شہنشاہی سمت دس پنڈ بڈھیل گرنام سنگھ دھتھ سنگھ ڈھیہہ پئی ہری سنگھ مہما سنگھ والا پاکھر سنگھ موہی

ناہر سنگھ رقبہ بلونت سنگھ گجر وال گردیال کور بوپارائے *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈا اک بنا دے اِشٹ، اِشڈیو پر ماتم اک جنائیا۔ سب دی اندروں کھول دے درِشٹ، درِشانت اپنا نام سمجھائیا۔ اوہ لہنا دینا
 پورا کر دے جو رام گرو کہا وِشٹ، وِشیاں توں باہر سمجھائیا۔ نگاہ مار لے دین دُنی وِچ سرِشٹ، سریشٹ اپنا پردہ لاہیا۔ انتر وِشانت سب دی ہونی بھرِشٹ،
 ست وِچ نہ کوئے سمائیا۔ تیرا دھرم دھار دا دھرم ہندا جائے نِشٹ، سچ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا
 ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن ساڈے شاہو بھوپ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ ساڈا میٹ دے اندھ کوپ، اگیان اندر رہے نہ رائیا۔ دھرم دھار
 اپنے بنا لے سپوت، پتا پوت لے گل لگائیا۔ پنچ وکار ہنکار ساڈے اندروں کر دے کوچ، کوچا گلی کر صفائیا۔ نام ندھانا بخش دے سوچ، سچ سنجم اک
 سمجھائیا۔ دکھ رہے نہ کایا پنچ بھوت، بھانڈا بھرم دینا بھٹائیا۔ آتم پر ماتم تیرا کھیل تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری پردہ دینا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دست اگم ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا اکو ہووے نام، نام ندھانا دے جنائیا۔ شرع توں باہر دس پیغام، پیغمبراں باہر پڑھائیا۔ تیرا اکو ہووے کلام، کلمہ کائنات دے سمجھائیا۔ تیرا اکو نور نظری آئے امام، عملوں توں رہت نور الایہا۔ تیرا اکو ہووے حقیقی جام، جگت مدھ دا لیکھا دینا مُکائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹ تمام، طمع لالچ جگت رہے نہ رائیا۔ انت کنت بھگونت سب دا لے انجام، آپ اپنا لھم ورتائیا۔ توں نوجوانا سری بھگوانا شہنشاہ مہربان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نگاہ مار لے وچ جہان، جہالت کوڑی ویکھ وکھائیا۔ ست دھرم دا دھرم دے نشان، نشانے دین دُنی بدلائیا۔ ساڈی میننتی کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیتوں سارے ہون جھکدے، بن قدام سیس نوائیا۔ ونجارے ہون اکو تک دے، توں میرا میں تیرا ڈھولا گائیا۔ جھکڑے مُکا دے کلج کوڑا پر ادھی سٹ دے، سوئی سرتی لے جگائیا۔ ایہہ کھیل ویکھئے تیرے ابناشی اچت دے، چیتن دین دُنی کر لوکائیا۔ وقت سہنجنے کر دے اپنی رت دے، رتڑی بنا بسنت مہکائیا۔ اسیں غریب نمائے نو نو درتے بچھدے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ سانوں نام ندھانا دات اگئی تچھ دے، مہربان مہربان آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، مُدھ بن دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈیاں شبدی دھار بدل دے بولیاں، انبولت راگ جنائیا۔ اسیں وکھ وکھ رہیے وچ نہ ٹولیاں، حصے دین دُنی نہ کوئے جنائیا۔ شرع دی دھار وچ کھیلیئے نہ ہولیاں، کھنڈے کھڑگ کھڑگ کھڑکائیا۔ تیری مُجت وچ سب آتما ہون مولیاں، مولا اپنا رنگ دینا رنگائیا۔ نگاہ مار لے اُپر دھولیا، دھول دا لیکھا دینا چُکائیا۔ اقرار تک لے قولیا، کملاپتی اپنی اکھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھ تیرا اکو گیت ہووے گو بند، گہر گسبھیر گور دینا درڑائیا۔ توں زرگن دھار ساگر سندھ، سرگن کرنی آپ صفائیا۔ تن وجود اپنی بناؤنے بند، جو بند را بن دا کاہن آشنا گیا رکھائیا۔ ساڈی سگلی میٹنی چند، چنتا چکھانہ کوئے تپائیا۔ توں مالک خالق گنی گہند، پُرکھ اکلا دین دیا لا اک اکھوائیا۔ تیری کرے کوئی نہ نند، نندکاں دا ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ ایہہ تیرا سہنجننا ہوئے جیو پنڈ، انڈ برہمنڈ ویکھنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا

دُھر دا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی اِکو ہووے آواز، انبولت دینی جنائیا۔ جس وِچ تیرا کھلے راز، رازق رِزق رحیم پردہ دینا چُکائیا۔ جھگڑا رہے نہ روزہ نماز، کلمہ شرع وند نہ کوئے وندائیا۔ اپنا بھيو کھول آغاز، بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ اِکو تیرا نور دے واحد، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دُنی آتم دھار کر آباد، پاربرہم پر بھ اپنا گرہ سہائیا۔ لکھ چوڑا سی اندر تیری ہووے یاد، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اِکو مندر دینا سہائیا۔ تیرے شہد داشبدی وجے ناد، ناد انادی دُھن دینی شنوائیا۔ تُوں مالک برہم برہما، برہمانڈ دا پردہ دینا اُٹھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے پنچ تت تیتوں رہے ارادھ، رادھکا کرشن والی سپیس نوائیا۔ ساڈے انتر رہے نہ واد وواد، وکھ دینی باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، نہہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تُوں مالک سدا جگاد آد، آد جگادی اِک اکھوائیا۔

* ۱۲ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ پکھووال ناظر سنگھ سادھو سنگھ سردارا سنگھ کرم سنگھ سرون سنگھ منگل سنگھ پکھووال ہرچیت سنگھ لیل

گر مِج سگھ ہری سنگھ بُرج پلٹو رام سُدھار چنچل سنگھ سُدھار ہرچرن سنگھ ڈانگو بھاگ سنگھ بسراواں گردیال سنگھ ننگل خرد *

پنچ تت کہن پر بھ تیرے چرن کول واسطہ، واستک آستک ہو کے سپیس نوائیا۔ پُرکھ اکالے دین دِیالے سانوں اِکو دس دے راستہ، راہ بے پرواہ اگم اتھاہ دینا جنائیا۔ کھیل دس دے پرم پُرخ اپنی اگئی راس دا، منڈل منڈپ نرگن نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ ساڈا جھگڑا رہے نہ رسنا رس سواس دا، جگ جیون داتے پُرکھ بدھاتے ایکا نام دینا درڑائیا۔ تُوں مالک خالق پاربرہم پر تھی آکاش دا، گگن گگنتر تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا سچ اِکانا اِکو ہووے تیرے چرن نواس دا، دوجا گرہ نہ کوئے وکھائیا۔ لیکھا مکا دے ہڈ ناری ماس دا، رکت بوند دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ روپ انوپ درسا دے کملاپات دا، پت پر میثور اپنا پردہ لاہیا۔ ساڈا لہنا دینا دھرتی دھرت دھول دھول رہے نہ ذات پات دا، چتونے ہونا آپ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈی سُن فریاد، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ تُوں بنت بنائی آد، آد پُرکھ تیری سرنائیا۔ تیرا کھیل کھیلیا

جگ جگاد، چوکڑی بجھے واہو داہیا۔ لکھ چوراسی کیتی آباد، تن وجوداں نال سہائیا۔ رسنا جہوا لیندے رہے سواد، رس رسک رسک تیرا ویکھ دکھائیا۔ تیرا کھیل تکیا وچ برہما، برہمانڈ دینا نین اٹھائیا۔ توں صاحب سوامی انترجامی دے دے داد، وست امول اہل ورتائیا۔ دُھن آتمک سنا دے ساڈے اندر ناد، ناد دُھن کر شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے سگلے سنگی، ساجن تیری اوٹ تکائیا۔ سانوں کر لے اپنے کار انگی، انگیکار اک اکھوائیا۔ دُھر دی وست دے دے منگی، مانگت ہو کے جھولی ڈاہیا۔ ساڈا لیکھا رہے نہ پر کرتی پنہجھی، پنج تت رہے گر لائیا۔ ویکھ لے پچھلی جگ چوکڑی کوٹن لنگھی، اپنا پنہدھ مکائیا۔ ساڈی دھار ہوئی نہ ٹھنڈی، ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ ست سچ دوارے پائی کسے نہ گنڈھی، ناتا جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ ساڈی آئیو بیت گئی لمبی، گنتی گنت نہ کوئے دکھائیا۔ سانوں دے دے سکھ انندی، انند اپنے وچوں پر گٹائیا۔ کوڑی کرپا واسنا اندروں کڈھ دے گندی، سنگندھ اپنی دینی دکھائیا۔ شرع دی رہے نہ کوئے پابندی، ناتا بدھاتا دینا تڑائیا۔ گر اوتار پیغمبراں نال تیری کلجگ انتم سندھی، پیشین گوئیاں دیکھنیاں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دے مالک ہونا سہائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے مترا میت، ساجنا دیئے جنائیا۔ سانوں کر دے پت پت پتیت، پت پت پت پت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھرم دی دھار سمجھا دے ریت، مارگ اکو اک دکھائیا۔ جھگڑا مکا دے مندر مسیت، کایا کعبہ حجرہ حق جنائیا۔ ترے گن نالوں کر اتیت، ترے بھون دھنی تیری اوٹ رکھائیا۔ زرگن سرگن کر ٹھانڈا سیت، اگنی تت تت بھجائیا۔ سدا سہیلے وسنا چیت، چت وت ٹھکوری رہے نہ رائیا۔ تیرے نال ہووے پریت، پریت ملنا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا سہا دے مندر، در ٹھانڈے وجے ودھائیا۔ بھاگ لگا دے ڈونگھی کندر، کایا قلعہ کوٹ ویکھ دکھائیا۔ پرکاش بخش دے سورہ چندر، نور نورانہ ڈمگائیا۔ ساڈی منظور کریں بدن، بندگی وچ سپس نوائیا۔ اسیں تت وچارے پنجم، پنجم دُھن کرنی شنوائیا۔ پُرکھ اکالے چاڈھ دے رنگن، رنگ اک اک رنگائیا۔ دوجا در جائیے نہ منگن، دو جہاناں اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ تیری چرناں دی دھوڑ ساڈا مستک ہووے چندن، نور ظہور کرنا آپ رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر

داور، دُھر وست نام ورتائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈے لاشرِیک، شرکت اندروں دے کڈھائیا۔ تُوں مالک خالق واحد تیرے وِچ حق توفیق، حُفھے نام کلمے والے جھولی پائیا۔ اسیں آد جگادی تیرے رفیق، مَتر پیارے اک اکھوائیا۔ ساڈے اندروں میٹ اندھیرا تاریک، نوری چند چند کر رُشنائیا۔ تیری اِکو سُنیے حق دی حق حدیث، کلمیاں توں باہر ہووے پڑھائیا۔ تُوں مالک خالق بیس اِکیس، ایکنکار تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈی دھار ایکنکار پروردگار سانجھے یار کر دے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ کوٹن کوٹ جگ چو کڑیاں تیری یاد وِچ گئے سیت، بیٹی کتھا کہانی رہے سُنائیا۔ ساڈی آشنا نسا پوری کر دے اُمید، ترسنا کوڑ دینی مٹائیا۔ پنج تت کہن پر بھ سانوں تیرے مِلن دی ریجھ، میل ملاؤنا چائیں چائیا۔ اسیں برخوردار تیرے عزیز، عاجز تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، تیرا درس بنائیاں توں ہووے دید، نور نورانے شاہ سلطانے نوجوانے مرد مردانے سری بھگوانے اِکو ظہور دینا دکھائیا۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت دس سنگرور شہر ہر بس سنگھ ستندر پال کور پھیلا سردارا سنگھ چھاجلا

تربلوک سنگھ سنام شام سنگھ برنالہ ہر دیو کور بُرج لٹاں *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی ماٹی تک لے خاک، مقبریاں وِچ پیغمبر دین گواہیا۔ تن وجود محبوب ہوئے نہ پاک، پاکیزہ تیرے رنگ نہ کوئے سمائیا۔ نرگن نرور نرنکار اگے جھاک، بن نیتز نیناں نین اٹھائیا۔ ساڈا مَتر پیارا دسے نہ کوئی سجن ساک، سین سگی نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگادی برہم برہادی سچ سوامی کملاپات، پت پر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ چرن کول اُپر دھول نات، بدھاتا اپنے نال رکھائیا۔ دین دیال دیاندھ ٹھا کر درشن دینا اک اِکانت، اکل کل دھاری اپنا پردہ لاہیا۔ سچ سوامی انترجامی بخشا امرت بوند سوانت، اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، در تیرے آس رکھائیا۔ پنج تت کہن پر بھ اسیں چھوٹے نئے تیرے بال نادانے، آیو چار جگ دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ تُوں شاہ پاتشاہ شہنشاہ سلطانے،

پاربرہم پت پر میثور اک اکھوایا۔ زرگن سرگن تیرے جگ چوکڑی دیکھے بہانے، تن وجوداں کھیل کھیلیا چائیں چانیا۔ انت کنت بھگونت ٹدھ بن سانوں نہ کوئے پہچانے، بے نظیر نظر نہ کوئے ملائیا۔ اسیں دین دُنیا وچ ہندے رہے فانی، پھاسی گلاں وچ لٹکایا۔ ساڈے انت دسن نہ کوئے نشانے، نشان جگت جگت نہ نظری آئیا۔ تُوں کرپا کرگن ندھانے، گہر گسپھر گور تیری آس رکھایا۔ ساڈی بیننتی کر پروانے، پر م پُرکھ پر بھ بے پرواہیا۔ سانوں لے جا سچھنڈ سچے مکانے، جتھے تیرا آتم نور سو بھا پایا۔ اسیں تن وجود جن بھگت تیرے جگ چوکڑی پُرانے، پُنہ پُنہ تیتوں سپس نوایا۔ ساڈا تیرے اُتے مانے، مان اہمان دینا گوایا۔ تُوں شاہو بھوپ شہنشاہ سلطانے، پاتشاہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ اپ تیج وائے پر تھی آکاش پنچ تت تیرے در کھڑے نمانے، نمو نمو کہہ کے سپس نوایا۔ اسیں تیرے آد جگاد جگ جگت نہ ہوئے بیگانے، وکھری ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر داور، دیونہار تیری سرناہیا۔ پنچ تت کہن پر بھ سانوں اپنے گرہ دادے دے تھان، تھنتر اکو نظری آئیا۔ ساڈا روپ رنگ ریکھ رہے نہ وچ جہان، میلا پھیر نہ کوئے ملائیا۔ پون پانی تیرے وچ سامان، اگنی تت تت نال رلاہیا۔ پر تھی آکاش تیرا کھیل مہان، خالق خلق دینی وڈیایا۔ اسیں تیرے نڈھے بال انجان، بڈھ ہین تیری اوٹ تکایا۔ جے بھگتاں آتما کریں پروان، پر م پُرکھ دیویں مان وڈیایا۔ کیوں ساڈا لیکھا رہے وچ جہان، دین دُنی نال ملائیا۔ انت ساڈی دشا آپ پہچان، حصہ اپنا منگ منگایا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ کدے نہیں منگیا دان، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ ہن کوک کوک کے کہیے سری بھگوان، بھگوان دیئے جنایا۔ اسیں تت نمانے بھگت سہیلے سچھنڈ تیری درگاہ ساچی مقامے حق داتکیئے اگم مکان، جتھے چھپر چھن نہ کوئے سہانیا۔ دیا باقی کملاپاتی زرگن جوت جگے مہان، بن تیل باقی ڈمگایا۔ ایکنار تیری آد جگادی اکو پنا آواز توں سُنئے دُھکان، انادی ناد دینا جنایا۔ در ٹھانڈے بیننتی پر م پُرکھ کریں پروان، پاربرہم پر بھ آشا پور دینی کرایا۔ جنم مرن دا لیکھا ساڈا رہے نہ وچ جہان، آون جاون تیرے چرن لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، نہہکنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرگن سرگن سرگن زرگن چرن پریتی دینا مان، مانو مانس مانکھ ہو کے تیری آس رکھایا۔

* ۱۵ ساؤن شهنشاهی سمت دس پٹیالا شہر بلونت سنگھ بھجن سنگھ چپکی بلدیو سنگھ بوٹا سنگھ والا

پریم سنگھ داؤن کلا موہن سنگھ نابھا *

پنچ تت کہن پر بھ ساڈے لیکھے پورے کر دے حج دے، دین دُنی دا اتم پنڈھ مُکائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے بھجڈے، سرگن ہو کے چاروں گنٹ واہو داہیا۔ دین دیا لے تیتوں رہے لہدے، دو جہاناں نین اٹھائی۔ تیرے میلے کدے نہ ہوئے سبب دے، پاربرہم تیرا درس کوئے نہ پائی۔ لہنے دینے تک لے چار جگ دی حد دے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملایا۔ اسیں ونجارے بنے رہے مڑھی گور اگ دے، تن خاکی خاک سمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دیونہار تیری وڈیائی۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں مڑھیاں گوراں لاؤندے رہے آسنا، نوست اپنا ڈیرہ لایا۔ نگاہ مار لے پُرکھ ابناشا، چاروں گنٹ ویکھ وکھائی۔ جوہاں جنگلاں ساڈا واسنا، گھر مندر جگت تچائی۔ ساڈی دُہائی پر تھی آکاشنا، دروہی تیرا نام سنایا۔ ساڈا لیکھے لالے ہڈ ناڑی ماسنا، رکت بوند رنگ رنگایا۔ تیرے ہوئے داسی داسنا، زرگن تیری سیو کمایا۔ توں شاہو بھوپ شاہباشنا، شهنشاہ اک پرہ اکھوایا۔ ساڈا لہنا پورا کر دے دس دس ماسنا، مات گربھ نہ اگن تپایا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتنا، رُترئی اپنے نال مہکائی۔ بھو کھلا دے اپنا باطنا، پردہ پردیاں وچوں اٹھائی۔ سچ سوامی دینا ساتھنا، سگلا سنگ بنایا۔ ہو انا تھ انا تھنا، داسی داس داس اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دامیلا آپ ملایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں بھگت نمائے جگ، جگ جیون داتے دے وڈیائی۔ تیری سرن سرنائی جائیے لگ، لگ ماتر دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ میل ملاؤنا سورے سرگ، ہر کرتے دُھر درگاہیا۔ ساڈی واشنا رہے نہ مول الگ، مہربان مہربان مہر نظر نال ترایا۔ ساڈی بڈھی ویکھ لے لگ، ہنس روپ نہ کوئے درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دی کرنی کار کمایا۔ پنچ تت کہن پر بھ اسیں تیرا جسم جسم جسمانی، تن وجود سو بھ پائی۔ ساڈی انتر منزل تک رُحانے، رُوح بُت ویکھ وکھائی۔ توں مالک خالق ساڈا اک اسمانے، پاربرہم پت پر میشور نور الاہیا۔ ساڈا لہنا دینا ویکھ لے دو جہانے، ایہتھے او تھے کھوج کھوجائی۔ جگ چوکڑی سدا سدا ہندے رہے فانے، انت نظر کوئے نہ آئی۔ ساڈی آد دی منگ

پُرانی ، جگ جگ تیری اوٹ تکانیا۔ اکھراں نال تیرے صفتاں والے گاؤندے رہے (افسانے)، چار جگ دے شاستر دین گواہیا۔ در منگدے رہے
 پد نربانے، در گاہ ساچی دھیان لگانیا۔ انت کنت پر بھو پچانے، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ ساڈا جسم جگت رُپ انسانے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش تیری
 بنت بنانیا۔ مات لوک تیرے محم دی کھیلی کھیل مہانے، بھجے واہو داہیا۔ انت بخشنا چرن دھیانے، در گاہ ساچی تیج سچ سر نایا۔ ساڈی مٹی خاک اڈے نہ
 جگت جہانے، پون پوناں وچ سمانیا۔ آتما نال ساڈا اگو گرہ سچھنڈ دوار ہووے مکانے، مقامے حق اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگانیا۔ تیج تہ کہن پر بھ اسیں تیرا تن وجود، مائی خاک خاک نظری آئی۔ توں نور الہی حق محبوب، تیری
 محبت بے پرواہیا۔ جدھر تکیئے موجود، حاضر حضور ویکھ وکھانیا۔ ساڈی منزل اک مقصود، در گھر ساچے منگ منگانیا۔ ساڈی انتھکرن دی آسا بو جھ، رسنا
 جہوا کہن دی لوڑ رہے نہ رانیا۔ اسیں دین دُنیا دی چھڈیئے حدود، دھرنی دھرت دھول دھول ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ سچھنڈ دوار ایکنکار اسیں تیری
 کریئے پونج، دوسر سپس نہ کوئے نوانیا۔ ساڈا ناتا دُتیا رکھیں نہ دوج، ایکا رنگ لینا رنگانیا۔ جس طرح آتما تیرا ست ستوادی پوت، پتا پر م پر کھ تیری
 سر نایا۔ ایسے طرح تیج تہ اسیں تیری کایا بھوپ، تن وجود رنگ رنگانیا۔ سری بھگونت سچ دوار سانوں کر محفوظ، باہر سکے نہ کوئے کڈھانیا۔ تیری
 سچھنڈ دی سچ ہووے حدود، لائن عین دینی سمجھانیا۔ تیری محبت وچ رہیئے محدود، دوسر اوٹ نہ کوئے جنانیا۔ تیرا عالیشان تکیئے عروج، عرش فرش دا
 پندھ مکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دا بھو آپ چکانیا۔ تیج تہ کہن پر بھ ساڈا ملیا رہے میلا، وچھوڑا جگت نہ
 کوئے کرانیا۔ ایکا رنگ رنگ لے شبدی گرو گرو چپلا، چپلا گر اپنا کھیل بنانیا۔ ساڈا وقت سُنجننا ہوئے سہیلا، سوہنی بنت بنانیا۔ تیرا دھام تکیئے سچھنڈ دوار
 نُوپلا، در گاہ ساچی سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر دی دھار دھار نال ملانیا۔ تیج تہ کہن ناتا ٹٹ جائے
 نالوں دین دُنی، جگت جہان دی آس نہ کوئے رکھانیا۔ اگو سچ شبد دی دے دے دُھنی، سروناں راگ نہ کوئے وڈیانیا۔ توں شاہو بھوپ وڈ گن گنی، گھر
 گبھیہر اک اکھوانیا۔ تیتوں مالک خالق کہندے کئی، گل مالک نور الہیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں تہ چھانی پُنی، چارے کھانی ویکھ وکھانیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھو آپ چکائیا۔ پنچ تت کہن پر بھہ اسیں بھگت سہیلے تیرے مت، ساجن میت دیئے
 درڑائیا۔ ساڈے نال کرنا ہت، ہتکاری ہو کے ویکھ دکھائیا۔ جنہاں دے کارن آویں نوت، نت نت اپنا کھیل کھلایا۔ ساڈے وجود کر پوت، پتت پنت
 دے بنایا۔ ٹھگوری رہے کوئے نہ چت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ دین دیا لے بنا پت، پت پر میثور تیری اوٹ تکایا۔ اسیں مائس جنم لیئے جت، ہار دا
 لیکھا نظر کوئے نہ آئی۔ ساڈی سہنجی کر دے تھت، گھڑی پل وجے ودھایا۔ ساڈا لہنا دینا مکا دے جگت والی رت، ہڈ ماس ناڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔
 اسیں جنم بھوگے کت، کوٹن کوٹ روپ بدلایا۔ انت اپنے نال ملا لے وچ، جوتی جوت جوت سمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ڈھر دا ور، ڈھر دانام آپ ورتایا۔ پنچ تت کہن پر بھہ ساڈی ویکھ لے بوند رکت، نرگن اپنا دھیان لگایا۔ ساڈا لہنا دینا جان فقط، فکرے ڈھولے تیرے
 آگے سنایا۔ جگ چوکڑی اڈیکدیاں نوں آیا وقت، گھڑی پل اپنی خوشی بنایا۔ تیری اوتار پیغمبراں گرو آں نال شرط، پیشین گوئیاں تیری دین گواہیا۔
 نرگن دھار پت پر میثور آوے پرت، پاربرہم پر بھہ اپنا پھیرا پائیا۔ کرے پرکاش اتے دھرت، دھرنی دھول دھول ڈگمگایا۔ یودھا سور پیر بنے مرد،
 مرد مردانہ اک اکھوائیا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، دیناں اپنی گود اٹھایا۔ جس دا کھیل ہووے اسپرج، اچرج لیلادے جنایا۔ جگت دی شرع چھری
 قصان میٹے کرد، قاتل مقتول دا پندھ مکایا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے حرج، جنم جنم دے لہنے جھولی پائیا۔ ساڈی میننتی منظور کریں عرض، آرزو
 تیرے چرن ٹکایا۔ سانوں سچھنڈ جان دی غرض، دوجی لوڑ جگت نہ کوئے جنایا۔ ساڈا پورب لہنا دے دے قرض، مقروض کجگ اتم منگ منگایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈا لیکھ مکاؤنا لوک ماتنی گر بھہ، غریب
 نواز اپنی دیا کمایا۔

* ۱۵ ساؤن شہنشاہی سمت دس دلی دربار دھیر پُر کنگز دے کیمپ ہر سنگت نوت * *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی پوری کر دے ہنسا، خواہش تمنا جگت اور رہے نہ رانیا۔ سچ سوامی انتر جامی دھرم دی دھار بنا لے ہنسا، وچھوڑا دین دنی
 نظر کوئے نہ آئیا۔ ست سر پٹی شاہو بھوپٹی روپ جنا دے ہنسا، گر کھ گر گر تیری اوٹ تکا ئیا۔ اسیں تن وجود بھگت سہیلے پُر کھ اکالے تیرا ہنسا، ہنسی والا
 کاہن گیا درڑا ئیا۔ کوٹاں وچوں ویکھ لے اک دو چار لہ لے وچوں سہنسا، گنتی جگت گنت نہ کوئے گنا ئیا۔ ساڈے انتر منو آ من ہنکاری مار دے کنسا،
 کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا مکا ئیا۔ دھرم دھار دی اینکار بنا دے بتا، گھرن بھنہار سمر تھ تیری وڈ وڈیا ئیا۔ گڑھ توڑ دے اندروں ہوئے ہنگتا، ہنگ
 برہم دے سمجھائیا۔ ساڈا لیکھا لہنا دینا جگت دھار رہے نہ وچ پنکتا، سرگن سرگن وند نہ کوئے وندائیا۔ ساڈا انتشکرن تیرا ہویا منگتا، بھاونا تیرے چرن
 ٹکا ئیا۔ تیرا نور تکیئے اکو اگئی چن دا، چند چاندنا دینا دکھائیا۔ ساڈا لیکھا مکا دے ہر کھ سوگ غم دا، چنتا چکھنا نہ کوئے جنا ئیا۔ ساڈا ہوئے نہ وچھوڑا تیرے
 دھار برہم دا، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگا ئیا۔ تیرا جیو لیش پھیر پھرے نہ جہا، جس مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ساڈا لیکھا لالے دم دا، ساہ ساہ تیرے
 گن گائیا۔ ساڈا لہنا مک جائے مرن جنم دا، جنم جنم پھیر نہ کوئے بھوئیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا ئیا۔
 پنج تت کہن پر بھ ساڈے اینکار، اکل کل دھاری تیری بے پرواہیا۔ سو پُر کھ زرنجن پاؤنی سار، ہر پُر کھ زرنجن دیا کمائیا۔ آد جگادی ویکھنہار، برہم برہادی
 کھوج کھوجا ئیا۔ ساڈی زندگی جیون تک حیاتی، بن نیناں نین اٹھائیا۔ توں مالک خالق زرنجن سرگن دے سے لوک ماتی، متا اپنے نال رکھائیا۔ تت کہن
 پر بھ درگاہ ساچی جوڑ لے ناتی، سچھند ساچے میل ملا ئیا۔ بن اکھراں توں گو بند والی پڑھ کے ویکھ لے پاتی، پتر کا اپنی آپ گھلا ئیا۔ جن بھگتاں دھار تن
 وجود بنا دھار دا ساتھی، سکلا سنگ بنا ئیا۔ کرپا کر پُر کھ سمراتھی، در تیرے منگ منگائیا۔ توں صاحب سلطانا نوجوانا ہوں انا تھ انا تھی، دینن ہو کے واسطہ
 پائیا۔ جوتی جوت سر پ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری وڈیا ئیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی سُن ارداس، بن رسنا جہوا دینے سنا ئیا۔
 آتم تیرا تیرے دے دھام، گھر ساچے سو بھ پائیا۔ کیوں جگ جگ اسیں ہندے رہے ناس، مڑھیاں گوراں وچ اپنا آپ مٹائیا۔ مقبریاں وچ سڑدی

رہی لاش، تن وجود رہے گر لائیا۔ کی لہنا دینا نال شکر کیلاش، کل دھاری دینا سمجھائیا۔ ساڈے کول تیرے پنا اکھراں توں لیکھا خاص، خواہش تیرے آگے ٹکائیا۔ جس ویلے کلجک انت زرگن نور جوت ہووے پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں تن وجود مانس جنم کرے رہراس، رستہ اپنا اک وکھائیا۔ جھکڑا میٹ کے دس دس ماس، مات گربھ دا پندھ کٹائیا۔ ہن ساڈی پوری کر دے آس، در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن اسیں تیرے در تے کوکدے، دروہی تیرا نام ڈھائیا۔ کیوں جگ جگ سانوں رہے پھوکدے، اگنی تت جلائییا۔ کیوں نہ لیکھے مٹے کایا بت دے، بتخانے رہے گر لائیا۔ پردے لاه دے مالک آگے اُج دے، اگم اتھاہ بھو گھلائییا۔ اسیں ایکنکار تیرے کولوں پچھدے، بن رسنا جہوا منگ منگائیا۔ اوہ وقت سہنجنے ساچے ڈھکدے، جس دے چار جگ راہ تکائیا۔ انت اسیں ونجارے ہو گئے اک تک دے، تخم تاثیر گئے بدلاییا۔ کیوں نہیں پھر ساڈے پینڈے مکدے، تت تتاں وچ سمائیا۔ اسیں تیرے چرن جھکدے، نو نولاگے پائیا۔ اسیں کھیل ویکھدے تیرے اُج دے، اُج اگم اتھاہ دینے وکھائیا۔ ساڈے نشانے لوک مات وچوں پٹ دے، پٹنے والا نال ملاییا۔ تت کہن آتما دے نال سانوں سچھنڈ وچ سٹ دے، جتھوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ تیرے پیار دے ناتے پر بھوکدے نہ ٹھدے، لوک مات سکے نہ کوئے تڑائیا۔ وقت سہنجنے کر دے ساچی رت دے، رتڑی اپنی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ داسنگ آپ بنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ میں تتاں دھار بنانی، جگت جگت نہ کوئے وڈیائییا۔ میں تیرا چو پرانی، پنے پنے سپس نواییا۔ میری جگ جگ دی کتھا کہانی، کہہ کہہ کے دیاں درڑاییا۔ سُن میرے شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ میں زرگن نور جوت نہیں نورانی، پنچ تت تت تیرے حکم وچ سمائیا۔ کیوں سچھنڈ دوارا بنیا رہیا ساڈی جوہ بیگانی، جگ چو کڑی وڈن کوئے نہ پائیا۔ انت کنت بھگونت کرنی مہربانی، مہر نظر اٹھاییا۔ میں پنچ تت تن وجود چرنی تیری کتیا انجانی، انبولت دیاں جنایا۔ میری اک بیننتی مانیں، منسا تیرے چرن ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، ڈھر مالک دیا کمائیا۔ پنچ تت کہن توں داتا بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ اسیں بھگت سریر ہوئے سواہ، تن خاکی روپ بدلاییا۔ بھگت دوارا ساڈا گواہ، ست ساون نال ملاییا۔ سچ

سندیہ دیاں سنا، پُرکھ اکالے سِیس جھکائیا۔ سدا چلیے تیری وِچ رضا، توں دینی مان وڈیائیا۔ مینٹوں مَوّت دے وِچ مُجبت دا آیا مزہ، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ جس دی سمجھے نہ کوئی وجہ، وجوہات نہ کوئے درڑائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے مینٹوں تیرے چرن سرن دی اِکو چنگی لگے جگہ، دوسر بھومکا نظر نہ کدے اُٹھائیا۔ جتھے کوٹن کوٹ دھار وگدی گنگا، گنگوتری بھجے واہو داہیا۔ جتھے ہووے پرکاش بنا سور یہ چندا، چند چاندنا کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دا بھيو آپ چُکائیا۔ بیخ تہ کہن پر بھ تیرا سوہے اِک دوار، دُھر دربارا وڈ وڈیائیا۔ جتھے میرا ہویا سسکار، خوشیاں رنگ رنگائیا۔ میں ویکھی عجب بہار، گلشن تیرا نظری آئیا۔ جتھے بھگت سہیلے تیرا کرن دیدار، بن نیناں درشن پائیا۔ بن سِیس ہووے نمسکار، جگدیش تیری وڈیائیا۔ اِکو ڈھولا رہے اُچار، بن رسنا سوہلا گائیا۔ تیرے نور داتک چتکار، جوتی جاتے ویکھ وکھائیا۔ میں بندنا ڈنڈاوت کیتی نمسکار، نو نو سِیس جھکائیا۔ کرپا کر میرے زرنکار، در ٹھانڈے دے وڈیائیا۔ جھٹ حکم دتا سچّی سرکار، سندیہ اِک سناٹیا۔ اُٹھ چھیتی ہو ہوشیار، جگت ہوش نہ کوئے بناٹیا۔ ترے گن توں باہر ہو تیار، ترے گن اتیتا رہیا درڑائیا۔ جھٹ پہنچنا دئی دربار، آپ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ اُچی کوک کہنا لکار، سندیہ ست دینا درڑائیا۔ میں بھگتو تہاڈے نال کرن آئی پیار، مُجبت مُجبت نال بناٹیا۔ میں چرنی نہیں پر بھو چرن دا شنکار، تن وجود نہ کوئے وڈیائیا۔ میری مٹی خاک نیہ ہبھ دباؤنی نال پیار، چارے کُٹناں دینی دباٹیا۔ بیس گرگھ گر سترگر شبد کرے تیار، ترے گن اتیتا بھيو گھلاٹیا۔ اِکیسا نال آپ ہووے زرنکار، زرویر دے وڈیائیا۔ جس ویلے بھگتو بھگت دوارا دئی داگے اُسار، سوہنی بنت بناٹیا۔ پھر چاروں کنٹ ہونی ہاباکار، بہڑی بہڑی کرے لوکائیا۔ میرے صاحب نوں کھوجن گے جگ چار، ویکھن چائیں چانیا۔ دین دُنی ترے کرن دیدار، نیز نین نین اُٹھائیا۔ ایہہ اِک دو تن چار سال دا وِہار، وِوہاری اپنی کھیل کھلاٹیا۔ پھر سچ پچھو کھیل ہونا پر اپار، اپر پر سوامی آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دا لیکھا لیکھ لکھن توں باہر، بھيو ابھید سکے نہ کوئے گھلاٹیا۔

* ۱۶ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ نانک پُر بھان سنگھ پریتم سنگھ سوہن سنگھ ٹھاکر سنگھ بیڑ آمین، جگتار سنگھ بیڑ آمین،

نرنجن سنگھ سردول سنگھ اجیت سنگھ گرمج سنگھ گرکشیر، موہن سنگھ گڑھی لانگری، مان سنگھ بوڈی، بچن سنگھ بنا *

پنج تہ کہن پر بھ ساڈی بیننتی سُن لے ذرا، ذرہ ذرہ دو جہان دھیان لگائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ نو اسی ساڈی دین دی میٹ دے شرع، شرع وجود
ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم آتم دھار جنا دے اپنا در، در دروازہ غریب نوازا اک دکھائیا۔ پروردگار سانجھے یار تیرا سہنجا ہووے گھرا، گرہ
مندر اندر وجدی رہے ودھائیا۔ اکو حکم سدیسہ نرنزیشا دے دے کھرا، بی خیر یا اللہ تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا بھے بھو چکا دے ڈرا، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔
تت وچارا تیری سرن سرنائی پرا، پرا پسنتی مدھم بیکھری توں باہر کر پڑھائیا۔ نرنجن دھار دے دے ورا، سرگن تیری آس رکھائیا۔ پنج تہ کہن پتہ
نہیں کوٹن وار جنامرا، مر مر جیوت اپنا کھیل دکھائیا۔ انت کنت بھگونت اپنے نہا دے ساچے سرا، امرت دھار دھار نہائیا۔ چوراسی وچوں کر دے
برا، بندی چھوڑ تیری بے پرواہیا۔ چرن کوئل سرنائی تیری نرائن نرا، نر ہر اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور،
دیونہار بے پرواہیا۔ پنج تہ کہن پر بھ ساڈی تک لے کتھا کہانی، کتھنی کتھ سکے نہ رانیا۔ توں شہنشاہ شاہ سلطانی، بھوپت بھوپ اک اکھوائیا۔ سو پُرکھ
نرنجن کرنی مہربانی، ہر پُرکھ نرنجن۔ ایلنکار اکو منزل بخش روحانی، آد نرنجن ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتے بن اکھراں سُنپے تیری بانی، نراکھر دینا درڑائیا۔
ابناشی کرتے تیری وجدی رہے شنوائی، بن ڈھول مردنگ سنائیا۔ پاربرہم تیرا تکیئے نور الاهی، جوتی جاتا نظری آئیا۔ سنگر شبد شبدی دھار کر گڑمائی، ناتا
جگت کوڑ تڑائیا۔ ساچے گھر وجے ودھائی، خوشیاں ڈھولے گائیا۔ دین دُنی ہوئے جدائی، ناتا کوڑ گڑیار تڑائیا۔ پرم پُرکھ پر ماتم پنج تہ کہن ساڈے
گوسائیں، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سانوں آتمنال دینی وڈیائی، میل ملاوٹا سچ سُبھائیا۔ ساڈی ماٹی خاک دیندی نہ رہے دُہائی، کوک کوک سنائیا۔ مڑھی گور
ساڈا ناتا توڑنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک دکھائیا۔ اسیں بھگت سہیلے پنج تہ تیرے سچھنڈ دے راہی، مسافر غافل نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میل ملاوٹا پھڑ
پھڑ باہیں، بن ہتھوں ہتھ اٹھائیا۔ تیرا سہارا ایلنکارا اکو دُھر دے ماہی، محبوب دینی وڈیائیا۔ دین دیال ٹھاکر تیرے نالوں نہ ہوئے جدائی، پنج تہ واسطہ

پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دست نام ورتائی۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی کر لے جانکاری، جانہار تیری سرنائی۔ چاروں گنٹ نگاہ ماریں، دہ دشا دھیان لگائی۔ ساڈی انتر نرتر سن پکاری، پنے پنے سیس نوئی۔ توں شاہو بھوپ سکداری، شہنشاہ دُھر درگاہیا۔ جوتی جاتے پُرکھ بدھاتے تیری آئی واری، وارث ہو کے تکنا تھاؤں تھانیا۔ تیرے چرن کول ساڈی منظور ہووے نمسکاری، نمو نمو ڈنڈاوت بندنا وچ سیس بُھکائی۔ سدا سدا سد تیری کریئے تابعداری، سیوک چاکر لوک مات اکھوائیا۔ تیرے نام دے ہوئے پُجاری، ایشٹ دیو اکو اک دینا درسائی۔ ساچے شبد سناؤنی دُھنکاری، دُھن آتمک راگ دینا درڑائی۔ امرت بوند سوانت بخشنی ٹھنڈی ٹھاری، اگنی تت بُجھائی۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے در ٹھانڈے رہے پکاری، کوک کوک سنائی۔ توں نرگن نور جوت نرکاری، نرور تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دے مالک ہونا سہائی۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈا ویکھ لے مول، پورب دھیان لگائی۔ توں مالک اک کنٹول، کنت اگم اتھاپیا۔ ساڈی بخشنی بھول، ابھل تیری وڈیائی۔ تیرا نام پنگھوڑا لئیے جھول، جھلک اپنی دینی دکھائی۔ تیرا دھرم دامنئے اصول، اصل اصل وچوں سمجھائی۔ تیرا نام کلمہ ہووے معقول، مکمل دینا درڑائی۔ اشارہ ویکھ لے کی دینا شکر نال ترسول، ترے گن اتیتے تیری بے پرواہیا۔ پُرکھ اکالے تیرے چرن دی مدی رہے دھوڑ، دھوڑی ٹکے خاک رمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ دارنگ آپ رنگائی۔ پنج تت کہن پر بھ مالک حق حضور، حضرتاں دے حضرت بے پرواہیا۔ دُھر دے رام رام بھرپوری، بھرپور رہیا سرب ٹھانیا۔ دُھر دے کاہنا دے کاہن دستوری، جگ جگ اپنا تھم ورتائی۔ سنگر شبد دھار تیرا کھیل ضروری، ضرورت سمجھ کسے نہ آئی۔ لیکھا تک لے شرع والا منصور، انا الحق دا حق دینا پہنچائی۔ موسیٰ دھار تک لے کوہ طوری، ثریا باہر ویکھ دکھائی۔ عیسیٰ دی پھاسی ویکھ لے سولی، کی صلیب کہہ کے رہی جنائی۔ محمد دی صدی چو دھویس مول نہ بھولی، ابھل تیری وڈیائی۔ گرو گرو دھار تیری نہیں معمولی، گو بند کی کی جنائی۔ اوہ تک لے کلج بُھلوڑی کوڑ گڑیا نال پھلی پھلی، مایا ممتا موہ لوبھ ہنکار پر بھلت رہیا بنائی۔ جگ بدلنا پر م پُرکھ تیرا کھیل معمولی، مہربان سری بھگوان ایہہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، دُھر دی دست اگم ورتائی۔ پنج تت کہن پر بھو اسیں

تیرے بردے، جگت نہ ہوئے غلام، شرع زنجیر نہ کوئے بندھائیا۔ توں مالک نورِ الہ ہووے امام، عملاں توں رہت اک اکھوائیا۔ ساڈی تیرے چرن کول ہووے پرنام، دُھر دے رام تیری وڈیائیا۔ ساڈے ست سوامی اگے شام، شمع نورِ جوت کر رُشنائیا۔ سچ پیار دا بخش حقیقی جام، ضامن ہو کے دے پیائیا۔ ساڈی طمع میٹ تمام، ترسنا کوڑ رہے نہ رائیا۔ بھاگ لگا دے کایا مندر گرام، سب دے کعبے بھو کھلائیا۔ تیرا اکو سُنئے منتر نام، کلمہ اگم اتھاپیا۔ پھیر ساڈا لیکھا رہے نہ ہڈ ماس ناڑی چام، چم درِ شٹی دینی بدلایا۔ کوڑی ترسنا میٹنی رام، تمنا اپنے نال رکھایا۔ پرکاش دینا پنا رُو سس سوریا بھان، جوتی جوت ڈمگائیا۔ ساڈی بینتی کر پروان، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ اسیں بھگت سہیلے تیرے بال نادان، بالی بدھ نہ کوئے چترائیا۔ توں شاہو بھوپ سلطان، شہنشاہ اگم اتھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا دُھر دا ور، نہکلنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا وچھوڑا ہوئے نہ آد جگاد دو جہان، انت کنت بھگونت اپنے وچ ملایا۔

* ۱۷ ساون شہنشاہی سمت دس پنڈ ٹھیکری چھٹا ہر بنس سنگھ سُرین سنگھ کلسانی، آسا سنگھ کلسانی، بلبیر سنگھ جیت نگر بتا سنگھ مغل ماجرہ،

کالا سنگھ کلسانا سنتا سنگھ شریف گڑھ چان سنگھ ہرنولا حضورا سنگھ روہتک لکھا سنگھ باؤ پُر سوداگر سنگھ بھٹھ ماجرا

سمپورن سنگھ ٹھیکری سُر جیت کور جیت نگر ار جن سنگھ بلوچ پُر *

پنج تت کہن پر بھ ساڈی میٹ دے ترکھ، ترسنا کوڑ جگت مٹایا۔ ساڈا دین دُنی نالوں نواں لیکھا لکھ، دُھر دے شب نال سمجھایا۔ سدا سد اپنے بنا لے سکھ، مُرید مُرشد رنگ چڑھایا۔ ساڈے اندروں کڈھ دے وکھ، دُرمت میل دھوایا۔ جھگڑا رہے نہ کوئے مُن رکھ، رکھیشراں پنڈھ مکائیا۔ ساڈا لہنا دینا سانوں دے دے ہُص، در ٹھانڈے منگ منگائیا۔ پُرکھ اکالے دین دیا لے توں تارنا انتم کس، کس بدھ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ پنج تت کہن پر بھ ساڈی دھار تیرا ہووے ملاپ، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ساڈا دُرمت میل

دھوپ، پت پُنت کرائیا۔ مہربانا مہر نظر کرنی آپ، آپ اپنے رنگ رنگایا۔ ترے گن مایا میٹنا تاپ، ترے گن اتیتے ہونا سہایا۔ توں میرا میں تیرا
 آتم پر ماتم ساڈا ہووے جاپ، دوسر اور نہ کوئے پڑھایا۔ توں مالک خالق سوامی کملاپات، پت پر میشر اک اکھوایا۔ ساڈی پریتی پریتم جوڑ لے نات،
 ناتا بدھاتا اکو اک سمجھایا۔ اتم ساڈی بچھ بات، پُشت پناہ دینا ہتھ لگایا۔ جگت تک لے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیا۔ توں آد جگادی سب دا
 مائی باپ، پتا پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ انت ساڈی بچھ بات، وارث ہو کے ویکھ دکھایا۔ دین دُنی وچ ساڈی ویکھ وفات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا لیکھا دس دے، دہ دشا دھیان لگایا۔ اسیں جگ چوکڑی ونجارے رہے
 تیرے جس دے، صفتاں نال ڈھولے سوہلے راگ جنایا۔ ساڈے لہنے دینے بخش دے امرت رس دے، بن رسنا جہوارنگ رنگایا۔ اگلے کھیل نہیں
 ساڈے وس دے، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ وقت سہنجنے تک لے رین اندھیری مس دے، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ جگت جہان تت کہن ونجارے بنے
 رت دے، رتی رت کم کسے نہ آئی۔ پرم پُرکھ پر ماتم سانوں اگئی مت دے، مت من بدھ دا پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ایکا دینا ساچا ور، سچ دا پردہ آپ اٹھایا۔ پنچ تت کہن پر بھ ساڈا تیرا ہووے روپ، جگت ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اکو بخش دے ست سرُپ، سو بھاونت
 تیری سرنائیا۔ کر پرکاش اندھ کوپ، اگیان اندھیرا دینا مٹایا۔ ساڈا لیکھے لالے کایا پنچ بھوت، تتوت نہ کوئے درڑایا۔ ساڈا لہنا دینا پورا کر دے
 چارے کوٹ، کایا کٹیا کر صفایا۔ لیکھا رہے نہ تن وجود جوٹھ جھوٹھ، مایا متا موہ وکار مٹایا۔ اسیں آد جگاد جگ چوکڑی تیری کر دے آئے پوج، سل
 پوج جس پانہاں سیس نوائیا۔ نام دی دھار نال جگت ہندی رہی دوج، دُتیا بھو بدلایا۔ کلجگ اتم ساچی دے دے سو بھ، سنجم اک سمجھایا۔ تیرے چرن
 کول اُپر دھول جایی جھوج، آپ آپا تیری بھیٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا دُھر دا ور، دُھر مالک دیا کمایا۔ پنچ تت
 کہن پر بھ ساڈے خالی بھنڈارے بھر دے، اتوٹ اتٹ نام ورتایا۔ اسیں ونجارے ہوئے اکو ہر دے، ہر ہر دے وچ سمایا۔ بھو مندے رہیے تیرے
 ڈر دے، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سانوں بھو کھول دے اپنے گھر دے، گرہ مندر ویکھے چائیں چانیا۔ جتھے بھگت سہیلے جگ جگ رہے وڈے، در

ٹھانڈے سو بھا پائیا۔ توں میرا میں تیرا رہے پڑھدے، دوسرا اور نہ کوئے پڑھائیا۔ سچھنڈ نو اسی تیری منزل رہے چڑھدے، جگت پوڑی ڈنڈا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ ساڈا نواں گھاڑن گھڑ دے، گھرن بھننہار تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈے جھگڑے میٹ دے چوٹی جڑ دے، چیتن اپنا سنگ سمجھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پنج تت تیرے ترے کڈھدے، مٹتاں وچ سیس نو ائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ڈھر دا ور، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساڈی بنت اگئی جڑ دے، جوڑنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔

